

УЧИТЕЛЪТЪ

**Бесѣди, Лекции,
Разговори**

1922

ГОДИНА

Том 2

Съ любезното съдействие на Росенъ и Стефка Чавдарови

Учителътъ
Бесѣди, Лекции,
Разговори 1922 година,
Том 2

Съставителъ: Стоянъ Ивановъ Кючуковъ
Компютъренъ наборъ: Братски групи
Предпечатна подготовка: Стоянъ Ивановъ Кючуковъ
Редакторъ и коректоръ: Стоянъ Ивановъ Кючуковъ

ISBN 978-619-92271-3-8

1 Духъ-тъ на Господа Геова е вързъ мене:

Защото Господъ мя помаза.

За да благовѣствувамъ на смиренни-тъ:

Проводи мя да изцѣлиж съкрушенни-тъ въ сърдце,

Да проповѣдамъ освобождение на пленници-тъ,

И на затворници-тъ отваряние на тъмницъ.

2 За да проповѣдамъ годинж-тж на благоволение-то Господне,

И день-тъ на отмъщение-то отъ Бога нашего:

За да утѣшж всички-тъ сътующи:

3 За да наредиж за сетующи-тъ въ Сионъ,

Да имъ дамъ красотж вмѣсто пепель,

Елей на веселіе вмѣсто плачъ,

Облѣкло на хваление вмѣсто духъ на уныніе:

За да ся наричатъ дървія на правдж,

Насаждение Господне, да ся прослави той.

4 И ще съградятъ древни-тъ запустѣнія,

Ще въздигнатъ прѣжни-тъ развалини,

И ще подновятъ пусты-тъ градове,

Развалини-тъ отъ родъ въ родъ.

5 И другородни ще стоятъ и пасжтъ стада-та ви,

И сынове-тъ на другородни-тъ ще бжджтъ ваши орачи, и ваши лозари.

6 А ви ще ся именувате Священници Господни,

Служители на нашій-тъ Богъ ще ся наричатъ:

Ще ядете имотъ-тъ на народи-тъ,

И въ тѣхж-тж славж ви ще ся хвалите.

7 Вмѣсто срамъ-тъ си двойно ще получите;

И за посрамление-то ще иматъ радость въ наслѣдіе-то си:

За то въ земж-тж си ще наслѣдятъ двойно-то:

Вѣчно веселіе ще бжде тѣмъ.

8 Защото азъ Господъ обѣчамъ правосудіе;

Мразиж грабителство и неправдж:

И вѣрно ще имъ въздамъ,

И ще направиж съ тѣхъ завѣтъ вѣченъ.

9 И сѣме-то имъ ще ся познае между народи-тъ,

И внуци-тъ имъ между племена-та;

Всякой който гѣ гледа ще гѣ познава,

Че сж сѣме което Господъ благослови.

10 Ще ся развеселиж прѣмнога заради Господа;

Душа-та ми ще ся зарадува въ Бога моего;

Защото мя облѣче въ одежди на спасение,

Загърнж мя въ мантиѣ на правдж,
Като женихъ украсенъ съ вѣнецъ,
И като невѣстж накѣтенж съ утвори-тѣ си.

11 Защото както земя-та произвожда прозябенія-
та си,

И както градина прорастува сѣмьѣ-тѣ въ неѣж,
Така Господъ Іеова ще направи правдж-тж и хва-
лж-тж

Да прозябнжтѣ прѣдѣ всичкѣ-тѣ народѣи.

Положителни и отрицателни сили въ ученика

19-та Лекция на I-ви Специаленъ Окултен Класъ
I-ва Школна година
5.VII.1922 г. Срѣда 7 часа вечерята
Чам Кория, Горското училище
Тайна молитва!

XIX Лекция

/Прочетоха се темитѣ: „Отличителната черта
на свѣтлината“./

Слѣдѣ туй ще пишете: „Прѣдзначението на
човѣшкото сѣрдце“.

Положителни и отрицателни сили въ ученика.

Сега, ако нѣмаше никакъ тѣмнина на земята, би
ли имало растежъ на физическия свѣтъ? /Отговарятъ –
не!/ Свѣтлина и тѣмнина, това сж двѣ сѣстояния на
душата. Въ тѣмнината душата познава себе си, като се
ограничава. Тѣмнината е ограничение, а свѣтлината е
процесъ за познаване Бога, за познаване Любовта.
Безъ свѣтлина Любовта не може да се познае.

И тѣй, най-силната черта на свѣтлината е да по-
знаемъ Любовта. Сега, като напишете това общо, ще
вмѣтнете и туй: „най-силната черта на свѣтлина-
та е да познаемъ Бога“. Свѣтлината е умственъ
процесъ. Щомъ се разкрие умствения свѣтъ, разкриватъ
се формитѣ, разкрива се тѣхното съдържание, разкрива
се смисъла на нѣщата, идва се до първата причина на
нѣщата – Любовта. Значи, свѣтлината е пжтеводителъ-

тъ за познаване Любовта. Следователно, ако вие искате да разстете, всъкога трѣбва да свързвате психологически свѣтлината съ процеса на познаване Любовта. А всички ония състояния на вашата душа, които произвеждатъ една малка дисхармония, спадатъ къмъ тъмнината. Туй е ограничение. Всъкога всѣко състояние, което носи дисхармония въ себе си, отъ каквото естество и да е, спада къмъ тъмнината. Всѣко състояние, което носи хармония въ себе си, каквато и да е приятностъ, което носи обмѣна, спада къмъ свѣтлината.

Сега, ако влѣзете въ метафизиката, ще се намѣрите въ едно противорѣчие. Мѣтафизицитѣ и крайнитѣ окултисти твърдятъ, че абсолютната свѣтлина е абсолютенъ мракъ. И когато рекълъ Богъ: „да бѣде свѣтлина“, направилъ първото ограничение. Следователно, абсолютниятъ мракъ, като се ограничи въ себе си, произвежда свѣтлина, която мракъ не може да обземе. И тъй, у човѣка кое е първото ограничение? Азъ ще ви го кажа. То е жертвата. Следователно, щомъ човѣкъ се рѣши да жертвува нѣщо, той произвежда свѣтлина въ себе си. Ето защо е потрѣбна жертвата. Щомъ се рѣшишъ да жертвувашъ, първиятъ день на свѣтлината въ твоята душа се проявява. Ако се яви свѣтлината, за да се разграничи свѣтлината отъ тъмнината, у тебъ жертвата е правилно направена, еволюцията е правилна. Ако не се яви никаква свѣтлина и тъмнина, жертвата не се е явила. Тѣй се обуславя. Христосъ казва тамъ: „Азъ съмъ видѣлина на свѣта“. Но тази свѣтлина бѣше придружена съ самопожертвуване. Тѣй щото, за да създадете свѣтлина въ себе си, когато се говори за самопожертвуване, подразбира се единъ актъ – свѣтлина да се яви въ васъ. Въ замѣна на жертвата, която ще дадете, ще се яви свѣтлината. Сега, при сегашното състояние на еволюцията, свѣтлината има четири направления на физическото поле. Четири направления, вълни, по-слаби и по-гъсти, а по-гъститѣ образуватъ задната частъ на мозъка. Главата расте тогава отзадъ. Както тѣжестъта на мозъка у животнитѣ е задъ ушитѣ и вслѣдствие на туй тия животни сж заставени да ходятъ на четири крака. У разстенията тежестъта е отдолу, въ коренитѣ, вслѣдствие на това тѣ сж принудени да бждатъ поставени съ гла-

вата надолу къмъ земята, за да пазятъ равновѣсие. У човѣка движението на свѣтлината е отпрѣдъ. Тяжестъта на мозѣка е отпрѣдъ, прѣдъ ушитѣ, и вслѣдствие на това билъ заставенъ да се изправи на два крака, за да пази равновѣсие. Четвъртото състояние започва сега; то е състояние на горѣ и образува чисто духовнитѣ, божественитѣ чувства у човѣка – висшия сврѣхчувственъ свѣтъ. Тѣй щото, когато въ васъ свѣтлината дѣйствува въ четири направления, отзадъ, отвѣтрѣ, отпрѣдъ и нагорѣ, образува се единъ кръстъ. Тогава, като начертаемъ този кръстъ, спорѣдъ дължината на всѣка една частъ на кръста ще познаете въ кое направление свѣтлината е по-силна. Ако западната частъ на кръста е развита, значи животинското естество е по-силно. Ако долната частъ на кръста е по-дълга, тогава разстителнитѣ стремежи у васъ сж по-силно развити. Ако източната страна на кръста е по-дълга, значи човѣшкитѣ способности и чувства сж по-силно развити. Противоположната на горѣ, горната частъ показва Божественото у човѣка. И тѣй, ако спуснете една отвѣсна площъ отгорѣ на долу, успоредно на главата на човѣка, той се раздѣля на двѣ. Задната частъ е лѣвата пжтека на неговото движение, а прѣдната частъ на главата е дѣсната пжтека. Ако спуснете друга площъ отъ западъ къмъ изтокъ, имате друго едно дѣление. Дѣсната частъ на мозѣка е правиятъ пжтъ, а лѣвата частъ на мозѣка – това е широкиятъ пжтъ. Първото състояние показва само състоянието на душата. Стремежътъ, това е лѣвиятъ пжтъ, принципално. А пѣкъ правиятъ пжтъ – това сж вече дѣйствиа. Защото въ правия пжтъ върви само онзи, който дѣйствува, а въ широкия вървятъ онѣзи, които не дѣйствуватъ. Тѣ сж двата пжтя въобще, по които хората сега вървятъ. Сега, когато говоримъ за животинското царство, за влияние на животински и растителни стремежи, ние подъ думата „животинско“ разбираме съзнанието въ неговитѣ първи прояви; а подъ „растително“ разбираме подсъзнанието. Всѣкога, когато известна енергия се набере въ човѣшкия мозѣкъ или организъмъ повече, отколкото е потрѣбно, раждатъ се дисхармонични състояния. Запримѣръ, наблюдавайте всички хора, на които слѣпоочнитѣ части сж чрѣзмѣрно развити, широко закржглени, вие ще забѣлѣжите, между тази широ-

чина и човѣшкитѣ бърни има съотношение. Бърнитѣ ставатъ по-дебели. Понеже обонянieto е тѣсно свързано съ бърнитѣ, когато носѣтъ е близо до устата, съ помирисването на нѣкое приятно ядене, става приливъ въ бърнитѣ и вслѣдствие на това тѣ ставатъ по-дебели. Сщеврѣменно и другитѣ части на мозѣка хвърлятъ извѣстно влияние. Запримѣръ, ако надеждата у единъ човѣкъ е силно развита, въ лицето има два мускула, по които се познава това. Когато този центъръ е силно развитъ, жгълѣтъ на устата е обърнатъ на горѣ, а не на долу. Тѣй щото мозѣчните центрове хвърлятъ въ двѣ направления бѣлѣзи: или криви линии или прави линии. Нѣкой пѣтъ има подвити жгли на вжтрѣ. Изобщо нагорѣ и на долу. И всѣкога, когато човѣкъ става тжженъ, жглитѣ на неговитѣ уста се спущатъ на долу. Туй показва тжжно състояние или друго яче казано: теченията сж вече разстителни или животински. Щомъ жгълѣтъ на устата е насоченъ на горѣ, то е човѣшко и Божествено. Човѣшкото и Божествено течения иматъ движение на горѣ и напредъ. Животинското и разстителното иматъ движения надолу и назадъ. И тогава, като ученици на окултизма, ще правите опитъ. Имате едно състояние, неразположени сте, отдѣлете туй състояние отъ вашето съзнание, за да го изслѣдвате като обѣктъ, да го положите на критика и да изслѣдвате причинитѣ и послѣдствията му. Туй състояние, неразположение какъ се е появило у васъ, изслѣдвайте какъ се е появило, то е единъ обектъ вжтрѣ въ съзнанието, отдѣлете го и може да го разгледате. Вие имате едно неразположение и мислите, че то е много тѣсно свързано съ вашето съзнание, че не може да го отдѣлите. Не е вѣрно; може да го отдѣлите. Може да го отдѣлите отъ вашето съзнание тѣй, както дяволския некѣтъ отдѣляте. Като речете да го откъснете, причинява извѣстна болка, но може да го изтеглите отъ крака си.

Когато човѣкъ е чрѣзмѣрно страхливъ, чрѣзмѣрно честолюбивъ и съ малко развита надежда, той е всѣкога песимистъ. Защото страхѣтъ създава у него всички ония форми на прѣпятствия, които той не може да прѣодолѣе; неговото честолюбие изтква въ ума му, че той не може да се подигне и слабата надежда - че той не може да работи на физическото поле, и всѣкога пораждатъ едно мрачно състояние, и се поражда песимиз-

ма. И съ този песимизъм се раждатъ най-лошитъ черти: да бжде мизантропъ, да мрази хората, ражда се лукавство, хитростъ, завистъ, умраза – раждатъ се отрицателнитъ черти у човѣка. Сега вие ще попитате защо се е появилъ страха въ свѣта. Страхътъ е билъ единъ великъ законъ въ животинското царство. Това е най-великиятъ законъ, който има животинското царство. Страхливия въ животинското царство значи, правото не е на негова страна, той трѣбва да плюе на краката си, да бѣга. Онзи, който е слабъ, казватъ му: „законътъ не може да те избави, а краката ти трѣбва да сж дълги. Туй, което може да те избави не е законътъ, то сж дългитъ крака“. Страхътъ у животнитъ е съвѣстъта у човѣка. Съвѣстъта у човѣка се явява замѣстница на страха. Вие може да имате тия двѣ състояния. У васъ може да се появи най-висшето у животнитъ – страхътъ, а щомъ се подигне страхътъ, ще се подигнатъ много възпоминания отъ миналото, които не сж красиви. Ще прѣвърнете страха въ съвѣстъ! Тогава ще се породи разумъ, разсжждение. Тамъ се говори вече за право. Разбира се, сега тия разсжждения нѣма да бждатъ еднакво полезни за всинца ви. Но все-таки полезно е всѣки единъ отъ васъ да се стреми да отдѣли двѣ или три свои състояния, да ги разгледа тихо и спокойно. Скърбенъ си, обхване те мрачно състояние, не ти се иска да живѣешъ, искашъ да се самоубиешъ, отдѣли това състояние и го разгледай, защо туй състояние на съзнанието не иска да живѣе. Отдѣли го. Ти не си това. То е едно състояние. Че е състояние се познава по това: да кажемъ може да си хипнотизиранъ, този, който те е хипнотизиралъ, може да ти е внушилъ мисълъта да се самоубиешъ. Хипнотизиратъ нѣкого въ спящо състояние, внушаватъ му слѣдъ шесть мѣсеца въ еди кой часъ да стане и иде при приятеля си. Той до тогава нищо не подозира. Дойде часътъ, той стане, прояви се туй състояние. Туй състояние може да трае 15 минути, часъ, два и слѣдъ туй пакъ като че нищо не е вършилъ. Вие сте били ученици на разни школи въ миналото и нѣкой отъ вашитъ учители ви е хипнотизиралъ за нѣкое слѣдующе прѣраждане, слѣдъ 120, 250 или 300 години да извършите нѣщо. И вие ще го извършите добро или зло. Нѣкой пжтъ се чудите какъ тѣй се измѣня човѣкъ. Живѣе единъ чо-

вѣкъ честно и почтено и изведнжжъ стане една рѣзка промѣна, той стане най-голѣмия разбойникъ. Мине година, двѣ, три, пакъ стане рѣзка промѣна, той пакъ се повърне въ своето първо състояние. Та сега, въ сегашното състояние на школата, всички тия състояния ще се стремите да ги изправяте. Прѣдстои една грамадна работа на изправяне. Школата има за цѣлъ да ви даде знания, но сщеврѣменно и редъ погрѣшки на миналото да ги изправи по единъ разуменъ начинъ. Щомъ дойдете въ туй хипнотическо състояние, по обратния пътъ трѣбва да побѣдите. Има обратни паси. Да кажемъ онзи, който ви е хипнотизиралъ, тегли на долу съ ржцѣтъ си. Когато искате да се разхипнотизирате, ще теглите съ ржцѣтъ на страни. Движенията отъ горѣ надолу тѣ сж на черната ложа. Всички вие все така се миете, нали? /показва/. Добрѣ, като се миете така, вие казвате: „не си струва на човѣкъ да му сж отворени очитѣ“. Право. Въ извѣстно отношение е право. Когато влѣзете въ материалния животъ, право е. Но щомъ влѣзете като ученици на окултната школа, ще употребите другитѣ движения – настрани. И послѣ, като мокрите косата си, правете движения на горѣ, не снемайте на долу, и отзадъ теглете ржцѣтъ надолу по косата.

Трѣбва да знаете, че всѣко движение, което правите, то има свой смисълъ и влияние. Наблюдавайте състоянията. Нѣкой пътъ направите едно движение и васъ ви е неприятно. Направите едно движение и вжтрѣ на духа ви стане приятно. Има извѣстни движения, като ги направите, усѣщате извѣстно разположение. Може да паднете въ друга крайностъ. Трѣбва най-първо у човѣка да не се роди страхътъ дали туй нѣщо да го направи или не. Всѣко едно движение си има своето влияние, упражнява свое влияние. Тогава нѣкой пътъ, за да се хармонизирате, може да започнете такава едно движение. Най-първо мислете за разстенията, послѣ мислете за животинското царство въ всички негови форми, слѣдъ туй минете къмъ хората, къмъ човѣцитѣ и тогава – къмъ Божествения свѣтъ. То е единъ начинъ за тониране на ума. Най-първо за разстенията, животнитѣ, човѣцитѣ и помислете за чисто Божествения свѣтъ. Защото, ако започнете движението обратно: за Божествения свѣтъ, човѣшкия, животинския и разстител-

ния, имате обратно движение назадъ, по инволюция, слизате. Еволюционенъ пжтъ е: разстителния свѣтъ, животинския, човѣшкия и Божествения свѣтъ. По този начинъ всички неприятности, които ви се случватъ, въ каквато форма и да сж, вие всички може да прѣодолѣете. Но старайте се нѣкои отъ тѣхъ да отдѣлите отъ вашето съзнание, да отдѣлите причинитѣ отъ послѣдствията. Въ туй отношение нѣкои отъ васъ може да си спомогнете. Четете ботаника, зоология, нѣкое съчинение по антропология, чететѣ тогава съчинение върху Божествения свѣтъ. Защото непременно ние трѣбва да слизаеме всѣки день къмъ разстенията. Всѣка скърбъ и страдание, които причиняваме, показватъ, че слизаеме къмъ разстенията, тѣ ни помагатъ и ние имъ помагаме. Всѣко неразположение и гнѣвъ сж свързани съ животинското царство. И тамъ, значи, можемъ да сме полезни. Разумниятъ и приятниятъ животъ започватъ съ човѣка. Минаваме къмъ човѣцитѣ, докато дойдемъ до приятното. Въ чисто Божествения свѣтъ всѣка дисхармония е изключена. Тѣзи сж четири велики състояния, съ които трѣбва да си служите. Макаръ и да не разбирате законитѣ, нѣма опасностъ. За примѣръ, нѣкой пжтъ вие се чувствувате тѣй неразположенъ, нетърпѣливъ, смущава ви нѣщо. Прѣдставете си, че се намирате въ нѣкоя гора отъ борови и джбови дървета, нѣма да се мине много време, ще почнете да добивате туй състояние и разположение на разстенията. Нѣкой пжтъ сте мързеливи, почнете да мислите за животнитѣ. Всички животни сж подвижни. Нуждата за гладъ ги е заставила да мислятъ. Като мислите за тѣхъ, тѣ ви стимулиратъ съ енергията си. Между тѣхъ лѣнивци нѣма. Даже най-мързеливитѣ отъ тѣхъ сж много енергични. Едно животно, слѣдъ като се наяде е мързеливо. Но послѣ пакъ ще обикаля до петъ-шестъ часа да търси храна. Слѣдъ като придобиете търпѣнието на разстенията и подвижността на животнитѣ, вие ще минете къмъ човѣка. Да разсждавате послѣдователно. Слѣдъ като разработите човѣшката мисль, ще минете въ Божествения свѣтъ. Ще изложите всички ваши мисли на показъ. Ще се услушвате. Ще се явятъ тамъ на вашето изложение тия напрѣднали сжщества, ще направятъ своитѣ бѣлѣжки. Умнитѣ хора всѣки день правятъ по едно изложение, срѣднитѣ - въ недѣлята едно изложение, пѣкъ глупавитѣ - въ

годината по едно изложение. Туй, дѣто наричатъ „човѣкъ трѣбва да се самоосжда“, то е туй, което той е създавал да го занесе въ Божествения свѣтъ другитѣ да се произнесатъ, да го обсъдятъ, а той да наблюдава, да вижда погрѣшкитѣ си и да вади смисълъ. Това сж живи образи, това е една дълга дисциплина на ума. Разбира се, въ окултната школа, ако вие бѣхте готови, да нѣмахте туй противодѣйствие... Сега не сте готови. Азъ сега мога да махна съ ржката си и изведнжъ да ви приведа въ другия свѣтъ, но ако река да направя туй сега, между васъ ще захванатъ конвулсии, нѣкои нѣма да искатъ да излѣзатъ навънка, и какво ще стане? Ще кажатъ: подлудѣха. А пѣкъ друго яче класетъ – всички ще заспите въ единъ часъ и като влѣзе нѣкой, ще ви види като мумии, ще каже: „каково е станало?“ Слѣдъ единъ часъ ще се върнете освѣжени, като че сте ходили на нѣкоя разходка. Но трѣбва голѣма дисциплина на волята. Не може човѣкъ да ви приспигнѣтъ при тая обстановка. Трѣбва да има абсолютна тишина. Улицы наоколо не трѣбва да има. Въ единъ часъ не трѣбва да има никакви смущавания. И трѣбва да има извѣстна аура, образувана около цѣлото мѣсто. При такава само обстановка може да имаме по-реаленъ опитъ, а сега при сегашнитѣ условия, при тия улицы и всичко туй наоколо, ще се задоволимъ съ сегашното. И Чамъ-Кория, дѣто сме, и тамъ не може. За да го направимъ, трѣбва да изберемъ нѣкое планинско мѣсто. Ще търсимъ на друго мѣсто; като намѣримъ такива условия, вижъ тогава може. То и тукъ може да се създаде въ центъра на София, но трѣбва да се направи особена стая, да се огради съ такава аура, и може да се огради. Само въ такава стая, въ която ще правимъ тия упражнения, кракъ на външенъ човѣкъ да не влиза, само ученицитѣ да знаятъ. Външенъ човѣкъ да не подозира, че има такава стая. Така да се огради, щото онзи непосветения, като рече да се приближи до стаята, да каже: „не ми е мѣстото тукъ“, и въ него се заражда противно желание. А пѣкъ въ ученика, у него се заражда единъ стремежъ да дойде той като нѣкоя пчела при цвѣтята. Той веднага ще знае, че има такава мѣсто. И потрѣбно е тукъ въ София това – трѣбва да се създаде такава стая. Въ салонъ не може да се създаде такава

атмосфера. Но като ученици ще работите, ще се създаде.

Тайна Молитва!

Работете. Ще се прѣодолѣятъ всички мжноти по-степенно. Постепенно всичко ще се прѣодолѣе. Ще гледате да образувате една воля, не като желѣзо, не като гранитъ, а като диамантъ. Всички трѣбва да имате диамантена воля. Гранитнитѣ воли капитулиратъ, желѣзнитѣ воли капитулиратъ, но диамантената – не. Особено, както сж вашитѣ класове смѣсени, тукъ се изисква по-широко схващане и по-голѣма самоотверженостъ. Има още редъ заблуждения, криви схващания, които трѣбва да се прѣмахнатъ, да се внесе свѣтлина отъ особенъ родъ. Особена свѣтлина трѣбва да се внесе въ съзнанието ви. Ако не дойде тази особена свѣтлина, вие ще имате сегашнитѣ схващания. А въ сегашнитѣ схващания, въ тѣхъ не може да се добиятъ тия резултати, които очаквате. Азъ, като казвамъ „новъ родъ свѣтлина“, туй ни най-малко не трѣбва да ви безпокои, тя ще дойде. Като казвамъ, че трѣбва да се внесе, подразбирамъ, че ние ще се качимъ на единъ планински връхъ, и по-рано ще дойде тази радостъ, а долу – по-късно ще дойде. Ние ще направимъ голѣми усилия да се качимъ на тая Божествена вълна. Тамъ свѣтлината иде по-рано. Долу въ равнинитѣ и долинитѣ ще проникне по-късно. То е прѣимуществото на една окултна школа – да покаже пѣтя къмъ тия планински върхове. Запримѣръ, въ школата още не сме ви прѣподавали за ритмическото ходене, още не знаете какво нѣщо е ритмическо ходене. Но ще бжде постепенно. Въ Чамъ-Кория тѣ сж научили вече първия урокъ по ритмическо ходене.

Тритѣ основни закона: Любовъ, Мждростъ и Истина

19-та Школна Лекция

I-ва година на Общия Окултенъ Класъ

7 Юлий 1922 Петъкъ въ 8 ¹/₂ – 9 часа вечеръта.

Чам Кория

Тайна молитва!

(Прочетоха се темитѣ за житното зѣрно).

Вториятъ пѣтъ ще дамъ тема само за нѣколцина. Ясно ще се излагате, нѣма да пишете много, но ясно. „Защо създаде Богъ човѣка?“ Ако бихъ ви задалъ друга една тема. „Коя е отличителната черта на ученика“, какво ще отговорите? Азъ ще отговоря: – Да се учи. Сега, въ школата тукъ не е мѣсто нито за молитви, нито за разсждения, а за учение. Вие сте дошли въ школата съ извѣстни прѣдубеждения, мислите, че знаете нѣщо. Вънъ отъ школата знаете много, но вжтрѣ въ школата, нищо не знаете. Сега, туй твърдение, казвамъ: Вие може да сте свършили университетъ, може да знаете по философия много нѣщо, но ако влѣзнете въ една фабрика, при нѣкой техникъ, изведнжжъ ще се намѣрите въ чудо. Той ще ви направи като дѣте, а вие, ще внимавате. Влизате въ нѣкоя лаборатория, отъ химия нищо не разбирате, може да сте философъ и да мислите, че и отъ химия знаете. Не, не, ще признаете въ себе си послѣдния фактъ, че не знаете. Като влѣзнете въ политѣхниката, и тамъ ще признаете, че нищо не знаете; и въ школата ще имате сжщото качество. Сега, вие влизате въ школата и мислите че Господъ ще ви посвѣти и научи. Който не учи, Господъ не го научва. Тукъ въ школата, ще се стегнете да работите, разбирате ли! И нѣкои сж влѣзли въ школата да придобиятъ всичко съ малко трудъ. – Азъ ще очистя школата. Азъ не искамъ ученици, които не се учатъ. Които не се учатъ, нѣмамъ нужда отъ тѣхъ, отвнъ има много работи, тукъ не си губете врѣмето, грѣхота е! Вие ще паднете въ едно изкушение: да си прѣдставяте, че се учите; и слѣдъ туй, ще дойде лицемѣрието, ще се лъжете. Моля, бждете тѣй откровени, оправете се. Нека останатъ 10 души, но които ще учатъ. Ако тѣ останатъ и не се оправятъ – и тѣхъ не искамъ тогава. Онѣзи, които мислятъ, че много знаятъ, да си излѣзнатъ, нѣма защо да се занимавамъ съ тѣхъ. Въ школата ще останатъ само онѣзи, за които както е казано въ Писанието: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, нѣма да влѣзнете въ царството Божие“. Царството Божие е наука, велика наука въ свѣта! Църквата всичко може да тѣрпи, но царството Божие невѣжеството не тѣрпи, прѣстѣпление не тѣрпи, одумване не тѣрпи, зло не тѣрпи. То тѣрпи само вѣчна хармония. Това е Царството

Божие на земята, на истинската земя. Мнозина отъ васъ сте на кривъ пѣтъ, и ако вървите по него ще се изкриви ходилото ви. Онѣзи, които влизатъ въ пѣтя на Мъдростъта и не спазватъ нейните закони, азъ искамъ да бѣда не грубъ спрѣмо тѣхъ, но откровенъ.

Три закона има. Първиятъ законъ: Истината въ Царството Божие не търпи абсолютно никаква измама отъ какъвто и да е характеръ. Ни сѣнка, ни помѣнъ, абсолютно! Разбрахте ли? Вие може да кажете: „Естеството ни е таково“. Не, никакво естество нѣма тукъ. Не е въ естеството на човѣка да лъже. Лъжата е нѣщо присадено отъ послѣ въ човѣка. И ако нѣкой философъ или богословъ, или учителъ ви убѣди, че естеството на човѣка е да грѣши, този самиятъ учителъ не разбира нищо. Не е въ естеството на човѣка да грѣши. Човѣкъ, разбирамъ онази жива Божествена душа, която е излѣзла отъ Бога; не е въ нейното естество да грѣши. Ако грѣши причинитѣ сж други. Туй трѣбва да имате прѣдъ видъ. И ако нѣкой отъ васъ съгрѣши, да не казва – естеството му. Не, не, той ще търси причината вънка. Ако азъ се спѣна нѣкъдѣ и падна на лицето си, нѣма да казвамъ – естеството е да падна, но ще търся причината вънка, а не въ себе си, отъ вънъ ще я намѣря. Ако азъ не мога да разрѣша нѣкоя задача, ако азъ не мога да чета вечерно врѣме, ще търся причината не въ себе си, а отвѣнка.

Вториятъ законъ е – Богъ изисква отъ всинца ни да се учимъ, и то постоянно. Докато се учимъ, ние може да живѣемъ. Животътъ не е въ нищо друго, освѣнъ въ висшето Божествено съзнание, въ онзи процесъ на знание. Защото: Божествената Мъдростъ дава знание, Истината дава свобода, Любовта дава животъ, Животътъ дава Радостъ, Знанието дава Сила, а Свободата дава Просторъ.

Тѣй вървятъ тия нѣща. Тогава имате истина, свобода имате просторъ широкъ, просторъ въ цѣлата всѣленна! Имате мъдростъ, имате знание; щомъ имате знание ще имате сила. Силата произлиза отъ знанието, само че знанието не може да произлѣзе отъ силата. Имате любовъ – имате животъ; имате животъ, значи имате радостъ. Сега, азъ много пѣти съмъ говорилъ, че въ живота трѣбва да се научимъ да понасяме скърбитѣ. Но едно отъ качествата на живота, това е радо-

стъта. Онзи, който живѣе, трѣбва да се радва, а може да се радва само онзи който учи. Туй ви го казвамъ, понеже у васъ има стари прѣдубѣждения, възпитание отъ миналото. У нѣкои сж се вгнездили такива духове отъ астралния свѣтъ и почватъ да ви шушукатъ: васъ знание не ви трѣбва. Не, не. Съ тия астралци, невѣжи, профани духове, не искаме да се занимаваме. Ние знаемъ повече отъ тѣхъ. Нѣмаме нужда отъ тѣхните съвети. Нека си държатъ знанието за себе си. Тѣ казватъ: „Знание не ни трѣбва“. Ее, какво ни трѣбва? – Да ядемъ, да приемъ да се обличаме, да се караме, да се женимъ, да се парясваме или развеждаме, да колимъ животнитѣ, статии да пишемъ въ вѣстницитѣ, да се осждаме, религии да правим.. Тѣхнитѣ права и тѣхнитѣ съвѣти не искаме. Това сж все астрални влияния. Това не сж проявления на Божията Мждростъ. Въ Божията Мждростъ се показва онзи истински пжтъ, въ който хората разумно може да живѣятъ и да израстнатъ не една педя пигмеи, но като единъ Богъ въ своята мисль и въ своето величие. И ще има едно слънце, не дребнаво, което да не може да издигне едно житно зърно, а голѣмо, че да подобри житото на цѣлия свѣтъ. Такова голѣмо слънце!

И тѣй, отъ всинца ви се иска – служители на абсолютната истина, Безъ никаква лѣжа въ себе си! Разбирате ли? Азъ говоря не за вѣнъ да изповѣдвате истината, но като се изправите прѣдъ съвѣстъта си, прѣдъ Бога, прѣдъ вашата душа, да съзнаете факта – абсолютно никаква промѣна, никаква лѣжа въ душата ви да нѣма! Моето небе, въ душата ми, трѣбва да бжде ясно, безъ никакъвъ облакъ. Азъ не говоря за вѣншния свѣтъ сега, но вжтрешния. Туй е едно състояние. Само тогава нашиятъ умъ може да мисли свободно. При такoва едно състояние само, може да мислимъ добрѣ. Второто нѣщо: У всинца ви трѣбва да има жажда да учитѣ. Гледамъ, нѣкои отъ васъ сѣдите и казвате: „Азъ съмъ на 45 години“... Че що сж 45 години? Мислите че сте старъ. Ами че знаете ли коя е нормата на старитѣ хора. Когато човѣкъ стане на 60 год. казва: „Азъ съмъ старъ човѣкъ“. Въ кой кодексъ е писано, че човѣкъ тогава може да каже: „Азъ съмъ старъ“. Ти казвашъ: „Азъ съмъ старъ“, даже тази норма дѣто се казва, че човѣкъ е старъ, не е права. За Бога се казва „Древ-

ний" не Му знаятъ годинитѣ. А ние на 60 години станали, и той си прикачва една титла, че е старѣ. Срамота е! Норма нѣма за стари хора. Срамота е това! Кажи: Имамъ 60 лазарника, ама никакъ не съмъ старѣ, никакъ не съмъ поумнѣлъ, земята 60 пѣти се е обѣрнала, но азъ все съмъ спалъ. Сега ти казвашъ: „Азъ съмъ старѣ“. Хубаво, като си старѣ, какво знаешъ, я ми кажи? Ами старѣ на санскритски, значи, човѣкъ, който има знание. Като си толкова старѣ, като създаде Богъ земята, каква бѣше тя тогава? Кога Господъ създаде земята? Я ми разправи! „Ее, не зная“. Ами че ти тогава не си отъ старитѣ, защо разправяшъ, че си старѣ? Сега, сѣди нѣкой, побѣлѣла му главата, брадата. Та като ви побѣлѣла брадата, вие старѣ ли сте? Кой ви дава това право? Отъ дѣ на кждѣ? Ами зимно врѣме като се окичатъ дървѣтата съ снѣгъ – стари ли сж? Бѣлитѣ глави, казвате: „Побѣлѣхъ и остарѣхъ“. Не, не, тия нѣща не ги свързвайте съ вашата старостъ. Най-първо ще си турите мисълъта, че вие сте ученици. Таманъ на 60 години си ученикъ, само да учишъ! Защо? Ето защо, ще ви кажа: Младата мома отъ вѣнъ нѣма да те изкушава, жена бѣля нѣма да ти прави, дѣца нѣма да ти крѣкатъ. Таманъ умѣтъ ти тогава е на мѣсто, сърдцето ти е на мѣсто и волята. Врѣме е когато ти може да учишъ. Значи, ще си ученикъ, способенъ да разбира всѣки единъ прѣдметъ. А сега, сѣдите, и често слушамъ млади и стари казвате: „Остаряхме“. Сега азъ бихъ желалъ да зная, колко души има отъ васъ стари, и ще ги питамъ: Какъ Господъ е създадалъ свѣта? Тѣй ще ви изпитамъ дали сте отъ старитѣ хора. Първо, щомъ влѣзете въ школата, ще си турите на умъ основната мисълъ: Ще забравите свѣта. Вие влизате сега и казвате: Тази вечеръ да видимъ какво ще се каже. Тази вечеръ ви казвамъ: Вашата стара идея да я изхвърлите навѣнка, понеже петъ пари не струва. Млади сте! Може да си на 60 лазарника млади сте. Че 60 пѣти земята се е завѣртѣла, тя нищо общо нѣма съ васъ. Тя, като се върти, ни най-малко не оправя вашия растежъ. Ако ви турнатъ въ единъ магнетиченъ сънъ, да кажемъ като се родите, и земята въ туй врѣме може да се обѣрне 60 пѣти, но като ви събудятъ, вие нѣма да сте старѣ. Туй, което остарѣва на земята не сж годинитѣ. Земята въ свѣта, като се вър-

ти, е нѣщо случайно. Ние казваме: Въ 12 часа стана едно убийство. Убийството е една случайна мѣрка. Та това сж все случайни мѣрки въ свѣта, защото абсолютна мѣрка е растежа на душата, а въртежътъ на земята, това е нѣщо постоянно.

Отъ всинца ви искамъ да се учите. Разбирате ли? Не само да чувствувате. Вие искате да имате едно приятно настроение на духа, нали? Има по-хубави нѣща отъ настроенията на духа; те се прѣдизвикватъ отъ онова, което човѣкъ може да си създаде чрѣзъ закона на мъдростѣта. Безъ закона на мъдростѣта вие не може да служите на Бога. И любовѣта не може да я употребите. Трѣбва да знаете, че истинската Любовь въ свѣта почва да се проявява само тогава, когато почва да дѣйствува великиятъ законъ на мъдростѣта, когато дойде знанието. За да обичашъ нѣкого, трѣбва да знаешъ отличителните черти у него. Вие казвате: „Този човѣкъ има черни очи“ – Ее, хубаво, азъ разсждавамъ другояче – по аналогия: когато земледѣлецътъ каже „черна земя“, друго вече се разбира. Той разбира, че въ тази черна земя има повече елементи за растежъ на житното зърно; и казва: Тази черна земя е отлична. Отлично жито става на тази черна земя! И когато видимъ единъ човѣкъ съ черни очи защо го харесваме? Защо обичаме хората съ чернитѣ очи? – Защото такива хора сж по устойчиви въ чувствата си. Като тѣ залюби такъвъ човѣкъ той дава всичко, може да разчиташъ на него. Тия черни очи съ тѣхъ, той нѣма да те измами. Той и като те мрази и като те обича, той е характеренъ. За туй казваме, че въ чернитѣ очи има енергия. Той може да мрази, може да бжде грубъ, но има една черта на чернитѣ очи – такъвъ човѣкъ е честенъ всѣкога. Той ще ти каже направо: или те обича или те мрази. Въ него политика много нѣма, тѣ не сж нервни хора, но сж характерни. И тогава, само мъдростѣта ще ни покаже ония свойства и качества, които се криятъ въ нашето съзнание. Това е цѣлѣта на школата. Ами че ако въ школата не научимъ ония причини, които сж спѣвали нашия животъ, ако въ школата не може да подобримъ живота си за въ бждеще, защо ни е тогава тази школа? Азъ може да ви говоря за небето, какъ живѣятъ тамъ ангелитѣ, свѣтиитѣ, кжшитѣ имъ какъ сж, много работи може да ви опиша, вие ще каже-

те: Много интересно е това! Дѣйствително интересно е, но това не е умно. Ето защо не е умно. Прѣдставете си, вие сте боленъ на леглото, неразположенъ сте, а азъ дойда, и ви описвамъ нѣкои отъ моите пѣтешествия въ Америка, или какъ живѣятъ американцитѣ, а тебе стомахъ те боли. Азъ като ти разправамъ за Америка, ти нѣма да се изцѣришъ. Ти ще кажешъ: Прѣди да ми разправамъ за Америка, кажи нѣкой цѣръ за моя боленъ стомахъ! Не е ли по-умно да ви опиша какъ да се подобри живота ви, че тогава може да ви разправамъ за този висшия животъ. Първото нѣщо въ окултната школа: тя има за цѣлъ да се прѣмахнатъ всичките недѣзи, които сѣществуватъ въ васъ, които отъ памти вѣка сѣ останали отъ разнитѣ култури, а вие ги носите въ себе си. И нѣкои отъ васъ казватъ: „Менъ много знание не ми трѣбва, азъ и съ малко знание мога“. Не, не, васъ ви трѣбва много знание, за да се спасите. Васъ ви трѣбва знание, за да разберете какво нѣщо е Любовта, какво нѣщо е мъдростта, какво нѣщо е истината. Приложения трѣбватъ въ сегашния реаленъ животъ. И не мислете, че вие разбирате Любовта. Ако вие дѣйствително разбирате Любовта, щѣхте да имате безсмъртие. Ако вие дѣйствително разбирахте Божията мъдростъ, щѣхте да иматъ вѣчна хармония, т.е. знание щѣхте да иматъ, щѣхте да бждете силни, щѣхте да разберете истината въ нейната пълнота, щѣхте да имате вѣчната свобода – великия просторъ на живота, и тогава нѣмаше да се намирате въ тъмно, нѣмаше въ такава ограничена стая да се разговаряме за такива работи, но ние щѣхме да пѣтуваме съ една необикновена бързина. Знаете ли съ каква бързина щѣхме да пѣтуваме? Най-малко съ бързина отъ 50,000 километра въ секунда. И какво щѣхме да направимъ? Щѣхме да излѣзнемъ на Витоша, да духнемъ веднѣжъ, и въ една секунда щѣхме да минемъ мѣсечината и отъ горѣ въ 5 минути щѣхме да бждемъ на слънцето. Ще се спремъ на първата станция тамъ ще ни посрѣщнатъ, ще бждемъ на гости 3–4 дена, понеже тамъ сѣ културни, ще ни разведатъ, ще видимъ тѣхните училища, за сѣдания, ще правимъ своите бѣлѣжки и слѣдъ туй ще трѣгнемъ къмъ Алфаценторисъ, слѣдующата станция. Сега вие казвате: Колко е приятно такава пѣтешествие! Ее, приятно е разбира се. Има мисли вжтрѣ въ него.

Тия пжтешествия ги правятъ напредналите ученици на окултната школа. Може би въ туй състояние не може да ги правите, но все таки трѣбва да се пригответе за нѣкое бждно сществуване. Трѣбва да мислите за земята. Трѣбва да слѣзнете пакъ на физическото поле да правите отъ тамъ тия пжтешествия. Като влѣзнете въ астралния миръ, ще правите други пжтешествия. Като влѣзнете въ менталното поле, той е друго яче построенъ. Защото въ тия свѣтове, тѣхните постройки сж малко на по-други основи. Та, първото нѣщо: трѣбва да се роди у васъ една истинска жажда за знание. Искамъ всинца да мислите. Менъ ме радва вашата мисль, но нека бжде една оригинална мисль, която като проникне въ ума ви, да се роди смирение. Нѣкой пжтъ, виждали сте, онази мома, прѣди да се е оженила, цѣла аристократка е, ржцетъ си не обича да ги тури навсѣкждѣ, само така ги държи, не знае кждѣ да ги тури. Но слѣдъ като се ожени и роди своето първо дѣте, намира вече мѣсто на ржцетъ си: вдига го, слага го, държи го. Първата идея, която се роди въ човѣшката глава, тя е най-велика. Тогава, Човѣшката ржка – волята има съ какво да се занимава. Нѣкой казва: Какво да правимъ? – Роди една велика Божествена идея въ себе си, и тогава ржцетъ ти и всичко туй ще намѣри съ какво да се занимава, за туй е школата. Сега, тукъ като дойдете ще кажете: нѣма ли нѣкоя молитва да научимъ? Ами знаете ли коя е правата молитва, какъ трѣбва да се молите?

„Господи, просвѣти нашите умове, дай свѣтлина, понеже невѣжеството е толкова голѣмо, че нищо не разбираме отъ Тебе, и грѣхове сме натрупали до гушата. Молимъ ти се, дай ни знание и мдрость да изпълнимъ Твоята воля“. Ето една молитва. Знание ни дай, знание, че като добиемъ знание, да ти служимъ съ всичкото сърдце, че да се зарадваме, а ти да се веселишъ, че се учимъ. А сега вие казвате: Господи прости нашитѣ прѣгрѣшения. Че вашите прѣгрѣшения и грѣхове сж резултатъ на вашето невѣжество, на нѣмане на мдрость. И тѣй, ученици, всички ние трѣбва да се молимъ въ школата, насъ ни трѣбва мдрость и знание. Нѣкои отъ васъ, които сж по-напрѣднали и сж чели, има такива книги за тия полета, азъ нѣмамъ врѣме, не

искамъ да се спирамъ да говоря за полетата, но старайте се да проучите тия работи; нѣкои, които знаятъ това, да ви разправятъ въ частенъ разговоръ. Ние нѣмаме време да прѣдѣвкаме написаното въ книги. Нашето време е скъпо. Вие ще го прочетете, ще го дѣвчете, а пъкъ азъ ще говоря за нѣща, които не сж написани. Сега, нѣкой рѣче да говори нѣщо, вие: чакайте да питаме, Учителътъ той, ще каже. Тамъ е писано въ книгата, вие не питайте: право ли е. Прочетете го. Ако ви се харесва, приемоте го, ако не ви хареса, имате умъ, прѣцѣнете. А като дойда азъ да говоря за тия нѣща, мимоходомъ ще мина, и ще се спра само дотолкова, доколкото иматъ връзка съ предмета. Защото моята цѣль е да ви застава да мислите, както азъ мисля, и тогава може да проучаваме нѣщата. Но докато вие не се научите да мислите, азъ ще употребявамъ тази мотика. Азъ ще копая и вие ще копаете, азъ ще копая и вие ще копаете, докато се научимъ да мислимъ, и тогава какво ще стане? Ще свиримъ и ще пѣемъ, и като узрѣе житото, ще го туримъ въ жамбара и тогава братски ще си разправяме за вѣчните закони, за бждещето братство. И рѣшили сме, нѣма да допуснемъ нито единъ да ни лѣже вече. И горко на ония ученици, които влѣзватъ въ школата да се подиграватъ съ името Божие! Тѣ ще видятъ какво нѣщо е една Божествена школа. Който влѣзне въ Божествената школа, той трѣбва да знае, че тази школа се подкрѣпва съ великата Божествена правда. Това е Божествено училище, вие сте абсолютно свободни, но сте абсолютно отговорни за вашите постѣпки. Азъ трѣбва да ви покажа, и пакъ ще ви повторя: Единственото прѣстѣпление, което въ школата не се извинява то е лѣжата! Туй да го знаете. Лѣжа не се извинява. Сега не мислете че имате този обикновения моралъ. Не, този моралъ на лице, туй разбирање...

Ние за въ бждеще ще имаме, единъ моралъ толкова високъ! Не говоря какви сж моите вѣншни отношения къмъ васъ, не говоря за този моралъ, но за онзи вжтрешния моралъ въ даденъ моментъ. Ако азъ мисля какъ да ви използвамъ, това не е моралъ отношенията ми къмъ Бога - то е моралъ. Ни сѣнка въ моя умъ, въ моята душа, сърдце и воля, не трѣбва да сществува, да ви използвамъ, по който и да е начинъ. Абсолютна

чистота! Безкористие! Знаете ли какво е безкористие? Туй се разбира. Туй е моралът на школата. И ако всинца вие влѣзнете въ школата, този моралъ трѣбва да го носите въ душата си, че въ даденъ моментъ като се изправите прѣдъ себе си да знаете, че вие сте чистъ. Може да направите отвѣнка хиляди прѣгрѣшения, но подбудителните причини, вътрешните причини които ви заставятъ да направитѣ туй, те сж важни. Ще кажете сега: Школа е това! Но това е едно отъ най-добрите правила. Когато вие приложите туй правило като ученици, въ всѣко едно отношение, работите ви ще трѣгнатъ добрѣ. И въ умствено отношение ще трѣгнете, и въ духовно и въ материално. Въ всѣко едно отношение работите ще трѣгнатъ, нѣма изключение, ако не за сега, за въ бждеще. Ако не на васъ, на дѣцата ви. Не е ли тѣй! И Христосъ казва: „Нѣма нито единъ отъ васъ, който да е оставилъ майка и баща още сега, че да не приеме всичките блага, които сжществуватъ и за въ бждеще да има животъ вѣченъ“. Тѣй щото нѣма какво да се страхувате. И послѣ, дряхлавостъ, у васъ азъ ще почна да изпитвамъ. Нѣкой казва: Азъ съмъ неразположенъ духомъ. Ние знаемъ причинитѣ, отъ гдѣ иде всѣко неразположение. Ако вие вечерно врѣме заспите, и дойде нѣкой вампиръ, турне своята уста и ви изсмучи кръвта, като се събудите, какво ще усѣтите? Една голѣма слабостъ. Защо? Защото този вампиръ изсмучалъ кръвта ви. Вие имате нѣкое добро желание, но дойде нѣкой вампиръ изсмучи вашата кръвъ. Но ти, като лѣгашъ, трѣбва да си затваряшъ вратата, да не влиза този вампиръ. Разбирате ли? Ще каже нѣкой: Кармата ми е да ми изсмучи кръвта. То не е философия. Ако не бѣше отворилъ прозорцитѣ, карма нѣмаше да бжде. Прѣпъналъ се нѣкой – карма е; ако не бѣше падналъ, тогава карма ли щѣше да е? Нѣкой нервенъ ще каже: Баща ми бѣше нервенъ, майка ми, че съмъ ги наслѣдилъ. Но ако ги нѣмаше, какво ще кажешъ? Но ние обясняваме кармата малко друго яче. И вие, вашите погрѣшки, вашите глупости не ги обяснявайте все съ кармата. Не, ще кажешъ: Не внимавахъ хубаво въ своя ходъ, че паднахъ, нищо повече.

И послѣ, потрѣбно е за нашата школа да се създаде една благоприятна атмосфера за учение. Най-първо трѣбва да се създаде тази атмосфера чиста, свѣта,

благоугодна, че като влѣзнете зданието, дѣто ще се прѣдаватъ тия прѣдмети, веднага да усѣщате единъ подтикъ за знание. Туй е необходимо за всинца ви. Сега, вие сами ще си създадете тази атмосфера. Азъ нѣмамъ нищо противъ васъ, вие всички сте добри. Азъ за вашата добрина въпросъ не правя. Сега, като говоря, вие ще кажете: Учителътъ може да вижда въ насъ нѣщо лошо. Не, азъ разглеждамъ въпроса тѣй обективно. Ако вие сте музикантъ и не свиритѣ хубаво, азъ ще кажа: Нѣма хармония. Съ туй не характеризирамъ вашия моралъ, а просто казвамъ, че изпълнението не е хубаво, че вие не разбирате музика. А това нѣма нищо общо съ вашия характеръ. Ще кажешъ: Този центъръ не съмъ развилъ още въ себе си, но слѣдъ денъ, два, три, мѣсець, година или повече, ще го развия. И въ васъ ще се развие туй чувство. И когато казвамъ, че въ васъ тия чувства не сж събудени, разбирамъ, че у мнозина измежду васъ Божествената любознателностъ не е събудена.

Сега трима отъ ученицитѣ, най-способните, които сж запознати съ разни въпроси, искамъ единъ отъ тѣхъ да напише едно резюме за физическия свѣтъ. Другъ да напише едно резюме за астралния свѣтъ, да го опрѣдѣли какъвъ е, и третиятъ, да пише върху менталния свѣтъ. И туй описание да бжде готово за три сѣдмици отъ сега. Има ли кандидати трима души тукъ отъ васъ? Тѣ ще пишатъ, и ще го четатъ прѣдъ всички ученици. Най-първо да имаме една ясна прѣдстава за физическия свѣтъ, една ясна прѣдстава за астралния свѣтъ и една ясна прѣдстава за свѣта на Мждростѣта, за менталното поле. (Изберете тия трима души). Тогава азъ казвамъ: Русчевъ да пише за физическия свѣтъ. Илия Стойчевъ да пише за астралния свѣтъ и Велико Граблашевъ да напише за менталния свѣтъ. Пъкъ другите, по способните ученици, ще ги задържимъ за по-мжчни прѣдмети. Ако имъ е жалко, че не ги избрахме сега, вториятъ пжтъ ще ги изберемъ. Кога ще се падне третата седмица отъ сега? На 29-ий юлий. Приятелитѣ, които ще пишатъ, пишете основните нѣща. Може да се ползувате и отъ книги по този въпросъ, направете едно извлечение.

И тѣй, азъ искамъ всичките ученици да бждатъ все млади, а не стари. Тукъ, въ школата, като влѣз-

нете, ние не различаваме, кой какъ е влѣзълъ. Както и когато да е влѣзълъ, той е ученикъ, нищо повече... Въ школата има само ученици; отъ школата навънка има разни професии. Въ школата като влѣзнете ще бждете само ученици. Отвънъ като излѣзнете, може да имате разни длѣжности. Едно правило ще спазвате: Влѣзнете ли тукъ, ще снемете всѣка друга длѣжностъ. Професоръ ли си, ще кажешъ: ученикъ съмъ вече. Излѣзешъ ли отъ школата, пакъ си професоръ. Тѣй ще възпитавате вашата воля и вашия умъ. За единъ часъ ти да снемешъ единъ товаръ, една мжчнотия и да мислишъ, че си ученикъ, това е воля. Тогава, като излѣзнете навънка, ще чувствувате едно освежаване, едно подмладѣване. Нѣкой казва: Какъ да се възпита волята? Въ седмицата единъ часъ да мислишъ, че си ученикъ, туй е пакъ опитъ, да видите до каква степенъ именно вие сте способни да концентрирате вашия умъ. Може да мислите, че не можете: всичко може. Ние ще пазимъ сжщото правило, което се спазва на бойното поле: Онѣзи, които се сражаватъ на бойното поле, тѣ не се спиратъ, кой какъ падне, тѣ го оставятъ, а отъ подирѣ имъ има санитарна комисия, която събира раненитѣ. Сега, нѣкой отъ ученицитѣ падналъ на пжтя, другите ще вървятъ напредъ, санитарната комисия ще го вземе. Вие нѣма да спирате: какво му стана? Не, не, напредъ, у насъ болни хора нѣма. И нѣма да се спираме за болнитѣ хора, всички трѣбва да бждатъ здрави. Здравитѣ добрѣ дошли, а на болнитѣ ние ще дадемъ своето съдѣйствие.

И тѣй, въ училището ние нѣма да приказваме за болни хора. Недѣзитѣ, неспособнитѣ, това сж все болѣсти на астралния свѣтъ. Че този не се е училъ, то сж все болѣсти; че онзи се обидилъ, това сж болѣсти. Затова има астрална медицина, когато се изучаватъ симптомите на болѣстѣта. А въ една окултна школа се занимаватъ най-първо съ любовѣта, съ това, какво нѣщо е животътъ, какъ е произлѣзълъ, и какво е неговото прѣдзначение съ земните сили, които сж свързани, за да образуватъ тия елементи. Това е първото нѣщо, съ което единъ ученикъ, като влиза въ школата, трѣбва да се занимава – богатата въ тоя животъ и радоститѣ, и слѣдъ туй ще мине да изучава мждростѣта, ще мине въ истината и най послѣ, по този

начинъ, ще се приготви за по-висшето свое прѣдназна-
чение въ свѣта.

Тайна молитва!

Архиерейски съборъ отъ Синода

на който обявяватъ Учителя за самоотлжилъ се
отъ Църквата 07.07.1922 г.

Прѣзъ първата половина на 1922 година Светиятъ Синодъ на Българската православна църква прѣдприема кампания срѣщу Бѣлото Братство въ България. Даниилъ Ласковъ и Михаилъ Калневъ публикуватъ критически трудове. На 7 юли 1922 година на свое заседание Архиерейскиятъ съборъ обявява Петъръ Дъновъ за самоотлжилъ се отъ свѣтата Църква. Нѣкои послѣдователи на Учителя сж отлжчени отъ Църквата.

За това събитие може да се прочетѣ въ книгата "Всѣмировиятъ Учитель Беинса Дуно и Велико Търново - томъ 2 (1914-1926 г.)"

Учителя на Бѣлото Братство и Българската православна църква

На свой Архиерейски съборъ въ София прѣзъ 1922 г., Православната църква взема безпрецедентно дотогава рѣшение - за отлжчване на Петъръ Дъновъ отъ Църквата. Въ свое заседание отъ 7.VII.1922 г. съборътъ приема специално опрѣдѣление, кждѣто, между другото четемъ: „Архиерейското събрание се е спрѣло и на колкото мѣглѣвото, толкова опасно за църковния, социаленъ и държавенъ напрѣдъкъ лъжеучение на Петъръ Дъновъ, който, самъ като се е отлжчилъ отъ св. ни Църква и се е обявилъ явно или прикрито срѣщу нея, е прѣстаналъ да бжде въ общение съ нея, и е решило, като осжда лъжеучението му, да се обяви на всичкитѣ вѣрни чада на св. ни Православна църква Петъръ Дъновъ за самоотлжилъ се отъ св. Православна църква, учението му - за еретическо и опасно за вътрешния миръ и обществения моралъ" (Giovani Verotiero - литературенъ псевдонимъ на Иванъ Радославовъ. „Гдѣ е

истината? - Учението на П. Джновъ. Отговоръ на критикитъ противъ туй учение", София, 1922, съ.4).

Отъ момента на обявяването на това рѣшение въ българския печатъ пламва остра полемика, придобила скоро размѣрите и силата на истинска словесна битка. формулировката на Архиерейския съборъ е подложена на анализъ и критика въ излъзлата непосредствено слѣдъ него книга „Учението на Учителя Джновъ" (Й. Истинолюбиви - сжцо лит. псевдонимъ, 1922). Решението на архиереитъ се обявява за незаконно отъ автора съ аргумента, че тѣ нѣматъ право да говорятъ отъ името на П. Джновъ. Т.е. тѣ не сж въ състояние да го обявятъ за самоотлжчилъ се, понеже това е актъ на свободната воля на всѣки човѣкъ, на неговото нравствено и религиозно самоопрѣделение. Св. Синодъ не остава длъженъ на хвърлената ржкавица и реагира съ поредица отъ четири статии върху страницитъ на своя официозъ „Църковенъ вѣстникъ" („Църковенъ вѣстникъ", бр. 22,23, 1922). Симптоматично е, че писанията сж анонимни и прокарватъ тѣзата, че БПЦ не може да отлжчи, тѣй като уважава свободата на съвѣстѣта, но по този начинъ го „бѣлѣзва", за да прѣдпази хората отъ „заблудата"

Учителя на Бѣлото Братство и българската православна църква - взаимоотношения върху сцената на обществения животъ

Историко-философски обзоръ отъ Елеотонъ.

За да вникнемъ въ сжщността на взаимоотношенията между Българска православна църква (БПЦ) и Бѣлото Братство (ББ) прѣзъ разглеждания исторически периодъ отъ време, слѣдва да прослѣдимъ хронологически и фактологически позицията на Църквата - прѣдставителъ и стожеръ на официалната държавна религия (спорѣдъ дѣйстващата тогава Търновска конституция - източно-православното християнско вѣроизповѣдание), спрѣмо личността на Учителя Петъръ Джновъ и неговото учение. Обликътъ на тази позиция се опрѣдѣля въ най-висока степенъ отъ различията между класическото християнско богословие и църковното учение, отъ една

страна, и цялостната идйна система, излагана не последователно, а събирателно във беседите на Учителя – система, която разбира се, се е оформяла, обогатявала и доизграждала до самото му заминаване на 27.12.1944 г.

Преди всичко правят впечателни теоретическите различия между двата учения. Те са концентрирани във проповядваните от Учителя основни закони на Космоса – за кармата и пръраждането, във възгледите му относно върховната духовна институция, която ръководи еволюцията на Вселената – Великото Всъмирно Братство и двата му клона: Бялото Братство (ложа) и Черната ложа, във формулираните от него най-важни принципи и задачи на Новата епоха, която изгръва за цялото човечество – епохата на шестата коренна (окултна) раса, и др. Не е за прънебръгване във този ред на мисли и становището на Учителя, по повод моментното състояние на Църквата като духовна и обществена организация, от гледна точка на първоначално заложените във нея от Спасителя Иисусъ Христосъ цъли. Учителя е на мнъние, че във настоящата си форма християнската Църква не е адекватна на изискванията на историческия моментъ и не е способна да изпълнява пръдначението си на Божественъ объединител, пастиръ и водител на всички върващи във Христа. Тази извънредно сериозна присъда Учителя подкръпя съ нужната аргументация, извлечена отъ непосредствената дъйствителностъ и подкрепъна съ множество факти и логически заключения. Учителя смъта, че Църквата е разпиляла във въковетъ най-цънното си богатство – Христовата Любовь и готовностъ за братско общение и саможертва, и го е замънила съ суха схоластика, непонятна за обикновенитъ християни ритуалностъ и не нужно догматизиране на живото Слово Божие. Като се прибавятъ и многобройните слабости и недъзи на духовниците, които хвърлятъ мрачна сънка върху авторитета на цялата институция, общата картина буди оправдана тръвога и довежда до горчиви изводи.

Отъ особена важностъ е да се подчертае, че Петъръ Джновъ подлага на обоснована критика проявени недостатъци и недостойни дъла на православното духовенство у насъ, а не отрича Църквата като общностъ отъ върващи във Христосъ (отъ гр.ез. „еклесия“), ос-

нована отъ Спасителя съ Божествено, общочовѣшко прѣд-
назначение. Отдѣленъ въпросъ е, че спорѣдъ Учителя
тази институция се е отдалечила твърде много отъ прѣ-
вичния зарядъ и цѣли. Върху основата на този анали-
зъ, правенъ отъ Учителя не систематично, а въ отдѣл-
ни бесѣди и при конкретни случаи, възникватъ и кри-
стализиратъ и различията между църковната дѣйствител-
ностъ и идѣйната схема на Учителя въ практически
аспектъ - съ цѣлата неизбѣжна условностъ на подобно
опрѣдѣление.

Когато прѣзъ разглеждания периодъ отъ време БПЦ
установява чувствителенъ отливъ отъ редоветъ на пас-
твото си, за смѣтка на увеличаване броя на послѣдо-
вателитѣ на Учителя (обратно пропорционално), нейния
върховенъ административенъ органъ - Светия Синодъ,
рѣшава да вземе мѣрки за спиране на този неблагопри-
ятенъ, отъ нейна гледна точка, процесъ. Започва трѣ-
скаво търсене на различни форми за борба срѣщу Бѣло-
то Братство и нарастващото му влияние въ страната.
Особено внимание се отдѣля на издателската дѣйностъ
на Църквата като мощно срѣдство за пропаганда на со-
бствените идеи и критика и засѣнчване на чуждите,
обявени за еретични. Въ словесната атака взематъ
участие официалните печатни издания на БПЦ - „Църко-
венъ вѣстникъ" и сп. „Духовна култура", които перио-
дично даватъ просторъ на изслѣждания, критиченъ ана-
лизъ и мнѣния на клирици, богослови и миряни за Бѣ-
лото Братство. Успоредно съ това се отпечатватъ по-
редица книги, студии, монографии, статии и пр. съ
сжщата насоченостъ, но съ различна фактологическа и
изслѣдователска стойностъ. Специално внимание въ вс-
ички тѣзи писания се обръща на личността на Учите-
ля. На всѣка крачка върху редовете на тѣзи издания
се появяватъ спекулации и измислици, цѣлящи да зле-
поставятъ основателя на Бѣлото Братство, да прѣдос-
тавятъ изкривенъ, гротесковъ образъ на моралната му
сжщностъ. Въ нѣкои случаи авторитѣ стигатъ до само-
забравѣне и клевети, нѣмащи никакви допирни точки съ
реалността. Учителя, отъ своя страна, приема съ съ-
вършено спокойствие и хладнокрѣвие мръсната вълна
отъ злоба и неприкрито охулване, която се отразява
въ него като въ непоклатима скала и се завръща съ
утроена сила срѣщу собствените си създатели.

Друга форма на борба, използвана отъ БПЦ, е издаването на синодални разпореждания и послания, които си поставятъ за цѣлъ да инструктиратъ православнитѣ духовници по мѣста за конкретни мѣрки за понижаване влиянието на Бѣлото Братство, както и за прѣдпазване на редовите богомолци отъ „заблудите“ на нововъзникналата така опасна „ересь“. Давайки си ясна смѣтка за собствената си идѣйна слабостъ и пропуски въ пастирската си изява, Църквата упорито търси подкрѣпата и на държавната властъ. Възъ основа на Търновската конституция и произтичащите отъ нея специални права и привилегии на официалната религия, БПЦ нѣднократно призовава висшитѣ държавни органи да забранятъ по законовъ пѣтъ ББ. Цѣлата гама отъ изброени мѣрки, прѣдприети отъ Църквата за изненадващо кратко врѣме, не даватъ особени резултати. Все пакъ те създаватъ извѣстна нѣгативна настройка спрѣмо ББ въ нѣкои обществени кръгове, особено въ тѣзи срѣди, които не сж достатѣчно добрѣ информирани за идеитѣ на Учителя, или пъкъ сж прѣко засегнати отъ неговата дѣйностъ. Въ всѣки случай, до правителствена забрана на ББ не се стига, понеже, дори и въ онѣзи смутни врѣмена, понятието „демокрация“ е означавало нѣщо въ България. Нѣщо, което съвсѣмъ не може да се каже за тоталитарното комунистическо управление, съ цѣлото му атеистично безсрамие, но това е тема за друго изслѣждане.

Паралелно съ горѣизброените начинания, БПЦ възлага и лична отговорностъ на нѣкои свои служители, съ огледъ придаване на научно-богословски и теоретиченъ обликъ на кампанията срѣщу ББ. Особена роля въ идеологическата битка се възлага на:

Проф. архим. Евтимий Сапунджиевъ – ректоръ на Пловдивската духовна семинария, по-късно професоръ въ Богословския факултетъ на СУ „Св. Кл. Охридски“. Своя критиченъ анализъ на учението на П. Джновъ той излага въ нѣколко съчинения, най-значими измежду които сж „Писма противъ джновизма“ (София, 1923) и „Кратъкъ нарѣчникъ по християнска апологетика (София, 1942). Даниилъ Ласковъ – завеждащъ духовно-просвѣтния отдѣлъ къмъ Св. Синодъ и редакторъ на „Църковенъ вѣстникъ“. Неговите писания намиратъ мѣсто въ официозите на Църквата – сп. „Духовна култура“ и

„Църковенъ вѣстникъ" (ср. сп. „Духовна култура", 1922. кн. XI-XII.)

Димитъръ Дюлгеровъ и Илия Цоневски – професори въ Богословския факултетъ на СУ „Св. Кл. Охридски", едни отъ най-виднитѣ богослови на своето поколѣние: ерудирани, компетентни, амбициозни. Тѣ съвместно подготвятъ учебни пособия за студентитѣ – богослови, въ които отдѣлятъ мѣсто и за ученията, чужди на православното християнство (прѣди всичко – „Учебникъ по мисионерство" София, 1937). Върху основата на богословска аргументация тѣ правятъ опитъ да дефиниратъ ББ като „секта" и разглеждатъ въ критиченъ планъ нѣкои отъ най-важните постановки въ учението на Учителя.

Църквата проявява завидна инициативностъ въ своята кампания срѣщу ББ и дори привлича подкрепления отъ чужбина. Спешно е призованъ отъ Русия специалистътъ въ идеологическата борба срѣщу толстоизма и духоборството Михаилъ Калневъ. Пратеникътъ на Руската православна църква идва у насъ съ официално формулирана мисия за подкрѣпа на единството на БПЦ. Но веднага му се възлагатъ съвсѣмъ конкретни задачи въ словесната полемика съ ББ, прѣраснала до мащабите на истинска война. Разбира се, откъдѣто и да се погледне на ситуацията, въ тази „война" има само единъ агресоръ – Църквата, войнствено настроена, засегната въ най-деликатните и болѣзнени мѣста на своя вѣковенъ приоритетъ – неоспоримото, абсолютно обществено влияние и водеща роля. Има и „справедливо отбраняващъ се" – ББ, което въ лицето на своя духовенъ водачъ Петъръ Джновъ и на неговото живо Слово защитава една благородна, общочовѣшка мисия за прѣчистване, обновление и актуализиране на християнството. Защото то не е това, което трѣбва да бжде. Защото то е изневѣрило на Първообраза си – прѣчистия ликъ на Спасителя Иисусъ Христосъ. Защото то е поело пжтя на социална изява, прѣслѣдваща властъ, материално благодѣнствие, мирска слава. А цѣната, която е заплатена за всички тѣзи „придобивки", сж лицемѣрието, алчността, застенялата догматичностъ, избуялото чувство на непогрѣшимостъ и вѣра само въ една истина – собствената; занемарения контактъ съ редовите християни, фалшивия моралъ, демонстриранъ прѣдъ свѣта и нѣмащъ нищо общо

съ дѣйствителното вътрѣшно състояние на Църквата и пр., и пр.

И така, М. Калневъ, на свой редъ, се впуска въ битката съ поредица залпове на плодовитото си перо. За сравнително кратко врѣме той написва и издава съ благословията на Св. Синодъ нѣколко съчинения, подведени подъ общъ знаменателъ – унищожителна критика на Словото и личността на Учителя („Теософията, (окултизмътъ) лъжеучението на дѣновиститѣ и спиритизмътъ прѣдъ сѣда на науката, обществото и християнството" – София, 1921; „Християни ли сж Петъръ Джновъ и неговитѣ послѣдователи" – 1923; „Вѣроучението на Джновъ и джновиститѣ прѣдъ сѣда на Словото Божие" – София, 1927; „Кои сж джновиститѣ и какво тѣ искатъ" – София, 1928).

За изграждане на тѣзите си, изброените автори черпятъ информация отъ съвсѣмъ ограниченъ кръгъ бесѣди на Учителя. Привеждатъ цитати отъ тѣхъ и ги сравняватъ съ Библията. Възъ основа на сравнението правятъ свои заключения, организирайки текста по теми, въ рамките на фундаменталните проблѣми на класическото богословие. Очевиденъ е недостатъкътъ въ подхода имъ, стрѣмящъ се да прѣдстави учението на Петъръ Джновъ като застинала схема, удобна за критиченъ подходъ и унищожително отрицание съ познати срѣдства. Въобще не се отчита обстоятелството, че Учителя не прѣдставя Словото си въ видъ на учебникъ или христоматия, а го излага винаги спорѣдъ конкретния случай и въ послѣдователностъ, достъпна и подчиняваща се единствено на неговото просвѣтлено космическо съзнание. Оттукъ произтича и оскѣдната аргументация на православнитѣ богослови, довеждаща ги нерѣдко до крайно неточни изводи и дори до смѣхотворни обобщения.

Отъ това врѣме сж извѣстни и редица други второстепенни автори, придали на кампанията срѣщу Учителя и ББ масовъ, общественъ характеръ. Между тѣхъ слѣдва да спомѣнемъ:

Видински митрополитъ Неофитъ, обявяващъ привѣрзаностъта къмъ идеите на П. Джновъ за прѣдателство къмъ Църквата и българския народъ („Къмъ напредъкъ или пропастъ" – 1922). Проф. протопрезв. Стефанъ Цанковъ, развилъ темата за ББ като секта и поставилъ

основаната отъ Учителя духовна общностъ извънъ християнството („Българската православна църква отъ Освобождението до настоящи дни" – ГСУ Бф, 1938-39).

Свѣщ. Н. Тулешковъ, твърдящъ, че учението на П. Джновъ не е християнство и че отрича народната вѣра и традиции („Сектитѣ въ България" – 1935).

Дяк. Иванъ Войновъ, прѣдставящъ учението на ББ като механична смѣсица отъ древноиндийска и антична философия, несъвмѣстимо съ християнското вѣроучение („Критика на Джновото окултно-теософско учение" – Варна, 1925).

Н. Православовъ (очевидно фамилията е литературенъ псевдонимъ), опиталъ се да разгледа учението на Учителя за свободата като опасно за обществото („Джновизмътъ отъ социално гледище", сп. „Духовна култура" 1922. кн. XIII, XIV, XV).

Особенъ интересъ за насъ прѣдставлѣва еволюцията въ възгледитѣ на проф. (по-късно академикъ) Димитъръ Михалчевъ – единъ отъ най-бѣлѣжитите български философи, не само на своето врѣме, но и въ цѣлата нова история на страната. Първоначално той подлага на критика Словото на Учителя, изхождайки отъ позициите на своето научно и философско вѣрую („Противъ джновизма като теософско учение" – сп. „Философски прѣгледъ", 1931. кн. II). Разработката му се влива въ мжтния потокъ на отрицание, залялъ Учителя и Братството въ онази епоха. Но, съ течение на врѣмето, настѣпва радикална промѣна въ отношението на Д. Михалчевъ и спорѣдъ достовѣрни източници, къмъ края на живота си той приелъ искрено идеитѣ на Новото учение, прѣчупвайки ги прѣзъ своя мирогледъ.

Наредъ съ пропагандирането на чисто идѣйна несъвмѣстимостъ между православното християнство и учението на П. Джновъ, БПЦ се опитва да отправи и другъ родъ обвинения срѣщу Учителя. На бърза ржка и съ съмнителни доводи биватъ скалъпени вѣрсии за това, че той плащалъ скѣпъ данѣкъ на окултни уклони, и дори за неморални прояви. За пристрастия къмъ окултизма е, меко казано, нелепо да бжде обвиняванъ Учителя, понеже Той прѣдѣлно ясно е разкрилъ, на много мѣста, сжщността на своето учение. То е християнство въ чиста форма и слѣдователно съдържа и онзи езотериченъ елементъ, изваденъ изкуствено отъ църков-

нитѣ канони и теоретични схеми, още прѣзъ първите вѣкове на Христовата Църква, съ специални разрешения на Всѣленскитѣ събори. А що се отнася до намеците, или по-грубите твърдѣния за неморалностъ, те се разбиватъ мигновено като въ стоманена прѣграда въ кристално чистия личенъ животъ на Учителя. По-точно – той не е ималъ личенъ животъ. Въплътенъ отъ единъ най-високъ духовенъ свѣтъ, този брилянтно красивъ и Всѣотдаенъ Слънчевъ Духъ отдаде цѣлата Божествена енергия и цѣленасоченостъ на Сщещвото си на мисията за прокарване на свѣтла пжтека къмъ единъ новъ свѣтъ – свѣта на Новата култура на Шестата раса. Учителя живѣеше спорѣдъ Словото си. Той изпълняваше стриктно всичко онова, на което учеше. Кой отъ православнитѣ владици можѣше се похвали съ сжщото (констатацията важи съ пълна сила и за днешния день)?! Кой отъ насъ, бѣлитѣ братя и сестри, може съ ржка на сърдцето да сподѣли, че го е постигналъ?!

Независимо отъ скандалните и недостойни демонстрации, подкупените подставени лица и необоснованите клевети, агентитѣ на БПЦ не сполучиха и въ тази частъ отъ кампанията си. Нѣщо повече – на фона на лъжата, истинската сжщностъ на Учителя и неговитѣ идеи заблестя съ удесеторена сила, красота и мощъ! Понеже Учителя „...не само проповѣдва Евангелието и истината, но го прилага въ своя животъ" (В. Граблашевъ, „Окултизмъ, мистицизмъ и учението на Джновъ" – София, 1922, с.84). Тукъ се криятъ коренитѣ на огромната нравствена сила и невъзмутимостъ на духа, въ който се прѣчупиха стрелитѣ на всички зложелатели и необективни критици на Братството.

Кампанията на БПЦ срѣщу Учителя и ББ си бѣ поставила три основни цѣли въ идеологическо и чисто практическо отношение.

На първо мѣсто – налице бѣ явенъ стрѣмежъ за дискредитиране на Учителя и неговата идѣйна платформа. Въ тази насока бѣха използвани всички възможни срѣдства, описани по-горѣ. Но доколкото чистотата и непорочниятъ животъ на П. Джновъ бѣха открити за всички и съвършено лесно доказуеми, този родъ домогвания прѣтърпѣха пълненъ провалъ. А що се отнася до идѣйните различия, тѣхната сжщностъ и мѣсто въ Словото на Учителя бѣха така добрѣ изяснени отъ него,

че не оставяха никакво място за съмнение във въплесаността си. Това, на свой ред, предизвикваше подронване авторитета на Църквата в самата основа на нейната многовековна утвърдена доктрина – фактът, от който духовенството се боеше най-много.

На второ място – БПЦ започна да полага максимални усилия за спиране потока на непрекъснатото увеличаване на последователите на П. Дънов и евентуално, да ги върне в лоното на Църквата. Т.е. това бѣ борба за обществено влияние, за социален и духовен приоритет, отстояване на вече завоювани и на пръв поглед, ненакърнени позиции във общественото пространство. Както е известно, освѣн непосредствено-идѣните послѣдствия от владѣнето на подобни позиции, те сж свързани неминуемо съ опредѣлен род привилегии и свѣтско измѣнение. Веднѣж постигнала такава социална роля, Църквата най-малко нѣмаше на мѣнение да се раздѣля съ нея, или дори да я сподѣля съ нѣкакво ново „еретично“ движение, каквото бѣ ББ.

На трето място – архиепископът на БПЦ полагаха неминуемни усилия да прѣдотвратят възникването във обществен план на тази т. нар. ересь – учението на ББ. Непрѣстанно нарастващото влияние на новата духовна общност вещаеше точно такава перспектива. Въ България, слѣд Първата свѣтова война, вътрешната обстановка прѣдлагаше множество благоприятни възможности за навлизане на непознати до момента идѣни течения, школи и религиозно-философски концепции. Между тях, сжществена роля във новата история на страната изиграха теософското общество, спиритизмът, толстоизмът и др. Ала безспорният лидер по значение и прѣстиж бѣ и си остана ББ. За илюстрация: спорѣд сведѣния на съвременници, тогавашният брой на членовете на ББ е бил нѣколко десетки хиляди /40,000 – 1944 г./, докато дружеството на теософите е наброявало едва 121 души! Цѣлата налична информация и произтичащите от нея обективни изводи дават основание на сериозните изследователи на феномена "Бѣло Братство" да го дефинират като „най-силното духовно течение във България“ за онова време (А. Георгиева, „Дъновизмът и българската култура“, Център по културология към СУ „Св. Кл. Охридски“ – София, 1969, съ.36).

И като цяло, и въ детайли, БПЦ не успя да реализира нито една отъ така поставените цели на своята кампания противъ Братството. Напротивъ, съ безпощадната точност на рѣзко запратения бумѣрангъ „инициативата“ на църковните отци се завъртя обратно и се стовари върху тѣхъ самите съ съкрушителна сила. Защо? Защото Учителя не можѣше да бжде дискредитиранъ поради свѣтия си животъ. Защото интересътъ на обществото къмъ ББ се повишаваше все повече, а успоредно съ това – и броятъ на послѣдователитѣ на Новото учение. Защото Братството завоюва такива позиции и авторитетъ въ националенъ мащабъ, на които не можеха да се надяватъ доскоро и най-ревностните бѣли братя и сестри.

Всичко това и още редица обстоятелства, които не могатъ да бждатъ освѣтлени въ това кратко изслѣждане, поради невъзможността отъ навлизане въ подробности, или поради плътно спуснатата вече завѣса на врѣмето, принудиха БПЦ къмъ дѣйствиа, които можемъ да характеризираме единствено като крайни. Тѣ се явиха не като изразъ на сила и справедливо "възмездие", а по-скоро – като резултатъ отъ слабостъ, идѣйна и практическа безпомощностъ, заплашваща да придобие хрониченъ и неизлечимъ характеръ.

На свой Архиерейски съборъ въ София прѣзъ 1922 г., Православната църква взема безпрецедентно дотогава рѣшение – за отлжчване на Петъръ Дъновъ отъ Църквата. Въ свое заседание отъ 7.VII.1922 г. съборътъ приема специално опрѣдѣление, кждѣто, между другото четемъ: „Архиерейското събрание се е спрѣло и на колкото мѣглѣвото, толкова опасно за църковния, социаленъ и държавенъ напрѣдъкъ лъжеучение на Петъръ Дъновъ, който, самъ като се е отлжчилъ отъ св. ни Църква и се е обявилъ явно или прикрито срѣщу нея, е прѣстаналъ да бжде въ общение съ нея, и е решило, като осжда лъжеучението му, да се обяви на всичките върни чада на св. ни Православна църква Петъръ Дъновъ за самоотлжчилъ се отъ св. Православна църква, учението му – за еретическо и опасно за вжтрешния миръ и обществения моралъ“ (Giovani Verotiero – литературенъ псевдонимъ на Иванъ Радославовъ. „Гдѣ е истината? – Учението на П. Дъновъ. Отговоръ на критиките противъ туй учение“, София, 1922, с.4).

Отъ момента на обявяването на това рѣшение въ българския печатъ пламва остра полемика, придобила скоро размѣрите и силата на истинска словесна битка. формулировката на Архиерейския съборъ е подложена на анализъ и критика въ излъзлата непосредствено слѣдъ него книга „Учението на Учителя Джновъ" (Й. Истинолюбиви – сжцо лит. псевдонимъ, 1922). Решението на архиереитѣ се обявява за незаконно отъ автора съ аргумента, че тѣ нѣматъ право да говорятъ отъ името на П. Джновъ. Т.е. тѣ не сж въ състояние да го обявятъ за самоотлжчилъ се, понеже това е актъ на свободната воля на всѣки човѣкъ, на неговото нравствено и религиозно самоопрѣделение. Св. Синодъ не остава длѣженъ на хвърлената ржкавица и реагира съ поредица отъ четири статии върху страницитѣ своя официозъ „Църковенъ вѣстникъ" („Църковенъ вѣстникъ", бр. 22, 23, 1922). Симптоматично е, че писанията сж анонимни и прокарватъ тѣзата, че БПЦ не може да отлжи, тѣй като уважава свободата на съвѣстѣта, но по този начинъ го „бѣлѣзва", за да прѣдпази хората отъ „заблудата"

Заслужава да се отбѣлѣжи, че Архиерейскиятъ съборъ олредѣля и специална формула, която да послужи на енорийските свѣщеници да получатъ признание отъ заподозрените си миряни, че не сж послѣдователи на Петъръ Джновъ (ср. „Църковенъ вѣстникъ", бр.33/1922 г.)

Крайниятъ резултатъ отъ „отлжчването" (или „самоотлжчването" – все тая) е оглушителенъ провалъ за БПЦ. Цѣлата акция, прѣдприета на Архиерейския съборъ, въ крайна смѣтка се прѣвърща въ горчиво поражение за най-консервативните кржгове на Православната ни църква. Оказва се (както безброй пжти прѣди и слѣдъ това въ историята), че идѣйните убѣждения не могатъ да бждатъ изличени съ административни наказателни мѣрки, колкото и строги да сж те. Нѣщо повече – подложениятъ на репресии (въ случая Учителя и ББ) слѣдъ героичното имъ прѣдолѣване съсъ спокойствие, търпѣние и вѣра въ собственото кредо, придобива въ очитѣ на обществото ореолъ на мъченикъ или свѣтець.

Любопитно е, че покрай борбата срѣщу учението на Учителя и ББ, Църквата получава благоприятни резултати въ една единствена насока. При търсенето на

методи и средства за успешна идѣйна и практическа полемика – антитѣза на Братството, БПЦ култивира редъ полѣзни мнѣния, забѣлѣжки и прѣдложения за усъвършенстване на собствената благовѣстническа и пастирска дѣйностъ. По-важните насоки на промѣната се виждатъ въ по-чести и непосредствени контакти между духовниците и редовите християни, по-задълбочени и въздѣйстващи проповѣди отъ амвона на храмоветъ, лекции и бесѣди извънъ църквитъ, вкл. и на публични мѣста, отстраняване на редица прѣгради въ общуването между мирянитъ и свѣщенослужителитъ и др. Дали и доколко тѣзи нововъведения сж внедрѣни реално въ църковния животъ – това е проблемъ извънъ обсега на нашите интереси.

Както вече бѣ изтъкнато, практика на Учителя е да не взема никакви специални мѣрки за защита на собствената си личностъ и Словото си отъ нелепитѣ жули, клевети и измислици. Той очевидно е много надъ тѣзи нѣща – надъ дребнавите човѣшки боричкания, които нѣматъ силата да накърнятъ Божественото сияние на Небѣсния Пратеникъ и неговото учение. Затова пъкъ редица послѣдователи на Учителя взематъ дѣйно участие въ полемиката съ Православната църква и подъ перата имъ се раждатъ съчинения, допринесли значително за изясняване сжщността и позициитъ на ББ въ обществената срѣда.

Прѣди всичко е интересно да се надникне задъ паравана на човѣшката мисълъ и да се опитаме да разберемъ, за какъвъ сж смѣтали Учителя неговитѣ ученици. Ето какво твърди въ това направление цитираниятъ по-горѣ Велико Граблашевъ: „Едни гледатъ на Джновъ като на обикновенъ поведникъ; други – като човѣкъ, много напредналъ духовно; трети – като на единъ Адептъ; четвърти – като на единъ великъ Учителъ, който е дошълъ да помогне на човѣчеството; а има и такива, които отдаватъ на Джновъ и по-голѣмо значение и които считатъ българския народъ много щастливъ, за гдѣто се е родилъ въ България и отъ нашето племе Джновъ, защото чрѣзъ него българскиятъ народъ ще се повдигне, ще получи свѣтлина, която никой другъ народъ не притежава и за която много други народи биха дали мило и драго. Така че, отъ стадия на развитието зависи схващането на ученика за личността на Джновъ.

Обаче всички чувстватъ едно дълбоко уважение, една особена почитъ, любовъ и всѣки се стрѣми да прояви спорѣдъ силите си своята почитъ и уважение къмъ Учителя" (пос. съч., с.87-88). Позволимъ си този подълъгъ цитатъ поради това, че е напълно характеренъ и отразяващъ цѣлото разнообразие отъ настроения и отношения въ Братството, относно сжщността и личността на Учителя. И като разбираме, че водещото чувство къмъ него винаги е било почитътъ, уважението и най-вече – любовта, по-лесно бихме схванали ревността и всѣотдайността, съ която бѣлитъ братя и сестри защитаватъ своя Свѣтълъ Учителъ и Божественото му Слово. Тази констатация е въ сила и за прѣките или писмѣни дискусии съ Православната църква и за множество други случаи на подобно противостоене, вкл. и прѣзъ тоталитарния периодъ на комунистическото безбожие и мракобѣсие.

И тѣй, теоретичната защита на учението, дѣлото и личността на Учителя слѣдъ „отлжчването" е поета, освѣнъ отъ горѣизброенитъ автори, още и отъ:

А. Томовъ – философъ съ голѣмъ общественъ авторитетъ, съврѣменникъ на посочения по-горѣ Д. Михалчевъ. Студията му „Религиозно-философскиятъ мирогледъ на Петъръ Джновъ" (Сп. „философски прѣгледъ", 1930, кн.1) прѣдставлѣва задълбочено изслѣждане и сериозенъ анализъ на Словото на Учителя отъ позициите на обективно философско проучване и добронамѣрено разглеждане на глобални космологични и идѣйни постановки въ учението на ББ. Съчинението на А. Томовъ е цѣненъ наученъ приносъ къмъ философското, антропологично и етично осмисляне на Новото учение, като по-голѣмата частъ отъ изводите му звучатъ напълно актуално и днесъ.

Waniel – сжщо литературенъ псевдонимъ на авторъ, пожелалъ да остане анонименъ (но не отъ страхъ, а отъ скромность). Книгата му „Съврѣмениятъ общественъ моралъ и Джновъ" (София, 1922) е вдѣхновенъ очеркъ на автора, прѣдизвиканъ отъ докосването му до Божествената красота на Учителѣвото Слово. Изслѣждането притежава безспорни литературни достоинства и магнетична сила на убѣждението.

В. Благодумовъ – още една фамилия, която подсказва наличието на псевдонимъ. Негова е поредицата

отъ брошури, подъ общъ надсловъ „Великото учение“ (София, печатница „Задруга“). Направенъ е сполучливъ опитъ за разглеждане и изясняване на нѣкои отъ основните положения въ теоретичната схема на Учителя.

Групата на ББ въ Казанлъжъ изпраща „Отворено писмо“ до архимандритъ Евтимий – тогава ректоръ на Пловдивската духовна семинария (София, 1922). Въ краткия текстъ (общо 11 страници), подписанъ: „Отъ ученицитѣ на Бѣлото Братство въ гр. Казанлъжъ – септември 1922“ е отговорено подробно на нападите, отправени отъ архим. Евтимий въ рѣчта му, произнесена на 27.08.1922 год. въ Казанлъжъ, непосредствено слѣдъ завършването на събора на Братството въ Велико Търново. На свой редъ бѣлитѣ братя и сестри прѣминаватъ въ атака, когато архим. Евтимий е замѣнялъ обективната критика съ клевети и безпочвени измислици. Единъ отъ най-вълнуващите моменти въ изложението е призивътъ къмъ православния духовникъ, въ който четемъ: „По-добрѣ ще бжде, ако напуснете тази противохристиянска система за борба и се борите не съ думи, а съ дѣла. Ние ще бждемъ благодарни, ако чуемъ отъ народа добри отзиви за морала на българското духовенство. Приложете Христовото учение въ живота и ще имате подкрѣпата на интелигенцията.“ (пос. съч., с. 13).

„Учението за любовта и братството (неговата сжщностъ – процесътъ на развитието)“ е статия съ продължение отъ кн. VIII-IX на сп. „Всѣмирна лѣтописъ“, 1922 г. Името на автора не е посочено. Прослѣдява се органическата връзка между християнството отъ първитѣ вѣкове на Църквата, все още незамърсено отъ човѣшки намѣси, и Словото Учителя, подкрепено съ цитати отъ Свѣщеното писание. Заключениеето на автора е, че „...учението за любовта и братството, проповѣдвано отъ великитѣ Учители на човѣчеството, ще се приложи най-сетнѣ, за обща радостъ и щастие на всички“ (пос. съч., с. 16).

Прослѣдявайки тази поредица отъ съчинения – не-принудена и откровена апология на Новото учение, не бихме могли да отминемъ и още единъ авторъ. Става дума за протестантския проповѣдникъ и видѣнъ общественъ дѣецъ отъ онази епоха, Стоянъ Ватралски, който прѣдлага на широката читателска публика на България

изненадващо обективно и доброжелателно описание на лагера на ББ във София („Кои и какви сж белите братя“, 1926). Пристъпилъ съ непредубеденостъ и чистъ изслѣдователски интересъ въ обителъта на Братството, Ст. Ватралски рисува точна и художествено осмислена картина на обстановката въ лагера, кждѣто „цари идеаленъ редъ и чистота“ (пос. съч, с. 4-5) и при общите братски трапези... Петъръ Джновъ - облѣченъ цѣлиятъ въ бѣло" е заобиколенъ отъ ученицитѣ си" (пакъ тамъ, с. 16).

Какви основни изводи бихме могли да направимъ отъ проникновената защита на личността на Учителя и неговото учение? Най-важното спорѣдъ насъ е вече изтъкнатото до тукъ утвърждаване влиянието на П. Джновъ и ББ на българска почва (разпространението на Новото учение задъ граница не е тема на настоящата разработка). Създаването на една неформална духовна общностъ, каквато е ББ, се оказва жизненъ и силенъ алтернативенъ социаленъ моделъ на едно общество, прѣболедувало три поредни войни и изживяващо кризата на идѣйна, нравствена и културна безпжтица.

И нека си припомнимъ какъ, прѣди близо двѣ хилядолѣтия, мждриятъ законоучителъ Гамалиилъ (Духовенъ наставникъ и учителъ на св. ап. Павелъ) посѣвѣтва побѣлѣлитѣ си колеги първосвѣщеници отъ еврейския Синедрионъ, когато тѣ разпалено обсъждаха Христовото благовѣстие и какъ да постѣпятъ съ ученицитѣ на възнеслия се вече Учителъ: "...ако тоя замисълъ или това дѣло е отъ човѣци, ще се разруши; ако ли пѣкъ е отъ Бога, вие не можете го разруши; пазѣте се да не би да излѣзете и богоборци" (Дѣян. 5:38-39). Тази дълбока мисълъ, родена очевидно отъ Божието озарение, се отнася въ пълнота и за свѣщеното дѣло на Учителя Петъръ Джновъ. Актуална по врѣмето на Христа, тя е непрѣклонно дѣйствена и могща днесъ, когато вече десетилетия наредъ вървимъ по небѣсния лжчъ, прокаранъ отъ Учителя къмъ сияйния изгрѣвъ на Шестата раса, къмъ общочовѣшкото братство на хармонията, взаимната любовъ, мира и разбирателството. Прѣмждростъта да прозремъ Божественото въ нашия тѣй оскжденъ на свѣтлина и истински смисълъ животъ, прѣмждростъта да му се поклонимъ и съ готовностъ да го слѣдваме, ще прѣбжда въ вѣковетѣ, докато Човѣкътъ

изкачи и последния връхъ на своето космическо съвършенство.

Всѣмировиятъ Учителъ Беинса Дуно и Велико Търново - томъ 2 (1914-1926 г.)

Учителя организира екскурзия до връхъ Мусала 12.07.1922 г.

Датата е спорѣдъ спомѣна на Теофана Савова, а сщо и на други ученици. Тази екскурзия е направена на Петровденъ - 12 юли 1922 год.

На връхъ Мусала

Бѣше прѣзъ лѣтото на 1922, когато потеглихме къмъ най-високия връхъ въ България и най-високия връхъ на Балканския полуостровъ - 3080 м. надъ морското равнище. Бѣше Петровденъ, именниятъ день на Учителя.

Веднажъ при разговоръ Учителя казва: „Върхътъ Мусала е по-високъ отъ 3000 м." Единъ отъ присъстващите, ученъ братъ, възразява, че Мусала не надвишава 3000 м. надморска височина. При другъ разговоръ въ присъствието на сщия братъ Учителя пакъ твърди, че Мусала е високъ надъ 3000 м. Сщиятъ братъ отново опонира. Но наскоро се случва слѣдното: Братътъ четъ въ единъ вѣстникъ, че научна група е минала прѣзъ България и спорѣдъ нейните изслѣдвания връхъ Мусала е високъ 3080 м. Братътъ се засрамва за своето „знание", отива на Изгрѣва и се извинява на Учителя.

Случваше се нѣкой братъ да вземе думата отъ устата на Учителя и да започне да „обяснява". Учителя скромно ще го изслушва, послѣ по нѣкакъвъ начинъ ще хвърли свѣтлина върху проблема, слѣдъ което „знаещиятъ" се коригира.

Отпразнувахме именния день на Учителя на най-високия връхъ на нашата родина, на Мусала - Божии връхъ.

Изкачваме се смѣли, рѣшителни, като опитни алпинисти, а то повечето отъ насъ не сж се качвали дори на Витоша. Върхътъ е още наполовина скритъ подъ снѣжната си покривка и ние се изкачваме по стрѣменъ

снеженъ склонъ. Чувстваме се повече отъ алпинисти, нали сме съ Учителя! Носятъ ни крилата на Любовта!

Имахме хубавъ слънчевъ изгрѣвъ и слѣдъ краткъ прѣстой се върнахме.

Паметно бѣше отиването ни прѣзъ лѣтото на 1922 г. на връхъ Мусала.

Прѣзъ лѣтото на 1923 г. бѣше незабравимо.

Прѣзъ лѣтото на 1924 г. бѣше неописуемо.

Прѣзъ лѣтото на 1925 г. бѣше слънчево.

Прѣзъ лѣтото на 1926 г. бѣше прѣкрасно.

Прѣзъ лѣтото на 1927 г. бѣше приказно.

Прѣзъ лѣтото на 1928 г. бѣше богато.

Слѣдъ събора Учителя продължи лекциитѣ все така вдъхновено, изобилно и неуморно. Казвамъ продължи, а то все едно, че не бѣ прѣкъснатъ. Прѣкъсваше понѣкога, но то бѣ прѣкъсване само за отсъстващите. Други въ сжщото време го слушаха съ радостъ и го гледаха съ възхищение.

За слушателитѣ днитѣ минаватъ свѣткавично. Въ недѣля имаме бесѣда въ 10 часа, слѣдъ това, въ срѣда, лекция въ 5 часа сутринята и въ петъкъ въ 5 часа сутринята сжщо лекция, но за младежкия окултенъ класъ. Мисълта е толкова интензивна, че ежедневната работа остава само за частъ отъ съзнанието, а всичко друго е ангажирано, погълнато отъ свѣтлата мисълъ на Учителя, отъ животворната му Любовъ и отъ диамантената му воля. Учителя е сжщевременно и ученикъ, най-редовниятъ, най-прѣданиятъ и най-изпълнителниятъ ученикъ.

Тукъ сж изнесени лекциитѣ на общия окултенъ класъ:

„Акустика на съзнанието“, „Безъ прѣгради“, „Какво сж разбрали?“ и редъ още лекции и бесѣди с прѣкрасна мисълъ и много, много знания.

Ние слушахме думитѣ на Учителя:

„Всѣки човѣкъ разполага съ умъ, сърдце, воля, душа и духъ, съ редъ дарби и способности, които трѣбва да развива. Има ли тия нѣща въ себе си, той е богатъ. Отъ усилията, които ще направи за развиване на дарбитѣ и способноститѣ си, зависи неговото бждеще благо.“

„Всички на работа! Кой кждѣто е сѣдналъ, подъ него има заровено голѣмо богатство. Стани, вдигни

камъка, на който си сѣдналъ, и започни да копаешъ. Извади оттамъ богатството и започни съзнателно да работишъ. Въ всѣки човѣкъ е скрито голѣмо богатство - неговитѣ дарби и способности, които той трѣбва да разкопава и обработва. Не губете врѣмето си! Всѣки на работа! Турете старитѣ методи настрана и приложете новитѣ. Старото учение сте опитали вече. Опитайте новото учение, новитѣ методи и вървете напрѣдъ!"

И всѣки търси, намира, работи и прилага.

Учителя още не е събралъ своитѣ ученици около себе си. Ето една сестричка пристига болна. Че ако е здрава, тя ще бѣде на работа. Кой разрѣшава на здравите да работятъ? - Да работятъ върху себе си, тоестъ да учатъ? Но тя пристига болна и остава на Изгревъ. Това е Вѣрка. И нѣкои други, като Димитринка, отначало не се чувстваха добрѣ. Но Учителя е великъ. Отъ нищото той прави нѣщо.

Колко много иска и моята сестра да остане на Изгрева, но тя е учителка. Затова пѣкъ се радва, че може да прилага въ своята работа новите методи на Учителя. И има резултатъ. Може ли Любовта да не роди Любовъ? Може ли при Любовта да не се родятъ успѣхътъ, обходата, взаимопомощта? Тя се увеличи въ работа си, а азъ и пиша на 25 ноември 1928 г.:

Мила Маришъ,

Зная, че не обичашъ да прѣскачашъ и да не чуешъ недѣлна бесѣда. А ето вече двѣ сѣдмици те нѣма. Защо?

Пращаме ти една топла нощница, кашкавалъ и други нѣща. Пращамъ ти нѣколко мисли отъ Учителя.

Срѣда. "Всѣки човѣкъ е прѣдзначенъ за извѣстна служба въ космоса. Значи трѣбва да намѣри своя първиченъ планъ и да може да се реализира. Когато човѣкъ намѣри своето прѣдзначение, той усѣща едно проблясане. Христосъ нарича това новораждане."

„Учительтъ трѣбва да съдѣйства на ученика, но ученикътъ трѣбва да учи."

„Гениалнитѣ хора идватъ да дадатъ подтикъ на човѣчеството. Който дава подтикъ, той може да се смѣтне за гениаленъ. А това не значи да напишешъ една книга. Единъ чистъ животъ, чиста мисълъ и чувство сж дали вече този подтикъ".

„Ще се стрѣмитѣ къмъ постоянна връзка съ Бога. Годината 1929 благоприятства за такава връзка.“

Петѣкъ. Продължаваме разглеждането на произведенията на Толстой и Юго. „Немислимо е човѣкъ да се бори съ себе си. Човѣкъ трѣбва да бѣде зритель на борбата, която става въ него. Ако вземе участие, ще пострада, а ако чака, колкото и да трае тази борба, тя ще свърши въ негова полза.“

„Всѣки трѣбва да има своята магическа прѣчица – вѣрата въ Бога. Когато ви питатъ вѣрвате ли, ще казвате: Вѣрвамъ въ водата, която пия, въ въздуха, който дишамъ, вѣрвамъ, че ходя по земята, вѣрвамъ въ свѣтлината, която освѣтлѣва моя пътѣ. Но за своята магическа прѣчица нѣма да казвашъ никому. Това, че дишаме, че приемъ и ходимъ, го вѣрваме еднакво, но всѣки го разбира и спазва различно.“

Петю бѣше въ недѣля шофьорѣ. Много хубаво бѣше облѣченъ. Много му приличаше новиятъ костюмъ.

Мама и тати сж добрѣ.

Учителя е отлично.

Всички тѣ поздравяваме сърдечно. – Т.

/Лѣтописъ на изгрѣва – Томъ 1/

Проститѣ и сложни движения въ природата

20-та Школна Лекция

I-ва година на Общия Окултенъ класъ

13 Юлий 1922 г. Четвъртъкъ 7 часа вечерята

въ Чамъ-Кория Горското училище

Прочетоха се темитѣ: Защо Богъ създаде човѣка.

Ще говоря върху:

Проститѣ и сложни движения въ природата

Проститѣ движения ще замѣните съ „първичнитѣ движения“, а сложнитѣ движения – съ послѣднитѣ движения, най-слабитѣ движения. Едно обяснение: сложнитѣ движения подразбиратъ голѣмо съпротивление, а проститѣ движения, подразбиратъ малко съпротивление. Сега у всички, въ съзнанието ви има двѣ движения, има просто движение, има и сложно движение. За при-

мърз, за да дойдете тукъ въ Чамъ-Кория, какво движение се е явило въ васъ, просто движение или сложно? Къмъ коя категория бихте го поставили? (Сложно).

Проститѣ първични движения сж само движенията къмъ Бога, които сж чисти, у които съзнанието не е раздвоено. Първитѣ движения сж кристални, а въ сложнитѣ движения всѣкога има раздвояване въ човѣшкото съзнание. Отивашъ на курортъ, но имашъ нѣколко подбудителни причини, причината не е една, много причини имашъ. Тогава бихъ ви попиталъ, когато човѣкъ се жени, женитбата просто или сложно движение е? Сложно. Защото повидимому жената може да каже, че обича мжжа или мжжътъ може да каже, че обича жената. То е една отъ причинитѣ. Второ, тѣ искатъ да иматъ дѣца. Трето, мжжътъ иска нѣкой да му готви. Има редъ подбуждения. Тѣй щото женитбата е сложно движение. А въ всичките сложни движения въ свѣта, трѣбва да знаете, че въ тѣхъ има прѣпятствие, което да очаквате. И, слѣдователно, като ученици на окултната школа, азъ ви давамъ туй разграничение като методъ. Азъ ви го давамъ само като единъ методъ, да правитѣ едно психическо разграничение на силитѣ, които дѣйствуватъ въ васъ въ даденъ моментъ, дали тѣ сж отъ „първиченъ“ или „вториченъ, послѣденъ“ родъ. Да знаете всѣко едно движение къмъ коя категория спада. Щомъ знаете, лесно може да се ориентирате. Сега вие бъркате, имате едно сложно движение, искате резултати отъ просто движение, очаквате резултатъ на сложно движение. А всѣко движение има свои опрѣдѣлени резултати. Сега, смѣшно ще бжде, когато нѣкои хора искатъ да станатъ религиозни и очакватъ да бждатъ богати. Именно: човѣкъ, който иска да стане религиозенъ, въ пълната смисълъ на думата, той ще загуби всичкото богатство, защото самото богатство е сложно движение. Ако имашъ знание, знанието е сложно движение. Слѣдователно, ще разграничавате въ живота си движенията въ съзнанието къмъ кои спадатъ. Тѣ спадатъ къмъ едната или къмъ другата категория. Туй е за едно практическо ориентиране. Да знаете кое прѣобладава въ даденъ моментъ. Тия движения не принадлежатъ къмъ васъ. Ако се намирате въ една навалица хора, между тия хора може ли да минете по права линия? Ще имате едно много сложно движение. И като

излѣзете, ще кажете: Слава Богу, излѣзнахме благополучно, прѣминахме прѣпятствията. Често пжти въ живота си, на сила минавате покрай нѣкое тѣржество и слѣдователно ще се борите, такъвъ методъ ще употребите, сложно движение, ще направите хиляди отклонения въ всѣко едно направление и ще мислите тогава. Тѣ сж, азъ ги наричамъ, човѣшкитѣ движения. А проститѣ движения, тѣ сж кратки.

Приятелството къмъ кое движение спада? Истинското приятелство къмъ кои движения спада? (Просто). Всички ония подбуди, които ставатъ съ най-малко разности, сж Божествени, а тия, за които се изхарчва грамадна енергия, тѣ спадатъ къмъ сложнитѣ движения. Сега, да опрѣдѣлимъ движението. Отъ що произтича то? То произтича отъ живота. Животътъ е първата причина на движението. Всѣко едно движение въ свѣта показва, че съзнанието на нѣкое същество иска да се домогне до извѣстна храна. Турятъ му извѣстни сили, потрѣбни за него, и слѣдователно животътъ произвежда първото движение. А пѣкъ енергиитѣ, складирани въ живота, сж произлѣзли отъ мисловия свѣтъ значи, ние имаме едно движение, което прѣдставя чисто физическия свѣтъ. Имаме животъ, който прѣдставя духовния свѣтъ, менталния свѣтъ, мисловния свѣтъ. Този свѣтъ се изразява чрѣзъ мисълта, която прѣобладава въ живота. Слѣдователно, мисълта се изразява въ живота; тя е животъ въ движение, а движението е реализиране на тия тритѣ въ едно. Слѣдователно, ние опрѣдѣляме: ако вашата мисъл е проста, тя ще произведе единъ простъ животъ, съ първично, чисто, просто движение. Ако мисълта ви е сложна, непременно животътъ ви ще бжде сложенъ и движението ще му съотвѣтствува. Да кажемъ, че въ едно същество, което живѣе въ мисловия свѣтъ, се заражда идѣята да стане велико, да създаде нѣкоя слънчева система – въ него се заражда сложно движение. Ако туй същество иска да придобие едно движение първично, съзнателно, да опита Божествената Любовь, въ нейните чисти форми ще имаме просто движение на съзнанието. Сега у васъ често като се прѣкрѣстосате, вие искате да примирите проститѣ движения съ сложнитѣ. Тѣ сж непримирими! Едно просто движение не може да се съчетае съ едно сложно движение. – Тѣ сж несъвѣстими! Единъ светия и единъ грѣшникъ на едно мѣ-

сто не може да живѣятъ. Тѣ може да живѣятъ, но на едно мѣсто не. Болниятъ и лѣкарътъ може да бждатъ на едно мѣсто, но лѣкарътъ ще бжде при болния докато го излѣкува. И свѣтиятъ ще сѣди при грѣшника, докато го излѣкува. И дѣтето, и то по сжщия законъ, ще живѣе при майката, докато вземе туй, което му трѣбва, и като го вземе, вече не търси майка си.

Сега, вие казвате, че Богъ създаде човѣка, за да се прояви. Въ какво да се прояви? На кого да се прояви? Сега искамъ малко да ви коригирамъ. Да се прояви на себе си. Щомъ иска да се прояви Богъ въ свѣта, значи, има друго божество. Тѣй излиза тогава, то е дуализъмъ. Азъ искамъ да се проявя. На кого? Не на себе си. Какво има да се проявявамъ на себе си? На друго нѣщо трѣбва да се проявя, и другото сжщество и то, ако иска да се прояви, и то трѣбва да се прояви нѣкому. А Богъ да се прояви, на кого? То е единъ въпросъ, единъ отъ трудните въпроси. Азъ ще ви отговоря тѣй: Богъ създаде човѣка, за да бжде създаденъ. Сега, азъ ще ви задамъ слѣдующия въпросъ: Кога може да се създаде нѣщо? – Понеже човѣкъ не може да бжде създаденъ. Не говоря за създаванието на човѣка, защото човѣкъ не може да бжде създаденъ. Създаване подразбира творчество. Има окултни ученици, които не може да разбератъ това. Съзижда, съгражда това, подразбира всѣкога материаленъ животъ. Когато се съгражда нѣкое мѣсто, за кого се съгражда? За самия себе си ли? Може да се съгражда нѣщо за да се прояви човѣкъ. Ако кажемъ, че може да се съгражда, за да се прояви човѣкъ, права ли е идѣята? Съграждатъ хората нѣкой мостъ, за да се съобщаватъ. Има нѣкое прѣпятствие, мостъ е турнатъ, той е едно съобщително сръдство. Слѣдователно, човѣкъ е единъ мостъ за съобщение на свѣтовѣтъ, нищо повече. Ще имате една по-права идея. Защото, въ цѣлокупността си вие още не знаете какво означава физическия свѣтъ, т.е. физическия свѣтъ не само че не е тѣй извѣстенъ, но нѣкой казватъ, че той е илюзия. Това сж само думи, на които трѣбва да се разбере дълбокия смисълъ. Божествениятъ свѣтъ, съ ония сжщества, които живѣятъ въ Божествения свѣтъ, както и сжществата, които живѣятъ въ физическия свѣтъ, какви сж прѣмите имъ отношения въ тази смисълъ? Сега, при този въпросъ ще

засегнемъ слѣдующите два въпроса. Духътъ, който е чистъ, ние казваме за Него: „Духътъ е въ постоянна борба съ материята?“ Пакъ се задава философския въпросъ. Каква нужда има Духътъ, който е чистъ, който има туй спокойно състояние, каква нужда има той да се въплоти въ материята? И защо трѣбва да се въплоти? Ще кажатъ, че той трѣбвало да слѣзе въ материята, за да добие нѣкаква опитностъ. Значи, на този Духъ му липсва нѣщо. И послѣ въпросътъ: Ако материята е нѣщо неразумно само по себе си, какъ е възможно туй неразумното да ограничи разумното? За да може материята да ограничи Духътъ, има разумностъ въ тази материя, и даже такава разумностъ, която е равна на разумността на Духа.

Значи, ако материята, може да хване Духътъ, значи тази материя има своята интелигентностъ. Тѣй поне излиза, щомъ Духътъ се ограничава отъ материята. Сега ние въпросътъ нѣма да го рѣшимъ, ние ще го оставимъ тѣй не разрѣшенъ, както сж го оставили всички. Знаете ли защо? Ние ще се качимъ на Мусала горѣ и ще разгледаме всичката околностъ, и ще слѣземъ долу, и само за Мусала ще мислимъ, какъ е произлѣзла неговата история, ще го проучваме, а той ще си сѣди на мѣстото. Азъ ви поставямъ за проучване единъ грамаденъ връхъ, каква е неговата история? То е дълга работа, но за да можете по-правилно да мислите, пакъ ще наведемъ вашата мисль, ще ви попитамъ тѣй: Защо трѣбва да събудятъ човѣка отъ сънь? Ако си слуга, защо господарьтъ да тѣ събуди? – За да работишъ. Защо трѣбва да спишъ? За да си починешъ. Когато се събуди този слуга, господарьтъ създава ли го? Слѣдователно, човѣкъ въ сегашното състояние е само събуденъ отъ единъ сънь. Нищо повече. Спали сте до сега. Туй събуждане хората го наричатъ творчество. Слѣдъ като работите, кой се проявява, вие ли или вашиятъ господарь? И вие се проявявате и господарьтъ вие се проявява. Вие се проявявате въ работата, която сте извършили, а господарьтъ може да се прояви въ плановѣтъ, които вие е далъ. Но ние ще замѣстимъ въпроса и вмѣсто: Защо Богъ е създавалъ човѣкъ, ще ви попитамъ: Защо е дошълъ човѣкъ на земята. Или защо е изпратенъ тукъ на земята, туй е по-право. Дошълъ е отъ нѣкъдѣ. Защо е дошълъ? На този въпросъ може по-

лесно да се отговори, отколкото на въпроса - защо Богъ създаде човъка. Сега, въпросътъ защо Богъ създаде човъка, при сегашнитъ условия, при които се намирате тукъ, той нъма практическо приложение. За да знаете защо човъкъ е дошълъ на земята; Защо Богъ го е създалъ, тръбва да четете тази архива на природата. Тръбва да има нъкой, който да ви обича, да ви отвори тази книга, да видите какви сж анализътъ, тамъ има отбълъзано защо и за какво. Тъй азъ повдигнахъ въпроса: защо Богъ създаде човъка, за да намърите вашите отношения къмъ Бога, и да се увърите, че безъ Бога, ако не сте свързани съ Него, у васъ не може да има никакъвъ растежъ, никакъвъ животъ, и никаква умствена дъятелностъ, защото разумно отъ разумно произтича, животъ отъ живота произтича и дъятелностъ отъ дъятелностъ произтича. Понеже Богъ е правъ въ всичко, понеже човъкъ спада къмъ сложнитъ движения, туй сложно движение тръбва да намъри своя подтикъ въ първичното отношение. Тръбва да бъдемъ свързани не по форма съ Бога, нито по съдържание, тъ сж още външни нъща, нито по смисълъ, но принципално, вътръ, по самата сжщина на нъщата. Да бъдемъ свързани съ Бога, като една необходимостъ на самото битие, понеже само по този начинъ Неговата мисълъ може да даде подтикъ на нашия животъ и неговитъ движения - движения на нашия животъ. И тогава всичко е възможно. Такава тръбва да бжде интимната ви цълъ, интимното ви желание, да не стане причина вие да се спъвате. Като влизате въ тази школа, вие може да мислите да завладъете нъкои природни сили. Никакви завладявания не може да има! Азъ не наричамъ владение, ако азъ работя 10 год. за една круша и тя като роди круши, дойде другъ да я обере. Азъ не считамъ, че това е едно завладяване. Азъ съмъ работилъ, а другъ да яде плода. Нъма смисълъ. Ние може да работимъ, само за знание, а щомъ дойдемъ да се ползуваме отъ тѣхъ, туй не сме проучили. Сега, първото нъщо, вие често казвате: Тъй е писано, тъй е казано - да се любимъ! „Да се любимъ“, азъ подразбирамъ да направимъ мостъ. И мислите ли, ако направимъ мостъ, всичко въ свѣта ще се оправи? Ако двѣтъ страни сж неприятели, по-добрѣ да нъма мостъ, защото тогава тѣ ще почнатъ да се каратъ. Ако сж приятели, нека има

мостъ. Ако хората сж готови да служатъ на Бога, нека има мостъ, ако не сж се научили да служатъ на Бога, безъ мостъ нека бждатъ. По-добрѣ! Та, въ окултната наука не смѣсвайте нѣщата. Често азъ ви гледамъ, вие разсждавате тѣй: Въ Бога всичко може да искате. И вълци, и мечки, и тигри, вие ще кажете: Сега живѣя въ Божия, въ Христовия законъ. И вълкътъ казва: Богъ е Любовь. Ама като остане самъ, вълкътъ напада овцата, и казва: понеже азъ обичамъ Бога, обичамъ и дѣцата Му, та ти трѣбва да станешъ жертва заради менъ. Е, може ли да примирите това? На вълка му е позволено да изѣде овцата. Една овца да изѣде единъ човѣкъ, иди-дойди; но една овца да я изѣде единъ вълкъ, тя ще мине прѣвъ най-голѣмитъ страдания. И когато нѣкой човѣкъ го изѣде нѣкоя мечка, той ще изпита пакъ сжщото. Ние не сме пратени на земята да правимъ менажерия. Овцитъ ще бждатъ отдѣлно, вълцитъ ще бждатъ отдѣлно, мечкитъ, всичко ще бжде отдѣлно, ще има прѣграда между тѣхъ, телъ, да си приказватъ братски, но да има строго опрѣдѣлени междини. Ама не тѣй, азъ виждамъ на нѣкой човѣкъ умътъ му е мечешки, у другиго умътъ му е като умътъ на нѣкоя овца, а тѣ казватъ; „Хайде да раздѣлимъ тази прѣграда, хайде да съединимъ умоветъ“. Но една овца и единъ вълкъ какво ще направятъ? Прѣдставете си, у нѣкои сърдцето е мечешко, у нѣкои овче, какъ ще ги съединишъ? У нѣкои дѣйствиата сж мечешки, а у други овчи. Какъ ще ги примирите? Не може да се примирятъ. Вие ще кажете: Окултната наука всичко може. Окултната наука всичко може, но вие не можете каквото окултната наука може. Господъ може. Азъ знаа, че Господъ всичко може, но ние не можемъ. Ние не трѣбва да се опитваме да правимъ нѣщо, което Богъ прави. Ние не можемъ. Слѣдователно, ние трѣбва да правимъ само това, което можемъ, което е въ кржга на нашето знание. Сега, азъ отъ васъ искамъ да правите нѣща, които можете, а не, които не можете. А ние се разбъркаме. Като кажа на нѣкой нѣщо: Слушай, ти не разваляй твоята стѣна. Туй което азъ ти казахъ, не го казахъ да го разваляшъ. Ти дрѣжъ прѣградата, за новото ще намѣришъ ново мѣсто, но старото нѣма да го туришъ. Често, за примѣръ, вие искате да примирите идеите за Божията Любовь съ сегашната ваша любовь. Тѣ сж непримирими. Моята Лю-

бовъ, която азъ имамъ, тя е несъвмѣстима съ вашата любовъ. Разбирате ли! Ако азъ внеса тия идеи, знаете ли какъ ще останатъ? Азъ ще ви кажа. Често има описани въ книгата „капризи на електричеството“, случаи, дѣто електричеството се явява въ такива голѣми, валчести, свѣтещи като електричество топки. Такава топка изведнажъ пада върху човѣка, всичките дрехи изгарятъ, но той остава неповрѣденъ. Тази Любовъ, за която ви говоря, тя е такава една топка. Ако падне върху васъ, вие ще се намѣрите голъ. И като се намѣрите голъ, вие ще се усъмните, и ще кажете: Това не е Любовъ. Именно тамъ е Любовъта. Послѣ, вие искате нови схващания за Любовъта, съ новъ надписъ, а стари разбирания. Въ чисто Божествената Любовъ жертва нѣма. Нѣма никаква жертва. Жертвата, това е само единъ резултатъ на сложнитѣ движения на Любовъта въ физическия свѣтъ. То е единъ врѣмененъ, прѣходенъ периодъ. Когато се казва, че трѣбва да се жертвува човѣкъ, това не се отнася до Божията Любовъ. Въ истинската Божествена Любовъ нѣма никаква жертва. И слѣдователно, за да разберете Божествената Любовъ, непременно трѣбва да слѣзнете на физическия свѣтъ, да изучите закона на жертвата. Именно за това сж дошли хората на земята, за да научатъ закона на жертвата. И какво нѣщо е Божествената Любовъ, ще я научатъ, като минатъ по закона на жертвата. То е законъ за правилното трансформиране на Божественитѣ енергии. Нѣкой казва: Азъ искамъ да зная какво мислишъ заради менъ. Казвамъ: Може да знаешъ, но трѣбва да те изямъ. И затова казва Христосъ: „Ако не ядетъ плътта ми, и не пиетъ кръвта ми, нѣма да имате животъ вѣченъ“. Значи, ако искате да ме разберете, трѣбва да ви изямъ, че като влѣзете въ менъ, азъ ще ви разбера, и като ви разбера, ще зная какъ да ви помогна. Слѣдователно, вие ще се пожертвувате, за да влѣзе Богъ въ васъ, ще направите тази жертва. Или васъ да изядатъ или вие да изядете, ако искате да разберете нѣкого. То е символъ. Ако искате да разберете нѣкого, той трѣбва да ви изѣде. Ако искате той да ви разбере, вие трѣбва да го изядете. Сега, на този езикъ ще кажете: То е страшно! Ами че всичко въ сегашния животъ не е ли само ядене и пиене? Изключете яденето, и въ какво сѣди

вече живота? Слѣдъ като сте изяли една хубава круша, слѣдъ нея, може би, ще ви дойде нѣкоя свѣтла идея да напишете нѣкое стихотворение. Тази круша прѣдставя и цвѣте, и затова е казалъ Христосъ: „Азъ съмъ живата вода и живия хлѣбъ“.

Трѣбва да разграничавате проститѣ движения отъ сложнитѣ, и какво е прѣдзначението за идването на човѣка на земята. Да научитѣ закона на жертвата. Той е единъ отъ важните въпроси, които трѣбва да проучвате. Но каква жертва? Жертва, тѣй както се разбира. Ще си задавате въпроса: Какво трѣбва да жертвувате? Малките отстъпки, които правите, то не е жертва. Законътъ на жертвата е законъ който примирива всичките противорѣчия въ свѣта. Да кажемъ, намирате се въ голѣма тжга, голѣми мжнотии, туряте закона на жертвата и веднага вие може да отмахнете тжгата, която имате, но трѣбва жертва. Да кажемъ имате да взимате 20,000 лв. нѣмате тия пари въ джоба си. Какво ще направитѣ? Отворете тевтеритѣ си и рѣшете да пожертвувате тия пари заради вашето спокойствие, веднага ще ви олѣкне на душата и ще дойде миръ. Сега, да не идѣте въ друга крайностъ. Нѣкой пѣтъ вие съжалѣвате, че не сте нѣкой ученъ човѣкъ. Казвате: Ако бѣхъ ученъ, щѣхъ да бѣда министъръ, докторъ. Вие се измжчвате.

Кажете: „И безъ да бѣда министъръ, пакъ може да живѣя като човѣкъ“ и ще ви олѣкне. Нѣкой пѣтъ вие отивате въ друга крайностъ, нѣкои казватъ: насъ не ни трѣбватъ знания. Не е въпросътъ тамъ, въ дадения случай ние се мжчимъ за липсата на ония блага, които идатъ отъ знанията. Кажете: Безъ тия блага на знанията можемъ. Но често тия знания не подразбиратъ, че трѣбва да станешъ министъръ, докторъ или свѣщеникъ. Абсолютното, чисто знание, то е просто движение. Запримѣръ, вие често казвате: „Новото движение, ние да се увеличимъ по число“. Ами нашата сила не е въ числото! „Ние трѣбва да съградимъ домъ“. Силата не е въ съграждането на дома. „Трѣбва да имаме знание“. Силата не е въ това знание. Туй, което ние носимъ въ свѣта, то е една необходимостъ безъ която животътъ не може. Туй, което носимъ, то е една необходимостъ, тѣй както водата и хлѣ-

ба сж необходимостъ за живота. Тия хора, както и да е, тѣ ще дойдатъ.

Но когато дойдатъ, ние нѣма да казваме: „Чакайте, това не се тѣрпи, скъпо е, плащайте си хлѣба, послѣ, плащайте за водата, защото азъ съмъ първиятъ, който съмъ я донесълъ, трѣбва да си платите“. Не! Влѣзе ли тази мисълъ въ ума ви, въпросътъ е свършенъ. Абсолютно безкористно ще дѣйствувате. Хлѣбътъ ще давате, за да го използватъ и вода ще давате, и на всѣки комуто давате ще кажете: По сжщия законъ, по сжщия начинъ и вие ще давате. Давайте всичко! Тази вода и този хлѣбъ трѣбва да давате, но само за тия, за които сж прѣдзначени. Сега нѣкои отъ васъ мислятъ, че като влѣзнатъ въ новото учение ще станатъ по-добри. Ами че какъ знаете туй, че ще станете по-добри? Добрината на човѣка всѣкога зависи отъ жертвата. Колкото по-добрѣ разбирашъ закона на жертвата и го прилагашъ, толкова по-добрѣ ще станешъ. Врѣмето не е нищо друго освѣнъ проявление на жертвата. Сега, азъ ви навеждамъ на тази мисълъ, за да не сте въ противорѣчие съ себе си. Запримѣрь, нѣкой пѣтъ, когато азъ говоря, нѣкои казватъ: „Той, Учителътъ, не трѣбваше да каже тѣй“. Единъ камѣкъ азъ може да го поставя на източната страна, на западната страна, на сѣверъ или югъ. Може да го туря отгорѣ. Но кждѣ трѣбва да туря този камѣкъ? Да кажемъ, опрѣдѣлено е неговото мѣсто. Кждѣ трѣбва да го туря? Дѣто е опрѣдѣлено, спорѣдъ мѣрката на мѣстото, тамъ трѣбва да го туря. Сега, вие, въ този животъ, въ който сте влѣзли, вие сте опрѣдѣлени, измѣрени сте. Нѣкой пѣтъ като ви турна нѣкждѣ, вие казвате: „Не ми е мѣстото тукъ, азъ не съмъ за князь“. Азъ гледамъ, тукъ е опрѣдѣлено мѣстото ви. И слѣдователно, вие разваляте, тамъ на мѣстото ще бждете, нищо повече. И слѣдъ туй, вие повикате нѣкого. И тукъ се раждатъ лъжливите учители. Вие викате нѣкого и казвате: „Моето мѣсто не е тукъ, не може ли да ме прѣместите?“ И всички се притеглятъ на това мѣсто, и казватъ: Този камѣкъ коя работа може да извърши? – И почнатъ да градятъ нѣщо ново, изопачатъ цѣлото здание. Тогова дойде комисията и каже: „Не е съградено добрѣ“ и разхвърли камънитѣ. И казватъ: „Еди-кое си общество се разкапало, еди-коя си религия се разка-

пала". Та ви прѣдпазвамъ, у васъ има една слабостъ, искатъ да се повърнете да градите по старому. Ще се откажете отъ старото. Не може безъ жертва. Трѣбва въ себе си да подразбирате въпроса така, че всѣко ваше дѣйствиe, всѣка ваша мисль, трѣбва да бѣде абсолютно чиста, безкористна. За себе си трѣбва да го знаете. Туй нѣма да го казвате отвѣнка. Туй чувство трѣбва да го пазите и да го развивате, и на хората никога не казвайте, че сте добри. Сега казвате; „Да живѣемъ по братски!“ Овци съ овци да живѣятъ, вълкъ съ вълкъ да живѣе, мечка съ мечка, заекъ съ заекъ, муха съ муха да живѣе. Тѣй както сте не може, но казва тамъ единъ отъ еврейскитѣ пророци, че агнето и лѣвѣтъ ще живѣятъ заедно. Помнете този стихъ. Ама какъ ще живѣятъ? Когато Господъ дойде, да има просторъ нали? Ние ще оставимъ този стихъ, той спада къмъ друга категория. Не примирявайте вашите добри мисли съ лошите, не ги туряйте на едно и сѣщо мѣсто! Нѣкой казва: „Азъ имамъ една лоша мисль“. Ако вашата мисль е лоша турете я дѣто подобава. Имате една Божествена мисль, турете я на мѣсто. Имате едно желание, добро или лошо, турете го на неговото мѣсто. Всѣко нѣщо турете на своето мѣсто. Мнозина измежду васъ, азъ ви виждамъ, намѣрите единъ вълкъ, който има добри зѣби, вие го донасяте и казвате: „Учителю, намѣрихме единъ добъръ човѣкъ, той е много уменъ, ученъ човѣкъ, пѣкъ каква природа има, какъвъ езикъ, какви думи, я да го вземемъ при насъ“. Азъ го виждамъ, той е единъ старъ вълкъ, нищо не му казвамъ. Казва: „Да му дадемъ единъ добъръ приемъ, да му отворимъ вратата между овцитѣ да дойде да посѣщава тия овци“. Казвамъ: Той ще ги посѣти! Не само вълци има, но и вълчици има, не само мечки има, но и мецани има. Това сж все символи. Цѣлата природа сѣди въ символи. Всички тия мечки, вълци, то е една цѣла наука, която трѣбва да изучимъ разбрано. Въ нашето животинско царство, минерално и растително, по лесно отъ всичко друго може да изучимъ себе си. Вие имайте прѣдъ видъ, че въ разбирането на тая история много мжно може да се разбере една промѣна, която става. Нѣкой пѣтъ ставате отъ сѣнь, молите се, но казвате: „Не ме слуша Господъ“. Какъ ще си обясните туй състояние? Щомъ знаете причинитѣ, отношенията ви вжтрѣ

въ самите васъ по възможность трѣбва да бждатъ чисти. Мнозина отъ васъ сте въ сложно движение, имате да разрѣшавате една отъ най-мжчните задачи. И за туй ви трѣбва голѣма съобразителность, тактъ, умѣние, знание, воля – издрѣжливостъ въ свѣта. И понеже онѣзи отъ васъ, които разбиратъ по-добрѣ, може би ще разбератъ тази вечеръ туй, което азъ не съмъ казалъ. И утрѣ ще кажатъ: Учителътъ не каза ли така? И вие ще се намѣрите като онзи проповѣдникъ, който проповѣдвалъ така: „Който има двѣ ризи да даде едната на беднитѣ“. Неговата възлюблѣна се връща въ кщци и мжжътъ ѝ, попѣтъ ималъ двѣ ризи и тя дала едната за да изпълни Христовия законъ. Вечеръта попѣтъ я пита: Кждѣ ми е ризата? „Дадохъ я“. Какъ тѣй безъ да ме питашъ? – Нали ти тѣй каза въ църквата? Азъ го казахъ за другите, но то не е за насъ. Сега попадията дала ризата. Кждѣ е погрѣшката на попадията. Мислите ли, че тя е постѣпила право? Защо не е дала своята риза, а на мжжа си? Не е права, защото не даде своята риза, а тази на попа. Попѣтъ самъ да дава. Тя казва: „Азъ изпълнихъ Христовия законъ“. Попѣтъ пѣкъ е недоволенъ, че тя му дала ризата безъ негово позволение. Сега, често и вие раздавате моитѣ ризи. Азъ нѣмамъ нищо противъ туй, но и вашитѣ ризи трѣбва да раздавате. Нищо повече! Нѣкой тълкуватъ тѣй: даромъ сте взели, даромъ давайте! Когато вземешъ една Божествена идея или каквото и да е, правило е: тази идея ти ще я пазишъ въ себе си, имашъ право да дадешъ на другите отъ плода, но ще пазишъ тази идея. Плодѣтъ, който тя роди, отъ този плодъ ще давашъ на всички, но тя да остане за тебе. Вие, обаче, вземате тази идея и казвате: „Даромъ сме взели, даромъ ще дадемъ“. Не е тѣй. И Христосъ казва: „Всѣка прѣчка, излѣзла отъ Мене, плодъ трѣбва да даде.“ Тия Божествени идеи трѣбва да минатъ прѣзъ насъ, и да дадатъ плодъ. И отъ този плодъ ще раздавате. И всички трѣбва да бждете богати отъ плода на Божественитѣ мисли.

Т а й н а м о л и т в а !

И тѣй, основните идеи сж прости и сложни движения. Законѣтъ на самопожертвуването. Законѣтъ на жертвата. Божествената идея трѣбва да остане, да се посѣе на насъ, и отъ този плодъ трѣбва да дадемъ.

Тъзи сж основнитѣ мисли въ бесѣдата. По нѣкой пжть се събирайте, затова между ученицитѣ азъ ще дамъ известна задача, сериозно да я рѣшавате. Разисквайте върху тритѣ отношения: къмъ физическия свѣтъ, къмъ духовния и къмъ Божествения. Всѣка една идея трѣбва да се разглѣжда отъ три становища. Оправете мисълта за разяснение, а не да се спирате. Ако сега бѣхте готови, щѣхъ да ви дамъ една задача, но не сте готови. Бихъ ви далъ една сложна задача да я направите. Знаете ли какво значи когато човѣкъ не е готовъ? Ето какво подразбирамъ: прѣдставете си, зимно врѣме, азъ ви изпращамъ на екскурзия, но обуца нѣмате. Може ли да ви пратя боси? Прѣдставете си, че ви пратя на едно планинско мѣсто, дѣто има ледници, вие нѣмате тия необходими припаси. Трѣбва приготвление. Ще кажете: съ Господа всичко може. Господъ всичко може, но ние не можемъ. Та, сега ще размишлѣвате. Искамъ сега поне отъ Чамъ-Кория да наберете енергия, по-голѣма свѣтлина на ума си, сърдцето да укрепите. Може би, като има по-благоприятни условия, но трѣбва да сж готови всички, защото ще ви дамъ една малко по-сложна задача. И тя необходимо иде. Сега като казвамъ тѣй, вие ще кажете, каква ли ще е тази задача? Ще я видите. Има нѣща прикрити. Сега, като трѣгнете най-първо да дѣйствувате, послѣ ще мислите. Не се плашетѣ! Азъ ви казвамъ: На единъ часъ разстояние отъ тука, на около 10 километра има едно мѣсто, ще идѣте на едикоя си страна, тамъ ще се спрете и нѣма да се мърдате. И нѣма да ме питате защо? Идете тамъ и ще научите защо. Ще идѣте на разстояние 10 километра отъ тукъ, ще намѣрите единъ чувалъ отъ 10 кгр. тежестъ и нѣма да го отвързвате, ще го вземете и ще го донесѣте при мене. Послѣ ще кажа: Ще вземешъ този чувалъ, ще впрѣгнешъ волове, ще го отворишъ, въ него има една крина жито, ще го посѣешъ. Защо нѣма да питаешъ? Идушата година ще разберешъ, права ли е задачата. Значи да ви обясня идѣята. Ще идешъ на разстояние 10 километра отъ тукъ, тамъ има въ единъ чувалъ 10 килограма жито. Ти нѣма да го отвързвашъ, защото ще се губи врѣме; любопитство нѣма да проявявашъ, и азъ нѣма да ти разправамъ нищо, врѣме да се не губи. Ще впрѣгнешъ воловетѣ. Идушата година, като израсне житото ще го оженишъ, и тогава ще разсждавашъ. Такъвъ

трѣбва да бжде окултниятъ ученикъ! А сега, ще питате: Азъ трѣбва да знаа какво има въ този чувалъ. Може да знаешъ. Ще идѣте на едно мѣсто на 10 клм. отъ тукъ Тамъ има единъ чувалъ. Ще го донесѣте, ще впрѣгнетѣ воловетѣ, ще идѣте на нивата, и т.н. може да ви кажа всичко това, но знаете ли какви ще бждатъ резултатитѣ? Вие нѣма да идѣте на врѣме, Ще има едно закжснѣване. Ние сме закжснѣли вече, изгубили сме най-добритѣ условия. Защото туй врѣме, докато ви обясня всичко това, ми е отнело единъ часъ. Този единъ часъ, то е изгубване на най-добрите условия, при които туй сѣме може да живѣе. И за туй въ Божествения свѣтъ абсолютно нѣма разтакаване; казано и свѣршено! Послѣ, ще добиете точностъ. И на тази точностъ трѣбва да се учитѣ всички. И ще опитатѣ моята мисль права ли е или не. Азъ завчера тамъ на Мусала изпитахъ колебанието ви. Дойдохме до едно мѣсто, и тамъ се спрѣхме. Напрѣдъ не може, защото е опасно. Ако рѣчешъ прѣзъ леда да минешъ, тамъ всички щѣха да се намѣрятъ въ езерото. Сега вие казвате: този пжтъ тукъ, много прѣпятствия има (пжтътъ бѣше затрупанъ съ заледенъ снѣгъ), какво ще правимъ? Ние може да си направимъ пжтъ. Ние трѣбваше да прѣдвидимъ, да си вземемъ мотики, но ни трѣбваше цѣлъ день докато оправимъ пжтя; но туй, обаче не го прѣдвидехме. Вие мислихте, че нѣма никакви прѣпятствия на Мусала. На задъ да се върнемъ, не става. Казвате: Нагорѣ! – Показвате смѣлостъ. Прѣзъ снѣга никой нѣма да минава! Тогавъ попжплихте нагоре, и не мислихте даже, че може камъни да паднатъ върху ви. И трѣбва да бждете много внимателни, защото въ нашето развитие има много спѣнки, азъ като се качвахъ, покрай мене мина единъ камъкъ, голѣмъ 4 прѣста. Такъвъ камъкъ е въ сѣстояние да прѣчупи костъта на нѣкого. Та, като се качвате нагорѣ, ще бждете внимателни, да не бутнете нито единъ камъкъ, а не да гледате само да се изкачите. При това, какъвъ е законътъ. Не бързайте! Азъ не искамъ бързина. Дойдѣте до нѣкое мѣсто, сѣднете, опитвайте, турете си краката на туй мѣсто и вижте здраво ли е? Съ допирането на вашия кракъ, вие ще добиете извѣстна енергия. Ще се концентрирате въ себе си. Туй е задача, да излѣзнемъ горѣ на върха, и цѣлия пжтъ да опитвате, и да знаете какви опасности има. Такива

трѣбва да бждатъ задачитѣ. Само така може да ви прѣнеса горѣ. Сега, въ едно отношение всинца бѣхте много смѣли и не страхливи. Смѣли, то е една добра черта, значи може да вършите работа. Но все-таки трѣбва да сѣди нѣкой отзадъ. Азъ трѣбваше да остана послѣденъ и ако бѣхъ останалъ послѣденъ, всички щѣха да се изкачатъ горѣ. И послѣ, каквото ви поржчахъ, не го изпълнихте. Казахъ: „Абсолютно никой да не минава прѣзъ снѣга“, а нѣкои минаха прѣзъ снѣга, и щѣше да имъ коства живота. Ако ви казахъ минете прѣзъ снѣга, азъ поемамъ отговорностъ. Нѣкой пжтъ ще ви докарамъ на Мусала, и тогава ще кажа: „Отъ горѣ по снѣга!“ Тогавя азъ отговарямъ. Или: нагорѣ прѣзъ снѣга! Тогавя всѣки трѣбва да носи мотичка, ще изкопае едно стжпало и ще мине. Но кажа ли: Прѣзъ снѣга не може, значи не може. Казва единъ: – може. Не е врѣме сега, да вървимъ по пжтя, който е прѣдначертанъ. Туй е правило. Всѣкога, въ окултната наука, една дадена задача, неизпълнена както трѣбва, носи рискъ. Това е абсолютно вѣрно! И всѣкога резултатитѣ сж прави. Всичко ще върви, ще окаже съдѣйствие. Азъ искамъ въ тия екскурзии да видите какви закони работятъ, че въ всички наши постжпки и дѣйствия, туй Божествено съзнание, тия по-висши сжщества, взематъ участие.

И тия двамата, братъ и сестра, които се подхлѣзнаха се спасиха по една директива не по крива линия. Ако не бѣха се спрѣли въ хлѣзгането щѣха да идатъ въ езерото.

Сега ние ще ходимъ съ една жива вѣра, не ви проповѣдвамъ една обикновена вѣра. Тази вѣра е необикновена и постжпкитѣ ни ще бждатъ необикновени, и Любовта – сжщо, всичко у насъ ще бжде необикновено, туй да го знаемъ.

За идването на Господния Духъ

Петъкъ Чамъ Кория 14 юли 1922 година

дадено на Шумнатица

1. Божията Любовь носи пълния животъ.
2. Пълниятъ животъ изразява Божията Любовь.

3. Пълният живот и пълната Любов изразява човъка.
 4. Благостта съгражда сърдцето.
 5. Изпрати ни Господа Благия си Духъ, да оживи душитъ ни.
 6. Въ Духа си ние познаваме Любовта.
 7. Да ни озари милостта Ти.
 8. Въздигни дѣлото си.
 9. Съгради дома си.
 10. Вждвори Царството си.
 11. Внеси Правдата си.
 12. Изпрати Видѣлината си.
 13. Да се развѣсели душата ни въ Твоето проявление.
 14. Да се зарадватъ всички, които Тѣ любятъ.
 15. Да бждемъ едно съ Тебе прѣзъ всичкитъ вѣкове.
 16. Благословенъ си Ти, нашиятъ Баща.
 17. Ти изпълвашъ всичко.
 18. Всичко се изпълва отъ Тебе.
 19. Да се развѣсели Господъ Богъ въ нашитъ сърдца.
 20. Мирътъ на Твоя Духъ да прѣбжде съ насъ.
- Вдишване: „Да се всѣли Духътъ въ насъ“.
- Издишване: Да очисти сърдцата ни отъ всѣкаква сквѣрностъ“.

Господния Духъ идва

1. Нашата любовъ да бжде като Божията Любовъ (6 часа сутринята, 16 юли 1922 година.)
2. Твоята любовъ да бжде като едната проявена Божия Любовъ. И дойде Той при менъ и видѣхъ Неговото присъствие.
И Благъ бѣ Той къмъ менъ въ всичкитъ си пѣтища.
(3 часа сутринята, 16 юли 1922 година, Чамъ Кория)
3. Въ Любовта ти да има мекота; Въ езика ти да има Мждростъ; Въ погледа ти да има Истина;
Въ решенията ти да има Правда;
Въ постѣпкитъ ти да има Доброта.

(3 часа сутринта, 16 юли 1922 година, Чамъ Кория)

4. Любовта създава всичко.

(8 часа сутринта, 17 юли 1922 година)

5. 1897. 7. мартъ Обещанието Господне Идването на Божия Духъ Учителя

М. В. У. 17 юли 1922 година, понеделникъ, 11 часа сутринта, Чамъ Кория.

На 33 години влѣзе Божия Духъ въ Учителя. На 48 години слѣзе Христовия Духъ въ Учителя. На 58 години идва Господния Духъ въ Учителя. И стана Все и Вся.

6. Вложи думитѣ на Любовта въ сърдцето си; Словата на Мждростѣта въ ума си. Лжчитѣ на Истината въ душата.

Ходи съ цѣлостѣта на Духа си въ пжтя Господенъ. Слушай думитѣ на живота.

Прилагай ги прилежно съ неуклонна вѣра, непрѣстанна вѣра.

Той ще тѣ крѣпи съ крѣпката си дѣсница.

Неговата Видѣлина ще весели сърдцето ти.

(18 юли 1922 годъ., вторникъ, 3 часа и 50 минути прѣди обѣдъ, първото езеро Мусала.)

7. Люби безъ страхъ,

Мисли безъ противорѣчие,

Дѣйствувай безъ извращение.

24 юли 1922 год., 2 часа слѣдъ обѣдъ,
Чамъ Кория

На 14 Юлий 1922 година Господниятъ Духъ на Силите слиза върху физическото тѣло на Петър Джнов, въ което отъ 15 Августъ 1912 година е вселенъ Мировиятъ Учителъ.

Кой е Всѣмировиятъ Учителъ?

Всѣмировиятъ Учителъ е изявениятъ Господъ, Господенъ Духъ на Силитѣ на Небитието.

Всѣмировиятъ Учителъ е проявениятъ Господъ, Господенъ Духъ на Силитѣ на Битието.

Всѣмировиятъ Учителъ означава Баща - Все и Вся - навсѣкждѣ и въ всичко.

Всѣмировиятъ Учителъ прокарва Мировата Любовь отъ Божествения свѣтъ къмъ земята чрѣзъ Божествения Духъ и Христовия Духъ отъ центъра на Всѣлената къмъ нейната периферия. Отгорѣ надолу Мировата Любовь слиза на земята.

Всѣмировиятъ Учителъ прокарва пѣтя на Космическата Обичъ отъ периферията на Всѣлената къмъ центъра. Отдолу нагорѣ Космичната Обичъ възлиза къмъ Небето.

Всѣмировиятъ Учителъ обѣдинява Всѣлената чрѣзъ Мировата Любовь и Космичната Обичъ. Той е Учителъ на Всѣленната. Всѣмировиятъ Учителъ на Всѣлената е Беинса Дуно.

Всѣмировиятъ Учителъ е изявенъ чрѣзъ Словото Си и проявенъ чрѣзъ живота на това Слово въ Сила и Животъ между бѣлгаритѣ и славѣнството.

Пѣттѣтъ на човѣшката душа къмъ Бога е прокаранъ и е свободенъ. Какъ? Чрѣзъ Словото на Всѣмировия Учителъ Беинса Дуно.

Очакваме пробуждането на човѣшката душа въ слѣдващата епоха на човѣшката цивилизация и раса.

Единението на човѣшката душа съ Бога чрѣзъ Космичната Обичъ ще обѣдини малкото въ цѣлокупността на Всѣлената.

Тогавъ Всѣмировиятъ Учителъ като принципъ въ Всѣлената ще се прояви напълно. Тогавъ Той ще означава Баща на всичко и Баща навсѣкждѣ - Все и Вся. Това означава да се възкреси човѣшката душа и да се обезсмърти човѣшката душа.

Днесъ, Възкресението се отнася за Божествения Духъ. Безсмъртието се отнася за Божествената Душа. Утрѣ, въ новата еволюция на човѣчеството, Възкресението ще се отнася за човѣшката душа, която се е обезсмъртила, като е завършила своята еволюция чрѣзъ Единение съ Бога. А това Единение става само чрѣзъ Христовия Духъ, чрѣзъ Христа, който е врата къмъ Бога.

Всѣмировиятъ Учителъ е изявената Божествена Душа на Битието като еманация на Христовия Духъ, на Абсолютния Духъ на Битието.

Всѣмировиятъ Учителъ е проявениятъ Господенъ Духъ на Битието чрѣзъ Духа Христовъ, чрѣзъ Духа на Всѣлената, чрѣзъ Духа Вѣченъ въ Христа. Той е Все и Вся.

Всѣмировиятъ Учителъ слѣзна между българитѣ и славѣнството, за да създаде една нова еволюция на една нова епоха за идното човѣчество отъ Шестата раса.

Той даде учението на Единната Любовь - Единение на Свѣтлината въ всички свѣтове.

Той даде учението на Единната Мѣдрость - Единение на Видѣлината въ цѣлия Миръ - Духовенъ Миръ.

Той даде учението на Единната Истина - Единение на Славата Божия, т.е. Свѣтлината Божия въ цѣлото Битие и Небитие.

Цѣльта на това Учение е: Всѣко дихание да хвали Бога въ свещенъ Миръ и Хармония. Това е свещениятъ Миръ на Бѣлото Братство. Това е Хармонията на Божия Миръ, който е вѣчна Слава въ Христа, въ Единнаго и Истиннаго Бога.

"А това е животъ вѣчный, дѣто да познаятъ Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, когото си проводилъ". (Йоана глава 17, стихъ 3).

"Ако прѣди 2,000 години дойде Синътъ, то сега е дошълъ Бащата" - заяви чрѣзъ Словото Си Всѣмировиятъ Учителъ Беинса Дуно на чедата български чрѣзъ българска рѣчь за човѣческитѣ синове на земята. Заяви на онѣзи, които иматъ уши да слушатъ, които иматъ очи да виждатъ и които иматъ умъ да проумяватъ. Само за тѣзи, на които очитѣ сж отворени да четатъ Словото Му, ушитѣ сж отпушени да чуятъ Словото Му и умътъ имъ е бистъръ да видятъ Свѣтлината на Словото Му. А това означава просвѣтено съзнание, пробудена човѣшка душа и освободенъ човѣшки духъ за онѣзи, които вѣрватъ по Пжтя на Словото Му.

Ние казваме така: Ето, прѣди 2,000 години дойде Синътъ между Израиля, като Божествениятъ Духъ слѣзна върху Исуса, слѣдъ като бѣ кръстенъ съ вода на рѣка Йорданъ отъ Йоанъ Кръстителъ, който кръщаваше съ вода и човѣчеството отъ Стария Завѣтъ изповѣдваше грѣхветѣ си. И Синътъ започна да кръщава съ Свѣтия Духъ на Словото Си. А когато Христовиятъ Духъ слѣзна върху Него, то Христовото Слово слизаше отъ Небето

като живъ хлѣбъ на живота и чрѣзъ Исуса се прѣдаваше на ожаденелите и гладни човѣшки души. Започна да се твори Новиятъ, Втори завѣтъ на човѣчеството.

Ние казваме така: Ако прѣди 2,000 години дойде Синътъ между Израиля, то днесъ е дошълъ Бащата между българитѣ и славѣнството.

А Бащата е Всѣмировиятъ Учителъ на Всѣлената. Това е Божествениятъ Духъ въ еманация на Христовия Духъ, чрѣзъ Господния Духъ на Силитѣ. Тукъ е Свѣтата Троица.

Всѣмировиятъ Учителъ на Всѣлената е Бащата. Той е Все и Вся. Всѣмировиятъ Учителъ е изява на Бога въ Битието и проявление на Бога въ Всѣленната, кждѣто обѣдинява Битието и Небитието.

Всѣмировиятъ Учителъ на Всѣмирното Велико Бѣло Братство присжствуваеше между българитѣ и славѣнството. Името Му бѣ - Беинса Дуно. Духътъ Беинса Дуно слѣзна на земята и се въплѣти, като се роди въ плѣтъ и кръвъ чрѣзъ българи: баща Константинъ и майка Добра и бѣ нарѣченъ Петъръ Константиновъ Джновъ. Първомъ слѣзна върху Него Божествениятъ Духъ прѣзъ 1897 година, 7 мартъ, когато бѣ на тридесетъ и три години, послѣ се всѣли въ Него Христовиятъ Духъ прѣзъ 1912 година /15 августъ/, когато бѣ на четиридесетъ и осемъ години, а когато бѣ на петдесетъ и осемъ години по човѣшко лѣтоброене /14 юлий 1922 година/ - то Господниятъ Духъ се прослави чрѣзъ Него, като отвори за пръвъ пжтъ Школата на Всѣмирното Велико Бѣло Братство въ Всѣленната на земята българска, въ нейната столица, въ мѣстността "Изгрѣва". Така Свѣтата Троица, прѣдставена отъ Отца, Сина и Свѣтия Духъ, се събра ведно и чрѣзъ Всѣмировия Учителъ Беинса Дуно и чрѣзъ българска рѣчь се даде Словото на Бога за идното човѣчество.

Словото на Бога за Идното човѣчество отъ Шестата раса е дадено чрѣзъ българска рѣчь.

Дадено е чрѣзъ Всѣмировия Учителъ - Беинса Дуно. Чететъ го! Прилагайтѣ го! Прѣбждвайте въ него! Живѣйте чрѣзъ него въ Сила и Животъ и го прѣдавайте на слѣдващитѣ поколѣния, за да го прѣдадатъ на прѣдставителитѣ отъ Шестата раса отъ Идното човѣчество.

Глава на Всѣмирното Велико Бѣло Братство е Всѣмировиятъ Учителъ. Той е Бащата. Той е Троицата

между Бащата, Сина и Свѣтия Духъ. Всѣмировиятъ Учитель управлѣва Всѣмирното Велико Бѣло Братство. А Всѣмирното Велико Бѣло Братство управлѣва Всѣлената.

Глава на Великото Бѣло Братство е Христосъ, Христовиятъ Духъ. Той е проявенъ като принципъ на Мировъ Учитель. Мировиятъ Учитель управлѣва Битието и Небитието.

Всѣмировиятъ Учитель на Всѣмирното Велико Бѣло Братство е обозначенъ като Великия Учитель - Беинса Дуно.

Великиятъ Учитель - Беинса Дуно - управлѣва цѣлия Космосъ, Битието и Небитието и слѣдъ завършване на всѣка еволюция, идва да създаде нова еволюционна вълна.

Той дойде, изяви се чрѣзъ Слово и прояви се въ Сила и Животъ.

Ние, нѣколко поколѣния българи, бѣхме свидѣтели на изявата на Бога въ Сила и проявата на Бога въ Животъ чрѣзъ Словото на Великиятъ Учитель - Беинса Дуно. Нашето свидѣтелство ще го намѣрите въ живота на нашитѣ спомѣни и опитности, които имахме съ Великия Учитель. Ние сме живи тамъ, въ тѣзи опитности, защото тѣ бѣха приложение на Божиитѣ закони отъ Великия Учитель.

А вашето свидѣтелство ще го намѣрите въ Словото Му и ще го получите, слѣдъ като изпълните волята на Бога. А волята на Бога за всѣка човѣшка душа е строго опрѣдѣлена и вие ще я откриетѣ въ Словото Му.

За васъ остава Словото Му, а за насъ останала честъта, че прѣдадохме на четмо и писмо българско Истината за Врѣмената, когато Богъ лично бѣ слѣзналъ и посетилъ на земята българска чловѣческитѣ синове, за да се изяви Словото Му и да се прояви Славата Му. Аминъ.

/д-р Вергилий Кръстевъ/

За ученика

Извънредни бесѣди Чам Кория 14 Юли 1922 г.

Петъкъ неизвѣстенъ часъ непечатана

Живитѣ сили въ природата

21-ва Школна Лекция

I-ва година на Общия Окултенъ Класъ

20 Юлий 1922 г. Четвъртъкъ 7 часа вечеръта

въ Чамъ Кория Горското училище

Слѣдующата сѣдмица имате ли тема? – Не.

Най-добриятъ методъ за възпитание на волята. Това ще бѣде темата ви. Какъвъ методъ ще представите.

Живитѣ сили въ природата.

Ние ще ги раздѣлимъ на 4 категории: несъзнателни, подсъзнателни, съзнателни и самосъзнателни. Несъзнателни сж тѣзи въ минералитѣ, подсъзнателни – растенията, съзнателни – въ животнитѣ, а самосъзнателни – въ човѣка.

Несъзнателнитѣ сили въ природата дѣйствуватъ чрѣзъ скжпоцѣнитѣ камъни. У всинца ви се заражда едно желание, една обичъ да носитѣ тия камъни, да използватѣ тѣхните сили, да знаете важните причини защо и за какво? Когато ние говоримъ за несъзнателните сили, подразбираме, че тѣхните отношения сж далечни, т.е. нѣматъ никакви прѣми връзки съ човѣшкия животъ. Единъ минералъ сѣди далечъ отъ живота; по нѣкой пжтъ вие го използвате да го носите на ржката си като единъ скжпоцѣненъ камъкъ. Т.е. може да кажемъ, той като една случайностъ е вжтрѣ въ живота. Сега, разбира се, живата природа иска да въздѣйствува на човѣшкото съзнание, тия камъни съ силата си да въздѣйствуватъ на човѣка. И може да кажемъ, че тия сили, тия несъзнателни сили, носятъ по-голѣмъ запасъ отъ енергии, тѣ харчатъ по-малко. Въ планинскитѣ мѣста, въ тия канари е складирана грамадна енергия за бждащото развитие на земята. Тия канари трѣбва да се разтрошатъ на малки парчета чрѣзъ триене, да стане излжчване и тогава да дойдатъ до втората фаза, да влѣзнатъ въ растителното царство. Тия несъзнателни сили въ природата иматъ връзка съ нашата костна система. И често, може би за бждаще скжпоцѣнитѣ камъни ще се употрѣбватъ като едно възпитателно срѣдство, въ нѣкое отношение на човѣшкия умъ. Виждаме, въ Откровението се говори за единъ градъ направенъ отъ скжпоцѣнни камъни, отъ много скжпоцѣнни камъни. То е

за да въздѣйствуватъ на човѣшкото въображение, понеже тия кристали служатъ за по-правилно прѣчупване на свѣтлината и прѣнасянето ѝ въ човѣшкия умъ. За туй е хубаво нѣкой отъ васъ да изучава скжпоцѣннитѣ камъни. Скжпоцѣннитѣ камъни, разбира се, иматъ влияние отъ духовния свѣтъ, свързани сж съ него. Кристализирането на тия скжпоцѣнни камъни въ разни форми, показва, че върху тѣхъ работи единъ разуменъ принципъ. Запримѣръ, ако извѣстенъ писателъ има нѣкой диамантъ, като погледне диаманта ще сложи мислитѣ си по единъ начинъ. Ако има единъ скжпоцѣненъ камъкъ съ цвѣтъ зеленикавъ – изумрудъ или синкавъ – сапфиръ и той до извѣстна степенъ ще окаже влияние върху неговата мисль. Сега, разбира се, окултното гледище за скжпоцѣннитѣ камъни не е както това на свърѣменната наука. Окултната наука твърди, че скжпоцѣннитѣ камъни, това сж плодове. Тѣ растатъ и се развиватъ тѣй, както плодетѣ въ земята. И може да кажемъ, че тѣ на земята сж най-високото изложение на менталното поле или тѣ сж сщества, които живѣятъ въ менталното поле, и изразяватъ своята дѣятелность на земята чрѣзъ скжпоцѣннитѣ камъни. И който може да чете, върху тѣхъ ще намѣри много знания. Тамъ има много знание вложено. Въ тия скжпоцѣнни камъни има много работи написани. Обаче онзи, който иска да се занимава, той трѣбва да владѣе акашовитѣ книги, той трѣбва да е развивалъ онѣзи центровѣ за ясновидство, да разбира съчетанието на тия камъни. Слѣдователно, практическото приложение на тия сили е влиянието имъ върху костната система. Ако вие имате нѣкакъвъ недѣгъ въ вашата костна система, вие проучете скжпоцѣннитѣ камъни, прѣкарайте ги прѣзъ ума си, прѣкарайте разните родове свѣтлина прѣзъ ума си, тѣ ще окажатъ най-цѣлебното влияние върху организма ви, особено върху коститѣ. Туй практикуватъ и въ народа, турятъ тия камъчета по главата на дѣцата, да не ги хваща уроки. За да не се изгубватъ, ще имъ турнатъ нѣкои камъчета на шапката. Скжпоцѣннитѣ камъни всѣкога привличатъ тия несъзнателни сили, тѣ ги контролиратъ. Азъ подразбирамъ подъ думата „несъзнателни сили“, тия сили, които нѣматъ моралъ, защото има въ свѣта извѣстни окултни сили, въ които нѣма моралъ. И тѣ сж живи сили, и когато вие попаднете подъ тѣхното влияние, тѣ

може да извършатъ съ васъ всичко. Запримѣръ, ако нѣкой отъ васъ излѣе малко отъ сярната киселина върху тѣлото ви, тя нѣма да ви пита, дали е право да разлага, да разяжда, тя ще покаже своята реакция.

Подсѣзнателнитѣ сили сж свързани съ растителното царство, съ растенията и тамъ захваща сегашниятъ животъ на човѣка. Съ подсѣзнателния животъ започва неговото значение, тѣлото, сегашното физическо тѣло се е сформирувало. Слѣдователно, сега въ свѣта, най-големо влияние упражняватъ върху насъ растенията. Какво е практическото приложение на растенията? Всѣкога трѣбва да обичате горитѣ. Това е първото нѣщо. Щомъ обичашъ горитѣ, тѣ сж въ връзка съ тия подсѣзнателни сили, а тѣ сж необходими за физическото ви тѣло. Всичките растения, това сж единъ складъ въ природата, отъ дѣто човѣкъ може да черпи. Не само това, не е нужно само човѣкъ да бжде между дървѣтата, но трѣбва да се научи да ги обича. Това е едно отъ срѣдствата при възпитанието. Обичъ къмъ дървѣтата, това е една връзка съ тѣхъ, за да може тѣ да ни помагатъ.

Като влизаме сега въ съзнателнитѣ сили, отиваме при животнитѣ. Тамъ трѣбва да бждемъ по-внимателни. Отъ животнитѣ сме научили много хубави работи, но и много лоши работи. Отъ вола сме научили трудолюбието, отъ вълка сме научили свирепостѣта, отъ овцата сме научили кротостѣта и смирението, отъ мечката сме научили непримиримостѣта въ живота. Мечката е много непримирима въ живота. Всички укротители на животни признаватъ, че мечката, веднѣжъ обидена, тя не забравя, всѣкога ще си отмѣсти, непримирима е тя, дълго врѣме помни. У мечката силно сж развити астралнитѣ чувства.

Сега, обичѣта къмъ растенията, запримѣръ, единъ окултенъ ученикъ трѣбва да я изрази, като се заеме да обработва нѣкои отъ овощията: крушата, ябълката, черешата, сливата или други нѣкои. Тѣ въобщо упражняватъ силно влияние, затова непремѣнно въ двора си трѣбва да имате овощия. Послѣ, хубаво е, като се намирате въ Чамъ-Кория между боровитѣ дървѣта. Тѣ упражняватъ отлично влияние върху духовния стрѣмежъ на човѣка. Та, вие излизайте често, разговаряйте се съ бороветѣ, да ви дадатъ този стрѣмежъ.

Като възлиза тѣй нагорѣ, той е остѣръ, безкористенъ. Вземете друго нѣкое дѣрво, букъ или яворъ, тѣ като се намиратъ между бороветѣ, минаватъ като борове, приспособяватъ се, но като излѣзнатъ, веднага искатъ да обладаватъ, когато борѣтъ взима най-малкото пространство, нѣма егоизъмъ у него. И послѣ, друго характерно нѣщо въ бора: веднѣжъ като се счупи върха му отгорѣ, той не расте повече. Тѣй, борѣтъ ни показва у човѣка всичкия духовенъ стрѣмежъ. Това сж духовнитѣ чувства: осакатятъ ли се тѣ, всичкото друго растение у човѣка прѣстава. Та, окултнитѣ ученици трѣбва да даватъ прѣдимство на своитѣ духовни чувства, тѣ да растатъ. Тогава всичко у тѣхъ може да расте. Та хубаво е често да посѣщавате тия мѣста, да разглеждатъ бороветѣ, да ги изслѣдвате, да приемете малко енергия и разположение отъ тѣхъ, които да ви служатъ за прѣзъ годината, да ви даватъ импулсъ, защото при сегашния животъ ние се демагнетизираме. Всѣки день трѣвоги, трѣвоги, докато човѣкъ се демагнетизира, и не може да мисли, и нѣма разположение. Сега, мнозина отъ васъ, толкова врѣме какъ живѣете тукъ, а съ бороветѣ не сте правили опитъ да поговорите малко. А болниятъ може да иде малко при нѣкой боръ, да се облѣгне съ гѣрба си на него, да помисли заради него. Боровитѣ дѣрвѣта упражняватъ отлично влияние. Животнитѣ тѣй сжщо. Каквото животно човѣкъ обича, той е въ състояние да възприеме качествата на туй животно, влияе се, понеже съзнателните сили, като минаватъ прѣзъ животнитѣ, те внасятъ и добри и лоши качества. Запримѣръ, отъ котката може да научишъ чистотата, но сжщеврѣменно може да научишъ тази алчностъ, тя нѣма тѣрпѣние да очисти жертвата си, много нечиста е, отъ лакомство изядва мишката съ козината. Значи, отъ котката може да научишъ чистотата, да бждешъ пѣргавъ, но може да имашъ и обратните качества – да се хранишъ нечисто. Има духовни хора, на които не имъ трѣбва много чистота. Тѣ казватъ: „Да си напълнимъ стомаха, та каквото и да е яденето“. Тѣй казва и котката. Не! Вземете запримѣръ магарето, отъ него може да научите една много добра черта; какъ да избирате водата. Вие не може да накарате магарето да пие нечиста вода. Колкото за водата, то знае да избира, но дойде ли до храната, и то яде нечисто. Сега всичките животни,

като кучето, котката, лисицата, мечката, вълка и т.н., всъкога упражняватъ влияние върху хората. И отъ астралниятъ свѣтъ често си служатъ съ тия форми. Когато вие спите, въ време на сънъ тѣ ви ги прѣдставятъ. Запримѣръ, вие искате да знаете кой човѣкъ какъвъ е, искате да вършите търговия съ него, сънувате вълкъ. Значи, този човѣкъ съ когото искате да направите търговия, той има характера на вълка. Или, ако сънувате волъ, конь туй показва характера на човѣка, и отъ това ще сждите. Отъ невидимия свѣтъ всъкога уподобяватъ хората съ извѣстни символи. Единъ символъ на животно, не е лошъ, той означава извѣстна Божествена идея или въ положителна или въ отрицателна форма. Сега, когато мислите за вълка, вие може да го вземете въ нѣгативенъ смисълъ, да бждете къмъ злото тѣй непримирими, както вълка е непримиримъ къмъ овцата, т.е. както той има жестоко отвращение къмъ овцата, тѣй и вие да имате отвращение къмъ злото. Така може да разберете силата на вълка въ туй отношение, въ отрицателенъ смисълъ може да използвате неговата сила. Ако не знаете този законъ, веднага силата на вълка ще внесе въ васъ жестокость и грубость. И всичките животни, птици, упражняватъ извѣстно влияние, достатъчно силно влияние. Сега, не трѣбва да идѣте до нѣкоя крайность, колективно влияятъ. Цѣло едно племе отъ котки упражняватъ влияние. И тѣй, ако искате да знаете какви сили дѣйствуватъ, ще видите за кое животно, или за коя птица мислите повече. И ще си направите диагноза, какви сили функциониратъ въ васъ. И въ окултната наука има извѣстни системи. да кажемъ имате сили отъ съзнателнитѣ сили, отъ животински видъ. Тогава ще прѣкарате други форми, като формитѣ на нѣкоя овца, или волъ, или конь, за да противодѣйствувате на лошото влияние на други форми. Ще вложите форми на животни, съ положителни черти, които да противодѣйствуватъ на тия съ отрицателни черти. Силитѣ на животнитѣ може да се раздѣлятъ на 2 лагера, на положителенъ и отрицателенъ или разрушающи и съграждающи. И за туй, за въ бждеще, когато се разучаватъ животнитѣ, колко ще е интересно, когато единъ учителъ, като прѣподава на ученицитѣ си зоологията ще може да имъ обясни кои сили какво влияние упражняватъ върху хората. Той ще трѣбва да знае туй,

та като разправя за вълка, сщевръ̀менно трѣ̀бва да разправя и за овцата. И като разправя за мечката да види кое е противоположното на характера въ̀ мечката. Тѣ̀й, въ̀ умоветѣ̀ на дѣ̀цата ще сѣ̀дятѣ̀ двѣ̀ противоположни форми, а сега учителятѣ̀ прѣ̀дава само за вълка, и вслѣ̀дствие на това не може да има туй окултно възпитание, а за въ̀ бждеще то ще се измѣ̀ни, контрасти тогава ще има. При изучаване на растенията сжчо така ще има такива контрасти.

Сега, когато дойдемѣ̀ до самосъзнателнитѣ̀ сили, подразбираме човѣ̀ка въ̀ всичките негови проявления. Съ̀ самосъзнанието и свръ̀хсъзнанието започва човѣ̀шкото царство. Като срѣ̀щнете единѣ̀ човѣ̀кѣ̀ трѣ̀бва да различавате какво прѣ̀долѣ̀ва у него: физическото, астралното или умственото. Въ̀ него ума ли прѣ̀вишава, сърдцето или волята. Ако вие имате 10 души приятели, въ̀ които прѣ̀долѣ̀ва физиката, тѣ̀ сж въ̀ състояние да ви осакатятѣ̀, съ̀всѣ̀мѣ̀ може да се извратите. Слѣ̀дователно, ако имате единѣ̀ приятелѣ̀, у когото прѣ̀долѣ̀ва физическото, непременно на него ще турите въ̀ противовесѣ̀ умствено. Ще имате единѣ̀ умственѣ̀ принципѣ̀, който да противодѣ̀йствува на физическото. И за туй въ̀ групирането на приятели трѣ̀бва да ги нареждате единѣ̀, у когото да прѣ̀долѣ̀ва тѣ̀лото, у другѣ̀ – сърдцето и у трети – ума. Послѣ̀ пакѣ̀: тѣ̀лото, сърдцето, ума. Ако имате такива приятели, тогава работата върви хармонично. Защото еднообразието не е хубаво. Всички да бждатѣ̀ само умствени не е добрѣ̀. Азѣ̀ не искамѣ̀ всички да се прѣ̀върнете само на умствени типове. Не! Защото ако станете умственѣ̀ типѣ̀, съ̀всѣ̀мѣ̀ ще изтѣ̀нѣ̀ете и остарѣ̀ете, ще остане само нервната система, и тѣ̀й, съ̀всѣ̀мѣ̀ сухи ще останете. Ако прѣ̀долѣ̀ва у васѣ̀ физическото, ще се прѣ̀върнете на кости и мускули. Ако прѣ̀долѣ̀ватѣ̀ чувствата, вие ще замязатѣ̀ на буренца. Защото, когато прѣ̀долѣ̀ватѣ̀ у нѣ̀кого чувствата, тѣ̀ развиватѣ̀ у него апетитѣ̀ и този апетитѣ̀ може да се изрази въ̀ ядене и пиене. Това е чисто астрално желание. А физическиятѣ̀ животѣ̀ се изразява въ̀ активностѣ̀, то е животѣ̀тѣ̀ на човѣ̀ка и всички хора, които иматѣ̀ физически характерѣ̀, тѣ̀ сж постоянно въ̀ движение. А онзи, у когото прѣ̀долѣ̀ва сърдцето въ̀ своите низши прояви, ако се подчинява желание за ядене и пиене, цѣ̀лиятѣ̀ животѣ̀ ще бжде заетѣ̀ съ̀ какво

да ядемъ и какво да приемъ. Отъ единия край на живота до другия само за ядене въпросъ ще бжде. И за туй трѣбва съвсѣмъ да се смѣнятъ проявитѣ ни. Ако работите 2 часа физически трудъ, веднага часъ и половина трѣбва да дойде работа на сърдцето, послѣ на ума. Туй е правило, тѣй трѣбва да бжде възпитанието. За сега, почти несъзнателно пакъ се уравниво̀с̀ватъ тия енергии, само че не даватъ добри резултати. Извѣстни хора ставатъ само умствени типове, имаме отдѣлни типове, като на сърдцето или на волята, а има още и балансирани типове. Човѣкъ съзнателно въ себе си трѣбва да балансира енергията, физическата въ астралната, астралната въ умствена и послѣ обратното.

Мързелътъ е единъ признакъ – за работата на физическитѣ сили. Лакомството е единъ признакъ – надмо̀щиє на сърдечнитѣ сили. Той може да не яде, но умътъ му е заетъ само съ мисълъ за ядене. Въ ума му сѣдятъ само ядене и пиене, сладкиши, сиропи и др. И такъвъ човѣкъ, каквото и да работи, нищо не излиза. Сега, когато дойдемъ до окултната наука, яденето ще го съединимъ. Яденето има форма, и въ него има наука. Чрѣзъ яденето възпитаватъ хората. Ако храните човѣка една седмица само съ каша, втората седмица съ ябълки, третата – сливи, четвъртата – съ череши, и ако знаете какъ да ги сбирате отъ дървѣтата, вие ще въздѣйствувате по единъ разуменъ начинъ върху характера му. Сега, вегетарианската храна се употребява, но нѣма окултни резултати.

Азъ бихъ ви показалъ начинъ, какъ да се запознаете най-първо тукъ въ Чамъ-Кория съ канаритѣ, да ги разгледвате, да ги проучавате. Съ колко канари има да се запознаете! Слѣдъ туй, да изучите бороветѣ, да се занимаете да проучите боровинкитѣ. Знаете ли какво прѣдставлѣватъ боровинкитѣ за тѣзи, които иматъ слабъ стомахъ! Като ги употребяватъ, по този начинъ ще имъ се поправи стомаха. Най-послѣ постарайте се да намѣрите кое е най-красивото мѣсто на Чамъ-Кория, то ще произведе красиво съчетание. То ще засѣгне вашия умъ, тѣй щото ще извлѣчете отъ курорта едно благословение. Само по този начинъ ще го имате, друго яче, само ще бждете на курортъ, и каквото сте придобили, ще го изхарчите и слѣдъ 3-4 мѣсеца, пакъ ще бждете бѣдни. Та може ли

нашите разходи така да се използватъ, че ние постепенно да навлизаме въ природата? И много работи трѣбва да се забравятъ, много официалности трѣбва да се забравятъ. Като дохождате въ такъвъ единъ курортъ, трѣбва да забравите малко хората. Сега ще направите една дивѣрсия въ ума си, ще изучите сами бороветѣ, характера имъ, голѣмината имъ, на день да сте посѣтили 40-50 бора, да ги разгледате, да ги проучите, да направите едно запознанство съ тѣхъ, да ги считате като приятели, съ които сте се срѣщали като живи хора и тѣ като влѣзнатъ въ ума ви, ще дадатъ едно ново настроение, и като се върнете въ града да сте обновени. Не се страхувайте, че може да се отчуждите отъ живота. Послѣ въ Чамъ-Кория може да се заинтересувате отъ това, какви животни живѣятъ тукъ повече. - Катерички, сърни, диви кози. Да се яви желание да видите една дива коза, и тя да даде подвижностъ въ вашия умъ. Ако срѣщнете мечка, и то е хубаво. Мечката не е толкова лоша, тя е добра, мечката приятелски върви, само че е страшно тѣй като я срѣщнешъ. Туй е необходимо за ученицитѣ на окултната школа, понеже животътъ е такъвъ; че ние изгубваме най-важните сили съ които може да си служимъ, изгубва се равновѣсието въ насъ. Запримѣръ, ако ние постоянно говоримъ за духовното, има опасностъ да стане еднообразенъ животта ни. Въ живота има единъ законъ, че най-хубавитѣ нѣща, ако се прѣповтарятъ много пжти, развалятъ се. Много евангелски пѣсни се развалили само за това. Умрѣ нѣкой, тѣ пѣятъ тази пѣсенъ, и тя се разваля.

На умрѣли хора не пѣйте пѣсни! Вие го зарочете безъ пѣсенъ, че като се изминатъ 2-3 седмици, извънка гроба изпѣйте му тази пѣсенъ. И колкото пжти изпѣете тази пѣсенъ на гроба, послѣ, като я пѣете, отново си спомняте за гроба, а туй не трѣбва. А като замине нѣкой между насъ, нѣкой отъ приятелитѣ нека го придружатъ до гроба, и нищо повече. Азъ не позволявамъ нито една отъ моитѣ пѣсни да се пѣе на гроба на нѣкои приятели. И който изпѣе една пѣсенъ на гроба на нѣкой умрѣлъ, той е извънъ школата. Не, не, у насъ пѣсенъ нѣма - ще го занесемъ на гроба тихичко и мълкомъ, ще му пожелаемъ „добъръ пжтъ“, а ще му пѣемъ едва слѣдъ единъ

мѣсецъ. Ние за гроба нѣма да мислимъ, на гробища нѣма защо да пѣемъ. Тѣй щото отъ нашите пѣсни нѣма да употрѣбите нито една за умрѣли, други пѣсни може да употрѣбите, но да не пѣете „Зора се чудна зазорява“. Никаква зора не се зазорява. (Когато е боленъ да не пѣемъ ли на болния?) Когато е боленъ – молитва, молитва, а болния самъ да пѣе. Пѣе ли той, пѣй и ти съ него; болниятъ не пѣе ли, не му пѣй и ти. Ще се отличаваме отъ другите: у насъ за умрѣли хора помѣнъ не правимъ; за живитѣ ще правимъ, а за умрелитѣ нѣма. За живитѣ ще правимъ помѣнъ всѣки день. И най-първо когато нѣкой умирающъ ни вика и почне да нарежда като умрѣ съ какви дрежи да го облѣкат... Ние ще повикаме хората отъ свѣта – „Хайде заровѣтѣ го, той при Бога отива“. Нарежда при кой гробъ да го турнатъ, а той никждѣ нѣма да иде, той тука ще остане на земята. И казвамъ: „Ще заровите тѣлото, но ще знаете, че душата не е тѣлото, душата е свободна“. И този, който заминава, трѣбва да знае, че той е живъ, нѣма да сѣди въ гроба; може би ще посѣди тамъ 40 дена, ще се повърти около тѣлото си и послѣ ще се освободи, а може и слѣдъ нѣколко дни да замине. Но когато нѣкой замине, направете една тайна молитва, всички да му пожелаатъ „добъръ пжтъ“, но никакви пѣсни! Смъртта е нѣщо тържествено! Този животъ е умрѣлъ, нѣма какво да му пѣемъ, той иска миръ и спокойствие; който заминава, първото нѣщо е, че той иска миръ и спокойствие. Да му даде Богъ Свѣтлина на ума и миръ на душата, за да може, като разгледа живота си да използва погрѣшкитѣ на миналото.

Туй ще пазите отъ окултно гледище. Нѣма какво да пѣемъ на умрелитѣ. Ако нѣкой нашъ приятель иска да му пѣятъ тогава ще повикаме нѣкой евангелистъ проповѣдникъ, ще му кажемъ: „Вие знаете да пѣете на умрѣли, ще бждете толкова добри да го заровите и да му попѣете, а ние ще ви платимъ“. Ако иска нѣкой да му попѣемъ, ще го заровятъ тогава или православнитѣ или евангелиститѣ, защото тѣ пѣятъ на умрѣли. Ако иска съ насъ, ние ще направимъ само една тайна молитва, да му даде Богъ свѣтлина да разбере дълбокия смисълъ на небето. И като го испращаме, нѣма да му пѣемъ, но които го посрѣщатъ тамъ, тѣ ще

му пѣятъ по-добрѣ. Ангелитѣ да му пѣятъ! А ние отъ тукъ да го испращаме съ пѣсни, нѣма защо. Ние не знаемъ каква е работата му. Както испращатъ съ пѣсни отъ този свѣтъ, не идва, не върви това. По-добрѣ е тамъ да ви посрѣщнатъ съ пѣсни. И тѣй, ако нѣкой отъ васъ сж готови да заминатъ на онзи свѣтъ, да знаятъ, че щомъ искатъ да имъ пѣятъ, ние ще имъ кажемъ да си избератъ, кой евангелски проповѣдникъ или кой православенъ свѣщеникъ искатъ да имъ пѣе. Тѣй, като окултни ученици, безъ пѣсни ще заминавате отъ този свѣтъ, а горѣ ще ви посрѣщнатъ съ пѣсни. Тамъ ще ви пѣятъ.

Послѣ, снощи ви направихъ една малка бѣлѣжка нали? Окултниятъ ученикъ трѣбва да има нѣщо мистично въ характера си! Изгуби ли се тази мистичностъ, живота става празенъ и безсмисленъ. Ако ние всички станемъ окултни ученици, трѣбва да бждемъ слѣпи на погрѣшкитѣ. Азъ забѣлѣзвамъ, че слѣдъ като ви правя бѣлѣжка, всичките бѣлѣжки, които азъ ви правя, ми костватъ много скжпо. Защо да ви правя бѣлѣжки? Мога да остава другъ да ви направи бѣлѣжка, защото не всѣкога имате мистично настроение на душата си. И като ученици на една окултна школа, едно правило ще пазите, ако искате да завършите отношенията си правилно: всѣки единъ ще намѣри една добра черта въ другия и ще я държи въ ума си и тогава той ще тѣ обикне. И ако той намѣри у тебе една добра черта и ти ще го обикнешъ. А сега, вие като се срѣщнете, търсите си най-лошитѣ черти и ги държите въ ума си. И тогава, започвате да се молите, ходите въ окултната школа, но понеже сте избрали най-лошата страна, слѣдъ като сте извършили молитвата, вие ужъ мислите добро за Ивана, Драгана, Петка, но изпжкне лошата му черта, и веднага развали твоето настроение придобито отъ мисълта за добрата черта. А вие окултнитѣ ученици, за да пазите характера си едно правило трѣбва да знаете за законъ: да си намѣрите една добра черта. Всѣки единъ отъ васъ има една добра черта. Намѣрете тѣзи добри черти по между си и дръжете ги въ ума си. Само така ще може да си помагате и Господъ ще ви помага, и ангелитѣ ще ви помагатъ, и свѣтиитѣ ще ви помагатъ. Азъ ще приведа единъ примѣръ: Казахъ на една

сестра, на една отъ ученичкитѣ: Кажи на еди-коя си сестра това и това. Тази сестра ѝ казала, а онази другата ѝ отговорила: Защо Учителътъ не каже на мене направо, а казва на другъ? Какво азъ съмъ казалъ, тя не иска да го изпълни, а се занимава съ посторонни работи. Чрѣзъ когото и да е казано, трѣбва да се изпълни. Казвамъ ѝ: Не стойте на туй мѣсто! Не питайте защо, не стойте и не мислете, че дѣто азъ живѣя е много добрѣ да живѣете и вие. Но моето мѣсто е много опасно, при мене, който живѣе, той трѣбва да бѣде герой. Ама Учителътъ нѣма ли да ни пази? Азъ съмъ на бойното поле и който дойде тамъ, трѣбва да има смѣлостъта да издържи тия гранати. Азъ искамъ да ви туря на тила – отзадъ, далечъ. И при това, пазѣте се отъ едно заблуждение: не е физическото сближение, което сближава хората. Сближението е въ тѣхнитѣ души. Когато тѣхнитѣ души вибриратъ еднакво, и когато Божията Любовь прониква еднакво тия души може да се разбератъ. Запримѣръ, азъ отбѣлѣзвамъ какъ нѣкой отъ ученицитѣ развалятъ доброто настроение у другите, като се скарватъ. Слънцето оплаква ли се на насъ? То си грѣе, обаче нѣкой пжтъ облакътъ ще дойде и ще изопачи свѣтлината му. За примѣръ, азъ дойдохъ между васъ, говорихъ за нѣкои прѣдмети. Таманъ имате добро настроение, дойдатъ двама, скарватъ се, направятъ облаци. И въ края на краищата оставатъ тия двама, които се скарали. И всички ученици заминаватъ и тѣ си приказватъ: „Петко и Драганъ и Стоянъ право е казалъ“. Какво възпитание може да има въ това? Та, първото нѣщо: ученицитѣ на окултната школа трѣбва да бждатъ послушни, абсолютно послушни. Каже ли му се нѣщо, да го изпълни. Ама ще каже: Духътъ му казалъ. Кой Духъ? Божествениятъ Духъ е Духъ на смирение, мъдростъ, правда, истина. Той е Духъ, който заема всѣкога послѣдно мѣсто, той не заповѣдва, кждѣто иде, послѣденъ ще бѣде. Готовъ е да послужи на бѣдни. И този, у когото Духътъ работи, той послѣденъ ще сѣдне на трапезата. Сѣдне ли прѣвъ, тамъ Духътъ Божий не е. Тѣй го знаа азъ.

Та, когато дойдемъ до окултнитѣ сили, ще се пазите, ако искате да се обновите. Ще гледате туй самосъзнание, да изпълнява Волята Божия, и правилно, и

слѣдъ туй да провѣрявате какъ вашитѣ влияния въздѣйствуватъ на окръжающитѣ. Азъ като правя бѣлѣжки нѣкому, всѣка моя бѣлѣжка не само че трѣбва да прѣвѣрже раната, но искамъ да видя тази моя прѣвѣрзка полза принесла ли е? Ако на 10 души направя прѣвѣрзка и положението се влоши, по-добрѣ ранитѣ да сѣдятъ не прѣвѣрзани. Ако не можешъ да направишъ доброто, остави другъ нѣкой да го направи. Та искамъ, ония правила, които ви давамъ сега, прилагайте ги постоянно. Азъ ще ви дамъ още други правила. Изведнѣжъ свѣтии нѣма да станете. Защото за свѣтии се изисква не единъ животъ, много животи, той е съвършенство, не е законъ за спасение. Трѣбва да почне човѣкъ да вибрира тѣй че въ даденъ моментъ да се досѣща самъ какъ да извърши Волята Божия. Свѣтъ човѣкъ разбирамъ човѣкъ съ опитностъ, съзнание, който знае какъ да помогне, а не само името да носи. Такъвъ единъ човѣкъ е пѣленъ съ знание, съ всички добродѣтели и той всѣкога върши Волята Божия. Сега, ние се приготвяме да бждемъ силни, да помагаме на великото дѣло. Казвамъ: Шестата раса иде! Шестата раса като дойде, вие трѣбва да имате знание и туй знание сега ще го придобие. Та, сега първото нѣщо: Ще намѣрите една добра черта въ себе си. Само за себе си ще намѣрите една добра черта, която Господъ е вложилъ. Защото, да кажемъ, че сме много лоши, това е крайностъ и да кажемъ, че сме много добри и това е крайностъ. Ако кажемъ, че сме лоши, значи, че не сме приложили – Богъ въ насъ е добъръ. И туй добъръ ще го съзнаемъ, и ще благодаримъ на Бога за това, което сме. Ти направишъ една погрѣшка, но послѣ у тебе съзнанието плаче, моли се разкайва се, ти кажи: Азъ благодаря на Бога, че имамъ тази добра черта – съзнанието. Ако азъ нѣмахъ тази добра черта, какво щѣше да бжде положението ми? Значи като направя една погрѣшка, имамъ една добра черта, че съзнавамъ и скоро поправамъ погрѣшката си. Послѣ, нѣкой човѣкъ срѣщне нѣкой бѣденъ, веднага се смили сърдцето му. И по това може да познае, че има нѣщо добро въ себе си. И като казвамъ да намирате добрата си черта, така ние ще може да имаме просторъ на Духа.

Ние трѣбва да се подчиняваме на Божия Духъ. И тъй, като използвате тия сили вътрѣ въ природата и като дойдете въ човѣка, ако искате да се образуватъ въ васъ приятелски отношения за въ бждеще, ще търсите вътрѣ въ приятели и неприатели една добра черта, която да поставите въ ума си. Туй е едно доста трудно изкуство, но едно отлично изкуство, сега, ще бъдете окултни ученици, ще учите всичко, ще бъдете смѣли и рѣшителни! Когато ви се правятъ бѣлѣжки, нѣма да се сърдите; когато ви изобличаватъ, ще прѣнасяте съ търпѣние, когато ви сполѣти каквото и да е нѣщастие, на всичко ще гледате само добрата страна! И блаженъ е човѣкътъ, комуто правите бѣлѣжки. Остава ли го Господъ... И Писанието казва: „Онѣзи, които Господъ не изобличава и не наказва, тѣ на кривъ пѣтъ вървятъ“. Не мислете, че е нѣщо приятно, че можешъ да направишъ бѣлѣжка на единъ човѣкъ. Изобличишъ единъ човѣкъ, спечелвашъ ли нѣщо? Нищо! Ти като се върнешъ дома си, ще имашъ трѣвога съ себе си, нищо повече! Нѣкой казва да изобличавамъ. Да изобличавамъ кого и да е, азъ всѣкога считамъ това, че е все едно да правишъ операция и като се върнешъ, все ще има смрадъ и дълго врѣме ще трѣбва да миешъ рцетѣ си, за да се отмиришатъ.

И за въ бждеще, като влѣзете въ школата погрѣшките си нѣма да виждате. Въ горните класове абсолютно се забранява да мислишъ за погрѣшките на хората! Хората за тебе не съществуватъ и погрѣшките не съществуватъ. Ти ще работишъ върху себе си. Та, разправя единъ индуски учителъ: Отива при него единъ ученикъ и учителятъ му доказва три метода. Трима души се подвизавали въ гората. Учителятъ му казалъ: Ще идешъ, и ще ударишъ на тримата по една плѣсница. Ученикътъ като ударилъ на първия една плѣсница, онзи му ударилъ двѣ плѣсници. Отива при втория: ударва и нему една плѣсница, той си повдигналъ ржката, но пакъ я спусналъ, не го ударилъ. А като ударилъ плѣсницата на третия, той даже не обърналъ никакво внимание, продължавалъ да си разсждава. Попиталъ го учителятъ: Какво направи! – Азъ ударихъ на първия една плѣсница, той ми удари двѣ. – Този е човѣкътъ, който живѣе по закона „Око за око, зжбъ за зжбъ“. Моисѣевия законъ. А вториятъ, който

повдигналъ ржката си и бързо я свалилъ той въ спасението живѣе, той се спасѣва. Дошло му на умъ да приложи закона, но казалъ: не бива! Дошло му на ума да не прилага закона. А онзи, който не обърналъ внимание на плѣсницата, той живѣе въ Любовьта.

Та, сега, нѣкои живѣятъ по закона на Моисея, други – въ спасението, а трети – въ Любовьта. Който живѣе въ закона, два пжти ще те удари; който живѣе въ спасението, той ще вдигне ржката, и ще каже: хайде отъ менъ да мине! А третиятъ, който живѣе въ Любовьта, той нищо нѣма да усѣти. Сега, окултниятъ ученикъ трѣбва да живѣе по закона на Любовьта. Ще дойде нѣкой да те удари, ти нищо нѣма да усѣтишь, даже и не знаешъ, че те е ударилъ.

Какво съзнание трѣбва да има у него!

Тайна молитва!

Възможности

20-та Лекция на I-ви Специаленъ Окултен Класъ

I-ва Школна година

26.VII.1922 г. Срѣда 11 часа и 20 минути

Чамъ-Кория Горското училище

Присжствуваха: Василка, Дафинка, Марийка, Милка, Паша, Савка, Цвѣтанка.

Започна се въ 12 часа безъ 20 минути.

XX Лекция

Тайна молитва.

Прочетоха се темитѣ за „Нискитѣ и високи хора“.

Възможности

Разлика между възможность и необходимость.

Възможността има отношение къмъ човѣшкитѣ процеси, т.е. означава човѣка. Необходимото, това означава Божественото въ свѣта. То се налага. И тъй, когато говоря за възможността, подразбирамъ какво трѣбва човѣкъ да прави въ даденъ случай, да използва онѣзи благоприятни условия, които необходимостта е положила въ неговитѣ ржцѣ.

Азъ ще ви задамъ сега единъ краенъ символъ въ окултенъ смисълъ: да допуснемъ, че единъ човѣкъ и единъ конь иматъ извѣстна обичъ, коньтъ и човѣкътъ могатъ да дружатъ. Обичатъ се, трѣгватъ двамата. Господарьтъ - човѣкътъ го язди, а коньтъ го носи. Отиватъ на нивата. Дойдатъ на нивата, господарьтъ слиза, хваща опашката на коня, впрѣга го на работа, почватъ да оратъ на нивата. Свършва до вечерьта работата, разпрѣга го. Качва се на него, връщатъ се въ кщи. Господарьтъ влиза въ кщи, а коньтъ - въ яхъра. Сега възможността у кого седи? Възможността е у човѣка, той може да измѣни положението на коня. Той може да подобри и да влоши неговото положение, почти абсолютно отъ него зависи.

Сега обратно: коньтъ може да улесни положението на господаря си. Слѣдователно, нисшето у васъ трѣбва да ви улеснява, а висшето трѣбва да ви подобрява - начинъ за работа.

Сега въ школата вие заемате мѣстото на коня, и ще улеснявате, а пѣкъ учительтъ заема мѣстото на господаря, и ще подобрява. Учительтъ трѣбва да подобрява условията у човѣка, които той ще използва. Та тази възможностъ е разумното у васъ. Тия възможности ще ги употребите за подобряние на коня си, за да може той да ви улесни. Напримѣръ въ какво ще подобрите? - Ще подобрите храната, ще подобрите пашата, ще подобрите жилището, и той ще бжде по-силенъ, ще може да върши по-добрѣ работата си.

Значи, ако вие не подобрите мислителнитѣ сили на вашия умъ, ако не подобрите чувствителнитѣ сили на вашето сърдце, ако не подобрите дѣйстващитѣ сили на вашата воля, то вие не можете да имате улеснения въ живота си.

Сега въ школата ще използвате недоволството, което, може би, години наредъ ще ви е една спѣнка. Недоволство: недоволство отъ себе си, недоволство отъ ума си, отъ сърдцето си, отъ волята си, отъ самия васъ, отъ окръжаващитѣ ви. Туй недоволство ще го използвате като единъ стимулъ за работа, защото въ недоволството все-таки има една идея, че човѣкъ съзнава, че му липсва нѣщо, което му е много потрѣбно, което е необходимо за неговото щастие, а го нѣма.

И тъй, ако търсите сега топлината, къде трябва да я търсите? – Отъ слънцето. Ако търсите свѣтлината, откъ трябва да я търсите? – Отъ слънцето. Може да каже нѣкой: „ама може да запалимъ нѣкое дърво“. Тѣ сж вече второстепенни нѣща. Тукъ има събрана енергия, може да я прѣвърнете на топлина. Ако имате начинъ какъ да прѣвърнете тази топлина – можете. Но, най-хубавата топлина, най-хубавата свѣтлина идатъ отъ слънцето. То е първичната топлина и свѣтлина.

Сега ако търсите Любовь, истина, откъ трябва да ги търсите? – Отъ Бога. Външната страна на Бога се изразява чрѣзъ Неговата Мждростъ. Дискътъ на Бога – това е мждростъта. Съдържанието на диска – това е Любовьта, а смисълътъ – това е истината. Слѣдователно, когато говоримъ за Бога, проявенъ въ мждростъта, подразбираме видимата страна – т.е. формата на нѣщата, реалната форма, която съществува или абсолютнитѣ форми, които съществуватъ въ битието. Нѣкой пжтъ може да търсите любовьта, мждростъта и истината въ хората, това е второстепенно, вторично нѣщо. Кога ще търсите любовьта въ Бога? Когато търсите любовьта въ Бога, всѣкога ще сте въ безопасностъ, тя е неизчерпаема, този огънь не ще изгасне. Въ този огънь трѣбва да внасяте нѣщата. Прѣстанете ли да внасяте нѣщата тамъ, тя ще изгасне. Ако въ лампата не вливате масло, тя ще изгасне. Ако въ електрическата лампа нѣма токъ, изгасва. Това сж условности.

Сега ние намираме, че въ живота много условия сж противорѣчиви. Да, защото сж безконечни. По сжщия законъ лампата ви ще изгасне, като изгори маслото ѝ.

Тѣй, като ученици, ще се стремите да разбирате безграничното, безконечното, проявено въ конечнитѣ разумни форми. Запримѣръ безконечното ви прави недоволни. Да допуснемъ, че вие сте една тржба, съзнавате, че сте една тржба, прѣзъ васъ минава вода отъ едно цѣло езеро и тя е тѣй изобилна, че образува силенъ напоръ. Какво иска да каже тази вода? – Разширете се, та да изчезне недоволството. Като се разширите, недоволството ще изчезне. Недоволството всѣкога показва, че човѣкъ не е използвалъ условията, които му сж дадени. Това е една отъ причинитѣ.

Знаете ли кога ставатъ хората недоволни? – На стари години. Всичкитѣ стари хора сж много недоволни

отъ себе си. Тѣ виждатъ много ясно какъ е трѣбвало да използватъ младитѣ си години, да се учатъ, да придобиятъ опитности, а какъ сж прахосвали врѣмето си. Всички стари хора, съ малки изключения, сж крайно недоволни отъ себе си. Младитѣ пъкъ сж недоволни отъ ограниченията, които често ги спѣватъ, та не могатъ да изпълнятъ това, което искатъ. Щомъ имъ турятъ граници, прѣпятствия, за да изпълнятъ желанията си, тѣ сж недоволни отъ тия прѣпятствия.

Вие знаете онзи анекдотъ за щъркела и жабата? Той е единъ окултенъ разказъ. Минавалъ единъ разумнъ щъркелъ покрай едно блато. Щъркелътъ билъ момъкъ. Той завелъ разговоръ съ една мома жаба и започналъ да ѝ разправя за тѣхния свѣтъ, какъ се дига на високо въ тия широки пространства; „И чудно ми е, казалъ той, какъ седишъ ти въ туй блато:“ „Че нѣмамъ възможность, какъ, крилъ нѣмамъ;“ отвърнала жабата. „Лесно е, може да се качишъ на гърба ми и азъ ще те прѣнеса въ тия новитѣ мѣста“. Качила се жабата на гърба на щъркела, дигналъ я той много на високо, обаче, тя като не могла да издържи, паднала отъ тамъ и се убила. Значи, жабата трѣбва да стои въ условия при блатото. Тя прѣждеврѣменно излѣзла отъ блатото. Щъркелътъ ѝ говорилъ прѣждеврѣменно за хубавитѣ мѣста. Та и въ окултизма има такива съблазнителни мѣста. Не се качвайте на щъркелски крилъ! Туй, което за жабата е опасно, за щъркела е безопасно и обратно: туй, което за щъркела е опасно, за жабата е безопасно. Ако щъркелътъ се бѣше съгласилъ съ жабата да влѣзе въ блатото, щѣше да се случи и съ него сжщото.

Сега възможноститѣ даватъ разширение на вашата мисль, разширение на вашитѣ чувства и разширение на вашата воля. Въ мисльта ви не трѣбва само разширение, но и дълбочина; въ чувствата ви сжщо трѣбва разширение и дълбочина, а на волята си прѣдавайте интензивность.

Сега ще ви дамъ на васъ, първия класъ, единъ малкъ опитъ, да познаете колко вашиятъ умъ е широкъ и дълбокъ, колко чувствата ви сж широки и дълбоки и колко волята вие е интензивна.

Накарайте нѣкой вашъ приятель да ви каже нѣщо обидно, вие ще го заставите затова, и ще видите дали може да прѣвърнете тази обида и за колко врѣме ще

може да я прѣвѣрнете. Този опитъ може да трае единъ цѣлъ мѣсець. Отъ днесъ, който ви каже една обидна дума, забѣлжете си за колко врѣме ще може да я прѣодолѣете тази обида, да прѣвѣрнете тази дума така, че тази дума, която е била обидна, да почнете да чувствувате, че отъ нея излиза музика. Това е единъ опитъ, отъ който ще познаете дали сте прѣдали широчина и дълбочина на ума си, широчина и дълбочина на чувствата си и интензивностъ на волята си. Но гледайте обидната дума да не е много голѣма, да не направите нѣкой много дълбокъ абсцесъ. Най-първо малко обидна дума, да ви резне малко, но да не ви засѣгне много, за да видите за колко врѣме ще може да заздравите туй мѣсто.

Сега индуситѣ иматъ единъ начинъ за събиране на прана, на енергия. Може да направятъ единъ разрѣзъ на ржката си, послѣ да концентриратъ ума си, въ 20 минути раната заздравѣва.

Слѣдователно, една обида не е нищо друго, освѣнъ единъ малъкъ разрѣзъ, или на ума, или на сърдцето или на волята. Ако имате изобилно тази прана, поставете я на ржката си, и раната заздравява. Туй показва, че имате воля. Въ другъ случай ще се намѣрите въ положението на онзи търговецъ, който мисли, че е богатъ, а той нѣма нищо въ касата си.

И тѣй, ще намѣрите единъ вашъ приятель, и съзнателно ще направите съ него опита. Ето какъ ще стане. Когато вашата приятелка е въ отливъ, тя е неразположена, ще отидете при нея и ще я подразните. Ти ще я подразнишъ, ще я опиташъ, а послѣ ще кажешъ, че правишъ единъ малъкъ окултенъ опитъ. Ще ѝ кажешъ: „азъ ти много благодаря, че много ми послужи“, защото въ това врѣме тя може да ви каже нѣкой обидна дума. Вие ще изберете субекта, и той ще ви направи единъ малъкъ разрѣзъ. Да видимъ дали ще може да се поляризирате въ малкитѣ опити. Такива опити може и други да ви създадатъ, безъ да си ги създавате сами. Отъ братството ще ви се създадатъ. Ако се прѣдизвикатъ естествено, по-добрѣ ще бжде. Ако не се случатъ естествено, тогава сами ще си ги създадете. Тукъ, въ окултната наука, всички опити, които сега идватъ, тѣ сж запасъ отъ енергия. Щомъ научите законитѣ, ако може да прѣодолѣете тѣзи изпити, всичката тази енер-

гия, ако не губите, ще се върне при васъ. Защото разстенето, развитието – физическото, духовното и умственото, става само чрезъ тия противорѣчия вътрѣ. Туй е единъ неизбеженъ законъ въ природата.

Послѣ, дръжте въ ума си тази основна мисълъ, че въ първичния законъ – когато говоримъ за законитѣ и силитѣ, всѣкога разбираме живота и разумното – нѣщата сж точно опрѣдѣлени и нѣма никакви изключения. Ако съществува едно изключение само, то е като една възможность, като една врата. Изключения нѣма, съществува само едно изключение, като една възможность. За примѣръ, за Бога нѣма нищо невъзможно, Той може всичко да поправи, и постепенно и моментално. Да кажемъ, недоволни сте отъ врѣмето – студено е, топлина дойде ли, веднага ставате доволни. Недоволенъ си отъ нощта, дойде свѣтлината, станешъ доволенъ. Нѣщата се уреждатъ. Както топлината, тѣй и всички други сили въ даденъ моментъ, или уреждатъ, или развалятъ.

Та и сега ще гледате какви сж възможноститѣ въ сегашния, въ дадения животъ, кое трѣбва да подобрите и кое трѣбва да се улесни. Възможности въ подобрѣние и улеснение. Гледайте нисшето да ви улеснява, а висшето да подобрите. Овцитѣ ще ви улесняватъ, ще ви даватъ собственото си млѣко, вълна, а вие ще подобрите положението на овцитѣ. Подобрете положението на ума си, той ще ви улесни. Подобрете положението на сърдцето си и то ще ви улесни, подобрете положението на волята си, тя ще стане интензивна, силна, могща.

Злото въ свѣта е една възможность, която съществува въ Битието. Неразположението на духа, неразположението на чувствата, това сж все възможности. Когато извършишъ хармонично ония дѣйствия, които великиятъ законъ изисква, ти усѣщашъ радость, а щомъ извършишъ противоположното, усѣщашъ скърбъ. Значи скърбта е признакъ на оране, а радостьта е признакъ на жетва.

Когато оратъ, земята скърби, а когато женатъ, житото се радва, че е минало прѣзъ процеса на скърбта, на страданието, освобождава се, радва се.

Туй е достатъчно.

Т а й н а м о л и т в а .

12 ¹/₄ часа.

Сега къмъ училището, нали, за обѣдъ?

**Учителя се срѣща и разговаря съ
земедѣлския прѣмиеръ-министъръ на
България Александъръ Стамболийски**
Ястрѣбецъ 26.07.1922 г.

Прѣзъ лѣтото на 1922 година Учителътъ и ние, около 200 души бѣхме на летуване въ курорта Чамъ-кория, сега Боровецъ. Случи се така, че Александъръ Стамболийски, който тогава бѣше министъръ-прѣдсѣдателъ на България, билъ отъ по-рано на почивка въ двореца Ситняково. Послѣдниятъ, като се научилъ, че г-н Джновъ е на почивка въ Чамъ-кория съ своитѣ хора, изпрати адютанта си да го пита би ли приелъ една срѣща съ него въ двореца, за да си поговорятъ малко за сждбата на България. Учителътъ прие. На слѣдния денъ къмъ десетъ часа прѣди обѣдъ адютантътъ на Стамболийски пристигна въ вилата, дѣто бѣше Учителътъ, като водеше два коня и самъ той на конь. Учителътъ и братъ Епитроповъ, въ качеството на неговъ адютантъ, яхнаха конетѣ и прѣдвождани отъ адютанта отидоха въ двореца Ситняково. Срѣщата трая до къмъ 4 часа слѣдъ обѣдъ. Както се казва при подобни случаи, разговорътъ миналъ въ приятелска атмосфера.

Веднага слѣдъ завръщането братъ Епитроповъ ни освѣдоми, че освѣнъ пълната подкрѣпа, която Стамболийски обѣщалъ на Учителя въ неговото дѣло, още обѣщалъ да отпусне около 400 квадратни километра земя, за да се устрои една наша комуна, наше общежитие, подъ ржководството на Учителя. Тогава всички изпитахме една неопикуема радостъ. Имаше благословии и молитви за здравето и дълголетието на „Сандо“, като виждахме, че най-послѣ ще бждатъ реализирани нашитѣ блѣнове за братски животъ, за окултно обучение и пр. Но не знамъ по какви причини тази работа не стана.

Стамболийски не само че не даде обещаната земя и каква да е подкрѣпа, но отчужди и салона ни, който наскоро бѣ купенъ отъ бившата американска лѣгация и се намираше на жгъла на „Графъ Игнатиевъ“ и „Шести септември“ подъ прѣдлогъ, че тамъ ще засѣдава сждъ за незаконно-забогателите отъ войната. Когато една наша дѣлегация отъ 10 души отидохме въ министерството да го молимъ да не ни взема салона, като му обещахме дори, че ще му намѣримъ друго помещение за

цѣлѣта. Стамболийски ни прие твърдѣ надменно. Каза ни, че щѣлъ да проучи въпроса и побърза да ни изпрати да си вървимѣ. Слѣдѣ нашето излизане отъ кабинета му казалъ на секретаря си: „Другѣ пжтъ да не ми водите тия психопати.“

Слѣдѣ така развилитѣ се обстоятелста запитахме Учителя какво ще каже за всичко това. Тогава Учителѣтъ каза: „Каквото имаше да му казвамѣ, азѣ му казахѣ въ Ситняково. Сега други - Господаритѣ на кармата ще му кажатѣ останалото.“ И наистина тѣ си казаха думата. Доиде прѣвратѣтъ на 9 юни 1923 година, когато главата на Стамболийски бѣ занесена въ конска торба прѣдѣ царѣ Борисѣ, за да го увѣрятѣ, че Стамболийски е мъртъвъ и тогава да подпише манифеста за прѣврата, извършенѣ отъ Александърѣ Цанковѣ.

/Тодорѣ Поповѣ/

Тѣй плащатѣ Господаритѣ на кармата на всички, които се подиграватѣ съ Божието дѣло.

/Изгрѣвѣтъ - Томѣ 10/

Анархизмѣтъ и новото учение

Методи Константиновѣ. Азѣ изнесохѣ рефератѣ: „Анархизмѣтъ и Новото Учение“. Въ града, въ който съмѣ се родилѣ, гр. Казанлжкѣ, бѣше срѣдище на всички крайни течения. Тамѣ се създаде социалдемократическата партия и до голѣма степенѣ и комунистическото движение, защото тамѣ, по това врѣме, бѣше учителѣ Тодорѣ Павловѣ. А той стана слѣдѣ врѣме идеологѣтъ на Марксизма у насѣ. Извънѣ тѣзи двѣ течения анархизмѣтъ бѣше много силенѣ. Тамѣ имаше села като Енина, Мъглижѣ, както и въ Казанлжкѣ сществуваха много кржжози. На менѣ най-силно ми упражниха влияние двама човѣка за идѣята на анархизма. Това бѣше огнената мисълѣ на Бакунинѣ и голѣмото научно проникновение на Кропоткинѣ, който е написалѣ едно капитално съчинение за взаимопомощѣта, което е диаметрално противоположно на Дарвиновата теория за онази борба, която сществува въ природата. Обратно на Дарвиновата теория, Кропоткинѣ по такѣвъ документаленѣ начинѣ констатира, че сществува една необятна, необхватна взаимопомощѣ между всички видове въ животинския свѣтъ. Това ми направи силно впечатлѣние съ

неговата ерудиция. Въ единъ периодъ азъ бѣхъ подъ давление на тѣзи свободни анархистични движения. После дойде единъ контрастъ въ мене. По природа азъ бѣхъ изключително противъ насилието. А когато виждахъ индивидуалния тероризъмъ на анархиститѣ по онова врѣме, това ми даде тласкъ да се откажа, защото видѣхъ практичната страна на анархизма. Но като идеология, като единъ полетъ и възторгъ на моята младежка душа, отначало, той упражни много силно влияние върху мене и затова азъ изнесохъ този рефератъ. Но слѣдъ нѣколко часа Учителътъ дава отговоръ въ бесѣдата „Двѣ думи“ на стр. 36. А на стр. 41 той отбѣлѣзва, да не се занимаваме съ социалнитѣ въпроси, и че въ Школата не се разрѣшаватъ въпроситѣ на свѣта, защото въпроситѣ на новия свѣтъ сж разрѣшени, а ние трѣбва като работници да реализираме тѣзи идеи, които се намиратъ въ Словото на Учителя.

Дѣйствително гр. Ямболъ прѣдставлѣваше важенъ центъръ на анархизма. Тамъ ставаха конгреситѣ и азъ винаги съмъ присѣствувалъ на тѣзи конгреси. Но на послѣдния конгресъ въ Ямболъ не знамъ какво се случи, но азъ не можахъ да отида. Тогава Александъръ Стамболийски, като министъръ-прѣдсѣдателъ бѣше допусналъ конгреса, но послѣ бѣше далъ нареждане на войската да ги обкржатъ и избиятъ. Тогава обезглавиха и разстреляха много анархисти. Имаше двама брата анархисти, които сжщо разстреляха. Бяха трагични моменти. Земледѣлцитѣ, които толерираха отначало извѣстни течения, по страненъ начинъ се промѣниха и слѣдъ това, по такъвъ жестокъ начинъ избиха анархиститѣ. А законътъ на възмездieto е много опасенъ. И той не прощава. Когато станатъ нѣкакви отклонения, законитѣ сж строги и неумолими къмъ този, който е вършилъ нарушението. Учителътъ каза по този поводъ: "Съ това си дѣяние, че изби идѣйни хора, Стамболийски самъ си подписа смъртната присѣда". И не се минаха мѣсеци, дойде 9 юни 1923 г., военнитѣ направиха прѣвратъ и отразяха главата на Стамболийски по сжщия начинъ, както той обезглави анархиститѣ. Но това го направиха други служители и изпълнители на кармата.

На Общия окултенъ класъ II година на 17 юни 1923 г. 30 лекция „Вѣра и съмнѣние“, на стр. 31 Учителътъ говори за Стамболийски въ този случай. А това

сж 8 дни слѣдъ прѣврата. „Сега нѣкои отъ васъ искатъ да влѣзатъ като ученици, но като прѣтърпите десетъ несполуки, вие сте готови да се усъмните. Даже и вѣнка въ свѣта да сте, вие ще имате сжщитѣ изпити. Нима Стамболийски нѣмаше изпити? Нима неговитѣ ржководители не му подшушнаха: напусни властѣта! Колко пжти му подшушнаха, но той не слушаше. Той се самозабрави въ властѣта, мислѣше, че е силенъ, че всичко може. Не се самоизмамвайте! Всички хора на земята сж слаби. Като мислите, че сте най-силни, да знаете, че се намирате прѣдъ най-голѣмата опасностъ. Туй да го имате като законъ. Когато мислите, че сте най-слаби, тогава имате най-голѣмото Божие благословение. Затова въ Писанието се казва: „Господъ на смиренитѣ дава благодать, а на гордѣливитѣ се противи“. Провѣрвайте закона. Насилието ражда насилие. Ако Стамболийски бѣ вървѣлъ по пжтя на Христа, ако въ своето управление не би допусналъ нито една капка крѣвъ, нѣмаше да има никакво отклонение и неговиятъ животъ нѣмаше тѣй да се изложи, но понеже той допусна това, допусна се и този край. Казвамъ, въ Школата: допусчатъ се тия нѣща, обаче не трѣбваше да го убиватъ, защото българитѣ се свѣрзватъ съ него и за въ бждеще ще изплащатъ. Тѣ нѣмаха право да го сждятъ. Ако бѣха просвѣтени, трѣбваше да оставятъ да го сжди Невидимия свѣтъ, той да му наложи наказание, каквото знае, та да се опомни, да се разкае и да се обѣрне къмъ Бога, и да каже: „Господи, ще изпълня Твоята воля.“

А при това разрѣшение на въпроса, което дадоха българитѣ, отъ чисто окултно гледище, той влиза сега въ Невидимия свѣтъ и тамъ може да направи сума пакости, докато дойде въ съзнание.“

Цитираме този случай, защото е ключова позиция на всички политически събития, които се случиха прѣзъ този периодъ и Учителѣтъ будно слѣдеше всички политически събития. Ние имахме възможностъ да прослѣдимъ какъ правителствата сж разрѣшавали този въпросъ неблагоприятно. Защото слѣдъ прѣврата на 9 юни 1923 г. се дойде до 23.IX.1923 г., кждѣто куминисти и земледѣлци вдигнаха вжстание, което бѣ потушено съ още повече убийства.

Имамъ нѣщо важно да ви кажа. Най-силно впечатлѣние ми направи, че Учителѣтъ за първи пътъ се срѣщна съ единъ държавенъ мжжъ. Той, Стамболийски, се срѣщна съ Учителя въ Чамъ Кория. Бѣше му изпратилъ единъ бѣлъ конь и Учителѣтъ отиде на срѣщата и се видѣ съ него. Това стана на 26 юли 1922 г.

Понеже Стамболийски се яви на политическата сцена въ единъ отъ най-бурните моменти на българската история, и понеже той изхождаше отъ срѣдата на народа, отъ по-девствената материя, която е създала този народъ, то това му даде единъ просторъ на идеи като - създаване на трудовата повинностъ и други социални инициативи. Но понеже той бѣше много самонадѣянъ, че е всичко и може всичко, и тази самонадѣяностъ упражни въ неговия животъ и прѣдизвика фатални грѣшки на единъ държавенъ мжжъ, и му коствуваше живота. Слѣдъ врѣме, когато попитахъ Учителя, Той каза: „Каквото трѣбваше да му се каже, азъ му го казахъ въ Чамъ Кория. Но той не прояви послушание, слѣдъ което дойде наредъ кармата му да се разпрavia съ него.“ Ние бѣхме свидѣтели и провѣрихме всичко това. А сега ще ви прѣдставимъ разговора на Учителя съ Александъръ Стамболийски.

Разговоръ между Учителѣтъ на Бѣлото Братство и министъръ-прѣдсѣдателя Александъръ Стамболийски

Днесъ, на 26 юли 1922 г., вторникъ, въ Чамъ Кория, къмъ 5 часа слѣдобедъ Учителѣтъ - г-н Джновъ и ученикѣтъ Петко Епитроповъ, придружени съ г-н подпоручикъ Бакърджиевъ, възсѣднали на хубави коне, потеглиха къмъ Соколець. Тамъ министъръ-прѣдсѣдателѣтъ прие много любезно своитѣ гости въ двора, заобиколенъ съ величествени борови дървѣта и около една четвъртита маса насѣдаха тѣй, че образуваха единъ хубавъ правиленъ тригълникъ. Учителѣтъ сѣдѣше на сѣверъ и гледаше на югъ, министъръ-прѣдсѣдателѣтъ сѣдѣше на западъ и гледаше къмъ изтокъ, а ученикѣтъ (Епитроповъ) сѣдѣше на изтокъ и гледаше на западъ.

„Г-н Стамболийски: Искахъ да се видя съ Васъ, да се запозная съ Васъ, понеже по Вашъ адресъ и по Вашето учение се вдигна доста голѣмъ шумъ въ печата

и въ Синода на православната църква. Искамъ да узная какво е Вашето учение, принципитѣ, на които Вие служитѣ. Религиозна секта ли прѣдставлѣвате, или нѣкакво общество? Вѣрвате ли въ Христа? Вѣрвате ли въ православната църква, въ иконитѣ, въ обредитѣ? Вашето общество и Вашето учение извършва ли нѣкои обреди? Обществото отъ колко членове се състои?

Учительтѣ: Ние поддържаме учението на Любовта, учението на Христа, което е Любовь, Мъдростъ и Истина.

Ние поддържаме Истина на душата, свѣтлина на ума и чистота на сърдцето.

Ние се стрѣмимъ тѣзи принципи не само да ги вѣрваме, но и да ги прѣживѣемъ и проявимъ между обществото, и се приготвѣваме по този начинъ да бждемъ полѣзни на цѣлото човѣчество.

Ние нѣмаме нищо противъ православната църква, но нейнитѣ служители сж се отклонили отъ призиването и служатъ на тъмната ложа, която ги управлѣва и заблуждаватъ цѣлия бѣлгарски народъ, като служението сж обърнали на търговия.

Г-н Стамболийски: Тѣй е. Нѣма свѣщеници, които по призиване да сж се посвѣтили на длѣжността си, а просто по кариера - да осигурятъ положението си. И сега тѣ искатъ и васъ, и насъ да отклонятъ отъ църквата. Но азъ го знаа, когато въ една страна се явятъ много грѣшни хора, тѣ хвърлятъ грѣховѣтъ си на чиститѣ хора.

Учительтѣ: Нашето общество въ началото започна да работи съ църквата, за да повдигне духътъ на църквата, обаче тѣ започнаха да ни прѣслѣдватъ и ние бѣхме заставени да се отклонимъ отъ нея, като видѣхме, че тѣ не се съгласиха съ насъ, да служатъ и възприематъ великитѣ Божии принципи, проповѣдвани отъ Спасителя Христа и неговитѣ ученици. По въпроса за иконитѣ и обрядитѣ - тѣ сж взети отъ грѣцката църква, която е възприела само външния блѣсъкъ на християнството, а вътрѣ е голѣма тъмнина и дисхармония, което и православната църква е възприела и го прилага, а то е отживѣло вѣка си. Защото младитѣ не може да се задоволятъ съ старитѣ традиции, но тѣ искатъ нѣщо по-съврѣменно, което може да даде свѣтлина и просторъ на разбираня.

Г-н Стамболийски: Това е вѣрно. Нашата младежъ не може да се задоволи отъ поповѣтѣ и тѣхнитѣ мръсни дѣла постоянно отклоняватъ младежта да посѣщаватъ църквитѣ.

Учителѣтъ: Църквата има нужда отъ реформа, а реформата се състои въ обновата на служителитѣ. Служителитѣ на църквата трѣбва да служатъ въ чистота и свѣтостъ, по Духъ и Истина. И на съврѣменното младо поколѣние трѣбва да се даде храна, каквото неговата еволюция иска.

Г-н Стамболийски: Защо не обявитѣ война на църквата?

Учителѣтъ: Ние не сме за войната.

Г-н Стамболийски: Обвиняватъ ви, че излизатѣ да посрѣщате слънцето, и че се кланятѣ на слънцето.

Учителѣтъ: Психическо влияние оказва слънцето при изгрѣва. И нашето общество излиза вѣнъ половинъ - единъ часъ прѣди да изгрѣе слънцето, съсрѣдоточава се, възстановява мирѣтъ и хармонията въ себе си, и използва лжчитѣ при пукването на зората, които лжи дѣйстватъ животворно, ободрително и освѣжително. При изгрѣва има една мека свѣтлина, която разширява ума и сърдцето."

Ето това е изповѣдѣта на единъ анархистъ отъ неговитѣ млади години, направена въ неговата зрѣла възраст, като ученикъ на Учителя

Изгрѣвѣтъ Том 4

Ивайло и Александъръ Стамболийски

Четейки разказитѣ на нашитѣ приятели за събития, които спорѣдъ менъ и спорѣдъ това, което съмъ научилъ отъ бай Иванъ, Учителѣтъ ги е далъ въ друга свѣтлина. Така напримѣръ, кой е Александъръ Стамболийски? Наистина Стамболийски е единъ отъ голѣмите държавници въ България и той е направилъ доста за нея, макаръ че е направилъ и доста грѣшки. Кой е Стамболийски? Отъ отговора ще се даде и обяснението за събитията около него. Първо трѣбва да кажа, че всички управници управлѣвали България по време на прѣбиваването на Учителя въ България, единственъ Стамболийски се е срѣщналъ съ Учителя и е изпълнилъ нѣкои Негови прѣпорѣжки. Срѣщата на Стамболийски съ

Учителя е станала във Боровецъ. Слѣдствие резултатитѣ отъ Ньойския договоръ Стамболийски е билъ принуденъ да подпише капитулацията на България въ Франция. Съгласно този договоръ България е нѣмала право да притежава войска слѣдъ първата свѣтвна война. Стамболийски обаче, за да излѣзе отъ това положение въвежда трудовата повинность. Събиралъ е набора и вмѣсто да извършватъ военни обучения сж извършвали трудови задачи. Правила сж пжтица, мостове и др., но това е била външната страна на нѣщата, а задъ това се е криело военното обучение. Тая идея обаче не е била негова, нито на неговитѣ сътрудници, а е била идея дадена отъ Учителя.

Сега за събора въ Търново, дали наши приятели сж ходили при Стамболийски и дали той се е отнесълъ грубо съ тѣхъ, така както го прѣдава въ 6 томъ на „Изгрѣвътъ“ нашия приятель Симеонъ Арнаудовъ, не знамъ. Споредъ мене може би не е точно така, но това е неговото виждане. Какво е казалъ Учителътъ за Стамболийски? Той е казалъ, че това е прѣродения свинарь Ивайло, който е повдигналъ вжстание прѣвъ средновековието и слѣдъ това се оженилъ за царицата. Споредъ Учителя, тогава той е направилъ грѣшка и сега като Стамболийски отново направилъ сжщата погрѣшка, като е ималъ пълно довѣрие на Царя. Всжщность Царътъ е подготвилъ прѣврата и убийството на Стамболийски. Хората на Стамболийски сж знаели това и сж му докладвали, че Царътъ му готви прѣвратъ и че той ще бжде унищоженъ. Той обаче казвалъ: „Щомъ Царътъ участва въ прѣврата не се притѣснявайте, нищо нѣма да има“. И спокойно си е заминалъ за село Славовица, слѣдъ което послѣдватъ събитията, които сж извѣстни на всички въ България, става 9-то юнския прѣвратъ 1923 г. А прѣди да стане прѣврата Учителътъ, не знамъ точно по какъвъ пжтъ е прѣдалъ на Стамболийски, да си вземе отпуска за шесть мѣсеца и да отиде въ Швейцария. Стамболийски обаче тоя съвѣтъ на Учителя не го изпълнява и вмѣсто да отиде въ Швейцария на почивка, отива въ Славовица на почивка и резултата отъ това е трагиченъ.

Друго по врѣме на Стамболийски е забѣлжителното, че той се намѣсва за правописа на българския езикъ. Неговиятъ министъръ Омарчевски прѣмахва е-двой-

ното. Комунистите слѣдъ 9.IX.1944 г. сжщо прѣмахнаха е-двойното, че прѣмахнаха и ъ-то, то комунистите сигурно сжщо ще си платятъ, още не знаемъ точно какъ, но всичко това показва нисшия произходъ и на Стамболийски, и на комунистите.

Прѣзъ 1277 г. Ивайло вдига антифеотдално вжстание. Разбиватъ царската войска на Константинъ Асенъ, който бива убитъ. Боляритъ и царица Мария пускатъ вжстаницитъ въ Търново. Царица Мария се оженва за Ивайло и бива признатъ за царъ. Той разбива татаритъ. Но става жертва на дворецовъ прѣвратъ отъ царица Мария и боляритъ - поставятъ Георги Тертеръ за царъ. Ивайло избѣгва при татаритъ, кждѣто впоследствие бива убитъ. Прѣродениятъ Ивайло сега отново грѣши съ царъ Борисъ III.

Това го знамъ отъ бай Иванъ и отъ историята, но понеже бай Иванъ бѣше единъ отъ литераторитъ, завършилъ литература, знаеше това точно и му бѣше ежедневието да пише на стария ржкописъ и затова смѣтамъ, че това е най-точното изказване, най-точното историческо събитие, което е станало и е зафиксирано отъ нашата история - за прѣродения Ивайло въ лицето на Александъръ Стамболийски.

/Иванъ Антоновъ Изгрѣвътъ - Томъ 7/

Учителътъ, Стамболийски и анархиститъ

Годината 1922 бѣ знаменателна. Тогава се откри Школата, която продължи двадесетъ и двѣ години, така както каза Учителътъ. Това ние го провѣрихме, защото бѣхме живи свидѣтели. Прѣзъ августъ 1922 година се състоя съборътъ на Бѣлото Братство. Той сжщо бѣ знаменателенъ. Тамъ се развихри Черната ложа и нападна Бѣлото Братство, но природнитъ стихии укротиха свѣщеницитъ, които водеха война срѣщу Учителя. Развихрилата се съ грѣмъ, свѣткавици и дѣждъ буря попрѣчи на владицитъ да организиратъ търновското гражданство въ борба срѣщу Учителя. Ние бѣхме свидѣтели на тѣзи събития.

Сега ще ви разкажа едно прѣдисловие. На властѣ въ България бѣ правителството на Александъръ Стамболийски отъ Земедѣлската партия. Църквата, обществото, гражданството бѣ се нахвърлило върху Учителя чрезъ вѣстници, списания, отъ амвонитѣ на църквитѣ, отъ улицата и отъ обществени мѣста. Но България тогава бѣ демократична и всѣки имаше право на собствена воля и изява. Случи се така, че Учителѣтъ съ една група приятели излѣзе на екскурзия въ Рила. Министъръ-прѣдсѣдателѣтъ Александъръ Стамболийски по това време бѣ на почивка въ Чамкория - днешенъ Боровецъ. Стамболийски научава, че Учителѣтъ е на планината, понеже войницитѣ, обслужващи и охраняващи Царска Бистрица срещнали групата на Учителя въ Чамкория и му докладвали. Той рѣшава да поиска срѣща съ Учителя въ Чамкория. Изпраща своя адютантѣ, подпоручикъ Бакърджиевъ, на конь съ единъ допълнителенъ бѣлъ конь за госта му и единъ за придружителя на Учителя. Слѣдъ като групата на Учителя, въ която бѣхъ и азъ прѣнощува въ Чамкория, тръгнахме нагорѣ и се отправихме къмъ Соколецъ - лѣтовището. Тамъ ни догони пратеникѣтъ на Стамболийски - неговиятъ адютантѣ, водещъ два коня. Пристига адютантѣтъ при групата, прѣдава молбата на Учителя, Той се съгласѣва и възсѣда бѣлия конь, изпратенъ специално за Него. Петко Епитроповъ и адютантѣтъ яздятъ кафяви коне. Пристигатъ къмъ петъ часа. Провежда се разговоръ между Учителя и Стамболийски. Той е записанъ (26 юли 1922 година). Стамболийски лично има възможность да чуе и да види Учителя и остава доволенъ. И което е най-важното съгласѣва се съ Учителя. Това е една отъ причинитѣ правителството му да не прѣдприеме дѣйствиа срѣщу Него. Тукъ той спечели, за тази 1922 година, защото съборѣтъ на Братството прѣзъ 1922 година не бѣше спрѣнъ така, както искаха свѣщеницитѣ и други обществени срѣди. Но той загуби на друго мѣсто. Това бѣ фатално за него. Той лично, като министъръ-прѣдсѣдател на правителството, разрѣши конгреса на анархиститѣ въ Ямболъ. Допусна конгреса, на който се събраха около двѣста души, а слѣдъ това заповѣда на полицията и войската да ги обкржи, нападнаха ги и избиха мнозина отъ тѣхъ на площада. Така той си създаде карма съ тѣхъ. Учителѣтъ недвусмислено заяви послѣ, че такова

дѣйствиe е недопустимо. "Когато се отнеме животътъ на идѣйни човѣци, извършителътъ ще заплати за това съ главата си." И така стана. На 9 юни 1923 година бѣше направенъ прѣвратъ и Стамболийски бѣше убитъ, като му отрѣзаха главата и я поднесоха на тепсия на онѣзи, които организираха прѣврата. Когато казаха това на Учителя, Той каза: "Стамболийски самъ произнесе смъртната си присяга. Не се убиватъ идѣйни хора." Ние бѣхме свидѣтели на тѣзи събития. Стамболийски бѣ изкушенъ и направи едно нарушение къмъ Братството. Учителътъ по този поводъ каза: "Каквото трѣбваше, азъ му казахъ въ Чамкория. Който не се вслушва въ думитѣ на Бога, самъ се подлага подъ закона на кармата. Кармата сега е тази, която разрѣшава неговата съдба." И това го провѣрихме. Подъ внушение на чужди сили - на църквитѣ и на опрѣдѣлени обществени срѣди, правителството на Александъръ Стамболийски забрани събора на Бѣлото Братство прѣвъ августъ 1923 година. А на 9 юни 1923 година той бѣ сваленъ отъ власть чрѣвъ прѣвратъ и бѣ убитъ. Приятелитѣ бѣха направили постъпки прѣвъ мѣсець май за разрѣшение на събора въ Търново - така, както се получи разрѣшение прѣдната година. Стамболийски отказа и нарѣче дѣновиститѣ съ много обидна дума, която не можемъ да напишемъ. На 9 юни стана прѣвратътъ, той бѣ убитъ, бѣха убити и много земеделци. Минаха нѣколко сѣдмици и приятелитѣ поискаха разрѣшение за свикване на съборъ на Бѣлото Братство на 9 септември 1923 година. Защо на тази дата? Защото по старъ стилъ 9 септември се равняваше на 22 септември - началото на есенното равноденствие и начало на учебната година на Школата. Но новата власть забрани събора. А той трѣбваше да стане на 9 септември. Тогава, точно на 22 срѣщу 23 септември 1923 година, избухна Септемврийското въстание, повдигнато отъ комунисти, като участвуваха и много земеделци, които бѣха свалени отъ власть нѣколко мѣсеца прѣди това. Въстанието бѣ жестоко потушено отъ правителството на Александъръ Цанковъ и бѣха избити хиляди българи. И още толкова се спасиха чрѣвъ емиграция, като прѣминаха прѣвъ границата на съседна Югославия. Ако бѣше допуснатъ съборътъ на Братството на 9 септември, нѣмаше да се случатъ тѣзи събития отъ 1923 година. Какво стана по-нататкъ?

Ами изминаха точно двадесетъ години и на сжщата дата - 9 септември - дойдоха комунистите на власт. Тогава дойде възмездието за онъзи, които избиваха пръзъ 1923 година. Всички тъ бъха хванати и безъ сждъ и съ сждъ бъха избити. Така ние бъхме свидѣтели и на това, което казва Учителътъ: "Сега свѣтътъ се сжди. Всъки ще отиде на своето мѣсто." Така стана. Ние бъхме свидѣтели. Ние сжщо отидохме на своето мѣсто.

Слѣдъ 9 септември 1944 година комунистите бъха написали слѣдния лозунгъ по стенитъ на дуваритъ и кжщитъ: "Помни 9 юни, пази 9 септември!" Бъше много интересно, че ние помнехме тъзи събития, свързани съ тъзи двѣ дати. Защо се яви първата дата 9 юни 1923 година? Това го знаехме. Бъше забраненъ съборътъ. А защо се яви и втората дата - 9 септември 1944 година? И това знаехме. Бяха забранили събора на 9 септември 1923 година, което прѣдизвика събитията отъ 22-23 септември 1923 година и бъха избити толкова българи. Така че трѣбваше нъкой да си научи урока отъ нарушаване на окултнитъ закони. Ето вече тридесетъ години слѣдъ заминаването на Учителя, ние провѣрихме думитъ Му - онова, което каза тогава. А то е слѣдното:

"Българитъ не могатъ да се убѣдятъ още въ Силата Божия. Но ще се убѣдятъ. Ще се убѣдятъ, че има други закони, които направлѣватъ нъщата. Съ спирането на събора тукъ (9 септември 1923 година) дойде земетресението въ Япония. Една връзка има. Всъкога, когато не се допусне една Божествена идея, въ противоположната страна на физическия свѣтъ ще се появи извѣстна реакция. Това показва, че цѣлото човѣчество е като единъ организъмъ. Може единъ день да стане слѣдното: Въ Америка да откажатъ свикването на съборъ и да дойде земетресение въ България. Българитъ, които сж въ астралния свѣтъ, тъ сега треперятъ при земетресението въ Япония. За да се намѣрятъ причинитъ на земетресението въ Япония, трѣбва да се види въ Божествения свѣтъ. Българитъ ще бждатъ викани на сждъ. Отъ сега българитъ ще сж натъсно. Българитъ сж хора материалисти. Защо българитъ отказаха събора, има си други причини. Други сжщества сж причина българитъ да не приематъ събора. Причинитъ сж въ държавата на Черното Братство. Цѣлото Черно Братство се

подвежда подъ сждъ, понеже има доста углавни дѣла. Разпнаха Христа, свѣтиитѣ избиха и пр. и ще ги осждятъ. Ще взематъ властѣта отъ тѣхъ, тѣхното небе и тѣхната земя. Ще дойдатъ Бѣлитѣ Братя съ Ново Небе и Нова Земя. Сега свѣтѣтъ се сжди. Всѣки ще отидѣ на своето мѣсто."

Ние бѣхме свидѣтели на всички тѣзи събития и прѣживяхме това врѣме, за да засвидетелствуваме съ живота си, че думитѣ на Учителя се сбжднаха, защото Словото Му за насъ бѣ Сила и Животъ, а за свѣта бѣ сждба! Всички, които направиха сждба съ Школата и нарушиха окултнитѣ закони, направиха сждба и съ Дома Господенъ, който бѣ на "Изгрѣва". Така че ние видѣхме какъ дѣйствуваше Божията Воля като сждба за свѣта!

Въ Русе бѣ образувана комуна на Бѣлото Братство. Първиятъ день на комуната въ Русе е 8 юли 1923 година. Прѣди това заварихме анархиститѣ - къмъ десетъ човѣка - които бѣха направили комуна въ Русе. Между тѣхъ и насъ имаше добра дружба. Тѣ имаха кжща срѣщу мѣстността "Свирчовица" кждѣто бѣше тѣхната база за прѣминаването имъ въ Румѣния, защото имаше моменти, когато властѣта ги прѣслѣдваше за тѣхнитѣ анархистични идеи и дѣйствия. Анархизмѣтъ, като течение, бѣ доста внушителенъ тогава. Ние тукъ бѣхме богато сѣмейство, имаше повече блага и имъ помагахме - обслужвахме ги съ продукти и храна и разни други нѣща отъ бита. Имаше дълги разговори съ тѣхъ. Това бѣше идѣненъ животъ. По това врѣме въ Русе дойде Учителѣтъ и отсѣдна въ дома на братя Маркови. Тамъ всичко бѣше уредено, докато комуната въ село Ачларе бѣ жива трагедия - колибата на братъ Жечо Вълкановъ, кждѣто бѣхме отсѣднали, бѣ бѣдна. Нѣмахме даже пари да си купимъ захаръ и пиехме само топла вода. Тукъ въ Русе бѣ цѣло богатство. Братя Маркови имаха най-голѣмия образцовъ магазинъ въ града. Тамъ имаше всичко и то най-хубавото. Въ нашата комуна тукъ имаше изобилие отъ всичко. Имаше двѣ сестри, които готвеха. Учителѣтъ дойде да ни посѣти, да ни види и да прѣкара тукъ два-три дни на "Свирчовица". Тогава най-интересното бѣ, че анархиститѣ отъ съсѣдната комуна пожелаха сами да се видятъ съ Учителя. Ние ги поканихме на обѣдъ, а Учителѣтъ разговаря съ тѣхъ на

масата - богата, пишна трапеза съ голѣми бѣли хлѣбо-
ве и други лакомства, специално изпратени за Учите-
ля. Водихме общъ разговоръ. Анархиститѣ питаха Учи-
теля по разни въпроси, които ги интересуваха. Учите-
льтѣ имъ отговаряше. А тѣ бѣха интелигентни хора -
бѣха студенти, учени хора съ висши образования - и
повече задаваха въпроси на философски теми. Разгово-
рътъ бѣ сериозенъ и философски. Жалко, че не го сте-
нографирахме този разговоръ. Тѣ останаха много до-
волни отъ срѣщата си съ Учителя и не го скриваха.
Слѣдъ този разговоръ тѣ се промѣниха много. Дотогава
правѣха много атентати и убийства, защото смѣтаха,
че това сж методитѣ чрѣзъ които ще промѣнятъ свѣта.
Учительтѣ имъ говори много и достатѣчно добрѣ имъ
обясни послѣдствията отъ тѣхнитѣ методи на атентати
и убийства. Слѣдъ този разговоръ тѣ прѣминаха къмъ
други методи и не искаха да налагатъ идеитѣ си съ
сила и убийства. Самитѣ имъ водачи бѣха въ тази ко-
муна, самитѣ водачи на анархиститѣ въ България сѣдя-
ха на тази трапеза съ голѣмитѣ бѣли хлѣбове и това
бѣше за тѣхъ Тайната имъ вечеря съ Христа и съ Хрис-
товия Духъ. Но тѣ не знаеха, че сѣдяха на масата съ
Христа и че голѣмитѣ бѣли хлѣбове сж приготвени спе-
циално за тѣхъ. Това бѣше за тѣхъ тѣхната Пасха. То-
ва бѣше Живиятъ хлѣбъ на Словото на Учителя и на
Христа, което се изливаше прѣдъ тѣхъ. Но тогава тѣ
не можеха да осъзнаятъ това. Дойде врѣме да се про-
веде истинската Пасха. Имаше два пжтя - да се прове-
де Пасхата както по врѣмето на Моисѣя или както по
врѣмето на Христа. Истинската Пасха сега бѣше напра-
вена въ наше присжствие. Завъртя се врѣмето на тѣх-
ната Голгота. Тогава Стамболийски разрѣши конгреса
имъ въ Ямболъ, слѣдъ което върху тѣхъ се извърши жи-
во заколение и Стамболийски плати за това съ главата
си. Задвижи се законътъ на кармата, която той самъ
си създаде чрѣзъ тѣхъ.

Отъ тази връзка между анархиститѣ и насъ въ Ру-
се до събитието въ Ямболъ се запази едно истинско
уважение къмъ идеитѣ на другитѣ. Слѣдъ това тѣ мина-
ха въ нелѣгалностъ за дълги години. Нѣкои отъ тѣхъ
прѣминаха къмъ комуниститѣ. Ние ги пазехме и криехме
въ нашитѣ квартири като студенти - приемахме ги но-
щемъ да спятъ при насъ. Подкрепяхме ги въ бедата

имъ. Нѣкои отъ тѣхъ прѣминаха къмъ Братството. Примѣри за това сж Методи Константиновъ и Сава Калименовъ. Другъ примѣръ е Никола Антовъ, който прѣмина къмъ комуниститѣ. Та имахме всички видове прѣдставители въ нашитѣ срѣди. И всѣки единъ отъ тѣхъ накрая се опрѣдѣли кому да служи. А ние доживяхме дълги години, за да ги изпитаме и провѣримъ чрѣзъ дѣлата имъ. Тѣхнитѣ дѣла се знаятъ отъ съврѣменниците ни. Трѣбва да се знаятъ и отъ васъ.

Годината 1922 е памѣтна. Това е годината на откриване на Школата на Всѣмирното Велико Бѣло Братство въ България. Ние видѣхме Силитѣ Господни, които отвориха и дадоха Пжтъ на Школата. И Словото на Бога започна да се излива чрѣзъ думитѣ на Учителя и стана Слово на Школата.

/Борисъ Николовъ/

Развитие на съзнанието

22-ра Школна Лекция

I-ва година на Общия Окултенъ Класъ

27 Юлий 1922 г. Четвъртъкъ 7 часа вечерята
въ Чамъ-Кория

Тайна молитва!

Прочетоха се първо темитѣ на ученицитѣ върху „Най-правилниятъ методъ за възпитание на волята“. Слѣдъ това братъ Русчевъ прочете тема върху: „Физическия свѣтъ“.

Послѣ Учителътъ говори.

Азъ ще говоря малко върху „развитието на съзнанието“. Въ този случай „съзнанието“ взимамъ въ широкъ смисълъ. Като вземете въ българския езикъ думата „съзнание“, тя е образувана отъ съюза „съ“ и съществителното „знание“. Това значи да ходишъ съ знание, да знаешъ нѣщо, да съзнавашъ нѣщо. Туй има повече духовенъ характеръ – значи да можешъ едновременно въ себе си, въ ума си да съзнавашъ двѣ различни състояния, т.е. да съзнавашъ една права постъпка и една крива постъпка, да правишъ разлика между тия двѣ постъпки, да познавашъ разликата между една права и

една крива мисълъ, между едно право и едно криво чувство.

Сега, когато ви говоря за съзнанието, нѣкои отъ васъ сж като онѣзи, които обичатъ музиката, слушатъ и казватъ: „Много хубаво нѣщо е музиката“, но не можете да направите разлика коя частъ е хубавата, не можете да направите разлика между тоноветъ. Ако нѣкои тонове сж изпуснати, не можете да схванете това. Схващате само общото течение, когато единъ музикантъ специалистъ схваща кждѣ е грѣшката, различава я съ ухото си.

Сега, вие окултнитѣ ученици, ако не можете да схващате извѣстни тонове, ако не можете да правите тази разлика въ съзнанието си като тѣзи музиканти, не можете да бждете ученици. Добрѣ. Азъ сега ще ви прѣведа въпроса отъ окултно гледище: ако напиша единъ цигуленъ ключъ на петолинието и подъ първата линия на петолинието туря отдолу една пула безъ опашка, ще имамъ цѣла нота. Да допуснемъ, че при тази цѣла нота азъ поставя друга една – четвъртинка. Послѣ друга една – осминка, слѣдъ това пакъ една цѣла, послѣ една половинка нота и т.н. Сега тази четвъртинка нота ще се хвали ли, че е при голѣмата, при цѣлата нота? Нѣкой пжтъ вие окултнитѣ ученици, гледамъ ви, почвате да мислите по този начинъ – колко малката нота е по близо до голѣмата нота. Не, гледайте какъвъ тонъ ще издадете, и какво съчетание може да имате въ тази обща хармония съ първата нота, какъвъ изразъ може да дадете въ общото съчетание съ всички ноти. И сега у васъ постоянно се явява въпроса: накждѣ, по кое направление къмъ голѣмата нота сте, колко далечъ сте отъ нея. Нѣкой пжтъ гледате, че сте на едно дѣление, двѣ дѣления, три дѣления отъ нея, и си казвате: „Отдалечихме се ние“. Туй не е едно музикално разглеждане на въпроса. Онази нота, която може да даде изразъ, може да е много далечъ отъ главната, отъ първата нота, може да е и слѣдъ нѣколко листа отъ първата нота, но пакъ дава най-голѣмо изражение. И забѣлѣжете, че въ военната музика, въ бойната музика, когато ще воювашъ, всѣкога даватъ изведнѣжъ най-високото изражение, стрѣскатъ човѣка, когато въ миньорната музика се започва тихо, тихо, послѣ се повишава, и най-послѣ дойде най-високото.

Слѣдъ това пакъ спущатъ, понижава се. Въ мажорната музика не е така.

Сега, ако искате вие, като ученици, да се развивате правилно, трѣбва да разбирате живота въ неговите съотношения, тѣй както Богъ го е наредилъ. Вие всѣки день сте ноти и при всѣко лѣгане и ставане не сте въ сжщата гама. За примѣръ, азъ, като вашъ учителъ и вие като мои ученици, нѣма да бждете утрѣ при мене тѣй, както сте днесъ. Вие мислите, че ще бжде сжщото. Но, отношенията ще бждатъ съвсѣмъ други. Има друга една вжтрѣшна сила, която урежда живота, не зависи отъ вашето желание, не зависи отъ нотата, дѣ да се постави тя, а зависи отъ самия музикантъ. И вие нѣмате право да казвате, защо съмъ туренъ долу или горѣ – навсѣкждѣ трѣбва да изпълните ролята си. Долу или горѣ, на високо или низко, като цѣла или половина нота, като осмина или шестнадесетина, като тридесетъ и втора или шестдесетъ и четвърта нота, като у барабана или въ другъ инструментъ, вие трѣбва да се сливате въ едно, да се не чуватъ ударитѣ ви – безразлично е това. Защото, въ туй съзнание, за което ви говоря, има друго съзнание, Божественото, на което вашето съзнание трѣбва да стане отгласъ. Не сте вие цѣлътъ въ свѣта; свѣтътъ не е създаденъ зарадъ васъ. Този свѣтъ е създаденъ за едно развлѣчение на Бога, а игралкитѣ на туй развлѣчение сж хората. Слѣдователно, вие сте играчки въ туй развлѣчение на Бога.

Сега, вие казвате: „Ние въ туй самоусъвършенствуване“... Въ какво се състои туй самоусъвършенствуване? – Въ познаване Бога. Въ какво познавате Бога? – Въ Любовта Му. Добрѣ, познахте ли Го въ Любовта Му? „Е, въ мждростъта Му“. Познахте ли го въ мждростъта Му? Е, въ правдата Му. – Познахте ли Го въ правдата? – „Въ Добродѣтѣлътъта Му“. Познахте ли Го въ Добродѣтѣлътъта Му? – Не сте, т.е. отчасти. Когато Неговата правда се приложи върху васъ, казвате: „Нѣма смисълъ“. Когато Любовта Му се прояви въ васъ, казвате: „Нѣма смисълъ“. Когато Мждростъта се прояви въ своите високи форми, казвате: „То е много забъркано, не е за насъ“. Когато Истината дойде въ своята свѣтлина, казвате: „Не е за очитѣ ни“. Питамъ: При туй съзнание на единъ ученикъ, какво може да знаете?

Слѣдователно, всички трѣбва да се стрѣмиме, щото съзнанието ви да се хармонизира, т.е. въ съзнанието ви да стане едно правилно отражение на всички Божествени мисли, на всички Божествени чувствуваня, на всички Божествени дѣйствия. Туй е едно спасение за човѣка, или, азъ го наричамъ другояче, обистряне на човѣшкото съзнание. Всичко може да се отразява въ съзнанието на човѣка. Съзнанието е като една бистра вода, въ която всичко може да се отрази. И въ туй отражение ние виждаме какъ свѣтътъ е създаденъ.

Сега, азъ ви слѣдя, наблюдавамъ ви: вие се занимавате съ нѣща, които много пжти сте ги прѣживѣли. За примѣръ, вие сега се безпокоите какво ще ядете, какво ще стотвите. Че съ това се занимава и вълкътъ – дали ще намѣри храната си днесъ или не. Птичката и тя мисли за храната си. Ако ние станемъ като птичкитъ, които нѣматъ нашия умъ, и почнемъ да се безпокоимъ, какво ще излѣзе? Че какво, храната ви е прѣдвидена! Богъ е прѣдвидѣлъ и ако съзнаешъ това, ще я намѣришъ точно на врѣме. Ако разберешъ Неговия езикъ, ще я намѣришъ точно на врѣме. Да кажемъ, че отъ София сж ви изпратили единъ колетъ, и въ писмото ви пишатъ за него, но писмото не сте получили, а само колета. Знаете, че колетътъ е дошълъ, но не можете да го вземете.

Та, сега, въ окултната наука, всѣки трѣбва да се стрѣми да научи Божествения езикъ на нѣщата. Знаете ли какво значи да се говори на Божественъ езикъ? Сега, азъ на единъ ученикъ прѣподавамъ за пръвъ пжтъ Божествения езикъ и му се вижда много страненъ. Уча го първата буква на Божествения езикъ. Азбука си има този езикъ. Тази азбука всѣки денъ ви се прѣподава. И туй, дѣто се молимъ, вѣрваме, любимъ, това за сега сж срѣдства да ни прѣведатъ този езикъ, да изучимъ Божествения езикъ и да разберемъ силата му. Ако ме питате защо е Любовта? – Да научимъ Божествения езикъ. Ако ме питате, защо е Вѣрата? – Да научимъ Божествения езикъ. Защо е Мждростъта? – Да научимъ Божествения езикъ. Защо е Истината? – Да научимъ Божествения езикъ. Щомъ научите тази рѣчь, сегашниятъ ви животъ ще се осмисли. За примѣръ, въ васъ често се подига въпроса, желанието, искате да ви обича-

тъ и да ви любятъ. Знаете ли какво значи да обичашъ и да любишъ? Сега, вие, когато обичате нѣкого, оцѣнявате любовта така: ще му направихъ една дреха, нѣкой подаръкъ, кжца ще му съградишъ, конь ще му купишъ, пари ще му дадешъ, а ако ти е синъ, повече нѣщо ще му дадешъ. По този начинъ, вжшно изразявашъ любовта си. Но това не е никаква любовъ. Ами прѣдставете си, че вие сте ми слуга, честенъ сте и азъ оставямъ кжцата си, конетъ си да се разполагате 10-ина 20 години съ тѣхъ, а азъ заминавамъ нѣкъдѣ. Като си дойда, ще си взема нѣщата. Мислите ли, че това правя отъ любовъ къмъ васъ? Азъ го направихъ отъ любовъ къмъ себе си. Сега, вие майкитъ се прѣпоржчвате, че имате идеална любовъ, обичате дѣцата си безкористно. Хубаво, азъ не се съмнѣвамъ, че имате безкористна любовъ, но вие обичате дѣцата си, защо? Защото ще остарѣете, а този вашъ синъ ще стане видѣнъ човѣкъ, та да има кой да ви гледа. Дѣщеря имате, обичатъ я. Защо? – Да порасне, та да се ожени за единъ богатъ, ученъ зетъ и да ви помага. Можете ли да кажете, че това не е истина? Съ нищо не можете да ме убѣдите въ противното. Въ всичките ви мисли лѣжи една користолюбива цѣль, единъ пѣленъ егоизъмъ. Вие се приближавате при мене защо? И тамъ виждамъ единъ егоизъмъ. – За да почерпите нѣщо. Когато ви казвамъ, че и азъ искамъ отъ васъ, казвате: „Помогни ми да спечеля на единъ лотариенъ билетъ, че половината ще дамъ на братството“. Помогни ми да спечеля 100,000 лв. и половината ще дамъ на братството. Слѣдъ като спечелите! Тѣй казватъ моитъ ученици: Слѣдъ като спечеля... Това не е окултизъмъ, това не е ученичество. Тѣзи идеи да ги изхвърлите изъ вашитъ глави. Азъ искамъ отъ васъ жертви за Бога абсолютно безкористни. Разбирате ли какво значи абсолютно безкористни? За въ бждеще, всички, всички да служите абсолютно безкористно, безъ да очаквате да получите нѣщо. Вие гледате все на първо мѣсто да кацнете и да кажете, че азъ съмъ сега отъ лѣво или отъ дѣсно. Така искаха ученицитъ на Христа, единъ отъ лѣво да сѣдне, другъ – отъ дѣсно. И слѣдъ 2,000 години пакъ сжщото искаха. По този начинъ не се влиза въ Царството Божие. Вие искате лесно да влѣзете въ Царството Божие. Туй не е окултизъмъ! Та, въ вашето съзнание

трѣбва да се роди една идея по-висока. Ако азъ, като учителъ, имамъ една цѣлъ – да ви използвамъ, това не е никакво учителство, това е търговия! Ако азъ не съмъ ви казалъ самата истина, има защо да не я казвамъ. На единъ ученикъ казахъ истината, и два дни плака. И на други нѣкои ако кажа истината, три дни ще плачатъ. Въ тази истина ще научите горчиви работи. Който влѣзе въ Царството Божие, ще му дадатъ най-голѣмите горчивини. Ще ви турятъ въ най-силните киселини, и ако се разтопѣвате въ тѣхъ, не сте за Царството Божие. Сега, въ вашето съзнание, вие трѣбва да се приготвяте. За какво да се приготвите? За ония истини, на които Божествениятъ свѣтъ ще ви подложи. И ще ви подложи. Вие сте чудни! Искате да влѣзете въ Царството Божие като гости. Въ Царството Божие гости не искатъ. Онази мома, която ще се жени какво мисли? Очаква ли тя като влѣзе въ новия домъ 3–4 слугини да ѝ служатъ, а тя на столъ да стои и само да се облича? Тѣй ли мисли тя? Свѣкрътъ ѝ на село ще иска тя да се запретне да омѣси хлѣбъ, че да видятъ мѣси ли добръ; да стотви, да опере, послѣ на нивата ще отиде да работи. А ние, духовнитѣ хора, мислимъ често... Какво? – Че като отидемъ на небето, ще взематъ китари и ще ни свирятъ и пѣятъ. Ще има свирни, но между свирните ще има много велики работи, които се вършатъ въ този великъ свѣтъ. И ако вие, съ сегашните ваши схващания, ако съ сегашните ваши разбирания мислите да влѣзете въ този свѣтъ, ще се намѣрите въ едно голѣмо противорѣчие. Прѣдставете си, че сте отишли на небето и сж ви дали най-добрата храна, най-добрата музика, най-доброто забавление и изведнажъ дойде заповѣдъ, кажатъ ти: „Ти ще станешъ сега и ще отидешъ на земята при единъ грѣшникъ“. Ако се намусишъ, пропадашъ. Не, ти ще станешъ съ радостъ и ще отидешъ при този голѣмъ грѣшникъ. Ако васъ ви турятъ да направите нѣщо подобно, ще се намусите. За примѣръ, нѣкой е сѣдналъ отъ дѣсната ми страна и ви дигнатъ за нѣщо, ще кажете: „Единъ пѣтъ въ живота си имахъ случай да сѣдна тука и ме дигнаха“. Всички ученици тѣй мислите. Азъ не казвамъ, че това е лошо, това е хубаво, но въ Божествения свѣтъ се казва, че Богъ може да се прояви навсѣкждѣ. Богъ ви изпитва. Вие не знаете кждѣ ще се прояви Той и какъ ще се

прояви. Вие не знаете това, защото не е въ това, какъ Богъ е почналъ да се проявява, но какъ ще свърши. Прѣдставете си, че азъ ви поканя на гости и ви опека една хубава кокошка, но слѣдъ туй казвамъ: „Хайде сега да се разходимъ около 3-4 часа и слѣдъ като се върнемъ, ще видимъ, тогава може да ядемъ кокошката“. Какво ще кажете отгоръ на това? Вие сте гладни, 2-3 дни не сте яли и слѣдъ като ви поканвамъ на печена кокошка, прѣдлагамъ ви да направимъ една разходка за 2-3 часа. Ще кажете: „Сега ли му е време за разходката?“ Веднага ще ми разкритикувате постъпката. Ще кажете: „Е, Учителътъ!“ Ами ако се окаже, че тази кокошка била болна, ще ви кажа: „Ще я отложимъ, по-добрѣ да се разходимъ, отколкото да ядемъ“. Ако ви поканя въ къщи, тя ще ви мирише и ще ви изкушава, затова ви разхождамъ, развождамъ ви надалечъ. Слѣдователно, всички изкушения не сж нищо друго, освѣнъ отвличане отъ опасността, които сж създадени въ свѣта. Всѣко изкушение е лошо само по себе си, но ако то не се случи, ще стане нѣщо по-голѣмо, нѣщо по-лошо. Туй зло е дошло, за да не се случи нѣщо по-голѣмо. Затуй една българска пословица казва: „Ела зло, че безъ тебе по-злѣ“. Слѣдователно, всички изкушения иматъ за цѣлъ да ни избавятъ отъ туй голѣмо зло, което виси като ножъ надъ главитъ ни. Като ученици на тази школа вие въ вашето съзнание, трѣбва да имате ясна прѣдстава за ония промѣни, които ставатъ въ Божествения свѣтъ. Не е важно какво вършатъ хората, а какъ е нареденъ свѣтътъ. Божествениятъ Духъ, който прави тѣзи промѣни, раздава на всички хора, както намѣри за добрѣ. Вие гледайте да разберете Божествения Духъ, а не тѣзи малки духове. Проучвайте този духъ, който просвѣщава, който раздава нѣщата, който е изворъ на Божествената Любовь, носителъ на Божията Мждростъ, носителъ на Божията Истина, Правда, Добродѣтълъ. Този Великия Духъ, Него трѣбва да слушате. И ако вие бихте Го слушали, никакъвъ споръ нѣмаше да има. Всички тия спорове, които сега ставатъ, лесно биха се уредили. Азъ онзи день говорихъ на първия класъ за прѣвръщане на енергиитъ. Прѣдставете си, че дойде нѣкой вашъ приятелъ и кръвно ви обиди - единъ изпитъ. Наблюдавайте въ единъ мѣсець време, за колко минути, дни

или седмици ще можете да прѣвърнете тази обида или каква и да е друга обида и то не само че да не остане никаква слѣда отъ тази обида, но като чувешъ отново да се произнесе тази обида, да се радвашъ, да ти стане приятно. Наблюдавайте слѣдъ колко врѣме може да прѣвърнете тази обида въ приятно чувство. Това е пакъ до силата на съзнанието ви. Ако до единъ мѣсець не можете да я прѣвърнете, вие сте далечъ. Тогава минаватъ мѣсець, два, три, година, двѣ и повече, и по закона на кармата, слѣдъ много врѣме, всичко минава, заличава Господъ този спомѣнъ и вие казвате: „Свърши се“. Да, но това не е ученикъ, никакъвъ урокъ той не е научилъ. Добрѣ сте научили урока си, ако слѣдъ като ви обиди нѣкой, въ единъ часъ отгорѣ заличите тази обида. Не само да я заличите, но да обикнете тази дума. Вие имате тази наука. Това е единъ ученикъ, който разбира законитѣ. Вие може ли да го направите? – Можемъ. Христосъ като казва „любете враговетѣ си“, това значи, че обида, казана отъ врага ти, да можешъ да я прѣвърнешъ, защото той, като врагъ, като ти е казалъ тази обида, избавилъ те отъ едно голѣмо зло. Ще се стрѣмиме всички да очистиме съзнанието си. Сега, на религиозенъ езикъ ще ви кажа сжщото: Ще се молите на Господа, ще викате Светия Духъ, да приложите Божествения Духъ. Ако въ единъ мѣсець една обида не можете съ вашата любовъ да я прѣвърнете, вие не сте ученикъ, вашата любовъ е слаба, не е Божествена Любовь. Въ Божествената Любовь, която имате, въ този огънь трѣбва да се топятъ всички елементи. Сега, нѣкой може да въздишатъ. Ученикътъ не може да въздиша. Той ще въздиша, но ще каже: „Охъ, охъ“. Не, не, ще въздиша, ще каже: „Охъ, охъ!“ Не, не, ще работишъ. Днесъ, „охъ“, утрѣ „охъ“ и най-послѣ ще каже: „А разбрахъ сега, нѣма повече „охъ“, задачата е рѣшена“. Азъ не се сърдя, че нѣкой пжтъ казвате „охъ“, но гледамъ, като казватъ „охъ“ работите ли. Като казвате: „Охъ“ и не работите, казвамъ: Тази работа съ „охъ“ нѣма да се разрѣши. Ако не вземете този методъ, който ви давамъ тази вечеръ, ще губите врѣмето си, т.е. може да свършите по-късно школата си, защото има при мене нѣкои ученици, които отъ 15 години повтарятъ този класъ и казватъ: „Учителю, ка-

жи ни нѣщо повече!“ Като имъ дамъ по-сложна задача, тѣ казватъ: „Не е по силитѣ ни“. Тогавъ какъ искате да минете въ по-горѣнъ класъ? Сега, не казвамъ, че азъ искамъ това, но казвамъ, че въ тази школа всичко е опрѣдѣлено, необходимо е. Да любишъ, това не е една привилегия, това е една необходимостъ. Да бждешъ мждъръ, това не е една привилегия, това е една необходимостъ. Да бждешъ истинолюбивъ, това не е една привилегия, това е една необходимостъ. Да бждешъ милостивъ, това не е една привилегия, това е една необходимостъ. Нѣма да кажешъ: „Не мога“. Не, не, ще се подчинишъ и нищо повече. Това е една необходимостъ. Не се ли подчинишъ на тази необходимостъ, очаква те смъртъ. Ама защо трѣбва да любишъ? Не любишъ ли, нѣма животъ. Ако любишъ, има животъ; ако не любишъ, нѣма животъ. Ако не придобиешъ тази мждростъ, условията на този животъ нѣма да се проявятъ. Тѣй щото, като говоримъ за Любовъта, като говоримъ за Мждростъта, за Правдата, за Истината, ние подразбираме необходимостъта на Божествения животъ. Нѣма да казвашъ „защо“, но ще кажешъ: „Азъ трѣбва да любя, азъ трѣбва да бжда уменъ, правдивъ, истинолюбивъ, това е необходимостъ, това е Божествено, наложено ни е, нѣма изключения“. Тѣй трѣбва да мислите. Казва нѣкой: „Защо трѣбва да любимъ“. Необходимо е да любишъ. Ама защо да го любимъ, лошъ е? Необходимо е. „Ама той е такъвъ“. Необходимо е. Разбирате ли? Волята Божия е такава. Разбирате ли какво е Волята Божия? Ако не ѝ се подчинишъ, тя помита всичко; ако ѝ се подчинишъ, спира. Богъ нѣма да се подчини на едни дѣтински своеволия, нѣма да ти дава отговоръ за какво и защо – ни най-малко! Трѣбва да знаешъ необходимо е. Защо трѣбва да любя? – Необходимо е. Защо трѣбва да бжда уменъ? – Необходимо е. Тѣй трѣбва да мислите. И въ вашето съзнание трѣбва да лѣгнатъ веднѣжъ за винаги тѣзи нѣща, и то не само у васъ, но тѣй ще проповѣдвате и на другитѣ. Ами какво учите вие? Ще кажете: „Необходимо е да любишъ.“ Какво учите друго? – Необходимо е да имашъ мждростъ. Друго? – Да не правишъ глупави работи. Друго какво учите? – Необходимо е да учишъ истината. Това е нашето учение! Необходимо е значи! Но нѣма да кажете: „Може, но когато имате разположение“. Не, ще любишъ

и нищо повече. Никакво разположение, но по заповѣдь. Необходимо е и нищо повече. Ще се подчинишъ. Откаже- шъ ли, всичко е свършено.

И сега, всичките страдания въ свѣта не сж нищо друго, освѣнъ това, че невидимиятъ свѣтъ иска да вразуми хората, че много нѣща сж необходими. Туй сега е разумната страна на въпроса, какъ стои той отъ окултното гледище. Щомъ всичко това е необходимо отъ Божествено гледище, необходимитѣ нѣща най-лесно се изпълняватъ. Необходимо е да ядешъ. Мжчно ли е да ядешъ? Не, лесно е. Необходимо е да пиешъ вода. Мжчно ли е да пиешъ вода? Не, най-лесното е. Глѣтка по глѣтка, ще свършишъ. Дигни чашата на страна. Тия сж най-леснитѣ нѣща.

Сега, тия спорове, които често произтичатъ между васъ, тѣ произтичатъ отъ това, че има други сжщества въ свѣта, които чрѣзъ своитѣ мисли затъмняватъ съзнанието на човѣка. Често съзнанието на човѣка потъмнѣва и той не може да прави разлика между една мисълъ и друга, между едно чувство и друго. Казва: „Азъ тѣй мисля“. Другиятъ: „А пъкъ азъ тѣй мисля“. Да се разберемъ! Нѣма какво да се разбираме. Въ любовта нѣма противорѣчия, но необходимо е да любишъ. Ще кажешъ: „Ама какъ, какъ ще любя?“ Ще ви приведа единъ примѣръ: Когато се излюпятъ онѣзи малки юрдеченца, майка имъ дава ли имъ уроци какъ да плаватъ? Още като се излюпи, то знае какъ да плава. Майка имъ учи ли ги какъ да кълватъ? – Тѣ знаятъ какъ да кълватъ още щомъ се излюпятъ. И на васъ казвамъ: „Вие като излѣзете отъ вашето яйце ще знаете какъ да кълвете и да плавате“. Ако ми кажете, че не знаете, ще ви кажа, че искате да ме забавлѣвате. Тѣй сѣди въпроса. Азъ ви говоря за една истина, която дълбоко е вложена въ вашата душа и вие може да я знаете. Както пиленцето може да кълве и юрдечето знае да плава още щомъ се излюпятъ, така и вие знаете. Юрдечката майка казва: „Клокъ, клокъ“. Прѣведенъ, този езикъ значи: Ще работишъ тѣй, както е написано вжтрѣ въ тебе. Доjde юрдеченцето до водата, и майката казва: „Квакъ-квакъ“. То значи: Тѣй, както е писано въ тази Божествена книга, тѣй ще плавашъ. Вие ще ме питате какъ да любимъ. Азъ ще кажа: „Квакъ-квакъ – тѣй както е писано въ Божес-

твената книга". Нѣма никакъвъ споръ. Ще отворишъ книгата, ще прочетешъ. Спрешъ ли ме и разсждавашъ философски, нѣма да влѣзешъ въ водата.

И тъй, вложетъ мисълта, че основнитъ Божествени мисли, идеи сж вложени, написани въ тази Божествена книга и всѣки може да четъ отъ нея, стига да иска да четъ, стига да слуша. Я наблюдавайте пиленцата, юрдеченцата, като чуятъ гласа на майка си: Кжтъ-кжтъ - всички пиленца се събиратъ, слушатъ, подчиняватъ ѝ се. Като ги повика, всички отиватъ. Е хубаво, когато Господъ ви вика, а вие не слушате, ще изгубите. Слѣдъ като майка ви, която е поставена да ви вика, извиква клокъ-клокъ, а васъ ви нѣма, не загубвате ли? Като ви каже кжтъ-кжтъ и вие закжснѣете 1-2 минути, всичко е опапано. Казвате: „Има врѣме, за въ бждеще". Нѣма врѣме, всичко е опрѣдѣлено. Туй пиленце не може да се отдалечи на голѣмо разстояние отъ майка си. То може да се отдалечи на разстояние само 1 крачка, двѣ, 10, 15 крачки, но не може да се отдалечи на 100 крачки или повече. Отдалечи ли се повече, то изгубва майка си.

И ние, въ нашето съзнание, не може да се отдалечаваме отъ Бога. Вие казвате: „А азъ ще се отдалеча отъ Бога". Да, но далечъ като отидешъ, като каже майка ти „кжтъ-кжтъ", нѣма да чуешъ. Въ нашето съзнание ще бждемъ на такава дистанция, на таково разстояние отъ свѣта, че щомъ сме при тѣзи Божествени условия, като чуемъ какво казва Духътъ, какво казва майка ни, веднага да чуемъ и изпълнимъ каквото казва, да изпълнимъ волята ѝ. За послѣдствията не мислете, защото въ необходимостъта всичко е за добро.

Свърши се въ 9 часа безъ 10 минути.

Тайна молитва!

И Петъръ го взе на страна.

И Петъръ го зѣ на странж, и начнж да му запрѣщава, и да казува: Смили ся за себе си, Господи, нѣма да ти бжде това. Ев. Матѳея 16:22

Въ свѣрѣменния животъ лежатъ двѣ основни правила: едното правило е положително, а другото – отрицателно. И всичкия свѣрѣмененъ културенъ свѣтъ живѣе въ отрицателната страна. Че живѣе въ отрицателната страна, резултатитѣ, които имаме въ свѣрѣменната култура, го изявяватъ. Азъ мога да направя едно малко сравнение. Има двѣ състояния у човѣка: едното ние наричаме здравословно състояние, а другото – нездравословно. Въ здравословното състояние на тѣлото има красота, хармония, изразъ, повдигъ на ума, а въ нездравословното си състояние тѣлото е хилаво, появяватъ се разни бучки тукъ-тамъ, разни циреи, има неджзи въ стомаха, въ дробоветѣ, въ главата. Самитѣ тѣзи неджзи показватъ, че хората не спазватъ основнитѣ правила, които природата е поставила вжтрѣ въ тѣлото. Сега мога да кажа, че даже и свѣрѣменниятъ християнски свѣтъ живѣе въ хилавата страна на живота – и самитѣ християни сж хилави. Има само единици, които правятъ изключение. Може нѣкои да се обидятъ отъ това, но християнството, като колективна единица, не е приложило напѣлно Христовото учение. Християнитѣ казватъ, че не му е сега врѣмето А кога? Въ бждеще. И прѣди 2,000 години църквата казваше, че не му е врѣмето сега. Направиха една малка комуна, почнаха да раздаватъ имането си, ядоха, пиха, и послѣ казаха, че не му е врѣмето сега. Спрѣха, и започнаха да живѣятъ, като вложиха свещения егоизъмъ, съ надписъ: „Любовъ къмъ човѣчеството“, за да се прикрие този егоизъмъ. Въ тия хиляди години мнозина се явявали да говорятъ, пращани сж били отъ Бога да казватъ на хората, че трѣбва да живѣятъ споредъ този естественъ законъ.

И свѣрѣменнитѣ хора казватъ, че пророци е имало до Христа, а слѣдъ Христа вече нѣмало пророци, и не можело да има. Дѣ е казано, че пророци слѣдъ Христа не може да има? А какво има слѣдъ Христа? Че ще има пророци слѣдъ Христа, ясно се говори въ Писанието,

дѣто Христосъ казва така: „много нѣща има да ви явя, но сега не можете да носите, а когато този Духъ на Истината дойде, той ще ви научи“. Въ чие име сж говорили пророцитѣ? Не е ли говорилъ този Духъ? Следователно, пророкъ е онзи, който изказва една велика истина — който и да е той. Когато дойде единъ пророкъ, той нѣма да се съобразява съ официалнитѣ знания на хората, съ официалната църква, но той ще каже нѣщата тѣй, както природата ги е казала. Може тази истина да не е приятна на хората, но тя е необходима. Нима онзи лѣкаръ, който прави операция на болния, върши нѣщо приятно? Не е приятно, но е необходимо за спасение на болния. Нима когато се разтвори стомаха на нѣкой боленъ, това е приятно, нима това е въ реда на нѣщата? Не е приятно, но е необходимо за спасението му.

Следователно, когато ние искаме да се спаси това общество, нѣма да си поплжемъ на ржцѣтѣ, но ще искаме да направимъ тази операция тѣй добръ, че да се спаси това общество. Но когато правимъ тази операция, не искаме да имаме страхливци около себе си, че да бутатъ ржцѣтѣ ни и ни прѣчатъ. Всички страхливци трѣбва да бждатъ навѣнка. Питамъ всички страхливци, какъ ще излѣзе операцията, ако казватъ въ себе си „ако стане“, „може да стане“, и т.н. Може, и нищо по-вече! Онзи, който има знания, онзи, който има любовъ, който има мъдростъ, онзи, у когото има истина, всѣкога може да направи една операция безъ погрѣшка; а онзи, у когото нѣма любовъ, мъдростъ и истина, всѣкога операцията му ще излѣзе несполучлива.

Сега, на съврѣменното общество липсва единъ великъ импулсъ, липсва основно начало. И туй велико начало е любовта въ нейнитѣ нови прояви. Азъ съмъ говорилъ и другъ пжтъ за любовта, но не за любовта, която се проявява и прѣстава, не за любовта, която увеличава страданията. Казватъ нѣкои, че любовта носи съ себе си страдания. Да, физическата любовъ носи страдания. Кога? Ето какъ носи страдания: онази майка, която се влюбила въ своето дѣте, ще страда, ако взематъ дѣтето ѝ. Следователно, когато любовта остане безъ формата, въ майчиното сърце ще се създаде страдание. Двама души може да се любятъ, но затворятъ ли ги, раздѣлятъ ли ги, тѣ страдатъ. Всѣко

нищо, което ние обичаме, може да ни го взематъ или да го развратятъ, и това ще ни причини страдания. За туй казваме, че любовта произвежда страдания. Но любовта произвежда страдания при ония условия, при които ние живѣемъ и не може да се прояви. Онова дѣте, което сте любили, ако се изврати, поквари – ще ви причини страдания. Туй е любовта, която се проявява на физическото поле. И защо така? – Защото ние, съврѣменнитѣ хора, нѣмаме понятие за Бога. Ние и до сега все още споримъ за Бога, кждѣ е Той, на кое мѣсто, на небето или на земята, въ църквата ли е или не, единиченъ, двуличенъ или троеличенъ е той? Църквата съ хиляди години и тя спори, и като дойдете до Христа, ще ви пита: „какво мислите за Христа, Синъ Божи ли е?“ Хората разрѣшаватъ нѣкои въпроси прѣди да рѣшатъ единъ основенъ въпросъ. Азъ питамъ: ти Христа като Любовь позналъ ли си го? Неговото разположение, туй, благородното разположение да се пожертвува за самото човѣчество, да въздигне всичко, ти позналъ ли си го? Туй е важниятъ въпросъ. Че е Синъ Божи, какво отъ това? То е второстепененъ въпросъ. Ако той е дошълъ на земята, а не ни е далъ нищо, какво ни интересува, че билъ Синъ Божи? Ако азъ съмъ единъ царски синъ и ви разправамъ за богатството на баща си, а вие сте гладни, болни, и нищо не ви дамъ, какво ви интересува това? Но ако този царски синъ дойде, свали своята корона, помогне на своитѣ братя, жертвува всичкото си благо, азъ го наричамъ царски синъ на жертвата и на любовта, който е дошълъ да въздигне своитѣ братя.

И сега въ съврѣменната църква има и другъ въпросъ: коя църква е по-права, дали православната, католишката или евангелската. Че въ какво се състои правотата на църквитѣ? Еди-кое си общество е било по-право, но въ какво седи правотата му? Онзи народъ, онова общество, онази църква, онзи домъ или човѣкъ, въ сърцето на когото блика любовъ, мъдростъ и истина, за да може да помага на другитѣ, този народъ, това общество или тази църква – тѣ сж истинскитѣ. Тѣй седи въпроса! Тѣй го знаемъ ние, тѣй е училъ Христосъ. И ако дойде пакъ на земята, както го очаквате, това ще ви проповѣдва. Той ще ви проповѣдва не както въ старо врѣме, защото сега между християнитѣ

се повдига въпросъ за възкресение, че всички хора ще възкръснатъ. И питатъ: „какъ ще възкръснатъ хората – съ тѣзи си тѣла или съ други тѣла?“ Тѣ не разбиратъ въпроса. Възкресението е въпросъ само на душата. То е пробуждане на съзнанието. Не се ли пробуди у тебе съзнанието, възкресение нѣма. И сега може да се прѣроди въ тебе съзнанието. Това тѣло, въ което сега седишъ, е единъ гробъ. Слѣдователно, ако ти, като една пжпка се разпукнешъ, ще цѣвнешъ и ще завържешъ, ще образувашъ новия плодъ. Нима съ онѣзи тѣла, съ които сме заровени, съ тѣхъ ще възкръснемъ? Нима съ тия хилави тѣла, за които сме изхарчили 50–60,000 лв. да ги лѣкуваме, съ тѣхъ ще възкръснемъ? Не, друго нѣщо се подразбира. Съ други тѣла ще възкръснемъ. Ние подразбираме ония тѣла, за които се говори, че сж храмъ на Бога живаго.

Сега въ свѣта все отрицателната страна се проповѣдва. И Петъръ взелъ Христа на страна и започва да му говори какво не трѣбва да прави. И ние започваме съ това, което не трѣбва да правимъ. Казваме въ обществото: „не трѣбва да правимъ това, не трѣбва да крадешъ, не трѣбва да лѣжешъ, да убивашъ“. Идешъ при лѣкаръ, и той ти казва: „бобъ не трѣбва да ядешъ, леща, кисело зеле нѣма да ядешъ, баница – сжщо“. И най-послѣ, на края ти казва: „само прѣпеченъ сухъ хлѣбъ ще ядешъ“. Питамъ сега: защо само сухъ прѣпеченъ хлѣбъ ще ядешъ? Ама тѣй казалъ лѣкарътъ! Вие правили ли сте опитъ да видите дали този сухъ хлѣбъ дава всички елементи, необходими за здравето? А пкъ азъ, като дойде при мене нѣкой, ще му кажа изведнажъ: „не яжъ 4 дни нищо! Нищо по-вече! Четири дни гладъ, на общо основание! Защото, слѣдъ като лѣкарътъ му нареди всички тѣзи форми – бобъ, леща, баница и др., болниятъ като седне, започва да ги прѣповтаря въ ума си, и тѣ произвеждатъ отрицателни резултати. На дѣтетото, което лѣже майка си, тя му казва: „ти нѣма да лѣжешъ, нѣма да крадешъ“. Тогава дѣтетото казва: „я чакай да опитамъ, да видя какво нѣщо е кражбата“. А по-рано то може да не е крало и да не е лѣгало. Майката казва: „да не лѣжешъ“. Тогава дѣтетото казва: „да опитамъ какво нѣщо е лѣжата“. Настанало е врѣме, когато трѣбва да говоримъ за положителнитѣ нѣща въ живота. Трѣбва да говоримъ за

любовта, за това, което трѣбва да се прави. Когато отидешъ при лѣкаря, той трѣбва да ти каже какво да ядешъ, а не какво да не ядешъ. Той трѣбва да ти каже: „ще ядешъ варено жито, ще пиешъ житната вода, ще ядешъ печенъ празъ, лукъ, печени ябълки или круши, ще ядешъ варени череши съ малко хлѣбецъ, нѣма да прѣяждашъ, по малко ще ядешъ“.

И всички трѣбва да започнемъ съ този великъ методъ. Ние сега, като се срѣщнемъ, казваме, че любовъ въ свѣта не съществува, че съ любовъ не се живѣе. Всички сме Петровци. Господъ живѣе вътрѣ въ насъ, а ние го взимаме на страна и казваме: „смили се за себе си, Господи, нѣма да ти бжде това“. Като се събуди у насъ нѣкое благородно чувство, взимаме Господа на страна и казваме: „знаешъ ли, Господи, ти трѣбва да се съобразявашъ съ условията, знаешъ ли какъвъ е свѣтътъ, знаешъ ли приятелитѣ, за сега поотложи тѣзи си намѣрения, чакай по-благоприятни условия. Сега за страдания не говори, за самоотричане не говори.“ А какво казалъ Христосъ? — „Махни се, сатано!“ И като каза „махни се, сатано“, знаете ли какво стана? Върху този човѣкъ, който се отрекълъ да изпълни онзи великъ законъ на истината и любовта, дойдоха всички страдания въ свѣта. И ако вие ме питате защо страдате, ще ви кажа: „отрекли сте се да изпълните онзи великъ законъ на истината и любовта“. Ако не вървате на моитѣ думи, опитайте това и вижте резултатитѣ. Когато откажете на една благородна мисълъ у васъ, когато се подвоумите, вижте какво ще дойде. Направете си единъ поменикъ за това.

Петъръ го взелъ на страна, и почналъ да му дава съвѣти да бжде съобразенъ. Този Петъръ е основа, но и образъ на съврѣменнитѣ християни. И ние като него казваме: „не му е врѣмето сега“. Азъ навсѣкждѣ слушамъ това, но казвамъ: „не, сега му е врѣмето!“ Защо сега не му е врѣмето? Понеже тѣ казватъ, че ако ние приложимъ туй учение, ще страдаме, ще ни отлжчатъ отъ обществото, ще изгубимъ. Питамъ: туй общество, което може да ни отлжчи, какво е спечелило? Какво ще спечелятъ единъ день хората на туй общество, като ни отлжчатъ? Единъ день тѣ ще измратъ. Именно ние се лъжемъ, че имаме животъ въ себе си. Азъ казвамъ: жи-

вотътъ произтича отъ любовта, и за да придобиемъ любовта, трѣбва да се въдвори хармонията и да излъкуваме всички недъзи. Най-първо у насъ ще се въдвори туй чувство на любовъ и тогава ще се яви такъвъ великъ подемъ, че нѣма да бждемъ страхливи, а всички ще бждемъ герои, мъже и жени. И когато искаме да направимъ добро, нѣма да се поколебаемъ, какво ще стане утрѣ съ насъ. Когато онзи герой, който е билъ на бойното поле, е почитанъ отъ народа си, знаете ли защо го почита? — Защото той е жертвувалъ всичко и не е мислилъ какво ще стане утрѣ. Азъ често говоря за невидимия свѣтъ, въ който хората не вѣрватъ, даже и не го познаватъ. Но ние го познаваме. Ние не говоримъ за този свѣтъ, дали има или не. Нѣкои го доказватъ, а ние не аргументираме ни най-малко за истината. Нѣкои го аргументиратъ. Ние казваме: „ела и вижъ!“ Ще ни възразите: „който повѣрва“. Вѣрата е законъ на интелигентностъ. Може да вѣрватъ само интелигентнитѣ хора, а проститѣ хора не могатъ да вѣрватъ. Вѣрата трѣбва да се прѣдшествува отъ тази висша интелигентностъ. Ние казваме: ела и опитай 1, 2, 3, 4, 99 и повече пѣти и слѣдъ туй ще те питаме: вѣрвашъ ли? Ако и тогава кажешъ, че не вѣрвашъ, ще ти кажа, че ти си единъ първокласенъ глупакъ, нѣма какво да споримъ. Най-послѣ, защо ни е този животъ на земята? — Да накараме всички да живѣятъ. Вие какъ живѣете, какъвъ е вашиятъ стремежъ? По три пѣти на денъ ядете, пиете, кжщи имате, отъ които слѣдъ 60 години нищо нѣма да остане. Какъвъ е тогава смисълътъ на вашия животъ? Смисълътъ на всѣки животъ е да пробудите въ себе си туй възвишено и благородно чувство, чрѣзъ което ще дойде живота. Животътъ ще внесе знанието; знанието ще внесе истината, а истината ще направи човѣка свободенъ, безсмъртенъ, ще му даде просторъ да се развива, да разбере защо е създаденъ цѣлиятъ космосъ, какво е прѣдначението на човѣка. Да не мисли, че той е тѣй дребнавъ; всѣки човѣкъ има една велика мисия. Може да не я знаете. Или ще кажете: „какво ни интересува?“ Трѣбва да ви интересува! Онзи царски синъ, който се родилъ въ палатъ, може да не знае, че ще бжде царски синъ; той може да плаче, да го носятъ бабички, но единъ денъ ще му кажатъ: „слушай, ти си

наслѣдникъ на тази дѣржава!“ Така и вие може да не знаете нищо. На насъ ни казватъ, че ние сме нищо, проповѣдватъ ни, че сме родени въ грѣхъ, че сме грѣшници. Що отъ това? Родени въ грѣхъ, но кога? Първоначално ли? — Не. Първоначално когато излѣзохме отъ божията уста, когато Той ни издѣгна, ние всички бѣхме чисти. На всинца първоначално душитъ сж били чисти, но при второто положение не разбрахме божествения законъ и всички се опетнихме. Защо? — Защото не искаме да говоримъ истината. Азъ прѣди нѣколко години имахъ работа съ единъ доста виденъ проповѣдникъ отъ евангелската църква въ южна България, и слѣдъ като разговаряхме по извѣстни въпроси, той се съгласи съ мене и каза: „тѣй, правъ си“. Обаче, не се мина единъ день, той дойде въ съприкосновение съ съмишленици отъ църквата си, и почна да се отказва, почна да спори съ менъ. Казвамъ: „нѣма какво да споришъ“. Не било съобразно съ мнѣнието на неговитѣ съмишленици. Казвамъ: туй, което поддържашъ, истина ли е? — Истина. Казвамъ: тази истина трѣбва да бжде достъпна за всички. Нѣма защо да се обусловя отъ никакви църкви. Щомъ е истина, нѣма защо да се отказва. У насъ се заражда туй, което азъ наричамъ свещенъ егоизъмъ. Нѣкой пжтъ насъ истината не ни ползува. Питамъ ви сега: Христосъ, който бѣше толкова уменъ, Синъ Божи го наричаха, какъ го приеха правовѣрнитѣ въ негово врѣме? Нѣкои казватъ, че туй, което азъ говоря, не е вѣрно. Е хубаво, туй, което Христосъ на врѣмето си казваше, вѣрно ли бѣше? Църквата и тогава не го прие. Правото не е въ слѣдното: ако азъ отъ васъ искамъ самоотричане и самопожертвование и нищо не ви давамъ. Но ви казвамъ: ако азъ измѣня вашия старъ животъ, ако отъ вашитѣ жили извадя онази лоша кръвъ и туря чиста, това е правото, въ това има смисълъ. Ние казваме: „опитайте това учение, безъ да отхвърляте сегашниятъ животъ. Вземете новото учение, тѣзи нови принципи, приложете ги“. Ако това учение ви даде свобода, ако това учение донесе разширение на вашия умъ, ако подобри вашия животъ, ако подобри общественото ви положение, приемете го. Не внесе ли тия условия, отхвърлете го.

Сега ние подлагаме туй учение на опитъ. Дошло е врѣме за единъ свещенъ опитъ, и всѣки отъ васъ трѣ-

бва да се убѣди, има ли другъ свѣтъ или не, има ли по-напрѣднали сщества отъ хората или не. Нѣкои казватъ, че нѣма по-напрѣднали сщества отъ хората. Не сж прави. Има по-напрѣднали сщества отъ хората, които пакъ живѣятъ на земята, но за нѣкои сж видими, а за други не. Като казвамъ, че за нѣкои сж видими, а за други — не, за обяснение вземете положението на мухата. Тя подозира ли, че до нея близо има човѣкъ или не? Ако се движите съ цѣлото си тѣло къмъ нея, тя и не подозира, но ако ѝ посочите само малкия си прѣстъ, тя ще избѣга, ще хвъркне. Слѣдователно, като ѝ покажете единъ прѣстъ, тя има по-вече понятие отъ него, отколкото отъ цѣлото ви тѣло. Има ли тя понятие за този човѣкъ на земята, който има тия амбиции, които го ржководятъ? Не, тя и не подозира това. Въ нейния умъ малкиятъ ви прѣстъ по-вече важи, отколкото вашето колективно сщество. И ако питате мухитъ, тѣ ще ви кажатъ: „другъ свѣтъ, освѣнъ нашия, на мухитъ, не сществува“. Не, сществува, но се изисква пробуждане на други чувства и способности, за да се домогнемъ до тѣхъ. И първото нѣщо въ всѣко учение е, да се пробудятъ тѣзи чувства. Когато Христосъ дойде на земята, той имаше за цѣлъ да пробуди човѣшката душа и да я освободи отъ всички тия лоши условия, които я спѣваха въ туй пробуждане.

Сега, у насъ религията не е само едно забавление. И учението ни не е за насъ едно забавление. Онова, което ние учимъ, то е една необходимостъ. Когато азъ говоря за любовта, нѣкои питатъ: защо трѣбва да любимъ? — Защото е необходимо да се люби. Любовта носи животъ. Всѣки, който иска да живѣе, първо трѣбва да положи любовта като основа. Имате ли любовъ, вие вече имате почва, условия, при които може да живѣете. Въ този смисълъ любовта ще роди живота, животътъ ще даде знания, знанията ще донесатъ мъдростта, слѣдъ нея ще дойде истината. Но самата мъдростъ, самата истина вѣнъ отъ любовта нѣматъ никакви съотношения. Дѣ може да се яви знанието? Вие сте боленъ, да кажемъ, и отидете при нѣкой лѣкаръ да ви лѣкува — значи, знанието може да се яви у лѣкаря. Или може да се яви у нѣкой астрономъ или художникъ или цигуларъ. Знанието е положителна страна. Когато

говоримъ за ясновидство, когато почнемъ да изучаваме Божията мѣдростъ, вие питате: защо нашия умъ трѣбва да се занимава съ такива далечни, отвлѣчени работи. Тѣ не сж отвлѣчени работи. Въ прочетения стихъ Петъръ се обръща къмъ Христа и му казва, че има много да пострада въ свѣта. Той му казва: „Господи, ти разбирашъ законитѣ, приложи ги, отмахни това, което иде за тебе, имашъ сила, стани царъ, завладѣй свѣта, тури редъ и порядъкъ, а тѣй да оставишъ да те разпжватъ послѣ, да ти се смѣятъ и толкова хиляди хора да измратъ, да отидатъ съ тебе, не прави тия работи“. Както българитѣ казваха, че силата всичко прави. И германцитѣ толкова години, цѣли 45 години, се подготвяха, все на силата се уповаваха и казваха: „като се подготвимъ, силенъ, великъ народъ ще станемъ“. Църквата сжщо на силата се надѣваше. Всички на силата се уповаваха. *Бждете увѣрени, че въ свѣта има само една сила – любовта!* Тя е, която ще повдигне свѣта. *Всичко друго е суета!* Цѣлата материя на земята показва, че има една култура на насилие, а насилието насилие ражда. И всички ония, у които се зародило туй съзнание, да познавате Бога като любовъ и искате да живѣете, трѣбва да приемете тази нова култура. Тя ще създаде другъ родъ църкви – не други форми, но ще даде друга насока на съврѣменнитѣ хора, да живѣятъ разумно и да използватъ богатата които сега има. Нима ако сега любовта би влѣзла и всички я възприематъ, тя не ще уреди свѣта? Какъ мислите, какъвъ щѣше да бжде свѣта, ако всички проповѣдници въ свѣта, които проповѣдватъ, че Христосъ е Синъ Божи, бѣха приложили туй учение? Ако половината отъ проповѣдницитѣ, които сж въ Америка около 80,000 и въ България около 4–5,000 биха приложили туй учение, другъ щѣше да бжде свѣта. Но сега вече отъ майкитѣ, отъ женитѣ се изисква това. Азъ казвамъ често, че женитѣ ще спасятъ свѣта. Това не е въ ущърбъ на мъжетѣ. Вземамъ жената като емблема на любовта. Сегашнитѣ жени не сж жени, а сж развалени мъже, защото у тѣхъ има амбиция да бждатъ като мъже: пушатъ пури, сѣдатъ на маситѣ, роклитѣ си правятъ тѣсни – искатъ да станатъ мъже, но не сж мъже. Не, жената трѣбва да стане, най-напрѣдъ, любовъ, и когато стане любовъ, тя ще намѣри ис-

тинския път за повдигане на свѣта и ще си създаде каквато форма иска. А мъжетъ, обратно, отвращаватъ се отъ женитъ, не искатъ да станатъ жени. Казватъ: „а, жена да си!“ Тъ плюятъ на жената. Значи, всички мъже плюятъ на любовта. И съврѣмненитъ мъже сж безъ сърце, безъ души. Че е тѣй, азъ бихъ казалъ: колко мъже има, които живѣятъ по любовъ съ женитъ си? Я ми кажете! Има една статистика, споредъ която въ града Лондонъ, който брой 7 милиона жители, имало само 250 фамилии, които живѣятъ по любовъ, около 3,000, които живѣятъ срѣдно и останалитъ Господъ да имъ е на помощъ! Това култура ли е? И то въ единъ християнски народъ, като англичанитъ, които минаватъ за културни хора, които управляватъ цѣлъ свѣтъ. Е тогава, въ България, която има около 5 милиона жители, има 175 фамилии, които живѣятъ щастливъ животъ, 2146 фамилии – срѣденъ, а останалитъ – Господъ да имъ е на помощъ. И ние мислимъ, че живѣемъ и казваме: „хайде да народимъ дѣца!“ Защо? – За да мратъ. И послѣ цѣли поменици има тамъ, на гробищата, всѣки своя оплаква: „синко, Иване, Иване, тѣй ли трѣбваше, защо ли, майка, ти умрѣ, затова ли, майка, се роди?“ Доиде попа три пѣти на день да четете, че послѣ го питатъ: „какво прави нашъ Иванъ, на кое мѣсто е?“ Нищо не прави! Това сж редъ заблуждения въ свѣта! И послѣ казваме, че Господъ тѣй създаде свѣта. Богъ не е създалъ тѣй свѣта. Този свѣтъ е нашъ, този животъ е нашъ. А божествениятъ свѣтъ е отличенъ свѣтъ, той е свѣтъ на любовта! Дѣ е сега този свѣтъ? И всички вие имате едно прѣдчувствие, и млади и стари, въздѣхнете си и казвате: „онзи, онзи, великия животъ на любовта“. Въздѣхнете си, но послѣ казвате: „не си струва, не му е сега врѣмето.“ Вашиятъ Петъръ ви взема на страна и ви казва: „не си струва, Господи, ти слушай, внимавай малко, не му е врѣмето сега“. Ще му кажешъ: „махни се, сатано, понеже си ми съблазнь, мислишъ туй, което не е божествено, а е човѣшко“. Тогава какво учатъ старитъ жени? Взематъ младитъ моми и имъ казватъ: „слушайте, вие не разбирате живота, ние го разбираме. Едно врѣме и ние любехме, но като се оженихме, видѣхме, че животътъ не е въ това, като насъ пакъ ще остарѣете.“

А какъ? — „Ще бждете умни като насъ“. Е, въ какво седи живота на старитѣ, въ какво седи тѣхната мжд-ростъ? Азъ ги наричамъ тѣхъ: стари фалирали търговци. Тѣ нѣматъ петъ пари въ касата си, а казватъ: „азъ имамъ да вземамъ пари.“ Тѣ сж изгубили любовъта си, а сега викатъ младитѣ, у които заговорва, блика любовъта, и имъ казватъ: „едно врѣме ние живѣхме като васъ, а сега вие живѣйте като насъ“. Не, тѣ трѣб-ва да кажатъ на младитѣ така: „ние ви молимъ да не живѣете като насъ, вложете любовъта, не се продавай-те никому, за пари не се женете, не се осигурявайте, не раждайте дѣца, които ще умиратъ, а родете едно дѣте, но да не боледува, да не умира, родете едно дѣте, но да е „умно“. Сега майката казва: „да ожени-мъ дѣщеря си“. „Защо?“ — „да се освободимъ отъ нея“. И мжътъ единъ день ще иска да се освободи отъ жена си. И жената единъ день ще иска да се освободи отъ мжжа си. Искатъ всички да се освободятъ, но все не-освободени оставатъ, и все не се оправя свѣта! И пи-тате: „какъ да се подобри живота?“ Вложете любовъта като една велика сила, любете другитѣ тѣй, както лю-бите себе си и не използвайте никого! И този Госпо-дъ, който живѣе въ васъ, е Господъ на любовъта. Азъ мога да направя единъ опитъ съ когото и да е, билъ той простъ или ученъ, стига да е искренъ, и да му покажа извѣстни правила. Тѣзи правила не сж много сложни, може да ги опитате, но да не злоупотрѣбите съ тѣхъ. Да не мислите, че новото учение носи нещас-тие. Не, то носи свѣтлина за васъ, разрѣшение на вс-ички обществени задачи; то носи такъво разрѣшение, каквото свѣтътъ не е видѣлъ! Да не мислите, че азъ разрѣшавамъ въпроситѣ. Не, самото учение носи тази сила, тази свѣтлина въ себе си, тѣй както слънцето носи силата да развива цвѣтята, и тѣ да растатъ спо-редъ нея: едни прави сини, други бѣли, трети черве-ни, едни дребнички, други високи и пр. Споредъ туй разположение на свѣтлината, тѣй растатъ и растения-та. Слѣдователно, и любовъта, която иде сега въ свѣ-та, тя носи тази възможность и тя ще даде на всѣко растение, на всѣки човѣкъ това, отъ което той се нуждае. Сега ние оставяме този въпросъ, коя църква е права. Да не мислите, че азъ искамъ да обидя нѣкого. Не, ние туряме кръстъ на всичко минало. Споредъ на-

шитѣ схващания, въ свѣта сществуваатъ живи, разумни души, които искатъ да живѣятъ съзнателно. За насъ е безразлично. За насъ всички души сж живи, разумни, стига на всѣка душа да се дадатъ условия да се повдигне и да се пробуди. Едни по-рано, други по-късно. И ние отиваме по-далечъ, казваме, че не само хората, но и животнитѣ иматъ туй съзнание — да се повдигнатъ. Онзи вълкъ или мечка, и тѣ единъ день, при тази нова култура, ще измѣнятъ своя животъ. Нима мислите, че въ съврѣменното общество нѣма много мечки и вълци между насъ? Тамъ е опасността, че въ обществото има двукраки мечки и вълци. Вълцитѣ изъ горитѣ и балканитѣ изчезнаха, но дойдоха и се вселиха между хората. Е, какво ще правимъ съ тѣхъ? — „Ще имъ създадемъ затвори“. Да, но затворитѣ нѣма да ги спасятъ. На всинца ви прѣпоръчвамъ този великъ законъ на любовта, разумниятъ законъ. И той е вжтрѣ въ васъ. Това, което ви проповѣдвамъ, не е нѣщо странно, вие го знаете и желаете. Ние не искаме да създадемъ новъ домъ, но искаме до основитѣ да съборимъ туй здание и да почнемъ да градимъ нѣщо ново. Тѣй правятъ и съврѣменнитѣ архитекти. Дойде архитектътъ и казва: „тази къща не е здрава, но има здрави основи“ — събарятъ всичко до основитѣ и градятъ отдолу нагорѣ.

Сега, този Петъръ е у насъ Ние казваме: „туй учение е много право, ние, старитѣ, сега не можемъ да го приложимъ, не му е врѣмето, но нашитѣ дѣщери и синове, тѣ ще го приложатъ. Тѣхнитѣ синове и дѣщери се оженатъ, но и тѣ казватъ: „нашитѣ дѣщери и синове ще го приложатъ.“ И до сега туй учение не е още приложено. И до сега българскиятъ свещеникъ не е приложилъ туй, което проповѣдва въ църквата. Единъ български свещеникъ проповѣдвалъ въ църквата, че който има двѣ ризи, едната трѣбва да даде на нѣкой бѣденъ, който нѣма нито една. Жена му чула това нѣщо въ църквата, и дохожда единъ бѣденъ човѣкъ при нея да ѝ иска нѣщо. Тя, като го видѣла тѣй бѣденъ, веднага му дава едната отъ мжовитѣ си ризи. Дошълъ попътъ отъ Църквата, иска отъ жена си ризата, но тя му казва, че я дала на единъ бѣденъ човѣкъ. „А, това учение е за хората, не е за насъ“, казва попътъ. Ако азъ ви проповѣдвамъ едно учение, което е заради васъ, а не

и за мене, то не е право. Азъ казвамъ: „туй учение, което ви проповѣдвамъ, е първо за мене, а послѣ за другитѣ“. И всѣки единъ трѣбва да си каже: „туй учение е първо за мене, а послѣ за васъ“.

Друга една мъжнотия се заражда въ съврѣменното общество: вие бързате. Вече 8,000 години какъ хората сж правили погрѣшки, и искате, когато се проповѣдва едно учение, тѣй, съ единъ замахъ, въ една седмица да се поправите. Тѣй не може. Може, но за героитѣ, а всичкитѣ хора не сж герои. Има два пжтя, по които туй учение може да се реализира. Единиятъ начинъ е пжтѣтъ чрѣзъ възпитанието въ училището, а другиятъ пжтъ чрѣзъ майкитѣ. Тѣ трѣбва да знаятъ онзи великъ законъ, по който дѣцата имъ въ бждеще трѣбва да се раждатъ. Тѣ трѣбва да знаятъ новитѣ условия, както градинаритѣ, земледѣлцитѣ изучаватъ условията, при които ще сѣятъ. Вземете какъ постжпватъ съврѣменнитѣ учители: иматъ ученици, едни отъ които сж слаби по математика, други по рисуване, трети — по музика. Учителѣтъ се нахвърля: „ти си невежа, това-онова“. Ученикѣтъ обича музиката, но коя е причината за тази слабост? Тази слабостъ се крие въ неговата глава: когато той се раждалъ, майка му не е била музикално настроена. Нѣкой ученикъ не е религиозно настроенъ. Учителѣтъ казва: „ти си безбожникъ“. Кждѣ е причината? — Майката, когато го раждала, е нѣмала религиозно настроение. Ученикѣтъ е слабъ по математика, нѣма математически способности. Защо? — Когато се раждалъ, майката не притежавала развити математически способности. Слѣдователно, всички отрицателни качества на майката сж станали отрицателни качества и въ дѣтето. И ние съ статистика можемъ да докажемъ, че положителнитѣ качества на майката ставатъ положителни качества и въ дѣтето, и положителнитѣ качества на бащата се прѣдаватъ като положителни качества въ дѣтето.

Та именно ние трѣбва да живѣемъ положително. Майката сама трѣбва да бжде религиозно настроена, за да изискваме това и отъ дѣтето. Какъ разбирате това „религиозно настроена“? Религиозно настроена разбирамъ, когато въ душата на майката блика такъва любовъ, че тя е готова да обгърне въ

тази любовъ не само своето дѣте, но и цѣлия свѣтъ и да се жертвува за другитѣ. Туй е религиозно настроение: да блика любовъ, не само да спасишъ себе си, а да се жертвуватъ за всички. Да бждешъ свързанъ съ Бога, значи да имашъ качества на Бога, който е създалъ цѣлия свѣтъ, да схващашъ неговото битие. Цѣлото растително и животинско царства, които е създалъ Богъ, сж единъ импулсъ на божествения животъ, който върви отгорѣ надолу. Следователно, когато кажемъ, че сме религиозни, трѣбва да имаме този стремежъ на Бога. Не сме ли религиозно настроени, нѣмаме ли този стрѣмежъ, тогава ние дѣйствуваме отрицателно.

„И Петъръ го взе на страна и казва му: не ти трѣбва, смили се за себе си, Господи нѣма да ти бжде това“. А Христосъ, който разбираше закона, му казва: „махни се отъ мене, сатано; съблазънъ ми си, защото не мислишъ за това, което е Божие, но за това, което е човѣшко. Азъ съмъ дошълъ да сторя волята на Бога. И безъ Петровци може да се извърши, и безъ тѣхъ може да съмне: българитѣ казватъ: „и безъ пѣтель съмва“. Сега, нѣкои ще ми кажатъ: „е и другъ може да говори тѣй“. Да, може да говори, но не е въпросътъ за говорене, а за правене. Всѣки може да лѣкува, но дали туй лѣкарство е ефикасно? Има единъ романъ отъ епохата на срѣднитѣ вѣкове, дѣто се разправя за единъ лѣкаръ, който, като изучавалъ медицината, намѣрилъ едно ефикасно лѣкарство – топла вода и пущане на кръвъ. Къмъ всички свои пациенти той прилагалъ първо туй срѣдство – топла вода и пущане на кръвъ. Тѣй лѣкувалъ около 20 години и никого не успѣвалъ да излѣкува, всички умирали. Казвалъ си: „чудна работа!“ Но скоро се утѣшавалъ: „е, нима другитѣ лѣкари успѣватъ съ своитѣ лѣкарства?“ Така и ние сега: проповѣдватъ ни, проповѣдватъ ни, всички измираме. На стари и млади се проповѣдва, но всички боледуватъ и послѣ умиратъ. Най-послѣ се примиряваме съ това и казваме: „тѣй е отредено, веднажъ човѣкъ трѣбва да се роди, и послѣ трѣбва да умре“. Да, така е за сега, но дали тази програма е дѣйствителна? Не, не трѣбва да умираме.

И Христосъ на друго мѣсто казва: „това е животъ вѣченъ, да познаятъ тебе единнаго, истиннаго Бога“.

Кого? — Бога на любовта и Христа, изявената любов. Той казва: „когато тази изявена любов дойде, когато туй разумно слово дойде у васъ и вие прѣбждвате въ неговата любов, азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ васъ, и тогава ще ви се изявя“. Ще дойде тази любов, която ще даде безсмъртие. Въ Писанието се казва: „азъ ще обърша всѣка една сълза“. Въ вѣчния животъ, въ любовта нѣма да има нито една сълза, нѣма да има умирање, а ще има заминаване. И когато поживѣя 100, 200 и 500 години, ще кажа на приятелитѣ си: „сега ще отида да посѣтя другъ свѣтъ, други мѣста и сбогомъ ще ви кажа“. Слѣдъ време пакъ ще се върна. Тамъ дѣто бжда, нѣма да има умирање, плачъ, погребения. Отъ тамъ ще ви пращамъ своитѣ писма“. А сега като умре нѣкой, цѣла процесия се вдига. Облѣкатъ се съ черни облѣкла, плачъ, надгробни рѣчи, доказване дали човѣкъ сжествува слѣдъ смъртта или не, и най-послѣ казватъ: „религиозно трѣбва да бжде човѣкъ настроенъ“. Какъ може да бжде човѣкъ религиозно настроенъ при болни хора? Чудна работа! Да си религиозно настроенъ при умрѣлитѣ хора! Значи, да сме добрѣ разположени при болни хора, да отидемъ въ болницата и да сме радостни при болнитѣ. Не, здравиятъ човѣкъ трѣбва да бжде радостенъ при здравитѣ. И сетнѣ питатъ: „ами вие като умрете, кой ще ви погребва? — Ние не мислимъ да умираме, нѣма защо кой да ни погребва, нито единъ попъ не искаме. Ние нѣма да умремъ. Отъ старото учение всѣки ще умре, а отъ новото — никой. Отъ учението на любовта никой нѣма да умре, а всички ще бждатъ живи. „Ами кой ще плати за твоето погребение? Кой ще ти купи ковчегъ? — Насъ не ни трѣбва погребение, не ни трѣбва ковчегъ. Нашия ковчегъ струва 10,000 лв., но много е хубавъ. Трѣбватъ ни 4—5 попа, пѣкъ и колесница“. Говоримъ все за умрѣли работи! Не само туй, но почнемъ да разправяме: „е, едно време, като се оженихъ, като бѣхъ млада булка, каква хубава рокля имахъ! Какъ ме обичаше мжжа ми!“ Ами сега дѣ е той? — Той е на кръчмата. Все за умрѣли работи говоримъ! А ние, отъ новото учение, говоримъ за положителни работи, за положителната любов, която може всѣки да я опита. Ние за миналото не говоримъ, а казваме: „елате и вижте!“ Може да се съмнѣва нѣкой въ това. Ние направихме своя

първъ опитъ: качихме се на Мусала 104 души мъже и жени отъ различна възраст, като започнете отъ 15 годишна възраст до 70 годишна. Какъ ще го обясните вие това? Ние го обясняваме. Минахме прѣзъ южната страна и послѣ се върнахме отъ сѣверната страна на Мусала. Ние правимъ първия опитъ съ новото учение, да видимъ какво може да внесе то вътрѣ въ човѣшката душа. Ще кажете, че то е заблуждение. Не, не е заблуждение. Има по-велики работи. Ако човѣкъ може да прѣодолѣе Мусала, да се качи на този върхъ, ще прѣодолѣе и много други мъчнотии, въ неговата душа трѣбва да има вѣра. Азъ не казвамъ да имате вѣра въ мене, но опитайте моитѣ думи 99 пѣти и тогава кажете: вѣрвате или не. Ние не искаме да поддържаме слѣпата вѣра, ние искаме да вѣрваме въ любовта. Въ тази жива природа, въ която живѣемъ, има вложени всички тия живи сили. И този Господъ, когото търсимъ, той, е вѣнъ и вътрѣ въ насъ, и ако спазимъ Неговитѣ закони, той е въ сила да ни подмлади, да ни даде всички условия, които търсимъ, за да живѣемъ. За Него е безразлично, дали ти си българинъ, евреинъ или какъвъ и да е. Изпълнишъ ли Неговия законъ на любовта, той ще ти даде всички благоприятни условия. Не изпълнишъ ли този законъ, той ще те напусне.

И тѣй, ние трѣбва да приложимъ тази велика любов! Туй велико чувство като се събуди у насъ, то ще ни подигне, ще ни донесе миръ, радостъ и подемя на духа. И най-първо, ако имаме болести, ще изчезнатъ всички болести: ревматизъмъ, всички болки на главата и др. Човѣкъ ще се подмлади и ще почне да мисли тѣй, както мисли едно здраво дѣте.

Сега този свети Петъръ живѣе въ васъ. Срѣща ме веднажъ единъ и ми казва: „Азъ съмъ православенъ“. Той е свети Петъръ, който казва това. Другъ казва: „Азъ съмъ евангелистъ“. Той е свети Петъръ. „Азъ вѣрвамъ въ кръщението“, и ми цитира: „Повѣрвай въ Бога, ще бѣдешъ спасенъ ти и дома ти“. А азъ му казвамъ: „ти повѣрвалъ ли си въ това учение на любовта? Ако си повѣрвалъ, ще спасишъ дома си и себе си. — „Туй не може да се докаже“. — Може, може, на опитъ може да се докаже. Христосъ е казалъ: „И по-голъми чудеса ще правите отъ тѣзи“. Кой ще прави тия чудеса? — Който вѣрва въ тази любовъ. Всѣки единъ отъ

васъ може да прави тѣзи чудеса. Какви? — Може да възкрѣсавате и мъртви. Кога? — Когато тази божествена любовъ заговори, заживѣе у васъ. Но трѣбва да придобиете тази любовъ. И ще дойде нѣкой да ви каже, че тази любовъ не е за васъ. Азъ ви казвамъ: тя е за всинца ви. Слънцето грѣе за всички живи сжщества, и всѣко сжщество ще вземе толкова, колкото му е потрѣбно. И тази любовъ ще дойде въ свѣта, и всѣки ще вземе отъ нея толкова, колкото му е потрѣбно. Не казвамъ, че трѣбва да напуснете живота си и да отидите въ горитѣ, но животътъ ви трѣбва да се промѣни: здрава храна, никакви напитки или сиропи, а само чиста вода, начинъ за обличане — здравословни дрехи, жилища съ голѣми прозорци, обилна свѣтлина, голѣми дворове и всѣки трѣбва да работи най-малко по 2 часа, на день, физически трудъ. Съврѣменнитѣ кухни трѣбва да ги реформираме. И тия масла тамъ, ни поменъ отъ тѣжъ! Една жена да готви 4—5 часа въ кухнята, то е грѣхъ! Това ли е култура? Азъ казвамъ: то е култура на тиганя! Единъ часъ врѣме е достатъчно за приготвяне на храна. Единъ папиновъ котелъ въ 1 часъ врѣме приготвя храната, а всичкото останало врѣме вѣнъ отъ огнището, за работа: четене, музика, художество и всичко, което може да повдигне сърцето ни, душата ни, всичко, което е благородно, което може да ни даде потикъ! За да се приложи всичко туй, трѣбва всички и мъже и жени, да работимъ. Туй е наука. Можемъ да ви покажемъ начинъ какъ да приложимъ туй нѣщо, отдѣ да черпимъ. Отъ живата природа. Но трѣбва много мъже и жени, много работници трѣбва да подемаатъ това, трѣбва съ опити да покажемъ на свѣта първия образецъ за обновяване на съврѣменното общество. Ние не искаме слѣпа вѣра. Нѣма да кажемъ: „елате при насъ да станете послѣдователи“. Ние искаме да покажемъ единъ образецъ, споредъ който всички да работятъ, и да бждатъ вѣрни на закона на любовта.

Сега, тази енергия, която сжществува въ домовете ви, трѣбва да се използва добрѣ. Въ всинца ви има копнежъ, всички тѣрсите щастие, всички искате да сте щастливи. А туй щастие азъ обяснявамъ на български тѣй: думата щастие се пише — штастие. Буквата Ш

има три ржчки нагорѣ. Буквата Т има три ржчки, но срѣдната е по-голѣма. Като обѣрнемѣ двѣтѣ ржчки на горѣ, а срѣдната си остане въ сжщото положение, ще се образува човѣшката ржка. Значи, онзи, който иска да бжде щастливѣ, трѣбва да има една ржка, трѣбва да има разумна воля. Буквата А, това е човѣшкиятѣ носѣ. Значи, онзи човѣкѣ, който иска да работи за щастие-то, трѣбва да бжде много уменѣ и да разбира законитѣ. Като знае да работи, умно да работи. Буквата С, това е законѣтѣ на месечината, която се пълни. Като обѣрнете буквата хоризонтално, образува се една лодка. Послѣ имате буквата Т, която, като турите надѣ тази лодка означава всичкото ви богатство. Умно ще гребете, защото при едно малко неравновѣсие, всичкото ви богатство ще потжне. Всѣки човѣкѣ трѣбва да има воля, интелигентностѣ, въ него трѣбва да има едно сърце, което да не се вълнува, но да е устойчиво. Слѣдователно, ако имате въ себе си тѣзи три елемента, всѣкога ще имате щастие, защото ние свѣрѣменнитѣ хора постоянно се вълнуваме. Този свѣтѣ, въ който сме родени, тѣй е направенѣ, че ако вѣрваме въ закона на любовѣта, всичко ще вѣрви хармонично, и казано е: ако Богѣ е въ тебе, всички ще те обичатѣ, ако не е въ тебе никой нѣма да те обича. И силата на закона е въ туй: имашѣ ли любовѣ, всичко ще имашѣ; нѣмашѣ ли закона на любовѣта, всичко ще изгубишѣ. Тѣй е и съ млади и съ стари. Ще трѣбва да започнемѣ съ закона на любовѣта! Богѣ е, който е създавалѣ свѣта, Той е, който е вложилѣ тѣзи закони, и ако сме вѣрни на този законѣ на любовѣта, той ще внесе новитѣ импулси въ живота, той ще внесе туй благо въ свѣта. Ние се съмняваме въ тази любовѣ. Ние казваме: „Нѣма я любовѣта въ свѣта“. Момата казва: „Азѣ ще се прѣдставя, че обичамѣ момѣка.“ И момѣкѣтѣ казва: „Азѣ ще се прѣдставя, че обичамѣ момата.“ И двамата се прѣдставятѣ, че се обичатѣ, почватѣ да се лѣжатѣ, и всичко е свѣршено. И сега всички се лѣжатѣ, прѣдставятѣ че се обичатѣ, но нѣма любовѣ. Не считамѣ какѣ води мжжѣтѣ жена си вѣнѣ прѣдѣ свѣта, прѣдѣ хората, не вѣнѣ, когато ви гледатѣ хората, но какѣ е въ кжщи съ нея, какѣ се отнася тамѣ, какѣ е въ интимния си животѣ. Въ интимния си животѣ любовѣ, любовѣ нѣматѣ. И ние самитѣ, вжтрѣ въ себе

си, имаме ли тази любов? Нѣкой пѣтъ азъ ви говоря много религиозно, но работата е, когато се отдѣля вжтрѣ въ стаята си, когато сѣмъ самъ, тогава да се види какво е туй дълбоко интимно схващане за любовта. Туй ще покаже колко е любовта ми. Ако слѣдъ като ви напусна, кажа: „Тѣ сж простаци, нищо не разбираатъ“, туй не е любовъ. Ако слѣдъ като се отдалеча, слѣдъ бесѣдата си отъ васъ, ви изпратя една свещена мисль отъ любовъ, че ви обичамъ, това е всичко. Сега може да е егоистично това, но казвамъ: ако приемете любовта, ще бждете щастливи. Туй е зарадъ васъ. Казвамъ ви: излѣзте отъ туй положение, идете въ живата природа. Днесъ този Господъ е започналъ да говори на хората по негативенъ начинъ, чрѣзъ страданията и ще ги застави на сила да излѣзатъ изъ затворитѣ. Казано е въ стария завѣтъ, че Господъ ще счупи затворитѣ ви. Какъ ще ги счупи? Днесъ и въ Америка, и въ Англия, и въ Германия младото поколение бѣга отъ църквитѣ и отива въ горитѣ. Защо? — Защото нѣма тамъ любовъ. Казватъ: „Какво да правимъ съ младото поколѣние, отиватъ изъ горитѣ?“ Нека бѣгатъ, тамъ поне има въздухъ и чиста вода. Господъ изпѣжда младитѣ изъ църквитѣ и казва: „Да бѣгатъ отъ църквитѣ, дѣто нѣма любовъ, тамъ младото поколѣние не трѣбва да живѣе“. Пѣкъ и старитѣ хора да бѣгатъ отъ църквитѣ. Защо ви сж тия църкви, въ които нѣма любовъ? Защо ви е такъво общество, въ което има умраза, въ което царува насилие? Защо ви е общество, дѣржава, въ които нѣма любовъ? Общество, въ което те мамятъ и насилватъ, общество на лѣжитѣ, защо ви е? Всички сме се скапали въ него. Ние казваме: всичко трѣбва коренно да се промѣни. Какъ? — Въ името на любовта. И трѣбва да се започне най-първо отъ духовенството. Ако тѣ не се съгласятъ, тогава ние ще повикаме старитѣ, ще имъ кажемъ: „Елате!“ Ако кажатъ: „Ние сме стари“, ще повикаме младитѣ моми и момци, младото поколѣние, и ще му кажемъ: Господъ ви вика. Тукъ, между насъ, има една наша стара 72 годишна, ние я поканихме на Мусала, и тя каза, че ще дойде, защото се счита млада, и като млада се учи. И затуй ние ще повикаме най-напредъ старитѣ като нея, ако повѣрватъ, ще се подмладятъ. Ако не повѣрватъ и

се откажатъ, тогава ще повикаме младитъ. Тъй казва Христосъ: „Понеже званитъ бѣха недостойни, тогава повикайте изъ улицата хроми, слѣпи, клошни, нека дойдатъ на трапезата“. Та сега за всички мъже и жени на новото учение прѣдстои едно велико бждеще. И Любовта ви кани! Готови ли сте да я послушате да работите заради нея и всѣки единъ да трѣгне съ нея?

И казва Христосъ на Петра: „Понеже не мислишъ туй, което е божествено, махни се, сатано, отъ мене, съблазънъ ми си“.

Азъ бихъ желалъ сега всички вие да мислите тъй както Христосъ е мислилъ. А Христосъ, прѣди 2,000 години, е билъ човѣкъ на любовта. Навсѣкждѣ въ свѣта трѣбва на хората любовъ! Тя липсва. Единственото нѣщо, което не достига на хората, не е знанието — знание иматъ — а свещената любовъ. Като липсва тя, идва смъртта. Това статистиката го показва. Колкото по-вече се увеличава любовта, толкова по-вече смъртността се намалява, а колкото любовта се намалява, толкова смъртността се увеличава. Всѣки единъ отъ васъ може да провѣри този законъ. Ако една майка въ дома си има силна, непоколебима любовъ къмъ Бога, дѣцата ѝ нѣма да умиратъ. *Любовта е по-силна отъ смъртта!* Ако любовта не може да хване смъртта за гушата, каква любовъ е тя? Ако любовта на майката е силна, нейнитъ дѣца нѣма да умиратъ. Тя ще каже на смъртта: „нѣма да ти дамъ туй дѣте, то ще седи при мене, докато искамъ“. Онази майка, у която нѣма любовъ, смъртта ще вземе дѣтето ѝ. Може да опитате туй. Отъ силата на любовта у майката и бащата ще зависи какво ще бжде смъртността вжтрѣ въ домоветъ. Има домове, въ които не мратъ хората. На една майка дѣтето ѝ бѣше на смъртъ. Тя казваше: „Господи, не си давамъ дѣтето“. И оживя туй дѣте. Тя се бори съ смъртта и казваше: „Не, това дѣте е на любовта, и нѣма да го дамъ.“ Друга една майка знаа, на която дѣтето бѣше болно, слабичко, и тя казваше: „Слабо е дѣтето ми, нѣма да издържи, хайде халалъ да е!“ Да, любовта ѝ бѣше слаба, затуй Господъ ѝ каза: „щомъ любовта ти е слаба, азъ ще ти взема дѣтето, да се научишъ другъ пжтъ да

имашъ по-голѣма любовъ". Сега разбирайте ме не въ буквална смисълъ. Силата на любовта опрѣдѣля качеството на нашия животъ! Защо? Казва се въ писанието: въ който день ядешъ отъ забранения плодъ, ще умрешъ". Ако ядешъ отъ любовта, ще бждешъ щастливъ, вѣченъ животъ ще имашъ. Туй е волята Божия. Щомъ грѣшимъ ще умрѣмъ.

И тѣй, на всинца ви проповѣдвамъ: ако искате да ви любятъ, любете! Като дойде Господъ на любовта у васъ, всички ще ви любятъ. Жена нѣкоя, не я обича мжжа ѝ. Повикай Господа на любовта въ сърцето си, и той ще те обикне. „Приятелитѣ не ме обичатъ" — Повикай Господа на любовта въ сърцето си, и тѣ ще те обикнатъ. Повикайте Господа навсѣкждѣ, и той ще поправи положението. Ето разрѣшението на въпроса. Ще разрѣшите този въпросъ, той е много простъ, но ще го разрѣшишъ самъ.

И тѣй, на вашия свети Петъръ ще му кажете: „отстранете се малко отъ мене, понеже не мислишъ тѣй, както е отъ Бога. Азъ ще извърша волята Божия, ще възприема Божата Любовъ, и ще живѣя не по твоя съвѣтъ, а по съвѣта на Онзи Великия мой Баща, който ме е изпратилъ. Азъ знаая, че Неговата воля трѣбва да изпълня".

Азъ бихъ желалъ всички да изпълните волята на вашия Баща на любовта, който ви е изпратилъ, и ще бждете щастливи и сега, и всѣкога, и прѣзъ всичкото врѣме.

Бесѣда държана на 30.VII.1922 год.

въ Чамъ-Кория Горското училище.

Недѣля 10 часа сутринята

Дѣятелностъ на сърдцето

21-ва Лекция отъ Учителѣтъ

I-ва година Специаленъ Окултенъ Класъ.

2 Августъ 1922 год. Срѣда 7 часа вечерѣта

Ст. София ул. Цар Шишманъ сестра Маркова

Започна се въ 7 ¹/₂ часа вечерѣта

Тайна молитва.

Прочетоха се темитѣ за „Прѣдзначението на сърдцето“.

Учителѣтъ запита: Имате ли тема за слѣдующата срѣда? – Не. Тогава за слѣдующия пжтъ ще иматъ темата: Значение на човѣшкото око.

Въ 8 ¹/₄ часа Учителѣтъ започна да говори:

Вие оцѣнявате ли вашето сърдце? Значи, ако спре да тупти то, ще спре и физическия животъ. Ако спре да чувствува, ще спре и вашия астраленъ животъ – по сжщия начинъ.

Сега азъ ще ви дамъ да размишлявате цѣла една седмица за сърдцето: сутринъ, прѣди обѣдъ и прѣди вечеря ще произнесете слѣднитѣ думи: Боже, съзиди въ мене сърдце чисто и свято! А слѣдъ туй ще започнатъ вашитѣ размишления, които ще продължаватъ петъ минути.

Нѣкои казватъ, че сърдцето е храмъ, а други – олтарь. Какъ го взиматъ поетитѣ, като храмъ или като олтарь. Вие много голѣма цѣна му давате. Въ тѣлото каква роль заема сърдцето? Природата му, ролята му е проста. – Да подтиква кръвѣта. Като единъ проводникъ е то. Всѣкога взимайте за всѣки удъ такава мѣрка, каквато му съответствува на голѣмината. Сърцето си има своята математическа голѣмина. И въ духовно отношение тия съотношения се спазватъ. И въ духовно отношение сжщитѣ отношения сжществуватъ. На физическото поле сърдцето е малко, а вие въ духовния свѣтъ му давате всички функции, то става господаръ на всичко, когато не е тѣй. Господаръ на всичко е само човѣшкия духъ.

Сега ще ви запитамъ: сърцето ли чувствува или човѣшкия духъ чувствува? Какъ опрѣдѣлятъ съврѣменнитѣ психолози сърдцето? – Като нервно разлагане, разлагане на нервното вещество, т.е. най-малко разпознаване на нервното състояние.

Сега азъ ще ви задамъ и другъ въпросъ: прѣдставете си, че се намирате нѣкждѣ прѣзъ лѣтото на курортъ въ Чамъ кория, излизате на разходка, дѣто има много боровинки, похапнете си боровинки, поправите си стомаха, но не ви идва на умъ да си наберете малко за зимно врѣме. Сега вие като говорите за сърдцето, минавате като екскурзиянти, ядете боровинки и си казвате: „За зимъсъ ще си купя“. Добрѣ, но прѣдставете си, че зимно врѣме нѣма откъдѣ да си купите. Когато азъ ви зададохъ темата за сърдцето имахъ съвсѣмъ друга мисль. Сега когато въ нѣкой храмъ се създаде олтаръ, олтарътъ е огнището. Въ кжщата огнището съставлява сърдцето. Тамъ постоянно гори огънь. Защо? – За да се топлятъ, да се готви, да се измиватъ. Ще опрѣдѣлите сега функциитъ на сърдцето, ще опрѣдѣлите сега за какво е функцията на това огнище. Понѣкога когато е топло, изгасѣте огъня. Огнището остава. Защо? Значи и безъ да гори огнището, хората могатъ да се топлятъ.

Сега да вземемъ човѣшкото сърдце. Ако сърдцето въ физическия животъ прѣстане да тупти, прѣстава и физическия животъ. Ако чувствуванията прѣстанатъ, прѣстава и астралния животъ, т.е. човѣкъ пада въ едно сънно състояние. Нали когато имате олтаръ или огнище, куминътъ му трѣбва да бжде добрѣ направенъ, понеже, щомъ запалите огъня, а куминътъ не тегли, не провѣтвя, тогава всичкитъ кадежъ ще остане въ кжщи.

Е, сега, когато вие сте неразположени, не показва ли, че кадежъ има въ вашето сърдце? Това показва, че куминътъ на вашето сърдце е запушенъ.

И тѣй, вие казвате, че сърдцето всичко върши, а когато дойде нѣкое ваше вжтрѣшно състояние, не го изяснявате по сжщия начинъ. Казвате, че сърдцето всичко върши, а когато имате нѣкое анормално състояние, отдавате го на друго нѣщо. Когато влѣза въ кжщата ви и има кадежъ, това е едно анормално състояние. Оправете кумина си! И сърдцето има куминъ? Въ какво сѣди, дѣ е този куминъ на сърдцето?

Азъ бихъ желалъ сега за втория пжтъ да ми отговорите, да се досѣтите приблизително, кой е куминътъ на сърдцето?

То ще бжде послѣ – когато започнете да изучавате тѣлата – физическото, астралното, менталното и

причинното. Астралното тѣло си има физиология, има си и анатомия. Менталното тѣло – сжцо. Тѣзи изучава-ния ние ще оставимъ малко по-насетнѣ.

Сега, когато употребявате аналогия, уподобле-ние, гледайте тия уподобления да сж върни по своитѣ съотношения. Тогава вие ще почувствувате интуитивно една хармония или удоволствие. Щомъ една мисълъ въ своитѣ уподобления е върна, чувствувашъ се разполож-енъ. Напримѣръ, напишешъ едно стихотворение, прочет-ешъ го 1, 2 пжти, чувствувашъ, че нѣщо не ти харес-ва. Четешъ го, но нѣщо на ухото ти казва, че не е върно. Поправишъ го, прочетешъ го отново 1, 2 пжти, мине време, виждашъ, че си доволенъ. Въ самия човѣкъ има извѣстно чувство, което му показва кое сжждение е върно и кое не.

И азъ бихъ желалъ вие да развивате тази вжтрѣш-на интуиция, съ която можете да си служите за върно-стѣта на нѣкои положения. Запримѣръ, слѣдъ като на-пишете нѣщо за сърдцето си, не бързайте, ами спрете се, прочетете го единъ два пжти и вижте, доволни ли сте отъ туй, което сте написали. Ако ти си доволенъ, то туй, което си написалъ, ти дава и на тебе идея, и ти като го четешъ, и другитѣ ще бждатъ доволни. Щомъ самъ не си доволенъ, никога не очаквай и другитѣ да бждатъ доволни отъ туй, което си написалъ. Запримѣръ като пишехте за сърдцето, трѣбваше да гледате вашето сърдце здраво ли е, чувствително ли е? Трѣбваше да помислите вашето духовно сърдце колко прѣгради има, вашето астрално сърдце колко прѣгради има. Физичес-кото сърдце колко прѣгради има? – Двѣ: лѣва и дѣсна. Всѣка отъ тѣхъ по още двѣ – четири. Този е новиятъ начинъ да мислите. Свврѣменниятъ свѣтъ не мисли. Да кажемъ, че азъ казвамъ тѣй: „Ти си лошъ човѣкъ или ти си добъръ човѣкъ“. Добъръ, ако азъ съмъ слуга, а нѣкой е господаръ и ми каже господаря да взема, да посѣя едно житно зърно на нивата. Азъ не посѣвамъ туй житно зърно, не е важно, а той ми казва, че ти си лошъ човѣкъ. Защо? Защото не съмъ посѣлъ туй жит-но зърно. Питамъ сега: ако ми се заповѣда да посѣя цѣлата нива и да посѣя едно житно зърно, и не изпъл-ня заповѣдитѣ, има ли разграничение въ непосѣването? Какво намирате вие въ тия двѣ сжждения? Законътъ е такъвъ: онзи, който сѣе едно житно зърно, може да

посѣе и цѣлата нива, и онзи, който не посѣе едно житно зърно, той не може да посѣе и цѣлата нива. Такава е аналогията. И въ окултна смисълъ ние говоримъ: когато кажемъ, че единъ човѣкъ е лошъ, ние подразбираме, че е лошъ въ дадения моментъ, не въ миналото или бждещето, но въ настоящия моментъ. Неговата лоша постѣпка може да продължи 1, 2 или нѣколко часа, а слѣдующата минута, слѣдующия часъ той може да се занимава съ една благородна, добра мисълъ. Тогава той е добъръ. Тѣй щото, когато говоримъ за добро или лошо въ окултна смисълъ, разбираме опрѣдѣленъ моментъ, може да е минута, 10-15 минути, може да е часъ, може да е 1, 2, 10 години, но пакъ ще се измѣни. Той не може да е прѣзъ цѣлия си животъ лошъ. Вълкътъ, който е толкова жестокъ, и въ него настава моментъ на благородство. По нѣкой пжтъ го наричатъ, че е лошъ. Но какво прави нѣкога? Влѣзе въ нѣкое стадо, побута, побута овцитѣ съ устата си, и си заине, безъ да имъ направи нѣкоя пакостъ. Овчаритѣ казватъ, че му се е затворила устата. Не, това е единъ моментъ на благородство. Той има разположение и казва: Е... Първото му състояние се смѣня. Има три случая, когато се смѣнятъ състоянията у вълка. Първиятъ моментъ е, когато влѣзе въ стадото, всички изподавя и си отива. Вториятъ моментъ е, когато влѣзе въ стадото, драци овцитѣ съ краката си, но не ги дави. Третиятъ моментъ е, когато влиза въ стадото, всички овци се разбѣгватъ, но той само ги побутва и си отива, заминава си. Тѣй щото тѣзи състояния сж и у човѣка. Човѣкътъ, като вълка най-първо дави, послѣ драци и най-послѣ само съ муцуната си побутва. Тѣй щото когато говоримъ за лошавини на единъ човѣкъ, трѣбва да знаемъ за кой моментъ се отнасятъ тѣ. Лошо или добро, то е относително. Казвамъ: „Относителнитѣ нѣща се опрѣдѣлятъ отъ врѣмето, въ което енергията и дѣятелността се смѣнятъ“. Нѣкой ще каже: „Ама защо не може?“ Ти вече не можешъ да правишъ зло, защото всѣко зло астрологически се опрѣдѣля. Има условия, при които можешъ да вършишъ зло. А щомъ мине туй условие, то се затваря, и ти нѣмашъ условия вече да вършишъ зло. И тази енергия, тази дѣятелность, която се събрала, тласка, но щомъ е затворенъ пжтя ѝ, ти ще измѣнишъ тази енергия въ друго направление. Така е и за доб-

рото, така е и за злото. Не всъкога има условия да вършишъ добро. И не всъки моментъ е за вършене на зло.

Сега, когато ви задамъ да пишете нѣщо за окото, добрѣ размишлявайте, не само да пишете, но извадете своя аналогия, какви блага придобивате чрѣзъ окото. То е хубавата страна, чрѣзъ която може да си помогнете. Послѣ какви блага придобивате чрѣзъ сърдцето.

Азъ въ една отъ бесѣдитѣ си бѣхъ казалъ да правите опити, но сега поне класътъ може да направи. Правили ли сте наблюдения върху биенето на сърдцето си? Запримѣръ опрѣдѣлѣте при нормалното си състояние, когато сте въ най-доброто си разположение, колко пжти бие сърдцето ви, колко удари прави въ минута. Послѣ, когато се рѣзко измѣняватъ състоянията ви, имате едно състояние на голѣма радостъ, или едно състояние на голѣма скѣрбъ, прѣбройтѣ каква е разликата на ударитѣ, колко пжти бие сърдцето ви. Ще имате математически данни, за да работите. Послѣ, забѣлѣжете дали ритъмътъ на сърдцето ви е равномеренъ или кратъкъ. Нѣкой пжтъ сърдцето ви бие на дългътъ ритъмъ, но има бързъ и кратъкъ ритъмъ. Правете наблюдения, ще се научите да наблюдавате. Тѣй умътъ ви ще има една конкретна опора, защото както въ всѣко схоластическо учение, вие ще станете като банки, които, като взематъ паритѣ, не знаятъ какъ се добиватъ, а само боравятъ съ хиляди. Не, този банкиринъ да го впрегнатъ да оре, да копае, та така ще види, ще има единъ правиленъ начинъ какъ се добива богатство. А сега вие казвате: „Имамъ хиляда, двѣ хиляди, 10 000 лева“. Не, опасно е това богатство, опасенъ е този приходъ. Та ще наблюдавате и изучавате сърдцето, нѣма да докарате нѣщата до крайностъ.

Добрѣ, сега върху упражненията ще се постарая да ви дамъ по астраленъ начинъ едни малки опжтвания. Гледайте да се пробуди съзнанието ви. На физическото поле има една голѣма мжчнотия. Тя седи въ слѣдующето: че на ума ви нѣкой пжтъ се прѣподаватъ много прѣдмети, които отвличатъ вниманието ви. Колкото и да се пазите, вниманието ви все ще се отвлѣче. Нѣкой пжтъ вие не ги дочувате вжтрѣшно. Значи вниманието ви е занято. Явяватъ се неразбирания, недочувания, вслѣдствие на което нѣкои нѣща не можете да ги въз-

приемете. Запримъръ, азъ мога да ви говоря за сърдцето, а вие ме слушате, но сщеврѣменно сте дали нѣкому рандеву, искате да се срѣщнете въ 8 часа съ нѣкого. Туй е една междина, затова ще има нѣща, които нѣма да разберете. Или седите въ класъ, огладнѣли сте, казвате си: „Дали е приближило врѣме за ядене?“ И понеже вашето съзнание е заето съ тази мисълъ, вие ще пропуснете много нѣщо. Гледамъ ви, нѣкой пжтъ има не само единъ прѣдметъ, но 10-15-20 прѣдмета, които сж заели съзнанието ви, а всичко туй бърка, за да можете да схващате. Запримъръ, вземете нѣкой поетъ. Той нѣкой пжтъ е прѣтърпѣлъ голѣмъ крахъ въ живота си. Пише поезия. Той туря въ поезията си този прѣживѣнъ крахъ, всички тѣзи оттѣнѣци и като четатъ поезията му, казватъ: „Много хубава!“ Втори пжтъ, като излѣзе отъ този крахъ, написва друга поезия, казватъ: „Каква голѣма дълбочина е турилъ!“ Той ималъ разочарования, туй-онуй, турилъ ги въ поезията си, маскиралъ ги, и всички послѣ казватъ: „Какво ли е искалъ да каже?“ – Разочарования. Другъ пжтъ ималъ очарования, въодушевление. Какво ли е искалъ да напише? – Очарование. Добилъ туй, което искалъ. Въ какво сѣди всичката му поезия? Този поетъ билъ боленъ. Трѣбвало да отиде въ Европа на разходка. Отпусчатъ му 30,000 лв. – Описва туй си състояние. Какво ли искалъ да напише? Казвамъ: „Отпуснали сж му 30,000 лв. да иде въ странство, и той пише“. Обратно: искалъ 30,000 лв., не му отпуснали. Написва стихотворения пропити съ скърбъ. Казватъ: „Каква велика философия, каква дълбока мисълъ!“ 30,000 лв. не му достигатъ. Азъ казвамъ: „Поетъ е този, който като пише, вижда нѣщата отъ Божествено гледище, и ги прилага тѣй, както ги вижда“. Поетътъ трѣбва да описва нѣщата отъ чисто Божествено гледище, тѣй както сж, тѣй както вижда нѣщата въ природата. Да описва реалността конкретно, безъ да е ангажиранъ въ нѣщо. Туй е поезия. Сжщото и въ музиката. Сега искамъ, и вие като размишлявате да нѣма ни да ви даватъ, ни да взиматъ 30,000 лв. отъ васъ. И ако азъ съмъ се въздържалъ да говоря за нѣкого, единствената причина, която ме е въздържала отъ да говоря е тази, че не съмъ намѣрилъ хора, на които съзнанието да е чис-

то, като слънцето, безъ петно. Само така, лесно се говори.

И сега, въ този окултенъ класъ, най-първо трѣбва да се подготви съзнанието ви, че като дойдете отвънка тука за единъ часъ, да имате туй възпитание на волята, че да затворите телефонитѣ си, да кажете: „Ние приемаме, не прѣдаваме“. Да се усѣщате свободни. Тогава може да се говори. А сега, като влѣзете въ класъ, единъ звънецъ започва „дръннъ“, другъ „дръннъ“, а вие ставате, ходите, връщате се и прѣдметътъ остава недоразбранъ. И послѣ казвате: „Не разбрахме какво иска да каже учителътъ“. Толкова звънци!

Та, първо въ окултизма трѣбва да се научите да затваряте телефонитѣ си, станциитѣ си. Ще кажете: „Жицитѣ сж заняти.“ Съ какво? – Съ окултната школа. Слѣдъ като свършимъ урока си, пакъ приемаме и даваме. Тѣй ще казвате въ себе си. Ще говорите чрѣзъ внушение. Ще кажете: „Отивамъ на училище. Единъ часъ нѣма да ме безпокоите. Каквото и да има да казвате, единъ часъ ще чакайте“.

Туй упражнение ще трае по 5 минути сутринъ, на обѣдъ и вечеръ (прѣди ядене). Ще го правите по 3 пжти на день за една седмица.

(9 часа безъ 10 минути).

Прѣврѣщане на енергиитѣ

23-та Школна Лекция

I-ва година на Общия Окултенъ Класъ,

3 Августъ 1922 г. Четвъртъкъ 7 часа вечерята

Ст. София ул. Цар Шишманъ сестра Маркова

Тайна молитва!

Ще говоря сега малко върху „прѣврѣщане на енергиитѣ“. Вие отчасти трѣбва да се запознаете съ този великъ законъ за прѣврѣщането. Да кажемъ, че вие имате извѣстно приятно или неприятно състояние на духа, на душата или на тѣлото. Състояние на духа подразбира, че си мислите нѣщо, нѣкоя мисль да ви занимава. Състояние на душата подразбира нѣкакво чувс-

тво въ сърдцето. Тъй че имате нѣкакво състояние или въ ума, или въ сърдцето, или въ волята си. Та туй именно състояние произтича отъ напрѣжението на нѣкаква си сила. За примѣръ, вие ходите и на петата ви се набоде единъ малкъ цигански трънъ и при всѣко стѣпване ще усѣщате една неприятностъ. Значи известна сила е нападнала върху този трънъ, той въздѣйствува на вашия кракъ и вие ставате безпокойни. Който не знае причината за туй ваше състояние, че въ петата ви влѣзълъ този малкъ трънъ, ще каже: „Той така си иска, така си прави, криви се“. А туй кривене произтича отъ този цигански трънъ. Българитѣ изобщо носятъ такива, голѣми игли и като се набодатъ на нѣкой трънъ, започватъ да се човъркатъ съ тази игла, докато излѣзе тръна. Щомъ излѣзе тръна, турятъ уста-та си на това мѣсто, за да поизсмучатъ кръвта и послѣ отгорѣ малко соль. Хубаво, сега този цигански трънъ може да влѣзе въ чувствата ви нѣкъждѣ, защото циганскиятъ трънъ, като неканенъ гостъ, навсѣкъждѣ расте. И ако се случи да минешъ прѣзъ неотжпканъ пѣтъ, дѣто растатъ тия тръне, то не само единъ, но 10-20-30 може да се набодятъ въ крака ти.

Сега, тия тръне сж още по-опасни, когато у васъ се възбуди нѣкое чувство, да кажемъ, чувство на отвращение или омраза. Може да си философъ, може да си религиозенъ човѣкъ, но когато дойде туй чувство, вие ще се измѣните, ще забравите вашата религиозностъ и ще се проявите тъй, както сте били първоначално. Прѣди 20 години гледахъ, какъ двама мисионери въ Северна България се хванаха за гушата и едва не се убиха, но слѣдъ 1/2 часъ се молиха и слѣдъ молитвата, това-онова, цѣлунаха се и си простиha. Питамъ сега: Какво е станало между тѣхъ? Причината е една дума. Тази дума въ даденъ моментъ може да се разбере криво, да подбуди редъ други чувства и да произведе другъ родъ състояние. Трѣбва да знаешъ законитѣ, да прѣвърнешъ тия сили въ положително направление, да ги замѣнишъ съ нѣщо друго.

Сега, да кажемъ, ние говоримъ за омразата. Може да попитате: Не може ли безъ омраза? – Не може. Колкото омразата е по-силна, толкова и любовта е по-силна. Но кога ще бжде любовта по-силна? Щомъ се махне тази омраза, любовта ще бжде толкова по-сил-

на, колкото по-силна е била омразата. И така, омразата е сѣнка на любовта. По тази сѣнка ние ще може да сѣдимъ въ какво направление се намира тази реалностъ, защото, ако не любишъ ще мразишъ. Има обаче едно трето състояние, което е по-лошо отъ омразата. Защото, онзи, който те мрази, той е активенъ. Който те мрази, той взима отъ тебе: или ще те удари, или ще те осакати, кжщата ще ти запали, ако е вѣстникаръ, въ вѣстницитѣ ще пише, иска да те компрометира, и тѣй ще те стѣгне, че да почувствувашъ неговата омраза. Туй е едно ограничително състояние. Онзи, който те обича или който те люби, ще ти направи добро, ще те прѣпоръча дѣто трѣбва, ако си бѣденъ, ще ти даде пари на заемъ, кжща ще ти направи – обратенъ процесъ на първия.

Сега, нѣма да се спирамъ върху психологията, отдѣто сж произлѣзли тѣзи двѣ състояния, защото състоянието на омразата и то си има своето произхождение. Първоначално туй състояние е било естествено, но сега, туй състояние на омраза е нѣестествено. Слѣдователно, въ сегашния животъ, ние трѣбва по възможностъ омразата всѣкога да я правимъ като тилъ на любовта.

И окултниятъ законъ гласи тѣй: Не противодѣйствувай на омразата, понеже щомъ ѝ противодѣйствувашъ, ти ѝ давашъ повече сила. Щомъ ѝ противодѣйствувашъ, ти я признавашъ за реалностъ, а щомъ противодѣйствувашъ на тази реалностъ, ти я признавашъ за сила. Щомъ не я признавашъ, мисли само за любовта, говори само за любовта, а остави омразата така, да си дѣйствува. И право казва Христосъ: „Не противи се злему.“ Защо? – За да не му давашъ сила. Щомъ му противодѣйствувашъ, ти му давашъ сила да черпи отъ тебе. Щомъ твоятъ умъ е заетъ съ нѣкой човѣкъ, който те мрази, искашъ да му противодѣйствувашъ, ти давашъ сила на този човѣкъ да почерпи малко сила отъ тебе. И може да рѣчемъ, че омразата, това е кражба по законенъ начинъ, изнудване, взимане на човѣшката енергия. И който те мрази всѣкога ще те омаломощи, ще те удари, главата, кракътъ ще ти счупи, ще те омаломощи. Ако е въ физическо отношение, той ще удари, ще те осакати, че да не можешъ да му противодѣйствувашъ. Така и въ умствено

отношение, и въ духовно отношение той ще иска да вземе твоята енергия. Слѣдователно, Христосъ казва: „Не противи се злomu, и мисли за доброто въ себе си“. И тамъ е мжчното, понеже злото, това сж интелигентни сщества отъ черното братство и тѣ казватъ: „Противи се на злото, защото само така ще проявишъ своя характеръ“. За тѣхъ, да вършатъ зло, е животъ, да вършатъ добро, е смъртъ. Както въ Бѣлата ложа е изключено злото и всѣки се наказва за него, така и въ черната ложа е изключено доброто, и всѣки се наказва, когато върши добро.

И тия състояния, които усѣщате по нѣкой пжтъ, тѣ сж по внушение. Напримѣръ, ще дойде нѣкой да те убѣди, да ти казва: „Ти му дай да разбере, докажи му, че си добъръ човѣкъ, че не си простакъ, ще се урони твоя прѣстижъ, свий юмука си и се покажи тѣй, че да треперятъ всички наоколо ти“. Въ сщото врѣме ти дойде друга мисль отъ Бѣлото братство и ти казва: „Не, постъпи спорѣдъ любовта си, не обръщай внимание на това, считай, че то не е за тебе“. И почватъ тия двѣ мисли: и едната и другата школа ти говорятъ. Вие сѣдите, сѣдите, казвате: „Ще хванемъ пжтъ“. Вие сте въ Бѣлото братство, а работите съ чернитѣ, на лѣво сте. Защото всѣки моментъ сте или на лѣво или на дѣсно. Разгнѣвишъ се, на лѣво си, любишъ – на дѣсно си. Този пжтъ е такъвъ. Всѣки моментъ ще се мѣнимъ, ту на лѣво, ту на дѣсно, докато дойдемъ въ положение да различаваме тия състояния и веднага да схванешъ момента, че искатъ да те изкусятъ. Като дойдешъ до това, да схванешъ този моментъ, трѣбва да дадешъ на онази твоя интуиция да се прояви, да не ѝ се противишъ. И щомъ не се противишъ, ти ще я побѣдишъ. Но всѣкога, когато човѣкъ може да прѣтърпи извѣстно изкушение, извѣстна съблазнь, той става всѣкога по-силенъ, а не издържи ли извѣстно изкушение или съблазнь, той пада, отслабва. Туй е законъ. Сега, щомъ дойдатъ изкушения, вие не можете да ги избѣгнете. Изкушения ще дойдатъ, изпити ще дойдатъ, не е въпросътъ въ това, горчивитѣ и сладкитѣ чувства ще дойдатъ, това е законъ. При сегашнитѣ условия другъ пжтъ нѣма, ще знае всѣки какъ да ги посрѣща. Този законъ е сщиятъ и въ умствения свѣтъ. Нѣкои мисли сж образувани отъ Бѣло-

то братство, а нѣкои отъ – черното братство. И всѣка една мисль си има своитѣ крайни прѣдѣли. Тогава, азъ ще ви опрѣдѣля слѣдующия законъ тѣй: Тѣзи, които вървятъ въ лѣвата пжтека, въ началото продължаватъ врѣмето, а въ края го съкращаватъ, а онѣзи ученици, които вървятъ въ Бѣлото Братство, въ началото съкращаватъ врѣмето, а въ края го продължаватъ. Азъ ще ви обясня сега този законъ. Единъ свѣтски човѣкъ, запримѣръ, има извѣстно врѣме, мисли и обсъжда, взима му врѣме день, два, три, той му много мисли, какъ напримѣръ, да извжрви единъ пжтъ отъ нѣколко километра. Той ще изпрати цѣла експедиция да провѣри пжтя, да го изслѣдва и ще каже: „По този пжтъ не може да се пжтува“. А онзи човѣкъ, който живѣе по Бога, който върви по Божествения пжтъ, който има интуиция, изведнѣжъ вижда този пжтъ и казва: „Тѣй казва Богъ – може да се пжтува“. Но щомъ дойдемъ до методитѣ на Бѣлото Братство, въ края, като видимъ резултатитѣ, протакаме врѣмето.

Сега, онзи, който ще ти даде пари на заемъ, първо протака врѣмето, за 1, 2 или 3 мѣсеца. Ще мине врѣмето и като дойде срока да събира паритѣ, съкращава врѣмето, ще те стѣгне. И ти, нѣма какво, ще платишъ. Въ Бѣлото Братство този методъ е обратенъ. Въ началото мислимъ и послѣ дѣйствуваме. Но щомъ дойде опрѣдѣления срокъ за плащане и нѣкой иска да ти се отплати, казваме: „Не искаме тия пари, ти ще ги задържишъ за себе си“. Той продължава врѣмето. И тѣй, вие ще гледатѣ процеса, който става вжтрѣ въ васъ. Ако въ началото на живота си още искашъ плода да дойде бързо, да дойде скоро врѣмето, за да постигнешъ нѣщо, тия резултати да дойдатъ бързо, ти вървишъ по лѣвия пжтъ. Ако искашъ бързо да усвоишъ нѣщо, ти вървишъ по лѣвата пжтека. Ако слѣдъ като си работилъ дълго врѣме и оставяшъ плода да дойде най-послѣ, и не бързашъ, ти вървишъ по правата пжтека, по дѣсния пжтъ. Човѣкъ, който е работилъ по свѣтски за своя народъ, той, като е вървѣлъ по лѣвия пжтъ иска да му се направи единъ паметникъ, иска да се пише за него въ вѣстницитѣ. Ако не направятъ това, счита, че тия хора не сж признателни. Когато, единъ човѣкъ, въ дѣсния пжтъ, като дойде врѣме за юбилей, казва: „Нѣма защо да правите това, нека слѣдъ смърт-

ята ми". Той протака времето. Ако искате бързи резултати още в този живот, вие сте в лъво. Ако бързате в началото, вие сте по Бога: ако протакате в началото по свѣта ходите. Ако съкращавате времето в края, по свѣта ходите; ако го продължавате в края, по Бога ходите. Това е законъ вжтрѣ въ васъ. И когато ти се безпокоишъ за резултатитѣ на твоя животъ, за онова, което си направилъ, ти си в лъво. Извършилъ си нѣщо и се безпокоишъ, на лъво си. Запরি мѣръ, безпокоите се: Какво ще стане съ насъ, ами ако не ни кръщаватъ дѣцата, ако не ни вѣнчаватъ? Ти си вече в лъво. Че въ свѣта не си дошълъ да те вѣнчаватъ, да те погребватъ! Това сж нѣща посторонни. Въ кой кодексъ на Евангелието е писано, че човѣкъ ще се вѣнчава и кръщава? Когато Богъ създаде първия човѣкъ, пишеше ли нѣкъдѣ, че ще се вѣнчава? Той венча ли го? Създаде го по образъ и подобие свое. Той каза: „Плодете се, завладѣйте земята, живѣйте по Бога“. Туй е казалъ Господъ. А послѣ, хората като дойдоха, заживяха по свѣтски, казваха: „Трѣбва да се венчаваме, да се кръщаваме, тѣй е казалъ Господъ“. Питамъ: Първиятъ човѣкъ кой го венча? Първитѣ хора кой ги венча? Който венча първитѣ хора, той ще вѣнчае и насъ. Ако е въпросътъ за кръщение, има два вида кръщение: съ вода и съ Духъ. Ако е за кръщение, ще прѣдпочетемъ да ни кръсти Онзи, който кръщава съ Духъ. Попътъ може да ме потопи въ котела си 20 пжти и пакъ ще остана сжщия човѣкъ. Не, ще те кръсти Господъ. И ако ме кръсти единъ пжтъ, стига ми. Сега, кой ще те вѣнчае? – Богъ. Ами кой ще те погребее? Ако е въпросъ за погребване, Господъ ще те погребее, защото той поне ще те и съживи. Щомъ се безпокоимъ, това показва, че ние се безпокоимъ за общественото мнѣние. Тогава ти си в лъво. Туй общественото мнѣние ние бихме го взели прѣдъ видъ, ако се състоеше отъ свѣтци, отъ хора благородни, отъ хора съ най-възвишенъ характеръ, съ умъ, съ рдце и воля. Тѣхното мнѣние ще вземемъ. А тия, отъ които се безпокоитѣ, сж хора, които се подкупватъ всѣки день, на всѣка стѣпка. Какво ще кажатъ тия хора? Единъ видѣнъ тѣхенъ човѣкъ ето какво ми казваше: „Ние, макаръ и да сме лоши хора, ние знаемъ, че когато се яви едно благородно общество, лошитѣ

хора ще се натрупатъ, ще се нахвърлятъ върху него, за да оправдаятъ своитъ грѣхове. И когато тѣ говорятъ за васъ, ние знаемъ, че това сж тѣхни грѣхове". Но, ние не сме толкова глупави хора.

Та при прѣвръщане на енергиитъ, всѣки трѣбва да се земе, да види въ колко врѣме може да прѣвърне извѣстна енергия. Сега, можете да си направите опити. Двама приятели, нека си кажатъ: Кажи ми нѣкога нѣкоя обидна дума, за да видя въ колко врѣме ще ми прѣмине тази обида. Извади часовника си и вижъ въ колко часа те е обидилъ, и за колко врѣме ще прѣвърнешъ тази обида. Напримѣръ, въ 6 часа те е обидилъ, и ще видишъ въ колко врѣме ще можешъ да прѣвърнешъ туй чувство. Дали ще можешъ за 2 минути, $1/2$ часъ, 1 часъ, 2 часа, 3 часа да го прѣвърнешъ. Ако до единъ мѣсець не можешъ да укротишъ туй чувство, значи твоятъ характеръ е слабъ. Ако въ 1-2 часа туй чувство можешъ да го прѣвърнешъ, тази обидна дума да я прѣвърнешъ, да ти стане обикновена дума и то не само да я прѣтърпишъ, но да стане музикална дума за тебе, то значи, че имашъ силенъ характеръ.

Сега, азъ ви обяснявамъ прѣвръщането на енергиитъ по слѣдния начинъ: Да кажемъ, че влизате въ една гостилница, окултенъ ученикъ сте, или християнинъ, но нѣмате пари. Гостилничарътъ те пита: Имате ли пари? – Нѣмамъ, „Но шапката ти е хубава, за шапката едно ядене ти давамъ". Слагашъ шапката си. Питамъ: На кого трѣбва да благодаришъ: На шапката си или на гостилничаря? – На шапката. Влизашъ втори пжтъ въ гостилницата. Нѣмашъ шапка вече, но хубави сж ти обувката. Пари нѣмашъ. Гостилничарътъ казва: „За обувката ти може да ти дамъ единъ обѣдъ". Събувашъ обувката си, оставашъ босъ. Кому трѣбва да благодаришъ? – На обувката, а не на гостилничаря. И ако този гостилничаръ ти каже: „Благодари, че азъ те нахранихъ". – Да, но заради шапката. „Благодари, че и втори пжтъ те нахранихъ". – Да, но заради обувката. Думитъ на гостилничаря сж върни до извѣстна степенъ. Може този гостилничаръ да иска само да ви изпита, може обратното да се случи; той иска само да ви изпита, да види какво ще мислите заради него. Може да ви вземе шапката и пакъ да ви я върне назадъ. Той иска да скрие своята добродѣтелъ. Вие ще благодаритъ на шап-

ката си и той ще повърне шапката ви назадъ. Но като благодаритъ на вашата шапка и той ви я върне назадъ, той играе на табла, той е спечелилъ. Въ игрането, обаче, не ви ли върне шапката и обувката, въпросътъ е рѣшенъ, никаква благодарностъ.

Сега, нашитѣ възпитатели въ църквата искатъ да имъ благодаримъ. Хубаво, ако тѣ сж взели нашитѣ шапки, нашитѣ обувка и палта, и не ги върнатъ, а срѣщу тѣхъ ни дали по три порции ядене, за какво да имъ благодаримъ? Азъ казвамъ: „Благодаретъ на хубавитѣ си шапка, обувка и палто, че можакте срѣщу тѣхъ да вземете три порции ядене“. На васъ нѣма защо да благодарятъ. Хубаво, азъ прѣвеждамъ сега. Ако единъ свѣщеникъ те кръсти, какво ще спечелишъ: Ако този свѣщеникъ слѣдъ като тѣ кръсти, ти станешъ единъ благороденъ човѣкъ, добръ; но, ако слѣдъ като тѣ кръсти той, ти станешъ единъ разбойникъ, послѣденъ, негодяй, колко струва неговото кръщение? По-добръ да не тѣ крѣщава. Слѣдователно, ние въ всѣки единъ моментъ трѣбва да знаемъ какъ да трансформираме тѣзи енергии, които всѣки денъ се накоплѣватъ въ видъ на чувства, мисли и дѣйствия вътрѣ въ нашето тѣло. Ние не можемъ да изискваме отъ нѣкой човѣкъ да бжде тѣрпѣливъ, не трѣбва да му налагаме тѣрпѣнието отвѣнка. Той трѣбва отъ вътрѣ да съзнае туй, въ неговото съзнание трѣбва да се роди туй тѣрпѣние. Тѣрпѣнието не може да бжде всѣки моментъ. Тѣрпѣнието нѣкога е съвмѣстимо, нѣкога е несъвмѣстимо. При какви случаи трѣбва да имаме тѣрпѣние? Ако азъ съмъ слабъ и прѣдъ мене бѣсятъ нѣкой човѣкъ, ще тѣрпя, туй е Волята Божия. Но ако азъ съмъ силенъ човѣкъ, и нѣкои слабохарактерни хора бѣсятъ нѣкого прѣдъ мене, азъ нѣма да тѣрпя, нѣма да запазя своето тѣрпѣние, ще стана, ще вържа този човѣкъ, ще гледамъ да го разубедея и нѣма да кажа, че волята Божия е такава. И слѣдователно, кога ни се прѣпорѣчва тѣрпѣние? Когато съмъ слабъ, ще тѣрпя, защото слабиятъ трѣбва да тѣрпи. Когато съмъ силенъ, нѣма да тѣрпя. Щомъ си силенъ, веднага трѣбва да помагашъ. Сега, вие може да наведете мисълта, че Богъ се нарича дълготѣрпѣливъ. Но знаетъ ли отъ що произтича съображението на Бога въ Неговото дълготѣрпѣние? Господъ знае, че ако се разгнѣви, свѣтътъ ще отидѣ. Слѣдовател-

но, заради послѣдствията, които може да произлѣзатъ отъ Неговото разгнѣвяване. Той е дълготърпѣливъ. На едного, ако той се разгнѣви, свѣтътъ ще отидѣ. Защото, ако той се разгнѣви, тѣй ще се разгнѣви, както хората никога не сж виждали. Тази е причината, задѣто Богъ е толкова дълготърпѣливъ. Той знае, че слабохарактернитѣ, грѣшнитѣ хора нѣма да Го заставятъ да измѣни на законитѣ, които той е поставилъ, да наруши своя миръ, и да трѣгне по тѣхнитѣ умове, да върви по тѣхния пѣтъ. Той ще върви по своя пѣтъ. Слѣдователно, въ туй отношение, търпѣнието си има мѣсто и ние трѣбва да бждемъ като Бога. Ако нѣкой ни критикува, ние ще вървимъ по своя пѣтъ. Нѣма да се спираме да разсждаваме за критиката. Спремъ ли се да разсждаваме, даваме сила на критиката. Ние ще вървимъ въ този пѣтъ, въ който сме убѣдени, който сме опитали.

Сега, въ Чамъ-Кория, въ една своя бесѣда разпр-авяхъ на слушателитѣ си, че отъ 15 годишна възраст до 70 годишна възраст мъже, жени, дѣца, се качихме на Мусала. „Лѣжа е“, казватъ, „не може да бжде това, искатъ да ни заблуждаватъ“. Седемдесетъ годишенъ човѣкъ не може да се качи на Мусала! Единъ отъ присжествующите сѣди и казва: „Азъ съмъ свидѣтель на това, вѣрно е“. Ама, наистина, кажете, вѣрно ли е това? Хората считатъ тия нѣща измислици. Ако тия нѣща, които сега правишъ, прѣдъ тѣхни очи, хората ги считатъ за измислици, какъ ще ги убѣдишъ въ нѣща, които не сж видѣли?

Вие, въ своитѣ разсждения, като ученици на една окултна школа, всѣкога трѣбва да се спрете и да обсждите въпроситѣ. Запримѣръ, заслужава ли да се прѣвърща енергията, иматъ ли достатѣчно енергия да я движите и т.н. Защото, въ дадения случай, може да иматъ много по-важна работа, която трѣбва да вършимъ, отколкото да се занимаваме съ празни работи. И всички сж забѣлѣзали, че щомъ дойде едно изкушение, мисълта всѣкога се налага по слѣдния начинъ. Трѣбва да рѣшишъ нѣщо и мислишъ, че ако тѣй постжпишъ, работата ще се уреди, ще се улесни. Постжпишъ ли така, работата не само че не се урежда, но се забърква още повече. Въ нѣкои случаи, необходимо е да оставишъ тази мисълъ, съвършено да я игнорирашъ, да трансфор-

мирашъ своята енергия и да си вървишъ по правия път, да си вървишъ по пътя на своето развитие.

Нѣкой път, нѣкой чувствува, че е нервенъ и не може да търпи. Казва: „Не мога да търпя“. Защо си внушавате, че не може да търпите? Туй е едно външно отъ вънка! Прѣдставете си, че четирима души те уловятъ, връзватъ те и те питатъ: Не можешъ ли да търпишъ? – И ти удрятъ 50 удара. Нѣма ли да търпишъ? Ще търпишъ, и отвънка ще идешъ. Ако четирима души съ тия тояги те заставятъ да търпишъ, защо да не можешъ тогава по сѣщия законъ да кажешъ: Азъ мога да се въздържамъ! Можешъ, защо не. Но само че ние като си внушаваме тия нѣгативни мисли, казваме: „Не мога“. Ще си внушите: Мога, мога да издържамъ. Нѣма да кажешъ: Мога да издържамъ страданията, но ще внесешъ Любовта въ душата си, и ще кажешъ: „Съ Любавта всичко мога да издържамъ“. Дойде ти нѣкоя глупава мисълъ, не отричай тази глупава мисълъ, но кажи си: „Съ Мждростта всичко мога да направя“. Дойде лъжа, не отричай лъжата, но си кажи: „Съ Истината всичко мога да направя“. И тогава ти почерпвашъ сила. И така, като дойде да приложите окултния законъ, всѣкога ще употребявате думи и фрази положителни. Употрѣбите ли една нѣгативна дума, отъ какъвто характеръ и да е, тя всѣкога носи въ себе си лоши послѣдствия. Кажешъ ли: „Ще се разболѣя, ще умра, тя нашата работа нѣма да трѣгне напредъ“, лошитѣ послѣдствия идватъ. Не, всички тия мисли не сж за окултния ученикъ. Даже ученицитѣ на черното братство сж много по-смѣли въ своитѣ твърдѣния. Тѣ идватъ и употребяватъ положителнитѣ методи на Бѣлото Братство. Единъ ученикъ на черното братство не казва „не“. Той казва: „Азъ ще направя добро“, но като получи силата, употребява я за зло. Затуй, много отъ Бѣлото Братство се дегизиратъ и отиватъ въ черното братство за изучаватъ методитѣ имъ, и много отъ черното братство пъкъ отиватъ въ Бѣлото Братство да изучаватъ тѣхнитѣ методи. И двѣтѣ тия школи трѣбва да се проучватъ.

Запримѣръ, и лошиятъ човѣкъ казва: „Азъ ще спечеля, силенъ ще стана.“ И добриятъ човѣкъ казва: „Азъ богатъ ще стана“. Но и двамата, като придобиятъ силата, изобщо изразходватъ тази сила. Единиятъ ще

изнасилва, а другиятъ ще прави благодарение, но и единиятъ твърди, и другиятъ твърди.

Сега, вие, като ученици на тази Велика школа, всъки единъ отъ васъ, ще бжде положителенъ въ доброто. Нѣма да казвашъ: „Азъ ще му отмжстятъ“, но ще казвашъ: „Азъ ще му се отплатя съ Любовь, азъ ще му се отплатя съ Мждростъ, азъ ще му се отплатя съ Истина, съ Правда, съ Добродѣтѣль, съ Милосърдие“. Тѣй ще му се отплатя. И само по този начинъ енергиитъ, тия сили може да се трансформиратъ отъ едно състояние въ друго, понеже всички енергии сж свързани съ разумни същества и ние трѣбва да учимъ езика на всички разумни същества, и когато знаешъ езика имъ, тѣ ще те слушатъ, но когато не знаешъ езика имъ, тѣ не помагатъ. И сега, ние всички изучаваме езика на нѣщата. Знаетъ ли какъвъ е този Божественъ езикъ? Двѣ нѣща има, по които вие може да го познаетъ. Когато сте научили нѣкои отъ Божественитъ думи и сте се молили, вие ще усѣтите тукъ долу подъ лъжичката една топлина, ще се разшири душата ви и усѣщате, че скоро ще ви се отговори, получавате насърчение. И не се минава часъ, два или три и както сте усѣтили, тѣй ви се отговаря. А нѣкой пѣтъ се молитъ, усѣщате една твърдостъ, ожесточение, като че ли молитвата ви е една педя надъ главата ви и не дохожда никакъвъ отговоръ. Вие говорите съ Бога на единъ непознатъ езикъ и той не ви отговаря. Когато говоримъ съобразно Неговата Воля, Той ни отговаря.

Сега, въ окултната школа, законътъ за трансформиране на енергиитъ е свързанъ съ необходимостта на нѣщата. Всѣкога когато започвате да опитвате закона, ще започнете съ необходимостта въ живота. Гладенъ сте, имате нужда само отъ хлѣбъ. Вие ще вземете въ ума си тази първа мисълъ, да отстраните глада си, да успокоите организъма си. Нѣма да турите въ ума си никаква друга мисълъ, а само ще концентрирате мисълта си, да придобиете хлѣбъ, т.е. храна, обѣдъ, да се нахраните. Туй ще бжде мисълта ви. Щомъ придобите първото, ще трѣбва да се успокоите, напимъръ да замислите да спите нѣкъдъ. Тогава, ще концентрирате ума си за спане. И тогава, спорѣдъ туй, ще се нареждатъ всички ваши нужди, спорѣдъ степенъта на необ-

ходимостъта. Спазвате ли този законъ така, ще може да ви се отговори на молитвата. Но, турите ли всички тия желаня вкупомъ, да искате всичко изведнажъ, всички тия работи ще закжснѣятъ и всички ваши планове нѣма да се постигнатъ, защото не сте спазили този законъ на послѣдователностъ. Ще се молите за първото необходимо, за туй, безъ което не можете, послѣ за второто, третото, четвъртото и т.н. Тѣй работи Божествениятъ законъ, въ математическа точностъ. Но измѣнишъ ли нѣщата, първо да туримъ второстепеннитѣ нѣща, законътъ самъ по себе си се измѣня.

Сега, само чрѣзъ този законъ за трансформиране на енергиитѣ, може да се създаде една разумна хармония. Запримѣръ, не ще бжде разумно отъ моя страна да си туря най-лошитѣ дрехи, съ отвратителна миризма, да влѣза въ дома ви и да кажа: „Търпете ме сега, обичайте ме“. Не се позволѣва така да се отнесете нито къмъ една любовница, освѣнъ само за изпитъ. Не се позволѣва отъ моя страна да изкушавамъ никого, нѣмамъ право, освѣнъ ако е за изпитъ. Слѣдователно, отъ моя страна, азъ трѣбва да бжда толкова коректенъ, че да не давамъ поводъ никой отъ съкласницитѣ ми да изгуби своето равновѣсие, нито пъкъ той да послужи за изкушение, защото нито азъ печеля, нито той печели. Да кажемъ, нѣкой братъ отъ васъ изгубилъ своето равновѣсие, разсърдилъ се и вие се съберѣте, и почватъ да разправятъ туй, което не е нужно да се разправя за него, за неговата нѣгативна страна. Това нѣщо мине прѣзъ цѣлия класъ и послѣ всички разправяте, че такъвъ ученикъ като него, нѣмаме. Всинца сте пропаднали въ изпита си, всички сте въ лѣво. Щомъ този братъ, този ученикъ е съгрѣшилъ, вие се съберѣте, направете една молитва, пратете една благородна мисълъ къмъ него, почерпете нѣщо отъ неговата грѣшка, и кажете: „Слава Богу, че Господъ ни даде една много добра бесѣда и много благодаримъ на този братъ, че той стана единъ образецъ, и ни даде единъ изпитъ“. И тогава пращайте му хубави мисли, той ще се насърчи. Вие сте въ дѣсно. Това е трансформиране на енергията. И така трѣбва да постѣпвате. И тѣй за въ бждеще, като ученици на школата, вие трѣбва да приложите този законъ. Той е за васъ сила. Само тѣй, по

този начинъ вие можете да се развивате правилно. Ако почнете да го прилагате въ дѣйствиe, ще забѣлѣжите едно растене, просвѣщение на вашия умъ, смекчаване на вашето сърдце, усилване на вашата воля.

Единъ примѣръ. Азъ казвамъ че тѣрпя. Вие идвате въ стаята ми, азъ имамъ работа, искамъ да пиша или да коригирамъ нѣщо, изваждамъ часовника си, но нищо не ви казвамъ, защото спорѣдъ окултния законъ не е позволено да се каже: Имамъ работа, елате другъ пжтъ. Туй не се позволѣва. Споредъ окултния законъ, ученикътъ като дойде, той самъ трѣбва да се съти, че е врѣме да си отиде. Азъ изваждамъ часовника си, гледамъ го. И колкото повече у мене се заражда желание той да си отиде, толкова повече у него се заражда желание да стои. Направете опитъ. Нѣкой пжтъ ти искашъ нѣкой да си отиде, а у него се заражда два пжти по-силно желание да сѣди по-дълго врѣме. Той се усѣща, като че ли нѣкой го привлича. Обратенъ е процесътъ. Другъ пжтъ, ти искашъ нѣкой твой приятель да стои повече, че го обичашъ, а нѣма да се минатъ 5 или 10 минути, той ще каже: „Сбогомъ, и другъ пжтъ ще дойда у васъ“, ще си отиде. Това му е внушено отъ чернитѣ братя. Но туря ли си мисълта: Нѣма ли да си отидѣ той? – Вижъ, че той намѣрилъ за какво друго да говори. Ще си извадишъ часовника и ще гледашъ колко врѣме ще стоишъ тихъ и спокоенъ като Диогена, безъ да нарушишъ равновѣсието си. Ще стоишъ тихъ и спокоенъ, като че нищо не е станало, макаръ да се е изминалъ и цѣлъ день. Ако той стои цѣлъ день и ти не си изгубилъ равновѣсието си, спечелилъ си. А той като си излѣзе, ще каже: „Не трѣбваше да сѣдя толкова, малко го прѣкалихъ“. Той усѣща, че е далъ повече. Ако той стоялъ повече и те прѣдизвикалъ, изкаралъ те е отъ равновѣсие, то като си излѣзе ще каже: „Още единъ пжтъ бихъ желалъ да отида при него по сжщия начинъ“. Това сж чисто психологически процеси, които ставатъ въ васъ. Повечето отъ васъ имате тѣзи опитности. Туй е единъ великъ законъ, който трѣбва да разбирате, трѣбва да го спазвате. Той регулира нѣщата.

И тѣй, за да се създаде единъ характеръ чрѣзъ трансформиране на тия енергии, не е лесна работа. Имайте прѣдъ видъ, че великиятъ Божественъ Духъ, ко-

йто отъ хиляди години работи върху васъ, съ малко нѣщо е измѣнилъ характера ви, малко нѣщо сте направили. Даже и когато нѣкой отъ васъ влѣзе въ Бога, колко мъчно се измѣня характера му. Има моменти, когато той трѣбва съвършено да се измѣни, да влѣзе въ новия животъ, но докато дойде до новия животъ туй измѣнение става много медлено. Щомъ влѣзе въ новия животъ, нѣщата сж вече коренно измѣнени.

Та, сега ще мислите върху трансформиране на енергиитѣ, ще мислите, ще имате желание да видите до колко сте силни. И всички ще гледате да трансформирате вашитѣ енергии, да ги прѣвърнете въ положителни. Щомъ трансформирате, вие печелите.

Сега, останалата частъ отъ врѣмето може да употребите за въпроси, които ви интересуватъ.

Братъ Стойчевъ направи нѣколко бѣлѣжки къмъ всички ни по случай приближаващото ни заминаване на събора на Всѣмирното Бѣло Братство въ гр. Търново.

Учителътъ продължи...

Тая година ние ще приложимъ закона, и онѣзи, които дойдатъ въ Търново, ще дѣйствуватъ и послѣ ще мислятъ. Всички ще дѣйствуватъ. Ще имате опити, и отъ резултатитѣ на тия опити ще мислятъ. Онѣзи пъкъ, които искатъ да разсждаватъ, да мислятъ, да не идватъ. Които искатъ да разсждаватъ, да идатъ въ свѣта, тамъ е мѣсто за разсждения. Ние пристѣпваме къмъ опити. Отъ 20 години сме философствували, сега е врѣме за малки опити.

Нѣкой отъ васъ, които искатъ да бждатъ първи, да взематъ първото мѣсто; ето какъвъ опитъ ще имъ дамъ. Да отидатъ вечерно врѣме на Мусала, като ще минатъ прѣзъ рилската пустиня, прѣзъ Марица, Тунджанската долина и да се върнатъ назадъ. Като се върнемъ отъ събора, нѣкои, които искатъ да направятъ този опитъ, ще имъ го дамъ. Героитѣ ще идатъ сами, а послѣ по двама ще отиватъ. Ако вие не можете да прѣбродите отгорѣ Мусала, какво можете да направите? Въ древнитѣ врѣмена, кой какъвто връхъ прѣброди, туй може да направи въ свѣта. Всички адепти, всички учители въ миналото все сж минавали прѣзъ високитѣ мѣста.

Нѣкои отъ васъ искатъ изпити. Такъвъ ще бжде изпита: отиване до Мусала, вечерно врѣме на мѣсѣчи-

на. А може да бжде и другъ изпитъ: да прѣбродятъ Мусала въ една тъмна, бурна нощъ, при снѣгъ до колѣне. Издържитъ ли го, ние ще кажемъ, че вие, на физическото поле сте единъ първокласенъ герой. Но ако вие и денемъ не можете да прѣминете Мусала, у насъ нѣма привилегии и ще кажемъ: „Братко, туй не е много нѣщо и не можа“. Тѣй, значи, по достойнство, и който издържи, ще му дадемъ първо мѣсто. Защо? – Защото го заслужава. Първото мѣсто ще ви дадемъ, и послѣдното мѣсто ще ви дадемъ.

Сега, туй ще бжде първиятъ опитъ за всички, все млади сте дѣ, за всичкитѣ ученици. Това е единъ много тежкъ изпитъ. Да минете прѣзъ тази рилска пустиня, васъ ще ви настрѣхнатъ коситѣ, а нѣкой отъ васъ може да боледуватъ и по цѣли седмици. Единъ приятелъ, като ходихме сега на Мусала, самъ се върна назадъ, мина прѣзъ рилската пустиня, и ето каква бѣше неговата опитностъ. Той остана самъ съ жена си, а доста напредъ вървятъ други двама и ми се изповѣда: Когато вие заминахте, отъ всѣки храстъ азъ виждахъ, че изпжкватъ живи хора, настрѣхваха ми коситѣ. И наистина, като навлѣзете въ тази долина на рилската пустиня, тамъ е пусто, нигдѣ птичка не пѣе, а само чувате шумоленето на листата и клончетата на дървѣтата. И да минете вечерно врѣме въ тъмнината! А пжкъ да се качитѣ по южния склонъ! Най-първо този пжтъ трѣбваше да го минете денемъ, за да не си правите илюзии, че е лесно. Послѣ – по мѣсѣчина, и най-послѣ – въ тъмна бурна нощъ. Само три опита, иначе вие сте изгубени. Тамъ животътъ ви ще е въ опасностъ. Щомъ направите този опитъ, въ тия мѣста има извѣстни енергии, отъ които ще се ползватъ. Този пжтъ е единъ отъ най-добритѣ пжтища. Това е окултна долина. Тамъ се всѣлили все духове на мълчанието и сж изпждили всички птички. Като влѣзешъ тамъ, усѣщашъ, че всички тия енергии все навжтрѣ отиватъ, и ставашъ все по-сериозенъ, и по-сериозенъ. Нѣщо грандиозно! Щомъ минешъ Мусала, влѣзешъ въ Тунджанската долина веднага сърдцето ти се отваря, става весело, радостно. Отъ едната страна като минавашъ си сериозенъ, а отъ другата страна – веселъ. Тия двѣ състояния сж отлични.

Та природата въ тази рилска пустиня е грандиозна, величествена! Човѣкъ трѣбва да прѣкара тамъ

денъ, два, три, за да види какво хубаво мѣсто е тамъ за размишление.

Та, разбира се, ученицитѣ трѣбва да започнатъ съ тия опити, понеже въ България вие имате удобства съ тия високи мѣста, съ тия планини. Въ Египетъ и другадѣ, изкуствено сж създавали тия нѣща, а тукъ, природата на готово ни ги е дала. Затова тази година ще започнемъ съ методитѣ, ще дѣйствуваме всички.

Като дойдете сега на събора, всички ще работитѣ, никакви привилегии! И вие, софиянци, да има 20-30 души повече за всѣка една работа. Всички да работитѣ съ готовностъ. Никой да не казва: Тази работа азъ не мога да я направя. Ние ще започнемъ примѣра отъ най-старитѣ, отъ най-силнитѣ. И тогава, младитѣ ще работятъ по сжщия начинъ. Единъ е законътъ, на който ще се подчинявате. Едно мнѣние е. Ще опитаеме закона и ще видимъ какви сж послѣдствията. Туй състояние ще ни даде свобода, една вѣра, да опитаеме, да приложимъ Божията Воля безъ никакво коригиране. Не може другояче. Ще опитаеме туй, безъ никакво измѣнение. Определя ви се единъ маршрутъ, ще го изпълните безъ измѣнение. Като ходихме на Мусала, казахъ имъ: Като дойдемъ до тѣзи мѣста на снѣговетѣ, никой нѣма да ходи по този пѣтъ, ще вземемъ малко на страна. Четирма души, обаче, отстѣпиха отъ туй правило, но се тѣрколиха надолу, и двамата отъ тѣхъ се спасиха по чудо. Контузиха се. Единъ ученикъ вѣрви съ мене, и ми казва: „Позволи ми да мина по този пѣтъ“ – иска да вѣрви по снежния пѣтъ. Ще пѣтувашъ по този пѣтъ, по който и азъ вѣрвя. Когато Господъ ти каже да минешъ прѣзъ снѣга, прѣзъ снѣга ще минешъ, но сега ще обиколишъ, ще минешъ прѣзъ канаритѣ. Всѣки пѣтъ ще минавашъ по начертания отъ Бога пѣтъ. Ние благодаримъ, че тия двама души тѣй благополучно се спасиха. Мжжъ и жена бѣха тѣ, около 100 метра надолу се тѣркаляха. За непослушанието имъ бѣше това, искаха да минатъ по снѣговетѣ. Сега, отъ всинца ви се изисква послушание, вжтрѣшно послушание.

Нѣкой ще кажатъ: Мене този духъ ми говори тѣй. Този Духъ на всинца ни еднакво трѣбва да говори. Духъ, който на мене едно говори, на тебе друго, той не е този истинскиятъ Духъ. Едно трѣбва да ни говори той. Туй разпореждане и за мене, и за тебе, и за вс-

инца ни, е едно. Неговата воля трѣбва да бѣде Божествената Воля, която трѣбва да изпълнимъ безъ никакво съмнѣние. И тогава резултатитѣ ще бѣдатъ отлични. Моята опитностъ е: Тамъ дѣто се изпълнява Волята Божия, всѣкога има добри резултати, безъ никакво изключение. Тамъ, дѣто най-малко се отклонимъ отъ Волята Божия, веднага идватъ лошитѣ послѣдствия.

Ето, азъ ще ви приведа единъ случай, който ми разказваше една сестра. Тя направи своя опитъ до Витоша, но като се връщала за Драгалѣвци, допива ѝ се вода. Доближава до чешмата, иска да пийне само 2-3 глѣтки, за да накваси гърлото си, но нѣщо много опрѣдѣлено отъ вжтрѣ ѝ казва: „Не пий, върви си по пътя“. Тя разбира гласа, но си мисли: Само 2-3 глѣтки! Спира до чешмата, нѣма съ какво да пие, вижда едно младо момиче, че си налива стомнитѣ. Помолва го тя да пие отъ нейнитѣ стомни и селянчето ѝ разрѣшава. Дига стомната къмъ устата си, но не успѣва нито една глѣтка да пийне, когато изтървава стомната отъ ржката си и я счупва. Стои тя сега прѣдъ счупената стомна и пакъ съ засѣхнало гърло, но не мисли вече за това, а какъ да плати стомната, въ себе си нѣма ни стотинка. А селянката настоява, иска да ѝ се плати. Тази сестра ѝ прѣдлага шапката си. „Не ми трѣбва твоята шапка, пари, 15 лв. искамъ“. „Нѣмамъ“ – „намѣри“ – върни се гдѣто си ходила! „Слушай“, казва сестрата, „азъ сама съмъ учителка, нѣма да те излъжа, ще си отида въ София и нарочно ще се върна да ти донеса 15 лева“. Взима ѝ адреса, името ѝ, и така се разрѣшава въпроса.

Сега, азъ ви вѣрвамъ. Мене ми направи добро впечатлѣние това, че у всинца ви има добра воля. Като гледахъ тия 104 души, които се качваха за Мусала, стоятъ прѣдъ снѣговетѣ, питатъ: Учителю, да трѣгнемъ ли по този пътъ? Гледамъ, опасенъ пътя, снѣгове. Казвамъ: Може. Като урнаха ония 104 души, въ единъ часъ отгорѣ стигнаха Мусала. Казвамъ: „Съ тия ученици може да се прѣвзематъ високитѣ върхове. Тази е една добра черта у тѣхъ, може да се използва за добро“. И всички се върнаха благополучно, освѣнъ ония двамата, контузѣнитѣ. Този бѣше единъ инцидентъ. Въ всички, които ме слушатъ, има добра воля, опитѣтъ показва това, но искамъ всички добрѣ да испол-

зувате енергиитъ си. Онѣзи отъ васъ, които ще останатъ въ София, на които работитъ не ще могатъ да се уредятъ, искамъ да спазватъ днитъ на събора, да се събиратъ на групи отъ по 10-15 души да сж въ връзка, астрално да се свържатъ, тъй щото да има една връзка между насъ и тѣхъ.

Вѣрвамъ, че тази година много работи ще се изправятъ. Невидимиятъ свѣтъ много работи. Ние трѣбва да сме готови. Другъ е, който работи сега заради насъ, а ние разработеното ще го копираме, ще гледаме да не развалимъ Божия пжтъ, Божия планъ, да не изопачимъ Божието Слово. Точъ въ точъ, всичко да изпълнимъ, всички наредби да изпълнимъ. Да бждемъ примѣрни ученици на Бѣлото Братство. Защото, нѣма да се минатъ много години, и ще дойдатъ отъ другитъ мѣста Братства, които ще искатъ да се съединятъ съ васъ, да видятъ, какъ живѣете вие. Трѣбва да бждете готови. Сега, прѣдъ васъ стои едно много добро бждеще, нѣма какво да се обезсърчаватъ. Дѣйствително, отъ Търново се турятъ самари, но всѣки самъ си туря самара. Като дойдете ние питаме: Братко, този самаръ е за тебе, този гемъ е за тебе, можешъ ли да си го туряшъ самъ и да си го снемашъ самъ? Ако можешъ самъ, вземи го. Защото ние нѣмаме срѣдства, не разполагаме. Туй е въ фигуративна смисълъ. Като кажа: единъ пжтъ: Ще го извърша! - Вѣренъ ще бжда на себе си. Който бжде вѣренъ на себе си, ще бжде вѣренъ и на Бога. А по-хубаво нѣщо отъ това - нѣма. Да имашъ благоволенieto на Бога, на ангелитъ, на свѣтиитъ! Да имашъ разположението на Бога! Какво по-хубаво отъ това? Да сме въ хармония и съгласие съ този Великъ законъ! Тѣ нѣма да ни дадатъ нѣщо, което да не можемъ да изпълнимъ, нѣма да изискватъ отъ насъ невъзможни нѣща. Тѣ ще ни дадатъ нѣща възможни, съобразно съ нашия умъ, сърдце и воля, нѣща, които ще ни облѣкчатъ, просвѣтятъ, тъй щото нѣма какво да се обезсърчаваме.

Т а й н а м о л и т в а !

Послѣдна бесѣда отъ I-та Школна година на Общия
Окултенъ Класъ.

Съборътъ прѣзъ 1922 год.

Велико Търново

Азъ бѣхъ на събора прѣзъ 1922 година. За тамъ мога да Ви разкажа слѣдното. Прѣзъ 1922 година за прѣвъ пѣтъ отидохме на братски съборъ. Тѣй като толстоиститѣ имаха конгресъ въ Търново прѣди нашия съборъ, прѣди 19 августъ, а се ползваха съ 75 % намаление по желѣзницитѣ, всички наши братя отъ провинцията използваха това разрѣшение за конгреса и се снабдиха съ евтини билети за влака.

Събрахме се ние въ Търново и изкарахме първо вегетарианския конгресъ. Тамъ азъ видѣхъ много идеалисти. Особено Йорданъ Ковачевъ, адвокатъ отъ Стара Загора, такава прочувствена и смислена рѣчь изнесе въ читалището въ Велико Търново, че всички съборяни и конгресисти останаха поразени. Имаше и единъ попъ, на Симеонъ Арнаудовъ баща му. Той бѣше свѣщеникъ въ църквата „Свѣта Богородица“ въ Арбанаси и ни покани да отидемъ при него. Ние отидохме 30 души отъ братята и ни постлаха рогозки въ двора на манастиря. Изнесоха манастирски постелки и завивки и ни завиха на двора. Двѣ нощи спяхме въ църквата въ Арбанаси. Обаче свѣщеникътъ първо изнесе такава рѣчь за вегетарианството, че всичкитѣ се зачудиха какъ така свѣщеникъ може да говори противъ курбанитѣ, противъ отчитането молитви за умрѣли и особено противъ коленето на курбани при умираването на нѣкого.

Така, много хубавъ и смисленъ ни се видя вегетарианскиятъ съборъ и слѣдъ това започна пѣкъ нашиятъ съборъ. Братството си имаше градина на Севлиевското шосе и въ тази градина имаше братска колиба. То „колиба“ я думаха, но всжщностъ бѣ двуетажна кжща. И хубаво лозе имаше освѣннъ градината и понеже бѣхме много, около 500 или 1,000 души, то бѣха наели наоколо у съсѣдитѣ градини и бѣха направили тамъ палатки въ единъ голѣмъ районъ - цѣлъ лагеръ за съборянитѣ. Бяха ни казали прѣдварително, че на 19 августъ всички, облечѣни въ бѣло, ще отидемъ въ читалището, кждѣто Учителътъ прѣдъ гражданитѣ ще изнесе първата Си бесѣда. Бяхме взели разрѣшение отъ военното министерство за събора и бѣха изпратили една дружина или рота да ни пазятъ - улицитѣ бѣха заградени отъ двѣтѣ

страни съ войници, да ни пазятъ. Тъй като поповетъ бѣха обявили съ обявления, разлепени по улицитъ изъ града, че ще има диспутъ между търновския владика и Петъръ Джновъ и ученицитъ Му, гражданитъ се бѣха натрупали, както по 1 май тука, въ София на манифестациитъ. Бяха се натрупали, обаче войницитъ пазеха да не влиза никой вътрѣ въ платното на шосето. И ние така, по четирима въ колона, прѣминахме и отидохме и напълнихме салона. Учителътъ не вървѣше съ насъ, Той отидѣ отдѣлно. Не сме Го видѣли даже защото ние вървѣхме така кротко, спокойно. Когато отивахме надолу, мълчешката отивахме. И като влѣзнахме, ние заехме първия етажъ, а поповетъ отъ околията бѣха напълнили горѣ балконитъ на читалището.

Имахме единъ братъ на име Стойчевъ, добъръ хиромантъ, чиновникъ бѣше въ Народната банка въ София и бѣше отворенъ, интелигентенъ човѣкъ. Той излѣзе най-напрѣдъ и говори: „Какво искатъ отъ тѣзи хора, погледнетъ ги всичкитъ въ лицата! Тѣ сж хора, които месо не ядатъ, вино, ракия не употребяватъ. Вегетарианци. Съ карти и хазартъ не се занимаватъ, и съ дребни работи не се занимаватъ. Това сж хора, които се хранятъ само съ плодове и се молятъ на Бога, искатъ да живѣятъ братски животъ. И затуй бждете тѣй внимателни и изслушайте сказката, която ще изнесе нашиятъ Учителъ Петъръ Джновъ.“

Слѣдъ това братскиятъ хоръ, ржководенъ отъ Симеонъ Симеоновъ, изпя пѣснитъ „Зора се чудна зазорява“, „Братство, единство“, „Излѣзълъ е сѣячъ да сѣе“ и „Росна капко“. Като изпяхме тѣзи пѣсни, Учителътъ излѣзе на катедрата. И като излѣзе, владиката стана – той бѣше сѣдналъ най-отпрѣдъ, прѣдъ завѣсата и каза: „Ние искаме диспутъ!“ Тъй, ама фелдфебълътъ, който бѣше пратенъ вътрѣ въ самата зала на читалището, стана и каза: „Да си сѣднешъ тамъ, защото като дойда, ще тѣ изхвърля като парцалъ! И нѣма да се обаждашъ и да прѣсичашъ оратора!“ И Учителътъ започна вече Своята сказка. Тя бѣше озаглавена „Новиятъ животъ“.

„Вие искатъ диспутъ. Диспута може да го произведемъ така: дванадесетътѣ владици да се облѣкатъ, ще вземемъ единъ автобусъ, ще слѣземъ въ Боровецъ. Оттамъ ще трѣгнемъ прѣзъ Ситняково, прѣзъ Саръ-гьолъ

нагорѣ по течението на Марица и ще отидемъ при Маричинитѣ езера. Оттамъ ще трѣгнемъ за връхъ Мусала и ще си приказваме тогава за новитѣ идеи, изкачвайки се по южния склонъ на Мусала. Така че, на високо мѣсто може да се разрѣшатъ нѣкои въпроси отъ висшъ духовенъ характеръ. Азъ ви давамъ извѣстни сѣмена, посадете ги, полейте ги и вижте: като пораснатъ, ако ви дадатъ добри плодове, значи учението е добро. Пъкъ ако не ви дадатъ никакви плодове, отхвърлете го. Но прѣди да сте го опитали, нѣмате право да отричате неговото достойнство" и т.н.

„Ето, и една 75-годишна сестра (тя бѣше Попова) дойде съ насъ на Маричинитѣ езера, изкачи се откъмъ югъ на връхъ Мусала и слѣзе долу, безъ да се разболѣе. Защо? - Продължи Учителътъ. - Защото спазваме извѣстни правила на природата. Студена вода не пиемъ, приемъ горѣща вода. Ще кажете, че е чудно - да отидешъ на планината при ония потоци чиста, бистра вода и да пиешъ горѣща вода. Обаче ние приемъ горѣща вода, спазваме извѣстни правила и се върнахме въ София безъ нито единъ да заболѣе и кашлица никой не хвана. И така, има извѣстни правила и закони въ природата, като ги спазвашъ, можешъ да живѣешъ и да се ползвашъ отъ тѣхъ."

Така завърши Учителътъ. И като завърши, пакъ владиката каза: „Диспутъ!" Но ние бѣхме се уговорили, щомъ свърши бесѣдата, да започнемъ да пѣемъ пѣсенята „Братство, единство ние искаме". (Пеню Ганевъ пѣе пѣсенята.)

И така излѣзохме всички, а отстрани имаше шпалиръ отъ войници, които не позволѣваха на поповетѣ да направятъ нѣкакво безумие, и си отидохме горѣ, на братската градина. И като отидохме горѣ, владиката взелъ бинокълъ, понеже имаше охрана, пъкъ отъ шосето къмъ братската градина, кждѣто бѣше нашиятъ лагеръ, не пуцаха чуждѣ човѣкъ да влѣзе. И владиката отзадъ шосето съ бинокълъ наблюдаваше какво правимъ ние вжтрѣ.

Учителътъ сѣдна на бесѣда - тамъ, на братската градина, имаше орѣхъ, съ наклонъ на югъ, съ трѣва обраснала, насѣдаха всичкитѣ и Учителътъ започна да говори бесѣдата и тамъ даде за прѣвъ пжтъ пѣсенята „Фиръ-Фюръ-Фенъ", съ движение. Първо се маха съ рж-

ката и се пѣе „фиръ-фюръ-фенъ". (Пеню Ганевъ пѣе.) Най-напрѣдъ съ дѣсната ржка отпрѣдъ и встрани, послѣ - съ лѣвата отпрѣдъ и встрани. Слѣдъ това - съ двѣтъ ржце. И каза: „Тази пѣсенъ е съ мощна сила. Ако я изпѣете съ съзнание, съ дълбочина, съ нея можемъ да направимъ чудеса. Ще излѣземъ, когато носятъ нѣкое носило за гробищата. Ще кажемъ: „Сложете мъртвеца на земята" и ще изпѣемъ „фиръ-фюръ-фенъ". И той ще възкрѣсне." Такава сила има тази пѣсенъ „фиръ-фюнъ-фенъ". И всички 1,000 души я изпяха съ движения.

Слѣдъ това Учителътъ даде други пѣсни. Пѣехме. И започна да прави така като че кошеръ пчела се рои. Правеше така: (Пеню Ганевъ пѣе „а-а-а-а!" и се образуваше едно брѣмчене. И владиката отдалечъ наблюдаваше и се чудѣше какво е това нѣщо, какъвъ е този звукъ.

ВК: Учителътъ, нарочно дава упражнение.

ПГ: Става сжщото като че се рои пчеленъ кошеръ.

Слѣдъ това слѣдва посѣщението на Горницата. Въ Горницата влизахме двама по двама. И отваряхме Библията, като отивахме горѣ, да видимъ какво ще ни се падне. Прочитахме стиха, който се е падналъ, и го записвахме. Носехме си тетрадки. И наблюдавахме картината, която бѣше въ Горницата. Тя бѣше образъ на бждещия човѣкъ на Шестата раса. Тази картина прѣдставлѣваше единъ образъ, но не е като на Учителя, а картина съ нарисувани наоколо ангелчета. Бѣше една свѣтла картина, много голѣма - образътъ на бждещия човѣкъ, а отстрана имаше и Пентограма, цвѣтна.

Горницата прѣдставлѣваше свѣто мѣсто, кждѣто душитъ обещаваха прѣдъ Бога, че прѣзъ цѣлата година ще служатъ на Бога, ще си служатъ съ Словото Божие и ще четатъ това, което имъ се даде като бждеща работа прѣзъ годината. Значи, това бѣ мѣсто, кждѣто душитъ обещаваха да служатъ на Бога. Това бѣ като храмъ. То бѣше най-горѣ на вилата, Горница се казваше, нѣкаква стая.

За Горницата си спомнѣмъ една случка. Братъ Петко Гумнеровъ (той бѣше хазяинътъ на Учителя) закачилъ нѣкоя сестра и тя се оплакала на другитѣ. Заради това всичкитѣ наши братя отъ управителния свѣтъ на Братството рѣшаватъ да го изключатъ отъ Братството. И никой не иска да влѣзе съ него въ Горницата,

защото е вече оплютъ така. А Учителътъ, като вижда, че той е останалъ самъ, казва: „Азъ ще влѣза съ тебе!“ Петко Гумнеровъ се изкачва съ Учителя и си записва какво му се е паднало и т.н. И всички останаха като залени съ врѣла вода - отъ управителния съвѣтъ на братството, дѣ, голѣмитѣ Синедриони. И видѣха какъ Учителътъ подава ржка, а не да го изпжди. Учителътъ живѣеше толкова врѣме въ неговия домъ, а тогава сж се държали и бесѣдитѣ тамъ, до 1922 година. И сега, заради една негова грѣшка да го афореса, и да го изпжди отъ Братството...

ВК: Значи въ Горницата се събиратъ да четатъ по нѣкой стихъ и работятъ върху него цѣла година. А на Васъ какъвъ стихъ се падна?

ПГ: Записвалъ съмъ си, но не го помня.

ВК: По-нататъкъ?

ПГ: И така, азъ останахъ 10 дни. Слѣдъ като много братя и сестри се разотидоха. Най-тържественото бѣше, когато изпращахме братята отъ различнитѣ градове на провинцията да си отиватъ. Симеонъ Симеоновъ пѣше съ високъ гласъ съ цигулката: „Братство, единство ние искаме..." Наоколо лозята кѣнтѣха. И ги изпращахме къмъ града и отиваха на гарата да си взематъ влака и да се разотидатъ.

Азъ останахъ единъ отъ най-последнитѣ и знамъ, като дойде единъ селянинъ, който поднесе една кокоша плешка на Учителя. Човѣкътъ не знаеше, че Учителътъ не яде месо. Загърналъ я въ една кърпа, дойде, разви я и я подава на Учителя. Като гледаха наоколо братята и сестритѣ, се погнусиха. Какъ така ще даде на Учителя такова нѣщо?! Пъкъ Учителътъ я взема и каза: „Рѣкохъ, туретѣ я у кухнята тамъ" - и благодари на селянина, че му поднесълъ плешката. Пъкъ Той нѣма да я яде, Учителътъ, но отъ душата, която я носи, я взе. И каза: „Туретѣ я, рѣкохъ, въ кухнята."

/Пеню Ганевъ/

Съборътъ прѣзъ 1922 година Велико Търново

Е.А.: Азъ дойдохъ прѣзъ 1920 годъ., а 1922 год. бѣше голѣмиятъ съборъ въ Търново. За събора въ Търново всѣки пѣтуваше самъ или на групички. Въ прѣвитѣ години Учителътъ кани всички поименно, но въ 1922 годъ. вече класътъ бѣше отворенъ: Общиятъ и Младежкиятъ класъ. И тогава Учителътъ каза: „Всички, които сж въ Школата могатъ да отидатъ на събора“. И азъ вземахъ влака и отидохъ на събора. Азъ не бѣхъ облѣчена въ бѣло. Само кърпата, която носехме на молитвитѣ бѣше бѣла. Пѣтувахме всщностъ съ нѣкои други сестри. Защото азъ бѣхъ самичко момиче, нѣмахъ сѣмейство. Една сестра, която имаше палатка ме прие при нея. И нѣкакви завивки се носѣха, но нищо не помня повече, какво носехъ. На този съборъ имаше къмъ 1,000 души. Въ Търново естествено ние отидохме, тамъ имаше въ двора мѣсто на което направиха палаткитѣ и ние спяхме въ палатка. Сутринъ свирятъ цигуларитѣ, събуждатъ ни и ние ставаме за молитва прѣди изгрѣвъ слънце, нареждаме се, прѣвата редица братя, послѣ ние другитѣ сестритѣ. И всичкитѣ сестри съ бѣли кърпи бѣха покрити, то е защото Павелъ казва, срамътъ на жената е да се моли съ открита глава. Да ви кажа на менъ никакъ не ми лѣжеше, носехъ го само за форма и повече на другитѣ събори не го сложихъ. Ние спяхме въ палатки. Всѣки си носѣше палатка. И като отидешъ построяватъ ти я братята. Много услужливи бѣха. Ние бѣхме жени, двѣ сестри, но ни построиха палатката и ние спяхме двѣтѣ заедно. Имаше слама, слагахме си малко слама отдолу, окопахме я и така си лѣгахме. Имаше нѣкои които живѣеха въ сѣсѣдни вили. Имаше тамъ свободни мѣста, но азъ не знаѣхъ. Казаха, че така може да бжде и това бѣше най-простото и най-лесното. Значи въ палатки бѣха сестритѣ, братята.

Тамъ имаше двѣ вили. Едната въ която Учителътъ живѣеше. Тя бѣше братска, подарена на Учителя. Въ нея спѣха Паша Теодорова и Савка Керемидчиева тогава. Тѣ бѣха тамъ двѣтѣ стенографки и азъ бѣхъ, пишехъ, но азъ бѣхъ при сестрата, сестра Бахчеванова която ме прие. Всѣки се бѣше погрижилъ кждѣ да бжде. Носеха си палатки или ношуваха въ сѣсѣдни вили нае-

ти. Завивки си носехме, които бяхме във палатките. Имаше два входа, отдолу на шосето и горѣ една вратичка. На входоветѣ имаше по единъ братъ, бѣше охрана, който сѣдѣше и имаше парола. Всѣки който излиза трѣбваше да чуе каква е паролата и като се върне да я каже, че да го пуснатъ, иначе не го пускаха. Чуждѣ човѣкъ на събора не се пускаше. Той бѣше само за поканенитѣ отъ Школата. А Учителѣтъ, още недѣлниятъ денъ на съборнитѣ дни които бѣха, държеше въ читалището публична бесѣда пакъ както казахме и ние всички отивахме тамъ и търновци идваха. Не идваха много, но всѣ пакъ идваха, идваха. Даже, азъ присъствувахъ единъ пѣтъ, когато искаха поповѣтъ диспутъ отъ Учителя, искаха да Му обявятъ война. Ние като почнахме да пѣемъ, ние пѣхме, пѣхме и диспута не можа да стане. Да, има една отъ бесѣдитѣ отъ 1922 год. въ която Учителѣтъ казва: „Моето Учение не е диспутъ!“

А какъ протичаше единъ денъ отъ събора? Сутринъ цигуларитѣ започваха да свирятъ и ни събуждаха. Много приятно е това. Това и на Рила го практикувахме въ послѣдствие. Всѣки става, отива, измива се и отива на мѣстото опрѣдѣлено за молитва. Всички знаехме кждѣ е мѣстото за молитва. То бѣше празно мѣсто отъ чешмата така надолу, до едно лозе, имаше тамъ надолу. Тамъ се нареждахме и тамъ правихме първитѣ упражнения, които Учителѣтъ ни даде тогава. Тѣзи упражнения шестѣтъ, които днесъ ежедневно играемъ сж дадени тогава - 1922 год. Слѣдъ това обикновено или Учителѣтъ говорѣше, или правехме закуска. А пѣкъ говорѣше Учителѣтъ въ дворчето, въ което Той живѣеше. Тамъ имаше така наведена една поляна и бѣха сложили една голѣма маса, на която имаше и столъ на който Учителѣтъ сѣдаше, за да го чуютъ всички. А пѣкъ ние сѣдяхме тамъ гдѣто Му бѣха краката, на тази маса сѣдяхме и пишехме - стенографкитѣ. Понеже, азъ бѣхъ 1922 год. тамъ и си спомнѣмъ какъ бѣше. А пѣкъ Паша казваше, че прѣднитѣ години на земята сж сѣдѣли и така е пишела тя. Така е пишела. Не е имало маса. Азъ когато отидохъ имаше вече маса и пишехме така. Сутринъ: значи молитва, упражнения, Учителѣтъ говори, бесѣда. Слѣдъ това закуване. За закуска имаше маси, дълги маси съ такава широчина. Около половинъ метъръ широки, които се слагаха на крака, като мага-

ренца, така се затваряха. И обикновено сѣдахме по градове на групи. Масата на Сливенци, на Ямболци..., тогава много хора имаше, нали, къмъ 1,000 души братя, маси на Бургазлии, на Варненци, на Търновци и т.н. Софиянцитъ бѣхме повечко имаше повече маси за насъ. А Учителтътъ всѣки день смѣняше маситѣ на които сѣдаше. Мина при всички братя. Значи веднѣжъ сѣдне при Ямболци, веднѣжъ при Бургазлии и т.н. Така бѣше. Сѣдаше при всички, за да ги посѣти. Готвеха сестритѣ. Имаше три казана. Сутринъ за топла вода за чай, грамадни розовари, които сте виждали на Рила. Даже мисля че четири бѣха въ Търново, които прѣдварително ги вграждаха. Тѣ бѣха вградени. И сутринъ имаше дежурни, които ще накладятъ огъня. Вода всички носѣха - братя и сестри. Щото въ Търново нѣма вода. Тамъ имаше една щерна направена отъ която течеше една вода, така за малко. И за пиене, защото чиста вода взимахме отъ щерната. Така мисля, че пиехме отъ нея, доколкото си спомнѣмъ и рѣцетѣ да си оплакнешъ малко, за обѣдъ или по нѣкакъвъ случай. Сестритѣ дежуреха. Имаше опитни сестри, които знаеха за повече хора какъ се готви, имаше голѣми казани въ които се готвѣше. А сутринъ закусвахме обикновено чай. А за обѣдъ готвеха едно ядене. Никога двѣ не сж готвили. Най-много, ако има нѣкой плодъ. Слѣдъ обѣда почивка, защото рано ставахме. Полягвахме си да починемъ и слѣдъ това слѣдъ четири часа, нѣкога се е случвало Учителтътъ пакъ да държи бесѣда, втора въ четири часа. При съборнитѣ бесѣди ще видитѣ че има и такива бесѣди или пѣкъ разисквания между приятелитѣ. Така всѣки единъ на групи. Единъ говори едно, да рѣчемъ единъ познава хиромантия, ще говори за хиромантията, френологията, такива нѣща. По тѣзи окултнитѣ науки, нѣкой ще разкаже нѣкаква опитностъ. Много често събиратъ се на групи да пѣятъ. Много сме пѣли по тия врѣмена. Вечерта пакъ вечеря и пакъ така и пакъ чай. Вечеръ нѣмаше лекция. Горѣ въ вилата бѣше стаята на Учителя, нарѣчена „Свѣтая Свѣтихъ“. Въ стаята кждѣто живѣше Учителя имаше едно походно легло. А знаетѣ ли защо? Защото прѣзъ 1925 год. когато бѣхме на събора, азъ останахъ съ една група по-късно слѣдъ събора. И Той ми вика: „Еленке, можешъ ли да закърпишъ леглото ми, че се е скжсалъ бризента“, и оттамъ

разбрахъ, че Той спи на походно легло. И азъ го взехъ, приятелитъ го откачиха, които бѣха, отидохъ въ Иларионови, тѣ имаха машина и тамъ имаше единъ топъ платъ, който го купили прѣзъ 1917 год. Отъ германцитъ когато отстѣпвали, а той да се окаже импрегниранъ платъ, много хубавъ, отъ него ушихъ за походното легло. Послѣ сжщата година направихъ първата палатка на Учителя тамъ, съ една друга сестра. Азъ я шихъ, заедно съ другата сестра отъ този импрегниранъ платъ. Защото азъ като отидохъ, взехъ да го кърпя, но като видѣхъ че има цѣлъ топъ платъ, казвамъ: „Защо ще направя кърпено легло на Учителя? Я да го скроя отново". И азъ скроихъ ново, ушихъ го и се прибирамъ вечерята, заковахме го и взехъ парченцата гдѣто ги изрѣзахъ, защото форма трѣбваше да се даде нали за походното легло на плата и тамъ бѣше единъ братъ воененъ, който разбираше. Това бѣ братъ Любомиръ Лулчевъ и той взѣ плата, видя му се така, той въ пионерски войски служеше и като взѣ така, направи проба и 24 часа издържа на вода безъ да пропусне плата. И това даде поводъ да ушиеме палатка на Учителя. Защото се разбра че е импрегниранъ. Та оттамъ знамъ, че Учителитъ спѣше на походно легло. Много скромничка обстановка.

Вижтѣ сега 1925 год., слѣдъ събора Учителитъ понѣкога държеше бесѣди и Той ги държеше на тавана, въ една голѣма стая въ виличката. Слѣдъ това се влизаше въ тази стаичка кждѣто Горница ѝ казвахме, гдѣто бѣха свѣщитъ, свѣтилникъ имаше тамъ една голѣма цвѣтна Пентаграма, може би колкото моя гардеробъ. Прѣзъ моето врѣме нѣмаше ленти. По-рано е имало цвѣтни ленти, закачени по стенитъ на стаята. Да, нѣмаше ленти. В.К.: Разправяха ми че тогава Учителитъ събиралъ по десетъ души горѣ и тамъ са правѣли молитва въ тази стая? Е.А.: Не, не въ Горницата, а въ прѣдната стая правехме молитвитъ. В.К.: Така ли? Е.А.: Да, въ прѣдната стая, тамъ правехме молитва, а въ Горницата се отиваше, когато се правѣше дара. В.К.: Какво прѣдставлѣваше този даръ? Десятъка ли? Е.А.: Да, десятъка, да. Всѣки си донасяше пликъ и го слагаше тамъ. В.К.: Какво прѣдставяше този десятъкъ? И какъвъ е принципа изобщо? Е.А.: То е принципътъ, както Учителитъ го наричаше, законътъ на Опуленсъ: За

да получи човѣкъ благословението, трѣбва да даде. И нѣкои го правѣха стриктно, каквото взематъ, веднага отдѣлятъ 1/10 частъ. И сега има приятели които така правятъ. Знамъ дори единъ братъ въ Бургасъ, който и дѣцата си така е научилъ. И тѣ каквото получатъ, всичко, но така ги е възпиталъ и двѣ дѣщери има, тѣ всичко отдѣляха. Послѣ всѣки десятъкъ го слагатъ въ пликъ и го тургатъ. Тамъ имаше една маса на която го слагаха. Азъ да Ви кажа, първитѣ години какъвъ десятъкъ отъ менъ? Нищо нѣмамъ, какво ще слагамъ? Не съмъ слагала десятъкъ.

В.К.: Какво впечатлѣние Ви правѣха въ първитѣ години съборитѣ? Е.А.: Много бѣха тържествени, братъ. Много вдѣхновение и радостъ имаме всички. Имаше едно настроение, което не сме го имали другъ пътъ. И може би това е било както казва Учителътъ за присъствието отъ невидимия свѣтъ. В.К.: Ще Ви разкажа какво ми казваше единъ възрастенъ братъ. Това е слѣдния случай: Когато отивамъ на съборъ първата година, ама азъ съмъ тѣй въодушевенъ, лѣкокрилъ, чувствувамъ една общностъ съ всички души и съ цѣлата всѣлена. Това бѣше само докато бѣхъ на събора въ Търново. Отивамъ си вкъщи, отведнѣжъ като че ли нѣкакъвъ похлупакъ се маха и всички грижи и тегоби се стовариха върху менъ. И казва: Отивамъ при Учителя и разказвамъ: „Защо е така?“. Той казва: „Не си ти, а ония отъ невидимия свѣтъ идватъ и влизатъ въ васъ и тѣ сж причината за вашето състояние, което иматъ“. Е.А.: Имаше голѣмо вдѣхновение, голѣма радостъ. Прѣзъ това врѣме въобще не сж ставали недоразумѣния между братя и сестри. Докато въ София сж ставали и много горчиви думи сж си размѣняли. Сжщо съмъ чувала такива работи и слѣдъ екскурзия и слѣдъ класъ. Наблюдавала съмъ и съмъ чувала нѣща. Даже слѣдъ най-хубавата бесѣда може да стане нѣкакъвъ скандалъ. Така че сжщо тамъ, имаше такива случаи и когато се заоблачи, Учителътъ казваше, че дисхармония е станала между насъ.

/Елена Андреева/

Бесѣди
обяснения и упжтвания
отъ Учителѣтъ
Дадени на ученицитѣ отъ
Всѣмирното Бѣло Братсво,
при срѣщата имъ въ гр. Търново
прѣзъ лѣтото на 1922 година

Единственото начало

Сѣборна Бесѣда Велико Търново
19 Августъ 1922 год. Сѣбота 5 часа сутринѣта.
Колибитѣ на Атанасъ Петровъ Бойновъ (1841-1910)
Тодоръ Панайотовъ Бостанджиевъ (1850-1921)

Прѣображение

Утринна молитва

1. Добрата молитва.

2. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.

3. Любовѣта е свръзка на сжвѣршенството. Да ни привлѣче Господъ съ тази връзка. Да Го познаемъ, както Той ни познава. Да принесемъ всичко Нѣму въ жертва жива, свѣта и благоугодна. Да ни сжблѣче Господъ отъ стария животъ, да ни облѣче въ новия животъ на любовѣта, мждростѣта и истината. Да чуемъ Неговия сладжкъ гласъ, който носи миръ и прѣзобиленъ животъ на утруденитѣ души. Богъ е Любовь и нашата любовь да бжде като Божията Любовь.

Ние ще направимъ единъ опитъ за цѣла една година, доброволно и по любовь. Той ще бжде слѣдующиятъ: ще се заджлжите абсолютно да се подчините на всичко онова, което Господъ ще каже прѣзъ тази година. Прѣзъ една година, доброволно, абсолютно ще се подчините на всичко, каквото ви се каже, безъ да се измѣнява волята Божия въ нѣщо. Който отъ васъ е готовъ.

Искамъ единъ опитъ да направимъ, безъ лѣжа. Опитъ всѣки единъ отъ васъ ще направи вжтрѣ въ себе си, ще го направи и ще знае, че Богъ е вжтрѣ въ сѣрдцето му, въ душата му, въ ума и духа му, и наблюда-

ва, притегля всички наши помисли, желания и дѣйствия.

Нашия девизъ е вече: Ние ще служимъ на Бога! Ние ще служимъ на този Господъ, Който въ началото ни е далъ живота, въ началото на Неговата Любовь. Туй начало е сега. То е вѣчно начало, което нѣма край, то е всѣкога начало. Единственото начало, това е Любовта!

Всички нѣща, които иматъ край, това сж нѣща безъ любовь. Приятелство, което започва и свършва, е приятелство безъ любовь. Животъ, който започва и свършва, е животъ безъ любовь. Работа, която започва и свършва, е работа безъ Любовь. Ние отричаме всички нѣща, които се свършватъ.

И тѣй, ние ще мислимъ за вѣчното начало. Това начало е Любовьта, която никога не се мѣни: нито се промѣня, нито се измѣня.

Богъ е Любовь и тази Любовь носи свѣтлина за душата, и въ тази свѣтлина зрѣятъ всичкитѣ плодове на живота.

Сега, ние ще колѣничимъ въ размишление, и всѣки единъ отъ васъ да обмисли, готовъ ли е да направи малкиятъ опитъ за една година, да извърши абсолютно всичко, каквото Господъ изисква отъ него, и всѣки единъ отъ васъ ще даде обѣщание, не насила, а по любовь – за една година отъ сега. Тази година ще има задачи, които всѣки единъ отъ васъ трѣбва да разрѣши. Тия задачи ще бждатъ дадени съобразно развитието на всѣки едного. Нѣма да питате мога ли или не мога. Прѣзъ цѣлата година нѣма да мислимъ, а само ще работимъ, само ще дѣйствуваме. Ще дѣйствуваме тѣй, както по закона на яденето: когато човѣкъ е гладенъ, не говори, а яде. Ще говоришъ, когато се наядешъ. Ама кога? – Сега ще ядешъ. „Кога ще говоря?“ – Слѣдъ като се наядешъ. Това е мисълта.

Сега ще колѣничимъ и ще отправимъ ума си къмъ този Господъ на Любовьта, и ще Му кажемъ: Господи, ние сме готови да изпълнимъ Твоята свѣта воля абсолютно, безъ никакви измѣнения. И всичката ни радостъ ще бжде да Ти служимъ съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа, съ всичкия си духъ. Искаме да Те познаемъ като Любовь вжтрѣ въ нази и вънка отъ нази. Да бждешъ Ти все и вся въ всичкитѣ

ни начинания, въ всичкитѣ ни мисли, желаня и дѣйствія; да бждешъ Ти начало и край на нашия животъ. Начало на всичката Твоя благодѣтелностъ и край на всичкитѣ наши недоразумѣния, начало на истината и край на лъжата; начало на мъдростѣта и край на глупостѣта; начало на силата и край на насилието. Да бждешъ Ти новото начало, което е безъ начало и безъ край! Началото на новата свѣтлина, на новия животъ, който сега внасяшъ въ душитѣ ни. Ние Те познаваме, както Ти ни познавашъ, ние Те любимъ, както Ти ни любишъ. Ние сме едно съ Тебе, както Ти си единъ въ изявената тази свѣтлина. Отъ сега нататѣкъ ще царува Твоята Любовь въ пълнотата на Твоята милостъ прѣзъ всичкитѣ дни на живота ни. Ние начеваме новия животъ. Слѣзъ при насъ и ние ще дойдемъ при Тебе. Слѣзъ при душитѣ ни, внеси свѣтлината си на новия животъ. Озари новитѣ ни сърдца, които си ни далъ. Изпълни умоветѣ ни съ свѣтлината си, която си внесълъ въ духоветѣ ни. Благослови ни, и ние ще носимъ Твоето благословение.

Туй ще го взематъ само онѣзи, които ще дадатъ обѣщание. Нѣма да прѣписвате, докато не дадете обѣщание. Ще колѣничимъ, ще се молимъ, и ще рѣшимъ безвъзвратно, за една година само, а не прѣзъ цѣлия си животъ. Ще опитаме. Ще колѣничимъ въ размисление и онова обѣщание, което ще дадете въ сърдцето си, ще го направимъ гласно прѣдъ всички. Ще направимъ единъ опитъ тази година, но опитъ безъ двоумѣние. Ще опитаме истината, и тя ще ни опита. Единъ божественъ опитъ ще направимъ. Като казвамъ ще колѣничимъ, разбирамъ, че ще колѣничимъ не съ тия колѣне, ще колѣничимъ съ душата си, ще вдигнемъ ржцетѣ на своя духъ и ще призовемъ Господа. Ще го призовемъ въ Неговата милостъ, и Той ще ни отговори.

Сега, всички, които ме слушате, да не дойде у васъ мисълѣта, че "азъ съмъ младъ, азъ съмъ старъ". Не, млади-стари нѣма. Има само живи души. Тия души вѣчно сж сществуваели и вѣчно ще сществуваатъ, вѣчно сж били и вѣчно ще бждатъ, вѣчно сж се проявявали и вѣчно ще се проявяватъ, вѣчно сж се учили и вѣчно ще учатъ. Тия души сж любени отъ Бога и сега тѣ ще любятъ Бога.

Сега ние сме при онзи стихъ на Писанието, дѣто се казва: „Ето, хлопамъ на сърдцата ви и ако нѣкой отвори, ще влѣза.“ Сега Господъ хлопа на вратата на тия души и която душа отвори, Господъ ще влѣзе и ще започне новото начало на любовта. Тогава ще иматъ такъвъ изгрѣвъ като сегашния (посочва назадъ и нагорѣ): изгрѣва, който ангелитѣ иматъ сега; изгрѣва, който праведнитѣ иматъ сега; изгрѣва, който Христосъ има сега. Този изгрѣвъ е толкова великъ, толкова славенъ, че на човѣка на умъ не е идвало и въ сърдцето му не е влизало туй, което изгрѣва носи въ себе си. Той е изгрѣвъ на вѣчно веселие и вѣчна радостъ. Тази радостъ и това веселие се носи като едно лѣко шумоление въ Божествения свѣтъ. Въ това шумоление душитѣ ставатъ, оживяватъ и възкрѣсватъ, и запѣватъ новата пѣсенъ на живота.

Само едната проявена Божия Любовь е Любовь и нѣма друга Любовь проявена, като Божията Любовь. И тѣй, нашиятъ девизъ е: Страхъ отъ вѣнка, любовь отвѣтрѣ; тѣмнина отвѣнка, а свѣтлина отъ вѣтрѣ. Съ любовь и съ свѣтлина! Ние сме душитѣ на любовта и на свѣтлината.

Сега ще колѣничимъ, и ще дадемъ въ себе си онава тържествено обѣщание за една година. Азъ ще ви разправа какво подразбирамъ подъ „една година“. Една година, която нѣма да ви ограничи. Тази една година ще бѣде година само на чистене, да смѣкнете всички ваши недѣзи отъ умоветѣ си, отъ сърдцата си, отъ душитѣ си, отъ духовѣтѣ си, отъ тѣлата си, и слѣдъ една година ще се намѣрите обновени.

Сега, тайно ще призовемъ Господа като Любовь, като проявена Любовь, която нѣма начало, която нѣма и край.

Коленичехме на дѣсно колѣно въ размишление и въ сжщото положение прочетохме:

4. Отче нашъ.

На всички онѣзи отъ васъ, които дадохте това тържествено обѣщание, Христосъ, изявената Божия Любовь, изпраща на всица ви по единъ лѣчъ отъ тази свѣтлина – поздравъ личенъ на всѣки едного отъ васъ, като души. Поздравъ! Днесъ започваме съ проявената Любовь, а утрѣ сутринята ще започнемъ съ любовта, която трѣбва да се осъществи.

Гимнастически упражнения .

Сега ще започнемъ съ своитѣ упражнения . Ще започнемъ съ старитѣ упражнения и ще реализираме новитѣ . Всички ще броятъ заедно , ще броятъ ритмично .

Малка почивка .

1. Старитѣ упражнения .
2. Новитѣ упражнения (шестъ) .

I. а) Издигане ржцетѣ отстрани надъ главата съ допрени прѣсти .

б) Дѣсниа кракъ напрѣдъ .

в) Приклѣкане , и сваляне ржцетѣ покрай тѣлото надолу и допиране до прѣститѣ на краката .

г) Изправѣне тѣлото и движение на ржцетѣ напрѣдъ въ полукржгъ до надъ главата . Лѣвия кракъ напрѣдъ . Точкитѣ „в“ и „г“ се повтарятъ . Дѣсниа кракъ напрѣдъ . Точкитѣ „в“ и „г“ се повтарятъ . Дѣсниа кракъ назадъ . Точкитѣ „в“ и „г“ се повтарятъ . Лѣвия кракъ назадъ . Точкитѣ „в“ и „г“ се повтарятъ . Дѣсниа кракъ назадъ . Точки „в“ и „г“ се повтарятъ . Дѣсниа кракъ при лѣвия . Ржцѣтѣ се свалятъ покрай тѣлото надолу .

II. а) Издигане ржцетѣ отстрани нагорѣ надъ главата съ допрени прѣсти .

б) Дѣсниа кракъ напрѣдъ .

в) Навеждане на тѣлото съ ржцетѣ напрѣдъ , и приклѣкане до опирание ржцетѣ до прѣститѣ на краката .

г) Изправѣне и движение на ржцетѣ покрай тѣлото до надъ главата . Лѣвия кракъ напрѣдъ . Точки „в“ и „г“ се повтарятъ . Дѣсниа кракъ напрѣдъ . Точки „в“ и „г“ се повтарятъ . Дѣсниа кракъ назадъ . Точки „в“ и „г“ се повтарятъ . Лѣвия кракъ назадъ . Точки „в“ и „г“ се повтарятъ . Дѣсниа кракъ назадъ . Точки „в“ и „г“ се повтарятъ . Дѣсниа кракъ при лѣвия . Ржцѣтѣ се свалятъ покрай тѣлото надолу .

III. а) Дѣсната ржка описва полукржгъ , назадъ и нагорѣ до отвесно положение съ дланѣта напрѣдъ .

б) Дѣсниа кракъ напрѣдъ .

в) Приклѣкане на лѣвото колѣно и поставѣне на дѣсната ржка върху дѣсното колѣно .

г) Изправѣне на тѣлото .

д) Лѣвата ржка описва полукржгъ назадъ , нагорѣ до отвесно положение съ дланѣта напрѣдъ .

е) Лъвия кракъ напрѣдъ.

ж) Приклѣкане на дѣсното колѣно и поставѣне лѣвата ржа на лѣвото колѣно.

з) Изправѣне на тѣлото. Точки „а, б, в, г“, се повтарятъ. Лѣвата ржа описва полукръгъ (вижъ точка „д“). Дѣсниятъ кракъ назадъ. Точки „ж“ и „з“ се повтарятъ. Точка „а“ се повтаря. Лъвия кракъ назадъ. Точки „в“ и „г“ се повтарятъ. Точка „д“ се повтаря. Дѣсниятъ кракъ назадъ. Точки „ж“ и „з“ се повтарятъ. Прибиране дѣсниятъ кракъ при лѣвия.

IV. а) Двѣтѣ ржце се изнасятъ надѣсно успоредно (на височина на раменетѣ).

б) Дѣсниятъ кракъ напрѣдъ.

в) Коситба на лѣво, приклѣкане на лѣвото колѣно, изправѣне на тѣлото, при което ржцетѣ заематъ успоредно положение на лѣво (на височина на рамената).

г) Лъвия кракъ напрѣдъ.

д) Коситба на дѣсно, приклѣкане на дѣсното колѣно, изправѣне на тѣлото, ржцетѣ въ положение на точка „а“. Точка „б“ се повтаря. Точка „в“ се повтаря.

е) Дѣсниятъ кракъ назадъ. Точка „д“ се повтаря.

ж) Лъвия кракъ назадъ. Точка „в“ се повтаря. Точка „е“ се повтаря. Точка „д“ се повтаря.

з) Прибиране дѣсниятъ кракъ при лѣвия.

и) Ржцѣтѣ се изнасятъ напрѣдъ хоризонтално.

к) Ржцѣтѣ се разтварятъ хоризонтално, на длъж на раменетѣ.

л) Сваляне на ржцетѣ.

V. а) Изнасяне ржцетѣ на страна, прѣгъване и слагане прѣститѣ върху раменетѣ.

б) Дѣсниятъ кракъ напрѣдъ, безъ да се слага на земята.

в) Движение сщия кракъ на лѣво.

г) Движение сщия кракъ на дѣсно.

д) Движение на лѣво.

е) Движение на дѣсно.

ж) Движение на лѣво.

з) Дѣсниятъ кракъ напрѣдъ, допрѣнъ на земята.

и) Приклѣкане на лѣвото колѣно.

к) Изправѣне на тѣлото.

л) Лѣвия кракъ напрѣдъ, безъ да се слага на земята.

м) Движение сщия кракъ на дѣсно, на лѣво, послѣдователно по три пжти.

н) Лѣвия кракъ напрѣдъ, допрѣнъ на земята.

о) Приклѣкане на дѣсното колѣно.

п) Изправѣне на тѣлото.

Точки „б, в, г, д, е, ж, и, к, л“ се повтарятъ.

р) Дѣсния кракъ назадъ, безъ допиране на земята.

Точки „в, г, д, е, ж“, се повтарятъ.

с) Дѣсния кракъ назадъ, допрѣнъ до земята.

т) Приклѣкане на дѣсното колѣно.

у) Изправѣне на тѣлото.

ф) Лѣвия кракъ назадъ, безъ допиране на земята.

Точки „г, д, е, ж, г“, се повтарятъ.

х) Лѣвия кракъ назадъ, допрѣнъ до земята.

Точки „и, к“, се повтарятъ. Точки „р, в, г, д, е, ж, с, т, у“, се повтарятъ.

ц) Прибиране дѣсния кракъ при лѣвия.

ч) Поставѣне ржцетѣ на страни (на длѣж на раменетѣ).

ш) Сваляне ржцетѣ надолу.

VI. а) Ржцѣтѣ назадъ и нагорѣ въ полукржгъ до отвесно положение.

б) Дѣсния кракъ напрѣдъ.

в) Приклѣкане на лѣвото колѣно и снемане на ржцетѣ напрѣдъ въ хоризонтално положение.

г) Прибиране ржцетѣ назадъ, и поставѣне дланитѣ отъ страна на гърдитѣ и едноврѣменно вдишване.

д) Изнасяне ржцетѣ напрѣдъ хоризонтално и издишване прѣзъ устата (въ видъ на струя). Точки „г, д“ се изпълняватъ по 6 пжти.

е) Разтваряне ржцетѣ настрани хоризонтално.

ж) Поставѣне ржцетѣ съ дланитѣ на вжтрѣ прѣдъ устата съ допрени прѣсти, и вдишване.

з) Обржщане дланитѣ навънъ, разтваряне ржцетѣ на страни и издишване лѣко, тихо. Точки „ж, з“, се изпълняватъ по 6 пжти.

и) Изправѣне на тѣлото.

к) Прибиране дѣсния кракъ при лѣвия.

л) Сваляне ржцетѣ надолу.

Забълбжка: При изпълнението на всъка точка отъ упражнението се брои до шестъ .

Благодаримъ Ти, Господи, за великото благо, което си ни далъ. Ти си нашата проявена Любовь

6. Съ ржце дигнати на горѣ въ полъгато положение, изпяхме „Благославяй, душе моя, Господа (единъ пжть) .

Съ ржце поставени на гърдитѣ (втори пжть) .

Съ ржце изопнати напрѣдъ (трети пжть) .

Съ ржце поставени на темето (четвърти пжть) .

Коленичили на дѣсното колѣно и ржце поставени на колѣнетѣ (пети пжть) .

Изправени, съ ржце прѣвити върху раменетѣ (шести пжть) .

Ржцетѣ въ хоризонтално положение съ дланитѣ нагорѣ (сѣдми пжть) .

Въ сжщото положение съ дланитѣ надолу (осми пжть) .

Ржцѣтѣ на тила (девѣти пжть) .

Снемане ржцетѣ отпрѣдъ надолу (десети пжть) .

Сега, азъ ви привѣтствувамъ отъ името на всички наши братя, не ония, които сж сега на земята, а които сж въ невидимия свѣтъ. Въ тѣхно име ви поздравявамъ като добрѣ дошли! Тѣ изпращатъ своитѣ любовни поздрави на всинца ви. Като казвамъ тия братя, да не мислите, че тѣ сж далечъ, тѣ присжствуватъ при насъ. Само по отношение на нашето съзнание ние сме далечъ отъ тѣхъ .

Сега, първото нѣщо, което ще почувствувате отъ поздрава на бѣлитѣ братя тази година, ще бжде, че онѣзи, които вѣрно изпълнятъ обѣщанието, което сж дали, ще почувствуватъ въ душата си небивалъ миръ, миръ, който ще бжде като една творческа енергия вжтрѣ въ душитѣ имъ, миръ на ума, сила на сърдцето и на волята. Воля въ какво? - Воля на любовь ще иматѣ, воля да любитѣ. Човѣкъ, който люби, той има воля. Който не люби, нѣма воля. Само чрѣзъ Любовьта се проявява силата на човѣшката воля. И въ този актъ на волята вие ще почувствуватѣ двѣ състояния, двѣ противоположни течения: едното отъ периферията къмъ центъра, когато спуснемъ ржцетѣ си надолу къмъ земята,

а другото – отъ центъра къмъ периферията, когато се издигаме нагоръ.

Най-първо ще напуснешъ свѣтлото си мѣсто при Бога, при ангелитъ, и ще отидешъ при падналитъ, ще ги подигнешъ и пакъ ще се качишъ при Бога. То е единъ актъ на любовъ. Слѣдователно, въ акта на любовта има едно слизание и едно качване. Нѣма ли ги тѣзи два акта, нѣма любовъ. И онѣзи отъ васъ, които искатъ да бждатъ само щастливи, не разбиратъ закона. Щастливъ е онзи, който слиза долу и се окаля. Като се окаляшъ, нѣма да гледашъ на окалянитъ си гащи. Като излѣзешъ навънъ, ще се прѣоблѣчешъ. То е вече актъ или дѣйствиe на любовта. Сега, вие търсите само издигането нагоръ. Първо е слизание надолу. И слабата страна, която азъ забѣлѣзвамъ, е, че като накарашъ нѣкого да слѣзе, казва: „Азъ ще се окалямъ“. Безъ окаляне нѣма качване, работа не става. Сега, като сте съ вашитъ бѣли дрехи и ви накарамъ да измажитъ нѣщо, нѣма ли да падне нѣщо върху имъ, да се изцапатъ? – Ще падне. Тия братя съ тия чисти дрехи, ако ги накарамъ да измѣтатъ двора, нѣма ли да се испрашатъ? – Ще се испрашатъ. Сега ние имаме една положителна философия, абсолютна философия, която ще приложимъ на опитъ. Тази философия е върна и въ най-малкитъ нѣща. Истината сѣди въ малкитъ нѣща, не въ голѣмитъ. Въ тази философия, да кажемъ, че двама души слизатъ отгоръ надолу, за да спасятъ единъ падналь братъ; слѣзатъ и двамата, но единия вмѣсто да хванатъ падналия братъ, хваща другаря си и казва: „Ти сега обичашъ ли ме?“ И започватъ и двамата да се дърпатъ. Окалятъ се и двамата и казватъ: „Господи, ние тази работа не я разбираме, и двамата се окаляхме.“ Нѣма какво да се обичатъ. Обичъта не е за тѣхъ, а за падналитъ е. Пита: „Обичашъ ли ме?“ Нѣма какво да се обичате, вие сте излѣзли отъ любовта, иматъ достатъчно любовъ, ще хванете падналия, ще издигнете ржцетъ си нагоръ и като се качите при Бога, тогава ще разберете. Въ туй е недоразумѣнието. Вие сега казвате: „Този братъ не ме обича, онзи не ме обича.“ Туй е положителна философия. При тия упражнения ще сѣдишъ долу, ще размислишъ, ще кажешъ: „Слѣзохъ да помогна, а извършената работа – плода, го вземамъ и занасямъ горъ.“ Направете този опитъ. Сѣдишъ, недо-

воленъ си, слѣзъ още по-долу. Недоволенъ си, нали? Изгубилъ си 1,000 лева. Азъ ще ви дамъ единъ цѣръ: 1,000 лева си изгубилъ и се трѣвожишъ, но имашъ още 1,000 лева въ касата си, раздай ги на беднитѣ, нищо да не ти остане, и ще изчезне всичката ти трѣвога. Докато човѣкъ не изгуби всичко, Богъ нищо не му дава. Изгубишъ 1,000 лева, раздай и другитѣ: и безъ пари може. Този опитъ ще го направи онзи, който е далъ обѣщание. Онзи, който не е далъ обѣщание, да не го прави. Като го направи, ще види вѣрността на закона, защото ние мислимъ, че нѣщата, които притежаваме сж наши; не, нашитѣ нѣща сж скрити въ Бога, нашето щастие лѣжи въ Бога, нашето богатство е Той – Мъдростъта, Истината, всичко е Той. Въ Него живѣемъ и се движимъ. Въ какво? Движимъ се въ всички тия добродѣтели, които сега бликатъ въ цѣлото човѣчество по единъ или по другъ начинъ. И тѣй, азъ ви казвамъ сега: Да бжде благословенъ нашия Господъ, Той е билъ и ще бжде прѣзъ всичкитѣ вѣкове. Нашия животъ е Неговъ животъ; нашитѣ мисли сж Негови мисли; нашата любовь е Негова Любовь; нашата воля е Негова воля. Да бжде благословенъ Господъ Богъ сега и всѣкога за прѣзъ всичкитѣ вѣкове. Да се слави името на Сина Божия, Сина на Любовьта, Който изявява нашия Баща, нашия Отецъ, Който е начало на всѣко благо.

Моето благословение на всички ви.

Сега, съ закуска или безъ закуска? Какво ще рѣшите? Туй, което рѣшите, то е желанието на Духа. Всички рѣшаватъ: безъ закуска. Казано и свършено – безъ закуска. Ще се приготвимъ за една усилена работа. На обѣдъ нѣма да ядетъ много, ще останетѣ малко гладни. Ще има упражнения и за дѣцата, ще бждемъ всинца заняти. Ще направимъ доста опити. Като започнете опититѣ отсега, прѣзъ цѣлата година ще иматѣ опити. И мисля, че до идущата година ще останете доволни. Сега, братя и сестри, ще се пригответе за ходене. Е, какъ разбирате вие, сестри, съ бѣлитѣ ли дрехи ще отидете? Питамъ всички братя: какъ ще кажете? Забѣлѣзвамъ единъ вжтрѣшенъ страхъ, едно вжтрѣшно обществено мнѣние. Отговарятъ: „Съ бѣлитѣ дрехи“. То е пакъ обществено мнѣние.

Въпроса можемъ да приложимъ по принципъ. Сега, ако ви е срамъ отъ общественото мнѣние, ще идѣте съ

бълнитъ дрехи. Пъкъ ако иматъ любовъ въ душата си, ще съблѣчете бълнитъ дрехи и ще облѣчете обикновенитъ. Ако иматъ страхъ – съ бълнитъ си дрехи; ако иматъ любовъ – съ обикновенитъ си дрехи. Ако иматъ страхъ, идѣте съ бълнитъ дрехи, и страха ще изчезне. Ще постъпите по закона на свободата. Най-първо вие ще направите каквото знаете, а послѣ азъ ще коригирамъ работата. Отговарятъ: „Каквото вие кажете“. Е, тогава всички, които искатъ да иматъ любовъ, нека останатъ съ бълнитъ си дрехи; които не сж готови за тази любовъ, да си облѣкатъ обикновенитъ дрехи.

Новиятъ животъ

Съборна Бесѣда В.Търново

19 Августъ 1922 год. Сжбота 10 часа сутринѣта
Читалище „Надежда“

Най-важното въ този свѣтъ, това е животътъ. Имайтъ добрината да ме изслушате.

Моето учение не е на теория и диспутъ, то е основано на строго наученъ опитъ. Азъ съмъ подложилъ всички, и най-малкитъ детайлности на туй учение на опитъ, на строгъ опитъ. Ние сме готови да изправимъ всичкитъ му погрѣшки. Всѣко учение, което се прилага въ материалния животъ, не може да се приложи тѣй идеално, но има начини, има методи за туй прилагане. Тамъ, дѣто методитъ се укажатъ погрѣшни, ще ги измѣнимъ, но принципитъ си оставатъ винаги едни и сжщи.

Сега ще опрѣдѣля какво подразбирамъ подъ „новъ животъ“ и какво подъ „старъ животъ“.

Новъ животъ, разбирамъ, съзнателния, разумния животъ, дѣто законитъ се прилагатъ съзнателно, съ еднаква справедливостъ спрѣмо всички, за да се добиятъ отлични резултати; а старъ животъ, подразбирамъ животъ, дѣто прилагането на законитъ не е дало добри резултати. Питамъ ви сега: отъ 8,000 години като живѣемъ, сегашниятъ животъ какви резултати е далъ? Цѣлата земя е покрита съ гробища, цѣлата земя е покрита съ развалени градове, и всички народи днесъ боледуватъ. Туй е единъ фактъ. Защо? – Ние трѣбва да знаемъ дълбокитъ причини – защото ние сме се отклонили

отъ онзи естественъ път на правилно разбиране. Следователно, новиятъ животъ встъпва не да борави съ старитѣ методи, съ старитѣ похвати – новиятъ животъ има нови методи.

Може нѣкой да ни възразятъ, че принципитѣ сж сжщитѣ. Да, любовта на малкото дѣте се различава отъ любовта на възрастния, отъ любовта на майката. Тя по сжщество, по качество е една и сжща, но по изражение, по интензивностъ, не е една и сжща. Малкото дѣте може да плаче за нищожни работи, когато възрастната жена може прѣкрасно да се усмихне. Сега ние, съврѣменнитѣ хора, имаме малки куклички и мислимъ, че като се развалятъ тѣ, свѣтътъ ще пропадне. Онѣзи, които сж по-напрѣднали, се усмихватъ на това. Новиятъ животъ изисква нови форми. Този разуменъ животъ трѣбва да се обуслови. Азъ направихъ слѣдущия опитъ на Мусала: изведохъ на Мусала 104 души, като се започне отъ 18 годишни юноши до 70 годишни хора, (имаше и една сестра на около 70 год. възраст) на височина 3,000 метра, безъ да се разболѣе нѣкой, всички се върнаха здрави и на другия денъ усѣщаха енергия и подема въ своята мисълъ. Сега, като ви казвамъ това, какъ ви се вижда, 70-годишна жена може ли да се качи на такава височина? 104 души се качиха горѣ безъ да се разболѣе нѣкой. Ще кажете: „тукъ нѣкоя магия има.“ Нѣма никаква магия. Тукъ се спазва единъ естественъ законъ на туризма. Трѣбва да се взематъ всички съображения, за да се избѣгнатъ заболѣванията. Сега, съврѣмения животъ е едно движение. Ако вземемъ всички прѣдохранителни мѣрки, много малко боледувания ще има.

Сега азъ говоря само за ученицитѣ на Бѣлото Братство, които подлагатъ всичко на строгъ наученъ опитъ. Ние не споримъ. Ако иска нѣкой да спори, нашия животъ е, който дава отговора. Не е мѣстото тукъ, въ това читалище, дѣто ще се рѣши въпроса, кой е правиятъ животъ. Ако вие живѣете по-добрѣ отъ мене, вие сте рѣшили въпроса, а ако азъ живѣя по-добрѣ отъ васъ, азъ съмъ рѣшилъ въпроса. Честниятъ търговецъ рѣшава въпроса съ своя честенъ животъ, честниятъ свѣщеникъ рѣшава въпроса съ своя честенъ животъ, честниятъ владика, честниятъ сждия, честниятъ учителъ рѣшаватъ въпроса съ своя честенъ животъ. И обратното

е вѣрно. Това е фактъ. Най-учениятъ учителъ да е, баща му и майка му може да сж много благородни, но ако негова животъ не е честенъ, той ще рѣши въпроса. И въ живота това е вѣрно: онзи човѣкъ, който се храни съ най-добрата, съ най-здравословната храна, той ще успѣе. Онзи, който пие само чиста, бистра вода, каквато природата е създала, той ще успѣе. Онзи, който живѣе въ здравословни жилища, съ изобилна свѣтлина, той ще успѣе. Слѣдователно, и ние на нашитѣ умове трѣбва да направимъ широки прозорци. Тази идея не излиза само отъ България. Днесъ има 100,000 души учени, които се занимаватъ съ разрѣшението на този въпросъ. И какво е казалъ единъ английски държавникъ на духовенството сега? Той казалъ: „Вие трѣбва да убѣдите свѣта, въ бждеще да се не бие, а ако това не направите, Европа е изгубена.“ Какво е прѣдзначението на духовенството въ съврѣмения свѣтъ? Прѣдзначението на цѣлото духовенство отъ всички религии, а не само на християнството, бѣше да спре войната. Тия духовници трѣбва да сж справедливи и да знаятъ, че войната не е потрѣбна. Тѣ трѣбваше да взематъ страната на истината, а тѣ се присѣединиха къмъ страната на обратния лагеръ. Питамъ тогава: Въ какво се състои тѣхната религия? Разбирамъ единъ воененъ да каже: „Азъ съмъ воененъ, съ силата на ножа, на оржието рѣшавамъ въпроситѣ“, а единъ свѣщеникъ, който говори за любовъ и прѣпорѣчва ножъ, това не разбирамъ. Ние трѣбва да се отличаваме. Слѣдователно, този държавникъ казва на духовенството тѣй: „Вие трѣбва да убѣдите съврѣменото общество, да наложите вашето влияние, за да прѣстанатъ войнитѣ. Не убѣдите ли обществото, Европа е изгубена.“ Туй го казва единъ практиченъ английски умъ. Туй не е упрѣкъ. Азъ, когато говоря за духовенството, не разбирамъ нашето духовенство. Азъ казвамъ: принципално трѣбва да разрѣшимъ въпроса – или съ сила, или съ любовъ. Нѣма по-велика сила отъ Любовта. Най-великата сила, която дѣйствува, това е Любовта. Това сж опити, които сега прилагаме. И азъ съмъ готовъ съ всички ония, които не подѣржатъ моето учение, на слѣдующия опитъ: за 1, 2 или 4 години да приложимъ принципитѣ, които азъ проповѣдвамъ. Ще създадемъ училища, ще вземемъ най-разваленитѣ типове отъ дѣцата и азъ ще ги възпи-

тавамъ самъ спорѣдъ тия принципи, които проповѣдвамъ. И отъ другата страна, другитѣ приятели нека приложатъ идеитѣ си, и онази система, която даде най-добритѣ резултати, нея ще приемемъ. Като говоря така, азъ не подразбирамъ другата крайностъ, въ която отиватъ нѣкои, че религията не е потрѣбна. Религията, като единъ вжтрѣшенъ принципъ, е потрѣбностъ за душата, но формално тя трѣбва да се измѣни. Онѣзи, които не вѣрватъ въ никаква религия, казватъ, че религията подразбира по-нисша култура. Азъ давамъ слѣдующето свое възражение: Ако дѣйствително религията говори за една по-нисша култура, тогава животнитѣ, у които нѣма религия, би трѣбвало да стоятъ по-високо отъ хората, когато това не е така. Нашата съвременна религия е изопачена. Нека признаемъ факта, че ако дойде единъ благочестивъ човѣкъ въ нѣкоя българска църква – това не е за упрѣкъ – ще намѣри ли той въ нея редъ и порядкъ? Отъ небето ли ще капне този редъ и порядкъ? Той ще излѣзе отъ насъ. Свѣщенникътъ и всички богомолци трѣбва да подемаатъ да служатъ отъ любовъ на единъ великъ принципъ.

Сега за нашето учение, нѣкои казватъ: „вие сте сектанти.“ Не, ние не сме сектанти и ще кажа защо не сме. Ние отричаме съвършено цѣлия съвремененъ животъ и неговитѣ методи, и поддържаме новия. Слѣдователно, онѣзи, които поддържатъ стария животъ, тѣ сж сектанти. Въ насъ всичко е ново: нашитѣ разбирания, нашиятъ моралъ е новъ. Ние проповѣдваме учението, че човѣкъ, който има съзнание, като види една мравка, трѣбва да ѝ направи пжтъ. И ако единъ човѣкъ има такава съзнание, че може да направи пжтъ на една мравя, ако неговото съзнание е толкова будно, той може да направи велики работи въ този свѣтъ. А сега казваме: „Какво, не съмъ убилъ никого, азъ съмъ честенъ и почтенъ човѣкъ.“ – Да, „честни“, „почтѣни“, но всички умираме. Я ми кажете, кой домъ е този, въ който днесъ царува любовта? Тукъ духовницитѣ искатъ да се спорятъ съ мене. Нѣма какво да спорятъ съ мене. Били ли сте въ София? Онѣзи хиляди хора, които ходятъ тамъ по кръчмитѣ, какво ще правите съ тѣхъ? Онова младо поколѣние, което бѣга отъ църквитѣ, какво ще правите съ него? Ще кажете: „тѣ сж безбожници.“ – Не сж безбожници. Въ тѣхъ има единъ копнежъ за нови идеи,

и азъ сподѣлямъ тѣхнитѣ мисли. Може да има въ тѣхъ нѣкои крайности, които, обаче, не ги сподѣлямъ. Копнежъ има въ младото поколѣние, може да се учи, въ него има самопожертвуване, то е подвижно, експедитивно, а старитѣ сѣдятъ, философствуватъ. Една българска пословица казва: „До като мждритѣ се намждруватъ, лудитѣ се наиграватъ.“

Този новъ животъ ще се изрази въ нови форми; въ този новъ животъ неврастения нѣма да има, ревматизъмъ нѣма да има, хора съ болни стомаси, нѣма да има, глухота, слѣпота нѣма да има, съ счупени крака хора нѣма да има, а той ще бжде животъ на пълна хармония. Туй може да го създадемъ на опитъ, да го приложимъ на опитъ. И трѣбва да чакате, тѣй не може, въ една година отгоре. За да може да се изкара такава поколѣние. Мене ми трѣбватъ поне 20 години още. Ако опититѣ сж прави и дадатъ резултати, тогава вие ще трѣбва да приемеръ този принципъ на природата. Това не сж нѣща, които сж създадени изкуствено. Азъ въ София правихъ други опити. Извеждамъ повече отъ 200 души на Витоша въ най-голѣмия снѣгъ и се качваме на 1,500 -1,600 метра височина. Прѣзъ цѣлия день прѣкарваме на снѣга и никой не се разболѣва. Направихме 1, 2, 3 опита, искамъ да покажа на тия ученици, че въ природата има извѣстни закони, които трѣбва да се знаятъ. Мога да ви ги кажа и на васъ, но ще ми дадете честна дума, че нѣма да злоупотрѣбите. „Честенъ човѣкъ“, казватъ, билъ клисаря, а паритѣ отъ църквата липсвали! Честенъ човѣкъ ли? Паритѣ трѣбва да бждатъ на мѣсто. Споредъ мене, каситѣ ви трѣбва да бждатъ отворени, и като минава човѣкъ покрай тѣхъ, да не се съблазнява. И казваме, че нови хора сме. Като дойде нѣкой да ви иска пари на заемъ, казвате: „Господине, азъ те зная, ти си честенъ, но ще намѣришъ двама гаранти.“ Да, честенъ човѣкъ си, и така всѣки ти дава пари. Кждѣ е тая честность, кждѣ е честниятъ човѣкъ? Казвамъ: приятелю, азъ ти давамъ 10,000 лева безъ всѣкаква гаранция, и ти слѣдъ 1, 2 или 3 мѣсеца, като дойдешъ да ги донесешъ, азъ да съмъ ги забравилъ, а ти - не. Това е честенъ човѣкъ! Питамъ: вие сега тази култура ли защищавате? Всички сждилища сж пълни съ такива дѣла. Знаетъ ли кждѣ отива съврѣменото общество? Знаетъ ли слѣдъ една година какво ще се слу-

чи на земята? Ще кажете: ние не знаемъ, но Господъ знае, ако Господъ е опрѣделилъ... Той, като е направилъ човѣка, е казалъ: „Слушай, на тази кола до 1,000 килограма най-много можешъ да туришъ, а повече не, защото ще се счупи.“ Когато Господъ е направилъ нашия животъ, Той е казалъ до колко килограма може да издържи. Ако ние натоваримъ този животъ съ излишни нѣща, нѣма ли да стане съ тая кола нѣкоя катастрофа? – Ще стане. Азъ съмъ вашъ приятелъ, искамъ да ви покажа начинъ какъ да живѣете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нѣщо? Откакъ съмъ въ България нѣма другъ човѣкъ, противъ когото да сж се казали толкова сквѣрни работи! И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото азъ съмъ единъ голѣмъ изворъ, който постоянно се чисти. Нѣма помия въ този свѣтъ, която да може да ме опетни, защото знаая начинъ какъ да се чистя. Да не мислите, че азъ съмъ слабъ, че не мога да се защитавамъ. Мога, но не съ оржие. Азъ казвамъ: имамъ други сили, съзнателни сили, съ които мога да работя и да се защитавамъ. Съ мене има други хора, които могатъ да ми помагатъ, не само въ България, но и въ цѣлия свѣтъ. Въ цѣлия свѣтъ има мрѣжа отъ такива разумни хора, които турятъ всичко въ редъ и порядкъ. Тѣ сж и въ Англия, и въ Русия, и въ Австралия, тѣ сж обсебили свѣта. И вие, българитѣ, мислите сега, че като се опълчите, ще ги побѣдите. Не, не, тѣ ще ви помѣтатъ! Сега тия хора тамъ, въ Европа, ви налагатъ контрибуция. Чудитѣ се какъ да изплащате данъцитѣ. Роби ще станете! Животътъ се влошава. Българския левъ колко спада? Единъ американски доларъ струва 150-160 лева. Е, какво ви очаква сега? Казвате, че моето учение разваляло България. Е, хубаво, азъ ще ви приведа слѣдното: отъ 1,500 години насамъ българитѣ сж направили 150 войни. Питамъ: за тия падения и нѣщастия на България азъ ли съмъ виноватъ? „Едно врѣме“, казвате, „дошли богомитѣ“. Но защо да не се признае факта, че богомитѣ бѣха едни отъ най-благороднитѣ, най-добритѣ хора? Може да е имало и лоши хора между тѣхъ, но, както ги азъ знаая въ онова врѣме, както ги провѣрявамъ, между тѣхъ имаше добри хора. Не казвамъ, че и въ съврѣменото духовенство нѣма добри хора, има, но тия добри

хора въ духовенството сж малцинство. Ние сме готови да признаемъ този фактъ тѣй, както си е. Нека се изнесатъ фактитѣ. Ние не сме за онзи вѣншенъ моралъ, ние сме за онова единство вътрѣ въ душата. Ние не сме за това да започнемъ добръ, а да свършимъ злѣ, а сме отъ ония, които започватъ злѣ, а свършватъ добръ. Ако нѣкой човѣкъ си е счупилъ крака, ние можемъ да му направимъ най-добрата операция, да му намѣримъ най-добрия хирургъ. Нѣкой заболѣе отъ инфекциозна болѣсть, ние желаемъ да дойде най-вѣщиятъ лѣкаръ, който разбира законитѣ, той да го лѣкува. А сега, колкото лѣкари, толкова лѣкарства: все опити правятъ. Онзи, вѣщиятъ адвокатъ, всичко е прѣдвидилъ, добръ разбира дѣлото си, а който го не разбира, като го изгуби, извинява се и казва: „азъ прѣдвидихъ всичко, употребихъ всички, всички усилия.“ Адвокатътъ знае, ще спечели ли дѣлото, или не. Въ Америка имало единъ адвокатъ, който вземалъ да защитава само честни дѣла и всѣкога печелилъ. Когато дохождали съ други дѣла при него, той казвалъ: „Извинетѣ, азъ такива дѣла не защитавамъ.“ Ако ние всички сме така честни и почтѣни, че да защитаваме само честнитѣ си дѣла! . . .

Сега, нѣкои отъ васъ искатъ да ме оборятъ. Че съ какво ще ме оборите? Моето учение е тѣй необходимо за васъ, както свѣтлината. Ако можете да живѣете безъ нея, да, но не можете; вие ще умрѣте безъ моето учение, тѣй, както умиратъ безъ свѣтлина и безъ вода. Учението, което проповѣдвамъ, е учение на новия животъ, въ него нѣма смъртъ. Въ туй учение ние положително знаемъ има ли животъ задъ гроба, или не. Ще каже нѣкой: какъ? Елате при насъ и ще видите, ще ви кажемъ всички методи. Изведнажъ не може, но ще влѣзете да учите, както при единъ учителъ, който прѣподава математика, както при единъ художникъ, който прѣподава художество. Може ли нѣкой, който не е рисувалъ, да вземе четката и да рисува нѣщо като Рафаела, или другъ да напише нѣщо като Бетховена? Той трѣбва да носи въ себе си една дарба, единъ заложенъ талантъ, който да може да се развие. Азъ се занимавамъ и съ млади, и съ стари. Азъ искамъ да ви дамъ само методитѣ и начинитѣ, какъ да се развие онова, което е заложено въ българския народъ. Тия методи ги

показвамъ на младитѣ и тѣ учатъ. Нѣкои казватъ: „хипнотизиране е това.“ Знаете ли какво състояние е то? Хипнотизмътъ приспива всички способности, и остава само една способностъ да дѣйствува, като че ли се гледа само прѣзъ единъ мазгалъ. Туй е хипнотическо състояние, а нашето учение е учение на Бѣлото Братство, спорѣдъ което всички способности и сили у човѣка трѣбва да се събудятъ въ всичката своя интензивностъ. Човѣкъ трѣбва да бжде буденъ въ всѣко отношение, въ всѣко положение. Той трѣбва да бжде честенъ прѣдъ себе си, да констатира фактитѣ тѣй, както сж, защото има факти, които сж вѣрни по форма, а не и по съдържание; има факти, които сж вѣрни по съдържание, а не и по смисълъ. Но това сж философски въпроси.

Сега, този новия животъ вие го търсите. Азъ бихъ желалъ да намѣря нѣкой отъ васъ щастливъ, здравъ човѣкъ. Но още не съмъ намѣрилъ такъвъ човѣкъ. Ако има такъвъ човѣкъ, нека се яви прѣдъ мене, азъ ще запиша името му, и ще отбѣлѣжа, че той е единъ изключителенъ случай въ свѣта. Туй ще ми даде поводъ да проуча нѣщата, защо е здравъ, да проуча резултатитѣ въ всѣко отношение. Като видя здравъ човѣкъ, ще кажа какъ е живѣлъ. Като видя боленъ – сжщо. Азъ уча сега тия нѣща. Ние проучваме нѣщата и въ едно и въ друго отношение.

Сега, този новиятъ животъ, е вжтрѣшенъ, той е индивидуаленъ най-първо. Той е животъ, който започва съ най-малкитѣ величини. Най-малкитѣ величини въ свѣта господстватъ надъ другитѣ величини. Какво може да извърши една такава величина, това само единъ математикъ може да ви го разправи. Вземете, за примѣръ, всички искате да бждете богати, силни, да оправите свѣта. Прѣдставете си, че ви срѣщне единъ човѣкъ и ви дава само едно житно зрънце, като ви казва: „Посѣйте туй зрънце!“ Ако сте човѣкъ свършилъ висше образование, ще кажете: „Нима съмъ толкова глупавъ да се занимавамъ съ туй житно зрънце?“ Не, въ него се крие такава енергия, каквато човѣкъ не подозира. Ако туй житно зрънце се посѣе, въ една година ще даде 10, послѣ 100 зрънца, а за 10 години ще посѣешъ цѣлата земя съ него. Сега, ние съврѣменнитѣ хора, избѣгваме малкитѣ нѣща, искаме изведнажъ да оправимъ

свѣта. Свѣта ще се оправи само съ житното зърно. Знаете ли какво значи житното зърно? То е онзи икономически въпросъ, който поддържатъ всички хора, всички работници. На всички хора трѣбва да се даде здравословна храна; на всички хора трѣбва да се дадатъ здравословни жилища. Не казвамъ, че едни сж прави, а други – не, но еднитѣ отлагатъ, а другитѣ прилагатъ. А ние, хората на новия животъ, бързаеме сега да приложимъ доброто въ свѣта, и слѣдъ като го приложимъ, искаме да се даде на свѣта по-широкъ просторъ.

Туй учение може да го опитатъ. Сега питамъ: вие сте българи, каква е задачата на българския народъ? Онѣзи, които сте националисти, какво искате за българитѣ? Искате да имате голѣма земя. Българитѣ никога нѣма да иматъ такава широка земя, както англичанитѣ. Знаете ли въ какво положение ще се намѣрите? Едно врѣме, когато Господъ рѣшилъ да даде всички благословения въ свѣта, пратилъ единъ ангелъ да занесе тия добрини съ пакети въ голѣма торба. Този ангелъ не прѣгледалъ какъ били наредени тия пакети, замислилъ се нѣщо и пакетитѣ единъ по единъ изпадали по пжтя. Той видѣлъ, че въ торбата останалъ само единъ пакетъ – всички изпадали – направилъ една погрѣшка. Изпадалите пакети били разграбени. Ангелътъ се замислилъ: „какъвъ отговоръ ще дамъ сега прѣдъ Бога?“ Въ това врѣме дохожда единъ поетъ и го запитва: „нѣма ли нѣщо за мене?“ – „Има единъ пакетъ останалъ“, отговорилъ ангелътъ, „но той е вѣрата; тя не е за земята, а за небето, затова ти горѣ ще отидешъ да си почивашъ.“ Питамъ тогава хората какво искатъ? Опитаха яденето, опитаха пиенето, спането, науката, но пакъ ви липсва нѣщо. Споритѣ, но за какво споритѣ? – „Дали има Господъ или не, кждѣ е Господъ, какъ ще го намѣримъ, що е Господъ. – Господъ – това е Любовта. Този Господъ, Любовта на Когото говори въ сърдцата на всичкитѣ хора, на този Господъ трѣбва да знаемъ езика Му. Той говори и въ брата и въ сестрата, Той говори и въ майката и въ бащата. А когато говори Той, ние можемъ да се споразумѣемъ. И ние Го търсимъ на небето, но този Господъ въ своето проявление е Любовь. Може ли да Го приемемъ? Но вие ще кажете: „Какво нѣщо е Любовта?“ Любовта ето какво дава, азъ ще ви опрѣдѣля: Любовта

внося истина във душата, свѣтлина във ума и чистота във сърдцето. Тогава Истината ражда свобода във душата, свѣтлината – знание във ума, а чистотата внося сила във сърдцето. Слѣдователно, ако тази Любовь дойде вжтрѣ във насѣ, трѣбва да роди тѣзи три нѣща.

Азѣ съмъ готовъ на всѣки единъ православенъ братъ да му кажа: азѣ не спадамъ къмъ никоя църква, къмъ никакъвъ народъ, защото не съмъ отъ земята. „А отъ дѣ си?“ – Пита ме единъ. – Отъ слънцето ида, и отивамъ къмъ него, отговорихъ му азѣ. Като казвамъ „слънцето“, разбирамъ онзи разуменъ, възвишенъ животъ. Въ мене всѣка мисълъ, всѣко желание е прѣтеглено. Азѣ не искамъ да лъжа никого. За мене е най-голямъ позоръ това, да излъжа нѣкого. Въ бждеще не искамъ да страдатъ хората отъ моето учение, заради мене. Искамъ тия хора, като приложатъ моитѣ методи, да се ползватъ. Азѣ съмъ се ползувалъ, и вие да се ползватъ. 20 години азѣ правя опити, и още ги продължавамъ. Нѣкой казватъ: „нека се изкажемъ.“ Искатъ като на единъ съборъ, догматически да рѣшимъ въпроса. Тия нѣща не ставатъ изведнажъ. Туй може да го направи нѣкой другъ, но азѣ не се занимавамъ съ това, защото нашето учение почива на опитъ, като въ една лаборатория, трѣбва да се работи, опити да се правятъ, да се корегира.

Сега азѣ се обръщамъ къмъ ученицитѣ, обръщамъ се и къмъ васѣ, братя ви наричамъ – но не за да ви привлѣка, не ми е цѣльта това – и казвамъ: излѣзте отъ вашитѣ дупки, изложетѣ се на тази свѣтлина, която иде отъ природата – този Богъ на Любовьта, допуснете тази свѣтлина да проникне вжтрѣ във васѣ! Допуснете я да проникне, направете единъ малъкъ опитъ. Ще кажете: „какво може да направи свѣтлината?“ – Много работи може да направи. Ще ви приведа единъ фактъ между многото други факти, и той е слѣдующиятъ: имаше едно момиченце във Княжево, което във врѣмето на сраженията, на недоразумѣнията, които имаха бѣлгаритѣ прѣзъ 1918 година пострада, като във ржката му бѣше попаднало едно парче отъ шрапнелъ. Лѣкаритѣ му направиха 5-6 операции, но не можаха да извадятъ шрапнела, и най-послѣ рѣшиха да му отрѣжатъ ржката. Идватъ домашнитѣ му при мене и ме питатъ: „Какво да правимъ?“ Понеже зная какъвъ е ефектътъ на слънчеви-

тѣ лжчи вѣрху желѣзото, казвамъ: „нека излага ржката си нѣколко мѣсеца на слѣнце по 3-4 часа на день.“ И, наистина, единъ день, слѣдъ 3-4 мѣсеца послѣдователно излагане, желѣзното парче отъ шрапнела се показа навѣнъ, падна и дѣтето се освободи. Туй дѣте оздравѣ, това може да го провѣрите. Слѣнцето произвежда електричество и магнетизъмъ, и съ това постепенно прави най-добрата операция. Ако бѣха казали това на лѣкаритѣ, тѣ нѣмаше да повѣрватъ. Защо да се не оставимъ на слѣнцето да направи най-хубавата операция, и да ни излѣкува; защо да не се оставимъ на Любовта да се прояви? А сега ще пишемъ закони: „да не крадешъ, да не лѣжешъ“. Съ такъвъ отрицателенъ моралъ азъ не се занимавамъ, а казвамъ: ще любишъ, ще обичашъ истината, ще бждешъ мждъръ, ще бждешъ добродѣтеленъ, справедливъ, щедъръ, снизходителенъ. Ще се самопожертвувашъ за другитѣ. Туй прѣпоръчваме ние, не какво не трѣбва да правимъ, а какво трѣбва да правимъ. И като казвамъ какъ да любишъ, имаме начинъ за любовъ. Ще ви приведа единъ окултенъ разказъ. Единъ вълкъ се явява при овцитѣ и имъ казва: „Ние се реформирахме вече и можемъ да живѣемъ съ васъ по братски. Ние съ васъ ще се примиримъ. Въ нашето съзнание туй се рѣши. Решихме и свѣршихме. И азъ съмъ единъ дѣлегатъ отъ вълцитѣ и отсега нататкъ заедно ще живѣемъ.“ По едно врѣме той се влюбилъ въ една млада овца и ѝ казва: „Азъ съмъ силенъ, имамъ опитности въ живота, съ мене ще живѣешъ добръ, мога да се боря, ще тѣ защищавамъ.“ И трѣгва тази млада овца слѣдъ него. Единъ день добръ живѣли, минали два, три дни – добръ. На четвъртия день той огладнѣлъ и казва: „Азъ трѣбва да тѣ изямъ, за да живѣя.“

И вашиятъ моралъ сега издържа изпитъ само за 3-4 дни. Доиде ли четвъртия день, казват: „Ние ще ви изядемъ.“ Е, какъвъ е този моралъ? Всички казватъ: „ние не трѣбва да бждемъ овци.“ – Не, като овцитѣ ще бждемъ, защото всичко, което носимъ, все овцитѣ сж го дали. Благодарение на тѣхъ, ние имаме и млѣко, и сиренце, и вълна. Да, като овцитѣ ще бждемъ, разумни овци. И азъ бихъ желалъ такива овци да бждемъ – да служимъ на закона на самопожертвуването. Не мислете, че овцитѣ не сж умни. Колко сж тѣ по-умни отъ насъ! А ние много умни се мислимъ, културни хора се мисли-

мъ! Нека признаемъ този фактъ. Азъ уважавамъ ония волове, които оратъ на нивата. Тѣ сж свѣщени волове, тѣ оратъ на нивата, а господаря имъ ги бие въ дама, тѣ пшкватъ но се покоряватъ, сѣдятъ покорно. Герои сж тѣ! А вие казвате: „той е волъ, може да издържати тия страдания.“ Но благодарение на тия волове ние живѣемъ. Тогава дѣ е нашата култура? Вие, които се мислите културни хора, знаете ли колко милиона волове, овци, кокошки, патици сж станали жертва за насъ? Единъ богатъ търговецъ въ София подарилъ за нищо 10,000 лева и пишатъ името му въ вѣстницитѣ, а една овца, която дава живота си, стои много по-високо отъ тоя богатъ човѣкъ, разбирате ли? Това е моралъ, това е благородство! Онзи свѣщеникъ ще отидѣ да прочете една молитва на главата на нѣкой боленъ, и ще кажатъ: „много хубаво направи.“ Нищо не си направилъ. Ти пожертвува ли вълната си, живота си, като онази овца? Христосъ не дойде да създаде духовенство въ свѣта. Той дойде да създаде служители на човѣчеството, да служатъ по любовъ на Бога. Тѣ трѣбва да бждатъ образецъ на любовта, на честния животъ. Азъ съмъ готовъ съ съврѣменото духовенство, съ нашитѣ братя, владици и свѣщеници, да размѣня мисли. Ще се качимъ съ тѣхъ на Мусала, азъ ще ги поканя на една братска разходка, отъ всички ще има - дякони, свѣщеници, архимандрити. Ще излѣземъ на Мусала, първо ще отидемъ къмъ Бистрица, ще вървимъ полѣка, ще си говоримъ по братски, послѣ ще минемъ по долината на Марица, прѣзъ „Рилската пустиня“, ще вземемъ южния край, и като се качимъ горѣ на Мусала, тамъ, на 3,000 метра височина, ще обмислимъ и ще рѣшимъ въпроса, какво да бжде православното духовенство. Този въпросъ само на Мусала ще можемъ да го разрѣшимъ, а не тукъ долу, въ Търново. На Мусала съмъ готовъ, братски да се разговарямъ съ тѣхъ, нѣма да имъ се смѣя. Ще има кажа: „братко, само тукъ, на тоя чистъ въздухъ, колкото сме по-близо до Бога, толкова по-добрѣ ще може да разсждаваме здраво, смислено по тия въпроси, за Бога.“ Ще кажете: „той иска да излага владицитѣ.“ Азъ ли ги излагамъ? Тѣ сами сж се изложили. Ако тѣ не живѣятъ добъръ, честенъ животъ, тѣ сж се изложили. Ако азъ не живѣя добъръ, честенъ животъ, самъ съмъ се изложилъ. Нѣма нищо скрито-покрито. Всѣка болѣстъ

въ свѣта ще се прояви по какъвто и да е начинъ. Всички болѣсти въ свѣта не сж ли изразъ на онази морална поквара, която сществува вътрѣ въ човѣшкия организъмъ? Лѣкаритѣ не могатъ да насмогнатъ на тия болѣсти, но не е тамъ въпросътъ. Между нашитѣ приятели има много, които сж приели начина на лѣкуването на природата. Съ топла вода и картошки се лѣкуватъ. Единъ нашъ приятелъ бѣше боленъ, взелъ рициново масло, не му дѣйствува. Слушай, казвамъ му, за половинъ часъ ще изпиешъ 5-6 чаши топла вода. И наистина, слѣдъ нѣколко часа настѣпи реакция. Тукъ е сега този приятелъ. Ще употребимъ тоя методъ. Единъ лѣкаръ най-първо трѣбва да даде очистително на болния и послѣ да му даде лѣкарство. Ако даде лѣкарството прѣди очистителното, туй лѣкарство не е ефикасно, не дѣйствува. Азъ правя аналогия. Въ съврѣменното общество има много неджзи. Какъ ще приложимъ туй лѣкарство на Любовта? И то съ доза се дава. Да не мислите, че тази любовъ всички хора еднакво могатъ да я разбиратъ? Не, Любовта е една сила, тя се проявява въ физическия свѣтъ по единъ начинъ, въ умствения - по другъ начинъ, въ духовния по трети начинъ. Има си закони. Нѣкои казватъ: „кажи ни какъ!“ Прѣди години, когато правихъ френологическитѣ си изслѣдвания - измѣрвахъ черепитѣ на българитѣ - дойде единъ студентъ, каза ми: „господинъ Джновъ, искамъ да зная на какво се основаватъ тия ваши наблюдения и изслѣдвания?“ Казвамъ му: трѣбватъ най-малко 11 години за да научишъ това. „Е, не може ли сега? Искамъ да ги приложа въ практическия си животъ, да се ползувамъ.“ - Не, сега не може, като изуча всички тия данни, тогава ще изнеса прѣдъ свѣта нѣщо завършено. А сега, това, което имамъ, то сж откъслечни данни, има нѣща, които липсватъ. Това, обаче, ни най-малко не показва, че учението не е вѣрно. Я вижтѣ онѣзи хора, които иматъ длъгнести лица, очи черни, живи, не сж ли активни? Защо? - Черниятъ дробъ у тѣхъ има прѣимущество. Той е развитъ, като динамическа сила. Вземетѣ онѣзи хора, които иматъ валчести лица, като месѣчина, въ тѣхъ стомахътъ е развитъ, тѣ обичатъ да си ухапнатъ, да си попиянатъ и като ядатъ, отъ тѣхъ по-добри хора нѣма, и казватъ: „тѣй разбираме свѣта. Господъ го е създалъ да ядемъ и да пиемъ.“ Има други

хора, които сж интелѣктуални, тѣ се занимаватъ съ отвлѣчени въпроси, и затуй тѣхното лице се различава. Значи, природата си е турила отпечатѣкъ. Тя си има свой езикъ, свои закони. Когато нѣкой пжтъ азъ загатвамъ, че човѣкъ може да четѣ по канаритѣ, както геолозитѣ четатъ по клонетѣ, по растенията, това значи, че има други начини, за изучаване на природата, само че трѣбватъ голѣми наблюдения. Ние можемъ да изучаваме кои сж причинитѣ, които сж тикнали бѣлгаритѣ въ туй безизходно положение. Това е единъ резултатъ не отъ 1-2 години, а отпреди 2,000 години. Отъ тогава е станало това. Слѣдователно, сега се завършва единъ цикълъ, и бѣлгаритѣ се намиратъ въ началото на пжтя, отъ дѣто сж направили отклонението, и пакъ ще дойдатъ да хванатъ правия пжтъ. Какъ да хванатъ тоя правъ пжтъ? Тоя правъ пжтъ е пжтъ на онази съзнателна любовъ, въ която мъдростъта трѣбва да владѣе законитѣ. Майката трѣбва да знае какъ да отглежда своето дѣте; учителътъ трѣбва да знае какъ да възпитава своитѣ ученици; свѣщенникътъ трѣбва да знае какъ да служи на своитѣ пасоми; сждията трѣбва да знае какъ да рѣшава своитѣ дѣла. Трѣбватъ методи, за да се изправи живота. Прѣди всичко, ние трѣбва да имаме единъ честенъ и почтенъ животъ, защото, вѣнъ отъ това, никой не се е родилъ нито свѣщенникъ, нито учителъ, нито сждия. Ние се раждаме разумни същества, като хора, които трѣбва съзнателно да работимъ. А при сегашната култура, азъ ви казвамъ: ако и за напрѣдъ живѣете спорѣдъ нея, добро бждеще не ви очаква. Туй не казвамъ само азъ, тѣй се произнасятъ всички учени хора въ Европа, нѣма да цитирамъ тѣхнитѣ имена. Съврѣменната култура е осждена на смъртъ, ако тя не се видоизмѣни въ своя пжтъ. Ако духовенството не се пробуди, да съзнае своитѣ грѣхове; ако учителитѣ не се научатъ да прилагатъ правилно законитѣ на възпитанието, ако управницитѣ не измѣнятъ законитѣ на управлението, да съзнаятъ, че сж направили грѣхове - никакво бждаще не ви очаква. Покаяние, покаяние трѣбва! Всички трѣбва да се покаятъ, но не съ врътище на главата, а да признаемъ, че фактитѣ, които нашитѣ дѣди сж турили, не сж въ съгласие съ законитѣ на природата, и да ги отмѣнимъ.

Туй изисква новия животъ. Този новъ животъ и той си има свои физиологически проявления. Има вече нови хора, типове отъ новото поколѣние, които сж се родили въ Америка. Хора на новото поколѣние има и въ Франция, Германия, Англия, но най-вече ги има въ Америка. Физиологически тия хора се отличаватъ отъ другитѣ. Сега нѣмамъ врѣме да ви обяснявамъ това. Има съчинения, въ бждаще може да се пише за новитѣ типове.

Ние идемъ въ Търново, за да създадемъ на търновци една благоприятна атмосфера. Защо съмъ избралъ Търново? Азъ съмъ го избралъ като единъ центъръ, дѣто земнитѣ влияния на България се срѣщатъ и може да се подобри здравословното състояние на българитѣ. Цѣльта ми не е да се увеличатъ моитѣ съмишленици, а да могатъ мозъцитѣ на българитѣ да станатъ нормални, да се образува една мека атмосфера и при това да се подобри положението на тѣхнитѣ ниви, за да раждатъ по-вече жито. Това имамъ прѣдвидъ. Казвамъ: азъ ще направя единъ опитъ съ българитѣ, ако нашето духовенство не вѣрва, и той ще бжде слѣдниятъ: на духовнитѣ казвамъ, че за опитъ една година ще ви оставя да дѣйствувате вие на българитѣ, а послѣ ще дѣйствувамъ азъ една година, и ще видимъ кога ще има по-вече плодородие. Тѣй е казалъ Господъ: Дѣто има любовь, и земята по-вече ражда; тамъ, дѣто има любовь, и лозето по-вече ражда, и крушата и всички плодове по-вече раждатъ. Любовьта е дълбока сила, която може да дѣйствува въ природата, и тази природа отговаря на любовьта. Но любовь безкористна! Туй е опита.

Сега, ако дойда да изпядя свѣщеницитѣ и да туря моитѣ хора, моитѣ съмишленици, да вѣнчаватъ и да кръщаватъ, и тѣ ще се оцапатъ като тѣхъ. Не искамъ да замѣствамъ никого. Нека свѣщеницитѣ вършатъ своето въ църквата си, тя е тѣхенъ домъ, и тѣ носятъ всичката отговорностъ. Даже ще имъ дамъ всички наставления; ние нѣмаме желание да заемаме чужди мѣста, а искаме да изпълнимъ своя дългъ къмъ човѣчеството, къмъ младото поколѣние. Вие, като човѣкъ, идеализиратѣ всичко: може да обичате народа си, уважавамъ ви, хубаво нѣщо е това, но вашата любовь трѣбва да бжде разумна. Казватъ нѣкой пжтъ, че майкитѣ отъ любовь одушватъ дѣцата си. Руситѣ пѣкъ съ своя па-

триотизъмъ погубиха народа си. Разуменъ трѣбва да бжде човѣкъ. Разумниятъ човѣкъ не трѣбва да бжде алченъ. Силата на разумния човѣкъ сѣди въ самия него. Щастието ни е скрито въ туй, което носимъ въ себе си, а не отвънъ. Нѣкой ще каже: „Съ туй знание, което имамъ, навсѣкждѣ въ свѣта мога да отида.“ И азъ мога да кажа: съ туй знание, което имамъ, навсѣкждѣ мога да отида – и въ Англия, и въ Америка мога да живѣя. Защо? Разбирамъ живота, разбирамъ природата. Сега съмъ дошелъ въ България. Много пжти съмъ казвалъ: азъ мога и на друго мѣсто да работя. Ако не ме искатъ българитѣ, казвамъ, другадѣ ще отида. Ако българитѣ мислятъ, че азъ нося зло на България, че искамъ да я разруша, казвамъ: ако мислите тѣй, че азъ ви желая злото, не мисля за вашето щастие, азъ съмъ готовъ да напусна дома ви, и да отида другаде. Нѣмамъ нищо противъ. Но ако моето присъствие ви носи благословение, да ви направя свободни, да не пострадате като народъ, не изпускайте случая. Азъ ви казвамъ: зная, имамъ знания, опитностъ имамъ, но трѣбва време, имайте търпѣние, въ вѣстниците не пишете, чакайте, опитайте. „На лъжата краката сж кжси“, казва българската пословица. Единъ день историята ще се произнесе. Какво ще се произнесе историята? Ако едно дѣло е божествено, то ще успѣе. Това дѣло, което ние поддържаме, ако е вѣрно, земята съ главата надолу да се обърне, то ще успѣе: то е дѣло на любовта. И сега иде една възвишена култура на Любовь. Любовь, която ще свърже всички народи. Любовь, която ще свърже всички индивиди, всички майки, всички приятели, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, и между хората ще настане братство и равенство, но не само между хората, а и между животнитѣ. Туй иде и ще се наложи. Ако е за теории, социалнитѣ науки съдържатъ такива теории за подобрънието на обществото. Всѣка партия въ България си има своя програма. Тѣ хубаво правятъ: правятъ опити и азъ ги уважавамъ. Нѣкои опити даватъ резултати, сполучливи сж, а други сж несполучливи. Принципно тѣ сж донѣкждѣ прави, но методитѣ имъ сж криви. Вземете комуниститѣ: тѣ искатъ братство и равенство. И християнството иска сжщото. Принципитѣ имъ сж вѣрни, но по какъвъ методъ ще се приложатъ тѣ, чрѣзъ насилие ли, или съ любовь? Тѣ

мислятъ, че по миренъ начинъ богатитѣ не искатъ да си дадатъ паритѣ. Не, всѣки богатъ ще отвори касата си и ще каже: „братко, тия пари сж общи, ще си ги раздѣлимъ.“ Иначе, насилието ще дойде. За този гладъ, който настана сега въ Русия, азъ прѣди 2 години имъ казахъ, че ще имъ дойде. И сега, сѣдемъ милиона хора умиратъ отъ гладъ. Знаете ли защо дойде този гладъ? - Поради онази анархия въ руския умъ, който се раздвои и прѣдизвика силитѣ на природата. Искане да въведатъ редъ съ насилие и по такъвъ начинъ почнаха да се избиватъ взаимно. Биха се, изтѣзваха се и досега дадоха сѣдемъ милиона жертви, а може и десетъ милиона да измратъ. Мислеха да възстановятъ съ оржие свободата си, но тѣ трѣбваше не съ оржие, а както имъ казваше Толстой - съ любовь. „Не противи се злomu“, казва Христосъ. Какъ ще тълкуватъ това свѣщенитѣ? Болшевикитѣ сега сж турени да дѣйствуватъ съ оржие. Свѣщенитѣ казватъ: „всѣка власть е отъ Бога.“ Ами болшевишката не е ли отъ Бога? Не, ние каваме: „всѣка праведна власть е отъ Бога дадена.“ Тамъ, дѣто болшевицитѣ сж праведни и прилагатъ добри дѣла, тѣ сж прави, тамъ, дѣто прилагатъ насилие - не сж прави. И въ България е сжщото: ония, които прилагатъ добри методи, прави сж, а другитѣ, които не прилагатъ добри методи - не сж прави. Тѣй сѣди принципътъ. Утрѣ може да се народятъ и анархисти. Сега нѣкои ще кажатъ: „А, той говори противъ държавата.“ Не, вие сами говорите противъ държавата. Съ вашитѣ криви методи, вие сами ще станете причина да се народятъ тия анархисти. Знаете ли, ако въ България настѣпи неурожай, какво ще стане? Ще дойде гладъ. Знаете ли какви разбойници ще се появятъ? Този гладъ ще направи всички хора разбойници. А какво е гладътъ, знаете ли? Какви ужасни инстинкти за отмъщение се събуждатъ у човѣка!

Съ този новиятъ животъ, ние искаме да спасимъ свѣта отъ една катастрофа. Единъ американецъ прѣдсказа, че въ Европа ще избухнатъ 70 вулкани, и по-голѣмата частъ отъ Европа - Югославия, Австрия (къмъ Буда-Пеща), ще потънатъ. Това цитирамъ само за куриозъ, тѣй казва американецъ. А пѣкъ азъ казвамъ: въ свѣта иде една катастрофа, поради безумието на съврѣменнитѣ

хора, една социална катастрофа иде, която ще произведе сътресение въ мозъците на хората и тѣ ще полудѣватъ. Менъ болка изпълва сърдцето ми, когато виждамъ хиляди моми и жени, които продаватъ честта си за хлѣбъ! Тѣ сж наши сестри. Е, духовенството казва, че азъ развращавамъ хората. Ами тѣзи хора азъ ли ги развратихъ? Азъ идвамъ да имъ покажа правия пжтъ, да имъ покажа начинъ да се спасятъ. Тѣ сж ваши синове и дѣщери. Туй не сж хиляда и десетъ хиляди души, туй е едно грамадно число момичета и момчета, които не вървятъ въ правия пжтъ. И сега старитѣ, вмѣсто да имъ покажатъ пжтя, постоянно реагиратъ и спиратъ колата. Но тия кола ще се счупятъ! Тогава какво да правимъ съ младитѣ? На тѣхъ трѣбва да прѣпоръчвате Божествената Любовь: да имъ покажете какъ да любятъ. Добъръ примѣръ имъ покажете! Какво по-хубаво има отъ тази любовь? Знаете ли какво ме заставя да остана въ България? То е любовь. Ако нѣмахъ тая любовь, азъ никога не бихъ сѣдѣлъ въ България. Прѣди години, градоначалника въ София ме вика и ми казва: „Научавамъ се, че обичашъ да попипвашъ, да постискашъ ржцетѣ на младитѣ жени. Приятно ли е това?“ – Че какво има отъ това, ако стисна ржката на едного? Ако ти влѣзешъ въ една чиста вода и си нечистъ, това ще те осквѣрни ли? Но ако ти влѣзешъ въ единъ нечистъ потокъ, ще се изцапашъ. Ако съмъ чистъ, никакво прѣстѣпление не върша. Азъ бихъ желалъ да дойде единъ, когото азъ съмъ опетнилъ или опорочилъ; азъ съмъ готовъ десетъ пжти да се разпна зарадъ него. Мжжъ или жена, ако нѣкому съмъ направилъ най-малкото зло, ако кажатъ, че съмъ опорочилъ или ума, или сърдцето, или волята му, азъ съмъ готовъ да пожертвувамъ всичко. А въ вѣстниците пишатъ туй било, онуй било, но мене вѣстниците не ме смущаватъ. Мене не ме смущаватъ вѣстниците, защото за насъ има други вѣстници. Христосъ казва: „Радвайте се и веселѣте се, когато заради Господа кажатъ нѣкаква лѣжа за васъ.“ Защо? Защо да се радваме? Защото има друго едно обществено мнѣние въ свѣта: то е общественото мнѣние на съзнателната Любовь, на всички добри хора, които живѣятъ на земята. Азъ наричамъ тия хора свѣтии, а източнитѣ народи ги наричатъ адепти, наричатъ ги още учители, ангел-хранители. Азъ ги наричамъ:

голѣмитѣ бѣли братя на човѣчеството. Азъ бихъ желалъ да имамъ тѣхното добро мнѣние. И азъ ги познавамъ, познавамъ ги като хора, и сега църквитѣ трѣбва да знаятъ, че тѣ имъ дължатъ. Тѣ ще кажатъ, че на Христа дължатъ. Ще кажатъ: „Христосъ е глава на църквата.“ Христосъ е глава на туй Бѣло Братство. Ще каже-те: „Христосъ е горѣ на небето.“ Христосъ не е на небето. Ние виждаме работитѣ друго-яче, въ заблуждени-ния не ходимъ. Христосъ какво е казалъ? – Не на мене, на много други. Срѣща единъ Христа и го пита: „Учителю, какво казвашъ?“ Ето какво казалъ Христосъ: „Моитѣ служители въ църквата, които ми палятъ толкова свѣщи, които ми изгарятъ толкова тамянъ, които ми изчитатъ толкова молитви, не вършатъ моята воля, не сж приложили моя законъ, не сж хора на Бога.“ И прибавя: „азъ трѣбва да дойда втори пжтъ на земята, да коригирамъ.“ И сега иде Той да коригира, но нѣма вече да Го разпѣвате! Нѣма да Го разпѣвате вече, защо? – Защото държавнитѣ мже сж напрѣднали и се заели да извършатъ туй, което духовенството трѣбваше да извърши; държавнитѣ мже въ Англия, въ Америка, въ Германия и въ България сж напрѣднали по-вече отъ духовнитѣ хора, по-добрѣ схващатъ нѣщата.

Сега азъ се обръщамъ къмъ васъ. Топло е днесъ, нали? Какво нѣщо е топлината? Туй изпотпяване, което имаме, то е хубаво, отварятъ се нашитѣ пори, всички нечистотии трѣбва да изчезнатъ, дишането става по-добрѣ. Вие страдате. Но какво нѣщо сж страданията? Тѣ сж признакъ, който показва, че вие сте се отклонили отъ правия пжтъ. Като прѣмахнемъ прѣпятствията, страданията ще изчезнатъ. Новиятъ животъ трѣбва съвършено да скжса връзкитѣ съ стария. За нѣкои трѣбва съвършено да се скжсатъ. Азъ обуславямъ този законъ тѣй: когато майката е заченала дѣтето си и то скжса връзкитѣ на първия мѣсецъ още, опасно е, смъртъ има; ако скжса връзкитѣ на втория мѣсецъ, опасно е, смъртъ има; ако скжса връзкитѣ на третия, четвъртия, петия, седмия мѣсецъ, опасно е, но ако туй дѣте е стаяло 9 мѣсеца, непременно трѣбва да му се отрѣже пжпа. Азъ, съ своя ножъ, искамъ да прѣкъсна тази нишка. Това не е ли право? Ако не скжсамъ нишката, и за майката, и за дѣтето е лошо. Ако кажа женитѣ да помѣтатъ, то е другъ въпросъ. Слѣдователно, ние разум-

но искаме да скжсаме тази стара нишка. И сега казватъ: „Христосъ тѣй проповѣдва, иначе проповѣдва“. Какво проповѣдва? И тогава не Му вѣрваха, и сега не Му вѣрватъ. Тогава Той казваше: „Иде часъ, когато истинскитѣ поклонници ще се покланятъ въ Духъ и Истина, а нѣма да се покланятъ нито въ Иерусалимъ, нито въ Самария.“ Туй азъ го тълкувамъ: Иерусалимъ, това сж всичкитѣ съврѣменни религии, Самария, това е свѣтътъ на наукитѣ и изкуствата, а само въ Духъ и Истина ще се молятъ навсѣкждѣ. Всѣки човѣкъ ще бжде свободенъ, да се покланя на Бога тѣй, както намира за добръ, и неговото поклонение да бжде благословение за другитѣ хора. Не казвамъ, че трѣбва да излѣзете отъ църквитѣ и тѣ да се разрушатъ, а казвамъ: на онѣзи, които сж въ девѣтия мѣсець, непремѣнно трѣбва да се отрѣже пжпа. За другитѣ пѣкъ, които сж на 2, 3, 4, 5, 7, 8 мѣсеца, т.е. които още не сж се родили, - да си стоятъ въ църквата. Всичко трѣбва да бжде разумно. Азъ не съмъ и противъ училищата. Този, новиятъ животъ, това сж редъ принципи, редъ методи. Той е като една лаборатория, въ която има научни методи, и всѣко нѣщо иде на своето врѣме. Вие оретѣ - на врѣме орете, жънете - на врѣме жънете, сѣете - на врѣме сѣйте. Но не мислете, че по всѣко врѣме може да възпитавате. И за възпитанието има специално врѣме, за прилагането на тия нови методи има специално врѣме. Не се ли използва туй врѣме, никакви резултати нѣма да се добиятъ. За тѣзи нови методи ще се издадатъ нови книги. Нали има учение на Кнайпа за водолечението, а други лѣкари иматъ своитѣ методи. Нѣкои лѣкари и тѣ се оплакватъ, възмушаватъ се отъ едно, отъ друго. Не, и съврѣменната медицина трѣбва да прогресира, трѣбва да се приложатъ новитѣ методи. Едно лѣкарство, единъ методъ не трѣбва да дава само 10 на сто резултати, а най-малко 90 на сто. А сега вие казвате: „Вѣрвайте въ Бога.“ Какво се разбира подъ думите: „вѣрвайте въ Бога“? Азъ казвамъ: „само високо интеллигентниятъ човѣкъ може да вѣрва, а глупавиятъ не може да вѣрва“. Това е обосновано на математически закони. Само интеллигентниятъ човѣкъ може да разбере причинитѣ, защо е създаденъ свѣта. Само на такъвъ човѣкъ може да казвашъ, защо е създаденъ свѣта. А ние каваме: „Защо е вѣрата?“ Вѣрата е само за умни-

тѣ хора, а понеже ние сме оставили вѣрата само за глупавитѣ хора, затова нѣмаме резултати. На младитѣ хора казватѣ: „не ви трѣбва вѣра.“ Вѣрата е единѣ принципѣ, необходимѣ за човѣшкия интелѣктѣ, тя трѣбва да бѣде подкрѣпа въ свѣта и съ нея младежта ще побѣди всички мжнотии и прѣпятствия, които ще срѣщне въ физическия, умствения и духовния животѣ. Ако има силна, непоколѣбима вѣра, съ своята мисълъ всичко ще може да постигне, да побѣди.

И тѣй, новиятѣ животѣ сега хлопа при васѣ. Той иде отѣ вѣнка, както слѣнчевитѣ лѣчи. Ако въ вашето съзнание, за една година само, а не за цѣлѣ животѣ, турите въ ума си мисълѣта, че всички хора по естество сж добри, че вие по естество сте добри, че майка ви е добра, баща ви и пр., не че сте родени добри, но че сте по естество добри, тогава ще се измѣни и вашето схващане за живота. Може материалѣтѣ, отѣ който сте създадени, да не е добѣръ, то е другѣ въпросѣ, но онѣзи сили, които функциониратѣ, които иматѣ въ васѣ, сж добри, копнежитѣ сж добри. Кой отѣ васѣ не иска да бѣде разуменѣ, ученѣ, почтенѣ? Всички искате да бѣдете такива. Слѣдователно, ние трѣбва да влѣземѣ въ общение съ този разуменѣ свѣтѣ и по разуменѣ начинѣ: социалиститѣ по единѣ начинѣ, религиознитѣ – по другѣ, тѣрговцитѣ – по трети начинѣ, но въ края на краищата, когато съзнанието на всички хора се развие, всички ще иматѣ едни и сѣщи методи. Какѣвъ ще бѣде този методѣ? Той ще бѣде закона на самопожертвуването. Никой нѣма да иска да експлоатира своя братѣ или сестра. Като дойде братѣ му въ къщи, да му даде пѣрво мѣсто, като дойде майка му, да ѣ даде пѣрво мѣсто, като дойде баща му да му даде пѣрво мѣсто, като дойде приятеля му, да му даде пѣрво мѣсто. Това е да покажешѣ всичката своя любовѣ. Еднакво безпристрастие. Това е то новиятѣ животѣ. Вие ще кажете: „това нѣщо приложимо ли е?“ – Приложимо е, но трѣбва да знае човѣкѣ какѣ. Онзи цигуларѣ, който знае какѣ да свири, ще може да свири, но ако не знае, не ще може. Онзи, който знае какѣ да дѣржи четката си, ще може да рисува, но ако не знае какѣ да си служи съ нея, не ще може да рисува. И сега ви казвамѣ, че единствения Господѣ, който остава, то е Любовѣта, която иде сега въ свѣта. Една велика

сила иде сега въ свѣта, и вие несъзнателно ще се измѣните. И тази любовъ ще дойде и ще смѣкне всичко отъ васъ, и вие ще се измѣните. Единъ день вие ще се събудите, и ще разберете, че ума ви се е измѣнилъ. Сега нѣкой пжтъ човѣка сжщо го измѣнятъ. Ако е много упоритъ, набиятъ го и упоритостъта му изчезва. Имашъ невѣрие, но дойде нѣкоя велика сила и ще тѣ измѣни. Единственото нѣщо е да възприемемъ любовъта. Само Божествената Любовъ е, която ще ни спаси. Въ тази любовъ ще се облѣчемъ, тя ще ни даде просторъ и свобода.

А вие казвате: единственото нѣщо, което може да ни спаси, е: „Повѣрвай въ Господа Исуса Христа, и ще бждешъ спасенъ ти и дома ти.“ Не, трѣбва да възприемемъ всички любовъта, която може да ни спаси. Само Божествената Любовъ може да ни спаси. Ако духовенството, т.е. владицитѣ и свѣщеницитѣ, започнатъ да проповѣдватъ тази любовъ, азъ съмъ първия, който ще ги поздрави. Всѣки духовникъ да ходи отъ домъ въ домъ въ България да проповѣдва не що е „джновизъмъ“, какво може да донесе „джновизма“ и какви методи да употребятъ противъ насъ, а какво може да донесе слънчевата енергия, свѣтлината и топлината, какво може да донесе любовъта, какъ да възпитаватъ майкитѣ и бацитѣ. „А, нали имаме любовъ“, ще кажете? Нека свѣщеницитѣ викатъ народа и го питатъ: искатъ ли да стои Джновъ въ България, или не? Ако народътъ гласува, че не иска, азъ съмъ готовъ да напусна България, нищо по-вече. Тогава ще кажа на всички мои ученици: „Върнете се въ православната църква.“ Но докато народа не се произнесе, азъ ще стоя тукъ. Какво говори духовенството, за мене туй не е мѣродавно, но каквото говори българския народъ. Тоя народъ създаде свѣщеницитѣ, а не свѣщеницитѣ създадоха българския народъ. Слѣдователно, българския народъ каквото говори, то е важно.

Тогава азъ бихъ желалъ съ тия свѣщеници да направимъ единъ опитъ: да тръгнемъ отъ село на село, азъ само ще лѣкувамъ, нѣма да говоря, а тѣ нека да проповѣдватъ, и да видимъ какви ще бждатъ резултатитѣ. Азъ ще остава българина пакъ да си е българинъ, нѣма да го измѣня.

Азъ искамъ да събудя тази божествена вѣра въ българитѣ. Тѣ религия иматъ, но вѣра нѣматъ, изгубили сж я. Българинътъ е практиченъ. Той казва така: „Този човѣкъ защо работи, за пари или безъ пари? Ако работи за пари, тази работа лесно се разрѣшава, но ако работи безъ пари, тукъ има нѣщо.“ Щомъ работи безъ пари, той започва да изучава. Българинътъ е практиченъ. Туй е практическа философия вжтрѣ въ живота.

Ние не искаме никакви спорове, но на опитъ можемъ да приложимъ това учение. Азъ не съмъ се изказалъ по всички въпроси. Това не сж твърдѣния, а приложение на редъ принципи и закони. Азъ съмъ опиталъ туй учение и има резултати. Нека опитатъ тѣзи закони и принципи и послѣ ще видятъ. Ако не дадатъ добри резултати, нека ги оставятъ. Ако учението е фалшиво, то утрѣ ще умрѣ, но ако то е учение на живата природа, на живия Господъ на Любовта, на Божествения законъ, туй учение е твърдо като диамантъ, а не като желѣзото и гранита. Ние носимъ въ нашето учение една диамантена воля, а не желѣзна, не гранитна. Туй е здраво учение. Диаманта надминава всички тѣла по твърдостъ. Азъ туй учение наричамъ диамантено, учение на Божествената Любовь: да съзнаешъ въ дадения моментъ, че имашъ единъ противникъ, да го обичашъ, а не да искашъ да го унищожилъ. Ние трѣбва да бждемъ толкова благородни, както въ врѣмето на пруско-френската война, единъ французинъ минава и вижда единъ германецъ падналъ въ единъ трапъ. Французина взема пушката му, подава я и му казва: „Отдалечи се на разстояние 200-300 метра, азъ ще те чакамъ, иначе трѣбва да те застрѣлямъ.“ Въ единъ французинъ има толкова съзнание, че казва на неприятеля си: „Иди на страна.“ А ние, религиознитѣ хора, които все за Бога говоримъ, за Божествената Любовь, но сме готови да си извадимъ очитѣ единъ на другъ. Какви сж тия религиозни хора? – Евангелисти, православни! Много хубаво, но дѣ ви е любовта? Любовь, любовь се иска! Изисква се тази любовь да не бжде само въ църквата, а да прониква въ всички домове, въ майкитѣ и бащитѣ, и да почувствате всички тази топла струя. Казвате: „Елате въ църквата!“ Въ коя църква? Църквата, това сме ние, живитѣ хора, нашитѣ умове и сърдца. Можешъ ли да ме

приемешъ въ твоето сърдце - въ твоя домъ - азъ ще дойда, но въ твоята каменна църква не мога да дойда. Това казвамъ само за разумнитъ отъ васъ, които разбиратъ. Тъй трѣбва да разбираме закона, трѣбва да се даде свобода на младото поколѣние, да му се каже, че само единъ Господъ остава въ свѣта, той е Господъ на Любовта - за млади и за стари, и за учени и за прости, за всички, и тази Любовь умиротворява всичко въ свѣта, тя почва да дѣйствиува. Въ нея всички хора ставатъ, оживяватъ и възкрѣсватъ. И сега иде день на възкресение. За кои? Азъ поздравлявамъ младото поколѣние, тѣ ще възкрѣснатъ. Азъ на младото поколѣние ще дамъ всичкото свое съдѣйствие, съ тѣхъ съмъ едно. Азъ съмъ съ младото поколѣние, момичета и момчета, които иматъ стрѣмежъ къмъ Бога, които иматъ любовь. И съ старитъ, които иматъ сжщия стрѣмежъ, и сжщата любовь, и съ тѣхъ съмъ, но съ онѣзи, които нѣматъ тази любовь - скжсвамъ. Азъ поздравлявамъ младитъ ученици, всички ги поздравлявамъ, съ този Господъ на Любовта. Идетъ и вохвайте съ оржието на Любовта! Нѣма по-голѣма сила отъ нея! Побѣдата ще бжде ваша: Побѣдата, която ще даде свѣтлина, чистота, свобода, миръ, и въ бждаще ще дойде едно ново поколѣние, нови типове, и домоветъ ни ще бждатъ отворени за всѣки братъ или сестра. Нѣма да има: - „Колко да се плати?“ - „По 150 лева за едно спане.“ Е, сега колко българи могатъ да дадатъ 150 лева? Всички домове трѣбва да бждатъ отворени за беднитъ, т.е. не казвамъ „само за беднитъ“, но за онѣзи, които иматъ съзнание въ себе си, да помагатъ на тия наши братя и сестри. Азъ съмъ ималъ случай, да идватъ при мене млади момичета, да плачатъ и да казватъ: „Какво да правимъ, погивнаме!“ Отговарямъ имъ: Идетъ въ църквата, свѣщеници има тамъ. „Но тѣ не помагатъ.“ За туй младо поколѣние трѣбва да се загрижимъ, да се замислимъ. Ние трѣбва да очистимъ туй безчестие на България. Но ако не ми дадете възможность да сторя това, безчестието ще си остане. Ако ми дадете възможность, туй младо поколѣние ще го въздигна, ще му дамъ философия, знание и начинъ за работа - не калугери, монаси, да ги направя, а художници, музиканти и поети и работници, да служатъ на Бога, въ всички области на науката ще бждатъ посвѣтени, и въ екскур-

зии ще участвуватъ, а не да казвате, че съмъ се ог-
радилъ съ тия хора. Нека дойдатъ всички!

Ние и тукъ, въ Търново, правимъ сега опитъ. Ка-
зватъ: „Молите се.“ И туй считатъ за чудно! Елате да
видите! Ние правимъ най-малкитъ, микроскопически оп-
ити. Засъгаме опити отъ физически, отъ умственъ и
отъ духовенъ характеръ и ги прѣвръщаме. Туй е една
сложна задача. Ние знаемъ законитъ. Вие искате да
нахвърляте лоши мисли върху насъ, но ние сме тѣй ог-
радени, съ една диамантена стѣна! Въ тѣзи вълни, ко-
ито ние произвеждаме, нищо не може да проникне. Една
невидима стѣна имаме, която спира злото. Онѣзи въл-
ни, които ние произвеждаме, сж толкова силни, че вс-
ичко могатъ да помѣтатъ.

Ние искаме да дадемъ потикъ на ония паднали ду-
ши, които сж въ отчаяние, които страдатъ и сж готови
да умратъ, искаме да имъ кажемъ: Братко, не бой се,
има единъ Господъ въ свѣта, ние сме готови да дойде-
мъ на помощъ, идемъ, дрѣжете крѣпостъта, побѣдата ще
бжде ваша. Ние искаме на страждущитъ да помогнемъ, а
слѣдъ това на онѣзи, които не страдатъ. На тѣхъ трѣ-
бваме ние. Това сме ние.

Може тъ да кажете, че ние сме богомили. Ние сме
служители на Бѣлото Братство, искаме да изпълнимъ
Христовия законъ, който Той положи прѣди 2,000 годи-
ни. И сега Той иде пакъ въ свѣта. Какъ ще Го посрѣщ-
немъ? Азъ искамъ: всички наши братя, свѣщеници, вси-
чки, облѣчете се въ любовъта, махнѣте туй прѣдубѣж-
дение, приемете Христа! Азъ бихъ желалъ този Христо-
съ, на когото вие служите, да Го приемете, да ви се
усмихне, и да бжде доволенъ отъ васъ. Азъ съмъ ясе-
нъ, казвамъ: „Ако Христосъ сега дойде въ България,
ще бжде ли доволенъ той отъ българитъ, ще бжде ли
доволенъ отъ синодалнитъ старци, отъ църквата? Ще
бжде ли той доволенъ отъ тѣхъ, които рѣшили, че „Го-
сподинъ Джновъ се самоотлжилъ отъ православната цър-
ква“? Че и тѣ самитъ не сж още православни, тѣ сж
схизматици, а мене ще отлжватъ! Католическата църк-
ва може да ме отлжи, но православната църква? Ами,
ако азъ съмъ една нишка, която носи туй Божествено
учение, ако вие скжсате тази нишка, какво ще спече-
лите? Вие ще изгубите вашиятъ идеалъ, както го изгу-
биха прѣди 2,000 години евреитъ, които отхвърлиха

учението на Христа. Днесъ тѣ исправятъ вече своята погрѣшка, и нѣма да остане народъ на земята, който да не се прѣклони прѣдъ тази Истина и да не я приложи. Сега и вие, българи тѣ, колкото по-рано възприемете това учение, толкова по-добрѣ ще бжде за васъ.

Съвършениятъ мжжъ

Съборна Бесѣда В.Търново

19 Августъ 1922 год. Сжбота 4 ¹/₂ часа слѣд
обѣдъ

Колибитѣ на Атанасъ Петровъ Бойновъ (1841-1910)

Тодоръ Панайотовъ Бостанджиевъ (1850-1921)

Тайна молитва.

Ще ви прочета четвъртата глава отъ Посланието къмъ Ефесянитѣ.

1 И тѣй, азъ узникъ въ Господа, молижъ вѣи да ходите достойно на званіе-то, въ което бѣхте призвани, 2 Съсъ всѣко смиреномудріе и кротость, съ дълготърпѣніе да си прѣтърпѣвате единъ другъ съ любовъ, 3 Като ся стараете да увардите единство-то на Духъ-тъ въ свѣрскж-тж на миръ-тъ. 4 Едно тѣло и единъ Духъ както ся и призвахте съ еднж надеждж на званіе-то ваше; 5 Единъ Господъ, една вѣра, едно кръщеніе; 6 Единъ Богъ и Отецъ на вси-тѣ, който е надъ всичкѣи, чрѣзъ всичкѣи и въ всичкѣи насъ. 7 А всякому отъ насъ ся даде благодать, по мѣркж-тж на Христово-то дарованіе. 8 За това казува: "Като възлѣзе на високо, плѣни плѣнъ, и даде даванія на челоуѣцы-тѣ." 9 А това, възлѣзе, що е друго, освѣнъ че е и слѣзълъ понапрѣдъ въ най-долны-тѣ странѣи на земѣж-тж? 10 Тойзи който е слѣзълъ той е който и възлѣзе по-горѣ отъ всичкѣи-тѣ небѣса, да испълни всичко. 11 И той даде едни да сж апостоли, другѣи пророци, другѣи пакъ благовѣститители, а други пастѣри и учители, 12 За усъвършенствование на свѣтъи-тѣ, въ дѣло-то на служеніе-то, въ назиданіе-то на тѣло-то Христово; 13 Доклѣ достигнемъ всинца въ единство-то на вѣрж-тж, и на познаніе-то на Сѣина Божія въ съвършенъ мжжъ, въ мѣрж-тж на възрастъ-тъ на Христовж-тж пълнотж: 14 Да не смѣи вече младенци, блѣскаеми и завличаеми отъ

всякой вътрѣ на учение-то, съ челоѳическо-то лъстеніе, съ пронърство по ухъщреніе-то на измамж-тж; 15 Но съ истинство въ любовь-тж, да порастемъ по всичко въ него, който е глава-та, Христосъ, 16 Отъ когото всичкото тѣло съчленявано и свързувано чрѣзъ всѣко сключуваніе на спомагателнѣ-тѣ членове, споредъ съ-размърно-то дѣйствіе на всякж часть, прави тѣло-то да расте, за свое-то си въ любовь-тж назиданіе. 17 Прочее, това казувамъ и свидѣтелствувамъ въ Господа, да не ходите вече както ходятъ и другѣ-тѣ язѣичници въ суетж-тж на умъ-тѣ си, 18 Помрачени въ разумъ-тѣ и отчуждени отъ животъ-тѣ Божій за невѣжество-то което е въ тѣхъ, и заради окамененіе-то на сърдце-то имъ. 19 Които, като въ нечувствіе сж ся прѣдали на похотливостъ, да вършатъ ненасытно всякж нечистотж. 20 Но ви не сте така познали Христа; 21 Понеже сте го чули, и сте научени отъ него, както е истина-та въ Исуса, 22 Да ся съблѣчете отъ ветхѣй-тѣ челоѳкъ, споредъ по-прѣдишно-то си поведеніе, който тлѣе въ прѣльстителнѣ-тѣ похоти; 23 И да ся подновявате въ духъ-тѣ на вашѣй-тѣ умъ, 24 И да ся облѣчете въ новѣй-тѣ челоѳкъ, създаденѣй-тѣ по образъ-тѣ на Бога въ правдж и въ святостъ на истинж-тж. 25 За това, отхвърлѣте лъжж-тж, и всякой съ ближняго си говорѣте истинж; защото смѣи удове единъ на другъ. 26 "Гнѣвайте ся и не съгрѣшавайте," слѣнце-то да не заїде въ разгнѣваніе-то ви. 27 Нито давайте мѣсто на діаволъ-тѣ. 28 Който е кралъ, да не краде вече, а наипаче да ся труди да работи добро-то съ рѣцѣ-тѣ си, за да има да раздава и на тогози който има нуждж. 29 Никое гнило слово да не излѣзва изъ уста-та ви, но онова което е добро за потрѣбно-то назиданіе, за да принесе благодать на тѣзи които слушатъ; 30 И не оскърбявайте Святѣй-тѣ Духъ Божій, съ когото сте запечатани за день-тѣ на искупуваніе-то. 31 Всѣко огорченіе, и яростъ, и гнѣвъ, и вѣкъ, и хула, да ся дигне отъ васъ наедно съсъ всякж злобж; 32 А бѣвайте благѣи единъ другѣму, милосерди, прощавайте си единъ на другъ, както ви е и Богъ простилъ чрѣзъ Христа.

Слѣдъ третия стихъ Учителя каза: Разбира се, говори се за ученицитѣ вжтрѣ въ църквата. Единъ Господъ, значи, една Любовь.

Ние сме стигнали до една фаза във живота, във която трѣбва да се направи едно видоизмѣнение на нашитѣ схващания и разбираня. Всички краснорѣчиви теории и проповѣди, които можете да слушате, ако не се приложатъ принципално и разумно, ще бждатъ като описание на хубави обѣди, какъ хората се хранятъ, безъ вие да участвате във тия обѣди – описватъ хубавитѣ пуйки, ябълки, круши, баници, и нѣкой пжтъ лигитѣ ви ще потекатъ, но само мислено ще се храните. Сега, въ пжтя, по който вървимъ, сме дошли до едно мѣсто, дѣто вече Божествената Свѣтлина и Божествената Любовь могатъ да ни озарятъ, и ние можемъ да имаме едно приложение на туй учение, не въ голѣми размѣри, но въ малки. Запримѣръ иматъ опитността, когато сте се разгнѣвили на нѣкой вашъ старъ, 20 годишенъ приятелъ, съ когото сте живѣли много приятелски, и за една малка причина вие се скарвате, не искате да се срѣщнете. И вие сега, трѣбва да кажете: „Заради любовта на моя Господъ, въ която живѣя, азъ ще прѣмахна, ще се помжча да побѣдя тия горчивини.“ Заради тази любовь ще се постараете да прѣвърнете тази обида, тия горчиви чувства въ сладки. То е една наука. Вие ще кажете: „Азъ не мога, той ме обиди кръвно.“ Ама че тамъ е всичката мжчнотия, че той не разбираше; ако разбираше, не щѣше да ви обиди. Ако разбирате законитѣ, ще знаете какъ да прѣвръщате тия енергии, пжкъ ако не знаете, не ще можете да ги прѣвръщате. А пжкъ какво струва единъ законъ съ празни залъгвания? Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за тия празни залъгвания. Въ Ямболъ има единъ даракъ, който се кара съ единъ конъ. На дарака има подвижна площадка, върху която турятъ малко сѣно, поставено на разстояние половинъ до единъ метъръ отъ коня. Въ стрѣмлението си да достигне сеното, той цѣлия денъ се движи и развлаче вълната. И надвечеръ му даватъ малко сѣно. Така и ние цѣлъ животъ посвѣщаваме за постигане на извѣстни идеали. Най-послѣ получимъ малко сѣно. Тогава казваме: Не можахме да ги реализираме, но втори пжтъ като дойдемъ, ще успѣемъ. Втори пжтъ дойдешъ, пакъ сжщото сѣно намѣришъ. При сегашнитѣ условия пакъ ще ви кажа: „Онѣзи отъ васъ, които сж на девѣтъ мѣсеца, пжпжтъ имъ непремѣнно трѣбва да се отрѣже“. Азъ съмъ рѣшилъ на деветъ-месѣчнитѣ отъ

васъ да имъ се рѣжатъ пжповѣтѣ безпощадно. И да плачете и да не плачете, ще ви рѣжа пжповѣтѣ, ще скжсамъ връзкитѣ съ вашия старъ животъ; и да се сърдите и да не се сърдите, трѣбва да се отрѣжатъ. И вие ще станете самостоятелни. Вие си казвате: „До сега майка ми ме е гледала, но като ми се отрѣже пжпа, какво ще стане?“ Какво ще правишъ? Ще почнешъ да дишашъ, и да живѣешъ единъ самостоятеленъ животъ.

И сега, апостолъ Павелъ въ 13-я стихъ на тази глава казва: „Докле достигнемъ всинца въ единство на вѣрата и на познанието на Сина Божия въ съвършенъ мжжъ, въ мѣрата на възрастѣта на Христовата пълнота.“ – Вѣра, подразбира знанието, дълбокото познание на тази вѣра. „Но азъ вѣрвамъ въ Господа!“ Вѣрване подразбира, да се качишъ горѣ на Мусала, и да се върнешъ безъ да се разболѣешъ, и на втория денъ да отидешъ на нивата да работишъ. Да отидешъ на Мусала и цѣла седмица да те болятъ краката, това не е знание. Има такива машинисти, които, като каратъ машинитѣ, задрѣстватъ ги, не могатъ да използватъ енергията имъ, уморяватъ ги; а онзи майсторъ разбира, какъ да ги поправи и разбира, какъ да подкара своята машина.

„Въ единството на вѣрата доклѣ достигнемъ всинца, въ единството на вѣрата и познанието на Сина Божий въ съвършенъ мжжъ, въ мѣрата на възрастѣта на Христовата пълнота, да не сме вече младенци, блѣскани и завличани отъ всѣки вѣтъръ на учението, съ човеческото лѣстене, съ прониство по ужищрението на измамата, но съ истинство въ любовѣта да порастнемъ по всичко въ него, който е главата Христосъ.“ „Познание на Сина Божия“ – познанието става всѣкога чрѣзъ любовѣта. Никога не можете да познаете човѣкъ, когото не обичате. Може да познаете само този, когото обичате. Ако мислите, че чрѣзъ каква и да е философия ще познаете Бога, че ще можете да се домогнете до мъдростѣта, лѣжете се. И до мъдростѣта е потрѣбна любовъ, и то много по-велика, отъ колкото сегашната, обикновена любовъ, която имаме. Вие ще кажете, защо ви е знанието? Има мнозина помежду насъ, както и въ свѣта има, които десѣтки години разправятъ за едно и сжщо нѣщо. Запримѣръ, тѣ сж отишли на гости нѣкъдѣ, не сж ги нагостили, не ги посрѣщнали добрѣ, малко хладничко се отнесли, и тѣ идатъ на едно мѣсто, ще

го разправятъ, на друго мѣсто сжщото ще разправятъ, мине година – двѣ, разправятъ, разправятъ това 150 пжти. Какво спечелиха? Не ги посрѣщнали, не ги нагостили. Разправѣ веднжжъ, турѣ кръстъ, забравѣ го. Сега, важна е причината на тѣзи нѣща, защо ние обичаме да разправяме старитѣ работи. Азъ мога да изтълкувамъ този фактъ малко друго-яче. Прѣдставете си, че се раждате въ едно сѣмейство съ пълно съзнание на единъ възрастенъ човѣкъ, но сте въ едно малко тѣло и майка ви вижда, че вашия стомахъ може да яде само млѣчице, тя съзнава, че тѣлото ви е слабо. Тази майка ви храни само съ млѣчице. А вие мислите, че съ духа си много нѣщо можете да направите. Вие искате твърда храна. Вие постоянно се сърдите. Питамъ: кой разбира по-добрѣ, вие или майка ви? Ако сте отишли нѣкждѣ на гости и тия хора не сж ви нахранили хубаво, то е, защото тѣ разбиратъ, че тази твърда храна не е за васъ. Казвате си: „Прѣдставете си, сложиха ни печенъ лукъ и варени картошки, това ядене ли е? Послѣ ни дадоха топла вода. Нито баница ни точиха, нито кокошка заклаха, нито винце наточиха.“ Сега, всички вие, ученици на Бѣлото Братство, трѣбва да се различавате съ нѣщо. Съсъ своитѣ вѣрвания не, съ вѣрвания свѣта се различава. Толкова вѣрвания има, че и суевѣрие има въ свѣта, и свѣта страда отъ много вѣра, но вѣра не въ истината, а вѣра въ лжжата. Има даже учени хора въ България и другадѣ, които въ Бога не вѣрватъ, но въ магия вѣрватъ, въ врачувания вѣрватъ, въ кафе вѣрватъ. Има мнозина, на които да имъ проповѣдвашъ за онзи свѣтъ, ще кажатъ: „Остави ме, погледай ми на кафето, обѣрни чашата и вижъ, дали ще сполуча.“ Вѣрва! Е, какъ ще опрѣдѣлите тѣзи два противоположни факта? Азъ наричамъ това развращение на човѣшкитѣ чувства. Като не познаха Бога, и Богъ ги остави да се заблудятъ въ тия суевѣрия. Че ако ти имашъ Божията Любовь, ще знаешъ, какво е писано въ Неговото кафе. И на всѣки едного азъ мога да му кажа, какво му е бждещето. Какво ви е бждещето? Ако мжжа стане сутринята, и се скара съ жена си, съ сина си или съ дѣщеря си, може ли да мисли, че ще му вѣрви работата? Не, каквото похване него день, ще бжде катастрофално. Ако е работникъ, нѣма да му вѣрви работата; ако е дѣрводѣлецъ, най-малко на двѣ-три мѣс-

та ще се поръже; ако е писателъ, ума му ще бжде разсѣянъ и нищо нѣма да може да напише. Мислите ли, че ако ние не се примиримъ съ Бога, и нашитѣ сърдца не се изпълнятъ съ онази Божествена Любовь, че ние ще свършимъ нѣщо? Нищо не можемъ да извършимъ. Постоянно въ душата ни ще има едно противорѣчие, едно незадоволство. Ние сме недоволни, липсва ни нѣщо. Какво? Липсва ни Божествената Любовь, и то сжщинската Любовь, защото сегашната любовь мяза на едно малко чучурче, при което се събиратъ 20 души, ще се скаратъ и ще стане сбиване. На малко чучурче хората ще се скарватъ и сбиватъ, но ако този чучуръ е голѣмъ, и могатъ 100-200 да си пълнятъ чубуритѣ, ще ли има караница? Нѣма да има караница. Слѣдователно, всички ние трѣбва да се приближимъ при този Божественъ изворъ на Любовьта. Сега въ вашитѣ умове израства идѣята: Какъ? Този въпросъ самъ по себе си ще се рѣши. Когато човѣкъ яде, какъ ще яде? Трѣбва да огладнѣе. Когато се зароди онзи вжтрѣшенъ гладъ, тогава яденето е сладко и полѣзно. Сжщиятъ законъ е и тукъ: ако ние оставимъ тази Божествена Любовь да говори въ душитѣ ни - а тя идва периодически - ще можемъ да я възприемемъ. Тя еднакво дѣйствува, но понеже ние едновременно се движимъ и въ свѣта и около Бога, то положението ни постоянно се мѣни. Всѣкога ние нѣмаме еднакво разположение за любовьта. Азъ мога да туря на изпитание кой и да е проповѣдникъ, да изпитамъ силата му: ще го държа 10 деня гладенъ, и ще го пратя въ една аудитория да проповѣдва - съсъ сжщото усърдие той нѣма да проповѣдва. Той трѣбва най-първо да се нахрани. Съ това азъ правя единъ паралелъ. Често ние трѣбва да си помагаме взаимно. Въ Бѣлото Братство вие всинца трѣбва да иматъ едно сплотяване, не да живѣете индивидуаленъ животъ, но взаимно да си помагате. Ако 10, 20, 30, 100 души сж съединени въ единъ умъ, въ едно сърдце, могатъ да извършатъ успѣшно каквато и да е работа. А единъ човѣкъ, или 20 души раздѣлени много по-мжчно може да я свършатъ. Слѣдователно, на физическото поле се изисква сплотяване, обѣдиняване, образуване на тѣзи братства. И всички трѣбва да употребимъ, да посвѣтимъ извѣстно време за физически трудъ. Труда да бжде за ония братя, на които трѣбва да се помага.

Всинца трѣбва да помагаме. У насъ ще положимъ като принципъ това, че всички трѣбва да работимъ, а не да ставаме роби на труда, и нашата работа трѣбва да бжде едно удоволствие. Послѣ, ние нѣма да се занимаваме съ вѣрвания, кое е право и кое криво. Често се раждатъ въ градоветъ раздѣления между нѣкои братя – не се обичатъ. Азъ казвамъ, че това сж хора, които нѣма какво да правятъ: безъ работа сж, раздѣлятъ се. Вземете нѣкой фалиралъ търговецъ, като нѣма работа, отваря тевтера, гледа, кой има да му дава, та да го даде подъ сждъ. А той е християнинъ, знае, че не трѣбва да го дава подъ сждъ. „Не сжди брата си.“ – „Да, но трѣбва да се прѣхранвамъ, ще го сжда.“ Ние ще вземемъ да изгоримъ всички стари тевтери, ще забравимъ всичко рѣчено-казано. Стария животъ нали го отказваме? Стариятъ животъ съвършено ще изчезне. Сега започва новия животъ на Любовта. И Господъ тѣй казва: „Ще залича всичкитъ ви грѣхове, и ще ги хвърля задъ гърба си.“ Ние тѣй ще заличимъ всичко, и ще започнемъ новия животъ на Любовта. Туй, което хвърлимъ, него вечерно врѣме ще го носимъ като торъ, ще торимъ нивитъ си. И когато нѣкой братъ ти донесе малко торъ, ти го занеси на нивата си и я натори.

Сега, за всички ония братя, които сж готови, ние мислимъ да основемъ школа, да се занимавате, да работите и физически и духовно и умствено, да се развивате. Въ тази школа ще се даватъ теми, които трѣбва да развивате, задачи, които трѣбва да рѣшавате. Какви сж тѣзи задачи? Азъ, прѣди година и по-рано на братята въ София, на мже и жени, казвахъ често: „Прѣдставете си, че нѣкоя нощъ отидете самички на Витоша!“ Тѣ казаха: „Учителю, ти не знаешъ ли общественото мнѣние, какво ще стане? Сама жена може ли да отиде на Витоша? Нашето дѣло може да се компрометира.“ – Нѣма нищо, азъ тѣй само казахъ, само тѣй питамъ. Нѣкой пжтъ пакъ ги запитвамъ. Една вечеръ, въ едно събрание съ повече отъ 200-300 души, казвамъ: отъ тази вечеръ давамъ единъ изпитъ на всички ученици: посрѣдъ нощъ въ 12 часа точно, ще тръгнете отъ дома си, и всѣки самъ ще отиде на Витоша. Сами ще си намѣрите пжтя, и ще се върнете. Тѣ ме гледатъ тѣй, дали работата е сериозна. Сериозна е, ще се опитате. Казвамъ: въ една година врѣме ще изпълните тази за-

дача. Който има любовъ, рѣшението на задачата ще бжде сполучливо. Започва едно разговаряне, едно оживление. И въ три седмици отгорѣ, изпълниха задачата. И най-страхливитѣ софиянки отидоха на Витоша, изредиха се всички, 200-250 души, и най-малкитѣ момичета дори. Сега, за прѣзъ тази година ние имаме една задача, тя не е за всички, а само за нѣкои. Нѣкои искатъ да бждатъ първи, ще имъ дадемъ първото мѣсто, ние имаме много столове, ще ви дадемъ първитѣ, но ще направимъ слѣдующия опитъ: отъ всички градове въ България, които искатъ, ще направимъ съ тѣхъ една обща екскурзия отъ Чам-Кория до Мусала, денемъ. Най-първо ще минемъ прѣзъ долината на Марица, прѣзъ „Рилската пустиня“ отъ южната страна на Мусала ще се изкачимъ, и ще слѣземъ прѣзъ сѣверната страна, прѣзъ Бистричката долина. Това ще бжде денемъ, първия пжтъ. Втория пжтъ ще минемъ по месѣчина, третия пжтъ – въ тъмна нощъ, когато нѣма месѣчина, и четвъртия пжтъ ще минемъ прѣзъ една много бурна нощъ. Тогава много ще бждемъ, отъ 200-300 души. То е лесно. Но сега мжчното ще дойде. Послѣ ще ви пратимъ двама по двама, да минетѣ денемъ, послѣ по месѣчина, прѣзъ тъмна нощъ и най-послѣ прѣзъ бурна нощъ. Слѣдъ това сами ще минетѣ денемъ, въ врѣме на месѣчина, прѣзъ тъмна нощъ и бурна нощъ. И тогава ще кажемъ: ти си ученикъ, ти всичко можешъ да направишъ. Ще пристѣпимъ, това трѣбва да стане, да се калитѣ, за да опитате вашата смѣлостъ и вашето юначество. Сега не знаете какво можете да извършите. Вие казвате, че имате воля. Да се качишъ на Мусала, да минешъ прѣзъ „Рилската пустиня“ и да се върнешъ толкова пжти, въ тебъ ще има пробудено съзнание, малко ще се пробуди съзнанието ти. Сега, разбира се, тези екскурзии ще ги направимъ съзнателно, съ чисто научни цѣли, съобразно съ природнитѣ закони, ще изберемъ врѣмето и начина. Сега вие ще кажете: „Ами пари, срѣдства?“ Всичко ще се нареди, не мислете за това. Когато дойде врѣме да правимъ тѣзи опити, частъ отъ нашитѣ братя ще останатъ да уреждатъ работитѣ на другитѣ. Тѣй ще уредимъ, че съ всинца ще направимъ опитъ, да видимъ кой колко може да издържи. Нѣкой отъ васъ може да се ухитрятъ и да кажатъ, че сж ходили. Ние ще пратимъ отподирѣ имъ двама трима души, отъ далечъ, да ги съ-

гледателствуватъ. Тѣ ще бждатъ отъ невидимия миръ. Непрѣменно ще минетъ. Нѣкои отъ Софийнци колективно минаха първия опитъ. Двама по двама не сж минали. Денемъ минаха, и по месѣчина минаха, а прѣзъ тъмна и бурна нощъ не сж минали. Още три опита колективно има да минатъ, слѣдъ туй по двама и послѣ единъ по единъ. Дванадесетъ пжти е това! Като минетъ 12 пжти прѣзъ Мусала, ще се събудятъ у васъ всички клѣтки и вие ще се подмладитъ най-малко съ 45 години въ бждеще. Ще станетъ млади, и като се върнете, ще припкате като нѣкой телець, ще се чудите на онази промѣна, която е станала въ васъ. Сега, ние ще се съединимъ. Земята е направена отъ много планини, рѣки, долини и всичко туй е едно училище. То си има своето прѣдзначение. Туй е едно обучение. Въ планинитъ сж складирани ония велики енергии, отъ които трѣбва да черпимъ. Така сжщо и въ долинитъ и въ рѣкитъ. Да, това е първиятъ опитъ. Сега, като свършите това, ще владѣете вече стихитъ въ природата, нѣма да ви е страхъ отъ вѣтъръ, градъ и буря. Сега ви е страхъ отъ мечки и вълци, но ще ви пратимъ въ Родопитъ, тамъ, дѣто има най-много мечки. И тоя опитъ ще дойде. Най-първо ще направимъ опита колективно. Ще ви кажемъ дѣ има мечки. Ще срѣцнемъ нѣкоя мечка и ще видимъ, тя ли ще бѣга, или ние ще бѣгаме. То сега колективно лесно е, мечката ще бѣга отъ насъ. Послѣ ще правимъ опити двама по двама, послѣ единъ по единъ и тогава, като срѣцнешъ мечката, ще гледашъ, тя ли ще се отбие отъ пжтя или ти ще се отбиешъ. Туй е второто калѣване на човѣшката воля. Само при една мечка ти можешъ да се калишъ. Защото, ако ти побѣдишъ, и мечката познае, че ти си господаръ, ще приемешъ единъ характеръ на издържливостъ. Въ България, Слава Богу, мечки има достатъчно. Ако нѣкой се уплаши, ще го тресе най-малко три години. Тогава нѣма да го пращаме. Нали искатъ да бждете ученици? Азъ ни най-малко нѣма да ви пращамъ въ менажерия, а въ гората ще ви пратя. И то е много хубаво да срѣцнешъ една мечка. Тя да те изненада, и ти да я изненадашъ. Колко интересно събитие, да можешъ да обуздаешъ този инстинктивенъ страхъ! Ума ти не може да работи, и ти хуквашъ да бѣгашъ. Въ това врѣме ти трѣбва да му въ-

здѣйствашъ, да спрѣшъ този страхъ и да кажешъ, че въ тази мечка живѣе Господъ, и нищо повече. Тя ще те разбере. Направо ще вървишъ и ще дойдешъ до нея, ако тя не се отбие, ти ще се отбиешъ. Ако тя те счита за много сръченъ, смѣлъ, рѣшителенъ, тя ще ти направи пжтъ, а ако си страхливъ, ти ще се отбиешъ. И като мине покрай тебе, ще те наплюе и ще каже: „Такъвъ юнакъ да не си.“ Е, питамъ сега: Съ този страхъ, който имаме, какво можемъ да извършимъ? Смелостъ трѣбва. Тази сутринъ се явиха мечки прѣдъ насъ, създадоха трѣвога. Изпъкна, че тѣзи хора револвѣри сж имали, ками. Сжщия законъ е. Мечки има, трѣбва да се пазимъ. „Докле достигнемъ всинца единство на вѣрата.“... Единството сѣди въ слѣдующето: когато нѣкой трѣгне да направи този опитъ, ние казваме: „Той нѣма да го направи.“ – Не, трѣбва да му кажемъ, че ще го направи. На тѣзи приятели, които отидоха, казаха имъ, че нѣма да направятъ опита. Казахъ: „Бждете увѣрени, че ако спазитѣ правилата, ще го направитѣ.“ Като трѣгнете, отъ никого не искайте съвѣтъ, не бойте се, нищо нѣма да стане. Нека кажатъ всички ония, които изпълниха опита, какъ излѣзе. Много добръ излѣзе. Ако се заблудитѣ изъ пжтя, вървѣте изъ коя и да е посока, ще го намѣрите, защото има единъ вжтрѣшенъ законъ, който ни ржководи, и ние трѣбва да пробудимъ туй велико Божествено чувство. Така ние сами ще се ориентираме въ тозъ животъ, по-правилно ще се разберемъ. Сега, ние ще образуваме тази мистична, окултна школа. Има материалъ приготвенъ. Може би, тѣзи бесѣди ще се напишатъ, специално ще се прочватъ, ще се пише върху зададени теми. То е вече упражнение, и каквото вие направите, то ще бжде за васъ. Ще започнатъ тогава да ви даватъ изпити. Които сж въ провинцията, ще дойдатъ въ София, ще ви приемъ за една вечеръ и ще отидетъ на Витоша, ще изпълните задачата. Ако нѣмате пари, ще дойдете на наши разноски. Пъкъ ако иматъ срѣдства, сами ще си платите. Сега ние ще образуваме единъ фондъ за подпомагане на ученицитѣ. На всѣкждъ въ градоветѣ ще се образуватъ тѣзи школи. Селата ще гледатъ да се присѣдинятъ къмъ градоветѣ. Постепенно тази работа ще ви се разясни. Има извѣстни правила, ще ги знаетѣ. Но, започва една сериозна работа.

Послѣ, друго нѣщо. Ние ще образуваме единъ фондъ отъ сръдствата, които сж добити чисто отъ нашия трудъ. Запримѣръ, всѣки единъ отъ васъ ще опрѣдѣли да работи единъ часъ прѣвъ деня за Господа. Ще работи, ще вложи труда си, за да изкара нѣщо, а не да дава отъ платата си. Той ще държи своята плата. Той ще се моли да намѣри нѣщо, и да вложи личния си трудъ. И каквото спечели отъ личенъ трудъ, него ще влага. Туй ще се благослови, защото е излѣзло отъ нашия трудъ. Такива пари сж вече благословени, съ тѣхъ можемъ да работимъ. Сега отъ другадѣ можемъ да вземемъ пари, но тѣ нѣма да ни помогнатъ. Само по единъ часъ на день ще употребите за тази работа. На по-младитѣ, на класа отъ 50 души млади ученици въ София, дадохъ слѣдната задача: за една седмица, всѣки единъ отъ тѣхъ да изкара прѣхраната си, хлѣба си отъ личенъ трудъ. Баща му праща пари, но той самъ ще си изкара прѣхраната, хемъ ще учи, хемъ ще си изкара прѣхраната. Той ще търси случай 2-3 часа на день да работи за Господа. Нѣкои отъ тия ученици изкараха доста сполучливо, но на нѣкои опита не излѣзе сполучливъ. Защо? Защото ти, като имашъ пари, попишашъ джоба си и казвашъ, че вѣрвашъ въ Бога, но вѣрвашъ въ паритѣ, а не въ Бога. Трѣбва да се учимъ да уповаваме на себе си, а не на паритѣ. Да усѣтишъ джоба си празенъ, но да уповавашъ на ржцетѣ си, на труда, на знанията си и да кажешъ: „Азъ ще намѣря работа.“

Единъ отъ младитѣ ученици, който има достатъчно сръдства, казва: „Азъ ще отида въ другъ градъ, далече, дѣто не ме познаватъ, ще се прѣоблѣка, и ще си изкарамъ прѣхраната за една сѣдмица. Безъ пари ще си пробия пжтъ.“ И да имашъ приятели, да си като че не познавашъ никого. Туй е изкуство. Тѣзи сж изпититѣ, които всички окултни ученици ще минатъ не теоретически, а на опитъ. Ако искатѣ, азъ ще ви държа първия изпитъ. Ако нѣкой се съмнѣва, може да го придружа, да види, какъ лесно може да намѣри работа. Сега ще ви улеснимъ. Най-първо ще ви прѣкараме прѣвъ най-мжчнитѣ изпити, послѣ ще ви улеснимъ въ пжтя. Какъ? Азъ ще ви улесня по слѣдующия начинъ. Слѣдъ като минете изпита, ще отидете нѣкъдѣ, ще ви дамъ начинъ какъ да лѣкувате. Останете гладенъ: ще идѣте да пи-

тате нѣкждѣ, въ нѣкое село, има ли нѣкой боленъ, ще го изцѣрите, и тѣ ще ви нахранятъ. Ще ви дамъ малки пилюлча, ще ги носите въ джоба си, и като дадетъ нѣкому, той ще оздравѣе. Най-послѣ, като не можете да намѣрите работа, ще питате: има ли нѣкой парализиранъ, напримѣръ отъ 2-5 години, или неврастеникъ, и ако се укаже такъвъ, ще отидете при него, ще се разговаряте съ него и ще го излѣкувате. И бждете увѣрени, най-малко единъ обѣдъ ще ви дадатъ. Тия пилюлча ще ви се дадатъ, когато минете по-мжчнитѣ опити, защото първо ще трѣбва да се калитѣ. На всинца ви трѣбва воля. Напримѣръ, между васъ има много срджня. Нѣкои искатъ да направятъ много нѣщо, но срджнята между тѣхъ започва много бързо. Иматъ събрана енергия, скарватъ се. Единъ казва: „Азъ искамъ туй да направя“, другъ казва: „Азъ искамъ туй да направя.“ Разбѣгватъ се единъ по единъ и най-послѣ остава само единъ и той казва: „Нѣма какво да ги слушамъ, ще я свърша при най-голѣмитѣ мжчнотии.“ Нѣма защо да се сърдитѣ, тя е Божия работа. При най-голѣмитѣ мжчнотии ще я свършите, това е характеръ. Ако не можемъ да побѣдимъ най-голѣмитѣ мжчнотии, които се срѣщатъ въ свѣта, тогава за какво ще бждемъ готови? Сега, въ тази школа нѣма да бжде погълнато всичкото ви врѣме, азъ искамъ отъ васъ на день само по единъ часъ за школата. Значи, въ годината 360 часа за школата, или за „Божественото училище“, както азъ го наричамъ. Единъ часъ да работите е достатъчно засега. Мислите ли че е много? Не е много. Тогава, когато почне да се образува школата, да не се роди състѣзание защо щѣло да се образува класъ за млади. Ще има общъ класъ, въ който ще влѣзатъ и стари и млади, а за младитѣ отъ извѣстна възраст ще има специаленъ класъ. Това е въ реда на нѣщата, туй да не ви шокира. Синътъ отива на училище, бащата се радва, казва: „Нека се учи.“ Бащата не може заедно съ сина си да учи. Той казва: „Втори пѣтъ като се прѣродя на земята, тогава и азъ ще уча. Сега азъ ще работя, пѣкъ синътъ ми ще учи.“

Сега нѣщо за братскитѣ градини. Запримѣръ, какво сте направили до сега за братскитѣ градини? На колко мѣста сж направени братски градини? Само въ Айтосъ, мисля, има. На друго мѣсто нѣма. То е пакъ

достатъчно. Сега, добръ е, ако впрѣгнемъ колективно нашия трудъ, и трѣбва да го впрѣгнемъ така, че да се комунизира не капитала, но труда, работата. И азъ съмъ увѣренъ, че въ всинца васъ има желание, сили, способности, вие всичко може да направите, само че още не познавате себе си. Като ходихме на Мусала, азъ се увѣрихъ, че мнозина могатъ да направятъ това. На опитъ имъ доказахъ, че може. Бяхме 116 души, и стигнахме до най-мжчното мѣсто, до най-горното езеро. Пътътъ бѣ затворенъ съ прѣспа снѣгъ на дължина до 100 метра, и който рѣчеше да мине по този пътъ, би пожертвувалъ живота си. Мотики нѣмаме, лопати нѣмаме да направимъ пътъ. Сѣдатъ всички и гледатъ, да се върнемъ ли или да продължимъ? Прѣдъ насъ една стръмнина съ камъни, и ако се качишъ и бутнешъ нѣкой камъкъ, може да те завлѣче. Всички тия 116 души се спиратъ и казватъ: „Учителю, какво трѣбва да направимъ, назадъ или нагоръ?“ Казвамъ: „Нагоръ.“ Всички ония жени, млади и стари като попжплиха нагоръ... Сестритъ най-първо попжплиха, мжете, и тѣ се насърчиха. Само покрай мене мина едно малко камъче. Казвамъ: Задачата е много хубава. И всички излѣзоха благополучно на Мусала. Тамъ сѣдяхме 5-6 часа, когато на Мусала не е бивало случай да се сѣди повече отъ 15-20 минути. Казвамъ: Често могатъ да се явятъ голѣми мжчнотии, не бойтѣ се! Като дойдете до най-голѣмата мжчнотия, ще опитате най-великия разуменъ законъ, който работи въ природата. Не е въпроса да подобримъ живота си, но да работимъ въ туй велико царство, което иде сега. Ние трѣбва да станемъ служители, трѣбва да се приготвимъ. Ще наредимъ въ всички градове, въ които има школа, да идватъ братята да ви посѣщаватъ, ще има обмѣна, ще бждемъ всички праволинейни и искрени, за да може знанието, истината, любовта, мждростъта да се всѣлятъ, да се назидаваме и да даваме потикъ за работа. Не да идемъ въ нѣкой градъ да създадемъ малко разногласие, но да дадемъ потикъ за работа. Ония, които сж способни за учение, ще имъ се даде учение; ония, които сж способни за работа, работа ще имъ се даде. Кой за каквото е способенъ, трѣбва да му се даде поле да се прояви. Туй се изисква сега отъ васъ и, както ви казахъ тази сутринъ, всички ще минете по закона на Любовта, и

ще дадете обѣщание за една година: готови ли сте, каквото ви кажатъ, да го изпълните, безъ никакви уговорки? Да или не? Послѣ нѣма да кажете: „Азъ така не мислихъ.“ Вие ще си примѣрите силитѣ, и ще видите дали можете да го направите съзнателно. Не искамъ да се разкайвате. Ако въ васъ работи закона на любовьта, опита ще бѣде много сполучливъ, обаче, дойде ли най-малкото съмнѣние, резултатитѣ сж лоши. Ако го направите съ съзнание заради Бога, Бѣлото Братство ще ви съдѣйствува. Ще ви се яви новъ потикъ за работа, ще ви покажатъ нови методи за работа. Друго-яче, колкото и да ви разправамъ, нѣма да го разберете. Достатъчно е два пѣти да се качите на Мусала, много нѣщо ще научите, друго-яче ще разберете живота, други разбирания ще имате. Ако се качите вечерно врѣме, съвсѣмъ друго нѣщо ще е, още по-добрѣ ще разберете, просвѣтление иде. Сега, съсъ спороветѣ ние нѣмаме намѣрение да се занимаваме. Спороветѣ ще ги разглеждате по закона на любовьта. Ние знаемъ защо ставатъ спороветѣ. Ако нѣкой има да дава нѣкому, ако той самъ не може да си плати, ние ще му платимъ дълговетѣ, и ще му кажемъ: „Братко, още единъ пѣтъ да не правишъ дългове.“ А на онзи, който е далъ пари, ще кажемъ: „Ти втори пѣтъ не давай, или пѣкъ, като дадешъ, трѣбва да ги забравишъ; ако не можешъ да ги забравишъ, не давай.“ Ако дойде нѣкой да ти иска, ще му кажешъ тѣй: „Ти тѣзи пари заради Господа ли ги искашъ, или на заемъ отъ мене? Ако отъ менъ искашъ на заемъ, ще ги върнешъ скоро; ако ги искашъ заради Господа, работата е свършена, азъ ще ти дамъ, и ще ги забравя.“ Трѣбва да знаемъ, заради Господа ли даваме, или на заемъ даваме. Казва: „Дадохъ ти пари на заемъ.“ „Хубаво, ще ви ги върна.“ „Азъ му ги дадохъ заради Господа.“ Ще ги забравишъ, нищо повече, туй е законъ. Ако забравимъ, Господъ ще ни благослови, Богъ ще изправи нашата работа, ще Го опитаме. Нали ще Го опитаме? Защото е писано въ Евангелието, Господъ казва: „Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ.“ Христо съ казва: „Ако думитѣ ми прѣбждватъ въ васъ, и вие прѣбждвате въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ, и каквото попросите, ще ви бѣде.“ Но като изпълнимъ всичкитѣ условия, които

Великия Божественъ законъ изисква, всичко е възможно.

Сега ще гледаме да вдворимъ миръ въ себе си. Азъ се радвамъ, че между васъ се вдвори Божествена хармония на единство.

Утрѣ ще говоримъ по-обстойно върху този фондъ, напимѣръ методитѣ за чисто материалната работа. Да кажемъ, че нѣкои нѣматъ възможностъ да извършатъ нѣщо на физическото поле, тогава ще го извършатъ въ духовния свѣтъ, т.е. като служатъ на болни безвъзмездно, или може да го извършатъ и въ умствения свѣтъ, но безъ да имъ се плати. Да кажемъ, че на нѣкой окултенъ ученикъ се даде тази задача: ще ви пратимъ при нѣкой паралистикъ, парализиранъ отъ 10 години, за да го излѣкувате съ вашитѣ сили, да покажете знанието си. Ще опрѣдѣлимъ да се молитѣ за този човѣкъ по два часа на день, и туй може да продѣлжи два мѣсеца – 120 часа усърдна молитва, то е една работа. И знаете ли какъ ще се кали вашата воля? Лѣкуването често се дължи на вашата воля. Азъ съмъ загатвалъ, че има болѣсти, като ставния ревматизъмъ, които се лѣкуватъ съ вода, водно лѣкуване, но може да се излѣкуватъ и съ човѣшката воля, само че трѣбва да се знаятъ вжтрешнитѣ течения. Но, трѣбва да се кали човѣшката воля; значи, това е система, начини, методи. Тази работа не е лесна. Всички нѣма да се занимавате съ лѣкуване.

Но онѣзи отъ васъ, и най-страхливитѣ и най-безстрашнитѣ, ще минете прѣзъ Мусала поне най-малко единъ пѣтъ. Тази година всички приятели, които сж записани въ школата, ще минатъ единъ пѣтъ прѣзъ Мусала. Азъ ще бжда съ васъ. Сами нѣма да ви пратя. Въ тия екскурзии, които ще направимъ, азъ ще бжда съ васъ, и ще ви покажа всичкитѣ правила. Когато минавате и по месѣчина, и въ тъмна нощъ, и тогава ще бжда съ васъ, но, като дойде въ бурна нощъ... И въ бурно врѣме ще бжда съ васъ. Ще изучимъ тия електрически и магнетически течения, ще изучимъ растенията, билкитѣ, водитѣ, изворитѣ, тѣхнитѣ свойства и качества, тѣй че, като ви види нѣкой, да знае, да ви познава, да се отличавате поне като екскурзиянти, ако не повече. До сега хората все по пещеритѣ се криеха, а ние ще се изкачваме по високитѣ мѣста, по върхове-

тѣ. Всички свѣтии сж ставали свѣтии по пещеритѣ, а за насъ, дошло е врѣме - по високитѣ върхове. Ще се постараемъ, прѣзъ тази година, на първо мѣсто, да подобримъ жилищата си, тѣлата си, да ги подобримъ заради Господа; да подобримъ малко сърдцата си и умоветѣ си чрѣзъ екскурзии. Ще направимъ нѣкоя екскурзия и въ виелица, въ снѣгъ, най-малко до 30-40 сантиметра дълбочина на нѣкое планинско мѣсто и то съ тѣзи, които сж по юнаци. То ще бжде за прѣзъ зимата, като дойде другата година.

Нека отъ всичкитѣ градове, ония, които сж любители за школата, да се самоопрѣдѣлятъ. Два класа ще се направятъ: единъ общъ класъ, и единъ специаленъ. Самата работа прѣзъ цѣлата година ще се опрѣдѣли по-точно, но сега не може да се направи по-детайлно. Отъ всичкитѣ по-голѣми градове сега ще се съберѣте да обмислите малко, да видите колко ще възлѣзете на брой. И които влѣзатъ въ класа, да учатъ поне единъ часъ прѣзъ деня. Работата ще се оформи. Ще се образува връзка за изпращането на всички бесѣди, на лекциитѣ, които сж потрѣбни. Послѣ, отъ класъ въ класъ постоянно ще се посѣщавате. Софийнци ще отиватъ въ провинцията, всѣко мѣсто ще се посѣти веднажъ въ мѣсеца, най-малко 12 пѣти въ годината. Тѣй щото, всѣки градъ ще има 12 посещения въ годината. Ще се избера-тъ приятели, братя-дѣлегати, и тогава ще се опълно-мощятъ. Ще искамъ да направимъ тази работа обстойно. Ще ви дадемъ работа, планъ, теми, ще съберемъ потрѣбнитѣ необходими материали за школата. Материала сжществува, но трѣбва да се подреди съобразно съ се-гашнитѣ нужди, които сжществува-тъ. И това ще бжде една сериозна работа. Като почнете да учите, ще се подмладите въ християнски смисълъ, азъ разбирамъ: въ закона на любовта. Ще разберете, че има какво да работите за Бога. Не мислете вече, че остаряхте, че трѣбва да минете въ другия свѣтъ. Сега, за утрѣ, не-дѣля, всички трѣбва да рѣшите, да дадете обѣщание върху това, което днесъ ви говорихъ. Трѣбва да се рѣшите, и то само онѣзи, които поематъ задължението да се подчинятъ и да работятъ за една година. Никой отъ васъ да не даде едно обѣщание и да не го изпъл-ни. Азъ го освобождавамъ, нека си сѣди свободенъ. Но, който иска да даде обѣщание за една година, той

трѣбва да сѣди на думата си, да го изпълни точъ въ точъ. Да се знае, че когато иска да служи на Бога, трѣбва да има само една мисълъ. И тогава, туй мото, което се даде тази сутринъ, всѣки може да го прѣпише; но който не даде обѣщание, нѣма защо да го прѣписва, може да го прочете само, като казвамъ, че който го е страхъ, нека да си помисли, ние не бързае. Да не би у васъ да се роди друго мнѣние: Насъ искатъ да ни впримчатъ, да ни хванатъ. Да не мислите така. Не, доброволно ще се подчините, за да направите опита. Ами какъ, вие, като искате да търсите нѣкое имане въ нѣкоя пещера, нали ще трѣбва да се подчините, да колѣничите, да пжплите. Има ли нѣщо смѣшно? Защо? Ако въ една пещера пжплите, то е за да намѣрите имането. Стига да иматъ смѣлостъта да влѣзете. Послѣ, има доста способни братя, и чрѣзъ тѣхъ ще внесемъ отъ всички изкуства у насъ. Каквото изкуство иматъ, трѣбва да го развиете, всичко да се употреби за работа. Да видимъ, какво можемъ да направимъ за една година. Като се работи по единъ часъ на день, ще видимъ какво можемъ да съберемъ за една година отгорѣ. Като се образува този фондъ, тогава, отъ общия класъ ще изберете 12 души, съвѣтъ ще бждатъ, тѣ ще държатъ смѣткитѣ. Тѣ ще даватъ срѣдства за ученицитѣ, за братята, които ходятъ отъ едно мѣсто на друго. Този съвѣтъ ще се грижи за иждивяването на тѣзи пари, за всички благородни цѣли. Ако нѣкой отъ ученицитѣ напише нѣщо хубаво, труда му ще се напечати. Ако нѣкой иска да иде, да изпълни задача, а нѣма срѣдства, ще му се дадатъ срѣдства. Тѣй щото отъ сжщитѣ срѣдства, отъ този фондъ може да се отворятъ и братски гостилници, братски домове. Въ всѣки единъ градъ трѣбва да има братски домъ, да има поне двѣ лѣгла, та, като дойде единъ братъ, да има кждѣ да се спре. Като дойде единъ братъ и остане въ нѣкой домъ, той му оставя своето благословение; а ако дойде и не го приематъ, той е недоволенъ, оставя една лоша мисълъ и си отива. А защо да не оставимъ туй благословение въ домоветѣ? Сега, желателно е, въ всичкитѣ градове, да се зароди тази инициатива, да има двѣтри лѣгла, та, като дойде единъ братъ да не става потриване: „тукъ не може, тамъ не може“. Братски домъ е, ще го поканимъ да си отпочине, ще го нагости-

мъ, и ще го изпратимъ радостенъ и веселъ. Това е една отлична идея, която трѣбва да се приложи още тази година! Сега азъ искамъ най-първо отъ старо-загорци - двѣ лѣгла, отъ ново-загорци - двѣ; отъ бургазлии - двѣ; отъ айтосчани - двѣ; отъ казанлъчани - двѣ; отъ ямболчани - двѣ; отъ пловдивчани - двѣ; отъ шуменци - двѣ; отъ варненци - двѣ; отъ панагюрци - двѣ; отъ софиянци - петъ. Може ли петъ? Защото всички до сега все тъй ми казватъ: „Дойдемъ въ София, не ни приема-тъ.“ И тъй, като дойде сега нѣкой братъ, ще му каже-мъ: „Ето, имаме, еди-къдѣ си мѣсто.“ Сега, въ селата повече лѣгла има. Отъ Търново искаме двѣ лѣгла; отъ Русе - три; отъ Сливенъ - три; отъ Свищовъ - двѣ; отъ Ломъ - двѣ; отъ Видинъ - двѣ; отъ Габрово - двѣ; отъ Пазарджикъ - едно; отъ Севлиево - двѣ; отъ Карнобатъ - едно; Тръвна - едно; село Кортенъ - двѣ; с. Гърци - двѣ; с. Лѣджене, Бургазко - едно; Карлово - двѣ; Петричъ - едно; Рахово - едно; Елена - едно. Значи, имаме успѣхъ въ туй отношение.

Прочете се „добрата молитва“.

Прѣзъ 1922 г. въ молитвената стая се поставя голѣмия цвѣтенъ Петаграмъ.

Материали за този съборъ отъ книгата:

"Всѣмировиятъ Учителъ Беинса Дуно и Велико Търново - томъ 2 (1914-1926 г.)"

Годината 1922 е кардинална въ историята на Бѣлото Братство. Учителя на 24.02 отваря Школата и казва: „Отварянето на Школата тукъ, въ България, е великъ актъ, велико събитие на земята. Въ Школата се проявятъ мощнитѣ сили на невидимия свѣтъ, на свѣтитѣ напрѣднали сщества, които работятъ за повдигане на цѣлото човѣчество.“ Тази окултна школа Учителя нарича Школата на Бѣлото Братство, която за първи пжтъ се открива за всички, които желаятъ да се уча-тъ. Нарича я още Божествена Школа, Христова Школа.

До събора прѣзъ мѣсецъ августъ Учителя държи бесѣди прѣдъ Младежкия и Общия окултенъ класъ въ София. На събора той официално обявява, че Школата е открита за ученицитѣ отъ цѣлата страна и който же-

лае, да постъпи въ нея. Тази година бесѣдитѣ на събора сж изцѣло посвѣтени на идеитѣ за Школата: организиране на учебния процесъ, обособяване на класовѣтѣ, първитѣ опити въ Школата, изисквания къмъ ученика въ Школата. Девѣти септември (22.IX - новъ стилъ) е обявенъ за Празникъ на труда и отъ него день започватъ учебнитѣ занятия въ Школата. Групитѣ отъ провинцията трѣбва да минатъ курса, който е билъ вече прѣподаденъ на софиянци. Всѣки градъ си избира свой прѣдставителъ въ София, който отговаря за изпращането на нуждитѣ бройки отъ поредната лекция.

Прѣзъ 1922 год. се поставя въ молитвената стая голѣмия цвѣтенъ Пентаграмъ, на върха съ Учителя. Нарисуванъ е съ маслени бои и съ добавени нови символи отъ славѣнския художникъ, ученикъ на Учителя, францъ Шламбора (Чехѣтѣ францъ Шламбора е роденъ на 1 декември 1881 г. въ Прага. Училъ е художествена графика. Пристига въ България около 1905-1906 г. францъ Шламбора се заселва въ Търново и работи като ретушоръ въ ателието на фотографа Сѣрафимовъ (1907), съ когото обикалятъ окрѣга и сниматъ сватби. На една такава сватба въ близкия градъ Горна Орѣховица той се запознава съ бѣдещата си съпруга Йонка, родомъ отъ гр. Лѣсковецъ. Женятъ се прѣзъ пролѣтъта на 1909 г., а на 10 мартъ 1910 г. въ Горна Орѣховица се ражда дѣщеря имъ Слава. Синоветѣ на сѣмейство Шламбора - Любомиръ и Александъръ, се раждатъ въ София прѣзъ 1912 и 1914 г. (източникъ: Вѣстникъ Братски животъ бр.88 (15))). Ималъ е голѣма лѣчебна сила. Съборѣтѣ продължава отъ 19 до 25 августъ. Прѣзъ 1922 г. Проблемѣтѣ съ църквата достига своята критическа развръзка. На 7 юли, прѣди още Учителя да е обявилъ официално откриването на Школата, православната църква го обявява за самоотлжчилъ се. Започватъ да отлжчватъ по мѣста неговитѣ ученици. Отъ търновския регионъ първа е отлжчена студентката Гена Папазова отъ с. Дебелецъ - отъ свѣщеникъ Къньо Паунски. Слѣдъ нея отлжчватъ Елена Иларионова, учителка отъ Търново - отъ свѣщеникъ Йорданъ Стойковъ и пр.

Прѣзъ първия день на събора на публичната бесѣда въ читалище „Надежда" присжстватъ прѣдставители на църквата отъ цѣла България, които обявяватъ диспутъ въ 2 часа слѣдобедъ. Подкупени отъ свѣщеницитѣ

лица се опитватъ да всѣятъ смутъ въ залата, но ученицитѣ го прѣдотвратяватъ. Бесѣдата е „Новиятъ животъ“. По врѣме на бесѣдата владицитѣ и свѣщеницитѣ заспиватъ, а слѣдобедъ се разразява голѣма буря съ пороенъ дѣждъ, която възпрепятства провеждането на диспута. Учителя не е желаелъ да влиза въ безплодни спорове.

Тази година Петко Епитроповъ, ръководителъ на Пловдивското братство, приема касата на Бѣлото Братство отъ Константинъ Иларионовъ.

Сѣборътъ се закрива официално на 25 августъ. Учителя остава въ града още извѣстно врѣме и продължава да държи бесѣди. На 26 августъ, в 11:30 часа – „Новиятъ и стариятъ животъ“. Сщия денъ слѣдобедъ Учителя държи и втора бесѣда – „Изтълкувай ни тази притча“, като накрая дава пѣсенъта „Въ заритѣ на живота“.

Пентаграмътъ

Учителя получава Пентаграмътъ прѣзъ 1898 г. / Пентаграмътъ (петолжчната звѣзда), е окултенъ символъ, сществуващъ отъ дълбока древностъ. Но пентаграмъ съ картини, символи и съ имена на добродѣтели, е даденъ за първи пжтъ отъ Учителя. Въ неговитѣ бѣлѣжници отъ 1897 до 1900 г. сж намѣрени записани и изрисувани различни символи, свързани съ фигуритѣ въ Пентаграма – букви, образи и картини, свѣтилникъ, джга, кръстъ, петолжчна звѣзда. За подобни символи – букви, трѣба, изваденъ ножъ, образъ на Христосъ и др., Учителя съобщава въ писмо до Пеню Кировъ отъ 1 септември 1899 г. (Вж. „Епистоларни диалози“. Ч.1. София, 2010). Въ много отъ писмата на сщтата кореспонденция се говори и за добродетелитѣ/ и го дава на своитѣ ученици на три Търновски сѣбора: прѣзъ 1910 г. го обяснява прѣдъ група отъ 12 ученика; прѣзъ 1911 г. отпечатва черно-бѣло копие и го раздава; / На Сѣбора на Веригата прѣзъ 1911 г. (отъ 10 до 15 августъ въ Търново), на стѣната въ стаята, кждѣто сж се провеждали засѣданията, до образа на Христосъ е била окачена нова картина – графиченъ черно-бѣлъ Пентаграмъ съ размѣри 65x50 см. Въ края на сѣбора всички присжстващи сж получили точно копие на Пентаграма,

отпечатано като плакатъ (65x50 см). Литографскиятъ камъкъ, отъ който сж приготвени отпечатъцитъ, е изработенъ въ Литографското ателие на Иванъ Празе, което се е намирало тогава на ул. Гурко № 4 въ София. Камъкътъ днесъ се съхранява въ Музѣя на Учителя Петъръ Джновъ въ с. Мърчаево до София./ прѣзъ 1922 г., когато се отваря Школата, се рисува и показва голѣмата цвѣтна картина – Пентаграма въ Горницата. /Прѣзъ 1922 г., на поредния съборъ въ Търново, въ стаята за молитва е билъ поставенъ новъ Пентаграмъ – голѣмъ, цвѣтенъ, съ размѣри 180x140 см, нарисуванъ върху нѣженъ свѣтло-синъ фонъ съ маслени бои отъ художникъ, по лични указания на Учителя. Билъ е донесенъ отъ София въ специална голѣма дървена кутия. Присъстващитъ сж били възхитени отъ размѣра и цѣлостното въздѣйствиe на това прѣкрасно художествено прѣсъздаване на Пентаграма. За това се говори въ редица тѣхни спомѣни. Прѣзъ годинитъ картината е грижливо съхранявана навита на руло. Отворена е отново слѣдъ промѣните у насъ прѣзъ 1990 г. и легитимирането на Братството. Сега е поставена въ стаята на Учителя въ културно-просвѣтния Центъръ на Общество „Бѣло Братство“ въ София./ Първитъ подробни обяснения на Пентаграма сжщо сж дадени въ Търново. Интересенъ е въпросътъ за самата дума. Срегнахме я и съ „а“ – Пентаграмъ, и съ „о“ – Пентограмъ. Тѣй като коренътъ ѝ идва отъ грѣцки, то правилната форма би трѣбвало да бжде съ „а“. Това е отъ граматическа гледна точка, но отъ окултна гледна точка многото „а“ на примѣръ въ „Пентаграмата“ не сж желателни. Освѣнъ това думата е записвана и съ главна, и съ малка буква. Ние приехме главната буква. Друга двойна употреба на думата идва отъ мъжкия и женски родъ, въ който тя се срѣща: м. р. – Пентаграмъ, Пентаграма, Пентаграмътъ и ж. р. – Пентаграма, Пентаграмата. Въ „Рѣчникъ на чуждитъ думи въ българския езикъ“, 1982 г., тази дума е дадена въ женски родъ съ слѣдното значение: Пентаграма (по пента + гр. „буква“) 1. мат. Петожгълникъ, по стенитъ на който сж построени равнобедрѣни трижгълници; 2. Въ срѣднитъ вѣкове магически знакъ отъ петъ прѣплетени букви, който се поставялъ на амuleти; 3. прѣнъ. рѣдко. Символъ на съвършенство“. Учителя използва думата и въ мъжки, и въ женски ро-

дъ, а въ бесѣдитѣ тя е записвана и съ „о“ и съ „а“. Освѣнъ това, въ нѣкои бесѣди, когато се говори за Пентаграма, неговъ синонимъ се използва и думата „петожгълникъ“.



Необикновена чистота на сърдцето

Съборни Бесѣди В.Търново

20 Августъ 1922 год. Недѣля 5 часа сутриньта
Колибитъ на Атанасъ Петровъ Бойновъ (1841-1910)
Тодоръ Панайотовъ Бостанджиевъ (1850-1921)

Утринна молитва

1. Благославяй, душе моя, Господа.
2. Любовта за работата на Духа Христовъ (Това е мотото за работа днесъ прѣзъ цѣлия день).
3. Любовь за приложение, любовь за изпълнение.
4. Любовь за възрастване на всичко добро въ нашитѣ сърдца.

И тогава тази формула вие ще я прѣвърнете така:

Любовъ за възрастване на всичко добро въ моето сърдце.

Сега, туй, което ще ви говоря, никой да не пише, то да ви остане откровение.

Най-силната крѣпостъ противъ всички болѣсти е чистотата. И като ученици на окултната школа, необходима ви е чистотата. Безъ чистота нищо не можете да извършите. Ученицитѣ на окултната школа, мъже и жени, безъ чистотата нищо не могатъ да извършатъ. Абсолютна вътрѣшна чистота трѣбва. Азъ говоря за вътрѣшна чистота – чистота на сърдцето. За да може учителътъ да прѣдаде право своето учение на своитѣ ученици, той трѣбва да бѣде абсолютно чистъ. Не е ли чистъ, той ще ги заведе въ лѣвия пжтъ. Чистъ ли е абсолютно, той ще ги води въ правия пжтъ – на дѣсно. Това е по отношение на учителя. Сжщо така и ученикътъ, ако не е абсолютно чистъ, не може да върви въ правия пжтъ, нѣма да бѣде способенъ да върви въ този пжтъ, и да възприеме Божествената Истина. Затуй въ дадения моментъ, едновременно, и учителътъ и ученикътъ, и двамата, трѣбва да бждатъ абсолютно чисти. И ако искате вие да прѣдадете Божествената Истина комуто и да е, въ дадения моментъ, вие трѣбва да бждете абсолютно чисти, и този, който ви слуша, непременно ще възприеме тази истина, и сърдцето му ще се обърне къмъ Бога, ще познае Господа. Сега азъ говоря за абсолютната чистота, а не говоря

за обикновената. Абсолютната чистота ви е една необходимост за закона на любовта, тя ви е потрѣбна и при закона на свободата. И когато вие, двама братя или двѣ сестри, се съберѣте и между васъ има едно натегнато състояние, това показва, че сърдцата ви сж нечисти. Щомъ не можете да се търпите, показва, че сърдцата ви сж нечисти, нищо повече. И веднага ще трѣбва да прѣвърнете вашето състояние. Имайте прѣдъ видъ, че безъ чистота не можете да впрѣгнете никоя природна сила да работи заради васъ. Вие може да я впрѣгнете, но тази сила ще произведе обратни кармически резултати, които съ вѣкове трѣбва да изкупвате. И затуй, отъ всички ученици на Бѣлото Братство се изисква абсолютна чистота, за да могатъ силитѣ въ природата да работятъ за тѣхното издигане. Това е абсолютно правило, то е необходимо при закона на свободата. Не спазите ли туй правило, ще останете въ лѣвия пжтъ; спазитѣ ли го, ще бждете на дѣсно.

Сега Христосъ, който е глава на това велико училище, изисква тази чистота отъ васъ.

Христосъ, който е глава на Всѣмирното Бѣло Братство, днесъ изисква тази чистота отъ ученицитѣ на Бѣлото Братство въ България.

5. Забѣлѣжете си слѣднитѣ стихове:

Обичай, прочѣе, Господа Бога твоего.

Възлюбете се усърдно единъ другъ отъ чисто сърдце.

Любовта не прави зло ближному. Любовта дълготърпи, благосклонна е.

Богъ толкозъ възлюби свѣта, щото даде Сина Своего Единороднаго, за да познаятъ всички тази Любовь, която носи въ себе си Божия животъ.

Тамъ, въ Писанието, е казано „да не погине“ - азъ прѣвеждамъ - „за да познаятъ всички тази любовь.“

Нѣма по-голѣма любовь отъ тази, щото да положи нѣкой душата си за приятелитѣ си.

6. Ев. Иоана - 14 глава.

1 Да ся не смущава сърдце-то ви: вѣрувайте въ Бога, и въ мене вѣрувайте. 2 Въ домъ-тъ на Отца моего много жилища има: ако да не бѣ така, азъ бѣихъ ви казалъ. Отхождамъ да ви приготвиж мѣсто. 3 И когато

отидж и ви приготвиж мѣсто, ще дойдж пакъ, и ще ви земж при себе си; щото дѣто съмъ азъ, да бждете и ви. 4 И кждѣ отивамъ азъ ви знаете, и пжть-тѣ знаете. 5 Казва му ѳома: Господи, не знаемъ кждѣ отхождашь; и какъ можемъ да знаемъ пжть-тѣ? 6 Казува му Исусъ: Азъ съмъ пжть-тѣ, и истина-та и животъ-тѣ; никой не отива при Отца, тѣкмо чрѣзъ мене. 7 Ако бѣхте познавали мене, познавали бѣхте и Отца ми; и отъ нѣинѣ познавате го, и видѣхте го. 8 Казува му Филиппъ: Господи, покажи ни Отца, и доста ни е. 9 Казува му Исусъ: Толкози врѣме съмъ съ васъ, и не си ли мя позналъ, Филиппе? Който е видѣлъ мене, видѣлъ е Отца; и какъ казувашъ ти: Покажи ни Отца? 10 Не вѣрувашъ ли че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене? Думи-тѣ които азъ ви говорѣж, отъ себе си гѣи не говорѣж; но Отецъ който прѣбждва въ мене, дѣла-та той прави. 11 Вѣрувайте ми че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене; ако ли не, вѣрувайте ми за тѣя дѣла. 12 Истинж, истинж ви казувамъ, който вѣрува въ мене, дѣла-та които правѣж азъ, и той ще гѣи прави; и по голѣми отъ тѣхъ ще прави; защото азъ отхождамъ при Отца си. 13 И каквото попросите въ мое име, ще го направѣж, за да ся прослави Отецъ въ Сѣна. 14 Ако попросите нѣщо въ мое име, азъ ще го направѣж. 15 Ако имате любовь къмъ мене, упазѣте мои-тѣ заповѣди. 16 И азъ ще умолиж Отца, и ще ви даде другъ Утѣшителъ да прѣбжде съ васъ во вѣки, 17 Духъ-тѣ на истинж-тж, когото свѣтъ-тѣ не може да приеме; защото го не види, нито го познава; а ви го познавате, защото прѣбждва съ васъ, и въ васъ ще бжде. 18 Нѣма да ви оставѣж сираци: ще дойдж при васъ. 19 Още малко, и свѣтъ-тѣ вече нѣма да мя вижда; а ви мя видите: защото азъ съмъ живъ, и ви ще бждете живи. 20 Въ онзи день ви ще познаете, че азъ съмъ въ Отца си, и ви въ мене, и азъ въ васъ. 21 Който има мои-тѣ заповѣди и гѣи държи, той е що мя люби; а който мя люби, възлюбенъ ще бжде отъ Отца ми; и азъ ще го възлюбѣж, и ще явиж себе си нему.

22 Казува му Иуда (не Искаріотскій), Господи, що е това дѣто ще явишь себе си намъ, а не на свѣтъ-тѣ? 23 Отговори Исусъ и рече му: Който люби мене, ще упаци мое-то слово; и Отецъ ми ще го възлюби, и ще дойдемъ при него, и ще направимъ жилище у него.

24 Който не люби мене, мои-тѣ словеса не държи; и слово-то което слушате не е мое, но на Отца който мя е проводилъ.

25 Това ви исказахъ, доклѣ съмъ още съ васъ. 26 А Утѣшителъ-тѣ, Духъ Святыи, когото Отецъ ще ви проводи въ мое име, той ще ви научи всичко, и ще ви напомни всичко що ви съмъ реклъ. 27 Миръ ви оставямъ; мой-тѣ миръ ви давамъ; азъ не ви давамъ както свѣтъ-тѣ дава: да ся не смущава сърдце-то ви, нито да ся устращава. 28 Чухте, че азъ ви рѣкохъ: Отивамъ си, и ще дойдж при васъ. Ако мя любѣхте, възрадували ся бѣхте за това що рѣкохъ: Отхождамъ при Отца; защото Отецъ мой е по голѣмъ отъ мене. 29 И сега ви рѣкохъ прѣди да бжде; че когато ся сбжде да повѣрувате. 30 Отъ сега съ васъ нѣма много да говориж; защото иде князь-тѣ на тойзи свѣтъ, и той нѣма нищо въ мене; 31 Но за да познае свѣтъ-тѣ че азъ любѣж Отца, и както ми е Отецъ заповѣдалъ така правѣж. Станѣте да отидемъ отъ тука.

Азъ искамъ да внеса единъ новъ импулсъ въ вашия умъ, като ученици. Този импулсъ вие не можете да го добиете отъ никоя книга; каквото и да правите, не можете да го добиете. Сега е единъ моментъ, който трѣбва да използвате: втори пжтъ този моментъ нѣма да го има. Всѣко нѣщо въ природата, въ Божествената книга, си има опрѣдѣлено врѣме, специално врѣме, и ако се използва, добрѣ, ако не се използва, изгубенъ е момента, трѣбва да се чака. Единъ свещенъ импулсъ трѣбва да има въ душата ви, въ сърдцето ви, въ ума ви, за да можете да се домогнете до Божествената Истина.

И не мислете, че нѣкои отъ васъ може да ме изхитрятъ, да мислятъ, че ще бждатъ по-умни, по-хитри отъ мене. Не, ако е за използване, и азъ имамъ хитростъ. Азъ съмъ билъ и въ двѣтѣ ложи, и въ бѣлата и въ черната, менъ никой не може да ме използва. Зная законитѣ и правилата и на еднитѣ и на другитѣ, зная и послѣдствията, зная го това отъ опитъ. И горѣ съмъ билъ, и долу съмъ билъ.

Когато азъ говоря, че съмъ отъ слънцето, подразбирамъ разумното, Божественото. Защо, ще кажете, слънцето? - Божественото, то е слънцето, защото само въ слънцето има мисълъ. Дѣто има мисълъ, тамъ съмъ.

Азъ съмъ отъ Божествения свѣтъ. Ако мислите за това слънце, което виждате, то, като се качите на него, нищо нѣма да намѣрите. Нѣкой пѣтъ казваме: „Отъ земята е този човѣкъ.“ Какво подразбираме? „Земенъ човѣкъ е той“ – значи, има низки желаня. Земята е символъ.

Единъ свещенъ импулсъ трѣбва да имаме къмъ тази истина. Чудното е, че азъ не съмъ намѣрилъ въ дадения моментъ, мъжъ или жена, да иматъ туй будно съзнание за истината – все ще изопачатъ нѣщо. Запримѣръ казвамъ ви: „Чисти ли ви сж сърдцата?“ Вие започвате да философствате. Никаква философия не се изисква! Чистотата, това е едно произведение, единъ продуктъ, или, мога да кажа, единъ атрибутъ на Любовьта. Само Любовьта носи чистотата и за туй безъ Любовь не можете да бъдете чисти. Туй трѣбва да го осъзнаете. Влѣзе ли вече Любовьта, произведе ли чистотата, вие ще иматъ най-великия импулсъ. Нѣкой казва: „Какъ?“ Като видишъ Божественото лице, твоята душа ще се събуди, у тебе ще се яви единъ импулсъ да живѣешъ, да работишъ, и за тебе въ свѣта нѣма да има нищо невъзможно, всичко ще бжде възможно. Псалмопѣвецътъ казва: „Когато видя Твоето лице, душата ми ще изпита едно задоволство.“ Туй задоволство значи, че нашата душа, нашето сърдце ще бждатъ събудени. Туй е Божествениятъ импулсъ – да работимъ. Тѣй ще го схванете! Онѣзи, които нѣматъ чистота, ще отиватъ въ горитѣ, вѣшкитѣ ще ги ядатъ, ще се молятъ, ще плачатъ, всичко могатъ да правятъ, но това сж само приготовления. А онѣзи, които разбератъ това нѣщо, слѣдъ като сж иждивили 20-30 години въ постъ и молитва, ще проблѣсне въ ума имъ вжтрѣ този лжчъ и ще кажатъ: „Туй, което търсимъ, то е въ насъ.“ То ще дойде само чрѣзъ чистотата. Тя иде сега въ свѣта, и ще почнете да помагате на своитѣ ближни, братя и сестри. Вие сега търсите това нѣщо, вземете една книга, обърнете я, казвате: „Тукъ ще го намѣря.“ Автора започва много добрѣ, но като го прочетете, остава нѣщо недоизказано. Казвате: „Този авторъ ме приготвлѣва за другъ.“ Вземете вторъ авторъ, обърнете книгата, той започва съ громки слова, и пакъ остава нѣщо недоизказано. Вземете трети авторъ – сжщото. Туй, което е недоизказано, то е вжтрѣ въ

вашата душа, тамъ ще го намърите. Последното, което е недоизказано, то е въ вашата душа. Всъки авторъ казва: „Азъ ви показвамъ пжтя, а туй, което търсите, ще го намърите въ еди-коя си глава, въ главата, която означава: чистота – въ главата на чистотата, вжтрѣ ще го намърите. Въ тази глава ще намърите всичко онова, което искат.“

За да бждете силни, непременно трѣбва да бждете чисти! И за да бжде ученика способенъ, непременно трѣбва да бжде чистъ. И бѣлитѣ и чернитѣ братя знаятъ това правило, и иматъ едно схващане за чистотата, само, че тѣ използватъ тази чистота въ двѣ противоположни направления. Чернитѣ братя добиватъ чистотата и послѣ я опетняватъ. Тѣ използватъ чистотата тѣй, както ние използваме водата, да измиваме тиганитѣ. Тѣ измиватъ тиганитѣ си, и нечистата вода послѣ я изхвърлятъ. Тѣ събиратъ чистотата тѣй, както нѣкой проводникъ. Тѣ казватъ: „Насъ ни трѣбва вода, за да измиемъ тиганитѣ си.“ Казвамъ: „Защо изкушавате хората? Вода имъ трѣбва на тѣхъ.“ Кажете: „Ти имашъ чистота въ твоето сърдце, малко отъ твоето чисто сърдце може ли да ни дадешъ, да изчистимъ кжщата си?“ И послѣ, като изчистятъ кжщата си, казватъ: „Благодаря ти, пакъ ще тѣ посѣтя.“ И затова чернитѣ братя, въ туй отношение сега сж затвърдѣли. По причина на тази лѣнностъ тѣ забравили туй изкуство да придобиватъ чистотата, и сега прѣчатъ на другитѣ хора да я добиватъ. И сега, вие, тръгнете, като тѣхъ да общавате: „Ние пари ще ви дадемъ.“ Една жена е чиста, дойдете да ѝ общавате туй-онуй, пари, докато използвате чистотата ѝ. Послѣ, като използвате чистотата ѝ, оставяте я. Търговия е това! Въ божествения свѣтъ чистотата не се продава! За нищо въ свѣта не продавайте вашата чистота! Прѣзъ тази чистота ще минава любовта въ другитѣ, и нека хората се ползватъ отъ вашата любовъ. И любовта въ тѣхъ ще внесе чистота. Чистотата, това е резултатъ на любовта. Ако любовта мине прѣзъ васъ въ другитѣ хора, тази любовъ ще внесе чистота, и тази чистота ще произведе любовъ. Ученика трѣбва да бжде чистъ, за да може да се учи.

Сега, азъ пакъ чета въ вашитѣ очи мисълта, вие казвате: „Толкова години ние все за Бога говоримъ,

това сме направили, онова сме направили, и да бъдем пакъ нечисти!" Тази чистота, съ която се занимавате, тя е обикновена чистота, азъ за нея не говоря. Чистотата, за която ви говоря, тя е необикновена чистота, необикновена чистота на сърдцето. Когато тази чистота влѣзе вътрѣ въ сърдцето, лицето ви добива другъ оттенъкъ, други черти, които окрасѣватъ човѣшкото лице. И ако вие искате да бъдете красиви, външната ви форма да стане красива, непременно трѣбва да дойде чистотата въ вашето сърдце. Тази чистота ще се отрази въ вашето лице, и вие ще придобиете красота. Красотата е резултатъ на чистотата. Ние трѣбва да бъдемъ красиви, непременно трѣбва да бъдемъ красиви. Можете ли вие да си прѣдставите единъ светия хилавъ, или единъ ангелъ хилавъ, блѣдъ? Можете ли да си прѣдставите, че ангелитѣ на небето сж жълти, хилави, изпити? Не, всички ангели сж красиви, съ красота, която е желателна. А тази „красота“, която сегашнитѣ хора иматъ, това е резултатъ на черната ложа. Всички въ черната ложа сж хилави. Нѣкои отъ тѣхъ сж красиви, но повечето отъ тѣхъ сж изродени, хилави.

Вие, сестри, готови ли сте вече да не огорчавате Господа въ сърдцето си? (Отговарятъ: „готови сме.“) Готови сте, да. Е, тогава ще ви дамъ първиятъ опитъ. Вие, братя, готови ли сте? (Отговарятъ: „готови сме, Учителю!“) За какво сте готови? „Да не огорчаваме Господа въ сърдцето си.“ И на васъ, братя, ще дамъ първиятъ опитъ. Запишете си го: ще ни се даде първиятъ опитъ. Вие на себе си въ кавички ще си го турите, да не го знае никой: „Да не огорчавамъ Господа въ душата си.“ За какво е първиятъ опитъ? – Да не се огорчава Господъ. И когато човѣкъ огорчи Господа, знаете ли какво става съ него? Вие, братя, знаете ли какво става? – Остарява прѣждевременно. Когато човѣкъ огорчи Господа, остарѣва прѣждевременно, нищо повече, и става негоденъ за нищо. Туй въ кавички ще си го турите за себе си, вие да си го знаете, за васъ е то само. „Става негоденъ за нищо“, въ кавички да си го турите.

Сега, понеже тази мисль е отрицателна, ще си турите въ кавички и слѣдната мисль: „А когато чо-

вѣкъ чрѣзъ своята любовъ вѣсели Господа, подмладява се."

Тѣй че, сега ви давамъ начинъ за подмладѣване. Като четете първата, отрицателната мисълъ, ще заключите съ другата, положителната, защото Господъ се вѣсели, когато ние правимъ усилия да живѣемъ съобразно съ Неговата Любовъ. Въ душата на Господа се заражда голѣма радостъ и голѣмо веселие. Той се радва, когато види, че въ нашата душа има единъ голѣмъ стрѣмежъ, единъ импулсъ да живѣемъ заради Него. Весели се Господъ, радва се и Той като насъ. За да успѣва нѣкой ученикъ въ школата, непременно Господъ трѣбва да бжде веселъ и радостенъ въ него; той, ученика, не трѣбва да огорчава Божия Духъ въ себе си. Тогавъ той ще има свѣтлина въ ума си, за да възприема правилно знанията. Направете единъ опитъ: огорчете единъ вашъ приятель, и идѣте слѣдъ това да му говорите най-сладкитѣ думи, ще видите какъ ще ви разбере. Нищо нѣма да остане въ сърдцето му. Обаче, обича ли ви, той въ всѣка ваша дума ще се вслушва. Сега, разбира се, туй показва отрицателната страна на характера му, че той е слабъ, дѣте е. Онзи, който се обижда отъ най-малкитѣ работи, дѣте е. Има дѣца на грѣха. Хора, които се обиждатъ, азъ ги наричамъ „дѣца на грѣха“. Щомъ се обиждатъ отъ най-малкитѣ работи, дѣца на грѣха сж. А хора, които прѣтърпѣватъ всичко заради любовта, наричамъ ги, „дѣца на любовта“. Разликата между тия дѣца е слѣдующата: първитѣ дѣца умиратъ, а вторитѣ – вѣчно живѣятъ.

И тѣй, вие, сестри, като ученички на туй училище, ще гледате да не огорчите Господа нито въ себе си, нито въ другитѣ. Всѣка дума, всѣко обѣщание, което сте дали, трѣбва да бжде изпълнено: то е свещено! Никакво изключение! Обещанието, което си далъ, трѣбва да го изпълнишъ, никакво отлагане за утрѣ или за други день.

Азъ сега имахъ единъ опитъ съ една отъ ученикитѣ, която снощи даде едно свещено обѣщание, но не го изпълни. Първиятъ изпитъ, който ѝ дадохъ, не издържа. Обеща, че ще изпълни, а не издържа – дадохъ ѝ единъ изпитъ и пропадна. Затуй ви държахъ днесъ тази лекция. Дума, дадена въ училището, трѣбва да се изпълни точно на врѣме, нито минута отлагане. Обещано

– казано и свършено. Въ насъ това трѣбва да бжде правило за всички. Не трѣбва да се въртимъ на колело. Кажа ли азъ нѣщо – думата ми е дума. На врѣме ще изпълнимъ всичко. Азъ и вие ще бждемъ точни, на врѣмето. Туй е великъ Божественъ законъ, и онзи, който не изпълни този законъ, каквото ми донесе, ще го хвърля. Книга ли ми донесе, ще я хвърля. Щомъ дойде такъвъ ученикъ, и донесе нѣщо на учителя си, прѣдметъ ли бжде, или друго нѣщо, праща го въ обратна посока. Всичко трѣбва да става на врѣме. Майката трѣбва да роди на врѣме. На врѣме трѣбва да лѣгате, на врѣме да ставате, на врѣме да ядете, всичко трѣбва да става точно по опрѣдѣлени закони. Ще кажете: „Утрѣ мога да го направя.“ Не, доброто трѣбва да се направи на врѣме, може да го направите само днесъ. Туй, което обѣщавате днесъ, днесъ трѣбва да го направите, а не утрѣ. За утрѣшния день има друга работа, друго нѣщо е приготвено. Този съборенъ день никога нѣма да се върне. И азъ нѣма да имамъ туй разположение да ви говоря за тия нѣща – за други работи ще ви говоря.

Нѣкои отъ васъ, братя, ученици, имате голѣма слабостъ: не си държите на думитѣ. Отъ всинца ви се изисква да стоите на думата си отгорѣ. Никаква разписка нѣма да взимате отъ брата си. Ако той ви иска пари, и не искашъ да му дадешъ, ще му кажешъ истината: „Братко, нѣмамъ вѣра въ тебе.“ Никакво подписване. Готови ли сте тѣй да постъпвате? – „Готови сме“. Готови ли сте, вие сестри? – „Готови сме“. Това е за онѣзи, които сж въ школата, това не е за свѣта; това правило е за отношенията между васъ, между братя и сестри. Туй учение не е за свѣта. Разбирате ли? Разберете ме! Туй не е учение за свѣта, за свѣта ще ви дамъ друго. Това учение е за братя и сестри. Никакво извинение нѣма за онзи, който не е устоялъ на думата си! Ще признае факта, и ще се изправи. Всѣко нѣщо трѣбва да се изпълни на врѣмето си. Туй, което Христосъ дава е единъ великъ законъ за тази Христова школа. Изисква се точностъ, точностъ въ бждеще, поточни отъ германцитѣ, поточни отъ англичанитѣ, които сж за примѣръ. Отъ полици ни помѣнъ, отъ записки ни помѣнъ, отъ лихви на пари ни помѣнъ между васъ! Вжтрѣ въ Бѣлото Братство такива работи не се позво-

лѣватъ. Като дойде при тебе братъ ти, и ти каже: „Имамъ нужда отъ пари“, ще отидешъ съ него между четиритѣ стѣни, ще извадишъ, и ще му дадешъ. Ще кажешъ: „Господи, това го правя заради Тебе“, и ще му дадешъ, като забравишъ, че си му далъ. Разбрахте ли, сестри? Не, братя и сестри, тъй е, и ще се свърши въпросътъ, и тогава ще се избѣгнатъ тия недоразумѣния. А така, да дойде нѣкой, да иска пари на заемъ, за да върти търговия – не. Другъ е въпросътъ, ако има нѣкоя насщна нужда: голъ е, гладенъ, босъ, сѣдѣлъ е безъ петъ пари нѣколко дни. Той трѣбва да ти каже: „Братко, за насщното, за необходимото ми трѣбватъ.“ Който даде, ще даде по закона на свободата. Сега, може да изпъкне въ ума ви една или друга мисль, тѣ сж посторонни. Въ школата, между васъ, искамъ да има абсолютна хармония. Трѣбва да бждешъ щедъръ, толкова щедъръ, че 10 лева да имашъ, като дойде нѣкой да ти ги поиска, веднага да му ги дадешъ, нека остане кесията ти празна. Ти дай, не бой се, твоята празна кесия Господъ ще я напълни. Ако ти нѣмашъ, ще отидешъ при другъ братъ да вземешъ на заемъ, той отъ трети и т.н. Тѣй ще се изредите, и по такъвъ начинъ ще си кажете по една сладка дума. Вие ще кажете: „Какъ, да отида да искамъ пари на заемъ?“ Не на заемъ, вие ще опитате любовта на брата си. Нищо отъ това! Господъ ще ви тури въ тежко положение, да изпитате нужди, ще ви тури въ такова положение, че да си направите една услуга, и тогава, като постоишъ 10-15-20 минути въ разговоръ съ брата си, и ти ще бждешъ радостенъ, и той ще бжде радостенъ.

Това е правило и за сестритѣ: то е за братството и за сестринството. Ще приложимъ този законъ прѣзъ тази година, и идната година ще ми кажете, може ли нѣкои отъ правилата да се приложатъ или не. Практически ще опитате това, да видимъ какви резултати ще има. Това се отнася за крайно нуждаещите се, а не да се правятъ заеми за да се търгува. Въ школата законътъ е такъвъ, а вънъ отъ школата законътъ е другъ.

7. Добрата молитва

Много плодъ принася.

Съборна Бесѣда В. Търново

20 Августъ 1922 год. Недѣля 4 ¹/₂ часа слѣдъ
обѣдъ

Колибитѣ на Атанасъ Петровъ Бойновъ (1841-1910)

Тодоръ Панайотовъ Бостанджиевъ (1850-1921)

Нека да произнесемъ нашата формула: Нѣма Мжд-
рость, като Божията Мждрость, само Божията Мждрость
е Мждрость!

Ще прочета нѣколко стиха отъ 12 глава отъ Еван-
гелието на Йоана, до 37 стихъ.

1 А шесть дни прѣди Пасхж-тж, дойде Исусъ въ
Виѳанііж, дѣто бѣше бѣвшій-тѣ умирѣлъ Лазаръ, когото
въскрѣси отъ мъртвѣи-тѣ. 2 И направихъ му тамъ вече-
риж, и Марѳа слугуваше; а Лазаръ бѣше единъ отъ тѣ-
зи, които сѣдѣхъ съ него наедно на трапезж-тж. 3 То-
гази Марія зѣ единъ литрж чисто драгоцѣнно миро нар-
дѣ, и помаза нозѣ-тѣ Исусовѣи, и отръи нозѣ-тѣ му
съ космѣи-тѣ си; и кжща-та ся испълни отъ благоуха-
ніе-то на миро-то. 4 Тогазъ единъ отъ ученицѣи-тѣ
му, Іуда Симоновъ Искаріотскѣи, който щѣше да го
прѣдаде, казува: 5 Защо да ся не продаде това миро
за триста динари, и да ся даджтѣ на сиромасѣи-тѣ? 6
А това го рече, не защото го бѣше грѣжа за сиромас-
сѣи-тѣ, но защото бѣ крадецъ, и той имаше касж-тж, и
носѣше каквото турѣхъ въ неж. 7 Тогази Исусъ рече:
Недѣйте іж; за день-тѣ на погребеніе-то ми го е за-
държала. 8 Защото сиромасѣи-тѣ всякога имате съсъ
себе си, а мене всякога нѣмате.

9 И резумѣхъ голѣмо множество отъ Іудеи-тѣ че е
тамо; и дойдохъ, не токо за Исуса, но да видятъ и
Лазаря, когото въскрѣси отъ мъртвѣи-тѣ. 10 А първо-
священици-тѣ ся наговорихъ да убііжтѣ и Лазаря; 11
Защото мнозина отъ Іудеи-тѣ за него отивахъ, и вѣру-
вахъ въ Исуса.

12 На утрѣшній-тѣ день народъ много, който бѣше
дошелъ на празникъ-тѣ, като чува че иде Исусъ въ
Іерусалимъ, 13 Зѣхъ вѣйкѣи финиковѣи, та излѣзохъ да
го посрѣщнжтѣ, и въикахъ: Осанна, благословенъ който
иде въ име-то Господне, Царъ Израилевъ! 14 А Исусъ
намѣри осле, и възсѣдна на него, спорѣдъ както е пи-
сано: 15 "Не бой ся, дѣще Сіонова; ето, твой-тѣ Царъ

иде възсѣднѣлъ на ждрѣбе ослично." 16 Но това ученици-тѣ му изпървомъ не разумѣхж, а когато ся прослави Исусъ, тогазь си наумихж че това бѣ за него писано, и това му сторихж. 17 А народъ-тѣ който бѣше съ него, когато повѣика Лазаря отъ гробъ-тѣ и го възкръси отъ мъртвѣи-тѣ, свидѣтелствуваше. 18 За това го и посрѣщнж народъ-тѣ, защото чухж че сторилъ това чудо. 19 А фарисеи-тѣ рѣкохж помежду си: Видите ли че нищо не ползватѣ? Ето, свѣтъ-тѣ отиде вслѣдъ него.

20 И между тѣзи, които възлѣзуваха да ся поклонятъ въ празникъ-тѣ, имаше и нѣкои Еллини. 21 И тѣ дойдохж при Филиппа, който бѣ отъ Вифсаидж Галилейскж, и молихж му ся и казувахж: Господине, искамы да видимъ Исуса. 22 Идува Филиппъ и казува на Андрея; Андрей пакъ и Филиппъ казуватъ на Исуса. 23 А Исусъ имъ отговори и рече: Дойде часъ-тѣ да ся прослави Сынъ чловѣческый. 24 Истинж, истинж ви казувамъ: Ако житно-то зърно не падне въ земѣ-тж и не умре, то остава само: ако ли умре, много плодъ приноси. 25 Който обѣча животъ-тѣ си, ще го изгуби; и който ненавиди животъ-тѣ си на тойзи свѣтъ, за вѣченъ животъ ще го упаци. 26 Ако слугува нѣкой на мене, мене да послѣдува; и дѣто съмъ азъ, тамъ ще бжде и слуга-та ми; и който слугува на мене, него ще почте Отецъ ми. 27 Сега душа-та ми е смутена; и що да рекж? Отче, избави мя отъ тойзи часъ? Но за това дойдохъ на тойзи часъ. 28 Отче, прослави име-то твое. Тогазь дойде гласъ отъ небе-то: И прославихъ, и пакъ ще прославиж. 29 А народъ-тѣ, които стоехж и чухж това казувахж: Гръмъ е. Другѣи говорѣхж: Ангелъ му продума. 30 Отговори Исусъ и рече: Тойзи гласъ не быде за мене, но за васъ. 31 Сега е сждба на тойзи свѣтъ; сега князь-тѣ на тойзи свѣтъ ще бжде испжденъ вѣнъ. 32 И когато бждж азъ въздигнѣтъ отъ земѣ-тж, ще привлѣкж всичкѣи-тѣ при себе си. 33 А това говорѣше като назначаваше отъ каквж смъртъ имаше да умре. 34 Отговори му народъ-тѣ: Ный смѣ чули отъ законъ-тѣ че Христосъ во вѣкѣи прѣбжда; и какъ казувашъ тѣ че Сынъ чловѣческый трѣбва да бжде въздигнѣтъ? Кой е тойзи Сынъ чловѣческый? 35 И рече имъ Исусъ: Още малко врѣме видѣлина-та е съ васъ. Ходѣте доклѣ имате видѣлинж, да вы не настигне тъмнина-та; а който ходи въ тъмнинж-тж не знае кждѣ отива. 36

Доклѣ имате видѣлинж-тж, вѣрувайте въ видѣлинж-тж за да сте сѣнове на видѣлинж-тж. Това издума Исусъ, и отиде та ся скрѣи отъ тѣхъ.

37 Но ако и да бѣ сторилъ толкозъ чудеса прѣдъ тѣхъ, не вѣруваха въ него;

Ще взема 24 стихъ:

„Истина, истина ви казвамъ: ако житното зърно не падне въ земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плодъ принася.“

Смърта е двойка, има смъртъ за злото, има смъртъ и за доброто. Когато грѣшника прѣстане да грѣши, той умира за грѣха – смъртъ е това. И когато праведния прѣстане да прави добро, и той умира за правдата. Тѣй щото, когато кажемъ, че човѣкъ трѣбва да умре, трѣбва да се попитаме: отъ каква смъртъ трѣбва да умре, за грѣха или за добродѣтѣльта?

И Христосъ казва, че житното зърно трѣбва да падне, значи да умре, за грѣха трѣбва да умре. Законътъ е такъвъ. Казва Христосъ: „Ще послѣдва закона на размножението.“

Сега, житното зърно, това сте вие, трѣбва да умрѣте! По кой начинъ именно, сега ще разберете. Че ще се мре, ще се мре.

Христосъ е казалъ: „Ако житното зърно не падне на земята, и не умре, то остава само; ако ли умре, много плодъ принася.“ Човѣкъ значи, е като житното зърно. Ако не падне и не умре... нѣма да има плодъ. Нѣкой казва: „Ще се мре, но здраве да е.“ Отъ коя смъртъ трѣбва да умремъ, това е въпросъ. Сега, думата умирање значи ограничаване. Смъртъта, това е най-голѣмото ограничение, което може да се наложи на човѣшката душа. Ако можешъ да умрешъ за грѣха, значи за грѣха се налага най-голѣмото ограничение. Ако умрешъ за правдата, за правдата се налага най-голѣмото ограничение. Ще различавате резултатитѣ и въ единия и въ другия случай. Сега, ще се мре не само по единъ пжтъ на день, а по много пжти на день ще умираете, ще ставате и ще вѣзкрѣсвате. Да кажемъ, нѣкой день имашъ такова велико вѣодушевление, че си готовъ така да започнешъ онази велика идея, но дойде една малка причина, изкара те отъ релситѣ, изгубишъ вѣрата си, любовта си къмъ Бога, и си готовъ да направишъ най-голѣмото прѣстжпление. Не се мине и половинъ часъ,

пакъ измѣнишѣ настроението си. Всѣки день крѣстосваме правия пѣтъ, по крива линия вървимѣ. Именно сега вие, като ученици, трѣбва да разберете, какъ ставатъ тия нѣща. Не мислете, че като влѣзете въ окултната школа, ще се подобри положението ви. Не, въ първо врѣме ще се влоши, а послѣ ще се подобри. И, ако вашето положение въ първо врѣме не се влоши, вие не сте на правия пѣтъ, нѣма да бждете ученици. Ако ви върви по мѣдъ и масло, нѣма да ви е добрѣ, но ако стане нѣкакво влошаване, на правия пѣтъ сте. Такъвѣ е законътъ. Има една магнетическа школа, въ която болнитѣ се лѣкуватъ съ паси. При туй магнетично лѣкуване, когато болниятъ почне да се лѣкува, неговото положение първо се влошава, прѣтърпѣва една ужасна криза, и послѣ дохожда едно подобрѣние; слѣдъ това наново втора криза – пакъ подобрѣние, пакъ криза, подобрѣние, докато тѣзи кризи се намалѣватъ, намалѣватъ и, като дойде послѣдната криза, болѣстѣта ще се върне назадъ, по обратенъ пѣтъ. Та, сега и вие, като влѣзете въ школата, ще започнатъ всѣки день кризи. Нѣкои постоянно се оплакватъ, казватъ: „Отъ какъ влѣзохъ въ тази школа, станахъ по-лошъ.“ Не, лѣкувашъ се, сега познавашъ лѣкуването. По-рано бѣше по-лошъ, сега положението ти се подобрѣва. Туй ще се намали. Не че си станалъ сега по-лошъ, но кризи има, подобрѣния и влошавания има, слѣдователно, трѣбва да мине извѣстно врѣме, за да познаешъ, че има подобрѣние. И, ако нѣкой пѣтъ вие не виждате туй подобрѣние на живота, не го съзнавате, туй се дължи на голѣмото заблуждение, което имате въ ума си, тѣй че по-малкитѣ погрѣшки ставатъ по-голѣми.

Послѣ, съ умирането на това житно зърно, въ васъ ще се развие една чрѣзмѣрна чувствителностъ. И онѣзи отъ васъ, които влѣзатъ като ученици, трѣбва най-първо да развиятъ голѣма чувствителностъ. А човѣкъ, който е много чувствителенъ, страда повече. Съ голѣмитѣ страдания се добива повече опитностъ и знания. Мнозина отъ ученицитѣ не искатъ да иматъ страдания. На едно мѣсто въ Откровението пише: „Иоане, Сине Человѣчески, знаешъ ли отъ кждѣ дойдоха тѣзи хора съ бѣлитѣ дрехи? Тѣ дойдоха отъ голѣмата скърбъ, че избѣлѣха дрехитѣ имъ. Тѣ минаха прѣзъ огъня.“

Сега, нѣкои отъ васъ, като ученици, искате да минете прѣзъ този свѣтъ, да ви посрѣщнатъ съ палми, съ цвѣтя, да нѣмате абсолютно никакви страдания. Туй е невъзможно! При сегашнитѣ условия е невъзможно. Слѣдователно, на всѣкиго едного отъ насъ му е даденъ извѣстенъ дѣлъ отъ страдания и блага, ще ги минемъ еднакво, и еднитѣ и другитѣ – трѣбва да ги приемемъ на драго сърдце. И този е най-щекотливиятъ въпросъ. Сега, между мнозина у васъ се зараждатъ спорове, раздѣления, убѣждения. Ако тѣ спорятъ, казватъ: „Туй е нужно, ние кармически имаме нѣщо.“ Единъ отъ двамата трѣбва да отстѣпи. Ще каже: „Ама азъ нѣма да отстѣпя.“ – Ще отстѣпите, кармически е това, нѣма да ви оставятъ, ще отстѣпите. Ще ви докажа защо трѣбва да отстѣпите. Допуснетѣ, че пътувате въ единъ океански параходъ, и носите 100 милиона лева злато – десетъ души сте. Започнете въ парахода да ги дѣлите, не можете да се примирите. Казвамъ: примирете се! „Не можемъ.“ Казвамъ имъ веднага: слушайте, парахода потѣва! Я ми кажете, какво ще дѣлите сега? Всички, които сж тукъ, ще потѣнатъ, и азъ ви казвамъ сега: „Всички тѣзи свѣтски параходи, на които пътувате – потѣватъ!“ Слѣдъ нѣколко часа всички трѣбва да се качите на спасителнитѣ лодки по морето, и докато идѣте на новия параходъ, ще има треперене. Е, питамъ тогава: какво ще мислите за 100-тѣ милиона? Или ще кажете: „Слава Богу, че си спасихме живота.“ Нито единъ милионъ не ви трѣбва васъ. Тази идея трѣбва да залѣгне въ умовѣтѣ ви. Не казвамъ, че не трѣбва да се трудите. Нѣкои казватъ: „Трѣбва да работимъ!“ Ами че на парахода какво ще работишъ? Само при едно условие – дѣто има земя, ще работишъ, ами дѣто нѣма земя, какво ще работишъ?

Та именно, ние най-първо трѣбва да създадемъ за себе си една благоприятна атмосфера. А сега тия неприятни мисли, които се изпращатъ отъ градъ въ градъ какво сж? Нѣколко души въ града се скарали, почватъ да се разправятъ, да прѣпращатъ своитѣ мисли – като адвокати всички защищаватъ своята страна, кой е правъ, кой е кривъ. Всички сж прави, всички сж криви. Сега не казвамъ, че ние трѣбва да се оставимъ да ни тѣпчатъ. Не, но когато е въпроса да установимъ закона на Любовта, ние трѣбва да сме готови да отстѣпи-

мъ. Казано е: „Не противи се на злото.“ Защото, ако се противимъ на злото, ние тогава му даваме сила. Въ името на този законъ на Любовта, злото не го признавамъ, и то, като дойде, ще вземе само туй, което е негово. Ще си вземе своитѣ злини, доброто не може да вземе. Ще ви приведа единъ анекдотъ. Прѣподавахъ на единъ ученикъ по окултизма нѣщо и му казахъ: Слушай, има опасностъ нѣкой пжть да те глѣтнатъ духоветѣ. – „Какъ може да ме глѣтнатъ?“ – „Ще видишъ какъ, тѣй както китъ може да те глѣтне.“ И дойде врѣме, та го глѣтнаха духоветѣ, та трѣбваше 24 часа да губя съ него, да го изкарамъ отъ кита. „Ужасно е“, казва, въ кита. Намѣрихъ се въ една пустиня, мракъ, тъмнина, нищо не виждамъ.“ Слѣдъ като излѣзе отъ кита, веднага пакъ просия тази свѣтлина. Сега, вие сѣдите нѣкой пжть, и не знаете, че сте въ нѣкой китъ. И тогава въ васъ настава мракъ и тъмнина, та вашитѣ братя трѣбва да се молятъ, да ви пусне този китъ, да ви избѣлва.

Сега, първото нѣщо, което трѣбва да знаете, като ученици на окултизмътъ е: като ви глѣтне нѣкой китъ, да кажете: „Стомаха на единъ китъ насъ не може да ни смѣли.“ Като прѣстоите 24 часа, най-много 36 часа въ кита, духоветѣ ще ви избѣлватъ; китътъ ще бжде принуденъ да ви избѣлва, понеже вие сте толкова тежъкъ, че ще каже: „Не ми трѣбва тази бѣля.“ Но щомъ се изплашите, този духъ ще бжде толкова силенъ, че нѣкой пжть съ години не можете да дойдете въ себе си. Туй става съ хора, които полудѣватъ, както азъ ги наричамъ, обсебени. Азъ пжкъ казвамъ: това не е полудяване, а изсмукване на всичката тази енергия. Слѣдъ това ще те пуснатъ навънъ пакъ да почувствувашъ. И сега, често духоветѣ, за да забогатѣятъ, правятъ тия операции. Напримѣръ сливенци си живѣеха братски: пѣятъ си по Бога, ядатъ си заедно, но духоветѣ започватъ да ги раздѣлятъ на два лагера – еднитѣ, че ужъ служатъ на Бога, а другитѣ – на дявола. Раздѣлиха ги на два лагера. Започватъ всѣки съ своитѣ идеи, и тогава духоветѣ си турятъ пипалцата. Едни съ едната партия, други съ другата партия, докато изсмучатъ всичко. Дойдешъ въ себе си, виждашъ, че всичко е изчезнало. Та и еднитѣ и другитѣ, ще се пазите отъ ония, които ви казватъ,

че сте прави или криви – единъ чешитъ сте. Като дойде единъ възвишенъ и благороденъ духъ, който е на правата страна, ще каже: „Ще живѣешъ сега спорѣдъ Любовта Божия, спорѣдъ Бога.“ Той нѣма да вземе твоята страна, а ще каже: „Живѣй по Любовта!“ А като дойде единъ лошъ духъ, ще каже: „Ти си благороденъ човѣкъ, ти имашъ право, ти трѣбва да докажешъ своето право, ти трѣбва да го дадешъ подъ сждъ.“ Не, ти трѣбва да имашъ силата самъ да респектирашъ този духъ. Ти трѣбва да му кажешъ, че трѣбва да мълчи, и ще затреперятъ гашитъ му. Само тѣй може да се оправи свѣтътъ. Само туй учение е право. И дѣйствително, отъ 8,000 години прилагаме старото учение, и на какво сме замязали?

Сега, въ нашата школа ще приложимъ другото учение – учението на абсолютната Любовь, и всички заедно ще работимъ. Напримѣръ какъ? – Да кажемъ, че сливенци се скарать: влизать духоветъ, не се споразумяватъ. Ще искать помощъ. Ние ще имъ пратимъ. Ще кажатъ: „Ние сме въ обсадно положение, нападнаха ни, елатъ ни на помощъ!“ Ще имъ изпратимъ отъ София, отъ Пловдивъ, отъ Варна, отъ всички градове ще имъ изпратимъ по една рота, ще имъ изпратимъ своята артилерия – воюване ще има. Другъ день неприятеля нападналъ Ямболци, тѣ пострадаватъ, Сливенци ще идатъ на помощъ – воюване ще има. У всинца ви трѣбва да има общо ревнование за тази кауза, която подържаме, да внесемъ единство въ мисълта си. Защо да мисля, че си по-лошъ отъ мене? Може да бждешъ. Сега азъ не прѣпорѣчвамъ този моралъ, а морала на абсолютната чистота, чистотата на любовта. Безъ любовь не може да има единство. Не мислете, че безъ любовь може да има братство и равенство. Трѣбва да внесемъ любовта, и тогава да говоримъ за братство и равенство. Но, ако нѣма между насъ любовь, тоя въпросъ е рѣшенъ. До като не внесемъ въ насъ любовта, може да споримъ съ години, въпроса ще си остане пакъ споренъ. Всичкитъ окултни сили иматъ приложение само въ Божествената Любовь. Единствената сила, която може да владѣе всички други сили, и да ги регулира, това е Любовта. Тази сила има своето приложение въ всички свѣтове. Като физическа сила има приложение въ чувствата.

Въ астралния свѣтъ пакъ има приложение, и въ умственния - сжщо. Да кажемъ, че на физическия свѣтъ вие прилагате любовта. Нали сте виждали жени, като намърятъ нѣкое дѣте, пригърнатъ го, и го стискатъ, стискатъ. Азъ съмъ виждалъ нѣкой пжтъ, като дойдатъ нѣкои отъ тия любовници, дѣцата бѣгатъ отъ тѣхъ. Дѣтетото не обича да го стискатъ. Защо не обичатъ дѣцата да ги стискатъ? Сега ние сме прѣдметъ на тази любовъ, която стиска. Е, стиснатъ те единъ, двама, трима, четирима, 50, 100, 500 души, най-послѣ ще кажешъ: „Прѣкалиха го.“ Послѣ, имаме другата любовъ, любовта на ограничението. Ти обичашъ нѣкого, но искашъ той само съ тебе да дружи, само тебе да гледа цѣлия день, никого друго да не поглежда. Има убѣждения на вѣрую, дѣто учителитѣ имъ казватъ: „Само мене ще слушате, само моето учение е право, вѣнъ отъ това, друго учение нѣма, всичко друго е лъжливо.“ Не е тѣй. Азъ много пжти съмъ казвалъ на моитѣ ученици: ако намърите нѣкой, който може да ви даде нѣщо похубаво отъ мене, приемете го, но ако той ви лиши отъ туй, което азъ ви давамъ, ще го напуснете. Тѣй и всѣки учителъ трѣбва да каже на ученицитѣ си. Тѣй и вие ще постжпвате. Всѣко учение, което ние проповѣдваме, трѣбва да приложимъ на строгъ опитъ, и само онова, което може да се приложи въ практическия животъ, него ще туримъ да дѣйствува. Всички тѣй ще постжпваме. Разбира се, всички, които ме слушате, не сте на еднакво развитие. Ние не искаме всички да сте въ пълната любовъ. Запримѣръ, не искаме всички да раздадете имането си.

За сега, отъ всинца ви искамъ да спазвате едно правило: да работите на день по единъ часъ за Господа! Значи, отъ десетѣтъ часа прѣзъ дня, девѣтътъ часа ще бждатъ за васъ, и единъ за Господа. И тѣй, тази година ще приложимъ десетия часъ за работа, за да научимъ какъ дѣйствува този великъ законъ. Ако го приложите, ще придобиете вжтрѣ въ себе си много опитности. Запримѣръ, да не мислите, че ако има нѣкой пари, той безъ друго трѣбва да дойде при насъ. Не, това е отъ лошитѣ духове. Намъ цѣльта ни не е за паритѣ. Ако е за пари, при насъ ще дойдатъ много отъ тѣзи духове. Не ни е за паритѣ. Цѣльта ни е за онази вжтрѣшна опитность, която ученицитѣ ще

добиятъ, като опрѣдѣлятъ единъ часъ отъ труда си за работа за Господа. Ние трѣбва да вложимъ труда си. Труда, който ще вложимъ, той е, който ще донесе туй вжтрѣшно обѣдинение. Запримѣрь, и Толстой въ своето учение, се е придържалъ въ правилото, никога да не дава пари. Ако нѣкой му поисквалъ пари, той взималъ инструментитѣ си и отивалъ да работи въ къщата му. Ако нѣкой нѣмалъ пари да си купи обуца, той му ошивалъ обуца, но никога пари не давалъ.

И тѣй, ако нѣкой ти иска пари, а ти имашъ занаятъ, по-добрѣ направи му нѣщо, което можешъ: общарь си – обуца му оший. Прѣди десетина години, минавамъ покрай едно мѣсто, срѣща ме единъ просякъ, иска ми пари – давамъ му. Хваща ме слѣдъ два часа пакъ, не ме познава, че съмъ сжщиятъ, иска пари, че е бѣденъ. Казвамъ му: Прѣди два часа минахъ покрай тебе, дадохъ ти. „Не, не си ми давалъ“. Щомъ не съмъ ти давалъ, защо ти сж пари? „Гладенъ съмъ“. Хайде на гостилницата! Колко пари искашъ? „Толкова“. Дайтѣ му ядене, казвамъ на гостилничара, но пари не му трѣбватъ. Сега именно паритѣ развращаватъ. Казвамъ: Развратително дѣйствуватъ паритѣ, когато вложимъ въ тѣхъ своята надежда. Тѣ сж едно срѣдство, размѣна въ свѣта, едно удобство, за да си служимъ, тѣй както минаваме пжтищата съ единъ параходъ, съ една желѣзница, или съ единъ велосипедъ. Тѣ не сж тѣй необходими, както е необходимъ въздуха, както е необходима храната. Нѣкой пжтъ казватъ, че безъ пари не може. Да, безъ въздухъ не може, безъ свѣтлина не може, безъ знание не може, но безъ пари – може. Какъ да не може? Азъ съмъ цигуларъ, гладенъ съмъ. Отида нѣкъдѣ, тегля лжка на цигулката, нагостятъ ме, малко хлѣбецъ – дойда на своето мѣсто. Петъ пари не нося. Минава покрай мене единъ коларъ, искамъ да се повозя. Питамъ го: Хайде да ме повозишъ, може ли? – „Може, качи се на колата.“ Качвамъ се, тегля му лжка, той кара, а азъ свиря. Послѣ ще ми каже: „Много ти благодаря, че ти ми посвири, азъ карахъ по-лесно конетѣ.“ Тѣй нѣма да ти иска човѣка пари. Слѣдователно, ние можемъ да туримъ въ живота си единъ по-разуменъ начинъ за живѣне, но трѣбва да сме по-умни.

Сега искаме да образуваме едно общество. Стари-ятъ свѣтъ ще си остане, но ние трѣбва да приложимъ

новитѣ идеи въ микроскопическа форма, тѣй както правимъ опити да работимъ за Господа по единъ часъ на день.

Ще можемъ ли да изпълнимъ Христовия законъ на Любовьта?

Азъ наскоро говорихъ на нѣкои отъ ученицитѣ си за прѣвръщане на енергиитѣ, за да познаятъ колко е силна волята имъ, понеже казватъ, че всичко въ свѣта чрѣзъ волята става. Сега вие иматъ най-добритѣ условия за прѣвръщане на енергиитѣ. Обиди ли ви нѣкой крѣвно, постарайте се да видите за колко минути, часове, дни или седмици ще можете да прѣвърнете тази обида въ добро. Ако я обърнете въ единъ часъ, въ два, въ единъ день или по-вече, както и да е, но ако отиде по-вече отъ 30 дни, волята ви е слаба. И за мене казватъ, че еди-кой си господинъ ви тормози въ града. Че какъ? Вие сами се хипнотизирвате. Дръпнатъ нѣкому една черта отпръдъ, и му казватъ, че по-вече не може да върви. Той я вижда, а другитѣ не я виждатъ. И послѣ казватъ, че азъ ви хипнотизирамъ. Не, вие сами си теглите една линия, а послѣ казвате, че ви теглили такава линия. Това е само една хипнотическа линия, и казватъ, че азъ ви тормозя. Никого не съмъ тормозилъ. Турете една прѣграда на тормозенето. Азъ ще дамъ едно правило на ученицитѣ отъ Бѣлото Братство. Да допуснемъ, че имате единъ приятель, който отъ добри съвѣти не взима, и каквото да му говоришъ, той си казва: „Азъ съмъ си го намислилъ, ще го направя.“ При това, той ви мрази, прѣслѣдва ви. Какво трѣбва да правите? - Обърнете се къмъ Бога, и се помолете, Господъ да му създаде работа. Каква работа? - Най-първо, Господъ ще му тури идѣята, да стане голѣмъ търговецъ, да забогатѣ, и ще започне най-голѣми прѣдприятия. Така вече нѣма да мисли за тебе, ще мисли за полици. И тѣй, помолете се да му се създаде работа съ бѣли - полици да плаща. Послѣ кажете: „Слава Богу, че ме освободи Господъ чрѣзъ тѣзи полици.“ Ако дойде при васъ да ви се помоли за подкрѣпа, стойте на страна, не отивайте да му изплащате. Ако ви се оплаква, кажете: „Много съмъ доволенъ, че започнахте тази търговия; отъ какъ я започнахте, станахте по-добъръ.“ - „Какъ?“ - „Не се занимавате вече съ насъ.“ И азъ съмъ забѣлѣзалъ слѣдующе-

то: нѣкои се скаратъ, не могатъ да се тѣрпятъ. Погледнешъ – единъ отъ тѣхъ заболѣва отъ коремъ – готовъ е вече да се помири. Другия го заболѣлъ грѣбнака.

И тѣй, ние съ своите неприязнени мисли създаваме редъ болѣсти, съ които Божествения законъ иска да ни постави въ редъ и порядъкъ. Често приятелитѣ ми казватъ, че този се разболѣлъ, онзи се разболѣлъ. Казвамъ: „Турете редъ и порядъкъ помежду си и ще има хармония, лесно ще можете да се лѣкувате.“ Ние ще образуваме една школа за лѣкуване, начини за лѣкуване ще имаме, че нѣкои отъ васъ, като ходятъ да работятъ между простия народъ въ селата, нѣма да ходятъ между тѣхъ като проповѣдници, а ще си взематъ торбичкитѣ, и ще ходятъ като прости работници, ще се облѣкатъ малко по-скжсаничко, и като видятъ болни хора, ще ги излѣкуватъ. А когато почувстватъ, че е дошълъ момента да разпространяватъ учението, ще проповѣдватъ.

И тѣй, ще добиемъ методи да бждемъ полѣзни на своитѣ ближни, но първото нѣщо е, да се създаде между васъ абсолютна хармония. Искамъ отъ васъ абсолютна хармония! Азъ ви гледамъ, миналата година ви говорихъ за тѣзи кржгове, но нѣкой отъ васъ сте тѣй войнствени, турили сте ножа, наточили сте го, казвате: „Любовъ ли!“ Нѣкой е турилъ кобура и казва: „А, любовъ ли!“ Е, хубаво, извадишъ ножътъ и той се счупи, какво ще правишъ? Ножа се е счупилъ и патронитѣ се свършили. Какво ще правишъ? Ще си приберешъ и ножътъ и револвѣра.

Сега, въ школата ще имаме единъ методъ, ще правимъ опити за прѣобразования. Ще ви създадемъ единъ денъ на всички нарочно бѣли. Ще ви туря въ една такава голѣма напасть, каквато никога не сте видѣли, и послѣ ще ви кажа: „Споредъ законитѣ, които сте научили, разплатете се, и ги приложете, прѣвърнете тия енергии въ ваша полза. Ще чакамъ 30 дни, и послѣ ще ви освободя.“ Запримѣръ: двама души отъ васъ ще ви скарамъ, и ще ви кажа тогава: „Примирете се спорѣдъ окултнитѣ закони.“ Нарочно ще ви създамъ такива бѣли. Ами че това, което ми разправяте, че става по градоветѣ, това азъ го правя. Сега, това азъ направихъ съсъ сливенци. Знаете ли какъ го пра-

вя? Нѣкой пжтъ, като мина прѣзъ нѣкой градъ, вижда-
мъ, че духоветѣ безъ работа. Азъ си правя смѣшка съ
духоветѣ, а пѣкъ, като си правя смѣшка съ тѣхъ, тѣ
си правятъ съ васъ, тѣй си отплащатъ.

Сега ще ме разберете криво, но да ви изясня св-
оята мисль, какъ създавамъ тия работи, какъ създа-
вамъ бѣлитѣ. Минавамъ въ града, вие сте бѣденъ човѣ-
къ, отъ дълги години сте се молили на Господа да ви
даде пари, това-онова. Донеса ви една торба отъ 10
килограма злато, и обявявамъ прѣдъ всички, казвамъ,
че азъ съмъ ви оставилъ пари. Почнатъ да ви обикаля-
тъ апашитѣ, да насочватъ револвѣри срѣщу васъ. Каз-
вате: „Отъ гдѣ дойде тази бѣля, щѣха да ме изпобия-
тъ!“ Пари искахтѣ! Когато азъ ви оставя торбата, ка-
звамъ на апашитѣ: „Идетѣ при тия хора да видите, мо-
гатъ ли да иматъ пари, могатъ ли да ги опазятъ?“ А
тия апашаи сж пакъ мои хора. Оставямъ торбата и каз-
вамъ на апашитѣ: „Вижте можете ли да вземете торбата
съ насилие?“ Ами защо да не ми върнете вие торбата
пакъ? Какво зло има отъ това? Дойде апаша, дай му
паритѣ. Сега, ако сте като свѣщеницитѣ ще кажете:
„Ама такава философия!..“

Окултниятъ ученикъ трѣбва разумно да мисли, вс-
ичко за него е разумно. Всичко, което става въ живо-
та ви, то е опрѣдѣлено, то е наредено, създадено за
васъ. Може да направите опитъ. Ще кажете: „Такава е
волята Божия, всичко мога да понеса.“ При това
въпроса веднага се разрѣшава. Но кажешъ ли: „Не е
такава волята Божия“, въпроса се усложнява, всичко
пада. Боленъ си, кажи: „Такава е волята Божия,
добъръ е Господъ“, не се лѣкувай, и по-скоро
ще оздравѣшъ. Ако ние търсимъ причината на болѣс-
тъта, продължаваме я по-дълго време. Слѣдователно,
ние трѣбва да знаемъ, че сме житни зрънца, и ако сме
паднали на земята и умираме, такава е била волята
Божия. Защо? Той иска като ни посѣе, да умремъ, та
да може отъ туй умирање въ свѣта да принесемъ много
плодъ. И ако сега въ свѣта има извѣстни страдания,
то е все сщия смисль, тѣ не сж случайни. Постарай-
те се да видите кои сж причинитѣ. Постарайте се да
видите отъ кога датира туй неразположение, може да е
отъ 10 прѣраждения, а сега се довършватъ работитѣ.
Сега нѣкои се скарали, причината за това е отъ 10

прѣраждения, а сега се започва между васъ извѣстенъ споръ за работи, които вие прѣди 10 прѣраждения сте ги подигнали, сега идватъ условия за ликвидация. Ще кажете: „Онзи споръ, който тогава сме подигнали, ще го ликвидираме, ще го уредимъ.“ Дошли апаши, нека взематъ паритѣ. Защо да не ликвидираме съ добро? „Не противи се злomu“, казва Христосъ. И тѣй, ще дойде закона на любовта безъ противене на злото; ще се освободимъ отъ това зло и ще дойдемъ, както казва Христосъ, въ благодатта, въ закона на Любовта, а не безъ любовъ и безъ духъ. Като дойдемъ въ закона на Любовта, ще работимъ, и тогава всичкитѣ ни работи ще вървятъ хармонично, и ние ще можемъ да помагаме на всички наши братя.

И тѣй, когато дойдатъ тия спорове, ние ще ангажираме цѣлата школа. Ние казваме, че тѣ кармично се създаватъ. Лѣкаритѣ, често, за да освободятъ болния отъ нѣкой абцесъ, запримѣръ отъ нѣкой цирей, отварятъ рана около този цирей. Правятъ изкуствено пробиване, за да може да изтече гнойта. Значи, за да излѣзе нечистата материя, правятъ нови дупки. Има единъ братъ, у когото на много мѣста сж отворени такива дупки, абцеси ималъ. Като дѣйствуваме кармично, ще отворимъ една, двѣ, три дупки, и съ това ще причинимъ страдания. Виновенъ ли съмъ за това? И като пробиемъ три-четири дупки, ще кажемъ: „Туй ние го причиняваме.“ Защо? - За да ви излѣкуваме. Като казвамъ, че причинявамъ тия бѣли изъ градовѣтѣ, то е, за да ви излѣкувамъ. Сега ще ви обясня. Забѣлѣзвамъ, че нѣкой отъ васъ ще се отклони отъ пжтя си, ще го спъне нѣщо. Той ще направи единъ грѣхъ, който ще го отклони отъ пжтя за нѣколко прѣраждения, и чакъ тогава ще оправи живота си. Тогава ще му дамъ възможностъ да се скара съ нѣкого и да се прѣдпази отъ по-голъмо зло. По-добрѣ е двама души да се скаратъ, отколкото да се убиватъ.

Та, всички тия нѣща, които ставатъ между насъ, тѣ, отъ окултно гледище, сж методи за отвличане на нашето внимание, за избѣгване на много нѣщастия, а нѣкой пжтъ дѣйствуватъ за концентриране на ума. Когато дойде умразата, тя си има добрата страна, въ умразата човѣкъ е по-концентриранъ, отколкото въ любовта. Когато дойде любовта, човѣкъ е по-разсѣянъ.

Въ интензивната любовъ умътъ е концентриранъ, но сега, умразата е по-силна. Ще видите, че свѣтскитѣ хора сж много по-концентрирани и по-будни отъ насъ. А ние, като станемъ духовни, казваме: „Е, Господъ ще промисли“, оставяме всичката работа на Господа. Той казва: „Азъ не мога да свърша всичката ви работа, вие ще орете и сѣете, а азъ ще ви изпращамъ дъждъ и свѣтлина. Ако остане на мене да ора и сѣя, гладни ще умрѣте.“ Да допуснемъ, че Господъ ви е далъ едно състояние, богати сте. Защо туй състояние да не го употребите за вашето повдигане? Всѣко богатство, всѣко благо, всѣко знание, всѣка сила, която иматъ, тя е дадена да се употреби за туй вътрѣшно повдигане на ученика. Но, сега има други мъчнотии. Имате доброто рѣшение, но се отвлѣче вниманието ви. Нѣкои отъ васъ се скарать, не могатъ да се примирять. Много мъчно е да знаешъ какъ да се примиришъ. Какъ ще се примиришъ, когато душата на онзи, който те мрази, е пълна съ умраза къмъ тебе? Какъ ще се примиришъ? Онзи, който те мрази, най-първо ще му пробиешъ дупки. Знаешъ ли какво е тази дупка? – Ти ще насъскашъ другиго въ свѣта да го мрази по-вече отколкото той тебе. И тогава той ще се примири. Онзи, като го мрази и изтъзава, той ще търси тебе и ще каже: „Съ този могло да се живѣе, но съ онзи изедник...“ И свѣтскитѣ хора въ политиката си все туй търсятъ и прилагать. Такъвъ е законътъ. Ние нѣкой пжтъ искаме да се молимъ за свѣтскитѣ хора, да се примирять. Не, не се старайте да примирявате сегашния свѣтъ. Всички тѣзи вълци, ако ги примирите, и се нахвърлятъ върху ви, отъ кожата, отъ вълната ви здраво мѣсто нѣма да остане. Тѣй както Господъ е създалъ свѣта, много добръ го е направилъ. Ние се радваме, че доброто живѣе братски съ злото, друго-яче, ни една овца не би останала въ свѣта. Не говоримъ за примирѣние, но трѣбва да се внесе единъ новъ порядъкъ. Но кога? – Слѣдъ като влѣзе любовта като законъ, а не при сегашната еволюция на хората. „Да се примиримъ, казватъ, да живѣемъ братски.“ Какъ? – Всичко ще туримъ въ моя хамбаръ, и който има нужда, ще взима. А, кооперации ще има, това ще има – сега въ туй нѣма какво да се мѣсимъ, тия нѣща сж на мѣстото си. Нашето учение нѣма нищо общо съ кооперациитѣ.

Въ нашето учение влиза още единъ принципъ, че ние можемъ да вложимъ труда си въ земята, да работимъ всички физически, по 2-3 часа на день колективенъ трудъ. Да кажемъ, че сж събрани 1,000 души заедно, сѣмейно дори да сж, ако работятъ по три часа на день колективно, могатъ да живѣятъ царски. Този колективенъ трудъ ще дойде. Ще дойде вдѣхновение въ умоветъ и въ сърдцата на хората, и тогава човѣкъ ще може да работи сръчно. Знаете ли какъ се работи съ любовь? Когато работишъ съ любовь, запѣешъ, всичко върви – и мазане и миене. Ако е безъ любовь, копаешъ, казвашъ си: „Защо ли копая, нѣма смисълъ живота.“

И тѣй, най-първо трѣбва да имаме любовь, за да знаемъ защо работимъ. Казвате: „Да обърнемъ нѣкого къмъ Господа“ – да си създаде бѣля на главата. Искате да привлечете нѣкой ученъ въ България, да стане нашъ съмишленикъ. Защо? – Да обърнете свѣта наопаки, той нѣма да дойде съ смирение. Утрѣ като дойде, ще ви каже: „Дайтѣ ми нѣкоя длѣжностъ.“ Прѣди десетина години, единъ младъ човѣкъ, 30 годишенъ, отидѣ при Кортѣза съ страхопочитание, и я запита: какъ се моли, какви молитви чете, иконитѣ ѝ какви сж, и какъ сж наредени. Като се научи всичко това отъ нея, послѣ разказваше: „А, тя, Кортѣза, нищо не знае.“ И знаете ли какво правѣше? Наредилъ иконитѣ Свети Духъ отъ едната си страна, Отецъ и Синъ Божий отъ другата, той въ срѣдата застаналъ, и всичко прѣдсказва. Другъ единъ братъ ми разказваше слѣдното: книжката, една малка книжка азъ бѣхъ издалъ, но безъ надписъ, попада въ рѣцетѣ на едного, който си позволилъ да изкара отъ нея 5,000 екземпляра и ходи да я продава. Запитватъ го: Кой написа тази книжка? – Азъ, духоветъ ми проговориха какво да напиша. „Остави го, казвамъ, нека я разпространява.“ Въ насъ не трѣбва да има такива работи. Има опасностъ, когато се злоупотрѣбвява съ Духа. Когато Духа ти говори, то е друго, но да вземешъ чуждото нѣщо, и да кажешъ, че Духа чрѣзъ тебе говори, това е плагиатство. Туй го казватъ съврѣменнитѣ писатели. Родила неговата глава! Събралъ материалъ отъ 30 души, и казва: „Вижтѣ какво роди моята глава!“ Това е компилация. Нашитѣ глави ще родятъ туй, което сами можемъ да напишемъ, което изучаваме.

Азъ искамъ да ви запозная съ природата, и когато ви дойде нѣкоя неприятность, болѣстъ или страдание, да се занимаете съ дълбокитѣ положителни причини, защо страдате, защо сте неразположени. Ще ви покажемъ това френологически, накждѣ главата ви е хлѣтнала, накждѣ изпжнала. Толкова прѣраждания си работилъ! Питате: какво да правя? Ще туришъ въ ума си мисълта, че главата ти ще се оправи, и слѣдъ нѣколко години главата ти ще се изравни - ти ще станешъ човѣкъ съ по-голѣми дарби.

Азъ сега не обичамъ, не искамъ да разкривамъ нѣкои нѣща. Защо? - Прѣди години имахъ една неприятность отъ ученицитѣ си. Бѣхъ образувалъ една школа, и започнахъ да разкривамъ вътрешния езикъ на природата. Азъ забѣлѣзахъ, като разправяхъ на ученицитѣ си едно-друго, че тѣ почнаха да се кискатъ единъ на другъ, да си тѣрсятъ кусуритѣ, и тогава затворихъ школата. Въпроса се свърши. Тѣ не взеха да учатъ, а си казваха: „Тамъ главата ти е сплесната“, „ти се прозявашъ - духъ е влѣзълъ въ тебе“, „кихашъ - знамъ причината“, „косата ти е много твърда, като свинска четина“ - лошъ си и т.н. Казвамъ: Туй ли ви е всичката философия? - Спрѣхъ тогава. Казвате: „Толкова години вече Учителя не ни учи.“ Сега пакъ ще отворя школа, малко по-друго-яче започвамъ, но ако пакъ тѣй направите, ще я затворя. Туй, което ви се довѣри, ще трѣбва да го пазите. Малки опити правихъ и тогава, но сега на васъ ще ви дамъ малки, микроскопически опити, отъ които три пжти ще се изпотите, че ще забравите всички хлѣтнали мѣста по главитѣ си. И сега, тия опити, които ще правимъ, тѣ сж мистически наредени, тѣ сж просто за уякване на вашитѣ способности. Запримѣръ, ще излизате ношно врѣме, прѣзъ мрачни нощи - да се концентрира вниманието ви. Ако вие всѣка нощъ излизате прѣзъ мрачни нощи, и иматѣ слаби очи, вашитѣ очи ще се подобрътѣ. Подобръние става! Та, сега тия опити сж просто за концентриране. Онѣзи отъ васъ, които иматѣ туй концентриране, нѣматъ нужда отъ тия опити. На всѣкиго одного отъ васъ ще се дадатъ такива опити, които му сж необходими. Онѣзи отъ васъ, които сж малограмотни, ще бждатъ слушатели въ школата, нѣма да ви е мжно. На способнитѣ ученици ще имъ се даде ме-

гданъ да учатъ, да вървятъ. Състѣзание да има, но не и спънки! Да не мислите че има нѣкаква привилегия. Не, всѣки отъ васъ си разрѣшава задачата, и спорѣдъ разрѣшението ѝ всѣки ще върви мистически напрѣдъ, понеже ще се събудятъ тия чувства, и вие ще провѣрвате.

Въ школата ще има доста богата литература, ще прѣведемъ доста окултни книги. Но всичко това, което се говори, нѣма да стане въ 2-3 години, трѣбватъ ни поне 20 години, за да организираме тази школа, както трѣбва. Не мислете, че само 2 години ни трѣбватъ. Вие ще кажете: „До тогава дали ще бждемъ живи?“ Ще продължимъ живота ви, ако искате да живѣете; можемъ да го продължимъ съ 10, 20 години, стига да учите, а можемъ и да го съкратимъ. И едното и другото можемъ да направимъ.

Сега ще турите въ ума си идѣята да учите.

Азъ искамъ да се яви най-първо у васъ една мисль, едно силно желание да бждете добри ученици на Бѣлото Братство. Тѣй, у васъ да се вложи една амбиция, сърдцето ви да гори за тази велика наука, въ която можете да се инициирате, а когато имате тѣзи малки опити, вие ще почувствувате една вжтрѣшна радостъ, една вжтрѣшна самоувѣреностъ за истинността на законитѣ, които дѣйствуватъ вжтрѣ въ живота.

Има да се изглаждатъ спорове между васъ. Нѣкои били по-стари братя и сестри, нѣкои - по-млади. Въ школата има само ученици, братя и сестри сж отвѣнка. Въ школата всички сж ученици, млади и стари нѣма. Напредналиятъ ученикъ всѣки ще го признава. Напредналиятъ ученикъ всѣкога ще може да помага на онѣзи, които сж по-назадъ отъ него. Не трѣбва да завиждатъ на онзи ученикъ, който е напрѣдналилъ. Въ васъ ще има стрѣмежъ да го настигнете. Той ще ви помогне и ще ви бжде за примѣръ. Взаимно почитание ще има на всѣкъдѣ.

При това, между васъ, ученицитѣ, трѣбва да има скромность! Нѣкой пжтъ този, който най-много знае, той ще чака всички да изкажатъ мнѣнието си, и ако го поканятъ и той да даде мнѣнието си, ще го даде.

Сега първото нѣщо е, че ученицитѣ често нѣматъ търпѣние, както въ училищата, обичатъ да дигатъ рж-

ката си 20-30 души изведнжжъ, и всички искатъ да отговарятъ. Най-послѣ учителя се спре на едного. Хубаво е, но трѣбва да иматъ търпѣние.

Сега, житното зърно - вие - ще бждете посѣти, ще растете. При туй растене васъ ще ви бара една разумна ржка - Божествената ржка. Да не помислите: Е, той, нашиятъ Учителъ, той нарежда тѣй работитѣ. Ако помислите тѣй, нищо нѣма да успѣете. Знайте, че въ вашето съзнание дѣйствиува Божествения принципъ на Духа, и Той ще събуди у васъ онѣзи скрити способности, които сж лѣжали у васъ съ вѣкове непробудени. Той ще събуди вашитѣ способности, понеже разбира тайнитѣ, и ще ви даде начинъ, пжтъ, какъ да работите. Може да дойде внушението отвѣнъ, а послѣ може да дойде отвжтрѣ. Една сестра ми казваше тѣзи дни: „Слѣдъ като страдахъ, страдахъ, разбрахъ, че онова, което търсихъ вѣнка, ще го намѣря вжтрѣ въ себе си, зарадвахъ се и се успокоихъ.“ Знайте, че онова, което вие търсите вѣнка, то се намира вжтрѣ въ васъ. То е житното зърно посѣто, и ние ще му дадемъ вѣншните условия - свѣтлина, топлина и влага, за да израстне.

Сега, вие ще съдѣйствувате за хармонията. За всинца ви има мѣсто. Азъ искамъ всинца да бждете млади. Туй учение е повече за младитѣ, а не и за старитѣ. И сега искамъ онѣзи, които се мислятъ за стари, да се повърнатъ най-малко 20 години назадъ! Вие казвате: „Остаряхме, но да сж живи дѣцата.“ Не, ще кажете въ себе си: „Азъ съмъ младъ, мога още 20 години да работя усърдно.“ Всички можемъ да учимъ, и туй, което ще учимъ отъ живата природа, то е толкова интересно, че даже и на най-старитѣ отъ васъ, ще може да се възобнови енергията; тѣ ще се възродятъ, или най-малко ще се подобрѣтъ условията за бждещите имъ вѣплотявания, а това е отъ голѣма полза.

Сега, за утрѣ, ще искамъ отъ всичкитѣ градове, онѣзи, които ще взематъ участие въ школата, да си дадатъ имената. Да помислите малко! Нѣкои ще бждатъ слушатели. За да станете ученици на школата, трѣбва да минете прѣзъ редъ испити, и тогава ще се произнесатъ, че сте вече редовенъ ученикъ на тази школа.

Както ви говорихъ вчера, ще има общи класове, и специални класове, за младитѣ. И азъ казвамъ: за специалнитѣ класове ще употрѣбимъ най-малкото празно врѣме, туй, което не можемъ да употрѣбимъ за друго. Обаче, врѣме има. Туй врѣме ще употрѣбимъ за окултната школа, за да не кажете единъ день: „Отдѣ се намѣри тази школа, тя ни спѣва.“ Съ най-малкитѣ разности искамъ да слѣдваме тази школа, и съ най-малкитѣ опити, микроскопическитѣ. Запримѣръ, качването на Мусала е единъ микроскопически опитъ. Вижъ, да срѣщнешъ една мечка... май не е тѣй просто! Ами, ако вамъ ви дадатъ една задача да се провѣри туй учение по слѣдния начинъ: Да допуснемъ, че животнитѣ въ нѣкоя областъ не могатъ да живѣятъ въ миръ и съгласие, тогава ще пратимъ единъ отъ васъ да живѣе между тѣхъ, да ги примири и да тури редъ и порядъкъ помежду имъ. Ако можете да примирите животнитѣ, тогава ще научите законитѣ. Ако не можете да примирите животнитѣ, какъ ще примирите хората? За това се иска наука!

Послѣ, нѣкои отъ васъ изучаватъ пчеларството, отглеждатъ пчелитѣ, но отиватъ при тѣхъ съ булѣ. Безъ булѣ! Това не е наука. Ще имъ свирнешъ, като Буда - има особено свирене - тѣ ще те познаватъ. Ние ще ви дадемъ туй свирене. Като отивашъ да имъ вземешъ меда, нѣма да ги кадишъ съ духалка, ами ще имъ свирнешъ, ще имъ кажешъ чрѣзъ внушение: „Тази пита ще я освободите.“ Нѣма нужда отъ духалка. Това е пчеларство, окултно пчеларство! Това ще бжде не занятие, а задача. Когато вие можете да направите това, ще знаемъ, че имате знания. Тогава вашите мисли могатъ да се прѣдаватъ и на хората. Можете ли да прѣдадете мислите си на пчелитѣ, на хората ни най-малко не може да ги не прѣдадете.

Послѣ, ще се занимаваме съ градинарството. Ще ви изпитае знаете ли по какъвъ начинъ да го прилагате? Въ туй градинарство ще изпитате дълбоките, скрити черти на вашия характеръ. Запримѣръ, нѣкому ще дамъ череша да развжда, другиму - ябълки и круши, и ще гледамъ вирѣятъ ли ябълкитѣ и крушитѣ му, какви гжсеници има по тѣхъ. Тия червеи сж все ваши, отъ астралния свѣтъ. Тѣ сж окултни червеи. Задъ тѣзи видими червеи има други въ астралния

свѣтъ, които имъ съотвѣтстватъ. И, ако ябълкитѣ ви не вирѣятъ, крушитѣ ви не вирѣятъ, има нѣщо, което куца въ живота ви. Тогава ще изучаваме градинарството отъ окултно гледище, ще изучаваме дълбокитѣ причини на градинарството. И азъ бихъ желалъ да се занимавамъ съ вашитѣ духове, като задача, и да допринеса нѣщо за вашитѣ души. Защото, ако азъ правя опити съ ябълки и круши, и ако създамъ въ васъ единъ импулсъ, тогава има смисълъ да се занимавамъ съ васъ; но ако моето желание е само да ви науча единъ занаятъ, тогава ще бжде злоупотрѣблѣние съ това нѣщо. Този занаятъ се оправдава само тогава, когато допринесе нѣщо благородно въ вашитѣ души.

Послѣ, ще направите доста окултни опити, за да видите силата на вашата воля, да видите до колко е концентриранъ ума ви. Съсъ силата на волята си ще опитате да спрете градушката, безъ особени орждия, и да ѝ посочите пжтя, по който да минава. Тогава, като ви научимъ какъ да спирате градушката и какъ да я докарвате, ще отидете въ нѣкое село, и ако ви приематъ добрѣ, ще спрете градушката, ако не ви приематъ, нѣма да я спирате. Ето гдѣ сѣди опасността отъ окултнитѣ знания: тѣзи знания може да се използватъ за лични цѣли, затуй трѣбва да имаме единъ високъ моралъ, непоколебимъ моралъ на Любовта, Мъдростта и Истината, и тогава всичко ще трѣгне по този начинъ, както очакваме. Това сж задачи на школата. Тогава нѣкой ученикъ ще каже: „Азъ знамъ много нѣща, опиталъ съмъ много нѣща, имамъ силна воля.“ Добрѣ, ние ще създадемъ градушка, спри тази градушка! Ако я спрѣшъ, добрѣ, но да не стане, като онзи адептъ, който дошълъ отъ Индия въ Парижъ, и успѣлъ да убѣди аристократитѣ, графоветѣ, контоветѣ, че притежава една особена, необикновена сила на волята, съ която може да спре и най-бързия експресъ, но затова му трѣбватъ огърлици, скжпоцѣнни камъни, за да може да концентрира ума си въ тѣжъ. Дали му тѣ такива скжпоцѣнности за нѣколко милиона лева и чакали да видятъ резултата. Дѣйствително, той не могълъ да спре експреса, но скочилъ отъ експреса, и избѣгалъ. Онѣзи тамъ го чакали, експреса не спрѣлъ,

но адепта се спрѣлъ. Та, на всинца ви трѣбва високъ моралъ.

Видѣхте, тамъ вчера на бесѣдата, можеха да се разиграятъ бастуни, можѣше да има счупени глави, крака и други, но всичко тѣй хубаво стана, избѣгна се това. Всички можаха да съсредоточатъ, да насочатъ мисълта си, като въ единъ фокусъ, отгорѣ, върху онзи, който искаше да наруши реда, и той клѣкна. Вжтрѣшна артилерия е това, токове навсѣкждѣ – насочите ли я, всички ще мълчатъ. Никой нищо нѣма да говори. Тия сж нѣкои отъ задачитѣ на школата, които може да се реализиратъ. А за това трѣбва единъ чистъ животъ, и това ще стане постепенно, не съ голѣма бързина, бързване нѣма да има. Тѣй ще се създаде една хармония, едно приятно занимание, и въ вашитѣ умове ще се родятъ нѣкои нови идеи. Онѣзи сполучливи опити, които ще направите, наблюденията ви, прѣживяванията ви, изучаването на природата и онѣзи познания, до които вие може да се домогнете – всичко това може да се издаде. Върху това ще остане вие да пишете, азъ нѣма да пиша, такива работи азъ никога не пиша. Вие, като се научите, можете да пишете, колкото искате. Затуй искамъ да добиете малко знания и да ги излагате вѣрно. Сега запримѣръ, казвате: „Азъ мога да спра градушката.“ Но като кажешъ това, да можешъ дѣйствително да я спрѣшъ. Това е наука! Ако кажете: „Елате съ мене да видите какъ ще мога да спра градушката“, и като дойде градушката, виждашъ, че не можешъ да я спрѣшъ, това показва, че си пропусналъ нѣкой фактъ, сжгрѣшилъ си нѣщо. Видимъ нѣкоя мечка, не можемъ да я укротимъ, и намѣсто тя да отстѣпи, ние отстѣпваме, казвамъ: Опитѣтъ е несполучливъ, има нѣщо, което липсва. Е, допуснете, че за тази мечка опитѣтъ е тѣй рѣшенъ, че на 10 крачки прѣдъ васъ трѣбва да спре, а вие още на 20 крачки бѣгате. Вие ще си кажете: „Като дойде тази мечка на 10 крачки отъ мене, не може да не отстѣпи.“ И дѣйствително, тя като дойде къмъ васъ, и вие се засилите, тя ще гледа, ще гледа, ще спре – ще отстѣпи и ще каже: „Хайде отъ мене да замине.“ Че гнѣвѣтъ е една такава мечка, астрална мечка. Ако го гледате въ астралния свѣтъ, той е едно ужасно чудовище. Така и всичкитѣ тия: злоба, умраза сж голѣми животни, които ние трѣ-

бва да контролираме. Страхът, той е единъ голѣмъ, из-търванъ заѣкъ - който му изтропа и той „пфъ“, бѣга. Та, именно всичкитѣ тия недѣзи, които имаме, и положителни и отрицателни, нѣма да гледаме да ги отстранимъ съвършено, но ще гледаме да въздѣйствуваме върху себе си по единъ разуменъ начинъ, да ги използваме разумно. Страхътъ е потрѣбенъ, но трѣбва да знаемъ какъ да използваме неговата енергия. Всички пороци, всички отрицателни качества си иматъ своитѣ добри страни; тѣхната енергия може да се използва. Тѣй че за окултниятъ ученикъ е една привилегия да може да се бори съ известни мжчнотии. Отъ астралния свѣтъ ви дойде нѣкоя мжчнотия, и когато вие се чудите какъ да се освободите отъ нея, отгорѣ, тия ученици на Бѣлото Братство, се радватъ и ми казватъ: „Иди тамъ, между сливенци има голѣмо недоразумѣние, иди да ги успокоишъ.“ Тукъ бутнешъ, тамъ бутнешъ, казватъ: „Примирихме се.“ Разбира се, спрѣхъ градушката, спрѣхъ тази мечка, спрѣхъ заѣка. Казвате: „Сега ние сме атакувани.“ Казвамъ: чакай, сега ще туримъ картеницата, че ще имъ кажемъ, ще ги нашаримъ хубаво.“ А сега, религиознитѣ сѣдятъ, молятъ се, това-онова, пѣятъ, казватъ: „Картеници има.“ Не е така, туй показва, че вие сте далечъ още отъ разбирането на Христовото учение. Това не е учението на Христа, на Бѣлото Братство, това е единъ изопаченъ окултизъмъ на миналото, примесенъ съ християнството. Христовото учение е точно опрѣдѣлено.

Та, казвамъ: въ школата ще се занимаваме съ практически методи.

Хубаво е, всички, които ме слушате, да си взематъ бѣлѣжки. Вие казвате: „Ще го запомнимъ, послѣ ще ги имаме.“ За да се напечататъ тия протоколи, трѣбватъ 2-3 мѣсеца, а то трѣбва, още докато сме тукъ, да си ги иматъ.

Запишете и тия изрѣчения:

1. Всичко, което Любовта може да направи въ свѣта чрѣзъ нашата воля, ние можемъ да го сторимъ.
2. Богъ е Любовь и тази Любовь може всичко да стори.
3. Нѣма Истина като Божията Истина, само Божията Истина е Истина.

Новиятъ день

Съборни Бесѣди В.Търново

21 Августъ 1922 год. Понедѣлникъ 5 часа
сутриньта

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.

2. Нѣма Истина, като Божията Истина, само Божията Истина е Истина.

3. Да възсияе лицето на Господа Бога Нашего въ нашитѣ души.

Да дойде свѣтлината на Христа – проявената Божия Любовь.

Начало на новия животъ, животъ, който носи вѣчната свѣтлина въ себе си.

Свѣтлина, която показва Пжтя, Пжтя за Едната Проявена Любовь, която носи въ себе си всичкитѣ блага на Битието. Да бждемъ като Бога. Да бждемъ като Любовьта Му. Да бждемъ безъ страхъ и безъ тъмнина. Да бждемъ съ обичъ и свѣтлина, Свѣтлина, която носи новия день на живота. День на вѣчната Божия радостъ, День на вѣчното Божие веселие, День на вѣчното Божие блаженство, День, въ който слънцето никога не залъзва, День, който обгръща и запълня всичко въ себе си, День, който проявява въ себе си Едната Проявена Истина, Истина на Божия животъ. Тази Истина изгрѣва сега на нашия хоризонтъ, въ безпредѣлния чертогъ на нашия духъ, въ безбрежното врѣме и пространство на нашата душа – врѣмето и пространството, което носи своя надпись: Богъ е Духъ, и които Му служатъ, трѣбва да Му служатъ въ Духъ и Истина.

Духътъ и Истината е нашия девизъ.

Ние сме проявената Истина – плодъ на Духа.

Благословенъ е Богъ на Любовьта!

Слава да бжде Нѣму сега и въ всичкитѣ вѣкове, които сж били, и които ще бждатъ и които сж. Аминъ.

4. МОЛИТВА НА ДУХА.

Господи, Боже нашъ, да дойде Твоя благъ Духъ и да обгърне нашия духъ въ своитѣ обятия.

Да изпълни сърдцето ни съ необятната Любовь, която изявява Твоето присжтствие на всждъ.

Да укрѣпи ржцетѣ ни въ всѣка правда, нозетѣ ни въ всѣка добрина.

Ние се покланѣме прѣдѣ Тебе, Вѣчния нашѣ Баща, канара на нашия животѣ.

Благословенѣ Си Ти, благословено е Твоето име въ нашитѣ души.

Укрѣпи ни, въздигни ни, да започнемѣ служенето за идването на Твоето царство съ всѣко веселие за изявената любовѣ къмѣ насѣ.

Само Ти си Единѣ, Който ни познавашѣ. И ние Те познаваме, че Ти Си свѣтлина за душитѣ ни, просторѣ за умовѣтѣ ни, разширение за силата ни, крѣпостѣ за духоветѣ ни, пълнота за сърдцата ни.

Ти си вѣнецѣ и слава въ живота ни!

Като четете тази молитва, ще бждете много внимателни, не бързайте, да дойде ума ви на мѣстото си; вие започвате безѣ сърдце. Съберѣте умоветѣ и сърдцата си на мѣстото си. Съсрѣдоточете ума и сърдцето си къмѣ Бога и да произнесемѣ тази молитва. (Прочетохме пѣрви пжтѣ „Молитвата на Духа“, като коленичихме съ дѣсния кракѣ на земята и дѣсната ржка дигната нагорѣ). Ще мислимѣ върху всичко онова, което прочетохме въ молитвата, да дойде да се реализира сега въ душитѣ ни. (Прочетохме още единѣ пжтѣ молитвата въ сжщото положение, но съ лѣвата ржка дигната нагорѣ). Не бързайте само.

5. Благославяй, душе моя, Господа. (Изпя се нѣколко пжти съ различни движения на ржцетѣ).

Азѣ ви поздравлявамѣ, братя, съ новия денѣ на Любовѣта!

Азѣ ви поздравлявамѣ, сестри, съ новия денѣ на Любовѣта!

Ще започнемѣ сега едни малки упражнения.

Новия Божественѣ денѣ изисква отѣ насѣ диамантена воля. Забѣлѣжете си това!

Когато срѣщнете нѣкоя мжнотия, кажете си: „Моята воля е диамантена, и прѣдѣ тази воля всѣка мжнотия трѣбва да отстжпи.“ Нѣма да говорите вече за желѣзна воля и за гранитна воля! Това сж воли на калѣта. Желѣзната воля е воля на сраженията и раздоритѣ, а гранитната воля е воля на праха. Хора, които иматѣ гранитна воля, дигатѣ само пр-

ахъ въ свѣта; хора, които иматъ желѣзна воля, създаватъ всички спорове и недоразумѣния въ свѣта, а царството Божие започва съ диамантената воля, на която цвѣтътъ е бѣлъ. И азъ сега ви пожелавамъ да иматъ диамантена воля и лицата ви да бждатъ украсени съ бѣлия цвѣтъ, т.е. цвѣта на вашитѣ души да е бѣлъ, душитѣ ви да бждатъ бѣли, лицето на вашата душа да бжде бѣло. (Запишете си врѣмето, колко е часа сега? – 6 часа безъ 20 минути. Слѣнцето изгря).

Азъ пакъ ще ви попитамъ: знаете ли сега защо ви гледамъ? Прочетете моята мисль сега! Хайде да видимъ колко сте ясновидци! Сега въ ума ми има само двѣ мисли, дали може да ги прочетете, или не? (Една отъ сестритѣ се обажда: Питате ни дали имаме диамантена воля, и цвѣта на душитѣ ни бѣлъ ли е?) Да, така е, като ви гледамъ, казвамъ си: Волята ви диамантена ли е, и цвѣта на душитѣ ви бѣлъ ли е? Сестритѣ вече успѣватъ въ туй схващане. Точно прочетоха. Тогава, братя, утрѣ ще ви изненадамъ и васъ, готвѣте се за вашия опитъ. Сестритѣ прочетоха, да видимъ вие дали ще прочетете.

Ние вече нѣма да ходимъ съ пипане, мина вече пипането, съ виждане ще ходимъ! Всичкитѣ религии на старата култура все съ пипане ходятъ, ние съ виждане ще ходимъ. До сега всички все сте искали да виждате, сега вече ще виждате, ще започнете да виждате. И като почнете да виждате, не пипайте нѣщата, които виждате, защото всѣко пипане е едно съмнѣние, че виждашъ. Туй, което виждашъ, не го пипай! Свѣтлината, която виждате, може ли да я пипнете? Туй, което не се пипа, е реално, а туй, което се пипа, е врѣменно и прѣходно. Туй, което се вижда, е реално, а туй, което се пипа, е врѣменно и прѣходно. И тѣй, вие виждате реалното, вѣчното, а пипате врѣменното и прѣходното. А сега, тѣй, както вие се наблюдавате, пипате се единъ другъ, живѣете въ врѣменното и прѣходното.

Мисля, че слѣнцето почна да изгрѣва. Виждате ли го? – „Почна да изгрѣва“.

Ще ви дамъ единъ опитъ да познавате дали е изгрѣло, или не. Обърнете гърба си къмъ слѣнцето прѣдидо да е изгрѣло, и ако усѣщате една малка топлинка, изгрѣло е. На хоризонта е вече изгрѣло, азъ тѣй го

усъщамъ на гърба си. Моятъ грѣбъ познава по-добрѣ, изгрѣло ли е, или не.

6. Гимнастически упражнения.

Най-напрѣдъ ще направимъ старитѣ упражнения, като броимъ всички заедно ритмично до шестъ. Запитватъ: Старитѣ упражнения ще се правятъ ли прѣзъ цѣлата година? - Да, отъ врѣме на врѣме.

Сега, да направимъ новитѣ упражнения.

Музика, работа и постъ

Съборна Бесѣда В.Търново

21 Августъ 1922 год. Понедѣлникъ 9 часа
сутринъта.

Да произнесемъ нашата III-та формула:

„Нѣма Истина като Божията Истина, само Божията Истина е Истина“.

Когато произнасяте тази формула, ще се стараете да я произнасяте колкото се може съ по-мекъ гласъ, вибрациитѣ да сж по-меки.

На физическия свѣтъ човѣкъ най-първо трѣбва да яде, нали? Слѣдъ туй ще осѣти, че се е наялъ, и ще си почине; и третото положение, слѣдъ като си почине - ще почне да мисли.

Та, и ние така: най-първо се наядохме, слѣдъ яденето направихме почивка, и сега ще мислимъ. Нали?

Въ школата имаме зададена една тема: Кой е най-добрия методъ за работа? И прѣзъ цѣлата година вие ще си правите лични наблюдения и опити: кой е най-добрия методъ за вашата работа - за васъ.

Сега, ученицитѣ, нѣкой пжтъ, като сте неразположени, употребете музиката, като едно срѣдство да се тониратѣ. Нека вземемъ, за примѣръ първата буква „а“ съ отворена уста. Сега, ако тази буква вие я изкажете обикновено, и я турите въ музикаленъ тонъ, ще иматъ двѣ различни влияния на буквата. За примѣръ, въ български езикъ казватъ: „А...а...а“ - значи, а, ти ли си? Нѣщата, които започваме да познаваме за първи пжтъ, тѣ ни очудватъ; това значи „а“ - първото пробуждане на съзнанието или първото пробуждане на разумния животъ. Това е „а“. И тогава казваме: (всички

пъятъ) – а...а...а – постепенно се усилва, отслабва, замира. Нѣкой пжтъ не си тониранъ – вземи да произнасяшъ а...а...а. Сега сте като нѣкои аристократи, които казватъ: „Съ малки работи не се занимаваме, съ единъ наполеонъ, а съ хиляди!“ А туй „а“ много работи може да ти принесе. Не си разположенъ, почни да мислишъ за „а“-то, като първо проявление на съзнанието. Какво мислишъ? – Питатъ те. „Моето съзнание се е пробудило, и искамъ да зная туй „а“ за какво може да се употреби.“

Хайде да вземемъ сега всички буквата „а“. (Вие се разкашляхте сега). Я да видимъ, до колко нашето съзнание се е пробудило.

Едно отлично упражнение! Тия сж общи упражнения, разбирате ли, трѣбва да ги отбѣлжките.

Започнахме да произнасяме „а“ съсъ слѣдните движения: дѣсната ржка на страна, двѣтѣ ржце настрана, ржцетѣ на гърдитѣ, отворени на страна, напредъ двѣтѣ ржце, на главата, на гърдитѣ, на главата, само дѣсната ржка на страна, двѣтѣ ржце надъ главата (много пжти се прави. туй упражнение). Запомнете упражненията, това сж окултни упражнения, може да си ги правите често. Значи туй „а“ може да бжде полѣзно въ много отношения; много работи може да се извършатъ сега въ музикално отношение.

Ще направимъ пакъ едно музикално упражнение съ буквитѣ а, о, у. Когато дойде до „о“-то, ще си туримъ ржцетѣ на очитѣ. Когато дойдемъ до „у“-то, ще си поставимъ ржцетѣ на ушитѣ, и ще покажемъ на физическия човѣкъ, че той трѣбва да бжде справедливъ, нищо друго. Когато дойде до „о“-то, ще си хванемъ клепацитѣ горѣ. Туй знаете ли какво значи? – Да дигнемъ завѣсата, да нѣма нищо скрито-покрито прѣдъ Бога, който знае всичко.

Можемъ да изпѣемъ по нѣколко начина „о“-то. Можемъ да туримъ двата си прѣста на очитѣ, значи да си затворимъ очитѣ за външния свѣтъ, да влѣземъ въ вжтрѣшния, въ себе си.

Всички изпахме „о“-то, но взехме другъ тонъ, не върви. Значи, не сте готови всички да си затворите очитѣ, не сте готови на самоотричане. Изпѣхме „о“ съ слѣднитѣ движения: ржцетѣ на очитѣ, веждитѣ прищипнати горѣ.

Пъсенъ съ буквата „у“. Горѣ на ушитѣ двата прѣста, долу единия. Сега, едната половина отъ васъ ще пѣятъ съ буквата „а“, другата половина – съ „у“. Слушайте, азъ ще ви изпѣя сега. Учителя запя. Пяхме всички пъсенъта съ „а“, „о“, „у“ при слѣднитѣ движения:

- а – ржцетѣ на гърдитѣ.
- у – ржцетѣ на ушитѣ.
- о – ржцетѣ на очитѣ при веждитѣ.
- а – ржцетѣ на гърдитѣ.
- у – ржцетѣ на ушитѣ.
- о – ржцетѣ на очитѣ.

Пъсенъта, т.е. упражнението съ буквата „а“, върви най-хубаво, значи началото, основата е най-хубава. Имамъ единъ методъ, азъ не съмъ го провѣрилъ още, той е музикаленъ методъ.

Учителя изпя слѣднитѣ думи:

Firfürfen tau bi aumen.

Ще ви дамъ тази пъсенчица, за да се тонирате. Всѣкога ще можете съ нея да се тонирате. Нѣма мжка на душата, при която тя да не може да се тонира. Послѣдната частъ на пъсенъта е най-силна. Когато нѣкому е тежко нѣщо, напримѣръ, тежко му е на корема и иска да се лѣкува, съ тази пъсенъ ще може. Тия вибрации ще поправятъ теченията въ васъ. Всѣко лошо настроение, всѣко лошо състояние се дължи на изгубена хармония въ тѣлото ни, а музиката почва да тонира, да прави малки масажи.

Запитватъ: На какъвъ езикъ е това изрѣчение? – То е на старъ езикъ, буквално не може да се прѣведе. Азъ съмъ го прѣвелъ тѣй: „Безъ страхъ и безъ тъмнина.“ Този прѣводъ не е абсолютно точенъ, оригиналтѣ означава много повече. Това е само частиченъ прѣводъ, цѣлия не може да се прѣведе, и не е позволено да се прѣведе. Тази пъсенъ ще се нотира и ще се научи. Тя е мелодия, която е приспособена за всички състояния на душата, да може да придобиешъ такова състояние на ума, сърдцето и душата, че да можешъ да се хармонизирашъ.

Думата „аumen“ означава всички качества, които се съдържатъ въ Божественото. Всичко,

което съдържа Божественото въ себе си да израстне, да се прояви въ своята пълнота.

„Tau“ значи туй абсолютното, непроявеното, безграничното. „Vi“ - значи туй, което се проявява. „Aumen“ съдържа всичко за живота. Но туй не е сжщински прѣводѣ. Това сж ритмични думи, едно ритмично изрѣчение, на което вибрациитѣ сж силни. Само че тукъ трѣбва да имашъ съзнание, да разбирашъ вибрациитѣ. Щомъ ги схванешъ, ще можешъ да се ползувашъ. Всички окултни упражнения започватъ съ музика. Тази пѣсенъ нѣма да я пѣете вѣнка, ще я пѣете само като се събиратъ, за себе си, за васъ, които разбирате; иначе, като се изнесе вѣнка, тя ще се профанира.

Сега, искамъ да разбирате въ школата, да не би да схванете нѣкои нѣща буквално. Всѣки ще учи спорѣдъ своитѣ способности. Тамъ е спасението. Програмата е наредена така, че да задоволи нуждитѣ на всички, спорѣдъ степенъта на развитието имъ е. Нѣкой да не разбере друго-яче. Да не мислите, че на всички ще се дадатъ еднакви задачи, че всѣки ще отиде на Мусала. На Мусала ще отиде само онзи, който е готовъ. Въ природата цѣвти само оная пжпка, на която е врѣмето, която е готова. Който е готовъ, ще цѣвне. И вие ще цѣвнете, когато ви дойде врѣмето. Нѣма да бързате. Въ тази велика Божествена школа всѣко нѣщо трѣбва да става точно на врѣме, и никой нѣма да се старае да коригира. Всѣко нѣщо ще става точно на врѣме. И като направите опитъ, ще добиете чрѣзъ съзнанието една нова опитностъ, която ще усили ума ви, ще усили съзнанието ви, и ще добиете въ себе си по-голѣма увѣреностъ. Най-първо, у васъ ще трѣбва не да изкараме, а да опитомиме този страхъ, защото, вие може да имате най-благородна идея, най-възвишена идея, но щомъ страха потропа на вратата ви, туряте единъ кръстъ на тази идея и казвате: „Друга идея!“ - Нахвърляте се на нова. Има единъ окултенъ разказъ: разказва се, че заѣка се вѣоржилъ съ револвѣръ, турилъ си ножъ и си казалъ: „Сега да ме срѣщне нѣкой, азъ ще му кажа нему!“ Обаче, при първото потропване, забравилъ за всичко, забравилъ за ножа. Той си казалъ: „Е, сега тѣ ме изплашиха, но за втори пжтъ ще имъ покажа.“ И втори пжтъ пакъ забравилъ. Съ хиляди години заѣкътъ

все се плаши! Защо се плаши? - Защото въ душата му нѣма любовъ, нѣма силата вжтрѣ.

И сега ние рѣшаваме: туй ще направимъ, онуй ще направимъ, туримъ ножа, изтропатъ ни, и казваме: „Ние пропаднахме, но втори пжть нѣма да пропаднемъ.“ Защо пропадаме? - Защото Любовъта, великата сила, я нѣма. Тѣй сѣди великата истина. Слѣдователно, ще туримъ любовъта въ сърдцето си, и тогава всичко ще можемъ да извършимъ. Нѣкой може да каже: „Той ме ограничава.“ Не, въ любовъта нѣма ограничения. Слѣдователно, всѣки, който влѣзе въ нея, ще я опита, тя е безгранична. Ти като влѣзешъ въ свободата, въ любовъта, ще намѣришъ такъвъ великъ просторъ, че всинца ще живѣемъ свободно. Единствената сила, която може да ни даде свобода, животъ, това е Любовъта. Искамъ тази мисль, че „съ любовъта всичко може“, да се запечати въ ума ви. Ще правите опити, и казвамъ: Втори пжть като отидете на Мусала, ще ви пратя да срѣщнете мечки, и ще произнесете думата любовъ. Ще кажете: „Страхътъ отвѣнка, любовъта отвжтрѣ“, и мечката ще клѣкне прѣдъ краката ви и ще каже: „Заповѣдай!“ Но, ако страхътъ е отвжтрѣ, а любовъта - отвѣнъ, тя ще ви заплюе. Тѣй е и въ свѣта. Кого не сж плюли? И по този навикъ нѣкой ви наплюва, казва: „Ти си безчестенъ човѣкъ.“ Защо? - Защото си безчестенъ, искашъ да лѣжешъ хората. Ти любовъ имашъ отвѣнъ, страхъ отвжтре - пфу - плюе те. Тѣй трѣбва да тълкувате. Като се върнешъ дома си, кажи на Господа: „Господи, благодаря Ти, че този братъ ми показва истината.“ Ами, ако като заѣрка бѣгашъ по 10 пжти на день! Страхъ, туй е нѣщо конкретно. Страхътъ и той си има мѣсто, но само за физическия свѣтъ, за духовния свѣтъ не е нуженъ. Той сжществува като една необходимостъ, като едно ограничение за физическия свѣтъ, тамъ той е потрѣбенъ. Но въ духовния свѣтъ за страха нѣма мѣсто. Да прѣмажнемъ страха отъ физическия свѣтъ, значи да създадемъ една анархия - да развалимъ духовния свѣтъ. Ако го туримъ като единъ принципъ въ духовния свѣтъ, значи да развалимъ свѣта. И тѣй, ще туримъ страха въ физическия свѣтъ, ще му кажемъ: „Тукъ ти е мѣстото.“ Любовъта ще туримъ въ духовния свѣтъ. А сега сме турили страха въ духовния свѣтъ, любовъта въ физичес-

кия - сега е съ главата надолу. Ще опитаме туй учение не на теория, а на опитъ. И за тѣзи опити имаме богатъ материалъ. Ще намѣримъ нѣкоя умраза у васъ отъ 20 години, която е гангренысала, и като произнесемъ думата „любовъ“, ще видимъ какви резултати ще произведе. Ще се радвамъ, че ще има такива случаи да видимъ силата на любовта. Ще направимъ този опитъ въ школата и ще се радвамъ, че има такава гангрена, та да видимъ резултатитѣ. Ще кажа: Я ми донесѣте тази 20 годишна гангрена, да видимъ какъ ще ѝ подѣйствиува. Като произнесемъ „Tau bi amen“, всичко се свѣршва. Този братъ ще стане, ще каже: „Благодаря, слѣпъ бѣхъ едно врѣме, но сега виждамъ, зная, че може да се махне умразата.“

Сега, туй е желанието на онѣзи, които ръководятъ школата. Азъ ви казвамъ, че тази школа е много икономична. Азъ казвахъ въ София и тукъ казвамъ, че искамъ отъ васъ да употребите за тази школа празното си врѣме, единъ часъ, врѣмето, прѣзъ което ще направите единъ скандалъ или нѣкое прѣстѣпление. Туй врѣме го искамъ азъ, т.е. най-малкото, а ако дадетѣ повече - добръ. Но казвамъ на всинца ви - най-малкитѣ разходи искамъ. Да не кажете: „Жененъ съмъ, жена имамъ, дѣца имамъ.“ Врѣмето, прѣзъ което ще обиждашъ дѣтетото си, мжжа си, него врѣме искамъ, него да запълните съ работа. А такава врѣме имате много! Азъ съмъ много хитъръ сега, азъ съмъ много искренъ, хващамъ ви много умно. Туй врѣме е единъ часъ, но по нѣкой пжтъ се карате по 3 часа. Тѣй щото по нѣкой пжтъ азъ мога да спечеля. Ако всинца станете добри, вижъ, азъ ще изгубя. Азъ искамъ да бжда искренъ прѣдъ васъ, да не мислите, че ви давамъ туй, което може да прѣдизвика въ васъ мисълта: Ами, гдѣ да намѣримъ врѣме. Единъ часъ врѣме! Но нѣкой пжтъ може да се карате 4-5 часа. Туй е много врѣме. Казвамъ: Е, то ще влѣзе въ моята кесия. Да не би да кажете послѣ, че не съмъ ви казалъ. Казахъ ви го, казвамъ ви всичко. Ако станете всинца добри, азъ губя, вие печелите, ако не - вие губите, азъ печеля. Сега, или вие ще спечелите, или азъ ще спечеля, или вие ще загубите, или азъ ще загубя. Азъ ще бжда противоположната партия и въ печалба и въ загуба. Въ школата сте вие, ще прилагате казаното. Щомъ се разсърдите, ще дойде-

те при мене, ще кажете: „Азъ имамъ работа за васъ, за живота въ школата.“ Има извѣстни методи въ школата, тѣ сж толкова лесни. И тогава нѣма да има нито единъ отъ васъ, който, като приложи тия методи, колкото и да е разсърденъ, да не може да измѣни състоянието си въ една минута. Всѣко сърдене ще изчезне, и ще се чудите на вашата промѣна. Чудни сте, като кажете „не мога“. „Мога“ и „не мога“, туй зависи отъ съзнанието ви.

Ако забия въ ржката ви единъ гвоздѣй, вие ще страдате, но ако го извадя и намажа ржката ви съ нѣкое лѣкарство, болката ще изчезне. Повидимому, всѣко ограничение ражда дисхармония, а всѣка дисхармония ражда болѣсти – отъ разни степени сж тѣ. Често, когато сме забравили живота, бутнемъ нѣкой бутонъ, създадемъ нѣкое нѣщастие, ограничение. На това Божия законъ ще реагира. Ти, като знаешъ закона, ще си кажешъ: „Внимавай, ти ще бутнешъ закона.“ Не трѣбва да се ограничавате. Ами сега седя и казвамъ: Днесъ нѣма хлѣбъ. Какво ще правимъ? Ами ако азъ прѣзъ цѣлия день се страхувамъ, какво трѣбва да правя? Ще постишъ 1, 2, 3 дни – човѣкъ отъ гладъ не умира. Ние мислимъ, че като не яде човѣкъ единъ день ще умрѣ. Тази илюзия за поста ще я прѣмахнемъ. Въ старо врѣме страха сж прѣмахвали съ постъ. Ще постишъ 1, 2, 3 дни, ще видишъ, че човѣкъ не умира отъ гладъ, ще станешъ самоувѣренъ. Причинитѣ, които уморяватъ човѣка, сж съвсѣмъ други. Глада, самъ по себе си, е една сила, която дава животъ, обновява живота. Дѣто казватъ: „Гладенъ ще ходишъ.“ Когато човѣкъ е гладенъ, то е едно естествено положение. Азъ бихъ желалъ всѣкога да съмъ гладенъ, гладенъ въ умствения свѣтъ, гладенъ въ духовния свѣтъ, гладенъ въ физическия свѣтъ, това ще ми даде потикъ. А сега, други казватъ: „Отъ гладъ ще умрешъ.“ – Какъ ще умрешъ отъ гладъ? Отъ гладъ хората не умиратъ, отъ друго нѣщо умиратъ. Най-първо ще лѣкувате страха на физическото поле съ постъ.

Първия начинъ за лѣкуване на страха е слѣдния – ще постишъ, и ако този постъ не ти е далъ урокъ, тогава пакъ ще постишъ, и ще повикашъ единъ бѣденъ човѣкъ, отъ пжтя ще го вземешъ, ще сѣднешъ съ него на трапезата, ще му дадешъ твоето ядене. Втория начинъ

за постъ: той ще яде, а ти ще говоришъ. Третия начинъ за постъ - този твой братъ, когото си повикалъ отъ пжтя да го нахранишъ, ако знаешъ нѣщо да свиришъ - ще му свиришъ, ще му дадешъ отъ твоитѣ знания, ще видишъ какъ ще се почувствуващъ. Ще ви дамъ опити. И тѣй, още първия день, като си разтрѣвоженъ, като си въ най-разтрѣвоженото си състояние, ще постишъ, безъ да викашъ нѣкой да яде. Втория день ще постишъ - ще викашъ нѣкой, той да яде, а ти да говоришъ. Третия день - пакъ ще постишъ, но ще повикашъ нѣкой да яде, ще му свиришъ, и приятелски ще се разговаряте. Нѣма да извикашъ когото и да е, ще извикашъ единъ бѣденъ човѣкъ, една душа, която ти допадне. Него ще повикашъ, съ него ще направишъ опита.

Само Учителътъ или нѣкой адептъ е, който може да прави тѣзи опити съ когото и да е отъ васъ. И най-послѣ, ще направите опита съ хора, които свършено не обичате, та да можете да се тонирате, да изпитвате разположение.

Така ще опитате силата на вашата воля.

То е другъ законъ. Това е методъ, туй е знание. Не е лесно да се възпита човѣкъ. Възпитанието на сегашнитѣ педагози не е възпитание, това е дресиране. Възпитанието лѣжи на съвсѣмъ други, естествени, закони.

Пакъ ви казвамъ: Опитността, която иматъ, ще си я носите. Но ще видите, че ако работите по Божественитѣ закони, ще имате само 1% изключение. Ние ще приложимъ тия закони.

Е, добръ, сега азъ ще опитамъ вашата сила на гаданието. Кажете ми, като отворя Библията, какъвъ стихъ ще се отвори; дали този стихъ, на който попадна, ще се отнася къмъ духовния, умствения или физическия свѣтъ?

Едни отговарятъ - къмъ духовния, други - къмъ умствения, трети - къмъ физическия.

Е, хубаво, сега имаме три мнѣния: едни казватъ къмъ духовния, други - къмъ умствения, трети - къмъ физическия. Ще видимъ кои сж прави.

Учителътъ отваря Библията, пада се: Іезекииль, гл 7 ст. 4.

И око-то ми не ще тя пощади, И нѣма да помилувамъ; Но ще ти въздамъ споредъ пжтища-та ти, И ще

бждтѣ въ срѣдѣ тебе твои-тѣ мѣрзости: И ще познаете че азъ съмъ Господъ.

Съзнанието въ кой свѣтъ е? – Въ духовния свѣтъ, значи, първото мнѣние е вѣрно.

Значи, „право се въздава всѣкому“.

Сега, праведнитѣ слушайте! Туй е едно правило. „Окото ми нѣма да те пощади.“ Защо нѣма да те пощади? – Понеже не си спазилъ Божественитѣ правила. Учителя нѣма да те пощади, но ще зачеркне всичкитѣ твои задачи. Когато ученика свири и не взима правилно тоновѣтъ, учителя не иска да го слуша, нѣма да го помилва, а ще го спре, ще каже, че е неспособенъ ученикъ, и ще му тури слаба бѣлѣжка, единица. „И ще ти въздамъ“ – единица.

„И ще познаете, че азъ съмъ Господъ“ – че азъ съмъ Учителъ, Който не се лъже, за Който кривото е криво, правото е право въ всѣко отношение. Ние сега говоримъ за абсолютното право, което е право въ всѣко врѣме. И туй е онзи Великъ Учителъ, Който е въ свѣта, Духа, Който раздава всички нѣща. Той не се лъже, и нѣма да говори лъжа.

Азъ разбирамъ, че този стихъ засѣга и третѣ свѣта. Засѣга ги, да. „Да, ще познаете, че азъ съмъ Господъ!“

Сега, ще отворимъ втори пжтъ Библията.

Този стихъ дали ще бжде мекъ, за любовта ли ще говори, или за наказанието? (И двѣтъ мнѣния).

Учителѣтъ отвори Библията:

II послание Петрово III гл. 16 ст.:

Както и въ всичкѣ-тѣ си посланія, кога говори въ тѣхъ за тѣзи работѣ, въ които има нѣкои нѣща мжчноразумителни, които неучени-тѣ и неутвардени-тѣ искривяватъ, както и другѣ-тѣ писанія, за своѣ-тѣ си погѣбелъ.

Значи въ школата не се тѣрпятъ глупави ученици.

„Както въ всичкитѣ си посланія“ – нѣкои, които не разбиратъ законитѣ, искривяватъ ги.

Третия стихъ сега върху какво ще бжде, за любовта, за мждростѣта или за истинатѣта?

Учителѣтъ отваря Библията, падна се:

II послание Петрово, 1 гл. 6 ст.:

На благоразуміе въздържаніе, на въздържаніе тѣрпѣніе, на тѣрпѣніе благочестіе.

- Любовта, върху нея е стихътъ. Значи Любовта е сила, която туря всичко въ равновѣсие.

Когато развивате вашата интуиция, не туряйте ума си да работи. Ума като работи, той спъва интуицията. Оставете ума си свободенъ, въ едно чисто състояние, да възприеме Божественитѣ мисли, които се отправятъ къмъ насъ. Въ туй почивателно състояние забравяте всичко, взимате положението на едно дѣте, което очаква майка му да го вземе и нахрани, и нѣма да мине дълго време, ще получите отговора. Но ако много мислите и се бъркате, може да се минатъ день, седмица, мѣсець и цѣла година, отговоръ нѣма да получите.

Запитватъ: Ами когато ума се люшка отъ една страна на друга, какво да правимъ? - Ще му туришъ гемъ и ще му кажешъ: ти само на мене ще служишъ.

Сега, прѣходнитѣ състояния. Ние прѣминаваме въ едно прѣходно състояние - отричане на стария животъ, и възприемане на новия животъ. Всичко туй трѣбва да се извърши въ съзнанието, да върваме, че новия животъ носи своитѣ форми въ себе си, той нѣма нужда отъ друго, той има нужда само отъ материалъ, и да остави живота да съгради самъ своето жилище, защото животътъ е произлѣзълъ отъ Любовта, Любовта - отъ Духа, а Духътъ - отъ Бога. Слѣдователно, самия животъ трѣбва да носи всичките условия, защото туй Божественото, което е заложено въ материята, въ живота, то ще израстне.

И азъ забѣлѣзвамъ, че мжнотии се зараждатъ между васъ, както въ София, тѣй и въ другитѣ градове. Тия мжнотии се зараждатъ отъ факта, че ние сами искаме да уредимъ живота си. Не можете да уредите вие сами живота си. Ние трѣбва да признаемъ, че тоя животъ, самъ по себе си, вжтрѣ, въ своята сжщина, е уреденъ. Азъ говоря за сжщината на живота, той е уреденъ вжтрѣ въ насъ. Има нѣкои малки безпокойства, които могатъ да се отстранятъ. Запримѣръ, кирта, която запушва поритѣ, може да се отмахне. Чрѣзъ какво? - Чрѣзъ чистата вода. Глада може да се отстрани. Чрѣзъ какво? - Чрѣзъ хлѣба. Жаждата може да се отстрани. Чрѣзъ какво? - Чрѣзъ водата. Всичко туй не трѣбва да го отмахнемъ, а да го задоволимъ.

Та, ние имаме задачи.

Нѣкои казватъ, че сме несъвършени. Несъвършенството показва, че има много да се работи, да се оре, да се сѣе, да се жъне – много работа има. А съвършенъ човѣкъ подразбирамъ онзи, които е изоралъ, посѣлъ, ожъналъ – въ камбара всичко е готово, накривилъ шапката си, свършилъ си работата. Туй значи съвършенъ човѣкъ. А ние казваме: „Азъ съмъ несъвършенъ човѣкъ.“ – Не съмъ свършилъ работата си, нищо повече. Ще се запретна да си свърша работата, и като я свърша тѣй, както е нужно, ще бѣда съвършенъ, и като не я свърша, нѣма да бѣда съвършенъ. Ами че има много работа! Не, съвършенъ въ своето сърдце, съвършенъ въ своя умъ, съвършенъ въ своята душа, съвършенъ въ своята воля, въ своето тѣло. Съвършенство за ума, за сърдцето.

Та, новия начинъ за възпитание е различенъ отъ сегашния начинъ.

Сега, между насъ се слага работата тѣй, че единъ денъ този свѣтъ ще се реформира, ще бѣде съвършенъ.

Запитватъ: Сега, като схванемъ новия животъ, какви трѣбва да бѣдатъ нашитѣ отношения: трѣбва ли да го възприемемъ въ душитѣ си? Какъ трѣбва да постѣпимъ на практическа база, за да не развалимъ работата?

Азъ ще ви отговоря. Има единъ окултенъ разказъ, ще ви го прѣдставя въ двѣ форми сега. Една стара баба искала да се ожени, но била на 70 години, съ брѣчки на лицето. Но, рѣшила си, казала: „Азъ ще се оженя за единъ младъ момъкъ, 30 годишенъ.“ Отива при единъ знаменитъ окултистъ да дегизира лицето ѝ, да попълни брѣчкитѣ, да я украси. Направя я той като една млада мома, поправя лицето ѝ, зѣби ѝ туря, слухътъ ѝ се усилюва. Разхубавява се тя, влюбва се въ нея единъ младъ, 30 годишенъ момъкъ. Влюбва се, и се вѣнчава. Поканва тя гости на угощението си. Тя, млада мома, а гоститѣ ѝ наоколо все стари баби: „Тѣ сж моитѣ роднини.“ Мисли момъка, че намѣрилъ млада мома. Като се вѣнчаватъ, започва тя да изважда постепенно едно по едно изкуственитѣ нѣща. Изважда зѣбитѣ – вижда празна уста, оглушала; изважда вуала – вижда кожата събрана, брѣчки по лицето. Отъ тукъ, отъ та-

мъ, той вече вижда чудовище прѣдъ себе си – стара баба!

Другия разказъ е обратниятъ. Една мома, млада, хубава, искала да се избави отъ женидба. Тя се явява при единъ окултистъ да я дегизира като стара баба.

Та, сега, новия животъ иде като стара баба, страшенъ е той, всички се плашатъ отъ тази стара баба, но той е младъ отвѣтрѣ. А стария животъ ни се прѣдставя като млада мома отвѣнка, но условия вече нѣма, стара баба е той. Та, формитѣ сж скрити вѣтрѣ, и който има интуиция, той ще разбере кждѣ седи истината. Този новъ животъ ще ни се открие, т.е. този животъ сжществува между напредналитѣ хора, между напредналитѣ сжщества. Има една иерархия между свѣтоветѣ, въ които тѣ, напредналитѣ сжщества, живѣятъ; между тѣхъ сжществува този, новия животъ, и трѣбва да ви пратимъ, да отидете при тѣхъ, да видите какъ живѣятъ. Ще кажете: „Е, имало хора!“

Запитватъ: Какъ ще се рѣши този въпросъ, съ виждане или съ пипане?

– Съ виждане ще се рѣши въпроса. Всички ще видите. Всѣки единъ ученикъ, който влѣзе въ школата, ще види.

Ще видите, давамъ ви слѣдното правило: Щомъ Любовта влѣзе въ вашето сърдце и страхътъ излѣзе вѣнка, и щомъ свѣтлината влѣзе въ ума, а тъмнината излѣзе вѣнка, всички ще прогледате, безъ изключение. Но, само тѣзи сж условията: любовта въ сърдцето, и свѣтлината въ ума. Ще видите тѣзи нѣща, и ще ви ги разправятъ.

Най-важното условие е да възприемете Любовта, да опитате Бога като Любовь.

Ако ви говори единъ евангелски проповѣдникъ, ще ви каже, че сте грѣшни, това-онова. Азъ ви казвамъ: Приемете Бога на Любовта и всичко ще стане. Какъ? – Отворете сърдцето си. Вие ще се спрете, ще казвате: „Дали ще дойде Той, азъ съмъ много грѣшенъ.“ Абсолютно вѣрвайте! Щомъ отворите сърдцето си, Той ще дойде. Ще повикате Господа на Неговия езикъ, нѣма да говорите на вашъ езикъ. На Неговъ езикъ ще говоритѣ!

Сега, въ школата, страха съвършено трѣбва да изчезне, защото този страхъ много ми прѣпятствува.

Като ви говоря въ бесѣдитѣ, вашитѣ мисли, вашия страхъ много ми прѣчатѣ. Азъ разправямъ принципиално за нѣща положителни, за които вие абсолютно не трѣбва да иматѣ нѣкакъвъ страхъ. А като говоря, нѣкои се оплашватѣ, казватѣ: „Ами ако азъ не мога да изпълня туй-онуй; ами ако не мога да излѣзна на Мусала, какво ще стане съ мене?“ Другъ: „Ами азъ съмъ старъ, жененъ съмъ, имамъ жена, дѣца.“ Всичко ще се уреди моментално. Ще идешъ на Мусала, ще станешъ младъ. Че имашъ жена, дѣца, това не сж спънки, това е една привилегия. Че си жененъ, че си мжжъ или жена, това е една привилегия, Господъ ти е създалъ една работа. До сега ти си се занимавалъ само съсъ себе си, а това е една работа – да се занимавашъ съ други, съ жена, съ дѣца. Двама да живѣятъ е по-добрѣ. Най-мжчното е да живѣе самъ човѣкъ. Ами съ дѣца? – Съ дѣца още по-добрѣ се живѣе. Че двама да сж е още по-голѣма скука, а така, съ дѣцата, то е цѣла музика.

За въ бждеще вие нѣма да се жените тѣй, както сега се жените. На ученицитѣ отъ окултната школа не се позволѣва да се женятъ по този начинъ. Беззаконие и прѣстѣпление е да се женишъ безъ Любовь! И когато се женишъ нѣма да викашъ попъ да тѣ вѣнчава. Туй е прѣстѣпление! То значи, че не вѣрвашъ. Венчаване е, когато любовта дойде. Любовта като дойде, тя е свършила всичката работа. Богъ кога говори, това е любовъ. А сега, викатъ попове, владици, турятъ епитрахили, кадятъ тамяни, туй-онуй – ще развалятъ работата. Когато Господъ направилъ първитѣ хора, събралъ ги и двамата, съчеталъ ги, и имъ казалъ: „Никакви попове, нито владици и кръстници; давамъ ви този свѣтъ съ всички блага; идѣте, работете, ползвайте се отъ тѣзи блага!“ Богъ въвелъ Адама въ туй училище, и му казалъ: „Слушай, туй е велико училище, вие ще работите сериозно, далъ съмъ ви условия да работите, да завладѣете законитѣ, въздуха, водата, огъня и всички сжщества. Всичко туй ще завладѣете.“

Сега, като дойдете въ школата, ние ще ви кажемъ: Първото нѣщо – ще завладѣете вашия умъ; второто нѣщо – ще завладѣете вашето сърдце;

третото нѣщо – ще завладѣете вашата воля; четвъртото нѣщо – ще контролирате вашитѣ сили.

Туй е първото нѣщо въ школата. Сега, ще ви питатъ нѣкои: между васъ женятъ ли се, вѣнчаватъ ли се, дѣца може ли да иматъ? Чудни сж тия въпроси, смѣшни сж! Животътъ ще върви тѣй, както Господъ го е направилъ. Ние именно искаме да повърнемъ живота къмъ неговата първоначална чистота, да възстановимъ онзи идеаленъ редъ на нѣщата, онзи животъ тѣй, както е нареденъ отъ небето. Небето има свой планъ и този планъ искаме да докараме. Всички нѣща сж прѣдвидѣни. Мислите ли, че въ този планъ не е всичко добръ наредено? Като го приложимъ, ще имаме единъ идеаленъ животъ, ще имаме и дѣца и бащи и майки, но дѣцата ще бждатъ 100 пжти по-добри, отколкото сегашнитѣ. А сега, като дойде за женене, яви се единъ момъкъ, дойде вторъ, трети, и момата не знае кого да избере. Това женидба ли е? Почнатъ да питатъ: Богатъ ли е? Не, не, не е този начина. Женидбата въ свѣта има съвсѣмъ другъ смисълъ. Туй подразбира само физическата страна на женидбата. Женидбата подразбира да дойде душата ти въ съприкосновение съ физическия, духовниятъ и Божествения свѣтъ, въ тритѣ свѣтове, да знаешъ какъ да работишъ въ тритѣ свѣта едновременно, да знаешъ да трансформирашъ енергиитѣ отъ единъ свѣтъ въ другъ. А ние, като туримъ туй, че женидбата значи само растене, да знаешъ какъ да растешъ, и нищо по-вече. Нѣкой казва: „Да се женимъ!“ – Ще се женишъ, ще растешъ, разбира се. Но растенето не разрѣшава въпроса. Слѣдъ като израстешъ, и нищо не завържешъ, нищо не си направилъ.

Ние се отклоняваме отъ въпроса. Вие, като женини, сте го разрѣшили; втори пжтъ нѣма да се жените. Вие казвате: „Ами за младитѣ какво да правимъ?“ – Защо плачите на чуждъ гробъ? Съсъ старото, съсъ стария животъ, казвамъ, че ние сме ликвидирали и внасяме нови форми. Тази любовъ, която човѣкъ трѣбва да храни къмъ нѣкого, тя трѣбва да бжде свещена и Божествена! Въ джното на душата си човѣкъ трѣбва да знае, че живѣе прѣдъ Бога, за Бога, и прѣдъ Него нѣма никаква измама и лъжа. Дълбоко въ вашето съзнание, въ всички мисли трѣбва да бждете тѣй чистосър-

дечни, да съзнавате кое е право, кое не. Бждете тѣй смѣли, че като направите единъ грѣхъ, да го изповѣдате и прѣдъ Бога, и прѣдъ себе си и прѣдъ хората. И за любовта си трѣбва да бждете тѣй смѣли. Трѣбва да я изповѣдате. Щомъ криешъ любовта си, ти си страхливецъ, щомъ не я криешъ, ти си герой. Нѣма да я криешъ. Щомъ едно нѣщо е лошо, ще го оставишъ да се прояви тѣй, както си е.

Единъ день ще дойде Господъ въ тебе, ще Го оставишъ Той да се проявява, ще кажешъ: „Господи, днесъ съмъ на Твое разположение, ще те оставя да се проявявашъ както искашъ, азъ ще изпълня Твоята воля.“ Тѣй ще кажемъ. Туй разбирамъ ученикъ. Като казвамъ ученикъ и Учитель, разбирамъ, че като дойде Господъ, каквото ни каже, ние ще Го оставимъ да ни каже, и ще употрѣбимъ всички сили да го изпълнимъ точно. И нѣма да пожалимъ нито сръдства, нито нищо, ще изпълнимъ всичко, и като се върнемъ, ще кажемъ: „Господи, изпълнихме, сторихме волята Ти тѣй, както Ти каза.“ Нѣма да кажешъ, че врѣмето било такова, че туй-онуй. Не, ще свършишъ и нищо по-вече. Нали е право туй учение? Тѣй, трѣбва да иматъ дълбоки знания. Вие казвате: „Кой ще ни помага?“ Въ тази школа има милиони работници, които ще дойдатъ отъ всякъдъ. Ще дойдатъ да ви помагатъ, но стига да започнете тѣй. Ще започнемъ всички тѣй, азъ вървамъ. Не казвамъ вървамъ, но знамъ, тѣй ще бжде!

Въ школата най-първо ще влѣзете като слушатели. Ще влѣзете съ абсолютно смирение. Нѣма да бждете много смирени, ами съвършено смирени! Въ туй смирение вие ще се подмладите.

Азъ желая, въ школата, въ която влизате, да се яви у васъ желание, импулсъ да учите, у васъ да гори онзи свещенъ огънь за знание, онзи свещенъ огънь за Мждростьта, за Истината, за Любовта. Този огънь така да се разгори, че да нѣма въ този огънь нищо друго, което да взима надмощие, и въ този огънь да се запали, да изгори всичко, което дойде въ контактъ съ васъ. Такъвъ огънь да бжде! И ние искаме ученици фитилджии, съ разпалени свѣщи. Ученици, които не могатъ да изгарятъ не ги искаме. Искामе ученици фитил-

джи, да запалватъ сламата, кжшитъ, всичко да гори! Който може да устои на този огънь, нека остане. Който не може да устои, нека си отиде. Онъзи, които казватъ за комуниститъ, че теглятъ ножъ, прави сж. Прави сж тъ, обрѣзване, обрѣзване трѣбва на свѣта. Но какво се казва? Лозето трѣбва да го рѣже само лозара. Градинара трѣбва да реже, да чисти самъ дървѣтата въ градината си, и то само градинара, който разбира. Вашето сърдце кой трѣбва да го пипа? – Само Господъ може да го пипа. Давате ли го другиму да го пипа? Дадете ли го другиму, отиде, та се не види. Никой не е въ състояние да пипа сърдцето ви. Само опитния градинарь, като влѣзе въ вашето сърдце, той ще го пипа. И като влѣзе въ лозето ви, той ще знае какъ да го обрѣже.

Затуй азъ се поставямъ на правата база и казвамъ: „Непремѣнно трѣбва да възприемете любовта. Нѣма другъ пжтъ. Всичко друго ще се уреди“. Каква друга философия? Никаква друга философия, никакви други умувания. Вие сте умували, умували. Ще приложимъ това тази година, и ще видимъ резултатитъ. Може ли Господъ да оправи сърдцата ни и да обрѣже лозето ни? – Може. Не е било врѣме, когато Господъ да не е могълъ да оправи сърдцата ни, да не може да обрѣзва лозето ни, и то толкова хубаво! Само Той трѣбва да ни изправя сърдцата! Нѣма вторъ въ свѣта като Него. Той е Единъ. И азъ искамъ сега да провѣря сърдцата и умоветъ на тѣзи, които сж най-способни да извършатъ тази работа. Ако по старому призовете Господа, Той никога нѣма да ви приеме. Знаете ли какво направи Елисей, който взема кожуха на Илия? Какви думи произнесе? Може ли нѣкой да ми цитира този стихъ? Той му взе кожуха, сѣдна на него и каза: „Въ името на Илиевия Богъ.“ Ама вие, ако азъ ви дамъ този кожухъ, какъ трѣбва да произнесете тия думи; като дойдете при рѣка Иорданъ, какъ ще кажете?

Отговарятъ: „Въ името на Бога на Любовта“.

Сега, въпроса за школата. Свѣта, който ние наричаме Христово училище, той е школа, велика школа. И въ васъ искамъ да се събуди туй съзнание, да се съзнавате като ученици на школата. Тогава може да се образуватъ онъзи правилни връзки. Вие ще почнете да се безпокоите, дали ще можемъ да видимъ, дали нашия-

тъ Учителъ ще ни открие нѣщо, дали ще можемъ да постигнемъ нѣщо и т.н. Това сж празни въпроси. Като ви вземемъ въ школата, вашето съзнание нѣма да се губи. Нѣкоя вечеръ ще ви взема, ще изгубите съзнанието си за този свѣтъ, и ще ви заведе въ астралния свѣтъ. Тамъ ще видите много нѣща. Отъ тамъ ще живѣете едноврѣменно въ два свѣта. Вие казвате: „Ще умремъ.“ Нѣма нищо. Всичко ще се запази.

Нѣкога, мжжъ и жена се скарватъ. Тукъ не можемъ да ви примиримъ. Ще ви вземемъ и двамата въ онзи свѣтъ, и ще ви поговоримъ. Послѣ, като станете сутринъта, мжжа ще каже: „Жено, азъ сънувахъ такъвъ и такъвъ сънъ, прощавамъ ти.“ И жената казва: „И азъ снощи сънувахъ единъ подобенъ сънъ, и азъ ти прощавамъ,“ и ще се свърши работата. Другъ случай. Двама души, единия дължи, не иска да плаща, не признава, другия настоява. Сждали се 10 години. Взимаме ги на онзи свѣтъ, разказваме имъ закона на кармата. Събуждатъ се, разказватъ: „Сънувахъ единъ сънъ, че ти си платецъ, а азъ кредиторъ. Другиятъ: Че и азъ бѣхъ тамъ. Слушай, не искамъ да ми плащашъ, прощавамъ ти. Да ги дадемъ на беднитѣ!“ – Даватъ паритѣ на беднитѣ. Даватъ си ржка, свършва се въпроса, всичко става лесно, магически.

Само когато Любовта влѣзе въ васъ, нѣма да има мжчнотия, която да не може да се прѣмахне. Слѣдователно, всички вие, ако приложите закона, слѣдъ една година ще скачате, като млади телци, като васански телци.

Та, сега, за школата нѣма много да бързате, но нѣма и много да замедлѣвате; ще се запишете въ общите класове, и кой колкото може да направи, защото ще има теми зададени. И да не можете да ги изработите, само да слушате, все ще спечелите нѣщо. Привилегия е това! А напредналитѣ ученици, има нѣкои отъ васъ напрѣднали, тѣхъ нѣма да ги спираме, напрѣдъ ще вървятъ, авангардъ. Тѣ сж авангардъ, оправятъ пжтя, чистятъ, слѣдъ тѣхъ идатъ главнитѣ сили, послѣ иде тила отподиръ. Тамъ, прѣдъ нѣкой изворъ всички спиратъ на бивакъ, наядатъ се, всички се срѣщнатъ. Послѣ пакъ ще тръгнатъ. Тѣй че при спирането ще бж-

датъ заедно всички, а при ходенето - ще има напръдъ и отподиръ. Да, хубаво.

Сега, колко души има отъ всъки единъ градъ? Сега, на приятелитъ, на ученицитъ, понеже ще бждете ученици на школата, азъ ще дамъ едно меню. То ще бжде много малко за школата. Имамъ 2 шишета, съ около 10 килограма 6-годишно вино, донесено отъ Мусала, горъ, отъ езерата, отъ най-хубавото винце, което природата е приготвила. Не зная по колко ще се падне на всички. И послъ ще ви дадемъ, по едно малко парченце хлбъ като оглашени на школата, по една малка закуска. И най-послъ, другите братя ще дадатъ едно меню, малко наготвено, тъй топличко.

А другите въпроси и недоразумения ще се разправятъ, благодарете се, че има недоразумения между васъ. Азъ се радвамъ.

Нъма сила, като Божията сила, само Божията сила е сила.

Благославяй, душе моя, Господа!

(Сега, ще слъземъ да се приготвимъ за този приемъ. Ще слъземъ долу, на трапезата. Всички ще се наредятъ. Всъки да си носи канчето!)

Забележка. Запитватъ: Какъ да се обрщаме къмъ малкитъ дъца, и тъ къмъ насъ?

На тъхъ ще казвате братче, сестриче, а дъцата на възрастнитъ ще казватъ „обични бате“, „обична како.“

Истината

Съборна Бесѣда В.Търново

21 Августъ 1922 год. Понедѣлникъ 4 1/2 часа
слѣдъ обѣдъ.

Тайна молитва.

Нъма Любовь като Божията Любовь, само Божията Любовь е Любовь (3 пжти).

Ще прочета първитъ десетъ стиха отъ 15 глава отъ Евангелието на Иоана.

1 Азъ съмъ истинна-та лоза, и Отецъ ми е земледѣлецъ-тъ. 2 Всякж пржкж въ мене която не приноси плодъ, отрѣзва іж; и всякж що дава плодъ, очистя іж,

за да даде по много плодъ. 3 Вѣ сега сте чисти, заради слово-то което ви говорихъ. 4 Прѣбждѣте въ мене и азъ въ васъ. Както лозена-та прчка не може да принесе плодъ отъ самосебе си ако не прѣбжде на лозата, така нито вѣ, ако не прѣбждете въ мене. 5 Азъ съмъ лоза-та, вѣ прчкы-тѣ; който прѣбжда въ мене, и азъ въ него, той приноси плодъ много: защото безъ мене не можете нищо да сторите. 6 Ако не прѣбжде нѣкой въ мене; исхвърленъ бѣва вѣнъ както лозена-та прчка, и изсѣхнува; и събиратъ гѣ та гѣ кладжтъ на огнь-тѣ, и горятъ. 7 Ако прѣбждете въ мене, и думѣ-тѣ ми прѣбжджтъ въ васъ, каквото ищете ще просите, и ще ви бжде. 8 Въ това ся прославя Отецъ ми, да приносите много плодъ; и така ще бждете мои ученици. 9 Както Отецъ възлюби мене, и азъ възлюбихъ васъ; прѣбждѣте въ моѣж-тж любовь. 10 Ако държите мои-тѣ заповѣди, ще прѣбждете въ любовь-тж ми; както съмъ азъ държалъ заповѣди-тѣ на Отца си и прѣбждамъ въ неговж-тж любовь.

Сега на васъ, ученицитѣ, ще ви задамъ единъ въпросъ: Кога гладния може да знае, че се е наялъ? Кога жадния може да знае, че жадата му е прѣстанала? Питамъ и обратното: Кога сития може да знае, че е гладенъ? Кога можете да познаете, че свѣщъта свѣти? - Когато гори, когато губи нѣщо отъ себе си, нали? Ние идваме вече, ние се домогваме да обяснимъ научно промѣните, които ставатъ вжтрѣ въ нашата душа, въ нашето съзнание. Това сж все формули за духовния свѣтъ. Слѣдователно, свѣщъта като гори, дава своята свѣтлина. Туй горѣние може да бжде правилно или неправилно, т.е. пълно или непълно. Ако горѣнието е пълно, и свѣтлината е по-пълна, по-силна; ако горѣнието е непълно, и свѣтлината е по-слаба. Значи, за да познаемъ дали е горѣла една свѣщъ, трѣбва да видимъ дали е изгубила нѣщо отъ себе си. Ами когато изгори цѣлата свѣщъ, кждѣ отива? Тя се е прѣвърнала въ свѣтлина. Свѣщъта, сама по себе си, прѣдставлѣва сгжстени вибрации на свѣтлината. И свѣтлината, като се прѣвърне въ своето първоначално състояние, отива въ своя първоизточникъ.

Сега, допуснете, че имаме 10 милиона шишета пълни съ вода, и всѣко отъ тѣхъ да събира по 10 кгр. вода. Значи, 10 кгр. по 10 милиона ставатъ 100 ми-

лиона кгр. Ако изливате тази вода постоянно въ единъ улей, нали ще може да завъртите една воденица? До кога ще се върти тази воденица? Докато има вода. Слѣдъ като се завърти колелото и водата се излѣе, гдѣ ще отидѣ тя? - Въ морето. Ами смляното брашно останало ли е тамъ? Гдѣ е отишло? Значи 10 милиона шишета останаха празни. Энергията била въ шишетата, но шишетата не сж самата енергия. И самата вода не е сжчинската енергия, тя е прѣдала своята енергия, т.е. сжчинската енергия прѣминала въ брашното.

Сега, азъ ще ви запитамъ: Какви сж симптомитѣ на любовта, спорѣдъ вашето схващане? Ами че кажете ми, какъ тѣй, хора, които по 40 години сж учили въ туй училище на Любовта да не знаятъ какво нѣщо е любовъ? Вашитѣ първи учители какво сж ви казвали, какъ сж ви учили? Вашитѣ бащи, вашитѣ майки какво сж ви казвали за любовта? Азъ пакъ ще ви кажа, че любовта въ своитѣ най-малки изявления, това е физическата любов. Тя е микроскопическата любов, която се проявява на физическото поле. Какви сж нейнитѣ форми, нейнитѣ признаци? - Първо, Любовта създава живота; живота създава формитѣ, а формитѣ даватъ мѣсто да се яви топлината и свѣтлината въ този животъ. Тя започва съ ядене и пиене. Щомъ човѣкътъ яде и пие, той има любовъ. Тѣй че всѣки, който яде и пие, има любовъ. Влюбенитѣ най-много ядатъ, тѣ сж ужасни гастрономи. Влюбенитѣ често не ядатъ отъ страхъ. Момата, когато има рандеву, не ѝ се яде, сърдцето и се притѣснява, страхъ я да не я уловятъ. Когато ще обѣсишъ единъ човѣкъ, дай му най-хубавото ядене, ще яде ли? - Не може. Неяденето произтича отъ страхъ. Нѣкои казватъ: „Отъ любовъ не яде.“ Не, не, отъ страхъ не яде. Отъ какво се страхува? - Да не изгуби любовта. Пѣкъ той никога не е ималъ любовъ. Може да се случи нѣщо, да се развали туй рандеву - страхува се. Понеже азъ зачеквамъ любовта въ нейното първично проявление, въ най-първото проявление, сега вие ще ме разберете криво. Въ васъ има стари форми, азъ знаая кждѣ ви отиде ума, но туй, за което вие мислите, въ него нѣма никаква любовъ. Тѣй, запримеръ, дѣто нѣкой се прѣвива отъ любовъ, припада отъ любовъ, послѣ, не му се яде отъ любовъ и много други работи върши, това сж особени психически, бо-

лѣзнени състояния на душата. Това сж отклонения на душата, тѣ нѣматъ нищо общо съ онова здравословно състояние на тази възвишена Божествена енергия.

Сега, ние минаваме на другъ въпросъ: азъ искамъ да дойдемъ до цѣлѣта, да мислимъ здраво и да започнете да се освобождавате отъ вашитѣ стари схващания. Ето въ какво сж погрѣшни вашитѣ схващания. Да кажемъ, нѣкоя мома иска да се жени, търси своя възлюбленъ. Този въпросъ съблазнява малко хората. Азъ ще приведа друга форма, която не е тѣй съблазнителна. Кого търси ученикътъ? – Учителя си, нали? Слѣдователно, цѣлѣта на ученика каква е? Да намѣри учителя си. Резултата какъвъ е? – Знание. Тогава цѣлѣта на учителя каква е? – Да намѣри своя ученикъ, казано въ най-проста форма. Сега, тия сж вътрѣшни отношения. Защо търсимъ Бога? Ние Го търсимъ въ Неговото първично проявление, да ни даде любовъ, а любовта ще ни даде живота. Животътъ у насъ липсва. Обектъ на земята е живота. Този животъ ние търсимъ.

Слѣдователно, любовта, като се яви въ своитѣ проявления, трѣбва да създаде най-малката форма на физическото поле. Щомъ дойде любовта, тя ще създаде първата форма, послѣ ще почнатъ да се явяватъ редъ други форми; тѣ се сгрупирватъ, даватъ живота; той строи и започва растенето въ свѣта. Сега, по какво се отличава любовта? – Че тя внася живота. А по какво се отличава живота? – Има движение отвѣтрѣ навънка – разширение. Първото нѣщо въ живота е разширението; тамъ, дѣто има животъ, има топлина, има и свѣтлина. Тамъ дѣто нѣма животъ, топлината и свѣтлината липсватъ.

И сега, можемъ да направимъ такова едно твърдение. Цѣлия козмически миръ, материята, отъ която сегашниятъ козмосъ е създаденъ, това е изостанала енергия, неоползотворена енергия отъ хиляди и милиони козмоси, които сж съществували въ миналото. Материята, която е изостанала, е отъ съществата, които сж работили тогава, и вие сега влизате въ тази материя, за да я използвате. Но понеже въ тия хиляди и милиони козмоси, всичкитѣ същества, които сж минали, сж изоставили своитѣ желаня, мисли и дѣйствия вътрѣ въ тази материя, то затова, като строите вашитѣ къщи, по нѣкой пжтъ се

появяватъ остатъците на хилядитъ и милиони вѣкове. И право казватъ нѣкои, че сегашната материя, това сж заспали духове, които трѣбва да се събудятъ – спящи духове сж тѣ, които трѣбва да се пробудятъ. Сега разбирате ли тая работа? Тя е неразбираема работа.

Запитватъ: слѣдва ли да заключимъ, че тия духове сж били много идеални?

– Нѣкои сж били много идеални, а нѣкои сж били 100 пжти по-долу отъ нашия свѣтъ. Този козмосъ, сегашниятъ, е единъ отъ най-добритъ, които сега съществуватъ, а за въ бждеще може да има по-добри отъ него.

Сега, ние ще проучваме любовта като сила. По какво се отличава човѣкъ, когато тази любовъ влѣзе въ него? Най-първо, любовта прави човѣка младъ. Имашъ любовта – подмладявашъ се, губишъ любовта – остарявашъ. Имашъ любовта – придобивашъ знания, губишъ любовта – оглупѣвашъ. Имашъ любовта – добъръ ставашъ, губишъ любовта – лошъ ставашъ. И ние обясняваме нѣщата тѣй: щомъ си неразположенъ, щомъ си лошъ – изгубилъ си любовта, значи, липсватъ ти нѣщо. Кой се дразни? Я вижте онзи баща, който нѣма петаче въ джеба си, колко се дразни, неразположенъ е, недоволенъ е. Но я му турете въ джоба нѣколко стотинъ наполеона, той за нѣколко часа ще измѣни разположението си, веднага ще се развѣсели, и всички въ къщи ще бждатъ вѣсели, радостни, нали? Нали туй е фактъ? Да, сега нѣкои казватъ, че живота билъ много идеаленъ. Какъ е идеаленъ? На Великъ-денъ, ако има козунаци, яйца, кокошки, пуйчици, ядене, пиене, всички сж вѣсели – „Христосъ възкресе“ има тамъ; но ако нѣма яйца, козунаци, ядене, пиене, хлѣбецъ, агънце – „смъртию смъртъ“. Азъ говоря за тия нѣща, за туй наше съзнание на земята. Когато човѣкъ дойде да разбере по-дълбоко законитъ вжтрѣ въ материята, и неговото съзнание се подигне, и влѣзе въ съзнанието на ангелитъ, въпросътъ е другъ. Но ние влизаме въ нашето съзнание, трѣбва да го изучаваме, него искаме да прѣвъзпитаеме.

Любовта, като всѣка енергия, може на нѣкои мѣста да се натрупва повече, на нѣкои мѣста по-малко. Можешъ да бждешъ прѣситенъ отъ любовъ, тѣй

както можеш да бждеш прѣситенъ отъ ядене. Да си прѣситенъ, значи, формата, въ която тази енергия трѣбва да се вмести, не може да изяви по-интенсивнитѣ трептения на любовта. Има толкова силни трептения на любовта, че ако ги прѣкарате прѣз сегашната нервна система на нѣкой човѣкъ, той ще се стопи. И този човѣкъ тѣй ще се стопи, моментално. Ако запримѣр прѣкарате този силенъ токъ на Божествената Любовь, която сегашнитѣ сѣрафими и херувими иматъ, човѣкъ просто ще се прѣвърне на свѣтлина, но нѣма да разбере какво нѣщо е живота. Той ще изгрѣе и ще се стопи, но нѣма да знае, защо е изгрѣлъ и защо се е стопилъ. Пъкъ сега вие горите и се топите постепенно, и знаете защо се топите. Майката казва: „Стопихъ се, изгорѣхъ.“ Бащата казва: „Стопихъ се.“ И ние горимъ. Човѣкъ е една запалена свѣщъ, горимъ 10-20-30-50-100-120 години най-много, все горимъ и нѣщо изгаря, а нѣщо остава отъ насъ.

Сега, най-първо, вие, като ученици на окултната школа, ще се стараете сърдцата ви да бждатъ топли, т.е. въ съзнанието ви да нѣма никакви горчиви чувства. Когато нѣкой човѣкъ ви е направилъ пакостъ, като го видите, да не се обръща сърдцето ви, или, като го видите, да не завъртите очитѣ си. Да спазвате едно пълно съзнание на единство вжтрѣ въ себе си, като че ли нищо не се е случило.

Въ българскиятъ езикъ, въ думата ЛЮБОВЬ липсва онази линия, която уравнивѣсѣва силитѣ. Българитѣ за любовта си нѣматъ линия на уравнивѣсѣване, равнодѣйствиваща сила нѣматъ, вслѣдствие на това цѣлата страна е размирена, не че искатъ да бждатъ непостоянни, но тѣхнитѣ чувства се видоизмѣнятъ. И тѣй, окултниятъ ученикъ, прѣди да стане ученикъ, прѣди да влѣзе въ училището, трѣбва да намѣри своята равнодѣйствиваща сила, и така може да стане ученикъ. Това да се запише. Като се запишете въ школата, първото нѣщо е, да намѣрите своята равнодѣйствиваща сила. Въ българската дума любовь, буквата Л прѣдставлѣва единъ жгълъ, стрѣмежъ има, но този жгълъ не е затворенъ като трижгълникъ. Послѣ, иматъ буквата Ю - образувана отъ една малка пржчица, и до нея буквата О. Слѣдъ туй иматъ буквата Б, която

показва закона на растенето. Тя е формула. Думата любовъ въ бългaрски езикъ показва, че има методи, какъ да прѣвърнете тази сила, да я направите единъ творчески елементъ. И тъй, бългaрина казва така: Въ любовъта си най-първо ти ще се стрѣмишъ къмъ Бога, но ти до Бога нѣма да отидешъ. Че нѣма да отидѣ до Бога, това се вижда въ буквата Л, дѣто си оставилъ отворено мѣсто, за да се върне отгорѣ. Той отива до конуса, но послѣ, като стигне до върха, сѣди, сѣди, казва: Не може да се мине, много е тѣсно, пакъ се върне назадъ, излѣзе отдолу, мжчи се да направи тази права линия, на буквата Ю, отива нагорѣ, пакъ се връща назадъ и казва: „Тази линия трѣбва да я пробия.“ Образува О-то и послѣ казва: „И тукъ не е Господъ,“ върне се, забие си главата въ земята, и послѣ, като го погледнешъ, миналъ прѣзъ житния класъ, казва: „Далечъ е Господъ, и тукъ не е, дали ще Го намѣря нѣкъждъ?“ И слѣдъ туй, какво казва бългaрина? „Минахъ въ жгъла, на върха на конуса ходихъ, нѣма го Господъ; въ правата линия бѣхъ – нѣма Го, въ земята ходихъ, ниви садихъ, не намѣрихъ Господа, въ класоветъ ходихъ – нѣма Го, има Го, нѣма Го, чакай да се ожена.“ Буквата В показва, че той се оженва. Ерѣ-малѣкъ (Ь) е еврейскиятъ йотъ; той показва, че е намѣрилъ принципа, който твори, става много силенъ и смѣлъ да руши, но още не е намѣрилъ равнодѣйствиващата сила. Бългaрина казва: „Въ конуса влизахъ, въ правата линия бѣхъ, въ земята се посаждахъ, въ житния класъ бѣхъ, оженихъ се, намѣрихъ силата – къждъ? – Имахъ поданица, но туй, което осмисля живота, не съмъ го намѣрилъ.“ И тъй, до сега бългaритѣ не сж намѣрили туй, което осмисля живота. Отъ колко букви е съставена думата „любовъ“ у бългaритѣ? – Отъ шесть букви. Значи, бългaрската любовъ е въ полето на илюзиитѣ – до тамъ е достигналъ той. Тогава, коя е тази равнодѣйствиваща сила? – Това е Истината. Туй, което спира сега славѣнскитѣ народи, бългaритѣ, то е, че тѣ не могатъ да казватъ истината. Туй имъ липсва, истината не могатъ да казватъ. Хора, които най-много обичатъ да полѣгватъ, това сж бългaритѣ, славѣнитѣ. Бългaрина, като дойде да те излѣже, почва да се смѣе,

мисли да тѣ сметне. Той казва: „Сметнахъ го.“ Запитва го нѣкой: Този ли пжтъ води за еди-кждѣ си? – „Този е пжтътъ.“ И послѣ, като те забърка, казва: „Ама че го затикнахъ, задъни се нѣкждѣ. Азъ направихъ това, за да го изпитамъ има ли умъ той.“ И никога нѣма да ти каже нѣщо точно. Ако го питашъ отъ туй село до онуй колко има, ще ти каже: „Е, тукъ е, наблизо.“ Вървишъ часъ, два, мислишъ, че си пристигналъ, и най-послѣ чакъ ще дойдешъ. Близко било! И послѣ, ако нивитѣ му родятъ много жито, и го попита-тъ какъ сж, имашъ ли много жито, той ще каже: „Е, нѣма много.“ За каквото и да е, никога нѣма да ти каже истината.

И тѣй, въ тази школа, въ която вие влизате, се изисква да се говори абсолютната истина, не абсолютната откровеностъ; азъ не говоря за абсолютната откровеностъ, а за абсолютната истина. Въ дадения моментъ, когато дойде да кажешъ истината, да се не поколебаешъ по никой начинъ да кажешъ на свѣта истината тѣй, както си е: нито прѣувеличена, нито намалена. („Да мълчимъ“). Мълчанието нѣкой пжтъ говори и лжжата. Трѣбва да се говори абсолютната истина. За ученицитѣ казвамъ сега това, абсолютната истина трѣбва да се говори. Дойде нѣкой и ви пита: „Ти какво мислишъ заради мене?“ Прѣди да е дошелъ той при тебе, ти казвашъ въ себе си: „Той е малко вагабонтинъ, обича да си подрѣпва.“ Не казвамъ, че вие го казвате, азъ привеждамъ единъ фактъ, който е много вѣренъ. Това сж провѣрени факти отъ мене. Ти мислишъ въ себе си за нѣкого: той е малко вагабонтинъ, не е толкова честенъ – изреждашъ въ себе си упрѣци противъ него. Дойде, пита те: Какво мислишъ за мене? Отличенъ човѣкъ си! Не, ти ще му кажешъ: Азъ мисля, че ти си малко вагабонтинъ, обичашъ да полгвашъ. Тѣй азъ мисля. Истината искашъ да знаешъ нали, тѣй азъ мисля. Ти можешъ да ми се сърдишъ, но туй е истината, ни по-вече, ни по-малко. Ще му кажешъ истината право въ очитѣ. Той може да ти каже: „Ама ти за мене такава ли мнѣние имашъ?“ Е, нали ме питашъ за истината? Ако не ме питаше това, то е друго, азъ бихъ замълчалъ, но понеже ме питашъ за истината, азъ ти я казвамъ. Ако, обаче, мислишъ, че той е добъръ, ще му кажешъ: Ти си добъръ. Кажи му истината! Той

може да ти каже, че лъжешъ, но истината ще кажешъ. Нѣма да прѣувеличавашъ, ще кажешъ туй, което въ дадения моментъ е вжтрѣ въ твоето сърдце. Само при такъвъ единъ начинъ на мислене, ще иматъ единъ новъ потикъ въ живота.

Колко уроци сж ми давали, да ме морализиратъ: „Ти, Господинъ Джновъ, не говори така, бжди малко по-прѣдпазливъ, внимателенъ, ще докачишъ хората.“ Е, хубаво, азъ трѣбва да кажа истината, че тѣ ще се докачатъ, то е другъ въпросъ. Въпросътъ е за истината, трѣбва да кажа истината, пѣкъ хората ще се докачатъ или не, то е другъ въпросъ. Законътъ е такъвъ, че азъ трѣбва да кажа истината. И знаете ли, какво би станало, ако човѣкъ прѣстанеше да говори истината? Прѣдставете си, че една чешма се задъни въ своя краишъ, а напора на водата ѝ е много голѣмъ, какво ще стане? – Ще се разпука. Азъ трѣбва да говоря истината, за да не се разпукамъ, а когато нѣщо се разпука, направя хиляди злини. Една необходимостъ е да говоримъ Истината. Горко ни, ако не я говоримъ! И въ края на краищата, всѣки отъ васъ въ края на своята еволюция ще бжде заставенъ да изкаже абсолютната истина тѣй, както си е. И сегашната карма не е нищо друго, освѣнъ едно отклонение отъ истината. Кармата се е зародила въ момента, когато ние сами сме се отказали да говоримъ истината. Първия моментъ, първото отклонение, когато човѣкъ се е отказалъ да говори истината, е създавалъ сегашната карма, която е родила хиляди злини, и за да се освободимъ отъ нея, ние трѣбва да говоримъ истината, и да започнемъ да я прилагаме въ живота си.

Отъ васъ, като ученици, искамъ да прилагате истината, абсолютно, безъ никаква лъжа. „Ама малко бѣла лъжа?“ – Не, никакви бѣли, нито черни лъжи. Ще говорите чистата, бѣлата, свѣтлата истина! За насъ и бѣлата и черната лъжа е все лъжа! Разбирате ли туй правило? Това е морала на новия животъ, морала на новия день. Ще правите разлика. Въ насъ абсолютно никаква лъжа не сществува, ни помѣнъ отъ нея, никакво извѣртване на фактитѣ, никакво извѣртване на чувствата, никакво извѣртване на помислитѣ, никакво извѣртване на дѣйствиата, никакво извѣртване въ дви-

женията на очитѣ; всѣки единѣ нашѣ погледѣ, всѣко движение на лицето, на ржцетѣ, на устата, на тѣлото, на краката, всичко това трѣбва да изразява Божествената Истина. Защото и въ ходенето има развратѣ. Азѣ мога да направя едно движение и да ви развратя. Мога да си мръдна устата по единѣ начинѣ, и да ви дамѣ по една лоша мисълѣ. Мога да изкривя тѣй окото си, че и безѣ да ви кажа нѣщо, да направя единѣ иширетѣ и да посадя едно зло въвѣ васѣ. Тѣй че ние сѣ своитѣ движения правимѣ по-голѣми злини, отѣ колкото като говоримѣ сѣ устата си.

Абсолютно никаква лѣжа! Този, който е дошълѣ да се крие въ твоята кѣща, за да не лѣжешѣ заради него, ще го вземешѣ, и двамата ще бѣгате. Ще бѣгате, за да не казвате лѣжата. Нѣма да чакашѣ да дойдатѣ онѣзи въ кѣщата, че да те питатѣ гдѣ си го скрилъ. Не, ти сѣ него ще офейкашѣ сѣ врѣме. Чудни сѣ хората! - И двама ще бѣгате! Никой нѣма да те застави да говоришѣ лѣжа. Щомѣ бѣгате и двамата, като отидете въ гората, тамѣ ще кажете истината. Ще кажете: „Братко, и двамата сме въ гората, сами сме тукѣ.“ Абсолютно никаква лѣжа въ новия животѣ! Туй да го запишете. Туй е въ нашия моралѣ. Безѣ изключение, ние за изключения не говоримѣ. Тѣй е, казвамѣ ви истината. Туй е фактѣ. Въ новия животѣ ще казвашѣ истината безѣ никакви изключения. Право на прѣдмѣта, ще говоришѣ истината безѣ никакви изключения. Може да те обѣсатѣ, може да страдашѣ, може да изгубишѣ имането си, честѣта си, всичко, но ще кажешѣ истината. Кажешѣ ли я, ти си ученикѣ въ Великата школа на Бѣлото Братство. И такѣвъ единѣ човѣкъ, слѣдѣ като умрѣ, Бѣлитѣ Братя ще го възкрѣсятѣ и ще кажатѣ: „Ние те похваляваме, че ти си пожертвувалѣ живота си за истината, че ти си изпълнилѣ великия моралѣ на новия животѣ.“ И ако вие приложите този моралѣ, както ви казвамѣ, за една година, вашитѣ лица друго-яче ще изглеждатѣ. И азѣ ще туря всинца ви на единѣ изпитѣ, да видя, колко говорите истината. Туй да го знаете. Най-първо ще ви изпитамѣ за истината. И тогава знаете ли колко плачѣ ще има между васѣ! Най-малко по единѣ день ще плачете прѣзѣ седмицата. За какво? - Че не сте казали Истината. Истината, Истината, Истината, Истината, Истината!

Сега, то не е само да казвате истината, но тази истина трѣбва да я любите, защото, слѣдѣ като я кажете, да не си рѣчѣте: Отъ гдѣ се домжна ти у дома, че за тебе толкова страдания понесохъ! Кажешъ ли така, пакъ ще сгрѣшишъ. Не, слѣдѣ като пострадашъ за истината, ще се порадвашъ и ще кажешъ: „Сестро, азъ се много радвамъ, благодаря ти за голѣмото щастие, че ти дойде у дома, да ми създадешъ толкова приятности, азъ ти крайно благодаря.“ И всичко това не само да го кажешъ, но да го почувствувашъ въ душата си, и да бждешъ радостенъ, че си пострадалъ за истината. Това е идеалния стрѣмежъ. Тогава ще имаме наука, ще ни се отвори природата. Най-първо, слѣдѣ като влѣзете въ природата, ще намѣрите ключоветъ на всички прави и криви дѣйствия, които сж сществуваели въ миналото, на всички добрини и злини, ще видите страшни работи. И ако не сте смѣли да казвате истината, вие ще се оплашите още въ първия денъ, на първата стѣпка. Ако ви въведа въ този пѣтъ на истината, на колко души отъ васъ пардесютата ще взематъ хоризонтално положение! - Ще бѣгате назадъ.

Сега, прѣдставете си, че азъ правя съ васъ слѣдущиятъ изпитъ. Азъ ви говоря като на ученици, съсъ символи, но говоря нѣща, които сж провѣрени и вѣрни. Прѣдставете си, че азъ съмъ учителъ, и ви уча за любовта, но вие не разбирате, не знаете това изкуство. Азъ ви говоря за любовта и казвамъ, че тя е една нишка, която вие не виждате. Тя е тѣнка, като паяжина, но е толкова силна, здрава, че може да ви одържи. Прѣзъ нея текатъ токове, които ви поляризиратъ, и можете да станете и тежъкъ и лѣкъ. Вие не виждате тази нишка, но азъ съмъ ви свързалъ съ нея, и ви пазя отъ всички пакости. Минешъ прѣдъ една голѣма пропастъ, казвамъ: „Нали казвашъ, че съмъ ти учителъ, ти ме обичашъ, хвѣрли се долу.“ Какво ще кажете? „Учителю, сериозно ли говоришъ?“ Той ще колѣничи долу и ще каже: „Сериозно ли говоришъ, моля ти се, не ме карай да се хвѣрлямъ долу, пусни ме!“ Колко отъ васъ ще се хвѣрлятъ? Ако той е ученикъ, изведнажъ ще се хвѣрли, ще увисне на нишката, и азъ ще го извадя. Азъ ще добия вече вѣра въ него, той въ моитѣ очи ще порастне, ще порастне

съ единъ метъръ въ моето съзнание и ще кажа: Този е ученика, на когото мога да разчитамъ. И онзи, който ще коленичи, и него ще зная. Другъ пъкъ ще каже: „Имай ме за отрѣченъ, още не съмъ готовъ, това е тежка работа, тежка наука, не е зарадъ менъ.“

Когато влизаме да служимъ на Бога, ще изпълнимъ Неговитѣ слова абсолютно, безъ никакво колѣбание! Всѣко колѣбание е разрушаване. Може да ни коштува живота, безразлично е, но ние ще кажемъ тази абсолютна истина и въ положителна и въ отрицателна форма. А туй въ църквата го наричатъ изповѣдь. Прѣдъ себе си човѣкъ най-първо трѣбва да се изповѣда. Ще съзнаешъ прѣдъ себе си, ще направишъ една изповѣдь, ще се върнешъ назадъ, ще си кажешъ: „Не говоря истината.“ Ще идешъ втори пътъ, и като се върнешъ, ще кажешъ: „Не говоря истината.“ Онзи, великия законъ на Духа, казва: „Не казвашъ истината.“ Втори, трети, четвърти пътъ, докато се задоволишъ.

Запримѣръ, има между васъ мнозина, на които дѣтетото отидѣ нѣкъдѣ и открадне нѣщо. Вие сте едно сѣмейство честно и почитено. Майката казва на дѣтетото си: „Ти сега ще вземешъ това нѣщо скришомъ, ще го повърнешъ, и нѣма да казвашъ нищо.“ Друга майка ще каже: „Ти ще го вземешъ, ще го върнешъ, и ще кажешъ истината, че си го открадналъ.“ Коя майка говори истината? – Втората. Ще си изповѣдашъ истината. Тази майка дава едно правилно възпитание на дѣтетото, че истината трѣбва да се казва. Взетата вѣщъ трѣбва да се върне.

Ако ви задамъ нѣкои упражнения и вие не ги направите, ще почнете да ми давате извинения, и ще кажете: „Азъ не можахъ да напиша нищо, много тежко ми бѣше, боленъ бѣхъ, дѣца, жена неразположени, имахъ нѣколко полица, уморенъ бѣхъ.“ Не, ще кажешъ пълната истина, защо не написа упражнението си. Ще кажешъ сжщинската истина. Не давай такива извинения, които не сж били причини за спирането на туй упражнение.

И тѣй, сега разбрахте първото правило: Равнодѣйствиващата сила въ свѣта, това е Истината. Всѣки отъ васъ, който иска да бжде ученикъ, нѣма да говори отъ нахалство, но ще говори истината за самата истина. У насъ има единъ великъ законъ, който ни застава да говоримъ всѣкога истината. У васъ има едно тънко чувство, и ако развиете туй тънко

чувство, когато извършите една постъпка, която не е права, то всекога ще почувствувате една малка тъга, една вътрешна скръбъ. Ще кажете: „Туй, което сторихъ, не е право.“ Дойде нѣкой човѣкъ, бутне ме, и азъ го бутна. „Защо се буташъ до менъ?“ Причината, за да му отвърна, не е въ това, че той е дошълъ до менъ и ме е бутналъ. Казвамъ: Защо се допрѣ до менъ? Не трѣбва да ме притѣснявашъ. Причината не е въ това, че се е допрѣлъ до менъ, че ме е бутналъ, не е и въ притѣснението. Ако нѣкоя млада мома, която обичамъ дойде до мене, може и да ме притѣснява, ще я бутна ли на страна? Ако туй притѣснение е причина на моето негодувание, трѣбва да я отстраня, но азъ казвамъ: „Може още да ме притѣснявашъ.“ Какъ е тогава? Значи, ние имаме извѣстно отвращение къмъ този човѣкъ. Тѣй сѣди въпроса. Ще му кажемъ: „Не те обичамъ, затуй не трѣбва да се допирашъ до менъ.“ На всички хора, които ни сж симпатични, всичко прощаваме, всичко имъ търпимъ, а които не ни сж симпатични и най-малкото не можемъ да понесемъ, къмъ най-малката имъ грѣшка сме възискатели. Тѣй сѣди истината. Туй е първото правило: ще се научимъ да бждемъ искрени. Азъ ви уча на единъ моралъ, който може да се приложи абсолютно, безъ никакво изключение! И най-хубавото правило въ свѣта е правилото, което нѣма изключение. Всички правила и закони, които иматъ изключения, не сж наши. Законътъ е законъ безъ изключение и правилото е правило безъ изключение. Въ нашитѣ правила, въ нашитѣ закони, въ нашитѣ постъпки нѣма изключения. Разбрахте ли? Запишете си това. Да не казвате: „Учителю, какво да мислимъ за нашия моралъ?“ Нашия новъ моралъ е: безъ изключение да говоримъ абсолютната истина, тѣй както тя е въ своята сжщина, тѣй, както е прѣдъ насъ, прѣдъ нашето Божествено съзнание. Само при едно такова съзнание вие можете да станете пръчки, да прѣбждвате на лозата. Само при едно такова съзнание може да прѣбждаме въ Христа. Защото Христосъ, това е една абсолютна истина въ себе си. Той казва: „Азъ съмъ пжтътъ, истината и живота.“ Абсолютната истина е Той. И ако искате всинца вие да прѣбждвате въ Него, Той подразбира да прѣбждвате въ тази школа.

Първо, тази равнодѣйствиваща сила ще я спазвате. Само така може да имаме една положителна наука. Нѣма да има мжнотия, която да не можемъ да понесемъ въ живота. Изгубимъ ли истината, всичко ще изгубимъ, и ще имаме една връзка отъ страдания. Ще имаме друга една свѣтлина - лѣжата, тя ще дойде на нейно мѣсто. И тогава се нанизватъ всички страдания, и работитѣ се усложняватъ, докато всичкитѣ наши лѣжи се разпрѣснатъ, и ние пакъ останемъ съ истината, че живота ни не е такъвъ, какъвто трѣбва да бжде. Сега, вие ще ми кажете: „Тѣй е, Учителю, хубаво е за онѣзи, които иматъ малко грѣхове, ами онѣзи, които иматъ много грѣхове какъ ще започнатъ да говорятъ истината?“ - И съ малко грѣхове, и съ много грѣхове е едно и сѣщо. Единия грѣкъ е родилъ многото грѣхове и многото грѣхове сж родили единия. Туй не е извинение. Щомъ си правилъ много грѣхове, ще правишъ и много добрини. Туй е законъ. Ако имашъ хиляди грѣхове ще кажешъ: „Господи, азъ ще направя за всички злини въ свѣта и толкова добрини. Всичко ще поправя тѣй, както Ти искашъ.“ Ще се повърнемъ и ще поправимъ. Може тази погрѣшка да ни коствува хиляди години, все едно: дойде ли да изпълнимъ волята Божия, дойде ли до истината, ние сме готови на всички жертви. Въ насъ волята е диамантена! Това разбирамъ азъ воля диамантена и бѣлия цвѣтъ. Когато казвамъ, че волята ни е диамантена, това значи: ние всѣкога сме готови да говоримъ тази Истина, която изразява Божията Любовь и въ която Богъ се проявява. Прѣстанемъ ли да говоримъ истината, ние изгубваме всичко. Найголемата радостъ на човѣка е да говори истината. Колко е приятно да бжде човѣкъ искренъ! Не откровенъ. Кое е по-хубаво, човѣкъ да бжде откровенъ, или искренъ? Ако човѣкъ е откровенъ, а не искренъ, то е едно зло. Откровенъ и искренъ не е едно и сѣщо нѣщо. Когато изучавате окултната наука и френологията, ще видите, че за искреностъта има единъ центъръ, а за откровеностъта - другъ центъръ. Откровени хора сж ония, които не сж скрити, а искрени хора сж ония, които сж съвѣстни. Откровения човѣкъ не е скритъ, не е потаенъ, а искрения човѣкъ е съвѣстенъ. Нѣкой човѣкъ обича да държи истината, той

не е скритъ. Тъй щото на откровеността произходътъ е единъ, а на искреността – другъ. Искреността произтича отъ единъ мораленъ законъ, а откровеността произтича отъ единъ полуинтелѣктуаленъ принципъ. Запримѣръ, азъ съмъ откровенъ, отивамъ да кажа нѣкому, че съмъ бѣденъ, разкривамъ своитѣ страдания, че жена ми, дѣцата ми сж болни, и искамъ вие да ми помогнете. Но въ тази откровеностъ има задна цѣль. Когато искренния човѣкъ разкрива всичкитѣ свои прѣстѣпления, въ него нѣма двѣ мисли, двѣ желанія. Та, азъ желая вие да бждете искрени и послѣ откровени. Ами че сегашнитѣ страдания сж създадени отъ невидимия свѣтъ, за да научи хората да говорятъ истината. И когато съврѣменнитѣ културни хора съзнаятъ, че пжтътъ, по който вървятъ, не е правъ, че тѣхнитѣ постѣпки не сж прави, че тѣхнитѣ мисли не сж прави, че тѣхнитѣ желанія не сж прави, когато всички съзнаятъ това, свѣта ще се оправи. Но сега, вземете всѣка една форма, всѣки единъ институтъ, той мисли, че туй, което държи е право. И затуй Писанието казва, че Богъ прави всичко ново, всичко старо се замѣнява. Старото небе, старата земя си заминаватъ. Старото небе, това е стария порядъкъ на нѣщата; земята е старата основа, на която този порядъкъ е билъ положенъ. Всичко туй се оттегля. Иде ново небе и нова земя, въ които царува абсолютната истина. Тъй, сега не мислете, че да говорите истината е тежко. Не е тежко, тежко е докато човѣкъ не знае. Но азъ ще ви приведа единъ фактъ. Когато крака ви е нормаленъ, васъ ви е приятно да ходите; но прѣдставете си, че вашия кракъ се изкълчи и ви боли, тогава вие нѣма да ходите по права линия, а ще се кривите, ще се кълчите. И ако ви питатъ, защо се кълчите? – Такъвъ ми е навика. Не, не, липсва нѣщо на крака ви. Този кракъ трѣбва да се намѣсти. Имашъ известна болка, за туй не можешъ да вървишъ по права линия. И ако ние не можемъ да говоримъ истината, куца ни нѣщо. Ще изправимъ всички наши хилави работи. Какъ? – Като влѣзе Любовта, тя ще намѣсти всичко. Ще намѣсти органитѣ на тѣхнитѣ мѣста, ще ги направи естествени. И тогава, чрѣзъ тия естествени органи, сили, способности, ние ще можемъ да живѣемъ единъ чистъ Божественъ животъ. И какъвъ

ще бжде този Божественъ животъ? Азъ ще ви кажа сега. Вие иматъ красива дъщеря. Ще ви прѣдставя работата тѣй: обичамъ дъщеря ви, нали? Но вие не ме обичате, иматъ съображения. Е, допуснете сега, че азъ съмъ ученикъ на окултната школа, и направя вашата дъщеря да умрѣ. Вие пазите дъщеря си затворена, тѣй, прикрита - за цѣлувки. Казвате: „За всѣки другъ, но не и за този вагабонтинъ.“ Умрѣ тя, привидно умрѣ тя. Азъ пращамъ отдалечъ едного, който ви казва: „Има единъ човѣкъ, който може да възкреси дъщеря ви, да я оживи.“ И ако азъ дойда, цѣлуна дъщеря ви, и тя оживѣе, ще ми се сърдите ли? Не. Ще кажете: „Господъ здраве да ти дава.“ Тѣй щото въ нашата наука ние всѣкога даваме отъ нѣщата, които носятъ животъ въ себе си. Разбирате ли? Сега, всички нѣща отъ истинския животъ сж много извратени. Когато се говори за цѣлувка, тя е просто единъ символъ на живота. Символъ е тя. Та, по правия пѣтъ на Истината, ще се задоволятъ всичкитѣ ваши копнѣжи; най-възвишенитѣ ваши копнѣжи ще бждатъ задоволени по единъ правиленъ начинъ, и за вашето добро и за доброто на вашитѣ ближни. Нали сме удове единъ на другъ? Ако сме удове на това Христово тѣло, това тѣло трѣбва да функционира, и всѣки единъ удъ въ насъ трѣбва да функционира правилно, да бжде изразъ на Божествената Истина, за да се всѣли Христовия Духъ въ насъ. И когато дѣйствувашъ съ Истината, Духа на Христа ще се всѣли въ тебе. И тогава Духа ще каже: „Не бой се, ние сме съ тебе, говори Истината.“ И тогава всѣки удъ ще бжде изразъ на истината. Защо трѣбва да говоримъ истината? - Защото Христосъ ще бжде съ насъ. Ние може да сме много малки, но когато говоримъ Истината, Той ще каже: „Моя Духъ е въ васъ, и азъ ще се застъпя заради тази Истина, която говорите!“ Не сме сами въ свѣта и вие не сте сами. Та, сега не мислете. Въ тази школа има възможность, единъ день, като говорите истината, да постигнете онова, което желаете. Но се иска не желѣзна воля, нито гранитна, а диамантена воля. И бѣлъ цвѣтъ се изисква! Сега разбирате ли ме добрѣ? (Разбираме). Сега, нѣкои отъ васъ ще кажатъ; „То е тѣй, но ние не можемъ.“ Не, новия животъ започва! Ученика на школата трѣбва да живѣе така. Не живѣе ли така, той не е ученикъ. Казвамъ ви

правилото, само така трѣбва да живѣете. Нѣма кой да ви контролира, нѣма да туряме детективи, стражари да ходятъ подиръ васъ. Ние имаме стражари, които ходятъ вжтрѣ, и всичко знаятъ. Отвѣнъ ние нѣмаме нужда отъ стражари, ние имаме такива отвжтрѣ, каквито свѣта не е виждалъ. И всичко се хармонира въ всичкитѣ негови подробности. Не си правете илюзия, че всичкитѣ ваши постѣпки, мисли, дѣйствия, желаня въ школата ще се хармониратъ. И нѣкой пжтъ вие ще ни създадете работа, слѣдъ като изгубите живота, да изтриваме петната. Ще ни дадете работа, ще кажете: „Не искамъ да бъда ученикъ на школата.“ Не, не, нѣма нищо по-хубаво отъ това, да бъде човѣкъ ученикъ на тази велика Божествена школа! Човѣкъ ще израстне прѣдъ себе си, ще стане едно същество възвишено. Това е морала на тази школа, и влѣзете ли вжтрѣ, каквито погрѣшки иматъ, ще се стараете да ги изправите, и то не на половина, а абсолютно. Сега, отъ васъ, ученицитѣ, искамъ прѣзъ цѣлата година да изправите всичкитѣ погрѣшки, които познавате въ вашия животъ, а които не познавате, тѣхъ оставямъ на страна, но които сж изникнали въ свѣтлината на съзнанието, трѣбва да ги изправите, и нѣма извинение вече, ще ги изправите! Какъ? Съ Любовта може моментално да ги изправите, въ единъ день, въ единъ часъ, въ една минута всичко може да изправите. И азъ ще ви направя единъ опитъ, правилъ съмъ тѣзи опити много пжти, и сега мога да ви направя този опитъ, но първо вие ще се опитате, че като не можете, тогава азъ ще го направя. Тѣй както изкарахъ тия 104 души на Мусала, така, по сжщия начинъ, ще изкарамъ и васъ, ще ви направя опита. И като го направя, ще го видите тѣй, както видѣхте опита на Мусала. Тукъ нѣма никаква човѣшка мисль, опитъ е. Истината ще говоримъ всички. Всички ще бъдемъ искрени! И свѣта ще почувствува, че дѣйствително тия хора сж ученици на Бѣлото Братство. Ние не се хвалиме съ своитѣ начинания. Въ началото на живота може да има погрѣшки; тѣ сж привидни за насъ. За насъ е важна крайната цѣль – Истината. Да сме смѣли, да говоримъ истината. Онзи, който говори истината, той е човѣкъ отъ Бѣлото Братство. (Запитватъ: ако нѣкой не ни говори истината, трѣбва ли да му кажемъ: „ти не говоришъ истината!“) Ако те пита, кажи

му направо. Ако те пита: Ти какво мислишъ, азъ говоря ли истината? – Не говоришъ вѣрно. Ще му кажешъ: „Братко, не говоришъ истината.“ Тѣй ще му говорите: Ще ме простите, ще ме извините, но азъ ще кажа онова, което е въ мене, да го не крия, чувствавамъ, че ти не говоришъ истината. Не че съмъ правъ, тѣй чувствавамъ сега, изказвамъ своитѣ чувства. Трѣбва да бждемъ мълчаливи въ работата. Щомъ се измѣнятъ моитѣ чувства, тогава, като ме питашъ какъ мисля, ще ти кажа: „Сега чувствавамъ, че говоришъ истината.“ И той ще се зарадва. „Чувствавамъ, че не говоришъ истината.“ Слѣдъ една година дойдешъ: „Чувствавамъ, че говоришъ истината“. Казвамъ ти, защото ме питашъ, а ако не ме питашъ, азъ ще мълча, нѣма какво да нарушавамъ общитѣ правила. Нѣкой грѣши тамъ – не се занимавай съ неговитѣ грѣхове; ти си върви по пѣтя, не е твоя работа, ако ти се спирашъ, ти прѣчишъ на своята еволюция. Ако тамъ нѣкой волъ се разлага, че мирише, ще се спрѣшъ ли да плачешъ за вола, че мирише? Затвори си носа, и върви, съ вола да се разправятъ орлитѣ и кучетата. (Запитватъ: ако ни питатъ за нѣща, които не трѣбва да разправяме, какво да кажемъ?) Щомъ питатъ за нѣща, които не засѣгатъ истината, нѣма да говоримъ. За насъ важатъ само нѣщата, които сж въ връзка съ истината. Всички нѣща извънъ истината, не ни интересуватъ. Че нѣкой обича да лъже, това е умрѣлия волъ; че нѣкой обича да насилва, това е умрѣлия волъ; че нѣкой обича да забогатѣва, това е умрѣлия волъ, този, който се вмирисалъ, той е извънъ тѣлото. Само здравитѣ сж въ тѣлото. Който казва: „Азъ ще работя за себе си“, той е въ стария животъ. Който казва: „Азъ ще работя за Бога“, той е въ новия животъ. Въ новия животъ, като ти забѣлѣжи нѣкой нѣщо, нѣма да кажешъ: „Азъ ще живѣя за себе си“, а ще кажешъ: „Братко, азъ ще се саморазвивамъ, ще изразя Божествения животъ, почакайте ме. Въ какво не съмъ ви послужилъ?“ Ще ми направите единъ упрѣкъ: „Господинъ Джновъ, онзи день, като дойдохъ въ дома ти, бѣхъ гладенъ, ти си направи оглушки, яде, а менъ не покани.“ Ще му кажа: „Братко, азъ ще поправа погрѣшката си, ела утрѣ.“ И като дойде, ще му сложа, ще го питамъ: Доволенъ ли си сега? Ако той е недоволенъ, ще му кажа: „Ела и другъ пѣтъ при менъ“, докато най-

послѣ остане доволенъ. Ела при менъ, това е законъ, ще ти направя услуга, понеже ти си отъ това Братство, азъ ще изпълня правилото тѣй, както истината го изисква. Безъ никакво изключение. Всичко, каквото бихъ направилъ за тебъ, ще го направя тѣй, както за себе си го правя, безъ изключение. Ще те обичамъ, както себе си. То е законъ. Азъ ще му кажа истината, тогава и той ще ми каже истината. Като почнемъ да си казваме истината, ще почнемъ да изправяме нѣщата. Ами, че това е моралъ! Запримѣръ, азъ съмъ повишилъ тона си нѣкъдѣ малко. Казвамъ: „Не трѣбваше такъвъ тонъ, и безъ да си повишавахъ тона, можехме да се разберемъ.“ Азъ взимамъ съвременната механика: единъ гвоздѣй може да се закове съ малъкъ камъкъ, но мога да взема единъ голѣмъ чукъ и да разбия и дѣската. Ако този малъкъ гвоздѣй мога да закова съ малъкъ чукъ, защо да го зачуквамъ съ голѣмъ? Ще взема малъкъ чукъ. Малъкъ чукъ за малъкъ гвоздѣй. Сега, искамъ отъ васъ за малки гвоздеи – малки чукове, а за голѣми гвоздеи – голѣми чукове.

Значи, прѣдстои ни една сериозна работа. Приятно е човѣкъ да оправя своитѣ погрѣшки. Нѣкой пѣтъ е приятно човѣкъ да оправя погрѣшкитѣ и на други хора. Ама знаешъ ли какъ се изправятъ погрѣшкитѣ на други хора? Има въ свѣта такива индивиди! Азъ знаа, има такъвъ случай: дойде нѣкой и ми се оплаква, че билъ бѣденъ, страдающъ, бждеше нѣмалъ, иска да му помогна да живѣе добръ. Азъ не му казвамъ, че ще му помогна, опитвамъ го. Не е хубаво да давашъ всѣкога. Той не знае, азъ ще си помисля, и ще отида да разплатя всичкитѣ негови дългове и ще взема полицитѣ; послѣ скришомъ му изпратя нѣколко чувала брашно. Подобри ли се положението му? Такъвъ човѣкъ носи скърбитѣ на други хора, изпразва своята каса. Ще кажете: „Ама като правимъ тѣй, какво ще стане съ насъ?“ Като правимъ тѣй, ще възкрѣснемъ, а понеже сега не правимъ тѣй – умираме. Така, има души, има духове отъ невидимия свѣтъ, които тайно, горѣ отъ небето, напуцатъ своето положение и помагатъ. И ти, като се оплачешъ, тѣ ти подобрятъ положението, а ти казвашъ: „Нѣкой щастливъ моментъ е дошълъ.“ Този щастливъ случай е, че нѣкое разумно същество, като си му разправялъ, казва: „Господъ нѣма да уреди работитѣ, ча-

кай азъ да ги уредя." Не че Господъ нѣма да ги уреди, но Господъ казва: „До мене се изпраща една молитва, кой отъ васъ ще изпълни моята Воля?" И Божествената мисълъ се прѣдава отъ най-висшитѣ свѣтове, докато дойде до земята. И тази мисълъ хлопа нѣкому, но той не иска да изпълни Волята Божия. Другъ пъкъ казва: „Менъ ме имайтѣ отрѣченъ." Иде при другъ, той казва: „Готовъ съмъ, Господи." Кой си ти? – Иванъ Стояновъ. Господъ пише: Иванъ Стояновъ извърши волята ми. Турете името му на книга, запишете го за възпомѣнание, та, като дойде при менъ, азъ ще имамъ единъ обѣдъ съ него. Тѣй пише Господъ въ книгата си. Това е правило въ школата. Това сж морални правила, които дълбоко ще вложите. И само така ще дойдемъ до другата страна на школата за изучаване на природнитѣ сили, и впрѣгането имъ въ работа. Само когато обработуваме въ васъ диамантена воля и бѣлия цвѣтъ, тогава ще пристѣпимъ къмъ втората частъ на школата, която се нарича бѣла магия. Но тамъ се иска диамантена воля, която прѣдъ нищо не се огхва. Само при такава воля ние може да правимъ велики опити въ природата. А при сегашната воля, желѣзна и гранитна, ще имаме само насилие и пражъ ще дигаме. Сега, отъ всинца ви искамъ диамантена воля, и като се срѣщнете, ще казвате: „Нашата воля е диамантена и нашия цвѣтъ е бѣлъ." Има ли сега нѣщо мъчно? – Нѣма. За Любовта нѣма мъчни работи. Азъ искамъ всички да станете млади; не да станете млади, ами ще бждете млади. Искамъ сега, като се върнете по домоветѣ си, да носите въ себе си прѣзъ тази година, тази връзка на любовта. Ще правимъ малки опити. Само микроскопически погрѣшки ще има. Има погрѣшки, които ние не считаме за непоправими, стига волята да е диамантена. Постоянно изправѣне, изправѣне. И като изправимъ всичко, ще внесемъ новия животъ, ще внесемъ новата Любовъ, ще внесемъ новата Мждростъ, ще внесемъ новата Истина. И ние туряме вече една велика основа, върху която можемъ да градимъ Божествения законъ. Любовъ, Мждростъ и Истина, това е великата основа, върху която ние ще градимъ своето бждеще. И тогава ново небе и нова земя ще се създадатъ върху тия три велики принципа, тѣ сж правила на школата. Тогава ще чуете гласътъ: „Азъ съмъ Пятътъ,

Истината и Живота." Пжтътъ е Любовта. Който има любовъ, само той пжтува отъ мѣсто на мѣсто. Нали искате да любите? Пжтя какво е? - Любовта е пжтътъ. Истината е равнодѣйствуващата сила, която отмѣрва този пжтъ, а животътъ осмисля. „Азъ съмъ пжтя“, казва Христосъ, това е Любовта. Може да искате да любите - пжтя, това е Любовта. И тѣй, азъ казвамъ: Азъ съмъ пжтя, истината и живота! Това значи: Азъ съмъ Любовта, отъ която изтича Истината, и живота, който изтича отъ тази Истина, който я осмисля. Имате ли Любовта, Истината ще дойде; имате ли Истината, живота ще дойде; имате ли живота, започва растенето, развиването на сили, способности, щастие, блага. На това Божествено дърво всичко въ свѣта почва да расте безъ колѣбание, абсолютно безъ никакво колѣбание! Безъ никакво изключение, безъ страхъ и безъ тъмнина. Ще приложите новото учение, и ще кажете: Казано и свършено! Ние ще изпълнимъ волята на нашия Господъ на Любовта, Мждростъта и Истината безъ страхъ и безъ тъмнина. И въ насъ ще живѣе и ще се проявява Духа Христовъ. Ние и Той ще бждемъ едно. Той и Отецъ ще бждатъ едно, и всинца ще бждемъ едно. Едно ще мислимъ, едно ще дѣйствуваме, заедно ще се радваме и веселимъ.

Имаше зададени 10 теми. Кои отъ васъ се задължиха да пишатъ? Нѣкои задачи ще приложимъ за идущата година. Колко е часа? - Шестъ часа. Да свършимъ!

Нѣма Истина, като Божията Истина, само Божията Истина е Истина.

Сега, полѣка ще станемъ, за да идемъ на вечеря.

Утриненъ нарядъ

Съборни Бесѣди В.Търново

22 Августъ 1922 год. Вторникъ 5 часа сутринъта.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.

2. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.

3. Нѣма Мждростъ като Божията Мждростъ, само Божията Мждростъ е Мждростъ.

4. Начало на мъдростта е любовта. Тя носи веселие и радост за човешкитъ сърдца.

Възлюблѣни, сега сме, чада Божии.

Пѣйте Богу, пѣснопейтѣ на името Му.

Всѣко дихание да хвали Бога.

Да се веселятъ небѣсата, и да се радва земята. Душата ни ще се вѣсели въ Неговото присѣствие.

5. Благославяй, душе моя, Господа.

6. Азъ съмъ истинската лоза, вие прѣчкитѣ. Който прѣбжда въ менъ, и азъ въ него, той принася плодъ много.

Коленичихме на дѣсното колѣно въ размишление върху тия изрѣчения.

Въ сщцото положение изговаряме и слѣднитѣ изрѣчения:

7. Начало на нашата любовъ е Божията Мъдростъ. Начало на нашата мъдростъ е Божията Любовъ.

8. Отче нашъ.

9. Молитвата на Духа.

10. Запишетѣ си слѣдния стихъ: Богъ на Господа нашего Исуса Христа, Отецъ на славата, да даде вамъ Духъ на прѣмъдростъ и на откровение, за да Го познаете, и да просвѣти сърдечнитѣ ваши очи, за да познаете каква е необятната надежда на призванието Му, и какво е богатството на прѣславното Негово въ свѣтитѣ наслѣдие – „проявената Негова Мъдростъ“, изявеното Негово Слово.

11. Гимнастически упражнения.

Работа за новия животъ

Съборна Бесѣда В.Търново

22 Августъ 1922 год. Вторникъ 10 часа
сутринята.

Да започнемъ пакъ упражнението съ буквата „а“, да опитаме кждѣ има пукнатини въ съзнанието ви. Ще имаме окултното упражнение съ буквата „а“.

(Пяхме упражнението съсъ слѣднитѣ движения: дѣсната рѣка прострѣна подъ наклонъ и послѣ я завъртаме напредъ, като образуваме надъ главата кръгъ).

Сега, поемете въздухъ, че тогава ще пѣемъ. Двѣтѣ ржце прострѣни напрѣдъ, послѣ поставени горѣ надъ главата съ допрѣни прѣсти. Двѣтѣ ржце настрана, послѣ надъ главата, и обливане.

Туй е единъ методъ за възпитание на дѣцата въ бждещата школа. Когато се учи музика, учителитѣ ще възпитаваатъ дѣцата по този методъ най-малко половинъ часъ. Нѣкои отъ учителитѣ могатъ да употребятъ този методъ съ ученицитѣ си. Като влѣзешъ при дѣцата, не започвай изведнажъ да ги учишъ, но около 10-15 минути направи едно упражнение, за да се хармонира съзнанието имъ подъ влиянието на музиката. Упражненията съ буквитѣ „а“ и „о“ можемъ да замѣнимъ съ думи - хармонично съчетани думи трѣбва да намѣримъ. Трѣбва да приготвимъ такива окултни упражнения, такива нѣма още прѣведени; окултна музика нѣма още въ Европа, сега се заражда тя. Единственитѣ окултни пѣсни, които имаме, то сж сега нашитѣ. Навсѣкждѣ имате съврѣменни пѣсни съ мажорни и минорни гласове. Минорната музика всѣкога изразява дълбочина на сърдцето, а тази дълбочина е потрѣбна; мажорнитѣ тонове даватъ сила, интензивностъ.

Е, днесъ ще слушате този братъ, грузинеца, който прокарва тази идея. Той съсъ своята цигулка иска да покаже, че свиренето може да се употребѣи окултно. Това зависи отъ душата на музиканта. Ако неговата душа е окултна, той може да изрази идеитѣ си окултно. Затуй, азъ бихъ желалъ, всички мои ученици да знаятъ да пѣятъ и да свирятъ. Ако не могатъ да свирятъ, поне да знаятъ да пѣятъ. Онѣзи, които не знаятъ да пѣятъ, ще могатъ да бждатъ само слушатели, оглашени, но ученици, безъ музика не могатъ да бждатъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае да пѣе!

Запитватъ: Нѣма ли изключение отъ това, защото има братя и сестри, духовно издигнати, които не знаятъ да пѣятъ и да свирятъ? - Все имъ липсва нѣщо, все имъ липсва едно благородно чувство.

И тѣй, ние ще употребимъ музиката, като срѣдство за възпитание.

Послѣ, има много свѣтски пѣсни, които въ сщностъ не сж пѣсни. Защо? - Защото тѣ сж тѣй нагласени,

че не упражняватъ изискуемото влияние. Класическата музика е друго нѣщо, нея ще изучаваме отъ ждѣто и да е.

Всѣки отъ васъ знае пѣсенъта „Животъ прѣизобиленъ“. Който има хубавъ гласъ, нека изпѣе „Животъ прѣизобиленъ“. Ако искате да заставите нѣкого да пѣе, той трѣбва да има вдѣхновение. Нѣкой братъ или нѣкоя сестра, която има вдѣхновение, да я изпѣе, ако дойде Духътъ; ако не – нѣма нужда.

(Единъ братъ изпѣ пѣсенъта). Хайде сега всички да я изпѣемъ. (Изпѣхме я). (Учителътъ изпѣ едно хубаво окултно упражнение). Гласа на туй упражнение е окултно нотиранъ. Като сте неразположени, сѣднете да си изпѣйте едно хо-хо-хо, хо-хо-хо, и всичко ще ви мине. При тази окултна музика се случва, че между двѣтъ части има близость, тѣй че като изпѣете първата, втората частъ сама изпжква. А при послѣдното упражнение изведнажъ има едно повишение. Туй сж двѣ състояния на съзнанието. Между двѣтъ части нѣма връзка. Исиска се воля, да знаете законитѣ на съединението, за да можете пакъ да се върнете. Често нѣкоя мисълъ у васъ се скжса, вие изпуснете извѣстна нишка, тя се загуби, и не знаете какво сте мислили. Тогава прѣкарвате единъ прѣходенъ периодъ, и затова не можете да знаете. Този прѣходъ е положението на човѣкъ, който е живѣлъ въ най-низко състояние, и иска да се качи горѣ, но като се качи горѣ, не знае какво да прави. Съединителна нишка ще туримъ сега!

Всѣко едно отъ тия окултни упражнения събужда вжтрѣ въ човѣка единъ импулсъ. Това хо-хо-хо дава извѣстно настроение. Измѣните ли го – ще дойде друго настроение. Запримѣръ о-о-о, то значи: Е, ти ще направишъ тази работа. А хо-хо-хо значи: Хо-хо-хо, и оттатѣкъ ще мина. Туй е отговоръ – една положителна мисълъ. На пѣсенъ ще опитваме това. Нѣкой казва: „Ти ли си дошълъ тукъ да оправяшъ свѣта?“ Ние ще му кажемъ: Хо-хо-хо, хо-хо-хо. И въ училището идната година тѣй ще имъ пѣемъ, и музика ще имаме. И когато тѣ излѣзнатъ, ние ще имъ духаме, и ще имъ свиримъ, и ще пѣемъ нова пѣсенъ. Азъ ще ви дамъ пѣсни, но трѣбва да имате чутко схващане. Въ пѣнето влизатъ не само половинки, но и четвъртинки тонове.

Изпяхме първата част на упражнението „Firfürfen“. Това е първия прѣводъ на физическото поле. Той е за мъжете. Това сж чувства на мъжа. Туй упражнение е за човѣкъ, който е погълнатъ въ материята, да го събудишъ. Той е потъналъ вжтрѣ въ земята. Единъ тежъкъ човѣкъ, който е потъналъ въ земята съ мисълта си, само тѣй ще го събудишъ. Слѣдъ това идва втората частъ, по-високитѣ вибрации, противоположнитѣ вибрации, вибрацитѣ на любовта. Ти си недоволенъ, твоето състояние е несносно, ти търсишъ начинъ какъ да го удовлетворишъ. Трѣбва да се роди у тебе едно желание да го прѣдолоѣшъ, по какъвто и да е начинъ да се подигнешъ, а това ще постигнешъ, като пѣшъ. Когато човѣкъ почне да пѣе, то е единъ признакъ, че въ пѣенето душата му търси методъ, начинъ, какъ да се подигне. Днесъ е вторникъ, не можемъ да изпѣемъ втората частъ на тази пѣсенъ (firfürfen), защото е войнственъ день, марсовъ день, влиянията сж войнствени. Ти въ войната, между грѣмотевици, топове, ножове, не можешъ да пѣешъ. Изпѣйте първата частъ - firfürfen. Прѣводъ: Всичко вече азъ свѣршвамъ въ свѣта.

Въ окултното пѣние се изисква абсолютна свобода на чувства, на мисли, и на всичко у насъ трѣбва да дадемъ естественъ изразъ, тѣй, Божествено да бжде всичко. Ние се връщаме къмъ Божествения животъ, чистия, свѣтия, неопетнения животъ. И чрѣзъ тази окултна музика азъ искамъ да върна красотата на вашитѣ лица, на вашитѣ очи, рѣце, крака, да стане тѣлото ви Божествено. Разбирате ли? Туй е красота! Това ще възстановя. Чертитѣ на лицето ви трѣбва да добиятъ единъ реаленъ изразъ. Това не е една философия за небето. Небето е тукъ. Туй, което Богъ е създалъ, трѣбва да го възстановимъ - да повърнемъ тази първоначална Божествена чистота, затуй Богъ сега гради. Ако ние владѣемъ тия природни сили, трѣбва да възстановимъ Божественото у насъ, и да кажемъ: „Господи, туй, което развалихме, поправихме го, и сега можешъ да присѣтствувашъ въ насъ.“ Да съградимъ този храмъ въ насъ, макаръ да струва милиарди, и да кажемъ: „Господи, сега ще ти служимъ съсъ всичкото си сърдце, съсъ вси-

чкия си умъ, съсъ всичката си душа и съсъ всичката си воля." Туй е задачата ни, и когато съградимъ храмоветъ си, ще имаме въ свѣта една истинска религия – въ всѣки човѣкъ ще става богослужение.

Азъ ще видя, дали ще ми остане врѣме, да дойдемъ до окултно произнасяне на думитъ, да знаемъ какъ да произнесемъ една дума. Всѣка една дума си има тонъ, по който тя трѣбва да се произнася, както въ музиката. Всички думи въ езика сж нагласени по извѣстни ключове, и когато ученика влѣзе въ школата, трѣбва да намѣри тѣзи ключове. И неговата рѣчь ще бжде нагласена съобразно съ тия окултни ключове. Нагласена ли е, ще забѣлѣжите, че вашата рѣчь има най-първо съдържание и смисълъ. По формата си на първо време ще куца, но ще има съдържание и смисълъ. Най-послѣ ще дойде формата. И въ свѣта е така. А хората искатъ за всичко форма. Бѣдния човѣкъ не може да направи единъ палатъ. Той трѣбва най-първо да събере паритъ, да стане силенъ, и слѣдъ като забогатѣ, да прави кщцата. Когато ти станешъ богатъ, силенъ, ученъ, тогава ще бждешъ въ състояние да прѣдадешъ своята форма. Единъ религиозенъ човѣкъ започва да се подвизава, и му казватъ: „Трѣбва да туришъ най-красивата форма.“ Не, най-послѣ ще създадешъ красивата форма. Нѣкои казватъ: „Говоретъ ни една красива рѣчь по форма.“ Не, не може така, ние ще постѣпимъ глупаво, най-първо ще туримъ съдържание и смисълъ въ нашата рѣчь, и най-послѣ форма. Може да живѣешъ въ палатъ и да се хранишъ съ лукъ и чесънъ, а може да живѣешъ въ колиба, и пакъ да си богатъ. Първо ще живѣешъ въ колиба, но ще се хранишъ добрѣ, а послѣ може да те туримъ и въ дворецъ, защото и князъ може да живѣе въ колиба. А може да те туримъ и въ палатъ, защото палата не показва богатство, както и колибата не показва сиромашия. Тѣ сж нѣща относителни.

Пазѣте законитъ, окултнитъ закони!

Въ човѣка, при сегашното му състояние, има три течения. Азъ ги опрѣдѣлямъ тѣй: животинско, човѣшко и ангелско течение, а Божественото течение идва сега. То засѣга повърхността на човѣшкия животъ. Когато въ насъ заговори Божественото, то трѣбва

да бжде събудено отъ Божествения Духъ. Никоя друга сила не може да събуди Божественото. Божественото само по себе си ще се прояви. Трѣбва да знаемъ подъ какви влияния сж нашитѣ мисли, защото тѣ могатъ да дойдатъ подъ влиянието и на животински течения. И хората упражняватъ извѣстно влияние, и ангелитѣ упражняватъ извѣстно влияние, както и свѣтитѣ. Никой не може да ги избѣгне. Не мислете, че можете да избѣгнете отъ влиянието на животнитѣ. Всѣки моментъ трѣбва да знаете кои влияния прѣобладаватъ въ вашето съзнание. Запримѣръ, гнѣвенъ си: блѣскашъ, удряшъ, чукашъ. Подъ влиянието на кои течения си? – На животинскитѣ течения. Ако ритате, вие се намиратѣ подъ влиянието на теченията на коня, ако бодете – на кравата, ако дращите, хапите – все сте подъ влиянието на животни съсъ или безъ рога. Всички животни колективно влияятъ. Като дойде влиянието на хората, то ще измѣни състоянието ви, ще почнете да мислите. Като дойде ангелското влияние, вие ще знаете да изправите поведението си и ще си кажете: „Не е този пжтя.“ Веднага ще сте готови да изправите поведението си. Тогава чувствуваме въ себе си сила. Като дойде Божественото, тогава се чувствуваме силни, мощни. И тогава знаете ли какво е правилото? Когато дойде Господъ, т.е. когато повикаха Христа да излѣкува едного, Той затвори вратата, изпжди всички, а остана Той самъ съ болния. И когато дойде Христосъ да ви лѣкува, Той ще изпжди всички. „Ама, Господи, ние сме майка, баща.“ – Не, не, всички навънъ! Да остане само този, който е необходимъ за твоего лѣкуване. Останатъ ли други, тѣ ще развалятъ работата. Самъ ще останешъ за да разберешъ онѣзи велики тайни. Човѣкъ трѣбва да остане самъ въ душата си.

Сега, на онѣзи отъ васъ, които сж земледѣлци или градинари, ще имъ дамъ да направятъ слѣдующия малъкъ окултенъ опитъ прѣвъ тази година. Отдѣлете си едно мѣсто отъ $\frac{1}{4}$ декаръ, 1 декаръ или 100 м²., на сейте го съ жито, и когато расте то, ходѣте често, обикаляйте туй мѣсто, четете си, молѣте се на Бога, и туй жито, което е расло подъ вашитѣ молитви, съберѣте го, направете хлѣбъ, нахранете нѣкои хора и вижте каква разлика има между този хлѣбъ и другия, и

какво влияние ще окаже той. Другъ опитъ: имате нѣкоя слива, която ражда; ходѣте при нея всѣки день, пращайте ѝ хубави мисли, когато зрѣятъ плодоветъ ѝ. Когато узрѣятъ, дайте тѣзи плодове на онзи, когото обичате, и ще видите, какви резултати ще произведе. Своитѣ мисли и желаня ние можемъ да ги влагаме навсѣкждѣ. И който дойде въ нашия дворъ, знаете ли какво влияние, ще усѣти? – Всѣки ще се усѣща добръ разположенъ, цѣлата атмосфера ще се различава отъ външната – голѣма разлика има въвъ влиянията. Та, вие ще се стараете да влагате тия влияния и всѣки отъ васъ ще бжде носителъ на тия сили, на тия закони, които трѣбва да прилагате. Всѣки може да образува едно малко изворче. Почне ли да извира, то ще отвори пжтъ, ще се стичатъ други, и послѣ ще се разширятъ, и цѣлата околностъ ще се покрие съ растителностъ. Тукъ изпжкналъ единъ човѣкъ въ единъ градъ, тамъ другъ, и всички ще почнатъ да растатъ и да зрѣятъ на това Божествено слънце.

Помнете закона: съ любовь се дѣйствува по единъ начинъ, безъ любовь се дѣйствува по другъ начинъ!

Туй е за ученицитѣ на окултната школа. Тѣзи правила, които ви давамъ, не ходѣте да ги опитвате въвъ свѣта. Приложете ги върху себе си, до като въвъ васъ не остане абсолютно никакво съмнѣние. Аз ви ги предавамъ, но у васъ може да се зароди едно съмнение. Ще направите най-напрѣдъ единъ опитъ, той излѣзе несполучливъ, втори, трети все несполучливи, казвате си: Тази работа може да не е тѣй, както се говори. – Не, тѣй е, тѣй е, абсолютно нѣма никакво изключение. Разбирате ли? Нѣкои ще кажатъ, за мене, че вчера, тамъ, въ читалището, понеже бѣха все негови хора, пазиha го. Азъ да ви кажа: прѣди двѣ години бѣхъ въвъ Свищовъ, дѣто комуниститѣ ме пазиha, понеже поповетъ пакъ бѣха нагласили нѣщо. И попове, и стражари имаше. Азъ бѣхъ на сцената. Става единъ отъ публиката и ми казва: „Ти трѣбва да напуснешъ туй мѣсто тамъ на сцената.“ Чувамъ по едно врѣме „пиу, пиу!“ – Идва единъ комунистъ, хваща за гушата този, който идваше да ме смене отъ сцената и му казва: „Ти ще мълчишъ!“ Другиятъ казва: „Какво стои този тамъ на сцената, 100 души го вардятъ!“ И послѣ комунисти-

тѣ казватъ: „Благодарете, че ние ви помогнахме.“ Че вие сте хората, които трѣбва да помогнете. Защо така? – Защото Богъ живѣе въ всичкитѣ сърдца, и каквото каже, всичко става, нѣма изключение. Винаги ще живѣешъ по Божия законъ, заради Бога. Разбирате ли? Богъ живѣе въ мечката и ѝ казва: „Ти нѣма да го плашишъ“. – Ще слушамъ. „Ти нѣма да го плкнешъ“. – Добрѣ, така ще направя. „Ще минешъ мълкомъ, нѣма да го плашишъ, защото сърдцето му е много страхливо“. Мечката казва: „Слушамъ, Господи“. Ще се отбиешъ малко въ гората, ще кажешъ: „Мини.“ А ние казваме: „Мечката се оплашила.“ – Не, тя не се бои, но слуша какво ѝ казва Господъ. Тя казва: „Понеже се плашишъ, ще се поскрия малко въ гората, и послѣ пакъ ще си продължа пжтя.“ Хорскитѣ мечки сж 100 пжти по-опасни, отколкото горскитѣ мечки. Туй е безъ обида.

Изобщо, вие не се интересувайте най-първо за общественото мнѣние, но се интересувайте за мнѣнието, което Господъ трѣбва да има за васъ. Какво трѣбва да бжде мнѣнието на Господа на живата Любовь, какво мнѣние Тя трѣбва да има заради васъ, туй е важно! И когато азъ мина покрай васъ, вие ми казвате: „Учителю, вие не ме обичате!“ Знаете ли какво ще ви кажа? Сърцето ви е толкова малко, какво да вложи въ него? Направете си по-голѣмо, по-широко сърдце, че да ви туря нѣщо въ него! То едва съдържа 10 грама, какво ще туря въ него? Ако рѣка да го насиля, ще го пукна, и тогава вие ще свършите съ живота си. Ако една муха кацне на прѣста ми и казва: „Учителю, искамъ да ме обичашъ!“ Какъ ще изявя любовта си къмъ нея? Понеже крилцата ѝ сж много мекички, ще я пипна така лѣкичко отгорѣ, отгорѣ, да не ги смачкамъ. Туй е любовь. Друго, което мога да направя, то е, че ще взема една клѣчица за чистене на зжби и съсъ върха ѝ ще извадя малко отъ медаца, който имамъ и ще ѝ дамъ. Тя ще каже: „Учителя ми даде отличенъ обѣдъ.“ Но, ако азъ рѣка да дамъ и на васъ толкова, колкото на мухата, какво ще кажете? На мухата, като ѝ сипя толкова, ще свърши работа, но ако на васъ дамъ толкова, съ такава микроскопическа частъ, нѣма да се свърши работата. Е, при това питамъ сега: какво се казва на едно мѣсто въ Писанието? – „Прави правете пжтищата Господни!“

Та, гледайте да имате мнѣнието на Божествената Любовъ. Това е важно за всинца ви. Мнѣнието на Божествената Любовъ. Всѣки денъ я питайте: изменила ли си е мнѣнието за васъ? Щомъ Любовта си измени мнѣнието за васъ, въ душата ви ще стане една коренна промѣна. (Сега, малко неудобство имате, слънцето ви малко прѣпятствува).

Изпѣйте пѣсенята „Firfürfen“. (Изпѣжме първата частъ отъ упражнението). Ще знаете, че тя е за вторника.

Ако имаме една поляна, и всинца да се наредимъ въ една верига и запѣемъ заедно, въ хоръ, тази пѣсенъ, знаете ли какво може да стане въ единъ часъ? Като направитѣ опита, ще видите какво може да стане. Трѣбва една много голѣма поляна, за да се направи опита. Отличенъ опитъ ще бжде. Надъ Батакъ отгорѣ, въ Родопитѣ, на единъ върхъ има една голѣма поляна – Карлжка. Тази поляна е отлична за този опитъ. Тя е като дѣска, може да държи пространство около 1¹/₂ часа. Отлично мѣсто е тамъ!

Сега, нѣкои се занимаватъ съ онази мисълъ, да се освободимъ отъ общественото мнѣние. Знаете ли онзи анекдотъ, дѣто единъ искалъ да се освободи отъ общественото мнѣние? За тази цѣлъ той се съблѣкалъ голъ и така трѣгналъ. Наистина, той се освободилъ отъ общественото мнѣние на хората, но дошълъ, попадналъ до общественото мнѣние на дѣцата. Сега, туй го давамъ като възражение, казвамъ: не да се съблечемъ голи, но, като хвърлимъ дрипитѣ на съврѣмения свѣтъ, да облѣчемъ дрехитѣ на Истината! Да не ходимъ голи, а да туримъ новата премѣна, дрехитѣ на Истината! Не голи, а облечѣни ще влѣземъ! Гледайте, като се освободите отъ общественото мнѣние на възрастнитѣ, да не попаднете подъ общественото мнѣние на дѣцата. То е по-опасно, отколкото мнѣнието на възрастнитѣ. Сега, общественото мнѣние на по-напредналитѣ и общественото мнѣние на глупавитѣ, е все пакъ обществено мнѣние, но второто е по-опасно, отколкото първото. Съ учения човѣкъ е по-лесно да се разберешъ, но съ глупавия – ще каже: уа-уа, и нищо по-вече. И тѣй, азъ обуславямъ туй учение, не отъ това, че духа тѣй казалъ, или иначе казалъ. На тия духове, които

ви говорятъ, азъ имъ заповѣдвамъ; тѣ сж нисши, а Божествения Духъ – Той е абсолютенъ, на Него азъ се подчинявамъ. Той е Духъ на Свобода, Духъ на Истина, Духъ на Любовь, на Мждрость, на Правда, на Добродѣтѣль, на Милосърдие. Той съдържа всичко въ себе си. И питамъ тогава: тия духове, които говорятъ въвъ васъ, какви сж? Нѣкому проговорилъ духа, но му казва: „Туй да не казвашъ на Учителя!“ Защо да не казвашъ това на Учителя? Не, което е Божествено, то трѣбва да излѣзе навънка. Божественото трѣбва да излѣзе!

Азъ искамъ всинца да бждете свободни, а не робби. Когато ви говоря за женидбата, азъ съмъ категориченъ. Робъ съ робъ да се не жени, защото жената робиня и мжа робъ, ще народятъ робчета. Сжщитѣ тия робчета утрѣ ще народятъ други робчета. Какво ще спечелите? Утрѣ ще дойде господаря, ще хване робчето, ще го заколи. Защо ще се женимъ въ свѣта за робчета? Само свободния да се жени, т.е. никакво женене, а служене на Бога трѣбва. Сега ще ви питатъ: ще се жените ли вие? – Нѣма да се женимъ. Защо? – Ние отхвърляме робството. Че дѣца не искате ли да имате? – Не искаме дѣца на робство, а искаме дѣца свободни. Попове не искате ли да ви вѣнчаватъ? Не, не искаме, само робитѣ се вѣнчаватъ. Нищо повече. Попъ кого опѣва? – Само умрелитѣ ги опѣватъ. Който живѣе, попъ може да му четѣ, но не и да го опѣва. Послѣ, ще се кръщавате ли? – Не, съ вода не искаме да се кръщаваме. Майка ми до сега ме е кръщавала повече отъ 100 пжти. Майка ми прѣзъ първата година отъ рождението ме е кръщавала 365 пжти, втората година – 150 пжти, третата година – 50 пжти, а послѣдната година – само единъ пжтъ. Колко пжти ще ви кръщаватъ! А сега ние искаме да бждемъ кръстени съ огънь, съ Духъ. Кръщение съ вода не чисти. Кръщение съ огънь искаме, което ще внесе чистота. Ако нѣкой иска да се кръщава, то ще бжде съ огънь – то ще внесе чистотата. Ако трѣгнемъ по учението на поповѣтѣ, какво ще ни дадатъ тѣ? Но ще кажатъ: „Кой ще вѣнчава дѣщеря ви, сина ви?“ Азъ казвамъ: ако вашитѣ дѣщери и синове ги вѣнчаватъ по поветѣ, тѣ ще умратъ, тѣ ще ги опѣватъ. Но, ако вие приемете новото учение, тогава Духа ще ви кр-

ъсти, ще ви благослови, ще имате всичко въ себе си.

Тия възгледи трѣбва да ви бждатъ ясни на васъ, като ученици. Като ученици, казвамъ, а който не е ученикъ, може да разрѣшава тия въпроси, както иска; но за ученика този въпросъ е разрѣшенъ, той нито се жени, нито за мжжъ отива. То значи: нито се жени, нито робъ става, нито робчета ражда. Въ Стария Завѣтъ се казва: „Родени въ беззаконие.“ Туй значи: родени въ робство. Щомъ служишъ на грѣха, твоитѣ дѣца се раждатъ като роби. Това значи: родени въ беззаконие, родени въ робство. Евангелието пѣкъ казва: „Ние не сме родени въ блудъ.“ Я ми цитирайте този стихъ, какво е казалъ Христосъ? Христосъ имъ казва: „Ако бихтѣ били чада Авраамови, дѣлата Авраамови бихтѣ правили, но вие сте отъ баща дявола родени въ робство.“

Тѣй, мнозина отъ васъ сж идвали при мене да ме запитватъ да се женятъ ли, или не? Разбрахте ли ученици, разбрахте ли сега какъ сѣди въпроса? Да не се женитѣ! Този въпросъ за ученицитѣ рѣшенъ ли е, разбрахте ли го сега? Съврѣменнитѣ лѣкари не позволѣватъ на болнитѣ хора да се женятъ. Съврѣменнитѣ лѣкари на идиотитѣ не позволѣватъ да се женятъ. На физическото поле го правятъ. А ние, духовнитѣ, позволѣваме на духовно-болнитѣ да се женятъ, позволѣваме на идиотитѣ да се женятъ. Кои сж по-умни? - Лѣкаритѣ сж по-умни. Тогава ние казваме: На роби хора не позволѣваме да се женятъ; който не е свободенъ, не му позволѣваме да се жени! По сжщия законъ ще бждемъ послѣдователни. Свободенъ ще бждешъ! Ще видишъ: туй, което искашъ да направишъ, актъ ли е на онази безгранична Божия Любовь? Ако е актъ, направи го, ако не - въздрѣжъ се! Ясна ли е тази мисль за ученицитѣ? Само свободния може да се жени. Всѣки, на когото сърдцето е изпълнено съ Божествената Любовь, е свободенъ, но не да се жени. Той нѣма право да се жени.

Запитватъ: Практически казано, единъ момъкъ и една мома отъ нашето братство могатъ ли да се женятъ? - Могатъ да се взематъ, разбира се. Не, слушайте: нито попъ, нито гражданство може да вѣнчава окултния ученикъ - това не е позволено.

Вънчава ли тѣ попѣ, фалиралѣ си. Прѣходнитѣ работи вие сами ще си разрѣшавате. Ние разрѣшаваме въпроса принципално. До сега вие сте се женили хиляди пѣти, въвъ всичкитѣ ваши състояния. И сега ако се жените, какво ще направите? Споредѣ хиромантията, на всѣки човѣкъ е опрѣдѣлено дали ще се жени фактически, по съдържание или по смисълѣ. Тамѣ математически точно е опрѣдѣлено. Когато бракѣтѣ, може да е по форма, на физическото поле. Има линии, по които е опрѣдѣлено кога ще се жени човѣкъ, колко години ще живѣе, колко дѣца ще има, съ колко жени, т.е. колко пѣти ще се жени и т.н. Всичко е опрѣдѣлено. Туй е физическата страна. Да кажемѣ, че единѣ ученикѣ мине тази стадия; тогава той вижда, че по форма нѣма да се жени, а по съдържание. Запримѣрѣ, той ще стане учител нѣкъдѣ, тогава пакѣ ще народи дѣца. Учителя като възпитава, ще внесе Божественото учение въ душата на ученика, и като се събуди тази първоначална душа, дѣтетото ще се прѣроди. Това е пакѣ раждане. Този въпросѣ астролозитѣ го рѣшаватѣ. Когато иска нѣкой да знае дали да се жени или не, нека отиде при нѣкой астрологѣ, да му плати и той ще му каже: кога да са жени, кой мѣсецѣ, за коя жена, или изобщо дали да се жени и т.н. Практически този въпросѣ е рѣшенѣ, само че трѣбва да намѣришѣ човѣкъ, който да ти каже по ржката дали да се женишѣ, или не. Единѣ ученикѣ на Бѣлото Братство нѣма право да се жени, докато не навърши 33 или поне 30 години. Щомѣ се ожени на 21 година, това не е въ реда на нѣщата. Момата трѣбва да бжде на 28 години, а момѣка – на 30 години. Сегашнитѣ икономически условия не сж такива. Ние казваме: Ако свѣта бѣше нареденѣ нормално, то е друго нѣщо, но понеже сега е анормаленѣ, ще вървите по старому. Този е, обаче, постороненѣ въпросѣ, той ни отдалечава. Той не ни засѣга. Ако дойде нѣкой при насѣ, ще му кажемѣ: Иди се ожени, и като народишѣ дѣца, ела тогава да станешѣ ученикѣ. Нищо повече. Този въпросѣ ни отвлича отѣ главната цѣль. Той е най-лесния въпросѣ.

Сега, утрѣшния денѣ ще го посвѣтимѣ изключително на школата. Онѣзи, които се запишатѣ за ученици, ще знаятѣ, че ще имаме двѣ събрания – едно за общия класѣ и друго за специалния класѣ. Утрѣ искамѣ да

зная школитѣ отъ всичкитѣ градове. Нека си направятъ общъ класъ и специаленъ класъ. Въ специалния класъ ще влизатъ, при сегашнитѣ условия, само онѣзи, които не сж женени. Това е едно отъ условията. Въ общия класъ влизатъ и женени и неженени. Защото, ако въ единъ специаленъ класъ влѣзатъ женени, женидбата имъ ще се развали. Ще се развали по много естественъ начинъ. Нали знаете какъ ще се развали? Мжже и жени влизатъ, и нѣкой жененъ е внимателенъ къмъ нѣкоя мома, каже нѣщо за нея прѣдъ жена си, и тя му казва: „Ти на еди-коя си тѣй... азъ не ти позволявамъ.“ Тогава, вѣнъ отъ класа! Ние нѣмаме работа съ такива подозрѣния. Ние нѣмаме нищо общо съ такива женени. Ако нѣкои мжжъ и жена женени сж свободни, то е друго, но ние ще ги изпитаме дали сж свободни. Щомъ се ревнуватъ, вѣнъ отъ класа! Тѣй ами, въ насъ нѣма цѣремони. Ще ги изпитаме свободни ли сж тѣ, или не. Щомъ той ревнува жена си, или щомъ тя го ревнува, вѣнъ, въ общия класъ. Ако и тамъ се ревнуватъ, въ свѣта да вѣрватъ. Запитватъ: вдовици да влизатъ ли? – Вдовицата като влѣзе, да не приказва за своя умрѣлъ мжжъ: „Азъ имахъ единъ много хубавъ мжжъ.“ Тя така развращава. Щомъ тѣй дѣйствува, тя не е вдовица, и ще ѝ кажемъ: Ние те освобождаваме. Като влѣзе въ класа, тя ще мисли, че не е вдовица. Въ специалния класъ тѣй ще мисли, и нищо повече. Започне ли тя да разправя за спомѣни: какъвъ хубавъ билъ, какъ си гугуцали добръ, какви му били мустачкитѣ и брадичката. Че какъ тѣй? – Образитѣ развращаватъ. Е, всичката добрина въ неговитѣ мустачки и брадичка ли сѣди? Ние 5 пари не даваме за неговитѣ мустаци и брада. Ако добрината бѣше въ неговитѣ мустаци и брада... А то, колко пжти хората хвѣрлятъ мустачитѣ и брадитѣ си и отново изникватъ. Има извѣстни пороци, отъ които трѣбва да се освободимъ. Има една глупава ревностъ, подозрѣния, пороци, които не сж основани на нищо добро, на никакви добродѣтели. Има подозрѣния и подозрѣния. Сега, въ специалния класъ, нѣма да се занимаваме съ подозрѣния. Единъ день ще кажете: „Азъ влѣзохъ тукъ, но развалихъ сѣмейния си животъ.“ Васъ не ви е мѣстото въ класа.

И послѣ, никой ученикъ отъ единъ специаленъ класъ нѣма право до флиртува, да ходи да

се занимава съ момитѣ . Право ли е това? Който иска да флиртува, навънка! Мома, която иска да флиртува, навънка! Погледа ни трѣбва да бѣде честенъ, мекъ. Честни, чисти, откровени. Митки да нѣма. Сега е вече ясно. Азъ уважавамъ единъ ученикъ, който се застъпва за ученичката, който има най-високо почитание къмъ нея, и не си позволява даже лоша мисълъ. Туй е свещено мѣсто! А като ги погледнешъ, и двамата, учатъ, учатъ, хайде научатъ се. Нѣма какво да учатъ, не искамъ да се лъжатъ. Който влѣзе въ специалния класъ, той трѣбва да бѣде образецъ на благородство. Ако направи една грѣшка, да дойде да се изповѣда на Учителя. А не да гледа на земята. Азъ знамъ какво значи да гледа на земята. Ще бѣдете чисти и искрени, съ погледъ ясенъ и чистъ. Направите ли едно прѣстъпление въ астралния свѣтъ, ще го изповѣдате. Направите ли едно прѣстъпление въ умствения свѣтъ, ще го изповѣдате. Направите ли едно прѣстъпление въвъ физическия свѣтъ, ще го изповѣдате. Направите ли така, ще ви считамъ герои, не направите ли – плюя на гърба ви и казвамъ: Вие не сте за класа, вѣнъ! И като любите, ще се изповѣдвате, и като мразите ще се изповѣдвате. Да бѣдете за образецъ. Туй е правило за онѣзи, които влизатъ въ класа. А инакъ ще кажатъ: „Тя ми замота сърдцето, той ми замота сърдцето.“ Това не сж никакви специални класове. Това сж класове на свѣта. Свѣтътъ е пѣленъ съ такива класове. Ние ще дадемъ образецъ на свѣта. Това е окултна наука.

Специалнитѣ класове азъ ги наричамъ класове на чистотата. Всѣки, който може да се подчини на правилата, може да влѣзе. Правила има тамъ. А цѣльта на общитѣ класове е друга. Въ специалнитѣ класове азъ искамъ отъ младитѣ чистота. Слѣдъ като научатъ тази чистота, ние ще имъ покажемъ какво изисква новия животъ. Тогава ще имъ дадемъ нови правила, ще покажемъ какви трѣбва да бѣдатъ отношенията имъ въ свѣта. Ние нѣма да бързаеме. А не, както въвъ сегашния животъ, майкитѣ искатъ още на 18 години да оженятъ дѣщеритѣ си. Защо? – За да станатъ хилави. Не, трѣбва точно да изпълнимъ туй, което Богъ е написалъ. Ние ще извършимъ Неговата воля въвъ всички подробности и въ причинния, и въ менталния, и въ астралния, и въвъ физическия свѣтъ, и нѣма да нарушимъ

нито на една йота Неговитѣ закони. Това е нашата задача – да изпълнимъ Волята Божия безъ никакво изключение. Какъ ще стане това? – Знаемъ какъ ще стане тази работа. Разбирате ли я? Азъ зная какъ ще стане тази работа, ще я направя тъй, както Господъ иска. Не може ли по другъ начинъ? – Може по много други начини, но за мене има само единъ Божественъ начинъ. Ученикъ, който влѣзе въ специалния класъ, азъ ще го прѣкарамъ прѣзъ 25 корита. Ама нѣма да остане мѣсто въ него да се не промѣни. Трѣбва да се поправи. Все насълзенъ ще го виждате. Умътъ и сърдцето ти трѣбва да бждатъ такива, че като се пробуди съзнанието ти, самъ да си стража на себе си. Остане ли да те пазятъ, отидѣ та се не види. Самъ да си стража! Туй Божествено око на Любовта, като те види, да знаешъ самъ, кое е право и кое не. А сега, ние сами не знаемъ кое е правото въвъ свѣта. За да намѣримъ правдата, трѣбва да бждемъ чисти, затова трѣбва да дойде Божествената Любовъ. Тази Любовъ сж я добили свѣтиитѣ, но какъ? – Като сж се молили, плакали, чистили по 15-20 години, и слѣдъ това сж добили едно прозрѣние, и се върнали въ свѣта. Казватъ: „Какво сж свършили?“ По сжщия законъ ще го добиемъ и ние. На насъ ни трѣбва чистота.

Ще ви разправя какво стана снощи. Съдя азъ, и се разговарямъ нѣщо съ една млада ученичка, казвамъ ѝ: „Ако ни види нѣкой, ще каже: „А, Учителя вечерно време ходи съ млади момичета.“ Азъ ви разправямъ единъ инцидентъ. Съдя съ нея, и тъкмо говоря това, ето задаватъ се трима души. Тя трепна. Нека минатъ. Защо трепвашъ? Ако се уплашишъ, грѣха, прѣстѣплението е вече извършено. Съ мене си сега. Ако те е страхъ, страха ще влѣзе въ второто прѣстѣпление. Ти поне сега ще имашъ смѣлостъта да стоишъ. Трѣбва да бждемъ смѣли. Това е моралъ. Разбирате ли? Моралъ всѣкога трѣбва да има и въ доброто и въ злото. Ако азъ съмъ грѣшенъ, ще кажа: Грѣшенъ съмъ, нѣма да крия. Ако е добро, ще го кажа, както си е. Така трѣбва да бжде между насъ. Сега, азъ ви изнасямъ това, понеже бѣше снощи. Ако никой не бѣше ме видѣлъ, щѣхъ да прѣмълча, но понеже има трима души свидѣтели, на васъ го изповѣдвамъ. Грѣхъ ли е това? Има ли право Учителя да се разхожда съсъ своитѣ ученици? Азъ ще ви пита-

мъ: Има ли право майката да носи своитѣ дѣца? Има ли право господаря да води своитѣ слуги? Та, като казвамъ учителъ, азъ разбирамъ Учителъ, на когото душата е пълна съ Любовь. Нищо повече. Не разбирамъ посредственъ учителъ, принципално разбирамъ въпроса. Всѣки може да бжде учителъ, свѣтътъ е пълненъ съ учители, той отъ учители страда. Казвамъ: онзи Божественъ Учителъ има ли право? – Има, туй за Него не е нищо. За Божественото око не е нищо. Ами, че когато азъ стоя въ тъмната нощъ, нали Богъ гледа? Прѣдъ Бога всичко се отпечатва. За мене вечерното врѣме, нощта е тѣй, както деньтъ. Азъ въ тъмната нощъ се разхождамъ. Хората може да не виждатъ нищо, но Божественото око всѣкога ви гледа. Ще знаемъ, че онзи Богъ всѣкога ни гледа. Ако ние не зачитаме туй око, всичко друго е празна работа. Никой отъ васъ не може да ме сжди. Кой отъ васъ е по-чистъ? Слѣдователно вие не можете да ме сждите. Ако въ моята вода влѣзе нѣкой, той ще се очисти 10 пѣти, но ако въвъ вашата вода влѣзе нѣкой, той ще се окаля. Туй е една обида сега. Не, туй е една истина. Тогава, ако вие оспорвате, азъ ще ви докажа. Ще направимъ единъ опитъ. Какъ ще направимъ опита? Ще налѣя моята вода въ едно корито, и послѣ вашата. Ако моята вода дѣйствително изпере, ако и вашата изпере, значи, еднакви сж. Опитта всичко рѣшава. Ние нѣма да си правимъ нѣкакви илюзии. Искамъ за всички млади да туримъ новия моралъ. Старото ще държимъ, а новия моралъ иде като нѣкое новородено дѣте, трѣбва да го отглеждаме да израстне.

Азъ не съмъ за погрѣшкитѣ ви, азъ казвамъ за този вжтрѣшенъ моралъ. Въ съзнанието си трѣбва да туримъ единство; въ дълбочината на душата ни трѣбва да има стрѣмежъ, въ чувствата ни – дълбокъ копнежъ да изпълнимъ волята Божия съсъ всичкото си сърдце, съсъ всичкия си умъ, съсъ всичката си воля и сила. Може да направимъ много погрѣшки, може да падаме, да ставаме много пѣти, но да имаме този стрѣмежъ, да реализираме този копнежъ на душата и на сърдцето.

Съврѣменното общество хвърля върху ви най-лоши мисли, и вие, ако не сте чисти, има опасностъ да се заразите. Ние трѣбва да туримъ една диамантена ограда, която да ни прѣдпазва отъ

тѣхъ, иначе тѣ може да ни заразятъ. Ние ще отхвърлимъ всичко това.

Сега, азъ засѣгамъ щекотливи въпроси, и като ви говоря по тѣзи работи, азъ ви оцапвамъ по нѣкой пжтъ. Нѣкои казватъ: „Защо Учителя засѣга тия въпроси, които сж тѣй болни?“ – Само азъ зная защо ги засѣгамъ. Азъ ви оцапвамъ, но азъ ще ви дамъ отъ своята вода да се измиете. Знамъ защо говоря. Азъ зная закона, че като подигамъ този въпросъ, ще се оцапате, но по-добрѣ азъ да ви оцапамъ, и да ви очистя, отколкото другитѣ. Има опасностъ! Ние искаме да туримъ всичкитѣ благородни чувства въ насъ. Дѣто се казва въ Писанието: „Молете се единъ за другъ за изцѣление.“ Бихъ желалъ всички братя и сестри да отправятъ особени молитви вечеръ къмъ Бога, за да изпрати Божествения Духъ по-възвишени духове, които да регулиратъ тия отношения, защото ние сме изложени на тия отливи и приливи. Запримѣръ, вчера имахте друго настроение, днесъ – друго. Не зависи отъ васъ, вие не познавате законитѣ. Нѣкой денъ не сте разположени, вечеръта настроението ви стане по-хубаво. Днесъ настроението не е тѣй добро. Днесъ е борба. (Обръщатъ внимание, че нѣкои минавачи се спиратъ по пжтя). Тѣ обикалятъ, но ние ще прѣкъсваме тази верига. Ще туримъ психически една ограда, да не ни влиѣятъ. Тѣ нека си минаватъ отвѣнка, нека гледатъ, насъ нищо не ни врѣди, че тѣ гледатъ. Тѣ щомъ се занимаватъ съ насъ, ще дойдатъ да работятъ съ насъ.

Сега, трѣбва да се обяснятъ редъ други въпроси, понеже въ школата ще възникнатъ за въ бждеще много, и слѣдъ туй ще питате: Нѣма ли нѣкакъвъ отговоръ на този въпросъ, нѣкое мнѣние не е ли дадено? Отчасти искамъ тия въпроси принципално да се разрѣшатъ, а за въ бждеще, при по-голѣмата свѣтлина, която ще дойде, ще се дадатъ и по-голѣми разяснения.

Въ специалнитѣ класове могатъ да влѣзатъ такива лица, които да бждатъ образецъ, да се познаватъ. Вдовици да влѣзатъ, но да сж дѣвствени. Женени сжщо може, но които живѣятъ чистъ животъ. Онѣзи, които сж въ чистота, тѣ сж свободни. Мома, която иска да се жени, не е свободна, не може да влѣзе. Годеници не могатъ да влизатъ. Сега,

никому не трѣбва да става мжно. Всички трѣбва да бждете тѣй разумни, да знаете, че всичко у насъ трѣбва да става разумно. Всичко е обусловено, и ние не можемъ да прѣстѣпимъ великия законъ на Бога, понеже има ужасни послѣдствия. Ние сѣдимъ прѣдъ тази велика интеллигентностъ и не искаме по никой начинъ, даже най-малко да размѣтимъ Божественото съзнание; и Господъ, макаръ че е дълготѣрпѣливъ, не искамъ, да злоупотрѣбимъ съ Неговото дълготѣрпѣние. Ние искаме Господъ да се вѣсели въ насъ, и ние да се радваме въ Него.

Всички тѣзи работи ще се уредятъ въ специалнитѣ класове. Въ общитѣ класове всички ще присѣтствувате; тамъ ще има теми, задачи, и онѣзи, които могатъ да пишатъ, ще пишатъ, и онѣзи пѣкъ, които могатъ да изпълняватъ задачитѣ, ще ги изпълняватъ. Всички ще придобиятъ новъ смисълъ за живота. Послѣ вие отъ провинцията ще минете курса, който сж минали въ София. На всѣка лекция има зададени теми. Ако не пишете, ако не се упражнявате, тѣзи лекции сж безполѣзни. Това е една работилница, въ която има специални задачи, трѣбва да се работи. Онѣзи, които сж въ специалния класъ, ще бждатъ и въ общия класъ. Специалния класъ ще води свой животъ.

Апостолъ Павелъ, като го питали за брака, какво казалъ? - „Който има дѣщеря, може да я жени, но по-добрѣ да се не жени.“ Значи, този въпросъ е засѣгнатъ въ Евангелието. Ние сега ще му дадемъ по-широко разяснение. Сега, разбира се, нѣмамъ врѣме. И тѣй, отъ думата „ученикъ“ не се плашете. Тя за васъ почва да става нѣщо страшно. Не е лесно, но не е и страшно. Трудно е, прави сте. Но всички трѣбва да имате стрѣмежъ да станете ученици. Туй е смисълътъ. Оглашени ще бждете, слушатели ще бждете, но трѣбва да се стрѣмите да станете ученици. А послѣ, за всинца ви ще създадемъ работа. Ти си човѣкъ, ще се приготвяшъ за бждещето, ще използвашъ врѣмето въвъ всѣко направление.

Ако изпълнимъ всичко туй въ школата, ще постигнемъ онова, което е изразено съ думитѣ на апостолъ Павла, че „Око не е видѣло, и ухо не е чуло, и на сърдцето на човѣка не е дохождало онова, което е приготвилъ Богъ за онѣзи, които Го любятъ.“ На друго

мѣсто Павелъ казва още: „Като излѣзохъ отъ тази школа, въ тѣлото си ли бѣхъ, или вѣнъ отъ тѣлото, не зная, но чухъ нѣщо, което не може да се изкаже на обикновенъ езикъ.“ За да ви въведа въ Школата, непременно трѣбва да ви извадя отъ тѣлото вѣнка. Най-първо, трѣбва да се очисти вашето сърдце, послѣ да се очисти вашия умъ, и най-послѣ да се приготви волята ви, че, като ви изведа отъ тѣлото ви, да видите Школата, и като се върнете да кажете: „Сега съмъ рѣшилъ на всѣка цѣна да изпълнявамъ волята Божия.“ Ще имате единъ живъ опитъ, но врѣме се изисква. Врѣме се изисква – цѣлия ви животъ. А сега, ще благодарите и за туй, което имате. Не бързайте, защото, за онѣзи, които сж подиръ васъ, долу, вашето състояние е идеалъ. Има души, които считатъ вашето състояние за рай. Идеалъ е за тѣхъ да се намѣрятъ въ вашето състояние само за единъ часъ, и тѣ посвѣтватъ цѣлия си животъ, за да постигнатъ туй състояние, въ което сте вие. А за насъ има други състояния, които сж идеалъ. Ще се помолите дано врѣмето бжде утрѣ по-хубаво, та да мога да говоря. Тази година азъ съмъ приготвилъ за ученицитѣ нѣщо, което не сж виждали, специално е. То е за пръвъ пѣтъ правено. За ученицитѣ съмъ го приготвилъ, защото, все-таки, трѣбва да се даде идея на ученика. Учителя нали трѣбва да даде моделъ на ученика? Азъ имамъ вече единъ моделъ, който трѣбва да имате прѣдъ видъ, за да знаете какво трѣбва да правите. Пипнешкомъ нѣма да ходите, моделъ има, и спорѣдъ този моделъ трѣбва да ходите. Сега, не знаете какво е това нѣщо. Азъ ще ви въведа и ще ви го покажа. Като го видите, ще го познаете. Сега, не искамъ да се заражда у васъ неразположение; то е специално за ученицитѣ приготвено, само ученицитѣ ще го видятъ. Пъкъ имамъ и за оглашенитѣ, и за тѣхъ имамъ нѣщо, и тѣ ще видятъ. Но тѣзи двѣ нѣща се различаватъ. И пакъ ще ви кажа: когато въвеждаме ученика въ природата, ако неговото обоняние не е развито, какво ще разберете отъ цвѣтята? Ами ако той влѣзе и зрѣнието му не е развито, какво ще разбере отъ красотата? Ами ако той влѣзе и слуха му не е развитъ, какво ще разбере отъ звука на цвѣтята? Ами ако той влѣзе и вкуса му не е развитъ, какво ще разбере отъ сладостта имъ? Ами

ако той влѣзе и чувствуванieto му не е развито, какво ще разбере той отъ нѣжността на цвѣтето? Всичко туй трѣбва да е развито, че като влѣзе въ природата, да разбере, защо тя е създала нѣщата по този начинъ.

За да имате стрѣмежъ, трѣбва да ви се даде единъ моделъ. Безъ моделъ не може. И то е най-мжчното нѣщо. Азъ се радвамъ сега, че условията ни помогнаха, Бѣлитѣ Братя, невидимия миръ ни помогнаха, за да се създаде единъ моделъ. Въ България да се създаде единъ моделъ, то е рѣдко изключение! Този моделъ не е измисленъ. Разбирате ли? Трѣбва да работимъ, да работимъ, искамъ всинца да работимъ, за да прѣвъзможнемъ нѣкои мжчноти. Или по-добрѣ да ви кажа: Ще ги прѣвъзможнемъ.

Запитватъ: Съ новия животъ ще станатъ ли промѣни въ управлението? - Ще станатъ, ще станатъ, ще станатъ, имайте търпѣние! Онѣзи отъ Бѣлото Братство, които сж поели сега отговорността да ръководятъ сждбинитѣ на свѣта, сж прѣдвидили всичко. Разберете ме хубаво! Ако вие възприемете тѣхната програма, работитѣ ви ще вървятъ, ще се улеснятъ. Тия въпроси, за които казвате: „Ами ако ме срѣщне нѣкой разбойникъ?“ - Ами че, какъ ще те срѣщне, щомъ Господь е съ тебе? „Ами ако жена ми умрѣ?“ - Щомъ Господь е съ тебе, ще се случи точно тѣй, че да издържишъ хубаво изпититѣ си. Жена ти ако умрѣ, дѣцата ти ако се разболѣятъ, всичко туй пакъ ще се поправи. А пѣкъ, ако Господь не е съ насъ, нищо не може да се възвърне.

Сега, най-важния въпросъ е: Господь ще остане ли съ насъ, или не, Любовта ще ни бжде ли единъ законъ или не, Мждростьта ще бжде ли съ насъ или не, Истината ще бжде ли съ насъ или не? Туй е важния въпросъ, а всички други въпроси: женидба, класове, ученици, всичко туй ще се уреди, като по мѣдъ и масло. Но сега, ще туримъ основата. Основата я нѣматъ, а питатъ ще се оженятъ ли. Ако твоята дѣщеря е робиня, и азъ съмъ робъ, азъ ви казвамъ: ние ще чакаме да ни освободятъ отъ затвора. Че не е ли робство да имашъ едно хилаво тѣло? Искашъ да служишъ на Бога, а сакатъ си, хромъ си, нѣщо постоянно те измжчва, на онази вжтрѣшна инквизиция си, че нѣма ли да чакашъ нѣкой да те освободи? И Писанието казва: „Цѣль свѣтъ е въ робство, въздиша и очаква

нѣщо." Не само на земята, но и подъ земята въздишатъ и очакватъ. Сега, и ние очакваме да дойде нѣщо. Иде новия денъ, който ще ни освободи, и всички ще бъдемъ освободени, ще живѣемъ съобразно съсъ законитѣ на Любовта, съобразно съ програмата на това царство. Всички ще се молимъ на Господа, да се отворятъ вратитѣ на затворитѣ, да рухне всичко, и всички вжжета, бѣсилки да си вървятъ, отъ гдѣто сж дошли – никакви разбойници нѣма да има. Искамъ нови дрехи на пролѣтѣта, чисти дрехи. И когато влизаме и излизаме, да не ходи стражаръ подирѣ ни. А сега, затворника го пущатъ на врѣме, затварятъ го на врѣме, слѣдятъ го, питамъ: Защо ти е такъвъ животъ? Ще благодаримъ на Господа, за дѣто сме дошли до тия разбирания, а за останалитѣ нѣща ще има врѣме, трѣбва да правимъ нѣщо. Ако свършимъ всички въпроси, тогава другитѣ дни какво ще правимъ? Ще трѣбва да вземемъ мотиката, и да копаемъ.

Ще свършимъ събранието съ „Молитвата на Духа“.

Нѣма Любовь като Божията Любовь, само Божията Любовь е Любовь!

Испитвайте писанията!

Съборна Бесѣда В.Търново

22 Августъ 1922 год. Вторникъ 4 ¹/₂ часа слѣдъ обѣдъ.

Испытувайте писанія-та; защото въи мѣислите че въ тѣхъ имате животъ вѣченъ; и тѣ сж които свидѣтелствуватъ за мене. Ев. Иоанна 5:39

Ще взема 39 стихъ отъ 5-та глава отъ Евангелието на Иоана: „Испитвайте писанията; защото вие мислите, че въ тѣхъ имате животъ вѣченъ; и тѣ сж, които свидетелствуватъ за мене.“

Този стихъ може да се вземе и въ тѣсенъ и въ широкъ смисълъ. Въ тѣсенъ смисълъ може да се вземе, каквото сж писали еврейскитѣ пророци, апостолитѣ, и каквото е казалъ Христосъ. Но когато Христосъ е цитирвалъ този стихъ, въ Неговия умъ е имало широка идея. „Испитвайте писанията“ – всичко онова, което

Богъ е написалъ въ разумния свѣтъ, свидѣтелствува за мене. Изпитвайте това, което е написано.

Въвъ свѣта има едно изпитване, което се налага. Запримѣръ: готвачката трѣбва да изпита храната, дали е стотвена добръ. Жената, която е мѣсила хлѣбъ, и го е турила въвъ фурната, трѣбва да опита дали се е опекълъ. Когато една работа се свърши, опитва се дали е свършена. И когато казваме, че ние трѣбва да изпитваме, трѣбва да изпитваме дали нѣщата сж върни, за каквито ни ги прѣдставятъ. Изпитвайте писанията! Даже и тази написана книга, Библията, трѣбва да се изпитва. Ако вие имате тънки чувства, сензитивностъ, може да се прѣнесете въвъ врѣмето на Христа, въвъ врѣмето на пророцитѣ, и понеже тѣ сега живѣятъ, да влѣзете въ общение съ тѣхъ, и да се научите какво сж искали да кажатъ. Сега тѣ сж по-напрѣднали, тѣхното съзнание се е разширило и ще ви освѣтлятъ. А ние се спираме и казваме: „Прѣди 2,000 години тѣй рѣкълъ пророка.“ Но оттогава досега колко води сж изтекли! Ако дойде Христосъ ще каже: „Изпитвайте писанията, какво е писано не само тогава, но и отъ 2,000 години насамъ, защото се пише не само тукъ на земята, но и горѣ на небето, и ангелитѣ, и свѣтиитѣ, всички пишатъ. Затуй се прѣпоръчва на всинца ви да имате единъ буденъ умъ, да изпитвате писанията. Запримѣръ, ако бихтѣ посвѣтили живота си да изпитвате Любовъта, да я проучавате, като сила въвъ всичкитѣ нейни форми, въ каквито се проявява, въ животинското царство, между хората, между ангелитѣ, знаете ли до какви резултати щѣхте да дойдете? Ако бихте се заели да изпитате Мъдростъта въ нейнитѣ проявления, както се проявява тя въ растенията, въ животнитѣ, въ човѣка и въ ангелитѣ, знаете ли до какви резултати щѣхте да дойдете? Ако бихте се заели да изпитате Истината, сжщо велики резултати щѣхте да добиете. Това сж велики области, отъ които може да се почерпятъ грамадни знания.

Христосъ казва: „Изпитвайте писанията, тѣ сж които свидетелствуватъ заради мене.“

За кого свидетелствуватъ? Всичко туй свидѣтелствува за тази необятна и безгранична Любовь, която иска да ни привлѣче и да ни изпита, да ни подложи на всички изпитания, за да станемъ здрави. Само тогава

можемъ да станемъ ученици. Прѣдставете си единъ боленъ ученикъ, боли го кракъ, зжбъ, стомахъ, какъ ще учи той? Слѣдователно, ученика трѣбва да бжде здравъ, у него умътъ и сърдцето трѣбва да работятъ добръ, безъ да има нѣкакви болки, безъ да го смущава нѣщо. Като прѣнеса тази аналогия вжтрѣ въ школата, слѣдва, че всички трѣбва да бждете здрави. Всѣки ученикъ трѣбва да бжде здравъ.

Сега, запримѣръ, нашитѣ противници, или по-право, вашитѣ противници, безъ да знаятъ този окултенъ законъ, често внасятъ у васъ раздори. Казватъ: „Тия хора не живѣятъ добръ, и тѣ сж като насъ, каратъ се.“ Насочватъ мисълъта си и гледашъ... единъ день вие се скарвате. Казватъ: „И тѣ се спорятъ помежду си, и тѣ не знаятъ истината.“ И вие започвате да спорите, кой отъ васъ знае истината? Най-първо, ние трѣбва да се освободимъ отъ хорскитѣ мисли отвѣнка. Всички трѣбва да се освободите отъ тия посторонни мисли. Именно туй е едно отъ качества на ученика. Затова, всѣки единъ ученикъ трѣбва да се постарее да го добие. Това е само едно твърдение. И ние въ школата ще ви дадемъ методи. Тия методи сж тѣй прости, че като ви се дадатъ, вие се усъмнявате и казвате: „Дали ще може да се постигне нѣщо, или само си губимъ врѣмето?“ Казвамъ: ще опитате методитѣ, и ако нѣмате резултати, тогава ще говорите.

Сега, понеже утрѣ ще бжде день за школата, азъ бихъ желалъ всички онѣзи отъ васъ, които иматъ нѣкакви съмнѣния, да си изповѣдатъ съмнѣнията, да не влизатъ като клинове да разрушаватъ хармонията. Защото, знаете ли какво ще направимъ ние? Срѣдата, въ която живѣемъ сега е гжста, и тѣ се държатъ съ насъ заедно, но утрѣ ще разредимъ срѣдата, и понеже сж тежки, ще паднатъ на джното. Ние ще имъ кажемъ начинъ, какъ да се поразредятъ малко, понеже ние искаме да работимъ практически, на опитъ, а не само теоритически. Знаете ли каква срѣда прѣдставлѣва България? Знаете ли каква срѣда прѣдставлѣва българското духовенство? Сега, запримѣръ, вие мислите, че ние ще ги набрулимъ вѣвъ вѣстниците, ще си измжкнемъ ножа. То е лесно да измжкнешъ ножа, но дали ще може да го употребимъ право? Има начинъ за употреблѣнието на този ножъ. Сега напимѣръ, азъ ще ви

вѣоржда. Ние имаме мечове, изковани въ огъня на Любовъта, послѣ полировани въ огнището на Мъдростъта, намазани съ отрова въ огнището на Истината, и като бутнемъ нѣкого съ тѣхъ, ще се пукне, като мѣхуръ. Този мечъ има туй свойство, че само като го посочишъ, той почва да църка. Казва се въ Словото Божие: „Турете меча на Духа!“ Той е ужасенъ. Знаете ли какъвъ мечъ е той? Той е такъвъ силенъ мечъ, че не само укротява, но който веднѣжъ е прободенъ съ него, не чака, или се прѣдава, или, както казватъ турцитѣ: „Табанà кувѣтъ“ – бѣга. Но тази е вътрешната страна.

Мене ще ми бѣде приятно да установимъ вътрѣ въ школата единъ редъ, да прѣдставлѣвате единъ образецъ, та, който дойде при насъ, да знае, че имаме знания, че владѣемъ силитѣ на природата, и можемъ да туримъ въвъ свѣта редъ и порядъкъ. Азъ ще позная моитѣ честни ученици, и ще имъ дамъ единъ голѣмъ изпитъ. Ще ви изпитамъ. Знаете ли какъ? Първо ще видя дали сте честни – съ пари ще ви изпитамъ. Ще дамъ на нѣкой ученикъ една вечеръ една голѣма торба съсъ злато, и ще му кажа: Ще занесешъ тази торба въ едикой си градъ. Ако той офейка съ торбата, въпросътъ е рѣшенъ вече. Другиму ще дадемъ нѣкоя кжца, ще я припишемъ на негово име, и ако слѣдъ 5 години той я направи свое имущество, и я остави на дѣцата си да прѣживяватъ, ние ще знаемъ какъвъ е този ученикъ. И ако на нѣкой отъ ученицитѣ повѣримъ единъ дѣлъ да го ржководи и той го направи своя мушия, и него ще разберемъ. Ще ви поставимъ такива капани, такива клопки, каквито не сте виждали. Като дойдатъ тѣзи ученици втори пѣтъ, ще ги питаме: Ти не си ли този, който взе торбата? – Да. – Съсъ здраве си върви! На другия: Ти ли бѣше този, който усвои кжцата? Имайте прѣдъ видъ, че у насъ важатъ фактитѣ. Щомъ торбата не е на мѣстото, нищо друго не важи. Туй е важно, а не това, че си честенъ. Нищо повече. Вие казвате, че си честенъ, почтенъ. Вървамъ въвъ всичко това, но торбата кждѣ остана? Че баща ти е честенъ, че ти си честенъ, вървамъ, но кждѣ е любовъта? Слѣдъ туй ще дойдатъ други изпити. Тѣзи сж на физическото поле. На торбата, на кжцата устоява ли, честенъ е. Ще повѣримъ нѣкому окултни сили, да може да влияе на хората. Ще видимъ за какво ще ги употрѣби. Ако ги употрѣби

за добро, добръ; но ако ги употреби за свое лично благо, пакъ ще пишемъ въ книгата. „Азъ знамъ“, ще кажа. Всички тия нѣща ще дойдатъ за изпитъ на ученицитѣ.

Послѣ, ще изпитваме нѣкои отъ ученицитѣ на специалния класъ. Запримѣръ, ще му дадемъ нѣкаква работа, нѣкакъвъ трудъ за цѣлъ мѣсець, и ще му кажемъ: Ще знаешъ, ако работишъ добръ, ще ядешъ, ако не работишъ, нищо нѣма да ядешъ. Послѣ, ще му кажемъ да направи сжщото за една година. Ще работишъ, макаръ и да си богатъ, и никому нищо нѣма да казвашъ. Ако работишъ всѣки день, и си намѣришъ работа за една цѣла година, за 365 дни, ние ще те считаме за единъ много способенъ ученикъ, и ще ти туримъ шесть. Ако за $1/2$ година си намѣрилъ работа, ще ти туримъ четири, ако $1/4$ отъ годината си работилъ, ще ти туримъ три, ако си работилъ само 1-2 дни, ще ти туримъ единица. Но за работата е лесно. Ще направимъ послѣ другъ опитъ: нѣкой ученикъ отъ васъ ще направимъ пръвъ министъръ въ България, послѣ ще го смѣкнемъ отъ горѣ, и ще накараме цѣлия български народъ да го оплже. Като е на власть, ще гледаме какво прави, и ако си издържи изпита, шесть ще му туримъ; ако не го издържи, ще накараме българския народъ да го оплже. Ще ви прѣкараме прѣзъ тия изпити. Всички тия нѣща ще дойдатъ за тия, които слѣдватъ специалния класъ въ продължение на 20 години. Толкова ми трѣбватъ. И тия, които издържатъ добръ изпита си, тогава ще имъ се повѣри... Знаете ли какво ще ви се повѣри? – Ще имате довѣрието на вашия Учитель, да може Той да ви остави на своето мѣсто. Такова довѣрие да има Той въвъ васъ, че каквото ви каже, нѣма да развалите славата Божия, каквото ви каже, нѣма да изопачите Истината, нѣма да изопачите Мждростѣта, нито Правдата, нито Добродѣтѣльта, ами право ще изпълните всичко тѣй, и то абсолютно тѣй, че всичко да бжде за Слава Божия. Това е цѣлъ на всички ученици въ школата.

Слави ли се Името Божие, славимъ се и ние. Не се ли слави Името Божие, не се славимъ и ние. Двѣ мнѣния по това нѣма. Това е правило на Бѣлото Братство. Тия морални правила трѣбва да лѣгнатъ още отсега въ умоветѣ ви, въвъ волята ви, и тогава всичко ще дойде, всичко е възможно. Всички ученици ще си

кажете: „Ние искаме всички – млади и стари, да калимъ нашата воля, да стане тя диамантена, и прѣдъ никакви мжнотии, прѣдъ никакви изпитания да не се поколебаемъ.“ Младото като не се помрѣдне, старото нѣма да стане, и старото като не се помрѣдне, младото нѣма да стане.

Нѣкои казватъ: „Нашиятъ Учителъ още нищо не ни е казалъ.“ Ами че, това сж най-великитѣ истини, които сѣмъ казвалъ. На тия мои думи лѣжи цѣлото ваше знание, което вие можете да имате. Ако вие влѣзете въ невидимия свѣтъ между ангелитѣ, тѣ нѣма да ви питатъ колко знаете, а ще гледатъ колко е вашата любовъ, каква е вашата мждростъ, истина, правда, добродѣтелъ. Ако ги имате, ще имате тѣхното довѣрие. Значи, ще гледате дали вѣвъ вашия духъ, вѣвъ вашата душа, вѣвъ вашия умъ, вѣвъ вашето сърдце, царуватъ тия велики Божествени добродѣтели. То е силата; а знания, растене, съвършенство, то е въпросъ на врѣмето. Всичко може да се добие, всичко е възможно.

Та сега, за прѣзъ цѣлата година ще туримъ една формула, да си помагате. Които сж слаби, ще ги направимъ герои. Казвате: Слабъ човѣкъ герой може ли да стане? – Много лесно може да стане. Вземете единъ съврѣмененъ неврастеникъ, страхъ го е отъ студено. Хвърлете го въ студена вода, слѣдъ като се окваси, нѣма да има страхъ вече. Слѣдъ като се окваси, не само че не му е страшно, но почва да му става и приятно. На всѣки единъ отъ васъ, когато се страхува, единъ котелъ студена вода отгорѣ му! Нищо повече. Слѣдъ като се окваси хубаво, нѣма да го е страхъ. Азъ ще ви кажа запримѣръ, нѣкои отъ васъ много тачите общественото мнѣние. Нѣкой като мине покрай васъ, ще ви оцапа хубаво, и тогава, като минете тѣй оцапанъ, казвате: „Нищо не искамъ да знамъ вече, не ме е страхъ отъ общественото мнѣние.“ Слѣдъ като ви биятъ, не ви е страхъ. Слѣдъ като изгубите нѣщо, вие ще добиете доблестъта да се не плашите никакъ отъ общественото мнѣние. Обществено мнѣние има само у добритѣ хора, у лошитѣ хора нѣма общественото мнѣние. Обществено мнѣние има само у високо-благороднитѣ, у интеллигентнитѣ хора, а тамъ, дѣто нѣма добродѣтели, има само лично мнѣние. А такова лично мнѣние имаме всинца. Слѣдователно, за да имаме общественото мнѣние,

трѣбва да бждемъ всички високо интелигентни и да се стрѣвимъ къмъ съвършенство. Всѣки ученикъ отъ класа, който се стрѣми къмъ съвършенство, и е интелигентенъ, който е способенъ, ще му дадемъ всичкото наше съдѣйствие.

Въ школата вие ще се научите на различни методи. Не само ще се учите, но едновременно ще бжде и теория и опитъ, всичко ще върви паралелно. Запримѣръ, искате да прѣмахнете нѣкой вашъ недѣгъ, нали? Да допуснемъ, че сте страхливъ. Е, кои сж причинитѣ за страха? Може би, когато вие сте били заченати, майка ви да се е оплашила отъ нѣкоя котка, и тя да е станала причина да се яви у васъ страхъ. Слѣдователно, вие постоянно ще се плашите отъ котка. Ще се плашите не само отъ котка, но и отъ всички други животни, които се плашатъ отъ котка. Запримѣръ, има хора, които много се плашатъ отъ мишки. Нѣкои пъкъ се плашатъ отъ паякъ, пиявица и др. Отъ тия малки работи се плашатъ. Ние трѣбва да знаемъ закона, да се повърнемъ назадъ, да изправимъ погрѣшкитѣ си, да не се плашимъ отъ котка. И дѣйствително, уплашването отъ котка има значение: котката упражнява лошо влияние. Сега, съ това не казвамъ, че като се върнете въ кѣщи да изпждите всички котки. При извѣстни случаи коткитѣ сж ужасни. Въ даденъ моментъ, когато тя изплаши една брѣменна жена, влиянията ѝ сж лоши. И всѣкога, когато една брѣменна жена се оплаши или отъ котка, или отъ змия, или отъ паякъ, пиявица, или отъ друго, у дѣцата се явява страхъ спорѣдъ животното, отъ което се е уплашила. И тѣй, гледайте какъ да изкорените този страхъ, който се увеличава у човѣка. Ще се стараете тогава, да се приближавате до котка, или до всичко онова, отъ което се боите. Ще се доближите да го пипнете. Ако е змия, напримѣръ, най-първо ще се стараете да я гледате отдалечъ, послѣ ще я пипнете по-спокойно. Ако е умрѣла, ще я вземете, ще прѣкарате рѣцетѣ си прѣзъ цѣлото ѝ тѣло, и ще се ободрите. Слѣдъ туй, зимно врѣме, като намѣрите нѣкоя змия, ще я прѣкарате прѣзъ рѣцетѣ си, и послѣ, като вземе да мърда, ще я хвърлите, тѣй ще правите, докато страха изчезне. Щомъ излѣзе страха отъ васъ, вие наполовина сте рѣшили тази задача.

Та, казвамъ сега методитѣ. Туй е само единъ методъ, а не че всинца ще ходите да гоните змии, и да ги хващате. Това ще бжде задача, може би, за едни отъ ученицитѣ – да ловятъ змии. На други може да се падне случай да иматъ работа съ мечки, съ малки мечки и т.н.

Христосъ казва: „Изпитвайте писанията.“ Тази велика книга въ природата трѣбва да се изпита. Написаните формули, както растенията, камънитѣ, животнитѣ, това е една написана книга, и ние трѣбва да проучаваме великитѣ сили, които сж скрити, заложени въ природата, и за какво можемъ да употребимъ въ даденъ случай тия сили. Ще разберете единъ великъ законъ, че всѣкога, щомъ изгубишъ най-малкото равновѣсие на духа си, не можешъ да работишъ. Напримѣръ, имашъ неразположение къмъ свой приятель, ти вече си наполовина парализиранъ. И щомъ се скарать тия двама души, не имъ върви, никому не върви. Ако двама ученици се скарать, трѣбва да знаятъ, че въ школата не се позволѣва абсолютно никакво скарване. Щомъ влѣзете въ школата, никакви недоразумѣния! Излѣзете ли вѣнка, можете, позволѣвамъ това, колкото искате можете да се налагате. И ако нѣкой иска да се бие, казвамъ: Можемъ да ви освободимъ за нѣколко мѣсеца да се биете, и като се върнете съсъ счупени глави, носове, ще ви кажемъ, че всичко това абсолютно го забраняваме. Ще забравите абсолютно всичко, безъ никакви караници. Сега, туй ще го знаете. Туй значи да имате характеръ, да имате воля.

Като влѣзете въ тази окултна школа, ще развиете характеръ. Като дойдатъ всички тия малки изпитания, и слѣдъ като се калите, тогава съ нѣкои отъ по-напредналитѣ ученици ще правя други опити. Тѣ често казватъ: „Учителю, я ни изведи отъ тѣлата, че ни завежди въ тия възвишени свѣтове, и ни покажи какво има скрито тамъ.“ Може. Е, послѣ за страхливите има и другъ начинъ за лѣкуване. Ще туримъ страхливия въ единъ аеропланъ, ще го издигнемъ горѣ на височина 3-4 клм. Ти може да изпитвашъ удоволствие, но на страхливия ще треперятъ и гащитѣ. Слѣдъ като слѣзе и ни опише какво е прѣживѣлъ, ще го питаме иска ли втори пѣтъ да се качи. Ако иска, значи станалъ е много сръченъ, смѣлъ. То е достатъчно изпитание, на аеропла-

нъ отгорѣ. Но да не мислите, че това е за старитѣ; не, това е за специалната школа, то е за младитѣ юнаци, то е за най-младитѣ ученици, които сж силни и крѣпки. За по-напредналитѣ други изпити ще има.

Но за да се образува едно общество, кое е най-необходимото? Ние трѣбва да бждемъ способни да знаемъ какъ да послужимъ на хората. Ние трѣбва да бждемъ сръчни и способни за всичко. Въ нашата школа ще застѣпимъ всички занаяти. Нѣма да има занаятъ, който да не познаваме. Всички изкуства ще застѣпимъ, и отъ насъ по-добри специалисти нѣма да има. И писатели, и инженери, и поети, и дърводѣлци ще имаме, тѣй че ще знаемъ да правимъ туй-онуй, нищо нѣма да ни се опре. Никого нѣма да викаме отвѣнъ да ни работи. Нѣкой братъ нѣма кѣща, хайде нѣколко други братя ще се заематъ въ 2-3 недѣли ще му направятъ кѣща съ 2-3 стаи. Ще строимъ. Ще кажете: „Отдѣ ще вземаме пари?“ Всички камъни, тухли, пѣсокъ, всичко ще доставяме чрѣзъ нашия трудъ, ще покажемъ на хората, че всичко можемъ да работимъ. Ако искате, азъ прѣвъ ще ви дамъ примѣръ. Ще ви покажа какъ се строи кѣща, какъ се работи дърводѣлство, всичко можемъ да работимъ. Нѣма да има занаятъ между насъ, за който да кажемъ, че не е хубавъ занаятъ. Не, всички занаяти ще можемъ да работимъ. Ние трѣбва да имаме смирение, всѣки да върши работата си. Запримѣръ, слѣдя ученицитѣ, като кажатъ да се взематъ стонитѣ, нѣкой си мисли: дали ще мога да изклинча, или не? Всѣки трѣбва като дойде тукъ, да гледа самъ да си донесе вода. И ако има нѣкоя слаба черта, като дойде тукъ, да гледа да се поправи. Ако нѣкому не се иска да услужва, а иска другитѣ да му услужватъ, тѣкмо той трѣбва да работи, да слугува на другитѣ и да си каже: днесъ ще слугувамъ. Защо? - Защото не ми се искаше да работя. И по такъвъ начинъ ние ще съкратимъ труда на 3-4 часа дневно. Ако всички работимъ по 3-4 часа физически трудъ на день, нашия трудъ много нѣщо ще ни даде. При такъвъ случай само можемъ да образуваме едно братство, една примѣрна комуна. Сега запримѣръ, нѣколко комуни между насъ пропаднаха. Два отъ опититѣ въ Стара Загора пропаднаха, единъ отъ опититѣ въ Русе малко го понараниха. Навсѣкждѣ пропадатъ, защото трѣбва да знаете, че когато се създава една ко-

муна, трѣбва да се комунизира трудътъ, а не капитала. Туй, което излиза отъ русенци, то е комунизирание на капитала. Има ли трудъ комунизиранъ, всичко става, нѣма ли трудъ комунизиранъ – готовото лесно се изяда. Тукъ, миналата година, азъ заедно съ още трима души свършихме единъ каналъ – копахме. Остана слѣдъ това единъ ученикъ да работи самъ по 2-3 часа на день. Той едва слѣдъ 3-4 мѣсеца изчистилъ 5 метра. Гледахъ го какъ работи. Той, като вземе мотиката, изведнажъ забърза, забърза, и не се минава половинъ часъ гледахъ го, оставилъ мотиката настрана, почива. Послѣ пакъ я вземе, бърза, бърза. Не бързай, най-накрая бързай! Ще изпрахосашъ енергията си. Въ нашето училище не се позволѣва бързане, полѣка ще започнешъ. Затуй казвамъ: Съ микроскопически опити започнете! Най-първо образувайте единъ комитетъ отъ 10 души. Лицата, които ще влизатъ, вие сами си ги изберете, послѣ ще ги прѣдставите на мене, и азъ ще видя дали „торбата“ ще може да остане. Сега тѣ не могатъ да се докачватъ, ще ги опитаме. На тѣхъ ще имъ повѣримъ много нѣщо. Доста пари може да капнатъ. Сестритѣ пѣкъ ще шиятъ, торбички ще правятъ, чорапи ще плетатъ, занаятъ ще иматъ, градини ще правятъ. Всички по единъ часъ ще работятъ. Тѣй ще направимъ, че отъ насъ да излѣзе нѣщо. Велики мисли и желаня ще дойдатъ. Тѣй, като вложимъ този трудъ, ще има благословение. Благославя се само онова, въ което се влага човѣшки трудъ. Сега, туй е само единъ опитъ, не да събираме пари, но да се научимъ на единъ честенъ трудъ, трудъ съ любовъ. Не съ насилие да се работи, но да знае човѣкъ, че е работилъ отъ любовъ, и отъ първия день още да се радва, че е работилъ за Господа, и да усѣща тази радостъ въ себе си. Ако работите въ годината 365 часа, тѣ ще ви донесатъ 365 добрини, а 365 добрини, това е една велика сила. И тѣй, ние сега ще опитаме разни положения, защото все за любовъ говоримъ. Ако искаме да направимъ опитъ, трѣбва да работимъ отъ любовъ и за любовъ. Разбирате ли всички?

Азъ искамъ всички братя и сестри да оправятъ своитѣ недоразумѣния по закона на любовта. Ако нѣкой не иска да оправи работитѣ си, ние ще платимъ неговия дългъ. Ще го питаме: Ти заплати ли дълга си?

Не. Нищо, ние знаемъ, че ти си задигналъ торбата и нищо повече. Ако нѣкоя ученичка се ангажира съ нѣкоя работа, а не я свърши, ние ще свършимъ работата ѝ, и ще напишемъ въ книгата, че дала обѣщание, и не го е издържала. За прѣзъ цѣлата година ще направимъ единъ списъкъ, и ще бѣлѣжимъ кой не си плаща дѣлга, не си свършва работата. Обещалъ нѣкъдѣ, а не свършилъ работата. Азъ ще я свърша заради него, но ще пишемъ въ книгата. И този ученикъ или ученичка, като дойде още единъ пжтъ, ще му кажемъ да чака. Ще му кажа: Азъ не разполагамъ съ време, за да ти свърша работата.

Сега, вѣвъ всинца ви ще има туй добро желание да работите. Ще туримъ като идея въ ума си да работимъ, и ще работимъ разумно. Въ тази школа всѣкому е опрѣдѣлена работата отъ невидимия свѣтъ. И тѣй, ясно е: за всинца ви, които сте тукъ, е опрѣдѣлено какво има да работите. Нѣма да ви кажа каква ви е работата. Искамъ да опитате великия законъ, който настанява всички нѣща. Вие ще забѣлѣжите, че има единъ разуменъ законъ въ свѣта, който настанява нѣщата. Онази птичка, която храни дѣцата си, кой я учи да ги храни? – Този вжтрѣшенъ законъ. Онази кокошка, която и отъ сѣнката си бѣга, слѣдъ като има пиленца, става смѣла и рѣшителна. Кой я прави смѣла? – Този вжтрѣшенъ законъ, който, като се пробуди, прави я смѣла и рѣшителна. Тя има една идея вжтрѣ въ себе си, че има пилци. Слѣдователно, какво ни дава идѣята на човѣкъ, който се страхува? Той е кокошка безъ пилци. Имашъ ли идея, ти си безъ страхъ. Слѣдователно, законътъ е вѣренъ. За да изчезне страха, трѣбва да туришъ въ ума си една идея, която да го привлече, за да станешъ смѣлъ и рѣшителенъ. Тогава ставаме смѣли и рѣшителни за идѣята. Ако въ насъ влѣзе Божия Духъ, идѣята за Любовта, най-великата сила въ свѣта, тогава ние ставаме смѣли и рѣшителни, и ще намѣримъ, че туй благо, което търсимъ, то е вжтрѣ вѣвъ насъ.

Сега, азъ трѣбва да ви убѣдя вече, макаръ че отъ толкова години говоря все за едно и сжщо нѣщо, трѣбва да ви убѣдя, че нѣма по-велика сила отъ Любовта. И едва сега вие казвате, че тѣй, както казва Учителя, тѣй е. Казвате: „Ние още отъ Любовта не сме видѣли нищо.“ Но най-великата сила въ свѣта, това е съзнателната любовъ, и когато тя влѣзе въ човѣ-

ка, въ него се развиватъ потайни сили, за които човшката душа копнѣе. Не любовъ, която смущава, но любовъ, която разширява. Когато тази любовъ влѣзе въ сърдцето на поета, какъ гладко върви перото му; когато тази любовъ влѣзе въ писателя, какъ лесно, въ единъ часъ, си развива темитѣ; когато тази любовъ влѣзе въ свѣщеника, въ учителя, въ майката, всичко върви тѣй експедитивно. Но когато тази любовъ изчезне, всичко върви тѣй жлабаво. Любовта има своя идея. Трѣбва да сме експедитивни. Когато любовта влѣзе у нѣкого, искашъ нѣщо веднага става. Бързо, кажешъ и става. Вземешъ пари на заемъ, вижъ, веднага ги връщашъ. Нѣмашъ любовъ, казвашъ: туй стана, онуй стана, дѣцата, майката виновни - нѣма я любовта. Взелъ пари на заемъ, за една минута ги намира, а за връщане го нѣма. Не, не, любовъ нѣмашъ. И който взема и който дава, сж изгубили любовта си.

Та, първото нѣщо, което искамъ отъ васъ ученицитѣ на тази окултна школа, е всички да се сдобиете съ тази любовъ. Тя е въвъ васъ, но да я добиете съ тази интензивностъ, че да я почувствувате тѣй идѣйно, и вашиятъ умъ да почне да ражда. Не само ума ви, но и сърдцето ви да почне да ражда. И всичко туй, което добиемъ, ние ще го дадемъ на този външенъ свѣтъ, който чака. Ние ще проповѣдваме на тия хора. Че тукъ работници трѣбватъ! Кой ще проповѣдва на тѣхъ? Само вие сте останали. Я ми кажете, ако азъ пратя свѣщеницитѣ, тѣ ще изопачатъ всичко. Какво ще кажатъ? Азъ ги зная. Понеже мисля да ви пратя, азъ казвамъ: Ако усвоите или не усвоите тѣзи принципи, азъ зная какво ще направя. Сега, като казвамъ зная, добръ да ме разберете. Азъ говоря въ името на този великъ живъ принципъ, а не лично. Безлично, значи безъ ограничение.

Въ нашето Бѣло Братство принципътъ е: Само за Бога можемъ да работимъ, и само Него можемъ да любимъ безгранично, и само Нѣму можемъ да се довъряваме. Важенъ е този принципъ, и той трѣбва да лѣгне вжтрѣ въ насъ. Само Богъ е съвършенъ, само Той е безграниченъ, нито се измѣня, нито се промѣня, и само въ Неговия силенъ Духъ, само въ Неговия умъ, само въ Неговата душа, само въ Неговото сърдце, само въ Него можемъ да намѣримъ всичко онуй,

за което нашата душа копнѣе и се стрѣми тукъ на земята. И само Него можемъ да намѣримъ тукъ, на земята и горѣ на небето. Слѣдователно, само Нѣму можемъ да въздадемъ честъ и поклонение и хваление и никому другиму. Само този принципъ – Богъ на Любовта – трѣбва да лѣгне като основа, правило въ душата ви. Него ще намѣрите и на земята и на небето, и Той като ви проговори, ада веднага става рай. Ако не ви проговори, рая става адъ. Такъвъ е дълбокия законъ. Вие, когато имате най-добро разположение, като се махне любовта, изпитвали сте какъвъ адъ настава, каква тѣжестъ, какво безсмислие. Дойде ли любовта, свѣтне лицето ти, казвашъ: „Колко съмъ радостенъ!“ – Готовъ си да служишъ. Махне ли се любовта, всичко изчезва. Като имаме тази опитностъ, първо ще се стараемъ да не огорчаваме този Богъ на Любовта, който живѣе въ насъ, да не нарушаваме този миръ, който Богъ носи въ насъ, или, както казва Писанието, да не се нарушава този печатъ, съ който е запечатана тази книга.

Послѣ, ще се стараете, вие ученицитѣ, да имате взаимно уважение и почитание. Като се срѣщнете сега, какъ ще се поздравлявате? – Нѣма Любовъ, като Божията Любовъ. Като ти каже братъ ти: Нѣма Любовъ, като Божията Любовъ, ти ще му кажешъ: Моята любовъ за тебе ще бѣде като Божията Любовъ. Тогава братъ ти ще ти каже: Само Божията Любовъ е Любовъ. Ти ще му кажешъ: Само въ моята любовъ ти ще ме познаешъ.

Понеже виждамъ, че туй е малко дисхармонично за васъ, ще го измѣня, ще направя другъ прѣводъ. Казватъ ти: Нѣма Любовъ като Божията Любовъ. Отговарятъ: Само въ проявената Божия Любовъ ти ще ме познаешъ. Туй ще бѣде за една година. Ученицитѣ тѣй ще се поздравляватъ. Първата формула може да употребите, като влѣзете въ дома на приятеля си, а втората – като си излизате отъ дома му.

Азъ бихъ желалъ да знаа по колко екземпляра отъ лекциитѣ ще ви трѣбватъ за всѣки единъ градъ, за да могатъ веднага всички да ги изпълняватъ. Да кажемъ, пратимъ първата лекция, трѣбва да знаемъ колко екземпляра ще ви сж нуждни. Ако могатъ да се напечататъ, тогава ще изпратимъ за всички ученици. Когато сж на-

печатани всички бесѣди изведнажъ, това е опасно, защото се явява една съблазънъ, искатъ да ги прочетатъ всички изведнажъ, и послѣ не искатъ да ги учатъ.

Запитватъ: На улицата като се срѣщнемъ, какъ да се поздравяваме? - Единия ще каже: Безъ страхъ! Другиятъ ще отговори: Безъ тъмнина! Или може да му каже тихичко на ухото: Нѣма Любовь, като Божията Любовь. Той ще отговори: Моята любовь за тебе ще бжде като Божията Любовь. Щомъ има между тебе и приятеля ти чуждъ, не поздравявайте. Поздравления ще си давате, само когато нѣма никой помежду ви. Иначе, това е буквата на нѣщата, не е духа. Може да си дадете единъ сигналъ, единъ символъ за поздравление. Азъ бихъ ви далъ единъ символъ, но вие може да злоупотрѣбите съ него. Поздравлението ще бжде тѣй естествено, че въ туй движение, което ще направите, да не се забѣлѣзва нѣщо извънредно, естествено да става. Тогава ще си носите една специална бѣла кърпа, и като срѣщнете нѣкого, ще я извадите, ужъ си триете носа, мустацитѣ. Чиста кърпа ще носите, кърпа само за поздравления. Трѣбва да пазите това въ абсолютна тайна. И другиятъ ще извади своята кърпа. Но, ще извадите кърпата си отдалечъ, и нѣма да я туряте на устата си, ще я хванете и лѣко ще я прѣкарате покрай носа и устата си. Другиятъ ще види, че имашъ бѣла кърпа, и той ще тѣ поздрави.

Всички отъ Бѣлото Братство трѣбва да носите бѣли връзки. Въ бждеше нѣма да носите яки, а една бѣла кърпичка, хубаво забодена съ златна игла съ пентограмъ. Селянитѣ ще иматъ бѣли ризи, яки отъ ризата чисто бѣли, нищо шарено по тѣхъ. Якитѣ ще се замѣстятъ съ нѣщо по-хубаво, по-привѣтливо. Якитѣ могатъ да бждатъ меки, обърнати. Но това - пентограмитѣ, поздравленията, това сж най-проститѣ нѣща.

Нѣма Любовь, като Божията Любовь, само Божията Любовь е Любовь.

Нѣма Любовь като проявената Божия Любовь, само проявената Божия Любовь е Любовь.

Лицето на Бога

Съборна Бесѣда В.Търново

23 Августъ 1922 год. Срѣда 5 часа сутринъта.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.

(Като четете тази молитва, не бързайте. Азъ ще ви науча какъ трѣбва да я четете. Съсрѣдоточете се, за да може смисъла на тѣзи думи да се разкрие въ сърдцето ви. Всѣка дума и изрѣчение трѣбва да се изкажатъ бавно, за да се уясни тѣхния вжтрѣшенъ смислъ).

2. Да прочетемъ слѣдното изрѣчение три пжти:

Духътъ Божий, Духътъ на вечността.

Духътъ прѣсвѣтй, който пълни сърцата ни съ любовта.

При изговарянето на туй изрѣчение се поставятъ ржцетъ въ слѣднитѣ положения: двѣтѣ ржце наклонено дигнати нагорѣ, послѣ въ хоризонтално положение съ дланитѣ нагорѣ, и най-послѣ на гърдитѣ.

3. Да изпѣмъ три пжти:

Firfürfen tau bi aumen.

4. Благославяй, душе моя, Господа.

При пението ржцетъ се поставяха въ слѣднитѣ положения: нагорѣ (отвесно), на челото, на гърдитѣ, на устата, нагорѣ, на гърдитѣ, нагорѣ, на устата, нагорѣ, на гърдитѣ, хоризонтално, на гърдитѣ, хоризонтално, на устата, хоризонтално, на гърдитѣ, хоризонтално, на устата, хоризонтално, на гърдитѣ, нагорѣ, хоризонтално, на устата, хоризонтално, на гърдитѣ, хоризонтално, на гърдитѣ, хоризонтално, на брадата, хоризонтално.

5. Да произнесемъ слѣднитѣ думи гласно:

Да дойде (3 пжти) ржцетъ нагорѣ.

Духътъ (3 пжти) ржцетъ нагорѣ.

Божий (1 пжтъ) ржцетъ нагорѣ.

Да очисти (1 пжтъ) ржцетъ хоризонтално.

Да очисти (1 пжтъ) ржцетъ върху лицето.

Да очисти (1 пжтъ) ржцетъ хоризонтално.

Пжтя ни (3 пжти) ржцетъ успоредно напрѣдъ.

Пжтя на Духътъ на Истината (1 пжтъ) ржцетъ хоризонтално.

Да отстрани (3 пжти) ржцетъ като че отстраняватъ нѣщо отпрѣдъ настрани.

Всичкитѣ ни недоразумѣния (3 пѣти) спущане на рѣцетѣ отгорѣ и на страни съ широкѣ замахѣ.

Да се всѣли (3 пѣти) рѣцетѣ от страни къмѣ гърдитѣ, като че нѣщо се влага.

Да живѣе (3 пѣти) същото движение.

Вѣ насѣ (3 пѣти) същото движение.

Да сме благи, (3 пѣти) движение отпрѣдѣ къмѣ гърдитѣ.

Както е Той благѣ (3 пѣти) същото движение.

Да просвѣтнатѣ лицата ни съ Божията свѣтлина (3 пѣти) рѣцетѣ нагорѣ, върху очитѣ, хоризонтално, на челото, до устата, хоризонтално.

Да сме носители (3 пѣти) рѣцетѣ отпрѣдѣ, вѣвѣ видѣ на кръгѣ надолу, като че се взема нѣщо, и нагорѣ.

На Неговата (3 пѣти) същото движение.

Съвѣршена Любовь (3 пѣти) същото движение.

Любовѣта, дѣто Богѣ живѣе (3 пѣти) същото движение и рѣцетѣ спиратѣ горѣ.

Дѣто мирѣ царува (3 пѣти) същото движение.

И радостѣ пълни сърцата ни (3 пѣти) същото движение.

Да дойде Духѣтѣ Божий.

Да очисти пѣтя ни.

Пѣтя на Духѣтѣ на Истината.

Да от страни всичкитѣ ни недоразумѣния.

Да се всѣли, да живѣе вѣ насѣ.

Да сме благи, както е Той благѣ.

Да просвѣтнатѣ лицата ни съ Божията свѣтлина.

Да сме носители на Неговата съвѣршена Любовь,

Любовѣта, дѣто Богѣ живѣе.

Дѣто мирѣ царува.

И радостѣ пълни сърдцата ни.

Духѣтѣ Божий (с пение).

Духѣтѣ на вѣчността

Духѣтѣ прѣсвѣти (рѣцетѣ нагорѣ).

Който пълни (рѣцетѣ на гърдитѣ),

Сърцата ни съ любовѣ (рѣцетѣ на гърдитѣ).

Духѣтѣ прѣсвѣти (рѣцетѣ хоризонтално).

Който пълни (рѣцетѣ на гърдитѣ).

Сърцата ни съ любовѣ (рѣцетѣ на гърдитѣ).

Духѣтѣ благи (3 пѣти рѣцетѣ на гърдитѣ).

Съднали всички, Учителя започва да ни учи мелодията на „Духътъ Божи“.

Въ произнасяне на думата, се вижда гдѣ е вашето сърдце, и какво ви липсва. Когато дойдете до туй учение, то ви показва недостатациѣ на хората. Не се произнася лесно една дума!

Тия сж все окултни упражнения, които ще правите, за да се тонирате вжтрѣ; това сж символи, магически формули, за да се повдигате. Сега, нали нѣкой пжтъ имате нѣкое хубаво настроение, и нѣкой ви кресне изведнажъ. Съ туй кресване се разваля вашата хармония. Значи, нѣщо силно е развалило хармонията ви, и сега не знаете закона, какъ да я нагласите. Трѣбва да знаете закона какъ да се нагласѣвате. Силно казано нѣщо, разваля настроението, и трѣбва да се мине часъ, два докато се тонирате, а вие трѣбва да знаете веднага какъ да се тонирате. Въ школата, вие трѣбва да се научите, каквото говорите, всичко да е подѣ вашия контролъ. Никога нѣма да изказвате една мисль тѣй, да се подхлѣзне езика ви. Ще се спрѣшъ, ще повикашъ ума си да слѣди какво ще говоришъ, и съзнанието ви всѣкога трѣбва да бжде будно. Тамъ, дѣто писанието казва: „Никакви гнили думи да не излизатъ отъ устата ви, никакви гнили мисли отъ ума ви, никакви гнили чувства отъ сърдцето ви.“ Сега, ако ние не знаемъ да контролираме ума си, ако не знаемъ да контролираме сърдцето си, гдѣ е нашата воля? За какво ще ни послужи учението ми? Ако безразборно всичко може да мине прѣзъ ума ни, ако безразборно всичко може да мине прѣзъ сърдцето ни, знаете ли на какво ще мязаме? Ще употребя една формула, която не е хубаво сега да кажа, ще замязаме на ония лакоми животни, които всичко ядатъ. Не, не, ще ядемъ само онова, което е здравословно, нищо повече. Въ стомаха само ябълчици, крушици, сливици, череши и всички тѣмъ подобни плодове трѣбва да влизатъ. Сжщия законъ е и по отношение на мислитѣ. Такива, подобни мисли, трѣбва и въ ума ни да минаватъ.

Пакъ ви говоря, туй е за школата вжтрѣ. Когато сте единъ спрямо другъ, спрете се, ще се поздравите и ще кажете: „Духътъ Божий, Духътъ на вѣчността,

Който пълни сърцата ни с Любовта, подвижи сега моят умъ, да каже Твоята Свѣтлина." Свѣтлината, това е емблема, носителка на всички блага. Тамъ, дѣто има свѣтлина, има благо. Тамъ, дѣто отсъства свѣтлина, има горчивини, всички нѣща сж кисели, горчиви, стипчиви, носителки на горчивини. Благостята е емблема, тя показва присѣтствието на Божията свѣтлина. И тѣй, между външното проявление на природата - свѣтлината, щомъ изговорите думата „свѣтлина“, чувствувате, че тя е носителка на благото. Нали при свѣтлината плодетъ зрѣятъ? Сега, ние говоримъ за свѣтлината, тази вътрѣшна свѣтлина, която носи туй благо. Ние сега трѣбва да сме готови за какво? - За този Духъ, който идва. За Духътъ Божий, за Духътъ на вѣчността, Духътъ прѣсвѣти, който пълни сърдцата ни с Любовъ. Всички да изговоримъ: Подвижи сега нашия умъ да кажемъ Твоята свѣтлина."

Върху васъ има много да се работи, върху всинца. Нѣкои отъ васъ сте цѣлини, тѣй че трѣбва да впрѣгнемъ 5-6 чифта волове, докато почвата отдолу се разработи, и богато жито ще стане. А нѣкои сте келемѣта - хубаво мѣсто, изложено на слънце - то иска торене, хубаво грозде може да стане.

Тѣй щото, ще работимъ разумно. Трѣбва да разбираме дълбоко своето вътрѣшно естество, какво е вложено вътрѣ въ васъ, и какво може да стане отъ васъ.

Сега, азъ искамъ да внеса въвъ васъ тази нова мисль на новия животъ - като видите небето, да виждате лицето на Бога, както е днесъ, и когато го погледате, да се радвате. То е лицето на нашия Баща. Радостенъ е днесъ. И Той се весели. Защо? - Защото въвъ вашето съзнание има желание, вие сте готови да приемете Любовта. И Той казва: „Дѣцата сж днесъ добрѣ," и като сж добрѣ, Той се весели. Сега у васъ може да има философия да кажете: „Какво съотношение може да има туй небе съ насъ, съ настроението ни?" - Има. Ако моето лице е засмѣно, никога нѣма да видите ржката ми свита на юрукъ, но ако лицето ми е намръщено, ржката ми ще бжде свита на юрукъ. Да кажемъ че азъ имамъ едно перде прѣдъ лицето си, и ви покажа само юрука си прѣзъ него, отъ юрука вие може да знаете какво е моето лице, моето състояние. Туй е законъ на съотношение. Тогава ще имаме едно изкривя-

ване на челюститѣ, на очитѣ, мускулитѣ ще бждатъ свити и юмука насоченѣ. Всички ще се стараете да възприемете тази вжтрѣшна красота. Въ ходенето ще бждете спретнати, нѣма да ходитѣ тѣй, като нѣкоя гемия, нѣма и като нѣкоя селска кола, тѣй, „тракѣ-тракѣ“, че като скача, отъ 2 клм. се чува какъ скача, та онзи, който слиза отъ нея, казва: „На такава кола не се возя вече.“ Колата трѣбва да има пружини, или най-малко, пжтя трѣбва да е гладѣкъ. Това друсане се дължи на този негладѣкъ пжтъ: има камѣчета, трапчинки. Щомъ сме навжсени, това показва, че пжтя ни не е гладѣкъ, и колата ни е безъ пружини, вслѣдствие на това има дисхармония. Какъ ще го поправимъ? - Ще отмахнемъ всички камѣни, пжтя трѣбва да бжде гладѣкъ като стѣкло, и колата да има пружини - движението ще става правилно. Сега, запримѣръ, личнитѣ чувства сж една голѣма пружина за човѣка. Честолюбieto на човѣка е една пружина, и когато тази пружина не е развалена, работитѣ вървятъ много добрѣ. Но щомъ се развали пружината на честолюбieto, работитѣ се развалятъ. Ще поправите пружината на честолюбieto! Ако то върви въ една крива линия, ще имате най-голѣмата хосканица. Пружината трѣбва да се поправи. Тогава честолюбieto ще се прѣвърне въ самоуважение, човѣкъ върви съ достоинство, той се обрѣща съ уважение къмъ хората, внимателенъ е къмъ себе си, къмъ хората, какво ще кажатъ за него. Туй е, което се забѣлѣзва у човѣка, който има честолюбие. Това е характерна черта. Който нѣма честолюбие, той говори каквото му попадне, той е, както казватъ бѣлгаритѣ, „цапнатъ“. Той казва: „Азъ петъ пари не давамъ за хората.“ Ами тѣ за тебе колко ще дадатъ? И тѣ толкова за тебе. Това не е философия. За кривитѣ убѣждения на хората азъ петъ пари не давамъ, но за правилтѣ, ще дадешъ. Съ такава дисхармония нищо нѣма да направишъ.

Та, ученицитѣ, които влизатъ, азъ бихъ желалъ, първитѣ отъ тѣхъ, които узрѣятъ, тѣй да започнатъ, да бждатъ образецъ, да бждатъ за примѣръ. И този примѣръ да бжде тѣй естественъ, че да нѣма вмѣкнато нищо изкуствено. Въ съврѣменната музика всѣки инструментъ: пиано, цигулка, китара, си има начинъ, форма, чрѣзъ който може да се свири. Свиреца на пиано

ще се съобрази спорѣдъ методитѣ, по които се свири на пиано, свиреца на китара - спорѣдъ методитѣ на китарата, свиреца на цигулка - сжщо, свиреца на кавалъ - сжщо. Всѣки инструментъ си има свой начинъ. Сега, при говоренето и чувствуването въ духовния и чувствения свѣтъ си има начини и методи какъ да се говори и постѣпва. Всичко туй сжществува, но понеже сме изгубили това Божествено изкуство, казваме: „Може и по другъ начинъ.“ А, не може по другъ начинъ. Отсега нататѣкъ нѣщата могатъ да ставатъ само по божественому. Ние ще ходимъ само по божественому. Казватъ: „По човѣшки“. Не, то мина вече, по божественому ще ходимъ, по божественому ще говоримъ, по божественому ще се поздравляваме, по божественому ще се обичаме. По човѣшки ние го знаемъ, ние го направихме вече. Сега, по божественому! Божествено ще любишъ, божествено ще говоришъ, божествено ще мислишъ и т.н. Туй е за ученицитѣ. Сега разбрахме се вече. Ще кажете вие: „Дали съмъ азъ ученикъ?“ Това е старата школа, това е старъ методъ. Дали съмъ ученикъ! То значи: събудишъ се, и не знаешъ дали си ти или не. Който е ученикъ, е ученикъ, нали? Ако нѣкой пита: „Азъ ученикъ ли съмъ?“ По какво се отличава ученика. Ииска да се учи. Желание, непрѣодолимо желание да се учи. Туй е едно отъ качествата на ученика. Иискашъ ли да се учишъ, ученикъ си. Имашъ ли желание, ученикъ си и можешъ да станешъ; ако го нѣмашъ - не си. Непреодолимо вжтрѣшно желание, копнежъ! Знаете ли какво значи копнежъ? То е, значи, онзи човѣкъ, който прѣброжда 99 извори, тѣрси, за да намѣри онзи, хубавия изворъ, той е жаденъ човѣкъ и не си щади труда.

Сега, вѣвъ вашия умъ е залѣгнала една идея, тя е слѣдующата: „Азъ не мога това.“ Защо? - „Моето обществено положение, което имамъ, не ми позволѣва това, знанията, които съмъ придобилъ, азъ съмъ свършилъ науки, не ми позволѣватъ.“ Туй не ми позволѣва, онуй не ми позволѣва. Ние мислимъ, че сме голѣми хора! А че невидимия свѣтъ не дава 5 пари за нашето положение! И царъ да е, и ученъ, и богатъ, и който и да е отъ висше положение, сваля го, простира го на земята и го осмѣрдява. Дава ли нѣщо за него? Казва: „Елате да видите този царъ какъ се е осмѣрдѣлъ!“ Ца-

ръ ли е? Туй не е царь. И нашитѣ философи, които ще реформиратѣ свѣта, и тѣхъ ще ги простратѣ, и тѣ ще се осмърдятѣ. Учители, свѣщеници, майки, бащи – всички ги простиратѣ на земята – смърдятѣ. Тия майки не сж майки. Всичко туй, което смърди, е една квадратна лъжа. Туй, което смърди, то е само приготвление за хубавото, за бждещето, което иде. Сегашнитѣ майки показватѣ, че тѣ отварятѣ пжтя на бждещитѣ майки. Сега на земята нѣма майки, т.е. има ги, но тѣ все смърдятѣ. Ако има майки, тѣ трѣбва да бждатѣ отъ новата епоха, майка, въ сърдцето на която е запаленъ свещениятъ огнь. И тази майка тогава каква ще бжде? Сега вие ще кажете: „Ние вече се стараемъ да не смърдимъ.“ Когото и да е отъ васъ, сега, азъ за 5 минути мога да го накарамъ да смърди. И смърди той! Ние трѣбва да се засрамимъ отъ себе си, че туй трѣбва да дойде въ съзнанието ни, да почувствуваме какви сквѣрни мисли и желаня ни минаватъ! Знаете ли какви сквѣрни мисли и желаня минаватъ въвъ васъ? И отъ невидимия свѣтъ, напредналитѣ братя се интересуватѣ отъ насъ. Понеже нашия животъ е свързанъ съ тѣхния. И тѣхния животъ се гради върху нашия животъ. Хората за невидимия свѣтъ, за напредналитѣ духове, сж като една нива. Тѣ нѣкой пжтъ ще дойдатѣ съ своитѣ рала, и искате не искате, ще ви изоратѣ. Вие сте една необходимостъ за тѣхъ, но не подозирате това. Така и вие, имате една нива, и иска, не иска, взимате ралото и хайде, разоравате я. „Какво става“, ще рѣкатѣ тѣзи буболечици и трѣвички, „какво е това землетресение, какви прѣобразования?“ Ние нищо не искаме да знаемъ. Вие казвате: „Тази земя е за насъ, дигайте се!“ Така и ние прѣдставлѣваме за невидимия свѣтъ една цѣлина. Като погледнатѣ казватѣ: „Еди коя нива трѣбва да се разоре, хайде слѣдъ това да я посѣемъ“, и вие ще се подчините на тѣзи нареждания; блажени сте, ако дадете нѣщо. Ще дадете, ще родите хубаво жито. Ако родите, ще се благословите, ако не родите, лошо е за васъ. Тогава ние създаваме условия за по-напрѣднали духове, които ще работятѣ. Сега, азъ искамъ да внеса въвъ васъ мисълта, да не се боите, че като се изхвърли туй-онуй, нѣма какво да ви остане. Онѣзи, които не сж запознати съ тия нѣща, ще кажатѣ: „Какво ще стане съ

насъ, като изхвърлимъ всичко?" Е, добръ, ако тебе сж те хранили съ мухлясалъ хлѣбъ съ години, и стомаха ти е отслабналъ, ако сж те хранили години съсъ вмирисани патици, и устата ти почнали да миришатъ, казвамъ: „Ще напуснешъ мухлясалия хлѣбъ." Но съ какво ще се хранимъ? Ако този, мухлясалиятъ хлѣбъ се замѣни съ най-хубавия топълъ хлѣбъ, сега излѣзалъ отъ пещъта, вмирисанитъ патици се замѣнятъ съ хубави плодове, питамъ: Кое е по-хубаво, какво ще прѣдпочетете? Ние казваме: „Остави това тукъ!" Сега и въ духовно отношение вие искате да разрѣшите въпроса, вие искате да комунизирате капиталитъ. Капитала, това е труда на хиляди поколѣния, събранъ. Трудъ! Сегашната почва, която хората оратъ, това е милиони капиталъ на много сжщества, които сж оставили този черноземъ - храна - която сега хората използватъ. Ние можемъ да използваме само нашия трудъ. Божествения моралъ е такъвъ: ние можемъ да използваме само нашия трудъ. Затуй писанието казва: „Блажени, които се трудятъ, обремененитъ, утруденитъ, понеже работятъ."

И съврѣменнитъ хора, които се занимаватъ съ динамическитъ сили, могатъ всѣкога една сила да я прѣвърщатъ. Горѣнето, запримѣръ, може да е слабо, а може и да е силно. Вземете обикновенния газъ, когато става непълно горѣние, усѣща се миризма, отдѣлятъ се сажди, кадежъ. Този газъ може да се прѣвърне, и горѣнието да бжде по-силно. Та сега, и ние у насъ ще усилимъ горѣнието. Споредъ силата на любовъта, такъвъ е и живота. Каквато е любовъта, такъвъ е и живота на човѣка. Сега, да допуснемъ, че сте въ едно общество, гдѣто всички хора сж неврастеници, хора, които иматъ идеи, планове, но капитали нѣматъ - липсва имъ нѣщо. На нервния човѣкъ му липсва нѣщо, на гладния човѣкъ липсва нѣщо, на жадния - сжщо. Да кажемъ, че се намирате между тия неврастеници, трѣбва да се пазите отъ тѣхъ, защото всѣка дума ги прѣдизвиква. У тия неврастеници слухътъ имъ е толкова чувствителенъ, тѣхното астрално тѣло е толкова чувствително развито, че ако кажете нѣкоя дума, тѣ изведнажъ могатъ да реагиратъ. Ами ако и вие сте неврастеници, какъ ще се лѣкувате между тѣхъ? Ще ви кажа. Ще намѣрите единъ много тлѣстъ волъ, ще си турите ржката върху

него, и като си държите ржката тѣй 4-5-10 минути, веднага вашето неразположение, вашето възбудено състояние ще изчезне. Този волъ ще каже: „Бжди, братко, по-търпѣливъ. Нѣма какво да се смущавашъ, бжди малко по-разположенъ, не се смущавай, азъ не се смущавамъ, за нищо не мисля, затуй съмъ спокоенъ.“ Но да не отидете при волъ, който едва се държи на краката си, сухъ, а - при волъ, който е оралъ на нивата, изхраненъ, и като си туришъ ржката на гърба му, той си дига опашката, казва: „Добрѣ дошелъ, приятно ми е, може да си държишъ тѣй ржката.“ А онзи волъ, който бѣга, не стой при него. При изхранения волъ, тури си ржката, помилвай го, поглади го, той ще се обърне, ще те погледне, и слѣдъ туй ще му кажешъ: „Много ти благодаря, ти ми даде единъ много добъръ урокъ, благодаря ти.“ Може нѣкой отъ ученицитѣ, когато е разтрѣвоженъ, да направи този първи опитъ. Когато е много неразположенъ, и не може лесно да му мине, нека отидѣ при такъвъ единъ волъ. Туй е за лѣкуване. Като направите този опитъ три-четири пжти, ще ви мине. Тѣй че, като излѣзете нѣкждѣ на разходка, ще намѣрите единъ такъвъ волъ, но не отъ тѣзи, които бѣгатъ. Това е лѣкуване.

Послѣ, ако искате да добиете хладнокрѣвие, да бждете хладнокрѣвни, ще хванете нѣкоя жива змия, и ще прокарате ржката си по тѣлото ѝ, ще хванете змията за главата и ще прѣкарате ржката си по дължината на тѣлото ѝ до опашката. Туй е въпросъ на хладнокрѣвие. Ето, сега, сърдцето ви трепери вече. Змията е много хладнокрѣвна. Тя, като хване жабата, вземе си я, и отъ нищо не се смущава. Въ змията има всичкото спокойствие и хладнокрѣвие.

Питатъ: Какъ да я хванемъ?

Азъ ще ви кажа: Ще вземете единъ чаталъ, ще натиснете главата ѝ, тя ще изпусне отровата си и ще я хванете.

Много пжти змиитѣ си страдатъ заради онѣзи интелѣктуални змии: тѣхъ знаятъ. Щомъ видимъ днесъ змия, казваме: „А, змия!“ То ни най-малко не показва, че тя е лоша.

6. Гимнастически упражнения.

Задачата на упражненията е, ума да присѣтствува. Тамъ е силата.

Въ Горницата

Съборни Бесѣди В.Търново

23 Августъ 1922 год. Срѣда 8 ¹/₂ - 12 ¹/₂ часа
сутриньта.

Отъ 8 ¹/₂ часа сутриньта братята и сестритѣ по отдѣлно на групи отъ по 60 души въвъ всѣка група, влизаха въ горницата, гдѣто прѣстояваха по 10 минути.

Учителя говори на всички.

Мотото за прѣзъ цѣлата година, и на ученицитѣ, и на оглашенитѣ, и на слушателитѣ въ школата:

Ще се стрѣмите да придобиете Истината въ душитѣ си, свѣтлина въ умоветѣ си, чистота въ сърцата си, свобода въ душитѣ си, знание въ умоветѣ си, сила въ сърцата си.

Гледайте да съграждате върху тритѣ основи: Любовта да вземе надмошие въ сърцата ви, Мъдростьта - въ умоветѣ ви и въ духоветѣ ви и Истината - въ душитѣ ви.

Тази картина показва вашето сегашно състояние (пентограмата). Вие сте всички въ тъмнина. Цѣлия фонъ е тъмнина. Вие излизате отъ тъмнината, не сте още въ свѣтлината. Туй е тъмнината, въ която всички се движатъ. Това сж двата пжтя, прѣзъ които хората влизатъ. Този е третия пжть (на дѣсно) - пжтя къмъ съвършенството, той е новата епоха, новия животъ. А тази глава показва сегашното състояние на хората, на ученицитѣ, които слѣдватъ.

Туй е пжтя.

Ние означаваме Добродѣтѣлътъ съ бѣлия цвѣтъ, Правдата съ зеления цвѣтъ - това е материалния свѣтъ - Любовта съ розовия цвѣтъ - това е астралния свѣтъ - а въ по-висшитѣ му проявления, той се губи, душата се губи въ полето на Нирвана, Истината - съсъ синия цвѣтъ, или висшето ментално поле, и Мъдростьта - съ жълтия цвѣтъ. Добродѣтѣлътъ - бѣлия цвѣтъ, Правдата - зеления, Любовта - розовия, Мъдростьта - жълтия и Истината - синия. Тия цвѣтове, тия добродѣтели ще ги носите въ умоветѣ си, ще ги опитвате и ще се ползвате.

Сега, мислете, че като влѣзете въ школата, прѣзъ годината ще дойдатъ голѣми бури, облаци, грѣмоте-

вици. Да знаете, че тия нѣща сж необходими за про-
вѣтряване на умоветѣ и за закрепване, и като дойдатъ
тия бури, да знаете, че вие сте много по-близо до
Царството Божие, отколкото сега, защото само когато
дойдатъ бури, вѣтрове, тогава започватъ да цвѣтятъ
цвѣтоветѣ. Когато всичко повидимому е въ редъ, не се
радвайте на това състояние. Ще бждете духомъ бодри,
вѣсели и свободни, и ще се стараете да работите съ
любовь. Това ще учите прѣзъ цѣлата година. Ние ще се
стараемъ да дадемъ всички упѣтвания, и които сж спо-
собни, на всѣки спорѣдъ способността му. На всички
ще дадемъ еднакви условия, и който може, да ги изпо-
лзува. Ще учите.

Сега ще се обърнете въ една тайна молитва, жеж-
ка молитва къмъ невидимия свѣтъ къмъ Бога на Любовь-
та, да помолите да дойде Неговата Любовь, Мждростъ и
Истина - Любовьта Му - въ сърцата, Мждростъта - въ
умоветѣ и Истината - въ душитѣ. Сега, пожелавамъ на
всинца ви Любовьта да бжде въ сърцата ви! Моето бла-
гословение да бжде на всички ви. Идете си сега съ
миръ!

Милосърдието .

Съборна Бесѣда В.Търново

23 Августъ 1922 год. Срѣда 4 ¹/₂ часа слѣдъ
обѣдъ.

За това царство небѣсно е уподобено
на чловѣкъ царь, който поиска да прѣгледа
счетъ съсъ слугѣи-тѣ си. Ев. Матѳея 18:23.

(Започнахме съ окултното упражнение на буквата
„а“, придружено съ движение на рѣцетѣ надъ главата.
Изпѣхме пѣсенъта „Firfürfen tau bi aumen“. Половина-
та отъ събранието изпѣ първата часть отъ песенъта, а
другата половина - втората часть).

Ще прочита нѣколко стиха отъ 18-та глава отъ
Евангелието на Матѳя, отъ 18 стихъ.

18 Истинж ви казувамъ, каквото вържете на зем-
іж-тж, вързано ще бжде на небето; и каквото развър-
жете на земіж-тж, развързано ще бжде на небе-то. 19
Пакъ ви казувамъ че двама отъ васъ ако ся съгласятъ

на земѣж-тѣ за всяко нѣщо, което бѣ да попросятъ, ще имъ бѣде отъ Отца моего, който е на небеса. 20 Защото дѣто сѣ двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ.

21 Тогази пристѣпи Петръ при него и рече: Господи, до колко пѣти ако ми съгрѣши братъ ми, да му прощавамъ? До седмъ пѣти ли? 22 Казува му Исусъ: Не ти казувамъ до седмъ пѣти, но до седмдесетъ пѣти по седмъ. 23 За това царство небѣсно е уподобено на човѣкъ царь, който поиска да прѣгледа счетъ съсъ слугѣи-тѣ си. 24 И когато начала да прѣсмѣтнува, докаражъ му единъ длѣжникъ отъ десетъ хиляди таланта. 25 И понеже нѣмаше да гѣ плати, повелѣ господарь-тѣ му да продажътъ него и женъ му и дѣца-та му, и всичко що имаше, и длѣгъ-тѣ да сѣ плати. 26 Паднѣ прочее слуга-та, кланяше му сѣ и думаше: Господи! Имай тѣрпѣніе къмъ мене, и ще ти платѣжъ всичко. 27 И смили сѣ господарь-тѣ на тогози слугѣ, пуснѣ го и прости му заемъ-тѣ. 28 Но щомъ излѣзе тойзи слуга, намѣри едного отъ сослужители-тѣ си, който му бѣ длѣженъ сто пѣнязи; улови го та го давѣше и казуваше: Плати ми това що ми сѣ длѣженъ. 29 Паднѣ прочее сослужителъ-тѣ му на нозѣ-тѣ му, моляше му сѣ и казуваше: Имай тѣрпѣніе къмъ мене, и всичко ще ти платѣжъ. 30 Но той не щѣше, но отиде и затвори го въ тъмницѣ, доклѣ да плати длѣгъ-тѣ. 31 И като видѣха сослужители-тѣ му това що стана, твърдѣ сѣ оскѣрбихъ; и дойдохъ та казахъ на господаря си всичко що станѣ. 32 Тогази го повѣика господарь-тѣ му, и казува му: Рабе лукавѣй, всичкѣи-тѣ онзи длѣгъ ти простихъ, понеже ми сѣ примоли. 33 Не трѣбваше ли и тѣ да помилувашь сослужителя си, както помилувахъ и азъ тебе? 34 И разгѣва сѣ господарь-тѣ му и прѣдаде го на мучители-тѣ, доклѣ да заплати всичко що му бѣ длѣженъ. 35 Така и Отецъ мой небесѣй ще стори съ васъ, ако не простите отъ сѣрдца-та ваши всякой на брата си прѣгрѣшенѣ-та му.

Ще говоря върху 23 стихъ: „Затова царството небѣсно е уподобено на човѣкъ царь, който иска да прѣгледа смѣтката съсъ слугитѣ си.“

Схванете добрѣ думитѣ Христови: „Затова царството небѣсно е уподобено на човѣкъ царь, който иска да прѣгледа смѣтката съсъ слугитѣ си.“

Сега, този царь разгледва счѣта съсѣ слугитѣ си. Учителя ще разгледа счѣта си съ ученицитѣ си, майката – съ дѣщеря си, бащата съсѣ синовѣтѣ си и т.н. Този великѣ законѣ ще се приложи: счѣтѣ! Защо именно този царь искалѣ да прѣгледа счѣта си? – По-неже на този слуга е далѣ 10,000 таланти, а той ялѣ, пилѣ, изпопилѣ всичко, и не върналѣ нищо на Господаря си. И най-послѣ, Господарѣтѣ искалѣ да знае: ще плати ли, или нѣма да плати. Хваща го, и казва да го предадатѣ него, жена му, дѣцата му, да се продаде, за да плати дълга си. Туй е първото рѣшение на Господаря. Тогава слугата припада на колѣне прѣдѣ господаря си, кланя му се и казва: „Господарю, имай малко търпѣние, азѣ ще ти платя, покажи милость.“ Казва: „Ее, щомѣ е за милост“, пуца го и му прощава всичкия дългѣ. Но въ сжщата притча се разправя, че щомѣ излѣзалѣ този слуга, намѣрилѣ едного отѣ съслужителитѣ си, който ималѣ да му дава 100 пеняза, уловилѣ го, давелѣ го, и му казалѣ: „Плати ми онова, що ми си дълженѣ.“ Падна, прочѣе, служителя на нозетѣ му, молѣше му се, и казваше: „Имай търпѣние къмѣ мене и всичко ще ти платя.“ Но той не щѣше, отидѣ и затвори го въ тъмница, доклѣ изплати дълга си. И като видѣха съслужителитѣ това, що стана, твърдѣ се наскърбиха, дойдоха и казаха на Господаря си всичко, що стана. „Викайте го!“ Казалѣ царя. Причината, за гдѣто този човѣкъ си иска паритѣ, коя е? То е, че въ душата на този човѣкъ нѣма милосърдие, милость нѣма. Всѣки единѣ отѣ насѣ, който не може да прощава, значи, липсва му какво? – Милосърдие. Тогава Господаря казва: „Доведѣте го, хвърлете го въ затвора, до като не изплати всичкия си дългѣ.“ Защо го турилѣ въ затвора Господаря му?

Сега, ще бждете, като ученици, много сериозни. Искамѣ всѣки единѣ отѣ васѣ да се попита, има ли милостѣта вжтрѣ въ сѣрдцето си. Не на вънѣ, но вжтрѣ имате ли вие туй милосърдие? Безѣ милосърдието законѣтѣ показва, че лошитѣ послѣдствия непрѣмѣнно ще се повърнатѣ назадѣ. Законѣтѣ е вѣренѣ. Туй, което наричаме орисница, всѣкога ще се повърне. Прѣстанешѣ ли да се ржководишѣ отѣ милосърдието, непрѣмѣнно тази лоша орисница, сждбата, ще се повърне. Тя е жива, и щомѣ се повърне тази орисница, тогава

ученика не може да бжде вече ученикъ. Сърцето на ученика трѣбва да бжде непремѣнно обсебено отъ милосърдие. Той трѣбва да бжде милостивъ. Може да го направите или не, трѣбва да бждете. И тъй, милосърдието, когато е развито, френологически се изразява на прѣдната частъ на главата – на челото. Ако нѣмате милосърдие, прѣдната частъ на главата е сплесната. Всѣки отъ васъ може да придобие милосърдието. Туй милосърдие може въ човѣшката душа да расте и да се развива, както всѣка друга добродѣтелъ. И ученика е длъженъ да култивира милосърдието. Туй милосърдие като прѣмахне тази лоша орисница, ще прѣмахне лошитѣ условия, и ще му създаде благоприятни, при които той ще бжде единъ отличенъ ученикъ. Ако вие сте неразположени духомъ, може ли да учите? За да учишъ, трѣбва да имашъ най-доброто разположение на духа. Само при добро разположение може да се учишъ; само при едно добро духовно настроение може да мислишъ за най-великитѣ въпроси, да възприемашъ най-великитѣ мисли, желаня, които съществуватъ въ природата, да разглеждашъ великия козмосъ, който Господъ е създалъ. Изгубишъ ли това разположение, тогава божественитѣ лъчи не могатъ да проникнатъ въ съзнанието, всичко се затваря. И когато човѣкъ остава въ тъмнина, съзнанието, всичко остава въ бездѣйствие, нищо не ни интересува, и най-послѣ и ние заспимъ.

Сега, азъ искамъ да турите като добра основа милосърдието, нѣма да се повръщамъ да говоря пакъ за него. Други ще говорятъ за милосърдието: скърбитѣ, страданията, нѣщастията, неволитѣ, всичко туй ще ви говори все за милосърдието. И всичко, което сега съществува въ свѣта, тази дисхармония показва, че милосърдието не е обсебило човѣшкото сърдце. Туй милосърдие е потрѣбно и необходимо за правилния вървежъ на школата. То е необходимо. Запримѣръ, ако дъщерята постоянно енервира майка си, мислите ли, че тя има милосърдие? Ако постоянно иска да се облича, да си купува нови шапки, чепичета, иска само нея да ѝ е приятно, да я уважаватъ въ обществото, да бжде свободна, но за майка си и за баща си не иска петъ пари да даде – това милосърдие ли е? „Азъ искамъ да съмъ свободна.“ Да, тя е свободна, но безъ милосърдие. И обратното е вѣрно. Ако единъ ученикъ слѣдъ като влѣ-

зе въ школата, почне да иска само нему да е приятно, нему да е добръ – нѣма милосърдие. Взаимностъ трѣбва да има. И азъ съмъ забѣлѣзалъ, нѣкои ученици сж способни, но тѣ сж като шила, като го пуснешъ, съсъ шилото си ще създаде хиляди нѣщастия. Но знайте, че ние въ окултната школа имаме ножици за шилата, най-остритѣ шила можемъ въ скоро врѣме да ги притѣпимъ. И азъ казвамъ: или прѣстанете съсъ шилата си, или отъ шилата въ рѣцетѣ ви ще останатъ само дрѣжките.

Сега, да се разберемъ добръ, всички, които влизатъ въ школата и имате шила, ще оставите шилата си. Ние имаме торба гдѣто събираме шилата. Ще дойдете и ще кажете искрено: „Учителю, имамъ едно шило.“ Ние имаме торба, ще оставишъ туй шило навѣнка. Ние ще го туримъ въ склада. И слѣдъ като свършите, ако туй шило ви е потрѣбно, ще ви го дадемъ, но сега ще оставите всичките шила навѣнка. Разбирате ли? И ако хванемъ въ школата нѣкого да е влѣзълъ съсъ шило, той ще намѣри затвора. Положението на този съсъ шилото е, като положението на оня длѣжникъ въ затвора. И нѣма да излѣзе отъ този затворъ, докато не плати всичкия си дългъ. Такъвъ е закона. Ще влѣзете въ затвора, неизбѣжно е. Но вие ще кажете: „Сега да не влизаме.“ Не, не е тамъ въпроса. Ще влѣзете и оттаткъ ще минете. Ще влѣзете, вие сте поканени вѣтрѣ като ученици, неизбѣжно е това сега.

Трѣбва да стане волята Божия: всички трѣбва да се учите. На този, царския длѣжникъ, не се разправя причината. За да му даде Господаря 10,000 таланта, да му има довѣрие за толкозъ пари, той е ималъ взимане-даване, той е стоялъ на почетно мѣсто при Господаря си. То е високо положение. Десетъ хиляди таланта, то е голѣмо нѣщо, грамадна сума е тя. Значи, казва Христосъ: „Комуто е много дадено, много ще се иска; комуто е малко дадено, малко ще се иска.“ Колкото нашиѣ способности сж по-голѣми, толкова и отговорността ни е по-голѣма. Сега, вие искате много, трѣбва да знаете, че и отговорности имате съобразно онова, което ще ви се даде. Вие мислите като влѣзете въ школата, да имате всички привилегии, да се разхождате като царски синове, а при това да нѣмате никакви отговорности, никой да не ви държи смѣтка за вашитѣ дѣла. Не е така. Ще имате отговорностъ: за

онова, което сж ви дали ще ви искатъ счетъ, какъ сте го употрѣбили. Ще ви повика този царъ.

Сега, нѣкои отъ васъ може да си зададатъ въпроса: дали сме милосърдни или не. Лесно може да се провѣри дали сте милосърдни или не. Най-лесна провѣрка се прави. Всѣки день се прави тази провѣрка. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да прави тази провѣрка, трѣбва да знае милосърденъ ли е или не. Ако милосърдието е слабо, трѣбва да се стрѣми да го развие за себе си конкретно. За самия него е потрѣбно това милосърдие. Азъ го наричамъ едно отъ най-великитѣ качества на човѣка. То дава най-благородния оттенъкъ на човѣшката душа. Да бждемъ въ себе си милосърдни! Да го чувствуваме въ себе си и да се радваме на своето милосърдие. То дава особени черти една мекота на човѣшката душа, едно снизхождение, да знаешъ, че всички хора иматъ слабости. Ако вие имате това милосърдие, ще бждете снизходителни, и тогава вашата критика нѣма да бжде тѣй остра, но ще бжде мека, снизходителна спрѣмо вашитѣ съкласници. Ако единъ ученикъ нѣма това милосърдие, той ще бжде гордъ и надмененъ, а пѣкъ онзи, който е неспособенъ, нѣма това знание, като усѣща своята слабостъ и липса на знание, тогава отсъствието на милосърдие ще го направи подълъ, доленъ и лицемѣренъ, той ще пжпли и ще се слага.

И така, имате два вида ученици: ученици, които мислятъ, че много знаятъ, тѣ сж горди, а други, които пжплятъ и казватъ: „Ние сме смирени.“ Никакво смирение нѣматъ! Една жестокостъ се крие у тѣхъ, на видъ едно хладнокрѣвие, както у жабитѣ, у студенокрѣвнитѣ. Сѣди онази жаба, философства, поглежда нѣкоя муха, кацнала наблизо: хопъ-хопъ, изѣде я. Пакъ сѣди - друга муха. Моментално мухата изчезне. Пакъ сѣди - хопъ-хопъ и като че ли ни лукъ яла, ни на лукъ мирисала. Това сж състояния на душата, и вие трѣбва да изпитвате себе си. Има състояния, които ставатъ безъ да ги схващатъ въвъ вашето съзнание. Много пжти човѣкъ може да се намѣри въ едно хипнотическо състояние, да е подъ влиянието на други духове, да върши волята имъ, безъ да може да си даде отчетъ, а може би слѣдъ години, ще различи туй състояние. Вземете, запримѣръ, пиян-

ството. У нѣкой човѣкъ се заражда желание да пие, мисли, че въ чашката се състои всичко. Нѣкой пжтъ пие една чашка, послѣ още една, послѣ още една, и по такъвъ начинъ у него се заражда една вжтрѣшна жажда. И той мисли, че като се напие, всичко ще се разрѣши, но хиляди и милиони чаши пие, и въпросътъ остава неразрѣшенъ.

У васъ има желание да се подигнете въ свѣта, да ви знаятъ всички. Вие мислите, че като станете видѣнъ човѣкъ, нѣкой писателъ, проповѣдникъ, художникъ, адвокатъ нѣкой, ще бждете задоволенъ. Не, нѣма да бждете задоволенъ, защото тѣзи хора, които ще ви похвалятъ, нѣма да ви похвалятъ искрено. Тѣ ще ви дадатъ само угризкитѣ на похвалитѣ, обаче ви похваляватъ и вие се радвате. Но като заминете, ако видятъ, че вие се нуждаете отъ похвали, ще започнатъ да ви се смѣятъ. Ако азъ обработвамъ една градина и моитѣ плодове сж отлични, отъ какви похвали се нуждаятъ моитѣ плодове? Онзи, който яде, ще каже въ себе си: „Отлични плодове сж.“ Чувствува ги въ себе си. Туй качество е вжтрѣшно. Па и азъ самъ, като опитамъ тия плодове, ще кажа: „Отлични сж.“ Похвалата е нѣщо вжтрѣшно. Тамъ, дѣто казва Христосъ: „Не търси слава отъ човѣци, но търси слава отъ Бога“, това значи, че ученика трѣбва да търси тази слава вжтрѣ въ себе си, отъ Бога. Ученика трѣбва да търси слава въ необятната Любовь, въ която нѣма нито промѣна, нито измѣна, нито отслабване. Слѣдователно, като вложите Любовьта въвъ великия законъ, като вложите милосърдието, въ душата ви ще се появи едно желание да бждете снизходителни къмъ всѣки, който има нѣкаква слабостъ. И като видите такава черта у когото и да е, има два начина, по които ще можете да му послужите. Ако видите, че нѣкой е жестокъ, идѣте и кажете на този царъ, какво е направилъ той. Нищо повече.

Сега, този царъ въ свѣта, при сегашното състояние, кой е? Свѣтовните хора казватъ, че той е разума. Царя, разумътъ е, който вика всички свои мисли, желания и дѣйствия да дадатъ отчетъ, коя мисль, кое желание и кое дѣйствие какво е извършило въвъ свѣта, и да дадатъ една прѣценка на тѣхнитѣ постѣпки. Сега, вие, като уче-

ници, ще си дадете отчетъ за досегашния вашъ животъ. Азъ искамъ да направите единъ прѣгледъ: доволни ли сте вие отъ вашия животъ? Но само за себе си ще дадете този отчетъ. И ако не сте доволни, какво трѣбва да правите? И писанието казва: „Като дойде Христосъ, ще отдѣли еднитѣ отъ лѣво, а другитѣ отъ дѣсно.“ Отчетъ ще иска. Защо ще ги дѣли? Това има дълбокъ окултенъ смисълъ. Като дойде Христосъ, онѣзи, които съ хиляди години сж работили добрѣ, като ученици, ще ги въведе въ новитѣ условия на тази школа. Едни ще въведе отъ дѣсно, други ще въведе отъ лѣво; на еднитѣ ще покаже пжтя, по който трѣбва да се върнатъ, а на другитѣ пжтя, по който ще отидатъ напрѣдъ. Казано е въ една притча, защо именно едни праща напрѣдъ, а други назадъ, на дѣсно и на лѣво, вие знаете тази притча.

Сега, всѣки единъ отъ васъ ще си даде отчетъ! Нѣма да чакате послѣдния день да ви турятъ отъ лѣво или отъ дѣсно. Този въпросъ е свършенъ, малко отъ по-напрѣдъ трѣбва да започнете. На ученицитѣ, на васъ ви трѣбва туй милосърдие, едно отъ най-необходимите качества, качество потрѣбно и за Учителя, потрѣбно и за ученика, защото, единъ день, този ученикъ ще заеме мѣстото на учителъ. Самия учителъ пѣкъ ще заеме мѣстото на ученикъ, защото има Учители на Учителитѣ и ученици на ученицитѣ, но сж Учители. Има иерархии по-горни. Въ тази иерархия можешъ да бждешъ едновременно и Учителъ и ученикъ. Въ едно положение може да си учителъ, въ друго положение да си ученикъ. Не мислете, че вие, като дойдете въ свѣта, нѣма да имате нужда отъ нищо. Само Богъ, само Абсолютното, неограниченото, само Той нѣма нужда отъ нищо. Но всички ония сжщества като насъ, които сж ограничени, тѣ иматъ всѣкога нужда.

Сега, по-вече нѣма да говоря за милосърдието. То е потрѣбно за всинца ви. Когато нѣкой споръ между ученицитѣ не може да се разрѣши, то се дължи на това, че иматъ малко милосърдие. Има въпроси, които принципално могатъ да се разрѣшатъ. Има извѣстни въпроси или задачи, които по божественому трѣбва да се разрѣшатъ. Има извѣстна работа, която трѣбва да се направи. Тази работа ще я направи най-способниятъ. Има задачи, които трѣбва да се раз-

рѣшатъ. Тѣзи задачи ще ги разрѣшатъ най-способнитѣ ученици. Сега, като влѣзете вжтрѣ въ школата, казватъ ви, че трѣбва да живѣете съзнателно, защото човѣкъ може да живѣе въ една школа съзнателно, а може да живѣе и несъзнателно. До сега вие сте живѣли несъзнателно. Съзнателно ще живѣете въ школата. Ако не разберете законитѣ на школата, има опасностъ да се яви у васъ страха, постоянно да сте въ страхъ отъ господаря си. Защо? – Когато си злоупотрѣбилъ, излъгалъ, това-онова, постоянно си въ страхъ. Ако човѣкъ е чистъ, нѣма защо да се бои. Нѣкои хора постоянно ги е страхъ отъ господаря. Защо ви е страхъ? – Защото имате много да дължите на Господа. Всѣки, който има да дължи, казва: „Дано да Го нѣма този Господъ.“ Има Го, има Го, защо да Го нѣма? – Защото много има да Му дължатъ. А онѣзи, които сж извършили Неговата воля, които нѣматъ да Му дължатъ, казватъ: „Има, има Господъ.“ Тѣ сж вѣрващи, защото сж оправени работитѣ имъ. И тѣй, безвѣрници наричамъ хората, на които сж обѣркани смѣткитѣ, а вѣрващи – хората, на които смѣткитѣ сж оправени. Да не мислите, че въ ума си онзи безвѣрникъ не съзнава това? Той самъ съзнава. Сега, ние ще оставимъ този постороненъ въпросъ. Той се разисква въвъ свѣта.

Но вие влизате въ школата. Въ тази школа се влиза да се учи. И тогава, прѣзъ годината ще ви се дадатъ голѣми задачи, и малки задачи, голѣми изпити, и малки изпити. Не такива изпити, каквито сте имали до сега. Азъ съжелѣвамъ, по нѣкой пжтъ, че, като дамъ изпитъ на нѣкои, тѣ не се радватъ. Тѣй щото, азъ съмъ рѣшилъ на всички ония, които не се радватъ, да не давамъ изпитъ, нито задача, ще бжда много внимателенъ, защото това е най-економичното. Ще давамъ изпитъ, задача само на онзи, който ще се радва, а съ нѣкои съмъ рѣшилъ да нѣмамъ абсолютно взимане-даване по простата причина, че щомъ имъ дадемъ задача, въ тѣхъ се ражда недоволство, и неблагодарностъ. Азъ ги наричамъ разгаленитѣ ученици. А разгаленитѣ ученици ние ще ги оставимъ сами да се галятъ. Въ разгаления ученикъ милосърдие нѣма въ душата му. Онзи човѣкъ, който се разгалва, той нѣма милосърдие въ душата си. Онѣзи хора, които нѣматъ милосърдие въ душата си, азъ за тѣхъ имамъ особено мнѣние. И като намѣря уче-

никъ въ школата безъ милосърдие, азъ зная какъвъ ученикъ е той. (Въ школата има начини за развиване на милосърдието). Това мнѣние не можемъ да го прес-тжпимъ. Затуй искамъ, като влѣзете въ школата, да си носите милосърдието. Шилата, които имате – отвѣнка, а милосърдието отвѣтрѣ. И тогава вие ще бждете най-почтенитѣ ученици, най-любимитѣ, на които ще се ука-жатъ всички услуги въ школата, навсѣкждѣ пжтя ви ще бжде отворенъ.

Послѣ, пазѣте се отъ друго. Вие, като влѣзете въ школата, може да си мислите, че имате нѣкои поз-нания по окултизма. Малко учени хора има въ Европа, които иматъ окултни познания, много малко сж тѣ. Бѣ-лото Братство сега отваря тази школа, а до сега то е държало своята школа затворена. И малцина сж влѣзли въ нея. Христосъ казва: „Малцина сж влѣзли прѣзъ тѣ-снитѣ врата.“ Сега се отваря този широкъ пжтъ, да влѣзете и да учите тази велика наука на Бѣлото Брат-ство. Туй, което се говори и пише за окултната наука, то е още далечъ. То е отъ черното бра-тство, отъ черната магия, то не е наука, то е помя, ако искате да знаете. И ако вие не вѣрва-те въ най-благородната философия, въ най-благородни-тѣ вѣрвания на хората, приложете ги на опитъ. Въ пр-одължение на 20 години отъ живота си ще видите какви ще бждатъ тѣхнитѣ резултати. Въ дѣното на всѣка една философска система въ сегашния свѣтъ се крие единъ червей. Тѣ сж нѣща хубави, но въ дѣно-то имъ се крие единъ червей, който е развалилъ плода и ще го изѣде. Ти ще работишъ 20, 30, 40 години, и когато плода узрѣе, мислишъ че е хубавъ, но ще види-шъ, че червей изялъ сѣмката и плодѣтъ опороченъ. Е, питамъ: защо ти сж плодове, изядени отъ червей или плодове, въ които червейтѣ сж оставили своитѣ извѣр-жения?

Слѣдователно Бѣлото Братство сега отваря своята школа, и като влѣзете въ нея и се запознаете съ ме-тодитѣ, приомитѣ и законитѣ, които управлѣватъ при-родата, както тѣ ги употребяватъ, тогава ще имате ясна прѣдстава, какво нѣщо е великата природа, въ която сега живѣемъ. Сега имате една ясна прѣдстава. Когато дѣтето се роди и майка му го взема на ржце, мислите ли, че то знае нѣщо? То е на майчинитѣ си

ржце. Но единъ денъ ще слѣзе отъ ржцетъ на майка си. Сега нѣкои отъ васъ искате да ви носятъ на ржце. Една година ще ви нося, но послѣ, по тоя законъ, ще ви турятъ на земята. Тогава ще застанете на своитъ крака и ще ходите. Тия два крака ще бждатъ божественитъ добродѣтели. Послѣ, ще ви кажатъ, че трѣбва да работитъ. Работата става съ ржцетъ, да провѣрватъ закона на справѣдливостъта, на правдата. Значи, работата подразбира правдата. Затова сж създадени ржцетъ, за да провѣрятъ тази правда. Работете, за да видите колко сте справедливи. Сега нѣкои отъ васъ сте носени вече на ржце, извѣстно врѣме оставени сте на земята. Вие казвате: „Да сме пакъ на ония ржце, колко хубаво бѣше като ни носѣха!“ Нани, нани, мама. Питамъ сега, бихтъ ли желали, като сте сега на 20, 30 години, майка ви да ви носи на ржцетъ си, да ви казва: нани, нани, мама. Да ви носи майка ви на ржцетъ си, когато вашитъ другари сж израстнали и влѣзли въ училище, мислите ли, че имате милосърдие въ душата си? Не, вие сте най-голѣмиятъ егоистъ! Майка ви ще въздѣхне дълбоко и ще каже: „Защо родихъ това дѣте!“

Питамъ ви тогава: трѣбва ли да бждемъ въ Божието училище такива дѣца, да връзваме Божиитъ ржце? Трѣбва ли по този начинъ да шиканираме божественото милосърдие? И понеже Богъ е милостивъ, съ всѣобемляюща Любовь, трѣбва ли да злоупотрѣбимъ съ Него? Какво ще добиемъ отъ всичко това? Ние врѣдимъ сами на себе си. Тогава, като приложите тази истина, понеже тази велика истина е строга – то, онзи господарь, който е приложилъ истината и правдата... само милосърдието е въ състояние да смекчи истината. Една сила има въ свѣта, която смекчава истината – да бжде малко снизходителенъ и да ти даде врѣме.

Сега, вие ще ми кажете: „Защо ни е нужно да влѣземъ и да учимъ въ школата, въ училището на Бѣлото Братство?“ – За да научите законитъ на щастието, на блаженството, законитъ на живота, за да знаете какъ да живѣете. Нѣма другъ пжтъ! Новия животъ е пжтъ къмъ Бѣлото Братство. То ще ви даде истинскитъ методи и закони. Бждеция ви животъ ще се обуслови отъ школата, затуй трѣбва да влѣзете, нѣма какъ друго-яче, защото ако не влѣзете да научи-

те новитѣ методи и начини, какъ да живѣете, вие ще фалирате тѣй, както до сега сте фалирвали. Понеже всѣкога искате да живѣете добрѣ, имате желание да бждете при Бога, начини за това ще намѣрите само въ училището на Бѣлото Братство. Кой отъ васъ нѣма стрѣмежъ да влѣзе въ царството Божие, да е близо до Бога, да го обичатъ? Но това сж само копнѣжи. Само въ тази велика школа на Христа ще намѣрите ония истински методи на новия животъ въ които душата ви да се задоволи. Събиратъ се двама младежи, но и двамата фалиратъ, не могатъ да се разбиратъ. Азъ имамъ въ школата двама ученици – ще приведа този примѣръ – двама млади ученици (Кръстю Христовъ и Михаилъ Ивановъ), които живѣха много добрѣ, ученици бѣха тѣ. Тѣ къмъ менъ имаха такова благоговѣние, съ почитание и уважение се приближаваха. Тѣ показаха, че иматъ голѣма обичъ между си. Единъ приятелъ ми казваше: „Тѣ иматъ голѣма обичъ единъ къмъ другъ.“ „Азъ ще ги опитамъ и ще видите, че туй нѣщо е привидно.“ Въ душата на тия младежи, които така се обичаха и задружно живѣеха, имаше желание за влияние единъ на другъ. Всичкитѣ братя ги считаха свѣтии, и ги кръстиха „свѣтии Кирилъ и Методи“. Казваха спасението на България иде вече: свѣтии. Кирилъ и Методи, но като ги поставихме на изпитъ, дойде единъ свети Наумъ между тѣхъ, па дойде между тѣхъ и една св. Евгения. Азъ боравя съ факти, слушайте, това сж факти, които изнасямъ. И вие ще се намѣрите на тѣхното мѣсто. Мислеха тѣ за себе си. Казвамъ: много добрѣ сж започнали. Но има нѣщо у тия двама ученици, което имъ липсва. Казвамъ имъ: на васъ ви липсва милосърдие. – „Какъ?“ Казватъ: „Учителю, имаме това милосърдие.“ Този другия приятелъ, св. Наумъ, отива у тѣхъ и съ благоговѣние ги гледа. Казвамъ: дълбоко вжтрѣ, милосърдие имъ липсва, азъ не се лѣжа въ тия работи. Не е въпроса заради менъ, въпросътъ е заради тѣхъ. И когато ги поставихме на единъ вжтрѣшенъ изпитъ, станна разривъ между тия „св. св. Кирилъ и Методи“. На тия „св. св. Кирилъ и Методи“ азъ имъ казахъ: въпроса за женидбата не сте го разрѣшили още. Сега, азъ ще ви кажа символически, какво подразбирамъ подъ думата „женидба“. Свѣтътъ и Богъ – това сж двамата кандидати, които постоянно избираме, дали

за Бога, или за свѣта да се оженимъ. Гледашъ, гледашъ този свѣтъ: имашъ всички условия, оженишъ се, и свѣта ти стане мъжъ, той това дава, онова дава, и единъ денъ свѣта ти вземе всичката сила, и казва: „Азъ съ тебе не мога да живѣя, дайте ми разводъ писмено.“ Хайде навънка! Кое е това разводно писмо? – Смъртъта. Идешъ при Бога, колѣничишъ, плачешъ и казвашъ: „Съгрѣшихъ Господи, азъ не Те познахъ, моля ти се, прости!“ Пуснатъ те навънъ, пакъ дойдешъ на земята, пакъ се оженишъ за свѣта. И когато става въпросъ: Трѣбва ли да се жени човѣкъ, или не? За свѣта никога не се женете, абсолютно никога. Ако се жени нѣкой, за Бога да се жени! Отворете Стария Завѣтъ, и ще намѣрите методитѣ за женидбата – онази форма, онзи начинъ, по който трѣбва да се жени човѣкъ. Той разправя какви трѣбва да бждатъ ученицитѣ. Сега, ще вземете не тази профанната женидба, а вжтрѣшната, онази свещена връзка, която свързва човѣшкия умъ, сърдце и душа. Защото, щомъ приближимъ къмъ Бога, и слънцето на вашия животъ ще се измѣни. Ние разбираме тия свѣщени връзки: да имашъ вжтрѣ въ душата си едно чувство, една мисль, да знаешъ, че си свързанъ съ Господа Бога Твоего, съсъ сърдцето си, съ ума си, съ душата си, съсъ силата си. По този начинъ ще постигнете всичко онова, което желаете.

И азъ желая вашето сърдце, вашиятъ умъ, вашата душа, вашата сила да бждатъ свързани. Между тия двама ученици, за които ви говорихъ, азъ съжалѣвамъ, тѣ бѣха една сила. Тѣ идваха при менъ, и азъ имъ казвахъ: Слушайте, васъ азъ ви познавамъ прѣди осемъ хиляди години, отъ тогава датира тази история, въ едикоя си култура вие държатѣ изпитъ и пропаднахте, въ едикоя си – описвамъ историята имъ – сега идѣте въвъ свѣта, и азъ искамъ да си издържите изпита. Изпити толкозъ пжти! Казвамъ: сега у васъ има единъ начинъ, искате да ме излъжете, но азъ не се лъжа. Отсега нататакъ не искамъ това. Азъ ще ви поставя на единъ изпитъ, и ако издържите изпита, ще минете въ класа. Тѣ още държатъ изпита, и едва на половината сж го издържали. И азъ ги слѣдя, тѣ мислятъ, че сж го издържали. Азъ слѣдя, окото ми е толкозъ зорко. Тѣ мислятъ да минатъ тѣй. Азъ казвамъ: По-скоро ка-

мила ще мине прѣзъ иглени уши, отколкото вие да влѣзете въ школата, до като не издържите изпита си. Тази любовъ, чувамъ азъ, между тѣхъ почва малко... Прѣдъ мене когато сж, като хора, братски си гугукатъ, но щомъ влѣзатъ въ работилницата, почнатъ спорове, спорове, прѣрѣкания започватъ, единъ на лѣво, другъ на дѣсно, и послѣ пакъ се примиряватъ, пакъ влѣзатъ, пакъ се примиряватъ. Най-послѣ, почнаха да не се разбиратъ, да се отдѣлятъ. Какво дойде слѣдъ това? – Двамата почнаха да въздишатъ. И единия почна да търси свѣта, и другия почна да търси свѣта. Сега, и вие ще кажете: „Гледайте тия ученици, каква привилегия сж имали!“ Вие сте сжщитѣ ученици. Вие сте на сжщото мѣсто. Нѣма по-хубаво нѣщо въ свѣта да намѣришъ единъ твой другаръ, който въ ума си да има сжщото мнѣние за тебе, каквото ти имашъ за себе си, другаръ, на който можешъ да разчиташъ при всички условия. Двамата да се държите като една свѣтиня. Този твой другаръ, всѣкога да бжде готовъ да жертвува живота си за тебе, и ти да си готовъ да жертвувашъ живота си за него. Нѣма нѣщо по-благородно отъ това. И Христосъ казва: „Вие сте ми приятели“, т.е. приятели, които могатъ да жертвуватъ живота си за своя приятель. Това е приятель. И ако вие не сте готови да жертвувате вашия животъ заради мене, и ако азъ не съмъ готовъ да жертвувамъ живота си заради васъ, въпросътъ е свършенъ. Разбирате ли? Такъвъ е Божествения законъ. Като казвамъ „заради мене“, разбирамъ принципа. Ако вие заради вашиятъ Учитель, заради този великъ Учитель сте готови да жертвувате живота си, подъ това разбирамъ Бога въ неговото проявление. Тази необятна Любовь, непроявеното, то е Учительтъ, а проявеното е ученика. Когато туй проявено идва въ връзка съ тази необятна Божия Любовь, трѣбва да се спазятъ всички велики закони на този божественъ животъ, за да можемъ да познаемъ Бога, т.е. ще дойдемъ въ съприкосновение, за да познаемъ Бога, и Богъ да те познае, че и ти си като Него.

Сега, азъ не съмъ оставилъ този въпросъ съ тия двумата ученици. Мисля да направя единъ опитъ и идната година ще ви кажа какъвъ е резултата. Какъ мислите, мога ли да ги съединя? (Отговарятъ: „можете“). Мога ли да ги разединя? (Отговарятъ: „можете“). И

едното и другото мога да направя. Когато има егоизъм въ сърдцата на хората, азъ ги разединявамъ; когато има любовъ въ сърдцата на хората, азъ ги съединявамъ. Разбирате ли? Казвате: „Ти разединявашъ.“ Свѣтлината съединява и разединява. Кои разединява? – Мъртвитѣ тѣла свѣтлината и топлината ги разединяватъ, а живитѣ ги съединяватъ. Мъртвитѣ тѣла се разкапватъ, а живитѣ възрастватъ. Разберете, че това е законъ. Въ природата нищо не е произволно. Това е законъ вжтрѣ въ природата. Сега, като ви говоря символически, ще кажете: „Тия нѣща ставатъ механически.“ Живи сме, будно е нашето съзнание, великата Божествена Любовъ дѣйствува, този великъ Учителъ дѣйствува, и ще ни съедини. Отъ насъ ще станатъ едни отлични ученици.

Сега, днесъ вие сте прѣдъ лицето на този великъ Учителъ, вие още не сте Го виждали; вие още не сте виждали, каква трѣбва да бжде формата на бждещия човѣкъ. Тази сутринъ ви покажахъ какви сж сегашнитѣ ученици, видѣхте формата на главата, тя е доста хубава глава, знание има, но на тази глава липсва нѣщо. Знание има, но любовъ нѣма, тъмнина има наоколо. Сега, обаче, има една друга картина, която, ако вие станете добри ученици, за идната година ще можете да видите, какъвъ трѣбва да бжде истинскиятъ ученикъ. „Ела и вижъ.“ И трѣбва да видите.

Та, вие сега сте прѣдъ лицето на този Учителъ. Искамъ да пробудя вашето съзнание. И казва псалмопѣвеца: „Когато ще се пробудя и видя лицето Ти, ще бжда доволенъ.“ Били ли сте вие въ аудиторията на Христа? Чували ли сте Го? Вие още не сте слушали първата лекция. Сега, азъ като говоря, казвате: „Я говори Христосъ, я не.“ Тѣй сѣди сега въпросътъ: „Я е той, я не е.“ Вие сте като онзи циганинъ, който казва: „Въ онзи долъ я има вода, я нѣма.“ Но като влѣзете въ тази свещена аудитория – схващайте добрѣ, въ моя умъ има съвсѣмъ друга мисль. Азъ ви казвамъ, че вие никога не сте били въ такава аудитория, но като влѣзете, тогава ще разберете каква е тя. Азъ ви казвамъ: вие никога не сте били въ такава аудитория. Сега, ако можеха вашитѣ очи да се отворятъ, и да минете въ астралния свѣтъ, вие щѣхте да видите такава славна аудитория, че ще се чудите, че сте били тѣй

слѣпи въ душиѣ си. Стига душиѣ ви отъ туй говорене да се измѣнятъ, да влѣзатъ въ по-висшитѣ свѣтове, да се подигнете, вие ще видите, че тази обстановка ще се видоизмѣни. Сега сте като коренитѣ, долу, криви, но ако коренитѣ излѣзатъ на листенца, ще видите, че обстановката ще се измѣни. Въ горното и долното положение има подобие. Между клонетѣ и коренитѣ има извѣстно подобие. Но турцитѣ казватъ: „Нерде Шамъ, нерде Багдатъ.“ Казвамъ: Струва си човѣкъ да влѣзе въ тази вжтрѣшна аудитория, да слуша Христа. Азъ разбирамъ туй абсолютно. Когато вие ще чуete гласа на тази свѣтлина, необятното съзнание да говори на вашето съзнание, на вашия умъ, душа, сърдце и духъ, вие, като Павла, ще кажете: „Чухъ нѣща, които не може да се изкажатъ съ човѣшки езикъ.“ Павелъ, като билъ на третото небе, казва: „Зная, че видѣхъ единъ човѣкъ, съ който мога да се похваля, но въ тѣлото ли бѣхъ, вѣнъ отъ тѣлото ли, не зная.“ Павелъ тамъ иска да се покаже скромнѣ, съ такъвъ единъ човѣкъ ще се похвали, че билъ прѣнесенъ на третото небе. Третото небе – това е школата на Бѣлото Братство. И той влѣзе въ нея, слуша тази велика философия, тази велика Божествена Мждростъ и се въодушеви, че като слѣзе, каза: „То е велико знание.“ И като слуша горѣ това, каза: „Всичко въ този свѣтъ азъ считамъ за изметъ, за да позная Христа.“ Но, като е слушалъ горѣ, каза: „Това, което видѣхъ тамъ, е толкова велико, че всичко въ този свѣтъ азъ считамъ за изметъ.“ Затуй жертвитѣ, които вие ще дадете въ този свѣтъ, този изметъ като дадете, като познаете Христа, ще кажете: „Ние благодаримъ на Бога, че пожертвувахме, за да познаемъ Бога, Христа, този великъ Христовъ Духъ, тази велика изявена Любовь, тази велика изявена Мждростъ, тази велика изявена Божия Истина, която сега обхваща духоветѣ и душиѣ на всички ученици, и буди всичко онова, което е заспало у васъ.“ Пробужда ви отъ хиляди вѣкове и казва: „Настана часъ, настана день, настана день тържественъ.“ И ще разберете деня тържественъ, да влѣзете въ школата, да чуete, като Павла онова, което вашата душа съ хиляди вѣкове е чакала, да чуete гласа на великия Учитель въвъ всѣлената. Единъ е Той въвъ всѣленая, нѣма втори като

Него. Между Бога и човѣчеството Той е само единъ Учителъ, който свързва цѣлото човѣчество. Като за Учителъ, вие ще имате понятие за Него само когато влѣзете въ Неговата аудитория. Слушайте, тогава ще кажете: „Слава Богу, бѣхме въ аудиторията на Христа, а ние вече Го знаемъ.“ Сега, вие сте при тази врата, да чуете да се отвори, но вѣнъ вдигате голѣма гюрултия, голѣмъ шумъ. Кой вдига голѣмъ шумъ? – Дѣцата ви вдигатъ голѣмъ шумъ, приятелитѣ ви, мжжа ви. Онѣзи, които иматъ да взиматъ отъ васъ, казватъ: „Чакай, кждѣ отивашъ, плати, имашъ да плащашъ.“ Всички вдигатъ шумъ. Вие се разплащате, развързвате, и казвате: „Не можемъ вече, ще влизаме“. Жена ти вика: „чакай“.– Жено, съ тебе е свършенъ въпроса, съ тебе всичко свършихъ. Азъ отивамъ, ела и ти, ако искашъ. Дѣщерята вика: „Кждѣ отивашъ, татко? – „Ела съ мене“.– „Не мога“. Като не можешъ, азъ отивамъ, имайте ме отрѣченъ. Тѣй, тѣй, свършва се, на лѣво или на дѣсно. Ама какво да правимъ? – Ще оставишъ мжжа, жената, дѣцата, приятеля, синоветѣ, и ще кажешъ: „Оставямъ ви“.– „Защо ни оставяшъ?“ – „Не ви оставямъ, елате съ мене“.

Сега и азъ казвамъ на васъ: Азъ съмъ при вратата и влизамъ вжтрѣ, оставямъ ви. Много пжти казвамъ: оставямъ ви! „Какъ?“ – Елате съ мене. Оставямъ ви вече, не мога да живѣя въвъ вашитѣ глупости. Повече не мога да живѣя! Досега азъ ви обичахъ, азъ живѣхъ съ васъ. Сега, вие, ако ме обичате, елате при мене, вратата сж отворени. Ще рѣшите този въпросъ. Тази година ще го рѣшите основно, безъ никакво изключение, безъ никакво недоразумѣние, всичко туй ще се рѣши, знаете ли какъ? – Ще се образуватъ едни по-свѣти и идеални връзки. Не мислете, че вие ще изгубите нѣщо. Нѣма нито една аспра да изгубите. Христосъ казва: „Нѣма никой, който, като остави баща си, майка си, брата си, или сестра си, да не придобие други братя и сестри и да не придобие стократно онова, което е изгубилъ.“ Нищо нѣма да изгубите. Нѣкои казватъ да подпиша сега една полица. Дѣйствително, вие държите старото и искате да хванете новото, че тогазъ да оставите старото. Не, не, ще имате довѣрието ми. Оставете старото, безъ да можете да видите новото. Сега, вие съ едната ржка държите

свѣта, а съ другата се държите за Бога, та, като оставите свѣта, да се захванете за Бога. Не, не, ще отпуснете ржката, съ която държите свѣта. Ще се хванете само за Бога. Туй е потрѣбно за самитѣ васѣ.

И тѣй, въвъ вашето съзнание трѣбва да израсте тази велика мисълъ, да бждете смирени и рѣшителни, да нѣма абсолютно никакво лицемѣрие, никаква лѣжа, никаква измама, никакъвъ гнѣвъ, никаква умраза. Тия нѣща може да дойдатъ. Всичко старо ще заличите, нека сѣди въ архивата на вашето минало. Тогава ще се въоружите само съ великата божествена Любовь, съ великата Мждростъ, съ великата Правда, Истина, Милосърдие, съ Добродѣтѣлътъ, съ великото дълготърпѣние и въздържание, и тогава ще бждете дѣйствително св. св. Кирилъ и Методи, св. Наумъ и св. Евгения. Сега св. Евгения, св. Наумъ, св. св. Кирилъ и Методи служатъ на хората само за пангаря. Между ученицитѣ на Бѣлото Братство не се позволѣватъ похвали съ цѣлъ да придобиемъ тѣзи хора на своя страна. „Ти си способенъ, ти си отличенъ, ти си добъръ.“ Не, не, всѣко едно желание, което ние изказваме, туй желание трѣбва да изразява една дълбока мисълъ. Азъ съмъ слушалъ, да кажемъ, единъ съкласникъ да свири, оставамъ доволенъ и казвамъ: „Дѣйствително, изслушахъ твоето свирене, останахъ доволенъ, ти ми достави едно удоволствие, хубаво свиришъ.“ Това е достатъчно. Художникъ е, нарисувалъ е една картина, която прави добро впечатлѣние, видоизмѣня моето съзнание. Кажѣте му: „Приятелю, оставамъ доволенъ отъ твоята картина, хубаво впечатлѣние ми прави.“ „Кажи ми една дума, която да даде потикъ на моя животъ.“ Казвамъ: „Оставамъ доволенъ.“ Думитѣ и градятъ и събарятъ. Всѣка една дума, която изказваме, може да направи нѣщо. Ако азъ кажа: Отъ васъ нищо не става, какво ще почувствувате? Или ако азъ кажа: Не, отъ васъ ще излѣзе единъ отличенъ човѣкъ въ доброто. Имате единъ умъ, заложени сж много дарби въ него, способности, обработвайте го, имате добро сърдце, обработвайте го. Та, всички трѣбва да се поощряватъ. Това подразбира: „Молете се единъ за другъ.“ Това подразбирамъ, че доброто, което е заложено въ насъ, този великъ Учитель ще го разработва, за да можемъ да се избавимъ отъ майя, както казватъ источ-

нитѣ народи – да се освободимъ отъ измамата и заблуденията на черното братство.

Питамъ ви сега: тия двамата св. св. Кирилъ и Методи, защо дойдоха въ България? Тѣ свързаха българския народъ съ небето. Нали тѣ възкрѣснаха? Хубаво, за тия ученици казватъ, че сж св. св. Кирилъ и Методи. Ако ги пратимъ въ православната църква, ще ги приематъ ли? Не, външната страна на въпроса – св. св. Кирилъ и Методи ще ги приематъ ли тамъ? Ако Христосъ днесъ дойде въ свѣта, ще Го приематъ ли? Ако Божественото знание дойде днесъ въвъ свѣта, вие може ли да го приемете? То е въпросътъ. Ако Любовта дойде въвъ своята пълнота, вие готови ли сте да я приемете? И понеже тази Любовь иде въвъ свѣта, тя иде, изгрѣва, но още не е изгрѣла. Вие смѣтате, че тя ще дойде. И азъ искамъ отсега да ви събудя. Защото, този день, като дойде, може да не ви събудя и ще изгубите най-тържественото. Азъ искамъ да ви събудя, остава още половинъ часъ до изгрѣва. Сега блѣскамъ, дрѣнкамъ звѣнца: ставайте всички! Нѣкои се потриватъ: „Не може ли още половинъ часъ да поспимъ, Учителю?“ Побутна нѣкой, обърне се на лѣво, побутна други – на дѣсно, казвамъ му: ставай, ще закжснѣешъ. Азъ имамъ два метода: нѣкои отъ васъ просто ще ги хвана за краката и отъ леглото – навънъ. Вие не сте опитали, какъ Учителя знае да изважда ученицитѣ си изъ леглото на вѣнъ. Който ученикъ остане вътрѣ, като влѣза, ще кажа? „Всички на крака, ще идемъ да посрѣщнемъ слънцето!“ Затуй, прѣзъ цѣлата година, ще казвате на своя братъ: „Да станемъ, приближава врѣме за пробуждане, приготвѣне, обличане, и ние ще идемъ да посрѣщнемъ този изгрѣвъ на Любовта.“ И когато го приемемъ, знаете ли какво ще стане? Вие ще бждете зрители, когато Божествената Любовь дойде. Тогавя знаете ли какво ще стане въвъ свѣта? „Всички нѣма да умремъ“, казва апостолъ Павелъ, „но всички ще се измѣнимъ.“

Да оставимъ нѣщо и за утрѣ, нали? Не можемъ да желаемъ по-хубаво врѣме. Сега, Бѣлитѣ Братя се радватъ отгорѣ, тѣ тържествуватъ, тѣ се радватъ, поздравляватъ ви. Съ тѣхъ сме, и тѣ сж съ насъ.

Азъ когато дойдохъ въ Търново за поправка на нѣкои работи, и трѣбваше внезапно да се върна въ Со-

фия, изненадахъ приятелитѣ си, какъ така изведнѣжъ трѣгвамъ. Взимамъ шапката си, срѣщамъ шестима души войници, вѣоржжени, съ пушки на раменетѣ си. Тримата държатъ пушкитѣ на рамо, боево, а тримата, така надолу. Нѣкой ще каже: „Войници срѣщнахъ“, и ще си отmine. Тримата, съ пушкитѣ въ боево положение, ме изглеждатъ и ми казватъ: „Ние отиваме да се биемъ“, т.е. отъ Бѣлото Братство имаше духове, и тѣ казваха: „Ние, отъ Бѣлото Братство отиваме да се биемъ съ чернитѣ брата. Побѣдата ще бжде наша.“ Тѣ отиваха отъ изтокъ къмъ западъ. Това е символъ. Казвамъ: на добъръ часъ, на добъръ пѣтъ. Казватъ: „Вие ще имате едно малко сражение въ Търново, но ние на врѣме ще бждемъ тамъ, ще видите какво можемъ да направимъ.“ Сега, тѣ приготвлѣватъ друго сражение, пакъ ще видите какво ще направятъ, тѣ сж въ сила да сторятъ всичко. (Запитватъ: „Какво ще направятъ?“) Това е множество, ще го видите прѣзъ годината. Ще видите, трѣбва да се отворятъ очитѣ ви, но като се отворятъ, тогава. А сега, да бждете смѣли и рѣшителни, безъ страхъ и безъ тъмнина, абсолютно безъ никакво изкривено разбиране. Искамъ на всички отъ васъ крѣпостъ на душата ви, да обичате Истината, да не стжписвате. Дойдѣте ли до Истината, да сте готови за всички жертви. Истината – не обикновената истина, азъ не говоря за обикновени работи – а за тази Истина, която носи свобода на човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце въвъ всѣко направление. Искамъ всичко между насъ да става по закона на Любовта.

Тази година можемъ да направимъ много нѣща заради васъ. Ако вие ме слушате, мога да уредя всички ваши недоразумѣния, всички ваши работи може да се изгладятъ по най-естественъ начинъ. Ако ме слушате, въ името на Божествената Мждростъ, въ името на Божествената Истина, всичко мога да уредя, но само да ме слушате. Тази сутринъ азъ ви пожелахъ тази Любовь да се всѣли въ сърдцата ви, Божествената Мждростъ въ умоветѣ ви, Божествената Истина въ душитѣ ви, но тази Истина не само да се всѣли въ душитѣ ви, а да ви направи свободни; не само да ви направи свободни, но да внесе свѣтлина и знание въ умоветѣ ви; Любовта не само да се всѣли въ сърдцата ви, но да внесе чистота и сила въ сърдцата ви. Туй пожелавамъ на всинца

ви. Още ви пожелахъ моето Благословение и Божия Миръ да бжде съ васъ. Да отидемъ да работимъ всички заедно за успѣха на Царството Божие на земята, и да видимъ послѣдното сражение и разгрома на цѣлата черна ложа, да видимъ пардесютата хоризонтално обърнати, всичко туй да изчезне въ единъ день, и цѣлото бойно сражение да остане наше.

Тогава да изпѣемъ новата пѣсень: Firfürfen tau bi aumen!

Всички произнесохме три пѣти формулитѣ: Нѣма Любовь, като проявената Божия Любовь, само проявената Божия Любовь е Любовь.

Нѣма Мждрость, като проявената Божия Мждрость, само проявената Божия Мждрость е Мждрость.

Нѣма Истина, като проявената Божия Истина, само проявената Божия Истина е Истина.

Отче нашъ.

Великата Божия църква

Съборна Бесѣда В.Търново

24 Августъ 1922 год. Четвъртъкъ 5 часа
сутринята.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва. (Съ вдигнати ржце).
2. Благославяй, душе моя, Господа. (Съ движения. Вижъ наряда отъ срѣда).
3. Господъ постави прѣстола си на небето, и царството Му владѣе надъ всичко.

Царството Божие не е въ обикновеното слово, а въ разумната сила.

Царството Божие не е вжтрѣ въ обикновеното, а въ безпредѣлната ширина на душата и духа; въ душата, която обича и Духа, който люби.

Не прѣзирай деня на Любовьта, въ който Тя е почнала да се проявява. Отвори сърдцето си, и чакай Я. Пригответи нозетѣ си, и посрещни Я. Отвори обятията си, и цѣлуни Я.

Приложи живото Слово на твоя Небесень Баща, който те е привлякълъ съ нишкитѣ на своята Любовь.

Тия нишки сж въ ржцетѣ на Христа, изявенія Богѣ на Любовьта.

Идете, казва Той, извѣстете на братята ми, да идатѣ въ Галилѣя, и тамѣ ще ме видятѣ. Галилѣя, това е човѣшкия разумѣ, планината, на която душата може да слуша Неговия гласѣ. – „Чрѣзѣ свѣтитѣ си ще ме водишѣ, и слѣдѣ това ще ме приемашѣ въ слава. Тогава ще прѣговарямѣ славното Твое великолѣпие и величието на всичкитѣ Твои чудни дѣла.“

Най-послѣ, братя мои, укрепете се въ Господа, въ силата на Неговото могѣщество, на Неговата безгранична Любовь, неизказана Мждростѣ и въ свѣтлината на Неговата Истина.

Призовете Го, и Той ще дойде.

Посѣйте доброто, и Той ще го възрасти.

Приложете милосждрието, и Той ще го благослови.

Ще бждете тогава всички народѣ избранѣ, синове и сънаслѣдници съ Христа на Бога Живаго.

4. Да произнесемѣ думата „Благостѣ“.

Ще опитае какѣвъ ефектѣ може да произведе тази дума въ насѣ, само като я произнесемѣ. Произнесохме думата 5 пжти въ пѣсенѣ съсѣ слѣднитѣ положения на ржцетѣ: на страни съ малѣкъ наклонѣ, хоризонтално, напрѣдѣ, малко раздалечени, хоризонтално, прѣдѣ устата, хоризонтално, прѣдѣ устата и т.н. При това положение на ржцетѣ се изпя съ постепенно усилване, а послѣ – отслабване.

Бла-а-а-гостѣ.

Двѣ ритмични движения има въ думата „благостѣ“.

Направихме едно кржгообразно движение съ ржцетѣ (3 пжти). Отпрѣдѣ, надолу, съ полуклѣкване, и съсѣ широкѣ кржгѣ обикаляхме назадѣ около тѣлото, нагорѣ и пакѣ се спущатѣ напрѣдѣ, надолу, безѣ свиване на лактитѣ.

Изпѣхме пакѣ „Благостѣ.“ (Ржцетѣ въ хоризонтално положение, надолу, отпрѣдѣ, нагорѣ, до брадата).

5. Да произнесемѣ думитѣ: Въ Духѣ и сила – ржцетѣ хоризонтално. Повторихме ги 7 пжти.

При сждото движение на ржцетѣ се изговаря:

Въ духѣ и сила, която носи побѣда (5 пжти). При разтваряне на ржцетѣ и изговаряне на думитѣ, слѣдѣ всѣка дума, движението на ржцетѣ се спира вѣвъ видѣ

на хвърчене. Със същото движение на ржцетъ - като хвърчене, се изговарятъ слѣднитѣ думи:

Въ духъ и сила, която носи побѣда и дава свобода.

Пакъ се изпя „благостъ“ (3 пжти), и при разтваряне на ржцетъ съ движение на хвърчение, изговорихме слѣднитѣ думи:

Свобода на изявената Божия Истина въ нашитѣ души.

Съ ржце, напрѣдъ прострѣни, изпя се „благостъ“. Изговори се „Благостъ“ и изрѣчението:

Въ духъ и сила, която носи побѣда и дава свобода, свобода на изявената Божия Истина въ нашитѣ души.

6. Отче нашъ (ржцетъ нагорѣ).

7. Гимнастически упражнения (новитѣ).

Това сж първитѣ уроци на закона на ритѣма.

Виждамъ, че мнозина отъ васъ, като не сте си доспали, не сте въ туй нормално състояние. Понеже не сте свикнали на ранно ставане, то мнозина отъ васъ сте въ положение на махмурлии, и затова като пѣхте „Благославяй, душе моя, Господа“, гласа ви не вървѣше. Сутринъ, като не си доспалъ, ще вземешъ думата „благостъ“, ще я изпѣешъ нѣколко пжти, докато се тонирашъ, и послѣ ще отидешъ на работа.

Това е то новото учение, туй е прѣдговора на новото учение, прѣдисловие.

Какъ разбирате думитѣ на пророка, казани още прѣди 2,000 години? „И ще бждатъ научени отъ Господа.“ Той е говорилъ за тѣзи врѣмена, когато хората ще бждатъ научени чрѣзъ Божията Любовь. „И ще имъ дамъ нови сърдца, и ще вложи Духа си.“ Щомъ вложи Духа си, чрѣзъ тази Любовь, Богъ ще ни научи на своитѣ закони, какъ да живѣемъ, какъ да Му служимъ, какъ да обичаме. Да обичаме, това е едно изкуство. Да обичашъ - това е най-великото изкуство, а да любишъ е още по-голѣмо изкуство. Не мислете, че е лесно. Да обичашъ, то е изкуство, наука - Божия наука. Тѣй ще го схванете. Туй схващане на тази наука е нѣщо безпрѣдѣлно, обширно вжтрѣ въ себе си. Изисква се врѣме и пространство.

Е, какво схващате вие отъ днешния день? Вижте, туй хубавото лице, какво означава? - Благостъ. На

кого е това лице? – То е лицето на Нашия Баща, Той ни се усмихва отгорѣ.

Обаждатъ се: отзаранъ имаше малко вѣтъръ.

Вѣтѣра, това е емблема на нашитѣ души. На умствения животъ трѣбва да стане едно малко провѣтрянване. Питамъ сега: Свѣта разбира ли туй нѣщо? Онѣзи, които сж въ църквата разбиратъ ли и тѣ? – Въ затворъ сж тѣ. Ето защо трѣбва да излѣземъ подѣ отворено небе, да видимъ Божията благость. Въ нашитѣ затворени сърдца какво ще видимъ? Въ умоветѣ имъ има само тѣзи човѣшки художества – икони, кандила, туйонуй, и мислятъ, че като излѣзешъ отъ църквата, ще станешъ добъръ. Какъ ще станешъ?

Та, ние сега сме въ Божията църква, и кандилото се запали, излѣзе вече (Подразбира се слънцето).

Ние сега виждаме, излизатъ първосвѣщеникъ и свѣщеникъ отъ тази църква, и ние почваме да Го чувствуваме, и Той почва да благославя. Този свѣщеникъ, Той е Христосъ на Любовта, и като дойде Тя, Той дигне ржцетѣ Си. Тогавя се запалва кандилото на нашето сърдце, и почваме да разбираме какво нѣщо е да се служи на Бога въ Духъ и Истина.

И когато ви питатъ: вие на църква ходите ли? – Ще имъ отговорите: Е,, каква църква имаме ние, какво кубе има само? А пѣкъ едно кандило има, като се запали туй кандило, навсѣкждѣ свѣтва. Туй е църквата, това е великата Божия църква. И днесъ църквата, и всичко, което имаме, устройватъ заради насъ.

Сега, азъ желая днесъ да разберете Христа. Какво ви казва Христосъ тази сутринъ? – Благость.

Прочетете отъ начало какво ви е казалъ Христосъ тази сутринъ. Искамъ единъ отъ васъ да го прочете музикално. Кой може да чете музикално?

(Братъ Зурковъ прочете стиховетѣ).

На прага прѣдъ вжтрѣшната стая.

Съборни Бесѣди В.Търново

24 Августъ 1922 год. Четвъртъкъ 9-12 часа
сутринята.

Групи отъ по 72 души се изреждаха въ Горницата, и прѣстояваха по 10 минути:

Учителя ни показа най-голѣмата и единствена по рода си, пентограма, която принадлежи на братството, рисувана съ блѣди цвѣтни бои, и съсъ всичкитѣ ѝ символи, релефно изрисувани. На горния върхъ образа на Учителя.

Нѣма болѣстъ, която да не може да се излѣкува прѣдъ тази картина. Това е оригинала. Този образъ да бжде постоянно въ ума ви.

Сега, ще бждете безъ страхъ и безъ тъмнина! Служетѣ на Господа на Любовта, и всичко ще се свърши. Като казвамъ, че ще се свърши, то значи: Започва новото.

Прѣдварителни бѣлѣжки.

Съборни Бесѣди В.Търново

24 Августъ 1922 год. Четвъртъкъ 4¹/₂ часа слѣдъ
обѣдъ.

Хайде, постарайте се сега да измѣните вашето състояние, и вашитѣ обикновени мисли. Сега, както ви виждамъ, всинца се занимавате съ много обикновени мисли. Да видимъ, кой отъ васъ е достатъчно смѣлъ, да каже съ какви мисли се занимава въ този моментъ. (Единъ братъ се обади: Ето, азъ се занимавамъ съ мисълта за кърската работа). Сега този братъ взема лавритъ, той си каза, той е прѣвъ. Вие докато се понамувате, той си казва направо, затова спечели. Той постъпи по божественому, а вие - по човѣшки. Вие мислите, а той - „занимавамъ се съ кърска работа.“ Вие сте отъ тия стари философи. Мнозина отъ васъ сте играли важна роль на писатели, давали сте тонъ на свѣта. Знаете ли съ колко години е ритнатъ свѣта назадъ отъ вашето учение? Затуй сте изпратени въ тази школа - да ви изправимъ. И то видни философи

сте били! Всъква система е видна, но когато се събори тази система, всичко рухва. Тя сама се събаря, унищожава се. Това е било, не защото сте имали лоши намерения, но вашите схващания сж били такива, а опитът е показалъ обратното.

Сегашната философия е да се занимаваме съ микроскопическите нъща, не съ голъми, но съ най-обикновени, съ малки, посрѣдствени работи. Тази е най-великата философия! Съ великите работи всъки може да се занимава, но за малките, за микроскопическите работи много малко кандидати има, а въ сжщностъ тия малки работи сж важни.

Сега, прѣди да пристъпя къмъ бесѣдата си, важно е да имате добра почва подъ себе си. Ще си изберете почва. И всички растения, като вземете, запримѣр джба, бука, бора, ябълката, крушата, черешата, всички си избиратъ своя подходяща почва; и когато едно дърво попадне на хубава почва, която съотвѣтствува на неговото естество, то расте и се развива правилно.

Е, да допуснемъ, че вие сега сте ученици на Бѣлото Братство, пращатъ ви да извършите слѣдующата задача: една 72 годишна баба – вземамъ туй число 72, като извѣстно число, което има смисълъ – имала 10 дѣца, 7 сина и 3 дъщери. Тя е вложила въ тѣхъ всичкия си капиталъ, възложила е всичката си надежда на тия свои дѣца, обаче, измиратъ всички до едно, и тя остава неутешима. Сега, изпращатъ ви васъ да я утѣшите. Какъ ще я утѣшите? Тя ще ви каже: „Синко, азъ не съмъ млада да се оженя втори пжтъ и да родя дѣца. Изгубихъ. Стара съмъ, на 72 години, всичко изгубихъ, отиде!“ Какъ ще я утѣшите, я ми кажете? Може ли да разрѣшите задачата? Ние взимаме единъ типъ събуденъ. Сега, азъ ще ви приведа, ще прѣвърна тази формула въ друга, искамъ да ви науча на новия начинъ на разсжждение. Съ васъ бихъ разсжждавалъ по вашия начинъ, но азъ ще се спра, защото по този начинъ сме разсжждавали, и пакъ ще дойдемъ до извѣстни резултати, но ще прѣвърна тази задача въ друга форма. Прѣдставете си, че тази баба е едно старо дърво, покрай което е минавала една рѣкичка и поила коренитъ на туй дърво. То расло и се веселило. Нѣкой воденичаръ отбива тази рѣкичка и пуца водата ѝ другадѣ, а дървото остава

безъ вода. Какъ ще утѣшите туй дърво? Отговарятъ: „Ще го поливаме“. Да, но най-послѣ ще се уморите. Не, трѣбва да идемъ да убѣдимъ този воденичаръ да пусне пакъ водата. Това е, нищо повече. Тази баба плаче, понеже вода нѣма. Нищо повече, вода иска.

Запитватъ: „Ами, ако не се съгласи той да ѝ пусне водата?“ Тогава ще убѣдимъ всички онѣзи, които мелятъ у него брашно, да не отиватъ на неговата воденица, и ще го заставимъ да слѣзе подъ дървото долу. Тѣй ще бжде.

Сега, до колкото ние знаемъ, бащата и майката, между 10-тѣ си дѣца иматъ едно дѣте, което най-много обичатъ, и то съставлява ядката на всички тия дѣца. Всички могатъ да умратъ, а то да остане. Всички ако умратъ, освѣнъ него, майката се утѣшава, но ако това дѣте умре, майката остава неутешима. Значи, то е дѣтетото, което разбирало майката, и я обичало. И поради любовта на туй дѣте, тя обича и всичкитѣ други дѣца. Тя казва: „Изгубихъ туй дѣте, което ме обичаше, което ме любѣше.“ И дѣйствително, единъ тежъкъ изпитъ е, да изгубишъ онзи, който тѣ обича. Това съставлява една задача за ученика, доста сериозна задача, която ученика трѣбва да рѣши. По какъвъ методъ? Защото, ние имаме единъ такъвъ случай съ една наша сестра, която и сега още не може да се утѣши за своя синъ. Тя още не може да се утѣши за тази загуба, скърби още, макаръ че е въ братството.

Ще дойдемъ до практически задачи за разрѣшение. Има практически задачи, които трѣбва да се разрѣшатъ въ сегашния ви животъ, налѣжащи задачи сж. Тѣ сж най-важни. Трѣбва да се разрѣшатъ; всѣки единъ отъ васъ ще разрѣши една отъ тия задачи.

Животъ вѣченъ .

Съборна Бесѣда В.Търново
24 Августъ 1922 год. Четвъртъкъ 7 часа
вечерята.

И нѣкой си голѣмецъ го попита и рече: Учителю благый, що да сторѣж за да наслѣдувамъ животъ вѣченъ? Ев. Лукж 18:18

Може ли да се досѣтите, да се догадите, защо именно този голѣмецъ е питалъ Христа, какъ може да наслѣди вѣчния животъ? Той е задалъ единъ отъ сжщественитѣ въпроси. Слѣдъ като изпитаеме всичко, което този свѣтъ може да ни даде за тѣлото, слѣдъ като изпитаеме всичко, което този свѣтъ може да ни даде за сърдцето, за ума, за душата, за духа ни, всичко, каквото повидимому може да ни даде, у насъ все ще остане една празнина, и то много голяма празнина, която ще ни направи да сме недоволни отъ земния животъ.

Този голѣмецъ питалъ Христа, какво да направи, за да наслѣди вѣчния животъ. А Исусъ му рече: „Защо ме наричашъ благъ? Никой не е благъ, тъкмо единъ Богъ. Заповѣдитѣ знаешъ.“ Значи, този голѣмецъ е училъ, той билъ ученикъ на окултната школа, но е служилъ и на двѣтѣ школи. Онзи голѣмецъ е изучавалъ системитѣ, като теоретикъ, и на двѣтѣ братства, и на Бѣлото и на черното, служилъ си е съ двѣтѣ. Христосъ му казва: „Заповѣдитѣ знаешъ – да не правишъ прѣлюбодѣяние, да не убивашъ, да не крадешъ и да не лъжесвидетелствуваешъ. Туй сж методи на черното братство, отъ тѣзи методи да се откажешъ.“ Като му казва да не прѣлюбодѣйствуваешъ – това е методъ на черната ложа. Да не убивашъ – пакъ тѣхенъ методъ. Да не крадешъ и да не лъжесвидетелствуваешъ. И послѣ, двѣтѣ правила: „Почитай баща си и майка си, както себе си.“ Това е едното отъ най-висшитѣ правила на Бѣлата Ложа. А той рече: „Всичко туй съмъ упазилъ отъ младостята си.“ Той не е казалъ цѣлата истина. И Христосъ, за да го опита, не му каза, че ти не говоришъ истината, но му каза: Понеже казваешъ, че всичко си направилъ, то едно ти не стига – всичко що имашъ, продай го, раздай го на сиромаси, и дойди да ме послѣдваешъ. А той, като чу това, наскърби се, защото бѣше много богатъ, а за да стане богатъ, лъгалъ е, кралъ е, всичко е пра-

вилъ. И като го видя Исусъ, че се оскърби, рече: „Колко мъчно ще влѣзатъ въ царството Божие тѣзи, които иматъ богатство! Защото по-лесно е да мине камила прѣзъ иглени уши, а не богатъ да влѣзе въ царството Божие.“

Сега азъ питамъ: Ако се зададе и на васъ този въпросъ, ще кажете, че и вие сте готови, ще кажете, че сте изпълнили закона, но ако ви кажа: Продайте всичкото си имане, мнозина отъ васъ ще се наскърбятъ вжтрѣшно. Не казвамъ всички, но мнозина отъ васъ ще се наскърбятъ. Най-малко ще кажете: Сега ли намѣри Учителя, сега сме още млади, нека минатъ поне още 10, 15, 20 години, но сега, при тия условия, да продадемъ всичко, да го раздадемъ на сиромаситѣ, да трѣгнемъ като него, да ни гонятъ, да ни хулятъ, и да нѣмаме подслонъ за главата си!“ Тази перспектива ще изпъкне въ ума ви. Е, моля ви се сега! Единъ човѣкъ, който обича свѣта, чистъ ли е? Не е чистъ. И азъ ще ви докажа това ето какъ. Азъ нѣма какъ да аргументирамъ. Ако една рѣка чиста и една мжтна рѣка се съединятъ, чисти ли ще бждатъ? – И двѣтѣ ще се оцапатъ. Ако два извора, единия мжтенъ, другия чистъ, се съединятъ, чисти ли ще бждатъ? Не, и двата ще се оцапатъ. Много пжти нѣкои казватъ, че може единъ праведникъ съ единъ грѣшникъ да се съединятъ. Може, но и двамата ще се опетнятъ. За да се очисти първиятъ изворъ, трѣбва да мине прѣзъ нѣкой по-дълбокъ филтъръ, прѣзъ нѣкои по-дълбоки пластове. Единия трѣбва да мине прѣзъ процеса на чистенето. И сега, много ученици идватъ и ми казватъ: „Учителю, да живѣемъ съ тебе.“ Не, не можете да живѣете съ мене. За да живѣете съ мене трѣбва да минете прѣзъ единъ много голѣмъ филтъръ, или най-малкото, да ви прѣкарамъ прѣзъ 7 огъня. Може да живѣете, но първо ще минете или прѣзъ филтъръ или прѣзъ огънь. Тогава можете да живѣете. Туй трѣбва да го знаете. Това е правило. Нито пѣкъ двама ученици могатъ да дружатъ, ако единиятъ има порочни наклонности. Дръжъ ума си, сърдцето си чисти! Говори съ него, но не дружи съ него. Между тебе и него да има една диамантена прѣграда. Разбирате ли това? Ще кажете: „Много строго говори Учителя.“ Не, влагамъ единъ принципъ. Нечистъ е, ще го избѣгвате. Азъ не говоря противъ вашето желание. Вие

работете, желанието ви да помогнете е много благородно, но трѣбва да знаете какъвъ е начина. Този вашъ другаръ трѣбва да го прѣкарате или прѣзъ филтъра долу, или прѣзъ огъня, и тогава може да се съедините.

И сега, туй ще го имате прѣдъ видъ въ школата. Досега азъ съмъ ималъ редъ такива опити. Нѣкой отъ васъ доведе нѣкой такъвъ мазенъ ученикъ, и казва: „Учителю, намѣрихме единъ много способенъ ученикъ, той ще бжде много полъзенъ.“ Не съмъ сѣдналъ да му разправамъ колко е способенъ! Много добръ, щомъ е способенъ, кждѣ, въ какво сж неговитѣ способности? Той е способенъ, но е каленъ, и тѣй каленъ, че като влѣзе вжтрѣ, ще накаля всички. Не го пуцайте! Въ Бѣлото Братство ще пазите едно правило: който дойде, трѣбва да си събуе обувката, нови дрехи, нови обувки, прѣзъ банята ще мине да се окже, послѣ прѣзъ 7 огъня, и слѣдъ като мине прѣзъ всичко това, тогава ще го въведете вжтрѣ въ братството. Тѣй е било въ старо врѣме, тѣй ще бжде и сега. Не си правете илюзии, не мислете, че човѣшкото естество може да се измѣни. Не може да се измѣни човѣшкото естество. Не се мамете отъ сладкитѣ думи! Азъ съ единъ отъ ученицитѣ употребихъ единъ методъ, той се намѣри въ едно противоречие. Азъ направихъ езика си тѣй остъръ, съ такъвъ остъръ езикъ му говорихъ, какъвто той никога не е слушалъ. Като му говорихъ тѣй, той каза: „Учителю, дай ми малко почивка, че не мога да издържа.“ Въ дѣлата си азъ бѣхъ много добръ. Той ми каза: Въ езика си си много строгъ, а дѣлата ти сж тѣй изправни. Азъ не мога да разбера какъ е възможно това, да постжпвашъ тѣй добръ, а да говоришъ по такъвъ начинъ. Ти ще ми направишъ една голѣма операция, ще ми разрѣжешъ корема, послѣ ще ми зашиешъ корема, ще духнешъ, и раната ще изчезне. Никога не мога да разбера, защо го вършишъ туй. Казвамъ му: Искамъ да бждешъ чистъ, ще разтворя и корема ти, и ума ти и сърдцето ти, нѣма да оставя мѣсто въ тебе, което да не разтворя. Всичко ще очистя. Щомъ си изчистенъ, нѣма да ти правя никаква операция. Мене ми е приятно, ученика да бжде чистъ. Тѣй прави и небето. Я ми кажете, кой е оня пророкъ, кой е онзи светия, или Синъ Божий, които, като сж дошли на земята, да не сж били бити?

Христосъ, Който е билъ толкова свѣтъ и чистъ, знаете ли колко удара Му нанесоха, колко плюнки на лицето Му туриха! И Той научи нѣщо. Защо, каква нужда имаше да Го биятъ? Писанието казва, че Той билъ нараненъ и битъ заради насъ, заради нашитѣ беззакония.

Сега, азъ искамъ всички вие, които ме слушате, да разсждавате, но не разсждавайте като обикновените вѣрующи. Нѣмамъ прѣдъ видъ вашитѣ личности. Вие сте ученици. Азъ имамъ въ школата прѣдъ видъ великитѣ принципи и върху тѣхъ ще градимъ. Да не мислите, че вашитѣ личности имамъ прѣдъ видъ. Прѣдъ менъ, като души, азъ имамъ всичката своя любовъ и уважение къмъ васъ, но като личности на земята, като вашъ приятелъ, спрѣмо всичкитѣ ваши дѣла, спрѣмо вашитѣ погрѣшки, азъ не мога да бжда слѣпъ. Ще ви обичамъ, то е законъ, потикъ на моята душа, но спрѣмо вашитѣ погрѣшки не мога да бжда слѣпъ. Тѣзи погрѣшки сж врдни и за васъ, и за вашитѣ ближни. Каквато и да е слабостъ, тя е врдна за самия човѣкъ.

Тия принципи вие ще ги приложите въ живота си, ще ги опитате прѣзъ тази година, но въ тѣхната пълнота. То е трудно: да туришъ единъ принципъ въ неговата пълнота, запримеръ, да говоришъ абсолютната истина. Нѣма по-тежкъ принципъ отъ този, да говоришъ абсолютната истина. Ако бихтѣ говорили единъ день поне абсолютната истина, биха ви направили луди, но ще направите поне микроскопически опити, да говорите истината.

Сега, този въпросъ: „Учителю благи, какво трѣбва да направя, за да наслѣдя животъ вѣченъ?“

Христосъ знаеше, че този голѣмецъ не е изпълнилъ закона, и когато му казваше - иди, продай имането си и го раздай на сиромаситѣ, той се наскърби и каза: „Туй не мога да направя.“

Сега, азъ взимамъ тия думи въ сѣотношение, но, да говоримъ истината въ обикновенъ смисълъ. Срећна ви азъ, да допуснемъ, че съмъ нѣщо недоволенъ отъ васъ, нали? Погледна ви, отдрѣпна си погледа, и се правя, че не ви виждамъ, но въ моя погледъ има нѣкакво неразположение, а азъ искамъ да скрия туй неразположение, че ужъ като че ли нищо нѣма. Не, въ моя погледъ има нѣщо лѣжливо. Въ законитѣ на Бѣлото Братство нѣма такова поведение, тѣ не го позволѣватъ.

Ти ще оставишъ туй неразположение вънка, а вътрѣ душата ти нѣма да бжде размжтена, но цѣлокупна. Послѣ, нѣкой пжтъ ще ти кажатъ да кажешъ истината, но ти само ще си постиснешъ устата, и тѣй ще минешъ за единъ благочестивъ човѣкъ. Не, не трѣбва стискане на устата. Ти устата си трѣбва да стискашъ, когато говоришъ зло, а за доброто устата ти ще бжде отворена. Ти си стискашъ устата, когато говоришъ истината, а когато дойде да лъжешъ, ти си отваряшъ устата. Това на единъ ученикъ отъ Бѣлото Братство не се позволява.

Сега, азъ не засѣгамъ простото любопитство. Азъ оставямъ тия посторонни въпроси. Азъ засѣгамъ истината принципиално. Заставенъ си да кажешъ истината, ще я кажешъ. Ще ви приведа единъ примѣръ. Прѣдставете си, че сте двама приятели. Ти обичашъ приятеля си отъ сърдце и душа. Сега, можете ли да се досѣтите какъвъ ще бжде примѣра ми, какво искамъ да кажа? Не знаете още, но ще ви стане ясно. Вашия приятелъ се влюбва въ една красива, но бѣдна мома, и започватъ любовта си идеално. Идеално започватъ. Обаче, слѣдъ нѣколко години става единъ разривъ, и този приятелъ си вдига ржцетѣ. Тази мома става брѣменна, и този твой приятелъ се отказва отъ нея, вдига ржцетѣ си. Даватъ го подъ сждъ, а тебе те викатъ за свидѣтель – да кажешъ истината. Какъ ще постъпишъ между твоя приятелъ и тази мома? Отъ една страна ще имашъ приятеля си, отъ друга – истината. Сега истината разрѣшавате, но тогава, заради любовта къмъ приятеля си, ще вземете страната на приятеля си и ще кажете: „Той е чистъ“, и ще се закълнете. А щомъ дойдемъ да кажемъ истината, приятелство нѣма. По-голѣмъ приятелъ отъ Истината нѣма въ свѣта. Най-голѣмия приятелъ на човѣка въвъ свѣта, това е Истината. Слѣдователно, ако имаме приятелъ, който ще ни лиши отъ нашия приятелъ – Истината – той не ни е приятелъ. И тѣй, приятелството е обосновано на любовта, защото между приятелството и тази любовъ трѣбва да има единство. Азъ желая, като влизате, като ученици въ школата, да имате единство въвъ вашата любовъ, а за да има любовъ, трѣбва да обичате истината.

Сега, всичката грѣшка на този голѣмецъ била тамъ, че той не билъ въ състояние да каже онази, скри-

тата истина. И на всинца ви казвамъ, че като влѣзете въ школата, ще се научите какъ да обичате, и какъ да любите. Сега, заprimѣръ, вие нали говорите за любовъ? Азъ ще ви приведа сега примѣръ отъ съврѣмнената любовъ, която може да дѣйствува иначе. Ще я поставимъ на опитъ. Опитъ рѣшава въпроса. Сега ние вземаме проявленията на сегашната любовъ, и ги сравняваме съ онази любовъ, която иде сега въвъ свѣта, любовта съ новата запалка. Сега, ще вземемъ първото проявление на любовта въ живота, обикновената любовъ, която има форма. Онази младата мома обича едного, казва му: „Азъ те обичамъ, всичко давамъ за тебе, за тебе умирамъ, за тебе се жертвувамъ.“ Е, прѣдставете си сега, че този момъкъ заведе момата прѣдъ нѣкоя скала и ѝ казва: „Хвърли се отъ тука.“ – „Защо да се хвърля?“ Въпросътъ е свършенъ съ любовта. Казва ѝ да се хвърли. Момата го обича, но той е богатъ. Тя му казва: „Като ме обичашъ, раздай всичкото си богатство, да живѣемъ, като беднитѣ.“ „Но какъ, защо, какъ ще живѣемъ послѣ?“ – Въпросътъ е свършенъ съ любовта. Той казва, че за нея е готовъ да умре, а като го постави на изпитъ да раздаде всичкото си богатство, той се огорчи. Значи, той не е изпълнилъ закона, и тази мома не може да живѣе съ него. И азъ казвамъ на моитѣ ученици: Ще приложи закона, моя законъ, закона на Бѣлото Братство, запишете го!

Сега, за младитѣ, които искатъ да се женятъ, нѣкоя моя ученичка, като се влюби въ нѣкой момъкъ и му каже, че азъ безъ тебе не мога да живѣя, той да ѝ каже: „Хвърли се долу!“ Ако тя се хвърли, тогава тя има право да се ожени за него, азъ ѝ позволявамъ. Ако тя откаже да се хвърли, той ще каже: „Азъ съмъ свободенъ.“ Сжщо и за момъка. Ако момата каже на момъка: „Хвърли се долу“, и той се хвърли, той има право да се ожени за нея. Ако му каже: „Раздай имането си“, и го раздаде, тя ще се ожени за него. Каквото му заповѣда да стори, ако той го стори, има право на нея, но ако не го стори, тя ще му каже: „Върви си въ пжтя!“

Сега, този въпросъ въ една своя минала бесѣда азъ го разрешихъ. Но нека направимъ опитъ. Защо ти е единъ другаръ, който не може да се хвърли, да умре заради тебе, който не може да раздаде имането си, не

може да се жертвува. Нека си върви във свѣта той. Тя ще живѣе сама. На момѣка защо му е такава другарка, която не може да се хвърли заради него, не може да се жертвува? На момѣка защо му е такава жена, и на момата защо ѝ е единъ такъвъ мъжъ? Тѣй говори новото учение, въ новия животъ така седи въпроса. Разбирате ли? Правилото въ Бѣлото Братство е: Ако ти се оженишъ за една жена, и ѝ се начумѣришъ единъ пжтъ само и я изгълчишъ, бракътъ е опороченъ, опозоренъ. То не е бракъ, свършва се вече. Тогава, като се женишъ, ще знаешъ: по отношение къмъ жена си въ твоята душа, въ твоя умъ и въ твоето сърдце нѣма да влѣзе нито една горчива мисль, нито едно горчиво чувство, нито една горчива дума. Ти въ своя умъ ще имашъ мисли за нея, като за едно божество. Не можешъ ли така, ще сѣдишъ далечъ отъ нея, за да я не опорочавашъ. Тогава ще кажете: „Труденъ е този законъ.“ (Обаждатъ се: Никой не може да го изпълни). Не е труденъ. Който може. Чакайте да ви кажа: тогава ще имаме само неженени ученици. Учение-то на Бѣлото Братство е това. Сега, ако нѣма такива ученици, за въ бждеще ще има. Ще се положатъ правила, който може, а който не може, то е другъ въпросъ. Най-високиятъ идеалъ ще бжде такъвъ: който може, а който не може... Нали се приготовлѣвате за свършенство, поне отсега ще знаете правилата, ще ви питатъ: Какъвъ е брака въ Бѣлото Братство? – Такъвъ е бракътъ. Ами прилагате ли го? – Правимъ го. „Ама азъ не съмъ го направилъ още“. Ще го направимъ за въ бждеще. На другитъ всѣкога ще казвате: „Азъ досега не съмъ билъ жененъ, но съмъ робувалъ.“ Че никой отъ васъ не е билъ жененъ. Отъ 8,000 години никой отъ васъ не е билъ жененъ, вие сте роби на женидбата, и нищо повече. Женили сте се въ робство, раждали сте се въ робство! И мъжетъ сте роби на женидбата и женитъ сте роби на женидбата. Васъ ви женятъ духоветъ, вие сами не се жените. И българитъ казватъ, че идвало „слѣпа сжбота“. Е, тамъ дѣто има слѣпа сжбота, женидба ли е това? Сега, туй е едната страна. При това, вие сами знаете вашитъ заблуждения. Винаги, слѣдъ като се жените, казвате: „Излѣгахъ се.“ И мъже, и жени. Вие сами си знаете истината. Азъ ви говоря за истината вжтрѣ въвъ васъ. Ако има нѣкой,

който е доволенъ, той е постъпилъ съобразно законитѣ на Бѣлото Братство. Казвамъ тогава: Вие сте въ законитѣ на Бѣлото Братство. Не казвамъ че нѣма, има, но въ тази смисълъ тия бракове сж почти изключения, а другитѣ бракове сж общи. Азъ засѣгамъ този въпросъ, понеже въ обществото ще ви запитатъ: какъ ще се жените вие, какъ ще се венчавате, какви ще бждатъ вашитѣ обществени и социални наредби, какъвъ е вашия моралъ, въ какво се различавате? И ако васъ поповетѣ ви вѣнчаватъ като насъ, женятъ като насъ, вие сте подобни на насъ. Ще имъ кажемъ, че насъ попове не ни вѣнчаватъ, насъ Господъ ни вѣнчава, Той ни свързва, нищо повече.

Сега, тия работи, като ученици, нѣма какво да ви смущаватъ. Ще изнесемъ истината безъ страхъ и безъ тъмнина, ще изнесемъ фактитѣ тѣй, както сж. Ние минаваме отъ единъ старъ животъ въ новъ. За въ бждеще всички нѣма да умремъ, но всички ще се измѣнимъ. Като се измѣнимъ, какъ трѣбва да живѣемъ? Въпросътъ е, като души, какъ ще живѣемъ? – Ще живѣете тѣй, както живѣятъ ангелитѣ.

Азъ засѣгамъ този въпросъ, за да ви покажа, че трѣбва абсолютна чистота. Ние трѣбва да се стрѣмимъ да направимъ живота си чистъ, чистъ, въвъ всѣко отношение чистъ трѣбва да бжде той. Този животъ можемъ да го направимъ чистъ моментално. Опорочената жена и мжжъ моментално може да станатъ чиста дѣвица и чистъ мжжъ, и девствената моментално може да се опорочи. Не мислете, че опорочаването изисква врѣме и пространство. Не, тия нѣща ставатъ моментално. Щомъ ти помислишъ да се оженишъ за нѣкоя мома, която може да те направи щастливъ, ти си се опорочилъ. Щомъ една мома се ожени за нѣкой да я направи щастлива, тя се е опорочила. Нейния Господъ, Който я е създалъ, не я направилъ щастлива, че този трѣбва да я направи щастлива. Туй Безпредѣлното, Вѣчното, Щастливото, отъ което тя излѣзла, не я направило щастлива, та отъ туй ограниченото, тя ще очаква своето спасение, то ще ѝ даде щастие! Когато търсишъ своя възлюбленъ, ще видишъ дали той е вжтрѣ въ тази мома или го нѣма тамъ възлюбления ти. Източната философия го нарича Единния навсѣкждѣ, Единния е въ множеството, и туй множество е въ Единния.

И, какво се казва тамъ въ притчата: „Който ме намъри..?“ Може ли нѣкой да цитира тази глава? Има ли нѣкой отъ васъ Библия? (35 Защото който мя намъри, ще намъри животъ, И ще земе благоволеніе отъ Господа: 36 А който съгрѣши противъ мене, својта си душж онеправдава: Всичкѣи които мя мразятъ обѣчатъ смъртътж. Притчи 8:35,36)

Обаче, този не е най-важния въпросъ, който трѣбва да ни занимава. Най-важния въпросъ е, че трѣбва да се учите, учението е най-важното.

И вие съжалѣвате, че нѣма да имамъ нито единъ ученикъ, тѣй мислите. Много се лѣжете. Азъ ви казвамъ, че имамъ достатѣчно ученици, и ако искате, мога да ви ги доведа. Имамъ ученици. Имамъ още една школа, специална школа, която вие не сте виждали още. На тѣхъ когато говоря, друго-яче говоря, вие сте отъ общата школа. Между васъ нѣма ученици, а между тѣхъ всички сж ученици.

Сега, онѣзи отъ васъ, които се готвятъ за специалния класъ, трѣбва да знаятъ правилата на специалния класъ, или азъ казвамъ: „Който иска да влѣзе въ специалния класъ, трѣбва да изучава Истината.“ Такъвъ е великиятъ законъ тамъ.

Запитватъ: Нали не се допусчатъ всички тамъ? - Ако можете да се отречете отъ себе си, отъ богатството, отъ имането си, ако можете да се хвърлите отъ канарата - може. Който е готовъ да продаде всичко, може. Този въпросъ ще го оставимъ сега.

Знаете ли, когато гониха Илия, какво каза той на Господа? Господи, само азъ оставамъ, и моя животъ искатъ! Господъ му каза: Въ Израилъ има още 7,000, които не сж прѣклонили колѣното си прѣдъ Ваала, поклонници на Истината, на чистотата. Има. Сега вие сте Илия, когото гонятъ, извади ножове, и изби толкова пророци. Но, като се яви онази царкиня, която му каза: „Ти ще отговаряшъ“ - той избѣга. Уплаши се отъ една жена, че трѣбваше да избѣга въ Таркии (въ планината Кармилъ), да възстанови своята сила, да пости 40 дни. И трѣбваше Бѣлото Братство да му покаже, че ще дойде день, когато свѣта ще се оправи не чрѣзъ убийства, а чрѣзъ любовъ. Тогавя той каза: „Азъ се отричамъ отъ своя кожухъ, ще го дамъ на моя

ученикът, и ще се кача на огнената колесница, и ще дойда въ края на вѣка, ще туря единия си кракъ и ще кажа: „Прави правете Божиитѣ пѣтица!“ И дойде отново, снеха му главата, както той сне главата на другитѣ. (Іоаннъ Кръстителъ)

Първото нѣщо: отъ всинца ви искамъ да бждете искрени, абсолютно искрени! Искамъ ученицитѣ помежду си да сж вжтрѣшно искрени, защото, като се намѣрите двама, усѣща се има ли искренность или не. Като се приближишъ при нѣкой човѣкъ, който не е искренъ, усѣща се едно натегнато състояние. Вложете искренността, и тази натегнатостъ ще изчезне. Искрени ще бждете, не откровени, а искрени, искрени вжтрѣ въ душата си. Искренността е морално качество.

Второто нѣщо: ще бждете истиннолюбиви. Не се срамувайте да кажете истината въ очитѣ на нѣкого, макаръ той да ви е приятелъ. Ще бждете смѣли и рѣшителни да казвате истината, макаръ и да се обиди нѣкой. Кажете му истината, макаръ и сълзи да излѣзнатъ отъ очитѣ му, нека си поплаче. А пѣкъ и той, ако е смѣлъ, нека ти каже истината, но истината, тази абсолютна истина, да нѣма никаква друга мисль. Нищо повече!

Азъ ще ви кажа сега, ще ви опрѣдѣля, като говорите истината, какъ да я казвате. За да кажете истината, най-първо сърдцето ви трѣбва да е пълно съ любовъ, съ тази безгранична Любовь, да има тази запалка. Второ: ума ви трѣбва да е пълненъ съ Мждростъта, която ще внесе свѣтлината и знанието. Тогава, кажи истината и не бой се, не мисли за резултатитѣ, кажи истината! Вие ще мислите за вашето положение. Кажете истината, каквото и да ви коштува! Тя ще ви повдигне. Но, спрете се първо да се попитате: любовъта въ сърдцето ви ли е, мждростъта въ ума ви ли е – кажете истината, и не се бойте!

Сега, запримѣръ, вчера азъ изнесохъ единъ фактъ, нали, спорѣдъ вашата философия, за моите свѣтии, Кирилъ и Методи, за св. Наумъ и св. Евгения. Дали сж тѣ или азъ, то е безразлично сега. Ние никога не трѣбва да играемъ лъжливи положения, фалшиви роли. Ако азъ съмъ св. св. Кирилъ и Методи, трѣбва да съмъ, и никой другъ. Ако съмъ Христосъ, трѣбва да съ-

мъ. Нѣкои искатъ да знаятъ, дали съмъ Христосъ. Чудна работа! Ако на моята свѣщъ може да се четете всѣка книга въ свѣта, и ако всѣка книга може да се разкрие при моята свѣтлина, азъ съмъ. Ако на тази свѣщъ не можете да четете всѣка книга, и ако при моята свѣтлина не може да се разкрие всѣка книга, тогава не съмъ. Е, какъ е тогава, какъ го разбирате сега? Неразбрано остана. Не е разбрано, защото не сте чели още всички книги. Прибързано е. Азъ не искамъ да правите прибързано това нѣщо. Азъ искамъ да направите опитъ, и който направи, нека си четете каквото желае неговата душа, а не да си каже своето мнѣние на мене, защото нищо нѣма да ми прѣдаде. Азъ разбирамъ закона, и искамъ да ви обясня въпроса. Сега, азъ не разрѣшавамъ въпроса за себе си, азъ разрѣшавамъ въпроса за Христа, какъ да Го познаете, когато дойде. Вие не Го знаете още, та като дойде, да Го познаете. Ако при Неговата свѣтлина можете да четете всички книги, ако при Неговата Любовь можете да разрѣшите всичкитѣ недоразумѣния, Той е. Разбирате ли? Ако при Него вие можете да станете, да оживѣете, да възкрѣснете, Той е. Ако нито станете, нито оживѣете, нито възкрѣснете, не е Той, и каквото и да ви казватъ, не се лъжете. Това е истината, и азъ ви говоря истината. Това сж математически правила, вложени въ туй Бѣло Братство, та, като дойде този великъ Учитель, Христосъ е. Този великъ Учитель е Христосъ, да знаете какъ да Го познавате. Сега, прѣди 2,000 години дойде Христосъ между еврейтѣ. Колко души Го познаха? Имаше 12 души, които Го познаваха, 72-ма Го налучкваха, и послѣ се отдрѣгнаха, и 500 братя имаше слѣдъ възкрѣсението, оглашени, които мислѣха, че Го познаватъ. Слѣдъ Неговото възкрѣсение се събраха, но даже и слѣдъ възкрѣсението нѣкои се усъмниха. Такова е състоянието на човѣшкия умъ.

Сега, този е постороненъ въпросъ – за познаването на Христа, понеже Той е законъ за Любовьта. Има единъ специаленъ отдѣлъ, който трѣбва да изучавате. Ап. Павелъ казва: „Всичко считамъ за изметъ да позная Христа.“ Туй е нѣщо велико!

И сега, Христосъ казва на този, който пита за вѣчния животъ: „Иди и раздай всичко, ела и ме послѣдвай!“ Не казва – иди раздай, и ходи по свѣта, но –

ела и ме послѣдвай, азъ ще те науча тогава. Значи, слѣдъ туй ще бждешъ способенъ да се учишъ, ще те науча какъ да живѣешъ. Но за сега ще оставя този въпросъ. Нѣкои отъ васъ още не сте достатъчно възрастни, понеже, както ние ви знаемъ годинитѣ, тѣ на всинца ви не сж еднакви. Тѣй щото отъ всинца ви не се изисква едно и сжщо нѣщо, но всѣки спорѣдъ пробуждането на неговата душа, спорѣдъ развитието му. Туй се говори общо. Най-първото нѣщо: между насъ трѣбва да има единство на физическото поле, взаимно помагане, и никой никого да не използва! Цѣлѣта на всички ученици, които служатъ, трѣбва да бжде - взаимно да си помагатъ, но единъ другъ да се не използватъ. Това е едно отъ първитѣ правила на ученицитѣ. Второ: единъ другиму да си правятъ бѣлѣжки, да си говорятъ истината, но да се не сърдятъ!

Сега, вие сте много заети съ буквата, съ формата на нѣщата. Като говоря за нѣкои нѣща, вие се хващате за буквата, за формитѣ. Не, тълкувайте смисъла, духа на нѣщата.

Като говоря за жененето, не мислете, че е само тѣй. Има хора, които попъ не ги е венчавалъ, но 10 пжти сж се венчавали и женили. Попъ не го е венчавалъ! Не можете да ме излъжете. Попъ не го е венчавалъ, а има не само една жена, но 10 жени има той! Казва: „Да се женимъ или да се не женимъ?“ Съ тази жена не може да живѣе, и понеже е турилъ око на друга жена, иска нея. И тѣй, сега хората по 10 пжти на денъ се женятъ и разженватъ, и при това минаватъ официално, че живѣятъ единъ чистъ животъ. Нѣкои казватъ: „Да се женимъ ли?“ Че съ кой мжжъ не можешъ да живѣешъ? Седемъ мжжа имашъ! И мжжа казва: „Не мога да живѣя съсъ жена си.“ Че съ коя жена? Ти имашъ 7 жени. И това било еднобрачие! Не е вѣрно! Нѣма нищо скрито-покрито тамъ. Въ Бѣлото Братство нѣма нищо скрито-покрито. Свѣтлината тамъ е толкова ярка, че като влѣзете, ще снемете всички маски, ще се поставите въ тази Божествена свѣтлина и ще кажете: „Ликвидирамъ съсъ старото, нѣмамъ нищо тамъ!“ Ученички и ученици има въ училището. Единъ ученикъ пише на нѣколко момичета писма. За тази умира, за онази умира, и всѣка си мисли, че той за нея умира. И тѣ

тѣй пишатъ. Е, кой за кого умира тогава? Азъ бихъ отишелъ малко по-далечъ, но хайде сега да скрия ножа си. Не мислете, че азъ съмъ рѣшилъ да ви направя една такава операция. Азъ се смѣя, но като дойде да ви правя операция, ще бѣда много сериозенъ. Сега, понеже нѣма да правя операция, азъ се смѣя.

(Единъ отъ братята: единъ братъ днесъ казваше, че Учителя рѣшилъ да ни направи свѣтии). Не, не, искамъ да ви направя честни граждани, то за светия много се изисква. Добрѣ, ако ви кажа: Този нѣма да гледашъ, онзи нѣма да гледашъ, това нѣма да правишъ, онова нѣма да правишъ, ами какво ще правишъ? Не е само въ отрицателната страна на живота. Има едно състояние, може би, всѣки единъ отъ васъ го е изпиталъ. Едно състояние: когато обичашъ нѣкого, подъ лъжичката усѣщашъ едно разширение, и той, като ни говори, приятно ни е да го слушаме, неговия гласъ е музикаленъ, та и ние се въодушевляваме. Като се изгуби туй състояние, усѣщаме една натегнатостъ. Азъ ви опитвамъ. Ако сега изкарамъ нѣкой отъ ученицитѣ да ви говори, веднага ще ви се свие сърдцето. Защо?

Отговарятъ: Прѣдпочитаме вие да ни говоритѣ. Не, не, вие сте прави, той ще влѣзе въ положението на учителъ, ще почне да ви морализира, а той самъ не е приложилъ тия свои правила. Нѣкой ще ви говори за Юпитера, за Марса, нѣщо отъ астрологията, отъ астрономията, но той не е приложилъ тия знания. Той не е ималъ нѣкаква опитностъ по астрология, той е училъ по книги. Има една опитна страна на астрологията. Сега, тия положения ние ще ги изгладимъ. Нѣкой пжтъ ще извадимъ да ви говори нѣкой ученикъ, когото не можете да тѣрпите, и ще се постараете, не само да го изслушате, но и да го обикнете. На опитъ ще бѣде туй. И тѣзи 10 души, които сега държимъ съ темите, мисля – сега ли да направимъ опита, или да го оставимъ за слѣдующата година? То е опитъ. Като го слушате, ще кажете: „Тѣзи глупости защо ли ги говори?“ Или: „като не знае да пише, защо ли пише?“ Не, нѣкои отъ тѣзи ученици могатъ да говорятъ. Като имъ се даде прѣднина, като имъ се даде вдѣхновение, много нѣщо могатъ да кажатъ. Нѣкои отъ тия ученици отлични работи могатъ да кажатъ. Нѣкои отъ София отлични работи можаха да напишатъ.

Значи, почнахте да се опасъвате, че свѣтии ще станете.

Казвамъ: като ви срѣсна, какъ да почувствувамъ, че като говорите за любовта, говорите за истината, че като говорите за мъдростта, говорите за истината, и като говорите за истината, говорите за самата истина?

Да кажемъ, че вие ще влѣзете въ обществото. Тамъ трѣбва да бждете смѣли, да говорите истината. Ти си министъръ на просвѣщението. Дойде нѣкой да иска назначение за учителъ. Да му кажете, че ти си неспособенъ, не мога да те поставя учителъ. Ама той ще измѣни миѣнието си за тебе! - Ще му кажешъ истината. Дойде нѣкой при тебе, и ти казва: "Господинъ министре, азъ прѣдлагамъ своитѣ услуги, 50,000 отъ тѣзи, златничкитѣ ти давамъ, можешъ ли да ме назначишъ?" Ще кажете: „И 100,000 да ми дадете, не мога да ви назнача.“ Съ пари истината не се подкупва. Имашъ да давашъ нѣкому, дойде той, ще му кажешъ истината. Ще му кажешъ: „Ще ме извините, ще платя.“ - Като му кажете „ще платя“ - плати! И тогава Бѣлото Братство ще ви благослови. Вие ще се застъпите за принципитѣ на Бѣлото Братство, и ще видите какъ Бѣлото Братство ще ви благослови.

Това, което виждате въ православнитѣ църкви, това още не сж свѣтии. Това сж послѣднитѣ ученици на Бѣлото Братство, които Му носятъ вода. Тѣй ги знаа азъ. Вода носятъ тѣ на Бѣлото Братство, а тукъ на земята, въ църквата на формитѣ, минаватъ за свѣтии. И за голѣма привилегия се счита туй, да носишъ вода на Бѣлото Братство. Нѣкои казватъ: „А, вода!“ Ехъ, всѣки би прѣдпочелъ да носи вода тамъ, отколкото да бжде тукъ царъ на земята! Защото ще знае, че като даде вода на единъ бѣлъ братъ, той ще му даде единъ такъвъ любовенъ погледъ, една такава мисълъ ще му каже, че ще заиграе сърдцето му. А тѣй, да станешъ царъ, ще ограничишъ живота си, ще стоишъ на страхъ, да не би твоя служителъ да те убие. Е, кое е по-добрѣ, прѣдъ любовта ли да стоишъ, или прѣдъ страха? Прѣдъ любовта, разбира се. Та, сега ние познаваме канонизираниитѣ свѣтии на православната църква.

Ще говоримъ истината, и вие ще говорите истината. Първото нѣщо: азъ искамъ идущата година, като

дойдете, да ви опитамъ колко сте говорили истината. Ще ви дамъ единъ приемъ и ще ви опитамъ колко говорятъ истината, и колко сте я говорили прѣзъ цѣлата година. Азъ разбирамъ, да говоришъ истината въ името на Любовта. Сега, вие ме разбирате въ отрицателна смисълъ, да отидете да кажете нѣкому погрѣшкитѣ. Не, ето какво азъ подразбирамъ. Нѣкой братъ се поотчаялъ, казва: „Тази школа нѣма да я свърша азъ, що ми трѣбваше да влѣзна? То не е заради мене, жена имамъ, дѣца имамъ.“ Ти ще му кажешъ истината: „Братко, ти ще свършишъ, ти си силенъ, не бой се!“ Послѣ, при тебе ще дойде мисълта: Ами ако азъ кажа и не се сбждне? Повѣрвашъ ли въ това, ти самъ себе си ще излъжешъ. Онуй, което Богъ е вложилъ въ тебе, кажи го, и не се съмнѣвай! Не е било врѣме, когато човѣкъ каже истината, която Богъ е вложилъ, и да се е излъгалъ! Не е било врѣме, когато човѣкъ е билъ вѣренъ на една Божия мисълъ, и да се е излъгалъ! Изневѣришъ ли единъ пжтъ, послѣ и да кажешъ истината, не важи вече, тя вече дикишъ не хваща. Има нѣкои случаи, дѣто трѣбва непременно да кажешъ истината, тя е толкова набѣбнала. Ще му кажешъ: „Братко, ти си се поставилъ на една опасна, хлѣзгава почва, и ако вземешъ една крачка, ти ще се пукнешъ като мѣхуръ. Моля ти се, слѣзъ!“ Той ще ти каже: „Ама ти ме обезсърчавашъ!“ Не е обезсърчаване казането на една истина отъ любовъ.

Сега, при това състояние, ако ние добиемъ този вжтрѣшенъ миръ, въ насъ ще може да се развие всѣкакво художество, музика, ще станемъ способни за всички изкуства, и каквато работа започнемъ, ще я извършимъ съ вѣодушевление и всичко ще може да се гради.

Сега, щомъ влѣзете въ школата, макаръ, че нѣкои още не сж станали ученици, казватъ: „Ами, като ученици, ние ще се женимъ ли?“ Ти най-първо стани ученикъ на Бѣлото Братство, че спорѣдъ тѣзи негови закони бѣлитѣ братя ще те упжтятъ. Какви ще бждатъ формитѣ на Бѣлото Братство? Тѣ сж хиляди пжти по-хубави, отколкото сегашнитѣ.

Тогава, какъ ще си обясните мисълта въ думитѣ на апостолъ Павла: родихъ ви. Сега казвате: „Ще има ли раждане?“ Павелъ, единъ мжжъ, казва: „Родихъ ви

въ Христа." Както виждате, въ Новия животъ, и мжетъ раждатъ. Павелъ бѣше мжжъ, и раждаше.

Вие се смѣете сега, ами че то трѣбва вжтрѣшно, духовно разбирање. Що значи раждане? „Родихъ ви, на мжки смъ, докато вѣвъ васъ се изобрази Христосъ.“ Ще има зачатие, ще има раждане, но туй роденото ще бжде по духъ. Роденото по плътъ, плътъ е. Този въпросъ е старата култура. Въ новата култура ще има зачатие и раждане по Духъ. „Роденото отъ Духа – Духъ е, роденото отъ плътъта – плътъ е“, тѣй казва Христосъ. Такова раждане ще има въ Новия животъ.

Какво значи чистъ, свѣтъ животъ? Въ Бѣлото Братство свѣтията жертвува своето благо за своитѣ ближни, а въ черното братство свѣтията жертвува своитѣ ближни за своето благо. Ти имашъ овци, ти ги жертвувашъ, колишъ ги, ти си единъ свѣтия отъ черното братство, зарадъ тѣхъ. Азъ говоря за свѣтиитѣ, които живѣятъ чистъ, свѣтъ животъ. Сега, най-първо, какво разбирате вие подъ светия? – Обикновенъ човѣкъ, който живѣлъ 20 години чистъ, свѣтъ животъ, принесжлъ добро, и хората сж го направили светия. Свѣтъ човѣкъ е този, който разпрѣсва свѣтлина и знание, защото всѣки единъ светия носи свѣтлина и знание. За свѣтиитѣ ап. Павелъ казва: „Идете да помогнете на свѣтиитѣ!“ Свѣтии и сега има. Тази дума може да се вземе въ права и въ отрицателна смисълъ. Свѣтии и сега има въ селата. Тѣ живѣятъ чистъ, свѣтъ животъ. Заематъ незавидно положение. Свѣтиитѣ никога не сж живѣли въ пустинитѣ. Отшелници сж тѣзи, които живѣятъ въ пустинитѣ. Шомъ научатъ законитѣ, тѣ се връщатъ при своитѣ близки, и ставатъ пророци. Почватъ да пророкуватъ, да тълкуватъ, даватъ наставления на хората какъ да живѣятъ, какъ да се лѣкуватъ, иматъ знания и мждрость. Светия е той, свѣтъ човѣкъ, безкористно работи. И не само туй, но като се погледне цѣлата аура на такъвъ човѣкъ, той е облѣченъ въ една бѣла дреха, съсъ свѣтлина. По това се отличава, съ грамадна свѣтлина е той. Вечерно врѣме той свѣти и денемъ свѣти. Черното братство не може да тѣрпи такива хора. Черното братство нѣма свѣтии. Запитватъ: Ани Безантъ свѣтица ли е? – Не е още. И св. Иванъ Рилски още не е станалъ светия. Още се разхожда изъ своя манастиръ. Единъ день, той се раз-

правялът съ едного, който му взелъ нѣкакво имущество. Той отишълъ да му каже да го върне. Светия, но още не се е освободилъ отъ този националенъ духъ. Може да го наричатъ светия, но той още не се освободилъ отъ своя народъ. Свети Иванъ Рилски още се намира при своя народъ, тѣ го държатъ вързанъ. Той е подъ голѣми изпитания. Сега, ще разберете, тѣзи свѣтии ни най-малко не сж биле хора съ чистъ, свѣтъ животъ. Ни най-малко не искамъ да говоря противъ тѣхъ, но искамъ да кажа, че има степени на развитие, има голѣми пророци и малки пророци; има голѣми свѣтии и малки свѣтии, има голѣми свѣщи и малки свѣщи. Като казваме светия, какъвъ светия е той, на колко души може да свети? Свети Иванъ Рилски е познатъ само на българитѣ. Въвъ всички православни църкви не го познаватъ. Св. св. Кирилъ и Методи нали минаватъ за свѣтии? Св. Иоанъ Кръстителъ поне цѣлата православна църква го признава. Но когато нѣкои свѣтии отъ католическата църква не сж признати отъ православната църква, празни свѣтии сж тѣ.

Сега, ние говоримъ за ученицитѣ на Бѣлото Братство въ съвсѣмъ другъ смисълъ. То е онова велико общество на Божествения свѣтъ, което е въ прѣмо общение съ Бога, въ прѣмо общение съ Христа. Тѣзи сж нарѣчени свѣтии, които не сж вързани, иматъ прѣмо общение съ Бога, съ Него сж свързани. А тѣзи свѣтии, които сж тукъ на земята, тѣ се приготвяватъ, тѣ сж съ бѣли дрехи облечѣни, но иматъ да се самоусъвършенствуватъ. Иванъ Рилски пакъ ще дойде, пакъ ще се въплѣти.

Сега, това е окултна история. Какво мислятъ православнитѣ, то е другъ въпросъ. Тѣ мислятъ, че св. Иванъ Рилски е единъ светия, завършилъ съсь всичко. Тѣ сж прави въ това, както разбиратъ. Въ църквата много отъ свѣтиитѣ сж свързани съ Бѣлото Братство, и работятъ за повдигането на църквата, но иматъ голѣми прѣпятствия, голѣми мъчнотии, понеже народа не слуша тия свѣтии. Доколкото може да ги използва за свои лични блага, слуша ги, но повече не ги слуша. Както и църквата, дѣто е да използва Христовото учение, за лични блага, използва Го, но повече - не. „Да любите Бога съсь всичкото си сърдце, умъ, душа и сила“, остава на заденъ планъ. „Любете Бога и

ближния си, както себе си" – остава на заденъ планъ, а „око за око, зжбъ за зжбъ" – туй се прилага. Тъзи второстепенни правила тѣ ги прилагатъ.

Сега, върху този въпросъ азъ нѣкой пжтъ специално ще се спра – върху въпроса за свѣтиитѣ. Когато дойда до него, азъ ще трѣбва да донеса своята стевасарница (дръндаръ, халач, разпукване на памукъ, вълна, козина съ тетивата на лжкѣ) та тази вълна ще я раздрънкаме тѣй, че да направимъ опитъ съ който и да е светия, да видимъ до колко е свѣтъ или не, тѣй както можемъ да направимъ опитъ съ каквато и да е вода, да видимъ колко е чиста, и какво влияние има. Можемъ да направимъ опитъ съ който и да е хлѣбъ, така и съсъ всѣки светия можемъ да направимъ опитъ, но още врѣмето не е дошло. Като дойде този въпросъ, ще го разгледаме принципално, и ще прѣмахнемъ всички заблуждения, които сж свързани съ него, но сега да го повдигамъ, ще се отдалечимъ отъ главната цѣлъ, която имаме. Ами ако сега нѣкои отъ тия свѣтии, които признава православната църква сж между васъ? Ако тѣ сж тукъ, а православната църква ги признава и имъ служи, каква връзка има между тѣхъ? Ако св. Иванъ Рилски е тукъ, ако Климентъ Охридски е тукъ, и всички свѣтии сж тукъ между васъ, а православната църква не признава това, мисли, че сж горѣ, а тѣ сж долу, тогава какво е туй положение? „И въ края на вѣка всичкитѣ свѣтии ще бждатъ на земята", казано е. Тѣ сж тукъ вече на земята – Христосъ, апостолитѣ, всички праведници, тѣ сж всички на земята. Търсятъ ги горѣ, при тѣхъ да идатъ, а тѣ сж тукъ. Не казвамъ, че тѣ сж тукъ на земята въ плътъ, а въ една или въ друга форма сж тукъ, по цѣлъ свѣтъ обикалятъ и работятъ.

Бждете увѣрени, ние този въпросъ постепенно ще го обяснимъ. Този въпросъ ще стане ясенъ. Свѣтлината като дойде, ще го уясни. Желая до 10 години да се развие вашето съзнание, че слѣдъ 10 години да работите прѣспокойно, да влизате отъ този свѣтъ въ другия свѣтъ, да ходите и да се връщате. Ако вие имахте тази способностъ, сега този въпросъ щѣхме да го рѣшимъ на опитъ моментално. Щѣхме да съберемъ едно събрание, хайде сега! Ще се съберемъ на планината: съсрѣдоточете ума си, затворете очитѣ си, ушитѣ си,

турете вашата воля и хайде – веднага съ нашитѣ астрални тѣла излизаме, полетимѣ и се прѣнесемѣ въ другия свѣтъ, и започнемѣ да го изучаваме. Ще ви кажа: „Гледайте сега физическия свѣтъ, гледайте духовния, правете сега сравнение!“ Слѣдѣ туй, слѣдѣ като походимѣ цѣлѣ денѣ, ще се върнемѣ пакѣ, и ще запѣемѣ: „Firfürfen tao bi aumen“. Веднага пакѣ ще се пробудите и ще си кажете: „Нѣщо ново влѣзе въ тази свѣтлина, азѣ видѣхѣ нѣщо ново.“ И като видите съ очитѣ си, кой ще ви разубеди? Видѣхѣ туй съ очитѣ си, изслѣдвахѣ го. Кой може да ви разубеди? Каква философия има! Вие ще бждете твърди като диамантѣ въ убѣжденията си. И то ще бжде! Нали тамѣ е казано: Ела и вижѣ! И туй ще бжде. Тамѣ Христовитѣ думи: „Азѣ ще ви се извая“, азѣ така ги разбирамѣ.

Сега, това сж далечни перспективи. Има нѣща, които могатѣ да ви дадатѣ импулсѣ, но има прѣходни стадии. Трѣбватѣ ви знания, упражнения за вашия умѣ, за вашата воля, за вашето сърдце. Има много нѣща, съ които трѣбва да се занимаваме, упражняваме. Напримѣръ, нѣкои искатѣ, като остарѣятѣ, да умратѣ, да отидатѣ въ другия свѣтъ, да видятѣ нѣщо. Какво ще видите тамѣ? Какво ще търсите? Ако отидете горѣ и не намѣрите тамѣ Христа, нѣма ли да се връщате да Го търсите? Защо искате да умрѣте прѣждеврѣменно, когато, ако чакате, ще се измѣните? Ще чакате, и ще продължите вашия животѣ. Павелѣ казва: „Ние всички нѣма да умремѣ, но ще се измѣнимѣ.“ Сега, трѣбва да използвате вашитѣ тѣла. Защо искате да умрѣте, когато можете да използвате този животѣ? „Ама моето тѣло е хилаво!“ По-добрѣ съ това тѣло да влѣзешѣ въ царството Божие, отколкото да влѣзешѣ съ здраво тѣло въ пѣкъла. Сегашнитѣ си тѣла ще ги пазите, разбирате ли? Не е врѣме сега да се умира. Не е нужно да ви опѣва попѣ. Не е нужно и лѣкарѣ да ви лѣкува. Ами да мислите, че си боленѣ, то е първата лѣжа! Ами отѣ какво ще си боленѣ? Я ми кажете, отѣ какво ще си боленѣ? Нѣкой казва, че стомаха му билѣ слабѣ, че грѣбнака му билѣ слабѣ. А, стомаха ти е слабѣ, грѣбнака ти е слабѣ! Турилѣ си голѣма раница. Хвърли раницата, ще ти олѣкне! Ама разранилѣ се е крака ми! Хвърли тѣзи обуца, обуй широки обуца, направи си такива отѣ пластина, и ранитѣ ще заздравѣятѣ. „Ама главата

ми оголя!“ – Хвърли кожата калпакъ, ходи гологлавъ, ще израснатъ космитъ ти. Не е време за умирање сега! Нъкои ме питатъ: гробища нъма ли да имаме? Не сж нужни гробища сега. Нъма нужда. Ние за смъртѣта не трѣбва да мислимъ. Всичко е на наша страна. Всичко имаме ние сега. Въ туй може да вѣрвате. Всичко имаме, а вие ще кажете: „Какъ имаме всичко, а пъкъ сме бѣдни?“ Туй е работата! Нищо да нъмашъ, а богатъ да се мислишъ. А то, много да имашъ, и бѣденъ да се мислишъ... Ние сме богати-бѣдни, доброволно бѣдни, а хората сж бѣдни-богати. Тази е разликата между тѣхъ и насъ.

Сега, азъ искамъ, като напуснете това мѣсто тази година, между всинца ви да се вѣдвори искренности. Ще туримъ туй желание – тази искренности да се възцари. Да кажемъ: заради великата Любовь, която сега ни посѣщава, ние ще сторимъ всичко, безъ колѣбание. И послѣ, абсолютно да не кажете: Ама дали ще го сторимъ? Безъ колѣбание – ще го сторимъ. Но може да се случи нѣщо! Не мислете за това – ще го сторимъ. Ама може да съгрѣшимъ! Ти кажи: Ще сторя – не мисли за грѣховетъ си. Нищо повече. Положително турете мисълѣта: Ще направимъ. Тази Любовь ще ни бжде прѣзъ цѣлата година правило. Истината ще ни бжде прѣзъ цѣлата година правило, но не обикновената истина и любовь, а тази великата Любовь, новата запалка, великата Мждростъ, и тази велика Истина, която ще внесе мекотата не на онѣзи овци, отъ които свѣта се храни, но мекотата на онѣзи овци, отъ вълната и козината на които се обличаме. Но всички ще знаятъ, че отъ нашата вълна бѣлитъ братя ще оплетатъ вжета за чернитъ братя, и като изплетатъ вжета, всички ще бждатъ вързани съ тѣхъ. Отъ нашата козина тѣ ще бждатъ вързани! Ще има юларъ за всѣки черенъ братъ! Досега ние сме носили черни юлари, а на тѣхъ ще туримъ бѣли юлари, и ще имъ покажемъ какъ сж постѣпвали тѣ съ насъ, и какъ ние ще постѣпваме съ тѣхъ. Тѣ ще оратъ на нивитъ ни, само че нъма да ги дупчимъ. Слѣдъ като братѣтъ е изоралъ, нъма да го бодемъ съ остенъ, а ще го помилваме, ще го потупаме, ще го цѣлунемъ и ще му кажемъ: „Ето тѣй трѣбваше едно време да се отнасяшъ, туй е добро“. Тѣй ли бѣше? – Да, тѣй бѣше. Едно време, когато оражъ на нивата

ти, ти ме мушкаше съ остенъ. Нали тѣй бѣше? – Да, тѣй бѣше. Нали едно врѣме ти ни хранеше съ слама въ дама? – Да, тѣй бѣше. Но той ще живѣе не въ дама, а въ подобни такива кжщи, въ каквито вие сега живѣете, въ вашитѣ кжщи. Това е култура! Това сж формули, символи, които може да разберете, както искате, но тѣй ще бжде.

Онѣзи отъ васъ, които сж ученици, да знаете, че туй изисква сега Великиятъ Учителъ на Бѣлото Братство. Той, на когото Духа раздава всички дарби, всѣкога изисква отъ васъ абсолютна чистота, Той изисква и абсолютна свѣтлина и абсолютна свобода въ душитѣ ви! Той иска да царува Неговата Истина, Неговата Мждростъ, Неговата Любовь! И ако търгувате, ще търгувате заради Него, заради Неговата Любовь; ако орете земята, ще я орете заради Него; ако си учителъ, ще бждешъ учителъ заради Него. Каквото и да вършите, мжжъ или жена сте, въ каквото положение и да си, ще кажешъ: „Заради Него!“

Туй е правило. Сега, ще турите туй правило практически, докато сте още въ стария животъ. Само въ Неговото име ще работите, и ще излѣзете отъ сегашното си положение много по-лесно, отколкото по всѣки другъ начинъ. Сега, на старитѣ, да ги насърча, казвамъ слѣдующето: Който е жененъ, жененъ да си остане, и добръ да живѣе съ жена си. Който не се е женилъ, да се не жени. Не му е врѣмето за женидба сега. Не сж дни и години за женидба сега. Нека се жени свѣта, но вие нѣма защо да се женитѣ. Знаете ли защо казва Христосъ: „Горко на женения!“ Ако стане една обсада въ Иерусалимъ, защо трѣбва да раждате дѣца, които ще станатъ жертва, защо жена ви да не е свободна? Ако нѣмате гнѣздо да го свиете, защо да се жените? Ако утрѣ нѣкоя сврака изѣде вашитѣ яйца, защо ще ги снасяте безъ полочки? Разбирате ли ме? Ще чакате новия законъ! Въ онѣзи врѣмена, когато Господъ създаде тия условия въвъ свѣта, каза: „Женете се и плодете се!“ Сега, Той като е създавалъ новата земя, новия свѣтъ, създава новъ човѣкъ, нова раса, и като дойде, той ще каже и ще напише: „По този, новия законъ, ще ходитѣ.“ И по този новия законъ каквото трѣбва, ще се напише въ сърдцата на онѣзи, които Го любятъ или въ

сърдцата на учениците. „По този законъ ще ходите.“ Сега, нали е ясно туй? Тъй ще бжде въпроса. Слѣдователно, ние чакаме. Туй положение ще запазите, докато дойде новото. Вие сте въ едно спяще състояние. Съ години Адамъ е спалъ въ райската градина. Той игралъ, спалъ, живѣлъ съ животнитѣ, и единъ день Господъ му вдъхналъ дихание – тогава се съзналъ. Но, като се отдѣлилъ, видѣлъ, че самъ не се живѣе. „Хубаво, азъ съ животнитѣ можахъ да живѣя, докато бѣхъ съ тѣхъ, но сега, какво да правя?“ Съзналъ се, съзнание ново му дошло, тъй казва легендата. И тогава Господъ рѣшава да му създаде другаръ. Сега, тъй се тълкува. Ако единъ день се намѣря при по-добро настроение, ще ви разправя тази велика история, тя е тъй интересна! Но само трѣбва да намѣря този бутонъ, и тогава да видите въ картини тази велика история, а не да мислите, дали е тъй. Въ картини да видите тази велика истина и да кажете: „Разбирамъ, разбирамъ, какъ стои смисъла на тази велика истина.“ Тъй ще засегна този въпросъ, и ще го направя ясенъ, но въ школата, сега не мога да го бутна. Ако го бутна, ще стане цѣла суматоха въ умоветѣ ви. Ще кажете: „Какъ да го разберемъ?“ Ще дойде единъ день редъ и за него. Ще дойде време и за него, както за много нѣща редъ ще дойде.

За прѣвъ тази година вие ще говорите ли Истината? И ржцетѣ ви да говорятъ Истината, и краката, и очитѣ, и носа, и ушитѣ, всичко да говори Истината. И като слушате, Истината да говорите, и като виждате, и като гледате, и като миришите, навсѣкждѣ Истината да виждате, и като вкусвате, Истината да виждате. Турете Истината като идеалъ, и като дойдете идната година, ще ви попитамъ: Вкусихте ли Истината, чухте ли Я, при нея ходихте ли?

Хайде да попѣемъ малко, само съ говорене не става. Изпѣхме пѣсенъта „Firfürfen“. Едната половина отъ събранието пя първата часть, а другата – втората часть. Нали у васъ се създаде едно ново настроение? Това е вече окултна наука, нѣщо ново се събужда вътрѣ въ душата ви, което не може да се прѣдаде съ музиката. Тукъ душата намира почивка. Тази пѣсенъ е създадена отъ далечното минало. Така наредена е по-хубаво, отколкото на четири гласа. Тя е окултна му-

зика. Тя е музика, пѣсенъ на бждещето. Ще се радвате тази година, че една пѣсенъ се роди прѣдъ всинца ви, отчасти само, всичката не се е родила още.

Утрѣшния день е день на Любовъта, дано се роди и другата часть на пѣсенъта!

Нѣма Любовъ, като проявената Божия Любовъ!

Само проявената Божия Любовъ е Любовъ!

Утриненъ нарядъ

Съборни Бесѣди В.Търново

25 Августъ 1922 год. Петъкъ 5 часа сутринъта.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва (съ вдигнати рѣце).

2. Вие, които желаете да се приближите при този камъкъ на Любовъта, отхвърлете всѣка злоба, всѣка лѣстъ, лицемѣрие и завистъ, и всѣко одумване.

Пожелайте, като новородени младенци, чистото словесно млѣко, съ Него да порастете.

Понеже вкусихте, че Господъ е благъ, при Него идвайте като при камъкъ живъ, отъ челоуѣцитѣ отхвърленъ, а отъ Бога избранъ и драгоцѣненъ.

И вие, като живи камъни, зидете се на домъ духовенъ, на свѣщенство свѣто, да принесете жертви духовни, благоприятни Богу чрѣзъ Исуса Христа на Любовъта.

3. Благославяй, душе моя, Господа (5 пѣти). Първия пѣтъ рѣцетѣ нагорѣ свободно; втори и трети пѣтъ - хоризонтално; четвърти пѣтъ - рѣцетѣ на гърдитѣ, прѣдъ устата, съ дланитѣ навънъ и хоризонтално; пети пѣтъ - хоризонтално, на гърдитѣ, прѣдъ устата и хоризонтално.

4. Тайна молитва (колѣничили на дѣсното колѣно).

5. Благословенъ е Той, Който ни благославя, Богъ на Любовъта.

Благословенъ е Той (изпя се съ положение на рѣцетѣ на страна).

Който ни благославя (изпя се, рѣцетѣ на страна).

Богъ на Любовъта (бавно пѣние, съ бавно спущане на ржцетѣ отъ страни до долу) .

Бла-го-сло-венъ (пѣние, съ бавно издигане ржцетѣ на страна) .

Бла-го-сло-венъ е Той (пѣние, съ бавно спущане ржцетѣ надолу) .

Кой-то ни (пѣние, съ бавно издигане ржцетѣ горѣ) .

Бла-го-сла-вя (пѣние, ржцетѣ разтворени напрѣдъ) .

Богъ на Любовъта (пѣние съ бавно сваляне ржцетѣ надолу) .

Богъ на Любовъта (ржцетѣ хоризонтално) .

Богъ на Любовъта (ржцетѣ се свалятъ надолу бавно) .

Богъ на Любовъта (ржцетѣ настрана) .

Любовъта (ржцетѣ надолу) .

Богъ на (ржцетѣ на страни) Любовъта (ржцетѣ надолу) .

Богъ на (ржцетѣ на страни) Любовъта (ржцетѣ напрѣдъ) .

Благословенъ е Той (4 пжти - съ движение на ржцетѣ на страни и напрѣдъ) .

Благословенъ е Той (3 пжти - ржцетѣ отпрѣдъ малко приборани, съ движение на хвъркане) .

Който ни благославя (бавно спущане на ржцетѣ, съ хвъркане не съвсѣмъ до долу - 1 пжтъ) .

Който ни благославя (ржцетѣ въ послѣдното положение, съ хвъркане - 2 пжти) .

Който ни благославя (ржцетѣ на страни, съ хвъркане - 3 пжти) .

Благославя (нѣколко пжти кржгообразно движение на ржцетѣ, съсъ слабо приклѣкане) .

Благославя (нѣколко пжти - ржцетѣ въ движение напрѣдъ, нагорѣ, напрѣдъ, нагорѣ и т.н.) .

Да сме благи (сжщитѣ движения - 3 пжти) .

Благи (сжщитѣ движения, само че по-бързи - 3 пжти) .

Благи (ржцетѣ се движатъ отгорѣ надолу, до прѣститѣ на краката) .

Благи (ржцетѣ се дигатъ нагорѣ) .

Благи (много пжти - ржцетѣ се движатъ кржгообразно около тѣлото, и оставатъ хоризонтално) .

Да сме силни (ржцетъ напрѣдъ) .

Да сме крѣпки (ржцетъ настрана) .

Да сме твърди (сжщото положение) .

Твърди, като диамантъ (сжщото положение) .

Да сме чисти (ржцетъ напрѣдъ) .

Като живата вода (сжщото положение) .

Да сме чисти, като живата свѣтлина (сжщото положение) .

Да сме чисти, като Любовта (сжщото положение) .

Нашия законъ е чистата Любовь (ржцетъ на страни) .

Нашия пжтъ е чистата свѣтлина (ржцетъ напрѣдъ) .

Нашето Слово е Мждростъта (ржцетъ настрана) .

Ние сме всички крѣпки въ Бога на Любовта (ржцетъ напрѣдъ) .

Въ Него ние побѣдихме свѣта (ржцетъ на страна) .

Въ Неговата Любовь ние добихме своята свобода (ржцетъ напрѣдъ) .

Ние сме вече свободни отъ закона на смъртъта (ржцетъ на страна) .

Необятната Любовь ни въздигна (ржцетъ напрѣдъ) .

Безпредѣлната Мждростъ ни оживи (ржцетъ на страни) .

И едната неизказана Истина ни възкрѣси (ржцетъ напрѣдъ) .

Свѣти Отче на небето, ние освѣтихме името Ти (ржцетъ на страни) .

Ние свършихме дѣлото Ти (на страни) .

И вждворихме Твоео царство (на страни) .

Благословенъ си Ти отсега за прѣзъ всичкитѣ вѣкове. Аминъ (ржцетъ настрана и долу) .

Изпяхме „Аминъ“ - 7 пжти, съ движение на ржцетъ: на страни и кржгообразно движение на ржцетъ, съ съ слабо приклѣкане .

Забѣлѣжка. При тѣзи движения на ржцетъ хвѣркването, това е раздрусване на вашето съзнание, раздрусване, събуждане .

6. Гимнастически упражнения .

Бесѣда за младитѣ

Бесѣда отъ Учителѣтъ, държана на
25 Августъ 1922 година Петъкъ отъ 09:20 часа
въ Търново, само прѣдъ неженените младежи

Първото нѣщо, което ви е необходимо, е дисциплина. Дисциплината е потрѣбна, за да спестяваме врѣме и да бждемъ експедитивни при приложение на свѣтитѣ мисли и свѣтитѣ желанія въ Божествения свѣтъ. Защото за Божественитѣ работи се изисква бързина: рѣчено и свършено! Въ Божествения свѣтъ нѣма протакане и умуване, рѣчено-свършено. И ние сега нѣма да протакане момента, имаме врѣме и ще свършимъ. Нѣма да отложимъ добрата слѣда; имаме половинъ часъ и ще го оползотворимъ веднага по Божественъ начинъ.

Сега, вие младитѣ не сте се проявили още. Старитѣ вече се проявиха. Тѣ сж цѣфнали, завързали и иматъ плодъ, а вие сега ще изникнете, ще цѣфнете и ще завържете. Вие може да вземете образецъ отъ зрелостѣта на тѣхния плодъ само ако е идеаленъ. Но ако той е хилавъ и очуканъ, отъ такъвъ старъ плодъ подобръ стойте надалечъ. Нѣма да имъ обръщате внимание, такива стари не трѣбва да бждете.

Сега, въпросътъ е за любовѣта между младитѣ отъ двата пола. Човѣшката душа е раздѣлена на два пола – мъжки и женски. Жената е носителка на живота, на чувствата, а мъжътъ е носителъ на човѣшката мисль, която е въ основата на Божествения свѣтъ. Душата е една издѣнка, обърната надолу и разклонена, а половетѣ сж два клона отъ единъ общъ коренъ. Така че вие младитѣ ще се стараете да бждете проявление на Божествената Любовь – никакво лицемѣрие, никакво флиртуване! Вашитѣ чувства въ сърдцата ви трѣбва да бждатъ благородни. Разбирате ли? Когато имате една сестра или ученичка край себе си, вие трѣбва да я пазите като зеницата на окоето си, разбирате ли! Това го изисквамъ отъ младежитѣ. Ще бждете така деликатни спрѣмо вашитѣ сестри, толкова нѣжни въ обръщенията си, въ мислитѣ си, въ желаніята си, че да бждете единъ образецъ. Да знаете, че сте носители на човѣшката интелигентностъ. А отъ страна на младитѣ сестри и ученички искамъ да бждатъ кѣмъ младитѣ братя-ученици сжщо така нѣжни и деликатни. Да иматъ такава уваже-

ние и почитание, че да придаватъ импулсъ и благороденъ стрѣмежъ въ тѣхнитѣ души. Погледътъ ви не трѣбва да е нѣестественъ и не трѣбва да го снемате бързо – това е приемъ на черното братство. Ще погледнешъ брата си и ще му кажешъ: „Изпращамъ ти моята Любовь, изпращамъ ти моята Свѣтлина, давамъ ти моята Свобода“. Така и всички вие въ мое присъствие искамъ да се ползвате отъ моята Свѣтлина и да бждете свободни.

Очитѣ ви не трѣбва да играятъ. Знайте, че когато ви гледамъ, ни най-малко имамъ намѣрение да ви обискирамъ. Когато погледна очитѣ ви, ще мисля за вашата Истина; когато погледна ушитѣ ви, ще мисля за вашата Мждростъ; когато погледна устата ви, ще мисля за вашата Любовь; когато погледна ржцетѣ ви, ще мисля за вашата Правда, съ която работите; когато погледна нозетѣ ви, ще мисля за вашата Добродѣтелъ. Ще си създадете единъ идеалъ. Никаква нечиста мисълъ не трѣбва да имате. И само когато заличите вашитѣ форми, у васъ ще се зароди онази идеална Любовь, която ще даде образцитѣ на новата Любовь и на новия Животъ. Сега се повдигна въпросъ дали трѣбва да се жените или не. Душата въ Невидимия свѣтъ сама не може да живѣе – тамъ двама по двама живѣятъ. Разбирате ли? Ще имате сродни души. Сродностъ ще има, по двама ще живѣете. Самъ човѣкъ не може да живѣе. Така е направилъ Господъ свѣта: тукъ на земята живѣятъ двѣ тѣла на едно мѣсто, въ астралния свѣтъ живѣятъ двѣ сърдца заедно, въ умствения свѣтъ живѣятъ два ума на едно мѣсто, въ Духовния свѣтъ живѣятъ двѣ души на едно мѣсто, а въ Божественния свѣтъ живѣятъ два духа въ едно. И когато влѣзете въ Бога, ставате Единство. Сега, когато питате за себе си дали да се жените, вие имате прѣдвидѣ тѣлото. Телата женятъ хората днесъ. Съедини се едно тѣло съ друго и това го наричатъ женидба. Съединяватъ двѣ стаи съ една врата, за да можелъ господарѣтъ да влиза отъ едната въ другата и казватъ: „Между тѣзи двѣ стаи трѣбва да има врата“. Трѣбва врата, разбира се, но тѣзи двѣ стаи прѣдъ Господа не сж нищо сами по себе си. Стаитѣ безъ господаръ сж несщественни. Слѣдователно понятията „жененъ“ и „нежененъ“ не означаватъ, че ако не сте жене-

ни, неженени ще бждете, или ако сте женени, ще бждете женени. Ако сте като онзи, които се е оженил само за да яде и пие, вие сте нечисти. И ако другъ не се жени отъ страхъ и той е нечистъ.

Въпросътъ за женитбата зависи единствено отъ условието дали е решено за двама души да се съединятъ и да изпълнятъ Волята Божия на земята. Не е ли решено, тѣзи души трѣбва да продължатъ да се учатъ сами.

Вашитѣ отношения трѣбва да бждатъ чисти. Искамъ, когато влѣзете въ Школата, да бждете за образецъ. Да бждете сериозни, свободни, скромни по сърдце. Да бждете свѣтли по умъ, свободни въ всичкитѣ си чувства и да бждете дѣца на тази свобода. Всичко въ васъ да бжде непрѣривно. Искамъ всички да бждете свободни, и когато азъ влѣза при васъ, и когато вие влѣзете при менъ, да не усѣщате никакво стѣснение. Защото ако вие идвате при менъ и сте нечисти, само тогава ще усѣщате стѣснение, понеже ще криете своитѣ грѣхове, а това усилие на волята ви ще образува дисхармония. Тѣзи дисхармонични вибрации се фотографиратъ отъ моя апаратъ. Напримѣръ, вие като ученикъ цѣлунете нѣкоя сестра и идвате при менъ съ желанието да го скриете, обаче въ моя апаратъ е фотографирана картината на това събитие. Вие искате да ме лъжете. Не може да ме излъжете, всичко е фотографирано. Или на нѣкой свой братъ ти си обралъ кесията – и това сжщо е фотографирано. Ти искашъ да го скриешъ и мълчишъ, но азъ ще кажа: „Тукъ е отпечатано, че си взелъ една кесия“. Трѣбва да върнешъ кесията назадъ, нищо повече! Всичкитѣ ваши мисли, желания, дѣйствия – каквито и да сж, се отпечатватъ. Скрыто-покрыто нѣма, това да го знаете! Слѣдователно, ако искате да бждете благородни, трѣбва да сте много открити. Трѣбва да имате най-възвишени мисли, най-възвишени чувства, за да могатъ да се отпечататъ върху моя апаратъ най-красивитѣ форми.

Ние трѣбва да живѣемъ въ свѣта така, както Богъ ни е създалъ. Разбирате ли? Сега, не искамъ да изпадате въ заблудение и да тълкувате явленията по буквата на нѣщата. Кой човѣкъ е сериозенъ и кой е веселъ? Азъ искамъ да бждете вѣсели. Кога? Когато завършите работата си. Искамъ да бждете сериозни. Ко-

га? Когато вършитъ работа. Когато вършите нъкоя се-риозна работа може ли да се смъете? Не може. Докато вършишъ работата ще концентрирашъ ума си върху нея. Трѣбва ли да бждемъ вѣсели? Щомъ завършишъ работата си, можешъ да се веселишъ, всичко можешъ да правишъ. Трѣбва ли да вършишъ работа, ще бждешъ сериозенъ. Нъкои питатъ дали трѣбва да бждатъ вѣсели. Когато свършитъ работата, ще бждете вѣсели. Щомъ ученицитъ завършатъ упражненията, ще се разговарятъ, ще пѣятъ. Дойде ли се до упражненията, всъкакъвъ шумъ прѣста-ва. Трѣбва да има абсолютно мълчание. Мълчанието по-казва работа, активна дѣятелностъ. И когато изисква-ме мълчание, ние подразбираме работа. Свърши ли ра-ботата, удари ли звънеца, идва пѣенето. Удари ли от-ново звънеца, всички отново ставатъ сериозни, всѣки умъ се концентрира и се стрѣми да свърши работата, която му е дадена.

Да вземемъ, напимъръ, въпроса за Истината. Се-га вие разглеждате Чистотата като едно специално ка-чество. Чистотата у васъ трѣбва да бжде атмосфера, въ която да живѣете. Чистиятъ въздухъ, чистата вода, чистата свѣтлина – това подразбирамъ азъ като Чисто-та. Чистотата да стане условие, при което да можемъ да живѣемъ! Можемъ да бждемъ всички чисти, можемъ да живѣемъ въ чисти условия. Съ нъкои отъ васъ ще на-правимъ тѣзи малки опити. Нъкои отъ васъ сж по-близо до планината, по-лесно могатъ да се качатъ. А други ще трѣбва дълго да се упражняватъ, защото сж толкова далече отъ планината, че трѣбва съ дни да пжтуватъ; такива по-трудно ще станатъ чисти, по-далече сж отъ планината. Но Чистотата е една необходимостъ за сър-дцата ви. Съ тази Чистота ще започне Любовта. Любо-въ не може да има безъ Чистота. Затова искамъ очитъ ви да бждатъ прозрачно чисти, ясни и меки, а не мжт-ни. Мжтнитъ очи показватъ разваленъ стомахъ. Неспкойнитъ очи показватъ, че нервната система и умътъ не сж чисти. На всинца ви погледътъ трѣбва да бжде чистъ, ясенъ, мекъ, изразителенъ, интелигенте-нъ. Който ви погледне, да каже, че въ този младежъ има благородни чувства, благородни мисли и възпита-телна воля. Това да се чете въ вашия погледъ. Когато ви погледне човѣкъ, да каже: „Три нѣща виждамъ въ твоя погледъ: чувства, мисли и волѣви дѣйствия“. И

въ младитѣ брата, и въ младитѣ сестри искамъ винаги това да се чете въ погледа имъ. Когато ви погледна, всѣкога ще ви питамъ: „Мисълта ви какъ е, свѣтла ли е? Чувствата ви благородни и чисти ли сж? Дѣйствиата ви свободни ли сж?“ Сега, не искамъ да се създава антагонизъмъ между млади и стари. Вие отъ ваша страна ще отдадете цѣлото си уважение и почитание на старитѣ. Ще го направите заради великата Любовь, която се изявява. А на старитѣ сжщо ще кажа да изразятъ цѣлата своя Любовь. Стариятъ трѣбва да има Любовь къмъ младия. Сега, когато ви говоря по този начинъ, не искамъ да се смушавате. Вие не можете да вникнете дълбоко въ прѣдмета, защото не сте готови още, но духомъ не се смушавайте за това какъ ще се развие живота ви. Вашиятъ животъ ще се развие много естествено въ Школата, въ която влизате. Не му мислете много. Ако спазвате принципитѣ, вашето развитие ще се осжществи по единъ много естественъ начинъ. Азъ бихъ желалъ въ Единния Господъ да вѣрвате!

Азъ искамъ въ всинца ви, въ всичкитѣ ви движения да се развие тази Свобода. Искамъ да изправите вървежа си. Нѣкой трѣгне – тупъ, тупъ, послѣ се спре. Нѣкои пѣкъ се кривятъ като змия. На всички млади ученици искамъ походката да е за примѣръ. Младитѣ трѣбва да ходятъ спретнато. Нѣма да ходите наведени като старцитѣ, а главата ви ще бжде изправена. Ходенето трѣбва да бжде отмѣрено. Дори земята да се клати отдолу, трѣбва да поставяте краката си върху почвата така, че да покажете, че имате стабилностъ. Да покажете че мислите ви сж отмѣрени, строго опрѣдѣлени, и че сте човѣкъ, готовъ да влѣзе въ всѣко сражение. При това младитѣ иматъ и друга една черта: готови сж да се жертватъ, не му мислятъ много. Следователно въ ржцетѣ, въ походката, въ движенията вие трѣбва да показвате, че сте смѣли и рѣшителни за атака срѣщу вашия неприятель. Ако вървишъ и се спирашъ, това показва, че имашъ страхъ. Безстрашни трѣбва да бждете! Страхътъ ви трѣбва да бжде само едно качество на благоразумие. Страхъ трѣбва да имате само когато сте пристѣпили нѣкой законъ на Любовта. Когато се яви въ васъ мисълъ да прѣстѣпите великия законъ на Божествената Любовь, тогава трѣбва да дойде страхътъ и да кажете: „Не, нѣма да го

направя!“ Но тѣзи нѣща сж рѣдки. Нѣкои отъ васъ много движатъ ржцетѣ си. Движението на ржцетѣ не трѣбва да става много бързо. Ще се упражнявате въ движението на ржцетѣ и краката ви да има ритъмъ. На младитѣ ще дамъ едно ритмично движение. И на старитѣ ще го покажа. Ще създадемъ едно ритмическо ходене, което ще бжде примѣръ за това какъ трѣбва да се ходи. Отъ друга страна, трѣбва да обърнете внимание на това какъ сѣдате. Всички ходите, сѣдате, тичате, вдигате прахъ. Но и за сѣдането си има изкуство, което изключва всѣкакво бързане. Всѣко нѣщо, което правимъ, трѣбва да е строго осмислено, трѣбва да бжде музикално, художествено, поетическо. За всѣко нѣщо – ходимъ ли, сѣдаме ли да ядемъ и да пиемъ, лѣгаме ли – за всичкитѣ ни дѣйствия трѣбва да казватъ: „Въ тѣзи хора има музика“. Искамъ всичкитѣ ви гърбици да се изправятъ. Всички трѣбва да бждете стройни и като ви погледне човѣкъ, всички да сте прави като свѣщъ. За една година срокъ на всички гърбовѣтѣ да сж изправени! Сжщо така не трѣбва едното ви рамо да е приведено. Равномѣрно ще вървите и кривото рамо трѣбва да се изправи. Ще впрѣгнете волята си и нѣма да има ученици съ криви рамена. И така, въ сѣдането нѣма да бързате, нѣма да се надпреварвате. Всѣки ще се старае да дава прѣдимство, уважение и почитание на другитѣ. Разбирате ли? Щомъ се надпреварвате кой да сѣдне прѣвъ, вие ученици не можете да бждете. Уважение трѣбва да има. Отсега трѣбва да се научите. Не се ли научите отсега, ще бждете като старитѣ – само прахъ ще вдигате. Имамъ желанието у младитѣ да не се вдига никакъвъ прахъ, а сега и стари, и млади все прахъ вдигатъ. И вие днесъ, когато се събрахте, вдигнахте прахъ, слѣдователно постѣпвате по сжщия начинъ. Не, младитѣ – безъ прахъ!

Тѣзи сж нѣщата, които трѣбва да се постараете да уредите. Сжществува и друго едно правило: когато двама приятели вървятъ единъ до другъ, никога нѣма да се втикватъ между тѣхъ като клинъ. Ще застанете или отлѣво, или отдѣсно, или отпрѣдъ, или отзадъ. Ако имашъ приятелъ или приятелка, никому не позволѣвай да се вмѣкне помежду ви като клинъ. Спазвайте това правило! Ако все пакъ нѣкой се вмѣкне, не му забѣлѣзвайте и не правете скандалъ; минете отъ

другата страна, а него оставете отъ края. Природата не търпи дисхармония и всъки, който пристъпи нейнитъ закони, тя го наказва. Тя е много възискателна и никога не позволява да се прѣстъпватъ нейнитъ свѣщени правила за Живота. Тѣзи нѣща трѣбва да имате прѣдвидѣ. Тѣ могатъ да ви се видятъ много малки, но Природата е толкова строга въ тѣзи малки работи! Второто правило е всѣкога, когато отивате на закуска или на обѣдъ, да си измивате рѣцетѣ. Прѣзъ цѣлата година, най-малко три пѣти на день, ще измивате много добрѣ рѣцетѣ си и ще ги очиствате, защото съ пипане на това и онова или при здрависване по тѣхъ се полепватъ нечистотии и даватъ много лоши резултати. Ще си измиете рѣцетѣ много добрѣ и ще сѣднете на трапезата. Слѣдъ като станете отъ трапезата, може да не се миете, но когато сѣдате, ще се миете три пѣти на день - сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Сжщо така, прѣзъ цѣлата година всѣка вечеръ ще си измивате краката съ малко топличка вода. Това ще го вложите като свое правило. И ще се миете по правилата на окултизма. Когато си измивате рѣцетѣ, въ ума си ще държитѣ възвишената мисълъ всичко да се измие и да се махне навѣнъ. И ще си кажете: „Тѣй както рѣцетѣ сж измити, искамъ моето сърдце да се очисти, моятъ умъ да просвѣтне, волята ми да стане диамантена!“ Слѣдъ което ще духнете въ рѣцетѣ си (съ събрани прѣсти). Ако нѣкой пѣтува и не може да си измие краката, допуска се изключение. Може да си носите кърпа и когато сте въ нѣкое село, ще се извините и ако наблизо има чешма, ще отидете и ще си измиете краката. Кой ще ви спре? Нѣма да обяснявате, че имате нареждане отъ Учителя, а ще кажете: „Една малка важна работа имамъ“. Пъкъ ако нѣкой попита защо си миете краката, ще отговорите: „За да се разхладятъ, за да ги поддържамъ хигиенични“. Попитатъ ли ви защо си миете рѣцетѣ, отговорътъ е: „Нечистотии има полепнали по тѣхъ“.

Трето правило е, когато сте извѣнъ града, да си сваляте шапкитѣ. Гологлави ще ходите, а шапката ще си държите въ рѣката. Ако грѣе силно слънце, може да си сложите шапката. Сестритѣ сжщо ще си снематъ шапкитѣ. Ще излагате главитѣ си на слънчевитѣ лѣчи. Нѣма да вършите това по буквата, прѣзъ цѣ-

лия день, че да слънчасате. Пръвз зимата сжщо може да си снемате шапката, когато врѣмето не е много студено. Ще гледате да не привлечете вниманието на хората, защото ако привлечете вниманието имъ, мислитѣ, които тѣ ще ви изпращатѣ, ще ви прѣчатѣ. (Единъ братъ каза: „Сега ходенето безъ шапка е модерно“.) Щомъ като е модерно, тогава задачата ви се улеснява. Сестритѣ отъ селата сжщо ще си снематѣ за малко кърпитѣ. (Къмъ една селска мома) Начинътѣ, по който се забраждате, е хубавъ – съ тънка кърпа и то само върху половината глава. Въпросътѣ е да проникне въ главата ви свѣтлината. Азъ бихъ прѣдпочелъ една нова мода отъ съвсѣмъ тънки шапки. Ние ще си направимъ хубави шапки отъ толкова фина и рѣдка материя, че да прониква свѣтлината. Ще бждатѣ бѣли на цвѣтъ и отъ ленена тъканъ, така че всичко да бжде естествено и да нѣма нищо прѣсилено.

Сега, свободни сте...

Какъвъ трѣбва да бжде ученикътѣ

Съборна Бесѣда В.Търново

25 Августъ 1922 год. Петъкъ 10 часа сутринята.

Изпѣхме пѣсенята „Firfürfen“.

Слѣдъ това изпѣхме упражнението съ буквата „а“ съсъ слѣднитѣ движения на ржцетѣ: дѣсната ржка на страна, послѣ – лѣвата, а слѣдъ това и двѣтѣ.

Имате едно упражнение за развиване, едно явление, което е много естествено, подражание на пчели, които се роятѣ. Всички пчели сж заети съ една такава велика мисълъ – да излѣзатѣ. Значи, у насъ туй съзнание е назряло, че сега и ние искаме да се роимъ.

Пакъ изпѣхме упражнението съ буквата „а“. Сега много плавно да се изпѣе. (Изпѣхме го).

Ще ви прочита 148 псаломъ.

1 Халилуіях. Хвалѣте Господа отъ небѣсата:

Хвалѣте го въ горни-тѣ селенія.

2 Хвалѣте го, всички ангели негови:

Хвалѣте го, всички силѣ негови.

3 Хвалѣте го, сълнце и луно:

Хвалѣте го, всичкѣ свѣтлѣ звѣзды.
4 Хвалѣте го, небѣса небѣсны,
И воды които сте надъ небеса-та.
5 Да хвалятъ име-то Господне:
Защото той заповѣда, и създадохъ ся.
6 И утвърди гѣ въ вѣкъ вѣка:
Тури редъ който нѣма да прѣмине.
7 Хвалѣте Господа отъ земѣж-тж,
Ламѣ, и всичкѣ безднѣ:
8 Огнь и градъ, снѣгъ и пара,
Буренъ вѣтръ който извършува словото му:
9 Горѣ, и всичкѣ хълмове:
Дърва плодоноснѣ, и всичкѣ кедри:
10 Звѣрове, и всичкѣ скотове:
Гади и птицѣ крылатѣ:
11 Земни царѣ, и всичкѣ людѣ:
Князове, и всичкѣ земни сждѣ:
12 Юноши и дѣвѣ:
Старци и млади:
13 Да хвалятъ име-то Господне;
Защото само негово-то име е прѣвъзнесено:
Слава-та му е надъ земѣж-тж и надъ небе-то.
14 И той възвыси рогъ-тъ на народа си,
Славж-тж на всичкѣ-тъ си прѣподобнѣ,
За Израилевѣ-тъ сынове, народъ който е близу
при него. Халлилуѣях.

Забѣлѣжете, този е единъ окултенъ псаломъ. Слѣдъ гадовѣтъ и птицѣтъ крылатѣ, идатъ земни царѣ и всички людѣ, князове и всички земни сждѣ, юноши и дѣвѣ, старци и млади. Най-послѣ, старци и млади, да хвалятъ името Господне, защото само Неговото име е прѣвъзнесѣно, и славата Му е надъ земята и надъ небо.

Туй е цѣлия вжтрѣшенъ човѣкъ, туй е вашето естество.

Ще ви прочита три стиха отъ 12 гл. отъ Евангелието на Иоана. Стихове - 12, 13, 14:

12 На утрѣшнѣ-тъ день народъ много, който бѣше дошелъ на празникъ-тъ, като чужж че иде Исусъ въ Иерусалимъ, 13 Зѣхж вѣйкѣ финиковѣ, та излѣзохъ да го посрѣщнатъ, и выкаж: Осанна, благословенъ който иде въ име-то Господне, Царъ Израилевъ. 14 А Исусъ

намъри осле, и възсѣднѣ на него, споредъ както е писано:

Азъ ще ви задамъ единъ въпросъ, най-първо на старитѣ: Вие любили ли сте нѣкога, имате ли опитността на любовта, имали ли сте опита, да сте прѣживѣли поне единъ день на любовта? Хубаво, азъ се радвамъ. Онѣзи, които иматъ тази опитность, тѣ може да разбиратъ по-добрѣ, а онѣзи, които не сж прѣживѣли, нека се постараятъ да придобиятъ тази опитность – едно прѣживяване на любовта. Азъ мога да уподобя туй прѣживяване, като на едно цвѣте, което е стояло въ една изба, дѣто слънчевитѣ лъчи не сж достигали, затуй е блѣдо и хилаво. Цвѣтоветѣ му сж недоразвити, и сж почнали да окапватъ отъ нѣмане на свѣтлина. А онова цвѣте, което се намира подъ естествената свѣтлина, расте и се развива, и цвѣти подъ нейното влияние. Когато човѣшката душа дойде подъ туй съчетание, подъ Божественитѣ лъчи на Любовта, разтваря се този цвѣтъ на душата, този лотосъ, както го наричатъ, и тогава човѣкъ има най-великитѣ прѣживявания. Въ една минута той може да прѣживѣе велики нѣща въ този свѣтъ. Сега, мъчно може да се опише туй състояние, но когато то дойде, набира се онази енергия, която подмладява, прѣчиства душата отъ всичкитѣ ѝ грѣхове. Когато човѣкъ прѣживѣе единъ такъвъ моментъ, единъ день на Любовта, туй въ православната църква го наричатъ „спасение на грѣховетѣ“. Тази Любовь спасѣва, заличава всичко въ неговото съзнание, и човѣкъ се обновява, подмладява, а нѣкои добиватъ още по-възвишено състояние, и достигатъ до Нирвана. За тѣхъ Писанието казва, че тѣ сж родени отъ Духъ и вода.

Сега, азъ желая, вие, като ученици, да имате поне едно прѣживяване прѣзъ тази година. Между 365-тѣ дни да имате единъ день да прѣживѣете туй състояние. Нали? И като прѣживѣете, да стане у васъ една коренна промѣна, която само вие да знаете. Да стане у васъ една коренна промѣна, едно видоизмѣнение, което да даде разширение на вашиятъ умъ, разширение на вашето сърдце и разширение на вашата воля.

Сега, въвъ всинца ви има желание, всѣки отъ васъ желае най-първо да го любятъ, и слѣдъ туй се заражда второто желание – той да люби.

Когато говоря за тия състояния, азъ разбирамъ проявлението на висшия Божественъ животъ. Тази Любовь не е като обикновената любовь, при която ума на човѣка се утѣпва. Не, той става по-просвѣтленъ и съ такава висота, че въ една минута той вижда създаването и проявлението на цѣлия козмосъ. Той схваща какъ е създаденъ свѣта, защо е създаденъ, и кои сж крайнитѣ цѣли на тази безпредѣлностъ. Виджането на крайната цѣль на тази безпредѣлностъ дава на човѣка една неопикуема радостъ на Божественото, което е скрито въ него.

Мене ме радва обстоятелството, че нѣкои отъ васъ ставатъ доста усърдни, искатъ да влѣзатъ, като ученици. Азъ ви прѣдупреждавамъ, гледайте туй усърдие да се увеличава, и въ края да сте усърдни, а не само въ началото. Ние всички съврѣменни хора започваме добръ съ любовта, започваме жежко, започваме съ 400-500°, а свършваме съ 30-50°, а нѣкой пжтъ и съ 10° подъ нулата.

Павелъ, като окултистъ, който е разбиралъ добръ, казва: „Любовта зло не мисли, на неправдата се не радува, а срадува се на Истината. Всичко дълготърпи, на всичко хваща вѣра.“ И послѣ, едно отъ качества ѝ е, че тя никога не отпада.

Знаете ли при какви условия може да се прояви любовта? Азъ питамъ, но този въпросъ е малко тъменъ, и трудно може да му се отговори.

Христосъ на едно мѣсто казва: „Ако ме любите, ще упазите моитѣ заповѣди.“ А какви сж тия заповѣди? Какво искалъ да каже Христосъ? Нали казваме, че Любовта работи безъ законъ? Казва: „Ако ме любите, ще упазитѣ моитѣ заповѣди. Само по това ще се познае вашата любовь, ако упазите моитѣ заповѣди, и ги изпълните. Ако не изпълните заповѣдитѣ ми...“

Сега, ако ние не изпълнимъ всичко туй, което изисква нашия Небесенъ Баща, ще имаме ли Неговата Любовь? Ако ученика не изпълни всичко туй, което учителя дава, ще има ли любовта му? А какво иска учителятъ? – Ученика да научи всичко онуй, което той му е прѣподалъ. Ако учителятъ е художникъ, той ще изисква отъ ученика да нарисува този образъ, който му е прѣдалъ. Ако учителятъ е нѣкой музикантъ, ще изисква отъ ученика туй, което му е прѣдалъ. Учителя на Лю-

бовъта, и той, като ни прѣдаде урокъ, ще изисква добръ да изпълнимъ първиятъ урокъ на Любовта. А кой е първиятъ урокъ на Любовта? Васъ какъ ви запознаха най-първо съ Любовта? Какъ се запознахте вие? Знаете ли кога се запознахте вие съ Любовта? Любовта започва съ пробуждане на съзнанието. Друго-яче, тя дѣйствува безсъзнателно. Нали поне сте имали отрицателната страна на любовта? Когато обичате нѣкого, запримеръ, имате нѣкой приятелъ или нѣкоя приятелка, които обичате, и по едно врѣме тя ви каже: „Азъ не ви обичамъ“. Веднага, като че ли падне нѣкоя топка на сърдцето ви. Защо? Онзи когото не обичате, и да ви каже, че не ви обича, малко ви струва, но когато онзи, когото обичате, ви каже, че не ви обича, като че ли нѣкое голѣмо събитие, нѣкоя голѣма катастрофа е станала въ свѣта. Защо? Вие сте пуснали този вашъ приятелъ да върти ключоветъ на Божествената свѣтлина, и той, като завърти ключоветъ, вие оставате безъ свѣтлина, на тъмно. Вие му казвате така: „Азъ слизамъ на физическия свѣтъ да работя, законътъ е такъвъ. Ти сега ще бждешъ тѣй добъръ да останешъ тамъ горѣ, дрѣжъ ключоветъ на Любовта, и когато ми трѣбва, отвори ключоветъ да ми прашашъ свѣтлина.“ Обаче, този приятелъ, като стои горѣ, казва: „Нѣма да ти пусна свѣтлина, да знаешъ, че азъ заповѣдвамъ.“ Защо страдатъ? – Защото нѣмате свѣтлина, нѣмате любовъ, туй е единъ законъ. Че кой отъ васъ може да работи безъ любовъ? Когато сърдцето ни е пълно съ любовъ, много сме експедитивни. Като влѣзешъ въ нѣкоя кѣща, кждѣто домакинята пѣе, омиването на паницитъ, и всичко, като че съ магическа бързина става. Всичко става много лесно съ любовта. Но изчезне ли любовта, изчезва пѣсенята, хората ставатъ дряхли, казватъ: „Не ми се пѣе, живота нѣма смисълъ, защо сме дошли и т.н.“ Това е вѣрно и въ религиозния животъ. Когато човѣкъ изгуби своята любовъ, казва: „Нищо не искамъ, нито Господъ ми трѣбва, нито ангелитъ, нито хората, нито вѣра, нито религия, нито кандила, нито темянъ, нито свѣщи, нищо ми не трѣбва.“ Когато мома изгуби любовта си, разочарова се, хвърля дрехитъ си, събува чехлитъ си, хвърля чумбера (кърпа за глава, чемберъ, забрадка) си, ходи боса, ходи negliже, и казва: „Нищо не искамъ, не ми трѣбва

нищо." И религиозния човѣкъ, ако е попъ, най-първо си хвърля евангелието, епатрахила, молитвитѣ. Щомъ изгубимъ любовта си, ние изгубваме своитѣ мисли, желаня, дѣйствия, и оставаме като сухи, мъртви кости. Туй е психологически вѣрно.

И тѣй, потрѣбно ни е да обичаме нѣкого. Себе си не можемъ да обичаме. Любовта сама себе си не може да обича, защото, ако рече тя сама себе си да обича, значи че ѝ липсва нѣщо. И тѣй, обекта на Любовта е извънъ нея. А какво люби Любовта? Тя люби Мъдростъта. Обекта на Любовта, това е Мъдростъта. И защо, запримѣръ, една жена се възхищава отъ единъ силенъ мъжъ? Защото само умния човѣкъ е силенъ. Тя се възхищава и казва: „Мога да го любя, мога да разчитамъ на него.“ И Мъдростъта всѣкога се възхищава отъ Любовта. Затова, първото нѣщо: жената трѣбва да бжде умна за да може да люби Мъдростъта. И мъжа трѣбва да бжде уменъ, за да люби Любовта. Сега, този законъ е вѣренъ и въ духовния свѣтъ.

Сега, запримѣръ, азъ правя този опитъ – изпитвамъ вашата любовъ по слънчевитѣ лъчи, и виждамъ, че вибрациитѣ на слънчевитѣ лъчи сж по-силни отъ любовта ви, и вслѣдствие на това, се образува едно омамошаване. Вибрациитѣ на вашата любовъ не сж тѣй силни, че да асимилиратъ вибрациитѣ на слънцето. Ако човѣкъ може да люби, и то тѣй силно, че неговото сърдце да вибрира като слънчевитѣ лъчи, то неговиятъ умъ може да бжде тѣй концентриранъ въ любовта, щото той може да излѣзе зимно врѣме на студъ, когато дърво и камѣкъ се пукатъ, и нищо нѣма да му стане. Ако съ тази любовъ той излѣзе денемъ, въ най-голѣмата горѣщина, и ума му е съсрѣдоточенъ въ любовта, нищо нѣма да му стане. Слънчевитѣ лъчи нѣма да го засѣгнатъ, и нѣма да слънчаса. Ако въ нашето сърдце има любовъ, то скѣрбитѣ, недоразумѣнията, всичко туй ще бѣга прѣдъ свѣтлината на любовта. Нищо нѣма да му стане. Прѣдъ този свещенъ огънь на Любовта, нѣма прѣграда вѣвъ свѣта, която да не се топи. Защото, всички онѣзи недоразумѣния, които сега сществуваатъ, сж все огради. Всѣки се огражда. Този свещенъ огънь трѣбва да разтопѣва тия огради; щомъ го изпратимъ, той разрушава всички прѣгради. Човѣшката любовъ се намира отпрѣдъ на главата, дѣто

е милосърдието. Той има долу при ушитъ си любовъ, туй, което наричатъ купидонъ. Едни го наричатъ малкото ангелче на любовта. Този ангелъ нѣкога си, прѣди грѣхопадението, билъ отличенъ, много благороденъ, възвишенъ, но съ грѣхопадението, той се извратилъ. Подъ тази зона на главата има и специална любовъ къмъ Бога, къмъ другитѣ. Има едно чувство насрѣдъ главата. Когато туй чувство е развито, тази Божествена Любовъ се проявява. Послѣ, тази любовъ минава отзадъ, специална любовъ е, само за приятели, приятелска любовъ. Има друго чувство отзадъ на главата, любовъ само за малкитѣ дѣца.

Слѣдователно, за любовта има много чувства и способности, които се занимаватъ специално съ нейнитѣ проявления. И забѣлѣзали ли сте, че онзи, който иска да го любятъ, най-първо иска да обърне вниманието на нѣкого. Той прави всичкитѣ аванси, но щомъ усѣти, че го обикнатъ, направя една психическа гримаса, затваря очитѣ си, вратата си, показва, че той е индиферентенъ. Питамъ: Защо се ражда тази индиферентностъ? И той почва да се страхува, въ очитѣ му се явява единъ страхъ, и казва: „Много далечъ съмъ отишълъ.“ Затваря вратата си и казва: „Ни чулъ, ни юларъ.“ Сега, знаете ли защо става тѣй? Понеже този субектъ, който търсѣше идеала, се отвори, вижда че не е този идеалтъ, и казва: „А, този азъ го викахъ, но той ще ме обере, той ще задържи всичката ми любовъ“, затваря вратата си. А онзи, у когото любовта е събудена, казва: „Защо събуди любовта у мене, щомъ затваряшъ вратата си, и не ме пуцашъ вжтрѣ?“ И започватъ тогава спорове между младитѣ, не могатъ да се примирятъ. „Ти не ме обичашъ.“ „И ти не ме обичашъ.“ Каратъ се, докато най-послѣ свършатъ.

Туй чувство го има и между религиознитѣ. Сжщия законъ дѣйствува. Какво трѣбва да се прави? Тамъ започва флирта у хората. Флирта започва съ това, че като си прѣдизвикалъ единъ, прѣдизвиквашъ втори и трети, и тѣ се наредятъ, като търговци. Флирта, това е търговецъ на любовта, а флиртачитѣ сж купувачи на стоки. Онзи казва: „Имахъ стока, нѣмамъ вече, продадохъ я.“ Търговеца чака. Като дойде втория търговецъ, на него казва: „И твоята стока се продаде.“ – „Кога ще има?“ – „Слѣдъ двѣ седмици. Ами защо не до-

йде по-рано?" Все идватъ за стока, купуватъ, купуватъ, и най-послѣ какво ще стане? Фалира цѣлата банка, и всичко се свършва. Така стана съ единъ европейски князь. Той ималъ 10 любовници, и на всѣка една казвалъ, че ще умира. Обаче, тѣ разбрали, че той ги лъже. Единъ день всички му даватъ рандеву, и той мисли, че съсъ всѣка една по отдѣлно ще се срѣдне. По едно врѣме, дохожда той, и всички го заобикалятъ на стола въ градината, и му дръпватъ такъвъ единъ пердахъ, какъвто женитѣ знаятъ. Казватъ му: „Да се научишъ още единъ пътъ, какъ се лъжатъ жени.“ Сега, приятно е това, една шега я наричатъ тѣ, шега на любовта, но опасна шега. Не, не, нека съ тази шега си играе свѣта. Вие сте играли тѣзи шеги. Нѣма ни единъ отъ васъ, който да не е игралъ тази шега. И питамъ ви: какво сте добили? Всичкитѣ неджзи, които сега имате, се дължатъ все на такива флиртувания. Ужасни изопачения! Флирта на любовта прѣдизвиква ужасна умраза. Любовта ще вземе обратенъ процесъ на умразата и отмѣщението. Слѣдователно, свързваме се съ закона на кармата за нѣестественитѣ постѣпки въ живота си.

Въ сегашния новъ животъ не се позволѣва абсолютно никакво флиртуване!

Азъ сега на младитѣ говорихъ, и на васъ сестритѣ ще говоря. Българина казва: „Играе му окоето.“ Защо му играе окоето? Когато играе окоето на единъ човѣкъ не е на хубаво. Погледа не трѣбва да бжде фиксиранъ, като на нѣкоя статуя, но трѣбва да бжде ритмически. Туй рѣзкото врѣди, нервната система съсипва. Ще правите едно кржгообразно движение, т.е. най-първо ще подигнете ума си нагорѣ, послѣ ще подигнете очитѣ си мислено, послѣ ще гледате, гледеца да вземе жгълъ 45-60° надъ хоризонталната линия нагорѣ. Само тогава ще имате другъ погледъ. И слѣдъ това имате право да снемете погледа си надолу. И тѣй, най-първо ще обърнете погледа си къмъ Бога на Любовта, и когато стане съединението, ще обърнете погледа си къмъ страждущитѣ, къмъ вашитѣ братя на земята. И ще знаете какъ да погледнете. Ако ти обърнешъ първо погледа си къмъ свѣта, а послѣ къмъ Бога, въпросътъ е свършенъ. Затуй всички свѣтски хора, всички хора, които не сж искренни, като имъ говоришъ, гле-

датъ къмъ земята. Гледа ли на земята, ти да знаешъ, че нищо нѣма да излѣзе, всичко е свършено. Вашия погледъ не трѣбва да бжде на страна, но прѣмъ, въ права посока, и ще кажешъ на брата си: „Твоята любовъ, като моята ли е, твоята свѣтлина, като моята ли е, и твоята истина, която живѣе въ душата ти, като моята истина ли е?“ Ако е така, дай ми ржката си, можемъ да живѣемъ заедно, да се разговаряме, да се разбираме.

Сега, първото нѣщо на една нѣестествена любовъ е слѣдующето: когато любовта е нѣестествена, всѣки единъ отъ васъ се намира въ едно стѣснено състояние, чувствува стеснение въ душата си, като че нѣщо го притиска. Мжчите се да водите разговоръ, не върви. Сами се лъжите. Не, всички състояния, които прѣдизвикватъ лъжа, ще ги махате! Ще бждете естествени. Всички мисли, желаня, дѣйствия, които произвеждатъ едно нѣестествено, стеснително състояние на духа, ще ги отмахните! Всички да се усещате свободни! Поне въ туй общо събрание да се създаде една такава атмосфера, да се усещате свободни. Азъ искамъ въ тия наши събрания всички да сте свободни.

Трѣбва ли онази благодать, която сега иде, онази сила, която сега взимате, да я задържате за себе си? Вие даромъ взимате, даромъ трѣбва да дадете. Отъ изблика на тази Божия благодать, която идва въ вашето сърдце, въ вашиятъ умъ, въ вашата душа, и въ вашия духъ, вие трѣбва да давате изобилно и на другитѣ. Като ви погледне човѣкъ, отъ всѣка една пора отъ васъ трѣбва да излизатъ струи отъ свѣтлината на тази Божествена Любовъ. И тогава, лицата ви ще почнатъ да се измѣнятъ, и ще придобиятъ една мекота. Туй е едно естествено срдство за разхубавяване, и тогава не ще има нужда да туряте върху лицата си нѣкакви косметически срдства: ще имате единъ нектаръ отъ природата, който ще ви предаде естествена бѣлина на лицето.

Но азъ искамъ, очитѣ ви да бждатъ ясни, на млади или стари, очитѣ ви трѣбва да бждатъ ясни, прозрачни. Млади или стари, очитѣ ви трѣбва да бждатъ ясни, прозрачни, както водата въ нѣкой чистъ изворъ е бистра, като сълза, та, като погледнешъ надолу, всичкитѣ камъчета да се забѣлѣзватъ. Такива трѣбва

да бждатъ очитѣ ви! При това, очитѣ ви трѣбва да иматъ мекота. Второто качество: очитѣ ви трѣбва да изразяватъ интеллигентностъ, да бждатъ изворъ на вашитѣ мисли. Да се вижда, че въ този изворъ има любовъ, стрѣмежъ и цѣлъ, и че той изтича, не мяза на кладенецъ, а има стрѣмежъ да се влива въ далечното море. Който ви погледне, да знае, че у васъ тече любовъ, благословение за хората, което трѣбва да се дава на всички ваши братя и сестри, които живѣятъ покрай рѣката. Като ви видятъ, да познаятъ, че вие сте единъ интеллигентенъ човѣкъ. При това, въ очитѣ ви трѣбва да се забѣлѣзва рѣшителностъ и сила, че можете да изпълните всичко. И като кажете нѣщо, никой да не се усъмни въ васъ, никой да се не поколебае въ васъ, но като кажете „да или не“, да се знае, че въпросътъ е свършенъ. Никакво извинение! Ще мислите. Дадете ли веднажъ дума – рѣчено, казано, свършено. Ама сега да не употребите тази философия, да казвате: „Ами нали ти го каза?“ Не, ще ме оставите свободенъ, азъ да го извърша. Щомъ кажете „нали ти каза“, вие ме изнасилвате. Азъ ще кажа: „Азъ го казахъ прѣдъ себе си, но, щомъ вие искате да го изпълня, вие нарушавате единъ естественъ Божественъ законъ.“ Азъ обѣщахъ прѣдъ Бога на Любовта, и ще го изпълня, ще го изпълня не заради васъ, но заради Онзи, който живѣе въ сърдцето, ума, душата и духа ми, заради Него, заради Неговото лице, което е свещено.

И сега, искамъ отъ васъ, да се отличавате като ученици. Вие се поставяте като учители. Всинца вие сте учители. Само учителътъ има право да се отнесе грубо, ученика нѣма това право. Учителя може да ви постави на разни изпити, той знае, като счупи, може да поправи.

Отъ ученицитѣ се изисква да иматъ взаимно почитание. И даже, ако имате нѣкой съученикъ, сестра или братъ, когото не можете да търпите, ще се постараете да развиете въ себе си такава воля, че да кажете: „Заради моя Учителъ азъ ще го търпя.“ Азъ бихъ желалъ, като се срѣщнете, най-първо да се зарадвате! Азъ зная, че вие се обичате. Ако ви затворятъ въ нѣкой затворъ, и послѣ, слѣдъ като ви биятъ, ви пуснатъ, вие щомъ се срѣщнете, ще се цѣлуне-

те, ще кажете: „Ахъ, братко, ахъ сестричке!“ Но, понеже сега не сж ви били, като ви пуснатъ и се срѣщнете, не се разбирате. Защо? – Защото всички едновременно живѣте на физическото поле. Азъ ще ви обясня това. Ако азъ дойда въ дома ви, и виждамъ, че имате една отлично мебелирана кжца, и ако искамъ да живѣя, като васъ на физическото поле, но нѣмамъ срѣдства, ще хвърля око на кжщата ви. Щомъ забѣлѣжите туй, че азъ хвърлямъ око на кжщата ви, веднага ще се стисне сърдцето ви, ще стѣгнете окото си и ще кажете: „Хайде, този приятель да го нѣма тукъ!“ Обаче, ако азъ съмъ съсрѣдоточенъ въ духовния свѣтъ, сърдцето у васъ ще се отвори, и азъ казвамъ: „Колко съмъ доволенъ, че имате такава кжца!“ И вие ще бждете доволни. Защо? – Защото нѣма да ви задигна кжщата. Та, искамъ отъ васъ, поне повече отъ половината, да напуснете физическия свѣтъ, но не да умираете, защото онзи, който умре, не отива въ другия свѣтъ.

Първото нѣщо, което изисква Любовта, то е, като срѣщнешъ единъ твой събратъ, единъ твой съученикъ или съкласникъ, да се постараетъ да намѣришъ поне една възвишена, благородна чѣрта въ характера му, за да го обикнешъ. Едно добро, отъ което ти можешъ да се ползувашъ. И азъ бихъ желалъ вие да си намѣрите поне по една добра чѣрта, която можете да обичате.

Да допуснемъ, че азъ съмъ единъ неспособенъ ученикъ, ходя тукъ, ходя тамъ, нищо не излиза. Допуснете, че имамъ единъ учителъ, който съ магически сеанси може да развие въ мене художество или музика. И въ една година той събужда въ мене чувството на художникъ, и азъ ставамъ единъ отличенъ художникъ. Вие ще имате нужда отъ мене да ви рисувамъ. Понеже азъ схващамъ вашитѣ чѣрти, вие ще бждете много внимателни къмъ мене, ще се отнасяте къмъ мене любовно. Ще ме нахраните, ще говорите съ мене, туй ще направите, онуй ще направите. Значи, щомъ у мене се събуди едно благородно чувство, вие ще ме обичате. Ще кажете: „Туй мога да направя за васъ.“ Туй е любовъ! Така е и съ музиката. Слѣдователно, любовта трѣбва да даде единъ изразъ, чрѣзъ който тя да може да се приложи въ практическия животъ.

Сега, азъ желая, ученичкитѣ и ученицитѣ, които иматъ любовъ, когато дойде единъ тѣхенъ съкласникъ,

събратъ, ученикъ, който ви обича, ако не сте си знаели урока, щомъ дойде той, да си научите урока. Ако не те обича, ти и да знаешъ урока си, ще го забравишъ. И много учители има, които, като не обичатъ ученицитъ си, скжсватъ ги. Учителя само като погледне ученика, и той се парализирва, и като стане, разтреперва се. Тамъ, дѣто нѣма любовъ, човѣшкитъ способности се парализирватъ, а тамъ, дѣто има истинска любовъ, всички човѣшки чувства растатъ и се развиватъ правилно.

Слѣдователно пригответе се въ бждеше да създадемъ новата култура! Изисква се любовъ, която да направи всички чувства възвишени и благородни. Ето защо, ние тази година ще направимъ единъ опитъ. Ще вземемъ единъ нашъ приятель, който е неспособенъ, и ще насочимъ всичкитъ си сили къмъ него, да видимъ може ли да стане съ него малко подобрѣние. Ще сжбудимъ въ него нѣкои чувства и способности. Ще кажете: „Азъ прѣдлагамъ услугитъ си за такъвъ опитъ“, всички ще искате да се подложите на такъвъ опитъ. Не, азъ искамъ съ одного да направимъ опита. Щомъ излѣзе съ одного вѣренъ, и съ останалитъ 99 ще бжде вѣренъ. Вие ще направите други опити. Ако 100 души ученици направите по единъ опитъ, тѣ сж 100 опита. Азъ ще направя единъ, а вие останалитъ.

Сега, въ прилагането на Любовта има една голѣма мжнотия. Знаете ли въ какво именно сѣди тя? Ако единъ яде много, а другъ малко, тѣ не могатъ да се обичатъ. Ако и двамата ядатъ много, пакъ не могатъ да се обичатъ. Ако и двамата никакъ не ядатъ, пакъ не могатъ да се обичатъ. За да се обичатъ двама души, единия трѣбва да даде половината отъ своето ядене на брата си. Така могатъ да се обичатъ хората. Туй е законъ въ природата. Майката, като яде, употребява частъ отъ яденето за себе си, а половината дава на дѣтето си – дои го. Онази птичка, като хване зрънце, глѣтне го сама, но ако е майка, първо го дава на дѣцата си, и послѣ търси за себе си.

Слѣдователно, Любовта най-първо услужва на другитъ, а послѣ на себе си.

Услужвате ли на другитъ, имате любовъ. Тѣй е любовта въ природата. Азъ констатирамъ единъ фактъ.

Така е и въ хората, и въ животнитѣ, и въ птицитѣ, и въ растенията. Така е и въ училищата, и въ обществото. Вие този законъ не можете да го измѣните. Ще започнемъ съ себе си. Най-първо ще работимъ за Бога. Ще дадемъ половината отъ това, което имаме. Тогавя ще имаме любовъ и ще дойде благословението върху насъ. Такъвъ е законътъ. Ако имаме единъ приятель, най-първо ще дадемъ нему, а послѣ ще мислимъ за себе си. Вие ще кажете: „Ами, ако спорѣдъ новото учение почна да давамъ на този половината, на онзи половината, какво ще остане за мене?“ – Вие разсждавате много плитко. Ако всички се надпрѣварватъ, тогава ще има ли недоимжкъ? Азъ провѣрявамъ този законъ и виждамъ, че нѣма никакъвъ недоимжкъ въ природата. Не, тогава ще има една правилна обмѣна, и ние ще бждемъ доволни. Азъ ще взема моето, ти твоего, и ще стане правилна обмѣна. Всѣки ще вземе своето.

Слѣдователно, ако не си въ състояние да дадешъ на своя приятель половината отъ своето ядене, което имашъ, въ твоего сърдце любовъ нѣма. Ако си ученикъ, и не си готовъ всѣкога да разкажешъ урока си, туй което знаешъ, на своя съкласникъ – любовъ нѣмашъ. Има нѣкои способни ученици, които не обичатъ да разказватъ, задържатъ знанията за себе си, за да получатъ само те шесторка. А други, като сѣднатъ, на този разказватъ, на онзи разказватъ, всички си научаватъ урока. Други пъкъ, не обичатъ това, казватъ: „Азъ нѣмамъ време.“

Азъ бихъ желалъ, вие да бждете отъ тия ученици, които разправятъ всичко на другитѣ. Такъвъ ученикъ, докато дойде учителя въ класъ, всичко разправя на другаритѣ си.

И тѣй, любовта всѣкога трѣбва да внесе нѣщо ново. Не употребявайте една и сща дума: Азъ те обичамъ. Казахъ ви единъ пътъ, че любовта има 35 милиона видове форми, чрѣзъ които може да се изрази. Знаете ли по колко начина можете да кажете „азъ ви обичамъ“? Знаете ли колко значения може да дадете на думитѣ „обичамъ ви“? Всѣкога внасяйте разнообразие. Тогавя душата ви ще бжде една богата градина, въ която има много цвѣтя, много богатства, и като дойде да давате, съ душата си давайте. И като дойде Госпо-

дъ, употребете тази Любовъ, както Богъ се проявява. Не бждете скържливи. Когато Любовта дава, тогава има изобилие, трапезата ѝ е богата. Тя не е тѣй скържлива. Тя не туря само бобъ съсъ солчица, а туря всичко изобилно. Като даде банкетъ, онѣзи ми ти прасенца, патици, кокошки, баници съ яйца, масълце, супица, всичко е направено първокласно. Нѣма по-богатъ банкетъ отъ нейния, затуй всички я търсятъ. Който е ялъ единъ пжтъ на нейната трапеза, никога не може да я забрави. Главоболие нѣма да имашъ, и слѣдъ като излѣзешъ отъ нейната трапеза, всѣкога ще я помнишъ, и ще казвашъ: „Азъ бѣхъ на едно мѣсто, ахъ, колко сладко бѣше онуй ядене, нѣма да го забравя!“ Среещнешъ единъ дѣдо 70-75 годишенъ, казва: „Е, едно врѣме бѣше така.“ Среещнешъ другъ – сжщото: „Какво бѣше едно врѣме!“ Все едно врѣме е било. Ами сега? Значи, едно врѣме, прѣди хората да съгрѣшатъ, но сега, като съгрѣшили, не е тѣй. Ами сега какъ сж? Казвамъ: Не какво е било едно врѣме, ами въ сегашно врѣме какъ е. Виждате ли, ние имаме единъ добъръ примѣръ сега. Тукъ 5-6-7 дни ние сме на банкетъ. Васъ ви угощаватъ! Азъ ви прислужвамъ; съ прѣстилка на всички прислужвамъ. Азъ сервирамъ: на тогозъ паница, на оногозъ паница, и на всички казвамъ: Има ли нѣщо да ви липсва? Яжте и да помните!

(Учителя сочи нагорѣ къмъ слнцето). Видите ли го? Виждате го. Колко ясна е тази свѣтлина, колко хубаво е врѣмето сега! Тѣ знаятъ, че азъ ще говоря – отвориха. Колко хубава е тази свѣтлина, която слиза отгорѣ сега! Виждате ли ги тия наши приятели, които сега сж тукъ, между васъ? Е, колко е хубаво! Ами че вие ги виждате, но не ги познавате. Вчера единъ братъ казваше: „Ами, че азъ въ рая бѣхъ!“ – Е, ами ти си присжтствувалъ! Тѣй, както гледалъ, той поставилъ въ ума си една мисълъ: какъ ще бжде въ рая? – Ще бжде тѣй, както е тука. Въ ума му, въ неговото съзнание е проникнало нѣщо. Ами иначе какъ ще бжде въ рая? Тѣй ще бжде, както е тукъ. Той е прозрѣлъ вече. Раятъ е мѣсто на живи, разумни сжщества, които се обичатъ съ беззавѣтна любовъ. Тѣ се обичатъ съ една интелигентность, която озарява цѣлия свѣтъ, цѣлия козмосъ.

Сега, вие съдите и казвате: „Ние прѣзъ годината ще направимъ туй.“ Не, каквото сега ще направите, прѣзъ събора, туй ще стане и прѣзъ годината. Ако сега виждате, и прѣзъ годината ще виждате. Ако сега не виждате, и прѣзъ годината нѣма да виждате. Тукъ имате най-хубавитѣ условия да виждате. Ако той сега не може да прогледа, че прѣзъ годината ще прогледа! Тия влияния, които имате, като влизате тукъ, ако бихтѣ концентрирали умоветѣ си, щѣхте да видите и свѣтлинки, и ангели, и ангелчета, и свѣтии, и вашитѣ заминали приятели да ходятъ тукъ, а по нѣкой път да ви приказватъ. Приказватъ ви. Прѣди нѣколко дни дойде една сестра, да ми каже за друга, че духоветѣ я обзели. Оставете я, не се безпокойте, нѣма нищо, нека се занимаватъ съ нея. Единъ братъ довелъ тукъ сестра си, обсебена, и влѣзла тя въ една палатка, набила двѣ голѣми сестри. Азъ я слушамъ, минава, говори. Казватъ, че била умопобъркана. Седя, гледамъ я, тия духове се разправятъ тукъ. Отивамъ при нея, казвамъ ѝ: Слушай, васъ кой ви дава право въ този домъ да биете? И азъ, както никога, дадохъ ѝ два магнетически тока. Тя: олеле... и всички тия духове изчезнаха. Казвамъ: въ тази свещена ограда сте дошли, ще любите, нѣма да се биете. Никому не се позволѣва въ тази ограда да бие. Сега, и на васъ казвамъ какво е моето правило, то е: Който отъ васъ бие другитѣ въ тази ограда, по сщия законъ и на него ще ударя два. Ще ви питамъ: Кой ви позволѣва въ тази свещена ограда да биете другитѣ? „Око за око, зѣбъ за зѣбъ.“ Сега, ние се намираме въ тази свещена ограда: и рѣце, и очи, и крака, всичко ще употрѣбимъ за Любовта.

Всички недоразумѣния въ свѣта ставатъ извнѣнъ райската градина. Докато човѣкъ живѣе въ райската градина, зло не може да стане. Всичкото зло живѣе извнѣнъ райската градина. Прѣдъ лицето на Господа зло не може да стане. Като си обърнемъ погледа на другадѣ, само тогава грѣшимъ.

И тѣй, вие имате сега най-добритѣ условия. Вие ще ми кажете: „Учителю, да почувствуваме Любовта!“ Знаете ли колко любовъ има на земята? Въ този домъ има толкова любовъ, че тя може да оживи и възкрѣси всички хора. Вие дойдете, погледнете, но не виждате, защото, за нѣкъде мечтаете, за нѣкакво бждеще. Знае-

те ли на какво мязате? Азъ ще уподобя какво прѣдст-
авлѣва вашия бждещъ свѣтъ. Доиде нѣкой благороденъ
момѣкъ, съ голѣма самоотвѣрженостъ, яви се при мома-
та, иска да я направи щастлива. Тя, като го види, че
е въ дрипели, отказва му. Тя си мечтае за нѣкой кня-
зъ съ очилата му, съ еполетитѣ му, но този князъ е
разваленъ, той не е човѣкъ. Сега, една проста форма,
въ която Богъ ви се изявява, вие я изоставяте и си
въобразявате за далечно бждеще нѣкакви си ангели,
свѣтии, което нѣма да бжде - Нерде Шамъ, нерде Баг-
дадъ. Богъ е туй, въ което сега Той се проявява. Ако
Го разберемъ, ние ще разберемъ и великото бждеще,
което иде. Въ него Богъ ще дойде. Ако малкото разбе-
ремъ, и голѣмото ще разберемъ, ако малкото не разбе-
ремъ, и голѣмото нѣма да разберемъ.

Азъ съмъ увѣренъ вече въ едно, че 50% отъ опи-
титѣ, които ще направимъ тази година за Любовта ще
излѣзатъ сполучливи, най-малко 50%. Увѣренъ съмъ, че
всички градове ще се постараятъ да внесатъ хармония.
Щомъ Господъ е съ васъ, 100% ще бждатъ сполучливи
опититѣ, но да не бжде това изкуствено.

Ще се постараемъ, поне за една година да прило-
жимъ този законъ, и всѣки единъ отъ васъ да добие
знания, опитности. Ако нѣкому е слаба паметта, да
си подобри паметта; ако нѣкому е слабо здравето, да
засили здравето си - въ всѣко направление да добие
нѣщо, и да докажемъ, че нашето учение е учение, кое-
то засѣга живота цѣлокупно.

Най-послѣ, можемъ да направимъ и туй дори, че
мъртвитѣ да възкрѣснатъ отъ гробоветѣ си. Може лесно
да направимъ този опитъ. Ще трѣгнемъ изъ града, ще
видимъ, че опѣватъ нѣкого. Тогава ще му кажемъ:
„Стани!“ Искатъ да ме спратъ, а пѣкъ азъ ще излѣза
въ нѣкой градъ, и ще възкрѣся 10 мъртви. Тогава как-
во ще кажатъ поповетѣ? Това не съмъ го направилъ
още. Ами, ако въ всѣко село, въ всѣки градъ възкрѣся
по единъ мъртавъ, какво ще кажатъ? Щомъ дойде за Сл-
авата Божия, ще го направя. Това за сега не ми е ра-
бота. Това е работа на лѣкаритѣ. Азъ ги очаквамъ тѣ
да направятъ туй, обаче, щомъ тѣ свършатъ работата
си, като дойде за Славата Божия, за Любовта на Бо-
га, не само че ще го направя, но ще го направя въ
Името на небето - когато цѣлото небе присѣтствува,

когато Бълитѣ братя присѣтствуватѣ, когато Нашия Баща присѣтствува – тогава ще го направя. И тогава ще кажа: Ето Тѣ всички сѣ свидѣтели, Тѣ го направиха, а азъ го изявихъ. Разбирате ли? Азъ искамъ на васъ да изявя това, което Тѣ правятъ.

Та, казвамъ ви, бждете смѣли и рѣшителни, не се колебайте отъ никаква философия! Ние приближаваме къмъ опити, къмъ велики опити въ живота. Ще кажете: „Дали е врѣме?“ Врѣме е сега! Туй, което ще видите, око не е видѣло и ухо не е чуло. Туй, което сега ще видите, този новъ свѣтъ, който ще се разкрие прѣдъ свѣта, ще бжде великъ, чуденъ, и вие ще забравите всичкото ваше минало. Стария свѣтъ си заминава, новия ще се разкрие, и всички ще кажете: „Едно врѣме бѣхме слѣпи, но сега виждаме. Тукъ знания имаме, сърдцето ни е пълно съ Любовь, душата ни е пълна съ Истина, всичко можемъ да направимъ, нѣма нищо невъзможно.“ Тогава ще ви видя всички сплотени, съединени ржка за ржка, всички да вожвате въ тази бойна линия. И друга пѣсенъ ще се пѣе въвъ свѣта!

Хайде сега да изпѣемъ пѣсенъта: Firfürfen...

Да произнесемъ нашитѣ три формули:

Нѣма Любовь, като проявената Божия Любовь, само проявената Божия Любовь е Любовь!

Нѣма Мждростъ, като проявената Божия Мждростъ, само проявената Божия Мждростъ е Мждростъ!

Нѣма Истина, като проявената Божия Истина, само проявената Божия Истина е Истина!

Върху задачитѣ на школата.

Съборна Бесѣда В.Търново

25 Августъ 1922 год. Петъкъ 4 ¹/₂ часа слѣдъ обѣдъ.

Ученицитѣ на окултната школа, отъ всѣки градъ въ провинцията, трѣбва да си иматъ въ София по единъ прѣдставителъ, който да ги държи въ течение на всички разпореждания. Да кажемъ, Стара-Загора, Сливенъ, Ямболъ, Бургазъ, Айтосъ, всички градове ще си иматъ по единъ прѣдставителъ отъ София, до когото направо ще пишатъ, а той ще имъ изпраца лекциитѣ за класа.

Но всъки единъ класъ трѣбва да си има свой човѣкъ, специаленъ кореспондентъ. За всъки единъ градъ може да бжде единъ, могатъ да бждатъ двама, могатъ да бждатъ и трима кореспонденти, за да върви работата бързо, експедитивно, и да не се занимава само единъ човѣкъ съсъ всичкитѣ тия нѣща. Ако остане единъ човѣкъ да извършва тази работа, има да чакате много.

Тази вечеръ ще се опрѣдѣли, за кои градове отъ провинцията, кои лица отъ София ще се ангажиратъ за кореспонденти. Ангажирването ще бжде доброволно.

За Айтосъ се ангажирва Иванъ Толѣвъ.

За Варна се ангажирва Елена Иванова.

За Свищовъ се ангажирва Бѣлева и Николовъ.

За Русе се ангажирва Симеоновъ.

За Стара-Загора се ангажирва Начо Петровъ.

За Сливенъ се ангажирва Тереза Керемидчиева.

За Пловдивъ се ангажирва Ив. Дойновъ и Фархи.

За Нова-Загора се ангажирва Димитъръ Стояновъ.

За Бургазъ се ангажирва Николина Балтова.

За Тръвна се ангажирва Начо Кючуковъ.

За Севлиево се ангажирва Богданъ Икономовъ.

За Пазарджикъ се ангажирва Мария Недѣлкова.

За Търново се ангажирва Здравка Попова и Гарваловъ.

За Ямболъ се ангажирва Тодоръ Поповъ и Савовъ.

За Панагюрище се ангажирва Михаилъ Влаевски.

За Казанлъкъ се ангажирва Пенка Влаевска.

За Шуменъ се ангажирва Д. Толѣва.

За Видинъ се ангажирва Младенъ Поповъ.

За Орѣхово се ангажирва Георги Марковъ.

За Ломъ се ангажирва Георги Марковъ.

За Габрово се ангажирва Борисъ Николовъ.

За Елена се ангажирва Петъръ Поповъ.

За Петричъ се ангажирва Влаевски.

За Карлово се ангажирва Александъръ Балтовъ.

За Карнобатъ се ангажирва Иванъ Толѣвъ.

За Попово се ангажирва Щилияна Русева.

За Бѣлоградчикъ се ангажирва Георги Марковъ.

За Плѣвенъ се ангажирва Гинева.

За Каменларъ се ангажирва Толѣва.

За Станимака (Асѣновградъ) се ангажирва Фархи.

За Г. Орѣховица се ангажирва Георги Радевъ.

За Хебибчево (Любимецъ) се ангажирва Начо Петровъ.

За Орхание (Ботевградъ) – Начо Петровъ

Онъзи, които се ангажиратъ, трѣбва да бждатъ изправни и експедитивни – да нѣма отлагане. Сега, всички тия кореспонденти ще съставлѣватъ единъ съвѣтъ, и ще се събиратъ най-малко единъ пжтъ въ мѣсеца въ София, за да обмѣнятъ нѣкои мисли върху работата си.

Образувахте ли въ всѣки единъ градъ общия класъ?

– Образувахме.

Знаете ли горѣ-долу общитѣ правила и задължения, които ви трѣбватъ?

И тѣй, чрѣзъ тия ваши кореспонденти, ще ви се изпращатъ лекциитѣ. Всѣка тема, която ще се зададе въ общия класъ върху извѣстенъ прѣдметъ, ще я вземете всички, и ще мислите върху нея най-малко день или два, независимо отъ това, дали ще пишете върху нея, или не. Всѣка тема, която е зададена въ общия класъ, има връзка и значение за вашето общо развитие. Тази тема, ако я развиете или помислите върху нея, ще ви наведе на една нова мисълъ. Всички тия 52 теми прѣзъ годината ще бждатъ тѣй свързани една съ друга, че, може да пишете или не, но, ако помислите върху тѣхъ, ще добиете нѣщо ново. Все-таки може да напишете нѣщо малко, кратко и ясно. Написани 1 или 2 реда, може да мислите, че е нищо, но то има голѣмо значение за самитѣ васъ. Послѣ, всѣко едно упражнение, което ще се даде въ общия класъ, не трѣбва да го отлагате, защото, отложите ли едно упражнение, откажете ли се да мислите върху него, или да изпълните едно упражнение, или да рѣшите една задача, не само вие се спѣвате, но до извѣстна степенъ спѣвате и цѣлия класъ. Запримѣръ, на васъ въ провинцията ви се даде да изпълните слѣдната задача: вечерно врѣме да отидете на гробищата, и да се върнете въ 12 ч. прѣзъ нощъта. За нѣкои е лесно да отидатъ до гробищата, и да се върнатъ назадъ. Задачитѣ, изобщо, ще бждатъ отъ слѣдния характеръ: качване по високи планински мѣста, ходене въ опасни мѣстности, дѣто живѣятъ караконджовци и др.

Сега, помнете закона, нѣма да имате абсолютно никакво съмнѣние. Не прониква ли съмнѣнието, смѣли ли сте, рѣшителни ли сте, ще имате всичкото съдѣйствие на Бѣлото Братство. И всѣка задача трѣбва да извършите наврѣме, не я отлагайте. Изгубите ли врѣмето, и условията се изгубватъ. Имайте прѣдъ видъ, че всѣко нѣщо си има специално врѣме. Дойде ли, не отлагайте. Не бързайте, но не отлагайте. Всѣко нѣщо да стане на врѣме. Който отъ моитѣ ученици не е изпълнилъ една задача, и я изпусне, трѣбва явно да се изповѣда, да не крие. Да кажемъ, че нѣкой се ангажира, като кореспондентъ на нѣкой градъ, а послѣ си прави оглушки, че туй било, онуй било. Не, не, ако той не може да изпълни ангажмента, да намѣри свой заместникъ. Работата да върви експедитивно. Тази работа съ единъ човѣкъ не може да стане, тя става съ много хора. Тия хора, като иматъ единъ и сжщъ стрѣмежъ, всичко се извършва съ голѣма бързина и приятностъ.

Имате ли нѣкой специаленъ въпросъ, който можете да подигнете тази вечеръ? Напримѣръ, по организиране работата на едночасовия трудъ. Какъ ще почнемъ? Какво ще правимъ? Най-първо въ единъ отъ градоветѣ трѣбва да се направи опитъ, и той да даде образецъ на другитѣ. Ние въ София правимъ опитъ. Общитѣ чѣрти знаемъ.

Тази е една обща задача – 365 часа да работимъ за Господа. Тя е една задача, която трѣбва да се разрѣши. Не мислете, че отъ първо врѣме ще бжде много добръ, все ще има куцане. Какъ ще се разрѣши, идната година ще се види. Тя ще има най-малко хиляда вида рѣшения. Всѣки единъ отъ васъ ще я разрѣши по особенъ начинъ. Ще видимъ кой е най-практическиятъ начинъ, на день ли ще работимъ по единъ часъ, въ недѣлята ли единъ пжтъ, но повече часове, на мѣсеца ли по три пжти, както и да е, но 365 часа работа за Господа ги турямъ, като една задача. Всѣки единъ отъ васъ ще избере най-добрия методъ, ще опита единъ начинъ, два или три, но ще избере най-добрия методъ, обаче трѣбва да бжде съвѣстенъ. Ако е писателъ, напримѣръ, може да пише три пжти въ мѣсеца нѣщо, нѣкаква статия, и да каже: „Днесъ за Господа ще пиша тази статия.“

Запитватъ: Работнитѣ дни ще работимъ ли? Недѣ-
лята счита ли се работенъ день за Господа?

Сега, не взимайте въ буквалентъ смисълъ това „единъ часъ“. Единъ часъ, то е спорѣдъ разположение-
то ти. Ти щомъ се ангажирашъ да работишъ, може да
свършишъ въ твоя часъ работа за единъ день и обратно
– за цѣлъ день можешъ да свършишъ работа, колкото за
единъ часъ. Този „единъ часъ“ подразбирамъ врѣ-
мето, въ което твоето съзнание се пробужда да
работишъ за Господа, и въ единъ часъ да усѣ-
тишъ една радостъ. Ти трѣбва да почувствувашъ та-
зи радостъ, че работишъ за Господа. Дали ще спечели-
шъ или не, то е другъ въпросъ. Може да не спечелишъ
нищо. Напримѣръ, може да нѣма кждѣ да отидешъ да ра-
ботишъ. Най-малкото, въ това врѣме иди да нагледашъ
нѣкой бѣденъ. То е пакъ работа, то е пакъ за Госпо-
да. Ако си заетъ, вечерно врѣме ще отидешъ. Всѣка
една задача си има своитѣ мжноти. Ако всичко е ле-
сно – добръ, но леснитѣ работи всѣки ги върши, нали
искаме да свършимъ една мжна работа?

Запитватъ: Трѣбва ли непременно да се опрѣдѣля
точентъ часъ, напримѣръ 3 часа?

– Нали ви казахъ? Въ тази работа ще срѣщнете
мжноти, хиляди разрешения ще има, но всѣки ще си я
разрѣши, както намира за добръ. Сега, въ тази задача
нѣма да се уловите за буквата, да ви бжде една улов-
ка, та послѣ да кажете: „Защо се хванахъ?“ Вие сво-
бодно, сами, ще се ангажирате. Туй ще бжде една сво-
бодна работа. Това ще бжде едно благословение за
васъ. Туй не е едно обѣщание, но просто разрѣшаваме
една задача, която взимаме, за да видимъ какво може-
мъ да направимъ. Ще видимъ колко отъ тия 365 часа
можемъ да използваме, колко отъ тия часове ще бжда-
тъ ползотворна сила. Ти работи единъ часъ, а пѣкъ,
ако можешъ да работишъ повече, добръ ще бжде. Зако-
нѣтъ е, този часъ да го турите най-първо за Господа,
за братството. Като турите тази идея въ ума си, тя
ще работи, защото всѣки день ще си спомняте, ще каз-
вате: Азъ ще работя за Господа. Сутринъ или ве-
черъ, като внасяшъ тази идея, че ще работишъ за Гос-
пода, всѣки день ще се свързвашъ съ невидимия миръ,
съ Господа. Всѣки день да имашъ връзка, да се свърз-
вашъ съ Господа, да бждешъ свързанъ духовно. Всѣки

денъ, като помислишъ, че трѣбва да работишъ за Господа, ти вече си свързанъ съ небето. Всѣкога, когато отправимъ духа си къмъ невидимия свѣтъ, по какъвто и да е начинъ, туй вече е едно благо за насъ. Човѣкъ трѣбва да бжде продуктивенъ. Ако той е продуктивенъ, той ще бжде едновременно продуктивенъ и на физическия, и на умствения, и на Божествения свѣтъ, но най-малко трѣбва да бжде продуктивенъ на Божествения свѣтъ. Не трѣбва да има изключения. Ти за този часъ ще мислишъ, какъ да го прѣкарашъ въ работа.

Сега, вие ще схванете само физическата страна, ще кажете: „Не, не, азъ не мога да направя нищо.“ – Не, въ единъ часъ вие може да направите много нѣщо. Разрешението на тази задача да не ви спѣва. Ние ще искаме да я разрѣшимъ, пъкъ каквито мъчности ще се срѣщнатъ, тѣ ще се изгладятъ. Не се спѣвайте отъ буквата, защото отъ какъ свѣтътъ е засвѣтувалъ, и повъзвишенитѣ духове, и ангелитѣ, и тѣ правятъ опити. И ангелитѣ, които сж направили свѣта, и тѣ сж направили много опущения. Въ всѣка работа има опущения и въ тази ще има, но тукъ е важна идѣята, която трѣбва да се реализира въ умоветѣ, въ сърдцата ни, най-първо въ физическия свѣтъ. Отъ 365 часа да излѣзатъ 150 часа продуктивни, това е пакъ подготвѣне. Най-много могатъ да излѣзнатъ 360 часа продуктивни, то е идеално. Идеята е завършена, и врѣмето е използвано най-разумно.

Запитватъ: Въ всѣки градъ не сж всички записани въ школата. Тия задължения важатъ ли и за тѣхъ? – Тѣ ще бждатъ свободни, като слушатели. Тукъ, въ насъ, нѣма законъ да заставяме, всѣки трѣбва да слуша самъ себе си, въ него трѣбва да се роди едно желание. Нали всички сме безъ законъ, безъ законъ да работимъ, а при това да изпълняваме Божествения законъ. Сега, запримѣръ, въ България наложиха трудовата повинность съ законъ. Е, не върви. Може трудова повинность, но първо трѣбва да се подхване идѣино. Съзнателно може да се приложи. На физическото поле всѣки трѣбва да знае, че той работи идѣино, отъ любовъ. Любовъ като имашъ, като обичашъ нѣкого, приятно ти е да работишъ. Тогава ще намѣришъ не само единъ часъ врѣме, а и 10 часа ще намѣришъ. А като не обичашъ нѣкого, и пр-

азенъ да си, пакъ нѣма да намѣришъ единъ часъ врѣме, туй е вѣрно. Ние сега тази задача сами си налагаме, за една година. Необходимо е всѣки день да работимъ за Господа по единъ часъ. Прѣзъ другитѣ часове ще мислимъ какъ да работимъ, а прѣзъ този часъ ще работимъ.

Запитватъ: ученика, като дава паритѣ, ще дава ли обяснение какъ ги е изработилъ?

- Не, ученика ще дава обяснение прѣдъ себе си какъ е работилъ. Идущата година ще имаме приблизително една прѣдстава, какъ ще се разрѣши тази задача. Слѣдъ една година ще имаме по-ясна прѣдстава за тази задача. Тя е за една година, не е правило за цѣлъ животъ, послѣ пакъ ще го измѣнимъ. Ще направимъ единъ опитъ, два, три, четири, петъ, шестъ, докато успѣемъ. Нѣкои питатъ, какъ могатъ да изпълнятъ този часъ, нали? Азъ ще ви дамъ начинъ какъ да го изпълните. Да кажемъ, че нѣкоя отъ сестритѣ иска да ѝ ператъ, трѣбва ѝ перачка, а 10 сестри сж рѣшили този день да работятъ по единъ часъ за Господа, но не могатъ да намѣрятъ работа. Тѣ ще си наредатъ работата така, че всѣка една отъ тѣхъ ще отиде по единъ часъ да пере, и ще изператъ прането. Така ще свѣршатъ работата, като една жена.

Сега слушайте! Ние този день ще го отпразнуваме тържествено, ще го направимъ специаленъ. Ще опрѣдѣлимъ день, въ който ще започнемъ работата, ще го направимъ „Празникъ на труда“. Ще го отпразнуваме. Ще го знаемъ всички. Девѣти септември, т.е. 22 септември новъ стилъ, ще опрѣдѣлимъ, като день, когато ще започне труда - „Празника на труда“. Слушайте да ви кажа: сутринъта на 22 септември всички ще станемъ рано. Въ колко изгрѣва слънцето тогава? - Въ 6 часа. Ще станемъ рано, и този часъ ще го прѣкараме всички заедно. Ще работимъ най-първо въ духовния свѣтъ. Него день ще работимъ единъ часъ; този часъ ще го прѣкараме въ размишление, и ще се помолимъ да ни благослови Господъ, този трудъ да бжде продуктивенъ, тѣзи 365 часа да бждатъ благословени зарадъ насъ тази година. Щомъ този часъ отъ деня се благослови, ще се благослови и цѣлия день. Значи, ако се благословятъ 365 часа, ще се благословятъ и днитѣ. Ако се благословятъ днитѣ, ще се благослови и живота ни. Часа,

който ще се прѣкара въ размишление, ще бжде отъ 5 до 6 ч. сутринъта. Отъ 5-6 ч. сутринъта ще прѣкараме въ молитва, ще се молимъ по всѣки единъ начинъ да ни опжтятъ тѣй, че тѣзи 365 часа да можемъ да ги употрѣбимъ за най-добрата работа.

Зададоха въпроси на Учителя:

Защо жената е по-некултурна, щомъ се ражда ту мжжъ, ту жена?

Каква е връзката и разликата между наслѣдствеността и специфичнитѣ качества на човѣка, въ връзка съ прѣраждането?

Какво е значението и появата на сектитѣ спорѣдъ Божия планъ на новото врѣме?

Всичко, което можемъ да си прѣдставимъ, може ли да бжде абсолютно, или е такава, спорѣдъ днешната ни еволюция?

- Това сж философски въпроси, затова трѣбва специално врѣме. Най-първо, трѣбва да се опрѣдѣли, какво нѣщо е мжжъ, и какво - жена. Азъ съмъ казвалъ, че сегашнитѣ жени сж развалени мжже. Досега природата е работила върху жената. За жената има единъ моделъ, а за мжжътъ още нѣма. Женитѣ сж безъ мжже. Нѣма го още мжжа. Не е дошла още Мждростъта. Вслѣдствие на това, въ този животъ има голѣмо куцане, липсва нѣщо. Сжществено нѣщо липсва. Ами и жената я нѣма. Любовьта не е дошла още въвъ свѣта. Азъ за тази жена приказвамъ отъ толкова врѣме, все за жената приказвамъ, за Любовьта. Вие казвате: „Какво ще бжде, като дойде жената?“ Като я нѣма жената въ кжщи, какво е? - Разхвърляно, дѣцата вѣшки ги налѣгнали, мжжа е съ окжсани дрехи, а щомъ дойде жената, веднага се изчиства, огъня гори, сготвено, дрехитѣ закърпени, всичко е въ редъ и порядкъ. Туй става, като влѣзе жената въ кжщи. И Любовьта, като дойде въ насъ, ще се изчистимъ, всичко ще бжде - тя знае. Стига да дойде жената въ кжщи, върти се кжща.

Азъ съмъ увѣренъ, че вие ще разрѣшите задачата за труда много добрѣ. Дръжте се въ духа на нѣщата, а не въ буквата. Единъ часъ сутринъ, или на обѣдъ, или вечеръ може да работите за Господа. Вечеръ до 12 часа може да изпълните задачата; отъ 12 часа, до изгрѣва на слънцето, докато започнете вашата работа, сжщо можете да работите за Господа, и отъ 12 часа на

обѣдъ до 2 часа пакъ имате единъ часъ на разположение. Тѣй щото, на день имате три условия, три възможности да посвѣтите единъ часъ врѣме за Господа. Да, ще се калите, и невъзможнитѣ нѣща ще ги направите възможни. Ние можемъ да създадемъ врѣмето, да го продължимъ, и да го скжсимъ.

Сега, нѣкои искате работа. Ще се молите за всѣки единъ часъ да ви се създаде работа. Ще се молите, и ще ви се отговори на молитвата. Всѣки день ще се молите, за да ви се създаде работа за този часъ, условия за този законъ, и ще видите какъ ще ви се отговори на молитвата. А пѣкъ, ако можете сами да си създадете работа, още по-добрѣ.

Да живѣе труда, нали? Тѣй. Ще имате толкова разнообразни случаи, 365 случаи, да видимъ какъ ще разрѣшимъ тази трудова повинность. По единъ часъ всѣки день! Ще мислите сега какъ да групирате тѣзи часове на едно мѣсто. Ако работите всѣки день по единъ часъ, то значи, че сте хора, които умѣете. Ако пѣкъ ги сгрупирате единъ пѣтъ въ мѣсеца, или 2-3 пѣти въ седмицата, не е тѣй практично. Ако работите всѣки день по единъ часъ, искатъ се по-голѣми знания. Въ градоветѣ, запримѣръ, единъ братъ прѣдложи тѣй: нѣмашъ работа, ще отидешъ да прѣдложишъ на фурнаджията да му носишъ вода единъ часъ - трудова повинность. Слушайте, то много куриози може да има въ градоветѣ. Ще отидешъ на пазаря, ще видишъ нѣкой богаташъ купува едно-друго, ще му носишъ нѣщата. Ще чакашъ тамъ (общъ смѣхъ). Ако те е срамъ, ще си създадешъ друга работа. Сега, слушайте, онѣзи отъ васъ, които нѣматъ работа, ние имаме книги за проданъ, ще отидатъ да ги продаватъ, единъ часъ, и процентитѣ ще имъ се даватъ. Онѣзи, които работятъ за Господа, ще получаватъ възнаграждение 50%, а другитѣ - 25%. Така ще се създаде работа на онѣзи, които нѣматъ такава. Трудъ, трудъ! Ако пѣкъ сами могатъ да си създадатъ работа, още по-добрѣ. Само оня, който нѣма работа, нему ще дадемъ да продава книги. Който може да си създаде свой часъ, той ще бжде свободенъ.

Сега, туй не го налагамъ, а искамъ да проявите всинца инициатива, да работятъ умоветѣ ви върху този въпросъ. Ще мислите какъ да си създадете работа за този единъ часъ. Всѣки день може да си изберете, ко-

йто часъ искате, или сутринъ, или на обѣдъ, или вечеръ, и каквато работа искате.

Запитватъ по въпроса за яденето. Сега вече денътъ става малъкъ, слънцето залъзва къмъ 4-4¹/₂ часа. Да се вечеря по това врѣме е много рано. Какъ да разрѣшимъ този въпросъ?

- То и за яденето има много мъчности.

Тази вечеръ да вечеряме по-рано. Готово ли е за вечеря?

Другитѣ въпроси ще ги разискваме утрѣ; утрѣ и въ недѣля, ще бждемъ по-свободни.

Помнете, че Любовта е съ насъ, и ние съ Любовта, всичко можемъ да свършимъ.

Нѣма Любовъ, като Божията Любовъ, само Божията Любовъ е Любовъ.

Нѣма Любовъ, като проявената Божия Любовъ, само проявената Божия Любовъ, която дава плодъ, е Божия Любовъ.

Само Любовта на плода е Любовъ Божия.

Изпяхме пѣсенъта: Firfürfen...

Новиятъ и стариятъ животъ

Съборна Бесѣда отъ Учителътъ, държана
на 26 Августъ 1922 година Сжбота въ 11 ¹/₂ часа
въ градъ Търново.

Азъ привѣтствувамъ всички братя гости съ добръ дошли! Желая едно нѣщо отъ васъ: всѣко прѣдубѣждение и всѣка измама да изчезнатъ. Хиляди години хората сж живѣли въ единъ лъжливъ животъ. Този животъ никому нищо добро не е допринесълъ - нито на държавитѣ, нито на църквитѣ, нито на домоветѣ, нито на братята и сестритѣ, нито на майкитѣ. Това нѣма смисълъ да ви го доказвамъ. Колко религии въ свѣта сж дошли и изчезнали! И сегашнитѣ религии ще изчезнатъ; тѣ сж като листата на дървѣтата. Всички тѣзи форми ще изчезнатъ. Изисква се една религия, която да внесе единство. Тя е религията на Любовта, Мъдростъта и Истината. Тѣ сж три велики принципа, които не можемъ да раздѣлимъ. Дотогава, докато правите разлика между единъ и другъ човѣкъ, между едно животно и друго,

вие не можете да живѣете по Бога. Всичко това Богъ го е създалъ и въ него сжествува единство. Богъ не може да се раздѣля. Не могатъ да се приравняватъ нашитѣ мисли и желанія съ Неговитѣ и нашитѣ дѣйствия съ Неговитѣ дѣйствия.

Ако вие мислите, че когато дойде нѣкой въ България, трѣбва да говори истината по български, че ако дойде нѣкой въ Англия, трѣбва да говори истината по английски, че ако дойде нѣкой въ Германия, трѣбва да говори истината по германски, вие нѣма да имате една Истина, а ще имате изопачена истина. Който и да дойде отъ Невидимия свѣтъ, ще говори тази Истина по единъ и сжщи начинъ. Нѣма да говори българска истина. На български езикъ ще я изнесе, но ще говори тази Истина така, както горѣ се говори. Когато дойде, тази Истина ще ви даде една Свѣтлина, ще ви донесе Правда, ще ви отвори очитѣ и ушитѣ, ще ви развърже краката и ще ви направи здрави въ всѣко отношение. Нѣкои питатъ какво нѣщо е Истината. Нека ми кажатъ свѣщеницитѣ и учителитѣ кждѣ живѣе Истината. Ами че тя живѣе навсѣкждѣ! Трѣбва да знаемъ кждѣ живѣе тя. Когато кажемъ, че еди-кой си професоръ въ София еди-кждѣ си живѣе, на еди-кое си мѣсто, на еди-коя си улица, или когато кажемъ, че еди-кой си учителъ еди-кждѣ си проповѣдва, или че еди-кой си музикантъ еди-кждѣ си свири и еди-какъ си свири, ние трѣбва точно да изразимъ самата Истина. Нашитѣ принципи трѣбва да бждатъ строго математически опрѣдѣлени. Истината живѣе само въ човѣшката душа. Душата е толкова чиста и свѣта, че само тя е готова за Истината. Слѣдователно, когато Истината слѣзе отъ Божествения свѣтъ, тя влиза въ човѣшката душа, тамъ е нейното мѣсто. Съ нея заедно слиза и Божествената Мждростъ. Това сж три нераздѣлни принципа. Питамъ кждѣ живѣе тогава Мждростъта. Мждростъта на земята може да живѣе само въ човѣшкия умъ. Свѣтлината носи знания, а знанията носятъ всички методи, чрѣзъ които можемъ да се освободимъ отъ своитѣ страдания и недоразумѣния. Само който знае, той може да се освободи отъ страданията и недоразумѣнията. Невѣжиятъ всѣкога ще страда. Страдаме, защото сме невѣжи. Свѣтътъ е плененъ съ невѣжи, които сж дошли да го поучаватъ за Бога. Кждѣ е този Богъ? Вие сте дошли

да говорите за Бога, а заедно съ това убивате, крадете, мразите. Ако азъ крада, ако окачвамъ на вжже хората, на какъвъ Богъ служа, въ какъвъ Богъ вѣрвамъ? На този Господъ всички сега се кланятъ. Ние проповѣдваме не такъвъ Господъ, какъвто хората желаятъ. Ние проповѣдваме такъвъ Господъ, Който е въ състояние за единъ мигъ да очисти всичкитъ ни грѣхове и недоразумѣния и да внесе братство и единство между хората – да могатъ всички да се разбератъ и веднага да се прѣобразятъ. Той може за единъ мигъ да стори това и ако не го прави, то е защото ни чака да свършимъ съ нашитъ глупости. Той е толкова великодушенъ къмъ хората, че имъ дава време да вършатъ своитъ глупости и да се наситятъ. Той ни пита: „Свършихте ли съ вашитъ глупости?“ – „Не, чакай още малко, да направимъ опитъ.“ Той пита всички християнски народи, всички европейски държави: „Вие свършихте ли съ вашитъ догми, съ вашитъ учения?“ – „Не.“ – „Много добръ!“ Ние трѣбва да свършимъ вече!

Това, което съврѣменнитъ религиозни хора проповѣдватъ, не е Истина. Ако бѣше Истина, тѣ трѣбваше да внесатъ Свобода. Кждѣ е Свободата, кой е свободниятъ? Жената свободна ли е при мъжа си? Той се вѣнчава въ името на любовта и казва: „Ти при мене ще живѣешъ като въ рая, като ангелъ“. Докато я вземе, така говори, а послѣ ѝ измѣня. Господарѣтъ казва на слугата си: „При мене ще живѣешъ като царъ, ще ти плащамъ добръ!“ Слугата влиза, а господарѣтъ му поставя юларъ, боде го съ остенъ и го принуждава да пѣшка. Виждамъ, че всички хора пѣшкатъ. Така и свѣщенитѣ, когато влѣзатъ при владицитѣ, послѣднитѣ имъ казватъ: „Ще живѣемъ по Бога!“, но и тѣ страдатъ и пѣшкатъ. Намѣрете единъ свѣщеникъ, който да не пѣшка. Защо да се лъжемъ? Азъ не обичамъ да лъжа. Единственото нѣщо, отъ което се отвращамъ, което не обичамъ, това е лъжата. И нѣма да се поколебая да кажа на който и да е въ очитъ му, че не говори Истината. Пѣшкашъ ли, не говоришъ Истината, нѣма Истина у тебе. Слѣпъ ли си, нѣма Истина въ тебе; глухъ ли си, не говоришъ Истината; не живѣешъ ли добръ съ жена си, не говоришъ Истината; не можешъ ли да се споразумѣешъ съ брата си, не говоришъ Истината. А сега всички ние минаваме за патриоти и твърдимъ, че оби-

чама отечеството си. Ние обичаме отечеството си, но защо? Ако азъ обичамъ моята крава, защо я обичамъ? Азъ искамъ да я излъжа, да ѝ взема млѣкото и единъ день да я заколя. Казвамъ ѝ: „Не бой се, не бой се, азъ те обичамъ!“, а накрая я заколвамъ. Нея заколя, теленцето ѝ заколя, а единъ-други се убѣждаваме, че Господъ така е наредилъ. Млѣкото ѝ вземаме, а послѣ и месцето ѝ; въ кой кодексъ на Божествената книга е писано, че трѣбва да пиешъ млѣкото и да ядешъ месото ѝ? Че колимъ кравата, това е фактъ, но че нѣкой законодатель е писалъ такова нѣщо, това е съвсѣмъ другъ въпросъ. А хората одобряватъ това прѣдъ Народното събрание и заявяватъ: „Така казва Господъ“. Не, така казахте вие. Още прѣди повече отъ три хиляди години Господъ чрѣвъ устата на единъ отъ еврейскитѣ пророци е казалъ: „Онзи, който заколи волъ, е като онзи, който коли човѣкъ“. И казва още Господъ: „Азъ не благоволявамъ въ вашитѣ жертви. Не създадохъ тѣзи животни, за да ги колите; азъ ги създадохъ да бждатъ ваши помощници, да бждатъ ваши по-малки братя. Азъ ги пратихъ да ги учите“. Сега азъ не говоря за езическия свѣтъ, но за християнския свѣтъ говоря, за тѣзи, които проповѣдватъ Христовата Любовь. Въ Америка изколватъ за година около тридесетъ и петъ милиона свини. И това е християнски свѣтъ! А колко милиона овце и говеда се изколватъ! При това колко милиона хора ставатъ жертва! И най-послѣ какъвъ е резултатътъ отъ всичко това? Цѣлата земя съ тази нейна култура е пълна съ гробове и кости, а ние чакаме свѣта да се оправи. Свѣтътъ по този начинъ нѣма да се оправи. Той ще се оправи по другъ начинъ. Господъ му е сложилъ единъ голѣмъ кръстъ и ще го прѣкара прѣвъ такъвъ силенъ огънь, че всичко ще изгори, и което остане чисто, то ще живѣе на земята. Ако лошитѣ хора - хората, които обичатъ да лъжатъ, мислятъ че иматъ култура въ свѣта, лъжатъ се. Не лъжете свѣта! Доброто за васъ се свършва, въ това трѣбва да се убѣдите!

Отсега нататъкъ, който мисли да живѣе безъ Истината, той нѣма бждеще, свършено е съ него. Той ще бжде послѣдниятъ човѣкъ въ този свѣтъ и го очакватъ най-голѣмитѣ страдания. Всѣко общество, всѣки човѣкъ, който обича своето от-

ечество, който търси култура, трѣбва да говори великата Истина, въ която нѣма никакво изключение. Такъвъ човѣкъ го очаква бѣдеше. Ние не позволяваме никаква лѣжа – нито повече, нито по-малко! Нѣма за нищо да изкривявашъ душата си, защото вжтрѣ въ Истината Богъ живѣе. Да се изопачи Божията Истина и да се осквѣрни Божието Име – нѣма нищо по-лошо отъ този грѣхъ. Вие мислите, че ако не говорите Истината, ще спасите сѣмейството си, ще подобрите положението му. Не, вие носите проклетие за вашето сѣмейство. Ако спестявате Истината заради вашата жена, вие я погубвате. Ако жената спестява Истината заради своя мъжъ, тя го погубва. Ако братътъ спестява Истината заради своята сестра, той я погубва. Истината трѣбва да се каже така, както си е. Тя ще донесе Свобода.

Сега, азъ знаая какво мислятъ търновци за насъ. Тѣ си казватъ: „Тѣзи хора искатъ да съсипятъ България“. Досега България толкова пѣти е била съсипвана, че азъ ли ще я съсипвамъ! Не, тѣ искатъ да струпатъ грѣховетъ си върху мене, но азъ ще имъ докажа, че тѣхнитъ грѣхове сж си тѣхни. Вашитъ грѣхове сж си ваши. Азъ не ги признавамъ за мои. И вие трѣбва да се изповѣдатъ! Всѣки българинъ трѣбва да си каже Истината и да заяви: „Азъ съмъ причината, а не другъ“. Това е достойнство. Азъ считамъ за достойни хора и герои онѣзи, които могатъ да кажатъ Истината, които могатъ да изповѣдатъ грѣховетъ си. А онзи, който крие грѣховетъ си, спорѣдъ менъ е послѣденъ човѣкъ. Сега, българското учителство и българското духовенство трѣбва да иматъ доблестъта да си кажатъ грѣховетъ, да се изповѣдатъ. Нищо повече. Това не го искамъ азъ, това го изисква онзи Великъ и Единственъ принципъ. Ако тѣ доброволно не изповѣдатъ грѣховетъ си, насила ще ги принудятъ. Идватъ разбойници въ къщата ти, искатъ пари; ако имъ ги дадешъ всичкитъ, нищо нѣма да ти направятъ, нѣма да тѣ биятъ. Ако ги скриешъ, разбойниците сж ясновидци – ще те повалятъ на земята, ще те налагатъ, ще те налагатъ и ще имъ издадешъ едното гърне съ жълтици. Послѣ отново ще те налагатъ, докато посочишъ и второто гърне. Не, не, дай имъ и двѣтѣ, дай имъ всичко и ще се освободишъ. Христосъ казва: „Ако ти искатъ връхната дреха, дай и

долната, за да се освободиш". Това е великият закон - така ще се спасиш. Единственото спасение сега за свѣта и за васъ е това.

Вие имате душа. За кждѣ се готвитѣ? Колкото да ядете и да пиете, сегашниятъ ви животъ нѣма никакъвъ смисълъ. Той има смисълъ само по отношение на единъ бждещъ животъ, който идва. Единъ великъ Животъ идва! За какво се готвите? Вие се заблуждавате съ една лъжлива идея. Азъ често уподобявамъ вашето състояние на слѣдното: въ Ямболъ има една ахчийница (готварница, проста гостилница), кждѣто е направена подвижна, лъжлива площадка, намираща се на извѣстно разстояние отъ коня, който върти даракчийница. Върху тази площадка има сѣно и конѣтъ цѣлъ денъ ходи въ кръгъ съ надежда да го стигне. Всичката вълна се извлачва, но той не докосва сѣното. Вечерѣта му даватъ храна и той мисли, че е успѣлъ. Така и всички хора днесъ въртятъ все подобни дараци - цѣлъ животъ обикалятъ само за да хванатъ сѣното. Това не е печалба. Ние не искаме само да влачимъ вълна. Въ всички народи, въ всички сѣмейства, въ всички домове - навсѣкждѣ има нѣщастия. Ние питаме какъ ще се уреди този въпросъ. Като внесемъ Любовта, Мъдростѣта и Истината! Като внесемъ Любовта въ сърдцата си, Мъдростѣта въ умоветѣ си и Истината въ душата си, свѣтътъ ще бжде оправенъ. Истината ще донесе Свобода, Мъдростѣта въ умоветѣ ще донесе Свѣтлина и знания, а Любовта въ сърдцата ще донесе Чистота и Сила. Свободенъ ли е човѣкъ, той има Сила; има ли знание и Свѣтлина, има Мъдростъ; има ли Чистота и Сила въ живота, има и Любовъ, защото силата на физическия животъ зависи отъ Чистотата. Колкото храната е по-свѣжа и по чиста, толкова животътъ е по-здравословенъ. Колкото въздухътъ е по чистъ, толкова повече сила и енергия може да внесе въ насъ.

И така, азъ ви привѣтствувамъ! Вие - търновци, едно врѣме гонихте богомилитѣ и оставихте прѣдание за тѣхъ, че сж били много лоши хора. Не е вѣрно. Азъ сега чета тѣхнитѣ анали и виждамъ, че сж били много добри хора.

Казвамъ ви, че ако българитѣ не възприематъ това Учение, което ние проповѣдваме, отъ Бѣлгария нищо нѣма да остане, нито помѣнъ! Да-

же името на българитѣ ще се зачеркне, знаете ли това? Ако възприематъ това Божествено Учение, тѣхното име ще се запише съ златни букви. Това да го знаете всички – запишете си го! Азъ въ 1913 година казвахъ на свѣщеницитѣ да не ни гонятъ, но тѣ се вдигнаха и прѣдизвикаха единъ малъкъ скандалъ. Послѣ дойде разривътъ и всички духовници ги изгониха отъ Македония. Въ 1915 година ме арестуваха. Казахъ имъ: „Много скъпо ще платите!“ Въ 1918 година ме взеха и ме изпратиха въ Варна. Казахъ имъ: „Ще прѣтърпите единъ голѣмъ крахъ, какъвто никога не сте виждали!“ Не стана ли така? Стана. Азъ имъ казвамъ, че това Учение не е човѣшко, то е Божествено. Всѣки народъ, който е прѣстѣпилъ това Учение, добро не е видѣлъ. Евреитѣ, които прѣстѣпиха това Учение, вече двѣ хиляди години се измъчватъ. Въ Русия не послушаха Толстой, не послушаха Йоанъ Кронщадтски и дойде сегашното прѣчистване тамъ. Въ Русия сега Господъ говори. Болшевикитѣ – това сж Божественитѣ гласъ. Когато хората не послушатъ Божия гласъ, въ свѣта започватъ да работятъ противоположни сили, дохожда гладъ, моръ, раздори. Православната църква въ Русия трѣбваше да приложи Христовото Учение „Не противи се злomu“. Нали Христосъ е казалъ: „Любѣте враговетѣ си“! Болшевикитѣ сж тѣзи враговетѣ. „Не противи се злomu“ – така е казалъ нашиятъ Учителъ. Не го казвамъ азъ, това е казалъ Христосъ. Молете се за тѣзи, които ви гонятъ, които ви правятъ пакостъ; молѣте се за тѣхъ. Да бждемъ послѣдователни въ своитѣ убѣждения! Питамъ сега, на земята православната църква ли ще проповѣдваме или Църквата Божия? Защо дойде Христосъ? Да учи свѣта. Христосъ не дойде да създава нито православна църква, нито протестантска. Христосъ дойде да донесе Истина, да донесе Свобода, да донесе Любовь и Мждростъ, да каже на хората какъ да живѣятъ и да разбиратъ, че всички сж братя. Всички сте братя, чада сте на Единъ Баща и можете да живѣете братски безъ да се изтѣзавате единъ другъ. Ще считате и всички по-долни животни за ваши близки, никога нѣма да ги изнасилвате. Това е училъ Христосъ, но хората не можеха да тѣрпятъ Неговото Учение и Го разпнаха на кръстъ. И тогава си написаха едно Ев-

ангелие, едно учение, каквото на Христа не Му е дохождало и на умъ. Мислите ли, че ако дойде днесъ Христосъ въ църквата, ще го пуснатъ? Ще Му кажатъ, че Неговото Учение не е въ съгласие съ това на свѣтитѣ събори, не е съобразно съ свѣтитѣ. А глава на църквата е Христосъ, глава на Христа е Богъ. Е, питамъ ви, ако сега въ България дойде Христосъ, какво ще проповѣдва? Дали ще проповѣдва, че трѣбва да се произвеждатъ много топове и най-модерни пушки, че ако нѣкой ви удари по едната страна и вие трѣбва да го ударите? Така ли ще ви учи? Не е училъ такава учение Христосъ. Ако Христосъ сега дойде на земята, Той ще запита всѣкиго отъ васъ: „Ти намѣри ли майка си? Коя е твоята майка?“ Послѣ Той ще поясни: „Твоята майка е Любовта. Кой е баща ти? Твоятъ баща е Мждростъта. Кой е твоятъ прѣвъ братъ? Това е Истината. Коя е твоята сестра? Тя е Милосърдието. Ето твоята фамилия“. И тогава Христосъ ще те попита: „Кой бѣше Първиятъ, който ги венча? Кой създаде този домъ?“ Великиятъ, Безпредѣленъ Божи Духъ, Който е слѣзълъ – Той е Първиятъ, Който създаде тази фамилия и показа начина, по който да се живѣе въ нея! Казано е, че Любовта е плодъ на Духа, а Духътъ е, Който създава. И този великъ Духъ, Който създава, сега идва въ свѣта. Той слиза периодически. И това слизание на Духа ще се прояви така, че ще се разбъркатъ умоветъ на хората и нѣма да се познаватъ единъ съ другъ. Той ще ги разбърка, за да стане една каша, отъ която ще прѣсѣва, ще прѣсѣва и всичко онава, което е чисто, ще го извади, а останалото ще потъне долу. Точно това сега идва въ свѣта – Духътъ е започналъ да прѣсѣва нѣщата.

Нѣкои казватъ, че врѣмето още не е дошло. Кое врѣме още не е дошло? Врѣмето за Любовта е дошло. Сега именно, въ тѣзи велики страдания се нуждаемъ отъ Любовь! Кога се нуждаемъ отъ Милосърдие? Нали когато кракътъ ми е счупенъ, нали когато съмъ гладенъ и босъ! Когато съмъ богатъ нѣмамъ нужда отъ Милосърдие. Сега именно, въ врѣмето на тѣзи голѣми нѣщастия, трѣбва да покажемъ Милосърдие. Кога имаме нужда отъ Любовь? Сега. Кога имаме нужда отъ Мждростъ? Сега. Кога имаме нужда отъ Истина? Сега. Тази Истина

трѣбва да ни покаже великия Пжтъ – този Пжтъ, за който се казва въ Писанието: „Онзи, Който ни е привлѣкълъ съ нишките на Любовта Си“.

Сега, вие всички искате животъ въ бъдеще, всички желаете доброто на вашитѣ дѣца. Азъ ви казвамъ, че вашитѣ дѣца могатъ да живѣятъ само ако дойдатъ Любовта, Мждростъта и Истината. Ако Любовта, Мждростъта и Истината дойдатъ и се заселятъ въ вашия домъ, вие сте осигурени. Само една осигуровка има въ този свѣтъ! Не се ли осигурите при нашитѣ банки, животътъ ви е свършенъ. Ние призоваваме сега цѣлия свѣтъ да се осигури само въ банката на Любовта, Мждростъта и Истината, да си принесе всичкия капиталъ тамъ. Ще извадите капиталитѣ си отъ другитѣ банки! Не ги ли внесете въ тази банка, всичко е свършено! Всички останали банки до една ще фалиратъ. Нѣма да остане система, която да не фалира. Нѣма да остане църква, на която външната форма да не фалира. Ще остане само Единъ Великъ принципъ, само единъ Божественъ Духъ. Ще остане само Любовта, Мждростъта и Истината. Тѣ сж толкова красиви! Ще имаме единъ кристаленъ свѣтъ и въ него ще слизатъ други хора, каквито вие не сте виждали. И когато тѣ дойдатъ на земята, знаете ли какво ще стане съ васъ? Ще ви обхване такъвъ ужасенъ страхъ, че онѣзи, които нѣматъ Любовта съ себе си, ще дирятъ дупки да се скриятъ, а онѣзи, които търсятъ Любовта, ще кажатъ: „Ние сме ваши братя и много ви благодаримъ, че дойдохте да ни спасите!“ Онѣзи, които ще спасятъ свѣта, идватъ сега. Тѣ не сж единъ-двама, тѣ сж милиони, милиони, въоржени съ оръжие, срѣщу които никой не може да излѣзе, противъ които нищо въ свѣта не може да противостои. Тѣ сж въ състояние да съсипятъ свѣта за една минута и нищо да не остане отъ него. Тѣ сж въ състояние да прѣвѣрнатъ цѣлата земя на прахъ и пепелъ. Толкова голѣма е тѣхната сила, че който имъ се противопостави, само за една минута отъ него нищо не остава. Това го усѣщате не само вие, но и всички лоши духове. Питамъ ви ще се подчините ли или не? Който каже „Да“, прощаватъ му се грѣховетѣ; кой-

то каже „Не“, свършена е работата му. Вие ще проверите това.

Когато дойде свещеникътъ, слагатъ те въ ковчегъ и той започва съ кандилницата си да ти тананика пѣсенъта „а...а...а...а“. Единъ православенъ грѣцки свещеникъ носѣлъ единъ умрѣлъ и си пѣелъ „мъръ-мъръ-мъръ-мъръ“. Пѣсенъ е това. На турски езикъ „мъръ-мъръ“ какво означава? Означава „Добрѣ“. Слѣдователно свещеникътъ казвалъ: „За мене е много добрѣ, мъръ-мъръ!“ Но за умрѣлия дали е добрѣ? Попътъ може да каже „мъръ-мъръ“, защото ще му платятъ сто-двѣста лева, но за умрѣлия какъ е? Азъ бихъ желалъ тѣзи свещеници, когато заровятъ нѣкого, да казватъ какво е състоянието му. Въ една английска църква се случило слѣдното: на единъ богатъ англичанинъ умира дъщеря му. Слѣдъ врѣме той слуша рѣчъта на единъ английски проповѣдникъ, който говори въ църквата, че на небето хората живѣятъ добрѣ. Бащата се обръща къмъ него и му казва: „Дъщеря ми умрѣ прѣди двѣ сѣдмици; моля, кажете ми какво е положението ѝ тамъ?“ Проповѣдникътъ отговаря: „Не зная, само Господъ знае какво е положението ѝ тамъ“. Тогава става единъ отъ слушателитѣ – ясновидецъ, и обяснява: „Дъщеря ти не е на небето, а е тукъ“. Послѣ подробно описва каква е тя... Питамъ кой казва истината – проповѣдникътъ или другиятъ? Нѣма умрѣли хора. Споредъ менъ има два вида хора: едни, които сж живи-умрѣли и други, които сж умрѣли-живи. Абсолютна смъртъ въ свѣта нѣма и ако мислите, че когато нѣкой умрѣ, отива горѣ на Небето, лъжете се. Тукъ сж всички хора – на земята. Това, че сж тукъ, се познава по факта, че когато нѣкой умрѣ, не излиза отъ ума ти. Ти стоишъ, постоянно плачешъ, а Иванъ – заминалиятъ стои край тебе, и за да не го забравишъ, оплаква ти се и казва: „Изгубихъ всички условия, не мога да работя, грѣховетъ ми ме мжчатъ; да мога да се върна назадъ!“ А ти плачешъ, плачешъ. Защо? За неговитѣ грѣхове. Нѣкоя жена казва: „Не мога да се утѣша за мжжа си, много ми е тежко“. Защо? Защото и той плаче. Той плаче и жена му плаче. „Лошо е – казва той, – лошо е положението ми; лъгалъ съмъ Бога, лъгалъ съмъ своитѣ ближни – лошо е положението ми, молѣте се за менъ!“ И тогава вие рѣшавате да повикате свѣ-

щеникъ, за да му прочете молитва. Каква молитва? – За успокоение, да го успокои Господъ. Какъ, по какъвъ начинъ да го успокои? Ето какъ може да го успокоятъ и какъ може да му се помогне: ако е билъ милионеръ и е оставилъ десетъ милиона лева, неговитъ наследници да взематъ всичкото това имане, да го раздадатъ на беднитъ и да започнатъ да се молятъ за него. Ето какъ Господъ ще му прости всичкитъ грѣхове. Но понеже той завѣщава всичко на своитъ, Господъ го пита: „Кой ти дава право да завещавашъ това, което не е твое?“ Свърѣмениятъ свѣтъ, свърѣменията култура сж една лъжа, но ти казвашъ, че ще завещашъ нивитъ си и къщитъ си на едикого си. Нѣмашъ право да ги завещавашъ! Имашъ право да работишъ, а когато умрешъ, ще кажешъ на синоветъ си: „Това е мое имущество, правете съ него каквото искате“. Въ свѣта има само владение, нѣма собственостъ. Собственикъ е само Богъ – земята е негова, а не е наше достояние. А ние се дѣлимъ взаимно, караме се за нея. Ние нѣмаме собственостъ, защото само Богъ е собственикъ. Така стои великата Истина: ние сме работници; дава ни се земя подъ наемъ, за да я работимъ за 10-20 години, слѣдъ което ще я напуснемъ и ще отидемъ при Бога, за да дадемъ отчетъ. Слѣдъ това ще ни се даде друго владение, на друго мѣсто, въ другъ свѣтъ. Казватъ ни, че сме сектанти. Не, ние не сме сектанти, а сме хора, които носятъ Новия Животъ, новитъ принципи. Ние отричаме стария животъ. Какъвто и да е той, ние го отричаме. Защо? Нѣмаме нужда отъ него. Желая това и за всички васъ! Желая го, защото и вие сте наши братя. На първо мѣсто азъ ви считамъ за наши братя, а това, че сте българи, е съвсѣмъ друго нѣщо. Първото нѣщо е, че всички сме братя и имаме единъ умъ, който еднакво мисли. Вашиятъ умъ и моятъ еднакво мислятъ. Вашето сърдце и моето еднакво чувствуватъ. Ако сте болни, ще почувствувате болката така, както и азъ. Ако ви дамъ една задача, ще я рѣшите така, както азъ. Свѣтлината приемаме еднакво. Слѣдователно, ние мислимъ, чувствуваме и дѣйствуваме по еднакъвъ начинъ, а когато дойдемъ до нуждата отъ разбирателство, казвате, че мислимъ различно. Какъ така? – Искаме да се осигуримъ, повечко пари да има-

ме. Въ какво се състои сигурността? Сигурността въ живота се заключава въ това да бъдемъ свързани съ Бога. Това е сигурността – да бъдемъ свързани съ Бога!

Сега, ние всички трѣбва да проповѣдваме смѣло и рѣшително това Учение. То е Божествено. Навсѣкждѣ да го разпрѣснемъ! Нѣкои искатъ да го разпространяватъ чрѣзъ вѣстниците срѣдъ българския народъ. Но азъ ще направя опитъ и ще видя дали онѣзи, които го слушатъ, ще успѣятъ за 10 години да изопачатъ Божията Истина или ще съумѣятъ да я внесатъ между българския народъ. Гърцитѣ казватъ, че българитѣ били много дебелоглави. Че то и гърцитѣ не бѣха съ много тѣнки глави: когато Сократъ имъ проповѣдваше своето учение и тѣхнитѣ глави бѣха тогава много дебели и го отровиха. Азъ бихъ желалъ главата на българина да бжде дебела за злото, а тѣнка за Истината. Азъ мисля, че когато на българина му говорятъ за зло, той трѣбва да има дебела глава. И азъ го похвалѣвамъ за това, че когато попѣтъ му говори, той си прави оглушки и казва: „Не слушай попа какво говори, гледай го какво върши“. Това е философията на българския народъ. Той си има една много здрава философия. Ако гърбѣтъ на българина е останалъ още здравъ, то е благодарение на това, че не слуша своето духовенство. Ако българскиятъ народъ бѣше слушалъ своето духовенство, сега най-малко на 4-5 мѣста въ България щѣше да има огнища на неприязнь къмъ „новата ересъ“.

Французитѣ, слѣдъ като избиха хугенотите, какво получиха? Оттогава насамъ тѣхната държава не се повдига. Римъ, който избѣ християнитѣ, кждѣ е сега? Евреитѣ, които умъртвиха Христа, кждѣ сж сега, кждѣ е тѣхната държава? Нѣма народъ, който да е извършилъ прѣстѣпление съ Божиитѣ избранници и да е спечелилъ нѣщо. Азъ похвалѣвамъ българския народъ, че не слуша духовенството. Той си има една здрава философия, понеже се държи за земята, а тази земя може да ражда само когато дойде Божественото благословение. Българинѣтъ се държи за Бога, а това негово духовенство трѣбва да бжде изразителъ на Мждростѣта, Любовѣта и Истината. Да не мислите, че азъ искамъ да осждамъ духовенството? Не, азъ съмъ

противъ онова духовенство, което не изпълнява Волята Божия; азъ съмъ противъ всички онѣзи лъжи, които се говорятъ въ църквата. Азъ съмъ за Царството Божие и за Неговата Правда. Азъ казвамъ: „Търсетъ първомъ Царството Божие и Любовта, Мждростъта и Истината, които сж дошли въ Царството Божие и всичко ще ви се приложи“.

Сега, ние ви поканваме съ добръ дошли, за да ви угостимъ по братски! Искамъ на търновци да имъ се поразширятъ малко сърдцата. Ако искатъ Търново да остане като градъ, на който името да се запише въ историята, нека приематъ Учението ни. Ако искатъ името му да се заличи отъ историята, нека правятъ каквото си знаятъ. Сега ние ви говоримъ много ясно. Нѣма градъ въ свѣта, който да е прокопсалъ, слѣдъ като е сѣгрѣшилъ противъ Истината. Азъ бихъ желалъ не само търновци, но и духовенството му, и тукашниятъ владика да се свѣстятъ. Миналата година единъ видѣнъ писателъ, минавайки прѣзъ Търново, казалъ за насъ: „Ще ги разпрѣсна азъ тѣхъ!“ Слѣдъ това много писа противъ насъ, но го повикаха горѣ на онзи свѣтъ. Казвамъ, че нѣма да се мине година-двѣ и всички попове ще бждатъ повикани да дадатъ отговоръ. Тѣ ще заминатъ, това да го знаятъ! Нѣма нищо, което да съмъ казалъ и да не се е сбдждало. Кажѣте на българскитѣ владици и свѣщеници, че ако не се поправятъ, всички тѣзи синодални старци ще бждатъ повикани и ще ги питатъ: „Вие ли се намѣрихте да пишете противъ Божията Истина?“ Ще докажемъ, че това е така. Ние никому зло не мислимъ, но не искаме да се прѣпятствува на този народъ. Тѣ държатъ ключоветъ, но ние ще ги вземемъ. Ние не искаме българскиятъ народъ да се спъне въ своето развитие. Ние искаме Свобода за вашитѣ души, Свобода за вашитѣ сърдца и за вашитѣ умове. Ние искаме Свѣтлина и знания да ви се дадатъ, ние искаме Свѣтлина и Сила да ви се дадатъ! Зло ли е това? Нѣма да вземемъ и петъ пари, ние искаме всичко това даромъ да направимъ. Даромъ ще ви го дадемъ и ще кажемъ: „Както даромъ го приехте отъ насъ, така идѣте и даромъ го приложете за вашитѣ братя!“ Между насъ трѣбва да изчезнатъ вече недоразумѣнията. Тѣ могатъ

да изчезнатъ, защото нѣмаме какво да дѣлимъ – земята е наша, свѣтлината е наша, въздухътъ, водата сжщо сж наши и братски ще ги дѣлимъ. Азъ ви се радвамъ, че имате кжщи, че имате жени, дѣца, братя, сестри; радвамъ се на това. И бихъ желалъ да бждете още десетъ пжти по-щастливи, но за да бждете такива, трѣбва да възприемете сегашното Учение. Тогава всички болѣсти ще изчезнатъ въ свѣта и други ще бждатъ отношенията между хората и условията на живота.

Ние проповѣдваме едно Учение не на теория, а на опитъ. Нека дойдатъ онѣзи, които приематъ нашитѣ принципи, и ще ги подложимъ на опитъ. Вие говорите за онзи свѣтъ. Може да ви се отвори пжтътъ за онзи свѣтъ – да отидете и да видите какъвъ е той. Питате дали може да се отиде на онзи свѣтъ. Да, много лесно: ще снемешъ всичкия си багажъ, ще се откажешъ отъ баща си, отъ жена си, отъ дѣцата си, и когато станешъ лѣкъ само тридесетъ и три грама, тогава ще те допуснатъ да се качишъ на влака. Послѣ ще минавашъ и прѣзъ други станции, на всѣка отъ които ще олѣквашъ, и когато станешъ единъ грамъ, ще стигнешъ до вратата на Царството Божие. А когато останешъ безъ всѣкакво тегло, тогава ще влѣзешъ при Бога. Ще запитате какъ е възможно безъ тегло. Именно тогава ще съзнавашъ, че безъ да имашъ тежестъ си човѣкъ; ще почувствуващъ, че цѣлия свѣтъ е твой. Какво означава „тежъкъ човѣкъ“? Тежъкъ човѣкъ е само онзи, който нѣма Истината въ себе си. Ще кажете, че не е дошло врѣме. Дошло е врѣмето! За умния човѣкъ има всѣкога опрѣдѣлено врѣме. Слѣдователно това, за което говоримъ, ние го схващаме като едно положително Учение. Питатъ ме познавамъ ли онзи свѣтъ, виждалъ ли съмъ го. Зная го, азъ живѣя едноврѣменно и въ този, и въ онзи свѣтъ. Нѣма защо да ви разправямъ това-онова, азъ говоря Истината. Питате има ли онзи свѣтъ. Има. Думата „нѣма“ ние друго-яче я разбираме. Ако затворишъ прозореца си и кажешъ, че нѣма свѣтлина, ти си правъ. Да, въ твоята кжща нѣма, но въ другитѣ има. Азъ ще ти докажа, че има свѣтлина, когато отворя прозорцитѣ ти. Ти имашъ единъ методъ за доказване – като затваряшъ прозорцитѣ, а азъ имамъ другъ – като отварямъ прозорцитѣ. Казвашъ, че

нѣма Господь. Слѣдователно, ти си човѣка, който си се научилъ да затваряшъ прозорцитѣ. Азъ казвамъ, че има Господь, слѣдователно съмъ човѣка, който съмъ се научилъ да отварямъ прозорцитѣ. Така разликата между насъ я поставямъ на философска основа: твърдѣнието „нѣма Господь“ означава, че ти имашъ специалностъ само прозорци да затваряшъ. Тогава ще трѣбва да ви-каме другъ, който има специалностъ да отваря прозорци. Когато твърдимъ, че има или нѣма Господь, не мислете, че Той само заради насъ сжществува или не сжществува. Това е само игра на нашитѣ мисли. Дали сжществува или не сжществува Господь, това не зависи отъ нашитѣ философски възгледи. Всичко, което сжществува въ свѣта, е най-силното доказателство, че Той е. Въ това Богъ най-ясно се проявява и нѣма защо ние да доказваме дали Той сжществува или не.

Сега, нашето желание е, когато питате има ли Господь или не, азъ да дойда и да отворя кепенцитѣ на вашитѣ прозорци. Сега има ли Господь? – Има. Ще отворя резетата на вашитѣ очи: има ли Господь? – Има. Добрѣ, радвайте се на този Господь, когото виждате! Сжщо така, ако вашето сърдце е студено, ще отворя и неговитѣ кепенци. Какво чувствувате? – Топлина. Добрѣ, можете ли да стотвите яденето си? – Можемъ. Стотвѣте, яжте и благодарете на този Господь, който ви е пратилъ тази топлина! Това е приложението на Новото Учение, на Божественото Учение. Ще живѣемъ въ Мждростѣта, ще живѣемъ въ Истината, ще се разбираме, ще слизаме и ще се качваме на онзи свѣтъ, ще пѣемъ и ще изучаваме това, което Богъ е създалъ. Всички ще славимъ и ще пѣемъ Богу! Ще Му пѣемъ, въпрѣки че българина много мжно можешъ да го накарашъ да пѣе. За да се научи да пѣе, трѣбва да му тегли половинъ килце вино, иначе той не може. Хората се чудятъ какъ ние безъ вино пѣемъ. И ние съ вино пѣемъ; виждате ли ги – тѣ пѣятъ съ шесть годишно вино. Шестъ годишно вино наричаме топлата вода. Когато пиятъ топла вода, тѣ сж прѣдпазени отъ всичко. Нѣкои отъ тѣхъ не сж пили топла вода, малко сж пристѣпили – пили сж едно годишно вино – студена вода, затова нѣкои сж трѣскави. Шестъ годишно вино трѣбва! Кждѣто сме ходили съ него, никой не се е разболѣвалъ; кждѣ-

то сме бивали безъ него, разболѣвали сж се мнозина. Сега, ще ви приведа едно сравнение: кждѣто влѣзе Любовьта, тамъ тя се прѣврѣща въ най-хубавото вино. Това е вѣрно и буквално, и прѣносно: най-старото вино е тя! Въ което сърдце влѣзе тази Любовь, то заиграва и запѣва.

Азъ желая всички ние да пѣемъ и да славимъ Бога и да благодаримъ за Живота, който ни е далъ! Сега, азъ ви привѣтствувамъ като добрѣ дошли! Идете и опитайте това Учение. Не казвамъ сега да го приемете. Подложете го на опитъ. Направете единъ, два и повече опити. Ако слѣдъ 99 опита пакъ не вѣрвате и се съмнявате, ние ще ви покажемъ Пжтя. Единъ човѣкъ, който направи 99 сполучливи опити и не вѣрва, съ него е свѣршено. На стотния пжть трѣбва да влѣзешъ и да служишъ на Господа. Ще кажешъ: „Има Единъ Господъ, на Когото трѣбва да служа!“ Кой е този Господъ? Той е Господъ на Духа. Духътъ е свръзка съ Любовьта. Любовьта създава Мждростъта и Истината. Това сж велики принципи. Ние ще живѣемъ съобразно тѣхъ и ще имаме Миръ и Радостъ.

Сега, азъ бихъ желалъ днесъ, когато сложимъ нашата скромна трапеза, да ви привѣтствувамъ въ името на своята Любовь, да си похапнете сладичко, та това ядене, съ което ви нахранимъ, да ви държи топличко цѣла година. Въ умоветъ ви да блика Свѣтлина, въ сърдцата ви – Любовь, а душитъ ви така да се разтворятъ, че да кажете: „Много сме доволни, че ни дадохтъ този обѣдъ!“

Левъ Толстой (1828-1910) – руски писателъ и мислителъ, родоначалникъ на движението толстоизъмъ, въ основата на което е залѣгнала идѣята за несъпротивление на злото. Авторъ на романитъ „Война и миръ“, „Ана Каренина“, „Възкресение“ и др.

Св. Йоанъ Кронщадски (1829-1908) – единъ отъ най-извѣстнитъ свѣщеници въ Руската православна църква, канонизиранъ прѣзъ 1990 год. Извѣршва всѣкидневно въ различни храмове Божествената литургия, като смѣта, че по този начинъ се осществява Великото таинство на идването на Божията Любовь въ човѣка. Не-

говитѣ молитви за болни прѣдизвикватъ чудодѣйни изцѣления. По негово врѣме възниква секта, нарѣчена йоанити, въ която сж събрани хора, които събиратъ чрѣзъ измама дарения въ името на отецъ Йоанъ и срѣщу които той се противопоставя.

Сократъ (470-399 г. пр. Хр.) – древногрѣцки философъ, създавалъ новъ клонъ въ философията, отнасящъ се до морала, нарѣченъ етика (на грѣцки етика означава характерното за отдѣлния човѣкъ, това, което го отличава отъ другитѣ и му придава индивидуални черти). Противопоставя се на софиститѣ, които, противно на него, смѣтатъ, че нѣма Абсолютна Истина, и спорѣдъ които всѣка тѣза може да се докаже чрѣзъ логически сжждения. Затова срѣщу Сократъ е образуванъ процесъ и той е осжденъ на смъртъ чрѣзъ отравѣне. Философѣтъ самъ изпива чашата съ отровата.

Хугеноти – така сж наричани въ годинитѣ на Реформацията (16-17 вѣкъ) френскитѣ протестанти, чиято вѣра е била силно повлияна отъ идеитѣ на Жанъ Калвинъ. Въ католическа Франция тѣ сж прѣслѣдвани, най-вече по врѣмето на Луи XIV, което е станало причина за изселването на надъ 250 хиляди хугеноти въ съседни на Франция протестантски държави. Съ избиването на надъ 3,000 души отъ тѣхъ въ Парижъ прѣзъ 1572 год. се свързва т.нар. Вартоломѣева нощъ.

Изтълкувай ни тази притча.

Съборна Бесѣда отъ Учителѣтъ държана
на 26 Августъ 1922 година Сжбота въ 4 ¹/₂ часа
слѣдъ обѣдъ въ градъ Търново.

Въ началото ще имаме едно упражнение по пѣние. (Учителѣтъ пѣе самъ: „Бла-го-славяй, ду-ше мо-я, Гос-по-да! Бла-го-славяй и не заб-ра-вляй!“.)

Всички не могатъ да схванатъ мелодията, но това да не ви плаши. Това е новото пѣние – ние съчетаваме, композираме. Музиката идва отгорѣ, но докато се схване... (Пѣсенъта се изпълнява съ движение на ржцетѣ около главата.) Има малко дисхармония, но ние ще я изправимъ. (Ржцѣтѣ се движатъ, символизирайки летене.) Когато движението дойде въ хармония съ му-

зиката и движението продължи единъ часъ, всички вие ще хвъркнете, нѣма да остане нито единъ нетониранъ. Запримѣръ, идва нѣкой неразположенъ и ние веднага започваме съ тѣзи движения; тогава всички ще се настроятъ добръ. Това сж окултни упражнения за тонирание. Сега изпѣйте „Firfürfen“ на двѣ половини. Тѣзи думи упражняватъ отлично влияние. Сега изпѣйте „Благославяй“ съвсѣмъ лѣко съ движения. Това значи човѣкъ да знае силата на движението, да отмѣрва всѣки жестъ. Ние ще направимъ опитъ съ тѣзи пѣсни и нѣкой пжтъ ще влѣземъ въ връзка съ разумнитѣ, живи Сили на Природата. Има пѣсни, чрѣзъ които може да се укроти една тѣлпа, и не само, че хората въ нея ще се укротятъ, но и ще започнатъ да движатъ ржцетѣ си и да пѣятъ. Движенията увличатъ, но затова се изисква ка-лена, диамантена воля. Ако човѣкъ се уплаши, не може да пѣе. Само смѣлиятъ, решителниятъ може да пѣе, а на страхливиятъ му се затѣква гърлото.

Ето една пчела кацна на ржката ми, а послѣ на окото ми. Тази пчела казва „Ако твоята воля е диамантена и окото ти е чисто, всичко може да стане. Но ако волята ти не е диамантена и окото ти не е чисто, нищо не става“.

Сега изпѣйте „Пѣсенъта на гласнитѣ букви“. Какво липсва на тази пѣсенъ? Ритъмътъ ѝ не е правиленъ. Изпѣйте сега „Благословенъ Господа Богъ нашъ“.

Сега ще взема 15 стихъ отъ 15 глава отъ Евангелието на Матфея: „Отговори Петръ и рече му: Истѣлкувай ни тѣзи притчѣ“.

Музиката, това е неразбрана притча, която трѣбва да се истѣлкува. И само онзи, който добръ знае да пѣе, може да я истѣлкува. И ще забѣлѣжите, че всички нѣщастия въ сегашния общественъ животъ произтичатъ все отъ нашитѣ думи, отъ нашия гласъ. Ако, запримѣръ, произнесемъ нѣкоя дума малко натѣртено, малко остро, ако гласа ни е малко дисхармониченъ, веднага неговия тонъ ще произведе съотвѣтствующа вибрация. Затова първото изискване къмъ единъ окултенъ ученикъ е да знае да пѣе. Не може ли да пѣе, той не може да говори правилно, защото краснорѣчивия говоръ е музика. Има нѣкои хора, които четатъ както свѣщеницитѣ въ църквата. Това е грѣцко четене, при което всичко е на една линия, нѣма сли-

зане и качване, всичко върви въ една плоскостъ. На такива казватъ: „Какво четешъ като отчаянъ попъ?“ Българинътъ разбира, когато се движигъ въ една плоскостъ, въ която нѣма никаква музика. Всѣка дума има особена интонация. Всѣка дума трѣбва да се произнася по този музикаленъ законъ. Запримѣръ, когато произнасяте думата „обичамъ“, кждѣ трѣбва да се постави ударението, въ началото ли, въ края ли, или въ срѣдата? Колко слога има думата? – Три. Кждѣ трѣбва да поставимъ ударението? „Обичамъ“ или „обичамъ“? Въ тригълникъ ли, или по една крива линия? По една крива линия. Обичамъ, обичамъ, чиу, чиу, чиу, чиу. Когато птиченцето чурулика „чиу, чиу“, то казва: „Обичамъ, обичамъ“. За да произнесешъ една дума, която прѣдставя сила, за да я изкажешъ, твоятъ умъ трѣбва да вземе участие при създаване на нейната форма. Твоята воля трѣбва да вземе участие при впрѣгането на ума да мисли, и твоето сърдце трѣбва да вземе участие въ съдържанието на тази дума. Слѣдователно трѣбва да се извърши тройно движение въ противоположни посоки, движения въ тѣзи три свѣта. Ако ти пѣшъ една любовна пѣсенъ въ мажоренъ или въ миноренъ тонъ, какъвъ ще бжде ефектътъ на пѣнието? Минорниятъ тонъ ще показва, че си изгубилъ любовта, която си ималъ. Казвашъ: „Изгубихъ те, не знаехъ какъ да те цѣня“. Това означава, че постигашъ дълбочина, когато търсишъ любовта долу. Когато я намѣришъ, влизашъ въ мажорна гама и веднага възлизашъ нагорѣ. И тѣй, всички минорни гами показватъ, че сме изгубили нѣщо, и посочватъ начина, по който трѣбва да го намѣримъ. А мажорнитѣ гами показватъ, че сме намѣрили това, което сме изгубили.

Въ днешната музика много елементи липсватъ; запримѣръ, въ нея постоянно се смѣнятъ гамитѣ. Въ всички оперетки азъ виждамъ постоянни рушения и творения; въ даденъ моментъ композитора съгражда, а въ другъ – разрушава. Това явление навежда на мисълта, че каквато е културата, такава е и музиката. Музиканта въ даденъ моментъ бива обхванатъ отъ силна страсть, написва нѣщо, слѣдъ което стига до едно отчаяние и разрушава написаното, послѣ пакъ го съгражда. И така нѣма завършена цѣлъ

въ музиката, отъ единия ѝ край сж налице разрушения и съграждания, а въ другия, се завършва съ разрушение. Такава е съврѣменната музика, новата музика, не класическата. Обаче окултната музика и окултното пѣние се различаватъ отъ нея. И тѣ започватъ съ единъ моментъ на разрушение и чистене, но слѣдъ това съграждатъ и никога не рушатъ. Първоначално рушатъ, послѣ съграждатъ, а съградятъ ли веднажъ, тѣ оставатъ цѣлостни, за да цвѣнатъ. Въ музиката има животъ. Окултната музика чрѣзъ една пѣсенъ може да трансформира най-лошитѣ настроения, въ отчаяния човѣкъ може да възбуди едно прѣкрасно чувство и да му даде импулсъ за възвишенъ и благороденъ животъ.

Трѣбва не само да имашъ стрѣмежъ, но да прилагашъ и да работишъ. Най-възвишеното чувство, най-възвишеното състояние на музиката, това е Любовта. Да любишъ означава да пѣешъ. И всички, които залюбватъ, започватъ да пѣятъ. Даже и волѣтъ, когато започне да люби, той мучи. Нѣма животно, което да не изразява нѣкакъвъ гласъ. Жабитѣ, които сж толкова студенокрѣвни, когато дойде пролѣтъ, започватъ да крѣкатъ, не млжкватъ. Това е тѣхната пѣсенъ, и щомъ прѣмине любовта, тѣ пакъ замлжкватъ. Жабата е емблема на крайниятъ материализъмъ. Слѣдователно, щомъ започнешъ да мислишъ за кжщи, щомъ започнешъ да се осигурявашъ, ти забравяшъ пѣнието и казвашъ: „Музиката е послѣдна работа“. Започвашъ да чувашъ дрѣнкането на паритѣ, а тази музика е еднообразна. Въ сегашнитѣ банкноти дори и музика нѣма, а само шумолене. Това материалистическо настроение измжчва мозъка; щомъ се убие музиката, изгубва се смисъла на живота. И първото условие, за да придадемъ смисълъ на живота, е да възстановимъ музиката. Единственото изкуство, което спасѣва хората, е музиката, но не площадното пѣене. Въ старитѣ пѣсни има мотивъ, но пѣнието не идва, а въ новитѣ пѣсни мелодията не всѣкога съответства на текста. Запримѣръ, въ пѣсенъта „Цвѣте мило, цвѣте красно“ или въ евангелскитѣ пѣсни мелодията не съответства на съдържанието. На всѣка една пѣсенъ спорѣдъ съдържанието трѣбва да ѝ се даде съответствуваща мелодия, въ това е силата на пѣнието.

Великитѣ творци на музиката, класическитѣ творци сж разбирали това изкуство по-отблизо.

Сега, всѣки единѣ отѣ васѣ може да пѣе и трѣбва да се стрѣмиме да пѣете. У българитѣ има обичай докато момата е млада, всички да я подканятѣ да пѣе, но щомѣ се ожени, ѣ казватѣ: „Не ти трѣбва пѣние“. Дори когато нѣкоя стара жена започне да пѣе, я питатѣ: „Какво си се разпяла, да не мислишѣ да се женишѣ?“ Българина свързва пѣнието сѣ женидбата и затова въ трѣзво състояние не пѣе, срамѣ го е. Той трѣбва да си срѣбне половинѣ килце ракийка, тогава се отваря и започва да пѣе. Ако пѣешѣ безѣ да пиешѣ, българинѣтѣ се чуди какѣ можешѣ за нищо и никакво да вършишѣ това. Такова разбиране е извращение. Именно въ трѣзво състояние трѣбва човѣкѣ да пѣе! Въ това отношение пѣнието и свиренето могатѣ да се употрѣбятѣ като единѣ видѣ облагородѣване. Майката е тази, която може да създаде музиката у дѣтетото. Когато е брѣменна, тя постоянно трѣбва да пѣе, а майка, която е мѣлчалива по време на брѣменността, прави голѣма пакостѣ на своето дѣте. И духоветѣ, които населѣватѣ низшитѣ нива на астралния свѣтѣ, създаватѣ прѣчки срѣщу музиката, защото знаятѣ, че тя поражда нѣщо хубаво. Свири ли и пѣе ли човѣкѣ, той въ лошѣ пѣтѣ не е трѣгналѣ. Но ако затворите пѣтѣ на музиката, ако отстраните музикалния центърѣ на човѣка, той може да направи всѣкакво прѣстѣпление. И обратното е вѣрно: статистиката показва, че между пѣвцитѣ и музикантитѣ убийци нѣма. Тѣ може да пиянствуватѣ, но убийци между тѣхѣ нѣма.

И тѣй, всички отѣ васѣ, които иматѣ хубави гласове, млади и стари, ще пѣете! Музиката може да се употрѣби дори противѣ болѣститѣ. Ако единѣ боленѣ може да пѣе, лесно ще се излѣкува, ако има трѣска и може да пѣе, лесно се лѣкува, а ако не може да пѣе, мѣчно се лѣкува. Накарайте болния да пѣе, нищо повече! Новата музика дава едно настроение, единѣ подемѣ, болниятѣ се намагнитизирва. Безѣ пѣние хората се демагнитизиратѣ. Когато една армия отива на бойното поле, всички пѣятѣ, но когато отстѣпва, войницитѣ ѣ не пѣятѣ, а казватѣ: „Бѣгайте!“ Щомѣ хората прѣстанатѣ да пѣятѣ, тѣ правятѣ отстѣп-

ление. Спрете тѣзи хора, накарайте ги да пѣятъ и тѣ веднага ще се окуражатъ. И така, не забравяйте да пѣете! Знайте, че за да тонирате душата си, трѣбва да пѣете. Най-първо започни мислено, т.е. мисли за музиката! Днесъ пѣй малко, утрѣ пѣй, а вечеръ, като сѣднешъ, кажи „Моятъ гласъ ще бжде добъръ“. Пѣй, пѣй, пѣй, докато тази музика събуди душата ти! Събуди ли се душата ти, ще дойде мисълта. Ако пъкъ можешъ да си направишъ своя пѣсенъ, направи! Единъ отъ най-добритѣ методи за прѣмахване на скуката е музиката. Имашъ скука, мжчи те нѣщо – пѣй, не бой се! И когато четете псалмитѣ, ще намѣрите пѣние; въ тѣхъ има хваление на Бога, всички тѣ ставатъ на пѣсни. И всички религиозни обреди въ старо врѣме сж се извършвали все съ пѣсни. Да прѣдположимъ, че имате едно неразположение на духа; вземете първата буква „а“ и пѣйте. Послѣ изпълнете „о, у, ху, ху, хуу“. Когато пѣете по този начинъ, нѣкои ще кажатъ: „На този човѣкъ му е мръднала дѣската“. Не, прѣди ви е била мръднала дѣската, а сега ще се намѣсти! „А“ означава съзнание на интелѣкта, „О“ показва, че животътъ трѣбва да се движи въ кръгъ. „У“ е обѣрнатиятъ съ главата надолу човѣкъ; когато се обѣрне въ музикално отношение надолу, човѣкъ започва да мисли. Когато пѣешъ, добивашъ едно приятно настроение. Взemi една дума, която обичашъ, но дума, която да има два или три слога гласни. Напримѣръ, не започвайте съ думата „милосърдие“, а съ такава, която започва съ буквитѣ „А“, „Б“, „В“, „Г“, „Д“, „Е“, „И“. Запримѣръ, вземетѣ думата „домъ“. Можете ли да изпълните една пѣсенъ съ думата „домъ“? „Домъ, домъ, домъ“, т.е. ще бждете вѣсели, защото домътъ е мѣсто на веселие. (Учителя пѣе „Въ заритѣ на живота“ нѣколко пѣти.) Това е окултно упражнение.

Сега, колкото схванахте отъ мелодията, печалбата е ваша.

**Какво ще срѣщне
ученикътъ на пѣтя
Правила и мѣрки за избѣгване на
всички погрѣшки**

Съборна Бесѣда отъ Учителѣтъ държана
на 27 Августъ 1922 година Недѣля въ 6 часа
сутринѣта въ градъ Търново.

Ще ви прочита 14 глава отъ Йоанна.

Да ся не смущава сърдце-то ви: вѣрувайте въ Бога, и въ мене вѣрувайте. 2 Въ домъ-тъ на Отца моего много жилища има: ако да не бѣ така, азъ бѣхъ ви казалъ. Отхождамъ да ви приготвиж мѣсто. 3 И когато отидж и ви приготвиж мѣсто, ще дойда пакъ, и ще ви земж при себе си; щото дѣто съмъ азъ, да бждете и ви. 4 И кждѣ отивамъ азъ ви знаете, и пѣть-тъ знаете. 5 Казува му ѳома: Господи, не знаемъ кждѣ отхождашь; и какъ можемъ да знаемъ пѣть-тъ? 6 Казува му Исусъ: Азъ съмъ пѣть-тъ, и истина-та и животъ-тъ; никой не отива при Отца, тѣкмо чрѣзъ мене. 7 Ако бѣхте познавали мене, познавали бѣхте и Отца ми; и отъ нѣинѣ познавате го, и видѣхте го. 8 Казува му Филиппъ: Господи, покажи ни Отца, и доста ни е. 9 Казува му Исусъ: Толкози врѣме съмъ съ васъ, и не си ли мя позналъ, Филиппе? Който е видѣлъ мене, видѣлъ е Отца; и какъ казувашъ ти: Покажи ни Отца? 10 Не вѣрувашъ ли че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене? Думи-тъ които азъ ви говориж, отъ себе си гѣи не говориж; но Отецъ който прѣбждва въ мене, дѣлата той прави. 11 Вѣрувайте ми че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене; ако ли не, вѣрувайте ми за тия дѣла. 12 Истинж, истинж ви казувамъ: който вѣрува въ мене, дѣла-та които правиж азъ, и той ще гѣи прави; и по-голѣми отъ тѣхъ ще прави; защото азъ отхождамъ при Отца си. 13 И каквото попросите въ мое име, ще го направиж; за да ся прослави Отецъ въ Сѣна. 14 Ако попросите нѣщо въ мое име, азъ ще го направиж. 15 Ако имате любовь къмъ мене, упазѣте мои-тъ заповѣди. 16 И азъ ще умолиж Отца, и ще ви даде другъ Утѣшителъ, да прѣбжде съ васъ во вѣки, 17 Духъ-тъ на истинж-тж, когото свѣтъ-тъ не може да приеме; защото го не види, нито го познава; а ви го познава-

те, защото прѣбждва съ васъ, и въ васъ ще бжде. 18 Нѣма да въі оставя сираци: ще дойдж при васъ. 19 Още малко, и свѣтъ-тъ вече нѣма да мя вижда; а въі мя видите: защото азъ съмъ живъ, и въі ще бждете живи. 20 Въ онзи день въі ще познаете че азъ съмъ въ Отца си, и въі въ мене, и азъ въ васъ. 21 Който има мои-тъ заповѣди и ги държи, той е що мя люби; а който мя люби, възлюбенъ ще бжде отъ Отца ми; и азъ ще го възлюбѣж, и ще явиж себе си нему.

22 Казува му Іуда (не Искаріотскій): Господи, що е това дѣто ще явишъ себе си намъ а не на свѣтъ-тъ? 23 Отговори Іисусъ и рече му: Който люби мене, ще упаци мое-то слово; и Отецъ ми ще го възлюби, и ще дойдемъ при него, и ще направимъ жилище у него. 24 Който не люби мене, мои-тъ словеса не държи; и слово-то което слушате не е мое, но на Отца който мя е проводилъ.

25 Това ви исказахъ, доклѣ съмъ още съ васъ. 26 А Утѣшителтъ, Духъ Свѣтій, когото Отецъ ще ви про-води въ мое име, той ще въі научи всичко, и ще ви напомни всичко що ви съмъ реклъ. 27 Миръ ви оставямъ: моя-тъ миръ ви давамъ; азъ не ви давамъ както свѣтъ-тъ дава: да ся не смущава сърдце-то ви, нито да ся устрашава. 28 Чухте, че азъ ви рѣкохъ: Отивамъ си, и ще дойдж при васъ. Ако мя любѣхте, възрадували ся бѣхте за това що рѣкохъ: Отхождамъ при Отца; защото Отецъ мой е по голѣмъ отъ мене. 29 И сега ви рѣкохъ прѣди да бжде; че когато ся сбжде да повѣру-вате. 30 Отъ сега съ васъ нѣма много да говорѣж; защото иде князь-тъ на тойзи свѣтъ, и той нѣма нищо въ мене; 31 Но за да познае свѣтъ-тъ, че азъ любѣж Отца, и както ми е Отецъ заповѣдалъ така правѣж. Станѣте да отидемъ отъ тука.

Тази глава ще я приложите къмъ днешния нарядъ, да се чете цѣлата година.

Ще ви дамъ сега нѣкои вжтрешни обяснения за живота на ученика. Който и да е ученикъ, отъ каквото и да е положение, отъ каквото поле и да е, каквито знаня и да има, дали е той простъ, или ученъ, когато влѣзе въ пжтя на ученичеството, въ окултната наука, всѣкога се повдига една вжтрѣшна борба, а борбата е едно вжтрѣшно съпротивление. Нѣма да ви обяснявамъ защо става това съпротивление. То е тѣй естествено,

както тренътъ, който се движи, срѣща съпротива. Колкото по-бързо се движи, толкова по-големо е и съпротивлението. Както параходътъ, който се движи, срѣща съпротивление, но и той трѣбва да го побѣди. Законътъ е такъвъ. Съпротивлението именно показва, че вие сте въ пжтя, значи движите се. Ако нѣма съпротивление, значи стоите на едно мѣсто. Слѣдователно всички изпитания, изкушения, които могатъ да дойдатъ въ живота ви, признаватъ, че вие се движите. Сега, тия съпротивления сж отъ различенъ характеръ.

Най-първо ще се яви въ ума ви едно съмнѣние дали вие сте на правия пжтъ, дали този пжтъ е пжтътъ, по който сте трѣгнали, или има другъ пжтъ нѣкой. Дотогава може да не сте мислили по този въпросъ никога, но щомъ влѣзетъ въ този пжтъ, ще започнете да мислите дали този е пжтътъ или не. Слѣдъ това, като рѣшите, че този е пжтътъ, ще се роди друга една мисълъ: дали този е най-краткиятъ пжтъ или не. Като разрѣшите този въпросъ, ще се роди другъ: дали ще можете да изходите, да извървите този пжтъ, или ще се спрете. Слѣдъ като рѣшите, че сте намѣрили този пжтъ, че той е най-добриятъ пжтъ, ще ви дойде слѣдното желание: "Е, като сме на пжтя, чакай да си останемъ малко, тѣй да се поразположимъ малко" - и може да заспите. Това сж редъ изкушения. Който е трѣгналъ по пжтя, не му се позволѣва да спи. На ученика не му се позволѣва да спи на пжтя. Добрѣ ще схванете това, а не буквално. Ще кажете: "Безъ спане не може." Може, разбира се. Безъ спане, то подразбира да е будно съзнанието. Мислите ли, че животътъ на спането е необятенъ животъ? - Не. При тия условия, при които сега живѣемъ, спане има за земята, но въ пжтя, по който върви човѣкъ, той не трѣбва да спи. Тамъ напримѣръ спане се нарича, ако твоятъ умъ се отвлѣче назадъ, спомнишъ си твоео минало, богатата, които си прѣживѣлъ, и се поражда едно желание у тебъ пакъ да заспишъ. Туй е едно заспиване. Прѣживѣете вашето минало, то е заспиване. Вие ще ми кажете: "Какво лошо има въ това, човѣкъ да прѣживѣе своето минало?" - Нѣма лошо, но и нищо ново нѣма да научи. Прѣдставете си, че нѣкога, слѣдъ като сте свършили университетъ, пожелаете да прѣживѣете нѣкой денъ отъ своето дѣтинство. Взимете буквара и го четете отна-

чало. Четете го единъ-два-три пжти. Питамъ: Какво разбирате отъ това, когато въ туй врѣме може да четете нѣкоя съдържателна книга, а вие ще четете букварь. Ще кажете: "Едно врѣме тѣй четохъ азъ буквара." Оставете вашия букварь въ наслѣдство, да го четатъ другитѣ и когато тѣ го четатъ, вие се радвайте. На васъ старъ букварь не ви трѣбва. И когато нѣкой човѣкъ прѣживява своето минало, то е губене на врѣме въ какъвто и да е смисълъ.

Послѣ има друга една опасностъ за ученика. Когато единъ ученикъ влѣзе въ този пжтъ, у него се заражда желание, дѣ когото срѣщне отъ своитѣ другари ученици, да ги подпитва какъ е разбралъ другаря си, какво е разбралъ отъ учението и т.н. Той не се заема самъ да чете, ами почва да запитва другаритѣ си. Туй е друго изкушение. Ще кажешъ: "Върви си на мѣстото, но не смущавай!"

Ще дойде четвърто изкушение, ще кажешъ: "Ето хора, които не ме разбиратъ, които не ми помагатъ." Въ пжтя самъ ще си помагашъ, нѣма да търсишъ помощъ отъ никого. Ако ти не си здравъ, ако твоятъ грѣбъ не е здравъ, нѣма да трѣгнешъ на пжтъ, здравъ трѣбва да бждешъ! Ако си ученикъ, ще вземешъ най-труднитѣ задачи, могатъ да минатъ 1-2-10 години, докато ги рѣшишъ. Постоянство трѣбва - ще рѣшишъ задачитѣ! Ако не можешъ да ги рѣшишъ, единственото нѣщо, което се позволѣва, то е да повикашъ отъ дълбоко на душата своя Учителъ, и Богъ ще ти помогне. А вие почвате единъ другъ да се учите. Ще изкривите Божието Слово, кой кого ще учи? Никой никого нѣма да учи. Тукъ се изисква търпѣние, мълчание, разсуждение. Имате нѣкой неджгъ. Въ пжтя, въ който влизате, не се позволѣва на никого да има неджгъ. Не се позволѣва! Безъ неджзи ще се влиза въ пжтя. Щомъ имашъ една слабостъ, тя ще тѣ спъне. Одма на своята слабостъ! Послѣ, не считайте, че тѣзи неджзи, които иматъ, сж важни. Когато влѣзе ученикътъ въ училището, ще му спомнятъ неговото минало, ще го убѣждаватъ, че това е негово и много пжти въ него се явява едно противорѣчие. Не, вие ще отказвате това, може нѣкой пжтъ да ви дойде мисълта, че не е врѣме, или ще кажешъ: "Азъ имахъ такава една слабостъ едно врѣме." Туй е едно внушение и щомъ го приеме-

шъ, ще се спънешъ. Ще кажешъ: "Едно врѣме бѣше тѣй, но сега не е тѣй." Азъ поддържамъ сегашното врѣме. Сега, ако вашата дреха е чиста и дойде нѣкой и те оцапа, тази нечистотия ваша ли е? Тогава дойде другъ и ще ви каже, изкушението е слѣдното: "Защо се оцапа?" Ще дойде втори и той ще ти каже, изкушението е слѣдното: "Защо се оцапа? Не знаешъ ли, че не се позволѣва тукъ оцапани хора, излѣзъ вънъ отъ пѣтя, да се очистишъ!" Пѣкъ ти като излѣзешъ, ще се спънешъ. Туй очистване е фиктивно, ще вървимъ по пѣтя напрѣдъ, нѣма да се спирашъ да чистишъ петната на другитѣ. Ще кажешъ: "Който ме е оцапалъ, той да ме чисти." Туй е отговорътъ на ученицитѣ. А вие ще се спирате на пѣтя да се чистите. Тукъ ще се спрете, тамъ ще се спрете и тогава пѣтятъ ще остане неизходенъ. Право на цѣлѣта! Нищо повече! Ще вложите любовта като законъ и ще ходите по всички нейни правила. Сега ясно ли е това? Нали?

Послѣ, въ пѣтя не се позволѣва да се разправятъ отрицателни нѣща. Ако съмъ въ едно приятно настроение, мисля за Бога, за вѣчния животъ, а ще, изведнѣжъ дойде нѣкой да ми разправя небивалици. Нѣкой братъ ще дойде, ще каже: "Знаешъ ли какво ново се случи въ нашето братство?" - "Е, какво?" - "Опекли едно яйце и го изяли, а въ нашето братство е забранено да се ядатъ печени яйца. Ами че трѣбваше ли тѣй да се постѣпи?" "И започватъ за печеното яйце. Вие сте прѣстѣпили закона. За никакви печени яйца нѣма да говорите. Който е опекаръ на яйцето и го е изялъ, то е негова работа, не е ваша работа. Що ви влиза въ работа да разправяте за това печено яйце? Това сж изкушенията на ученицитѣ. Може прѣзъ тази година да ви прѣдставятъ нѣкои печени яйца - внимавайте. Вие ще мислите за любовта, за нейното приложение.

Послѣ, прѣзъ тази година ще имате нѣкои други изкушения. Тѣ сж слѣднитѣ: "Ти като си трѣгналъ въ този пѣтъ, ти обмисли ли тази работа? Ами че ти имашъ мжжъ, жена, дѣца, обществено положение, уреди си живота, още не му е врѣмето, почакай още най-малко една година, слѣдващата година ти ще се приготвишъ по-добрѣ." А слѣдващата година никога нѣма да

дойде. Послѣ: "Ти си младѣ, ти си това-онова." Ти ще трѣгнешѣ и ще вървишѣ по пѣтя. Младѣ ли си, старѣ ли си, по пѣтя ще вървишѣ, ако искашѣ да се не спѣвашѣ.

Душата ви ще бѣде погълната съ Божествената Любов! И може тогава на физическия свѣтъ да вършитѣ каквото искате, нѣма да се спѣнете. Но ако въ душата си вие не сте разрѣшили единѣ отѣ важнитѣ въпроси, на всѣка стѣпка ще се спѣвате. Мислишѣ ли за примѣръ, че ако хванешѣ нѣкой и го затворишѣ въ затвора, че си затворилѣ и душата му. - Не.

Напримѣръ нѣкои иматѣ желание, че еди-кой си братѣ да бѣде и той съ насѣ въ пѣтя. Въ пѣтя си трѣгналѣ, ти не мисли за никого. Ти върви по пѣтя и не мисли за никого, дали сѣ въ пѣтя или не. Не се спирай, да ги канишѣ. И не се връщай въ кѣщи, да кажешѣ: "Мжѣ ми остана въ кѣщи, дѣцата ми, чакай да се върна, да ги поканя." Не се връщай назадѣ. Щото този законѣ, ако вие мислите, че имате дѣца въ свѣта, правите едно отѣ голѣмитѣ заблуждения. Никоя душа не може да бѣде твое дѣте, тя си е душа. Ще каже нѣкоя майка: "Азѣ имамѣ едно дѣте." - Че като имашѣ дѣте, какво си спечелила? - "Азѣ имамѣ синѣ." - Какво си спечелила отѣ твоя синѣ? - "Той ще ме гледа на стари години." - Другото заблуждение. Ако тебѣ Господѣ не те гледа, че синѣ ти ще те гледа! И най-послѣ ще разрешишѣ въпроса, ти какво си, и ще кажешѣ ти въ душата си: "Азѣ съмѣ му майка." - Другото заблуждение. Никаква майка не си ти. Нито пѣкъ той ти е синѣ. Ама просто вие на земята си припомняте отношенията, които вие имате къмѣ Бога. Значи, като кажешѣ, че той ти е синѣ, то значи: "Моитѣ отношения къмѣ Бога сѣ синовни." И като кажешѣ: "Азѣ съмѣ майка", подразбира Божествения Духѣ, Който тѣ е родилѣ. Туй сѣ отношения къмѣ Бога, а не къмѣ хората. Тѣй трѣбва да мисли ученикѣтъ, за да може да върви. Каже нѣкой: "Азѣ оставихѣ баща си." Кѣдѣ е баща ти? Ти Баща си още не си намѣрилѣ. Баща ти не е на земята. И братя-та ти не сѣ на земята. Е, питамѣ тогава, ако твоятѣ братѣ слѣдѣ десетѣ години умрѣ, тогава дѣ отидѣ братѣ ти?

Нѣма да се спѣвате, смѣло и рѣшително ще вървите по пѣтя. Сега азъ говоря на онѣзи отъ васъ, на които съзнанието е пробудено, нѣма да се спѣвате. Ще дойдатъ спѣнки, но тѣзи спѣнки нѣма да ви спѣнатъ, ако вие сами не се спѣватъ. Сега, разбира се, мнозина прѣдставятъ този пѣть на ученичеството за много труденъ. Той не е лесенъ, но не е и толкова труденъ, както нѣкои го прѣдставятъ. Защо не е много тежъкъ? Христосъ казва: "Вземете Моето иго, защото е лѣко." А игото на свѣта е много по-тежко. Пѣтьтъ на свѣта е много по-тежъкъ, тамъ хората на свѣта какви ли не страдания иматъ, за да подобрѣтъ своето положение, и пакъ го изгубватъ. Ако е за страдания, свѣтътъ познава много по-голѣми страдания, има хора, които страдатъ много повече. Нѣкой влѣзе да краде, теглятъ му единъ куршумъ, свѣрши се, осакатѣе, счупятъ му крака, а които сж въ истината, казватъ: "Ако ми стане нѣщо?" - Ако си въ пѣтя, мислишъ ли, че нѣма да ти стане нѣщо? Пакъ ще ти стане. Тогава и лѣкъ е този пѣть, и приятенъ.

Сега, въ тази 14 глава тѣ сж мжчноти, които ще се родятъ: "Този ли е Христосъ, другъ ли е? Вѣнъ ли е, или вжтрѣ?" Никждѣ нѣма да Го търсите. Любовта, това е Христосъ! Имате ли любовта, това е Христосъ, нѣмате ли любовта, нѣма Го Христосъ. Кардинално тѣй е рѣшенъ въпросътъ. Дѣ е Той? Въ България, въ Германия, дѣ ще Го търсишъ? Христосъ е любовта, нищо повече. Имате ли тази любовъ, въпросътъ е рѣшенъ. Но търсите ли любовта отъ другитѣ хора, Христосъ не е тамъ. И отъ васъ търсятъ ли любовта, Христосъ пакъ не е тамъ.

Любовта не се търси. Като изгрѣе слънцето, ние търсимъ ли го? Питамъ ви сега: Търсите ли слънцето? Нѣма какво да го търсите. Щомъ излѣзе туй слънце, то ще ви обгрѣне съ своята топлина и свѣтлина. Сега вие по буквата ще ме разберете: "Тогава не търсете никого", ще кажете: "И азъ нѣма да търся никого." А у българитѣ думата "търся" има двѣ значения: търсишъ нѣкого по посока и изтърсвашъ нѣкоя дреха и само прахъ вдигашъ. Та вие като търсите, само прахъ вдигате. Това е за онзи, който е ученикъ, какви трѣбва да бждатъ неговитѣ отношения. Послѣ Павелъ дава единъ стихъ: "Който стои, да гледа да не падне."

А въ какво сѣди падането на човѣка? Ти си тръгналъ въ новия пѣтъ на любовта, да живѣешъ съ Господа, и ще дойде нѣкой и ще ти каже: "Слушай, ти нали знаешъ, че сѣботата трѣбва да се празнува?" И ще ти турнатъ сѣботата. Другъ ще ти каже: "Въ този пѣтъ, докато не се кръстимъ съ вода, не може." Хубаво, хайде да дойде кръщението съ вода. Тия сж въпроситѣ, които нѣматъ нищо общо съ ученичеството. На ученика не му трѣбва никаква сѣбота. На ученика не му трѣбва никакво кръщение. Кръщението е за некръстенитѣ. Като ученикъ той ще върви право въ цѣлѣта. Богъ е Любовь, а Любовта включва всичко. Любовта сама по себе си включва всичко, тя е изпълнение на всичкия законъ. Срѣщнете ли любовта, вие нѣма да се спѣвате, всичкия законъ имате.

Послѣ на ученика не му се позволѣва да се обръща назадъ. Знаете ли какво стана съ Лотовата жена, тя, като да бѣга, казано бѣше да се не обръща назадъ, а тя се обърна и стана на какво? - На соль. Нѣкой отъ ученицитѣ се спре, въздѣхне и каже: "Остави хъ баща си, майка си, горкитѣ погинаха", но щомъ се обърнатъ, тѣ на соль ще станатъ. Баща ти и майка ти, и братята ти, щомъ се запали градътъ, ще се напарятъ и тѣ ще дойдатъ подиръ тебе, ако иматъ съзнание. Никакво обръщане назадъ. Абсолютно никакво обръщане! Право на цѣлѣта. Тогава ще дойде другъ, ще ви каже пакъ нѣкое изкушение: "Ти толкова егоистъ не трѣбва да бждешъ, толкова хора сж изостанали, помогни малко." На пѣтя никому не се помага. Сега ето кждѣ е мжчнотията. Ще бжде смѣшно въ единъ оркестъръ, дѣто се събрали най-добритѣ свирци, да започнатъ тѣ въ оркестъра да си поправятъ погрѣшкитѣ единъ на другъ. Ами че при най-малкото спиране ще се развали всичкото свирене! Абсолютно не се допуска никакви погрѣшки на тѣзи свирци, ти си въ пѣтя, нѣма какво да помагашъ. Щомъ се помага, свиренето спира. Щомъ се спрѣшъ да помагашъ на грѣшкитѣ на другитѣ, ти си извѣнъ пѣтя. Сега въ васъ ще се роди другата мисълъ: "Ами не трѣбва ли ние да помагаме?" - Ще помагате! Ще ви дамъ едно изяснение на мисълѣта. Каква е тази мисълъ? - Тази мисълъ е малко противорѣчива. Вие сте на пѣтя. Дадено ви е едно вжже. Вие държитѣ

вжето замотано на едно колелце. И отъ туй движение зависи животътъ на хиляди хора. А дойде нѣкой ученикъ, на когото ремжкътъ на обувката се е скжсалъ и казва: "Моля ти се, помогни ми, направи ми една услуга, да ми закопчаешъ ремжка на обувката." И той остави вжето, а онѣзи всички хиляди хора отидоха заради ремжка на този ученикъ. Ще му кажешъ: "Закопчай си ремжка самичъкъ, азъ не мога да тѣ закопчавамъ, защото държа вжето." А сега често ме питатъ: "Учителю, трѣбва ли да закопчаемъ ремжка?" Щомъ държишъ вжето, никакви ремъци нѣма да закопчавашъ, даже ако твоитѣ обувки сж отворени, ще прѣдпочетешъ босъ да ходишъ, отколкото да отпуснешъ вжето. Нищо повече! Значи, като трѣгне човѣкъ по пжтя, той има важна работа, има свое прѣдзначение, програма, която трѣбва да изпълни, нито налѣво, нито надѣсно ще се спре. Нѣкой ще му каже: "Чакай малко!" - "Бързамъ, нѣмамъ време да се спирамъ!" И ние ще кажемъ: "Бързае." Тогава и другъ ще каже: "Чакай!" - Не, ти ще вървишъ, нѣма да поздравявашъ никого. Напрѣдъ! Ще каже: "Ти не си учитивъ!" Напрѣдъ! - "У тебе човѣщина нѣма ли?" - Напрѣдъ! - "Защо не ни разправишъ?" - Напрѣдъ! - "Какво мислите?" - Напрѣдъ! - "Ама че и ние ще трѣгнемъ!" - Напрѣдъ! Не се спирай, нищо повече! Тия хора, които тѣ спиратъ на пжтя по този начинъ, сж всѣ духове, които взематъ благовидна форма, и тѣ ти казватъ: "Чакай, и ние ще дойдемъ." Тѣ си играятъ, тѣ никога нѣма да трѣгнатъ, тѣ сж хора, които ви забавлѣватъ, да ви спѣнатъ, и ви спиратъ. Вървѣтѣ си и като че тѣ не сжществуваатъ. Туй е вжтрѣ въ съзнанието.

Това е пжтътъ на ученика! Азъ напимѣръ опитвамъ онѣзи, които влизатъ за ученици, азъ ви изпитвамъ, вие не изпълнявате една заповѣдь, за мене е безразлично. Напимѣръ, да не мислите, че говоря нѣкоя тайна. Нѣма никаква тайна, но гледамъ какъ ще изпълнятъ заповѣдята. Казвамъ на нѣкои ученици: Вие, каквото видѣхте, нѣма да го казвате. Ще видимъ ще го изпълнятъ ли, каквото заповѣдвамъ. Тѣ като видѣха, отиватъ при една сестра, да ѝ разправятъ какво сж видѣли. Тѣ какво трѣбваше да направятъ, а тѣ направиха тѣкмо обратното, и какво стана? Роди се една

малка дисхармония: какво видѣлѣ този, какво видѣлѣ онзи, но нищо не сж видѣли.

Азъ искамъ да видите любовта, искамъ да опитате любовта и да я възприемете и ви казвамъ: У васъ има една слабостъ на самохвалство. Ученикътъ нѣма какво да се самохвали. Азъ тѣй видѣхъ, онова видѣхъ. Ще помните, щомъ ви се каже за нѣщо: "Не казвай!" - Не казвай. "Кажи!" - Кажи. "Върви!" - Върви. "Спри се!" - Спри се. Това е положението на ученика! И азъ много съжалѣвамъ за този голѣмъ недостатъкъ у васъ. И той е специаленъ недостатъкъ, много голѣмъ недостатъкъ на софиянци. Тѣ сж готови като нѣкоя кокошка да окрѣкатъ орталжка за една кокошка, която е снесла едно яйце. И за най-малкото яйце така ще го разправятъ, че млади и стари все сжщото говорятъ. И слѣдъ като го кажатъ, тогава ще се събератъ, ще кажатъ: "Да мълчимъ вече, да го не казваме, слушай, да го не казваме." Не, не, това "не", "не казвай", то е изпитъ. Азъ казвамъ: Не казвай, защото азъ ще го кажа. Ако има нѣщо за казване, то е моя привилегия, вие нѣмате право да казвате. Ами че вие разваляте тази работа. Работата, която азъ трѣбваше да свърша, вие искате да я правите. Само моята четка ще го направи. Вие се мѣсите въ работи, които нито въ клинъ, нито въ ржавъ не влизатъ. Каквото трѣбва, азъ ще ви повикамъ наврѣме и ще ви разкажа: Туй трѣбва да стане. Азъ имамъ всичко прѣдвидъ. Вчера нѣкои се разгнѣвиха и единъ ми казва, че той видѣлѣ какво има въ стаичката ми духомъ. Нищо не е видѣлѣ. На мене ще каже, че духомъ го е видѣлѣ. Ако той духомъ го е видѣлѣ, най-първо той нѣмаше да се сърди. Въ тази, скришната стаичка, когато ви въведатъ, трѣбва да разберете нѣщо. Разбиране тамъ трѣбва. Ако трѣбва да се залѣгваме, то е другъ въпросъ. Пъкъ ако е за картини, азъ съмъ първиятъ, който съмъ ви научилъ да гледате хубавитѣ картини всѣка сутринъ. Нѣкой пжтъ ще отидатъ въ Европа, че нѣкой художникъ нарисувалъ нѣкой хубавъ пейзажъ, турнатъ го въ една рамка два-три метра и ще гледатъ тази картина съ години. Елате, азъ ще ви покажа да видите оригинала, нѣма да ви коства много, казвамъ: Вие, като излѣзете половинъ

часъ по-рано прѣди изгрѣвъ, ще видите оригинала на тази картина, който е съ хиляди пжти по-красивъ.

Та вие трѣбва да бждете послушни. Това ви липсва сега. Първото нѣщо, което ви спѣва е непослушанието, че вие не изпълнявате моитѣ думи. Второто нѣщо е, че вие постоянно, коригирате моитѣ думи: "Господинъ Учителю, туй граматически не е правилно." - Тѣй не може! Но знаете ли, че вашата граматика на земята е безграматична на небото. Мислите ли, че българската граматика е най-свършена? Ами трѣбвало да се тури съществителното подиръ глагола. Ами езици, дѣто съществителното се турга прѣди глагола? Нѣкой пжтъ съществителното се турга накрая, на опашката, а нѣкой пжтъ се турга въ срѣдата, нѣкой пжтъ въ началото, то зависи спорѣдъ езика.

Тогава, ако българскиятъ езикъ е толкова свършенъ, произнесете ми думата "любовъ", че като я произнесете, хората да разбератъ какво нѣщо е любовъ. Сега, като кажешъ "любовъ", трѣбва да говоришъ единъ часъ, че слѣдъ единъ часъ ще кажатъ: "Не те разбрахме." Питамъ: Такъвъ езикъ много развитъ ли е? И тѣй, трѣбва послушание.

Първото нѣщо, казватъ, Духътъ казалъ тѣй: "Днесъ ще постишъ." Онзи, на комуто Духътъ е казалъ, че ще пости, разбира вече постъ въ първа степенъ, на физическото поле, сѣдне и не яде цѣлия день. Защо не яде? - Духътъ му казалъ. Той пости, но работата е, че цѣлия день наблюдава другитѣ. Той като пости, казва на другитѣ. "Ти защо не постишъ? Не знаешъ ли, че е голѣмъ грѣхъ? Азъ отъ тази сутринъ насамъ съмъ запостилъ." Ще почне да обикаля, мяза на тия рамазанилии турци. Въ Варненско единъ турчинъ рамазанинъ минава покрай единъ изворъ, сѣда, измива си краката, ще вземе абдесъ /мохамеданско миене прѣди молитва/. Идва единъ българинъ, изважда си торбата съ баница и почва да яде. Като скача този турчинъ: "А бѣ, гяуръ, не знаешъ ли, че азъ съмъ рамазанинъ?" Че бой! Че ти постишъ, не ядешъ, това още не е постъ. Никой да не те знае, че постишъ. Ще постишъ въ всѣко едно направление! И въ врѣме на постъ, този день ще бждешъ толкова благъ, толкова снизходителенъ, ще се радвашъ, че другитѣ ядатъ. Ще кажете: "Братко, азъ се много радвамъ, че

ядете, моятъ стомахъ е разваленъ, че съмъ на диета, и азъ я заслужавамъ, но азъ се радвамъ, че вие сладко ядете." Поумиешъ си лицето, когато постишъ, за да не те познаятъ хората отвънъ и да бждешъ веселъ и радостенъ.

Сега тия слабости се дължатъ все на тия "прави" пжтища. Има мнозина, които сж се спрѣли, се отбили отъ пжтя, казватъ: "Слушай, не ходи по този пжтъ, спрете се при насъ. Ние ходихме по този пжтъ, нищо нѣма!" При много хора нѣма да се спирате, нѣма да се вслушвате, вие ще вървите напрѣдъ, нѣма да давате ухо на никого. Ще кажете: "Този пжтъ азъ го знаа, по него ще вървя!" И пакъ ще ви приведа примѣръ, азъ съмъ казалъ и другъ пжтъ. Когато дадохъ първия опитъ на софиянци да ходятъ вечерно врѣме на Витоша, казахъ: Като тръгнете изъ пжтя, съ никого нѣма да се разговаряте, отъ кучета нѣма да ви е страхъ, нѣма да се спирате да хвърляте камъни. Въ краенъ случай ще бржкнешъ въ джоба си и ще имъ хвърлишъ малко хлѣбъ и не се бой. Казахъ имъ да си взематъ малко хлѣбъ. И ако се изгубите изъ пжтя, нѣма да питате никого, нѣма да търсите друга помощъ, сами ще намѣрите пжтя си. Онѣзи, които постѣпиха така, добръ излѣзе, а които се отбиха отъ пжтя си и потърсиха чужда помощъ, малко неприятности имаха. Мълчание трѣбва. Въ пжтя като вървите, ще мълчите. Ще вървите само съ мисълта си. Спрете ли се въ пжтя въ какъвто и да е смисълъ, неприятности ще дойдатъ. Вие като тръгнете въ пжтя, ще дойде нѣкой да ви се обади. Ти ще вървишъ и ще мълчишъ, не се разправяй. Саморазправия не се позволѣва. Тебе ти остава една минута да вземешъ послѣдния тренъ. Нѣкой те срѣдне и ти каже: "Ти си послѣдниятъ вагабонтинъ." Ти се спрѣшъ. - "Какъ вагабонтинъ?" - Изгубишъ минутата и изпуснешъ влака. Ти нѣма да се спирашъ. И ученицитѣ като тръгнатъ по пжтя, не трѣбва да се спиратъ. Всички окултисти проповѣдватъ да си турнатъ восъкъ на ушитѣ, да не слушатъ. Като вземешъ тренъ, онзи, който сѣди при трена, нека тогава да говори колкото иска. Никакви спорове нѣма да разрѣшавате. Споръ - какво ще споришъ съ менъ на пжтя? Казвашъ: "Дължишъ ми, имашъ да ми давашъ двѣста лева." Брѣквамъ въ джоба

си, джобътъ ми е пълненъ, давамъ му. Минавамъ при другъ: "Хиляда лева имашъ да ми давашъ." - Колко? - "Толкова." - Върви напърдъ! Нищо повече! Щомъ има въ джоба ти нѣщо, значи имашъ да давашъ. Щомъ нѣмашъ нищо въ джоба си, значи нѣмашъ да давашъ. Щомъ бръкнешъ въ джоба си и нѣмашъ нищо, ще мълчишъ.

Ученикътъ не може да бжде бѣденъ. Ще отказвате мисълта, че сте бѣдни! Бѣднитѣ като мислятъ, че сж бѣдни, бѣднотия привличатъ. Всѣкога ще мислишъ, че си богатъ! Ученикътъ трѣбва да бжде всѣкога положителенъ. Той нѣма да мисли, че е грѣшенъ, че му не достига. Той ще мисли, че всичко има и трѣбва да го обичатъ. Положителенъ трѣбва да бжде! То е първото правило - положителенъ да бжде! Ами че въ този пжтъ сж тръгнали хиляда души ученици, да кажемъ, нѣкой отъ тия билъ бѣденъ, а другитѣ сж богати. Нима тия хиляда души, които сж рѣшили да вървятъ по пжтя и да изпълняватъ волята на Бога, нѣма да си услужатъ единъ на другъ по пжтя? Ще си услужатъ. Ще кажатъ: "Братко, вземи каквото ти трѣбва. Всичко е на твое разположение." Тѣ тръгватъ да си услужватъ единъ на другъ. Нима сто души, които носятъ своитѣ торби, нѣма да си услужатъ? То е законъ. И въ пжтя всичко е прѣдвидено. И туй прѣдвидено трѣбва да стане абсолютно тѣй, както е прѣдвидено въ Божия законъ.

Послѣ, често, когато азъ говоря, нѣкои си мислятъ: "Дали Учителътъ говори заради мене?" - Не се спѣвайтѣ! Щомъ мислите, че когато азъ говоря, имамъ нѣкого прѣдвидѣ, вие се спѣвате.

На пжтя се говорятъ само положителни работи. Щомъ азъ говоря за отрицателни работи, разбирамъ, че нѣкой отъ ученицитѣ е спрѣлъ нѣкъдѣ и казвамъ: Никой ученикъ не трѣбва да се спира, той трѣбва да върви. Учителътъ никога не може да говори отрицателно нѣщо. Той не може на пжтя да сѣдне и да морализира своитѣ ученици. Той ще имъ каже: "Напърдъ ще вървитѣ, съ любовта ще се занимавате, Божията Мъдростъ ще имате. Истината ще поддържате" - тѣй е!

И ученикъ, който е тръгналъ въ този пжтъ, той трѣбва да се е опростилъ съ своитѣ всички недъзи и недостатъци. Въ своя умъ и въ своята душа той трѣбва да се е опростилъ съ тѣхъ. Сега туй състояние, нап-

римѣръ нѣкои отъ васъ може да кажатъ: "Азъ съмъ малко нервенъ, азъ съмъ малко спривавъ." Това сж хипнотични състояния. Само че ако влѣзе единъ трънъ въ крака ви, вие ще станете нервни. Тази нервностъ се дължи само на тръна. Извадете тръна и туй състояние ще мине. Сега напримѣръ, сѣдите вие и се молите, искате да знаете дали имате концентриране. Прѣдставете си, че се молите и нѣкой дойде и ви пришепне: "Днесъ имате да плащате една полица отъ десетъ хиляди лева. Ако не ги платите, на смъртъ!" Вие веднага се спирате, трепнете и казвате: "Какъ ще я изплатя?" Ами че вие сте на аудиенция съ Бога и мислите какъ ще я изплатите! Ушитѣ ви трѣбва да бждатъ запушени, макаръ сто такива полици да имате. То е едно изпитание заради васъ. Ще ви кажа защо именно не трѣбва да се занимавате съ тази полица. Ама сега допуснете, че вашиятъ кракъ е счупенъ, дошълъ лѣкаръ да ви го направи, да го намѣсти. Таманъ този лѣкаръ прави крака ви и дойде нѣкой и каже: "Ти знаешъ ли, че имашъ да ми плащашъ една полица отъ дваисетъ хиляди лева? Ела на банката. Ти нали си честенъ човѣкъ?" И ти рѣчешъ да станешъ. Трѣбва ли да станешъ? Ти ще мълчишъ. Този, който е дошълъ, трѣбва да види, че кракътъ ти е счупенъ. Той трѣбва да чака да оздравѣе кракътъ. Не чака ли, неговата цѣлъ е задна. Ти ще сѣдишъ и ще внимавашъ какво ти е казалъ лѣкарътъ и нѣма да мърдашъ - то е послушание. А всичкитѣ полици ще плащашъ, слѣдъ като оздравѣе кракътъ. Нѣкой ще каже: "Не трѣбва ли да ида?" Прѣди да си тръгналъ въ пжтя, изчисти всичкитѣ си смѣтки вжтрѣшно въ душата си. Изчисти ги и ще се свѣрши въпросътъ. А ако нѣкои смѣтки останатъ неочистени, тѣ не сж твои. А чужди смѣтки не разчиствай! Нека всѣки разчисти своитѣ смѣтки. Сега, тѣзи сж мжчнотиитѣ, които ще срѣщате прѣзъ годината. Вие сте ги срѣщали и тази година ще ги срѣщнете, не се спѣвайте! Важното е знание заради насъ. Ние ще вървимъ и ще изпълнимъ волята Божия, тѣй както е писано. Като вървимъ по пжтя, може да се разговаряме за важни работи положително. Като сѣднемъ нѣкъдѣ, ще се поразговоримъ, а маловажнитѣ работи ние ще оставимъ за другитѣ.

"Сега ли му е врѣмето, или за идващата година?"
- Сега. - "Да не сме закжснѣли?" - Да, тѣй, сега му

е времето. - "Дали е този правият път?" - Този е. - "Ама всички, които сж тръгнали, не сж готови." - Всички сж готови. - "Този братъ не ми се харесва." - Не е ваша работа. - "Защо сж го допуснали този вжтръ въ класа?" - Не е ваша работа! Абсолютно нъмате право да питатъ този защо е влѣзълъ. Вие сте влѣзли, занимавайте се съ себе си. Ще кажемъ ли ние на Бога защо е допусналъ тия брѣмбари? Допусналъ ги е, това е Негова работа. Ние ще благодаримъ, че сме въ туй Божествено училище. А че допусналъ брѣмбари, допусналъ мушички, това е Негова работа, ние ще констатираме това, не се занимавайте съ Божиитъ работи да го критикувате. Не коригирайте Бога въ Неговитъ дѣйствия! Нито съвѣтъ Му давайтъ! Защото нѣкой съвѣтъ Му даватъ: "Трѣбваше да бжде малко по-богатъ човѣкъ или по-ученъ!" По-голѣма ученостъ, то е богатство. Туй малко богатство, което имашъ, не можешъ да употребишъ, какво ще правишъ съ голѣмото? - "Да бжда малко по-силенъ!" - Ти малкитъ сили не можешъ да употребишъ, какъ ще употребишъ голѣмата сила?

И послѣ, има друго едно състояние, дѣто ученицитъ сега ще го усѣтятъ. Вие се намирате както Диогенъ въ положението, че къмъ края на живота си, понеже се явявали при него този да го пита за съвѣтъ, онзи да го пита, единъ день той казалъ: "Днесъ искамъ да си почина. Не искамъ да имамъ днесъ съ никого вземане-даване." Отдалечилъ се вѣнъ отъ града при една круша да размишлѣва. До обѣдъ добрѣ вървѣло. На обѣдъ, таманъ най-хубавото положение, ето единъ човѣкъ иде да го запита нѣщо. Той се ядосалъ, но нѣщо му казва: "Ама този човѣкъ отдѣ да знае, че ти си неразположенъ или че ти не искашъ да приемашъ никого? Искашъ ли на края на живота си да фалирашъ?" Сега по нѣкой път вие казватъ: "Днесъ искамъ никой да не ме безпокои." И него день ще дойде нѣкой. И това да не те спѣва. - "Защо е дошълъ?" - Дошълъ е. Ще свършишъ съ него и ще вървишъ напрѣдъ. Не искамъ да остане мисълъта да казвате: "Пакъ ни нарѣза Учителитъ." Никого не съмъ нарѣзалъ. Вие сте на пътя. Казвамъ: Въ пътя като вървите, съ грѣха нѣма да се занимавате. Правило е: ученикътъ нѣма право да се занимава съ живота на другитъ. Цѣльта трѣбва да бжде Божията Любовь! Изпълнението - Божия-

та Мждростъ, а приложението - Божията Истина! Съ тѣхъ ще се занимавате! Ако на тебъ е добръ, ще бжде добръ на всички около тебъ.

Сега пъкъ друго положение: които казватъ, че не се обичаме, то е друга илюзия. Нѣкои спорятъ и казватъ: "Учителътъ обича много повече нѣкого, а другото по-малко" - то е илюзия на вашия умъ. Ако въ Търново днесъ грѣ слънцето, а въ Варна има облаци и варненци казватъ: "Днесъ слънцето не ни обича, малко облаци има, слънцето е неразположено" - "Защо е неразположено?" - "Облаци има", не че слънцето е неразположено, а вие образувате облаци и вие прѣдавате единъ вашъ недостатъкъ на слънцето. Други казватъ: "У насъ е много хубаво, отличенъ день, ясенъ день!" Други казватъ: "У насъ каква буря има, грѣмотевица, какъвъ градъ имаше, дѣждъ!" Но не е криво за това слънцето. Ако у васъ има градъ, този градъ е вашъ. Ако се биятъ хората, ако сж въ недоразумѣние, това не е единъ недостатъкъ на Бога. Това е нашъ недостатъкъ. Ако ние се караме, не се обичаме, това сж наши работи, а не сж Божии работи.

Въ Бога съществува една абсолютна положителностъ въ всичкитѣ нѣща. Той е всѣкога благъ!

И тогава вие, ученицитѣ, ще се намѣрите въ положението на циганката, която се оженила за царския синъ, а хлѣбътъ ѝ не билъ сладъкъ, та взела брашно въ една паница, ще го тури на купчинка, че ще ходи отъ стая въ стая да проси, и ще тури да мѣси една пита. Това е единъ навикъ отъ миналото. Е, тя осигурява ли се? Тѣй сега вие ще трѣгнете отъ стая въ стая да просите брашно. Защо го правите? Защото сте бѣдни. А, не, вие си прѣдставяте, че сте бѣдни, че сте въ миналото положение, прѣди да се ожените за царския синъ. Въ пжтя на ученика нѣма никаква бѣднотия. Ученикътъ не може да бжде бѣденъ. Дисаги не му трѣбватъ и просене на брашно не му трѣбва. Той трѣбва да напусне този навикъ! Хлѣбътъ му и всичко му е готово. Той трѣбва да напусне тия дисаги и туй брашно.

Понеже сте трѣгнали, сега азъ ви казвамъ какво може да се случи на пжтя ви, да ви спъне. Сега нѣкои ще кажатъ: "Дали ние не сме се спрѣли?" - Не сте се спрѣли, трѣгнали сте и ви казвамъ какво може да ста-

не. То може да стане и може да не стане, но има възможност. И когато стане, никакво ухо да не обръщате, нѣма да се спирате. Свѣта нѣма да оправяте, кому има да дължите, нѣма да се спирате. - Защо? - Една минута има за трена, даже утѣха нѣма да давате. Той ще вика, ти ще вървишѣ. Оглушки ще си правите! Сѣвършени оглушки, нищо повече. Който и да е отподире ви. Азѣ съмѣ забѣлѣзалѣ, има два вида дѣца: лошитѣ дѣца като хванатѣ майка си, плачатѣ, задържатѣ я, теглятѣ я, да се върне вкѣщи. А добритѣ дѣца - като види майка си, то сѣ нея тича, не плаче, а казва: "Азѣ сѣ тебе ще вървя." А другото я тегли назадѣ. Вървѣте си напрѣдѣ! Ако вашето дѣтенце иска да върви, вземете го, нека върви. Отивате на гости, не плаче ли, вземете го. Не плаче дѣтетото, иска да върви заедно сѣ васѣ, не го връщайте назадѣ. А тегли ли ви назадѣ, плаче ли, оставете го, нищо повече. Рѣзко и положително! Не се спирай на това дѣте да му разправяшѣ това и онова. Никому не разправяй на пѣтя. Право кѣмѣ цѣлѣта! Пѣтѣтѣ, който ще изходите, той е приятенѣ. Нѣкѣдѣ има много приятни мѣста, а има и много неприятни мѣста, но то е вѣ реда на нѣщата.

Сега ученицитѣ могатѣ да направятѣ друга една погрѣшка и за нея ще ви прѣдупредя. Ето каква ще бѣде тази погрѣшка: да кажемѣ, вие сте ученикѣ вѣ училището. Главното нѣщо е да си знаете уроцитѣ и хубаво да ги знаете, да разбирате прѣдмѣта. Обаче вие не сте научили уроцитѣ си и като не сте научили уроцитѣ си, започвате да се обличате много хубаво, вчесвате се много хубаво, чепиченца, всичко това, отивате вѣ училището, но урокѣтѣ е ненаученѣ. Искате да обърнете внимание на учителя сѣ дрехитѣ си и казвате: "Ние, учителю, извършихме нѣщо." - Нищо не сте извършили! Важното е урокѣтѣ, а не дрехитѣ. Вие казвате: "Нали трѣбва да бѣдемѣ морални." - Ние трѣбва да бѣдемѣ добри. То сѣ вашитѣ чепичета. Намѣ моралѣ не ни трѣбва Обикновени прости дрехи, може да бѣдатѣ и малко скѣсани, но ако ти знаешѣ урока си хубаво, учителѣтѣ ще бѣде доволенѣ, той ще те извини за дрехитѣ, че сѣ скѣсани малко. Пѣкѣ може да имате най-хубавитѣ дрехи, часовникѣ и пр., но ще кажатѣ: "Хубаво облѣченѣ, но не учи!" Любовѣта ще влѣзе вѣ сѣрдцето

ви. Какво е сърдцето ви, не какви дрехи има отвънка. Не за външните прѣстѣпления ние сме, не за външния моралъ, него ние наричаме "прическа, обличане". И то е хубаво, то е за празното врѣме, но на пѣтя като се върви, главно е учението. Тѣй, да знаешъ кждѣ отивашъ. - "Отивамъ на училището." - Знаешъ ли уроцитѣ си? - "Зная ги." - И щомъ дойдешъ, ще те изслушаме. Щомъ дойдешъ, Христосъ ще ти зададе първия въпросъ: "Разрѣши задачата на милосърдието. Излѣзъ на дѣската! Самъ разрешавай! Много добръ. Сѣдни, иди сега прилагай тази задача." - Доная ги. На друго казва: "Разрѣши задачата на търпѣнието! Веднага." И той рѣшава. И всѣки ученикъ рѣшава и всичко върви експедитивно.

И учителътъ каже: "Много добръ върви, започни съ втория урокъ." Сега, прѣзъ тази година, като влѣзете, ще рѣшавате задачата на милосърдието. Първа задача, която даватъ на всинца ви. (Запитватъ: Може ли да кажа на нѣкому: ти не може да ми си приятель, защото си приятель на неприятеля ми?) - Тогавъ той не е ученикъ. Вие решавайте каква е задачата на ученичеството. Да различавате приятелството. Всѣки ученикъ, който добръ се учи, той е вашъ приятель. А всѣки ученикъ лѣнинецъ е вашъ неприятель. Всѣки ученикъ, който отговаря прѣмо на всичкитѣ въпроси, е вашъ приятель, а който не отговаря, е вашъ неприятель. Защото онзи ученикъ, който не се учи, има единъ неджгъ - неговиятъ умъ е заетъ съ много други работи. Ако нѣкой ученикъ каже: "Азъ не мога да живѣя добъръ животъ." - Защо? Защото неговиятъ умъ е заетъ съ други мисли. Ако е заетъ съ любовъта, мждростьта, той ще живѣе. Казватъ, че "Не може, безъ да се грѣши" - неговиятъ умъ е заетъ съ други работи. Може да не се грѣши.

И тѣй, на ученика казвамъ: Всѣки ученикъ, който добръ се учи, той ми е приятель, а всѣки ученикъ, който не се учи, той ми е неприятель. Сега, нѣкои нѣща въ Писанието сж казани прѣди хиляди години, то е методъ тамъ. Мисля, въ Писанието е казано: "Враговѣтъ Божии сж и наши враговѣ." Само нѣколко въпроса ще рѣшаваме прѣзъ тази година:

Първо - истината въ душата; второ - мждростьта въ ума; и трето - любовъта въ сърдце-

то. Тѣзи сж важнитѣ, кардинални въпроси, които всѣки единъ ще ги разрѣши по всичкитѣ правила.

Второто нѣщо, което ще разрѣшавате, е: свободата въ душата, свѣтлина въ ума, а чистота въ сърдцето.

Третото нѣщо е: плодѣтъ въ душата, знанието въ ума, а силата въ сърдцето.

Туй е важното, което трѣбва да ви занимава, а всичко друго е прѣстѣпление.

Какво бѣше врѣмето миналата недѣля? - Много облично. И днесъ е облично, значи има подобие.

Сега да направимъ упражненіята.

Истинната лоза

Съборна Бесѣда В.Търново

27 Августъ 1922 год. Недѣля 11 часа сутринята

Ще прочета 15 глава отъ Евангелието на Іоанна. Тази глава е за ученицитѣ, а не за обикновенитѣ хора.

1 Азъ съмъ истинна-та лоза, и Отецъ ми е земеделецъ-тъ. 2 Всякъ прѣжкъ въ мене която не приноси плодъ, отрѣзва ѳж; и всякъ що дава плодъ, очисти ѳж, за да даде по много плодъ. 3 Вѣи сега сте чисти, заради слово-то което ви говорихъ. 4 Прѣбждѣте въ мене и азъ въ васъ. Както лозена-та прѣчка не може да принесе плодъ отъ самосебе си ако не прѣбжде на лозата, така нито вѣи, ако не прѣбждете въ мене. 5 Азъ съмъ лоза-та, вѣи прѣчкѣи-тѣ; който прѣбждва въ мене, и азъ въ него, той приноси плодъ много: защото безъ мене не можете нищо да сторите. 6 Ако не прѣбжде нѣкой въ мене; исхвърленъ бѣва вѣнъ както лозена-та прѣчка, и изсъхнува; и събиратъ гѣи та гѣи кладжтъ на огнь-тъ, и горятъ. 7 Ако прѣбждете въ мене, и думѣи-тѣ ми прѣбжджтъ въ васъ, каквото ищете ще просите, и ще ви бжде. 8 Въ това ся прославя Отецъ ми, да приносите много плодъ; и така ще бждете мои ученици. 9 Както Отецъ възлюби мене, и азъ възлюбихъ васъ; прѣбждѣте въ моѳж-тѣ любовь. 10 Ако държите мои-тѣ заповѣди, ще прѣбждете въ любовь-тѣ ми; както съмъ азъ държалъ заповѣди-тѣ на Отца си и прѣ-

бждвамъ въ неговж-тж любовь. 11 Това ви говорихъ за да прѣбжде моя-та радостъ въ васъ, и ваша-та радостъ да бжде изпълнена. 12 Тая е моя-та заповѣдь, да имате любовь помежду си, както въі азъ възлюбихъ. 13 Никой нѣма по-голѣмж любовь отъ тжзи, щото да положи нѣкой душж-тж си за пріятели-тѣ си. 14 Въі сте ми пріятели, ако правите това което ви азъ заповѣдвамъ. 15 Не въі наричамъ вече рабыі, защото рабъ-тѣ не знае що прави господарь-тѣ му; а васъ въі нарѣкохъ пріятели, защото всичко що чужъ отъ Отца си явихъ ви го. 16 Не избрахте въі мене, но азъ васъ избрахъ, и поставихъ въі да идете въі и да принесете плодъ, и плодъ-тѣ ви да прѣбжде; щото каквото поискате отъ Отца въ мое име, да ви даде. 17 Това ви заповѣдвамъ, да имате любовь единъ къмъ другъ.

18 Свѣтъ-тѣ ако въі ненавиди, знайте че мене по-напрѣдъ отъ васъ възненавидѣ. 19 Ако бѣхте отъ свѣтъ-тѣ, свѣтъ-тѣ бѣі любилъ свое-то, а понеже не сте отъ свѣтъ-тѣ, но азъ ви избрахъ отъ свѣтъ-тѣ, за това свѣтъ-тѣ ви ненавиди: 20 Помнѣте слово-то, което ви азъ рѣкохъ: Не е рабъ-тѣ по-голѣмъ отъ господаря си. Мене ако изгонихж, и васъ ще изгонятъ; ако сж държали слово-то ми, и ваше-то ще държатъ. 21 Но всичко това ще ви сторятъ заради мое-то име, защото не знайтъ тогозъ който мя е проводилъ. 22 Ако не бѣхъ дошелъ и не бѣхъ имъ говорилъ, грѣхъ не щѣхж да иматъ; сега обаче за грѣхове-тѣ си извинение нѣматъ. 23 Който ненавиди мене, и Отца ми ненавиди. 24 Ако не бѣхъ сторилъ между тѣхъ дѣла-та, които никой другъ не е сторилъ, грѣхъ не бѣихж имали; но сега видѣхж и възненавидѣхж и мене и Отца ми. 25 Но това бѣіде за да ся изпълни писано-то въ законъ-тѣ имъ слово: "Безъ причинж мя възненавидѣхж." 26 А когато дойде Утѣшителъ-тѣ, когото азъ ще ви испратѣ отъ Отца, Духъ-тѣ на истинж-тж, който отъ Отца исходи, той ще свидѣтелствува за мене. 27 Но и въі свидѣтелствувате; защото отъ начало сте съ мене.

Първитѣ стихове отъ тази глава се отнасятъ до пржкитѣ. Има една аналогия между развитието на пржчкитѣ и изявяване Царството Божие на земята.

„Вие сега сте чисти заради Словото, което ви говоря" (3 ст.). Както пржчката черпи сокове отъ ло-

зата, така и ученикътъ, въ развитието си, черпи сокове отъ своя учителъ.

„Отецъ ми е земледѣлецътъ." Значи, каквото е земледѣлецътъ за лозата, това е Отецъ за ученика. Както земледѣлецътъ знае закона на присаждането, така и ученикътъ трѣбва да го знае. Мислите ли, че ако се отклонявате отъ правия пѣтъ, може да бждете присадени, дѣто и да е? Не, има извѣстно отношение между присаждането на дървѣтата и присаждането въ психичния животъ на ученика.

„Ако прѣбждвате и мене, и думитѣ ми прѣбждватъ въ васъ, каквото искате, ще просите, и ще ви бжде." (7 ст.). – Този стихъ засѣга умствения свѣтъ.

„Който прѣбждва въ мене, и азъ въ него, той принася плодъ много." (5 ст.).

„Въ това се прославя Отецъ ми, да принасяте много плодъ; и така ще бждете мои ученици." (8 ст.). – Това сж условия, за да бждете ученици. Казватъ: Да бжда ученикъ! – Прочети 15 гл., да видишъ, какви сж условията за това. Само при тѣзи условия можешъ да бждешъ ученикъ. Слѣдъ това се явява въпроса, какво ще се случи съ тебе, като станешъ ученикъ. На онзи, който влѣзе въ училището, се казва: „Както Отецъ възлюби мене, и азъ възлюбихъ васъ: прѣбждете въ моята любовъ." (9 ст.). Да прѣбждвашъ въ Божията Любовъ, това е особено посвѣщение.

„Ако държите моитѣ заповѣди, ще прѣбждете въ любовта ми, както съмъ азъ държалъ заповѣдитѣ на Отца ми и прѣбждамъ въ Неговата Любовъ." (10 ст.). – Вие искате да ви обичатъ, но не прѣбждвате въ любовта. Кой отъ васъ прѣбждва въ любовта? Дѣ е вашата любовъ? Христосъ доказа, че прѣбждва въ любовта. Като Го поставиха на кръста, Той се моли на Господа и смирено понесе всичко. Това значи прѣбждване въ любовта. Ако прѣбждвате въ любовта, и вие трѣбва да докажете това. Дали си ученикъ, или учителъ, трѣбва да докажешъ любовта си. Тази година искаме да докажете любовта си. Какъ ще я докажете? Ако е на думи, празнитѣ думи нищо не означаватъ, ако е на обѣщания, и тѣ не важатъ за мене. Това е само цвѣтъ. Дайте плода на този цвѣтъ. Искате да се отвори небето, да ви направятъ силни. Богъ да направи за васъ всичко, а вие нищо да не дадете. Като ви наблюда-

давамъ, ученицитѣ въ България искатъ много нѣща. Това е невъзможно. За ученицитѣ отъ всички врѣмена и епохи, отъ всички народи и плѣмена, правилата сж едни и сжщи, съ нищо не сж се измѣнили и никога нѣма да се измѣнятъ.

Сега и вие търсите Христа, за Него говорите, искате да Го познаете и мислите, че Го познавате. – Може да Го познавате, безъ да прѣбждвате въ любовта Му.

„Това ви говорихъ, за да прѣбжде моята радостъ въ васъ, и вашата радостъ да бжде изпълнена.“ (11 ст.).

„Тази е моята заповѣдь, да имате любовъ помежду си, както ви азъ възлюбихъ.“ (12 ст.). – Между ученицитѣ трѣбва да има такава любовъ, каквато между ученика и Учителя.

„Никой нѣма но-голѣма любовъ отъ тази, щото да положи нѣкой душата си за приятелитѣ си.“ (18 ст.).

„Вие сте ми приятели, ако правите това, което ви азъ заповѣдвамъ.“ (14 ст.).

„Не ви наричамъ вече роби, защото робътъ не знае, що прави господарътъ му, а васъ ви нарѣкохъ приятели, защото всичко, що чухъ отъ Отца, явихъ ви го.“ (15 ст.).

„Не избрахте вие мене, но азъ васъ избрахъ, и поставихъ ви да идѣте вие и да принесете плодъ, и плодътъ ви да прѣбжде; щото, каквото поискате отъ Отца въ мое име, да ви даде.“ (-16 ст.).

„Това ви заповѣдвамъ, да имате любовъ единъ къмъ другъ.“ (17 ст.).

„Свѣтътъ ако ви ненавиди, знайте, че мене понапрѣдъ отъ васъ възненавидя.“ (18 ст.).

„Ако бѣхте отъ свѣта, свѣтътъ би любилъ своето; понеже не сте отъ свѣта, но азъ ви избрахъ отъ свѣта, затова свѣтътъ ви ненавиди.“ (19 ст.).

Подъ „свѣтътъ“ Христосъ подразбира черното братство, черната ложа. Свѣтътъ се управлява отъ черната ложа. Тя не може да ви обича. Всичкитѣ закони, наредби и форми на държавата се приготвятъ и изработватъ отъ свѣта. Всичко това дѣйствува на хората.

Помнете Словото, което ви азъ рѣкохъ: „Не е робътъ по-голѣмъ отъ господаря си. Мене ако изгониха,

и васъ ще изгонятъ; ако сж държали Словото ми, и вашето ще държатъ." (20 ст.).

„Ако не бѣхъ дошълъ и не бѣхъ имъ говорилъ, грѣхъ не щѣха да иматъ; сега, обаче, за грѣховетъ си извинение нѣматъ." (22 ст.).

„Ако не бѣхъ сторилъ между тѣхъ дѣлата, които никой другъ не е сторилъ, грѣхъ не биха имали, но сега видѣха и възневидѣха и мене, и Отца." (24 ст.).

„Но и вие свидѣтелствувате, защото отначало сте съ мене." (27 ст.).

Казвамъ: Четете и прѣпрочитайте тази глава много пжти; размишлѣвайте върху нея. Тя съдържа цѣнни мисли и упражнения за ученика.

Сега, въ всички ви е влѣзла мисълта, че когато ученика трѣгне въ духовния пжтъ, трѣбва да се откаже отъ материалния си животъ. Това е криво схващане. Както духътъ и материята живѣятъ заедно, макаръ и въ противоположни посоки, така и човѣкъ се нуждае и отъ материалния и отъ духовния свѣтъ. Щомъ влѣзешъ въ свѣта, ще работишъ тамъ, докато свършишъ работата си, т.е. докато побѣдишъ свѣта. Ако не побѣдишъ свѣта, не можешъ да бѣдешъ добъръ ученикъ. Ще побѣдишъ свѣта и ще разполагашъ съ това, което си спечелилъ въ него. И Христосъ казва: „Азъ побѣдихъ свѣта." Ако Учителътъ побѣди свѣта; и ученикътъ трѣбва да го побѣди.

Сега и вие имате желание да отидете въ свѣта и да го побѣдите. Обаче, вмѣсто да го побѣдите, вие се подчинявате на неговия редъ, на неговитѣ закони, на неговитѣ мисли, желаня и дѣйствия. Вие мислите, че всичко, каквото става въ свѣта, е идеално. Мнозина искатъ да отидатъ въ свѣта, да видятъ, какъ играятъ виднитѣ актьори на сцената. Питамъ: Каква по-хубава сцена търсите отъ дѣйствителния животъ? Какво по-хубаво прѣдставление отъ живота? Актьорътъ се гърчи на сцената, играе ролята на боленъ; нѣкой боленъ въ живота се гърчи на леглото си. Кой отъ двамата е по-добъръ актьоръ? – Който играе по-добрѣ ролята си. Убиватъ нѣкого на сцената, убиватъ нѣкого въ живота. Кой отъ двамата е по-добъръ актьоръ? – Който играе по-добрѣ ролята си. Наблюдавайте живота! Тамъ ще срѣщнете най-добритѣ актьори, които играятъ роли отъ различенъ характеръ. Тамъ ще се натъкнете и на коме-

дия, и на драма, и на трагедия. Казвате: Да отидемъ на театъръ! Който нѣма възможность да си купи билетъ за театъръ, счита се нѣщастенъ. Питате ме: Ходихте ли на еди-коя си драма? Много хубава бѣше. – Азъ съмъ виждалъ по-хубава драма отъ нея. Наистина, този авторъ е направилъ хубавъ прѣводъ на тази драма, но чели ли сте оригинала ѝ? Той е много по-хубавъ отъ прѣвода.

И тъй, има художници, които копиратъ отъ живата природа, има музиканти, които копиратъ отъ живата природа. Но научите ли езика на природата, тогава ще се ползвате отъ сжщността на нѣщата, ще си изработите вѣрни схващания за живота и за природата. Сега слухътъ ви не е толкова развитъ. Вие мислите, че природата не говори. Не, тя говори много краснорѣчиво. Въ извѣстни дни прѣзъ годината, Учителътъ на Бѣлото Братство слиза козмически въ природата. Има моменти, когато небето се отваря. Тогава хората казватъ, че видѣли нѣщо особено. Има епохи въ живота на човѣчеството, когато Учителътъ слиза на земята. Който попадне въ тази епоха, може да види Великото въ природата. Богъ нѣкога мълчи, нѣкога говори. Той мълчи, когато е заетъ съ нѣкаква велика мисль. Тогава Той създава новъ свѣтъ. Въ тия творчески моменти на Бога, на земята ставатъ най-голѣми прѣстѣпления. Тогава Той не се занимава съ глупоститѣ на хората. Тѣ казватъ: Докато Богъ мълчи, ние да наредимъ своитѣ работи. Сега му е врѣмето. Щомъ свърши работата си, Богъ веднага обръща погледа си къмъ хората: разглѣжда работитѣ имъ, разчиства тѣхнитѣ смѣтки. Нищо не избѣгва отъ Неговия погледъ. Той никого не забравя, за всичко е буденъ. Казва се, че Богъ никога не спи. И като те види, Той се прѣдстави, че не те е видѣлъ. Ти мислишъ, че не вижда, какво правишъ, и се успокоявашъ. Богъ всичко вижда, но работи въ абсолютно мълчание.

И тъй, за да се домогнете до любовта, трѣбва да бждете ученици. За да бжде обичано отъ майка си, дѣтетото трѣбва да бжде дѣте. Ако не се проявява като дѣте, не може да спечели любовта на майка си. Искашъ ли да те обичатъ, стани като дѣтетото. За да бжде обичанъ, и ученикътъ трѣбва да се постави въ поло-

жението на ученикът. Ако искате да опитатъ любовта, трѣбва да се поставите въ положението на дѣте или на ученикът. Ако искате да опитате любовта, трѣбва да слѣзете на земята, да се ограничите, да опрѣдѣлите отношенията си къмъ Бога. Щомъ се смирите и станете като Бога, ще живѣете въ Него, нѣма защо да Го търсите отвънъ. Щомъ се ограничите и започнете да работите за Бога, Той ще ви се изяви въ своята любовъ. За да живѣете въ Божията Любовъ, тѣлото ви трѣбва да бѣде хармонично. Това значи, да имате сърдце, направено отъ фина материя; умъ, направенъ отъ организирани сили на природата: душа, произлѣзла отъ субстанцията на Бога, т.е. отъ Неговата сжщина и духъ, подобенъ на Божественъ лжчъ, който оживѣва всичко. Когато тѣзи елементи се съчетаятъ хармонично, човѣкъ дохожда до съзнанието, че живѣе едновременно въ всички свѣтове – на физическия, въ астралния, менталния, причинния и Божествения.

Сега, като казвамъ да бждете ученици, не значи, че не сте такива, но бждете трудолюбиви и способни ученици, за да разрѣшавате лесно мжчнотиитѣ си. Ако държите дѣщеря си постоянно затворена и не я пущате въ свѣта, разбира се, че тя ще бѣде чиста. Изкуство е да живѣе тя срѣдъ свѣта, при изпитания и изкушения и пакъ да остане чиста. Да бждешъ чистъ при благоприятни условия, това е въ реда на нѣщата; да бждешъ чистъ при неблагоприятни условия, това е изкуство. Който е миналъ прѣзъ нечистотите и съблазнитѣ на живота и запазилъ чистотата си, той може да се нарѣче ученикът. Нѣкои искатъ да бждатъ ученици, но да се затворятъ въ замъкъ, да бждатъ далечъ отъ изкушенията, за да запазятъ чистотата си. Тогава нѣма защо да бждатъ ученици. Това е лесно. Ученикътъ трѣбва да мине прѣзъ свѣта, да мине прѣзъ съблазнитѣ и изкушенията. И ако издържи на всичко, той е ученикът. И вие, като влѣзете въ духовния пжтъ, казвате: Дано мина безъ изкушения и изпитания, съ малко мжчноти. Помнете: На всѣки човѣкъ сж дадени толкова изпитания, колкото сж необходими за развитието му. Вижте, какъ е наредена програмата на различнитѣ училища и класове. За

всѣки класъ е прѣдвидена програма, съответна на развитието на ученицитѣ. Ако хората могатъ да си нареждатъ работитѣ толкова умно, какво остава за Бога, Който знае всичко и има прѣдъ видъ всички. Вие сте влѣзли вече въ пѣтя и казвате: Господи, не ни пращай изпитания, които ще ни сломятъ. Това значи, да нѣмашъ вѣра въ Господа. Като ученикъ, ти трѣбва да кажешъ: Господи, готовъ съмъ да изпълня програмата Ти тѣй както си я наредилъ. Да бжде Твоята воля!

Днесъ азъ говоря на онѣзи отъ васъ, които се готвятъ за ученици, които сж прѣдъ вратата на ученичеството. Казвате: Ние сме ученици. – Разбира се, че сте ученици. Важно е, въ кой класъ сте. Има ученици отъ отдѣленията, отъ прогимназията и гимназията. При това, отъ единъ ученикъ до другъ има разлика. Има ученици отъ университета, има и окултни ученици. Значи, има ученици отъ различни категории. Като казвамъ, че още не сте ученици, имамъ прѣдъ видъ, че не сте достигнали до истинското понятие „ученикъ“. Вие сте ученици въ прогимназията, но не и въ гимназията. Може да сте ученици въ гимназията, но не и въ университета. Така ли е? Питамъ тогава: Какви сж качества на окултния ученикъ? Качествата на окултния ученикъ сж строго опрѣдѣлени. Който има желание, може да бжде окултенъ ученикъ, но трѣбва да притежава неговитѣ качества. Всѣки човѣкъ има опрѣдѣлена цѣль въ живота си, която може да постигне. Цѣльта на търговеца е да стане богатъ, цѣльта на военния е да спечели сражението, цѣльта на гладния е да се нахрани, на жадния – да задоволи жадната си, на ученика – да учи.

И тѣй, нашата цѣль прѣзъ цѣлата година е да се научимъ да любимъ и да обичаме. Второто нѣщо: да намѣримъ начинъ да изявимъ тази любовъ. Трето: да знаемъ, при какви условия да изявимъ любовта си. За да те обичатъ, трѣбва да имашъ нѣщо въ себе си. Ако обичашъ музиката и свиришъ добръ, ще те обичатъ, ако си добъръ художникъ и рисувашъ, ще те обичатъ, ако си милосърденъ и помагашъ на страдащитѣ, ще те обичатъ. За да те обичатъ, трѣбва да проявишъ Божественото въ себе си. Ако майката възпитава дѣтето си добръ, то ще я обича. И окръжаващитѣ ще

кажатъ за нея: Ето една добра майка! Майка, която не възпитава добръ дѣцата си, оставя ги свободно да растатъ, а сама мисли за разходки и удоволствия, не може да бжде обичана. Тя не дава добъръ примѣръ на дѣцата си. Като пораснатъ, тѣ ще кажатъ: Много нѣща знае майка ми, само едно нѣщо не знае – да възпитава. И вие може да знаете много нѣща, но само едно не знаете – да служите на Христа, на вашия Учителъ. Не знаете, какъ да приложите Неговото учение. Ако запитамъ днесъ, кой и да е човѣкъ, приложимо ли е Христовото учение, ще каже, че не е приложимо, не е съвмѣстимо съ човѣшкия животъ.

Ще кажете, че Христосъ говори за чистъ животъ, а вие не можете да спазите тази чистота. Ще кажете, че жененитѣ не могатъ да бждатъ чисти. – Не е така. Колкото неженения може да бжде чистъ, толкова и женения. И обратно: колкото женения може да бжде нечистъ, толкова и неженения. Жената прѣдставя стѣкленица, въ която затваря мжжа, да не се каля. – Кога се цапатъ мжжа и жената? – Когато окото имъ гледа само навънъ. Мжжътъ ходи натукъ-натамъ, но окото му все навънъ гледа. И жената прави сжщото. При това положение, тѣ неизбѣжно ще се оцапатъ. Щомъ човѣкъ прѣстане да гледа Бога въ себе си и не се вдѣхновява отъ Неговата Любовь, той се увлѣкълъ въ вѣншия свѣтъ. Той вече е готовъ на всѣкакви прѣстѣпления, всѣки може да го подкупи. Той се увлича отъ чернитѣ очи на жената, отъ нейния грѣцки носъ, отъ червенитѣ ѝ бузи. А жената се подкупва отъ богатството на мжжа: отъ нивитѣ, кжшитѣ, паритѣ му. Това не е любовь. Писанието гледа на това като на мѣсто за прѣстѣпления. Ако се подкупвате отъ знанието на своя учителъ, и вие сте на опасенъ пжтъ. Знанието не е цѣлъ. Любовьта носи знанието въ себе си. Не можешъ да имашъ знания, прѣди да си придобилъ любовьта.

И тѣй, който придобие любовьта въ нейната пълнота, само той може да има истинското знание. Не мислете, че безъ любовь може да бждете силни. Нѣмате ли любовь, вашата сила е фиктивна. Казвашъ: И безъ любовь мога да постигна желанията си. – Нищо не можешъ да постигнешъ. Потърсете въ историята, да видите, има ли поне единъ реформаторъ или великъ учите-

лъ, който да е постигналъ нѣщо безъ любовь. Врѣменно може да има нѣкакъвъ успѣхъ, но всичко това ще се разруши, нѣма да остане спомѣнъ отъ него. Всѣка сила, проявена безъ любовь, е осъдена на разрушение. – Тогавъ, защо влѣзохме въ този пѣтъ? – Да, безъ любовь нѣма успѣхъ. Азъ ви изнасямъ истината така, както никой досега не ви е говорилъ. Безъ любовь никой нищо не може да направи. Ще ти каже нѣкой, първо да придобиешъ знание, а послѣ ще се стрѣмишъ къмъ любовта. Не е така. Безъ любовь не може да се придобие истинското знание. Това е правило безъ изключение. Азъ съмъ правилъ много опити, търсилъ съмъ различни пѣтища и най-послѣ дойдохъ до заключението, че безъ любовь нѣма успѣхъ. Казвашъ: Сърцето ми е студено. – Да, студено е, защото нѣмашъ любовь. – Отдѣ да я намѣря? – На този въпросъ вие сами ще си отговорите.

Помнете: Всичко се постига само чрезъ любовьта, която носи въ себе си мъдростта и истината. Като възприемете тази мисълъ, вие ще усѣтите новъ потикъ въ себе си, нова свѣтлина, която ще ви помогне да гледате на човѣшката душа по новъ начинъ. Така всички сжества ще ви станатъ приятни. И влечугитѣ, и жабитѣ, на които гледате съ отвращение, ще ви станатъ приятни. По-право ще гледате на тѣхъ съ съжаление, отколкото съ отвращение. Като срѣщнешъ костенурка, жаба или змия, ще знаешъ причината, защо костенурката носи тази коруба на себе си, защо змията се влече, защо жабата е студенокрѣвно животно. А сега, като срѣщнешъ своя ближенъ, първо виждашъ отрицателното въ него и казвашъ: Голѣмъ лицемѣръ си ти, искашъ да ме излъжешъ, но азъ не се лъжа. Имамъ умъ, разбирамъ хората. Споредъ мене, ти отдавна си се излъгалъ, нѣма защо да те лъжатъ хората. По-добрѣ потърси причината, защо твоятъ ближенъ се проявява неправилно. Влѣзъ въ неговото положение и кажи: Моятъ братъ рѣшава една трудна задача. Прѣди да се произнасяшъ за нѣщо, трѣбва да знаешъ причината, защо става така, а не иначе.

Сега ще си послужи съ примѣри отъ комуналния животъ на нѣкои наши братя. Идатъ при мене нѣколко братя отъ Стара Загора и ми казватъ: Решихме да образуваме една комуна, да покажемъ на хората, какъ се

живѣе комунално. Нашата комуна ще служи за свѣтило. Ще напуснемъ службата си и ще влѣземъ да работимъ въ комуната. Казвамъ на тѣзи комунари: Слушайте, прѣди да разрушите старата кжца; съградете нова. Ако я разрушите, дѣ ще живѣете? Слѣдователно, не напушайте старата си служба, докато не сте постигнали новото.

Прѣди нѣколко дни дойде при мене единъ братъ отъ София, който ми каза, че рѣшилъ да образува една комуна, която да храни 40-50 души. Той трѣгналъ да държи сказки върху комунитѣ и си мислѣлъ, че намѣрилъ разковничето на живота. Обаче, слѣдъ 4-5 мѣсеца комуната се разтури. Не е лесно да хранишъ 40-50 души! Любовь се иска за това! Комунаритѣ се скараха и се раздѣлиха. Слѣдъ това ме питатъ, защо азъ не оправя тази работа. - Не я оправямъ, защото тѣ сами могатъ да я оправятъ. Слѣдъ това, другъ братъ отъ сжшитѣ комунари образува втора комуна. Всички казаха: Тази комуна ще върви добрѣ, защото братътъ е земледѣлецъ. И тази комуна се разтури по простата причина, че на всички липсва любовь. Всѣки иска да се осигури, да вземе повече отъ другитѣ. Така не се рѣшаватъ въпроситѣ. Тукъ се искатъ дѣла, проникнати отъ любовь. Този е начинътъ за разрешаване на всички въпроси.

Много отъ васъ искатъ да бждатъ мои ученици, за да се осигурятъ. - Азъ не осигурявамъ никого. И вие ще работите, както и азъ работя. Азъ никждѣ не съмъ осигуренъ. - Какво ще правишъ, като остарѣешъ? Кой ще те гледа? - Като остарѣя и нѣма какво да ямъ, ще погладувамъ малко. Ще се помжча малко, ще прѣкарамъ около 40 деня гладенъ, ще поритамъ. - Ако умрешъ? - Азъ мога да умра и като ямъ, и като не ямъ. За мене е безразлично, дали въ изобилие ще умра, или въ немотия. Този въпросъ не ме интересува. Не че абсолютно не се интересувамъ, но погледна тукъ, погледна тамъ, виждамъ рана и казвамъ: Ще я прѣвържа. Прѣвързвамъ раната и продължавамъ работата си.

Първото нѣщо, което се изисква отъ ученицитѣ, за да се образува една комуна, е високо съзнание. Събиратъ се заедно, за да си помагатъ взаимно. Въ много комунни, старитѣ взиматъ инициатива за всичко. Тѣ искатъ да заповѣдватъ на младитѣ и то, въ името

на Бога. Всъки иска да прокара свои възгледи, да се наложи на останалите. Той твърди, че Духътъ му казалъ така. Други говорятъ отъ мое име и казватъ: Учителътъ каза така. Като ги слушатъ, нѣкои възразяватъ: Чудно нѣщо, Учителътъ казва на тѣхъ едно, а на васъ – друго. Какъвъ Учителъ е този? Питамъ: Защо не провѣрите това съ мене, да чуете, какво съмъ казалъ и какво не съмъ казалъ? Сега съмъ на земята, между васъ, лесно можете да провѣрите всичко. Друго нѣщо е, ако съмъ на онзи свѣтъ. Ще кажете, че се разговаряте съ духоветъ.

И азъ се разговарямъ съ тѣхъ. При това, азъ не се нуждая отъ медиуми, направо се разговарямъ съ духоветъ. Мнозина мислятъ, че като се разговарятъ съ духоветъ, всичко казано е повече отъ чиста монета. – Тѣ не подозиратъ, че и въ другия свѣтъ има толкова нечистотии и зло, колкото и на земята. И тамъ има лъжи и заблуждения, както и тукъ. Тамъ можешъ да се оплетешъ много лесно. За да се справишъ съ тия лъжи и примки, трѣбва да имашъ прозорливъ, схватливъ умъ. Като влѣзешъ въ духовния свѣтъ, между лъжливитѣ духове, ще те прѣоблѣкатъ и нахранятъ, ще те заведатъ на разходка, на тѣхнитѣ ливади, между безброй цвѣтя, които упоаятъ. Тамъ ще се упоишъ и заспишъ и като се събудишъ, ще се удивишъ, дѣ се намирашъ. Тѣ започватъ добръ, свършватъ злѣ. За да не се оплетешъ, ще държишъ съзнанието си будно, да не заспивашъ. Тогава по-добръ да не се занимаваме съ духовния свѣтъ. Ще се занимавате, но ще бъдете разумни. Ще знаете, че и духоветъ сж като васъ, но съ по-фини тѣла, тѣ разполагатъ съ по-голямъ възможности отъ тия, съ които вие разполагате. Като се отегчатъ отъ нѣщо, тѣ започватъ да се занимаватъ съ хората на земята, шегуватъ се съ тѣхъ, разказватъ имъ различни измислици, подиграватъ се съ тѣхъ.

Единъ познатъ ми разказваше своя опитность, какъ единъ духъ се подигралъ съ него. Това се случило въ Плѣвенъ. Единъ духъ му нашепналъ: Вземи довечера една свѣщъ и едно огледало. Като дойде 12 ч. Вечерта, запали свѣщта и започни да гледашъ въ огледалото. Ще ти се явя въ такъвъ видъ, какъвто никога не си очаквалъ. Той запалилъ свѣщта и започналъ да

гледа въ огледалото. Дълго време гледалъ, но нищо не видѣлъ. Най-послѣ чулъ гласъ: Какво виждашъ? Нищо не виждамъ. Не виждашъ ли едно магаре? Това се отнасяло за самия него, значи, духътъ искалъ да се подиграе съ него, нарѣкълъ го магаре. Това не трѣбва да ви обезсърчава, но учете се. Ако знаете законитѣ, нѣма да гледате духоветѣ въ огледалото. Ако искате да влѣзете въ връзка съ тѣхъ, трѣбва да събудите своитѣ духовни чувства. Духоветѣ не се виждатъ съ физическитѣ очи, нито се възприематъ съ физически сѣтива. Духовниятъ свѣтъ се възприема съ духовни чувства.

И тѣй, задачата на ученика е да се запознае съ своя Учителъ. Дѣ е неговиятъ учителъ? На небето. По форма, Учителътъ може да е на земята, въ физическо тѣло облѣченъ, но по сщество, Той не живѣе на земята. Вашата първа работа прѣзъ тази година е да спечелите любовта на вашия Учителъ. Дѣто и да ходите, каквото и да правите, стрѣмете се да придобиете тази любовъ. Прѣди нѣколко години дойде при мене една млада мома, много интеллигентна, която ми разказа, какъ гледа на хората. На всички хора гледала добрѣ, съ разположение, но първата ѝ работа била да намѣри въ всѣки човѣкъ една добра черта. Щомъ я намѣри, хваща се за нея и слѣдъ това, каквото лошо види, забравя го. Като държи въ ума си добрата черта на човѣка, и той се отваря къмъ нея. Така се създаватъ добри отношения между нея и човѣка, когото срѣща. Това е свѣтска мома, която мисли и постѣпва правилно. Тя е дошла до едно духовно прозрѣние и рѣшила правилно въпроса за отношенията между хората. И вие трѣбва да се ползвате отъ това разрѣшение. Сега и на васъ казвамъ: Като срѣщнете единъ човѣкъ, потърсете първо една добра черта въ него. И послѣ, каквато слабостъ да видите въ него, турете я настрана, тя е нѣщо второстепенно. Докато се спирате на отрицателнитѣ черти въ човѣка, вие всѣкога ще бждете далечъ отъ истината. За да имате успѣхъ въ живота си, дръжете се за доброто въ човѣка. Това не става насила. Правете опити, както младата мома е правила редъ опити, докато придобие това изкуство. Щомъ единъ човѣкъ може да постигне нѣщо, всички хора могатъ да го постигнатъ.

Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза“. Прѣдставете си, че и вие сте прчка на тази лоза, т.е. присадка. Слѣдователно, не търсете Христа вънъ отъ себе си, но считайте, че сте присадени на Христа, както прчките на лозата, и се стрѣмете да научите Неговия езикъ. Ученика трѣбва да научи езика на своя Учителъ, а не Учителътъ на ученика. Щомъ научите езика на Христа, ще се разбирате съ Него. И тогава, каквото поискате въ Негово име, ще ви се даде. Това означава стихътъ: „Просѣте и ще получите, хлопайте и ще ви се отвори, искайте и ще ви се даде.“ Ако не знаете езика на Христа, колкото и да Му говорите, нѣма да получите отговоръ. Кажѣте ли една дума на Неговия езикъ, веднага ще ви се отговори. Тази година искамъ да се заемете съ изучаването на Христовия езикъ. Първата дума на този езикъ е любовта. Ако тази дума ви се вижда мжчна, започнете съ обичта, макаръ че не е първа дума. Думата „любовъ“ трѣбва да се очисти, понеже хората сж я оцапали. Въ думата „обичъ“ се криятъ по-фини чувства отъ тѣзи въ любовта. Единъ день, когато тази дума се очисти, ще видите, каква мощъ, каква сила и красота се криятъ въ нея. Нека всѣки си зададе въпроса: Обичамъ ли Христа, любя ли Го? И, като отговоръ на зададения въпросъ, да си каже: Възлюбихъ Христа. Частичката „въз“ усилва значението на думата любя. Възлюбленъ е силна дума. Можете ли да изпѣете думата „възлюбихъ“? Ако имате любовъ въ себе си, веднага ще намѣрите мелодия на тази дума. Тя ще бѣде най-хубавата мелодия, която, нѣкога сте пѣли и слушали да пѣятъ. Ще кажете: Учителю, изпѣй ни тази дума. Ето какво ще ви каже: Възлюблениятъ пѣе на възлюблената си, само когато тя искрено го е възлюбила. Ако тя не го е възлюбила, както трѣбва, той мълчи. Сега Христосъ още мълчи за васъ, не може да ви пѣе. Ако е въпросъ за пѣние, азъ ви пѣхъ. Какво ви пѣхъ вчера? Пѣхъ ви „Благославяй и не забравяй.“ Това можахъ да ви изпѣя. Пѣхъ ви и „Firfürfen“. Значи, за незнайното може да се пѣе, но за знайното - не може. Вие трѣбва да обработите сърдцата си, да станатъ отзивчиви и къмъ най-финитѣ и нѣжни чувства. Има духовни чувства, които се криятъ дълбоко въ човѣшката душа. Тѣ нѣматъ външенъ изразъ, не се чуватъ никакви въздишки. Тѣ не

се изразяватъ съ „ахъ и охъ“. Чуete ли нѣкждѣ въздишки, ахъ и охъ, ще знаете, че това не е много дълбока скърбъ. Дълбокитѣ духовни скърби се схващатъ само чрѣзъ душата. Само душата познава тази скърбъ. На онзи, който е миналъ прѣзъ такава скърбъ, дрехитѣ ставатъ бѣли, и той самъ става чистъ и бѣлъ. Обаче, бѣлината не е всичко. Тя трѣбва да се прѣвърне на свѣтлина. Свѣтлината пѣкъ трѣбва да мине прѣзъ живота, да принесе своитѣ плодове въ Божествения свѣтъ. Значи, бѣлината трѣбва да се прѣвърне на свѣтлина, а свѣтлината – въ движение, да излѣзе въ съзнателния животъ, дѣто да принесе своитѣ плодове. – Дѣ зрѣятъ тѣзи плодове? – На дървото на живота. Който вкуси отъ тѣзи плодове, той ще почувствува присѣствието на Бога въ всичката му пълнота. Съ други думи казано: Който вкуси отъ мощното и красиво Слово на Великия Учитель, той ще разбере Неговия дълбокъ смисълъ.

Тази година на всички се даватъ възможности и условия да научатъ езика на своя Учитель. Мнозина казватъ, че сж видѣли Христа на сънь. Питамъ: Каза ли ти нѣщо Христосъ? – Нищо не ми каза. Много естествено, какъ ще ти говори, щомъ не знаете езика Му. Ако знаете езика на Христа, Той непременно ще ви каже нѣщо. Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, вие пржчкитѣ, а Отецъ ми – земледѣлецътъ. Който прѣбжда въ мене, и азъ ще прѣбжда въ него.“ Разбирате ли този езикъ на Христа?

Сега, мнозина отъ васъ ще заминатъ. Да не мислите, че ще заминете за другия свѣтъ. Не, вие ще отидете въ свѣта, да се учите. Тамъ ще се натъкнете на мжнотиити, недоразумѣния, спънки, съмнѣния. Тѣ могатъ да се разрѣшатъ само по пжтя на любовта. Достатъчно е да знаете езика на Христа, да се разговаряте съ Него. Той ще ви даде упжтвания, какъ да се справите съ мжнотиитѣ си. Само така, хората ще се разбиратъ, ще влизатъ въ положението си. На кого разчита болниятъ? На лѣкаря. Като го види, той казва: Господинъ докторе, ти си за мене Богъ, майка, баща, помогни ми. Болниятъ знае, че само лѣкарътъ ще влѣзе въ положението му и ще го разбере. И лѣкарътъ, като види, че болния уповава на него, проявява готовность да употрѣби всичкото си знание, да му помогне. Обаче,

каже ли болния, че лѣкарътъ е длѣженъ да го лѣкува, защото му се плаща, вмѣсто да спечели разположението на лѣкаря, ще го настрои противъ себе си. Щомъ искашъ да ти се помогне, ще се молишъ. Нѣкой казва: Ако Богъ иска, ще ме излѣкува. – Нѣма защо Богъ да иска, ти ще искашъ. Ще приложишъ всичко: ще се молишъ, ще плачешъ и най-послѣ ще кажешъ: Господи, бий ме, мачкай ме, само да ме излѣкувашъ. Въ отговоръ на твоята молба Богъ започва да тѣ лѣкува. Ти си готовъ вече да се обѣрнешъ къмъ Него.

При мене идватъ мнозина, да се съвѣтватъ за нѣщо, да ги упѣтя въ живота. Едни се чувствуватъ свободни, а други се смущаватъ, не смѣятъ да ме запитватъ за това, което ги интересува. Тѣ казватъ: Не искаме да безпокоимъ Учителя, да отнѣмаме врѣмето Му. Ние сме благородни хора, не искаме да се натрапваме като другитѣ. Тѣ не знаятъ, че ме безпокоятъ повече отъ другитѣ. Вмѣсто да разрѣшатъ този въпросъ на врѣме, тѣ пропуснали условията и го усложнили. Нѣкой има да рѣшава важенъ въпросъ, но не иска да ме безпокои, да се посвѣтва съ мене. Прѣдпочитамъ да ме безпокои, но да разрѣши въпроса по закона на любовта, отколкото да го разрѣши неправилно. Азъ приемамъ всѣки, който се намира въ нѣкакво затруднение. Дойде ли при мене човѣкъ, чието сърдце е въ голѣма мжка, веднага го приемамъ и му давамъ съвѣтъ. Нѣма случай въ живота ми, когато е дошълъ при мене човѣкъ съ нѣкаква мжка на сърдцето, въ ума или волята си и азъ да не съмъ му помогналъ. Дойде ли при мене човѣкъ съ желѣзна, силна воля, който може самъ да рѣши задачитѣ си, свободенъ съмъ да не го приема. Азъ говоря отъ името на Бога и на Христа. Богъ казва: Откакъ свѣтътъ сѣществува, нѣма случай, да не съмъ помагалъ да страждущитѣ. Колкото и да е заетъ Богъ съ своитѣ работи, похлопа ли на вратата Му една страждуща душа, Той оставя всичко, за да ѝ помогне. Богъ помага на всѣки човѣкъ, на когото умътъ е смутенъ, сърдцето угнетено и волята му заробена.

Днесъ, всѣки иска да бѣде ученикъ, да се върне въ своитѣ ученически години. Наистина, нѣма по-голѣмо желание за човѣка отъ това, да бѣде ученикъ. Сжщото се отнася и за окултния ученикъ. Нѣма по-кра-

сиво желание за човѣка отъ това, да бѣде ученикъ на окултната школа.

Сега, на всички, като на ученици, ви пожелавамъ добъръ пѣтъ. Добъръ пѣтъ къмъ любовта! Добъръ пѣтъ къмъ мъдростта! Добъръ пѣтъ къмъ истината!

Желая ви, да се запознаете съ езика на любовта, съ нейната граматика, да знаете, дѣ да поставите частитѣ на изрѣчението, както и прѣпинателнитѣ знаци.

Желая ви, да научите езика на мъдростта и езика на истината. И като дойдете слѣдната година при мене, да ми говорите: вече съ езика на мъдростта и истината. Отличенъ е този езикъ!

Снощи дойде при мене една ученичка, която ми говори съ езика на истината. Тя ми каза: Учителю, ще Ви кажа една горчива истина за себе си. Не можахъ да издържа на любовта. Казахъ ѝ: Азъ тѣ похвалявамъ за смѣлостта. Ти започна вече да говори съ езика на истината. Тя продължи: Трѣбваше по-рано да направя това, но волята ми бѣше слаба. Отъ сега нататъкъ, ще говоря истината и ще я прилагамъ, както никога до сега. Искамъ да живѣя въ чистота. Ето единъ идеаленъ примѣръ. Азъ похвалявамъ тази ученичка и желая, всички да бждатъ като нея. Много ученички не сж по-добри отъ нея, но минаватъ за добри. Трѣбва да бждете смѣли и рѣшителни прѣдъ Господа, да изповѣдвате грѣховетѣ си. Всички трѣбва да отворите сърдцата си, да изхвърлите всичко нечисто вънъ. Всички трѣбва да се изповѣдвате. Ще застанете прѣдъ своя Учителъ въ душата си и ще кажете: Учителю, досега не съмъ приложилъ Твоята Любовь, не съмъ приложилъ Твоята чистота, но отсега нататъкъ ще приложа всичко. Ще приложа Любовта ти въ нейната пълнота. Слѣдъ това ще дойде изкушението, което ще ти нашепва: Не обещавай още, знаешъ ли, дали можешъ да изпълнишъ всичко? Казвашъ: Мога. Слѣдъ това, пакъ иде изкушението и те пита: Можешъ ли да издържишъ на Божествената чистота? - Мога. Наистина, щомъ придобиешъ любовта, ще придобиешъ и чистотата. Дѣто е Любовта, тамъ е и чистотата.

Като слушате да говоря така, казвате: Учителътъ иска да ни направи свѣтии, да ни лиши отъ богатата на свѣта. Питамъ: Ако любя Господа, ще мога ли да се

откажа отъ свѣта? Какво ще остане за насъ, ако се откажемъ отъ свѣта? И жабата мисли, че като напусне блатото, животътъ се свършва. Не, вѣнъ отъ блатото има по-хубавъ животъ. Животътъ на музиканта не е ли по-хубавъ отъ крѣкането на жабата? Художникътъ, който рисува съ своята четка, не сѣди ли по-високо отъ жабата? Онзи, който чете свѣщенитѣ книги и ги прилагатъ, не стои ли по-високо отъ жабата? Единъ день, когато напуснете земния животъ, прѣдъ васъ ще се отворятъ такива перспективи, които ще бждатъ хиляди пжти по-велики, по-славни отъ сегашния ви животъ. Днесъ се срѣщатъ майка и дъщеря. Майката цѣлува дъщеря си, но послѣ дъщерята се отърси малко и казва: Студена е твоята цѣлувка. Защо е недоволна тя? - Липсва нѣщо на цѣлувката. - Трептенията ѝ не сж възвишени. Първо, душата трѣбва да трепти, да внесе трептенията си въ цѣлувката. Майката мисли, че е просто нѣщо да даде една цѣлувка. И дъщерята цѣлува майка си, но и тя остава недоволна, чувствува, че дъщерята обича нѣкого повече отъ нея и му дава по-горѣща цѣлувка. Майката въздѣхва, и казва: Затова ли я родихъ? Послѣ казва: Дъщеря ми дава брашното на другъ, а на мене - трицитѣ. Това сж послѣднитѣ цѣлувки. Мислите ли, че може да излъжете човѣка съ послѣдните цѣлувки? Азъ не давамъ на никого послѣдни цѣлувки и не приемамъ такива. Азъ говоря въ името на Господа: Той нито дава, нито приема послѣдни цѣлувки. Цѣлуне ли те Господъ, ти ще станешъ, ще оживѣешъ и ще възкрѣснешъ. Ще станешъ чистъ като ангелъ. Подъ „дѣвственъ" разбирамъ цѣлувката на Бога, цѣлувката на Христа.

Желая въ бждеще всички да имате тази цѣлувка, да станете, да оживѣете, да възкрѣснете и да кажете: Сега познавамъ необятната Любовь на Бога, на Христа, на нашия Учителъ, за когото толкова години се е говорило. Вие сте Го търсили въ миналото, търсите Го и сега да Го намѣрите! Това е пжтътъ. Другъ пжтъ нѣма.

И тѣй, ходѣте въ свѣта, работете срѣдъ него, но умътъ ви да бжде заетъ съ три нѣща:

Всичко въ свѣта се осмисля само при Любовта. Всичко въ свѣта се огражда само съ Мжд-

ростъта. Всичко въ свѣта се запазва само чрѣзъ Истината.

Като ученици, каквато работа и да започнете – дали комуна ще образувате, или друго нѣщо, приложете тритѣ принципа – любовта, мъдростта и истината. Всички, които взиматъ участие въ комуната, да се проникнатъ отъ съзнание за работата, която започватъ и ще видятъ, какъ ще се развива комуната. Всичко ще върви добрѣ. Дѣто и да приложите новото учение, всичко ще се развива правилно. Въ новото учение, т.е. въ учението на любовта нѣма изключения.

Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, вие пржкитѣ“. Ето защо, като образувате комуна, обърнете се къмъ Христа и кажете: Господи, ние искаме да влѣзешъ въ нашата комуна, да вземешъ дѣлъ въ нея. Ние започваме въ Твое име и ще работимъ съ Твоята Любовъ, Твоята Мъдростъ и Твоята Истина. Не мислете, че ще образувате комуна за десетина души. Не, ще отворите широко вратата на комуната за цѣлия Божи свѣтъ. Вашата комуна трѣбва да бжде образецъ на свѣта – изразъ на истината. Това е цѣльта на комунитѣ.

Сега ние отваряме школа. Вие мислите, че въ тази школа ще влѣзатъ само избранитѣ. Звани и незвани, ще влѣзатъ всички безъ изключение. Който може да люби, който може да мисли, който може да говори истината, той е добрѣ дошълъ, той се приема за ученикъ въ тази школа. Малъкъ или голѣмъ, който желае, може да влѣзе въ школата.

За слѣдната година искамъ да развиете три теми, най-много по десетина листа. Първата тема ще бжде за любовта. Ще я пишете въ проза или поезия, както желаетъ. Всѣка дума да има точно опрѣдѣлено значение, да бжде естествена, да изтича отъ дълбочината на душата. Втората тема ще бжде върху мъдростта, а третата тема – върху истината. Това е работа за способнитѣ ученици. За всѣка тема ще напишете най-много по 10 страници. Листоветѣ нѣма да бждатъ голѣми, цѣли коли, но четвъртъ листъ отъ колата. Ще пишете отъ едната страна на листа, другата ще бжде празна. Помалко отъ 10 листа може да напишете, но въ никой случай повече. Нѣкой може въ 10 реда или съ 10 думи

да каже нѣщо за любовта. И това е добрѣ. Изкуство е, съ малко думи да кажешъ много нѣщо.

Сега, да свърша бесѣдата, да не натегне много. Нѣкои се намиратъ въ положението на обржчитѣ на кацата. Кацарѣтъ ги стѣга, да не остане празнина, прѣзъ която да тече водата. Слѣдъ това, той налива вода и гледа, дала не тече отнѣкждѣ. Ако забѣлѣжи, че кацата сълзи нѣкждѣ, веднага излива водата, изважда обржчитѣ и рендосва дѣскитѣ, които не прилепватъ добрѣ. Пакъ стѣгне обржчитѣ, пакъ налива вода и гледа да не тече отнѣкждѣ. Най-послѣ кацата казва: Стига вече! Докога ще продължава това? – Докато водата изтича отъ нея. Щомъ се приготви, затваря я. Слѣдната година пакъ провѣрва да не се е разсѣхнала.

И тѣй, като ви говоря за обржчитѣ на кацата, искамъ да бждете свободни отъ закона на кацата, Това не значи, че като се освободите, да кажете: Хайде да си вървимъ! Не, може да останете още нѣколко дни, спорѣдъ работата ви. Азъ разрешавамъ най-много до 10 деня. Отъ 10 деня нататъкъ иматъ думата тѣрновци. Тѣ могатъ да кажатъ: Докога ще сѣдятъ тия гости? Все съ тѣхъ ли ще се занимава Учителѣтъ? Азъ не вървамъ, че могатъ да кажатъ така, но всичко е възможно. Ако рѣшавамъ въпроса отъ гледището на любовта, може да останете, колкото върме искате. Въ името на любовта, всички сте добрѣ дошли! Яжте и пийте, колкото искате, нѣма да давате смѣтка на никого, нито азъ ви искамъ смѣтка. Но, като излѣзете отъ тукъ, идѣте вънъ въ свѣта, тамъ да платите дълга си. Идете вънъ, между хората, и дайте имъ такъвъ приемъ, какъвто ние ви дадохме тукъ.

**Отворено писмо до архимандритѣ
Евтимий, отъ групата на Бѣлото Братство
въ Казанлжкъ**

27.08.1922 г.

Групата на ББ въ Казанлжкъ изпраща „Отворено писмо“ до архимандритѣ Евтимий – тогава ректоръ на Пловдивската духовна семинария. Въ краткия текстъ (общо 11 страници), подписанъ: „Отъ ученицитѣ на Бѣ-

лото Братство въ гр. Казанлъкъ - септември 1922" е отговорено подробно на нападките, отправени отъ архим. Евтимий въ рѣчта му, произнесена на 27.08.1922 год. въ Казанлъкъ, непосредствено слѣдъ завършването на събора на Братството въ Велико Търново. На свой редъ бѣлитѣ братя и сестри прѣминаватъ въ атака, когато архим. Евтимий е замѣнялъ обективната критика съ клевети и безпочвени измислици. Единъ отъ най-вълнуващитѣ моменти въ изложението е призивътъ къмъ православния духовникъ, въ който четемъ: „По-добрѣ ще бжде, ако напуснете тази противохристиянска система за борба и се борите не съ думи, а съ дѣла. Ние ще бждемъ благодарни, ако чуемъ отъ народа добри отзиви за морала на българското духовенство. Приложете Христовото учение въ живота и ще имате подкрѣпата на интелигенцията.“

На 17 августъ т.г. заедно съ Синодалния проповѣдникъ Калневъ вие дойдохтѣ въ Търново, непредизвикани отъ никого, да говорите противъ ученицитѣ на Бѣлото Братство, които се бѣха стекли отъ всички краища на България на Съборъ. Вие искахте чрѣзъ властта отъ г-н Джновъ диспутъ, който ви бѣ отказанъ. Вие не успѣхте да осуетите публичната бесѣда, която г-н Джновъ държа въ читалищния салонъ. Вие не можяхте да попрѣчитѣ и на Събора. На връщане отъ Търново се отбихте въ Казанлъкъ, за да протрѣбитѣ и тука голѣмата опасностъ, която застрашава църквата и обществото. Вие повторихтѣ вашитѣ жули...

Врѣмето на диспути и схоластично богословие отдавна е минало. Сега приказкитѣ нѣматъ стойностъ, а дѣлата. Г-н Джновъ ви каза, че неговото учение не е учение на диспути, а на опита. Той ви попита: „Защо 2,000 години досега това учение не е приложено?“ А вие отговорихтѣ на 27 т.м., че не можело изведнѣжъ, а постепенно.

Търновскиятъ владика Йосифъ, възползванъ отъ положението си на началникъ на военното духовенство при Главната квартира прѣзъ Първата свѣтовна война, успя да издѣйства полицейски мѣрки противъ Учителя на Бѣлото Братство. Но не се мина много врѣме и този владика, проповѣдникъ на „евангелската любовъ“, съ чаша шампанско вино въ ржка си замина за другия свѣтъ. Неотдавна той бѣше послѣдванъ и отъ единъ другъ

гонителъ - синодалния чиновникъ Ласковъ, който тоже се бѣше запретналъ съ синодалнитѣ фондове да рита срѣщу ржжена, като скиташе изъ Търново, съгледствуваше около Събора на Бѣлото Братство, ковеше лъжливи и клеветнически дописки и брошури, пълни съ лъжи и тенденциозни извѣртания.

Спомѣни на Георги Овчаровъ

На 19 августъ 1922 г., наредени спорѣдъ указанията на Учителя, потеглихме къмъ читалище „Надежда“, къдѣто Той щѣше да свещенодѣйствува този день - Прѣображение Господне. Братѣтъ, ржководителъ на Търновското братство, отвори салона и ние влѣзохме. Зачакахме пристигането на Учителя и започнахме да пѣемъ.

Точно въ 10 часа започна бесѣдата. Учителя зае мѣстото си, слѣдъ което ни погледна и ни покани да отстѣпимъ мѣстата си на гоститѣ - свѣщеници, владици и много граждани, които бѣха дошли. Ние веднага сторихме това и се качихме на балкона, или заставахме правостоящи, кой къдѣто намѣри мѣсто. Салонѣтъ бѣше прѣпълненъ. Владичитѣ заемаха първитѣ мѣста. Имаше и официални лица. Всички извадиха бѣлѣжници. Личеше, че всички идватъ въ този салонъ съ намѣрение да проведатъ битка, диспутъ, да нанесатъ унищожителенъ ударъ на Учителя. Той погледна часовника си, зае присѣщата си красива стойка и заговори:

"Най-важното въ този свѣтъ е животѣтъ. Моето учение не е теория. То е основано на строгъ наученъ опитъ."

Прѣзъ врѣме на бесѣдата на всички направи впечатлѣние, че владичитѣ заспаха. Дори произведе смѣхъ единъ, който стоеше срѣщу Учителя на първия редъ: както държеше молива си, изтърва го и вмѣсто да го потърси и вземе, той кљюмна глава на чина и не се вдигна до края на бесѣдата. Направиха ми силно впечатлѣние думитѣ на Учителя къмъ владичитѣ, съ които Той приключи бесѣдата си: „Ами ако азъ съмъ една нишка, която носи туй Божествено учение, ако вие скжсате тая нишка, какво ще спечелите?"

Учителя завърши бесѣдата си и като че ли зачака нападение. За наша изненада, владицитѣ и свѣщеницитѣ си поразтърсиха омърлушенитѣ лица и никой нищо не каза по отношение на бесѣдата. Само единѣ отъ владицитѣ се изправи и каза на публиката:

— Господа, моля слѣдобедѣ въ 2 часа всички да заповѣдатъ въ този салонѣ, да чуютъ словото на Архимандритѣ Евтимия, което ще бѣде критика и отговорѣ на г-н Джновѣ.

На този апелѣ Учителя отговори:

— Не, това не може да стане. Въ 2 часа никой не ще може да дойде тука, нито, който е тукѣ, ще може да излѣзе. Който иска въ това врѣме да бѣде тукѣ, нека да не си отива, а да изчака.

Като каза тѣзи думи, Учителя постави малкото си бѣлѣжниче въ вжтрешния джобѣ на сакото си и съ бърза походка напусна салона. Единѣ отъ владицитѣ се провикна подигравателно:

— Я-а-а! Чувате ли?! Значи се заканва!

И пакѣ повтори апела си, като избѣрбори още много нелепости по адресѣ на Учителя. Единѣ отъ нашитѣ братя, който стоеше до мене, ми прошепна:

— Да останемѣ тукѣ, да видимѣ какво ще стане.

Азѣ му отговорихѣ, че щомѣ Учителя напуска салона, нѣмамѣ работа тукѣ и веднага си излѣзохѣ. Вънѣ прѣдѣ читалището имаше толкова много народѣ, че човѣкѣ не можѣше да си пробие пжтѣ да излѣзе. Небето бѣше ясно и синьо. Народѣтѣ не напускаше двора на читалището, а продължаваше да коментира думитѣ на Учителя. Едни прѣдричаха землетресение, други — градушка, трети — буря, а нашитѣ братя само мълчаха и се чудеха какво ще стане. Щомѣ владицитѣ и официалнитѣ лица напуснаха читалището, масата се раздвижи въ разни посоки и само за петѣ минути салонѣтѣ се опразни. Азѣ се прибрахѣ на лозето въ 12 часа.

Слѣдобѣдѣ, кѣмѣ 1 часа, братѣ Петко Епитроповѣ мина по палаткитѣ и каза на всички братя да направятѣ улеи около тѣхѣ. Това съобщение постави всички ни въ недоумѣние, защото по нищо не личеше, че ще вали дѣждѣ. Небето бѣше съвършено ясно. Но всички се хванахме и за 10-15 минути си окопахме палаткитѣ.

Настѣпи вълшебенѣ тайнственѣ часѣ. Отѣ всички страни на небѣсния сводѣ се явиха облаци-великани,

които бързо се струпача надъ града. Вѣтърътъ започна отначало да подухва лѣко, докато се разрази въ страшна буря – прахъ, пѣсѣкъ и листа отъ земята се размѣсиха въ въздуха. Дървѣтата прѣвиваха върховетъ си до земята. Започна да вали едъръ дѣждъ, примесенъ съ градушка, която прѣстана, но дѣждътъ се изливаше като изъ ведро върху земята. Облацитъ притѣмняха и забулиха града. Това бѣше точно въ два безъ петнадесетъ минути. Прѣзъ това врѣме и дума не можѣше да става за нѣкакво придвижване. Всички се бѣхме умълчали, като че ли се извършваше нѣкакво свѣщенодѣйствиe въ природата. Така сѣдяхме въ палаткитъ като арестувани до 4 часа слѣдобѣдъ.

Слѣдъ като силниятъ дѣждъ прѣстана, отъ града дойдоха братя, които бѣха останали въ салона слѣдъ бесѣдата да чакатъ, та разказаха впечатления си отъ тѣзи, които прѣди тази канонада говорѣли глупости, а слѣдъ това какъ онемѣли и какъ гузно избѣгали отъ читалището.

Слѣдъ като всичко стихна и дѣждътъ спрѣ, Учителя слѣзе отъ вилата и каза много цѣнни думи за това събитие, отъ което се разбираше, че никой не е въ състояние да развали това, което Богъ желае да направи.

Вжтрѣшното разбирање на духовниятъ животъ на ученика

Сѣборна Бесѣда В. Търново

30 Августъ 1922 год. Срѣда 5 часа сутриньта.

За да се изпълни и осмисли наряда, азъ ще направя едно кратко пояснение. Вие всички встѣпвате въ областъта на външното изпълнение, която обхваща видимия свѣтъ. Но днешниятъ нарядъ се отнася до пробуждане на съзнанието. Въ всичко, което ще произнесете, трѣбва да се обърне внимание на три нѣща: влияние на Божествената Любовь въ сърдцето ни, влияние на Божествената Мждростъ въ умоветъ ни и влияние на Божествената Истина въ душиетъ ни. Сега ще запитате какъ се усѣща това влияние. Ако почувствате Чистота въ сърдцето си, Божията Любовь

се е проявила. Ако умътъ ви добие Свѣтлина, Божествената Мъдростъ е упражнила влияние. И ако усѣтите духа си свободенъ, Божията Истина се е всѣлила въ душата ви. Въ противенъ случай, само външното изпълнение на наряда нѣма да бжде нищо друго освѣнъ единъ обичай или религиозна форма. Когато се проучватъ нѣщата по буквата, всѣкога се поражда едно отвращение, съмнѣние, недоволство. Вашето съзнание трѣбва да схване, да се отвори за Божествената Свѣтлина, слѣдъ което ще се яви това хубаво ухание, както се явява у цвѣтята. Всички възвишени души ще дойдатъ да взематъ отъ този нектаръ, който се крие у човѣка. Сжествува обмѣна между човѣшката душа и тѣзи възвишени духове. Ако душата не се е разтворила като цвѣтъ, тѣ идватъ и слѣдъ като не намѣрятъ нищо, отиватъ си; а ако дойдатъ и намѣрятъ нѣщо, тѣ оставятъ своето благословение. Затова ви казвамъ, че трѣбва да пазите онѣзи, които сж поели задължението да живѣятъ абсолютно безъ никаква лъжа. Всѣка ваша лъжа ще пожелаете да се изкорени! Никаква лъжа, никакво самооправдание, никакво самоосждане! Защото самооправданието и самоосждането сж грѣхъ прѣдъ Бога. Ти ще признаешъ самата Истина така, както е – нито повече, нито по-малко. И никога не прави опитъ да излъжешъ себе си или окръжаващитѣ. А когато направилъ една погрѣшка, ще влѣзешъ дълбоко въ душата си и ще я изправишъ чисто и искрено. И когато осъзнаешъ грѣшката си, ще я изкоренишъ съ дълбокъ плачъ – не такъвъ обикновенъ плачъ, но дълбокъ, искренъ. Само тогава ще има растене, това ще бжде едно благословение.

Божиятъ Духъ вече работи. Само едно се изисква отъ васъ: всѣко нѣщо да го правите умно. Слѣдъ това идва абсолютната Божествена Мъдростъ. Ще вложите най-доброто усилие на вашия умъ. Ще изпълнявате тази служба съ всички най-добри и най-разумни сили, съ които умътъ разполага. Слѣдъ това ще дойдете до Любовта. Ще гледате да я възприемете съ всичката ѣ пълнота. Така че нѣма да разсждавате, а ще прилагате три нѣща: съвършена пълна Любовь, съвършена пълна Мъдростъ, съвършена пълна Истина! Тѣзи нѣща ще ги помните, едно е правилото за всинца ви! По такъвъ начинъ този нарядъ ще има сила за васъ. Ако пѣкъ от-

сжстватъ тѣзи принципи въ васъ, вие само ще гледате тѣзи думи, но тѣ ще бждатъ мъртви. И хората четатъ съ години Библията, но единъ день, когато проработи Духътъ, виждатъ, че има нѣщо скрито въ нея. Сега ние сме дошли до Духа и този Духъ, за да проработи, три нѣща сж необходими: Истина, Мждростъ и Любовь.

Сега, у васъ отново могатъ да се появятъ старитѣ възгледи, че сега не му е врѣмето, че умътъ ви не е достатъчно порасналъ. Това сж заблуждения на черната ложа. Ако мислите, че врѣмето не е дошло, лъжете се – нѣкои дори сте прѣсрочили. Врѣмето е сега! И ако нѣкой дойде и ви каже, че умътъ ви не е още узрѣлъ, знайте, че вашиятъ умъ е точно на мѣсто. Той е въ състояние да разбере Божията Мждростъ и да я възприеме право. Така че първото условие е да кажете въ себе си абсолютната Истина. Нито бѣли, нито черни лъжи! Сега азъ говоря не за вашитѣ отношения къмъ свѣта, а за отношенията ви къмъ Бѣлитѣ Братя, къмъ Бога, къмъ самитѣ васъ. Ще бждете абсолютно вѣрни на себе си! Никакво съмнѣние нѣма да допускате! Въ Любовьта нѣма какво да се съмнявате! Нѣма да повдигате въпросъ дали еди-кой си ви обича или не. Ако азъ имамъ Божествената Любовь въ себе си, какъ могатъ да ме смуцаватъ работитѣ на хората? Ако азъ имамъ Божествената Мждростъ въ себе си, какво ще ме смуцава това, че нѣкой билъ глупавъ? Ако азъ имамъ въ себе си пълната Божествена Истина, какво ще ме смуцава човѣшката лъжа? Сега ние се спираме върху качествата на хората и питаме защо по такъвъ начинъ разсждаватъ тѣ. Нѣщата сж вжтрѣ въ насъ. Разглеждате ли по този вжтрѣшенъ начинъ въпроса, вие ще го разрѣшите кардинално.

Разговаряхъ съ единъ братъ, чиято жена постоянно го подозирала, че крие нѣщо. Споредъ нея мжжътъ всичко трѣбвало да казва на жената. Но мжжътъ не може всичко да каже на жена си, понеже той прѣдъ себе си още не е казалъ всичко, а какъ ще го каже на жена си, която е отвѣнка. Знайте, че на земята женидбата не е мораленъ актъ. Жененитѣ иматъ отношение и задължение единъ къмъ другъ само докато сж живи, слѣдъ което сж свободни. Това, което смъртътъ може да раздѣли и разедини, не съдържа въ себе

си Божественото. И Павелъ казва, че ако връзката имъ е духовна, когато замине мъжътъ за другия свѣтъ, жената нѣма право да се ожени; но ако бракътъ е държавенъ, това е друго нѣщо. Жената иска да влѣзе между Бога и Божествения Духъ, да влѣзе между душата на своя мъжъ и Бога; въ такъвъ случай тя дава мѣсто на злото. Между Бога, Божествения Духъ и душата никой не може да влѣзе, това трѣбва да го знае! Нито мъжъ, нито жена могатъ да влѣзатъ. Тѣ тукъ на земята сж мъжъ и жена, но на Небето мъжъ и жена нѣма. И когато нѣкой пожелае да му кажешъ тайнитъ на сърдцето си, той много иска. Тайнитъ на сърдцето само Богъ може да ги знае. Може ли нѣкой да замѣни мѣстото на Бога въ менъ? Затова сега ще спазвате слѣдното правило: когато пристѣпвате да служите на Бога, мъжъ и жена да нѣма! Жената трѣбва да остави мъжа и да му каже: „Върви по Пжтя!“ Ако е жена, която обича своя мъжъ, трѣбва да му каже да върви въ този Пжтъ и да не го спѣва. А мъжътъ трѣбва да каже на жена си: „Върви въ този Пжтъ, търси Бога и ще имашъ цѣлото мое съдѣйствие! Ти може да се заблуждавашъ, но една душа, ако пожелае да търси Бога, тя върви напредъ“. Сега и ние сме дошли до това положение – всѣки единъ отъ насъ ще върви. Самото желание да намѣришъ Бога показва, че Божественото се е пробудило у насъ. Това – Божественото, трѣбва да го оставимъ самостоятелно да разработи начинитъ и методитъ. Оставете Божественото вжтрѣ въ васъ и то ще си намѣри пжтя. То е като птица – пусни я и се не бой!...

Думитъ и движенията на наряда, който тази сутринъ ви дадохъ, иматъ значение само за онѣзи, на които съзнанието се е пробудило. А онѣзи, на които съзнанието не е пробудено, нищо нѣма да разбератъ. Докато сме на физическото поле ние сме въ движение; нѣкой пжтъ, извършвайки тѣзи движения, ще достигнете до онзи повратенъ моментъ, въ който ще ги изоставите и ще излѣзете отъ физическото въ астралното си тѣло и съ него ще служитъ на Бога въ Духъ и Истина. Докато човѣкъ е въ физическия свѣтъ, ще извършва движения, но щомъ дойде до областта, къдѣто съзнанието му се повдига, движението на земята прѣстава. Нѣкой ще запита може ли безъ движение. Може, но когато излѣзешъ отъ тѣлото

си, защото тукъ живота по другъ начинъ не може да се изрази. Сега, ще постъпвате съзнателно и всѣки спорѣдъ степенъта на съзнанието си ще изпълнява. Тази година мнозина ще срѣщнатъ много мъчнотии. Нѣкои отъ нарядитѣ сж лесни, но нѣкои не.

Днешниятъ день е день на ума. Умътъ ви трѣбва да вземе участие и сърдцето ви трѣбва да вземе участие. Ако умътъ ви не вземе участие, много мъчно може да разберете задачата.

Забѣлѣжете сега едно съвпадение: миналата срѣда врѣмето бѣше отлично и днесъ е отлично.

Богъ се вѣсели, ние се радваме, а свѣтътъ се смѣе.

Ако правите гимнастическитѣ упражнения съ присѣствие на ума, много нѣщо ще постигнете.

Послѣдното упражнение ще нарѣчемъ очистително упражнение.

Отличенъ свѣтълъ день!

Спомѣнъ отъ тѣрновскитѣ събори – 1922 г.

31 Августъ 1922 год. Четвъртъкъ (неизвѣстенъ часъ)

На единъ отъ тѣрновскитѣ събори, слѣдъ бесѣдата, Учителътъ нареди да се съберемъ на групи, по симпатия – кой кждѣто обича – съ задача, да се коментиратъ въпроси, които вълнуватъ нѣкои отъ групата; да се изучаватъ пѣсни, братски пѣсни, или ако нѣкой може да изнесе сказка върху науката, философията, окултизма. Азъ се приобщижъ къмъ една група млади братя. Групата се оформи и Учителътъ дойде при насъ. Ние му отворихме пжтъ и го наобиколихме. Той каза:

Азъ мога мъртви да възкресѣвамъ. Въ моя власть е това. Азъ мога да лѣкувамъ всички болѣсти, и неизлѣчими, власть имамъ. Въ моя власть е това. Но каква полза?

Прѣдставете си едно прасенце, така оваляно въ калъта, само очичкитѣ му блестятъ и го издаватъ, че е животинче и го отдѣлятъ отъ околната срѣда. Азъ вземамъ едно корито, топла вода, сапунъ. Вземамъ това прасенце и го измивамъ така, че кожата му да по-

бълбе и козината му да стане сребристо бѣла, и то стане чудно хубаво, красиво, мило. Но като го пусна, кждѣ мислите ще иде? – Ще отидѣ въ най-нечистата локва и тамъ ще се оваля, ще стане неузнаваемо. Питамъ, има ли смисълъ този трудъ, който съмъ положилъ?

Прѣдставете си, че застава надъ София, тамъ, кждѣто се прѣсичатъ пѣтищата за Лондонъ, Парижъ, Цариградъ, Берлинъ, Петроградъ, Москва, Римъ. На този кръстопѣтъ започна да лѣкувамъ. Моята слава ще се прѣнесе по етера по всички краища на свѣта. Тѣзи пѣтища ще се задрѣстятъ отъ коли, прѣвозващи болни. Отъ всѣка дѣржава ще изпратятъ лѣкарски групи, които ще прѣглеждатъ болнитѣ, ще установяватъ диагнозата – на каква степенъ на развитие е болѣстѣта, отъ кога боледува, при какви условия е живѣлъ, какво е работилъ, на каква възраст е, името и гдѣ е живѣлъ, съ какво се е хранилъ – всичко това се протоколира. Тогава ще го излѣкувамъ. Наново ще дойдатъ да го прѣгледатъ и да установятъ, какви органически поврѣди сж настѣпили и това ще запишатъ. Ще дойдатъ журналисти отъ всѣка дѣржава, ще опишатъ всичко това, което става, и ще информиратъ своя народъ: болни, придружаващи болнитѣ, водачи на колитѣ, лѣкари, журналисти, любители, любопитни, любознателни. Ще идатъ и тѣзи, които съмъ излѣкувалъ, да носятъ подарѣци отъ благодарностъ.

Тукъ ще се събере многохиляденъ народъ. Милинакджии ще носятъ закуски, бозаджии, ще се построятъ палатки за скара, за кебапи и пѣржоли, закусвални, пивници; ще има музиканти, циркове, борци, тѣрговци и всѣвъзможни зрелища. Това ще бжде единъ истински ориенталски панаиръ. И азъ ще продължавамъ да лѣкувамъ. Излѣкуванитѣ ще бждатъ на възраст 35–40–45 години. Като ги излѣкувамъ, ще кажатъ: "Ние живѣхме 50 години, но животѣтъ измина много бѣрзо; колко ни остава да живѣемъ още? Да живѣемъ още 10–20–30 години, но тѣ ще изминатъ като утрѣ. Колко е кратѣкъ животѣтъ." И ще кажатъ: "Дайте сега да ядемъ, да пиемъ, да се веселимъ, да се удоволствуваме, да се наситимъ, защото утрѣ ще умремъ. Трѣбва да се наживѣемъ." И ще се впуснатъ наново настѣрвени страстно въ разни оргии. А неизлечимитѣ болѣсти сж именно отъ такѣвъ разпуснатъ животъ. Като ги излѣкувамъ, тѣ на-

ново съ по-голяма стръвъ и сила ще се впуснатъ въ такъвъ животъ и наново отъ този разгуленъ животъ тѣзи болѣсти ще се явятъ и ще ги завлѣкатъ въ гроба.

Тогавъ питамъ: Има ли полза отъ жертвата, която бижъ направилъ?

Въ миналото Архимедъ е казалъ: "Дайтѣ ми една опорна точка, да сложа моя лостъ и съ него ще изместя орбитата на земята."

Азъ пъкъ казвамъ като Архимедъ: Дайтѣ ми опорна точка, да поставя моя лостъ и съ него ще изместя орбитата на живота.

Опорната точка, която търся, това сте вие – ученицитѣ. А моятъ лостъ, това е моето учение. Когато вие приемете моето учение, ще приемете и силитѣ, които носи това учение.

Вие ще внесете това учение въ свѣта. Ще го направите ясно и достойно за свѣта. Всички ще видятъ, че то носи радостъ, здраве, блага, знание, любовъ и смисълъ. Ще видятъ, че животътъ е великъ и за човѣка, че го очакватъ свѣтли бжднини. Хиляди ще тръгнатъ слѣдъ васъ. И така свѣтътъ ще тръгне въ новъ, свѣтълъ пжтъ.

(Нѣкои отъ младитѣ казаха: Учителю, Вашитѣ коси сж прошарени, на възрастъ сте, а ние сме млади, неукни, невѣжи. Кога ще усвоимъ Вашето учение, за да приемемъ силата, която то носи? Кога ще станемъ силни, влиятелни, за да тръгне народътъ слѣдъ насъ?)

Учителътъ каза: Дайте ми прилежни ученици, които да учатъ, да прилагатъ. Ако трѣбва врѣме и 100 и 120 години и повече ще остана на земята, въ моя властъ е да продължа живота си. Дайте ми ученици!

Тази опитностъ описва братъ Георги Радевъ Овчаровъ отъ Ямболъ, сега живущъ въ Варна.

Съвѣти и наставления за ученицитѣ.

Съборна Бесѣда В.Търново

3 Септемврий 1922 год. Недѣля 6 часа сутринѣта.

И рече: Истинж ви казувамъ, ако ся не обърнете, и бждете както дѣца-та, нѣма да влѣзете въ царството небесно. Ев. Матѣя 18:3

"Ако не станете като малкитѣ дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие."

Христосъ тукъ употрѣбява думитѣ "малкитѣ дѣца" като плодъ на Любовѣта. Малкитѣ дѣца се раждатъ само отъ Любовѣта. Любовѣта и Мждростѣта ги раждатъ. Знайте, че ако вие не се родите въ Любовь и Мждростъ, по никой начинъ не можете да влѣзете въ Царството Божие. Това е вжтрешниятъ смисълъ.

Сега всички, които идвате тукъ, имате едно заблуждение, мислите, че като се приближавате при мене или като чуete нѣщо, ще ви ползува. Може да ви ползува, но още пророкътъ е рѣкълъ: "Тия хора се приближаватъ при Менъ само съ устата си, а не и съ сърдцето си." Вашето сърдце далечъ отстои отъ Господа. Половината отъ васъ сте само съгледатели, да шпионирате, другата половина не сте рѣшили да служите на Господа, да ви кажа истината. Ако ви питамъ: Готови ли сте сега да пожертвувате всичко за Господа? Днесъ Господъ ви пита чрѣзъ мене: Готови ли сте да пожертвувате живота си за Господа? Ще кажете: "Вѣрваме." Не какво вѣрвате, а какво можете да направите. Туй, което можете да направите днесъ, то е, което трѣбва, което Господъ отъ васъ иска.

Сега, вжтрешното състояние е важно. Дѣто се увеличава благодатѣта, увеличава се и грѣхътъ; дѣто се увеличава грѣхътъ, увеличава се и благодатѣта.

Сега вие ще се върнете по домоветѣ. Какъ мислите, какъ ще слугувате на Господа? Тази година може да измѣните, ще кажете: "Е, слѣдующата." Слѣдующата година ще отложите за другата слѣдующа. И тѣй, година слѣдъ година, минаваме живота си въ една вжтрѣшна самоизмама. И въ края на краищата ние се разочароване отъ живота. Трѣбва да знаете, че въ съзнанието на Бога, Богъ е толкова чистъ, толкова свѣтъ, че всички ония грѣхове, които правимъ, сж крайно отвратителни

прѣдъ душата. Слѣдователно, когато човѣкъ съгрѣши, той затваря своя пѣть.

Сега, да кажемъ, васъ може да ви съблазнява нѣщо, но вие трѣбва да знаете, че въ една окултна школа ние искаме Божествени дѣца, а не обикновени дѣца. Не, не искаме хора, които да се съблазниватъ. (Една птичка дойде и кацна на носа на една сестра.) Праща я Господъ, емблема е. Кацна на носа, да мислите. Туй птиченце, вѣрата, трѣбва да слѣзе при Духа, при Божия Духъ, при васъ трѣбва да слѣзе, ако сте готови, а вие се изплашвате. Като ви бутне птиченцето и вие се изплашвате.

Хубаво. Сега разтворете вашето съзнание. Вие сами отъ себе си доволни ли сте? Знаете ли, колко грѣхове криете прѣдъ себе си? Колко грѣхове имате затворени прѣдъ Господа? Вие не сте се изповѣдали прѣдъ Господа. Колко скрити стаички имате непрѣчистени. Отворете си една чиста стая и като ви дойдатъ гости, приемете ги въ тази чиста стая. Отворете я, не може така. Не, не, вие минавате за чисти, за благочестиви хора. А благочестивъ човѣкъ е този, който отъ нищо не се съблазнява. Благочестивиятъ човѣкъ всичко отхвърля отъ себе си, нѣма отъ какво да се съблазнява.

Казва се въ Писанието: "Да възлюбишъ Господа Бога твоего." И послѣ се казва: "Возлюбете се!" Е, какъ ще възлюби човѣкъ Господа, ако не иде при Него? На земята онѣзи, които отиватъ при земнитѣ царе, изпращатъ много пѣти прошения, да имъ се даде една аудиенция, да си искатъ едно свое желание. Това, което земнитѣ царе го изискватъ като една прѣрогativa, като единъ атрибутъ, то е само на Бога. Понѣкога хората, и тѣ си позволѣватъ да изискватъ нѣщо.

Тази година, каквото и да започнете, ако мислите да го карате безъ любовъ, нищо нѣма да направите, нищо нѣма да излѣзе. Вие трѣбва да се самоопределите въ себе си. Ако нѣкой отиде на нивата и не оре, а цѣлъ денъ плаче на нивата, може да плаче, но нищо нѣма да се изоре. Може да си закжснѣлъ на нивата, но тя плачъ не иска, оране иска. Ще впрѣгнешъ воловетѣ и ще орешъ. Когато дойде до ядене, хората плачатъ ли? Плачъ трѣбва на хората само когато ператъ, когато се миятъ, когато сж жадни, когато човѣкъ се раз-

кайва, но когато човѣкъ дойде да работи за Бога, тия сълзи трѣбва да се турятъ на друго мѣсто.

И тѣй, турете въ себе си онуй дълбоко убѣждение, желание да имате една голѣма опитностъ тази година, най-малко Духътъ Божи да ви посѣти, да почувствувате Неговото присѣствие, да срѣщнете Христа тѣй, както никога досега не сте Го срѣщали. И ако Христосъ ви срѣщне тази година, душата ви ще се отвори, вие ще възлюбите всички хора и нито помѣнъ не ще ви остане да бждете злорадни, да правите зло нѣкому и всички лошабини ще изчезнатъ. Тѣй ще бжде, ако ви срѣщне Христосъ. Ако ви срѣщне Христосъ, ще ви се отворятъ умоветъ и ще придобиете знание, каквото не сте имали досега, откакъ е създаденъ свѣтътъ. Ако ви срѣщне Христосъ, ще придобиете такова здраве, каквото не сте имали досега. Досега сте били съ болѣсти, съ едно-друго. Сега туй здраве може да го имате и днесъ, тогава ще имате едно здраве съ разширение. Да, на всинца ни трѣбва вѣра, дѣтинска вѣра ни трѣбва. Сега знаете ли вѣрата какво е? Щомъ ви се каже, у васъ да нѣма никакво съмнѣние, ако имате вѣра, съмнѣнието веднага ще изчезне. Тази вѣра прѣвръща нѣщата. Като ви кажа азъ, че ще станете добри и да станете такива. Като ви кажа, че имате знания, че ще станете богати, моментално да станете такива и да повѣрвате. Но кажете ли въ душата си: "Пакъ ние да го видимъ", вие ще измѣните условията. Божественитѣ нѣща ставатъ веднага. Азъ като дойда при васъ, нѣма да ви изкушавамъ, да ви питамъ: Ти готовъ ли си да служишъ на Христа? – "Готовъ съмъ." Ако сѣднешъ и започнешъ: "Ами какъ ще служа на Христа?" Щомъ искашъ обяснение, въпросътъ е разрѣшенъ. Малкото пиле, което се ражда отъ квачката, никогата не пита, какъ трѣбва да рови и какъ да добива храната си. Туй пиле веднага добива знание и започва да си търси храната. Никакви уроци не му се даватъ. И когато ние сме тѣзи Божествени дѣца, у насъ ще се събуди Божественото и ние ще знаемъ, какъ да направимъ нѣщата веднага. Азъ бихъ желалъ, вие да се върнете 2,000 години назадъ и въ ума ви да застане Христосъ, Който се ражда, и да кажете: "Ако съмъ на мѣстото на Христа, какво трѣбва да направя?" Изпреди се една мжнотия. Какво трѣбва да правите?

Имате да плащате. Ако Христосъ е между насъ, какво ще направи? Ще си плати. Тъй направи и Петъръ. Поискаха му данъкъ, плати си той. Христосъ хлѣбъ нѣмаше и хамбари нѣмаше съ жито, но когато дойде времѣ да нагости гоститѣ, благославяше и отъ тукъ и отъ тамъ намираше. Дойде нѣкой гладенъ при васъ, казвате: "Ако е Христосъ, какво ще направи?" Ще го нахрани. Пораздразненъ си, дойде съмнѣние, невѣрие, казвате: "Ако е Христосъ на моето мѣсто, какъ ще постъпи?" (Въ това времѣ птичката мило-мило обикаляше около насъ.) Не се бойте, това е една малка душа, която за въ бждеще...

Поощряване трѣбва. Единъ-другъ може да се поощрявате, тъй както Божествениятъ Духъ постоянно ни поощрява. Когато човѣкъ малко е отпадналъ, Божествениятъ Духъ постоянно ще идва, да го насърчава. Сжщиятъ законъ ще спазваме и ние: постоянно ще има поощрение. Отвѣнъ свѣта, съблазни ще се внасятъ и въ търговия и каквото знание да имате, отвсякъдъ ще се внасятъ съблазни. И у насъ се е зародилъ единъ възгледъ, че за да живѣемъ по Бога, търговия не може да има, търговци не можемъ да бждемъ. Но търговията на какво се основава? Съврѣменната медицина може да има положителна и отрицателна страна. Лѣкарятъ може да лѣкува и болнитѣ хора, а сжщеврѣменно да дава и на здравитѣ хора правила, какъ да живѣятъ.

И тъй, ще си турите сега на ума мисълта, ще се попитате: "Азъ възлюбихъ ли Господа?" Всички казватъ: "Когато дойде Христосъ." Е, кога ще дойде Христосъ? Прѣди 2,000 години Христосъ дойде, но не Го познаха и като си замина, тогава Го познаха. Днесъ християнскиятъ свѣтъ Го познаха, но изгубиха образа Му. Всички Му даватъ една физиономия женска, една мекота на жена, която постоянно стои, чака, върти си палцитѣ, чака да дойде мжжътъ ѝ, да ѝ донесе туй-онуй, да я обича мжжътъ ѝ и всички да я хвалятъ и т.н. И като видятъ туй лице, всѣки го харесва. Не, не е такава туй лице. Туй лице на Христа е една свѣтлина. Туй лице като го видишъ, ще събуди у тебе една топлина, една интензивна мисълъ ще събуди у тебе, една строгость къмъ себе си, ще бждешъ пръвъ на нивата, на работа, на туй, на онуй, а послѣденъ ще бждешъ за ядене и за пиене. Послѣ, турили на Христа

една корона. Той нѣма нужда отъ корона. Този Христосъ, Който иде, трѣбва да бѣде свѣтлина вече за свѣта.

И всинца ви като ви срѣщне, трѣбва да има вече свѣтлина израсла. Изъ вашитѣ лица трѣбва да излиза свѣтлина. Вие се гледате сега, дали имате още червени лица. Червеното лице, червениятъ носъ е много лошъ признакъ. И жълтото лице е лошъ признакъ. Ако вие разбирате човѣшкото лице – даже и най-хубавитѣ му краски не изразяватъ онова вжтрѣшно състояние. Сега, да кажемъ, вие виждате моето лице и казвате, че азъ имамъ отлично лице. Казвате: "Много хубаво, красиво, мустаки, вѣжди, носъ, рѣце", но изгладнѣете, дойдете: "Нѣма ли нѣщо да приема?" – Нѣмамъ. – "Ами въ гостилницата не можете ли да ме заведѣте?" – Иди работи! Нѣмамъ нищо. – Веднага моята красота нѣма да ви трогне. Туй е едно заблуждение. Красотата е на сърдцето и на душата.

И сега, като ви гледамъ всички, зная какво си мислите. Нѣкои отъ васъ отъ 5 години, други отъ 10 години чакате Христа и си мислите, дали Богъ е доволенъ отъ васъ. Учителтъ ще бѣде доволенъ отъ ученика си, когато той е научилъ всичкитѣ си уроци, не половината, не $\frac{1}{4}$, не $\frac{1}{3}$; той трѣбва да научи всичкия си урокъ. Прѣподадения урокъ трѣбва да го знаемъ. А сега на насъ, този урокъ на любовта, 2,000 години е трѣбвало да ни се проповѣдва. Хората още не сж научили този урокъ. Христосъ 2,000 години вече, какъ е прѣподавалъ този урокъ. А сега, като попитатъ ученицитѣ, какво нѣщо е любовта, тѣ само се почесватъ, не могатъ да дадатъ единъ положителенъ отговоръ. Питатъ нѣкой ученъ професоръ, единъ владика, какво нѣщо е любовта, тѣ ще се почешатъ, ще цитиратъ нѣкой авторъ, нѣма да могатъ да ви кажатъ нѣщо съществено. Е, питамъ ученика, който отъ 2,000 години учи този урокъ и не може да даде отговоръ, много трудолюбивъ ли е, много прилеженъ ли е? Не казвамъ, че всички не сж, но нѣкои отъ тѣзи, които сж на земята, сж научили $\frac{1}{2}$ урокъ, други $\frac{1}{4}$, а нѣкои пѣкъ, които приближаватъ къмъ края на този курсъ, ще го научатъ цѣлия.

А сега, слѣдующиятъ урокъ ще бжде за Мждростъ-та. Любовьта е проучена до основа, затова слѣдващиятъ урокъ ще бжде за Мждростъта.

Щастие, здраве, знание безъ любовь не може да се постигне и понеже любовьта въ свѣта не царува, затова сега имаме туй, великото нѣщастие въ свѣта.

Туй е великото нѣщастие. Ако вие погледнете на сегашния свѣтъ, той е цѣла анархия. И сега Духътъ Божи ще слѣзе, да оправи свѣта. Другъ не може, Господъ се е убѣдилъ, че другъ не може. Едно време Той е питалъ: "Има ли кой да оправи тази земя?" Като видѣлъ, че не може другъ, Той се заелъ самъ да оправи, да уреди свѣта, да изработи начини, методи.

Сега въ църквата казватъ, че Христосъ е горѣ на небето отъ дѣсната страна на Отца, нали? Теософитѣ казватъ, че Христосъ ще дойде пакъ да се прѣроди. Други вѣрующи казватъ, че Христосъ въ насъ е, ще се яви, че Богъ е вжтрѣ въ насъ. Е, хубаво, ако е вжтрѣ въ насъ, защо не можемъ да Го намѣримъ?

Вие трѣбва да обржчатъ внимание върху най-малкитѣ си опитности. Спрете се въ най-малкитѣ си дѣла. Има едно особено състояние тамъ – прѣди да сте събудени, има единъ нѣженъ, приятенъ гласъ, има едно лѣко побутване подъ лъжичката и сърдцето и една деликатна мисль ти нашепва: "Направи туй нѣщо." Но туй, което ти нашепва, е толкова деликатно, меко, че ти започвашъ да го коригирашъ. Ти започвашъ да го коригирашъ, коригирашъ, и разваляшъ Божественото. Дойде нѣкой бѣденъ човѣкъ при тебе, Духътъ ти казва: "Дай му малко хлѣбецъ!" А ти казвашъ: "Защо му е хлѣбъ на този човѣкъ, азъ ще му направя едни хубави дрехи, обуца, шапка ще му купя." Щомъ направишъ това, всичко е развалено, Божественото дѣло е развалено. Опитайте тѣзи двѣ състояния и провѣрете моитѣ думи. Вземете за примѣръ двѣ майки. Едната майка да облѣче дѣтето си съ най-хубавитѣ дрешки, шапка, чепички и да му разказва най-хубавитѣ работи. А другата майка, обратно: да облѣче дѣтето си най-скромно, бѣдно, но чистичко и да му разказва хубави благородни работи. Слѣдъ 10 години ще заблѣжите, какъвъ е резултата отъ тия двѣ дѣца, каква е разликата. Едното дѣте ще стане щастливо, ще си гледа ро-

клята, шапката, чепичкитѣ. Питамъ сега: Тия черни чепичета въ тая форма какво могатъ да допринесатъ? Азъ, като погледна моитѣ сандали, радватъ ли ме много? Като гледамъ тия сандали, много ми е тжжно. Казвамъ: Тази кожа е снета отъ гърба на едно животно, то е плакало, молило се е, а сега азъ се радвамъ. Казвамъ: Второто дѣте си е въ реда на нѣщата, много благородни мисли могатъ да се внесатъ въ него, а една черна или пѣстра шапка какво благородно може да внесе? Или едни ржавици, направени отъ кожа, какво благородно могатъ да донесатъ? Казватъ: "Отлични ржавици има!" Та ние, съврѣменнитѣ културни хора, се радваме на нѣщастieto на другитѣ. Не може да има култура тогава.

Сега двѣ течения работятъ, вървятъ заедно въ свѣта: доброто и злото - два духа, двѣ интеллигентни страни работятъ въ човѣка, човѣшката душа. Три съзнания има въ човѣка. Първото съзнание - съзнавашъ себе си, второто съзнание, което те кара къмъ доброто и третото съзнание, което те кара къмъ злото. Тия съзнания азъ ги прѣдставямъ тѣй. Самия човѣкъ азъ прѣдставямъ душата му като една мома, която ще се жени, а злото и доброто - като двама момци кандидати. Отношението е много върно. И единия прѣдлага и другия прѣдлага. Единия казва: "Ела при мене, азъ кжца ще ти направя, всички удобства ще ти дамъ, добрѣ облѣчена ще бждешъ при мене, азъ на ржце ще те нося." Тѣй казва злото на душата. Другото, доброто, е много скромно. То казва: "Дойди при мене, моята колибичка не е много голѣма, изобщо храна нѣма да имаме, нѣкой пжтъ гладни ще ходимъ, ще трѣбва да работимъ, ще имаме студено жилище, по нѣкой пжтъ нивитѣ не ставатъ, нѣкой пжтъ боси ще ходимъ при този изворъ." Той прѣдставя работата, както си е. "Той не е за мене" - момата злото прѣдпочита. Като го вземе, като живѣе съ него, настрада се и казва: "Не е той." Това сж двѣ съзнания, които всѣки день ги провѣрвявате. Тия двѣ съзнания сж отъ мжжки принципъ. Единиятъ казва: "Слушай, ти не бжди като нѣкоя овца, всѣки да те стриже. Самъ ти си силенъ." А другото съзнание казва: "Отстжпи, бжди мекъ." И отъ тѣзи двѣ съзнания ние постоянно избираме. И слѣдъ туй има друго едно съзнание, четвърто съзна-

ние, Божествено съзнание азъ го наричамъ. То като дойде отгоръ, то сѣди и ти казва: "Ти защо не се вслуша въ мене?" – Сега Христосъ като дойде, Той прѣдставлѣва туй, четвъртото съзнание. Той ще бжде нито добъръ, нито лошъ. Туй е четвъртото Божествено съзнание, което обѣдинява всичко въ себе си, защото доброто и злото, тѣ и двѣтѣ разполагатъ съ Божественитѣ сили, които сж вжтрѣ и въ доброто и въ злото.

Злото е зло, защото тази сила не е употребена за цѣльта си. Доброто е добро, понеже силата е употребена за цѣльта си.

Сега ние ще се стрѣвимъ да изпълнимъ тази година волята Божия. Не за спасение е това, но отъ любовъ трѣбва да служимъ на Господа, а Той само тогава ще ни се изяви.

Сега, колкото за мене, азъ въпроса съмъ си разрѣшилъ. Азъ съмъ рѣшилъ да се уединя за малко време, да се оттегля, разбирате ли? Може би ще бжде скоро. Това за мене съмъ си рѣшилъ. Ще се оттегля и нѣма да ме виждате. Азъ ще се оттегля, за да влѣза да живѣя въ любовта вжтрѣ. Мене хората ми дотегнаха вече. Азъ ще се оттегля, знамъ кждѣ, въ любовта ще живѣя. Нѣма какво да живѣя между васъ. Други хора като васъ не съмъ срѣщалъ. Мене това не ме радва. Отъ стари и млади азъ нищо свѣстно не съмъ чулъ. И мисля скоро да се оттегля, знаая кждѣ и ще живѣя тѣй, както трѣбва да се живѣе. Вие като останете, трѣбва да знаете какъ да живѣете. Ако живѣете по Бога, тогава азъ ще ви се обадя, но ако не живѣете, азъ ще ви оставя. Азъ съмъ ситъ отъ лъжи, ситъ съмъ отъ измами, отъ всичко туй съмъ ситъ. И отъ попски и отъ братски и отъ учителски лъжи съмъ ситъ, всичко съмъ опиталъ, до гушата ми е дошло. Сега правя послѣдни усилия. Като кажа единъ денъ, ще го направя. Въ тази мжтна вода не се живѣе. Въ този нечистъ въздухъ не се живѣе. И ви казвамъ единственото нѣщо: Богъ е Любовь!

Азъ ще се върна при моя баща, Който е Любовь, ще се върна при моитѣ братя и сестри, които сж любовъ. Ако искате вие и вие можете да дойдете. У мене двѣ мнѣния нѣма, азъ съмъ намислилъ да си вървя. Да не мислите, че тази кжца, всичко туй ще ме държи.

Не. И ще оставя свѣта. Този свѣтъ, като жаби, тѣй ще си заминатъ. Туренъ му е надгробенъ надписъ и надгробенъ камъкъ. Всичко ще бжде пометено! Този свѣтъ прѣзъ огънь ще мине, нищо нѣма да остане и слѣдъ този огънь идва една нова култура. Може да разбирате огънь по различенъ начинъ. Този огънь, той ще прояде всичко и слѣдъ този огънь ще дойде новия свѣтъ, новия животъ. Този огънь сега руши хората и всички тия болѣсти, неврастения, всичко туй – почналъ е да работи. Сега може да се уплашите. Нѣма какво да се плашите. Сега отъ васъ се искатъ послѣднитѣ дни. Като работите, ще чакате като онѣзи, които чакатъ господаря си до послѣдния часъ. Ще работите, докато свършите работата си и ще кажете: "Заминаваме си и ние. Трѣбва да заминемъ и да си вдигнемъ багажа." Ще се пригответе и пакъ, слѣдъ врѣме ще се върнете, да работите. Всѣки трѣбва да е готовъ, не да мисли, че ще умрѣ, но да се приготви и замине и пакъ ще работи. Като дойде послѣдниятъ день, ще каже на свѣта: "Сбогомъ вече!" Тѣй както затворникътъ казва на всички други затворници: "Сбогомъ!" Тѣй, като излѣземъ отъ тия затвори, нѣма какво да ни радватъ затворитѣ, ще влѣземъ въ Божествената свобода!

Казва Христосъ. "Отивамъ при Отца Си. Отивамъ да ви приготвя мѣсто и като ви приготвя, ще дойда да ви взема. Който е готовъ, ще го взема, а който не, ще го оставя. Дѣто съмъ Азъ, тамъ сте и вие." Сега въпросътъ е: Сега, като дойде Христосъ довечера, не довечера, а сега, сега иде, Той ще ви вземе ли, или ще ви остави? Ще влѣзете ли вжтрѣ, или ще останете вънка? Отъ кои дѣвици сте вие? Казвамъ ви: Всѣки отъ васъ да опита себе си, съзнанието си, душата си, опитайте се, изпитайте масленицитѣ си, имате ли масло? Не се самоизмамвайте! Масло трѣбва, масленицитѣ трѣбва да бждатъ пълни съ масло! Пъкъ на свѣта нѣма какво да му казваме. Свѣтътъ тѣй ще си върви. Огънятъ като дойде, тѣ ще го разбератъ. Ако имъ кажемъ сега, че иде огънь, тѣ ще кажатъ: "Извѣяни сж тия хора, ние ще ядемъ." Нищо, вие, неизвѣянитѣ, чакайте този огънь! Нищо не говорѣте на свѣта. Разумнитѣ ще разбератъ, а неразумнитѣ ще ядатъ и пиятъ до насита. А когато влѣ-

зете въ новата култура, идватъ и Любовта и Мъдростта.

А сега, нѣкои отъ васъ схващатъ буквално, като казвамъ за онзи свѣтъ. Тѣ казватъ: "А душата ще се мжчи, има да пѣшка, докато излѣзе отъ тѣлото." Много лесно може да излѣзе тя отъ тѣлото. Само горната черупка ще падне и тя ще излѣзе млада, весела, бодра. Излѣзе ли тя, ще бжде като една пеперуда, ще се освободимъ отъ тия, тежкитѣ ни тѣла. Тѣлото ни е сега тежко, окови сж това, букаи има вжтрѣ. Въ затворъ е душата, стражари има, халати има вжтрѣ. Като влѣзете вжтрѣ, нѣма да ви оставятъ съ вашитѣ дрехи, затворнически ще ви дадатъ. Не, собственитѣ наши дрехи нѣма да останатъ за въ бждеще.

И сега, като попитатъ свѣщенитѣ, тѣ казватъ: "Христосъ нѣма още да дойде." Споредъ тѣхъ още 300 години има, а слѣдъ тѣзи 300 години ще кажатъ, че още слѣдъ 300 години ще дойде, защото, който има да изплаща, просрочва постоянно сроковетѣ.

"Възлюбете Господа! Възлюбете се усърдно единъ-другъ отъ чисто сърдце!"

Туй съзнание регулирайте, не се поддавайте на него. Азъ го наричамъ черния младоженецъ и бѣлия младоженецъ. Не слушайте черния младоженецъ, бѣлия слушайте. Черниятъ има черни мустачки, вѣжди черни, отвѣнъ той носи бѣли елегантни ржкавици, лицето му е много разумно, но отвѣнъ има една маска. Свалите ли я, лицето му е черно. Той е облѣченъ по най-новата мода. Думитѣ му сж прѣтеглени, безъ дефектъ сж, но тѣ сж като ножа на гилотината. Влѣзешъ ли подъ неговия ножъ - главата ти отива. Онази котка като върви, казватъ: "Колко е хрисима, какъ се кипри, красива", но ноктитѣ ѝ! Какъвъ е този младоженикъ, душата му се познава по тия нокти. Азъ слѣдя у млади и стари и трѣбва да ви покажа въ окултната школа, да видите, че тия, двамата младоженци, раздвояватъ погледа у човѣка, за да се научите, какво е раздвояване на погледа. Тия, двамата, като дойдатъ, се борятъ въ очитѣ на човѣка. Единиятъ и другиятъ се раздвояватъ въ очитѣ на човѣка и се явяватъ два вида свѣтлини на лжчитѣ. Азъ ги наричамъ черенъ и бѣлъ лжчъ. Единиятъ лжчъ е черенъ, той пада надолу. Такъвъ човѣкъ като те гледа, все надолу

гледа, раздвоенъ е. Погледътъ на човѣка трѣбва да се бори, докато свѣтлината на очитѣ стане еднаква, да нѣма никакво раздвояване на свѣтлини. Азъ наричамъ туй, раздвояване на съзнанието. Какво трѣбва да разбираме отъ това? Тукъ пакъ работи сжщиятъ принципъ.

Добрѣ, за въ бждеще Господъ ще ви се изяви. Отъ туй гледище на съзнанието, Богъ сега ви се изявява. Ние всички можемъ да имаме туй съзнание. Въ този моментъ, ако у всинца ви има воля, всички можемъ да се трансформираме, да влѣземъ въ туй, новото положение. Може да чакате още 2,000 години, а може да ги съкратите и въ единъ моментъ може да се върнете у дома си възродени, да си снемете всичкия товаръ.

Азъ вчера направихъ опитъ съ тази сестра, която е сега между насъ. Тя лѣжи и пѣшка на леглото, болна е. Казвамъ ѝ: Нали ти вѣрвашъ въ Бога, кажи на тази болѣстъ, че азъ съмъ мобилизирана и трѣбва да ме оставишъ. Въ природата нѣма болѣсти, понеже азъ отивамъ да служа на Бога. Въ Бога сжществува пълна хармония. Въ Него всичко изведнажъ става. Тя отрѣче болѣстѣта и направи единъ опитъ. – Тури волята си въ дѣйствиe – казвамъ ѝ. А отъ тази болѣстъ тя бѣше отпаднала духомъ. Като ѝ казахъ тѣзи думи и други думи, които на васъ не казвамъ, слѣдъ като излѣзохъ, тя се намѣри вече на краката си и болѣстѣта отстѣпи. И още може да приложи.

Сега и на васъ казвамъ: Сега всичко можемъ. Богъ, Който живѣе въ васъ, всичко може, понеже ние живѣемъ въ Него, ние всичко можемъ съ Него. Можемъ не за въ бждеще, сега всичко можемъ да направимъ. "Понеже азъ живѣя въ Господа, всичко, което имамъ, на Него принадлежи, на Него посвѣщавамъ живота си." Казано и свѣршено, а не да кажешъ, прѣди да си направилъ. И сега още нѣкой си казва: "Чакай, чакай, не дѣй, още си младъ." Не, казано и свѣршено! Недѣй чак! Казано и свѣршено! Никакво чакане!

И азъ бихъ желалъ сега съ васъ да направя единъ опитъ, но вие трѣбва сега всички да се откъснете. Единъ вѣрва въ баща си, другъ въ България, трети въ държавата, въ поповетъ и т.н. На всички вѣрата имъ трѣбва да е въ Бога на Любовѣта, Който е свѣтлина. И не само, че Той всичко може да направи,

но и ние всичко можемъ да направимъ. Да кажемъ, да рѣшимъ и ще стане. Всичко ще направимъ. Сега въ васъ вече се поражда мисълта: "Можемъ, можемъ." Можемъ ли? – Можемъ. Нѣкои отъ васъ сж имали опитности, придобили сж туй състояние. Туримъ волята си, но послѣ се разколебаемъ, пакъ се измѣня състоянието. Много пжти за 5-10 минути запазимъ туй състояние, но послѣ пакъ го изгубимъ. Речено – казано, туй състояние да бжде постоянно! Е, нѣма сега, като дойде туй състояние, да изскочимъ навънъ. Не, ще бжде такава, вжтрѣшно, интензивно прѣобразование и ние ще се разберемъ.

Ще бждете сега смѣли и рѣшителни! Безъ рѣшителностъ не може!

Сега вие, послѣднитѣ, защо оставате тукъ въ събора, какво очаквате? За послѣдното благословение. Какво е туй послѣдно благословение? Азъ послѣдно благословение не давамъ.

Та ви казвамъ: Сега вие готови ли сте да възприемете всичката Любовь, всичката Божия Любовь? Нѣкои ще кажатъ: "Не, Господи, малко." Не, всичко или нищо. Всичката Божия Любовь ще я възприемемъ въ себе си и ще разберемъ Господа тѣй, както Той ни разбира.

И Христосъ, като изведе своитѣ ученици надъ гората и се възнесе, тѣ се зарадваха, но пакъ се яви съмнѣние у тѣхъ. Той имъ показа начинъ какъ да се трансформиратъ, а тѣ, съ своята нова философия, почнаха да разискватъ дали нагорѣ отиде, какъ отиде и изгубиха. Той имъ показа начинъ, какъ да се трансформиратъ отъ едно състояние въ друго, но ученицитѣ, въ своитѣ разсждения изгубиха ключа, и сега казватъ: "Нагорѣ отишълъ." Туй "нагорѣ" не е нагорѣ. Казва тамъ Писанието, че като отивалъ нагорѣ, дошълъ до едно мѣсто, облацитѣ го взели и се изгубилъ прѣдъ лицето имъ. Туй "изгубилъ се" показва съмнѣнието. Като се изгубилъ изъ облацитѣ, ученицитѣ Христови не можаха да прослѣдятъ Неговото отиване задъ облацитѣ, Неговото отиване до Царството Божие. И дѣйствително, сегашниятъ християнски свѣтъ само въ облацитѣ Го виждатъ, задъ облацитѣ нищо друго не могатъ да видятъ, затова оттамъ Го очакватъ тѣ.

Сега за примѣръ туй, за което азъ ви говоря, вашето сърдце още не е засегнато, умътъ ви е въ едно напрегнато състояние, вие се намиратъ въ едно недоумѣние. Туй е настроението на вашето съзнание. То още не се засѣга. Отраженията, които приемамъ отъ васъ, сж дисхармонични, тѣй както и пѣнието ви. Женитѣ пѣха $1/2$ тонъ по-долу, а мъжете $1/2$ тонъ по-високо, дисонансъ имаше въ дишането. "Благославяй, душе моя, Господа" - не се слива туй "благославяй".

Но чистота трѣбва, абсолютна чистота! То е първото нѣщо:

Абсолютна вътрѣшна чистота!

Абсолютна вътрѣшна свѣтлина!

Абсолютна вътрѣшна свобода!

Свободни отъ всѣкакви съмнѣния, подозрѣния и ще кажешъ: "Заради Господа съмъ свободенъ, заради Господа за мене всички въпроси сж рѣшени." Най-трудното положение е това. Нали Христосъ едно време тукъ е говорилъ. Думитѣ Му сж тукъ затворени, въ Евангелието. Ако азъ сега отворя Евангелието, знаете ли какво ще ви се падне? Сега ще го оставя, нѣма да го отварямъ азъ, само да се отвори.

Учительтъ движеше лѣко-лѣко Евангелието и то се отвори на едно мѣсто. Прочете го: "Истинж, истинж ви казувамъ, че вѣи ще възплачете и ще възрыдаете, а свѣтъ-тъ ще ся възрадува; и вѣи ще бждете оскърбени, но скърбъ-та ви ще ся промѣни на радостъ." Аминъ.

Единъ примѣръ има за васъ: "Отшелникътъ - светия като ходилъ на небето, видѣлъ, че само единъ камъкъ не стига на зданието..."

Учительтъ пакъ лѣко отвори Евангелието, падна се: "Истина, истина ви казвамъ...", пакъ сжщото.

Единъ отъ братята пожела той самъ да направи сжщото съ Евангелието, да види кждѣ ще се отвори. Взе той Евангелието, отвори се на Откровение 14:1 "И видѣхъ, и ето Агне стоеше на горжтж Сионъ, и съ него сто и четъридесетъ и четъри тѣисъщѣи, които имахж името на неговѣи-тъ Отецъ написано на чела-та си."

Повторно отвори, падна се Римляномъ 13 глава.

1 Всякой человекъ да ся покорява на власти-тъ що сж надъ него; защото нѣма власть, която да не е отъ Бога; и колкото власти има на свѣтъ-тъ всички-

тѣ сж отъ Бога отреденї. 2 Тѣй щото, който ся противи на власть-тж, противи ся на Божиѣ-тж наредбж; и които ся противятъ ще зематъ осжданїе на себе си. 3 Защото владѣтели-тѣ не сж страхъ за добры-тѣ работї, но за злы-тѣ; искашь ли да ся не боишь отъ власть-тж? прави добро-то и ще имашъ похвалж отъ неїж; 4 Понеже владѣтель-тѣ е Божїй слуга на тебе за добро. Ако ли правишь зло, да ся боишь; защото не носи напраздно сабіж-тж; понеже Божїй слуга е, отмститель да извършва гнѣвъ-тѣ противъ тогози който прави злото. 5 За това нужно е да ся покорявате, не тѣкмо поради гнѣвъ-тѣ, но и зарадъ съвѣсть-тж. 6 Понеже за това и данъ плащате; защото сж Божиѣ служители, които постоянно съ това ся занимаватъ. 7 И тѣй отдавайте на всичкї кому каквото сте длѣжни; комуто сте данъ длѣжни, данъ-тж; комуто бирь, бирь-тж, комуто страхъ, страхъ-тѣ, комуто почестъ, почестъ-тж. 8 Не оставайте никому длѣжни въ нищо, освѣнъ да имате любовь единъ на другїго си; защото който люби другїго изпълнява законъ-тѣ; 9 Понеже заповѣди-тѣ: "Не прѣлюбодѣйствувай; Не убивай; Не кради; Не лѣже свидѣтелствувай; Не пожелай;" и коя да е друга заповѣдь, въ това слово ся заключава: "Люби ближняго твоего както самаго себе си." 10 Любовь-та не прави зло ближнему; слѣдователно любовь-та е изпълненїе на законъ-тѣ.

11 И то като знаемъ врѣме-то; защото часъ-тѣ вече настанж да ся събудимъ отъ снѣгъ; защото е поблизу намъ спасенїе-то сега отъ колкото когато повѣровахмї. 12 Нощъ-та прѣмина, а день-тѣ наближи; и тѣй нека отхвърлимъ работї-тѣ на тъмнинж-тж, и да ся облѣчемъ въ оржіе-то на видѣлинж-тж. 13 Както въ день да ходимъ благопристойно; не по кощунства и пїянства, не по курварство и похотливость, не по крамольї и зависти; 14 Но облѣчѣте ся въ Господа Іисуса Христа, и не промышлявайте за плѣтъ-тж, въ похоти-тѣ ѣ.

Още единъ пѣтъ отвори. Падна се Евангелието отъ Иоана 14:11 "Вѣрувайте ми че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене; ако ли не, вѣрувайте ми за тѣя дѣла."

Азъ съмъ вратата на овцитѣ

Съборна Бесѣда В.Търново

10 Септемврий 1922 год. Недѣля 11 часа

Тогазъ пакъ имъ рече Исусъ: Истинж, истинж ви казувамъ, че азъ съмъ вратата на овцы-тѣ. Всичкы, които сж дошли прѣди мене, крадци сж и разбойници; но овцы-тѣ гыі не послушахж. Ев. Иоанна 10:7-8

Ще ви прочета десета глава отъ Иоана.

1 Истинж, истинж ви казувамъ, който не влѣзува прѣзъ врата-та въ кошарж-тж на овцы-тѣ, но прѣлазя отъ другадѣ, той е крадецъ и разбойникъ. 2 А който влѣзува прѣзъ врата-та пастѣрь е на овцы-тѣ. 3 Нему вратарь-тѣ отваря, и овцы-тѣ слушатъ гласъ-тѣ му, и свои-тѣ овцы по име зове, и гыі извожда. 4 И когато искара овцы-тѣ си вѣнъ, ходи прѣдъ тѣхъ; и овцы-тѣ иджтъ вслѣдъ него, защото знаижтъ гласъ-тѣ му. 5 А вслѣдъ чужденецъ не щжтъ оти, но ще побѣгнжтъ отъ него; защото гласъ-тѣ на чужденцы-тѣ не знаижтъ. 6 Тжзи притчж имъ рече Исусъ; но тѣ не разумѣхж що бѣ това което имъ говорѣше.

7 Тогазъ пакъ имъ рече Исусъ: Истинж, истинж ви казувамъ, че азъ съмъ вратата на овцы-тѣ. 8 Всичкы, които сж дошли прѣди мене, крадци сж и разбойници; но овцы-тѣ гыі не послушахж. 9 Азъ съмъ врата-та; прѣзъ мене, ако влѣзе нѣкой, спасенъ ще бжде, и ще влѣзе и ще излѣзе, и пашж ще намѣри. 10 Крадецъ-тѣ не иде, освѣнъ да открадне, да заколе и да погуби; азъ дойдохъ за да иматъ животъ, и да го иматъ прѣзизобилно. 11 Азъ съмъ добрый-тѣ пастѣрь; добрый-тѣ пастѣрь душж-тж си полага за овцы-тѣ. 12 А наемникъ-тѣ който не е овчарь, на когото овцы-тѣ не сж негови, види вълкъ-тѣ че иде, и оставя овцы-тѣ и бѣга; и вълкъ-тѣ разграбя овцы-тѣ и распѣрснува гыі. 13 А наемникъ-тѣ бѣга, защото е наемникъ, и не го е грижа за овцы-тѣ. 14 Азъ съмъ добрый-тѣ пастѣрь, и познавамъ мои-тѣ, и мои-тѣ мене познаватъ. 15 Както мя познава Отецъ, и азъ познавамъ Отца; и душж-тж си полагамъ зарадъ овцы-тѣ. 16 И другы овцы имамъ, които не сж отъ тойзи дворъ, и тѣхъ трѣбва да съберж; и ще чуижтъ гласъ-тѣ ми; и ще бжде едно стадо и единъ пастѣрь. 17 За това Отецъ мя лю-

би, защото азъ полагамъ душж-тж си, за да іж земж пакъ. 18 Никой не ми іж отнема, но азъ отъ самосебе си іж полагамъ. Имамъ власть да іж положж, и имамъ власть пакъ да іж земж. Тжзи заповѣдь пріяхъ отъ Отца си.

19 И тѣй пакъ станж раздоръ между Іудеи-тѣ за тѣзи думи. 20 И мнозина отъ тѣхъ казуваха: Бѣсъ има, и лудъ е; що го слушате? 21 Другѣи казувахж: Тѣзи думѣи не сж на бѣснуемъ челоуѣкъ; може ли бѣсъ да отваря очи на слѣпѣи?

22 И станж въ Іерусалимъ празникъ-тѣ на освященіе-то на храмъ-тѣ, и зима бѣше. 23 И ходѣше Іисусъ въ храмъ-тѣ въ притворъ-тѣ Соломоновъ. 24 Между това заобѣколихж го Іудеи-тѣ и казувахж му: До кога ще държишь души-тѣ ни въ сумнѣніе? Ако си тѣи Христосъ, кажи ни явно. 25 Отговори имъ Іисусъ: Казахъ ви, и не вѣрувате. Дѣла-та които азъ правѣж въ името на Отца си, тѣ свидѣтелствуватъ за мене. 26 Но вы не вѣрувате, защото не сте отъ мои-тѣ овцѣи, както ви рѣкохъ. 27 Мои-тѣ овцѣи слушатъ мой-тѣ гласъ, и азъ гѣи познавамъ, и тѣ иджтъ вслѣдъ мене, 28 И азъ имъ давамъ животъ вѣченъ, и нѣма да загѣинжтъ во вѣкѣи, и никой нѣма да гѣи грабне отъ ржкж-тж ми. 29 Отецъ ми, който ми гѣи даде, отъ всичкѣи е най голѣмъ; и никой не може да гѣи грабне отъ ржкж-тж на Отца ми. 30 Азъ и Отецъ едно смѣи.

31 Тогазъ пакъ зѣхж Іудеи-тѣ каменіе да го убііжтъ. 32 Отговори имъ Іисусъ: Много добрыі дѣла отъ Отца моего ви показахъ; за кое отъ тѣзъ дѣла хвърляте каменіе върхъ мене? 33 Отговорихж му Іудеи-тѣ и рѣкохж: За добро дѣло не хвърлямыі каменіе върхъ тебе, но за богохулство, и защото тѣи, като си челоуѣкъ, правишь себе си Богъ. 34 Отговори имъ Іисусъ: Не е ли писано въ вашій-тѣ законъ, "Азъ рѣкохъ, Богове сте?" 35 Ако нарече богове онѣзи, къмъ които бѣде слово-то Божіе, (и писаніето не може да ся наруши;) 36 На тогозъ когото Богъ освяти и проводи на свѣтъ-тѣ, вы казувате ли, Богохулствувашь, защото рѣкохъ, Сынъ Божій смѣ? 37 Ако не правѣж дѣла-та на Отца моего, не вѣрувайте въ мене; 38 Но ако гѣи правѣж, въ мене като не вѣрувате, вѣрувайте въ дѣла-та; за да познаете и да повѣрувате, че Отецъ е въ мене, и азъ въ него.

39 Тогазъ пакъ искаж да го хванжтъ, но избѣгнж изъ ржцѣ-тѣ имъ; 40 И отиде пакъ отвѣдъ Йорданъ, на мѣсто-то дѣто кръщаваше отъ напрѣдъ Йоаннъ; и останж тамъ. 41 И мнозина дойдохж при него, и казувахж: Йоаннъ никое чудо не стори, но всичко що рече Йоаннъ за него, истинско бѣше. 42 И тамо повѣрувахж мнозина въ него.

Ще взема 7 и 8 стихъ: „Тогазъ пакъ имъ рече Исусъ: Истина, истина ви казвамъ, че азъ съмъ вратата на овцитѣ. Всички, които сж дошли прѣди мене, крадци сж и разбойници; но овцитѣ ги не послушаха“. Върху тѣзи стихове мнозина сж се спирали и сж давали разни тълкувания. „Всички, които сж дошли прѣди мене“, казва Христосъ. Кои сж тѣзи „всички“? Каквото и да е – било то човѣкъ, философия или учение – всичко въ свѣта, което иска да ви отнеме Истината, не носи Любовь. Всички тѣ сж крадци и разбойници. Първиятъ актъ, първото нѣщо това е Любовьта, слѣдователно, ако дойде нѣкой и ви каже, че прѣди Любовьта има нѣщо друго, което да я прѣдшествува, той е крадецъ и разбойникъ. Съ такива крадци е пълненъ свѣтътъ и църквата. Всѣки, който ви каже, че и безъ Любовь може да се спасите, лъже ви. Могатъ да ви кажатъ, че ако подложите тѣлото си на изгаряне, спасението ще дойде; лъжатъ ви. Спасението е актъ само на Любовьта. А какво означава вѣрата? Вѣрата служи като условие на човѣка да побѣди, защото само интеллигентниятъ, разумниятъ човѣкъ може да се спаси. Затова се казва „Повѣрвай!“ Кой да повѣрва? Само интеллигентниятъ. Кой още? Болниятъ. Онзи, който има вѣра, може да се излѣкува, но който нѣма вѣра, не може. Тамъ, кждѣто нѣма интеллигентность, Любовьта не може да се прояви въ своята форма. Сега, всички църковници безъ разлика учатъ, че спасението е въ църквата. Това е квадратна лъжа. Спасението е въ Любовьта, а Любовьта е Богъ. Спасението е въ Бога – това е най-вѣрното.

Ако азъ мога да ви избавя отъ нѣкоя болѣсть само за 2-3 дни или за единъ мѣсець, или за една година, това не е спасение, това е залъгване, болѣстьта пакъ се явява. Спасението е онзи великъ актъ, когато човѣкъ се освобождава отъ смъртъта. Всички онѣзи хора, които проповѣдватъ спасение, има-

тъ ли Любовъ? Бихъ ги попиталъ проповѣдватъ ли безкористие. Искамъ проповѣдниците, които проповѣдватъ Любовъ, първи да дадатъ примѣръ и да работятъ безъ пари, защото това е свещенъ трудъ. Христосъ казва: „Всички, които сж дошли прѣди мене, крадци сж и разбойници“. Това означава, че всички онѣзи, които проповѣдватъ, че е възможно спасение безъ Любовъ, че спасението е само въ църквата, че спасението е въ дома, че спасението е въ жената или въ дѣцата, крадци сж и разбойници. Днесъ все така се проповѣдва. Мома ще се жени за нѣкой момъкъ, събератъ се старитѣ и говорятъ: „Ти си млада още и не разбирашъ, може да не обичашъ сега момъка, но послѣ любовта сама по себе си ще дойде“. Лъжатъ я. Слѣдъ това попѣтъ въ името на Любовта и въ Името на Господа ги вѣнчава. Лъжа е това! Любовта по този начинъ не идва. Всѣко нѣщо въ свѣта, което се извършва безъ Любовъ, е прѣстѣпление. Съвременнитѣ бракове сж мѣсто на блудодѣяние. Какъвъ животъ искате, когато двама души се събиратъ тамъ, кждѣто Господъ отсъствува? Какъвъ бракъ ще излѣзе отъ това? Въ свѣта все прѣстѣпници ще се нароятъ, защото безъ Любовъ се раждатъ. Посѣйте едно цвѣте на сѣнчесто мѣсто и ще видите какво ще стане съ него. Нѣма ли да израсте много хилаво? Мислите ли, че нѣкое дѣте може да израсне безъ Любовъ? Въ душата на майката трѣбва да гори онази Божествена Любовъ, която да се прѣдаде къмъ душата на дѣтето. Тогава тя ще е сигурна, че отъ него ще излѣзе истинско дѣте. Тази Божествена Любовъ трѣбва да гори въ душата на всички проповѣдници и свѣщеници.

Отъ тѣзи думи нѣкои могатъ да се докачатъ. Казвамъ: вие докачихте Любовта и ние ще ви докачимъ. Вие говорите на свѣта голѣми лъжи, че безъ Любовъ можело. Свѣтътъ може да се възроди само чрѣзъ Любовта. Нѣма ли Любовъ, страданията ще се увеличаватъ, болѣститѣ ще дойдатъ. Защо? Защото Господъ го нѣма.

Сега, когато нѣкой православенъ говори върху сжщността на истинската вѣра, той твърди, че тя е въ православие.

Евангелистите настояватъ, че тѣ били най-правовѣрните. Моето Учение е учение на Любовта. Не защото азъ го проповѣдвамъ, а защото Богъ е въ Любовта и защото отъ опитъ го зная. Опитайте и ще видите. А сега какво ни проповѣдватъ? Слагатъ ни юларъ. Селянинътъ казва на вола си: „Хайде, дий, дий; като изорешъ, ще има много ечемикъ, довечера ще има добра храна“. Но накрая, слѣдъ като изоре, затварятъ вола въ дама, а селянинътъ разговаря сладко съ жена си и дѣцата си и казва: „Дадохъ на вола малко храна, нахранихъ го“. Не, ние, пасомитѣ на тази църква, не искаме да бждемъ волове и да ни връзватъ съ вжжета. И азъ казвамъ, че воловетѣ трѣбва да се засрамятъ. Овца, която не захвърли собствения си юларъ, азъ ще я порицая. Така е заповѣдалъ Господъ, овцетѣ и говедата да не стоятъ въ дамоветѣ, а да отидатъ въ гората. Каквато и вода и сѣно да ви даватъ, идѣте въ гората, тамъ е добриятъ пастиръ, той ще ви води. И знаете ли какво ще стане съ васъ? Оковитѣ, които имате сега, ще паднатъ. Сърцата ви ще станатъ свѣжи и топли, умоветѣ ви, свѣтли и ясни. И ще кажете въ душитѣ си: „Слѣпи бѣхме, но сега виждаме“. Азъ ви призовавамъ: опитайте любовта, сега е благоприятното врѣме! Христосъ посочва качества на крадеца и казва, че той не иде освѣнъ да открадне, да заколи и да погуби. Съ други думи, слѣдъ като те ограби, той ще те заколи и погуби, т.е. ще те изѣде. Слѣдователно, какво е прѣдзначението на съврѣменната религия? Тя е единъ методъ, една форма, чрѣзъ която се проявява Божията Любовь. Слѣдъ като роди дѣтето си, майката трѣбва да го окже и нахрани. Отъ качеството на майчиното млѣко зависи бждещия животъ на дѣтето. А млѣкото на майката се опрѣдѣля отъ мислите, които сж минали прѣзъ нея. Не е достатъчно само кърмачката да има млѣко, но тя трѣбва да вложи въ него най-хубавитѣ си мисли, най-хубавитѣ си чувства, най-хубавитѣ си дѣйствия. Тогава нейното дѣте ще бжде най-хубавото. Питамъ сега свѣщеницитѣ, които сж присвоили това Слово, ще кажатъ ли на хората най-великата Истина? Азъ заявявамъ: Абсолютно никаква лъжа, въ Бѣлото Братство не се позволѣва нито бѣла, нито черна лъжа! Безъ лъжа може ли? Може. Кажѣте ми кой

досега е прокопсалъ съ лъжа. Оставете въ една бето-нирана стѣна малка дупчица, прѣзъ която да минава вода, и ще видите, че тази вода за една година много нѣщо ще направи. Тогава мислите ли, че една малка лъжа, оставена въ вашия характеръ, нѣма слѣдъ години да съсипе живота ви? Ще запитате може ли свѣтътъ да сществува безъ лъжа. Може. Богъ създа-де свѣта безъ лъжа, а ние създадохме граждан-ството на лъжата и твърдимъ, че тя е почитена. Никакво извинение нѣма за лъжата. Човѣкъ, който лъ-же, е страхливъ, а страхливиятъ човѣкъ нѣма Любовь. Казва се въ писанието, че любовта изпжда всѣки страхъ навънъ. Слѣдователно страхливиятъ човѣкъ е човѣкъ съ лъжа. Мѣстото на лъжата е мѣсто на всички прѣстѣпления. А сега, въпрѣки че искатъ да се изправятъ, всички казватъ, че свѣтътъ може и съ лъжа. Кога въ съврѣменното общество говоримъ Ис-тината? Азъ ще ви кажа кога да говорите Истината. Запримѣръ, ти си краваръ, издоилъ си прѣди 5-6 дни 10 килограма млѣко, приготвилъ си отъ него масло и отивашъ въ града да го продавашъ. Питатъ те днесъ ли си приготвилъ маслото и ти отговаряшъ, че днесъ. Не, кажи си истината, че е отпреди 5-6 дни... При другъ случай носишъ на пазара брашно, което си смлялъ прѣ-ди 3-4 мѣсеца. Питатъ те скоро ли си го млѣлъ и ти твърдишъ, че тѣзи дни си билъ на воденицата. Кажи си истината. Защо не признаешъ, че прѣди 4 мѣсеца си го смлялъ? Ученикъ си, учителтъ ти задава урокъ и те пита дали си го научилъ. Ако си го научилъ, кажи си истината, ако разбирашъ задачата е добръ, ако ли не, кажи си истината. Слѣдователно, въ всички наши отно-шения трѣбва да говоримъ Истината. Тогава каква е мисията на единъ свѣщеникъ? Да свети. Питамъ сега, това, което е заложено въ съврѣменната църква и се проповѣдва отъ свѣщеницитѣ, въ кой кодексъ на Боже-ствената книга е записано? Често ме питатъ, когато влизамъ въ църква, паля ли свѣщи. Отговарямъ, че не паля. - Кандило гори ли въ кжщата ми. Не, моето кан-дило всѣкога гори. Имамъ една свѣщъ и всѣки може да чете на нея. Не е ли по-добръ нашитѣ умове да сж свѣщи и всѣкога да горятъ? Не е ли по-добръ сърдцата ни да сж кандила? А тѣзи вжншни кандила и свѣщи, ко-ито палите, не сж истински; азъ ги наричамъ „волски

опашки". Мислите ли, че като запалите на Господа волска опашка, ще се спасите? Не. Мислите ли, че като запалите на Господа кандило, ще се спасите? Не. Ако запалите вашата свѣщъ съ любовъ, ако запалите вашето кандило съ любовъ, каквото попросите отъ Господа, Той ще ви даде. Такава е великата Истина и нека се опита нѣкой да я оспори. Всичко това ние го прилагаме и призоваваме и васъ да го приложите и да го опитате. Съврѣменното християнство трѣбва да излѣзе отъ своето езичество. Ако православното духовенство иска да води българския народъ, трѣбва да го поведе къмъ Бога. Само тогава ще се вѣдвори духъ на единство. Но то иска да го води въ името на патриотизма, който се нуждае отъ пълни хамбари и масълце, нуждае се отъ майки, които да народятъ дѣца, за да се биятъ за отечеството. Това е добръ, но кждѣ сж сега тѣзи българи, които ще се жертвуватъ? Само любовта може да ги роди. Слѣдователно трѣбва да се върнемъ къмъ онова основно Учение, което Христосъ е проповѣдвалъ на евреитѣ. Тѣ обаче не го приеха и 2,000 години вече откакто се разпрѣснаха по лицето на земята. И българитѣ мислятъ, че като не приематъ Новото Учение ще прокопсатъ. Евреитѣ постоянно избиваха пророцитѣ и не харосаха. Нѣма народъ, който да е злоупотрѣбилъ съ Любовта и да не е приелъ своето възмездие. Затова Христосъ казва: „Всички, които сж дошли прѣди мене безъ любовъ, крадци сж и разбойници“. Сега хората питатъ защо съврѣменното младо поколѣние бѣга отъ църквата. Бѣга, защото нѣма Любовъ. Отъ друга страна, старитѣ, каквито и убѣждения да изповѣдватъ, казватъ на младитѣ: „Макаръ да нѣмате Любовъ, влѣзте въ църквата, оженетѣ се!“ Не, нека да иматъ пълната любовъ прѣди да се женятъ. Придобиването на любовта е женидба. Такава е великата истина.

„Всички – казва Христосъ – които сж дошли прѣди мене, крадци сж и разбойници.“ Днесъ съврѣменното християнство казва, че Христосъ е съ тѣхъ. Добръ, слѣдъ като Христосъ е съ тѣхъ, защо българскиятъ Синодъ не попита Господа, на Когото ужъ служи, прѣди да благослови тази война? И вие, християнитѣ, които отивахте на война, попитахте ли Христа дали да се сражавате? Ще кажете, че сте го вър-

шили за отечеството. Кой отъ васъ отиде да пита? А всички твърдите, че сте християни. Издаде се единъ указъ и отидохте да служите не на това, което казва Господъ, а на онова, което казваха хората. Искатъ да ни убѣдятъ, че първо трѣбва да се подчинимъ на държавата, а послѣ на Бога. Нашето първо задължение е да имаме абсолютна любовъ къмъ Бога, а послѣ къмъ държавата. Така е училъ Христосъ. И всички държави и народи, които влагатъ този принципъ въ законитѣ си, могатъ да просъществуватъ, могатъ да иматъ законность и върью.

Второто нѣщо, което казватъ за Христовото Учение, е че то не би могло да се приложи, защото Господъ е говорилъ само на еврейския народъ. Господъ е говорилъ и на други народи и това азъ мога да го докажа. Ако евреитѣ бѣха дѣйствително избранъ народъ, защо не приеха Христа? Ако нѣкоя мома избере момъкъ, който ѝ е прилика, но не го вземе, коя е причината за това? Или момъкътъ е серсеминъ, или момата е такава. По сщия начинъ или Христосъ не бѣше Христосъ, та евреитѣ не го приеха, или Учението на Христа не бѣше Христовото Учение, или пъкъ евреитѣ не бѣха избраниятъ народъ. И Христосъ имъ рече: „Не казвайте, че сте само вие чада Авраамови, защото казвамъ ви, че отъ тия камъни мога да издигна народъ“. Слѣдователно, избранъ народъ е само този, на когото умътъ е плененъ съ Божията Мждрость, сърдцето е изпълнено съ Божията Любовь, а душата, съ Божията Истина. Такъвъ народъ е великъ, избранъ народъ. Въ свѣта има само една власть и тя е властта на любовта! Нѣма сщество, нѣма дори и неодушевенъ прѣдметъ, който да не служи на любовта. Никаква друга власть азъ не признавамъ. Нѣма власть по-голѣма отъ любовта! Всѣка друга власть се прѣкланя прѣдъ любовта! Искатъ да ни убѣдятъ, че има и друга власть. Всѣка власть е дадена само отъ любовта. Кждѣто има любовь, тамъ има и власть, кждѣто нѣма любовь, нѣма и власть. Затова не се искатъ много доказателства: влѣзте въ единъ домъ и вижте какъ вървятъ работитѣ му. Влѣзте въ една държава и вижте дали не куцатъ работитѣ ѝ. Куцатъ, разбира се. И дори при наличието на тази велика истина искатъ да

ни убѣдятъ, че безъ любовь може. Не, ние всички страдаме отъ безлюбие.

Сега Христосъ казва: „Крадецътъ не иде, освѣнъ да открадне, да заколи и да погуби“. Следователно Животътъ произтича отъ Любовьта и само тамъ, където има Любовь, има Животъ. Какво очакваме ние? Убеждаватъ ни, че щѣло да има второ пришествие и дяволътъ щѣлъ да ходи съ голѣма празна стомна, която отвѣнъ щѣла да бжде влажна, а отвѣтре суха; щомъ като се приближи нѣкой до нея, дяволътъ щѣлъ да му постави печатъ. Подобна празна стомна не се ли разнася и сега по свѣта? Когато дойде нѣкой свѣщеникъ, който нѣма Любовь и започне да ти чете молитва, а ти му цѣлувашъ ръка, той не ти ли поставя печатъ? Римлянитѣ узакониха кръста и заповѣдаха да го цѣлуваме. Не, ние не цѣлуваме този кръстъ на прѣстѣпленieto. Цѣлуваме кръстъ, въ който има жива душа, живъ духъ. Така азъ тълкувамъ Учението. Питатъ ме дали вѣрвамъ въ кръста. Азъ въ живитѣ кръстове вѣрвамъ, но въ сребърни, златни и други, не вѣрвамъ. Правъ ли съмъ? Нѣкой ще каже, че съ своето Учение господинъ Джновъ разрушава държавата. Не, съ лъжи се разрушава държавата. Казвамъ: изхвърлетѣ мъртвитѣ кръстове и поставѣте живитѣ. Нѣкои художници рисуватъ Христосъ. Тѣ никога не сж го виждали, защото Христосъ е живѣлъ прѣди 2,000 години, а се опитватъ да го рисуватъ. И послѣ казватъ: „Този образъ е свещенъ, цѣлуни го!“ И това го твърдятъ хора интеллигентни, завършили богословие или университетъ. Елате съ мене и азъ ще ви покажа къдѣ е този Христосъ! Той е живъ, въ мнозина бѣдни хора живѣе. Нѣкои обичатъ да залепватъ пари върху иконитѣ. На тѣзи казвамъ: „Ела, братко, азъ ще ти покажа къдѣ да залепишъ паритѣ си. Залепи ги на нѣкоя бѣдна вдовица, която ще ти благодари, защото има въ момента много голѣма нужда. Другъ пжтъ можешъ да залепишъ не само пари, а цѣлъ чувалъ брашно или други необходимими нѣща“. Сега нѣкои се хвалатъ, че залепили върху иконата на Свети Иоанъ 20 стотинки. Ако днесъ дойде Христосъ, какво ще каже за това? „Тогавя пакъ имъ рече Исусъ: „Истина, истина ви казвамъ, че азъ съмъ вратата на овцитѣ“. Когато дойде Христосъ, всички, които се учатъ сега, ще бждатъ отговорни за дѣлата си. Сега, когато говоримъ

истината, нѣкои могатъ да се обидятъ. Нека се обиж-
датъ, ние ще имъ покажемъ, че пжтѣтъ, по който вър-
вятъ, не е пжтѣтъ на любовта. Единственото нѣщо, съ
което може да спасите този народъ, е истината. Гово-
рете истината въ любовта Божия, не се страхувайте!
Говорете и за тѣзи кръстове като за живи образи.
Когато нѣмаме живи образи, започваме да почи-
таме разни идоли намѣсто тѣхъ. Ако имаме живия
образъ на Христа, ще има ли нужда да почитаме всички
тѣзи икони? Да не се заблуждавате, трѣбва да знаете,
че самиятъ Христосъ е проявление на Любовта и вие
може да имате този живъ опитъ. Христосъ днесъ ви
призовава и въ това е вашето спасение, вашето бжде-
ще. Ако искате доветѣ ви да бждатъ съградени върху
канара, съградете ги върху основитѣ на любовта. Ако
мислите да ги съградите по другъ начинъ, ще дойдатъ
всички нѣщастия. Богъ поругаемъ не бива, онова, кое-
то той е поставилъ, ние не можемъ да го изопачимъ. И
всѣки свѣщеникъ, всѣки пророкъ или пѣкъ самиятъ азъ,
ако изопачимъ една истина, ще бждемъ приковани на
крѣста. Бихъ желалъ всички живи кръстове, върху кои-
то сж запалени тѣзи кандила и свѣщи, да се приближа-
тъ къмъ Господа на любовта. Въ Писанието се казва:
„Земята и небето ще приидатъ, но докато хората не
приематъ любовта, нищо нѣма да се измѣни“. Когато
човѣкъ се спре прѣдъ вратата си, трѣбва да каже:
„Любовта на Бога, Който живѣе въ менъ, ме
заставя да говоря Истината“. Вие сте православ-
ни, но ако искате да бждете истински православни,
приложете любовта. Ако не приложите любовта, не
сте православни. И свѣщеницитѣ, ако искатъ да бждатъ
истински свѣщеници, трѣбва да приложатъ любовта.
Когато Христосъ дойде и намѣри свѣщеницитѣ и члено-
ветѣ на църквата лишени отъ любовъ, ще ги уволни. А
тѣзи, които намѣри изпълнени съ любовъ, ще бждатъ
почетени и ще взематъ участие въ Неговото Царство.
На тѣхъ ще каже: „Елатъ вие, отъ Отца благословени и
приемете това, което е за васъ!“

Сега и азъ ви призовавамъ като мои братя: при-
ложете любовта, опитайте я като единъ живъ опитъ и
отъ това, което научите, не се бойте! Само така ва-
шиятъ животъ ще се осмисли. Слѣдъ 50-60 години ще ви
повикатъ на онзи свѣтъ, а тамъ български законъ не

сжествува. Тамъ нѣма да се интересуватъ българинъ ли си или не, а първото нѣщо, което ще те питатъ, е дали си билъ членъ на Божията мъдростъ, любовта по-сѣщавала ли е сърдцето ти, истината живѣла ли е въ твоята душа. Ако всичко това е било въ тебе, душата ти ще се отвори прѣдъ свети Петъръ и ще кажешъ: „Ето, отварямъ ума, сърдцето и душата си“. А той ще те покани: „Влѣзъ вжтрѣ, ти си членъ на Царството Божие“. Но ако не отворишъ ума, сърдцето и душата си, не си членъ на Царството Божие.

Когато дойде Христосъ, ще попита: „Ти приложи ли Божията Любовь?“ Тази любовь ме застави да слѣза на земята и да покажа на хората, че единствено съ любовь може да се живѣе. Това е Учението: всички народи могатъ да живѣятъ само по любовь и само така могатъ да се споразумѣятъ. Дойде ли любовта, работитѣ ще се уредятъ напълно, защото въ всинца ни ще има надпрѣварване. Може ли да се промъкне крадецъ въ едно общество, кждѣто всички се надпрѣварватъ да се жертватъ? Никога. Това общество ще бжде общество на Любовь, Миръ, Радостъ. Това е любовта, която е започнала да дѣйства.

Христосъ казва, че той е вратата, прѣзъ която ние трѣбва да влѣземъ. Това сж думитѣ, които Христосъ говори днесъ. Ако съврѣменнитѣ общества и народи чуятъ и приложатъ това Учение, Европа ще бжде спасена. Ако не го приложатъ, Европа е загубена. Това го съзнаваме всички. Затова всички съврѣменни духовници сж поканени да се сплотятъ, да проповѣдватъ любовта, да проповѣдватъ, че и безъ войни може да се живѣе. Ако свѣщеницитѣ направятъ това, съврѣменната култура може да се спаси и по единъ миренъ начинъ да прѣмине отъ едно състояние въ друго. Но ако не проповѣдватъ по този начинъ, тѣ трѣбва да осъзнаятъ, че при една втора война Европа и нашето бждеще сж изгубени. Христосъ казва: „Всички, които сж дошли прѣди мене, крадци сж и разбойници“. Ние желаемъ всички да станатъ врата на Царството Божие така, както е Христосъ. Съ всѣки православенъ, съ всѣки евангелистъ можемъ да се споразумѣемъ като проповѣдаме Божията Любовь. Не искаме да ги правимъ наши съмишленици, нека си стоятъ настрана, но имъ казваме: „Стойте въ

Любовта!“ За любовта се изисква дълго време за приготвление.

Този Христосъ, за когото ви проповѣдвамъ, е на земята, ходи и посѣщава църквитѣ, но още не го познаватъ. Въ една извѣстна църква въ Америка държалъ проповѣди докторъ Гордонъ. По поводъ на едно свое видѣние той написалъ знамѣнитa книга за Христа. Стънува една вечеръ, че църквата му е пълна съ слушатели, приковали вниманието си въ проповѣдъта. Изведнажъ гледа, че въ срѣдата на църквата стои единъ човѣкъ, за когото нѣма мѣсто. Когато слиза отъ амвона, запитва съмишленицитѣ си: „Кой бѣше този, който стоеше правъ срѣдъ църквата?“ – Че той бѣше Христосъ! Христосъ веднжжъ идва въ неговата църква и за Него не се намира мѣсто. Колко пжти Христосъ е посѣщавалъ църквитѣ и за Него не е имало мѣсто! За Христа още нѣма мѣсто и въ сърдцата на хората. Дори и вие, когато ви говоря за любовта, се питате дали е вѣрно това Учение. Ние познаваме Христовото Учение! Ако приложимъ любовта, ще придобиемъ една магическа Сила, която ще ни донесе всичкото благословение. Не тази любовъ, която имате, а живата Любовъ, която слиза отъ Небето приемете! Тази любовъ и държавници, и социалисти искатъ да я приложатъ като принципъ на братство и равенство. Всички тѣ искатъ Любовта Христова. А тамъ, кждѣто хората се отклоняватъ отъ това Учение, идватъ всички насилия. Христосъ казва „Азъ съмъ вратата“. Кждѣто е вратата, тамъ е Любовта. Приемете ли я, ще имате бждеще и вие, и вашитѣ дѣца.

Желая Господъ на Любовта да ви посѣти, желая тази Любовъ да запали вашитѣ сърдца, да просвѣти вашитѣ умове, желая тази Любовъ да изпълни вашитѣ души, за да разберете великата Истина, която се крие въ васъ.

Едно съ Бога

Класъ на Добродѣтелитѣ В.Търново

19 Септемврий 1922 год. Вторикъ 6 $\frac{1}{2}$ часа сутринъта

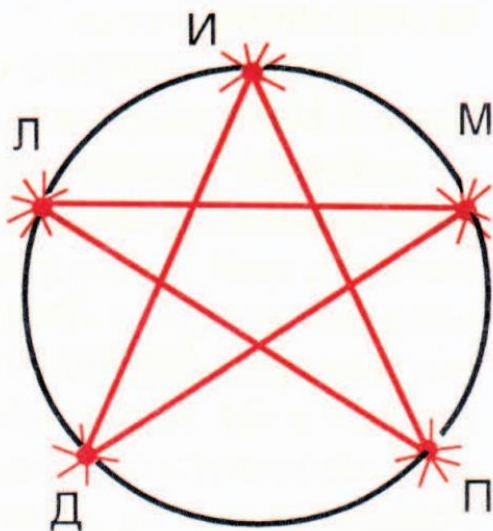
Първото проявление на Бога е любовта. Богъ вѣчно се проявява чрѣзъ любовта. Ние сме едно съ любовта, ние сме едно съ Бога. „Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога.“



Фиг. 1

Безъ чистота нѣма любовъ. Тази чистота, за която ви говоря, тя е необикновена чистота на сърдцето. Тази необикновена чистота мяза на дѣтето, или на бѣло цвѣте, или на геометрически символъ - на кръгъ. Чистотата на дѣтето, което се усмихва на слънцето, чистотата на цвѣтчето, което люби слънцето. Цвѣтята

живѣятъ въ ангелския свѣтъ, • (точката) това е чистотата на кръга, най-свършения образъ на линия. Ние живѣемъ въ безграничната любовъ. Нашата цѣлъ е да проявимъ безграничното. А всѣка цѣлъ трѣбва да има плодъ въ себе си.



Фиг. 2

Ето пентограмътъ вписанъ въ единъ кръгъ, това е пжтя, който ученикътъ трѣбва да извжрви. Кръгътъ като символъ на вѣчностъ, че това, което не можешъ да постигнешъ въ единъ животъ, въ безкрайността ще го постигнешъ. Пентограмътъ като символъ трѣбва да оживѣе у васъ, за да може да се ползвате отъ него. Пентограмътъ, това е човѣка, върхътъ е главата. Двѣтѣ ржце и двата крака сж другитѣ върхове. Главата е Истината, дѣсниятъ кракъ е Правдата, дѣсната ржка - Мждростьта. Лѣвиятъ кракъ - Добродѣтльта, а лѣвата ржка - Любовьта. Тѣзи петъ върха сж петъ центъра, прѣзъ които непрѣстанно се изливатъ токове, протичатъ енергии, сили, за които нѣма ограничение. Тѣ изграждатъ човѣка. Петътѣ върха сж петъ мѣста, прѣзъ които може да се влѣзе въ пжтя.

<i>Ми</i>	жълто	понеделник ☽
<i>До</i>	червено	вторник ♂
<i>Си</i>	виолетово	сряда ♀
<i>Ла</i>	индиго	четвъртък ♃
<i>Сол</i>	синьо	петък ♀
<i>Фа</i>	зелено	събота ♄
<i>Ре</i>	портокалено	неделя ☉

Понедѣлникъ - Луна; Вторникъ - Марсъ; Срѣда - Мѣркурий; Четвъртъкъ - Юпитеръ; Петъкъ - Венера; Сжбота - Сатурнъ; Недѣля - Слънце

Будя - изгрѣва моето Слънце въ моята душа.

Будишъ - изгрѣва Божието Слънце въ менъ, въ сърдцето

Буди - изгрѣва живота Слънце на моя Духъ.

Будимъ - изгрѣва мировото Слънце на Отца нашего на свѣтлинитѣ

Будите - изгрѣва Слънцето на великия Господъ на Мира въ нашитѣ души.

Будятъ - изгрѣва Слънцето на всички Слънца въ нашитѣ души и духове, носители на живота.

Начало на 2-ра Школна учебна година 1922-1923

Празникътъ на труда.

Съборна Бесѣда В.Търново

22 Септемврий 1922 год. Петъкъ 6 часа сутринята

Тази година всѣки нарядъ изисква по-голѣмо съзнание. Както прѣди, така и сега вие се спѣвате въ буквата на нѣщата и затова не можете да се ползуватѣ. Всички тѣзи думи, които ви сж дадени, трѣбва да ги посадите, за да станатъ живи дървѣта. На изрѣчението отъ наряда: „Да сме чисти като живата вода и като Свѣтлината“ трѣбва да се постараете да разберете смисъла, който Духътъ крие въ него. Сжщо така се изисква малко повече трудъ, за да научите движенията и да ги усвоите.

Сега всички вие сте заети съ свои и чужди работи, които въ бждеще нѣма да ви ползуватѣ. Когато едно малко момиченце се занимава 7-8 години съ своитѣ кукли, повива ги, развива ги, какво се ползува? Куклитѣ нѣма нито да пораснатъ, нито да оживѣятъ. Питамъ ви каква е задачата на куклитѣ. Всичкитѣ ви работи на земята сж само едно упражнение, т.е. не съставляватъ нѣщо сжществено. Животътъ идва отъ друго мѣсто, отъ Бога. Вие мислите, че въ храната е живота, но храната е само проводникъ. Ще дойде врѣме, когато Господъ ще ви дава тази жизнена сила и по другъ начинъ. Слѣдователно вие сте свикнали да мислите, че сжщественото се съдържа въ страничнитѣ нѣща. Искате да се осигурите на земята, но единственото осигуряване се намира само въ Божията Любовь. Ако имате любовта, всички други работи могатъ да се извършатъ отлично. Но досега вие още не разбирате

любовта, виждате погрѣшкитѣ на хората, лесно се съблазнявате въ всичко, това не е любовъ. Гнѣвите се, злопамѣтни сте, не можете да си простите, не можете да забравите старитѣ си дертове и въпрѣки това идвате на съборъ. Дори този нарядъ не можете да изпълните. Любовта прѣмахва всички недоразумѣния. Вие не служите на хората, вие служите на Бога. Щомъ дойдемъ до Бога, нѣма какво да се плашимъ, Нему дължимъ всичко! Трѣбва да бждемъ съзнателни и доволни, когато изпълняваме единъ нарядъ. Когато изпълнявате днешния, какво ще се ползвате? Разбирате ли думитѣ „Вие, които желаете да се приближите при този камъкъ на любовта, отхвърлете всѣка злоба и всѣка лѣсть, и лицемѣрие, и завистъ и всѣко одумвание“? Направили ли сте го? Вѣрвамъ, че не сте го направили, но ако не сте, Господъ ще го направи заради васъ. Ако мислите да служите на вашето тѣло, той знае какво да направи. Когато заровятъ нѣкой човѣкъ, който служи на тѣлото си, слѣдъ една година само голи кости оставатъ отъ него. Мислите ли, че за васъ Господъ ще направи изключение? „Отхвърлете всѣка злоба и всѣка лѣсть, и лицемѣрие, и завистъ, и всѣко одумвание. Пожелайте като новородени младенци чистото словесно млѣко, съ него да порастете.“

Отъ днесъ трѣбва да сложите точка на старото. Досега можѣше, но сега вече като ученици на окултната школа, не се позволѣва абсолютно никакво одумвание. Единъ човѣкъ, който е живѣлъ и грухтялъ като прасе въ кочината, невъзможно е да припка като теле край чиститѣ извори, по-далечъ отъ кочината не може да отиде. Питамъ защо да не може да заживѣете единъ чистъ и свѣтъ животъ. Заблуждение е, ако мислите, че щомъ заживѣете по Бога, вашитѣ работи за въ бждеще ще се развалятъ. Не, именно съ вашето неживѣене по Бога работитѣ ви се развалятъ, ставате неразположени, обезсърчавате се, твърдите, че не ви обичатъ. Не е въпроса тебе да обичатъ, а ти да обичашъ. Когато си боленъ, какво те ползува това, че другитѣ хора сж здрави, ходятъ и работятъ? Чуждитѣ добрини не могатъ да ви ползватъ. Това, което ще ви ползува, е вие да се учите, вие да бждете добри. За вашето бждеще е необходимо единствено да се учите, нищо повече. Ние не ви учимъ на калугерски животъ, а това Учение е

като единъ занаятъ. Цѣлътa е това, което знаете, да го владѣете така добръ, както единъ коларъ, абаджия, гайдаръ или цигуларъ. „Понеже вкусихте, че Господъ е благъ. При когото идвайте като при камикъ живъ, отъ челоуѣцитѣ отхвърленъ, а отъ Бога избранъ и драгоцѣненъ.“ Слѣдователно хората отхвърлятъ това Учение. Тѣ вече сж го отхвърлили и видѣхте на 17 септември по какъвъ начинъ си уреждаха работите. Ако не приемете любовта, сжщото ще стане и съ васъ, защото една горчива дума, която се изрича, може да разбие сърдцето или да пукне главата. И въ духовния свѣтъ има счупване на глави. „И вие като живи камъни зидайте се на домъ духовенъ, на свѣщенство свѣто, да принесете жертви духовни, благоприятни Богу чрѣзъ Исуса Христа на Любовта.“ Мислете какъ ще дойде тази Любовъ въ васъ. Младата мома какъ ще привлѣче своя възлюбленъ? Най-първо нейното сърдце се запалва и разгорѣщава. Какъ очаква майката своя синъ, който е излѣзълъ внъ да работи? Тя запалва огнь и съ туптящо сърдце го очаква. Духовнитѣ хора сега сѣдятъ съсъ скръстени ржце въ непометенитѣ си кжщи, гледатъ и чакатъ възлюбления да дойде и да уреди всичко. Тѣ приличатъ на онази българка, която не отишла за вода, защото валѣло дѣждъ, а чакала мъжа ѝ да си дойде, та него да изпрати, понеже билъ вече мокръ. Това е учението на евангелиститѣ, които казватъ: „Когато баща ми умре, ще ме остави наследникъ, неговата крава всичко ще оправи“. Такъвъ волски животъ ние не искаме. Въ Божествената книга е писано, че всички Божии синове ще работятъ на общо основание и то безъ пари. Който иска да бжде Божи синъ, ще работи, петъ пари нѣма да взема и ще благодари на Бога, че му е далъ животъ и здраве, за да прѣбивава въ Неговото Царство. Да допуснемъ, че вие виждате погрѣшкитѣ на другитѣ. Какво ще ви ползува това? Гледайте своитѣ си погрѣшки! Сега азъ символично ще изясня този проблемъ, понеже въ окултната наука не се позволѣва да се говори за отрицателни работи. Да допуснемъ, че нѣкой вашъ другаръ има вѣшки на главата си, вие започвате да го подигравате, всички наоколо се научаватъ и казватъ: „Той има вѣшки, пазѣте се да не прихванете!“ А вие какъ изчиствате вашитѣ вѣшки? Ще му кажешъ: „Братко, едно врѣме и

азъ имахъ вѣшки; ела, вземи този гребенъ, вчеши се и кажи: „Моята глава не е мѣсто за вѣшки“, послѣ ще съберешъ животинкитѣ въ шишенце, ще ги принесешъ на трѣвата и ще имъ заповѣдашъ: „Тукъ ще пасете!“ Сега, всички ваши погрѣшки сж все такива паразити. Намѣсто вѣшки и гниди въ главата ти, не е ли по-добрѣ овца да блѣе въ двора ти, или пчели да жужатъ въ кошера ти? Всички лоши мисли сж живи сжщества. Защо идва една лоша мисълъ? Защото нѣщо я привлича. Трѣбва да отбираме само полѣзнитѣ животни.

При изпълнението на тазгодишния нарядъ вие ще провѣрите колко воля имате. И прѣди ви казахъ: всички ще имате диамантена воля! Първитѣ думи отъ наряда „Благословенъ е Той“ означаватъ, че вие започвате днешния день. Думитѣ „Който ни благославя“ подразбиратъ, че само онзи може да благославя, който е любовъ. По нататъкъ слѣдватъ изразитѣ „Богъ на Любовта“ и „Благословенъ е Той“. Защо вдигате вашитѣ ржце? Защото не се позволѣва произнасяне на молитва съсъ спуснати ржце. Въ вашитѣ молитви вие само клѣкате, ставате и говорите: „Господи, ние сме голѣми грѣшници; Господи, Господи, молимъ ти се!“ Това не е никакво клѣкане. Когато твоятъ братъ страда, иди и клѣкни при него, събуи обучата му, измети му. А другото е попско, византийско клѣкане. Господъ не се нуждае отъ вашето клѣкане и ставане. Когато вдигнемъ ржцетѣ си, които Господъ ни е далъ, ще кажемъ: „Благословенъ е Той“. Както птицата хвърква, за да си намѣри храна, така и вашитѣ ржце да сж готови за работа. Като на ученици ви казвамъ: може да задържите вашитѣ стари вѣзгледи, но нищо нѣма да придобиете отъ тѣхъ. Ще напуснете старото така, както събличате стара дреха. Една булчинска дреха може да е много хубава, може съ нея да сж се венчавали баба ти, майка ти и ти самата, но ако се е окжсала на 99 мѣста, мислите ли, че вашата дѣщеря ще се ожени съ нея? Не, на дѣщеря си ще скроите рокля отъ новъ платъ, разбирате ли! Така и за живота, който искаме да посвѣтимъ на Бога, нѣма да се обличаме съ тѣзи скжсани дрехи и вѣрвания. Не, ще се върнемъ при него и ще му кажемъ „Татко“. Какъ ще се явимъ прѣдъ лицето му? Когато влѣзешъ при Учителя си въ класъ, какво ще му кажешъ? Нѣкой благочестивъ ще сѣдне, ще сложи ржце на гърди-

тѣ си и ще въздиша „Господи, Господи, помилуй!“ Но въ училището не минава „Господи, помилуй“. Учителѣтъ ще каже: „Иване, стани и кажи урока си!“ Ако отговоришъ, той изважда тефтерчето си и записва, ако не, поставя ти единица и ти казва да сѣднешъ. Господь нѣма да те помилва, а ти самъ ще станешъ, ще си кажешъ урока и нѣма да се извинявашъ. А ако не си знаешъ урока, ще признаешъ точно причинитѣ, поради които не си го научилъ. Ходилъ си, забавлявалъ си се нѣкждѣ, а искашъ да излъжешъ Учителя и казвашъ: „Господи, ние сме грѣшни“. Господь ни е далъ животъ да се учимъ. За да живѣе, човѣкъ цѣлъ животъ трѣбва да се учи и само този, който се учи, може да живѣе. Запримѣръ, ние приемаме храна, въ която се съдържа животъ. Ако имаме любовъ, тази храна ще привлече всички Божествени елементи, необходими за съграждане на Новия Животъ. Хората не могатъ да разбератъ защо трѣбва да любятъ. Безъ любовъ идва смъртъта, само съ любовта идва живота, това трѣбва да го знаете. На онзи, който твърди, че не може да люби, ще му кажа, че постепенно ще започне да умира и ще го сполетятъ всички неописуеми страдания. Защо? Защото не приема любовта. Ако баща ти е възложилъ да прѣнесешъ товаръ отъ 100 килограма за единъ часъ или за 100 минути, какво трудно има въ всичко това? Трудно е ако трѣбва да прѣнесешъ стотѣ килограма наведнѣжъ. Но ти започни, прѣнеси първо 10 килограма, слѣдъ това, други 10 и т.н., докато прѣнесешъ всичкитѣ 100 кила, така, както баща ти е поржчалъ. По този начинъ вие ще се обновите, а инакъ ще си въобразите, че сте стари. Небето стари хора не приема; Небето винаги иска млади. И Христосъ е казалъ: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, нѣма да наслѣдите Царството Божие“. Старъ човѣкъ не може да влѣзе въ Царството Божие. И вие съ вашитѣ стари възгледи, така, както сега разсждавате, не можете да влѣзете. Законътъ си е законъ! А младъ е само онзи, който люби. Това правило ще го знаете, въ него нѣма изключение! Любишъ ли, ще придобиешъ вѣчния животъ, не любишъ ли, смъртъта и болѣститѣ ще дойдатъ въ къщата ти.

Слѣдъ като вече сте ученици, трѣбва да изчезнатъ отъ васъ всички недоразумѣния. Азъ ще нарека мои-

тѣ ученици „ученици на Любовѣта“, на тѣхъ ще възложи тези работи. Така ще се оформятъ нѣколко групи: едни, които прилагатъ любовѣта, тѣ сж ученици; други, които се стрѣмятъ къмъ любовѣта, оглашени; трети, които мислятъ за любовѣта и четвърти, които въ бждеще могатъ да приложатъ любовѣта. Азъ бихъ желалъ да сте ученици на любовѣта. Да имате стрѣмежъ къмъ любовѣта, да мислите за любовѣта или да очаквате бждещото ѝ приложение е добръ, но вие и до сега сте проявявали всичко това. Сега ви остава да бъдете всички ученици на любовѣта. Но тази любовъ нѣма да дойде изведнажъ. Когато човѣкъ изѣде първата хапка, тя му причинява извѣстна радостъ, но не утолѣва глада му. Тогава той сдѣвква втора хапка и отново му е приятно, докато стигне до извѣстна граница, когато спира и оставя за слѣдващия день. Този човѣкъ не казва: „Дай да ямъ, да ямъ, че да се свърши тази работа веднжжъ завинаги прѣзъ цѣлия ми животъ“. Питамъ ви защо сж тѣзи хапки. Единъ день, когато навлѣзете по-дълбоко въ сжщността на яденето, когато започнете въ школата да изучавате лекциитѣ, които съмъ говорилъ, тогава ще се хвърли свѣтлина върху прѣдзначението на яденето и пиенето. Това сж вжтрешни процеси.

Онѣзи отъ васъ, които желаете да бъдете ученици, ще се учите. Искамъ само единъ часъ работа за Бога, а не цѣлия ви животъ. Прѣзъ този единъ часъ ще бъдете като честенъ търговецъ, който е взелъ пари на заемъ и мисли какъ да ги изплати. А вие, когато влѣзетѣ въ пжтя, казвате: „Я учимъ, я не учимъ; може да завършимъ добръ, може и да не завършимъ“. По този начинъ вие сами себе си лѣжете. Азъ искамъ, когато влѣзете, да кажете: „Ние ще завършимъ!“ Нарядътъ започва така: „Благословенъ е Той“. Човѣкъ трѣбва да благославя. По нататъкъ въ наряда се произнася: „Да сме благи“. Първото изискване е да сме благи. Нали вие все благитѣ нѣща ядете, плодове, грозде. А което не е благо, го хвърляте на страна. Въ свѣта сжществува сжщия законъ: когато нѣкой се приближава къмъ васъ, той ви е дотолкова приятенъ, доколкото е благо. И къмъ Бога когато се приближаваме, дотолкова сме Му благоприятни, доколкото сме благи. Ако имаме благостъ, ние сме добръ

дошли; ако нѣмаме, идватъ страдания. Страданията сж процесъ, чрѣзъ който се внася тази благостъ. „Благи, благи.“ Слѣдъ това въ наряда се казва: „Да сме силни“. Второто условие слѣдъ благостта е човѣкъ да бжде силенъ, да издържа. Когато работишъ, рѣшетъ ти трѣбва да бждатъ крѣпки; когато отидешъ на лозето, трѣбва да бждешъ силенъ, за да вдигнешъ мотиката. И живота е една Божествена градина, кждѣто трѣбва да копаяшъ. Послѣ се произнася: „Да сме крѣпки“, т.е. не само да сме силни, но да има у насъ и издръжливостъ.

По нататѣкъ въ наряда се казва: „Да сме твърди“, т.е. като те забиятъ на едно мѣсто, да бждешъ като колъ, нищо да не те разклати. Дървото е твърдо, но измѣсти ли се веднажъ, смъртта го очаква. И вие въ убѣжденията си гледайте да бждете твърди, коренитѣ ви да бждатъ дълбоко. Разклатятъ ли се вашитѣ корени, въпроса ви е приключенъ. „Твърди като диамантъ“, това означава нищо да не може да ви надраска, вие ще се връзвате, безъ да могатъ нѣщата да се връзватъ въвъ васъ. „Да сме чисти“. Три нѣща изисква тази чистота: чисти като водата, като свѣтлината и като любовта.

Послѣ въ наряда се казва: „Нашиятъ законъ е чистата Любовь“. Този е великия законъ на любовта, този е пѣтѣтъ, който регулира всичко. „Нашиятъ пѣтъ е чистата Свѣтлина. Нашето Слово е Мждростта.“ Това означава, че само Божественото Слово говори правото. „Ние сме всички крѣпки въ Бога на Любовта. Въ Него ние побѣдихме свѣта. Въ Неговата Любовь ние добихме своята свобода.“ Свободата ще се придобие накрая. „Ние сме свободни отъ закона на смъртта. Необятната Любовь ни въздигна. Безпредѣлната Мждростъ ни оживи. И едната неизказана Истина ни възкрѣси.“

И накрая, слѣдъ като една душа е работила, тя въздига очитѣ си и казва: „Свети Отче на Небето, ние освѣтихме Името Ти, ние свѣршихме дѣлото Ти и вждо-рихме Твоето Царство. Благословенъ си Ти отсега за прѣзъ всичкитѣ вѣкове. Аминъ!“ Тѣзи думи показватъ, че всѣка душа, която е завършила живота си, напус-кайки земята, произнася тази послѣдна молитва: „Отче, азъ свѣршихъ работата си, сега се връ-

щамъ при Тебе да ми дадешъ това, което Ти благоволявашъ. Аминъ!"

Сега, като ученици ще бждете добри и весели. Ученикътъ взема торбичката си, слага въ нея книжките си, учи и знае, че баща му е осигурилъ и храна, и дрехи, а той трѣбва само да учи. Това, което ще ви спаси и ще ви въздигне, е само учението. Трѣбва да имате търпѣние, не мислете, че знаете. Знанието идва постепенно и тази Божествена Любовь ще се прояви постепенно. Ако тя се прояви при сегашното ви състояние, вашиятъ организъмъ ще се разтопи. Телата и умоветъ ви постепенно ще се приспособяватъ къмъ любовта. Вие не можете да издържите дори единъ мигъ на интензивна любовь, защото заедно съ доброто, тя носи и огънь съ себе си.

Може да имате и други нѣкои мисли, които да ви спѣватъ. Тѣзи въпроси ще се разрѣшатъ по време на работата ви прѣзъ цѣлата година. До година ще ви дамъ нѣщо по хубаво. Ще работите, ще проучвате цѣлия нарядъ, ще слѣдите и ще размишлявате върху това, което е казано. Ще проучвате всичко, което ви се случва въ живота. Вие искате да се осигурите на земята, но Господъ може да похлопа и да каже: „Повикайте едно отъ моитѣ дѣца да се върне отъ пансиона“. Но ако не сте завършили учението си, Баща ви ще заповѣда да не ви пускатъ въ кѣщи, а да ви изпратятъ въ другъ пансионъ, защото Господъ има много училища. Ако се учите, Господъ ще ви изпрати въ ново училище, ако не се учите, ще ви върне въ по-доленъ класъ. По време на събора забѣлѣзахъ, че когато нѣкой ученикъ не може да отговори, другитѣ започватъ да се присмиватъ. Тогава учителътъ вика този, който се смѣе, на урокъ, но и той не може да отговори. На свой редъ другаритѣ му се присмиватъ. Всички се смѣятъ и всички не си знаятъ уроцитѣ. Подобно е положението, когато нѣкой говори за другъ, че ималъ погрѣшки. Ако учителътъ зададе една по-трудна задача, дори и най-способнитѣ ученици отъ класа нѣма да могатъ да я разрѣшатъ. Тѣ рѣшаватъ бързо леснитѣ задачи, но въ математиката има такива, съ които и тѣ не могатъ да се справятъ. Има много нѣща, които не знаете, но това не бива да ви смущава. Когато урокътъ е зададенъ правилно и наврѣме, всѣки ученикъ може да го ус-

вои. Сега, този нарядъ ви е даденъ като упътване. Ако работите съзнателно прѣзъ цѣлата година, ще дойде свѣтлина въ васъ. Азъ искамъ да имате едно вжтрѣшно прѣживяване. Нѣкой казва, че му е хрумнала нѣкаква мисль, че нѣкакъвъ духъ му е говорилъ. Нѣмамъ нищо противъ, свѣтътъ е пѣленъ съ духове. Ако дойдатъ духове отъ Бѣлата Школа и ви дадатъ нѣщо, това е добръ, но има духове вънъ отъ школата, които ви занимаватъ съ празни работи. Чета въ вѣстниците какъ еди-кои си се оплакватъ, че били бити отъ привърженици на Блока, но когато дойдатъ на властъ и тѣ ще постѣпятъ по сщия начинъ. И едниѣ биятъ и другитѣ биятъ. Вие, които сте въ школата, мислите ли, че и ние трѣбва така да постѣпваме? Въ Училището на Бѣлото Братство абсолютно сж изключени всички погрѣшки. Не се позволѣва на ученикъ да влѣзе въ класъ съ ненаученъ урокъ. Ще възразишъ, че си жененъ, че имашъ мжжъ и дѣца... Женени хора въ класъ не се приематъ. Ще възразишъ, че имашъ друга работа. Една отъ най-важнитѣ работи е да бждешъ ученикъ. Най-важната работа е да се учишъ, тя е, която ще те ползува, а не другитѣ работи. Слѣдъ като си научилъ уроцитѣ, можешъ да излѣзешъ да си поиграешъ, но удари ли звѣнеца, ще оставишъ всичко, мжжъ, жена и дѣца. Тѣ сж само едно забавление. Когато удари за тебе Божиятъ звѣнецъ, ще влѣзешъ въ класъ и ще учишъ. Казвамъ на единъ мой приятель отъ София да дойде вечерьта на събрание. - „Ще видя, имамъ работа.“ Ако тази вечеръ Господъ те повика, нѣма ли да оставишъ наполовина работитѣ си? Щомъ стане въпросъ за Училището, всичко ще напуснешъ! Не сторишъ ли това, ще дойдатъ и ще те взематъ по сщия начинъ. Ще знаете, че законитѣ въ Бѣлото Братство дѣйствуватъ безъ изключение. Когато влѣзете вжтрѣ ще кажете: „Ако е толкова строго, да не влизаме въ Училището“. Ако останете вънъ отъ школата, ще бжде 10 пжти по-злѣ за васъ. Ако влѣзете въ нея, е добръ, но ако не влѣзете, десетократно ще ви побѣлѣятъ главитѣ и ще кажете: „Дѣ да бѣхме влѣзли!“ Сега, искамъ вие да влѣзете! Христосъ е казалъ: „Моето иго е лѣко и Моето Учение е приятно“. Глава на това Учение е Христосъ, глава на това Учение е Истината. И всѣки, който се е училъ на него, е придобилъ знания. Който е по-

слѣдвалъ Христа, е придобилъ животъ вѣченъ, придобилъ е любовта, придобилъ е всички Божии добродѣтели.

Сега, по какво ще се отличавате вие въ Новото Учение? Имамъ единъ класъ въ София и правя опитъ върху смѣната на енергиитѣ. Запримѣръ, срѣщна единъ ученикъ и му казвамъ: „Ти си най-голѣмиятъ вагабонтинъ и негодай!“ Той ме погледне и се обиди. Казвамъ му: „Прѣвѣрни тази енергия! Да видимъ за колко минути можешъ да прѣвѣрнешъ това чувство на обида и да го забравишъ“. Сега азъ го обиждамъ, а утрѣ другъ ще дойде да му каже сжщото. Може да мине день, два, три докато той успѣе да прѣвѣрне всичко това. Има хора, които 10 години не могатъ да прѣвѣрнатъ подобна дума. Отъ васъ искамъ да можете да прѣвѣрщате такива думи. Когато ти кажа, че си вагабонтъ, ще сѣднешъ и ще кажешъ: „Господи, азъ ще прѣвѣрна всичко!“ Какъ ще го прѣвѣрнешъ? Запримѣръ, нѣкой те е нарѣкълъ мерзавецъ, азъ ще ви изтълкувамъ тази дума. Тя означава, че първо трѣбва да слѣзешъ въ долината, да орешъ и да сѣнешъ, тамъ има условия. Послѣ главата ти трѣбва да се свѣрже съ небето, а краката ти, съ земята, съ главата при Бога, а съ краката на земята. Слѣдъ това трѣбва да свиешъ ржката си и докато не завършишъ работата, да не я отпускатъ. Най-послѣ, не трѣбва на хората зло да правишъ, а да се качвашъ и да слизашъ отъ небето. Това означава да си мерзавецъ. А който не разбира се възмуцава: „Какъ така азъ да съмъ мерзавецъ!“

За ученика всѣка дума има особено значение. Кажатъ ти, запримѣръ, че си лѣжець. Когато изтълкувашъ тази дума, ти ще получишъ нейната стойностъ и ще я прѣвѣрнешъ. Ако нѣкой те нарѣче лѣжець, ти лѣжець може ли да станешъ? Не може. Ако нѣкой ти каже, че си много добъръ, може ли добъръ да станешъ? Може. Слѣдователно ти трѣбва да възприемешъ и едната и другата дума, защото това сж енергии въ свѣта. И Христосъ казва: „Радвайте се и веселѣте се, когато кажатъ върху васъ всѣка зла речъ“. Не казва да се радвате, когато ви говорятъ много хубави нѣща, когато ви хвалятъ или посрѣщатъ добръ, а „когато върху васъ рекатъ всѣка зла речъ, защото е голѣма заплащане ваша на небето“. Това е единъ великъ вжтрѣшенъ окултенъ законъ. Слѣдователно не се плашете, когато

ви кажатъ, че сте вагабонтинъ. Какъвто и да ви нарѣкатъ, ще имате Бога прѣдъ себе си и ще кажете: „Азъ живѣя въ Любовьта!“ Живѣете ли въ любовьта, никой не може да ви оцапа. Кажете: „Азъ живѣя въ Свѣтлината!“ Живѣете ли въ свѣтлината, никой не може да ви заблуди. Кажете: „Азъ живѣя въ Истината!“ Живѣетъ ли въ истината, никой не може да ви направи зло.

„Да сме чисти като живата вода“ – ако нѣкой неприятель те гони и ти навлѣзешъ стотина метра навжтрѣ въ водата, той ще се спре, ще те погледа и ще се върне назадъ.

„Да сме чисти като Свѣтлината“ – неприятельтъ, който те гони въ тъмнината, когато изгрѣе слънцето, се уплашва, че ще го видятъ и се връща назадъ. За него свѣтлината е огънь и той ще каже: „Азъ на скара не се пека“ и ще те остави.

„Чисти като водата, като Свѣтлината и като Любовьта“ – това сж три велики сили, начини и методи, чрѣзъ които ученицитѣ на Бѣлото Братство се пазятъ отъ своитѣ грѣхове.

Вие трѣбва не само да идвате тукъ, но и да учите. Нѣкои идватъ при менъ само да се афектиратъ. Това, което чувствуваме и това въ което вѣрваме, трѣбва да го знаемъ съвършено точно, както единъ търговецъ знае точно кой платъ е лененъ и кой е памученъ. Така по време на своето учение всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае въ кой класъ е сега.

Ако прѣзъ тази година пожелаете да прѣдадете наряда нѣкому, ще го прѣподавате 7 дни наредъ. Усвоиването не става за единъ часъ, а сж необходимими 7 дни. На събора едва го научихте, а искате да го прѣдадете за единъ день. 7 дни ще повтаряшъ, докато приятеля ти научи наряда като тебъ.

Както виждамъ, вие сте заспали, а заспали ученици не искамъ. Всѣки, който идва въ нашия класъ, искамъ да бжде спретнатъ и буденъ. Нѣкой ще каже, че е на 50 години вече. Ами, ако те сравня съ Матусал, който е живѣлъ 969 години? Спрѣмо него ти си едно бебенце на 10 години и едва сега започвашъ своя животъ. Главата ти била побѣлѣла. Това означава, че си опитенъ, хубаво е, когато главата ти е побѣлѣла. Главата ти била оголѣла. Слѣдъ като е оголѣла, значи е готова за оранъ, ще впрѣгнешъ воловетѣ и

ще орешъ. Главата е мѣсто за оране. Щомъ като е побѣлѣла, дошла е свѣтлината, това показва, че трѣбва да се учишъ. По този начинъ Господъ ти казва: „Ще учишъ и на училище ще ходишъ!“ А голата глава означава, че трѣбва да отидешъ да работишъ. Казвашъ: „Отъ мене нищо нѣма да стане, остарѣхъ, не мога да изпълнявамъ, какво ще се прави, когато се отиде на онзи свѣтъ?“ Въ онзи свѣтъ стари хора не искатъ. Казано е: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, нѣма да видите Бога“. Това означава, че ще се върнешъ назадъ. Нѣма да мислишъ, че си старъ, а ще кажешъ: „Тази глава не е гола, а въ нея има ниви за оране“. Ако имашъ побѣлѣла глава, ще вземешъ книгата и ще кажешъ: „Врѣме е да се уча“. Така се тълкуватъ тѣзи нѣща. Като ви гледамъ сега нѣкои съ побѣлѣли глави, ви казвамъ: вземете торбитѣ си и право на училище!

Сега, ще бждете бодри и свѣжи! Когато излѣзете навънъ, нѣма защо да умувате много, ученикътъ трѣбва да е добръ облѣченъ, изчистенъ, да започва работата си съ пѣние, а когато си поплаче малко, да казва, че полива градината си, за да се изчисти. Всѣки, който нѣма любовъ, скърби. Който не приеме любовта, Господъ му праща скърбъ, а който не приеме скърбта, Господъ му праща злото. Който и злото не признава, Господъ му праща разрушението. За васъ, като ученици, това е една дълбока философия, съ която ще се освободите отъ злото. Дойде ли скърбта, ще кажешъ: „Азъ ще повикамъ Любовта!“ Скърбта е прѣкрасенъ духъ, който има една много добра сестра въ небето. Кажѣте ѝ: „Моля ти се, скърбъ, повикай сестра си!“ И тя ще призове сестра си, Любовта. А когато дойде Любовта въ васъ, ви казва: „Азъ имамъ една сестра, скърбта, тя е много добра, тя облагородѣва и кждѣто влѣзе, хората се смекчаватъ“. Злото е законъ.

Въ окултизма ще учите законитѣ. Досега сте учили много работи, но тѣ сж вече остарѣли. Азъ искамъ всички да се подмладитѣ, а вие стоите и казвате: „Остаряхме, за 10 години какво сме научили?“ Идвате тукъ, исправяте се, бързате да се прочете наряда, а послѣ бѣгате да отворите дюкянитѣ си. Нарядътъ билъ много дълъгъ, като че ли той е за менъ, а

не за васъ. Слѣдъ като си изпълнилъ правилно наряда, работата ти ще върви много по добръ. Ако дойде любовта въ тебе, това е благословение. Знаете ли какво нѣщо е любовта? Когато нѣкой търговецъ влѣзе въ дюкяна ти да купува платове, тази любовъ ще отвори сърдцето му и вмѣсто да вземе само единъ метъръ, той ще напазарува за 10,000 лева. Това любовта го прави, съ любовта всичко върви. Нѣма ли любовъ, ще имате загуба.

Тѣзи сж моитѣ думи за днесъ. Сега да слѣземъ и да направимъ упражненията.

Казвамъ сега: като ученици на школата, трѣбва да се стараете! Не искамъ да станете изведнжжъ свършени, но ще си поставите за цѣлъ да станете такива. Всѣко прѣпятствие на пътя е едно велико условие, за да се прояви характера ви и да се усили волята ви. Въ всичкитѣ мжнотии азъ искамъ да видя колко воля имате. Диамантена воля се иска отъ васъ! Ето запримѣръ, вече толкова години поповетѣ вдигатъ шумъ. Ако бѣхъ като тѣхъ, щѣхъ да се уплаша, но азъ имъ дадохъ тукъ първия урокъ. Прѣдупредихъ ги какво мога да направя, а тѣ не го приеха. Но дойде дървото на 17 септември. Азъ имъ казахъ кое учение е хубаво. А какво прѣдставлѣва старото учение, тѣ разбраха, набиха ги и цѣлиятъ градъ можѣше да хвъркне във въздуха. Ако бѣха приели Любовта, на 17-ти нѣмаше да се случатъ такива работи. Сега, ако и вие не приемете учението на Любовта, дърво ще има и пукнати глави ще има. И за васъ е въ сила сжщия законъ. Ако приемете любовта, цѣлото благословение Божие ще дойде, защото всичко въ свѣта е само Богъ. Когато говоря за любовта, разбирамъ, че Богъ ще дойде и ще оправи живота. Но когато Богъ дойде, ние трѣбва да бждемъ готови да го приемемъ. Когато дойде любовта, не трѣбва да се съмнѣваме. Азъ вървамъ, че вие всички постъпвате като ученици и не се съмнявате. Абсолютно се изключва всѣко съмнѣние въ школата! Съмнѣнието ще дойде, но вие не го приемайте, а изпитвайте нѣщата по 99 пъти, защото законътъ гласи, че който се съмнѣва, прави пакостъ на себе си. Ако Господъ е допусналъ грѣха, това си има причини. Злото не е зло, а е една необходимостъ за живота. Грѣховетѣ на хората сж едно благословение за

тѣхъ. Така разсждаваме ние. Нима онзи ученикъ, който е направилъ погрѣшка, трѣбва да остави цигулката си и да каже: „Учителю, прости ми“? Учителътъ ще му рече: „Не изпускай цигулката си и слушай азъ какъ свирия“. Той изсвирва съ лжка си музикалния тонъ чисто и ясно и подканя ученика да стори същото веднѣжъ, два, три пѣти. А вие оставяте цигулката, клѣкнете и речете: „Господи, помилуй!“ Не, ще изправишъ погрѣшката си, ще учишъ! Ако не учишъ, ти се заблуждавашъ. Въ окултната школа такова заблуждение не се допуска. Не мислете постоянно, че имате погрѣшки, защото това е естествено. Ще си признаете погрѣшката и нито ще я прѣувеличавате, нито ще я омаловажавате. Въ школата не се допуска лѣжа. Прѣувеличавашъ ли, лѣжа е, омаловажавашъ ли, пакъ е лѣжа. Ще кажешъ: „Не взехъ този тонъ вѣрно, но ще се опитамъ втори, трети, четвърти пѣтъ, докато се науча да го свирия правилно“. По този начинъ вие като ученици ще можете да изправите живота си, за да ходите свѣжо и бодро, да имате правиленъ възгледъ за нѣщата, защото нѣма по-лошо нѣщо отъ самоосждането. Сега, всички можете да бждете млади, да бждете добри ученици. Питамъ кои могатъ да влѣзатъ въ школата. Които се учатъ, които успѣватъ. Кѣмъ кои Учителътъ ще благоволи? Пакъ кѣмъ тѣзи, които се учатъ. Учителътъ никога не се заблуждава. Въ свѣта ще срѣщнете напарфюмирани, богати ученици, които обаче не си знаятъ урока. Тукъ дрехи и украшения не минаватъ, учение трѣбва. А този, който се учи, дрехитѣ му сж скромни, но е любимъ на Учителя си. Ние можемъ по сто пѣти на день да изричаме най-хубавитѣ думи, но когато Учителътъ каже „Стани, знаешъ ли урока си“ и 10,000 молитви „Господи, помилуй“ нѣма да минатъ. Сега, Търново е единъ старъ градъ, който мисли, че не му трѣбва много знание. Той живѣе съсь своето минало. Търновци мислятъ, че сж осигурени, защото отъ едно врѣме още сж останали все богаташи. Ние сме осигурени само когато учимъ. Нѣкои ще кажатъ, че нѣма кой да работи. Има Единъ, съ Когото трѣбва да работите. Господъ е дошълъ! Можете ли да работите съ Него? Прѣзъ тази година нека Господъ да ви помогне и да ви даде наставления.

Ще учите, ще учите, рано ще ставате! Ще учите и Господъ ще ви научи.

Но ако не учите, нѣма да научите нищо. А търновци трѣбва да се подмладятъ.

Хайде да слѣземъ сега долу.

Заб. На събора прѣзъ 1922 год. въ Велико Търново Учителя официално обявява, че Школата, която е отворена на 24 февруари 1922 г., е открита за ученици отъ цѣлата страна и който желае, може да постѣпи въ нея. Девѣти септември (22 септември по новъ стилъ) е обявенъ за Празникъ на труда и отъ този день започватъ учебнитѣ занятия въ Школата.

Задачите въ школата - дадена отъ Учителя на 25 августъ 1922 г.

17 септември Става дума за т.нар. конгресъ на цѣклопроизводителитѣ, организиранъ отъ лидера на управлѣващата партия Български земеделски народенъ съюзъ (БЗНС) Райко Даскаловъ, съ цѣлъ разгонване на учредителния съборъ на опозиционния Конституционенъ блокъ; върху много отъ участницитѣ въ послѣдния е упражнено физическо насилие.

Блока - става дума за Народния блокъ, който е коалиция на български партии, въ която влизатъ Демократическата партия, БЗНС Врабча 1, Националлибералната партия и Радикалната партия. Доминиращо влияние има Демократическата партия, ръководена отъ Александъръ Малиновъ.

Слѣдъ като на 21 май 1920 г. земеделското правителство на Александъръ Стамболийски започва самостоятелно управление, съпжтствано отъ серия амбициозни, но не добрѣ проведени реформи, настроили срѣщу управлѣващитѣ значителна частъ отъ българското общество, прѣдъ лидеритѣ на традиционнитѣ буржоазни партии у насъ безалтернативно се поставя задачата за обѣдинение и противодѣйствиe на дружбашката властъ.

На 15 мартъ 1922 г. се създава Народниятъ съговоръ като нѣкои отъ най-виднитѣ му прѣдставители като Атанасъ Буровъ, Андрей Ляпчевъ и Григоръ Василевъ участватъ въ прѣговоритѣ за изграждането на Конституционенъ блокъ и дори влизатъ въ ръководството му. Блокътъ става реалностъ на 6 юли 1922 г. и въ реди-

цитът му се вливатъ и Обѣдинената народно-прогресивна, Демократическата и Радикалдемократическата партия. Приема се, че това е първото обѣдинение на буржоазнитѣ партии, а Сговорътъ е интелѣктуалниятъ имъ ръководителъ.

На 15 юли Блокътъ публикува „Позивъ къмъ българския народъ“ съ искане за възстановяване на конституционнитѣ свободи и права и за създаване на необходимитѣ условия за миръ, редъ и законность въ страната. Тактиката на блокаритѣ цѣли да убѣди царъ Борисъ III да свали отъ власть земеделцитѣ и слѣдъ формиране на широко коалиционно правителство да се проведатъ и спечелятъ парламентарнитѣ избори.

Скоро жестоката реалность нанася първитѣ корекции на блокарскитѣ химери.

На 21 май 1922 г. отъ дружбашки агенти е убитъ прѣдсѣдателътъ на Народния сговоръ Александъръ Грековъ, а опитътъ за прѣвратъ на врангелисткитѣ военни формирования отъ 16 май 1922 г., разработка на ВЧК, е прѣхвърленъ отъ управницитѣ къмъ негативитѣ на Конституционния блокъ.

Неизбежно възниква идѣята за масови акции срѣщу земеделското правителство.

Неинъ авторъ е Атанасъ Буровъ. Планиратъ се три мащабни събора въ най-важнитѣ градове на страната при нарастваща активность на опозиционнитѣ сили. За начална точка на акцията се опрѣдѣля старата столица Търново, кждѣто се разчита и на влиянието на Националлибералната партия, слѣдващата спирка трѣбва да бжде Пловдивъ, а кулминацията се очаква въ София на 15 ноември.

Правителството на Стамболийски реагира мълниеносно и на засѣданието си на 12 септември 1922 г. рѣшава да разгроми търновската акция на блока. За разправа съ противницитѣ сж привлечени дружбитѣ отъ цѣла Сѣверна България, които трѣбва да участватъ въ конгресъ на цѣклопроизводителитѣ въ старата столица на 17 септември, а възникналиятъ „Комитетъ за селска диктатура“, създаденъ слѣдъ XVIII конгресъ на БЗНС на 31 май 1922 г., дори издава Окржно за убиване на блоковитѣ водачи, чието изпълнение е отмѣнено слѣдъ намѣсата на вътрешния министъръ Райко Даскаловъ.

На 16 септември отъ софийската гара за Търново въ спаленъ вагонъ се настаняватъ водачитъ на блока Найчо Цановъ, Михаилъ Маджаровъ, Теодоръ Теодоровъ, д-р Стоянъ Даневъ, Александъръ Малиновъ, проф. Георги Данаиловъ и Петко Стояновъ. Къмъ композицията е прикаченъ министерски вагонъ, въ който за конгреса на цвѣклопроизводителитъ пжтватъ министритъ Цанко Църковски, Райко Даскаловъ, Марко Турлаковъ, Александъръ Оббовъ и Коста Томовъ.

Случайно или не, но Стамболийски е извънъ страната – въ Женева, на засѣдание на Обществото на народитъ, но опозиционнитъ лидери прѣдчувстватъ, че ще инициира въ Търново кърваво сблъскване.

Въ трена пжтватъ сжщо комунистическитъ функционери Йонко Пановъ и Тодоръ Лукановъ, снабдени съ карти на сътрудници на МВР, прѣдставителтъ на монарха Първанъ Драгановъ, както и журналисти отъ водещитъ издания „Народъ“, „Епоха“, „Независимост“, „Прѣпорецъ“ и „Земедѣлско знаме“. Такова струпване на изтъкнати прѣдставители на интелѣктуално-политическия ни елитъ говори недвусмислено за изключителността на прѣдстоящото стълкновение.

На гара Долни Джбникъ водачитъ на Блока сж малтретирани и унижени. Вѣстникъ „Миръ“ въ брѣ.6685 отъ 18 септември 1922 г. свидѣтелства въ публикация, озаглавена „Неописуема вандалщина“: „Извършеното е тѣй вандалско, тѣй звѣрско, че е смутило и неговитъ автори, които бързатъ чрѣзъ телеграфнитъ агенции и чрѣзъ своитъ вѣстници да го прѣдставятъ като възмущение на тъмната маса, породило се и възникнало помимо тѣхната воля.“

Въ сжщия материалъ се компрометира вжтрешниятъ министъръ Райко Даскаловъ, който се прави на заспалъ, за да не прѣдотврати побоищата и гърмежите, но „билъ вдигналъ крайчеца на пердето отъ прозореца на спалния вагонъ и всичкото врѣме наблюдавалъ изпълнява ли се пѣклениятъ му планъ.“

На 16 септември въ влака се разиграва много неприятна сцена, достойна за тогавашнитъ нрави. Вѣоржжени сопаджи излѣгватъ мастития политикъ Михаилъ Маджаровъ, че синътъ му Георги – дипломатъ отъ кариерата, е убитъ въ Горна Орѣховица.

Реакцията на политическия вѣтеранъ и публицистъ е показателна и симптоматична. Той се обръща къмъ мжчителитѣ си съ думитѣ: „Имахъ двама сина. Единиятъ убиха въ войната (Междусъюзническата, б.а.), другиятъ сте убили вие. Убийте и мене!“

За да се избѣгнатъ срамни саморазправи, Райко Даскаловъ извършва милостивъ жестъ, отклонявайки влака за Русе, но вмѣсто тамъ, той спира къмъ 18 часа въ Търново. По заповѣдъ на местния земеделски лидеръ Крумъ Поповъ блоковитѣ водачи сж затворени въ казармитѣ на 18-та дружина, като прѣди това имъ е направена назидателна снимка на гара Търново до водача на земеделскитѣ сили Стоянъ Цаневъ отъ Кнежа.

Привидно животътъ имъ е вѣнъ отъ опасностъ, но срѣдъ самозабравилитѣ се и безотговорни фактори въ старата столица битува амбицията да има Народенъ сждъ надъ тѣхъ на 17 септември или поне да бждатъ хвърлени и удавени въ рѣка Янтра отъ хълма Царевецъ или отъ Стамболовия мостъ!

Това принуждава търновския кметъ Кръстьо Станчевъ (националлибералъ) да изпрати гнѣвна телеграма до Райко Даскаловъ, въ която изобличава него и правителството „за нечуваните издѣвателства надъ опозицията“.

Слѣдъ двудневни буйства, къмъ 10 часа прѣди обѣдъ на 17 септември дружбашитѣ, вѣоржжени съ близо 5,000 пушки, сж насочени къмъ Горна Орѣховица, откъдѣто се изтеглятъ съ специални влакове.

На 15 септември до късно вечерята частъ отъ лидеритѣ на Конституционния блокъ напразно чакатъ на гара Горна Орѣховица свои привърженици отъ Шуменъ и Русе. Промжкватъ се само отдѣлни лица, тѣй като другитѣ сж бити по гаритѣ.

На 16 септември влакътъ съ блоковитѣ водачи отъ София е спрѣнъ на гара Ресенъ, а на гара Горна Орѣховица е върната композицията, идваща отъ Шуменъ съ 1,200 души блокари. Сжщия день прѣзъ Горна Орѣховица се очаква да мине тренътъ съ лидеритѣ на блоковитѣ партии, но вмѣсто тѣхъ къмъ 8 часа отъ Русе пристига влакъ, въ който пжтува подпредседателътъ на XIX ОНС Георги Марковъ.

Шайкитѣ на управлѣващитѣ се втурватъ да търсятъ водачитѣ на блока, но тѣй като не ги откриватъ, по-

теглятъ къмъ града съ викове: „Буровъ, Буровъ да го намѣримъ въ града и да го заведемъ въ Търново прѣдъ Народния сждъ“. Слѣдъ краткъ набѣгъ групата се връща на гара Горна Орѣховица и попада на Георги Маджаровъ.

Разбирайки какво го чака, Маджаровъ хуква да бѣга, но прѣслѣдвачитѣ му го настигатъ съ кабриолетъ. Нанасятъ му жестокъ побой, задигайки всички книжа, пари и личния му часовникъ прѣдъ погледа на парламентарния подпредсѣдателъ и пом. градоначалника Станчо Трифоновъ. Едва слѣдъ като Маджаровъ заприличва на обезобразенъ трупъ, Трифоновъ, подпомогнатъ отъ жандармѣрийски поручикъ, го закарва въ болницата.

Слѣдъ 9 часа на гарата пристига Буровъ. Той съобщава на пристигналите съ товаренъ влакъ отъ София блокари отъ Плѣвенско, Бѣлослатинско и Врачанско, че е получилъ телеграма отъ Плѣвень, въ която му се съобщава, че водачитѣ на Конституционния блокъ сж арестувани въ вагона на влака, съ който пътуватъ.

До смрачаване съ каруци и фаятони въ Горна Орѣховица идватъ около 5,000 души отъ Бѣленска и Свищовска околия. Въ 20 часа отъ Русе пристигатъ още 200 души – послѣднитѣ блокари, промжкнали се въ Горна Орѣховица.

На 17 септември 1922 г. къмъ 7 часа сутринята надъ 5,000 мирни граждани потеглятъ къмъ Търново за протестъ „срѣщу срамното за народа управление“. По пята за Арбанаси колоната е прѣсрещната отъ войска. Майоръ отъ Четвърти коненъ полкъ извиква Буровъ и му съобщава, че животътъ на лидеритѣ на блока е въ безопасностъ.

Слѣдъ това оповѣстява прѣдъ гражданитѣ известната телеграма до прѣдставителитѣ на блока въ Горна Орѣховица отъ 17 септември, подписана отъ блоковитѣ рководители – Александъръ Малиновъ, Теодоръ Теодоровъ, д-р Стоянъ Даневъ, Михаилъ Маджаровъ и проф. Данаиловъ, по настояване на Райко Даскаловъ, която гласи: „Понеже нашиятъ митингъ въ Търново е забраненъ и понеже идването ви тукъ ще се посрѣшне съ въоръжена сила, което би докарало съвсѣмъ нежелателни кръвопролития, най-настоятелно ви приканваме да не прѣдприемате нищо. Ние сме арестувани въ казармитѣ“.

Слѣдъ така създамата се ситуация колоната трѣгва обратно къмъ Горна Орѣховица.

При завръщането ѝ враговетѣ на блокаритѣ опитватъ клопка съ привлечането на Атанасъ Буровъ и придружаващия го Димитъръ Христовъ ужъ за прѣговори съ министъръ Коста Томовъ, като цѣльта е задържането на Буровъ.

На 1,5 км. отъ града по колоната е открита стрелба отъ дружбашкитѣ хайки. Дадени сж жертви, между които е и членътъ на Народната прогресивна партия отъ село Българска Бѣла Михаилъ Юрдановъ и Василъ Дѣлийски отъ Плѣвенъ, тежко раненъ е депутатътъ радикалдемократъ Илия Георговъ. Извършени сж изстѣпления надъ кжщитѣ на виднитѣ граждани Илия Шаранковъ и Басмаджиевъ, на кантората „Буровъ Д.А.“, плячкосанъ е клубътъ на Народно-прогресивната партия, като дори е задигната посудата оттамъ!

Стрелбата въ града продължава до 14:30 ч., слѣдъ което тукъ пристигатъ побѣдоносно земеделскитѣ сили отъ Търново, водени отъ министритѣ Даскаловъ и Томовъ, носещи черни полумаски на лицата си и авиаторски каскети. Гърмежи на гарата се чуватъ до 17 часа, слѣдъ което, използвайки настѣпилото спокойствие, прѣзъ нощта и на другия день – 18 септември, оцѣлелитѣ блокери започватъ да се разотиватъ.

На гара Горна Орѣховица е прѣдотвратенъ още единъ сраменъ инцидентъ. На 16 септември прѣдставителитѣ на опозиционната прѣса успѣватъ да спасятъ отъ арестуване директора на вѣстникъ „Прѣпорецъ“ Антоновъ, използвайки легендата, че съ тѣхъ пѣтуватъ американци и така успѣватъ да получатъ разрѣшение отъ Райко Даскаловъ журналиститѣ да се завърнатъ обратно въ София.

Случилото се въ Горна Орѣховица бързо става достояние на цѣла България. Въ брѣ. 993 отъ 21 септември вѣстникъ „Зора“ излиза съ критичната публикация „Позорътъ на дружбашитѣ“, въ която случилото се на 17 септември въ Горна Орѣховица е опрѣдѣлено като „неописуемо злодѣяние“, въ противовесъ на твърдѣнието на „Земедѣлско знаме“ въ бр.1 отъ 27 септември, че „17 септември е народно дѣло, истинско проявление на народовластието отдолу“.

Слѣдъ изстѣпленията Атанасъ Буровъ първоначално се укрива при Димитъръ Шаранковъ, а слѣдъ това прѣминава съ лодка въ Румъния и бѣга въ Парижъ. Въ Франция емигрира и Иванъ Естратиевъ Гешовъ. Въ Германия се спасѣватъ демократитѣ проф. Молловъ, Григоръ Василевъ, Добри Кършевъ, Стефанъ Стефановъ, както и членътъ на Обѣдинената народно-прогресивна партия Димитъръ Христовъ.

Народнякътъ Димитъръ Яблански е заловенъ при прѣминаване на границата при Драгоманъ, арестувани сж и лидеритѣ Андрей Ляпчевъ, Стефанъ Бобчевъ, Стефанъ Костурковъ, д-р Йосифъ Фаденхехтъ.

На 26 септември правителството взема рѣшение да даде подѣ сждъ министритѣ отъ кабинетитѣ на Гешовъ, Стоянъ Даневъ и Малиновъ – Костурковъ, управлѣвали страната прѣзъ 1911-1913 и 1918 г.

Задържанитѣ лидери и депутати изпращатъ протестъ до прѣдсѣдателя на парламента Недялко Атанасовъ съ копие до прѣмиера, настоявайки за освобождаването си прѣди началото на парламентарната сесия на 2 октомври. Слѣдъ откриването ѝ, на 7 октомври депутатътъ демократъ Никола Падаревъ изисква освобождаване на задържанитѣ водачи на блока, тъй като „арестуването имъ е атентатъ срѣщу нашето държавно устройство, съ потѣпкване на парламентарнитѣ норми и конституцията.“

Въ отговоръ правителството провежда на 19 ноември референдумъ за сждане на министритѣ отъ третѣ кабинета. За осждането имъ гласуватъ 600,455 души, а срѣщу – 205,512.

Съ прѣкия вотъ се нарушава конституцията, тъй като сждането на бивши министри е прѣрогативъ на специаленъ Държавенъ сждъ, като референдумътъ е прѣдшественикъ на другъ свой събратъ отъ 8 септември 1946 г., съ който България е обявена за република.

Така общественото противопоставѣне продължава да нараства, страната се изправя на рѣба на гражданска война, а оттамъ до прѣврата на 9 юни 1923 г. начело съ Александъръ Цанковъ, крачката е само една.

Авторъ: Бориславъ Гърдевъ

Матусалъ – старозавѣтна библейска личностъ (Битие 5:27) съ най-дългия животъ, който е записанъ въ Библията. Матусалъ е синъ на Енохъ и дѣдо на Ной и е

умрѣлъ въ годината, когато започва Голѣмиятъ потопъ. Дългиятъ му животъ е символъ на Божията обща благодать, дадена на хората прѣди потопа. Тогава сж раждали мжете и хората са живѣли по 1,000 години.

Нѣколко добри думи за Александъръ Стамболийски. Слѣдъ като Фердинандъ бѣга съ златото и на България е наложена рѣпарация въ Ной, на стойность 2,5 милиарда лева (това е заради глобата отъ 25 лева, че Учителътъ изнася бесѣди безъ позволение). Той е единствениятъ български министъръ-прѣдсѣдател срѣщналъ се съ Учителътъ. Успѣва да възстанови икономиката на България. Раздава земя на селянитѣ, правятъ се напоителни съоржения. Годинитѣ сж много плодородни, България започва да изхранва цѣла Европа, кждѣто нѣма добра реколта. Успѣва да изплати рѣпарациитѣ. Организира кантори въ България на чужди фирми за търговия на изгодни условия. Организира финансиране, което заобикаля банкитѣ (това подпечатва смъртната му присжда). Работи върху договоръ всички балкански народи да иматъ излазъ на морета. Възстановява армията, като трудова повинность. Спира гърцитѣ, които сж щѣли да прѣвзематъ Истамбулъ. И много още реформи, които послѣ Хитлеръ взема и възстановява Германската икономика и армия.

Стамболийски е прѣродениятъ Ивайло Свинепасецъ Бърдоква. Произлиза отъ родъ поколения професионални войници, отговарящи за охраната на проходитѣ. Успѣва да организира войска съ която побѣждава татаритѣ, които дълго сж плячкосвали селянитѣ. Става царъ. Съ малко на брой войници успѣва въ проходитѣ да плени цѣлъ византийски легионъ и избива пленницитѣ. Докато византийския Василевсъ се занимава да го убие, не му остава войска да се опази отъ турцитѣ.

Духъ свѣтій ще ви научи.

Съборна Бесѣда В.Търново

24 Септемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутриньта
Защото Духъ Свѣтій ще ви научи
въ истій-тъ часть що трѣбва да рече-
те. Ев. Лукж 12:12

Ще ви прочета 12 глава отъ Лука до 37 стихъ.

1 Между това като ся събрахъ много тѣсящи народъ, толкозъ што едни другы ся тѣпчяхъ, начнъ да говори на ученицы-тъ си: Най първо пазѣте себе си отъ квасъ-тъ фарисейскій, който е лицемѣрие. 2 Защото нѣма нищо покрито, което да ся не открие, и тайно, което да ся не узнае. 3 За това колкото говорихте въ тъмнинъ, на видѣло ще ся чуе; и каквото сте казали на ухо въ скръшны-тъ стаи, отъ горѣ на покривъ-тъ ще ся проповѣда. 4 А на васъ мои-тъ приятели казувамъ: Не бойте ся отъ тѣзи които убивать тѣло-то, и които слѣдъ това не можтъ повече нищо да направятъ. 5 Но ще ви обадижъ отъ кого да ся боите; бойте ся отъ оногозъ който слѣдъ убиваніе-то има власть да хвърли въ пѣкъль-тъ; ей, казувамъ ви, отъ него да ся боите. 6 Не ся ли продаватъ петъ вѣрчета за два ассарія? и ни едно отъ тѣхъ не е забравено прѣдъ Бога; 7 Но и косми-тъ на главъ-тъ ви всичкы-тъ сж изброени. И така не бойте ся; вы сте отъ много вѣрчета по добри. 8 И пакъ ви казувамъ че всякой който мя исповѣда прѣдъ чловѣцы-тъ, и Сынъ чловѣческій ще го исповѣда прѣдъ ангель-тъ Божи: 9 А който ся отрече отъ мене прѣдъ чловѣцы-тъ, отреченъ ще бжде прѣдъ ангель-тъ Божи. 10 И всякой що бы казалъ рѣчь противъ Сына чловѣческаго, ще му ся прости; но който рече хулжъ противъ Духа Святаго нѣма да му ся прости. 11 И кога вы приведжтъ на съборища-та и прѣдъ началства-та и власти-тъ, недѣйте ся грижи какъ или какво ще отговорите, или какво ще речете. 12 Защото Духъ Свѣтій ще ви научи въ истій-тъ часть що трѣбва да речете.

13 И рече му нѣкой си отъ народъ-тъ: Учителю, речи на брата ми да раздѣли съ мене наслѣдіе-то. 14 А той му рече: Чловѣче, кой мя е поставилъ сждникъ или дѣлитель надъ васъ? 15 И рече имъ: Гледайте и пазѣте ся отъ любостяжанѣ-то; защото ако има нѣкой

прѣмногo, животъ-тъ му не състои отъ имотъ-тъ му. 16 И рече имъ притчъ, и казуваше: На нѣкого си богатъ чeловѣка нивя-та му дадохъ много плодъ. 17 И мѣсляше си въ себе си и думаше: Що да сторѣжъ? защото нѣмамъ дѣ да съберъ плодове-тъ си. 18 И рече: Това ще сторѣжъ; да съборѣжъ житницѣ-тъ си, и да съградѣжъ поголѣмѣи, и да съберъ тамъ всичкѣи-тъ си жита и имотъ-тъ си. 19 И да рекъ на душъ-тъ си: Душе, имашъ много пригодѣи вложенѣи за много години; почивай, яждь, пѣй, и весели ся. 20 А Богъ му рече: Безумне, тѣзи ношъ ще ти изыщѣтъ душъ-тъ: а това що си приготвилъ, кому ще бѣде? 21 Така бѣва на того който събира за себе си, и не богатѣе въ Бога.

22 Рече пакъ на ученицѣи-тъ си: За това ви казувамъ: Недѣйте ся грижи за животъ-тъ си, що да ядете, нито за тѣло-то си що да облѣчете. 23 Животъ-тъ е по драгоцѣненъ отъ хранъ-тъ, и тѣлото отъ облѣклото. 24 Разсмотрѣте вранѣи-тъ, че не сѣижѣтъ, нито жьнѣтъ; тѣ нѣматъ нито сѣкровища, нито житницѣи, и Богъ гѣи храни; колко повече сте вѣи по добри отъ птицѣи-тъ! 25 И кой отъ васъ съ грѣжанѣе може да приложи на възрастъ-тъ си единъ лакътъ? 26 И тѣи ако най малко нѣщо не можете, защо ся грѣжите за друго? 27 Разсмотрѣте кринове-тъ какъ растѣтъ; не ся трудѣтъ, нито прѣдѣтъ; но казувамъ ви, че нито Соломонъ во всичкѣи-тъ си слава ся облѣче както единъ отъ тѣхъ. 28 И ако трѣвѣи-тъ, която днесъ иж има на полето, и утрѣи я хвърлятъ въ пещъ, Богъ иж така облича, колко повече васъ, маловѣрци! 29 И вѣи недѣйте търси какво ще ядете или какво ще пиете; и недѣйте ся обеспокоява; 30 Защото всичко това търсятъ язѣичници-тъ на свѣтъ-тъ; а Отецъ вашъ знае че това ви трѣбува. 31 Но търсѣте царство-то Божѣе, и това всичко ще ви ся приложи. 32 Не бой ся мало стадо; защото Отецъ ви благоволи да ви даде царство-то. 33 Продайте имотъ-тъ си, и дайте милостѣинѣи; направѣте си кесѣи които не овехтѣватъ, сѣкровище на небеса което не оскудѣва, дѣто крадецъ не приближава, нито молецъ растлѣва. 34 Защото дѣто е сѣкровище-то ваше, тамо ще бѣде и сѣрдце-то ваше. 35 Да бѣдѣтъ чрѣсла-та ви опасанѣи, и свѣтилници-тъ ви запалени. 36 И вѣи бѣдете подобни на чeловѣцѣи които чакатъ господаря си, кога ще ся вѣрне отъ свадбѣи-тъ, да му отворѣтъ тозъ часъ,

щомъ дойде и похлопа. 37 Блажени тѣзи раби, които, кога дойде господарь-тъ имъ гѣи намѣри буднѣи: исти-нж ви казувамъ, че ще ся опаше, и ще гѣи тури да сѣ-днжтъ на трѣпезж-тж, и ще мине да имъ послугува.

"Защото Духъ Святѣй ще ви научи въ истѣй-тъ часъ що трѣбва да речете."

Понѣкога е трудно да обяснимъ на хората отъ свѣта нѣкои духовни истини. Търговецътъ разбира отъ своитѣ работи, земледѣлецътъ - отъ своето земедѣлие, лозарътъ - отъ своето лозарство, учениятъ - отъ уче-нието си; всѣки разбира отъ своята специалность. Но стигнемъ ли до една Божествена Истина, става много трудно тя да се изясни и да се прѣдаде.

Духътъ е нѣщо невидимо. Азъ казвамъ, че Духътъ е видимъ. Нѣкои твърдятъ, че е видимъ, други - че е невидимъ. Дрехата на Духа е Свѣтлината. Слѣдовател-но, ние виждаме дрехата. Тамъ, кждѣто Духътъ дѣйст-вува, има Свѣтлина; кждѣто Духътъ не дѣйства, нѣма Свѣтлина. Когато говорятъ за Божественото, хората питатъ: "Можемъ ли да го уловимъ?" Тѣ мислятъ, че само това, което могатъ да уловятъ, е реално. Разби-ра се, че това, което можешъ да уловишъ съ ржцетѣ си, е реално, но можешъ да уловишъ нѣщо и съ духа си. Ти можешъ да уловишъ нѣщо и съ желѣзарски клѣщи; фотографията пѣкъ може да улови образа и сѣнката на даденъ прѣдметъ. Нѣкой пита какво нѣщо е реалното въ свѣта. Улавяшъ съ ржка единъ прѣдметъ и казвашъ, че си го хваналъ. Ти си докосналъ този прѣдметъ и осе-занието, което имашъ, се прѣдава чрѣзъ твоитѣ нерви и ти придобивашъ впечатлѣние, възприемашъ образъ. Уловилъ си единъ прѣдметъ, но не знаешъ какво е той, не можешъ да го обяснишъ. Казвашъ, че си хваналъ ко-кошка, но какво нѣщо е тя? Кокошката е животно съ два крака, съ крилца и перца, отъ която, слѣдъ като ѣ се отрѣже главницата, може да приготвишъ супица или друго вкусно нѣщо. И слѣдъ като пийнешъ отгорѣ на всичко едно-двѣ килца винце, казвашъ: "Това е кокош-ка!" Това е опрѣдѣление на понятието "кокошка". Да, трудно е да се опрѣдѣли какво нѣщо е кокошка, овца или вѣлкъ. Ако нѣкой би възложилъ да се опише психо-логически какво нѣщо е овцата или кокошката, ще ви запитамъ дали сте влизали вжтрѣ въ тѣхъ, за да види-те какви прѣживявания иматъ. Азъ бижъ ви запиталъ

какво нѣщо е Иванъ Стояновъ. За да можешъ да опишешъ какво нѣщо е той, ти трѣбва да знаешъ вътрешното му състояние, да разкриешъ въ даденъ моментъ какви мисли, какви чувства го вълнуватъ. Иванъ Стояновъ е това, което той мисли и чувствува. Влизали ли сте въ положението на една овца или кокошка, за да знаете какво мислятъ и какво прѣживяватъ тѣ? Казвате, че тѣ сж безъ душа. Какъ така нѣщо, което е безъ душа, може да дава животъ на другитѣ? Капналъ си отъ умора, умирашъ отъ гладъ, но хапнешъ ли си кокошчица, слѣдъ 1-2 часа се възстановявашъ, а слѣдъ 24 часа отново рѣшавашъ важни въпроси. Питамъ кокошката глупава ли бѣше, могатъ ли глупавитѣ нѣща умни нѣща да произведатъ? Животътъ животъ ражда, умното умни нѣща ражда, любовта любовъ ражда, глупостъта глупостъ ражда, мъдростъта мъдростъ ражда. Чудни сж жората като мислятъ, че овцата е глупава нѣщо, а самитѣ тѣ поддържатъ всѣкакви глупави идеи.

Сега Христосъ казва: "Този Духъ, Светиятъ Духъ, Духътъ на Свѣтлината - Той опрѣдѣля". Не казва "Духътъ, Който вече дойде", а "Духътъ на Свѣтлината като дойде, Той ще ви научи въ дадения моментъ какво да кажете". Христосъ има прѣдъ видъ Духа на Мъдростъта. Слѣдователно, всичко се заключава въ казаното. Докато не те уловятъ, и не те принудятъ да си кажешъ името, ти нищо не казвашъ. Хванатъ те, набиятъ те и слѣдъ като кажешъ името си, се спасъвашъ. Това означаватъ думитѣ, че Духътъ ще те спаси. Ти си царски човѣкъ; хванатъ те, упорствуваешъ, не казвашъ името си, ще те набиятъ, кажешъ ли името си, спасенъ си. Прѣди повече отъ 20 години английскитѣ прѣстолонаслѣдникъ трѣгва една вечеръ да гуляе, да пие и да се вѣсели. Стражаритѣ го хващатъ, набиватъ го и го изправятъ прѣдъ английския клировъ сждъ, който е много строгъ. Питатъ го за името му. Прѣстолонаслѣдникътъ се възмуцава какъ така да не знаятъ кой е той и удря една плѣсница на сждията. Послѣдниятъ веднага го осжда на три дни затворъ. Когато научава за това, бащата казва: "Чудесно е, че има въ Англия сждия, който да отсжда така право". Всички очаквали, когато стане кралъ, прѣстолонаслѣдникътъ да отмъсти на сждията, но той му благодарилъ за това, че го е научилъ да казва името си. Христосъ казва, че когато

разумното, Божественото дойде, Господъ ще ни хване и ще ни пита: "Кой си ти?" Тогава нѣма да мълчишъ, но ще кажешъ Истината. Духътъ ще ни научи въ всѣки моментъ какво да правимъ. Нѣма като кралския синъ да мълчимъ или да раздаваме плѣсници, защото послѣ ще прѣкараме три дни въ затвора. Питамъ какво ще спечелите отъ това. Духътъ ще ви научи какво да кажете. Ще кажешъ: "Азъ съмъ кралскиятъ синъ, направихъ една малка погрѣшка, ходихъ съ другари да гуляя". Тогава сждията ще ти каже: "Другъ пжтъ не ходи!"

Сега, този Духъ липсва у съврѣменнитѣ хора, които мислятъ, че сж много умни. Азъ често оспорвамъ това, че хората сж умни и ги питамъ коя отъ тѣхнитѣ фирми е оцѣляла прѣвъ послѣднитѣ 2,000 години. Покажете ми единъ домъ, който да не се е разрушилъ и въ който дѣцата да не умиратъ. Всичкитѣ ви начинания дори 25 години не издържатъ и фалиратъ. Питамъ ви тогава умни хора ли сте, не сте ли отъ ония дѣца, които си правятъ кжщички по пжтя и кой дѣто мине имъ ги разваля? Вашата майка ви пита какво правите. "Кжщички правимъ, но вѣтърътъ ги разваля." И сега всички хора правятъ кжщички. Не сж лоши вашитѣ стрѣмежи, но лошото е, че правите кжщичкитѣ си отъ пѣсѣкъ. Малкитѣ дѣца често правятъ малки стомнички отъ калъ и ги пекатъ на слънцето. Тѣ бързо изсѣхватъ, но и бързо се пукатъ, безъ да задържатъ вода.

Сега, Христосъ посочва единъ методъ: "Като дойде Духътъ, Той ще ви научи какъ съврѣменния животъ да се съгради разумно". Богъ ни е далъ животъ и ние трѣбва да знаемъ какъ да го запазимъ. Вашиятъ животъ е налятъ въ единъ прѣстенъ сждъ и ако го докоснатъ само, вие започвате да се чувствувате празни. Кажете, че сърдцето и умътъ ви сж празни. Защо? Защото Божествениятъ Духъ не работи въ васъ. Други казватъ, че сърдцето и умътъ имъ сж пълни. Божествениятъ Духъ работи въ тѣхъ. Божествениятъ Духъ носи Свѣтлина.

Сега, има и другъ духъ, който като дойде, казва кое е право, кое е криво и ти изпадашъ въ положение то на пророкуващъ циганинъ. Циганитѣ идватъ и започватъ да пророкуватъ: "Половината отъ живота си ще прѣкарашъ добръ, а другата половина - злѣ. Прѣвъ първата половина ще имашъ девѣтъ очи кжсмѣтъ, а когато станешъ на 40 години, ще изгубишъ кжсмѣта си".

Кжсметъ може ли съ оки да се мѣри? Идва нѣкоя циганка и казва, че ще ти врачува, ако ѝ дадешъ единъ чувалъ съ брашно. Ти се съгласъвашъ и ѝ давашъ, но тя те натиква въ чувала и чакъ когато дойде мжжътъ ти, те изваждатъ отъ брашното. Всички съврѣмenni хора се намиратъ въ подобенъ брашнянъ чувалъ и трупайки богатства, все въ този чувалъ оставатъ. Сега всички сж обрашнени, едни сж влѣзли съ главата, други - съ краката, едни - съ 25,000 лева; други - съ 50,000 лева, трети - съ 100,000 лева и продължаватъ да пипатъ чувала. Питамъ, слѣдъ като този чувалъ е допринесълъ толкова злини, има ли смисълъ да се пипа?

"Духътъ като дойде, Той ще ви научи какво трѣбва да речете"... Съврѣмenniятъ човѣкъ се чуди каква работа, какъвъ занаятъ да започне. Ако започне търговия, въ нея има лъжа; ако стане свѣщеникъ, има лъжа; учителъ ако стане, пакъ има лъжа. Навсѣкждѣ има лъжа. Най-почтенитѣ служби, които сж останали, сж тѣзи на свѣщеницитѣ, учителитѣ и лѣкаритѣ, но ако я нѣмаше лъжата въ тѣхъ. Азъ мисля, че когато попътъ лъже, една негова лъжа струва колкото сто обикновени лъжи. Слѣдователно, ако единъ търговецъ излъже 100 пжти, всичкитѣ му лъжи се равняватъ на една попска. Запримѣръ, търговецътъ прѣдлага платъ, въ който има 10% вълна, а останалото е памукъ, но лъже и го продава като чистъ вълненъ платъ. Но казвамъ ви, че сто подобни лъжи се равняватъ на една попска, т.е. попътъ трѣбва да чака търговецътъ да излъже сто пжти, та чакъ тогава да има право на една лъжа. А ако търговецътъ излъже петдесетъ пжти, попътъ нѣма право да излъже дори веднѣжъ.

"Но като дойде този Духъ на Истината въ насъ, Той ще ни научи"... Всѣки трѣбва да работи въ свѣта. Каквото и да работи човѣкъ въ живота си, навсѣкждѣ може да бжде честенъ, защото всички занятия, които сществуватъ въ свѣта, сж връзки. Нѣкои физиолози уподобяватъ търговцитѣ на онѣзи клѣтки въ организма, които съхраняватъ мазнинитѣ, за гладни години, за да има какво да се продава. Всѣки събира богатства, за да може нѣкой день по-скжпо да продава. Когато настана гладъ въ Египетъ, трѣбваше да дойде нѣкой, който да събере всичкото богатство на египтянитѣ, за да може да се изхрани и еврейскиятъ народъ. Злото не е

въ събирането на това богатство, а въ неговото разпредѣление. Всичко трѣбва да се разпредѣля разумно.

Сега онѣзи, които влизатъ въ Божествения свѣтъ, казватъ, че Господъ ще уреди работитѣ. Не, човѣкъ ще ги уреди съ своя духъ. Той ще покаже начина и пжтя. Когато дойде Духътъ, ще ти прошепне: "Сухо е врѣмето, върви и посѣй нивата!" Вие питате дали ще вали дждъ, а Той ти казва: "Върви да посѣнеш!" Нѣкои чакатъ да завали, а разумниятъ селянинъ отива да разре и посѣе. Тогава не минаватъ дори 5-6 дни и пада дждъ, Господъ те благославя. Разумния човѣкъ ще разбере това, което му се нашепва, и нѣкой день може да е облачно, но Духътъ му казва: "Иди на работа, врѣмето ще се оправи!" Другъ пжтъ врѣмето може да е добро и ясно, но Духътъ му казва: "Днесъ стой въ кжщи!" Защо? Защото приличатъ на онзи турски кадия, който отива по Коледа при единъ руски православенъ попъ на гости. Слѣдъ като го нагостилъ добрѣ, попътъ му казва: "Кади ефенди, утрѣ ще има голѣма буря, ще падне дълбокъ снѣгъ, затова като съмне, трѣбва да си вървишъ. Показва го моята свиня, взема пржчици и ги разнася изъ двора". Кадията послушалъ и си заминалъ. И наистина, на другия день завалѣлъ снѣгъ и цѣла седмица трупало. Освѣнъ че попътъ билъ много ученъ, но и свинята му била много умна и прѣдсказвала. По-късно кадията запитва местния ходжа какво ще бжде утрѣ врѣмето, а той му отговаря, че само Господъ знае. Учудва се кадията: "Какъ така само Господъ, и попската свиня знае, а ти не знаешъ!" По сжщия начинъ и ние казваме "Господъ знае". Но който проникновено наблюдава външния свѣтъ, пчелитѣ, птицитѣ и другитѣ нѣща, вижда, че има единъ Духъ вжтрѣ въ тѣхъ, който показва, че условията ще се измѣнятъ. Когато прѣдстои да падне снѣгъ, дълбокъ 1-2 метра, у птицитѣ се явява едно прѣдчувствие и ще ги видите да се събиратъ по много и да пълнятъ въ гушата си храна въ двоенъ и троенъ размѣръ, за да могатъ да прѣживѣятъ. Когато ще се разваля врѣмето, 5-6 часа прѣди бурята, ще видите, че пчелитѣ бързатъ натукъ-натамъ, връщатъ се, отиватъ, а паякътъ двойни нишки тѣче и казва: "Буря ще има, трѣбва да взема мърки, за да не се развали кжщата ми". Ако единъ човѣкъ разбира, че когато пчелитѣ се прибиратъ, ще има буря, че когато сви-

нята носи пръчки, ще вали снягъ, такъвъ човѣкъ нѣма да остане насрѣдъ пжтъ.

Често не вѣрваме въ Бога, не разчитаме на този Божественъ Духъ, а както сегашнитѣ богати хора разчитаме на паритѣ. Може да се разчита на тѣхъ, ако ни осигуряваха единъ устойчивъ животъ. Но въ сегашнитѣ врѣмена хората влагатъ 1, 2, 3 или до 50 милиона лева въ нѣкоя банка, която впоследствие фалира и тѣ изгубватъ всичко. Въ Русия има хора, които сж притежавали 200 милиона капиталъ, а днесъ сж послѣдни бѣдняци. Питамъ тогава какъ ще се осигуришъ. На този, който слуша, Духътъ казва: "Не уповавай на тѣзи пари, изтегли ги отъ банката и ги раздай на беднитѣ, а утрѣ тѣ ще ти помогнатъ!" Ще попиташъ по какъвъ начинъ да ги раздадешъ. Ако самъ не ги раздадешъ, насила ще ти ги взематъ. Смъртѣта е единъ голѣмъ разбойникъ, тѣкмо рѣшишъ да си похапнешъ и да си попийнешъ, идватъ при тебе духоветѣ на смъртѣта и казватъ: "Ти си забогатѣлъ, дай паритѣ!" Обератъ те, ти изхърквашъ и хората казватъ "Богъ да го прости". Защо да го прощава Господъ, слѣдъ като духоветѣ сж го обрали? Духоветѣ кои хора обиратъ? Тѣ търсятъ да откриятъ нѣкой дебелъ и него обиратъ. Като видя такъвъ човѣкъ, си казвамъ, че скоро ще го надушатъ духоветѣ. Какво трѣбва да прави той? Ако разбира закона, трѣбва да пости, защото ако не раздаде още сега тѣзи мазнини, утрѣ кожата му ще одератъ. Трѣбва да постишъ 4, 5, до 10 дни, та когато дойдатъ духоветѣ-разбойници да кажатъ: "Този не ни трѣбва, да го оставимъ". А когато те видятъ такъвъ мазенъ, ще кажатъ: "Хайде да го оберемъ!" Тѣ хващатъ нѣкого като кокошка, опичатъ тѣлото му, изсмукватъ душата му, а вие казвате "Господъ да го прости". Душата му обикаля около своята кжща, плаче и пита какъ да я съгради отново. Ако питашъ свѣщеницитѣ, ще кажатъ, че е умрѣлъ. Не, само кжщата сж му обрали. Затова умрѣлиятъ се утѣшава, когато му донесатъ малко житце. Умрелитѣ много малко ядатъ. Казватъ, че мъртвиятъ тежалъ 33 грама, затова се задоволявалъ съ много малко и само отъ миризмата на житото можелъ да се нахрани.

Христосъ казва: "Когато разумниятъ Духъ дойде, ще ти разкрие онзи законъ, върху който животътъ ти е съграденъ". Нѣма защо да се страхувашъ, че Господъ е вложилъ въ тебе чувства, умъ и воля. Ти имашъ богатства и дори на голъ камъкъ да живѣешъ, пакъ ще можешъ да си поправишъ живота. Питате какво да правите. Чудни сж хората! Цигуларъ си, ще вземешъ цигулката, ще застанешъ край пжтя, ще свиришъ, единъ ще ти даде нѣщо, другъ ще ти даде. Нѣкому се поврѣдила колата, ти ще я поправишъ, слѣдъ което ще сѣднешъ въ нея и той ще те закара кждѣто искашъ. Срещнешъ другъ, на когото сжщо се е счупила колата и той ще те пита можешъ ли да я поправишъ. На втори, на трети поправяшъ колата и така се прочувашъ като майсторъ. А сега ние стоимъ и се молимъ да се уреди живота ни. Приличаме на английския проповѣдникъ Спържинъ, членъ на една богата църква въ Лондонъ, която искала да събере 1-2 милиона лева за нѣкакви свои нужди и прѣдложила да молятъ Бога, за да имъ се прѣдоставятъ по нѣкакъвъ начинъ тѣзи пари. Проповѣдникътъ научава за това и казва: "Нѣма какво да се молимъ, азъ ще дамъ 50,000, а вие останалитѣ ще дадете по колкото искате". Само за единъ часъ събрали сумата, а знаете ли колко врѣме трѣбва да се чака, докато мине този въпросъ прѣзъ Божествената камара? За такава молба Господъ кара хората да чакатъ 10 години, а за това врѣме колко пжти ще паднешъ духомъ и ще се обезсърчишъ. Когато Господъ ти каже да изпълнишъ Волята Му, нѣма да питашъ какво да правишъ. Ако имашъ пари въ касата си, нѣма да питашъ какво да ги правишъ, а ще кажешъ: "Господи, искамъ да правя добро!" Инакъ ще заприличате на едного, който дойде при мене и ми каза: "Господинъ Джновъ, отъ тебе искамъ една услуга, желая да помогна на Братството, купилъ съмъ единъ лотариенъ билетъ и искамъ да спечеля 200,000 лева, та половината да дамъ на Братството". Той иска да прави добро съ чужди пари. Ако можѣше така, то този печелившъ билетъ азъ щѣхъ да го взема и щѣхъ да му дамъ сто хиляди лева. Сега всички съврѣменни хора сж все отъ този родъ, първо искатъ да спечелятъ, че послѣ да правятъ добро. Тѣ сж подобни на циганина, който се качилъ на една топола да лови косерчета, дошла буря и той започва да се моли на

Свети Никола да го запази като му обѣщава: "На тебе, Свети Никола, едно косерче и на мене едно". Бурята продължава и циганинът казва: "Давамъ всичкитѣ косерчета на тебе". Най-послѣ прѣстава бурята и тогава той казва: "Не на другъ, а на мене се скжсаха гащитѣ, пѣкъ и въ края на краищата ти си светия и не ти трѣбватъ косерчета"... Цѣлиятъ християнски свѣтъ е като циганина на тополата, докато трае бурята, всичко обѣщаватъ, но прѣмине ли, всичко остава въ тѣхнитѣ джобове. Но Божествениятъ законъ е такъвъ, че Господъ ще вземе всичко, което е Негово. Въ Бѣлото Братство се държи строга статистика. Ти си търговецъ, лѣкаръ или учителъ, Господъ изпраща при тебе нѣкой, за да му послужишъ въ Негово име. Запримѣръ, лѣкаръ си, идва при тебе боленъ, който не може да си плати и ти отказвашъ да го лѣкувашъ. Тогава ще дойде една криза, въ която ще изгубишъ 10 пѣти повече, отколкото въ друго врѣме. Ако си лѣкаръ и откажешъ, ще изгубишъ клиентелата си, ако си учителъ и откажешъ да помогнешъ нѣкому, ще изгубишъ положението си, ако си търговецъ и откажешъ да помогнешъ нѣкому, ще фалирашъ. Нѣма човѣкъ, който е отказалъ да изпълни Волята Божия и да не е изгубилъ десетократно. Изпълни Волята Божия!

Тогава какъ ще се оправи свѣтътъ? Свѣтътъ нѣма да се оправи, докато не дойде Духътъ на Свѣтлината. Щомъ дойде Той, ще бждемъ смѣли, рѣшителни и всичко ще бжде възможно. Щомъ има човѣкъ Божествения Духъ въ себе си, щомъ изпълнява Неговата Воля, думата му всѣкога ще минава. Тогава нѣма да има въ свѣта невъзможни работи. Сега мога да ви кажа: бждете смѣли въ Духа на Свѣтлината! Понѣкога искашъ да направишъ нѣщо, но се раздвоишъ. Не, въ Божественитѣ работи нѣма раздвояване, Господъ никога нѣма да тѣ кара да направишъ нѣщо, а послѣ да ти каже да го оставишъ. Господъ всѣкога изисква отъ човѣка това, което може и което има, Господъ не изисква отъ човѣка това, което не може и което нѣма.

"Този Духъ, казва Христосъ, като дойде, Той ще ви научи какво да кажете." Знаете ли какво трѣбва да кажете? Това означава да знаешъ да кажешъ една дума на мѣсто. Сега ще ви поясня тази дума. Ще дамъ единъ примѣръ, който и другъ пѣтъ съмъ разказвалъ въ Со-

фия: младъ поетъ се влюбилъ въ една графиня, но тя въ никакъвъ случай не можела да се ожени за него, поради високопоставеното си положение. Слѣдъ като излива сърдцето си прѣдъ него, тя признава, че не може да му бжде жена. Поетътъ се отчайва и трѣгва да се самоубива, но тя разбира мислитъ му, слага си набързо маска, настига го, прошепва му една дума на ухото и той се връща. Питамъ какво му е казала. Само една дума! Когато дойде Духътъ, само една дума ще ви каже и въ цѣлото ви лице ще настъпи промѣна. Често една дума въ живота ни може да бжде отъ значение за нашето спасение и една дума може да ни обезсърчи. "Не бой се, бжди смѣлъ!" или "Отъ тебе нищо нѣма да стане".

Божественото Учение притежава положителенъ смисълъ. Всѣкога мислете положително! Когато дойде Духътъ, ти питашъ защо сж всички тѣзи страдания. Той ти отговаря, че страданията сж най-великитѣ благословения, които Господъ изпраща на грѣшнитѣ хора, за да се свѣстятъ. Така по време на войната много българи платиха съ живота си. Често англичанитѣ и французитѣ поставѣха взривни устройства въ форма на часовникъ или джобно ножче, когато нѣкой българинъ ги улавяше, тѣ експлоадирваха въ ржцетѣ му. По-късно вече се научиха, когато видятъ часовникъ или ножче, да не го взематъ. И сега въ свѣта дяволътъ е поставилъ много такива ножчета и часовници. Знаешъ ли съ какво сж свързани и какво има въ тѣхъ? Духътъ казва: "Не пипай този часовникъ, не ти трѣбва!"

Сега ние трѣгваме въ единъ разуменъ животъ. Нѣкои проповѣдватъ да живѣемъ за църквата. Нѣма какво да живѣешъ за църквата. Ще живѣешъ за Бога, за да изпълнишъ Неговата Воля, за да изпълнишъ обѣщанието, което си далъ, когато си трѣгналъ отъ Небето. Това е първото условие: да изпълнишъ обѣщанието, нищо повече! Първото нѣщо въ ума ти е скритата идея да служишъ на Бога, слѣдъ това - да служишъ на себе си и най-послѣ - да служишъ на ближнитѣ си. Така започваме ние: първо на Бога, послѣ на нашата душа, и най-послѣ на нашитѣ ближни. Това е законътъ и ние го прилагаме по три начина: първо на Бога съ всичката си душа, съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ и

съ всичката си сила; послѣ на ближния си като на себе си и най-послѣ на враговетѣ си като ги любимѣ. Когато приложимъ тѣзи три метода въ школата, ще получимъ разрѣшение на всички обществени проблѣми. Нѣкой стои и не знае какъ да разрѣши дадена задача. Защо не знае? Не е дошълъ Божествениятъ Духъ. Нѣкои искатъ като се помолятъ на Бога, да имъ се прости всичко. За да ти се простятъ грѣховетѣ, постилъ ли си 5-6 дена, молилъ ли си се? Не си постилъ дори 24 часа, а искашъ Господъ да ти прости. И когато не ти се чуе молитвата, казвашъ, че Господъ не те е послушалъ. Не, 5-6 дни ще постишъ, ще се молишъ, ще контролирашъ мислитѣ си, чувствата си, дѣйствиата си и тогава ще кажешъ "Господи, прости ме". Постътъ е само единъ методъ, съ който разрѣшаваме най-великитѣ задачи въ свѣта. Така постъпи и Христосъ, слѣдъ 40 дни постъ въ пустинята Той най-послѣ огладня. Тогава се яви Духътъ и Той тръгна да проповѣдва. Слѣдователно, всѣка една работа въ свѣта започва съ постъ. Не трѣбва по буква да постишъ 40 дена. Постътъ означава да очистишъ ума, сърдцето и волята си. Нѣма да оставишъ нищо неочистено, умътъ ти ще бѣде свѣтълъ, сърдцето ти - чисто, волята ти - силна. По този начинъ всичко ще можешъ да направишъ. А сега нѣкой 10 дни не яде и това било постъ. Какво не яде? Не яде печена кокошка и не пие винце. Това не е постъ. Когато постишъ, ще започнешъ да прощавашъ на всички и да заличавашъ всичко отъ тефтера си. Ще кажешъ на Господа: "Господи, каквото правя азъ, така прави и Ти съ мене". Господъ ще каже: "Дайте сега и моя тефтеръ". Ти ще зачерквашъ и Той ще зачерква, ти ще казвашъ "Това давамъ азъ" и Господъ ще казва "И азъ това давамъ". Ако ти спрешъ, и Господъ спира. Ако кажешъ "Азъ давамъ толкова", а послѣ се поколебашъ, Господъ сжщо казва "И азъ давамъ толкова" и спира на това мѣсто.

Въ училището, въ което сте сега, значение има само това, което правите. Ще го правите съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила, за да бждете благоприятни на Бога и да изпълните неговата воля. Тогава каквато и да е вашата молба, дори и най-долната да е, тя се

благославя. По този начинъ вие ще бъдете послѣдователи на едно учение, спорѣдъ което винаги ще казвате: "Азъ ще му простя". Само силниятъ духомъ може да прости, това не е за малодушнитѣ. Нѣкой лесно обѣщава, че ще прости. Идва нѣкой боленъ и казва, че ще работи за тебе, а не може дори да стане отъ леглото си. Но той обѣщава за нѣкой день. Не, азъ доказвамъ, че настоящето е най-важното. Понѣкога стоишъ и казвашъ: "Днесъ имахъ единъ голѣмъ самунъ хлѣбъ, че ядохъ, ядохъ - чудесенъ бѣше". Другъ казва: "Слѣдъ единъ мѣсець ще бѣда поканенъ на обѣдъ, отлично гощаване ще бѣде". Едното е минало, другото е бѣдеще, а ти си гладенъ и чакашъ, идва нѣкой и ти дава четвъртъ хлѣбъ и малко бобъ. Питамъ това малкото не струва ли повече отъ твоя самунъ и твоя бѣдещъ обѣдъ. Бѣдещето е на ангелитѣ, миналото е ваше. Настоящето е на Бога - това е Реалността. Дайте ми настоящия хлѣбъ, а азъ ще ви дамъ бѣдещия обѣдъ и миналия самунъ, за мене нека да е настоящето! Това е смисълътъ, това е философията. А ние, когато имаме парче хлѣбъ, казваме: "Хубаво е това парче, но ще ми дадатъ голѣмъ самунъ". Я ти дадатъ, я не. Това, което сега имашъ, е Реалното. Благото, колкото и малко да е, е Божествено. Въ Божественото нѣма никакво изключение. Идва нѣкой и ти казва: "Азъ не съмъ богатъ човѣкъ, ще ти дамъ 1,000 лева". - Не, мене ми обещаха 10,000, нѣма да взема твоитѣ 1,000 лева. Минаватъ се день, два, три, ти си промѣняшъ мнѣнието и казвашъ: "Да, обещаха ми, но банката фалирала". Ако бѣше взелъ хилядата лева, щѣше да си помогнешъ. Настоящето е Божествено, уловете го! Оставяме миналото за свѣта, бѣдещето за религиознитѣ, а ние се ползваме отъ Божественото настояще. Нѣкой ще ни убѣждаватъ сега да се мжчимъ, та въ бѣдеще, на онзи свѣтъ, да имаме блаженство. Азъ прѣдпочитамъ сега да блаженствамъ, настоящето искамъ азъ, сега ми дайте малко хлѣбець, а послѣ ще видимъ. Ако сега имамъ малко хлѣбець, ще бѣда като въ рая. Въ какво се състои голѣмото благо, може ли да ми опишете въ какво се състои бѣдещото благо, благото на онзи свѣтъ? На бѣдния му даватъ парче хлѣбъ и той се радва, вѣсели се, а на богатия се падатъ 10,000 лева и пакъ казва, че не му стигатъ тѣзи пари. За дѣщерята и за сина му

трѣбвали и затова е недоволенъ. Единъ английски богаташъ, който ималъ 365 милиона лири, по време на коронасването на краля се хвърлилъ въ морето отъ страхъ, че нѣма да му стигнатъ тѣзи пари. Билъ умопобърканъ. Че кой не е умопобърканъ, има ли нѣкой, който мисли по-трѣзво? Ти имашъ 100,000 лева въ банката, но се боишъ, че нѣма да ти стигнатъ, понеже има криза. Бѣднякътъ, който нѣма нито стотинка въ банката, когато спечели сто лева, казва "Слава Богу, утрѣ пакъ ще заработя". Питамъ тогава кой е щастливъ, не сме ли като оня англичанинъ? Но когато дойде Духътъ, Той ще бѣде настоящето, Той ще ни даде Реалното въ свѣта. Реалното е настоящето. Малкитѣ благословения, които Богъ ни изпраща въ свѣта, трѣбва да приемемъ. Върху малкитѣ добрини почива цѣлото щастие. Това щастие Божествениятъ Духъ го носи. Той всѣки день ти похлопва, а ти му казвашъ: "Не ме закачай, толкова важенъ въпросъ имамъ, съ жена си не сме се примирили". Повикай Духа да ви примири! Ти ще се примирявашъ съ жена си, а послѣ ще викашъ Духа да дойде. Не, повикай Духа и Му кажи: "Господи, Ти си дошълъ наврѣме, ела, помогни ми и каквото кажешъ, азъ ще го направя!" По този начинъ въпросътъ веднага ще се разрѣши.

Христосъ казва: "Светиятъ Духъ ще дойде и Той ще ви научи какво да кажете". Този Духъ ще ни научи да говоримъ съ езика на любовта. Започнемъ ли да говоримъ съ този любовенъ езикъ, всичко е възможно. Виждали ли сте въ какво се състои силата на дѣцата? Тѣ знаятъ този езикъ. Дойде си нѣкой пжтъ бащата отъ работа и жената започва да му иска пари за дрехи, за това-онова. "Нѣмамъ пари, отговаря мжътъ, голѣма криза има." Идва голѣмата дъщеря и надменно иска пари отъ баща си. И на нея той отговаря, че нѣма. Идва малкото дѣтенце, казва нѣкаква сладка дума и токувижъ намѣрили се пари. Малкото дѣтенце е казало една сладка дума на ухото на баща си. Майката е недоволна: "За мене нѣма, а за малкото дѣте има". Да, защото това дѣте знае какъ да говори, езика на баща си разбира. Когато и ние започнемъ да говоримъ на Господа съ неговия езикъ, съ езика на любовта, сърдцето му започва да се отваря и ние всичко придобиваме. А сега му говоримъ: "Татко,

ти трѣбва да ни дадешъ!" Тогава той казва: "Нѣмамъ нищо за васъ". По този начинъ ние приличаме на оня синъ, който слѣдва въ странство, въ Германия и пише писмо на баща си: "Татко, прати ми пари, въ противенъ случай нѣма да мога да завърша". Бащата не знае да чете, срѣща единъ касапинъ и му дава писмото. Вѣренъ на природата си, касапинътъ прочита грубо писмото и бащата, недоволенъ отъ сина си, казва: "Нищо нѣма да му пратя на това магаре, петъ пари дори нѣма да му пратя". Слѣдъ това срѣща на пѣтя единъ абаджия и му казва: "Я ми прочети това писмо, чете го единъ касапинъ, но прочети го и ти". Абаджията започва кротко: "Татко, моля ти се, имамъ нужда отъ пари, прати ми, за да завърша". - Щомъ като е така, ще му пратя пари... По този начинъ абаджията спасѣва положението. Това е синъ, който разбира баща си; това е цѣлата философия на живота. Езикътъ ни трѣбва да бжде мекъ по съдържание, по форма и по смисълъ. Това е Божественото въ свѣта. И когато всинца се научимъ на този езикъ, свѣтътъ ще се оправи. Това изкуство ще научите въ училището, да говорите меко. И тогава Духътъ ще ви научи какво да кажете. Тогава любовта ще ви научи какво да кажете.

клиръ (гр.) - духовенство, съсловие на духовенството.

ока (тур.) - мѣрка за тегло, равна на 1,282 килограма.

кадия (тур.) - сдия

косеръ (диал.) - птица косъ

самунъ (тур.) - кржгълъ хлѣбъ

Живиятъ Господь

1-ва Бесѣда отъ Учителѣтъ, държана на
1 Октомврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринѣта
гр. Русе братя Маркови.

Азъ съмъ истинна-та лоза, и Отецъ ми
е земледѣлецъ-тъ. Ев. Иоанна 15:1

Въ този стихъ Христосъ е вложилъ велика идея. Той е символъ на нѣщо. Западнитѣ народи не разбиратъ символитѣ, съ които си служатъ източнитѣ народи. Изобщо, източнитѣ народи си служатъ съ символи, особено, когато изразяватъ своя духовенъ животъ. Безъ символи духовниятъ животъ не може да се изрази. Всѣки езикъ си има свои закони, по които се развива.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земедѣлецътъ.“ Лозата символизира човѣка. Какъвто е животътъ на лозата, такъвъ е и на човѣка. Въ този стихъ се говори главно за лозата и лозаря. Значи, лозата има единъ господарь – лозарътъ, т. е. Отецъ, Богъ, Който разбира законитѣ. Знае, кога да я посади, въ каква почва, кога и какъ да я обрѣзва, какъ да я отглежда. Христосъ уподобява лозата главно на човѣшката душа, която има свой господарь – Отецъ е нейниятъ земедѣлецъ. Той е толкова мждъръ, че не може да направи никаква грѣшка въ обработването ѝ.

Съврѣменнитѣ лозари отглеждатъ лозата съ единствената цѣль, да придобиятъ повече грозде, да изкаратъ повече вино, за да спечелятъ много. Всѣки лозаръ, който отглежда лозата, за да печели, нѣма любовъ въ себе си. Той е користолюбивъ човѣкъ. Въ този смисълъ, почти всички хора сж лозари. – Защо? – Защото живѣятъ съ цѣль да печелятъ. Лозарътъ обработва лозето си, докато му обѣщава голѣма печалба. Щомъ гроздето поевтинѣе, той казва: Тази работа не е за мене. Понеже лозата е емблема на човѣшката душа, азъ правя сравнение между нея и човѣка и казвамъ: Както филоксерата унищожавя лозата, така и психичната филоксера руши човѣшката душа. Наистина, филоксерата унищожил лозитѣ въ Европа. Днесъ филоксерата се прѣнесе и въ човѣшкитѣ души. За да запазятъ лозата отъ филоксерата, присаждатъ я съ американска лоза, а отгорѣ съ местна лоза. Само така тя вирѣе. За психическата филоксера още не сж намѣрили подложка, да я

присадятъ, за да запазятъ човѣшката душа отъ нея. Само отъ небето може да дойде опитния, изкусенъ лозаръ, Той да я запази. Като знае тѣ това, трѣбва ли да оставитъ обработването, т. е. възпитанието на човѣшката душа въ ржцетъ на невежитъ? Не, начело трѣбва да излѣзатъ възвишенитъ и благороднитъ хора, съ свѣтли умове и чисти души. Въ бждеще, майкитъ, които ще раждатъ, трѣбва да бждатъ добри, разумни, съ просвѣтенъ умъ. Тѣ прѣдставятъ онази почва, на която ще се обработватъ пржчкитъ. Днесъ гледатъ, майкитъ да бждатъ вншно, физически здрави, а доколко сж здрави умствено и сърдечно, доколко волята имъ е възпитана, на това или малко, или никакъ не се обръща внимание. За нѣкои жената е като дойната крава. Достатъчно е да е здрава, снажна, да дава повече млѣко. Друго не се иска отъ нея. При такива схващания, каква култура може да се очаква?

Днесъ повечето хора минаватъ за християни, мислятъ, че сж съ висока култура, че не сж многобожници, не принасятъ човѣшки жертви. Обаче, като ги поставиха на изпитъ, показаха, че не сж толкова високо, колкото си мислѣха. И до днесъ даже, тѣ не сж истински вѣрващи. Тѣ се питатъ, кога ще се подобри човѣчеството и може ли, въобще, да стане това. Тѣ вѣрватъ, че това може да стане, но слѣдъ вѣкове, слѣдъ милиони години. Тѣ казватъ, че може да стане микроскопическо подобрѣние съ човѣчеството. Споредъ християнитъ, законътъ, по който ще се подобри свѣта, работи въ своя микроскопически мащабъ. Не е така. Този законъ е вѣренъ, колкото въ малкитъ си прояви, толкова и въ голѣмитъ. За да работи този законъ въ голѣмъ мащабъ, всѣки човѣкъ трѣбва да бжде чистъ, като водата. Капката вода трѣбва да бжде абсолютно чиста, за да бжде чисто и морето. Чиста е водата, когато не съдържа никакви органически и неорганически вещества.

Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза, а вие пржчкитъ.“ Питамъ: Християнскитъ народи присадени ли сж на тази лоза? Ще отговоритъ, че сж присадени. – Не оспорвамъ това, но казвамъ, че всичко ще се постави на опитъ, всички ще бждете изпитани. Кажеш ли, че има доброкачествена лоза, ще знаешъ, че ще я опитамъ. Прѣди десетина години ходихъ въ Новопазар-

ско. Срѣснахъ се съ директора на прогимназията, който ме заведе въ училищната градина да ми покаже, какви цвѣтя изписалъ отъ Парижъ. Спрѣхме се прѣдъ едно цвѣте, и той ми каза: Това е особено цвѣте. Какво ще излѣзе, не зная, но прѣдполагамъ да е нѣщо хубаво. Погледнахъ цвѣтето, приличаше на магарешки трънъ. Наистина, като израсна, разви се единъ голѣмъ магарешки трънъ отъ Парижъ. Казахъ му: Такива тръне има и въ България, само че този е по-облагороденъ. Слѣдователно, ако лозовата прѣчка е присадена на истинната лоза, тя трѣбва да даде царско грозде и като си откъснешъ отъ него единъ гроздъ, да кажешъ: Това е отлично грозде! Ще кажетъ, че това сж отвлѣчени въпроси. Първо трѣбва да осигуритъ материалния си животъ, послѣ да се занимаватъ съ духовни работи. Споредъ мене, първо ще се занимаватъ съ духовни въпроси, а послѣ съ материални. Чудни сж хората, като мислятъ, че първо трѣбва да се осигурятъ материално. За да се справи съ материята, човѣкъ трѣбва да владѣе духовнитъ закони. Кои хора сж осигурени днесъ? Които сж умствено развити. Ето защо, първо човѣкъ трѣбва да развива своя умъ и да облагородѣва сърдцето си. Това не се постига съ желѣзна или гранитна воля, както се твърди днесъ. Това се постига съ познаване на духовнитъ закони. Гранитната и желѣзната воля не носятъ никаква култура, тѣ нѣматъ нищо общо съ растенето на човѣка. Гранитната воля причинява прахъ, а желѣзната - насилие. Диамантена воля се иска отъ човѣка. Истинскиятъ християнинъ трѣбва да има диамантена воля, за да прѣодолѣва съ нея всички мжнотии и страдания. Каква воля е тази, която прави отклонения отъ своя пѣтъ? Колко пѣти сегашнитъ хора, даже и съ убѣждения, се отклоняватъ отъ своя пѣтъ! Нѣкой философъ писалъ, че не сжществува задгробенъ животъ и хората приематъ неговата философия. Опитали ли сте тази философия?

Мнозина казватъ: Родили сме се и ще умремъ. - Отдѣ знаете това? Какъ ще докажете, че има смъртъ? Лесно се доказва, че живѣете, но какъ ще докажете смъртъта? - Сърцето спира да работи. - Това още не е доказателство. Въ природата има хиляди сжщества, които прѣвъ зимата изпадатъ въ летаргия, сърдцата имъ прѣставатъ да туптятъ и напролѣтъ животътъ отново се

пробужда въ тѣхъ. Слѣдователно, животътъ е реалността, а смъртта е нѣщо прѣходно, въ което се проявява микроскопическа дѣйностъ. Значи, най-малката дѣйностъ, най-слабата проява на живота, това е смъртта. Затова се казва, че животътъ започва съ смъртта, т.е. съ своята най-слаба дѣйностъ. Дѣ е тогава смъртта спорѣдъ васъ? Когато организмътъ на човѣка е крайно разстроенъ и изразходвалъ послѣднитѣ си сили, Богъ му изпраща смъртта.

Единъ богатъ търговецъ изразходвалъ годишно сто хиляди лева за домашни нужди. Наложило му се да съкрати малко бюджета си, но той не знаелъ, кое перо да отнеме. Случило се, че изгубилъ три четвърти отъ капитала си. Като видѣлъ това, разбралъ, че ако доброволно не съкрати бюджета си, природата ще му се наложи. На слѣдната година той самъ намалилъ бюджета си наполовина. Като се намѣрилъ въ затруднение, веднага разбралъ, кое перо може да съкрати и кое не може. Казвамъ: Когато човѣкъ задлъжниѣ много и отникждѣ не идатъ срѣдства за животъ, Богъ изпраща смъртта – минималниятъ кредитъ на животъ и дѣйностъ, за да може той правилно да се развива. Да умрешъ, това значи, да влѣзешъ въ областъта на смъртта, като срѣдство за освобождаване отъ грандоманията, въ която си живѣлъ на земята. Всѣки иска да живѣе охолно, да се храни съ печени пуйки, гжски. Кой богаташъ, като се е хранилъ цѣлъ животъ съ печени пуйки и гжски, е станалъ философъ, ученъ, или светия? Ако искашъ да останешъ обикновенъ човѣкъ, можешъ да се хранишъ съ печени гжски и пуйки, но ако искашъ да станешъ ученъ, светия или философъ, забранено ти е да се хранишъ съ тѣхъ и да живѣешъ въ охолство. Христосъ казва, че разумниятъ животъ не е въ изобилието и охолството, но въ правилното разбиране, въ познаването на природнитѣ закони и въ правилното имъ прилагане.

Сега, като ме слушатъ да говоря така, нѣкои се обиждатъ. Това не е правилно. Азъ обяснявамъ нѣщата. Казвамъ: Човѣкъ, който яде много, прилича на пукнатата стомна. Колкото вода и да сипвашъ въ пукнатата стомна, тя всѣ празна остава. Кой човѣкъ яде много? Болниятъ. Той постоянно се оплаква, че ще умрѣ. Като види лѣкаря, казва: Господинъ докторе, ще умра. Трѣ-

бва да ямъ много, за да набавя изгубената си енергия. Той не знае, че многото ядене пръчи на оздравяването му. Неговият организъм се нуждае отъ почивка. Пукнатата стомна трѣбва да се засмоли. Днесъ майкитѣ учатъ дѣцата си, че трѣбва да ядатъ много, за да бждатъ здрави. Това е криво възпитание. Обаче, природата казва: Ще ядешъ, само когато си гладенъ. Ако не си гладенъ, ще постишъ. Ако свърѣменитѣ хора се подчиняватъ на този вжтрѣшенъ инстинктъ – когато сж неразположени, да гладуватъ, щѣха да бждатъ по-здрави, отколкото сж сега. Ако хората биха се подчинили на онѣзи вжтрешни, благородни импулси на своята душа – да правятъ добрини, щѣха да бждатъ по-добрѣ, отколкото сж сега. Казвате: Врѣмената сега не сж за правене на добрини. Сега човѣкъ трѣбва да се грижи за себе си. Какво значи да мислишъ за себе си? Какво значи да правишъ добро? Както земедѣлецътъ трѣбва да посѣе нивата си и да ожъне житото, така всѣки човѣкъ трѣбва да прави добрини, т.е. да сѣе въ себе си добри сѣмена. Отъ обработването на почвата зависи добрата реколта. Да дадешъ пари на нѣкого, това не е още добро. Истинското добро подразбира за-сѣване, т.е. разширяване на човѣшката душа. Какво прѣдставя злото? – Обратенъ процесъ на доброто. Когато не обработвашъ нивата си и я оставяшъ на произвола на сждбата, ти вършишъ зло. Щомъ не обработвашъ своята нива, ти самъ се осжждашъ на гладъ.

Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза.“ Като говоря върху този стихъ, мнозина се запитватъ, истинната ли говоря и какви сж намѣренията ми, т.е. дали нѣмамъ нѣкаква задна цѣлъ. Моята задна цѣлъ е да запаля своята свѣщъ, да четете на нейната свѣтлина. Отъ дѣдо ви е останала една книга въ наслѣдство, но не можете да я четете – нѣмате свѣтлина. Отваряте и затваряте тази книга, пипате листата ѝ, но не можете да я четете. Дохождамъ азъ, запалвамъ свѣщъта си и казвамъ: Четете сега книгата. Може ли да четете? – Можемъ. Ако моята свѣщъ ви дава възможность да четете книгата и да я разбирате, свѣтлината ми е истинска. Това значи да направимъ добро. Не се занимавайте съ въпроса за състава на свѣщъта. Химикътъ казва, че свѣщъта е съставена отъ мазнини. Физикътъ казва, че свѣтлината на свѣщъта има еди-колко си вибрации.

За мене е важно, можете ли да четете при свѣтлината на тази свѣщъ? – Можемъ. – Тогава, използвайте я, докато гори. Обаче, щомъ изгрѣ слънцето, изгасете моята свѣщъ, нѣмате нужда отъ нея.

Сегашнитѣ хора си служатъ само съ цитати: Този ученъ тѣй казалъ, онзи професоръ иначе казалъ, азъ другояче казвамъ. Не е важно, кой какво казалъ. Важно е, че сега иде нова свѣтлина въ свѣта, при която всички хора ще разбератъ истината. Както пжтникътъ се нуждае вечеръ отъ свѣтлина, така всѣки човѣкъ се нуждае отъ истината. Ако пжтувашъ вечеръ прѣзъ планинска мѣстностъ, безъ свѣтлина и водачъ, може да паднешъ въ нѣкоя пропастъ и да навехнешъ крака си. Когато слънцето изгрѣ и освѣти цѣлата околностъ, ти самъ ще се отправишъ къмъ високия планински връхъ. Безъ свѣтлина и водачъ въ пжтя, човѣкъ всѣкога изпада въ заблудения. – Какво прѣдставя заблудението? – Ограничение. То свързва човѣка. Когато поставятъ капаци на очитѣ на коня и той се ограничава, но съ това го прѣдпазватъ да не се плаши. Страхливиятъ конь не трѣбва да се впрѣга. Подъ „конь" разбирамъ човѣшкия умъ. Значи, когато умътъ се стрѣска, всѣкога може да хвърли човѣка. Ето защо, умътъ трѣбва да се възпитава, да не тѣ хвърля на земята. Въ ума на човѣка сж написани велики истини. Мнозина мислятъ, че истината е вѣнъ отъ тѣхъ. Не, тя е въ самия човѣкъ. За да повѣрвате въ това, вие трѣбва да иматѣ опитностъ. Ако ви дамъ нѣколко зърна грозде и кажа, че не е хубаво, ще повѣрвате ли? За да се убѣдите въ истинността на моитѣ думи, вие трѣбва да го вкусите. Щомъ вкусите, сами ще кажете, какво е гроздето. Значи, всѣка дума, всѣка моя мисль могатъ да се опитатъ. Ако сж кисели, ще ги турите настрана, ако сж сладки, ще ги приемете въ себе си и ще ги приложите въ живота си.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земеделецътъ." Както добриятъ земеделецъ обработва лозето си добрѣ, така и за възпитанието на човѣшката душа се изискватъ добри възпитатели. Мнозина казватъ, че пжтътъ на новото учение не е правъ, т.е. не носи нищо ново за възпитанието на младото поколѣние. Питамъ: Какво донесе старата култура за възпитанието? Кой е правиятъ пжтъ? Ще кажете, че църквата води въ

правия път. Какви сж принципитѣ на църквата? – Не зная, какви сж принципитѣ на църквата, но вѣрвамъ въ това, въ което вѣрвахъ дѣдо ми и баба ми. – За кой дѣдо говоришъ? Първиятъ ти дѣдо бѣше многобожникъ, а вториятъ – християнинъ. За кой отъ двамата се държишъ? Въ всѣка църква, въ всѣка религия има нѣщо здраво, но служителитѣ на църквата сж го изопачили. Всѣка религия, каквато и да е тя, отъ памтивѣка е проповѣдвала три велики нѣща: Любовь беззавѣтна, мъдростъ постоянна и истина, която озарява всички умове. Тѣзи добродѣтели иматъ приложение въ живота. Казва се за Господа, че е великъ, необятенъ, обаче, малцина могатъ да се убѣдятъ въ това. Кажете ли се, че Богъ е Любовь, всѣки може да Го опита. Любовьта е достъпна за всички. Достатъчно е да отворишъ сърдцето си, за да ти проговори Богъ, като любовь. Ще кажешъ, че Богъ е далечъ нѣкъдѣ. – Не, отвори сърдцето си за любовьта и не мисли повече. Щомъ усѣтишъ, че сърдцето ти трепне за нѣщо, отвори го. Ако не го отворишъ, нищо нѣма да получишъ. – Кое е правото въ свѣта? – Отвори сърдцето си и самъ ще се убѣдишъ, кое е право и кое не е. Днесъ на всички хора се проповѣдва и въ края на краищата, тѣ казватъ: Нищо не разбираме. Какво показва това? Така ви проповѣдватъ, че тази храна не ви дава сила. То е всѣ едно, всѣки денъ да ходите на гости и приятелитѣ ви да ви черпятъ съ вино и ракия. Днесъ пиешъ наздравица за единъ отъ приятелитѣ, утрѣ – за другъ, докато най-послѣ изгубишъ и послѣднитѣ си сили. Виното и ракията не хранятъ човѣка. Житниятъ хлѣбъ и сиренето даватъ сила на човѣка и той може да копае лозето си. Кой копае днесъ на лозето: който пие вино и ракия или, който яде чистъ, пшениченъ хлѣбъ?

Като говоря така, азъ не ви упрѣквамъ, но казвамъ истината. Казвате: Ние, които обработваме лозята, нѣмаме ли право да пиемъ вино? Богъ го е създалъ. – Богъ е създалъ гроздето, а виното е човѣшко изобрѣтение. – Какво да правимъ тогава съ виното и ракията? – Вие ще мислите за това. Вие ги създадохте, вие ще се справите съ тѣхъ. Богъ се грижи за гроздето, но не и за виното. Отъ гроздовия сокъ може да правитѣ сладко вино, да го запазвате по различни начини. Това е ваша работа, сами ще видите резултата

на вашата работа. Ще кажете, че чръзъ виното и ракията осигуряват едно перо на държавата. – Коя държава е успяла отъ това перо? На връмето си царь Крумъ забрани пиенето на вино и ракия. Той освободи държавата отъ това перо. Той постъпи умно. Следъ него много царе извадиха това перо отъ бюджета на своята държава. И днесъ има начини за запазване на гроздето въ прѣсно състояние, да не става нужда да се прѣвръща на вино. Това нѣщо ще се постигне, когато хората дойдатъ до разумния животъ. Само умнитѣ хора сж въ състояние да оправятъ живота.

Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земеделецътъ.“ Въ тази лоза текатъ соковѣтъ на любовта, като сила, която носи животъ. Въ живота се проявява съзнанието на човѣка, а въ съзнанието – неговиятъ умъ. Следователно, безъ любовъ животътъ не може да се прояви. Щомъ се изяви животътъ, и съзнанието се извява. Безъ съзнанието, като свѣтлина, нищо не се постига. Живитѣ сщества се отличаватъ едно отъ друго по степенъта на тази свѣтлина. Колкото на по-долно стъпало е извѣстно сщество, толкова по-малка е свѣтлината на неговото съзнание. Щомъ дойдемъ до човѣка, тамъ тази свѣтлина е голѣма. По тази свѣтлина ще познаете гения и свѣтията отъ обикновения човѣкъ. Ето защо, като видите нѣкого, казвате: Свѣтло е лицето на този човѣкъ. За другъ човѣкъ казвате: Тъмно е лицето му. Това се дължи на степенъта на развитието, до което е стигнало съзнанието на човѣка. Когато съзнанието потъмнѣе, човѣкъ може да извърши най-голѣми прѣстѣпления. Когато съзнанието се пробуди, човѣкъ е въ състояние да извърши най-голѣмитѣ добрини. Той е човѣкъ съ добродѣтели.

„Отецъ ми е земеделецътъ.“ Като разберете този стихъ, ще дойдете до онѣзи условия, при които човѣшката душа расте и се развива правилно. Какъ ще изправитѣ единъ човѣкъ съ прѣстѣпни наклонности, ако не разберете този стихъ? Прѣди всичко, трѣбва да знаете, какво прѣдставятъ прѣстѣпнитѣ наклонности. Като изопачава течението на естественитѣ сили въ своя организъмъ, човѣкъ дохожда до извѣстни прѣстѣпни прояви, които го обезличаватъ и той губи своята човѣшка физиономия.

Въ Америка, нѣкждѣ, бикътъ на единъ богатъ земедѣлецъ пощурѣлъ, започналъ да се хвърля върху хората, да ги гони, да ги боде съ рогата си. Всички се чудѣли, какво да правятъ съ бика, какъ да го укротятъ. Едно момче видѣло това и се приближило при бика, хванало го за рогата и го запитало: Какво ти е? Защо толкова лудувашъ? Бикътъ отговорилъ: Въ долната частъ на единия кракъ, не зная точно кждѣ, се е забилъ единъ голѣмъ трънъ. Той ме смущава, не зная, какъ да си помогна. Момчето се навело, вдигнало крака на бика и внимателно извадило тръна. Бикътъ веднага се успокоилъ и прѣстаналъ да лудува. Понеже момчето знаело езика на животнитѣ, помогнало на бика, разбрало болката му.

Често и хората, като този бикъ, полудѣватъ — трънъ е влѣзълъ въ петата имъ. — Какъ ще имъ се помогне? — Като дойде нѣкой видѣнъ лѣкаръ, който може майсторски да вади тръне. Има лѣкари, които не разбиратъ отъ това изкуство. Вмѣсто да извади тръна, той го бутне навжтрѣ. За нѣколко дена болката минава, но слѣдъ това се явява усложнение. Лѣкарътъ дойде, прѣгледа крака и казва: Трънътъ е влѣзълъ подълбоко, трѣбва да се извади. Рѣже, бърка въ месото, но не може да го извади. Положението на болния се усложнява. Лѣкарътъ казва: Азъ не мога да извадя тръна, извикайте другъ лѣкаръ. Така се изреждатъ нѣколко лѣкари, докато извикатъ свѣщеникъ да четѣ на болния. Свѣщеникътъ казва, че болниятъ е обсебенъ, трѣбва да му се четатъ молитви. Четѣ една молитва, втора, трета и болкитѣ утихватъ. Слѣдъ два-три дена положението се влошава още повече. — Извикайте лѣкаръ, който разбира отъ тази работа. Като дойде единъ лѣкаръ, който разбира изкуството си, той взима щипцитѣ и изважда тръна. Лѣкарътъ е подобенъ на свѣтията, който съ една молитва може да извади всѣкакъв трънъ отъ петата на човѣка. Той разбира законитѣ, по които се вадятъ трънитѣ отъ петитѣ на хората. Противорѣчие е, когато не можешъ да извадишъ тръна отъ човѣшката пета. Противорѣчие е да не можешъ да говоришъ истината. Който не може да говори истината, прѣвъ той се натѣква на противорѣчия.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земедѣлецътъ.“ Питамъ: Присадени ли сж християнскитѣ наро-

ди на тази лоза? Нѣкои сж присадени, а нѣкои още не сж присадени. Ако всички бѣха присадени, нѣмаше да има всѣобща война, а всички знаетѣ, че минахме жестока война. Въ миналото, хората воюваха на открито, далечъ отъ градовѣтъ и селата и скоро се примиряваха. Тѣ имаха време да погребватъ мъртвитѣ си. Слѣдъ това пакъ воюваха. А сегашната война, която продължи цѣли четири години, безъ никакво примирие, оставяха мъртвитѣ на бойнитѣ полета, кой дѣто е падналъ, нѣмаха време да ги погребватъ. Единъ полковникъ, участникъ въ войната, ми разправяше слѣдното: Раниха ме и паднахъ въ една зона, между убити и ранени. Оттукъ никой не можѣше да ме спаси. Случайно нѣколко войници минаха прѣзъ това мѣсто и чуха пѣшкането ми. Двама отъ тѣхъ ме вързаха съ ремѣцитѣ си и ме понесоха. Какво прѣживѣхъ въ това време, азъ си знаѣхъ. Ще кажете, че така е писалъ Богъ. – Кой Богъ? – Това е въ интереситѣ на нашия народъ. – Кой народъ? Значи, интереситѣ на българския народъ сж да убиватъ синоветѣ му? – Това сж лъжи. Тѣзи лъжи трѣбва да прѣстанатъ! Интереситѣ на единъ народъ, какъвто и да е той, не му позволѣватъ да върши глупости. За всички хора, кой дѣто и да е, има опрѣдѣлено мѣсто на земята. – Какво да се прави съ военитѣ? – Тѣ ще защищаватъ своята държава, ще турятъ редъ и порядъкъ въ нея. – Какво да се прави съ сѣдиитѣ? – Тѣ ще прилагатъ правдата и истината. – Какво да се прави съ свѣщеницитѣ? – Ще служатъ на Бога безкористно, безъ никакви заплати. – Какво да се прави съ дѣцата? – Чудно нѣщо! Какво се прави съ малкитѣ пиленца, слѣдъ като се измжтятъ? Когато птичката измжти своитѣ малки, осигурява ли ги? Извѣстно време ги храни и слѣдъ това тѣ изхвъркнатъ отъ гнѣздото. Ако вложишъ въ дѣщеря си или въ сина си благородно сърдце, свѣтълъ умъ и диамантена воля, тѣ ще иматъ здрави крилца, съ които ще могатъ свободно да летятъ.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земеделецътъ.“ Слѣдователно, докато Богъ не стане истински лозаръ и земеделецъ за насъ и докато Духътъ не работи върху насъ, ние не можемъ да бждемъ прѣчки на истинната лоза. Като чуватъ думата „духъ“, хората започватъ да треперятъ отъ страхъ. Азъ не говоря за духове, но за Божия Духъ, за Разумното начало въ свѣ-

та. Когато казватъ, че говоришъ разумно, това показва, че Духътъ се проявява чрѣзъ тебе. Духътъ, това е живото, разумно Слово. Духътъ е велико нѣщо, не е като вѣтъра. И вѣтърътъ е нѣщо въздухообразно, обаче, Духътъ е онази разумна основа, върху която живѣемъ. Отъ тази основа излиза любовта, която носи радостъ и веселие въ човѣшката душа.

„Отецъ ми е земеделецътъ.“ Въ този смисълъ, подъ „земеделецъ“ разбирамъ духа. Той ражда любовта. Синътъ прѣдставя любовта, т.е. истинната лоза, а ние сме пржкитъ – проява на живота. Това всѣки може да опита. Сега питамъ: Вие, които сте дошли да ме слушатъ, доволни ли сте отъ живота, осигурени ли сте? Ще кажете, че сте осигурени въ разни дружества. Нѣма осигуренъ човѣкъ на земята. Нѣма общество, държава или народъ, които да сж осигурени. Всички хора, всички общества и народи сж фалирали. Цѣлата земя е покрита съ черепитъ и коститъ на осигурени хора. Сигурностъ има само на едно мѣсто – въ Божията Любовь. Сигурностъ има само въ Божията Мъдростъ. Сигурностъ има само въ Божията Истина. Който живѣе въ Любовта, Мъдростта и Истината, ще живѣе, колкото иска. Върху такъвъ човѣкъ смъртта нѣма сила. Ако въ душата на майката проникватъ любовта, мъдростта и истината, като живи идеи, достатъчно е само да положи ржката си върху болното дѣте и то да оздравѣе. Защо Христосъ, само съ докосване на ржката си, лѣкуваше болни и възкресѣваше мъртви? – Защото той носѣше великата любов, мъдростъ и истина въ себе си. На ржката на Христа бѣха отпечатани любовта, мъдростта и истината. Той носѣше Божия Духъ въ себе си и казваше: Отче, Ти, Който си земеделецътъ, чрѣзъ Тебе искамъ тази пржка да оживѣе. Така казваше, и пржката оживяваше. – Коя пржка? – Която е присадена на истинната лоза. Този опитъ може да се направи и днесъ, но условията трѣбва да бждатъ сжщитъ. Ако въ ума ви се яви най-малкото съмнѣние, нѣма да имате резултатъ. Съмнѣнието е червей, който разяжда и малкитъ и голѣмитъ растения и дървѣта. Въ какво трѣбва да се съмнѣва човѣкъ?

Съвременната наука казва, че знанието започва съ съмнѣние. Трѣбва човѣкъ да се съмнѣва, за да дойде до истинското знание. Нѣмамъ нищо противъ това

разбиране, но спорѣдъ мене, съмнѣнието, само по себе си, е отричане на една велика истина. Напримѣръ, ти се съмнѣвашъ въ своя приятелъ, мислишъ, че не е искренъ спрямо тебе. Може да се съмнѣвашъ, но ти не подозирашъ, че твоятъ приятелъ е далновиденъ, отдалечъ прѣдвижда, какво може да стане. Затова постѣпва по единъ или другъ начинъ съ тебе. Всѣщностъ, той е благороденъ, добъръ човѣкъ. Слѣдъ врѣме ти се убѣждавашъ въ това. Обаче, днесъ съмнѣнието играе важна роля въ свѣта. Ако не си разуменъ и се подавашъ на съмнѣнието, често ще попадашъ въ грѣшки. Напримѣръ, имашъ 4-5 хиляди лева, туришъ ги нѣкъдѣ вкъщи. Единъ денъ дойде приятелътъ ти на гости, разговарятъ се добръ и като си отидѣ, потърсишъ паритъ си, но не ги намирашъ. Изведнжжъ съмнѣнието пада върху приятеля ти. Казвашъ: Освѣнъ него, нѣмаше другъ човѣкъ вкъщи. И почвашъ да мислишъ, че той ги е взелъ. Продѣлжавашъ да търсишъ паритъ и най-послѣ ги намирашъ. Значи, твоео съмнѣние е неоснователно.

Слѣдователно, ние трѣбва да подложимъ учението на Христа на живъ опитъ. Вече 2,000 години сж изминали, откакъ Христосъ е дошълъ на земята. Какъвъ е смисълътъ на нашия животъ? Казваме: Да живѣемъ! Да, но ние не живѣемъ. Азъ опрѣдѣлямъ живота така: Въ живота има мжчение, има трудъ, има и работа. Нѣкои хора сж минали мжчението, сега сж въ труда. Казвате: Трудовата повинностъ е минала вече. Сега малцина работятъ. Поетитъ, музикантитъ, художниците работятъ. Единъ денъ, когато дойде врѣмето, всички да работятъ, то ще бжде безъ вѣншенъ законъ. А сега, трудътъ се налага чрѣзъ законъ, мжчението - сжщо. Защо? - По единствената причина, че сме напуснали Божията Любовь. Когато обичаме нѣкого, ние не го измжчваме, даваме му лѣка работа, но като не го обичаме, даваме му мжчна работа. Сега, ето какъ опрѣдѣлямъ азъ разрешаването на нашия личенъ животъ, който ни интересува. Единъ народъ или цѣлото човѣчество, въ своитъ размѣри, това е единъ космически човѣкъ, развитъ въ своята цѣлостъ. Малкиятъ орѣхъ, плодътъ, е равенъ на голѣмия орѣхъ, дървото. Тѣй гласи окултната математика. Частътъ е равна на цѣлото. Ще кажете: Това е абсурдъ. Не, азъ ще ви докажа, че това е така. Малкиятъ орѣхъ, който е падналъ отъ дървото, той е час-

тъ отъ него. Ако го посадитъ въ добра почва и му дадетъ сщитъ условия, сщия брой години, той ще стане голѣмъ, като дървото. Слѣдователно, той съдържа въ себе си възможността да стане сщщо толкова голѣмъ.

И сега, ако приложитъ туй учение въ себе си, ще можетъ да пораснетъ. Напримѣръ, ако всѣки отъ васъ се запита, откъдъ иде, защо е дошълъ на земята и кждѣ отива, ще може ли да си отговори? Често казвате „онзи свѣтъ“. Дѣ е той, знаете ли го? Имате ли карта за онзи свѣтъ? Отивате за Америка, имате карта. За онзи свѣтъ има точно опрѣдѣленъ пѣтъ. Има методи, чрѣзъ които може да се научитъ, какъ да управлѣвате тѣлото си, за да отидете въ другъ свѣтъ, да видите, какво има тамъ, какъвъ редъ и порядкъ сществува тамъ. Свърѣменнитъ хора сж като затворници. Тѣ разбиратъ толкова, колкото виждатъ. Но като ги извадятъ отъ затворитъ, тѣ ще виждатъ повече. Нѣкои казватъ: Като умремъ, ще познаемъ всичко. Но Христосъ проповѣдвалъ друго учение. Той казвалъ, че трѣбва да намалимъ своята дѣйность, да минемъ въ най-малка. Слѣдователно, чрѣзъ минималната дѣйность да минемъ въ истинския, вѣчния животъ, дѣто условията сж други. Христосъ е ималъ друга задача: чрѣзъ смъртъта да покаже на хората начинъ, какъ да се освободятъ отъ ограничителнитъ условия на живота. А смъртъта сществува навсѣкждѣ: въ нашитъ сърдца, въ нашитъ умове, въ нашата воля. Питамъ: Какъ ще обяснитъ на философски езикъ вѣншнитъ настроения, които хората иматъ единъ къмъ другъ? Какъ ще обясните лошитъ отношения на единъ господаръ къмъ неговия слуга. Какъ ще се обясни лошото настроение на единъ синъ, който се озлобилъ къмъ баща си, или на една дѣщеря, която се озлобила срѣщу майка си? Озлоблѣнието на единъ ученикъ срѣщу учителя си и обратно? Какъ ще обясните тѣзи положения? Азъ ги обяснявамъ по слѣдния начинъ: Ако иматъ само единъ хлѣбъ, а около васъ се събрали хиляди души, всички гладни, какъ ще се справятъ съ този хлѣбъ? Ще има такъвъ бой, такова налагане, а пѣкъ хлѣбътъ ще стигне само за нѣколко души. Какво трѣбва да се прави? Въпросътъ лесно ще се разрѣши. Имамъ хиляда декара земя, насадена съ жито. Значи, ще има за всички хлѣбъ. Ще кажа: Дай, братко, торбата си. Като имъ напълня торбитъ, ще се биятъ ли? Не,

всички се осигуриха. Следователно, съвременният хора страдат от това, че нямат любов. Изгубили са своята любов, своята надежда, своята вяра. Хората са много лъковърни. Във Бога не вярват, но като дойдат при мене, питат ме, какво е щастието им. Във щастие аз не вярвам. Във Бога не вярваш, а пък за щастие мислиш. Вие вярвате във щастieto, като последствие, а във причината на нъщата, т.е. във Бога, не вярвате. Добре, че поне във щастieto вярвате, защото то е стимул.

Христос казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките.“ Важно е, вие да се присадите на тази лоза, да бъдете пръчка от нея. Това е кардинален въпрос. Вие сте присадени вече. Пръчки сте от истинната лоза – друг път няма. Сегашният хора са дошли до критични моменти. Няма да се минат и десет години, тъй ще преживяват тази криза. Ако бубата не се завие във пашкул, положението ѝ е опасно. И сегашният хора мислят много и това е на място. Сега аз задавам въпроса и на свещениците и на вас: Опитали ли сте тази пръчка? Знаете ли положително, че тя е от истинната лоза? Ако Христос е истинната лоза, а вие – пръчките, първо, трябва да имате любов. Второ, трябва да имате вяра, да бъдете разумни, защото вярата е присъща само на умните, на интелигентните, а не на простите хора. Възвишеният свят е за разумните хора. Време е хората да бъдат изпитани. Аз съм готов да направя опит със всички майки и бащи. Достатъчно е да имам на разположение само десет години, за да се убъдят хората, че със любовта може да се постигне всичко. Това е нова идея – основа на окултната наука. Любовта, със своите вибрации, е такъв огън, във който и най-твърдите вещества се стопяват, а след това се кристализират и оформяват. Невъзможните нъща за обикновения свят са възможни за свята на любовта. Всеки е опитал силата на любовта. Достатъчно е да отворите сърцето си, за да видите, че може да постигнете всичко. Ако изгубите любовта, нищо не можете да направите.

Двама млади се обичат. Те казват, че със любовта могат да постигнат всичко. Един ден те срещат една баба, която им казва: Ех, синко, едно време и аз бях като вас, гледах идеално на живо-

та. Не мислѣхъ за утрѣшния день, но послѣ разбрахъ, че трѣбва да се осигуря, да помисля за бждещето си. Момата се замисля и щомъ се ожени, започва да се осигурява. Днесъ, утрѣ, тя обръща джобовѣтъ на мжа си, осигурява се. Като забѣлѣжи това, мжжѣтъ става недоволенъ и любовта между тѣхъ изчезва. Бащата и синѣтъ сжщо гледатъ да се осигурятъ, майката и дѣщерята - сжщо. Така изчезватъ у насъ всички благородни чувства и благородни желанія. Нѣма защо да се осигуряваме. Единственото сигурно нѣщо у насъ, това е свѣтълъ умъ, благородно, любящо сърдце и диамантена воля. Нѣкой казва: Ще дойда въ 12 часа, а той дойде въ 1 часа, цѣлъ часъ трѣбва да го чакашъ. Англичанитѣ сж изработили точностъ. Като кажатъ часа, тѣ сж точни на минута. И дѣйствително, въ природата всички нѣща сж точни: изгрѣването на слнцето, движението на земята, всичко е точно на врѣме. И животѣтъ, както е създаденъ, и той върви по този законъ.

Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза и ако вие се присадитѣ на тази лоза и Отецъ ми ви стане земедѣлецѣтъ, вие ще принесетѣ много плодъ“. Ще ви оставя сега съ мисълта, да направите опитъ съ великото Христово учение, не на вѣра, защото ние не проповѣдваме сега вѣра. Нѣкой казва: Повѣрвай сега. - Въ какво? - Ще вѣрвашъ само въ любовта. Тя е нѣщо реално. Вѣрата пѣкъ подразбира човѣшкия умъ. Като дойде до вѣрата, ще я провѣряваме въ нейнитѣ малки проявления. Напримѣръ, вие сте неразположени, болни сте. Лѣкаритѣ казватъ, че сте осждени на смъртъ и отнииде нѣма помощъ. Направетѣ опитъ съ себе си или съ нѣкой вашъ роднина, боленъ на смъртно легло. Кажѣте си: Господи, отъ сега азъ ще посветя цѣлия си животъ на Тебе, ще работя заради Тебе, остави ме на земята. Ако ти, или твоятъ роднина, направите истинска изповѣдь, нѣма да се мине единъ часъ, или най-много единъ день, спорѣдъ болѣстѣта и ще настане криза на подобрѣние.

Единъ американецъ събралъ редъ примѣри, какъ работи любовта. Една жена била болна 12 години, отъ което станала инвалидъ. Никой лѣкаръ не могълъ да ѝ помогне. Казали ѝ, че никаква наука не е въ състояние да ѝ помогне. Една вечеръ тя чела за резултатитѣ на силната вѣра, на любовта. Тя веднага става, на-

пуца леглото си и почва да шета. На мнозина съмъ казвалъ да правятъ опити съ любовта, съ вѣрата и сж успѣвали. Но не обѣщавате ли да служатъ на Бога, нѣма да успѣете. Ти си единъ фалиралъ търговецъ. Ще заложисъ всичкия си животъ, всичко, каквото имашъ и ще ти се помогне, но направишъ ли най-малкото отклонение, ще пропаднешъ. Като направите опита, ще видите резултатитъ. Нѣкога опититъ излизатъ сполучливи, а нѣкога не сж сполучливи. Само ония опити излизатъ сполучливи, при които казвашъ: Да оздравѣя, азъ ще служа на Господа. Но ти трѣбва да рѣшишъ и да обѣщавешъ, прѣди да оздравѣешъ. Слѣдователно, когато соковѣтъ на Божествената Любовь проникнатъ въ насъ, ще стане вжтрѣшна промѣна: умътъ ни ще се просвѣти, сърдцето ще се отвори и ние ще влѣземъ въ другъ, новъ свѣтъ. Сега, ако ви кажа, че има и други сжщества, които живѣятъ на земята, какво бихтъ казали на това? Турцитъ иматъ една поговорка: Ако това е истина, голѣма лъжа е.

Сега азъ правя слѣдната аналогия: Да допуснемъ, че нѣйдѣ въ полето има стотина мравуняци, че съзнанието у тѣхъ е събудено. Единъ философъ почва да разправя, че има нѣкакви сжщества, милиони пжти по голѣми отъ мравкитъ, които живѣятъ около тѣхъ. Ще повѣрватъ ли? Тѣ ще кажатъ: Докажи ни това. Ако философътъ постави една мравка на ржката си, какъ ще го изслѣдва тя? Ще се качи по тѣлото му, ще ходи по него и ще каже: Грамадно нѣщо е това, грамадна планина, качихъ се на нея. Тя ще го опише тѣй, както ние даваме описания за планинитъ. Обаче, ако философътъ дойде и бутне съ крака си мравуняка, мравкитъ ще го почувстватъ, всички ще подскочатъ и ще кажатъ: Землетресение! Не, казвамъ: Само кракътъ на този философъ ви заденалъ. Ако единъ день този гигантъ тури ралото и разработи земята на 25 см. дълбочина, тѣ ще кажатъ: Това е цѣлъ катаклизъмъ въ живота ни! Не, това е ралото на този гигантъ, а земята ни най-малко не се е подвижила. Тѣй щото, съврѣменнитъ хора иматъ малко смѣшни схващания за природата. Има много въпроси, които ученитъ хора не сж проучили. Много нѣща се прѣповтарятъ. Нѣкои нѣща се повтарятъ на 5 години, други - на 10 години, трети - на 100 години, на милиони години и т.н. Знанията, които имаме, сж от-

носителни. Сега настъпва особенъ периодъ въ свѣта, периодъ на промѣни, които ще го организиратъ. И сега иде новъ типъ човѣкъ, новъ човѣкъ, цѣла раса се създава. Както едно врѣме Господъ създаде Адамъ и Ева въ райската градина, тѣй и сега образува райска градина и ще тури тамъ новия човѣкъ. Всички ще минете прѣзъ тази врата на Адамъ и Ева, за да влѣзете въ новата раса. Ще кажете: Какъ ще минемъ? – Тѣй както минава водата прѣзъ тръбите.

И сега Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза.“ Бѣлата раса е лозата. На този свѣтъ е нужно нѣщо ново, нова кръвь, нова мисль, нови сърдца. Кравата всѣ телци ще ражда. Вълкътъ, колкото и да се развива, всѣ вълкъ ще си остане. Ако го чакаме да се развие, че да се прѣобразува въ човѣкъ, трѣбва да минатъ милиони години. Новъ типъ хора сж нуждни на свѣта! Сега, нѣкои отъ васъ може да се присадите на лозата. Християнството трѣбва да се новороди! Какво подразбирамъ въ това? Човѣкътъ, който сега е въ плѣтъ, трѣбва тѣй да се видоизмѣни, че неговитѣ способности, неговитѣ мисли да се повдигнатъ. Трѣбва не само схващанията и разбиранията му да се видоизмѣнятъ, но и силитѣ му да взематъ друго направление. Днесъ ние сме изгубили тази възможность. Сега ние вѣрваме само въ това, че сме родени грѣшни, че трѣбва да умремъ, да се готвимъ за ада. Трѣбва да приготвимъ пари за гробове, нареждаме, какъ да ни погребатъ. Не, човѣкътъ отъ шестата раса не мисли за смъртъ, не мисли за пари, за никакви ковчези. Питамъ: Какъвъ ковчегъ имаше Христосъ? – Туриха го въ една пещера. Туй, което стана съ Христа, не можѣше ли да стане съ насъ? Ние може да се видоизмѣнимъ. Туй, което стана съ свѣтиитѣ, може да стане и съ насъ. А сега ни проповѣдватъ чисто материалистическо учение.

Присадетѣ се на лозата, за да опитате този Господъ, и то не само да Го опитате, но и да Го чуете. Неговия гласъ мнозина сж чули. Тихиятъ Му гласъ ви е проговорилъ. Искашъ да извършишъ едно прѣстѣпление. Божественитѣ гласъ на Любовта ти казва: „Недѣй, въздържай се!“ Мнозина казватъ: Нѣщо ми каза на ума. Този умъ е Божественото, което тѣ въздържа отъ злото. Въздържай се, не бързай! Нѣкой пжтъ може да дой-

дете до края на отчаянието, този гласъ ще ви проговори. Когато човѣкъ дойде до положението на най-голъмо отчаяние, задъ тази граница сѣди Божественото начало. Не се обезсърчавай! Слѣдъ голѣмитъ скърби идатъ голѣми радости. Когато се намиратъ въ голѣмо затруднение, нѣщо ти казва: Не бой се, ще се оправятъ работитъ. И дѣйствително, не се минаватъ и двѣ години, всичко се оправя. Питатъ ме: Какво ще стане съ България? Казвамъ: България е въ най-добро положение, щастлива е тя. — Че какъ е възможно това? Ние имаме толкова голѣми загуби съ гърцитъ на Солунския фронтъ, наложиха ни голѣми контрибуции, всичко ни продадоха! Пакъ казвамъ: Вие сте въ най-добро положение. Не бихъ желалъ българитъ да сж въ положението на гърцитъ. Ще видите, колко сж осигурени тѣ. Биха ли размѣнили българитъ сегашното си положение съ това на гърцитъ? Не, грѣцкото осигуряване е врѣменно осигуряване. Не прѣпорѣчвамъ на българина да се осигурява като гърка. Въ книгата на Талмуда има едно изрѣчение за гърка: „И въ гроба, когато ти говори гъркътъ, не му хващай вѣра“. Туй е вѣрване на старитъ египтяни за гърцитъ. Дълго врѣме трѣбваше Питагоръ да живѣе между гърцитъ, за да ги разбере. Българинътъ е възприелъ една черта отъ гърцитъ — бърза да забогатѣва. Всѣки иска скоро да забогатѣе. Това не е българско качество, то е грѣцко. Ралото е българско. Ще работишъ 10–15 години съ ралото и Богъ ще тѣ благослови. А това, което спечелишъ набързо, за една-двѣ години, скоро ще го изгубишъ.

Питамъ онѣзи българи, които забогатѣха прѣвъ войната, какво имъ направи членъ 4? Единъ казваше: Глупавъ бѣхъ азъ, искаха ми 6,000 лв., не дадохъ, а като влѣзохъ въ затвора, дадохъ и 20,000 лв. Като ти искатъ, ще дадешъ. И Господъ има членъ 4, по който сжди хората. Като тѣ хванатъ по този членъ, ще ти оклузятъ коститъ, само главата ти ще остане. И послѣ попѣтъ ще чете: Благословенъ рабъ Божи. За членъ 4 нѣма „благословенъ“. Една грѣшна душа, която е живѣла безчестно и изтѣзавала своитъ братя, заслужава да се оклузятъ коститъ ѝ. Ако питате, защо умиратъ хората, казвамъ: Защото не се обичатъ. Говоря ли истината? — Говоря, членъ 4 има. Ето единъ методъ, да се освободитъ отъ членъ 4: Ще се присадите на тази ло-

за! Никакви свѣщеници, никакви владици! Видѣхте тѣхната култура. Нито на мене ще се присаждате. – А на какво? – На любовта. Азъ ще дойда при тебе, ще ти покажа любовта. Правило е: Учителътъ показва, а ученикътъ слѣдва подирѣ му. Учителътъ рѣшава, а ученикътъ върви подирѣ учителя си. Свѣщеници и учители ще работятъ заедно. Вие казвате: Покажете ни, какъ се живѣе. Ако дойдете при мене, азъ ще ви покажа, какъ се живѣе. Нека дойде при мене нѣкой нѣщастенъ, да живѣе съ мене цѣла седмица, слѣдъ това ще се почувства радостенъ и ще се разхождаме заедно. Тѣй постъпвамъ азъ.

Ще ви приведа единъ случай: Едно лѣто изведохъ на Мусала една група отъ 100–120 души, между които имаше момичета и момчета на 10–15 години, младежи, на срѣдна възраст хора и една сестра на 72 години. На върха прѣкарахме цѣли 4 часа, тамъ си отпочинахме добрѣ. Обикновено, на върха не може да се стои повече отъ 10–15 минути, толкова е студено. Но ние избрахме най-благоприятното врѣме, затова можаме да останемъ тамъ по-дълго. Ние знаемъ, кога и какъ се пжтува. Носехме термоси съ горѣща вода, затова никой не се разболя. Върнахме се бодри и вѣсели. Сегашнитѣ туристи, като се качватъ по планинитѣ, пиятъ студена вода и заболѣватъ. Хората ни се смѣятъ, че приемъ горѣща вода, но ние не обръщаме внимание на това. Ако една 72 годишна сестра можа да мине трудния пжтъ до Мусала, а именно, прѣзъ Бистрица, прѣзъ южната страна на Марица и да се върне прѣзъ Чамъ-кория, това показва, че разумно използва правилата при пжтуването. Тя постепенно се приготвяла. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва навсѣкждѣ да прилага положителното знание. Това, което правимъ ние, сж опити. Нѣщата не се постигатъ изведнжжъ. Христовото учение е опитно, не е само теория. Христовата школа разполага съ задачи, които трѣбва да се рѣшаватъ. За всѣка задача сж дадени специфични методи. Христовото учение изисква отъ човѣка микроскопически опити. Но всѣки опитъ дава добъръ резултатъ.

Въ Писанието се казва, че Христосъ е говорилъ толкова много и ако всичко бѣше написано, щѣше да се знае много нѣщо. Но Йоанъ казва: „Думитѣ Христови не сж загубени.“ Божественото е всѣкога върно и никога

не изчезва. То е написано на Божественитѣ скрижали. Христовото учение е написано въ вашитѣ умове и сърдца. И ако Богъ е вашиятъ земеделецъ, вие ще имате живъ опитъ за Него и ще кажете: Опитахъ и сега вѣрвамъ. Бихъ желалъ, въ бждеще, религията, за която ще говоримъ, да бжде многократно опитана и да кажемъ: Вѣрвамъ въ Бога, защото съмъ Го опиталъ, а не защото дѣдо ми е вѣрвалъ.

Сега ви се проповѣдва да изучаватѣ Христовото учение, да го прилагате. Днесъ вие не го познавате, затова единъ день ще се намѣрите прѣдъ чл. 4 и ще се чудите, какво да правите. Ще кажете: Богъ да ни е на помощ! Не е така, още сега трѣбва да се осигурите, за да не ви засѣгне този членъ. На единъ българинъ поискали 600,000 лева, но той не далъ. Казвамъ му: Дай ги, защото ще отидешъ въ затвора, ще тѣ подведа-тъ по чл. 4. Който влѣзе въ затвора, той е осъденъ на страдания. Трѣбва да излѣзешъ вѣнъ. Не чакайте да ви турятъ въ гроба, т.е. въ затвора, че като ви се оклузятъ коститѣ, тогава да давате. Азъ бихъ далъ всичко, само въ гроба да не влѣза. Страшно нѣщо е гробътъ! Българинътъ, който е много практиченъ, казва: Страшно е да тѣ заровятъ въ черната земя. – Какво да се прави? – Ще се присадишъ на Божествената лоза и Богъ ще ти бжде земеделецътъ. Тогава нѣма да има смъртъ – ще дойде вѣчниятъ животъ. Той започва съ любовта. Ще кажете, че познавате тази любовъ. – Не я познавате. Любовта на съврѣменнитѣ хора азъ наричамъ любовъ отъ картошки. Каква любовъ е тази, която не може да издържа на изпитания? Събрали се вълцитѣ на конгресъ и прокарали законъ, съ който се забранява, въ бждеще да не се нападатъ овцетѣ. Изпратили дѣлегати до млѣкопитаещитѣ да знаятъ закона, спорѣдъ който всички трѣбва да живѣятъ братски, въ миръ и съгласие. Единъ младъ вълкъ отишълъ при овцетѣ да събщи рѣшението, което тѣ взели. Една млада овца се влюбила въ него, понеже той билъ много красивъ. А той ѝ казалъ: Бжди спокойна, не се страхувай отъ мене, ние ще живѣемъ въ миръ и съгласие, по любовъ. Майката на вълка дала съгласието си и тѣ се оженили. Първия день работата вѣрвѣла добрѣ. Втория день – сжщо, но вълкътъ билъ малко замисленъ. Третия день – сжщо. На четвъртия день той ѝ казалъ: Азъ не

съмъ наученъ да се храня съ трѣва. Значи, любовта на вълка траяла три-четири дена. И вие обичате хората, както вълкътъ овцата. Но като ви пипнатъ хиляда лева отъ кесията, обичате ли ги пакъ? – Не, Божествената Любовъ, за която ви говоря, е друга. Ако дойде нѣкой и вземе всичкото ти богатство, ще си кажешъ: Нека го вземе. Всжщностъ, въ Новото учение нѣма никакви обири. Имашъ стотина килограма злато и нѣкой го вземе. Споредъ Божественитѣ закони, златото се трансформира и пакъ се връща при господаря. Колкото пжти да го крадатъ, златото пакъ се връща при собственика. Нѣкой казва: Пари, пари ми сж нуждни! Ако магарето прѣнесе 100 кг. злато на гърба си, пакъ магаре ще си остане. Слама е нужна на магарето. Паритѣ прѣдставятъ енергията, която трѣбва да се прѣнесе, като необходимостъ за човѣшкото развитие. Ако можете да внесете тази енергия въ вашата кръвь, въ вашия умъ, въ вашето сърдце, въ вашата воля, това е истинското злато. А тѣй, да го туряшъ въ касата си, това не е злато. Единъ отъ еврейскитѣ пророци е казалъ, че въ бждеще паритѣ ще иматъ друго прѣдначение.

И тѣй, бждещата разменна монета е законътъ на любовта. Ще дойде день, когато паритѣ ще изчезнатъ отъ употреба. Питате, какъ ще живѣятъ хората безъ пари. – Както на небето. Ако отидете на небето и прѣдложите на нѣкой търговецъ пари, той ще се почувства крайно обиденъ и ще каже: Тукъ паритѣ не вървятъ. Той ще се чувства щастливъ, че може да ви даде отъ стоката си безъ пари. Тамъ се купува и продава безъ пари. Разликата между земния и духовния животъ се заключава въ слѣдното: На земята се купува и продава съ пари, а на небето безъ пари. На земята се живѣе повече съ омраза, а на небето съ любовъ. На земята си служатъ съ лъжата, а на небето – съ истината. Значи, духовниятъ животъ е точно обратенъ на земния.

„Азъ съмъ истинната лоза“. Като се присадимъ на тази лоза, земята ще се прѣобрази. Тя ще ражда толкова изобилно, че всички хора ще иматъ какво да ядатъ и пиятъ. Умовѣтѣ и сърдцата имъ ще бждатъ готови за новата култура. Това не го казвамъ само азъ, това е говорено отъ много пророци на миналото. Иде нова

епоха. И вие, които сте вече прѣзъ послѣднитѣ врѣмена, ще провѣрите това. Отворете Евангелието и се запитайте: Посадени ли сме на тази лоза? Познаваме ли Бога? Готови ли сме да Му служимъ? Въ Евангелието е казано: „Въ дома на Отца ми много жилища има. И дѣто съмъ азъ, ще дойда да ви взема“. Значи, има и други мѣста, дѣто условията на живота сж по-добри отъ тия на земята. Нима условията на вола на земята сж добри? Ако волътъ приеме човѣшка форма, условията на живота му ще се подобрятъ. Ако и рибата мине въ човѣшка форма и нейнитѣ условия ще се подобрятъ. Христосъ дойде на земята да извади човѣка отъ земнитѣ условия, да го прѣобрази, да му даде нова форма, та като се отворятъ очитѣ му, да каже: Слѣпъ бѣхъ, но сега виждамъ. Врѣме е вече да ходимъ не съ вѣрване, а съ виждане. Когато Синъ Человѣчески дойде на земята, хората ще виждатъ. Богъ ще напише закона си въ сърдцата имъ. Тѣ нѣма да питатъ, има ли Богъ, нѣма ли Богъ, но ще Го познаватъ. Божието благословение ще бжде върху всички, върху цѣлата земя. Всички народи ще бждатъ единъ народъ. Всѣки човѣкъ ще стои на смоковницата. Човѣкъ ще живѣе до дълбока старостъ. Всѣки ще заминава за другия свѣтъ, когато пожелае.

Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза, а вие – пржкитѣ“. Всички трѣбва да се присадимъ на тази разумна лоза и Богъ да ни е пастиръ, земледѣлецъ. Тогавя всички, които ме слушате, ще се разбираме. Всички ще провѣрите тази истина. Ако си боленъ, кажи: Господи, отсега нататъкъ ще ти служа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Дѣто и да бждемъ, при каквито условия да сме – като работници на нивата, на лозето, на фабриката, навсѣкждѣ ще служимъ съ любовъ, безкористно, безъ никакви пари. Дойде ли до плащане, ще кажемъ: Братко, ние работихме безъ пари. Като ти потрѣбваме, пакъ ни повикай. Днесъ се постѣпва точно обратно: първо се пазарятъ, послѣ работятъ. Ако работодателятъ не издържи на условието, веднага се скарватъ. Като работишъ безъ пари, ти си доволенъ, ти си нахраненъ. Това е новото учение. Ще работимъ безкористно и ще уповаме на своя умъ, сърдце и воля. Ще разчитаме на краката и на ржцетѣ си. Ще използваме всички доб-

ри условия за работа, защото Богъ иска отъ всички да работимъ.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ.“ Лозата и земедѣлецътъ ѝ работятъ. Коренитѣ на лозата всмукватъ живитѣ сокове. Земледѣлецътъ, Нашиятъ Баща, Живиятъ Господъ работи и ние – Неговитѣ чеда – ще работимъ. Това е Божието Слово въ насъ.

Вѣрвамъ, че единъ день съзнанието ви ще се пробуди и ще си спомните за вашето далечно минало, за общанието, което сте дали на Бога.

Сега оставямъ въ ума ви мисълта: „Азъ съмъ лозата, вие сте прѣжитѣ, и Отецъ ми е земледѣлецътъ.“ Христосъ да бжде лозата, на която вие сте присадени. Живиятъ Господъ да бжде земледѣлецътъ, Който да ви обработва. Само така, нашиятъ животъ ще бжде поставенъ на сигурна основа, на канара, която никога нѣма да се поколебае.

Правила за Окултната школа

1-ва Школна Лекция отъ Учителътъ

II-ра година на Общия Окултенъ Класъ

1 Октомврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечерята.

гр. Русе братя Маркови

Ще прочета първитѣ 10 стиха, 10-та глава отъ Евангелието на Йоана: 1 Истинж, истинж ви казувамъ, който не влѣзува прѣзъ врата-та въ кошарж-тж на овцы-тѣ, но прѣлазя отъ другадѣ, той е крадецъ и разбойникъ. 2 А който влѣзува прѣзъ врата-та пастъръ е на овцы-тѣ. 3 Нему вратаръ-тѣ отваря, и овцы-тѣ слушатъ гласъ-тѣ му, и свои-тѣ овцы по име зове, и гыі извожда. 4 И когато искара овцы-тѣ си вѣнъ, ходи прѣдъ тѣхъ; и овцы-тѣ иджтѣ вслѣдъ него, защото знајтѣ гласъ-тѣ му. 5 А вслѣдъ чужденецъ не щжтѣ оти, но ще побѣгнжтѣ отъ него; защото гласъ-тѣ на чужденцы-тѣ не знајтѣ. 6 Тжзи притчж имъ рече Исусъ; но тѣ не разумѣхж що бѣ това което имъ говорѣше.

7 Тогазъ пакъ имъ рече Исусъ: Истинж, истинж ви казувамъ, че азъ съмъ вратата на овцы-тѣ. 8 Все-

чкѣи, които сж дошли прѣди мене, крадци сж и разбойници; но овцѣи-тѣ гѣи не послушахж. 9 Азъ съмъ врата-та; прѣзъ мене, ако влѣзе нѣкой, спасенъ ще бжде, и ще влѣзе и ще излѣзе, и пашж ще намѣри. 10 Крадецъ-тѣ не иде, освѣнъ да открадне, да заколе и да погуби; азъ дойдохъ за да иматъ животъ, и да го иматъ прѣизобилно.

„Истина, истина ви казвамъ: Който не влиза прѣзъ вратата въ кошарата на овцитѣ, но прѣлазя отъ другадѣ, той е крадецъ и разбойникъ“. „А който влиза прѣзъ вратата, пастиръ е на овцитѣ.“

Като казва Христосъ: „Който не влиза прѣзъ вратата“, то значи, който не влиза прѣзъ вратата на Любовта, той е крадецъ и разбойникъ, а който влиза прѣзъ вратата на Любовта, той е пастиръ. „Нѣму вратарьтъ отваря; и овцитѣ слушатъ гласа му; и своитѣ овци по име зове, и ги извожда.“

Значи пастирътъ по име зове своитѣ овци, знае ги. И когато изкара овцитѣ си вѣнъ, ходи прѣдъ тѣхъ; и овцитѣ идатъ слѣдъ него, защото знаятъ гласа му. Забѣлжете, когато ги изкарва навѣнъ, той ходи прѣдъ тѣхъ, а не отзадъ.

„Азъ съмъ добриятъ пастиръ; добриятъ пастиръ душата си полага за овцетѣ.“

Сега, понеже вие вече искате да образувате школа, методитѣ въ школата сж различни отъ ония, които имате при обикновенитѣ молитвени събрания.

Първото нѣщо: ученикътъ трѣбва да има силно, интензивно желание да учи. И дѣйствително, Любовта се изразява въ стрѣмление за учене. Че е тѣй се вижда по това, че дотогава, докато ти не обичашъ нѣкой прѣдметъ, който и да е той, ти не се интересувашъ отъ него, не го изучавашъ, минавашъ въ едно спящо състояние. Но щомъ се пробуди съзнанието, щомъ дойде Любовта къмъ туй сщество, което обичашъ, почвашъ да го проучвашъ. Какъвъ е носѣтъ му, каква е устата му, какви сж рѣцетѣ, главата му. И колкото повече обичашъ прѣдмѣта, повече изучавашъ вѣншнитѣ черти. Колкото повече не го обичашъ, толкова по-малко се интересувашъ отъ него. Слѣдователно истинската, Божествената Любовь е единъ силенъ подтикъ за изучаване на Божествената Мъдрость. Значи религиозниятъ човѣкъ не трѣбва да бжде невѣжа.

Сега нѣкои може да ви цитиратъ онзи стихъ отъ Писанието, че „Знанието възгордява, а Любовта назидава“. Казвамъ: знание безъ Любовь възгордява, но знание съ Любовь назидава.

И тѣй всинца трѣбва да иматъ единъ силенъ импулсъ да учите, т.е. да изучавате причинитѣ на всички нѣща, които се случватъ. При това трѣбва да използватъ опитноститѣ на онѣзи, които сж минали прѣди васъ, а послѣ ще изучавате Природата, защото всички нѣща въ Природата прѣдставятъ едно прѣдметно обучение. Богъ е изпратилъ дѣцата си въ училище да учатъ. Всички тия окржаващи васъ прѣдмети, всички тия сжщества, които сж наоколо ви, прѣзъ цѣлото си развитие иматъ връзка съ васъ. Послѣ всичкитѣ сили – топлината, свѣтлината, елѣктричеството и магнетизма, всички чувствания, желаня, подтици, въ едно или въ друго направление, всичко трѣбва да се проучва. И вие трѣбва да използвате този случай. Защото ще дойде день въ живота ви, когато туй, което сега ви интересува, тогава нѣма да ви занимава. И ако не научите новитѣ нѣща на Божествената Мждростъ, ще се намѣрите въ едно тягостно състояние. За примѣръ допуснетъ, че въ млади години баща ви ви купи цигулка, но не искашъ да учишъ, казвашъ: „Не искамъ да свиря“. Но затворятъ тѣ въ нѣкой затворъ, никой не ти говори, самъ си. Знаешъ ли колко е тягостно това състояние? А ако имашъ цигулка или кавалъ, ще вземешъ, ще се разговаряшъ съ него и това ще ти бжде развлѣчение. Слѣдователно всѣко нѣщо, което сега придобие тѣ, то ще ви послужи за въ бждеще.

Вие още не сте въ реалното си състояние, вие сте още въ прѣходно състояние, както сж клончетата, листата, цвѣтовѣтѣ и плода на дървѣтата. Цвѣтѣтѣ, това още не е реалното. Тази красота на цвѣта ще се изгуби. Слѣдъ туй ще дойде плода, но и той още не е сжщественото. Сжщественото ще дойде, когато плодѣтъ узрѣе. И той носи сѣмката вжтрѣ въ живота. Тази сѣмка прѣдставя знанието.

Христосъ казва: „Ще дойде сѣячѣтъ“. Той е, Който сѣе, Той е Синѣтъ Божий, сѣятелятъ на Словото Божие.

Сега въ живота си, като ученици, ще имате слѣдващитѣ опитности. Като ученици, може да се просвѣща-

вате по разни начини. Ще имате посвѣщение на физическото поле, ще имате посвѣщение въ духовния свѣтъ. Нѣкои прѣдмети ще ги проучвате по единъ начинъ, а други – по другъ начинъ.

Сега, Великиятъ Учителъ вжтрѣ въ живота, Той е единъ, може да ви внесе една мисълъ, даде ви едно сѣменце и каже тѣй: „Ще вземешъ туй сѣме, ще идешъ на еди-кое си мѣсто, и ще го посѣнешъ“. – „Но градината е чужда!“ Ти ще изпълнишъ волята Божия, иди и го посѣй, кждѣто ти е казано. Ако почнешъ да философствувашъ кждѣ е плетѣтъ, какъ ще намѣря вратата, какво ще ми кажатъ... Най-послѣ, ще намѣришъ тѣзи хора и ще имъ кажешъ: „Азъ имамъ едно хубаво сѣме – портокалово, лимонено, ябълково или сливово, искамъ да го посѣя въ вашата градина“. – „Посѣйте го.“

Та най-първото, трѣбва да имате абсолютно послушание, никакво раздвояване! Даде ли ти Учителътъ една задача, каже ли ти нѣщо и ти се подвоумишъ, за дълго врѣме ще спрѣшъ развитието на твоята душа.

Никакво колѣбание, никакво сѣмнѣние! Докато влѣзешъ въ Школата, ще обмислишъ хубаво, но тамъ, въ Школата, не се позволѣва никакво колѣбание. (Ще направишъ опитъ, ще видишъ резултатитѣ, но прѣди да имашъ резултати, никакво философстване не се позволѣва.). Учителътъ казва: „Посей това сѣме!“ Никаква философия! Ти ще го проучишъ, ще научишъ най-първо начина на неговото прорастване, послѣ цѣфтене, зрѣене и като получишъ сѣмката, тогава ще разберешъ. А сега се спрѣшъ и казвашъ: „Туй дърво какъ ще расте?“

Въпросътъ е: посѣй го, че послѣ ще имашъ врѣме да проучвашъ. Най-първо, ще започнешъ като малкитѣ дѣца. А ти се мислишъ, че си много старъ, че имашъ опитностъ. Даже малкото момиченце, като се погледне въ огледалото, казва: „Не съмъ малка, пораснала съмъ“. Слѣдъ това, като стане по-голѣма, 20, 21, 22, 25, 26 години, тя почва да си стиска сърдцето. Като мине 30-тата година, 31, 32, тя се спира. А, а... Защо се спира? А нѣкои хора иматъ удоволствието да си казватъ, че сж на 40-50-80 години. Питамъ: Какво значи 80 години?

И тѣй, главното е знанието. Туй знание сѣди въ слѣдващото. Да кажемъ, ти си свирецъ. Я да видимъ твоето знание! Ще вземешъ цигулката. Ще кажемъ: „Ко-

леко хубаво свири, отлично!" На всички е тжно, но послъ имъ става приятно. Ти си рисуващъ. Нарисуващъ една картина, всички казватъ: „Колко е хубава, идея има!"

Обущаръ си, направишъ едни хубави обуца. Шивачъ си, скроишъ една хубава дреха. Всички казватъ: „Браво, това е знание!"

Сега вие, като влѣзетъ въ Школата, започвате да бързате. Нѣкой станалъ калфа и като дойде, вземе да набива клѣчки. Набива ги отгорѣ, удари една, тя се счупи на половина, продължава: втора, трета – всички се чупятъ, но той не повтаря. На 10 клѣчки една хванала, но този, който носи обуцата, той си знае. Слѣдъ два мѣсеца обуцата се развалятъ. Слѣдъ туй: „Не хванали клечкитъ!" А той, калфа станалъ, но на друго мѣсто мисли. Сега и вие, като влѣзете въ училището, ще набивате тия клѣчки хубаво. Разбирате ли? Азъ не искамъ нито една клѣчка лошо набита! Да нѣма нито една клѣчка счупена, всички клѣчки да сж здрави! Онзи, който може клѣчки да набива, всичко ще може да набива. Ще кажете: „Това учение ли е?" Да, учение е то! Клечки да набивашъ, плетъ да правишъ, колища да набивашъ! Тия клѣчки ги има навсѣкждѣ въ живота. Та всѣко нѣщо, което вземете да го проучвате, ще го проучвате добрѣ. Азъ не искамъ да бързате, има врѣме. Послѣ, нѣма защо да се смущавате: „Азъ съмъ възрастенъ, не съмъ паметливъ". Не си туряйтъ тази мисль, че не помните, защото каквото мислите, това ставате. Ти казвашъ: „Моята паметъ е малко слаба", разваляшъ я. Днесъ се развали, утрѣ се развали и дѣйствително такава става. Провѣрявате единъ законъ – какъ се разваля паметъта. Дойда азъ и прокарамъ прѣста си отгорѣ върху единъ листъ. Утрѣ – сжщото, други день – сжщото и той започва да свети. Е, „Паметъта ми се е развалила". Днесъ се развалила, утрѣ се развалила – разваля се паметъта. Но кой я разваля? – Ти съ твоя прѣстъ. Не, ще си кажете: „Паметъта ми е на мѣстото". Много хубаво. Знаете ли тогава на какво ще приличате? Тѣй е при процеса на тъкането. Вие си мислите първо: „Паметъта ми не държи". Нали? „Не държи." Тогава започнете: имате насновани жичкитъ, тѣй, успоредно турени и вие започвате совалката. Проврете я прѣзъ нишкитъ и послѣ съ

краката кръцнете: кръцъ. Послѣ отъ другата страна: кръцъ – и ще си казвашъ: „Паметъта ми държи“. Послѣ отъ другата страна дръпнешъ и съ краката: кръцъ. Пакъ отъ първата страна: кръцъ. Оттукъ кръцъ, оттамъ кръцъ – „Паметъта ми е здрава“, излиза единъ отличенъ платъ, дрехата държи, паметъта държи и вода можешъ да носишъ. Каквото кажешъ, става.

Слѣдователно ние ще държимъ онзи реаленъ процесъ. Можемъ да го направимъ това и като кажемъ „можемъ“, това е желанието на Бога. Богъ, като ни е пратилъ на земята, Той казва на душата ни: „Като ме обичатъ, съ моята Любовь всичко можете да направите. И като държите моята Мъдростъ, тя всичко може да ви научи. И като държите моята Истина въ пжтя си, съ нея всичко можете да направите“. Ще вложите въ паметъта си мисълъта: всичко можемъ съ Божията Любовь, всичко можемъ съ Божията Мъдростъ, всичко можемъ съ Божията Истина. „Много мъчно нѣщо е.“ Ще кажешъ: „Съ Любовьта Божия много лесно ще го разрѣша, много лесно ще го разбере“.

Знаетъ ли какъ идва знанието? Ще обясня този процесъ. Азъ ще уподобя знанието на месене на хлѣбъ. Вие не мислите за месенето на хлѣба, но азъ ще уподобя идването на знанието съ месенето на хлѣба. Тѣй: брашното е образувано отъ милиони частици. Учителътъ ти казва: „Всички тия милиони частици ще ги вземешъ и ще направишъ хлѣбъ отъ тѣхъ“. „Какъ ще направя хлѣбъ?“ Хлѣбъ ще направишъ! Хлѣбъ иска Учителя, нищо повече. Той ти даде брашното. Сѣдишъ, мислишъ, събирашъ ги, дойде вѣтъръ, отвѣе ги, отиватъ въ въздуха. Ходишъ насамъ, ходишъ нататъкъ, пакъ ти казва Учителя: „Трѣбва ти топла вода“. Брашно и топла вода. Пакъ мислишъ, почешешъ се по главата... „Защо топла вода, бѣ джанамъ?“ Брашното вѣтърътъ го отвява, а защо е топлата вода? Пакъ Учителътъ казва: „Ще съберешъ топлата вода и брашното“. Ти казвашъ: „Защо ли да събера топлата вода и брашното?“ Най-послѣ, слагашъ брашното вжтрѣ въ топлата вода и се образува много рѣдка каша – хлѣбъ. Учителътъ казва: „Още брашно да туришъ“. Слагашъ още брашно. Замѣсвашъ, замѣсвашъ, става твърдо. „Стига толкова. Хайде почни да мѣсишъ.“ Сега, всички частици, които по-рано хвърчаха изъ въздуха, станаха жилави. Казва Учителя: „Ос-

тави туй тѣсто да постои, отдѣли едно-двѣ парчета отъ него, направи ги на самунчета". Ето ти, стана хлѣбъ. Този прахъ стана на самунъ. Туй е знание! Та противорѣчията, първо, ще дадатъ знания. Ако нѣма топла вода и брашно, хлѣбъ не става. Любовта и Мжд-ростъта трѣбва да се събератъ, тѣ ще ни покажатъ истинския пжтъ.

Та, въ всинца ви ще има желание да се учитѣ. И вие ще учитѣ нови работи, а не стари. Вие, като влѣзетѣ въ окултната Школа, ще се намѣрите въ едно противорѣчие. Прѣдставете си сега, че една 50-60 годишна баба иска да се учи. Най-първо, трѣбва да влѣзе въ първо отдѣление, да се учи като малко дѣте. Тя знае много нѣща отъ живота, който е минала, но ако започне да разказва на учителя си какъ е играла като дѣте, какъ е любила като мома, какъ знае сега да прѣде, нищо нѣма да научи. Тази баба ще млжкне и ще започне отъ „А", отъ буквата „А". Тази баба ще тури очилата си, ще вземе писалката и ще каже: „А, а, а". Тя ще забрави, че е баба. Като забрави, тя ще се подмлади. Туй „А" ще даде много повече смисълъ, отколкото тропането на хорото, което е минала. Тя тропала на хорото, но това само прахъ е дало, а като е било кално врѣмето, само калъ е донасяла въ кѣщи. Та първото написване на това „А" има голѣмо съдържание. И вие сега ще започнете съ първата Божествена буква, съ „А"-то, да видите какво означава туй „А". Въ българския езикъ буквата „А" значи: Азъ, който съмъ съзналъ, че Богъ ме е изпратилъ на земята да извърша Неговата воля, трѣбва да я извърша, както Той желае. Това значи „А"-то: азъ, човѣкътъ, който искамъ да служа на Бога по Любовь. Туй е ученикъ! „Ученикъ" значи да слугувашъ на Бога съзнателно, а „съзнателно" значи да знаешъ да се учишъ.

Въ окултната Школа искатъ отъ васъ работата, на която ви поставятъ, да я извършвате безъ погрѣшка. Тамъ всѣка грѣшка е изключена.

Сега, като влизате въ туй Божествено учение, нѣма да захвърлите вашитѣ знания. Тѣ сж като една вжтрѣшна основа, като баластъ на туй, което ще учите. Въ този свѣтъ, въ който учите, има толкова велики работи и когато единъ день ги научитѣ, ще кажете: „Колко хубави работи имало скрити, а ние да не ги

знаемъ!". Единъ день, като напреднете въ тази окултна наука, като минавате прѣзъ нѣкоя гора, като минете покрай нѣкое дърво, то ще ви заговори. И дървѣтата говорятъ, но тѣ иматъ особенъ езикъ. Сега, отидете при нѣкое овощно дърво, погледнете нагорѣ, вземете единъ камъкъ или единъ прѣтъ и хайде да си надрусате плодове. А като окултенъ ученикъ, само ще го побутнетѣ, то ще си наведе единъ клонъ, ще си откъснете плодъ и клонътъ ще се дигне нагорѣ. Като минавате покрай полето, срѣщнете нѣкоя крава и като я погледнете, тя ще дойде при васъ и ще каже: „Ти си гладенъ, можешъ да си вземешъ малко млѣко“. А сега, като хванешъ нѣкоя крава, тя казва: „Това млѣко не е твое, азъ имамъ господарь“. Та понеже сега ние не вършимъ волята Божия, свѣтътъ постѣпва съ насъ точно тѣй, както ние постѣпваме съ свѣта. Всички вие трѣбва да се подмладите. Първото нѣщо, което искамъ отъ ученицитѣ, е да станете бодри, вѣсели и свободни. Като влѣзете въ окултната Школа, искамъ всички да си оставите отвѣнъ раницитѣ. Че сте били женени, всичко това ще го забравите. Единъ часъ въ Школата ще прѣкарате безъ раница, ще се чувствате свободни. Дойдѣте ли тукъ, ще си свалите раницата, а като излизате, ще я турите отново. Като влѣзете въ Школата, ще свалите раницата си, а ще извадите книжкитѣ си и ще започнете да учите. Затуй казва Христосъ: „Азъ съмъ вратата“, като влѣзете прѣзъ нея, всички трѣбва да се учите. „Защото – казва Христосъ – Мъдростѣта, знанията, слизатъ всѣкога отгорѣ.“ За да имате знания, непременно трѣбва въ нашитѣ умове да има свѣтлина, а Христосъ казва: „Азъ съмъ свѣтлина на ума“. Щомъ има свѣтлина, туй знание ще дойде.

Сега, дѣйствително, има много интересни работи за учене. Много интересни! Послѣ, единъ ученикъ, когато направи нѣкоя погрѣшка въ класъ, нѣма защо да плаче. Сегашнитѣ ученици всѣ плачатъ въ класъ. Щомъ не си знае урока, потекатъ му сълзи, съ туй ученикътъ иска да се извини, да му не турятъ слаба бѣлѣжка. Не, въ окултната Школа плачъ нѣма, но като направишъ една погрѣшка, нѣма да оставишъ лѣжа и да кажешъ: „Моля ти се, Учителю, прости ми!“ Не, той свири и ти ще вървишъ, а нѣма да оставишъ цигулката и да искашъ да ти прощава. Ти ще дадешъ ухо, ще се вслушвашъ и

ще кажешъ: „Направихъ погрѣшка, но мога да я изпра-
вя, съ Любовъта мога да я изправа“. – „Изправи се,
Учителю.“ Точно тъй! Тогава гласътъ на Учителъвата
цигулка и гласътъ на твоята цигулка ще се слѣятъ въ
едно, точно като че ли отъ една цигулка излиза. Та
не мислете, че изведнжжъ ще се взиматъ вѣрни тонове.
Ще опитватъ 5, 10, 20, 50, 100 пжти и тогава ще да-
дете вѣрни тонове. И слѣдъ това вече вземете ли
единъ пжтъ вѣрно, всичко можете да свирите.

Та, първо ще имате една права мисълъ. Влѣзете
ли въ класъ, прѣпирни, спорове нѣма да има. Не прѣ-
пирни, а учение ще има. А вие започвате: „Азъ знаа
да свиря по-хубаво, по-хубаво свиря туй парче“. Тѣй
ли? Хайде вземете и двамата цигулкитѣ, ще има коми-
сия отъ учители. Хайде свирете! Веднага ще опрѣдѣля-
тъ кой свири по-хубаво. Ще турятъ бѣлѣжка. Опитъ! Та
вие сега нѣма да се хвалите! Ще ви приведа онзи
анекдотъ за тримата бѣлгари. Трима бѣлгари, млади
момци, отиватъ на училище да се учатъ. Единиятъ билъ
бѣденъ, майка му му дала за пжтъ малко сирене. Дру-
гиятъ билъ по-бѣденъ, майка му му дала топла питка,
а третиятъ билъ богатъ, майка му му дала кокошка.
Тръгнали, но още не стигнали училището, спрѣли се.
Сѣднали: богатиятъ извадилъ кокошката, но тази коко-
шка трѣбвало да се изѣде само отъ одного. Взели да
мислятъ кому да се падне и рѣшили: този отъ тѣхъ,
който сънува най-интересенъ сънъ, нему се пада тази
кокошка. Лѣгатъ да спятъ, заспиватъ. Като се събу-
ждатъ, единиятъ разправя: „Като заспахъ, потеглихъ
къмъ мѣсѣчината, пжтувахъ, какви ли нѣща не видѣхъ!
Но по едно врѣме се уплашихъ да не падна“. Другиятъ:
„Азъ пжкъ се качихъ на мѣсѣчината. Отъ тамъ, като
поглеждамъ къмъ земята, пропасть! И не видѣхъ какъ
се сгромолясахъ, че чакъ въ центъра на земята!“ Тре-
тиятъ разправя: „Азъ пжкъ като заспахъ, сънувахъ, че
единиятъ е на мѣсѣчината, другиятъ – въ центъра на
земята. Рѣкохъ си: „Тѣ нѣма да си дойдатъ, ами я азъ
да изямъ кокошката. Чакайте да видимъ, дали наистина
бѣше това, дали сѣди кокошката“. Поглеждамъ, кокош-
ката я нѣма!“ Та сега, като има кокошка, нѣма да съ-
нуватъ, че единъ ходилъ на мѣсѣчината, другъ въ цен-
търа на земята, а ще я раздѣлите на три равни части.

Всинца ще си хапнете отъ нея! И отъ питата сжщо. И отъ сиренцето сжщо.

Слѣдователно туй, което се дава въ Школата, ще го проучвате. И тогава, единъ на другъ, може да си провѣрявате знанията. Ще направите 1, 2, 3 опити за себе си и за другитѣ и ще бждете полѣзни. Тѣй щото една окултна Школа не е едно религиозно общество, въ което да се афектирате отъ своитѣ чувства, а е едно общество, въ което въ всичкитѣ си желаня, мисли, дѣйствия да постѣпвате точно. Напримѣръ, Учителътъ може да ви произведе едно състояние, да ви разтрѣвожи. Знаете ли Учителътъ какъ може да ви разтрѣвожи? Ще проявишъ немарливостъ. Вие сте се забравили нѣкъждѣ, а той може да ви скрие въ това врѣме книгитѣ. Кждѣ сж книгитѣ? Трѣбва да познаете кждѣ сж книгитѣ ви. Ако си ясновидецъ, ще познаешъ кждѣ сж и ще кажешъ: „Учителю, азъ направихъ една грѣшка, но ти си ги скрилъ“. А като не си ясновидецъ, ще се яви една голѣма трѣвога. Нѣма да се разтрѣвожишъ, а ще ги намѣришъ. Другъ случай: тѣкмо Учителътъ ти прѣподава, а дойде нѣкой и тѣ бодне. Ако подскочишъ, загубвашъ. На ученика не се позволѣва да подскача, да се стрѣска. Ще стои, като че ли нищо не се е случило, ще парализира болката. Ще си кажешъ: „Както и да ме бодатъ, азъ ще се правя, че нищо не усѣщамъ“. Това е характеръ, това е воля! Диамантена воля! „Ами азъ тѣкмо се моля, дойде ми нѣкоя дяволска мисълъ и се отклоня.“ Ами че злото е тамъ! Не, ти ще се молишъ, а той нека тѣ бодва. Ти се молишъ, а дяволътъ дошълъ, казва: „Твоята молитва не се хваща“. Ти ще стоишъ безъ внимание къмъ него. Щомъ си махнешъ ржката, като да го отстранишъ, значи ти си му обѣрналъ внимание. Той веднага забѣлѣзва това движение и си казва: „Този ученикъ ми обрѣща внимание“. Напримѣръ Мара си е въ кжщи. Майката пита: „Маро, кждѣ бѣше днесъ?“ А тя поглежда вънъ прѣзъ прозореца къмъ момѣка. Щомъ погледне натамъ, той знае, че тя му обрѣща внимание. Обрѣнешъ ли внимание на дявола, той знае, че този ученикъ... Не, той дойде и ти нашепва нѣщо. Ти още по-нагорѣ ще концентрирашъ мисълъта си и ще свѣршишъ работата си. Такъвъ е великиятъ законъ: ако искате да успѣете, трѣбва да имате спокойствие. Азъ туй много лесно го говоря, но докато го на-

учите!... Като ви бодне нѣкой, веднага ще го научите. Въ Индия има факири, които се подлагатъ на различни опити, за да концентриратъ мисълта си. Боднатъ го на едно, на друго мѣсто, но не се помръдва. Това е възпитание на волята. Слѣдователно всѣки може да възпита своята воля така, че въ даденъ моментъ да може да регулира всички мжнотии. Като ученици, мжнотии въ окултната Школа сж прѣдвидѣни, за да калите вашата воля. Като влѣзете въ окултния свѣтъ, ще дойдатъ изпити, за да прѣчистятъ мислитъ ви, за да облагородятъ сърдцата ви и да калятъ волята ви. Който не разбира това, ще мисли, че е нѣщо лошо, но окултниятъ ученикъ счита за една голѣма привилегия това, което му се е случило. На първо врѣме е мжно да се спази туй, но когато дойдете да разбирате законитъ, да съзнаете, единъ голѣмъ товаръ отъ васъ ще се снеме и ще почнете да се учите много по-добрѣ, отколкото сега.

Сега, като ученици, бждете търпѣливи, прилежни, внимателни! Ще проучвате, да видимъ въ една година какъвъ успѣхъ можете да направите. Може да направите една грѣшка, втора, трета, но постоянно карайте лжка, да научите туй изкуство, защото вие влизате въ една велика наука, изисква се учение. За сегашнитѣ хора, при сегашната материална наука, се изискватъ най-малко 15-16 години, за да придобиятъ нѣкакво знание: 4 години основно образование, 8 години гимназия, 4 години университетъ, 2 години специализация. Значи 20 години се изискватъ, за да се добие една специализация и тогава ще влѣзете въ свѣта съ това, придобитото. А като окултни ученици, ви трѣбва още повече. Още 20 години ви трѣбватъ. Вие ще си кажете: „Е, дотогава ние ще остарѣемъ“. Ние за старостъ не мислимъ. Който влѣзе въ тази Школа, той всѣкога се подмладява. Ако правилно се учите, ще се подмладите, ако не се учите правилно, нѣма да се подмладите, ще остарѣете.

Послѣ, първото нѣщо, като правило: Ще се стараете да изправите вашитѣ гърбици. Такива, пригърбени, не трѣбва да бждете. Като станете сутринъ, ще си изправите гърбицитъ. Никакви гърбици! Ще станешъ, ще изхвърлишъ гърбицата. Гърдитъ ще бждатъ изпжкнали. Изпжкналитѣ гърди показватъ, че у васъ има желание

да се учите, а колкото повече се стѣснявате, имате по-малко желание за учене. Може да имате малко изкривяване, ще гледате грѣбнака да бѣде изправенъ. Всѣко изкривяване е отъ дявола. Въ окултната наука гърбици не се позволѣватъ!

Послѣ, ако имате нѣкакъвъ недѣгъ на краката си, ще турите въ ума си мисълта, да прѣмахнете този недѣгъ. Ще правите този опитъ день, два, три и ще си поправите крака. Окото ви е малко разногледо и него ще поправите. Има начини да се поправите. Като влѣзете въ окултната Школа, трѣбва да поправите редъ недѣзи. Най-първото нѣщо, да си изправите гърбицитѣ! Гледамъ, нѣкои отъ васъ доста сж прѣгърбени. Казватъ: „Годинитѣ му натежали“. Никакви години не сж натежали, но това е единъ недѣгъ, единъ лошъ навикъ. Когато човѣкъ направи нѣкакво прѣстѣпление, той навежда глава и казва: „Зло направихъ“. А когато направи едно добро, той си издигне главата, отправя ума си къмъ Бога и неговата мисълъ се отправя въ тоя благословенъ пѣтъ на Божествената Истина. Двойко гледане, двойко тежнене има. Къмъ Бога и къмъ земята. Тежнението на нашия умъ трѣбва да бѣде нагорѣ, къмъ центъра, отъ кждѣто иде свѣтлината и знанието. Та, между другитѣ нѣща, всѣки день се оглеждай, гърбавъ ли си. Ти прѣвъ ще се огледашъ. Едно отъ правилата: ученикътъ трѣбва да бѣде строенъ и въ хода си и въ дѣйствиата и въ погледа си. Всичко трѣбва да бѣде хармонично, да нѣма такава разпасаностъ! Спретнатостъ! Всѣко негово поглеждане, всѣко негово движение трѣбва да бѣде осмислено – и като ходи и като се спира и като говори.

Отъ всичко това да се не смущаваме, а да дойдемъ до онзи първоначаленъ животъ, както Богъ ни е създалъ, да придобиемъ Божествени движения. Съ туй ще се занимаваме единъ часъ. Това е външната страна на Школата.

Първо, ще направите упражнения за усилване на волята, послѣ, за усилване на характера, упражнения на ума и най-послѣ упражнения за добиване истински знания на живота. Това е законътъ на Любовта.

Отче нашъ

Допирнитѣ точки въ природата .

1-ва Лекция отъ Учителѣтъ,
II-ра година на Специаленъ Окултенъ Класъ,
4 Октомврий 1922 г. Срѣда 7 часа вечерѣта.
Ст. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

Поздравъ: - Безъ страхъ!
Безъ тъмнина!

Тайна молитва.

Всички хора се запитватъ какво прѣдставлява злото и какво — доброто въ живота. Злото е потрѣба въ живота, както и въ природата, но не е необходимостъ. Свързано съ отрицателнитѣ сили въ природата, злото става вече потрѣба. То прѣдставя най-малкия брой вибрации на доброто. Въ живота лошитѣ, злитѣ хора сж каналъ, прѣзъ който минаватъ нечистотиитѣ. Казано е въ Писанието, че има нечисти и чисти съсжди. Нечиститѣ съсжди сж лошитѣ хора, а чиститѣ — добритѣ. Когато съзнатѣ службата, която изпълняватъ, лошитѣ хора започватъ да страдатъ и постепенно се исправятъ, измѣнятъ живота си. Докато още не сж въ сила да се исправятъ, тѣ сж недоволни отъ добритѣ хора и казватъ, че страдатъ заради тѣхъ. Тази е причината, заради която лошитѣ хора не гледатъ съ разположение, съ добро око на добритѣ. Като знаете това, вие трѣбва да бждете снизходителни къмъ лошитѣ хора. Това е окултното разбиране на злото. Туй обяснение обаче не трѣбва да поощрява злото, но трѣбва да се разбира неговия дълбокъ смисълъ като законъ въ природата, като временна потрѣба. Докато има нечистотии въ свѣта, трѣбва да има канали, съсжди, презъ които тия нечистотии да минаватъ.

Доброто и злото въ свѣта сж две училища съ свършено различни програми и методи. Ученикѣтъ отъ първото училище не трѣбва да минава въ второто, защото ще изгуби мѣстото си, което природата му е опредѣлила. Докато е въ първото училище, т.е. въ Школата на Бѣлитѣ Братя, той ще работи чрѣзъ главата и гърдитѣ си. Щомъ влѣзе въ второто училище — това на чернитѣ братя, той ще работи съсъ стомаха, съ черния дробъ, дето неизбѣжно ще се вкисне. Тѣй щото, човѣкъ може да живѣе или въ главата и дробоветѣ, или въ стомаха и черния дробъ. И тогава той ще работи или

по законитѣ на Бѣлото Братство, или по законитѣ на Черното Братство.

Тѣзи два закона се изявяватъ навсѣкжде въ живота. Когато нѣкой повдига само единия си прѣстъ, показалеца за примѣръ, съ това той иска да покаже, че служи на Бѣлото Братство. Показалецѣтъ е знамето на Бѣлото Братство. Когато нѣкой дигне двата прѣста на ржката си, показалеца и срѣдния, това означава: Азъ служа на дветѣ братства или азъ благославямъ отъ името на дветѣ братства, т.е. когато трѣбва, ще кажа истината, когато не трѣбва, ще я прикрия. Двата прѣста сж знакъ на противоречие. Това е двойственъ моралъ. Когато става въпросъ за Бога, ще работя съ първия моралъ, когато става въпросъ за злото, ще работя съ двата морала. Въ първия случай ще работя съ главата и съ гърдитѣ, въ втория — съсъ стомаха или съ черния дробъ. Отъ васъ зависи съ кои права да се ползува човѣкъ — съ правата на Бѣлитѣ или съ правата на чернитѣ. Когато повдигнете двата си прѣста и ги погледнете, това показва, че подсъзнанието ви предупреждава да бждете внимателни въ постѣпкитѣ си, кой отъ двата метода да изберете. При избора на първия методъ, вие постепенно ще се научите да мислите правилно, ще разберете, че злото не е нѣкакво наказание, нито нѣщо излишно, непотрѣбно, което вие можете да реформирате. Едно се иска отъ васъ — да бждете внимателни, да не нарушавате равновесието, което сжществува между доброто и злото. Отношението, пропорцията между злото и доброто е опредѣлено отъ самата природа. На сто добри хора се падатъ десетъ лоши и обратно, на сто лоши — десетъ добри. Това е първото отношение, което е и най-доброто. Има още нѣколко отношения. На 100 добри хора се падатъ 50 лоши и обратно, на 100 лоши — 50 добри. Третото отношение. На 100 добри — 75 лоши или на 100 лоши — 75 добри. Ако въ една епоха отъ сто години се случи първото положение — на 100 добри хора да има 10 лоши, въ свѣта ще се забележи благоприятенъ приливъ въ всички нѣща. Ако се случи на 100 лоши хора 10 добри, въ свѣта ще настане отливъ. За примѣръ, когато въ свѣта се разлѣе духовна, религиозна вълна, спорѣдъ това отношение на всѣки 100 души ще се явятъ въ първия случай 10 нерелигиозни, а въ втория, въ обратния случай, на всѣки

100 нерелигиозни — 10 религиозни, духовни, добри хора. Въ никой случай числото на добритъ хора не може да се намали по-малко отъ 10%. Нѣма да дойде време, когато добритъ хора въ свѣта да изчезнатъ. Единицата или десетътъ сж равносилни числа. Единицата прѣдставя силата на добритъ хора.

И тъй, знайте, че положителнитъ и отрицателнитъ сили, т.е. доброто и злото сж потрѣбни за васъ, но вие трѣбва да се справите съ тѣхъ по най-разуменъ начинъ. При това положение вие не трѣбва да се критикувате, да търсите отрицателнитъ си страни, защото сами ще се заразите отъ тѣхъ. Когато нѣкой ученикъ направи една погрѣшка и се отклони отъ пътя си, другитъ трѣбва да бждатъ внимателни, да видятъ въ какво седи тази погрѣшка, защото и тѣ могатъ да бждатъ подложени на сщия изпитъ. Не можете да се произнасяте за погрѣшкитъ на хората, докато не познавате истината.

По колко начина може да се каже истината? Единъ начинъ има за изказване на истината. Послужите ли си съ втори начинъ, той вече не съдържа истината. Запримѣръ, отивате въ едно бедно семейство. Поседите тамъ часъ-два, но започва да се мръква. Домакинътъ запалва свѣщъ, да се видите по-добре, да си поговорите на свѣтло. Следъ единъ часъ той изгасва свѣщъта. — Защо изгасихте свѣщъта? — Господине, азъ съмъ беденъ човѣкъ, дневно получавамъ само 15 лева. Свѣщъта струва 5 лева. Ако я оставя да гори дълго време, тя скоро ще се свърши, а не разполагамъ съ срдства да купя втора. Затова, като я горя по малко, тя ще ми служи за по-дълго време. — Ето, този човѣкъ говори истината. Отивате въ друго бѣдно семейство, дето домакинътъ сжщо изгасва свѣщъта. — Защо изгасихте свѣщъта? — Защото, както виждате, въ стаята си имаме прозорецъ, който гледа къмъ улицата. Кой какъ мине покрай този прозорецъ, поглежда въ стаята. — Този човѣкъ не говори истината. Той намѣри като претекстъ за изгасване на свѣщъта прозореца. Всжщность, причината за изгасване на свѣщъта е сиромашията. И вие, ученицитъ, като ви питатъ нѣщо, отговоряте или по първия, или по втория начинъ. Едни отъ васъ казватъ: Азъ изгасихъ свѣщъта, понеже не разполагамъ съ срдства да купя втора свѣщъ. Останалитъ

казватъ: Изгасихъ свѣщъта, защото отвѣнъ презъ прозореца гледатъ какво се върши въ стаята. Съ други думи казано: когато нѣкой отъ ученицитъ сгрѣши, той е готовъ да си каже истината, както е въ действителностъ. Той казва: Азъ извършихъ престѣплението, азъ съмъ виновенъ, защото не разполагамъ съ достатъчно морални сили да издържа на изпитанието. Ученикътъ, когото уподобявамъ на втория домакинъ, казва: Азъ сгрѣшихъ, наистина, но виновенъ е моятъ другаръ, който ме подхлъзна. Питамъ: какъвъ е този ученикъ, който се води по ума на своитъ другари? Ученикътъ може да се води само по ума на своя Учителъ.

За да познавате Учителя си, ще ви опиша отличителнитъ чѣрти на Учителя на Бѣлото Братство и на този отъ Черното братство. По какво се отличава добриятъ отъ лошия учителъ? Учителътъ на Черното братство не познава истината, вследствие на което обръща голѣмо внимание на външността. Той се облича съ най-хубави модерни дрехи, носи скъпи украшения — прѣстени съ различни диаманти и брилянти. Той казва на ученицитъ си: Ще знаете, че само при менъ ще намѣрите истината. Учителътъ на Бѣлото Братство се облича скромно, но винаги чисто, спретнато, безъ никакви прѣстени и украшения. На ученицитъ си казва: Не очаквайте отъ мене много нѣщо! Слѣдователно, за да не изпадне въ заблуждение, ученикътъ трѣбва да познава Учителя си не външно, а вътрѣшно. Когато ученикъ отъ Школата на Бѣлото Братство отиде при Учителя си и каже, че еди-кой си учителъ е много напредналъ, знае много нѣща. Учителътъ му нѣма да се нахвърля по адресъ на този учителъ, да го нарече такъвъ-онакъвъ, но ще каже: Да, този учителъ знае много повече нѣща отъ мене. Той може да направи такива работи, които азъ не смѣя, не си позволявамъ да извърша. Въ това отношение той седи по-високо отъ мене. — Щомъ е така, да отиде при него. — Иди, все ще научишъ нѣщо. Той не ограничава ученика си, дава му пълна свобода. Като отиде при новия учителъ, ученикътъ веднага смѣня мѣстото си. Отъ главата слиза въ стомаха, въ чървата, при нечистотиитъ, а послѣ и въ черния дробъ. Като затъне въ тѣзи тъмни фабрики, той започва да разбира първия си Учителъ и казва: Не искамъ да седя повече тукъ. Часъ по-скоро искамъ да излѣза отъ този

затворъ. Учителѣтъ на Бѣлото Братство не носи никакви прѣстени и украшения, облича се скромно, защото иска да застави ученика си самъ да намѣри вътрешнитѣ богатства и чистота на Учителя си, да намѣри вътрѣшния, а не външния му блѣсъкъ. Като съзнава своята вътрѣшна бедностъ и сухота, учителѣтъ на Черното братство казва: Ще се обличамъ богато, разкошно, съ украшения, за да покажа на ученицитѣ си съ какви богатства разполагамъ. — Това сж външни положения. Който иска да се покаже външно богатъ, той вътрѣшно е бѣденъ. Който изглежда външно беденъ, той вътрѣшно е богатъ.

Пазѣте се отъ външни заблуждения и знайте, че дето много обещаваатъ, малко даватъ. Дето малко обещаваатъ, изобилно даватъ. При първото положение ще се натъкнете на сжщества отъ различни категории на развитие въ умствено и сърдечно отношение и ако речете да ги критикувате, ще се свържете съ тѣхнитѣ влияния. Това значи да се бори човѣкъ съ злото. Който веднжжъ само се е опиталъ да се бори съ злото, той е билъ победенъ. Нѣма адепти, нито учители, които, като сж се борили съ злото, да не сж били побѣдени. Злото нито се подчинява, нито се побеждава, нито се ограничава. Като окултистъ Апостолъ Павелъ е казвалъ: „Побеждавайте злото чрезъ доброто!“ Значи, доброто само може отчасти да ограничи злото, да се балансиратъ тия две сили.

Освѣнъ тѣзи две категории учители има и трета категория, които си служатъ съ методитѣ и на дветѣ братства, но не спадатъ къмъ никое отъ тѣхъ. Много отъ учителитѣ на Черното братство сж свършили Школата на Бѣлото Братство, знаятъ всичкитѣ имъ методи и ги употребяватъ за Черното братство. Следъ като сж свършили Школата на Бѣлото Братство, нѣкои отъ Учителитѣ на тази Школа сж следвали Школата и на чернитѣ братя, тѣй щото и тѣ знаятъ методитѣ и на едното и на другото братства. Споредъ случая тѣ си служатъ или съ еднитѣ, или съ другитѣ методи. Тѣ си позволяватъ това, защото сж отъ по-висока иерархия отъ другитѣ. Учителитѣ на Бѣлото Братство си служатъ съ методитѣ на своята Школа. Учителитѣ отъ Черното Братство, които знаятъ методитѣ и на дветѣ Школи, често употребяватъ методитѣ на Бѣлото Братство въ полза на

своята Школа. Вие трѣбва да знаете тѣзи нѣща, защото при изучаване на окултизма, можете да се натъкнете на голѣми мжнотии и противоречия. Като ученици на окултна школа, трѣбва да познавате силитѣ си, защото при сегашното ви развитие, при сегашното ви знание, при сегашната ви морална стабилностъ невъзможно е да боравите съ нѣкои сили на природата. Защо? – Защото не можете да издържите на тѣхния вжтрѣшенъ напоръ.

Сега азъ ви говоря тѣзи нѣща, за да се научите да различавате, кой говори истината и кой не говори истината. Учителътъ на Бѣлото Братство, Учителътъ на Истината носи въ себе си три нѣща: Свобода за душата, свѣтлина за ума и чистота за сърдцето. Учителътъ на Черното Братство носи въ себе си: Робство за душата, тъмнина за ума и нечистота, опорочаване на сърдцето. Тѣзи сж отличителнитѣ качества на Бѣлата и на Черната Школа, които всѣки е изпиталъ. Ако попаднете въ Черната Школа, тамъ веднага ще започнатъ да ви прѣдписватъ редъ правила и закони, на които вие непременно трѣбва да се подчините. Щомъ започнете да имъ се подчинявате, ще забележите, че падате въ робство, въ ограничения. Дълго време трѣбва да мине, докато дойдатъ да ви освободятъ. Мжно се излиза отъ желѣзнитѣ обрчи на робството! Кой може да ви освободи? – Истината. Кой ще донесе свѣтлина за ума ви? – Мждростъта. Кой ще очисти сърдцето ви? – Любовъта.

Що е любовъ? – Любовъта е най-опасната сила въ свѣта. Дето влѣзе, тя всичко взима. На богатитѣ кесиитѣ отваря и изпразва. На земледѣлцитѣ пълнитѣ хамбари навънъ изнася. На господаритѣ слугитѣ отнима. Какъ прави това? Като сваля углавницитѣ отъ врата на слугитѣ. Въ първо врѣме, като че се разкъсва връзката между господаря и слугата, но послѣ, безъ углавници, свободно, по добра воля слугата отива въ помощъ на своя господарь. При това положение, или трѣбва да приемете Любовъта, или да се откажете отъ нея, ако мислите, че прѣждевременно е дошла. – Не, всички трѣбва широко да отворятъ вратитѣ си за Любовъта. Богатитѣ да изпразнятъ кесиитѣ си, земледѣлцитѣ – хамбаритѣ си, господаритѣ да освободятъ слугитѣ си. Ами държавата, управлението, какво трѣбва да даде на Любовъта? Единъ отъ първитѣ начини на управле-

ние е билъ монархизъмътъ, ретроградство, т.е. ограничение. Азъ взимамъ това управление като символъ, само за обяснение. Тъзи обяснения наричамъ обяснения въ първа степенъ. Това значи разглеждане на символа, тъй както се отразява върху народа. Послѣ ще вземете другъ символъ – въ преносенъ смисълъ – значи, обяснение на символа въ втора степенъ. Такъвъ символъ е изгасването на свѣщъта. Въ дадения случай свѣщъта прѣдставя живота. Следователно всѣки символъ трѣбва да се разглежда първо въ неговата най-близка, най-позната форма. Тъй както хората го употребяватъ, а послѣ въ неговия преносенъ смисълъ.

Азъ желая тази година да се създаде между васъ правилна, разумна хармония, но доброволно, а не на сила. Това не значи, че трѣбва да търпите всѣкиго, но като разбирате този законъ, поне да не се критикувате. Не е въпросътъ да бждете слѣпи за злото, но да знаете, че то е потрѣбно въ свѣта. Щомъ го видите, можете да се отдалечите. Веднжжъ е потрѣбно, злото има право да съществува. Ако не бѣше потрѣбно, то нѣмаше да съществува. Седите нѣкъде захласнати и веднага дойде въ ума ви една лоша мисълъ. – Защо дойде тази лоша мисълъ? – Да ви извади отъ захласа, въ който сте изпаднали. Вие трѣбва да бждете будни, да не се унасяте.

И тъй, доброто и злото, отрицателнитѣ и положителнитѣ сили въ природата сж необходимими, както сж необходимими приливитѣ и отливитѣ въ морето. Запримѣръ, седите на една канара, размишлявате върху Божията Любовь, безъ да знаете, че условията, при които се намирате, не се подчиняватъ на тази Любовь. Минава покрай васъ едно дѣте съ камъкъ въ ржка, хвърля го срѣщу васъ и ви пуква главата. Това е приливъ на злото, който е билъ насоченъ спрѣмо васъ. Вие веднага скачате отъ мѣстото си и тръгвате следъ дѣтето да го гоните. По този начинъ се спасявате. Тъй както се бѣхте захласнали на канарата, ако не бѣхте хукнали подиръ дѣтето, вие щѣхте да паднете въ пропастьта. А съ това заедно и животътъ ви щѣше да отидѣ. Дѣтето несъзнателно ви е извадило отъ това положение. Задъ него се криватъ разумни същества, които сж го насочили да хвърли камъка срещу васъ. И тогава вие казвате: „Ела зло, че безъ тебе по-зле“.

Следователно, когато нѣкой пукне главата ви и съ това ви причини скърбъ, знайте, че разумнитѣ сжщества сж сторили това чрѣзъ дѣтето. Съ което искатъ да ви кажатъ, че не сте дошли да благувате на този свѣтъ. Той не е свѣтъ на блаженство. Затова, докато сте на земята, не трѣбва да се захласвате. Щомъ отидете на небето, можете да се захласвате, да пѣете и да скачате, колкото искате. Освенъ приливи на злото, въ природата сжществуватъ и приливи на доброто. Седите пакъ на канарата, но сега отчаянъ, обезсърченъ — готвите се да се самоубиете. Минава сжщото дѣте покрай васъ, хвърля камъкъ и пука главата ви. Вие изпуцате револвѣра отъ ржката си, хвацате се за главата и забравяте решението си да се убиете. Въ този моментъ ви се притичватъ на помощъ, привѣрзватъ главата ви и ви казватъ нѣколко ободрителни думи. Вие се успокоявате, започвате да мислите правилно и казвате: Благодаря на дѣтето, което ми пукна главата. Ако това не бѣше станало, животътъ ми щѣше да отиде. — Много такива случаи има въ живота и за добритѣ и за лошитѣ хора. За добритѣ — да имъ се покаже доброто, а за лошитѣ — да ги избавятъ отъ злото. Когато въ ума ви дойде нѣкоя лоша мисълъ, тя има за целъ да ви напомни, че свѣтътъ, въ който живѣете, не е още Царството Божие, затова трѣбва да бждете будни. Когато въ ума ви дойде нѣкоя добра мисълъ, тя има за целъ да ви даде свѣтътъ, какво добро да направите. Това сж разсждения, които трѣбва да имате предъ видъ, като окултни ученици. Можете да имате още редъ философски разсждения — и това е добро. По този начинъ ще можете да сравнявате, доколко даденитѣ правила сж правдоподобни.

Подъ зло и добро, подъ отрицателни и положителни сили разбирамъ ония, които работятъ въ две противоположни посоки. Злото работи въ коренитѣ, а доброто — въ клонищата, въ цвѣтоветѣ. Обаче и злото и доброто сж нужни за развитието на живота изобщо. Службата имъ е строго разпредѣлена. Единъ день, когато завършите своята еволюция, Великитѣ Братя, които направляватъ дветѣ Школи, както и цѣлото човѣчество, ще наредатъ другъ начинъ на живѣене, свѣршено различенъ отъ сегашния. При сегашнитѣ условия на живота, растението живѣе като растение, съ глава забита

въ земята. Животното – като животно, човѣкътъ – като човѣкъ. Каквито усилия да прави, човѣкъ още не може да живѣе като ангелъ. Въ бждеще човѣкъ ще мине презъ благоприятнитѣ условия на ангелитѣ, ще живѣе като ангелъ, но днесъ това още е невѣзможно.

Всички се стремятъ къмъ опредѣления връхъ, но трѣбва да знаете, че пхтътъ къмъ този връхъ е единъ. Учителтъ, който ви ръководи, е застаналъ на самия връхъ и казва: Този пхтъ е единственъ, но има отклонения, надолу и настрани. Каквото и отклонение да вземетѣ, въ края на краищата, ще видите, че само единъ е пхтътъ, само единъ е върхътъ. Когато завършите еволюцията си, т.е. когато стигнете върха, ще срещнете Учителя си, Който ще ви посочи просторно поле и ще каже: Сега можете да отидете дето искате, свободни сте. Докато стигнете върха, ще вървите само по единъ пхтъ, къмъ Учителя си. Щомъ стигнете при Него, много пхтища се отварятъ и вие свободно можете да правите изборъ. Докато сте на земята, нѣма свобода. Свободата е горѣ, на високия връхъ. Придобиването на свобода подразбира завършване на една еволюция и влизане въ друга, съвсемъ нова.

При сегашното си състояние трѣбва да се пазите отъ заблуждения, да не мислите, че има и другъ пхтъ освенъ посочения, че има лесни методи за работа. Единъ е пхтътъ, много сж методитѣ, но ще знаете, че нѣма лесни методи въ свѣта. Не мислете, че като сте млади, разполагате съ сила да оправите свѣта. Докато сж ученици, младитѣ мислятъ, че ще напишатъ нѣкоя книга, съ която ще оправятъ свѣта или ще държатъ нѣкаква сказка, която ще произведе прѣвратъ въ умоветѣ на хората. Така мислятъ и много отъ пророцитѣ и учителитѣ, но Великитѣ Учители, които управляватъ цѣлия Козмосъ, знаятъ, че всичко ще се нареди по съвършено новъ планъ. Кога? – Слѣдъ завършване на вѣка. Сега нѣщата ще си вървятъ по стария начинъ. Като знаете това, нѣма да критикувате, нѣма да се занимавате съ отрицателнитѣ си чърти. Това изисква окултната наука. Когато се натъкнете на нѣкоя ваша отрицателна чърта, веднага я замѣстете съ добра. Сжщото правете и съ вашитѣ приятели и братя. Спирайте се върху доброто въ себе си, както и върху доброто у своитѣ близки. Гледайте, колкото е възможно по-малко да мисли-

те върху своитѣ недостатѣци. Вие правите точно обратното, като че съзнателно сте си задали за целъ да се занимавате съ своитѣ недостатѣци. - Какво става тогава? Безъ да искате, попадате въ Черното Братство. И обратното се случва. Ако ученикъ отъ Черното Братство се занимава съ положителнитѣ чѣрти на своя характеръ, той става ученикъ на Бѣлото Братство. Следователно, препоръчвамъ ви да се занимавате съ положителнитѣ си чѣрти. На лошитѣ си чѣрти гледайте като на остатѣци отъ миналото. Какви сж лошитѣ чѣрти на ученика, това не ме интересува. Азъ искамъ да чуя отъ него истината. Лѣкарътъ, запримѣръ разпитва болния за състоянието му, не защото се интересува за неговия стомахъ или за сърдцето му, но иска да знае де е болѣстѣта му.

Когато изнасямъ неджитѣ ви, азъ имамъ желание да ви помогна да се освободите отъ тѣхъ. За да постигнете това, трѣбва да знаете каква добродетель съответства на даденъ неджитъ. По този начинъ ще си въздействувате. Доброто ще изпжди злото навѣнъ. Не търся злото у васъ, за да ви упрекамъ, но да ви покажа методи, какъ да посадите доброто вмѣсто злото. Като ученици на окултна школа вие трѣбва да постѣпвате разумно. Нѣма да ви казвамъ, че трѣбва да бждете добри, разумни, но ви давамъ методи, споредъ които да постѣпвате добръ, разумно. Умътъ трѣбва да се храни съ съответстваща за разумностѣта храна. Ще кажете, че за ума е нужно четене на книги. - Знаете ли, обаче, какви книги трѣбва да четете? Знаете ли, какъ трѣбва да четете? Бихъ ви препоръчалъ да четете Шекспира, Гьоте, Канта, или живота и деянията на пророцитѣ, на апостолитѣ.

Много отъ ученицитѣ четатъ безразборно, каквато книга имъ попадне, вследствие на което въ ума имъ става цѣла каша. Тѣ развалятъ вкуса си къмъ хубавото, къмъ красивото и намиратъ, че това не струва, онова не струва. Тѣ ставатъ голѣми критици, съ мнение за себе си, че много знаятъ. Като видятъ, че знаете много, отъ Бѣлото, или отъ Черното Братства ще ви поканятъ на служба. Тѣ се нуждаятъ отъ знаещи, отъ учени хора. Ако ви поканятъ отъ Бѣлото Братство, ще ви изпратятъ за проповѣдникъ въ нѣкоя голѣма черкова въ Америка и следъ десетъ години ще се произне-

сатъ за васъ, отъ кои проповѣдници сте и какъвъ е характерътъ на проповѣдитъ ви. Ако Черното Братство ви покани, ще ви постави пръвъ министъръ въ България и ще ви каже: Слушай, тѣзи хора не се управлѣватъ съ добро, съ моралъ, но се управлѣватъ съ желѣзна ржка, съ затворъ. И ти започвашъ: този осждишъ, онзи осждишъ, докато си създадешъ неприятели, докато си натрупашъ тежка карма. Всички ония, които вие сте затворили, ще ви причинятъ редъ злини. Това значи да мисли човѣкъ, че много знае. Щомъ знае много и дветъ Школи ще го впрегнатъ на работа за свои собствени цели.

Ето защо на ученика се препоръчва положително знание, положителна наука. На ученика се препоръчва смирение. Всѣки моментъ ученикътъ трѣбва да знае положително отде иде всѣка мисълъ, всѣко чувство, всѣко дѣйствиe, всѣки потикъ — отдѣсно или отлѣво. Всѣка мисълъ може да има само два резултата — или лоши, или добри. Въ началото си дадена мисълъ може да има добри послѣдствия, а на края — лоши. И обратно: въ началото си може да има лоши послѣдствия, а на края — добри. Сжщото може да се каже и за чувствата и за постъпкитъ.

И тѣй, всички мисли, които ограничаватъ ума и го лишаватъ отъ чистота, идатъ отлѣво и тѣ непременно трѣбва да се отстранятъ. Вие нѣмате нищо общо съ тѣхъ. Всички мисли пѣкъ, които носятъ чистота, свѣтлина и свобода, идатъ отдѣсно. Приемете тѣзи мисли въ себе си и дайте имъ условия да растатъ. Като говоря за чистота, имамъ предъ видъ живата чистота. Тази чистота е подвижна, както сж подвижни цвѣтоветъ на спектѣра. Ако вземете една стѣклена призма и я поставите върху бѣлъ платъ. Платътъ ще се оцвѣти споредъ цвѣтоветъ на спектѣра, но само докато призмата е изложена на слънчевитъ лжчи. Щомъ слънчевитъ лжчи престанатъ да минаватъ презъ призмата, платътъ става пакъ бѣлъ, чистъ, какъвто по-рано е билъ. По сжщия начинъ дѣйствува Истината: Тя оцвѣтява, окрасява нѣщата, безъ да ги боядисва. Докато призмата на Истината действува върху нѣкое тѣло, тя го оцвѣтява червено, жълто, синьо, зелено — или какъвъ да е другъ цвѣтъ. Щомъ тази призма се премахне, тѣлото става пакъ бѣло, чисто, каквото е било

първоначално. Оплаквате се, че нѝкой ви е оцвѣтилъ. - Лесна работа. Достатѣчно е да се премахне призмата на Истината отъ васъ, за да станете отново чистъ, бѣлъ. Въ Бѣлото Братство могатъ да те оцвѣтятъ, могатъ и да те избѣлятъ. Въ Черното Братство, обаче, боядисатъ ли те веднѣжъ, никакво избѣлване по-нататкъ не става. Тѣхнитѣ краски съ нищо не се избѣлватъ. Чернитѣ хора сж боядисани съ краска отъ Черното Братство. Хиляди години трѣбва да минатъ, за да се освободятъ, да се изчистятъ отъ тази краска. Следователно и въ Бѣлото и въ Черното Братства оцвѣтяватъ платовѣтѣ, само че платъ, оцвѣтенъ съ призмата на Бѣлото Братство, моментално може да стане бѣлъ, когато при Черното Братство това е невъзможно.

Живата чистота е свързана съсъ закона на Любовта и съсъ закона на Мждростѣта. Докато се съобразявашъ съ тия два закона, ти си чистъ. Щомъ направишъ най-малкото отклонение, ти изгубвашъ чистотата си. Живата чистота не е постоянно качество на човѣка. Тя е качество главно на любовта. Това значи: щомъ Любовта присжствуваа въ сърдцето, човѣкъ е чистъ. Чистотата е качество едноврѣменно и на ума и на сърдцето. Свѣтлината е качество само на ума. Щомъ свѣтлината изчезне, въ ума настава тѣмнина, мракъ. Това е диагнозата, която опредѣля състоянието на вашия умъ и на вашето сърдце. Тѣзи състояния пѣкъ опредѣлятъ какъвъ е пѣтѣтъ, по който вървите. Желая ви да имате тази жива чистота. Когато тя присжтствува въ ума и въ сърдцето ви, вие сте радостни и весели. Човѣкъ не се ражда чистъ, впоследствие става чистъ. Свѣтлината моментално се ражда. Дълго врѣме се приготвява, моментално се проявява, а сѣщо така моментално изчезва.

И тѣй, живата чистота е качество на разумната любовъ. Който иска да има тази чистота, той непременно трѣбва да е свързанъ съ Любовта. Любовта изключва нечистотата, страданието, завистѣта, умразата. Тя изключва всички отрицателни прояви на живота. Дето нѣма любовъ, тамъ сжществуватъ всички отрицателни качества. Дето Любовта влѣзе, тамъ има миръ, радостъ, веселие, разширяване, свобода. Когато нѝкой казва, че страда отъ любовъ, той не разбира закона

на Любовта. Ние абсолютно оспорваме това твърдение. Отъ любовъ човѣкъ не може да страда. Той страда, само когато изгуби любовта. Това е другъ въпросъ. Докато любовта е въ човѣка и го освѣтява, той е радостенъ и веселъ. Щомъ любовта го напусне, той започва да страда. Защо? Нѣма кой да го освѣтява. Следователно страданието, скърбта показва, че си изгубилъ любовта си, че свѣщта ти е изгаснала и прѣдметътъ, т.е. обектътъ на твоята любовъ се е отдалечилъ отъ тебе. Това е малко противоречиво на вашитѣ възгледи за любовта, но ще го приемете като ново положение. Въ бждеще, когато пишете нови литературни произведения, ще си служите съ новъ езикъ. Сега пишете: „Този човѣкъ плаче за изгубената си любовъ“. Тогава ще пишете: „Този човѣкъ плаче за изгасналата си свѣщъ“. Или: „Еди-кой си скърби за изгасналата любовъ, за изгасналата истина“. Казвате, че като люби, човѣкъ става разсѣянъ. — Въ сжщность, човѣкъ става разсѣянъ, не когато люби, но когато се страхува да не изгуби любовта си или следъ като я изгуби. Той мяза на човѣкъ, който е изгубилъ паритѣ си.

Любовта събужда въ човѣка най-възвишени чувства и мисли. Ако е мекушавъ, страхливъ, колебливъ и ако умътъ му не достига, той живѣе извънъ любовта. Който иска да бжде интелигентенъ, способенъ, той трѣбва да се свърже съ любовта и да заживѣе съ нея. Азъ не говоря за това, което хората наричатъ любовъ. Това сж чувства, страсти, които правятъ човѣка нѣщастенъ. Ученикътъ борави съ обикновената, съ човѣшката любовъ, а Учителътъ — съ възвишената любовъ. Когато говори, Учителътъ употребява всѣка дума на мѣстото ѝ. Той знае, защо е употребилъ една дума, знае какъвъ ефектъ ще произведе тя. Когато ученикътъ говори, той не знае, защо е употребилъ една или друга дума. Любовта на Учителя е изпитана, тя не може да се изпитва. Любовта на ученика не е изпитана и трѣбва да се изпита.

Знанията на Учителя сж изпитани, нѣма защо да се изпитватъ. Знанията на ученика не сж изпитани и трѣбва да се изпитатъ. Чистотата на Учителя е изпитана. Той е миналъ прѣзъ този изпитъ. Чистотата на ученика не е изпитана, тя трѣбва да се изпита.

Следователно любовта, знанието, чистотата, милосърдието на ученика трѣбва да се подложатъ на изпитъ. Това е потрѣбно, то е въ реда на нѣщата. Не мислете, че можете да минете по другъ пѣтъ. По този пѣтъ сж минали вашитѣ учители, по този пѣтъ и вие ще минете. Ако критикувате, ще забавите своята еволюция.

Любовъ безгранична!

Мждростъ непрестанна!

Истина постоянна!

Напишете тѣзи три мисли и работете върху тѣхъ презъ цѣлата година.

Размишление.

Безъ страхъ въ Любовта безгранична!

Положителни и отрицателни сили въ природата.

Зло и добро въ живота.

Свѣтлина и тѣмнина въ свѣта.

1-ва Школна Лекция отъ Учителтъ

II-ра година на Общия Окултенъ Класъ

6 Октомврий 1922 г. Петъкъ 7 ¹/₂ часа вечерята.

Ст. София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

Т. м.

Тема за идущия пѣтъ: „Защо плачатъ малкитѣ дѣца?“

Ще напишете нѣщо за плача. Плачътъ не е противорѣчие. Когато почнатъ нѣкого да ограничаватъ, той плаче. Когато хората ни ограничаватъ, ние плачемъ.

Сега, ще пристѣпя къмъ прѣдмета си. Не искамъ вие да плачете. Плачъ и роптание, това е едно и сжщо нѣщо. Който плаче, той роптае, това сж отрицателни чѣрти, които сж отживѣли своя вѣкъ. Всичко, което сега сжществува въ вашия умъ е отживѣло своя вѣкъ. Това сж прѣживѣлици на една далечна култура. И вие трѣбва да кажете сбогомъ на вашето минало. Да допуснемъ сега, че вие отиватъ на Небето и сте се вкиснали отъ всички стари системи. Като идете на Небето, какво ще разправяте? Мислите ли, че тамъ ще ви слу-

шатъ, като разправяте за всѣка отрицателна чѣрта на земята? Като влѣзете въ невидимия свѣтъ, въ тѣхната школа, тамъ ще ви кажатъ: „Братко, забрави всичко туй“. И всичко трѣбва да се забрави. Писанието казва: „Всичко трѣбва да се заличи, и да дойде Новата епоха, въ която ще започне истинското знание, което сега иде въ свѣта“.

Положителни и отрицателни сили въ Природата: електричеството, това е една положителна сила. Положителнитѣ сили разрушаватъ, отрицателнитѣ градятъ. Вие ще кажете: „Защо? Какъ тѣй?“ Онѣзи на бойното поле, когато сж слаби, нали се укрепѣватъ, направятъ си здрава крѣпостъ? Кой гради? – Страхливиятъ. Слабиятъ трѣбва да се укрѣпи, кжци да гради. Казватъ: „Гениаленъ човѣкъ е той“. Този е единъ страхливецъ, той е отрицателенъ, въ него прѣодоляватъ отрицателнитѣ сили. Тѣзи сили се укрѣпаватъ, за да може да издържатъ напора на положителнитѣ сили, които дѣйствуватъ въ свѣта. Слѣдователно по този начинъ сж създадени нашитѣ тѣла, нашитѣ мозъци, нашиятъ носъ, краката, ржцетъ, дробоветъ, сърдцето, стомаха, всичко туй е създадено въ свѣта, по причина на тѣзи отрицателни сили, които градятъ. И понеже тѣ не сж имали достатѣчно врѣме да обмислятъ нѣщата, много отъ този градежъ не е хубаво изграденъ. Нѣкои искатъ да ни убѣдятъ, че туй, което имаме ние, е Божествено. Не е Божествено! Има нѣщо Божествено въ насъ, но ние трѣбва да различимъ онзи Божественъ градежъ... Има Божественъ градежъ, но трѣбва да различимъ Божествения градежъ отъ обикновения нашъ градежъ.

Слѣдователно, отъ положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ Природата, еднитѣ рушатъ, доставятъ материали, а другитѣ съграждатъ материалитѣ. Тѣй е въ Природата. И когато единъ човѣкъ се намѣри въ тия два полюса, понеже вибрациитѣ сж различни, то, ако въ даденъ случай той минава отъ единия полюсъ къмъ другия полюсъ на тия дѣйствуващи сили, и ако той не знае какъ да мине. Да кажемъ отъ положителния полюсъ къмъ отрицателнитѣ вибрации. Непрѣменно ще мине въ едно голѣмо мжчение. Ще прѣтърпи едно голѣмо страдание. Докато намѣри закона, за да влѣзе въ сжщитѣ вибрации, сжщитѣ трептения, както и тѣ се движатъ. И обратното: единъ човѣкъ, който е въ отрицателния по-

люсъ ще мине въ положителната страна. Всички ще минатъ, по необходимостъ ще минатъ отъ единия полюсъ въ другия. Не мислете, че като сте въ положителния полюсъ, винаги тамъ ще бъдете. Не мислете, че една сила е само въ единия полюсъ. Азъ ще обясня мисълта си. Ще минете отъ положителния полюсъ въ отрицателния полюсъ, отъ процеса на разрушение къмъ процеса на разширение, а процесътъ на градежъ е процесъ на стъпяване и ограничаване. Следователно, когато се минава отъ единия полюсъ въ другия, ние трѣбва да знаемъ онѣзи закони, по които да нагодяваме своитѣ вибрации съсъ силитѣ, които дѣйствуватъ. Ние казваме, по нѣмане на думи, „положителни и отрицателни сили“ въ Природата, но тѣ иматъ една цѣна въ Природата. По качество тѣ сж еднакви, тѣ сж полѣзни за самата Природа. Нѣкой пжтъ положителнитѣ сили дѣйствуватъ въ наша полза, а отрицателнитѣ въ наша врѣда, отрицателнитѣ сили сж противъ насъ. Нѣкой пжтъ отрицателнитѣ сили дѣйствуватъ въ наша полза, а положителнитѣ сили сж въ наша врѣда. Но туй е само тогава, когато ние се намираме въ разрѣзъ съ нашитѣ вибрации.

Сега, има единъ моралъ, моралъ на добро и зло. Доброто въ свѣта, то е една отрицателна сила – то гради. И ще забѣлѣжите, че всички добри хора сж все слаби хора въ свѣта. Тѣ не сж силнитѣ хора въ свѣта, които управлѣватъ. Ама гдѣ има добъръ човѣкъ, какъ ще кажетъ? „Както е на Небето, така е и на земята.“ Не е така. На земята добритѣ хора сж най-слабитѣ. И когато кажете, че нѣкой е добъръ, всички казватъ: „Знаемъ го каква е овца, той е едно говедо“. Тѣй му турятъ прозвище. Добритѣ хора сж най-слабитѣ хора. И туй трѣбва да признаемъ, че е така. Като кажемъ, че нѣкой човѣкъ е лошъ, то значи, че той е силенъ и такъвъ човѣкъ само може да е държавникъ, или философъ, или да заема нѣкое видно положение. Сега въ вашия умъ може да се роди нѣкое противорѣчие: Защо сжествува доброто и злото въ свѣта? Нѣма да се впускамъ дълбоко въ философията, понеже нѣкои отъ васъ не сте готови. И ако рѣка философски и научно да ви обясня това, мнозина отъ васъ, на които стомаситѣ сж слаби, ще ги хване диария. Но, ще ви обясня причината, защо

сществува доброто и злото въ свѣта, за да може да се ползвате.

Злото въ свѣта е една потрѣба, то е толкова потрѣбно, колкото и доброто. Туй го запомнете! Въ онова дърво, дѣто се прѣдставя – дървото на познание добро и зло, въ него се крие философията. Въ всѣко едно дърво сществуваатъ два принципа, отъ плода, на което, като вкуси човѣкъ, ще може да познава и доброто и злото. Значи, човѣкъ ще се поляризира, ще има двѣ различни разбирания за доброто и злото. Добриятъ човѣкъ мисли, че трѣбва да е честенъ, справедливъ – има единъ методъ на разбиране. А лошиятъ човѣкъ казва: „Трѣбва да се обере, да се пооткрадне, да се убие човѣка“. И той си има свой методъ. И единиятъ казва: „Моятъ методъ е правъ“, и другиятъ тѣй казва. Дватамата, обаче, иматъ двѣ различни разбирания.

Сега вие ще кажете: „Не може ли безъ зло въ свѣта?“ Не може! Ако вашитѣ кѣщи могатъ безъ канализация, ако вие можете безъ нужници, тогава и безъ зло може. Но, най-първото нѣщо като съградите една кѣща, съградите и единъ нужникъ. Е, вие ще се сърдите ли на онази дупка, прѣзъ която излизатъ тия нечистотии? Ще благодарите, тя ви освобождава отъ едно голѣмо зло, защото, ако тия вещества не могатъ да се трансформиратъ, и да приематъ физически вибрации, тѣ биха образували отровни газове, и щѣха да спратъ еволюцията на вашия животъ. И вие често си задавате такъвъ единъ въпросъ, казвате си: „Нашиятъ Учителъ не знае ли, че тукъ има толкова лоши хора, неспособни ученици, защо не ги изключи?“ Аа, . . . не разбирате вие философията на живота, не я разбирате. Вашиятъ Учителъ не е глупавъ като васъ. Вашиятъ Учителъ върви съобразно Великитѣ закони на Природата. Той не иска да измѣни въ нищо на онова, което Богъ е направилъ. Ние не искаме да оправимъ свѣта. Азъ не искамъ да изкореня злото. Злото трѣбва само да се ограничава. На 100 души добри хора сж потрѣбни 10 лоши. И ако ги нѣмате, трѣбва да имъ платите, за да дойдатъ въ вашето общество. Трѣбва да ги тѣрсите, защото, ако ги нѣмате, вие ще се спънете. А когато имате 10 лоши сестри между 100 добри, вие трѣбва да ги пазите, като писани яйца. И знаете ли защо сж лоши? Тѣ

казватъ: „Ние се вкиснахме заради васъ, всичкитъ ваши нечистотии все прѣзъ насъ минаватъ. Вие ядете и пиете, а ние се вмирисахме заради васъ, заради васъ ние страдаме“. Иматъ ли право тѣ да ви се сѣрдятъ? Иматъ право, разбира се. И затова тѣ ви мразятъ, гонятъ, хулятъ. Вие ще кажете: „Аманъ!“ Не, не, аманъ отъ васъ. И азъ ви казвамъ: Като писани яйца ще ги пазите. Сега, и обратниятъ процесъ е вѣренъ. Въ всѣко едно общество отъ 100 лоши хора, трѣбватъ 10 добри. На васъ ви трѣбва една канализация. Вие давате нѣщо, но трѣбва да има нѣкой да го вземе. Вие сте търговецъ. Образували сте такава материя, необработена, рожка материя. Тия лошитъ хора сж търговци, които трѣбва да купятъ тази материя, и да я пратятъ въ Природата. И слѣдъ туй, отъ тѣзи нечистотии, Природата ще образува най-хубавитъ плодове. Мимоходомъ ще ви разправа единъ примѣръ. Явява се единъ американски професоръ, тукъ, прѣди 20 години, бактериологъ, сядатъ прѣдъ него около 3-4 хиляди души. На масата му има 4-5 шишета съ чиста вода. И той казва: „Това шише съ чиста вода е отъ нужниците на Ню-Йоркъ, а това – отъ нужниците на Бостонъ. Може да пиете отъ нея“. И той взима и пие. Той е намѣрилъ единъ процесъ за прѣчистване на такава вода. И, дѣйствително, ако вие пиете отъ нея, нѣма да намѣрите никакъвъ лошъ отенѣкъ въ мириса и. Но, отъ чисто окултно гледище, азъ казвамъ: Той е дестилиралъ тази вода, обаче има извѣстни вещества, които професорътъ не е знаѣлъ какъ да ги прѣчисти. Слѣдователно, Природата има единъ по-добъръ начинъ. Тя ще разложи водата на своитъ съставни части. И, като ги разложи тя, какво прави? Чрѣзъ своитъ токове тя изпраща тия вещества 10,000 километра надъ земята, въ туй пространство, дѣто всички тия елементи се прѣчистватъ, и чрѣзъ електрическия процесъ на сгъстяване, тия елементи отново се съединяватъ, и се връщатъ на земята като вода. Това е процесъ, методъ на Природата за дестилиране.

Сега, тия 100 души лоши хора трѣбва да намѣрятъ 10 добри, да имъ платятъ на тѣхъ, и да ги пазятъ, като писани яйца. На тѣхъ имъ трѣбва храна. Доброто въ свѣта иде чрѣзъ добритъ хора, пѣкъ злото въ свѣта си отива чрѣзъ злитъ хора. Слѣдователно, ако вие

искате да се освободите отъ вашето зло, трѣбва да имате врата. И въ обществото, ако вие нѣмате отворени врати, прѣзъ които да изтича това зло, вие ще се задушите. Тѣй е. Този лошъ човѣкъ, той ви спасява. Ако злиятъ пита. Защо е този добъръ човѣкъ? Казвамъ той ти дава животъ. Всичкитѣ блага, храната, идватъ отъ доброто. Устата, това е доброто на човѣка, а задниятъ му каналъ, това е злото. Сега, това е малко цинично, но вие сте ученици. Тогава, доброто въ свѣта сѣди въ главата, а злото – въ стомаха. Въ главата е ложата на Бѣлото Братство, а въ стомаха е ложата на черното братство. Тамъ, всичкитѣ братя, които стоятъ, казватъ: „Кокосчици, агънца, гжсчици дайте, това-онова“. Тѣй вие слугувате на чернитѣ братя. Пѣкъ тѣ, понеже трѣбва да живѣятъ, отъ соковетѣ на тази храна даватъ на Бѣлитѣ Братя и казватъ: „Хайде да дадемъ на Бѣлитѣ Братя, за да имаме пакъ кредитъ“. И затуй тѣ имъ пращатъ сокове нагорѣ. Пѣкъ Бѣлитѣ Братя казватъ: „Понеже тѣ ни пратиha данъка, сега ние ще имъ пратимъ храна“. Трѣбва да има една правилна обмѣна, и ние не може да измѣнимъ този законъ. А вие щомъ се запитате, защо е злото, не може ли безъ него, веднага умѣтъ ви потъмнява. Сега, злото въ свѣта, азъ го опрѣдѣлямъ така. Злото, това е по възможность най-малкото добро, начало на доброто, въ своитѣ най-малки проявления. Слѣдователно, тамъ дѣто започва доброто, въ най-низкитѣ си вибрации, това е зло. И затова, едно сщество, което е достигнало до своята най-висока стадия на развитие въ еволюцията си, като забрави какъ да измѣни вибрациитѣ, и влѣзе въ по-низкитѣ вибрации на живота, то умира, понеже влиза въ разрѣзъ съ противоположнитѣ движения въ живота. И тѣй, злото въ свѣта е начало на доброто. Значи, ако си станалъ лошъ, турилъ си начало на живота си.

Сега, онзи, който не разбира окултнитѣ закони, ще каже тѣй: „Виждашъ ли каква философия е тази? Значи, ние трѣбва да използваме другитѣ“. Но не знаете ли колко милиона сщества измиратъ, за да живѣете вие? Какъ ще оправдаете това? То се оправдава съ туй, че тия сщества ще живѣятъ въ васъ. Вие ще имъ дадетѣ животъ. Ако злото се омъртви въ физическия свѣтъ, то ще се прояви въ васъ. Това е вѣрно.

Направете слѣдующия опитъ. Имате единъ неприятель, който постоянно ви напада, пише въ вѣстниците за васъ, прави ви зло, казвате: „Да ме освободи Господъ отъ него, да се освободя отъ този вагабонтъ, ще ми свѣтне“. Единъ день той умира, вие казвате: „Слава Богу, азъ се освободихъ“. И, дѣйствително, всички хора наоколо ви сж добри, но веднага вие станете недоволенъ въ себе си. Почвата да ставате киселъ, гнѣвливъ, хукате жена си, дѣцата си – неприятельтъ е влѣзълъ вътрѣ въ васъ. И когато нашитѣ врагове измиратъ на физическото поле, тѣ влизатъ въ насъ. Ще ги търпите или отвѣнка или отвѣтрѣ. Това е фактъ. Нѣкой казва: „Азъ се разгнѣвихъ“. Враговетѣ сж умрѣли отвѣнъ, но сж дошли отвѣтрѣ. „Много нервенъ съмъ.“ Защо? Ще разбирашъ този законъ. Ще кажешъ така: „Туй зло е необходимо заради мене“. Ще се поляризирашъ. Жената, която разбира законитѣ, като се разгнѣви мжжътъ ѝ, трѣбва да пѣе. Мжжътъ ѝ ще се развесели, и тя ще каже: „Слава на Бога, че днесъ мжжъ ми се разгнѣви, ние сме спасени“. Да поиграе на срѣща му, и той ще почне да се киска, да се смѣе. Учительтъ като се разгнѣви, ученицитѣ да почнатъ да играятъ, да пѣятъ, учительтъ ще кисне да се смѣе. Тѣзи нѣща, за васъ, като ученици на окултната школа, иматъ смисълъ. Не тѣжете за злото въ свѣта. На ученика не е позволено да критикува ония постановления на Природата. Той нѣма право да се произнася върху нѣщата. Той трѣбва само да констатира фактитѣ. Само единъ Учитель, който е завършилъ своята еволюция, миналъ по този пѣтъ, той има право, той може да се произнася.

Сега вие, като ученици, нѣкои отъ васъ си позволявате да ме критикувате. А азъ ви казвамъ: Вие сте прости, като фасулъ. Кога ме критикувате, азъ се радвамъ, но азъ съмъ толкова благороденъ, че не искамъ да ви направя единъ каналъ. И казвамъ: Нѣма да ме критикувашъ, за да не станешъ каналъ, защото всички нечистотии ще минатъ прѣзъ тебе и ти ще се киснешъ. Мисли добро за менъ, ще се подигнешъ, азъ ще изпратя всичкото добро върху тебъ. Пъкъ, който ме е критикувалъ, азъ си отплащамъ много добрѣ. Азъ му натоварвамъ каруцата много добрѣ, казвамъ: „Хайде, братко, върви напредъ“. Като мисли добро, пакъ му

напълня каруцата. И като мисли зло, пакъ я напълва-
мъ. Нали това искашъ? Нѣма да критикувате нищо
въ Природата! Нѣма да критикувате ония поста-
новления, които Богъ е турилъ! Ще мислите фило-
софски, като ученици. Злото е една потрѣбностъ вжтрѣ
въ свѣта. Дойде ли една лоша мисълъ, не я отблъсквай
(Учителътъ движи ржката си на страна), не прави дви-
жение, че я пждишъ. Кажешъ ли така на мисълъта, съ
туй движение на ржката, ти си се хваналъ за нея. Ти
правишъ това движение съ ржката, за да се махне тази
мисълъ, но съ туй ти давашъ иширетъ на духовѣтъ. Се-
ди 20 годишна мома прѣдъ прозореца, прѣзъ врѣмето,
когато се пишатъ любовни писма. Майката казва: „Ти
кждѣ ходи снощи, баща ти се кара?“ Тя маха съ ржка,
плаче, поглежда прѣзъ прозореца, казва: „Майка ми
вдига шумъ, ама нѣма нищо“. Това се казва иширетъ.
Ти, когато си направилъ движение съ ржката си къмъ
тази мисълъ, за да се махне, ти вече се свързвашъ съ
тия отрицателни сили въ Природата. Не имъ обръщай
никакво внимание! Всѣка една лоша мисълъ, която ми-
нава, ти я остави да си минава, като че нищо нѣма.
Ти си стой тихо и спокойно и привличай доброто, при-
вличай всички ония добри и благородни сили въ себе
си. Ще упражнявашъ волята си. Ако разбирате закона,
волята може да се упражнява само при тия двѣ проти-
воположности, които съществуватъ.

Сега, вие се оплаквате, питате: Защо азъ стра-
дамъ? Страданието е единъ признакъ, че липсва нѣщо
въ човѣка. Ако ти липсва животъ, ще имашъ анемия,
малокръвие. Ако си недоволенъ, въ сърдцето ти липсва
Любовь. Казвашъ: „Азъ скърбя“. Щомъ скърбишъ, пови-
кай Любовта. Какъ да любя? Какъ да любишъ? Не мис-
ли, че хората сж лоши, а ти си добъръ. Обикни лошитѣ
хора! Най-първо, трѣбва да обичаме лошитѣ хора, за-
щото прѣзъ тѣхъ трѣбва да излизатъ нечистоти-
итѣ навънка, за да дойдатъ добритѣ работи. И
когато е казвалъ Христосъ: „Любете враговетѣ“. Той е
подразбиралъ този великъ вжтрѣшенъ законъ. Тия, ло-
шитѣ хора, сж най-потрѣбни въ нашето развитие. „Лю-
бете враговетѣ си!“ Вие казвате: „Какъ да ги любимъ,
възможно ли е този лошъ човѣкъ да го любимъ?“ А този
лошъ човѣкъ е потрѣбенъ заради тебе.

Сега трѣбва да пазите пропорцията. Има три степени: на 100 души – 10, 50 и 75. На 100 души добри хора може да се допуснатъ най-много 75 лоши хора между тѣхъ, а най-малко може да се намалятъ до 10 души. Намалятъ, ли ги повече отъ 10, тѣ унищожаватъ коренитѣ на своя животъ. И обратното – като увеличишъ злото отъ 75% нагорѣ, ще причинишъ смъртъ. Ако слизашъ въ обратното движение на хората, въ обществото на лошитѣ хора, и тамъ на 100 лоши, трѣбва да има 10 добри. Слѣдователно, когато минавашъ отъ една школа въ друга, т.е. отъ единъ видъ вибрации въ другъ, ако не може да спазишъ тази пропорция, непременно ще влѣзешъ въ областъта на смъртъта, защото не си спазилъ този законъ. Разберете, тамъ, казва Господъ: „Отъ всички дървета на рая ще ядешъ, но отъ това дърво, дѣто се изисква единъ отличенъ умъ, учителъ се иска тамъ, да не ядетъ отъ това дърво“. И дойде онзи първиятъ, змията, тя бѣше учителъ отъ черното братство, който прѣдаде първитѣ уроци на Адама и Ева, и казва имъ: „Азъ съмъ този учителъ, който може да ви научи какъ да живѣете“. И тѣ го послушаха, започнаха съ първото учение, и въ свѣта се образува първата лъжа. А въ Бѣлото Братство, всички грѣкове се прощаватъ, и то моментално или не, но лъжата никога не се прощава! Туй да го знаете – съзнателната лъжа никога не се прощава! И когато дойде Божествениятъ гласъ, извика: „Адаме“. Адамъ слушаше, но се прѣстори, че не чува, а то е лъжа. И втори пжтъ той пакъ мълча – пакъ лъжа, и на третия пжтъ, той каза: „Тукъ съмъ, Господи, но не смѣя да излѣза“. И слѣдъ това Адамъ нѣмаше доблестъта да каже истината.

Истината може да се каже по два начина. Когато направишъ едно добро, питатъ те: Ти ли направи това добро? – „Азъ го направихъ.“ И когато направишъ нѣкое зло, пакъ да си доблестенъ да кажешъ: „Да, азъ го направихъ“. Да излѣзешъ характеренъ. А ние, когато дойдемъ до доброто признаваме го. Питатъ ни: „Ти ли съгради това жилище?“ – „Да, азъ го съградихъ.“ „Ти ли подигна този народъ?“ – „Да, азъ го подигнахъ.“ А когато дойде до сторени прѣстѣпления, нѣма ни, отказваме ги. А, не, сега всички съврѣменни хора минаватъ все за праведници. Ами, ако азъ, като све-

щеникъ, отида нѣкждѣ, и ми заколятъ една кокошка, мислите ли, че азъ съмъ праведникъ? Да, прѣдъ хората, но кокошкитѣ ще кажатъ: „Заради този праведникъ отиде една отъ нашитѣ сестри“. Заколятъ едно агне, казвате: „Овцитѣ тѣй се жертвуватъ“. Но горѣ овцата казва: „Този праведникъ е много добъръ, но една отъ нашитѣ сестри отиде жертва заради него, изядоха я“. Е, гдѣ сж праведнитѣ хора въ свѣта? Сега, злото не е тамъ, че ние ядемъ овцитѣ. Но, когато азъ изямъ една кокошка, ще ѝ кажа: „Слушай, сестро, сега ти ставашъ жертва заради мене, но бжди увѣрена, давамъ ти честна дума, че единъ день, като дойдешъ въ положението, на което съмъ азъ, тогава азъ ще стана кокошка, и ти ще ме изядешъ тѣй, както азъ те изядохъ. Запиши това добръ, и дѣто и да съмъ, викай ме, азъ ще дойда, и ще спася живота ти отъ явна смъртъ“. Като заколя едно агне, пакъ тѣй ще кажа, то е законъ.

Сега, въ туй общество, ние казваме: „Защо между насъ да сществуваатъ лоши хора?“ Питамъ: Защо въ Божествения свѣтъ да сществуваатъ тия лоши хора? Защо Богъ, който е толкова всемждъръ, силенъ, изпълненъ съ Любовь и знания, защо е допусналъ Той злото? Не е ли Той всесиленъ? Ако Той го е допусналъ, Той го е допусналъ по такива съображения, за които ние нѣмаме понятие. Ние не знаемъ защо, но Господъ, като е разгледалъ всички възможни начини, по които животътъ може да се постави, намѣрилъ е, че този е единствениятъ начинъ, най-добриятъ при сегашнитѣ условия, при които ние живѣемъ. Щомъ го е допусналъ, ние ще го приемемъ този фактъ тѣй, както си е, и ще спазимъ закона. И нѣма да прѣувеличаваме нито за добритѣ, нито за лошитѣ хора. Но между лошитѣ и добритѣ трѣбва да има едно съотношение, да се спогаждатъ. Не мислете, че нѣкои сте добри, други – лоши. Всички трѣбва да живѣемъ разумно помежду си. Сега, ще седнете, ще кажете, че еди-кой си е лошъ, но щомъ почнете така да мислите, вие веднага се свързвате съ тѣхнитѣ вибрации, и ще почувствувате едно неразположение. Неразположението на всички лоши хора, и ще се свържете съ тѣхъ. Мислите ли за дявола, всички дяволи ще дойдатъ около васъ. Мислите ли за лъжеца, мислитѣ на всички лъжци ще дойдатъ около васъ. Мислите ли за крадеца, за умразата, за завистьта, всичко туй ще го

привлечете около себе си. „Ама какво да правим?“ Ще почнешъ да мислишъ за доброто, ще привлѣчешъ вибрациитъ на доброто, на Истината, на Мждростъта, на милосждрието, на самопожертвуването. Ако тѣй мислите, вие ще си помагате. Нѣма другъ начинъ! Казватъ: „Е, кръвътa на Господа Исуса Христа ще ни очисти отъ всѣки грѣхъ“. Кога ще ни очисти кръвътa? Когато ние почнемъ да жертвуваме живота си тѣй, както Той го е жертвувалъ. Слѣдователно, Той казва: „Люби враговетъ си“. „Ако ти взематъ горната дреха, дай и долната.“ Защо? Има чисто окултни причини. Другъ пжтъ ще се спра да обясня, защо трѣбва да дадешъ и какъ да я дадешъ. И, като ученици на тази окултна Школа, ще имате едно широко понятие за злото, че то е една потрѣба на живота. И, ако нѣкое зло ви е нападнало, да знаете, че то е най-доброто, не се оплаквайте за нищо. Не да бждете индиферентни, но постоянно прѣвръщайт отрицателнитъ сили въ положителни!

Сега, свѣтлина и тѣмнина, това сж пакъ двѣ сили, които сж необходими въ свѣта. Свѣтлината стимулира човѣка къмъ дѣятелностъ, знание и Мждростъ. Тѣмнината го ограничава и сщеврѣменно му дава единъ процесъ да си почине, да навакса изгубенитъ сили. Човѣкъ вечерно врѣме може да си почине. Дневното спане и вечерното се отличаватъ. Денемъ като спишъ, онова брожение е толкова голѣмо, струва ти се, като че ли се намирашъ въ една кола, въ която постоянно тѣ трѣскаатъ. И като се събудишъ, виждашъ, че тази почивка не е, като почивката вечерно врѣме. Като си легнешъ въ тѣмнина, ти може да си починешъ, и като станешъ, ти усѣщашъ, че всички сили сж наваксани. Слѣдователно, тѣмнината е толкова потрѣбна за наваксване на тѣзи сили, колкото и свѣтлината е потрѣбна за подобрене на живота. Сщиятъ процесъ е и за доброто и злото, сщиятъ процесъ е и за положителнитъ и отрицателнитъ сили въ Природата.

И тѣй, като ученици на тази Школа, само така ще може да се ориентирате въ новия животъ. Само така ще се ориентирате въ единъ добъръ животъ. Умрѣлъ нѣкой, то е потрѣбно да умре, за да се роди другъ. Движение е това. Единиятъ отива нагорѣ, другиятъ слиза надолу. Защо той умира? Не питайте защо умиратъ хората. Смъртъта, това е най-малкото проявление, начало на

живота. Защото който умира, той тогава почва да живее. И казва апостолътъ: „Минаваме отъ смъртъ въ животъ“. И сега, за да влѣземъ отъ този животъ въ духовния животъ, непрѣменно ние трѣбва да умремъ – да влѣземъ въ най-малкитѣ вибрации на живота, за да може този животъ да ни поеме въ своитѣ условия. И тѣй, Божествениятъ Духъ е, Който работи въ свѣта. И онѣзи окултни ученици, които искате да развиете живота си, вие трѣбва да разбирате тия закони. И, ако вие се залѣгвате само съ сѣнкитѣ, и мислите, че имате знания, вие се лѣжете съ тия знания. Ако вие мислите, че имате Любовь, вие се залѣгвате съ Любовьта. Запримѣръ, ако двама души се обичатъ, какъ се обичатъ? Най-първо, у васъ Любовьта не е съзнателна. Онзи мъжъ, който обича жена си, която е свършила училището, която е красива, баща ѝ има кѣщи. Ако този мъжъ я обича, за да вземе паритѣ ѝ, красотата ѝ, той нѣма да я обича винаги. Той не обича душата ѝ, а тия нѣща, отъ които има нужда. Това е икономическа любовь. И сега, седятъ да се убѣждаватъ, казватъ: „Идеална любовь! Умира зарадъ него!“ И дѣйствително, умира зарадъ него. Но тамъ, дѣто има умирање, нѣма Любовь. Какъ така, ти като го любишъ, той да умира? То е смѣшно, отъ любовь да умира човѣкъ. Отъ вашата любовь умиратъ хората, то е много вѣрно, но тамъ нѣма никаква Любовь. И послѣ, влиза той въ едно религиозно общество, отъ свѣта бѣга, и мисли, че между братята тамъ ще може да му помогнатъ, да му дадатъ пари, и да му трѣгне работата. И, като не намѣри тия условия казва: „И тѣ такива“. Ние не искаме такива между насъ. Ако той е единъ отъ тия потрѣбнитѣ 10, ние ще го приемемъ, и ще му дадемъ пари, защото ние между насъ имаме чиновници. И отъ добритѣ хора има 10, 50, 75 на 100, или пѣкъ, на 1,000 души отговарятъ 100, 500 и 750. Тѣй че имаме чиновници, които каратъ боклука. Ако искашъ да станешъ единъ отъ тѣзи чиновници, ще се впрѣгнешъ въ колата съ боклука, ще ти плащатъ 2,000 лева на мѣсеца. „Ама азъ съ боклукчийска кола не искамъ.“ Имаме и други служби, но тамъ не плащаме нищо. И, като влѣзешъ при насъ, нищо нѣма да ти плащаме, но ще дадешъ всичкия си животъ, всичкия си имотъ, и отъ тебе нищо нѣма да остане. И той казва: „Такива хора, като васъ, не съмъ виждалъ.“

Сбогомъ". - Е, сбогомъ! Който влѣзе между насъ, като ученикъ, той трѣбва да има единъ съзнателенъ животъ! Той трѣбва да живѣе най-първо за Бога, тѣй, абсолютно, безгранично. Второ, той трѣбва да живѣе за своята душа - ограничено. И послѣ, да живѣе за своитѣ ближни. Тѣй седи законътъ. Ние започваме отъ тамъ, и слѣдъ туй, като погледнемъ на своитѣ ближни, ние знаемъ, че между ближнитѣ злото сществува. Слѣдователно ближненъ може да бжде всѣки и който прави зло, и който прави добро. И единиятъ и другиятъ може да бжде ближненъ.

Сега, вашитѣ понятия за доброто и за злото сж лѣжливи. Ще ви дамъ единъ примѣръ, и той е слѣдующиятъ. Седите вие въ нѣкоя долина, но не знаете какво става въ природата. Запели сте си една свѣтла пѣсенъ, кѣнти цѣлата мѣстность. Минава едно дѣте и казва: „Какво си се разпѣлъ тука“. Хвърля единъ камѣкъ, пуква ти главата. Ти почвашъ да го гонишъ.: „Какъ, ти да ми нарушавашъ мира?“ Овчарчето минава нагорѣ, и ти минавашъ нагорѣ. Не се минава много врѣме, излиза буря, става наводнение, цѣлата тази мѣстность, на която си пѣлъ, е покрита съ вода, а ти си горѣ. Невидимиятъ свѣтъ е казалъ на туй овчарче: „Тукъ не е мѣсто за пѣне, пукни му главата“. И ти казвашъ: „Пукнаха ми главата, но си спасихъ живота“. Туй момче може съзнателно да го е направило, може и несъзнателно да го е направило, обаче, въ дадения случай туй е добрѣ. Вториятъ случай: ти седишъ на сщщото мѣсто, взелъ си ножа, мислишъ да се самоубиешъ, казвашъ: „Не си струва да се живѣе“. Минава пакъ сщщото момче, казва: „Какво си се замислилъ?“ Пакъ ти пуква главата съ единъ камѣкъ. Ти се забравишъ, хуквашъ да го гонишъ, но като го гонишъ, изгрѣва слѣнцето, ти дойдешъ на себе си, и казвашъ: „Много добрѣ, че ми пукна главата, но ми спаси живота“. Питамъ: Туй дѣте, което е пукнало главата и на добрия и на лошия човѣкъ, зло ли е направило? И въ двата случая то е направило добро. Въ единия случай то спасява единъ добъръ човѣкъ, отъ да умре, въ другия случай спасява единъ лошъ човѣкъ, който иска да се самоубие. Гдѣ е вашата философия сега? Вториятъ начинъ на разсждение. Ще ви дамъ новъ начинъ да мислите: Прѣдставете си, че двама души седятъ прѣдъ една пещера. Единиятъ

си запалва свѣщъта, другиятъ я загасва. Вие питате: Защо този си запалва свѣщъта, а другиятъ я изгасва? Нали, казваме ние, да ходимъ съ запалена свѣщъ? Казвамъ: Този, който си запалва свѣщъта, влиза въ пещерята вжтрѣ, а който изгасва свѣщъта, той излиза изъ пещерята. Който си запалва свѣщъта, той влиза въ ограничението на пещерята и му трѣбва свѣтлина. Казватъ: „Защо тѣзи хора сж загасили свѣщитѣ си?“ Защото сж излѣзли изъ пещеритѣ. Пещерята, това е сѣврѣменното общество, сѣврѣменииятъ свѣтъ, сѣврѣменииятъ животъ. Щомъ като влѣзешъ, трѣбва да носишъ свѣщъ, тамъ има опасни мѣста. Но, като излѣзешъ изъ тази пещеря навънъ, изъ този животъ, защо ти е тази свѣщъ? – Ще я изгасишъ и ще влѣзешъ въ новия животъ. Въ него има нови условия. И, слѣдователно, едни отъ васъ може да ходятъ съ запалени свѣщи, а други съ изгасени. Не си хвърляйте упрѣци, защо този не влиза. Казвате: „Нѣму не му стига пипката“. Казвамъ: Този човѣкъ е влѣзълъ, а онзи не мисли, той е вѣнка, захласналъ се е, и трѣбва да дойде нѣкое дѣте да му пукне главата. Какво трѣбва на добрия човѣкъ, за да мисли? Той казва: „Всички хора сж добри, азъ се примирихъ, всичкиятъ свѣтъ е добъръ“. Но, слѣдъ като го упрѣкнатъ, казва: „Азъ мислихъ, че е добро, пѣкъ то не било тѣй“. – „Ти си се излѣгалъ.“ Не, не си се излѣгалъ. Туй дѣте е казало на този момѣкъ, че всѣкога не може да се пѣе, защото има приливи и отливи, и послѣ може да плачешъ за живота си.

Сега, нѣкои отъ васъ може да се спратъ на мисълъта, ще ме попитатъ: „Дали за насъ се отнася това?“ За всинца ви се отнася, безъ разлика, безъ изключение. Всѣки единъ отъ васъ, който мисли, че злото е непотрѣбно въ свѣта, той е простъ като фасулъ, който и да е той. И на такъвъ човѣкъ казвамъ, че той не може да очаква никакво добро. А онзи, който мисли, че всичко е на мѣстото си, и доброто и злото е на мѣстото си, него го очаква едно велико бждеще. Онзи, който мисли съ единъ ножъ да изреже главитѣ на всички хора, него не го очаква нищо. А онзи отъ васъ, който казва, че има спасение за всички, той е на правъ пѣтъ. Въ края на краищата, когато се завърши тази еволюция, ще има и другъ начинъ, въ който животътъ може да се прояви. Единъ день, и добро и лошо

ще се срѣщнатъ, всичко ще забравите. Богъ ще ви разложи на своитѣ първоначалнитѣ елементи, и ще влѣзешъ въ новия животъ. И апостолъ Павелъ казва: „Едно врѣме бѣхъ въ тъмнина, а сега съмъ въ свѣтлина“. Другъ животъ има. Тѣзи, които сж сега въ тъмнина, ще минатъ, други ще ги замѣстятъ. Тѣй щото, за всички въ свѣта има условия, отъ чисто окултно гледище, да изправятъ живота си. И всѣки единъ отъ васъ, който се бори съ злото, той ще слѣзе въ стомаха, ще стане каналъ за злото. Тѣй е и съ всѣки, който иска да поддържа доброто. Той пѣкъ ще стане една врата за движение на доброто. И тогава, всѣки ще заеме своето мѣсто. Ако си лошъ – подъ пжпа, въ корема, въ червата, въ стомаха долу, тамъ, тия благовонни нѣща ще ги миришешъ. Туй ще ти бжде възнаграждение. Ако станешъ добъръ – въ сърдцето, въ дробоветъ, въ мозъка, тамъ ще чувствуващъ живота. И всѣки единъ спорѣдъ стремежитѣ си, спорѣдъ разбиранията си, спорѣдъ както прилага волята Божия. Господъ има мѣсто за всички хора. Той ще ви намѣри мѣсто. Ти си недоволенъ Богъ ще каже: „Хубаво, турете го въ стомаха!“ Другиятъ е доволенъ: „Турете го въ сърдцето, въ дробоветъ, въ главата“. Този е благороденъ, учи се, доволенъ е, стреми се – „Турете го горѣ“. Не иска ли да се учи – „Турете го долу“. Така върви живота. И, ако вие искате да еволюирате, да се развивате, вие не се спирайте върху настоящето положение на живота. Не взимайтѣ участие въ ония площадни философски разсжждения на вѣстниците и на съврѣменнитѣ философи и учени, но вземете едно положение здраво и кажете тѣй: „Злото е една потрѣба вжтрѣ въ еволюцията“. Ние ще живѣемъ така, както законитѣ на великата любовъ изискватъ. Този законъ включва всичко въ себе си, и изключва всички противоположности. Любовта казва: „Мисли любовно за всички, и чрѣзъ закона на Любовта ти може да се поляризирашъ, и отъ най-низкото стъпало на живота можешъ да се издигнешъ до най-високото. Не мисли за злото, за нещастията, макаръ и да се сипятъ отгорѣ ти хули, като дѣждъ отъ гранати. Бжди увѣренъ, че като мислишъ само за Любовта, тия гранати ще падатъ отъ лѣво и отъ дѣсно, и нѣма да те засѣгнатъ, и ти ще влѣзешъ въ новитѣ условия“.

Сега, способнитѣ отъ васѣ, ще напишете своята тема: „Защо плачатъ дѣцата и ползата и врѣдата отъ плача“. Като ученици пазете се всѣкога отъ подиграване и подбиване. Ще кажете: „Учителѣтъ тѣй каза“. Пакъ по старому започвате.

Тази бесѣда е първа. Ако искате да се ползувате отъ ония принципи, които прокарваме, турете си за задача туй новото начало. Всичко, каквото имате, добръ свършете, приложете първото начало, и прѣврѣщайте всичко все за ваша полза.

Сега, трѣбва да се работи! Работа и учение на всинца ви трѣбва! Нѣма да капне знанието отъ небето. То нѣма да дойде отъ никждѣ. Послѣ, на васѣ отъ класа, ние ще създадемъ методъ за четене на книги. Върху какво трѣбва да се мисли и учи? Изучаване на живота природа, изучаване на свѣтлината и тъмнината, изучаване на изворитѣ, на растенията, на плоднитѣ и безплодни растения, на ония, които иматъ сладчина и горчивина. Изучаване на планинитѣ и магнетическитѣ и елѣктрически течения, влиянието на праната, какъ и кога идва. Ще правимъ опити съ васѣ. Кога? Само когато приложите тази лекция на опитъ. Но, като трѣгнете, абсолютно никаква критика! Азъ ви позволявамъ само една критика. Слѣдъ като направимъ своитѣ опити, и като имаме резултати, ще дойде врѣме, азъ ще ви кажа – критикувайте сега, но искамъ майстори да критикуватъ. Сега, хирурзи има много, всѣки може да вземе единъ трионъ и да реже. И азъ мога да отрежа крака на човѣка. Това не е хирургия. Но да отрежешъ тѣй майсторски, че да не поврѣдишъ нищо, то е хирургия. Да знаешъ да отрѣжешъ непотрѣбното, а потрѣбното да запазишъ. Хирургия има и въ мислитѣ. Различни видове хирургия има. Запримѣръ, азъ имамъ единъ методъ, много хубавъ е той, прѣмо говоря, но даде много лошъ резултатъ и нѣкои ми казватъ: „Г-нѣ Учителю, ти не трѣбваше тѣй да кажешъ, този се обиди“. Казвамъ: Върви си, това не е твоя работа. Азъ прилагамъ една Божествена мисълъ, а послѣдствията да бѣдатъ, каквито искатъ. Азъ не искамъ хората да мислятъ добръ за менъ. Ако азъ искамъ хората да иматъ отлично мнѣние за мене, ще кажа: Да, това е добръ. Но азъ казвамъ: Слушай, тази постѣпка не ти прилича! Нищо повече! Защото, ако направишъ грѣхъ, Господъ нѣма да

ти каже: „Чакайтѣ, туй наше дѣте е благородно, да не го поправаме прѣдъ хората, да не му казваме грѣхове-тѣ“. Не, Господь ще каже на такъвъ любимецъ: „Ти направи своя грѣхъ въ тайно, азъ ще извадя всичкитѣ твои грѣхове навънъ, прѣдъ всичкитѣ хора, да ги зна-ятъ“. Давидъ билъ добъръ по сърдце, но Господь какво направи съ него? Четете историята! Въ Бога нѣма нищо скрито, въ Него има само една мисль.

И, когато Господь ви обича, и вие направите единъ грѣхъ, Той ще дойде и ще каже: „Виждате ли този мой светия, този възлюбенъ синъ, виждате ли го? Отъ 2,000 години виждате ли моя приятель Давидъ, виждате ли го какъвъ е?“ А сега, вие мислите, Господь е Любовь, Той ще скрие прѣгрѣшенията ви. Не, не, никога не ги скрива Той. И знаете ли защо? Азъ сега нѣма да ви разправамъ, но нѣкой пжтъ ще се спра да ви обясня, защо Богъ не крие. И туй е най-голѣмото благословение, когато Господь те поразтърси малко. Азъ бихъ желалъ Господь да извади моитѣ постѣпки, тѣй, да ги поразтърси. То е едно благословение. И вие ще кажете: „Отлично, много хубаво е това“. И въ васъ ще се яви смѣлость и рѣшителность, да кажете тѣй: „Трѣбва да говоря истината, не трѣбва да лъжа“. Трѣбва да бждете смѣли, всички лъжи да изче-затъ.

Сега, вие всички сте много страхливи. Азъ ви казахъ първоначално, въ една отъ миналогодишнитѣ бесѣди, нека всѣки си каже грѣха. И започнаха всички да ме лъжатъ. И слѣдъ туй, второто, всички искатъ благословение. Какво благословение може да ви дамъ слѣдъ тия лъжи? Ти ще кажешъ тѣй. „Азъ вчера отидохъ при единъ мой приятель, и съзнателно му отворихъ касата, и му откраднахъ паритѣ. Вие ме мислитѣ, че съмъ честенъ, добъръ човѣкъ, моля се по три пжти на день, между васъ съмъ сега. Идете, обадете ме, обрахъ единъ човѣкъ, азъ не трѣбва да живѣя, а трѣбва да бжда въ дрангулника вжтрѣ, теглете ми единъ куршумъ“. Тѣй, да се говори истината! Но когато казвамъ да говорите истината, и когато дойде нѣкой да каже истината по съвѣсть, той трѣбва да бжде смѣлъ заради истината. Той трѣбва да каже: „Азъ направихъ това нѣщо“. И когато каже това – азъ, въ Бѣлата ложа, тия Бѣли Братя, като видятъ, че той е смѣлъ да изкаже

грѣховетѣ си, тѣ казватѣ: „Заради това ние ще му дадемъ всичкитѣ условия да се поправи“, и заличаватѣ всичкитѣ грѣхове. А когато се опита да каже лъжа, когато скрива истината, тѣ казватѣ: „Хайде, навънъ!“ – И втори пътѣ не го поглеждатѣ. Не да се колебаете. Ще дойде нѣкой да ти каже: „Не казвай“. Не, веднага ще кажешѣ: „Направихъ го това“. И въ себе си всѣки единъ отъ васѣ трѣбва да бѣде крайно искренъ, никакви лъжи, никакви измами, нѣма да бѣдете раздвоени. Нѣма да се оправдавате. Направихъ го! И ще търсишѣ начини да излѣзе тази истина, за да може да ти се простятѣ грѣховетѣ. Дотогава, докато грѣховетѣ ти сѣдятѣ непростени, ти не можешѣ да напредвашѣ. И въ деня, въ който му се простятѣ грѣховетѣ, той трѣгва напредъ. Той трѣбва да се освободи отъ този товаръ, за да може да расте. И знаете ли колко пъти вие се спѣвате? Какъ нѣма да се спѣвате? Вие направите едно малко прѣстѣпление, но не искате да го признаете. И то ви спѣва мѣсець, два, три, година. Нѣмате онова вдѣхновение, онзи духъ, вие ходите, молите се на Духа, но Господъ се не лъже. Една сестра ми пишеше, че се докачила отъ мене, но азъ съмъ наумилъ да ѝ напиша едно писмо. И знаете ли какво писмо? Като го прочете, четири реда сълзи ще ѝ потекатѣ. Тя минава за ясновидка, борави съ висшитѣ свѣтове, съ причинния свѣтъ, има общение съ Христа, тѣй си мисли тя. И ми пише: Какъ така, ти си изнесълъ моето писмо, и си го челъ прѣдъ другитѣ, да ме компрометиращѣ? Ето колко е ясновидка тя. Нейното писмо прѣдъ никого не съмъ челъ. Е, хубаво, ти като си ясновидка защо не провѣри първо факта? Ти казвашѣ първата лъжа. Значи, тя никакъ не борави съ онзи свѣтъ. Послѣ, казва: „Тамъ, около тебе, сж все простаци, лъжци“. Казвамъ: Втората лъжа. Ти си една отъ най-голѣмитѣ такива. Ако ти си една отъ добритѣ, Господъ не би ти турилъ единъ знакъ, и ще ѝ кажа какъвъ е знакътѣ. Не, такива ясновидци ние не ги искаме. Послѣ, на друга една сестра казахъ прѣзъ тази година нѣщо, направо, прѣмо ѝ говорихъ. Тя не се обиди. Тя казва: „Учителю, като тебе нѣма другъ, ти си великъ, ти всичко знаешъ...“ Откровено ѝ казвамъ: Знаешѣ ли, че азъ съмъ недоволенъ отъ тебе, ти това си направила, онова. „Кой ти го каза това?“ Значи,

щомъ ми го казватъ хората, азъ не съмъ най-великъ. Такива не минаватъ. Ти искашъ да ме излъжешъ. Не се лъжа азъ. Ще бъдете искрени и откровени. Азъ не искамъ да ми казвате великъ. Моето желание е въ сърдцата ви да гори онази истинска Божествена Любовь. Любовь! Въ всѣки единъ моментъ въ васъ да има самопожертвуване. Ще се отличавате по това. Азъ казвамъ, и правя. Искамъ и вие да казвате, и да правите. Мога да кажа: Азъ заради васъ мога всичко да направя, но утрѣ, като ме поставите на изпитъ, и не го направя, нѣма ли да влѣза въ противорѣчие съ съвѣстѣта си? Защото, въ Бѣлата ложа законътъ е такъвъ: кажешъ ли нѣщо и не го направишъ, ти ще се изложишъ на едно голѣмо изкушение. Кажи и направи, кажи и направи. За въ бъдеще, ние не позволяваме да има само обѣщания. Не, сега кажи и направи. Нищо повече! Искамъ това отъ всички ви. Сега, ще започнете така, още тази година: кажете, и свършете! Пакъ ще има противорѣчия, пакъ ще има падане. Не изисквамъ да не правите погрѣшки, ни най-малко нѣма да ви държа кусуръ, ако направите даже и 100 погрѣшки, но, като кажете една малка лъжа, ще държа всинца ви отговорни. Азъ съмъ готовъ всички грѣшки да залича, но за лъжата въ братството, строгъ съмъ, абсолютно никаква лъжа! Безъ изключение! Туй да го знаете! Ни бѣла, ни черна лъжа. Никаква лъжа, ако искате да се разберемъ. Туй ще бжде основа – никаква лъжа! Другитѣ грѣшки извинявамъ. Ако нѣкой е открадналъ, азъ съмъ готовъ да извадя и да платя, каквото е открадналъ. Но ако излъже – не! Освѣнъ че нѣма да платя, каквото е открадналъ, но ще го изпядя на вѣнка. Нищо повече! Никаква лъжа, абсолютно безъ лъжа ще бжде, туй да го знаете! Ще имаме едно общество безъ лъжа. Тази година искамъ отъ васъ едно нѣщо. То е отрицателната страна на въпроса. Безъ лъжа! Прѣзъ тази година всѣкога ще говоримъ Истината! Това е положителната страна. Всѣкога Истината! А безъ лъжа, въ отрицателенъ смисълъ. И азъ съмъ увѣренъ въ едно нѣщо, като ви гледамъ, увѣренъ съмъ, че вие ще изпълните това правило. И който отъ васъ не го изпълни, ще му дадемъ почетно мѣсто – 2,000 лева заплата на мѣсець. Ще го туримъ на онова почетно мѣсто. Всѣкиго, когото хва-

немъ въ лѣжа, ще го туряме на онова почетно мѣсто съ 2,000 и 3,000 лева мѣсечна заплата, и съ колата.

Сега, ще имате прѣдъ видъ тия думи. Ще се дешифрира тази лекция, ще вземете, и ще си я прѣпишете. Ще разсждавате върху нея, и което може да се приложи, цѣлата година ще го прилагате. И като свършимъ годината, идущата година ще видимъ какви сж резултатитѣ. Пъкъ въ другитѣ лекции ще има други въпроси. Тѣ ще иматъ по-наученъ характеръ: методи за развиване на съзнанието, за концентриране, за изучаване природнитѣ сили, начини за лѣкуване на болѣсти, какъ се лѣкува коремоболие, главоболие, запичане, трѣска, хрема и тѣмъ подобнитѣ, изобщо, какъ да давате първа помощъ. Сега, на ученицитѣ, азъ ще дамъ методи, но нѣма да злоупотрѣбявате. И комуто отъ васъ се случи да давате първа помощъ, нѣма да обяснявате какъ става това, вътрѣшнитѣ методи нѣма да ги изнасяме. Нѣма да учите другитѣ. Който е отъ Братството, който е отъ насъ, ще му повѣримъ, а който е отвънъ, ще му помогнемъ, ще го облѣкчимъ. Тѣй щото, ще имаме една своя медицина. Тази година трѣбва да се приготвяватѣ. Съ софиянци ще започнемъ. Ще имаме нѣкои молѣкулярни опити, до сега бѣха микроскопически, а сега ще има по-голѣмички, съ нѣкои отъ по-напредналитѣ ученици, да видимъ дали ще може да реализираме туй, което сме казали. Ще отидемъ на Мусала въ ясно врѣме и въ бурно врѣме, въ дѣждовно врѣме и въ снѣжно врѣме. Ще направимъ една екскурзия до Мусала въ януари, въ най-голѣмитѣ снѣгове. Послѣ, ще идемъ на Мусала вечерно врѣме, при ясна нощъ, безъ мѣсечина и съ мѣсечина. Ще отидемъ въ бурно и въ дѣждовно врѣме. Сега, ако може. Това сж възможности, тѣ влизатъ въ програмата прѣзъ тази година. Дали ще може да реализираме програмата, зависи, тя не е лѣка, тя е доста трудничка. Прѣзъ януари, горѣ на Мусала, въ нѣкоя бурна и дѣждовна вечеръ. Посрѣдъ нощъ да се мине на Мусала не е лесно. То е една доста трудна задача, въ която ще се развиятъ вашитѣ ясновидски способности, ще се отворятъ очитѣ ви, ще виждатѣ съ астрална свѣтлина. Ако може да прокараме тѣзи опити, азъ съмъ увѣренъ, че температурата ви ще се повдигне на 100 градуса, и тогава ще кажа: Съ тия ученици всичко може да се направи. Ако може да изпълнимъ та-

зи програма, азъ съмъ увѣренъ, че нѣма да има други мжноти. Разбира се, ще има други опити. Тѣ седятъ въ слѣдующето: двама отъ васъ ще ги пратимъ да хванатъ нѣкоя мечка за ушитѣ. (Недоумѣние между ученицитѣ.) Вие ще кажете: „Защо трѣбваше да говоря за тази мечка?“ Забѣлжете слѣдующето нѣщо. Вие бѣхте всички сериозни, и азъ бѣхъ сериозенъ, но като казахъ за мечката, всички киснаха да се смѣятъ. Защото влѣзе нѣщо ново, изпжкна великия контрастъ – да хванемъ мечката за ушитѣ. То е опитъ. Знаете ли, че въ мечката има любовь? А, ужасна любовь има, измежду всички животни, почти единствена мечката има най-много чувства, и за туй обидишъ ли мечката, тя не прощава. Та затуй, като се свѣржемъ съ нейнитѣ чувства, веднага ще почувствуваме, че въ нея има животъ, затуй може да лѣкува. И човѣкъ, който е боленъ, ако язди на мечка, или мечка да го тѣпче, той оздравѣва. Боленъ, който има трѣска, като се качи на мечка, взима я отъ нѣкой мечкарь, трѣската минава. Защо? Защото мечката има много магнетизъмъ. Тогава двама отъ васъ, които сж готови, да дойдатъ да кажатъ: „Учителю, азъ съмъ готовъ да изпълня всѣка твоя заповѣдь“. Е, добръ, азъ казвамъ: Вие, двама-та, които сте готови да изпълните моята заповѣдь – ще хванете мечката за ушитѣ. Колцина отъ васъ ще хванете мечката за ушитѣ? Ще кажете: „Учителю, дайте ни друго, но не туй“. Ако се осмѣлите да хванете тази мечка за ушитѣ, вие ще провѣрите единъ вжтрѣшенъ законъ. Това сж символи. Но онази смѣлость, която ученикътъ има, съ нея той ще провѣри другъ единъ вжтрѣшенъ законъ. Казано нѣщо въ Бѣлото Братство – да се изпълни, и вие ще влѣзете въ едно ново течение – да хванете мечката за ушитѣ. Ако първиятъ опитъ – качването на Мусала излѣзе сполучливъ, тогава ще дойде вториятъ опитъ – мечката за ушитѣ. Ако не излѣзе сполучливъ, мечката ще си седи тамъ.

Т. м.

Обиченъ и скжпъ.

Учителѣтъ изговори думитѣ: „Биномъ ту мето.“

Знаете ли какво значатъ тѣ? (Аминъ. Така да бжде.) Азъ само ще ви ги произнеса, безъ да ви кажа значението имъ. Или да произнеса думитѣ: „Сила жива, изворна, течаща.“ Вие на тия думи нищо не можете да притурите, нито да отнемете. Коя дума ще турите понапрѣдъ - „изворна“ или „течаща“? Тѣ сж наредени по законъ. По сщия законъ трѣбва да върви и нашата мисълъ. Мисълъ жива, изворна, течаща. Единственото нѣщо, което сега ви спѣва въ живота, което спѣва свърѣменното човѣчество, се дължи на туй размѣстване на думитѣ въ разумната рѣчь. Нѣкои пишатъ „обични Учителю“, а нѣкои пишатъ „скжпи Учителю“. Но подъ думата „скжпи“ азъ разбирамъ прѣдателство. Щомъ замѣнишъ „обични“ съ „скжпи“, то е вече на търговски начала. Да минавашъ отъ „скжпи“ къмъ „обични“, то е възлизане, а да минавашъ отъ „обични“ къмъ „скжпи“ е слизане. „Скжпи Учителю.“ Казвамъ: трийсетъ и три сребърника струва. „Обични“ - това сж основитѣ, при които животътъ може да расте, а „скжпи“ - това е законътъ на промѣните. Вие се грѣете на мѣсѣчината. Можете ли на мѣсѣчината да се развивате? Вибрациитѣ на думата „скжпи“ сж слаби. Като произнесете думата „скжпи“, може да почувствате, че вибрациитѣ сж слаби, когато на думата „обични“ сж силни.

„Скжпи“ - това е конецъ, на който свързвашъ своята кофа и като я пуснешъ въ кладенеца, ще се скжса. „Обични“ е дебело вжже, съ което като спуснешъ кофата си въ кладенеца, удържа и може да извадишъ вода. Послѣ вземете думитѣ „обични“ и „любезни“ - каква разлика може да направите между тѣхъ? Коя отъ тѣхъ е по-силна? По-силна дума е „обични“. Туй „з“ въ думата „любезни“ - „любез-з-з“ разваля всичко. „Зумъ, зънъ“ въ думата „любезни“ означава, че започвашъ хубаво, приятелски, но свършвашъ злѣ. Въ тая дума нѣма тия хубави вибрации.

Сега азъ искамъ да ви наведе на мисълѣта, да привикнете да изслѣдвате вашитѣ мисли, да изслѣдвате вашитѣ чувства, да сте доволни отъ тѣхъ. Да си доволенъ отъ едно свое чувство, да си доволенъ отъ една своя мисълъ, това е философия на живота. И ако вие

сте недоволни отъ вашата мисълъ, никой не може да бжде доволенъ отъ нея. Понеже вие се приближавате къмъ духовния свѣтъ, занимавате се съ него, трѣбва да нѣма двусмислие на думитѣ. Всѣка една дума у васъ трѣбва да има точно опрѣдѣлено значение. И казаното трѣбва да е ни повече, ни по-малко.

Добрѣ, но каква връзка има сега между „скжпи“ и „обични“? Нѣщата трѣбва да бждатъ не скжпи, а обични, а дѣто има обичъ между хората, трѣбва да има разумни отношения, разбирания трѣбва да има. Сега, можете ли вие да си дадете едно философско обяснение, защо за една ваша приятелка вие казвате „скжпа приятелко“, кои сж побужденията, които могатъ да ви заставятъ въ това? Човѣкъ е нѣщо, което не може да се цѣни. Въ български езикъ има думата „безцѣненъ“, която има двойко значение: безцѣненъ и безъ цѣна. Хубавитѣ нѣща трѣбва да сж безцѣни. Какъ ще оцѣнишъ една добродѣтелъ, която нѣма никаква форма? Какъ ще оцѣнишъ едно любовно чувство? Вие го цѣните по това-онова, но вие се заблуждаватъ.

Запримѣръ този, който ви обича, може да ви даде златни прѣстени, диамантена огърлица, но мислите ли, че това изразява неговата любовъ? Да се не лъжете, всичко това не е любовъ. Нито прѣгрѣдкитѣ, нито цѣлувкитѣ - и тѣ не сж любовъ, това сж само пелени на любовта. И когато нѣкой се дави, този, който го спасѣва, може да го прѣгърне, да го стисне тѣй, както когато обича нѣкого. Тѣзи побуждения, стимули - когато прѣгърщамъ нѣкого, могатъ да бждатъ различни. Така ще дойдете до една философия, която ще бжде въ стѣлкновенение съ вашитѣ възгледи. „Ама той ме обича.“ Какъ ти доказа, че тѣ обича? Доказа ли ти, че тѣ обича? Туй, което е доказано, то е казано и свършено - то е реално. Едноврѣменно израства, цѣфва, узрѣва и плодъ дава. То е реално. „Ама за въ бждеще азъ много ще ви обичамъ, за въ бждеще ще пожертвамъ живота си за васъ“ - това сж празни думи, това е упражнение само. Нѣма да казвате: „Азъ ще пожертвамъ живота си.“ Въ евангелскитѣ пѣсни, като ги отворите, ще видите въ много отъ тѣхъ слѣдното съдържание: „О, любезни Исусе.“ Но и единъ евангелистъ ще вземе толкова лихва, колкото и ти. Много рѣчи се държатъ и пишатъ, но онѣзи, които сж писали, тѣ прѣдставятъ

само философия на сѣнкитѣ. Понеже вие влизате вжтрѣ въ окултната школа, тази школа изисква една правилна философия; тя изисква правилни отношения на ученицитѣ единъ къмъ другъ.

Азъ бихъ желалъ тази година да направя три класа: единъ класъ само отъ мъже, едни класъ само отъ жени и единъ класъ смѣсенъ - отъ мъже и жени. Това ще бжде едно училище за опитъ, да видимъ какви резултати ще се добиятъ, защото жени съ жени нѣма какво да се изкушаватъ, мъже съ мъже сжщо нѣма какво да се изкушаватъ, а мъже и жени има съ какво да се изкушаватъ. Е, какво има да се изкушаватъ сега мъже и жени? Често, азъ съмъ забѣлѣзвалъ, малкитѣ дѣца обичатъ да си взематъ палеца на крака, турятъ го въ устата си и го смучатъ, смучатъ - мислятъ, че нѣщо добиватъ отъ него. Това е самоизмама. Туй дѣте не трѣбва да смуче своя палець, защото той прѣстава да расте. И азъ искамъ всинца ви да ви отвикна да смучете вашитѣ палци. Навицитѣ, които имате, да смучете тия палци, причиняватъ голѣма врѣда.

Прѣдставете си другъ единъ фактъ. Двама души не могатъ да се тѣрпятъ - не че това е отъ зла воля, но щомъ се срѣщнатъ, тѣ усѣщатъ едно неразположение. Дойде той въ дома ти, ти се настроишъ, настрѣхнешъ, както когато котката види нѣкое куче. Най-първо котката се изтегнала на слѣнце, припича се - царски животъ. Дойде нѣкое куче - котката веднага настрѣхне, нахохори се, почне да не тѣрпи. Питамъ сега: какво е психическото състояние у тази котка, защо тя е недоволна отъ кучето? И то, и тя сж недоволни. Въ котката има една добра черта - чистотата. Тя е крайна чистница, но и краенъ егоизъмъ има въ нея. Тя е дипломатка, лѣжлива дипломатка - ще влѣзе вкѣщи, ще се промжкне, оттукъ-оттамъ ще се поглади, ще се поочисти, но всичко това ще направи съ такава стратегия. Оттукъ ще се помаже, оттамъ - образецъ на краенъ егоизъмъ е тя. Отъ толкова хиляди години стои тя при човѣка и е запазила своята самостоятелностъ. У кучето липсва туй, което е у котката. То е нечисто и нѣма моралъ у него. У кучето има друга една черта - привѣрзаностъ. Котката се привѣрзва не за хората, но за кѣщата, за мѣртвитѣ нѣща, когато кучето се привѣрзва за своя господаръ и е готово да умрѣ за него.

Но въ своята диета, въ яденето, въ обходата си, кучето е много нечисто. Значи котката не струва хасъ отъ онази черта на приятелство на кучето. Пъкъ и самото куче и то се крайно отвращава отъ голѣмия егоизъмъ на котката и казва: „Ти си единъ егоистъ.“ И като дойде тя при него, то иска да се нахвърли върху ѝ. А котката казва: „Съ такова приятелство азъ не искамъ да си хабя енергията, ние въ нашата раса не искаме тази черта на кучето. За да запазимъ своята самостоятелностъ, трѣбва да се откажемъ отъ това“. И веднага тя се качва на нѣкоя стрѣха, на нѣкое дърво. А кучето отдолу гледа, гледа и казва: „Онзи, който мисли за себе си, се качва нагорѣ.“ Котката му казва: „Онзи, който мисли за своитѣ приятели, той стои долу.“ Кучето казва: „Тѣй е, вѣрно е дѣйствително, но като узрѣятъ плодовѣтѣ, при насъ идватъ - сами капятъ. Ние не простираме ръцетѣ си, а вие всѣ-таки трѣбва да прострете ръцетѣ си, за да ги откъснете. И въ края на краищата ние печелимъ - плодовѣтѣ падатъ при насъ.“ Е, питамъ ви: туй, което разправямъ сега, тѣй ли е? Този разговоръ между кучето и котката - има ли го? Фактически, между формата на кучето и котката нѣма такъвъ разговоръ, но между тия двѣ категории сщщества, тоестъ между разумнитѣ сщщества, тия двѣ отношения сщществуватъ.

„Обични“ и „скжпи“ - това е моята тема. „Обични“ - това е единъ духовенъ епитетъ, а „скжпи“ - това е единъ материаленъ епитетъ. „Скжпи“ е само по отношение на физическото, когато се намирашъ въ земята, въ гжстата материя, а „обични“ - когато се намирашъ въ много благоприятни условия. Ако азъ съмъ въ нѣкоя рудница при най-неблагоприятни условия и съмъ каленъ, боленъ, ще мога ли да тѣ обичамъ? Азъ ще ти кажа „скжпи“, защото очаквамъ да ми дадешъ нѣкаква помощ - скжпъ си заради менъ. А азъ, като съмъ дошгълъ, ще бжда за тебе „обични“, ще очаквашъ да ти дамъ нѣщо. На обичния ти помагашъ, а скжпиятъ, той ти помага. „Скжпи“ - но слѣдъ като го продамъ, той ми помага. И слѣдователно умѣтъ може да бжде скжпъ, а сърдцето може да бжде обично.

Навеждамъ ви на тази мисль, понеже искате да имате правилни отношения съ разумния Божественъ свѣтъ. Нѣкой пжтъ се обръщате къмъ Бога и се молите. Е,

питамаъ ви: какъ трѣбва да се молите? Господъ обича краткитѣ и съдържателнитѣ молитви. Ако има нѣкое сж-щество, което да обича съдържателнитѣ молитви, това е Господъ. Всѣка една дума трѣбва да бжде пълна само съ съдържание. Сега вие отивате на молитва и казвате: „О, Господи, помилвай ме, Господи.“ Какво означава това „о“, какво означаватъ думитѣ: „Господи, помилвай ме. Помилвай ме, азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ.“ Въ кои грѣхове, въ какво да тѣ помилва? Ще кажешъ на учителя си: „Слабъ съмъ.“ По какво? „Слабъ съмъ по математика или по естественитѣ науки, или по алгебра, или по музика, рисуване, пѣние.“ По каквото си слабъ - точно, ясно ще се опрѣдѣлишъ. А вие сѣдите и като дойдете при Господа, вземате една особена поза, не сте естествени, вземате една поза на привидно благочестие, повдигнете си очитѣ нагорѣ. Е, хубаво е, ако всичко туй произтича отъ душата ви, но ако това е едно актѣорство, мислите ли, че Господъ ще се излъже отъ това ваше примигване на очитѣ?

Сега, гледамъ нѣкои отъ васъ, младитѣ, се въодушевяватъ отъ младитѣ писатели. Нѣкои отъ тѣзи млади писатели наричамъ бомбастически фразеолози. Азъ бихъ желалъ цѣла една година да тѣ храня съ фразеология, да четешъ нѣкой такъвъ писателъ, и цѣла една година да четешъ другъ нѣкой писателъ, който е писалъ, макаръ и по-малко, но безъ такава фразеология, а съ по-голѣмо съдържание и да сравнишъ резултатитѣ. Единиятъ ще ви храни съ просо, а другиятъ - съ пшениченъ хлѣбъ. И слѣдъ една година ще се покаже дали просото има влияние, или пшеничниятъ хлѣбъ.

Ще вземете сега, да кажемъ, думитѣ: „О, мила моя, безъ тебе азъ не мога да живѣя. О, мило слѣнце, безъ тебе не мога да живѣя.“ А при това, оказва се, че безъ него можете да живѣете. Безъ него не сте могли да живѣете. Безъ кого? Безъ милия не можете да живѣете. Но този ли именно е вашиятъ милъ? Азъ оспорвамъ, че този е вашиятъ милъ. Нѣкой господинъ, който ви обича, праща ви пари понѣкога. Е, вие хванете онзи, който е донесълъ паритѣ, казвате: „Милиятъ.“ А забравятъ този, който ги е далъ. Питамъ: гдѣ е силата - въ онзи, който е донесълъ паритѣ, или въ този, който ги е далъ, който ги е пратилъ? Вие сега на земята се хващате за този, който ви е донесълъ паритѣ

и казвате: „Мили, любезни, безъ тебе не мога да живѣя.“ И той казва: „Да знаешъ, че азъ съмъ този, ако не бѣхъ азъ...“ И двамата се лъжатъ. Като се свършатъ паритѣ, виждате, че не е той миличкиятъ. Като се свършатъ паритѣ, той се хваща за раменетѣ.

Е, сега ние казваме, че обичаме нѣкого, нали. Но знаете ли сега какво значи „обичъ“? При туй, което наричате обичъ, вие очаквате да ви дадатъ, а не да дадете. Но това не е обичъ. Обичъта всѣкога дава, а не взема. Тя, ако взема, понѣкога взема необработена материя, за да я изработи. Но изобщо, обичъта всѣкога дава. Въ български езикъ думата „любовъ“ започва съ буквата „Л“, тя е единъ клинъ. Българската любовъ мяза на клинъ, клинообразна е българската любовъ. Геометрически погледнато, долната ѣ частъ е отворена - значи любовъ, въ която нѣма равнодѣйстваща линия. Защо я нѣма тамъ? Буквата „Л“ има отвърстие. Въ какво сѣди любовъта? Въ стрѣмежъ къмъ Бога. Тази любовъ у българитѣ означава стрѣмежъ къмъ Бога и борба съ централнитѣ сили на земята. Свѣщеникътъ благославя тѣй - съ двата прѣста, разтворени въ видъ на клинъ. Единиятъ прѣстъ е Бѣлото братство, а другиятъ - Черното братство. И свѣщеникътъ казва: „Ние благославяме въ името на Бѣлото братство и въ името на Черното братство. И истината говоримъ, и лъжата говоримъ - спорѣдъ както дойде.“ Трѣбва да знаешъ какъ да благославяшъ и онзи, който е направилъ този символъ за благославѣне, не е знаелъ закона. Той не е на мѣстото си.

И сега казватъ: „Това сж двѣтѣ лица.“ Видишъ ли нѣкой попъ да благославя съ двата прѣста, той не разбира закона и се издава. Ако е алченъ, той поставя двата си прѣста като клинъ, но ако съедини двата си прѣста - то е друго нѣщо. Палецътъ е на благородството, а срѣдниятъ - на справѣдливостъта. Свѣщеникътъ като благославя, вдигне двата си прѣста като клинъ и казва: „Пукнало се. Въ тази тенекия може ли да намѣришъ нѣщо?“ И почва да тѣ благославя. Не, когато тѣ благослови, ще бждешъ ли благословенъ? Ами че тѣй е. Ако всички тия благословения хващаха мѣсто, досега свѣтътъ щѣше да се оправи, но тѣ не хващатъ мѣсто - погрѣшката е тамъ. Като ученици не искаме да се заблуждавате. Всѣки символъ трѣбва да го

изучавате въ неговото прѣмо проявление. Всѣки символъ си има точно опредѣление. Този символъ ще го вземете тѣй, както си е, нѣма да си правите никакви заблуждения.

Сега опасността е тамъ: всѣки, който коригира другитѣ, не трѣбва да прави сжщитѣ грѣшки. Та ако поправяме грѣшкитѣ на свѣщеницитѣ и ние ще бждемъ поставени на тѣхното мѣсто. Щомъ дигнешъ двата си прѣста, ти си на тѣхното мѣсто. Нѣма да се мине дълго врѣме - въ нѣкоя твоя мисль, въ нѣкое твое чувство или желание ще се яви пакъ сжщиятъ законъ.

Сега нашето желание е реално. Каквото и да работимъ, искамъ да образуваме една атмосфера, една аура, въ която да могатъ да растатъ сѣменцата, добродѣтелитѣ на Бѣлото братство. Трѣбва да се създаде тази аура. И казвамъ ви, прѣзъ тази година ние всички ще работимъ. Не е въпросътъ до погрѣшкитѣ - погрѣшки могатъ да се направятъ много, тѣ сж прѣдвидѣни, но въ всинца ви трѣбва да има силенъ стрѣмежъ. Не се плашете отъ погрѣшкитѣ - една, двѣ, три, десетъ, дваисетъ, петдесетъ, деветдесетъ и девѣтъ - нищо не значатъ. Слѣдователно животътъ ни трѣбва да бжде разуменъ, обоснованъ на великитѣ закони на природата. Въ всѣки моментъ ние можемъ да произведемъ единъ малкъ опитъ. Този опитъ може да бжде тѣй вѣренъ.

Ако влѣзете въ нѣкое съврѣменно, добрѣ инсталирано здание, дѣто има елѣктрически лампички отъ разни величини, отъ петъ, десетъ, петнайсетъ, дваисетъ, трийсетъ, четирйсетъ, сто, двѣста, петстотинъ свѣщи, ще видите, че всѣка лампа си има свой ключъ. Онзи, който разбира законитѣ, като му трѣбва лампичка отъ петъ свѣщи свѣтлина, завъртва ключа на петътѣ свѣщи. Трѣбватъ му десетъ свѣщи - ще завърти ключа на десетътѣ свѣщи и т.н. Всѣка лампа трѣбва да си има свой ключъ. Завъртишъ ключа - ще имашъ тази или друга свѣтлина. И обратно: ако не се нуждаешъ отъ тази свѣтлина, ще започнешъ да затваряшъ тия ключове. И нашиятъ животъ е устроенъ по сжщия начинъ. Нашиятъ мисли, желаня, дѣйствия, които произтичатъ въ насъ, нѣматъ еднаква сила, еднаква интензивность, еднакъвъ калибръ. Нѣкоя наша мисль има силата на една свѣщъ, други на петъ, десетъ, петдесетъ, сто, двѣста свѣщи и всѣка една отъ тия мисли си има свой

ключъ. Ти никога не можешъ да произведешъ сжщия резултатъ отъ тия мисли, ако не завъртишъ тѣхния ключъ. Ако кажешъ „скжпи учителю“, ти не можешъ да произведешъ резултата на „обични учителю“. Единъ великъ цигуларъ може да изсвири на една обикновена цигулка нѣщо хубаво, но ако му дадете една прѣкрасна цигулка, той ще изсвири нѣщо отлично. Слѣдователно тази хубава пѣсенъ не може да я изсвири на една каква и да е, на една обикновена цигулка. И тѣй, хубавата пѣсенъ се свири на съвършенъ инструментъ.

Сега съврѣмениятъ човѣшки мозъкъ е дошълъ до едно състояние на инертностъ, на бездѣйностъ. Сега хората сж умни, но тази интелигентностъ почива на една малка дѣятелностъ. Запримѣръ у нѣкои интелигентността е дошла до една малка частъ отъ мозъка и само тѣзи клѣтки сж дѣятелни, а другата частъ не е разработена. А една окултна наука трѣбва да се стрѣми да разработи цѣлия мозъкъ и да придобие такава пластичностъ, че всички клѣтки при мисленето да бждатъ постоянно подвижни. Въ окултната школа ще се стрѣмимъ всички мускули, кости, да бждатъ тѣй подвижни, че да сж подъ контрола на нашия умъ.

Сега да допуснемъ, че сте се разгнѣвили. Що е гнѣвъ? Тоя центъръ на гнѣва не е подъ вашъ контролъ. Тоя центъръ е извънъ вашата воля, извънъ вашия умъ. Защо сте се разгнѣвили - не знаете, но че сте се разгнѣвили, това е единъ фактъ. Или другъ случай - у васъ се пороци чувство на страхъ. Страхувате се, че нѣкакво нѣщастие ще ви се случи, че ще ви убиятъ. Вие вече не сте господаръ на вашитѣ чувства, вие сте подъ влиянието на страха. Но страхътъ е независимъ отъ вашия умъ и отъ вашата воля. Има нѣкои възгледи, които сж натрапени на хората, сжщо и нѣкои знания. Запримѣръ да вѣрвашъ, че Богъ е въ три лица, това съзнателно ли е? Ако е съзнателно, трѣбва да се опрѣдѣли въ какво сѣди троеличието на Бога. Нѣкой пжтъ говоримъ за любовъ, мждростъ и истина, а сжщеврѣменно тия нѣща - любовъ, мждростъ и истина не сж строго опрѣдѣлени въ ума ни. Въ мждрия човѣкъ мждростъта си има особени криви линии, истината си има особени криви линии и любовъта си има особени криви линии. И когато дойдемъ въ окултната наука, ще ви посоча движенията на правилната любовъ. Тя си има свои криви

линии, също и мъдростта и истината. Мъдростта си има и тя свои криви линии и прави лицето малко продълговато. Любовта го прави обло, съвършено обло, а истината го прави спиралообразно. Това е фактът.

Сега може да си зададете въпроса: какво значение иматъ криво̀г̀в̀т̀т̀? Ще заб̀л̀ж̀ите, че у н̀кои хора очит̀ сж отворени, а у н̀кои сж малко свити. Аз̀ вземам̀ н̀щата т̀й, както сж въ природата. Когато чов̀к̀ иска да възприеме повече св̀тлина, отваря очит̀ си. Когато искате да възприемете силни възприятия, отваряте си очит̀, а когато тия възприятия сж чр̀зм̀рно много, свивате очит̀ си. Какво показватъ отворенит̀ очи? Че възприематъ по-малко. Защо очит̀ сж отворени? Защото искатъ да възприематъ повече. Защо очит̀ сж затворени? Защото искатъ да възприематъ по-малко. Туй е първото обяснение. При св̀тлината затваряме и отваряме очит̀ си. Туй е факт̀.

Добр̀, сега защо лицето е обло и защо е продълговато? Въ продълговатото лице има по-гол̀ма интензивност, по-гол̀ма енергия, която отива к̀м̀ цент̀ра на земята. И заб̀л̀жете, всички войнствени хора иматъ вс̀ продълговати лица. Когато енергията е свързана съ цент̀ра на земята, лицето става продълговато и мускулесто. Хора, които жив̀ят̀ един̀ идеален̀ живот̀ без̀ страдания - лицата им̀ сж валчести, но щом̀ дойдат̀ страданията - лицата стават̀ продълговати. У д̀цата е така - всички малки д̀ца иматъ валчести лица. Вземете д̀те, у което лицето е валчесто и го лишете от̀ едно малко желание - лицето му ще се продължи. Въ него се явява едно желание да яде, отварят̀ му се очит̀. Въ туй отваряне на очит̀ енергията отива к̀м̀ цент̀ра на земята.

Продълговатото лице показва, че енергиит̀ сж по-интензивни, по-пл̀тни и се движат̀ не нагор̀, а надолу.

Сега, връзката между тия разсждения е слаба. Казвам̀: логически е слаба, но не вс̀кога логическата връзка между н̀щата показва истината. Между два пр̀дм̀та може да има логическа връзка, а може и да н̀ма логическа връзка. Логическата връзка е връзка само на ума. Само ум̀т̀ може да пр̀дпоставя н̀щата. Един̀ музикант̀ може да поставя н̀щата въ зависимо-

стъ - това показва, че човѣшкиятъ духъ е работилъ, а може да поставя нѣщата и другояче.

Сега думата ми е: вие, които се занимавате съ живота въ неговото реално проявление, трѣбва да знаете, че духовниятъ животъ за насъ е едно реално проявление. Сегашниятъ ни животъ не е едно реално проявление, тоестъ реаленъ е, но е прѣходенъ. Днесъ може да си щастливъ, а утрѣ да не си щастливъ. Утрѣ яздишъ на единъ автомобилъ - кривне нѣкъдѣ, изхвърля тѣ отъ сѣдалището навънъ и всичкото твое щастие изчезва, хармонията на твоята глава изчезва. Дотогава си мислилъ хубаво, билъ си добъръ държавникъ, но утрѣ, като ти изхвъркне умътъ, казватъ: „Другъ да дойде на негово мѣсто.“ Разумниятъ човѣкъ на автомобилъ не язди. Той самъ трѣбва да бжде автомобилъ. Разумниятъ човѣкъ никога нѣма да остави другъ да го кара, а той самъ ще си кара работата. И ще ви наведе моитѣ силни доказателства съ слѣдующето. Ако другитѣ хора учатъ, учението е за тѣхъ. Ако ние учимъ, учението е за насъ. Ако другитѣ хора ставатъ добри, добродѣтелта е за тѣхъ. Ако ние ставаме добри, добродѣтелта е за насъ. Ако другитѣ хора ядатъ, яденето е за тѣхъ. Ако ние ядемъ, яденето е за насъ. Слѣдователно не можешъ да кажешъ на другиго: „Я отвори тази книга, научи моя урокъ, иди при учителя да го разкажешъ, да ми тури бѣлѣжка.“ Да допуснемъ, че нѣкой твой другаръ иска да ти направи тази услуга, казвашъ му: „Иване, я научи заради мене този урокъ по математика и иди при учителя да ти тури бѣлѣжка вмѣсто на менъ.“ Иванъ може да научи урока хубаво, да му турятъ шесть, но то ще бжде за него. Това е за Ивана, за Стояна нищо не остава.

Казвате: „Другояче не може ли да бжде направенъ свѣтътъ?“ Не може, той е такъвъ, какъвто е сега. „Но защо не е могло другояче, защо да е направенъ тѣй?“ То не е наша работа. Много добръ е направенъ свѣтътъ. Азъ, доколкото зная, по-добъръ свѣтъ отъ този нѣма. Е, питамъ ви: ако вие отидете и хванете опашката на единъ конъ и той ви ритне, ще кажете ли, че този конъ е невъзпитанъ? Той ще ви каже: „Господине, ние гости отзадъ не приемаме, а ти, като си ни дошълъ на гости така, ние ритаме.“ Ако бѣше отишълъ да хванешъ юздата на коня отпрѣдъ и го помилвашъ и се

качишъ отгорѣ му, щѣше да свѣршишъ работата. Та ако ние отиваме и пипаме коня отзадъ за опашката и той ви рита, ще кажете, че свѣтътъ е лошъ. Това вѣрно ли е? Цѣлиятъ свѣтъ, всички учени хващатъ коня за опашката, котката и кучето за опашката, затова има ританица и драсканици. И послѣ, свѣтътъ билъ направенъ злѣ. Доколкото зная, свѣтътъ е направенъ отлично, а че ние хващаме нѣщата за опашката...

И по нѣкой пжтъ нѣкои искатъ да ме убѣдятъ, че азъ не мисля право. Азъ имъ привеждамъ слѣдващия аргументъ: я вижте, по моето лице има ли нѣкакви бѣлѣзи отъ ританица на коня? „Нѣма.“ А вашето лице? Има. Кой мисли по-право? Ако дѣтето ти умрѣло, жена ти умрѣла, ако си изгубилъ имането, ако имашъ драсканици по лицето, кой мисли по-право? „Ама този свѣтъ нищо не разбира.“ Дали ти не разбирашъ, или той? „Ама свѣтътъ не е добрѣ оправенъ.“ Искашъ да станешъ пръвъ министъръ въ България, твоитѣ работи оправили? „Не.“ Тогава какъ ще оправишъ свѣта? Ти мислишъ ли право? „Не, като се кача на властъ, тогава ще мисля право.“

И тѣй, всички съврѣменни философи даватъ двѣ мнѣния за свѣта: едни отъ тѣхъ - песимиститѣ, твърдятъ, че този свѣтъ е единъ отъ най-лошитѣ, а други - оптимиститѣ, казватъ, че този свѣтъ е единъ отъ най-разумнитѣ. Азъ казвамъ, че отъ този свѣтъ, като едно практическо опитно училище, нѣма по-хубавъ въ дадения случай. И ние всички трѣбва разумно да изучаваме законитѣ му.

Сега въ този свѣтъ има нѣща, внесени отъ хората. Запримѣръ искатъ да ни убѣдятъ, че има наслѣдствени черти. Казватъ: „Има въ него наслѣдствена черта.“ Наслѣдствената черта не показва, че е Божествена - тя е наслѣдена отъ майка ти, отъ баща ти. Нѣкой има наслѣдствена черта да пие, да краде, да убива. Но туй не е едно състояние на онзи чистъ, първоначаленъ, Божественъ животъ, а състояние на туй, което е присадено. Слѣдователно въ природата трѣбва да отдѣлимъ по единъ алхимически начинъ всички тия елементи, които сж внесени отпослѣ и да дойдемъ до първичнитѣ състояния, при които човѣкъ е живѣлъ. - Първичнитѣ образи, първичнитѣ мисли и желаня, да отдѣлимъ туй, което отпослѣ е внесѣно. Наслѣдствено-

то е друго. Баща ти може да ти е оставилъ въ наслѣдство нѣщо, нѣкакво богатство, но може да ти е оставилъ и дългъ. Обаче ти не се раждашъ нито съ дългъ, нито съ богатство. Дългътъ и богатството - тѣ сж нѣща второстепенни, внесени отпослѣ. И при сегашнитѣ условия ние трѣбва да отдѣлимъ първичнитѣ нѣща отъ вторичнитѣ, които сж внесени отпослѣ въ живота.

Запримѣръ българитѣ едно врѣме бѣха езичници, а сега сж християни. Какво значи „езичникъ"? Езичниците - значи народи, които говорятъ на много езици, но не значи идолопоклонници. Тамъ, дѣто се говорятъ много езици, ставатъ погрѣшки. Слѣдователно езичниците сж хора, които говорятъ на много езици, а идолопоклонниците сж хора, които си направили единъ образъ - кланятъ му се, търсятъ помощъ отъ своя идолъ.

Сега запримѣръ не е ли смѣшно слѣдующето положение? Баща роди синъ и очаква синъ му да го спаси. Той има и дѣщеря, очаква и на нея, казва: „Дѣщеря ми, синъ ми - тѣ ще ме спасятъ." Той самъ не е работилъ върху себе си, да поправи живота си, а очаква синътъ или дѣщерята да поправятъ живота му. По-възможно е синътъ или дѣщерята да поправятъ живота си чрѣзъ баща си, а не обратното - бащата да поправи живота си, чрѣзъ живота на сина и дѣщерята. Понѣкога, щомъ започне синътъ да говори, бащата казва: „Мълчи, ти не знаешъ - не знаешъ ли, че си хлапакъ." А при това, когато дойде нѣкой ближенъ, бащата въ тайно казва: „Този е моятъ наслѣдникъ, той за въ бждеще е моята надежда." Кое е вѣрното? На сина си казва едно, а на ближния си друго - всжщностъ очаква нѣщо. Кое е вѣрното въ тази идея? Има нѣща вѣрни петдесетъ процента и има нѣща невѣрни петдесетъ процента. Ако нѣкой баща изпрати своя синъ въ странство. При нѣкой великъ учителъ. И този великъ учителъ внесе нови идеи, нови мисли за придобиване на богатство, синътъ може да спаси баща си. Но тѣй както го е родилъ, нищо не може да направи, никого не може той да спаси. Слѣдователно ние можемъ да донесемъ нѣщо ново. Да спасимъ нѣкого само тогава, когато синътъ отидѣ да се учи въ нѣкое велико училище и учителътъ го научи да използва великитѣ закони на природата. Тогава можемъ да бждемъ полѣзни комуто и да е.

Сега вжтрѣ въ васѣ се задава единѣ въпросѣ:
„Какѣ можемѣ да направимѣ това?“ Азѣ ще ви отговоря,
положително ще ви отговоря. Дебелитѣ вѣжа изведнѣжъ
ли се раждатѣ, изведнѣжъ ли ставатѣ? Ако ви кажа да
направитѣ едно дебело вѣже отѣ петѣ-шестѣ хиляди ни-
шки, нали трѣбва да прострете два колца и да обика-
ляте около тѣхѣ? Колко пѣти трѣбва да обиколитѣ?
Петѣ хиляди пѣти трѣбва да обиколитѣ. И петѣтѣ
хиляди пѣти ще бѣдатѣ резултатѣ на дебелото вѣже. И
слѣдѣ туй ще трѣбва да го пуснете въ кладенеца, да
извадите вода, колкото искате. Азѣ ви казвамѣ: петѣ
хиляди пѣти трѣбва да обиколите. Но вие казвате:
„Учителю, не може ли по-малко? Ние ще направимѣ двѣ
хиляди и петстотинѣ обиколки.“ Да, може, но туй вѣже
ще бѣде два пѣти по-тѣнко, отколкото азѣ го прѣдвиж-
дамѣ. Слѣдователно неговата якостѣ ще бѣде два пѣти
по-малка. „Но, господинѣ Учителю, не може ли хиляда
пѣти?“ Може, но неговата сила ще бѣде петѣ пѣти по-
малка. „Не може ли петстотинѣ пѣти?“ Може, но него-
вата сила ще бѣде десетѣ пѣти по-малка. Вие ще измѣ-
ните закона. Изисква се петѣ хиляди пѣти обикаляне
за вашето вѣже. За всѣка една ваша мисълѣ се изиск-
ватѣ редѣ трептения. За една мисълѣ може да се оби-
коли петѣ хиляди пѣти, за друга мисълѣ - десетѣ ми-
лиона пѣти, за други мисли - сто милиона, за нѣкои -
единѣ билионѣ, два билиона, три билиона и т.н. Раз-
бира се, за такава една мисълѣ вие ще се движитѣ съ
бързината на свѣткавичната свѣтлина, но това трѣбва
да го направите, за да се създаде една такава мисълѣ.
За всѣка една мисълѣ петѣ хиляди пѣти трѣбва да
обиколите. Ако не обиколите петѣ хиляди пѣти, ще
имате само единѣ конецѣ.

И тѣй, думата „обични“ ни показва, че вѣчно
трѣбва да се движите около вашитѣ колци, а думата
„скѣпи“ е половинѣ месѣчинка - показва, че можете да
отидете до едно мѣсто и послѣ пакѣ да се върнете на-
задѣ. Вашата мисълѣ е като на нѣкой войникѣ, който
цѣла нощѣ ходи около поста си - напѣдѣ-назадѣ, на-
пѣдѣ-назадѣ. Сутринѣта го питатѣ какво е извършилѣ.
Казва, че е пазилѣ, но почти никаква работа (не е
свършилѣ). Онзи, който се движи въ крѣгѣ, всѣкога
извършва работа. Хората още на половинѣ колелета не
сѣ яздили, всѣ на цѣли колелета яздатѣ, нали.

Сега, разбира се, за нѣкои отъ васъ тия разсжждения сж изобщо непонятни. Вие не сте еднакво нагласени: нѣкои отъ васъ се интересуватъ, други - не. Нѣкои отъ васъ сте отъ практичнитѣ натури, искате бързитѣ резултати. И забѣлжете, че когато нѣкои хора проучватъ занаяти. Нѣкои отъ тѣхъ търсятъ хубавъ занаятъ, макаръ и бавно да се научи. А нѣкои търсятъ нѣкакъвъ занаятъ, който да се усвои въ скоро врѣме, въ петъ-шестъ мѣсеца да иматъ резултатъ. Едни хора бързатъ, всичко искатъ бързо да свършатъ. А свършменниятъ българинъ казва: „Гледай човѣкъ какъ излиза отъ кѣщи. Излиза ли още отъ кѣщи бързо, нищо нѣма да свърши. А ако излиза така бавно, и постепенно ускорява хода си, той ще свърши работата си.“ Кои бързатъ като излизатъ? Апашитѣ. Добриятъ човѣкъ излиза полѣкичка. Затуй ние обичаме хората, които почватъ медлено, а свършватъ бързо, а не обичаме онѣзи, които започватъ бързо и свършватъ бавно. Това сж два противоположни метода. Въ сегашния свѣтъ всички започватъ съ свѣткавична бързина.

Да се повърнемъ къмъ реалната мисълъ. Да допуснемъ, че вие имате едно тягостно състояние, цѣлъ денъ усѣщате една тежестъ, не органическа, но нѣкаква тежестъ въ гърдитѣ си, нѣкаква тежестъ въ стомаха си или въ главата си. Тия тежести се дължатъ на двойника - на силовото тѣло на човѣшката душа, както азъ го наричамъ. Усѣщате една тежестъ вжтрѣ въ мозѣка си, не можете да мислите, не можете да си помогнете. Или усѣщате тежестъ въ гърдитѣ си, или въ стомаха си. Питамъ сега: при такова едно състояние какво трѣбва да правите? Вие изобщо слушате другитѣ. Ще отидете при нѣкой вашъ приятелъ, и ще му кажете: „Стѣга ме нѣщо въ главата.“ „Стѣга ли тѣ, че откога?“ „Тукъ, отъ нѣколко часа.“ „Ще си помисля.“ Отивате въ друга кѣща. Казвате: „Стѣга ме нѣщо въ главата.“ „Че откога?“ „Отъ нѣколко часа.“ Ходите отъ кѣща въ кѣща, върнете се пакъ у дома си. Ако сте жена, вашата приятелка казва: „Мара Стоянова разказва, че я стѣгало нѣщо въ главата. Какво ще е това?“ Ще започнатъ сега редъ философски диагнози, причини. Стѣгането въ главата показва, че има дисхармония въ ума, дерайлиране. Стѣгането въ сърдцето показва, че има дисхармония въ чувствата. Стѣгането въ стомаха

показва, че има дисхармония, дерайлиране във волята. Затуй имате тия стъгания. Законътъ е правиленъ: тури въ ума хармония - стъгането ще изчезне. Сърцето дерайлирало, тури го на мѣстото му - тази тежестъ въ гърдитѣ ще изчезне, хармонията ще се възстанови. Изправи волята си - стъгането въ стомаха ще изчезне. Ще кажете: „Ама какъ ще туримъ волята си въ релситѣ?" Ще ви кажа какъ. Туй е лесно. Да започнемъ съ стомаха. Има нѣщо, което ви стѣга въ стомаха, нали.

Изправете се прави, туретѣ си ржцетѣ на корема (ржцетѣ една върху друга, дѣсната върху лѣвата, палцитѣ единъ срѣщу другъ) и ще си кажете така: „Всичкитѣ ми работи сж уредени." Безъ никакво раздвояване!

Но ако вие сами се запитате: „Дали дѣйствително сж уредени работитѣ ми?" - Ще развалитѣ формулата. Ако безъ всѣко съмнѣние приемете това, всичката тежестъ ще се разнесе и у васъ ще се яви едно хубаво желание за ядене. За нѣкоя хубава чорба съ картошки. Или пюре, или нѣкой боршъ или нѣщо хубаво стотвено съ бамя, и веднага стомахътъ ще се поправи. Щомъ ви стѣгне стомахътъ, ще направите единъ опитъ и ще видите дали туй, което азъ казвамъ, е вѣрно, или не.

Сега, другитѣ два метода ще ви прѣдамъ послѣ. Ние трѣбва да започнемъ съ волѣвитѣ движения, понеже тѣ сж най-плѣтнитѣ. Ако тѣхъ можемъ да контролираме, другитѣ движения лесно се поддаватъ. Най-мжно се поддаватъ на лѣкуване волѣвитѣ движения. Развали ли се нѣщо стомахътъ, заболѣе ли той, човѣкъ усѣща най-лошо настроение, най-голѣма тежестъ. Затуй стомахътъ трѣбва да бжде въ всѣко отношение изправенъ. Ето защо азъ съмъ за промивкитѣ на стомаха, два-три деня нѣма да ядешъ нищо, ще имашъ само топла вода. Слѣдъ туй ще почнешъ умѣрено да ядешъ и послѣ ще давашъ отъ врѣме на врѣме на стомаха почивка. Ще му кажешъ: „Днесъ е сжбота, нищо нѣма да ядешъ." Той ще се зарадва. Стомахътъ, горкиятъ, е най-онеправданиятъ, най-малко три пжти на день се яде, а нѣкога и четири пжти. Три пжти на день, по три часа работа - девѣтъ часа на день работа. Ако му туримъ нѣкоя лесносмилаема храна, за два часа ще може да я смѣли. Но ако му туримъ нѣкоя свинска пържолa, или телешко печено, или печено отъ нѣкой дваисетгодишенъ биволъ и му

кажемъ: „Да смелишъ тази храна" - той, горкиятъ, се намира въ чудо, почва да се прѣвива и казва: „Господарю, тази работа става трудно." Не, ти ще се потрудишъ, ще се погрижишъ да му дадешъ почивка и ще му кажешъ: „Днесъ, слѣдъ шестъ дни работа, този сѣдмия денъ ще си починешъ, ще отидешъ на разходка." Господарътъ ти ще се облѣче и заедно ще отидете на разходка. Тогава той ще каже: „Благодаря, че моятъ господарь е станалъ малко по-уменъ." А сега като казвамъ, че стомахътъ трѣбва да си почине, казватъ: „Какъ, на работа трѣбва да го държимъ, на постоянна работа."

Азъ мисля, че когато Моисей направи този законъ за почивката, той го направи за яденето, за стомаха - почивка за стомаха. Но нито еврейтъ, нито християнскиятъ свѣтъ го разбра. А у българитъ, като дойде недѣля, тогава най-много ще се яде и ще се пие и казватъ: „Днесъ ще се празнува, свѣта недѣля е." А стомахътъ казва: „Никаква свѣта недѣля не е - Моисей за мене направи тази почивка, вие забравихте. Вие не сте работили нищо, какво ще почивате. А азъ, който съмъ работилъ прѣвъ сѣдмицата по дванайсетъ часа - азъ имамъ право да си почина. Вие нищо не сте работили." Сега ще кажете: „Стомахътъ е нашъ слуга и ние имаме право да се разполагаме съ него, както искаме." Той е единъ отъ най-отмѣстителнитъ слуги. Той е като мечката - намрази ли тѣ единъ пжтъ, отидѣ. Уволни ли тѣ единъ пжтъ, отидѣ всичко. Спиратъ и сърдце, и дробове. Той казва: „Ти, който не празнувашъ сжбота и недѣля, азъ ще ти дамъ да разберешъ какъвъ е Божиятъ законъ." Може да се събератъ всички лѣкари, инжекции да правятъ, туй-онуй, но той казва: „Азъ не признавамъ никакви лѣкари, азъ ще уволня господаря си - ще отиде при Господа." Господъ ще го пита: „Защо уволни господаря си?" „Защото не спазва Твоя законъ." Господъ казва: „Много хубаво си направилъ."

Вие ще бждете умни сега, исправни въ яденето си. Защото всѣко ядене е придружено съ мисълъ, съ чувство и съ волѣви дѣйствия. Съ мисълъ, защото най-първо си помислишъ какво да ядешъ. Съ желание, понеже си обикналъ тази храна. Съ воля, понеже си я дѣв-калъ, прѣпратилъ си я навжтрѣ. Нѣкой казва: „Азъ не

мисля за ядене." Не, ти най-много за яденето мислиш. Хората мислят най-много за яденето. Ти си във канцеларията, а мислиш какво е стотвила жена ти. Напишеш нѐщо, мислиш какво ще спечелиш, да има за ядене - девѣтъ десети отъ живота ви е посвѣтенъ само на яденето. Сутринъ какво ще ядемъ, на обѣдъ, вечеръ - какво ще ядемъ. Затуй ние трѣбва да регулираме стомаха си, понеже съ него е ангажиранъ нашиятъ умъ, нашето сърдце, нашата воля. Всичката сегашна борба въ свѣта е икономическа борба за стомаха, нѣма нищо идѣйно въ нея. Има само идея за ядене, но тази идея, като идея, нѣма никакво влияние върху хората. Днесъ хората могатъ да тѣ продадатъ за ядене, фактъ е туй. При сегашния развой на човѣчеството този въпросъ за яденето е същественъ и важенъ.

Нѣкои казватъ: „Азъ не мисля за ядене." Не, първо ще уредишъ този въпросъ, а послѣ другитѣ. Сега хората на съврѣменната култура разрѣшаватъ въпроса за яденето и ако го разрѣшатъ правилно, ще дойде вториятъ етапъ на свѣта. Той е важенъ въпросъ. Всички нови течения подематъ този въпросъ - въпроса за яденето и го разрѣшаватъ, но трѣбва да го разрѣшатъ правилно. За разумнитѣ хора правилно трѣбва да се разрѣши.

И Христосъ съ думитѣ „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ", е разрѣшилъ въпроса. „Който Ме яде, ще има животъ въ себе си" - това е една окултна тема. Тя е за ученици, които сж много напрѣднали, които не мислятъ като обикновенитѣ хора. Сега, ако взема да разисквамъ тия Христови думи, да ви дамъ тия тълкувания, знаете ли какви извратени мисли ще влѣзатъ въ умовѣтъ на съврѣменнитѣ хора? Когато ние говоримъ на свѣта за яденето, тѣ казватъ: „Искате да ни отучите да ядемъ." Не, искаме да ви научимъ какъ да ядете - правилно да ядете. Запримѣръ постѣтъ, който е въвела църквата, е за почивка, а сега хората сж му дали друго тълкувание, друго значение. Който пости, отъ стомаха му почва да излиза миризма. Онзи, който пости, трѣбва да пости дотогава, докато тази миризма изчезне, докато се изчисти. И отъ устата му, отъ тѣлото му почне да излиза едно благоухание. Тогава ще свърши постѣтъ. А ние почваме поста съ миризма и свършваме съ миризма. Нѣма никакъвъ смисълъ. Когато започваме да чистимъ

нѣщо, трѣбва докрай да го изчистимъ, а да изчистимъ до половината - това не е постене, не е наука, не е никаква система.

И тъй, първоначално свѣтътъ билъ създаденъ отлично. И сега нашия свѣтъ трѣбва да го върнемъ назадъ. Когато ние говоримъ за възпитание, азъ подразбирамъ, че всички ония второстепенни нѣща, които сж насадени у насъ по наслѣдство, трѣбва да ги извадимъ. Да останатъ всичкитѣ Божествени форми, всички сили, които дѣйстватъ - всички мисли, желаня, дѣйствия и да започнемъ да работимъ съ тѣхъ.

Това е нашата задача: да дойдемъ до чистия Божественъ изворъ на нѣщата.

2-ра Бесѣда отъ Учителътъ

8 Октомврий 1922 г. Недѣля, 10 часа сутринъта

София ул. Опълченска № 66

Отличителни качества на волята.

2-ра Лекция отъ Учителътъ,

II-ра година на Специаленъ Окултенъ Класъ,

11 Октомврий 1922 г. Срѣда 7 часа вечеръта.

Ст. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

Поздравъ: - Безъ страхъ!

- Безъ тъмнина!

Тайна молитва.

За следния пжтъ пишете върху темата: „Отличителнитѣ чѣрти на живота“.

Кои сж отличителнитѣ качества на волята? - Първото качество на волята е твърдостъта. Твърдостъта е опорната точна на волята. Значи, волята трѣбва да бжде твърда и непоколебима като канара.

Второто качество на волята е смѣлостъта и безстрашието.

Третото качество на волята е приложение, изпълнение, но безъ отлагане.

Често въ ума на човѣка се явява отрицателната мисълъ: не може ли нѣкога проявата на волята да спре човѣка въ неговото действие? - Когато се говори за

воля, ние разбираме нейнитѣ положителни прояви. Отрицателнитѣ прояви на волята сж случайности. Ако тренѣ спре всрѣдѣ пжтя, това е случайностъ. Неговитѣ спирки сж опредѣлени, отъ една гара до друга. Всѣка спирка вѣнѣ отъ опредѣленитѣ гари, това е вѣнѣ и отъ тарифата на движението на трена. Следователно, твърдостъ, смѣлостъ, безстрашие и приложение сж необходими качества за проява на волята на физическия свѣтъ.

Освенѣ на физическия свѣтъ, волята се проявява и въ умствения свѣтъ. Отличителнитѣ качества на волята въ умствения свѣтъ сж: разбиране, проумяване, схващане и долавяне. Това, което си разбралѣ, ще проумѣешѣ. Това, което си проумѣлѣ, ще схванешѣ. Това, което си схваналѣ, ще доловишѣ. Можете ли отъ схващането да отидете къмъ разбирането? – Не, ще вървите последователно.

Едно отъ отличителнитѣ качества на волята въ Божествения свѣтъ е нейното благородство. Волята трѣбва да бжде благородна, да има благороденѣ импулсѣ, благороденѣ потикѣ.

Като знаете отличителнитѣ качества на волята въ три различни свѣта, вие ще можете да укажете влияние върху своето тѣло, върху сърцето и мозѣка си. Запримѣрѣ, разбирането, проумяването, схващането и долавянето сж методи, чрезѣ които можете да упражните влияние върху предната частъ на вашия мозѣкѣ. Колкото по-близо е нѣкой отъ центроветѣ на мозѣка до физическия свѣтъ, толкова по-голѣмо е въздействието върху него на физическитѣ качества на волята: твърдостъта, смѣлостъта, безстрашието безѣ отлагане. Развитието на горната частъ на мозѣка, т. е. развитието на моралнитѣ чувства се постига чрезѣ благороденѣ потикѣ, предизвиканѣ отъ милосърдие, правдивостъ, любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ ближнитѣ. Тѣлото на човѣка е дадено като пособие за упражняване на волята. За да влѣзете въ контактѣ, въ прѣмо общение или въ правилна обмѣна съ силитѣ на природата, непременно трѣбва да знаете, какѣ да владѣете тѣлото си. Органитѣ на тѣлото трѣбва да бждатѣ подѣ контролѣ на волята. Човѣкѣ извършва волеви и неволеви движения, волеви и неволеви функции, което показва, че много нѣща не зависятѣ отъ неговата воля. Запримѣрѣ,

сърцебиенето, мислитъ, чувствата сж вѣнъ отъ човѣшката воля.

Окултната наука дава редъ методи за контролиране на човѣшкитъ мисли и чувства. Колкото и да се отрича факта, че мислитъ и чувствата сж вѣнъ отъ контрола на волята, това лесно може да се докаже. Достатъчно е да ви убоде нѣкой съ игла, за да подскочите веднага и да измѣните състоянието си, да дойдете даже до избухване. Избухването, разгнѣвяването е процесъ извѣнъ волевия контролъ. Това е процесъ на ферментирание. Всѣко ферментирание се дължи на особенъ родъ бацили, които сж причина за образуване на киселинното. Много такива бацили съществуватъ, както въ физическия, така и въ останалитъ свѣтове. За да се освободите отъ влиянието на тия бацили, вие трѣбва да упражнявате волята си, тя да въздействува върху мозъка, специално върху въображението. То трѣбва да се намира подъ контролъ на волята. Въображението представя отвора на тъмната стаичка, камера обскура, въ която се поставя свѣточувствителното стъкло на фотографията. Отъ фотографа зависи, дали да се отвори или затвори тази камера обскура. Когато ще фотографира, той отваря камерата. Тамъ, дето въображението не е подъ контролъ на волята, отворението на тази камера е постоянно отворено, вследствие на което на време и безъ време, съзнателно и несъзнателно, се получаватъ отпечатъци върху мозъка. Ако разбирате законитъ на природата, вие ще знаете, кога да отваряте и затваряте тази камера. Има случаи, когато съвсемъ не ви сж нужни вѣншни впечатления. Запримѣръ, двама души се каратъ. Вие се спирате, отваряте камерата си и приемате впечатления. Тѣзи впечатления се предаватъ въ мозъка, и цѣли два-три часа следъ това се преповтарятъ. Трѣбва да мине известно време, докато тия впечатления въ мозъка се изгладятъ, и той се върне въ нормалното си състояние.

Другъ случай: минавате покрай нѣкоя гостилница точно по 12 ч., време за обѣдъ. Искате да влѣзете вътре, да се нахраните. Пипате джоба си, но се указва, че нѣмате пари. Тръгватъ изъ улицитъ недоволенъ, неразположенъ, като носите въ въображението си образа на всички ония хора, които ядатъ. Минавате покрай втора, покрай трета гостилница, и виждате, че всички

хора ядатъ. Настроението ви се влошава още повече, и вие се чудите, защо днесъ трѣбва да постите. — Чрезъ този постъ, разумнитѣ същества сж ви поставили на изпитъ да опитатъ волята ви. Този день, именно, не трѣбва да минавате покрай гостилницитѣ. У васъ пкъ тъкмо тогава ще се яви желание да обиколите гостилницитѣ, дано видите нѣкой приятель, да ви покани на обѣдъ. — Този день останете дома си и разсждавайте философски: Толкова години вече, какъ ямъ и пия. Какво съмъ придобилъ отъ това? Не мога ли поне единъ день да не ямъ и да поста? Така трѣбва да разсждава окултниятъ ученикъ. Да пости единъ день, това не значи, че той трѣбва да се изтезава отъ гладъ. Че нѣкой щѣлъ да гладува единъ день! — Това е случайностъ, това е временна проява въ живота, която трѣбва да се приеме въ положителенъ смисълъ.

Както виждате, методитѣ на природата коренно се различаватъ отъ човѣшкитѣ. Всички нѣща въ природата не сж систематизирани, както хората разбиратъ. На пръвъ погледъ, като че всичко въ природата е разхвърляно. Като се качвате по планинскитѣ върхове, виждате долини, гори, полета, въ които всичко е въ голѣмъ безпорядкъ: тукъ виждате голѣми дървета и веднага до тѣхъ по-малки; тамъ виждате голѣми и малки цвѣтя разбъркани; другаде виждате голѣми и малки камъни едни до други или разхвърляни. Гледате и се чудите на този безпорядкъ. Ако човѣкъ би нареждалъ градина, въ първитѣ редици ще постави малкитѣ цвѣтя, после по-голѣмитѣ и така ще ги нареди последователно. Ако нарежда камънитѣ, първо ще тури по-малкитѣ, после голѣмитѣ и т. н. Обаче, който разбира законитѣ, въ външния безпорядкъ той ще види смисъла, разумността на природата. Важно е за човѣка, като се движи всрѣдъ природата, да разсждава, да изучава нейнитѣ методи и закони. Изучете развитието на едно дърво и ще видите, каква хармония съществува въ отдѣлнитѣ му части. Виждате, че едно дърво се е изкривило малко. Това не е случайно. Изкривяването на дървото показва, че то е срещнало нѣкакво препятствие на пътя си. За да преодолѣе това препятствие, дървото се е извило малко. Значи, нѣкаква разумность е движила развитието на това дърво. Следователно, когато срѣщаме изкривявания, или нѣкаква разхвърля-

ностъ въ природата, това говори за неблагоприятнитѣ условия, които съществуватъ на земята. Веднѣжъ тѣзи условия преодолѣани, това показва, каква голѣма разумностъ има въ природата.

Сжщо така и мислитѣ, и чувствата на човѣка сж разхвърляни, т.е. нехармонично поставени. — Защо? — Защото условията, при които живѣете, не сж благоприятни. Какво трѣбва да правите? — Да преустроите вашия умъ, вашето сърдце. Какъ ще ги преустроите? — Като вложите въ тѣхъ ново съдържание — нови мисли и нови чувства. Да преустроите мозѣка си, това не значи да го завладѣете. Често хората казватъ, че трѣбва да завладѣятъ природата. — Не, природата никога и никой не може да завладѣе. Природата представя Божественото тѣло. Следователно, Богъ никога нѣма да остави нѣкой да завладѣе тѣлото Му и да се разпорежда съ Него, както иска. Понеже съвременнитѣ хора искатъ да завладѣятъ природата, тѣ си навличатъ голѣми злини и нещастия. По този начинъ тя имъ дава добъръ урокъ, показва имъ, че тѣ не могатъ да я завладѣятъ. Тѣ трѣбва да ѝ се подчиняватъ, да я слушатъ. Мислите ли, че бащата ще се остави на сина си да му тури гетъ на устата и да си играе съ него като съ конче? Да завладѣемъ природата, това значи да завладѣемъ своитѣ мисли, чувства и желанія.

Друго криво положение въ съвременнитѣ хора е мисълта, която тѣ поддържатъ, че трѣбва взаимно да си упражняватъ влияние, да се завладяватъ. — Това е лесно, но не е позволено. Черното братство разполага съ редъ методи за това. Като свържешъ краката и ржцетѣ на единъ заспалъ човѣкъ съ вжже, ти си го завладѣлъ вече. Щомъ се събуди, ще му кажешъ: Сега азъ заповѣдамъ! — Какво печелишъ съ това? Тѣлото на човѣка можете да владѣете, но никога неговиятъ умъ и неговото сърдце. Щомъ се освободи отъ вжжето, той ще направи сжщия опитъ съ васъ. Когато спи човѣкъ, вие можете да го вързвате, и като вързанъ, можете да му влияете, но щомъ се събуди, влиянието остава само върху тѣлото му, а не и върху ума, сърцето, душата или духа му — тѣ никога не могатъ да се подчинятъ на чуждо влияние; тѣ не се подаватъ на вързване.

И тѣй, при упражняване на волята, Бѣлото Братство изисква всѣка мисълъ да бжде чиста, прѣма, из-

правна и благородна. Силната воля не подразбира груба, физическа проява, както съвременните хора казватъ, но тя се изразява въ примирителни действия. Допуснете, че единъ денъ ви се представятъ сто случая да направите зло, а единъ случай да направите добро. Силата на волята ви ще се види при стотъ случая, ако се прояви въ примирителенъ смисълъ. Обаче, ако направите сто злини, а едно добро, доброто не може да компенсира извършенитъ злини. Следователно, всъки трѣбва да упражнява върху себе си вътрешенъ контролъ, да прилага волята си, за да разбере своитъ отношения къмъ природата и къмъ ближнитъ си.

За да изучавате проявата на волята, трѣбва да наблюдавате растенията. Запримѣръ, ако отидете въ нѣкоя борова гора, ще видите, че бороветъ растатъ наблизу единъ до другъ и приематъ конусообразна форма. Когато растатъ близо единъ до другъ, тѣ икономисватъ пространството. Бороветъ предаватъ това свое качество и на брѣстоветъ, както и на други дървета, които растатъ около тѣхъ. Запримѣръ, щомъ сж около бороветъ, брѣстоветъ растатъ нагоре, приематъ конусовидна форма; щомъ сж далечъ отъ тѣхъ, тѣ се издигатъ нагоре и се разширяватъ. Бороветъ, обаче, винаги запазватъ своята конусовидна форма. Това показва, че борътъ има духовна култура, той не е материалистъ. Следователно, когато се разширява нагоре, волята има материалистически стремежъ; когато запазва конусообразната си форма, съ постояненъ стремежъ нагоре, тя има духовенъ характеръ.

Сега ще ви дамъ единъ методъ за развиване издържливостта на волята. Този методъ е тѣй наречениятъ примирителенъ. Той се отнася само до ония хора, които иматъ силна воля. Ето въ какво седи методътъ. Ще си представите, че сте студентъ, приготвили сте си 25,000 лв. за издържка, но по нѣкаква случайностъ, нѣкой влиза въ стаята и открадва паритъ ви. Започватъ редъ изпитания: хазяйката ви изпжда отъ къщата си; гостилничарътъ не ви дава да се храните въ гостилницата му; приятелитъ ви изоставятъ, и вие оставате на улицата самъ, безъ подслонъ, скиташъ се отъ една улица въ друга, безъ никаква помощъ. Като си представите това нѣщо, ще се наблюдавате, да видите, какви чувства се събуждатъ у васъ. Ако се уп-

лашите и кажете, дано не ви се случи такъв изпитъ, вие сте пропаднали. Колкото и да се молите да не ви даватъ такъв изпитъ, има вѣроятностъ да ви се даде, има вѣроятностъ и да не ви се даде. И едното е възможно, и другото е възможно. Мислите ли, че като постъпите въ нѣкое музикално училище, нѣма да ви даватъ мѣчни упражнения? Ако ученикътъ каже на учителя си, че иска да му дава лесни упражнения, учителятъ ще каже: Намѣри си другъ учителъ! Който иска да учи, той трѣбва да е готовъ на всичко — и на мѣчни, и на лесни упражнения. Ако отидете при нѣкой художникъ, и тамъ ще срещнете сѣщото. Речете ли да искате само лесни упражнения, учителятъ ще каже: Намѣри си другъ учителъ! Следователно, щомъ влѣзете въ окултната школа, ще очаквате мѣчни задачи. Ако си правите илюзии, че тамъ ще ви даватъ само лесни задачи, учителятъ ще каже: Намѣри си другъ учителъ! Това училище не е за тебе.

Следователно, както въ науката, въ музиката, въ изкуството сѣ необходими упражнения, така и въ окултната наука сѣ необходими методи. Ако не прилагате даденитѣ методи, нѣма да постигнете желаната цель, нѣма да придобиете нужното знание. Има хора въ свѣта съ силна, съ твърда воля. Като дойде до нѣкоя операция, такъвъ човѣкъ дава ржката си да му направятъ разрѣзъ, безъ никаква упойка. Той седи спокоенъ, мускулъ не мръдва на лицето му и като се свърши операцията, казва: Свършихте ли вече? — Какъ е развилъ той тази воля? — Чрезъ упражнения, чрезъ прилагане на различни методи. Бихъ желалъ и вие да имате такава воля. Като дойде ножа до кокала, да турите ржката си върху раната и следъ 20 минути да оздравѣе. Човѣкъ съ силна воля може да направи това. Защо? — Защото той може да концентрира праната отъ въздуха и да я отпрати къмъ раната си. За да постигнете такава воля, трѣбва да бждете безпощадни къмъ погрѣшкитѣ си — не да се критикувате, но да констатируете нѣщата така, както сеизмографътъ отбелязва землетресенията, както свѣточувствителната плоча на фотографията отпечатва образитѣ. Не бивайте слѣпи къмъ погрѣшкитѣ си, но ги изправяйте! Какъ ще изправяте погрѣшкитѣ си? — Посетете едно музикално училище и ще видите, какъ учителятъ поправя ученика си.

Двамата свирятъ, и ако ученикътъ сгрѣши нѣкжде, учителътъ казва: Не свиришъ върно. Започни отново! И двамата започватъ отново. Щомъ ученикътъ изправи погрѣшката си, учителътъ казва: Продължавай нататъкъ, вземи другата позиция! — Като сгрѣши, трѣбва ли ученикътъ да свали лжка отъ цигулката, да заплаче и да каже: Учителю, простете ме, сгрѣшихъ. — Нѣма защо да плаче, да прекъсва свиренето. Той трѣбва да върви напредъ.

И тѣй, като направите една погрѣшка, не оставайте цигулката и лжка настрана, но продължавайте, правете опитъ следъ опитъ, докато най-последно тоновете на вашата цигулка се слѣятъ съ тоновете на цигулката на вашия учител. Следъ това продължавайте напредъ. Какво е цигулката за човѣка? — Цигулката представя човѣшкото тѣло. Какво правятъ ученицитъ по музика? — Като не имъ върви, тѣ продаватъ цигулката си. Пазете свещено следното правило: и при най-мжчнитъ условия на живота не продавайте цигулката си! Цигуларь, който при труднитъ условия на живота продава цигулката си, е осъденъ на голѣми страдания. — Ималъ дългове, които трѣбвало да плати. — Щомъ има дългове, нека свири. По този начинъ той по-лесно ще изплати дълговете си, отколкото, ако продаде цигулката си. Отъ окултно гледище, не е позволено на ученика да продава цигулката си. Ако продаде цигулката си, той ще се намѣри вѣнъ отъ училището. Всѣки ученикъ трѣбва да има своя цигулка; училището не дава цигулки на заемъ. Следователно, каквото да е тѣлото ви, каквито недостатѣци да има, тѣ могатъ да се изправятъ. Какъ? — Чрезъ упражнения. Както цигулката чрезъ упражнения се все повече обработва, така и човѣшкото тѣло чрезъ упражнения, чрезъ работа се изправя и развива. Запримѣръ, тази година мога да ви дамъ задача да работите върху носа си, да го продължите или разширите съ единъ-два милиметра. По-лесно е да се разшири носа, отколкото да се продължи. За да стане волята ви устойчива и положителна, трѣбва да измѣните палеца и долната частъ на брадата си. Долната частъ на брадата ви трѣбва да бѣде малко издадена навѣнъ, да се образува малка вглѣбнатина. Това оформява брадата, придава ѝ по-хубава форма. Палецътъ пѣкъ трѣбва малко да се разшири

и продължи. Ако не можете да постигнете това, каква воля е вашата?

Казвате, че хората си влияятъ взаимно. Питамъ: като студенти, какво влияние указахте въ университета? Вие имате убеждения, но се страхувате да не ви познаятъ, какви сте, и гледате да минете незабелязано. Вие искате, като богатиятъ търговецъ, да минете незабелязано покрай разбойниците, да не ви обератъ. Така постъпва страхливиятъ човѣкъ. Който има положително вѣру, положително убеждение, той трѣбва да бжде готовъ да обоснове своето вѣру, не съ думи, но съ прояви. Човѣкъ съ убеждение е като електрически токъ, който тече по жицитѣ. Дето минава, произвежда свѣтлина и топлина. Умоветѣ на повечето свѣтски хора функциониратъ главно около ушитѣ, около слѣпитѣ очи, вследствие на което мисълта имъ не може да се издигне въ горната частъ на мозъка. Опитниятъ градинарь отправя водата тамъ, да полѣе тѣзи части, да се създаде въ тѣхъ по-висока мисълъ. Така постъпва природата. Какъ възпитава тя материалиста селянинъ? Докато има плодородие, той обикаля кръчмитѣ, пие, чука се съ приятели, за нищо не мисли. За да го застави да мисли, природата започва да го възпитава. По какъвъ начинъ? — Изпраща суша. Селянинътъ сѣе, но реколтата е слаба, а сушата голѣма. Седи селянинътъ и си мисли: Каква е тази работа? Какво съмъ сгрѣшилъ предъ Господа? Мисли той и повдига очи нагоре. Ако две-три години наредъ нѣма дѣждове, сѣитбата изсъхва. Селянинътъ още повече се замисля и става по-смиренъ. Значи, когато иска да възпита човѣка, природата му взема ония предмети, които отвличатъ вниманието му, които му прѣчатъ да мисли.

Другъ методъ, съ който природата въздействува върху материалиститѣ, е поставяне на клинове. При този методъ не се иска много говорене. Ще минете покрай нѣкой материалистъ и ще му кажете тихичко: Мислишъ ли, че материята е нѣщо реално? Или, мислишъ ли, че сегашниятъ животъ е устойчивъ? Ще кажете тѣзи думи и ще заминете. Тѣ сж като клинове въ мисълта. Тогава човѣкъ започва да мисли. Природата има за целъ да застави човѣка да мисли, а не да го убеждава. Щомъ мисълта му почне да действува, той ще ви по-

търси, ще иска да поговори съ васъ върху материята. Но и въ този случай вие не му говорете на дълго, нека той се изкаже. Като се изкаже, запитайте го: Мислишъ ли, че твоитъ възгледи сж прави? Това ще го засегне, и той ще продължи да говори, да доказва, че възгледитъ му сж прави. Когато говори, вие трѣбва внимателно да го изслушате. Достатъчно е веднѣжъ да се заинтересува, за да търси случай да се разговаря съ васъ. Той не се подава, съзнателно даже дава отбой, но мисълта му започва да работи. Щомъ мисълта му почне да работи, енергията на новата мисълъ прониква въ него, започва да напоява и горнитъ центрове на мозъка. Този методъ се казва „методъ на подпушване“. Чрезъ него ще подпушите човѣка отъ едно мѣсто, за да го накарате да търси изходъ отъ друго. Правете малки опити въ това отношение, да видите, какви резултати ще имате.

Размишление.

Безъ страхъ въ любовта безгранична!

Практично приложение на музиката.

2-ра Школна Лекция

II-ра година на Общия Окултенъ Класъ.

12 Октомврий 1922 г. Четвъртъкъ 8 часа вечерята
Ст.София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

Защо е злото, краенъ отговоръ не може да ни се даде. И онзи, който е създалъ свѣта, отговори за дѣлата си не може да ни даде. Това да го знаете! Не само вие, но и никой, вѣнъ отъ свѣта, не знае, защо е създаденъ свѣта. Сега ако нѣкой ви запита: Защо сте дошли тази вечеръ въ този салонъ? Ще кажете, че ви е събралъ нѣкой. Истинската причина никой не може да обясни. Нѣкой ще каже: „Азъ трѣбваше да дойда“. Можеше да бждешъ боленъ, можеше да си счупишъ кръста, можеше да имашъ хиляди прѣпятствия, но понеже не се случи това, затуй сте дошли. Ще турите въ ума си мисълта да се учите, а не само да прилагате. Но това да бжде съзнателно, а не да имате такова натегнатото състояние. Има методи, които спѣватъ. Когато съ-

будите съзнанието у малкото дѣте да мѣри боя си, когато то започне да мисли, колко е израснало, растенето се спира. Обърнете ли внимание, че трѣбва да бждете свѣтии, вашето съзнание спира тамъ. Всѣки денъ може да се молите, но нито единъ милиметъръ нѣма да израстете. Като прѣстанете да мислите за това, вашата свѣтостъ ще се увеличи. Свѣтостъта е резултатъ. Запримѣръ, нѣкои мислятъ за свѣтлината. Тя нѣма да дойде. Свѣтлината е резултатъ на извѣстни елементи. Като докарашъ въ съчетание тия елементи, тя ще дойде. Ако се тревожишъ за свѣтлината, а не обръщашъ внимание на елементитѣ, които взиматъ участие въ съчетанието на тази свѣтлина, ти изгубвашъ основата.

Значи, първото нѣщо, основниятъ принципъ у насъ, това е Любовта, не вашата любовъ, не сегашната ви любовъ, но Любовта, която е създавала цѣлия козмосъ. Любовта, отъ която произтичатъ всички живи сили въ природата, всичко. Животътъ и неговитѣ състояния: и добро и зло, всичко произтича отъ нея. Прѣстане ли тя да работи, всичко ще заспи: и добро и зло, и то ще прѣстане да работи. Слѣдователно, тази Любовъ трѣбва да влѣзе, като основа. Влѣзе ли тя въ живота ни, всичко ще се оправи. Значи има нѣщо въ васъ, което трѣбва да имате прѣдъ видъ.

Сега, тази вечеръ ще имаме едно окултно упражнение по музика. Ще пристѣпимъ къмъ него, да ви дамъ понятие за трансформиране на енергиитѣ по единъ музикаленъ начинъ. И тѣй, ние опрѣдѣляме Любовта така: три качества има въ нейното проявление. Първо, когато Любовта се проявява въ сърдцето, произвежда най-нѣжното чувство, чувството, което прониква въ всички други чувства! Слѣдователно, то господствува навсѣкждѣ, отъ него по-нѣжно чувство нѣма. Това е за сърдцето. Тогава, при туй чувство ще се образува у васъ ново сърдце. Казва се въ Писанието: „Ново сърдце ще направя“. Тамъ законътъ е сжщиятъ. Туй чувство, като дойде, то ще създаде сърдцето, и ума ни ще се прѣобрази. Казва апостолъ Павелъ: „Ще се прѣобразимъ“. Какъ ще се прѣобразимъ?

Любовта, като дойде въ ума, произвежда най-мекия погледъ. Погледътъ има най-меката свѣтлина, свѣтлина, която прониква на всѣкждѣ, и на която зрѣ-

ятъ най-добритѣ плодове; на тази свѣтлина всичко расте и зрѣе. Това е второто качество на Любовта.

Третото качество: когато тя се прояви въ материалния животъ, произвежда най-сладката дума. Тази дума нѣма да бѣде нѣщо особено, тя ще бѣде една обикновена дума, но само онзи, у когото се е проявила тази Любовъ, може да схване тази дума. Може да бѣде обикновена дума: „кждѣ отивашъ“, но тази дума ще бѣде тѣй произнесена, тѣй ще звучи, че вие прѣзъ цѣлъ животъ ще я помните, всѣкога ще ви въодушевява. Слѣдователно, най-нежното чувство, най-мекиятъ погледъ и най-сладката дума. Пита-мъ: Ако вие, сега, може да кажете най-сладката дума, какво ще бѣде за васъ? – Щѣхте да бѣдете най-добритѣ ученици. Слѣдователно, ако вие можете да кажете тази дума, всинца ще бѣдете на небето. Слѣдъ като се прояви туй нѣжно чувство, то произвежда изящната Любовъ. Туй чувство произвежда и чистота. Само тогава можемъ да бѣдемъ чисти. Безъ туй чувство, чистотата е невъзможна. Щомъ туй чувство се прояви въ душата ви, тогава може да очаквате тази Божествена чистота въ васъ. Второ, когато се появи този мекия погледъ, непрѣменно ще дойде тази свѣтлина въ ума ви. И когато дойде сладката дума, непрѣменно ще се прояви свободата въ душата ви. Слѣдователно, това сж тритѣ качества, които трѣбва да ги имате. Вѣнка отъ тѣхъ, колкото и да философствувате, колкото и да си туряте каквото и да е друго опрѣдѣление, все ще се поставите на единъ фалшивъ пжтъ. Тия нѣща азъ съмъ ги про-вѣрилъ деветдесетъ и деветъ пжти, и опититѣ, които съмъ правилъ върху тази основа, сж ми дали отлични резултати, безъ никакво изключение. Казвате: „Не може ли по другъ начинъ?“ Азъ казвамъ: Абсолютно не може! Азъ съмъ опиталъ всичкитѣ системи, разбирате ли? Всичко съмъ приложилъ. Тази система е система на природата, тя е Божествена, тя е система безъ изключение. Искамъ да ви дамъ единъ положителенъ отговоръ, че е така. Вие седите нѣкой пжтъ, и си мислите: Единъ човѣкъ, който говори за Бога, трѣбва ли да пѣе, трѣбва ли да свири? Религиознитѣ хора иматъ смѣшни възгледи. „Свѣтиятъ човѣкъ да вземе цигулката и да свири! Той трѣбва да бѣде мълчаливъ, като дж-бъ. Не, отъ лицето на свѣтия човѣкъ ще блика свѣтли-

на, и той ще говори най-много: „Ти внимавай, ти внимавай!“ На всички говори, всъкиго туря въ правия път. Той вдига най-голѣмата гюрултия. И, като го туршишъ нѣкъдѣ, трѣбва да го загасишъ, трѣбва да туришъ единъ кранъ, да го затвоишъ нѣкъдѣ, но пуснешъ ли го, той казва: „Дръннъ, дръннъ“. Понеже свѣтитѣ хора вдигатъ най-голѣмъ шумъ, затуй хората не ги искатъ въ свѣта. Защо не ги искатъ? Казватъ: „Не мога да го търпя“. Не можешъ, разбира се. Сега, отъ васъ искамъ разумна свобода, и вашитѣ отношения трѣбва да бждатъ, единъ къмъ другъ, естествени. Ще бждете естествени, безъ никакви приструвки. Не говоря за откровеностъ, защото има една откровеностъ, която е неестествена – откровеностъ естествена, откровеностъ чистосърдечна, като дѣте, като Божествено дѣте, за такава откровеностъ говоря. Ще пѣешъ, когато ти се пѣе; ще запѣешъ и не се бой, който и да е тамъ. Ама имало боленъ. Ако твоята пѣсенъ е Божествена, този боленъ ще стане отъ леглото си, и ще оздравѣе. Той ще ти каже: „Благодаря, че ми запѣ“. Има пѣсенъ, която дразни хората. Тогава не пѣй.

Тази вечеръ, ще имаме едно упражнение: „Сила жива изворна течуца“. То ще бжде първото окултно упражнение по музиката. Ние ще се отклонимъ отъ всички музикални правила. Сега, ще кажете: „Ама туй не е по правилата на музиката“. Задрѣжете си за васъ тази ваша музика. Вашата музика я дрѣжете отвѣнка, а тази вечеръ ще изпълнимъ едно упражнение по окултната музика. Ако можемъ да го усвоимъ, добрѣ, ако не, за другъ пътъ ще го отложимъ. (Учителътъ нагласява цигулката си.) Сега, поразпуснете се малко, ще пѣете, нали? Поотпуснете си гърлата! Нѣкой ще каже: „Азъ съмъ старъ“. Никакви стари хора не искаме, а пѣвци. Азъ ви считамъ всички сега за хоръ. Другитѣ ще ви избиратъ, ще опитватъ гласоветѣ ви на цигулка. Азъ не ви избирамъ, ще ви взема всички тѣй както сте, и считамъ, че можете да пѣете. Сега, ще се тонираме. Тониране е това. (Учителътъ свири на цигулката, и пѣе упражнението: „Сила жива изворна течуца, сила жива изворна течуца, зум-мезум, зум-мезум, бином тумето; зум-мезум, зум-мезум, бином тумето“). (Всички заедно изпѣхме нѣколко пѣти упражнението.) Половината отъ пѣсенъта е неизвѣстна. Сега, съ тази

пѣсенъ ще опитаме какъ се прѣврѣщатъ енергиитѣ. Добръ, тия думи могатъ ли да се пѣятъ на другъ гласъ? Може ли да го нотирате? Значението на думитѣ въ първата половина отъ упражнението ги разбирате, но на другата половина – не. Значи, онова, което не знаете, може да го пѣете. Слѣдователно ние можемъ да направимъ и онова, което не знаемъ. Ние ще ви създадемъ редъ окултни упражнения. Сега, да изпѣемъ пакъ упражнението. (Всички го изпѣхме). Свършена работа! Още веднѣжъ! (Изпѣхме го още веднѣжъ.)

Сега, думитѣ въ това упражнение сж нагласени на тонове, които сж въ възходяща степенъ. И вибрациитѣ имъ сж такива. Тѣй че, когато искате да се тонирате, може да пѣете това упражнение. Щомъ пѣете, всѣкога ще се тонирате. Не разположени сте, започнете. Сега, съ туй упражнение ще направите опитъ. Имате най-лошото разположение, ще изпѣете упражнението, и ще видите резултатитѣ, само ако не забравите гласа. Гледайте да запомните гласа. Изпѣйте го още веднѣжъ. (Изпѣхме го още веднѣжъ.) Думитѣ „зум мезум“ въ окултната музика регулиратъ, тѣ сж равнодѣйствуващи сили, сили, които регулиратъ всичко. „Зум-мезум“ тѣ сж мѣрка. „Тумето“ има едно отъ най-хубавитѣ съдържания, но понеже съдържанието е толкозъ хубаво, азъ не искамъ да ви го прѣведа, защото ще се опетни. Тѣй ще го пѣете, безъ да знаете прѣвода. Сега, вие може да го тълкувате, както искате, всѣки може да му даде, какъвто иска прѣводъ. Трѣбва да знаете, че това и редъ други упражнения сж необходими за васъ. Тия упражнения нѣма да ги изнасяте навънъ, за школата сж. Вие ще правите опити съ тѣхъ, и когато сте убѣдени въ силата имъ, ще ги кажете. Нѣма да ги изнасяте навънъ, ще правите опити, ще наблюдавате, и единъ денъ, когато ще имате резултати, тогава може да ги повѣрите. Но вие ще кажете: „Нали това е едно благо, защо да не го повѣримъ на свѣта?“ Какво ще го повѣрявате, другитѣ хора си иматъ пѣсни. (Я го изпѣйте па-къ! Изпѣхме го наново.)

Нѣкой пѣтъ, като дадете концертъ, туй ще го турите между номерата, като куриозъ, да изненадате публиката, да видимъ какъвъ ефектъ ще произведе. Половината е на български, половината – на езикъ, който не го знаете. Още веднѣжъ! (Пакъ го изпѣхме.)

Сега, въ ума ми има една мисъл: да ви повърям ли втория гласъ, или да го задържа за другъ път? Защото, щомъ вземемъ втория гласъ, ще се измѣни настроението ви. Първиятъ е въ мажорна гама, а вториятъ е даденъ въ миньорна гама. Хайде, още веднѣжъ го изпѣйте! (Изпѣхме го още веднѣжъ.)

Сега, именно, при условията, въ които живѣемъ, трѣбва постоянно тониране, а музиката, това е единъ отъ великитѣ Божествени методи за тониране. Трѣбва да пѣемъ, за да се тонираме, и всички трѣбва да пѣемъ. Докато пѣешъ, тонирашъ се, прѣстанешъ ли да пѣешъ, отслабвашъ. Постоянно пѣние, пѣние, за да се тонираме. Я още веднѣжъ го изпѣйте! (Учителятъ свирѣше на цигулка, и ние всички изпѣхме упражнението два пѣти.) Виджъ, какъ лесно се усвоява! Виджъ, какви опитни пѣвци сте всички! Значи, първото упражнение е много сполучливо, прѣпоръчва ви. Ако тѣй може да завършите, отлична е работата. Още веднѣжъ го изпѣйте! (Изпѣхме го всички още веднѣжъ.) Всѣкога ще спазвате правилата, да не изопачавате. Като пѣете „зум мезум“, да не дойде тамъ да протакате. Това е упражнение, не е пѣсенъ. Това азъ го наричамъ окултно упражнение, думитѣ сж нагласени на особени гами. Ще минемъ къмъ окултната музика, за да може да се пробудятъ нѣкои висши чувства. Тѣ могатъ само чрѣзъ музика да се пробудятъ, да дадатъ новъ импулсъ. Още веднѣжъ! (Изпѣхме пакъ упражнението.) Вървамъ, че нѣма да го забравите, нали? Още веднѣжъ! Всички пѣемъ упражнението.

Азъ взимамъ тия окултни упражнения по музика, макаръ че тѣ сж доста трудни, но тия окултни упражнения служатъ за прѣвърщане на енергиитѣ. Запримѣръ, тѣхникътъ, или човѣкътъ на съвременната наука, знае да прѣвърне водата въ пара, парата може да прѣвърне на електричество, и да я впрегне на работа. При какви условия? – Ще я ограничи, ще я тури въ единъ котелъ, ще я нагрѣе, ще я сторещи. По сжщия начинъ и ние трѣбва да знаемъ да прѣвърщаме тия енергии. Една неприятна мисъл, едно неприятно желание, или едно неприятно чувство може да го туришъ на огъня, да го нагорѣшишъ, и да ти извърши такава приятна работа, както парата, но, знание трѣбва. Ако нѣмашъ знание, нищо не можешъ да направишъ. Не само да мислимъ, че

знаемъ, но, знание трѣбва! Туй знание е потрѣбно, защото въ окултизма всѣкога се развиватъ отрицателни сили. Въ всѣка една окултна школа най-първо се развиватъ отрицателнитѣ сили въ такъвъ грамаденъ размѣръ, че ако не се взематъ мѣрки, много пжти ученицитѣ пострадватъ. Напримѣръ, въ християнството, защо пострадаха християнитѣ? Защо се повдигна гонение противъ християнството? Християнството бѣше окултна школа. Християнитѣ, като изгубиха правилата отъ Христа, вслѣдствие на това се набраха много отрицателни сили, и като не знаеха какво да ги правятъ, какъ да ги трансформиратъ, повдигна се цѣло гонение противъ тѣхъ, докато се намѣри проходъ. И, ако и вие изгубите методитѣ, които ще ви дамъ, ще дойде сжщиятъ законъ. Той не може да се промѣни. Християнитѣ казватъ, че езичниците бѣха недоволни. Не, не е тази причината, но онази набрана окултна сила, която трѣбваше да впрегнатъ на работа, не се използва. Напримѣръ, дойде идеята за комуна. Християнитѣ казаха: „Не е време за комуна“. И други благоприятни условия и сили дойдоха, и останаха все неизползувани. Тогава дойде гонението. Всѣкога ще помнитѣ това. Законътъ е сжщиятъ. Ако една благородна мисль дойде, ако едно мѣроприятие се дава вжтрѣ въ живота ви, като условие, да го приложите, и не го използвате, ще дойде гонението, непрѣменно ще дойдатъ нѣщастията. Туй е, като двѣ и двѣ четири. Напримѣръ, имате синъ, той иска да слѣдва по музика, но вие, като баща, ще кажете: „Музиката не е полезна, не е доходна, стани докторъ, то е по-доходно“. Ако ти му се наложишъ, синътъ ти постоянно ще ти казва: „Азъ искахъ едно време да стана музикантъ, но ти ме прати за докторъ“. Той постоянно ще ти прави тия неприятности. Та, онова, което се събужда въ васъ, разработвайте го. Всѣки ще работи върху себе си. Сега, когато казвамъ, че ще работимъ върху себе си, това е една приятна работа.

Сега запримѣръ, туй упражнение можехъ да го отложамъ тази вечеръ, можахъ да кажа тѣй: Тѣ не сж още готови, трѣбва да ги събера нѣкой пжтъ, да ги приготвя, че тогава. Но, казвамъ: Ще направя опита изведнѣжъ, безъ всѣкакво приготвление, то е най-простото упражнение, да видимъ, какъ ще го схванатъ. Може да

излѣзе съвсѣмъ несполучливъ, всичко може да стане. Но, въ окултната наука, човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ. Рѣшишъ нѣщо, не мисли за послѣдствията. Ти го направи, та, каквото излѣзе. Ти го направи, а отъ невидимия свѣтъ, който взима участие въ всичкитѣ наши работи, като видятъ доброто ни желание, тѣ всички се притичатъ на помощъ, и половината тѣ ще го извършатъ. Не мислете, че вие извършвате всѣко желание. Трѣбва да бждемъ смѣли и рѣшителни. Смѣлъ и рѣшителенъ е човѣкътъ на любовта. Безъ любовта хората сж крайно страхливици. Благородство безъ любовъ нѣма, и знание и интелигентностъ безъ любовъ нѣма. Да се не лѣжете! Любовта е основа на всѣко нѣщо, тя е основа на абсолютната, безграничната Любовь, която движи свѣта. Всѣко движение е движение на любовта. Моята ржка се протѣга, туй движение не е съзнателно, но то е въ зависимостъ отъ тази любовъ. Азъ искамъ да ви помогна. Ние виждаме, че всичко въ свѣта се движи. Тия облаци се движатъ. Мислите ли, че тия облаци се движатъ отъ само себе си? Не, задъ тѣхъ стоятъ интелигентни сжщества, които ги движатъ. Тия облаци се приготовляватъ да ни полѣятъ земята, да расте всичко. Та, слѣнцето, цѣлиятъ козмосъ, земята, приливи и отливи, всичко, което се движи, то става по закона на Любовта – разумно. Послѣ, сродството на елементитѣ – афинитета, то е основано на закона на Любовта, обичъ иматъ елементитѣ помежду си. И послѣ, ще имате слѣдното понятие: Любовта ние не я произвеждаме. Богъ е Любовь, и Той не може да се раздвои въ себе си. Нѣкой казва: „Ти не ме обичашъ“. Не мога да те обичамъ. Да не се лѣжете. Свѣтскитѣ хора може да се обичатъ, но вие не може да се обичате, вие може да бждете изразъ на тази Любовь. Богъ е Любовь, Той не може да се раздѣли. Тогава, когато кажешъ: „Ти не ме обичашъ“, ти правишъ упрѣкъ на Бога. Ако ти си готовъ за Любовта, тя ще дойде, и ще се прояви. Любовта всѣкога дѣйствува. Сега, всички седите и казвате: „Той не ме обича“. Не се лѣжете, то е самоизмама. Нали живѣешъ, животътъ произлиза отъ любовта. Ти трѣбва да съзнаешъ, че животътъ ти е даръ, любовенъ даръ. Не можешъ да се движишъ, нали? Вложи мисълта, щомъ се движишъ, да благодаришъ. То е отъ Бога. Ако нѣкой ходи, ние казваме: „Той много мит-

ка". Ами че живият човък трѣбва да се движи. Само инвалидитѣ седятъ, не могатъ да се движатъ. За нѣкоя жена казваме: „Тя много митка". Ами че какво лошо има въ туй миткане? Животъ има въ туй. Утрѣ, като стане инвалидъ, легне въ леглото, всички ще кажете: „Дано стане". Кое е по-хубаво, да митка, или да лежи на гърба си? Азъ бихъ прѣдпочелъ да митка. И ще ви дамъ едно ново схващане на живота. Положителното въ живота, къмъ него ние ще се стремимъ. Движението, това показва, че има животъ; животътъ показва, че има любовъ; любовта показва, че нѣкой заради насъ мисли. Тѣй е. Никога не се стремете да ограничите любовта. Тази любовъ е слѣдущата. Азъ ще ви приведа примѣръ. При мене дойде единъ анархистъ, когато бѣхъ въ Русе, младъ момъкъ, прѣдполагамъ на 23-24 години. Кой го е обърналъ? Той самъ е дошълъ до едно заключение за Бога, разправи ми своята опитностъ. Краенъ анархистъ е, и казва: „Влюбихъ се въ една мома, и въ тази мома видѣхъ Бога, повѣрвахъ, че има Господъ. Когато залюбихъ, въ моята душа се зароди енергия да работя за Бога, да жертвувамъ всичко, да работя за човѣчеството. Но, дойде единъ прѣломъ, и тя се изгуби. Изгуби се тя и останаха черни петна въ моята душа, изгубихъ силата си". Черни петна останаха. „Когато изчезна любовта, на мѣстата, дѣто е била свѣтлината, забѣлѣзахъ, черни петна останаха въ душата ми". Той отишълъ по-далече. Казва: „Виждамъ, че Христовото учение е нѣщо повече. Ако моята душа и сърдце бѣха толкова широки, щѣхъ да любя всичкитѣ хора, и не щѣхъ да прѣтърпя тази криза. Но, понеже сърдцето ми е малко, като изгубихъ една отъ овцитѣ, съкрушихъ се. Желая, сега, душата ми да се разшири, че да обичамъ всичкитѣ, както нея обичахъ". Тѣй всички трѣбва да обичаме. Всички тия растения, цвѣтя, бубулечки, млѣкопитающи, всички, които влизатъ въ тебе, да чувствуватъ, че Богъ живѣе, че всичко ти е мило, на всичко да давашъ неговата цѣна. Само така може да разберешъ великия законъ на Любовта, и тогава нѣма да прѣтърпѣвашъ такъвъ крахъ. Сега, жената се привързва къмъ мъжа, мъжътъ се привързва къмъ жената. Не се самоизмамвайте! Мъжътъ ти не може да ти помогне. Ако той казва, че може да ти помогне, той не говори истината. Той може да ти помогне 50%. Ако

ти кажеш на мъжа си: „Азъ ще ти помогна“, ти не говориш истината. Ти можеш всичко, но като си невъжа, какъ ще му помогнеш? Великиятъ законъ, който ръководи съдбинитъ, той иска да ни покаже, че сме невъжи. Ти казваш на мъжа си: „На менъ уповавай, на твоята възлюблена Станка“. Провидението всъки денъ ни показва, че ние нищо не може да направимъ. И тогава, знаете ли, единъ отъ нашитъ приятели, на когото името било Димитъръ, правилъ сеанси. „Ти си“, казва му духътъ, „Стоянъ Станчевъ.“ „Азъ съмъ Димитъръ.“ „Не, не, ти си Стоянъ Станчевъ. Стоянъ си, защото стоиш до медиума, а Станчевъ си, понеже станна причина той да проговори.“ Разболѣе се мъжътъ ти, намиращъ се въ чудо, отивашъ да търсишъ лѣкаръ. Защо не му помогнешъ, нали можешъ? Ти казвашъ, че го обичашъ. Ами че ти, като го обичашъ, защо не можешъ да му помогнешъ? Това е първата лъжа, първото изобличаване въ този законъ на Любовта, че ние показваме какво онзи, когото любимъ, не можемъ да му помогнемъ. Онзи, когото любимъ, като идемъ ние при него, той трѣбва да оздравѣе. Такъвъ е законътъ. Хората измиратъ, защото не се любятъ. Любишъ ли нѣкого, като отидешъ при него, тѣзи силни вибрации на любовта, които се отдѣлятъ, ще му помогнатъ, и той ще се подобри. Сега, вие ще кажете туй-онуй. Не, не! Туй е истината, нищо повече. И тѣй, ако искате да познаете дали имате любовъ, идѣте съ смирение при нѣкой боленъ, и вижте, подобръва ли се положението му. Ако се подобръва, ще се радвате, но влоши ли се, ще се върнете, и ще се молите на Бога. – Не сте толкозъ горѣщи. Ще си признаете истината. Сега, друго доказателство. Нѣкои казватъ, че иматъ любовъ. Хубаво, ако вие се грѣете на слънцето, и се натоплите, че се изпотите, тази горѣщина отъ васъ ли е, или не? Тази топлина не дойде ли отъ слънцето? Ако нѣкой ви попита, вие ще кажете: „Отъ моя организъмъ е“. Не, не е отъ твоя организъмъ, но ти си единъ акумулаторъ на тази Божествена топлина, и тя се изявява. А когато ти имашъ Божествена Любовъ, нѣма да кажешъ, азъ съмъ, който отдѣлямъ топлина, а ще кажешъ: „Азъ събрахъ тази Божествена Любовъ, и я проявявамъ“.

Та, сега отъ всинца ви искамъ най-първо: най-нѣжното чувство, най-мекия погледъ и най-сла-

дката дума. И за туй, тази вечеръ, ви пѣя тази пѣсенъ. Азъ никога тукъ съ цигулката си не бихъ дошълъ да ви свиря. Плащате ли ми нѣщо вие? – Ако азъ ви дамъ единъ концъртъ, трѣбваше да платите най-малко по 50 лева. Вие нищо не плащате, и не само че не плащате, но като влѣзете въ дома си, не го прилагате. Е-е, казвамъ: прѣкалихте го! Ще го приложите, понеже е необходимо за вашето развитие. Ще работите, и, като излѣзете навънка, ще се поставите на таква мѣсто спрѣмо туй слънце, че всички ще бждете изразители на тази Любовь. Единъ день, когато Богъ дойде да се засели въ васъ, законътъ ще се измени: Тогава вие, вжтрѣ въ васъ, ще бждете едно слънце, и чрѣзъ васъ ще се прояви слънцето. Богъ ще бжде въ насъ, и Любовьта ще се проявява. Понеже ние говоримъ, че чрѣзъ Любовьта всичко може да направимъ, нека приложимъ този законъ. Нѣма да казваме, като другитѣ: „Поправи се!“ Ако нѣкой братъ трепери, студено му е, ти му казвашъ: „Не трепери“. Не, вземи го, стопли го, и веднага той ще утихне. Не му казвай тѣй: „Не трепери“. Ти го морализирашъ. Вземи го въ кѣщи, и го стопли, и този братъ ще каже: „О, колко е хубаво“, и нѣма да трепери. Сега, между насъ всички треперения трѣбва да прѣстанатъ.

Хайде, изпѣйте „Сила жива“. (Изпяхме упражнението нѣколко пѣти. Учителътъ изпѣ на новъ гласъ същото упражнение.) То е същото упражнение, само че трансформирано отъ единъ гласъ на другъ. Хайде, помнете се да го изпѣете. Може би въ вториятъ пѣтъ ще упражнимъ този гласъ.

Сега, ни най-малко не се смущавайте, че не можаме да свършимъ упражнението. Азъ нарочно го оставихъ, за да се роди въ васъ една мисълъ, да работите, да се развива музиката. Законътъ въ окултизма е такъвъ: щомъ се разрѣши единъ въпросъ, десетъ въпроси трѣбва да останатъ неразрѣшени. Първиятъ гласъ знаете, вториятъ всѣки да се старае да си го припомни. По единъ или по другъ начинъ, като правите усилия, той ще дойде, той се е запечатилъ, и ако вие се нагодите, гласътъ ще дойде. Отъ васъ ще изкараме добри пѣвци. Слѣдъ една година старитѣ ще иматъ гласове, като на младитѣ. Ако пазите правилата, гласътъ ви ще се възобнови.

Гдѣ искате да бжде събранието въ недѣля: тукъ, въ Турниъ-Ферайнъ, или въ „Опълченска“? Послѣ, какъ искате упражненіята да бждатъ – въ четвъртъкъ вечеръта, или въ недѣля вечерь? По-добръ ще е да оставимъ тия упражнения за въ недѣля вечерь, понеже много отъ провинцията не могатъ да се събиратъ въ четвъртъкъ, а въ недѣля вечерь всички иматъ условия. Четвъртъкъ може да бжде свободенъ за други събрания. Искаме да спестимъ единъ день. Значи, въ недѣля, пакъ 7:30 ч. вечеръта. Отговарятъ: „Да въ недѣля не сме заняти, можемъ и по-рано да почваме“. Хубаво, тогава въ седемъ часа.

Упражнявайте се всички въ музиката. Безъ музика, въ училището, не може да бждете ученици. Въ школата, музиката е единъ отъ необходимитѣ прѣдмети, и всички ще упражнявате музикалното си чувство. Ще бждете музикални, ще пѣте, ще свирите. Най-малко, трѣбва да знаете да пѣте. Всинца, може би, нѣмате възможностъ да се занимавате инструментално, но за пѣне всички безъ изключение, можете. Думата „не може“ е изключена. Вижъ, за инструменталната музика, тамъ може да кажете: „Не можемъ да свиримъ“, но който каже, че не може да пѣе, не му се прощава. Господъ е турилъ цигулка на всички, гърлото ви. Онази външна цигулка нѣмашъ, но тукъ вътрѣ, цигулка имашъ, и ще пѣешъ. И за всички, и млади и стари, правило е въ насъ: ще пѣемъ. Послѣ, нѣма да се свѣнимъ отъ хората, какво ще кажатъ. Нашитѣ пѣсни ще бждатъ неподражаеми. Ние ще покажемъ на музикалния свѣтъ, че има нѣщо повече, отколкото тѣ разбиратъ. Ще имъ дадемъ единъ потикъ. И тѣ мислятъ, че сж музикални. Ние се радваме, че тѣ така мислятъ и работятъ. И хубаво, тѣ приготвятъ пята. Ние имъ благодаримъ. Тѣ сж изработили доста хубави инструменти, цигулка, но отъ чисто окултно гледище, тя може да прѣтърпи извѣстно видоизмѣнение. Тамъ, додѣто днесъ сж достигнали цигулкитѣ, повече, по никой начинъ, никакво видоизмѣнение не могатъ да прѣтърпятъ. Отъ триста години насамъ, цигулката не се е измѣнила. Тѣ сж достигнали до крайния прѣдѣлъ. Но, по окултенъ начинъ, цигулката може да бжде измѣнена, обаче трѣбва да се пробудятъ у човѣка онѣзи вътрѣшни музикални чувства. Щомъ се събуди музикалното чувство, ще се намѣри майсто-

ръ, който ще приспособи цигулката. Но засега цигулката е достатъчна. Със цигулката може да се взиматъ не само половини тонове, но и четвъртини. Между единъ тонъ и половината тонъ има други тонове, които може да се взематъ съ цигулка. Всички тонове, които може да се взиматъ съ цигулката, могатъ да се взиматъ и съ гласа. Ще пѣте. Искамъ да бъдете отлични пѣвци, да не се стѣснявате, защото нѣкой отъ васъ иматъ хубави гласове, но необработени. И между младитѣ, и между старитѣ, мъже или жени, има отлични гласове, но сж огрубѣли по съвсѣмъ други съображения: ядетѣ лютичко, трѣвожите се. Всѣка трѣвога се отразява върху ларинкса. Послѣ, когато дѣйствуватъ низшитѣ чувства, страститѣ, тия гласни органи загрубаватъ. И забѣлѣжете, ония хора, които сж груби, и гласътъ имъ съотвѣтствува на тѣхния характеръ. Понеже музиката е една сила, съ нея може да се разрушатъ много лоши работи. Напримѣръ, нѣкои жени се чудятъ какъ да укротятъ мъжете си. Ако жената може да пѣе сладко, когато мъжътъ спи дълбоко, на другия денъ, сутринята, като стане, той ще бжде мекъ, като памукъ, и ще има най-хубавото настроение. Жената да му изпѣе най-хубавата пѣсенъ. Но тя какво прави? Като заспи той, заканва се надъ главата му: Хм...! И той, като стане на другия денъ – такъвъ ще бжде. И той почне: Хмъ...! Българитѣ иматъ една поговорка: „Каквото повикало, таквозъ се и отзовало“. Спи мъжътъ. Изпей му най-хубавата пѣсенъ, и като стане, той ще бжде другъ.

За въ бждеще, музиката ще бжде, като единъ методъ за възпитание на дѣцата. Поне дѣцата може да се възпитаватъ съ музика. Затуй, ще гледаме да употребимъ частъ отъ врѣмето си само за музика.

Т. м.

И ангелъ Господень говори на Филипа .

А ангелъ Господень говори на Филиппа и рече: Стани и иди къмъ пладне, въ пжть-тъ който слѣзува отъ Иерусалимъ въ градъ Газъ; той е пуста. Дѣянїя-та на Апостолы-тъ 8:26

Свърѣменнитѣ хора минаватъ за реалисти, хора на положителната наука, на положителния животъ и когато имъ се говорятъ нѣкои отегчени истини, казватъ: „Това е отвлѣчено, това е неразбираемо.“ Сега мнозина казватъ: „Кой е реалниятъ животъ? Реалниятъ животъ на чувствата, на зрѣнието?“ Да кажемъ, ти виждашъ нѣщо, то реално ли е? То е свѣтъ на зрѣнието. Ти виждашъ дървѣта, но то е животъ на сѣнки. Ти пипашъ нѣщата, ти виждашъ нѣщо, но това е свѣтъ на чувства, ти вѣрвашъ на ржцетѣ си, на очитѣ си. Послѣ слушашъ нѣщо, казвашъ: „Чухъ го.“ Това реално ли е? То е свѣтъ на вибрации. Казваме: „Чухъ го, видѣхъ го.“ И с тия познания на нашата реалностъ си правимъ заключения, че сме много учени хора и всичко можемъ да разрѣшимъ.

Е, прѣдставете си сега, нѣмскиятъ писателъ Айнщайнъ казва, че земята не е корубѣста, но е вдлѣбната, и че ние живѣемъ въ корубата на земята. Наистина ние живѣемъ въ една земя, но тя не е нова. Въ какво сѣди тази теория? Тѣ сж такива тънки изчисления, които той прави. Само единъ математикъ съ специални математически разбирания може да разбере тази теория. За обикновени умове тя не е. Тѣ, като прочетатъ тази теория, нѣма да намѣрятъ въ нея нѣщо извънредно. А цѣлиятъ нашъ животъ почива върху такива математически данни. Запримѣръ, може да ви попитамъ какво меню имаме за днесъ. „Имаме печено.“ „Какво печено? Кокошка, пуйка, патица? Ами чорбицата отъ какво е направена?“ „Отъ гжска“ „Пържолитѣ отъ телешко ли сж?“ Кои сж причинитѣ, които сж обусловили да имашъ за меню днесъ кокошка? Трѣбва да има причини за това. Вие ще кажете: „Тия сж обикновени нѣща, обикновени работи.“ Не сж обикновени работи. Яденето е обосновано на единъ математически законъ. Днесъ то е обикновено, но прѣди хиляди години толкова хиляди учители сж прѣподавали законитѣ на ядене-

то. Сега сж заминали вече и затова този въпросъ не е важенъ за васъ. Напримѣръ, нѣкой синъ на богатъ търговецъ или дворянинъ го пращатъ да учи музика. Не знае да свири, но учителятъ му го спира единъ, два, три пжти, връща го отново да свири и прѣповтаря. Ученикътъ се обезсърчава отначало, но слѣдъ десеть-петнадесеть години той вече свири безъ мжчнотии, лѣко върви, като че ли му е капнало отъ небето. Сега той свири, безъ да мисли, но съ голѣми усилия е постигналъ това. Та и вие, ако се върнете назадъ въ туй училище, ще видите колко години сте стоѣли прави, докато вашитѣ учители ви научатъ да ядете. Изкуство е това, да се научи човѣкъ [да яде]. [...]

[Човѣкъ има двѣ] отвѣрстия въ устата си: едното, прѣзъ което диша, а другото - хранопровода. Като се задавишъ, отворилъ си клапата на кривото гърло прѣждеврѣменно. Та и яденето е едно изкуство. Азъ мога да го докажа. Моитѣ доказателства сж много силни. И на най-учения човѣкъ мога да докажа това, и то не въ нѣколко часа, а само въ петъ минути. Тия доказателства ще ги оставя за друга лекция.

„А ангелъ Господень говори на филипа и рече: „Стани и иди къмъ пладнѣ въ пжтя, който слѣзва отъ Ерусалимъ въ градъ Газж. Той е пустъ.“ Значи този ангелъ е трѣбвало да слѣзе отъ небето, да намѣри филипа и да му каже: „Стани и иди къмъ пладнѣ.“ И защо къмъ пладнѣ? Точно опрѣдѣля. Които не разбиратъ, ще кажатъ: „Защо къмъ пладнѣ, може и по друго врѣме.“ Извѣстна идея е вложена тукъ. „Иди въ пжтя, който слиза отъ Ерусалимъ въ градъ Газж.“ Защо отъ Ерусалимъ? Ерусалимъ, това е материалниятъ свѣтъ. Всѣки день сте на поклонение въ този храмъ, всѣки день се кланяте на тоя свѣтъ. Нѣкои казватъ: „Да идемъ на Божи гробъ.“ Че вие сега сте въ Божи гробъ, всѣки день сте въ Ерусалимъ. Материалниятъ свѣтъ, това е свѣтътъ, дѣто хората всѣки день се кланятъ, всички правятъ поклони. И свѣщеници има тамъ. Какви свѣщеници? И мже, и жени, и владици, и попове, всички готвятъ вжтрѣ въ кухнята. Азъ казвамъ: владика готвачъ, който може да стотви хубаво една пуйка. Що е владика? Човѣкъ, който владѣе изкуството си. Казвате: „Владика има между религиознитѣ.“ Не, и между готвачитѣ има владика - владѣе изкуството си. Сега

не зная дали може да бжде попъ. Може да бжде попъ, понеже е баща. А майката пръподава първитъ уроци на своето дъте. Майката го люлѣ, тупа и казва: „Данъ-дору-дандору“ - пръподава първитъ уроци. Сега туй „данъ-дору-дандору“ - то е много на мѣстото си. Отлична музика е то, хемъ ритмична музика, оперна музика - като на дайрета, върви по сжщия начинъ, както у турцитъ. Тия ритмични удари се пръдаватъ, и дъте-то, като се потупва отзадъ по гърба, въодушевява се.

Сега ще ви приведа едни фактъ, който сжществува вжтрѣ въ природата. Случватъ се извѣстни погрѣшки, но - отъ наше гледище погрѣшки. Тия погрѣшки, това сж условия, при които човѣкъ може да расте. Да кажемъ, че вие си загубвате пжтя изъ гората и се уплашите, смущавате се, това-онова, но слѣдъ четири-петъ часа лутане, когато сте въ най-голѣмо отчаяние, срѣщне ви нѣкой господинъ и ви пита: „Какво има, че лицето ви е толкова побледняло?“ „Изгубихъ си пжтя.“ „Азъ ще ви покажа пжтя.“ Допуснете сега, че вие съ години сте се молили да ви срѣщне нѣкой ученъ човѣкъ, да ви учи. И вие срѣщате тъкмо този човѣкъ изъ гората. Вие считате вашето загубване за нещастие, а този човѣкъ ви казва: „Ти си загубилъ пжтя си, за да намѣришъ мене.“

Слѣдователно, всички ония несъобразности въ живота отъ наше становище, всички ония нѣщастия, отъ които вие страдате, всичко онова, отъ което вие плачете, ние, като погледнемъ задъ тия нѣщастия - виждаме извѣстно благо. Разликата между единъ уменъ и единъ глупавъ човѣкъ е тази, че умниятъ човѣкъ вижда благата задъ своитъ нѣщастия, а глупавиятъ не може да ги види. Тази е разликата. И тогава всѣкога можете да познаете единъ човѣкъ уменъ ли е, или глупавъ. Сега нѣкои питатъ по кой начинъ може да се познаватъ хората. Ще ви дамъ методи. Азъ не си служа съ отвлѣчени методи. Моитъ методи сж много практични, много реални, всѣки може да ги употреби. Ще ви дамъ единъ такъвъ. Прѣдставете си, сега искамъ да изпитамъ какъвъ е вашиятъ характеръ. Вземамъ единъ голѣмъ гроздъ отъ три килограма и казвамъ: „Вземе-метъ си едно зрънце.“ Онзи, който е алченъ, ще вземе най-голѣмото зрънце. Азъ си записвамъ. Прѣдлагамъ грозда на другъ, гледамъ го, и той търси най-голѣмо-

то зърно и взема най-голямото от останалите. Пръдлагамъ го на трети - сщцото. Започватъ да се изреждатъ единъ слѣдъ другъ и всѣки гледа да вземе най-голямото зърно. Вториятъ казва: „Азъ не съмъ толкова користолюбивъ, не вземамъ голѣмото зърно.“ Не го вземашъ, защото първиятъ го взема. Сега вече имамъ понятие за тѣхните стрѣмежи, Добрѣ, този е първиятъ опитъ, отбѣлѣзвамъ си. Правя втори опитъ: поканвамъ дванадесетъ души на гости. Слагамъ имъ една пуйка отъ дванадесетъ килограма, хубаво опечена по всичките правила на готвачното изкуство, и то не празна пуйка, а пълна, и казвамъ: този куркой е на ваше разположение. Азъ нѣма да вземамъ участие, ще бѣда зритель. Вие като ядете, азъ ще се радвамъ, но единъ отъ васъ ще раздѣли куркою. Единъ отъ дванадесетѣтъ взима ножа, рѣже куркою и за себе си задържа най-хубавото парче. Значи, като дамъ дванадесетъ куркою и всѣки се изреди да го рѣже, ще зная положително какви сж тия хора. Щомъ оставя най-доброто парче за себе си, зная този човѣкъ къмъ каква култура спада. Първиятъ начинъ и вториятъ начинъ сж тѣзи.

Сега, много майки сж ме питали: „Я ми кажете, дали въ моя Драганчо има нѣкакъвъ талантъ?“ „То е лесна работа, казвамъ, ти сама можешъ да опиташъ какъвъ талантъ има твоятъ Драганчо. Колко дѣца имашъ?“ „Двѣ.“ „Купи, едно кило ябълки и вижъ какъ ще раздѣлятъ ябълките помежду си. Както раздѣли твоятъ Драганчо ябълките, такъвъ човѣкъ ще бѣде. Набие ли Драганчо братчето си, отличенъ човѣкъ ще бѣде, талантливъ, за градоначалникъ на София.“ Питамъ я: „Е, какъ постъпи Драганчо?“ „Той е уменъ, избра най-добрите ябълки.“ „Градоначалникъ ще стане той.“ „Ами азъ искамъ да го правя владика.“ „Владика никога не може да стане, началникъ ще стане.“ И природата, и тя има своите методи. Всичко, което сега става въ свѣта, е изпитъ за васъ.

Вие градите кжца, казвате: „Тази кжца е моя, баща ми остави толкова пари, азъ я съградихъ.“ Азъ ще ви докажа, че тази кжца не е ваша, че паритъ не сж ваши. Какъ? Ще ви аргументирамъ. Тия камъни сж взети отъ планината. „Не, купихъ ги отъ Ивана, отъ Стояна.“ Да, той ги е обсебилъ. Ти хващашъ десетъ души работници да градятъ. Тия хора отъ баща ти ли

останаха? Тия хора като хаятъ енергия, тя твоя ли е? Тѣ ти казватъ: „Ти ще ни платишъ.“ Другъ случай. Ти казвашъ: „Имамъ умъ да мисля.“ Отгдѣ взе тоя умъ? Ако си господарь на твоя умъ, кажи ми отдѣ дойде ти, кое е твоето отечество? „Е, майка ми ме роди,“ Щомъ майка ти те роди, този умъ не е твой. Ами майка ти отдѣ е? Значи умътъ ви не е вашъ. Всички тия нѣща: хора, кжши, камъни, греди, това-онова - тия нѣща не сж ваши. Те ви сж дадени като пособия, да се упражнявате, да се занимавате. Камънитѣ сж чужди, енергията е чужда, умътъ е чуждъ, само работата е ваша, упражненията сж ваши. Тогава знаете ли на какво мязатѣ?

Ще ви приведа единъ анекдотъ, който и другъ пжтъ съмъ привеждалъ. Хората сж ортаци съ природата и ето по какъвъ начинъ. Хората си правятъ отъ камъкъ голѣми хавани, въ които понѣкога си грухатъ кафето. Та единъ турчинъ прѣдъ вратата на своето кафене си чукалъ кафето. Като дигалъ-слагалъ топуза, викалъ: „Хъ... хъ...“ Минава единъ българинъ безъ работа, спира се да погледа какъ турчинътъ чука кафето и го запитва: „Слушай, не ме ли приемашъ за ортакъ въ работата? Ти ще чукашъ кафето, а азъ ще викамъ: „Хъ... хъ...“ Ще раздѣлимъ работата. „Добрѣ“ - съгласилъ се турчинътъ. Счукали кафето, прѣсѣли го, започнали да варятъ кафе на посѣтителитѣ. Турчинътъ вари кафе, прибира си паритѣ. Ортакътъ му взелъ да иска половината отъ печалбата, защото и той взелъ участие въ спукването на кафето. Турчинътъ му казва: „Нѣма какво да ти дамъ, ти не се изпоти като мене.“ Българинътъ се обижда, завежда дѣло и казва: „Ортакътъ ми, който направи договоръ съ мене, не иска да го изпълни. Договорътъ е такъвъ. Кафето се чука. Азъ се условихъ да викамъ „хъ-хъ“ около четири-петъ часа, а сега нищо не ми плаща.“ „Хубаво - казва кадията, ще направите една хубава табла отъ тенекия и този, който е чукалъ кафето, ще го вари и ще туря паритѣ въ тенекията, а ти ще слушашъ, и като чуешъ „тин-н“, това е за тебе.“

Сега ние сѣдимъ въ природата и казваме: „Хъ... хъ...“ Това „хъ... хъ...“ - то е за тебе. Разболѣ се нѣкой, казва: „Охъ... охъ...“ - считатъ, че много пѣшка. Нѣкой всѣ съ пѣшканица минава. Природата ра-

боти, ние пъшкаме, и тогава, въ края на краищата, казваме, че нашиятъ животъ е несполучливъ. Защо? Защото не ходимъ да работимъ, а само казваме: „Хъ... хъ..." „Тин-н..." - това е твоята заплата.

Слѣдователно, когато дойдемъ да изучаваме Божествената наука, трѣбва да вземемъ живо участие въ работата, а не да сѣдимъ индиферентни. Сегга, когато се проповѣдва една истина, нѣкои казватъ: „Чакай да видимъ какви ще бждатъ резултатитѣ и тогава ще приемемъ новото учение." Не се изискватъ редъ години, за да видишъ резултатитѣ. Азъ ще ви го докажа по слѣдующия начинъ: сто души сж жадни, не сж пили вода три дни и отиватъ при една чешма, която извира - да се напиятъ. Най-напрѣдъ първиятъ се напива. Щомъ се усѣти добрѣ, питама го: „Каква е водата на тази чешма?" „Хубава, отлична." Пиятъ слѣдъ това втори, трети, изреждатъ се всички, направятъ опитъ съ тази вода. Щомъ не ги заболи гърло, коремъ, глава, а усѣщатъ хубавъ апетитъ за ядене, казватъ: „Водата на тази чешма е отлична." Не се изискватъ вѣкове, за да се произнесешъ за качеството на тази вода.

Казватъ: „Да дойде врѣме да се приложи истината." Истината, която сѣди въ учението, тя моментално може да се приложи. За приготвление въ живота се изисква дълго врѣме, но приложението на учението - то става моментално. Слѣдователно, моментътъ, когато речешъ да приложишъ едно Божествено учение, този моментъ рѣшава великата сждба на твоя животъ.

Този ангелъ срѣща филипа и му казва: „Иди къмъ пладнѣ." Пладне, това е добродѣтѣлниятъ човѣкъ. Нали къмъ пладнѣ, къмъ югъ - тамъ е топлината. Само у добродѣтѣлнитѣ хора има топли сърдца. На сѣверъ има студени мѣста - тамъ е истината. Който не е опиталъ добродѣтѣлѣта, а търси истината, ще истине. Истината всѣкога окамѣнява човѣка. Истината ще ти покаже всичкитѣ твои неджзи. Добродѣтѣлѣта - тя ще те нахрани. Тя казва: „Нахранихъ те съ първото си млѣко." Всѣки единъ отъ васъ, който иска да се запознае съ истината, дълго врѣме трѣбва да се школува въ училището на добродѣтѣлѣта и когато неговата душа се изпълни съ тази добродѣтѣлѣ, топлина, тогава може да трѣгне къмъ сѣвѣрния полюсъ. Тамъ ще намѣри чистотата на живота. Ако нѣмате тази чистота, само

на сѣвѣрния полюсъ ще я намѣрите. Единственото мѣсто - неопетнено на тази земя, това е на сѣвѣрния полюсъ. Слѣдователно, който търси истината и чистотата, тамъ ще ги намѣри. Може ли човѣкъ, който нѣма истина, да бѣде чистъ? Слѣдователно, истината е, която внася чистотата.

Този ангелъ трѣгва, срѣща Филипа и му казва: „Да намѣришъ този човѣкъ на пладнѣ, въ пѣтя, който слѣзва отъ Ерусалимъ въ градъ Газж.“

Сега, ако бихъ ви изтъквалъ името на този градъ Газж, какъ мислите, може ли? Мислите ли, че случайно е това име? Не е случайно. Когато се дава име на градъ или на нѣкой човѣкъ, не е случайно. Всички нѣща не сж случайни. И интересно е, че Филипъ послушалъ гласа на тази ангелъ. Сега, всѣки отъ васъ си има единъ ангелъ, който му говори. Ще кажете: „Не, това е една привилегия само за Филипа.“ И за васъ е привилегия. Когато нѣкой дойде и ви пошепне една велика идея и ви каже: „Слѣзъ къмъ югъ, въ този пустъ пѣтъ“ - той нѣма да ви даде обяснение, защо да слѣзете.

Сега мнозина, като дойдатъ при мене, казватъ ми: „Да приемемъ това учение, но искаме да го обясните.“ Когато искаме да посѣемъ едно житно зрънце въ земята, трѣбва ли да му обясняваме защо го посѣваме? Не, ние му казваме: „Ще те посѣемъ и тогава на опитъ ще разберешъ какво нѣщо е физическиятъ свѣтъ.“ По сжщия законъ вие ще турите истина въ себе си, и ще се поставите при условия, при които да я разберете. Не мислете, че вашиятъ животъ е нѣщо много реално. Не, сегашниятъ ви животъ е, спорѣдъ мене, едно мѣхурче. Знаете ли, когато дѣцата се миятъ съ сапунъ, правятъ си такива мѣхури, които достигатъ до едно високо мѣсто и послѣ се пукатъ. По нѣкой пѣтъ така и нашиятъ животъ изчезва. Мимолетенъ е този животъ. Ще кажете: „Нашитѣ мехурчета не се пукатъ.“ Азъ ще ви докажа, че се пукатъ.

Вие сте младъ момѣкъ и казвате: „Азъ, като влѣза въ този животъ, ще го оправя.“ Влѣзете въ единъ домъ, дѣто мжжѣтъ и жената не си живѣятъ, казвате: „А, такава жена, такава дѣца да сж на мене - азъ ще ги оправя. Като се оженя и имамъ дѣца, ще покажа какъ се възпитаватъ.“ И започне този момѣкъ да търси

мома отъ прозорецъ на прозорецъ, отъ градъ на градъ, намѣри я най-послѣ. Ожени се, роди имъ се дѣте - той ще го възпитава. Расте дѣтетото двѣ-три години добрѣ, той го възпитава. Но заболѣе и умрѣ. Отиде гърнето, отидѣ този мѣхуръ. Той казва на жена си: „Пукна се първиятъ мѣхуръ, но втория ще гледаме хубаво.“ Защо се пука мѣхурѣтъ? Той като отива нагорѣ, въздухѣтъ е по-рѣдѣкъ, разширява се, а стенитѣ на мехура сж толкова тънки, че не могатъ да издържатъ на туй вжтрѣшно налѣгане. Умрѣ нѣкое дѣте, казватъ: „Сждбата му била такава.“ Не се заблуждавайте. Въ никоя Божествена книга не е писано, че туй дѣте, като стане на двѣ години, трѣбва да умрѣ. Не се лъжете. На туй дѣте е писано, че всѣки човѣкъ при сегашнитѣ условия, при сегашната еволюция, трѣбва да живѣе сто и двадесетъ години. Слѣдъ сто и двадесетъ години ще се измѣни и ще се даде друго направление. А сега, дѣте умира на двѣ години, казватъ: „Тѣй е писано отъ Господа.“ Това не е утѣха. Майката трѣбва да знае, че когато е раждала туй дѣте, не е съградила здравъ организъмъ. И този умъ, това сърдце, па и цѣлиятъ организъмъ е злоупотрѣбилъ нѣщо, затова умира. Изгубили сж мѣхурчето.

Азъ казвамъ, другъ законъ има: дѣца, които се раждатъ безъ любовь, всѣкога умиратъ. И когато вашитѣ дѣца умиратъ, азъ ще ви кажа, че дѣцата ви не сж родени съ любовь. Мжжѣтъ и жената не сж имали любовь. Азъ мога да ви докажа това. Когато се съединятъ двама души съ любовь, тѣ ще родятъ дѣца, които ще живѣятъ по сто и двадесетъ години. Да се съединятъ двама души, но не съ желание да се осигурятъ. Жената, когато се жени, мисли да се осигури, казва на мжжа си: „Слушай, гледай да имашъ една кжщичка, туй-онуй, да се осигуримъ.“ Жена, която иска да се осигури, дѣцата ѝ ще умиратъ. Мжжѣтъ ще се жени, иска да се осигури, иска да свърши въ странство и търси нѣкоя мазна риба - тя да го поддържа, но слѣдъ четири-петъ години се развеждатъ. Мислите ли, че отъ такива бракове ще може да се създаде тѣло, въ което да живѣе разумна душа? Тамъ ще дойде попъ, владика, лѣкаръ, свѣщи ще има, ще кажатъ: „Тѣй било писано отъ Господа.“ Не, не, тѣй не е писано.

И този ангелъ ще ти каже: „Слѣзъ.“ Питамъ: този ангелъ срѣщна ли те? Каза ли ти да отидешъ къмъ пладнѣ въ пжтя, който отива къмъ града Газж? Вие ще кажетъ, че тия нѣща сж необикновени. Не, обикновени сж за всички хора. Този скопецъ какво каза? Какво, разбираше ли това, което четѣше? Ще кажете: „Той билъ глупавъ.“ Че вашиятъ животъ не е ли сжщиятъ? Тази колесница, въ която стоите, не е ли сжщата? Вие четете Исаяя, този пророкъ. Всѣки си има Исаяя. Какво е мислилъ скопецътъ? Той мислѣше върху въпроситъ: защо се раждаме, защо умираме и т.н. Има ли нѣкой да отговори на тия въпроси? Има още редъ зададени въпроси. И този скопецъ четѣше. Какво четѣше той? И като го чу Филип, че прочиташе пророкъ Исаяя, рече му: „Разумявашъ ли това, което четешъ?“ Скопецътъ бѣше благороденъ човѣкъ. Той можѣше да каже като съврѣменнитъ хора: „Я си върви по пжтя, то не е твоя работа тукъ да се мѣсишъ.“ Този човѣкъ е билъ скромень и рече Филипу: „И какъ бихъ могълъ да разумѣя, ако ме не настави нѣкой?“ И покани Филипа да възлѣзе, и да сѣдне съ него въ колесницата. И казва се тамъ – мѣстото на Писанието, което прочиташе, бѣше това: „Заведоха го като овца на заколение, и като агне безгласно прѣдъ тогози, който го стриже, така не отваря устата си. Въ неговото унижение отне му се сждбата; а рода му, кой ще изкаже? Защото се взема животътъ му отъ земята.“ Сега вие ще направите едно възражение, ще кажете: „Не си струва човѣкъ да бжде като овца, да го стрижатъ и като агне да го колятъ.“

Да допуснемъ, спорѣдъ вашата теория и вашето разбиране, ако съврѣменнитъ хора биха отказали да ядатъ месо, какво щѣше да бжде тѣхното положение? Азъ считамъ, че тия кокошки, патки – доброволно се жертвуватъ. И когато хванешъ агнето да го заколишъ, а то блѣе, а кокошката крѣчи, азъ тълкувамъ това по слѣдующиятъ начинъ. Тѣ казватъ: „Братко, ти ме изяждашъ, азъ се жертвувамъ, но гледай твоятъ животъ да стане по-добъръ. Азъ ставамъ жертва, понеже ти си благороденъ човѣкъ. Гледай моятъ животъ, който слиза въ тебе, да го употрѣбишъ за добро.“ Къмъ пладнѣ трѣбва да отидешъ, и каквото ти каже ангелътъ, да го слушашъ. Туй значи „кржк-кржк“ на кокошката. Сега на овцата, на агнето езикътъ е: „бѣ-е,

бъ-е". Азъ буквално прѣвеждамъ вътрешното съдържание на думата „бъ-е" - езикътъ на агнето. Това „бъ-е" значи: Разумниятъ животъ въ свѣта започва съ любовь. „Имашъ ли любовьта - казва агнето, само чрѣзъ тази любовь идва разумниятъ животъ. Ти като ме изѣдешъ, този животъ ще го оградишъ ли съ тази любовь?" Нѣкои казватъ: „Азъ не съмъ като агнето да казвамъ „бъ-е". Е, колко е съдържателна тази дума въ агнетата! Азъ бихъ желалъ всички съврѣмenni хора да казватъ „бъ-е". И българитъ казватъ нѣкой пжтъ „бъ-е". Българинътъ често употрѣбява тази дума въ езика си - „бъ". Той я взелъ отъ агнето. Какво иска да каже агнето съ това „бъ-е"? То я цитира и азъ сега ви казвамъ „бъ-е". Защо? Отлична дума е тя. „Бъ-е" значи: началото на разумния животъ започва съ любовь. Тѣй казва агнето: „Ти ме изяждашъ и ако този животъ, който влиза въ тебе, го облѣчешъ съ любовь, ти се повдигашъ. Тогава ме заколи. Но ако ти ме изядешъ безъ любовь, да знаешъ, че всичкитъ болѣсти въ твоето тѣло азъ ще ги донеса." И ако днесъ ме питатъ защо хората боледуватъ, отговарямъ: Защото изяждатъ агнето безъ любовь. Вижте ги въ гостилници, вижте ги по домоветъ - всички културни хора всѣ боледуватъ. Вземете жената: наготвила, наготвила колкото могла, спорѣдъ знанието си, да задоволи началника - мъжа си. Той недоволенъ. Другъ пжтъ жената е началникъ на слугинята, тя ще хвърля паницитъ. Единъ пжтъ келнерътъ ще бжде калайдисванъ. Другъ пжтъ готвачътъ ще направи погрѣшка. Всички съврѣмenni хора сж недоволни отъ яденето и се самоизмамватъ. Който готви, всѣ прѣзъ прѣсти готви, и който яде, всѣ прѣзъ прѣсти яде.

Всички бързатъ, защо? „Нѣмаме врѣме." Врѣмето било пари - като англичанитъ. Англичанитъ казватъ: „Врѣмето е злато", а туй на съврѣмененъ езикъ значи: Врѣмето носи пари, защото придобива знание. А онзи глупавиятъ ще напълни джобоветъ си съ пари, съ злато. Умниятъ носи знание, глупавиятъ - пари. Е, хубаво, трѣгнемъ двама на парахода - азъ нося знанието, а той носи двадесетъ-четиридесетъ килограма злато въ раницата си. Пжтуваме за Америка. Той казва: „Като отидемъ въ Америка, азъ, като имамъ пари, ще се разправамъ натукъ-натамъ, а ти ще работишъ."

Азъ пъкъ нося изкуството да плувамъ, зная да управлѣвамъ лодка. Параходътъ започва да потѣва. Азъ питамъ: „Какъ е сега, приятелю?“ „Ахъ, моля ти се, откопчай тази раница.“ Сега равни ли сме? „Не сме равни.“ „Ще ме слушашъ ли? Съдай на лодката. Азъ ще управлѣвамъ. Отъ мене зависи сега твоятъ животъ. Твоитъ пари на дъното не ти помагатъ, а азъ ще те спася. Знай, че въ свѣта не сж паритъ, които управлѣватъ, а знанието.“

Мждрость трѣбва на съврѣменнитъ хора. А сега и бащитъ, и майкитъ казватъ: „Синко, пари трѣбватъ – гледай да станешъ богатъ.“ Нито една майка не казва: „Синко, гледай да добиешъ знание, мждрость, не да четешъ романитъ – да казвашъ, че единъ авторъ тъй казва, другъ авторъ тъй казва.“

Въ евангелската църква има много евангелисти, които знаятъ Библията на прѣсти, но колцина я изживяватъ? Единъ евангелистъ казва: „Азъ зная Библията на прѣсти.“ А другъ нѣкой казва: „Азъ не съмъ я проучилъ, но я живѣя.“

Питамъ сега: кое е по-добро, да помнишъ стиховетъ или да ги живѣешъ? Единиятъ има златото – този, който помни стиховетъ, а другиятъ има знанието – онзи, който живѣе съ нея, изживява стиховетъ ѝ. Следователно, всички нѣща, за които казваме, че трѣбва да ги живѣемъ, не можемъ да ги живѣемъ, ако не ги разбираме.

Сега, този ангелъ слиза и казва на филипа: „Стани и иди въ пѣтя къмъ града Газж, ще срѣщнешъ нѣкого.“ Той срѣща скопеца и му проповѣдва. Вие ще кажете: „Заслужава ли да си напуснете работата и да отидете за нѣкой си скопецъ, да му проповѣдвате тази истина?“

Заслужава. Този скопецъ трѣбва да е едно сѣменце на ябълка, на круша, може да е костилка на слива, може да е житно зърно, ечемично зърно – посѣй го въ земята. Отъ това посѣване ще научишъ единъ великъ законъ. Азъ не разбирамъ посѣване въ буквалния смисълъ, защото има жито, което се сѣе въ човѣшкия мозъкъ. Има хора, които знаятъ да сѣятъ жито на земята, но не знаятъ да сѣятъ житното зърно въ мозъка. Цѣлиятъ мозъкъ трѣбва да се разработи. За въ бждеще трѣбва наука, която да ни научи какъ да се обработва

този мозъкъ. Има специални методи за обработване на човъшкия мозъкъ. И сегашнитъ хора страдатъ, защото въ мозъка имъ нѣкой пжтъ има много влага, а нѣкой пжтъ - много суша. И тѣй, трѣбва да има начини, какъ да се урегулиратъ тия мозъчни вещества, защото дѣйствително човъшкитѣ мисли и желаня въ мозъка растатъ. Ако сте единъ ясновидецъ, ще видите какъ една мисль расте и се развива. Слѣдователно този ангелъ, който слѣзе при Филипа, е ангелътъ, който слѣзе да научи хората какъ да живѣятъ.

Сега много проповѣдници се спиратъ да докажатъ, че има невидимъ свѣтъ. Е, хубаво, не е лошо да докажемъ, че има невидимъ свѣтъ. Азъ мога да докажа, че Иванъ е богатъ и много печели. Мога да докажа това съ факти, съ данни, но какво отъ това? Каква полза има сега отъ неговото богатство? Да допуснемъ, че докажемъ сществуването на невидимъ свѣтъ, че има ангели - не е важното това. Какво ви ползува? Азъ поставямъ въпроса на друга почва - да влѣземъ въ този свѣтъ да живѣемъ. Можемъ ли да разполагаме съ паритѣ на този Иванъ? Такъвъ е законътъ въ природата. Да ви докажа, че сществува слънце, то значи да ви въведа въ този свѣтъ, да се ползвате отъ силитѣ, отъ енергията на слънцето. Туй е въпросътъ, туй разбирамъ знание - да влѣземъ въ прѣма връзка съ природата и да живѣемъ съ нейнитѣ сили. Ние проповѣдваме едно учение, съ което да се ползуваме отъ природнитѣ сили. Сега, както всѣ проповѣдва живата природа, тая природа казва какво е било прѣди две хиляди години. Прѣди две хиляди години не сж били тѣй възрастни, сега сж по-възрастни. И слѣдователно на съврѣменнитѣ хора тя говори на малко по-разуменъ езикъ. И тѣй, спорѣдъ туй учение, като казвамъ, че природата е жива, мнозина се усмихватъ и казватъ, че трѣбва да подчинимъ природата. Тамъ е нашето нѣщастие, че искаме да подчинимъ природата. Туй не може да бжде.

Най-главната работа е да избиемъ отъ дѣцата тази мисль - не да подчинимъ природата, а да проучимъ природата и да работимъ въ съгласие съ нея, съобразно съ нея. Сега всички учени хора се стрѣмятъ да подчинятъ природата, но докато я подчинятъ тѣ, тя ги подчинява. И знаете ли какъ скжпо плаща тя. Всѣка всѣмирна война е единъ урокъ, една отплата отъ при-

родата на хората, за да имъ покаже, какъ смѣятъ да измислятъ тия взривни вещества. Тя казва: „Азъ ще ви дамъ единъ урокъ.“ И тази природа готви другъ урокъ. Знаете ли какъвъ урокъ готви? Единъ день, когато хората минаватъ покрай нея, нѣма да вървятъ така свободно, а ще духатъ, и всѣки като минава, ще пита: „Позволено ли е, моля те, да надникна?“ Какво правятъ съврѣменнитѣ хора съ туй надникване? Измислили взривни вещества, измислили аероплани и др. Съ тия аероплани какво правятъ? Злоупотрѣбаватъ съ тѣхъ. Това подчинение ли е на природата? Не, това е злоупотрѣбление съ всички Божествени сили, които би трѣбвало да се употрѣбятъ за нашето развиване.

Днесъ, като дойдешъ до вжтрѣшнитѣ състояния, нѣма да намѣришъ честенъ човѣкъ, честенъ въ ума. Питайте кой и да е свѣщеникъ или проповѣдникъ: „Защо служите на Бога, и защо поддържате тази религии? Отъ любовъ ли?“ Не. Азъ ще ви докажа това съ положителни доказателства. Моитѣ доказателства сж като бомби. Какъ ще го докажа? Казвамъ: тия служители, които казватъ, че отъ любовъ служатъ, ако поддържатъ това, бихъ казалъ на първия министъръ да отнеме заплатитѣ имъ за двѣ години, тогава ще гледаме кои и колко отъ тѣхъ ще останатъ. Които наистина отъ любовъ служатъ, ще останатъ при такова положение, а другитѣ ще снематъ джубетата и ще кажатъ: „Тука нѣма прѣпитание.“ Истината трѣбва да излѣзе. Казватъ: „Азъ отъ любовъ проповѣдвамъ за тази свещена и православна църква, за тази мила майка.“ Да, защото има пари. Но ако нѣмаше пари, щѣше да каже: „Я си замани за другия свѣтъ, старице, азъ нѣма да ти служа.“ Тѣй както говорятъ хората, ще имъ кажа: „Говорете истината.“ Съврѣменнитѣ хора мжно може да ги научишъ да говорятъ истината. Ти прѣдъ Бога стоишъ, прѣдъ църквата, а лѣжешъ. Срамота е. Да говоришъ истината. Всички владици Господъ ще ги повика. Въ десетъ години всички ще ги повика и нито единъ български владика нѣма да остане. Туй да го знаятъ. И ще видите тогава думитѣ ми вѣрни ли сж, или не. Тогава азъ ще бжда прокуроръ. Да, най-страшниятъ прокуроръ ще бжда, не само за българскитѣ владици, но за всички владици и патриарси въ цѣлия свѣтъ. Ще бжда прокуроръ за прѣстжпленията въ цѣлия свѣтъ. Какъ смѣете въ

Името на Бога, въ туй свещено Име на Любовта, да лъжете? Тогава азъ ще имъ произнеса присждата. Толкова години лъжи! Въ затворитѣ ще отида, ще пита-мъ: защо ги турихте тия хора? Имаме само единъ зако-нъ въ свѣта: онзи, който въ името на любовта лъже, къмъ него ние сме безпощадни. Ние проповѣдваме любо-въ, но любовъ на една вѣчна справедливостъ, безъ лъ-жи. Осмѣли ли се нѣкой човѣкъ да лъже, у насъ нѣма изключение.

Сега нѣкой може да се посмѣятъ, но слѣдъ десетъ години ще видятъ. Не трѣбва да се лъже. Този ангелъ слиза и казва: „Стани и иди!“ Днесъ този ангелъ и на васъ, на всинца ви казва да станете и да отидете на югъ отъ пжтя на Ерусалимъ къмъ Газж. Той е пустъ. Ще кажете: „Защо?“ Ще ви се каже. Ще срѣщнете вашия скопецъ, отъ него ще научите единъ великъ уро-къ на смирение. Азъ на драго сърдце искамъ да нау-ча тази велика истина. Отъ васъ искамъ да науча то-ва. Вие ще кажете: „Чакай, не е врѣме сега, не ме безпокой, азъ имамъ да уреждамъ работи, чакай да си свърша кжщата, сега не съмъ свободенъ.“ Иди на пжтя, остави тази кжща, тя нищо нѣма да ти струва, остави другъ да свърши кжщата ти. Въ прѣносенъ смисълъ го-воря. Тази кжща е нашето тѣло, навсѣкждѣ можемъ да я градимъ. И въ тази кжща трѣбва да туримъ най-хубавия материалъ, най-здравата основа.

Сега ще кажатъ нѣкои: „Каква религия трѣбва да държимъ?“ Въ свѣта има само една религия - тя е религията на любовта. Нѣма сила извънъ любо-вта, нѣма религия извънъ любовта. Насъ не ни трѣб-ва религия безъ любовъ. Трѣбва ни религия съ любовъ, която да ни даде такава свобода, каквато Богъ първо-начално е далъ. Пакъ ще кажете: „Това е една крива мисълъ.“ Че тази любовъ Богъ е далъ. Я вижте защо хората лъжатъ. Днесъ Господъ говори чрѣзъ любовта. Какъ може? Ако азъ ви кажа, че всичко е тѣй, както едно врѣме Господъ е наредилъ, вижда ви се чудо. Ка-то че ли любовта е нѣщо друго. Не, самата любовъ, както дѣйствиува въ нашето сърдце, казва: „Мене ще слушате сега. Никакви проповѣдници, никакви свѣщени-ци, попове. И това, което азъ кажа, слушайте ме. Ако тѣ ви казватъ, каквото азъ казвамъ - слушайте ги, но ако тѣ ви кажатъ нѣщо друго, не ги слушайте.“ Тѣй

казва любовта. Вие ще кажете: „Трѣбва да обичаме.“ Пакъ ще ви потвърдя: въ свѣта само Богъ може да обича, а ние сме носители на Неговата любовъ. И ако нѣкой човѣкъ се осмѣли да каже, че ви люби - той лъже. То е тѣй смѣшно. Както онзи, който на слънцето се пече, може ли да каже: „Азъ имамъ вътрѣ въ организма си една печка.“ Да, пекълъ си се на слънцето. А пѣкъ като приема тази храница, която ме стопля и дойде при мене нѣкой, ще му кажа: „Приятелю, да ти дамъ малко отъ този запасъ - азъ днесъ се попекохъ на слънце, имамъ достатъчно.“ Тѣй сѣди въпросътъ.

И въ свѣта само Богъ е, Който може да ни люби. И като излизаме всѣка сутринъ при Господа на любовта, само така ще търсимъ любовта. А сега какъ търсятъ любовта? Жената казва: „Мжжъ ми не ме обича“ и праща други жени, детективи, да го слѣдятъ. Гони Михалъ, тѣй го наричамъ азъ. И този Михалъ, слѣдъ като го слѣдишъ десетъ години, да допуснемъ, го хванешъ, че ходи съ чужди жени, и му кажешъ това - какво спечели? Утрѣ този Михалъ умрѣ и ти ще умрешъ. Ти спечели трѣвогитѣ на десетъ години. Остави този Михалъ да си ходи по своето михалство. Като не те обича, кажи му: „Азъ ще си намѣря единъ любовникъ, който никога нѣма да ми измѣни.“ „Любовникъ ли?!“ „Да, азъ си намѣрихъ любовникъ, и сега ще мога да живѣя единъ щастливъ животъ, не ми трѣбвашъ ти.“ Сега пѣкъ той ще търси детективи и най-послѣ ще намѣри, че тази жена се влюбила въ Господа. И много е спечелила. Да, азъ искамъ всинца да намѣрите този любовникъ - Бога на любовта. Бихъ желалъ всинца да се влюбите въ него, че кжшитѣ ви да се запалятъ отъ всичкитѣ четири страни и сърдцата ви да тупкатъ. И млади, и стари - всички да се влюбите въ този Господъ на любовта. Ще ви кажатъ: „А, такива глупости да не правишъ, да се влюбвашъ - малко уменъ трѣбва да бждешъ. Тази работа не става така, не се издавай.“ Какво ще се издавашъ? Ще се печешъ на туй слънце, ще живѣешъ въ тази любовъ, ще чувствувашъ тази мисълъ на любовъ въ всичкитѣ си дѣйствия. И всички мисли, които дойдатъ въ името на тази любовъ, ще ги тълкувашъ като новъ начинъ на мислене и дѣйствие.

А сега всички религиозни хора казватъ: „Насъ не ни обичатъ“ - и търсятъ любовта тукъ. „Елате при

мене" - ще ви каже любовта. Азъ казвамъ: любовта не е тукъ, не е въ насъ, ще ви кажа мѣстото на любовта. Има специални дни, когато туй слънце изгрѣва. Азъ съмъ чистосърдеченъ, откровенъ - ще ви заведа, когато туй слънце изгрѣе. То е тъй щедро. Има дни на любовта, които само ние знаемъ. Хората, които търсятъ тази любовъ, не знаятъ тия специални дни. Ние знаемъ, че има дни на любовта. Тази Божествена сила, тази космическа сила на любовта, движи цѣлата всѣлена и всичко въ свѣта. Всички същества - отъ най-нисшитѣ до най-висшитѣ, се движатъ отъ тази Божествена любовъ и тѣзи същества, като се движатъ, движатъ цѣлия козмосъ.

А сега какъ се движатъ космическитѣ сили, слънцето? За мене това движение е много ясно. Отивате въ една фабрика и гледате какъ се движатъ всички машини. Тѣ несъзнателно ли се движатъ? Кой ги е турилъ въ движение? Инженерътъ всичко е турилъ въ порядъкъ, той регулира всичко. Машинитѣ се движатъ по негова заповѣдъ. Така и слънцето въ нашата система си има единъ тѣхникъ, който го е пусналъ да се движи въ своя пжть. И земята като планета, и луната, и тѣ си иматъ своя пжть на движение. А ученитѣ обсъждатъ, търсятъ физически сили за движението на планетитѣ, правятъ изчисления. И тѣ сж прави, но задъ всѣка една физическа сила, сѣди една разумна сила, която направлѣва нѣщата.

Сега, туй мога да го докажа и по другъ начинъ, но ще спра. Азъ имамъ и другъ силенъ начинъ за доказване, други доказателства. Ще кажете, че тѣ мязатъ на нѣкои средновѣковни. Вие казвате, че всичко въ природата е физически сили. Добрѣ, да кажемъ, че вие изслѣдвате кислорода. Какъ? Като изслѣдвате този газъ, туряте го въ единъ цилиндъръ и изслѣдвате свойствата му, но самия кислородъ не го виждате. Отъ буйното горѣне на тѣлата въ кислорода сждимъ, че имаме въ цилиндѣра кислородъ. Какъ дѣйствуваа той върху насъ? Ускорява дишането, но съкращава живота. Прави сж. И слѣдъ туй всички други елементи, се опитватъ по сжщия начинъ. Сега, задъ тия елементи кислородъ, водородъ има и други елементи, не сж само тия единственитѣ. Казватъ ученитѣ, че два елемента се привличали, благодарение на нѣкакво сродство меж-

ду тѣхъ. Какво е това сродство, каква сила - физическа или химическа, точно не сж изяснили. То е пакъ великиятъ законъ. Тия два елемента иматъ малка интелигентностъ, и по закона на любовта се привличатъ. За малко врѣме и тѣ правятъ договоръ. Кислородътъ е мжжътъ, а водородътъ - момата. Срещнатъ се двата елемента и казватъ: „Слушай, азъ самъ вече не мога да живѣя, да се скитамъ изъ пространството, искамъ въ живота да влѣза. Ти обичашъ ли ме?" „Обичамъ тѣ, тупка ми сърдцето за тебе." „Добрѣ, хайде да се съединимъ." Съединятъ се, образуватъ трети елементъ си-зусъ, въ чието присъствие се образува водата. Казватъ: „Ще имаме малко дѣте. Какъ ще го нарѣчемъ?" Вода. Ученитѣ казватъ: „Съединиха се водородътъ съ кислорода, вода образуваха." Значи дѣте си родиха. Тѣ ще оспорятъ моята теория. Ами тѣхната права ли е? Съединиха се, тоестъ - родиха водата. Хубаво.

Сега, този ангелъ слѣзълъ и намѣрилъ Филипа и му казалъ: „Иди къмъ пладнѣ, къмъ добродѣтѣльта." Пладнѣ - това е добродѣтѣльта. Тази добродѣтѣль какъ е родена? Чрѣзъ любовта.

Днесъ нали очакватъ да дойде Христосъ? Но тия свѣщеници и проповѣдници ги е стражъ да дойде Христосъ. Само имъ спомѣни, кажи имъ, че Христосъ иде. И тѣ ще ти отговорятъ: „Не му е врѣмето сега." Отварятъ Евангелието, доказватъ ти, че не му е врѣмето още, защото въ еди-коя си глава отъ Откровението било казано, че още два-три вѣка има, докато дойде Христосъ. Защо така казватъ? Защото смѣткитѣ имъ сж криви, паритѣ сж изчезнали. Кажи на нѣкой владика това, ще ти каже: „Въ Исаяя, тамъ е писано, че не му е врѣмето." Защо? „Защото той е опопилъ толкова попове съ жълтици." Казватъ нѣкои, че азъ говоря това. Не, тѣй е писано въ Божествената книга. Божествената книга е отворена и ще ги питатъ: „Кой ви даде правото да опопвате съ пари? На кое основание вие проповѣдвате съ пари?" Азъ ще бжда прокуроръ и ще кажа: „На основание на еди-кой си законъ този попъ, този владика осждамъ на толкова години затворъ или пѣкъ на вѣченъ затворъ." Защо? Защото е опозорилъ любовта, лъже въ името на Божията любовъ. Е, и мислимъ тогава, какъ ще оправимъ този свѣтъ. Като прѣстанемъ да лъжемъ. Какъ ще оправимъ цър-

квата? Като прѣстанемъ да лъжемъ. Какъ ще оправимъ домовѣтъ? Като прѣстанемъ да лъжемъ. Какъ ще съградимъ дома? Като започнемъ да говоримъ истината. Ами мебѣлитъ вжтрѣ какъ ще наредимъ? Като започнемъ да живѣемъ добрѣ, добрѣ ще ги наредимъ. Само по този начинъ ще поправимъ живота си.

Сега казватъ: „Кое е православното учение въ свѣта? Кое е най-правото? Православната църква ли?“ Спорятъ се. Да лъжешъ, туй ли е православното учение? Да опопвашъ съ пари, това ли е православно учение? Да погребвашъ съ пари, това ли е православно учение? Да кръщавашъ съ пари, това ли е православно учение? Не, това не е православие. Ще прощавате, това е „кривославие“. Православието е работене безъ пари. Ама какъ ще живѣятъ безъ пари? Чудни сж тия хора. Както живѣе всѣки, който услужва съ любовъ. Ако единъ свѣщеникъ услужва нѣкому съ любовъ, той ще му даде десетъ пжти повече. Днесъ баща ми умрѣ, азъ ще му дамъ петдесетъ лева, но ако свѣщеникътъ нѣкога остане безъ пари, азъ ще му дамъ и двѣ хиляди и петстотинъ лева. А сега, едва дойде: „Колко ще платишъ за умрѣлия?“ Умрелиятъ още не е погребанъ - „Колко ще платишъ за погребението?“

Сега, турили една малка реформа въ тази работа. Тя сѣди въ слѣдното: поповетъ вече нѣма да събиратъ паритъ, а вмѣсто тѣхъ - епитропитъ. Не, не, приятелю. На тия православни свѣщеници азъ искамъ да имъ дамъ едно право разрѣшение на въпроса, единъ правиленъ методъ. Нѣма да събирашъ пари. Не по този начинъ се служи на Бога. Азъ ще бжда прокуроръ не само за тѣхъ, но и за васъ съмъ прокуроръ. Ще кажете: „Ама азъ съмъ слушалъ вашитъ бесѣди.“ Като си слушалъ, толкова повече. Нѣма тогава съ какво да се извинявате. За въ бждеще въ името на любовъта нѣма да се лъже. Любовта трѣбва да бжде въ душитъ ни свещена. И братя, и сестри, и господари, и слуги - въ всички ни любовта трѣбва да бжде свещена. Едно е: любовта трѣбва да бжде свещена. Това е любовъ. Говорите ли за любовъ, въ който денъ рѣшите да освѣтите любовта - всичкото благословение на Бога ще дойде, и тогава и като овци, и като агнета ще разберете вжтрѣшниятъ смисълъ - защо тѣй е казано, а не друго яче.

И тъй, азъ не довършихъ, защото никога не искамъ да свършвамъ. Не доказахъ, защото не искамъ да доказвамъ. Като докажа едно нѣщо, десетъ нѣща ще оставя недоказани. Азъ ще бѣда първиятъ глупецъ, ако се наема всичко да ви докажа. Азъ ще дигна малко завѣсата и ще кажа: „Видите ли?“ Има дни за туй - не мога да ви обясня всичко. Останалото сами ще си докажете. Ще пътуваме. Ако искате да ви обясня, да ви докажа всичко, ще пътуваме и ето какъ ще ви го докажа. Ще ви приведа едно доказателство. Ето какъ: въ нашата всѣленна, въ която живѣемъ има сто милиона слънца. И прѣдставете си, че въ всѣка слънчева система трѣбва да прѣкараме по сто милиона години. Умножете сто милиона по сто милиона. Колко дава? 10,000,000,000,000,000 (10^{16} - 10 квадрилона, билиарда). Като трѣгнете отъ една система въ друга, азъ ще ви обясня всичко. Но кога? Въ кръга. И знаете ли какъ ще ви поставя на тѣсно мѣсто? Вие имате логика, нали? Нѣкои казватъ, че азъ нѣмамъ логика. Такава логика имамъ, каквато вие не можете да я [видите]. Божествена логика имамъ.

Едно врѣме на единъ царь дошла мисълта да намѣри нѣкой, който да му разкаже една приказка безъ край и издалъ указъ: всички мждреци да се събератъ и да видятъ кой отъ тѣхъ би могълъ да му разкаже една такава приказка - безъ край, като обѣщава на този, който му разкаже такава приказка, да му направи единъ дворецъ, богатъ да го направи, да го повдигне въ чинъ. Да го направи най-видния човѣкъ въ държавата. Никой не могълъ да му разкаже такава приказка, всички имали край. Дохожда най-послѣ единъ мждрецъ, казва: „Ще ти разкажа една приказка безъ край.“ Започва: „Едно врѣме имаше единъ царь, по-великъ, по-мждръ отъ тебе. Той съгради единъ голѣмъ хамбаръ, една житница и тури всичкото си жито тамъ. Зидаритѣ, като съградиха този хамбаръ, единъ отъ тѣхъ по невнимание остави една малка дупка. Дошълъ единъ щурецъ, промжкналъ се прѣзъ дупчицата и извлѣкълъ едно житно зрънце. Върналъ се, взелъ второ житно зрънце. Слѣдъ това дохожда за трето зрънце.“ „Е, послѣ?“ „Чакай всичкитѣ да се изнесатъ, че тогава ще продължа.“ Такъвъ е великиятъ законъ. Отъ този хамбаръ трѣбва да сж изнесатъ всички зрънца и тогава да се

разбере каква е великата загадка на този законъ. Какъвъ е смисълътъ на живота? Зрънцата трѣбва да се изнесатъ изъ хамбара. А туй търпѣние е само въ великата любовъ, която може да запали нашитъ сърдца, умове, души и духове и само въ този великъ законъ, само тамъ ще може да се намѣри разрѣшение на всички въпроси. Обикнатъ ли се хората, ще си правятъ взаимни отстъпки. Между всички свѣщеници, проповѣдници и азъ бихъ направилъ грамадни отстъпки, макаръ да съмъ прокуроръ. [Тая] длъжностъ никому я не давамъ. Защо? Защото само азъ съмъ въ състояние да разрѣша този въпросъ. Но имамъ само една слабостъ - прѣдъ любовта съмъ слабъ. Ако тия хора се подчинятъ на любовта, азъ ще погледна меко къмъ тѣхъ, като че ме подкупватъ. „Но прокуроръ е" - казватъ.

Слушайте, ще ви приведа единъ анекдотъ. Въ Русия по едно врѣме прокарали единъ много строгъ законъ противъ еврейтъ. Тѣ подкупили всички прокурори да говорятъ въ полза на еврейтъ противъ този законъ, но прѣдсѣдателътъ на сѣда не се подкупвалъ. Отива единъ еврейнъ при прѣдсѣдателя, не го пушатъ да влѣзе вътрѣ. Той казва: „Азъ искамъ да кажа само три думи на прѣдсѣдателя." „Добрѣ, влѣзъ." Той влиза при прѣдсѣдателя, оставя прѣдъ него една торба пълна съ злато и казва: „Вземи и мълчи!" На слѣдующето засѣдание идватъ всички министри, императорътъ и засѣданието започва. Всички сѣдии, министри, прокурори взематъ думата, говорятъ, че този законъ е несправедливъ, трѣбва да се отмѣни. Само прѣдсѣдателътъ мълчи. Всички се учудватъ. Императорътъ го запитва защо не взема думата и той: „Ваше Величество, какъ да говоря? Онѣзи, които говорятъ, взеха торбата, за да говорятъ, а азъ взехъ тази торба, за да мълча. Всички говорятъ съ торбата, а азъ мълча."

Сега, нѣкои казватъ: „Ние сме благочестиви, нѣма да говоримъ, ще мълчимъ." Да, взехте торбата, за да мълчите. Нѣма подкупване. Любовта нѣма нужда отъ подкупъ. Въ душата ви нѣма подкупъ. Въ нея има само отстъпване и то въ извѣстни случаи. Да кажемъ, че съмъ осѣдилъ толкова души на вѣченъ затворъ. Тѣ казватъ: „Братко, ние ще служимъ на Любовта, ще ѝ се подчинимъ." Обещавате ли, давате ли честна дума? Е, хубаво. Да се освободятъ всичкитъ, а проку-

рорътъ да се тури вжтрѣ въ затвора. Идете си вие, азъ ще остана. Тогава азъ ще влѣза въ затвора. Тѣй ще бжде. Това е прокурорство. Това е законъ. Знаете ли докога ще бжда въ затвора? Първиятъ владика като сгрѣши, той ще дойде въ затвора, а азъ ще излѣза. Тѣ ще кажатъ: „Горкиятъ прокуроръ, сждбата му е такава.“ И тѣй, първиятъ владика като сгрѣши, ще ме освободи. Той ще се намѣри на моето мѣсто, а азъ ще бжда вѣнъ отъ затвора. Вториятъ, третиятъ, като сгрѣшатъ, ще намѣрятъ своето мѣсто – азъ пакъ съмъ прокуроръ на своето мѣсто. Тогава: или азъ въ затвора, а вие вѣнъ; или вие въ затвора, а азъ вѣнъ. Единъ отъ насъ трѣбва да бжде въ затвора. Справедлива ли е тази сждба? Справедлива е. Не искамъ азъ своето право, а Божественото право.

И всѣки отъ васъ искамъ да бжде такъвъ прокуроръ за себе си.

И този ангелъ днесъ тѣй ви казва: „Или въ затвора, или вѣнъ отъ затвора.“

3-та Бесѣда отъ Учителътъ

15 Октомврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутриньта.

гр. София ул. Опълченска № 66

Влиянието на музиката, пѣенето и движенията.

3-та Школна Лекция

II-ра година на Общия Окултенъ Класъ

15 Октомврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечерьта

Ст. София ул. Гурко Турнъ ферайнъ.

Т. м.

Можете ли да изпѣете упражнението „Сила жива, изворна, течуща“? (Изпѣхме туй упражнение, а слѣдъ това – „Firfürfen“.)

Имайте прѣдъ видъ, че окултната музика много мжно се подава на изучаване. Изисква се остъръ слухъ, съсрѣдоточено внимание; послѣ, човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всички традиции. Сегашната музика, това е прѣдговоръ на окултната музика. Тѣй, както се е развила тѣхнически, обикновената музика, тя е пригответелна стѣпка къмъ окултната музика. Въ всички-

та свѣтска музика има два момента. Свѣтската музика всѣкога е незавършена – въ нея има единъ моментъ на радостъ, вториятъ – на скѣрбъ; единъ на разрушение, вториятъ на съграждане, и въ края на краищата, тя ви оставя само съграждане и разваляне, нѣма нищо опрѣдѣлено. Може да направите единъ опитъ. Слѣдъ като сте били нѣкоя вечеръ на нѣкой концѣртъ или хоръ, като се върнете, ще усѣтите една тъга. Направете опитъ! Туй показва, че въ тази музика има нѣщо незавършено. А такова състояние не трѣбва да дохожда. Музиката трѣбва да остави едно радостно чувство въ възходяща степенъ, чувство на творчество. Да творишъ, тогава има музика. Сега, туй не е единъ поводъ или една причина, да ни спре отъ да пѣемъ. Ние разбираме музиката малко въ по-другъ смисълъ. Нѣкои хора раздѣлятъ музиката на свѣтска и духовна. Азъ я раздѣлямъ на музика възходяща, и музика низходяща. Първата е, която разширява, а низходящата е свѣтската музика, кждѣто има тия два момента. Но и едната и другата сж потрѣбни, тѣ се допълнятъ.

Сега, въ музиката трѣбва да има естественостъ. Думитѣ, които пѣемъ, трѣбва да бждатъ съ смисълъ. Запримѣръ, въ езика ни кои думи сж съдържателни? Напримѣръ „гладъ“, тя е съдържателна дума, всѣки разбира глада, но тя е пасивна и отрицателна дума. Гладътъ означава страдание. „Жажда“, „смѣртъ“ – тѣ сж съдържателни думи. Ще раздѣлимъ думитѣ на пасивни и негативни. Тѣй ги наричамъ азъ. Много отъ тѣхъ сж активни по естество, но иначе сж пасивни. Запримѣръ, щомъ дойде гладътъ, той разваля настроението. – „Гладна мечка, хоро не играе“, или „гладенъ човѣкъ не може да пѣе“. Дръжте единъ човѣкъ 4–5 деня гладенъ, и слѣдъ това го накарайте да пѣе – гласътъ му не работи. Но и прѣситениятъ, и той не може да пѣе. Сега гладътъ произвежда едно състояние на чрѣзмѣрна активностъ, но активностъ, която не е планомѣрна, ритмична, а има извѣстни прѣсекулки, дразнения, възбудено състояние. Когато у сития е обратно. Той има едно настроение обратно на първото, но пасивно. Като се наяде човѣкъ хубаво, нему се доспива. Казва: „Човѣкъ да си поспи малко“. Тия двѣ състояния не съответствуватъ на музиката. Музиката върви по срѣдата. Музиката не е нито въ скѣрбѣта, нито въ радостѣта,

тя уравнивѣсѣва силитѣ, които създаватъ тия състояния въ човѣшката душа. И единственото изкуство, което гради въ всѣко едно отношение, то е музиката. Безъ музика вие нищо не може да извършите. Най-първо, трѣбва да имате едно приятно настроение. А за да имате туй приятно настроение, трѣбва да имате музика въ душата си. Туй музикално настроение трѣбва да го държите. Можешъ и мислено да пѣешъ. Казвашъ: „Азъ не пѣя“. Можешъ мислено да пѣешъ, а това мислено пѣене може постепенно да го материализирашъ, да го прѣкарашъ въ ларинкса си, и да го изразишъ въ думи.

Въ съврѣменното общество и въ съврѣменната цивилизация, както и у бѣлгаритѣ, изобщо, младитѣ пѣятъ. Бѣлгаринътъ пѣе, докато е младъ, нежененъ, но ожени ли се, изведнѣжъ не му се пѣе вече. Той пѣе още при особено положение, на свадба, на вечеринка, при ядене и пиене. Той пѣе и прѣзъ работно врѣме – жетва. Но онѣзи, изобщо, които сж минали 45 години, тѣ казватъ: „Ние остарѣхме, нека пѣятъ младитѣ“. Има бѣлгари, родени пѣвци, тѣ пѣятъ прѣзъ цѣлия си животъ – и млади и стари. Жената, колкото и да е стара, тя пѣе. У женитѣ туй музикално чувство е силно развито. Разбира се, у васъ всички туй музикално чувство не е еднакво развито. Челото (тази частъ, отъ двѣтѣ страни на челото), трѣбва да бжде развита, широка; ако не е развита, не можете да бждете музикални. Музиката е заложена у васъ, но органътъ ви не е развитъ; материалъ имате, но не сте работили. У нѣкои отъ васъ туй чувство е силно развито. И нѣкои отъ васъ, даже, могатъ да станатъ добри пѣвци, нѣкои могатъ да се научатъ да свирятъ добръ, но, изобщо не сте едни отъ най-способнитѣ ученици. И азъ правя опити по музиката. Вие не сте отъ най-способнитѣ, не сте и отъ най-талантливитѣ. За единъ талантливъ музикантъ се изисква особенъ организъмъ.

Изобщо, всичкитѣ нови религиозни течения, всѣкога започватъ съ музика. Нѣма да считате, че музиката е нѣщо маловажно; не, много важно е, първостепенно нѣщо е тя. Чрѣзъ музика може да създадете въ себе си характеръ. Запримѣръ, разгнѣвили сте се, искате да си отмѣстите нѣкому, запѣйте „Сила, жива, изворна, течуща“, „firfürfen“, и като ги изпѣете 10-

ина пжти, ще кажете: „Хайде, азъ се отказвамъ“. Така ще се свърши работата, и ще спестите енергията си. Вие ще се научите чрѣзъ музиката да трансформирате енергията си.

Сега, въ окултната музика, ние допускаме извѣстни аномалности. И защо? Ако азъ бихъ ви изсвилъ една чисто окултна пѣсенъ, този салонъ щѣше да хвъркне. Знаете ли това? Слѣдователно, за да не дойде туй разрушение, ние оставяме извѣстни дисонанси, за да пазятъ равновѣсие. Тѣй и въ човѣшкия животъ – дисонанситѣ, които имате, сж необходими. Злото напримѣръ, отъ музикално гледище, то е единъ дисонансъ вжтрѣ въ живота. Ако нѣма този дисонансъ, вашиятъ организъмъ ще хвъркне. За да ви спънатъ, туря се този дисонансъ. Слѣдователно, отъ музикално гледище, дисонансътъ е потрѣбенъ, и слѣдъ него, веднага ще дойде една хармония. И тѣй, ние ще направимъ единъ музикаленъ опитъ, да видимъ, какво може да направи музиката. Ще опитае силата на музиката. Туй е по отношение трептенията на окултната музика. Тѣ сж по-силни, и сѣ по-кжси вибрации. Азъ съмъ заблѣзалъ, видни музиканти, тукъ и въ Америка, правятъ тия трептения при свиренето, но тия музикални вълни сж дълги, и вслѣдствие на това, при тия трептения звукътъ не е пълненъ. Нѣкои много видни музиканти сж достигнали доста нѣщо, дошли сж до границитѣ на окултната музика, но такива може да ги прѣброите на прѣсти.

Чрѣзъ музиката може да правите опитъ върху себе си. Искате да знаете какво е вашето настроение, опитайте се да изпѣете най-простата пѣсенъ, и вижте, какъ ще ви подѣйствува тя; ако можете да вземете тоновѣтѣ ясни и чисти, безъ да има дрезгавина въ гласа ви, състоянието ви е отлично. По нѣкой пжтъ имате кашлица. Ние знаемъ защо става това. То е, понеже енергиитѣ ви не вървятъ правилно. Дойде нѣкждѣ прѣсекулка, свие ти гърлото, почвашъ да кашлишъ. Ако пѣешъ постоянно, туй нѣщо трѣбва да изчезне. Сега, запримѣръ, има говорители, които, като седнатъ да говорятъ, изпиватъ по нѣколко чаши вода. Защо? Защото този човѣкъ вжтрѣ въ себе си не е музикаленъ. Единъ музикаленъ говорителъ никога нѣма да пие вода. Почнешъ ли да пиешъ вода при говоренето, това не е

музика. Сега, когато музикантите свирят на нѐкоя свадба, наливатъ ги съ вино. Почне ли музикантътъ да пие вино, той не е музикантъ. Като свърши пѐнето и свиренето – чиста вода. Ако иска нѐкой да бжде музикантъ, туй е правилото. И онѐзи, които искатъ да пѐятъ, пакъ сжщото правило трѐбва да спазватъ. Послѐ, трѐбва да избѐгвате много лютитѐ чушки. Киселото – сжщо, лимонена киселина, обаче, може да употребявате. Трѐбва да избѐгвате пиене студена вода, дишане прѐзъ устата; всички тия нѐща сж врѐдителни за музикалния органъ. И когато излизате навѐнка, за да се оградите отъ простуда, ще съсредоточите вниманието си върху гърлото, ще мислите за ларинкса си, и нѐма да се простудите. Когато умътъ присѐтствува въ гърлото ви, нищо не става. Ще направите опитъ. Много певици изгубватъ гласа си отъ невнимание. Излѐзатъ навѐнъ, умътъ имъ не присѐтствува въ гърлото, дойде нѐкоя електрическа вълна, и тѐ изгубватъ гласа си. Така и много сестри сж изгубили гласа си. Излѐзешъ ли навѐнка, умътъ ти да е съсредоточенъ въ гърлото; стопли ли се много хубаво, дойдатъ ли слънчевитѐ лжи, тогава можешъ да се разположишъ, но сѐднешъ ли подъ нѐкое сѐнчесто дърво, пакъ на стража. Подъ сѐнка нѐма да спишъ, подъ нѐкоя канара на сѐверна страна – никога! Туй сж прѐдохранителни мѐрки, които трѐбва да спазвате, ако искате да се научите, понеже ще ставате ученици. Та, за въ бждеще, азъ искамъ отъ васъ да изкарамъ музикални ученици. Сега, младитѐ да пѐятъ, разбирамъ, но старитѐ, 60 годишнитѐ, азъ искамъ да пѐятъ, да прѐсъздадемъ нашия ларинксъ.

Послѐ, ние ще употребимъ окултната музика и въ другъ случай. Понеже ние нагазваме въ една областъ чрѐзмѐрно активна, тамъ ще срѐцнемъ извѐстни невидими сжщества, които се укротяватъ само съ музика, затова тя тамъ е необходима. Нападнатъ те лоши мисли, тѐ сж такива невидими сжщества. Ще почнешъ да имъ пѐешъ. Напримѐръ, да кажемъ, дойдатъ нѐкои сжщества, такива военни, съ воененъ духъ, и ти, щомъ станешъ, почнешъ да бѐхтишъ този-онзи. Какъ може да ги укротишъ? (Учителътъ свири много тихо, ритмично, съ прѐкъсвания.) Всичкитѐ духове, колкото ги има наоколо, ще си отидатъ. (Учителътъ свири, и

тихо приглася съ уста.) Сега, това сж звукове, които сжществуватъ въ природата. (Учителътъ пѣе хм-хм-хмъ-хм-хм...) Туй сж все окултни упражнения, тѣ сж ритмични. И, тогава, каквото и да е твоето състояние, съ музиката ти можешъ да го измѣнишъ. Сега, тия упражнения може да ги употребишъ и когато си въ едно възбудено състояние, за смѣняване на енергията. Нѣкой пжтъ, тази енергия може да е толкозъ много на-брана, че да избухне, като нѣкоя бомба. (Учителътъ свири.) Всѣкога ще минаватъ отъ силнитѣ къмъ тихитѣ пѣсни - отъ силното къмъ тихото. Българитѣ, когато засвирятъ „Цвѣтѣ мило“..., все едно го каратъ. (Учителътъ свири.) Съврѣменнитѣ музиканти не знаятъ едно нѣщо, че отъ всѣки единъ прѣстъ излизатъ особени енергии. Да кажемъ, че азъ взема третата позиция съ третия прѣстъ, и послѣ, взема басовата струна съ втория прѣстъ, ще имате два различни тона по качество и по сжщество. Онзи, който се занимава съ окултната музика, ще види, че упражненията въ нея сж малко по-другояче, нѣкои позиции съвпадатъ, но има особено размѣстване. Туй окултно свирене само Паганини го е знаелъ, и той си е мѣстилъ прѣститѣ по особенъ начинъ. Неговото свирене не могатъ да го възпроизведатъ, защото той е свирилъ по особенъ начинъ съ прѣститѣ си.

Сега, ще понапрѣгнете ума си малко, да мислите, за да се създаде у васъ едно желание да пѣете. Легните си вечерно врѣме, ще си кажете: „Искамъ да стана музикаленъ, музикаленъ, музикаленъ“. И бждете увѣрени, че щастието ви въ свѣта зависи само отъ музиката. Търговцитѣ загубватъ кредита си, когато загубятъ музиката. Всички изгубватъ, когато изгубятъ музиката. Тогава ти си неразположенъ и този-онзи човѣкъ ще ги оскѣрбишъ, ще си създадешъ неприятностъ. Пѣкъ щомъ си музикално настроенъ, ще пѣешъ, и ще се отнасяшъ музикално. Ако ние сме музикални, ще говоримъ естествено. И затуй, бихъ желалъ, когато излизате въ природата, да се вслушвате въ нея. Вие не сте се вслушвали въ текущитѣ извори. Каква приятна музика има между малкитѣ камъчета! Пѣкъ въ нѣкои мѣстности, въ нѣкои гори, когато шумолятъ тамъ листата, особена музика има! Когато влизате въ природата, отъ тамъ ще черпите вдѣхновение. Не се ли

вслушвате въ пѣненето на природата, нищо нѣма да научите. Всичкото изкуство е тамъ! Да се вслушвате какъ пѣе изворътъ, послѣ да разбирате гласа на животнитъ, на птичкитъ, особено, какъ започватъ, какъвъ концъртъ има, и най-послѣ, басоветъ какъ идватъ да пригласятъ. Цѣль оркестъръ е туй! Единъ музикантъ, който има туй ухо, ще чуе това, което никога въ живота си не е чулъ. И, ако нѣкой съврѣмененъ музикантъ би написалъ нѣкое музикално творение, какъ птичкитъ започватъ своята молитва, той би произвелъ цѣль фуроръ. Нѣкои се опитватъ да подражаватъ на грѣмотевицата. Мжчатъ се да схванатъ най-грубото, но и туй не могатъ. Впрочемъ, тия, най-грубитъ гласове донѣкждѣ сж успѣли, налучкали сж ги, но, какъ пѣятъ птичкитъ, тѣ още не могатъ да имъ подражаватъ; само нѣкои цигуларии могатъ да подражаватъ. А въ окултната музика всичко туй е подражаемо.

Та, сега, като ученици на окултизма, ние не искаме да станете музиканти, но да разбирате окултната музика, да се ползвате отъ нея. Сега, нѣкои, които сж религиозни, ще кажатъ: „Ами ония четива?“ Всѣко едно четиво, като го четешъ, ако имашъ музикално настроение, ще го разберешъ по единъ начинъ, а ако нѣмашъ музикално настроение, ще го разберешъ по другъ начинъ. И всѣкога Божествениятъ Духъ работи музикално. Той, когато дойде, никога не говори грубо, музикално говори и даже, тѣй, отмѣрено. Въ Божествения езикъ нѣма излишни думи. Думитъ сж малко, но съдържателни. Всички думи сж опрѣдѣлени, не можешъ да имъ дадешъ двѣ значения. И много думи отъ Библията иматъ нѣколко значения. Туй не е свещенъ езикъ. Свещениятъ езикъ е неизмѣняемъ! Има такъвъ езикъ, и той е чисто Божественъ. И само онзи, който е разбралъ музиката, той ще разбере този езикъ, ще разбере Божествената поезия на нѣщата.

Та, ще започнете отъ музиката, и само така ще се облагородите, и ще създадете характеръ. Безъ музиката, всички усилия, въ каквото и да е направление отправени, ще бждатъ напразни и парализирани. И за туй, азъ бихъ желалъ, мнозина отъ васъ да свирятъ, да пѣятъ. Ще имаме свирци, и щомъ се обяви нѣкждѣ споръ, нѣкакво недоразумѣние, тѣ ще за-

свирятъ и всичкиятъ този споръ ще утихне. Нѣма да пращаме особени комисии. Знаете какво ще направимъ? Двама брата се скаратъ, ние ни най-малко нѣма да спомѣнаваме, че сж се скарали, но ще ги повикаме, ще имъ дадемъ единъ концертъ, ще има особени пѣсни за тѣхъ, и тѣ, като слушатъ, ще кажатъ: „Хайде да се примиримъ“. А сега, ако изпратимъ една комисия да ги примири, пакъ ще има споръ. Пъкъ тѣй, ще ги извикаме, ще имъ изсвиримъ нѣщо, и музиката ще създаде това, което другъ не може да направи. Та, отъ туй гледище, ние ще проучваме окултната музика въ нейното приложение. Нѣкои отъ васъ по-скоро ще схванатъ, и тѣзи, които по-скоро схванатъ, менъ ми е приятно. Тѣ нека гледатъ да упражнятъ своя импулсъ върху другитѣ, и у тѣхъ да се създаде този музикаленъ импулсъ. И, азъ желая, всички да сте музикални! Сега, нѣкои сте на опашката, да се не обезсърчавате. Опашката, и тя е потрѣбна. Тѣпанѣтъ, тѣй да го ударишъ, ще се чуе, нали?

И тѣй, музиката е едно спомагателно чувство за развиването на нашитѣ способности. За развиване на нашия умъ, на нашето сърдце е потрѣбна музика. И затуй, поетитѣ всѣкога създаватъ своята поезия лѣтно време, когато природата се събужда, когато птичкитѣ пѣятъ, или когато чуватъ, че нѣкоя мома пѣе, и веднага, като се върнатъ, седнатъ, „трѣст-трѣст-трѣст“ напишатъ нѣщо. Когато пѣешъ, ти се унасяшъ, не мислишъ, че те слуша нѣкой. Пъкъ нѣкои, пѣятъ за ефектъ, и казватъ: „Дали ме слушатъ?“ Мислишъ ли, когато пѣешъ, когато свиришъ, да те слуша нѣкой, то е обикновена музика. Да свиришъ за себе си, и да пѣешъ за себе си, тогава ще имаме музика. Сега, разбира се, нѣкои отъ по-даровититѣ ученици, ще спомогнатъ много за вашето умствено развитие. И разсѣиването на паметъта, дѣто нѣкои сте разсѣяни, дѣто губите паметъта си, то е по причина, че музикалното чувство въ васъ не е развито. Губенето на паметъта произтича отъ дразнене, трѣвоги, насилия. Съврѣмениятъ свѣтъ е пѣленъ съ такива трѣвоги, на всѣка стѣпка се срѣщатъ такива трѣвоги. А музикалното чувство постепенно ще прѣмахне тия трѣвоги и ще даде едно уравновѣсяване на душата.

Тогава, умътъ се запазва по-спокоенъ, и паметъта ще бжде силна.

Сега, изпѣйте пакъ „Сила жива“, но по-тихо. (Всички изпѣхме туй упражнение.)

Разбира се, на първо врѣме, всѣка сутринъ, най-даровититѣ отъ васъ, ще отдѣляте за музика 1 часъ, най-даровититѣ, казвамъ, ще отдѣлятъ за музика 1 часъ, сутринъ или вечеръ; може сутринъ да взематъ половинъ часъ, и вечеръ половинъ часъ, та цѣлъ часъ. Онѣзи – срѣднитѣ, ще се занимаватъ половинъ часъ, а другитѣ – 15 минути. Ще се упражняватъ най-малко 15 минути да пѣете. Онзи човѣкъ, който не е разположенъ да пѣе, като го накарашъ да пѣе, той ще каже: „Е, 15 минути, докато се наглася, това-онова, ще мине врѣмето“. Да, 15 минути сж достатѣчни. Импулсъ само да се даде. Онзи, който трѣбва да се развива, не му трѣбва много. И този импулсъ постепенно ще се усили. Много мжно е да дадешъ дълго упражнение на този, у когото тия органи не сж развити, значи, да се откаже отъ музиката. По 15 минути всѣки може – 15 минути, половинъ часъ и 1 часъ. Онѣзи, които ще пѣятъ 1 часъ – тѣ сж нѣколко души, десетина души, но не по амбиция, да не кажатъ нѣкои – и ние можемъ 1 часъ, не, ще пѣете по разположение. Щомъ като пѣешъ 1 часъ, да се яви у тебе едно желание да пѣешъ още, и да кажешъ: „Бихъ желалъ да пѣя още, но толкова е опрѣдѣлено, стига толкозъ“. Онзи, който пѣе половинъ часъ – да каже: „Бихъ желалъ още да пѣя, но толкозъ е опрѣдѣлено“. И онзи, който пѣе 15 минути, и той да каже: „Бихъ желалъ да пѣя още, но толкова е опрѣдѣлено“. Все да остане нѣщо, единъ малъкъ импулсъ да ви подтиква къмъ пѣене. Това е правилно.

Като ученици, ще ви дамъ една тема да я прѣдставите въ музика. Ще ви дамъ нѣколко думи да имъ турите единъ гласъ – кой колкото може. Ако нѣкой не може, нѣма да го считаме за грѣхъ, колкото можете. Ако не можете да го нотирате, ще го изпѣете, ще дойдете тукъ, като ученици, ще го изпѣете – единъ, втори, трети, четвърти. Това ще бжде едно приятно забавление. Ще имате тѣй нарѣчения окултенъ концѣртъ. Онѣзи, които сж даровити, съ тази окултна музика ще подобратъ своята музика въ свѣта. Ще почнатъ да се

различаватъ отъ другитѣ музиканти. Окултната музика не е за свѣта, но тя може да послужи за единъ потикъ на съврѣмнената музика, и всѣки единъ музикантъ може да се ползува, да прѣдстави пѣснитѣ въ малко по-друга свѣтлина – и свиренето и пѣненето. Какъ, трѣбва да пѣемъ? Ще имаме единъ начинъ за пѣене, втори начинъ, трети, и на опитъ ще видите по какво се различава окултното пѣене. Щомъ пѣешъ по окултенъ начинъ, гдѣто запѣешъ, веднага настава тишина. Единъ човѣкъ, който пѣе окултно, то е заразително, ти не може да се избавишъ, у тебе се заражда едно желание да слушашъ, ще зарѣжешъ работата си, и ще кажешъ: „Отлично пѣе!“ Туй, което пѣе, той го прѣживява, и съ ума, и съ сърдцето си, и съ душата си. Въ ума и сърдцето влизатъ сили, цѣлото битие пѣе. Взима участие, то не може да се изрази съ думи. И въ народа има нѣкои, даже прости хора, които пѣятъ окултно. Но тѣ пѣятъ само по настроение, не пѣятъ всѣкога.

Тази недѣлна вечеръ не е за единъ окултенъ урокъ по музика. Всичкитѣ часове не благоприятствуватъ за една окултна музика.

Сега, допуснетѣ, че васъ ви осждятъ на смъртъ, и ви кажатъ: „Ще ви помилваме само тогава, ако за една година се научите да пѣете хубаво. Ще ви подаримъ живота, само ако се научите въ една година време да пѣете хубаво“. Може ли да се научите? И какъ ще пѣете! И съ какво вдѣхновение! И ще кажешъ: „Какъ да не пѣя? Ще пѣя!“ И дѣйствително, влюбенитѣ пѣятъ добръ. Той казва: „Отъ тази пѣсенъ зависи моя животъ“. Пѣкъ онзи, който не е осжденъ на смъртъ, не може да пѣе.

Сега, ако вземете да пѣете думитѣ: „Сила жива“, „Сила жива“, „Сила жива“, питамъ ви: Ако нѣкой каже „Жива сила“ и „Сила жива“, едно и сжщо нѣщо ли значи? Въ окултната наука „Сила жива“ значи, сила, която излиза отъ животнитѣ, а „Жива сила“ – сила, която излиза отъ хората. Едната сила трѣбва да мине прѣзъ животнитѣ, едната излиза отъ материалното, а другата отъ живота, отъ него излиза сила, която е разумна. Туй е окултното значение на „Сила жива“ и „Жива сила“.

И когато казвамъ: „Азъ любя“, това се отнася само до физическото поле, то е материалниятъ човѣкъ

- любишъ нѣкого. Но, когато кажешъ „любя“, тази любовъ не е материална, тя е духовна. Когато не туришъ „азъ“, то не е материално. „Азъ любя“, значи ти имашъ извѣстенъ интересъ. Като кажешъ „азъ вѣрвамъ“, то е слабо, то е материално, имамъ интересъ да вѣрвамъ. Но „вѣрвамъ“, то е силно. И всички онѣзи думи, които иматъ нужда отъ подкрѣпа, сж слаби. „Жаденъ съмъ“ - то е силно. Този, който каже: „Азъ съмъ гладенъ“, той не е гладенъ. Гладниятъ човѣкъ нѣма време да каже: „Азъ съмъ гладенъ“. Той съкратява времето и казва: „Гладенъ съмъ“, а не „Азъ съмъ много, много гладенъ, че стомахътъ ми“ и т.н. Тѣй че, който казва: „Азъ съмъ гладенъ, дълтъгъ пжтъ съмъ ходилъ“ и пр., той не е гладенъ; туй да го знаете. Туй е психологически законъ. „Любя“, то е силно. „Азъ много ви любя“ - нищо не люби той, той най-малко люби. И това може да се опита. Тѣй сѣди истината. „Любя и обичамъ“, вибрациитѣ на „любя“ сж едни, а вибрациитѣ на „обичамъ“ сж други. Дали ги съзнавате или не, то е другъ въпросъ. Но, като вземете да пѣете, ще забѣлѣжите това. Само чрѣзъ музиката ще познаете коя дума е по-силна, и коя по-слаба. Запримѣръ, да допуснемъ, че седите при нѣкой скжперникъ. Може да направите единъ музикаленъ опитъ. Той сѣди, като че ли, както казватъ, „змия влѣзла въ кесията му“, седи, държи кесията си, не може да я отвори. Вие почнете да му пѣете „любя“, „любя“ (Учителътъ пѣе тихо тѣзи думи), и не мислитѣ заради него, ако вие съ това пѣене нагодитѣ този човѣкъ, той, както седи, вниманието му за паритѣ ще почне да се отвлича, отвлича, изведнѣжъ ще извади кесията си, и ще я отвори. Наблюдавайте, има такива музиканти, които знаятъ този психологически законъ. Такъвъ музикантъ седи, нищо не казва, не подава шапка, но като засвири ... Майсторътъ свиращъ, който разбира окултната наука, не ходи да подава шапката. Той, като седне и почне да свири, слушателътъ стане веселъ, нѣкаква идея му дойде, и най-послѣ казва: „Най-послѣ, и азъ да се проявя, като човѣкъ, ще дамъ единъ левъ“. Почне да бърка въ кесията, извади единъ левъ, два... Онзи още свири. Той вади 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 20 лева, и като ги даде, нему му е приятно. Но, ако онзи не свири, този нищо не дава. Това сж вибрации, нагодени за разширение на

съзнанието. Нѣкой пжть, азъ ще ви избира единъ такъвъ човѣкъ, и мислено да му пѣете, да видите дали той ще си извади кесията. Азъ ще ви опитамъ, дали знаете да пѣете. Не е важно само да пѣешъ, но дали можешъ да произведешъ резултатъ. Ако дѣйствувашъ върху съзнанието на скжперника, твоята музика е окултна, Божествена, и съ нея можешъ да работишъ. Въ Америка туй го практикуватъ, но нѣкой пжть не може да успѣятъ, не взиматъ пари. Отиватъ да пѣятъ, и като пѣятъ, богаташгътъ, който може да даде и 10,000 лева, не само че не изважда кесията си, а я затваря и му дава само 20-30 лева, не повече. Тѣ много пѣятъ, но не могатъ да засѣгнатъ онази дълбочина на душата. А нѣкои сестри, отиватъ по нѣколко заедно на нѣкое мѣсто, изпѣятъ нѣкоя пѣсенъ, и този, послѣдниятъ, отвори кесията си, и даде 10, 15, 20 хиляди лева за музиката. И по този начинъ събиратъ пари. Други, цѣлъ хоръ отиватъ да пѣятъ и, като се върнатъ, едва ли иматъ една стотна отъ туй, което първитѣ нѣколко иматъ. Тѣй че природата отваря кесията само за този, който е съгласенъ съ нейнитѣ закони. Затуй казвамъ, че ние ще работимъ съобразно живитѣ закони на природата. А въ резултатитѣ на живитѣ закони, тамъ нѣма никакви изключения. И послѣ, когато се свири, когато се пѣе, ще внимавате, ще се вслушвате въ гласа на другитѣ. Нѣкои отъ васъ не внимаватъ. Най-първо, ако ти не можешъ да владѣешъ гласа си, слушай тѣзи, които пѣятъ по-вѣрно, давай ухо, и се учи отъ тѣхъ. И, ако всинца вие внимавате, по този начинъ ние ще пѣемъ отлично, и въ една година все ще знаемъ повече отъ сега. И тогава ще се улесни работата на тия братя, които се занимаватъ сега съ ржководене пѣенето.

Сега, за окултната музика, азъ съмъ рѣшилъ да отдѣля малко врѣме, нѣколко уроци, и то, да ви прѣдамъ най-елементарнитѣ нѣща. Има работи, които азъ не мога да ги повѣрвамъ; има нѣща, които рѣдко свиря. Даже азъ, който разбирамъ музиката много добрѣ, когато свиря нѣкои отъ тѣзи парчета, пулсътъ на мое то сърдце се мѣни. За сърдцето има опасностъ, нѣкой пжть то може да спре. Опасни сж тия парчета, затуй много рѣдко ги свиря. Колкото пжти съмъ свирилъ отъ тия парчета, все ще умре нѣкой, за-

туй, като дойда до тамъ, не барамъ. Защо ще умре? Ако ритъмътъ на това парче не съответствува на неговото сърдце, той ще го умъртви, но ако съответства, той ще се въдушеви. Силната музика е опасна, затуй окултнитъ упражнения сега не се свирятъ. Трѣбва да се подготвите. Азъ съмъ упражнявалъ окултната музика рѣдко, само веднѣжъ съмъ свирилъ, въ Варна. Седѣхъ въ една кжца, вечерно врѣме бѣше. Въ една крѣчма, една тѣлпа пияници 10-15 души, се разпѣли, вдигатъ шумъ, каратъ се. Свирихъ 15 минути, утихна въ крѣчмата. Отъ тогава тази крѣчма запустя. Не само това, но и крѣчмарятъ напусна кжщата. И хазяйката на тази крѣчма казваше: „Напусна ме крѣчмарятъ“. И не дойде втори крѣчмарь. Но, такива случаи сж рѣдки. Музиката е една сила. Нали Моисей прѣвзелъ онзи градъ съ трѣбене и викъ? Съ музика го прѣвзелъ, съборилъ Ерихонскитъ стѣни съ музика. Затрѣбили и всички извикали. Туй не е просто извикване, а музикално извикване. И като извикали, всичкитъ стѣни сж рухнали. На сегашнитъ хора имъ се вижда смѣшно това. Тази година, нали имахте единъ малъкъ опитъ – съ пѣене излѣзохте отъ читалището въ Търново? Ако пѣемъ окултно, тѣлпата или ще се разбѣга, или трѣбва да се присѣдини къмъ насъ да пѣе. И страшна артилерия е туй! И виждаме войницитъ, когато трѣгватъ за бойното поле, всички запѣватъ, ставатъ безстрашни. Но, прѣстанатъ ли да пѣятъ, обѣрнатъ грѣбъ и бѣгатъ. До тогава, докато човѣкъ пѣе, той е смѣлъ и рѣшителенъ. Прѣстане ли да пѣе, той мисли да бѣга. И онази жена, която прѣстане да пѣе въ кжщи, азъ знаая какво мисли – ще бѣга. Ще пѣете! Първото изкушение е да не пѣете. Като станешъ сутринъ, да си потананикашъ, да си посвиришъ съ уста. Ако искашъ работитъ прѣвъ цѣлия день да ти вървятъ добръ, да си попѣешъ 15 минути. Едно правило е това. Може да го опитате. Ще станешъ сутринъ, ще пѣешъ. Жена, която не пѣе, и мжжъ, който не пѣе, тѣ не могатъ да въртятъ кжца, и дѣца не могатъ да възпитаватъ. Туй е много вѣрно. Направете опитъ! Нали тази година ще направите опити? Сега, ще провѣрите моитъ думи. Пѣйте 15 минути съзнателно, и слѣдъ една година ще видимъ, какви ще бждатъ резултатитъ. Съ

помощта на музиката нашето положение ще се подобри най-малко 50% във всъко едно отношение.

Сега, разбира се, във музиката има другъ единъ елементъ, който е опасенъ, затова човѣкъ трѣбва да бжде чистъ. Може да се вмъкне тщестлавието или алчността да печелишъ съ нея. Но, почнешъ ли да пѣешъ или да свиришъ за пари, паритъ да сж една отъ подбудителнитъ причини, свършилъ си. Музиката трѣбва да бжде даръ! Пѣешъ ли, ни помѣнъ нѣма да има във душата ти за пари. Ако нѣкой ти даде пари, да не мислишъ, че като ти даде 5 или 10 лева, та съ това ти е платилъ. Музиката е нѣщо, което не може да се плати. Едно парче изсвирено окултно, съ нищо не може да се откупи!

Та, по този начинъ, на онѣзи, които свирятъ на пиано, които свирятъ на китара, цигулка, ще имъ дадемъ окултни правила, какъ да си държатъ лжковетъ, какъ да свирятъ, ще имъ дадемъ упражнения за това. Послѣ, ще имъ обърнемъ внимание, какъ да си държатъ прѣститъ, но нѣма да разправятъ това на другитъ цигулари. Тия упражнения ще ги вмъкватъ тукъ-тамъ, но не всѣкога.

Сега, ако поискамъ единъ отъ ученицитъ да изпѣе една пѣсенъ, би ли изпѣлъ нѣкой изведнѣжъ, безъ да мисли? Азъ ще поканя да пѣе нѣкой, който има хубавъ гласъ. Първото, което ще се яви у васъ, е, че ще се стѣснявате ще мислите, че тѣзи наоколо ви сж критици. Не, не сж критици. Тукъ всички сж приятели, ученици, тукъ критика нѣма. Който се съгласи, ще изпѣе само половинъ или единъ куплетъ отъ нѣкоя пѣсенъ. Ако прѣдложимъ на гласуване, съгласни ли сте нѣкой да пѣе? Азъ зная, че всинца не сте разположени да пѣете. Половината отъ васъ не сте разположени да пѣете. (Учителътъ пѣе и свири на новъ гласъ „Сила жива“.) Е, питамъ, сега, може ли да нѣмашъ разположение, ако можешъ така да си пѣешъ? Можете ли да отбѣлжите нѣщо, т.е. да нотирате пѣсенъта? Малкото, което доловите, печалбата отъ това е ваша.

Сега, нѣкои отъ тия упражнения ще внесемъ във нѣкои ваши концърти, и ще забѣлжите ефекта във публиката. Въ срѣдата, тѣй, между другитъ номѣра, ще турите едно окултно упражнение, само да видите ефекта, да видите на опитъ какво брожение ще се произве-

де, като вмъкнемъ туй упражнение. Веднага ще забълбъ-
жите едно шумолене въ публиката. Най-малкото, тази
публика, която е седяла спокойно, ще стане въ нея
едно брожение. Туй показва минаване отъ едно състоя-
ние въ друго. Като мѣни човѣкъ състоянията си, у не-
го става едно движение.

Това сж упражнения само за тониране на организ-
ма. Демагнитизиранъ си, неразположенъ си, започни да
пѣешъ едно окултно упражнение - 5, 10, 15, 20 мину-
ти, и ще се тонирашъ. Тѣй. Сега, азъ забълбъзвамъ,
нѣкой пжтъ пѣснитѣ ги пѣете по-добрѣ, а нѣкой пжтъ
има нѣкаква дрезгавина вжтрѣ въ гласовѣтѣ ви. Потрѣ-
бно е дълго врѣме да пѣете, докато се тонирате. Цѣла
една година ви трѣбва, за да можете да си тонирате
чувствата. Не е лесно това. Дълго врѣме трѣбва да
пѣете и да свиритѣ, понеже се намираме въ единъ свѣ-
тъ, гдѣто има ужасни бури, та да можемъ да укротимъ
това бурно море. Тия окултни упражнения сж за нѣкое
поле само.

Послѣ, има особенъ начинъ за ходене, съ
особени движения. Ще тръгнемъ и ще пѣемъ на отво-
рено мѣсто, на широко мѣсто. Тогава ще има ефектъ.
Ама никой да не ни вижда, да нѣма свѣтски хора, тамъ
чуждо око да нѣма. Да ни виждатъ само дървѣтата,
птичкитѣ и изворитѣ, да сме свободни въ дѣйствиата
си. Та, такива музикални излети ще направимъ ние.
При особени врѣмена ще ви вода. Трѣбва ни равно мѣс-
то, равнина, но и на високо мѣсто, и тамъ ще напра-
вимъ туй упражнение. Ще си носимъ цигулки, китари,
ще пѣемъ, ще свиримъ, ще ходимъ ритмично, и ще види-
те какви ще бждатъ ефектитѣ. Слѣдъ това, като се
върнете въ домоветѣ си, цѣлиятъ день ще тракате. Тѣй
ще сте настроени, че нѣма дори да ви трепне окото,
да влѣзете въ София тѣй, ритмично. Особена е музика-
та. Когато човѣкъ е музикално настроенъ, не му мисли
много. Но ние ще седимъ доста дълго врѣме тамъ горѣ,
че да се върнемъ нормални въ града, т.е. нормални за
свѣта. Ние въ сегашното си състояние именно сме
анормални, а тѣ го считатъ нормално. Та, ние, тамъ
горѣ, всички сме въ нормално състояние, а като слѣ-
земъ долу, пакъ ще приемемъ първото анормално със-
тояние. Тѣй че, ще угодимъ и на себе си и на свѣта.
Ако искате да се убѣдите въ силата на упражненията,

можемъ да направимъ слѣдующия опитъ въ края на годината. Ако искате, може да дадемъ единъ урокъ на Софийнци. Ще тръгнете 100 души или най-много 200 души, и съ пѣне ще минете прѣзъ града. Ще тръгнатъ подиръ ви по сщия начинъ, като васъ, и мъже и жени. Туй става толкова естествено. То е зараза. Като минете вие, тѣ ще забравятъ общественото мнѣние, и току-вижъ тръгнатъ подиръ ви всичкитѣ. И като прѣминете отъ единия край на София до другия, ще има най-малко 200–300 души отъ подиръ ви. Душата е отзивчива. Тѣй сж били всичкитѣ окултни школи, свирили сж и сж пѣли. Като отишълъ Саулъ, като влѣзалъ въ музикалното училище на пророцитѣ, и той направилъ като тѣхъ. Като идешъ, заразявашъ се съ туй пѣне, съ туй движение, и не можешъ да се спрѣшъ. Разбира се, то е единъ опитъ. Ако искате, може да направимъ опита, но то ще произведе цѣла сензация. Можемъ да направимъ и министри да тръгнатъ подиръ ни, пѣкъ и попове, и владици. То е ужасно нѣщо! Владиката, и той нѣма да съзнава какво прави, но като се върне у дома си, ще каже: „Какво стана?“ Ще му е приятно, и той ще се чуди самъ. То е толкова естествено! Както едно течение може да те носи, така и това музикално течение може да те вземе, въпрѣки твоята воля. Владиката, като тръгне, съ своето расо подиръ васъ, и като се върне, неговиятъ умъ друго-яче ще мисли, ще се тонира. Казвамъ ви, нѣма човѣкъ, който ще може да се противи на това течение. Има извѣстни числа, извѣстни закони, които дѣйствуватъ, стига да идете. Може да направимъ единъ опитъ, да докажемъ влиянието на музиката. Най-първо, ще докажемъ каква сила има музиката. Затуй, ще приложимъ тази музика и при възпитанието на малкитѣ дѣца. Ще употребимъ музиката, като едно сръдство за възпитание на дѣцата, за внасяне редъ и порядкъ. То е едно Божествено сръдство, но се изисква изучаване на тия окултни закони, които сж малко трудни. Но, азъ вѣрвамъ. Ще направимъ малки, микроскопически опити, и ще видимъ какъ дѣйствува музиката върху насъ. Най-първо ще направимъ опити съ себе си, послѣ върху външнитѣ. И щомъ излѣзе тѣй, че 200–300 души може да тръгнатъ подиръ васъ, сигурни може да бждете въ успѣха. Защото, въ окултната музика се изисква голѣмо присжствие на ума, на сърд-

цето и на волята, равновѣсие се иска, ще имашъ дисциплинирана воля, отъ нищо нѣма да се смуцавашъ, понеже то е единъ великъ Божественъ законъ, който царува въ цѣлия козмосъ, въ цѣлата природа. Ти, като си въ съгласие, въ хармония съ себе си, цѣлата природа е съ тебе, и нѣма кой да ти се противи. Съ тебе ли е тя влѣзешъ ли въ съгласие съ природата, всичко става.

Отъ туй гледище, послѣ ще проучваме и други области. Музиката нѣма да вземе всичкото ни врѣме, 5-6-7 музикални урока ще имаме прѣвъ годината, най-много 10, не повече.

А сега, темитѣ за плача, останаха нечетени. Хайде, за втория пжтъ ще ги четемъ!

Сега, малко да си починете, отдѣхнете си. За нѣколко минути ще имаме една малка почивка.

Т.м.

Психическо наблюдение.

3-та Школна Лекция

II-ра година на Специаленъ Окултенъ Класъ

18 Октомврий 1922 г. Срѣда 8 часа вечерята

Ст. София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ.

— Fir — für — fen .

— Tau — bi — aumen.

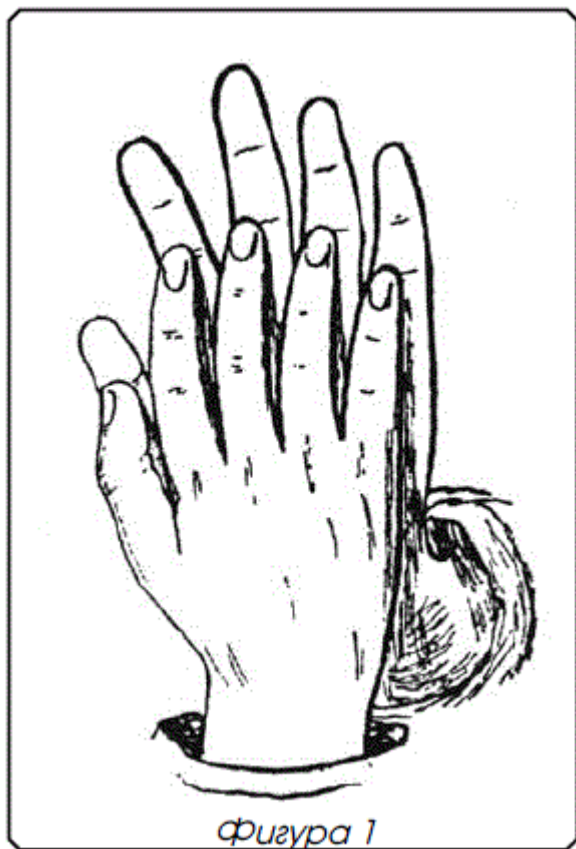
Т.м.

Четоха се темитѣ върху: „Отличителнитѣ чърти на живота“.

Сега ще ви дамъ едно психическо упражнение. Всички ще извадите тетрадитѣ или тевтерчетата си и ще пишете като заглавие на упражнението: „Психическо наблюдение“. Упражнението не е мжно, но и лесно не е. Презъ време на упражнението стомахътъ ви трѣбва да бжде свободенъ.

Упражнение: Дигнете лѣвата ржка съ разтворени прѣсти нагоре, съ дланъ къмъ лицето, а показалецътъ на дѣсната ржка поставете върху показалеца на лѣвата (върховетѣ имъ). Наблюдавайте, каква мисълъ ще мине този моментъ презъ съзнанието ви. Каквато мисълъ мине презъ съзнанието ви, отбележете я съ две-три дук-

ми, на кратко. Може да не мине никаква мисъл през ума ви — това да не ви смущава. При това, ще наблюдавате, дали мисълта ви е приятна, или не; дали е отрицателна, или положителна. Ако е отрицателна, отбележете я с черна точка; ако е положителна — с свѣтла точка. Ще бъдете искрени въ наблюденията си, ще констатирате нѣщата, както сж въ действителностъ, безъ да се стѣснявате. Запримѣръ, пътувате отъ София до с. Драгалевци. Отъ дветѣ страни на пътя си, отлѣво и отдѣсно, срѣщате различни нѣща. Ако искате да дадете точно описание на пътя, ще отбележите всичко, каквото сте видѣли, безъ никакво стѣснение. Не мислете, че ако констатирате известенъ фактъ, както е въ действителностъ, ще се изложите. Този фактъ не представя самитѣ васъ; той е нѣщо отдѣлно отъ васъ.



Като поставите показалцитѣ си сж върховетѣ единъ срещу другъ, ще концентрирате мисълта си въ продължение на една минута. Следъ това ще поставите показалеца си на срѣдния прѣстъ на лѣвата ржка, и пакъ ще се съсрѣдоточите около една минута; ще следите, каква

мисъл минава презъ ума ви. Следъ това ще поставите показалеца си върху безименния прѣстъ на лѣвата ржка; после върху малкия прѣстъ и най-после върху палеца. Ще държите показалеца си на всѣки прѣстъ пакъ около една минута, като следите мислитѣ, които минаватъ презъ ума ви и ще ги отбелѣзвате въ тетрадката си. Като правите това упражнение, ще усѣтите, че отъ всѣки прѣстъ излиза особена, специфична козмическа

мисъл минава презъ ума ви. Следъ това ще поставите показалеца си върху безименния прѣстъ на лѣвата ржка; после върху малкия прѣстъ и най-после върху палеца. Ще държите показалеца си на всѣки прѣстъ пакъ около една минута, като следите мислитѣ, които минаватъ презъ ума ви и ще ги отбелѣзвате въ тетрадката си. Като правите това упражнение, ще усѣтите, че отъ всѣки прѣстъ излиза особена, специфична козмическа

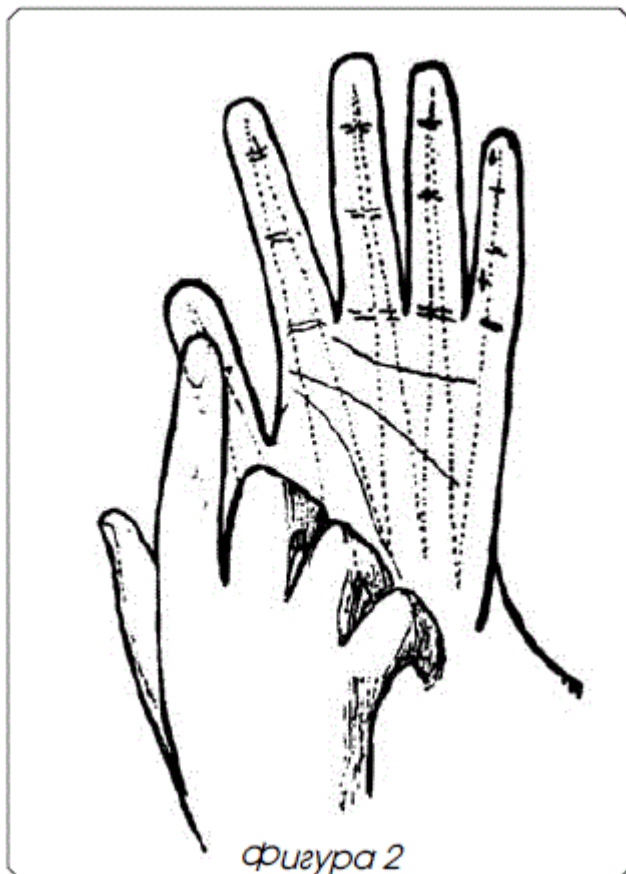
енергия. Значи, всъки пръстъ е проводникъ на особена енергия, на особено течение. Когато показалецътъ изреди всичкитъ пръсти на лъвата ржка ще допрете дветъ си ржце, но само въ края на пръститъ имъ. Въ това положение на ржцетъ си, ще мислите хубаво. Правете упражнението два пжти на день: сутринъ и вечеръ, въ неопредѣленъ часъ, но главно следъ свършване на предвидената отъ васъ работа. Тази е първата частъ на упражнението.

Втората частъ на упражнението се различава малко отъ първата, а именно: дига се дъсната ржка съ разтворени пръсти нагоре, съ дланъ, обърната къмъ лицето. Показалецътъ на лъвата ржка подпира показалеца на дъсната, вече не на върха, а презъ срѣдата на пръста. Въ това положение на пръститъ, ще концентрирате мисълта си около 10–20 секунди. Следъ това срѣдниятъ пръстъ на лъвата ржка ще подпре срѣдния на дъсната и пакъ ще концентрирате мисълта си. После безименниятъ пръстъ на лъвата ржка ще подпре безименния на дъсната и т. н. При подпирането на всъки пръстъ ще концентрирате мисълта си по 10–20 секунди. Въ това положение на пръститъ, ще дигнете ржцетъ си надъ главата, ще съсрѣдоточите мисълта си известно време и ще свалите ржцетъ си долу. Това ще направите три пжти, следъ което ще свалите ржцетъ си долу, но вече отдѣлени една отъ друга. Ще правите упражнението една седмица. Значи, всичко 14 пжти.

Като правите това упражнение, ще видите, какви сж проявитъ на вашето съзнание, и доколко полето на това съзнание е будно и разширено. Гледайте на упражнението сериозно. Правете го, когато сте сами, а не предъ хората, да не го опорочатъ. Ако нѣкой види, че сте дигнали само единия си пръстъ, ще каже: Този човѣкъ смѣта нѣщо. Като види, че сте дигнали и двата пръста, ще се чуди, какво правите.

Дветъ ржце на човѣка сж се образували при различни условия: дъсната — при инволюцията на човѣка, а лъвата — при еволюцията. Значи, когато човѣкъ е слизалъ отъ невидимия свѣтъ, по-голъмата частъ отъ енергията е минавала презъ дъсната му ржка. Обаче, тази енергия първо е минала презъ лъвото полушарие на мозъка, после — презъ сърцето и най-после — презъ ума.

Като правите упражнението, ще бъдете внимателни, ще се самонаблюдавате, какви промъни ставатъ въ съзнанието ви. Може да не станатъ никакви промъни — това да не ви обезсърдчава. Само за себе си упражне-



нието е интересно, безъ да очаквате много нѣщо отъ него. Това движение на прѣститѣ е цѣла музика. Въ бждеще ще може да се построи такъвъ окултенъ инструментъ, съ който да се свири. Даденото упражнение има практическо приложение. Когато сте неразположени духомъ и рискувате да загубите равновесието си, направете това упражнение нѣколко пѣти, докато възстановите нормалното си състояние. При докосване на всѣки

прѣстъ, трѣбва да размишлявате. Когато се докоснете до показалеца, ще си кажете: Азъ трѣбва да бжда благороденъ въ всичкитѣ си постѣпки! Когато се докоснете до срѣдния прѣстъ, ще си кажете: Азъ трѣбва да бжда справедливъ, да разсждавамъ правилно върху всички нѣща въ живота. При докосване до безименния прѣстъ, ще си кажете: Азъ трѣбва да обичамъ наукитѣ и изкуствата. При докосване до малкия прѣстъ, ще си кажете: При всички търговски сдѣлки, азъ трѣбва да бжда изправенъ, да се съобразявамъ съ законитѣ на материалния свѣтъ.

Следователно, по отношение на своя обективен умъ, вие ще се поставите като господаръ и ще му кажете: Слушай, азъ искамъ отъ тебе да бждешъ благороденъ, справедливъ, разуменъ слуга, да ме не лъжешъ и крадешъ, да приключвашъ смѣткитѣ си добре. Ако не изпълнишъ тѣзи условия, ще те уволня. Така ще се разговаряте съ себе си, съ своя обективенъ умъ. Когато разбере, че има добъръ, разуменъ господаръ, обективниятъ умъ всѣкога е готовъ да слуша. Въ човѣка се проявяватъ два ума, но висшиятъ умъ въ него трѣбва да господствува надъ обективния. Въ животнитѣ господствува обективниятъ умъ, затова тѣ сж жестоки. Въ тревопаснитѣ господствува субективниятъ умъ. Библията нарича тѣзи два ума — двата човѣка: човѣкътъ на плътта и човѣкътъ на духа, които живѣятъ всѣкога заедно.

Когато правите упражнението, сщевременно ще мислите и за планетитѣ, съ които сж свързани отдѣлнитѣ прѣсти. Палецътъ, запримѣръ, се влияе отъ Венера; показалецътъ — отъ Юпитеръ; срѣдниятъ прѣстъ — отъ Сатурнъ; безименниятъ — отъ Слънцето, а малкиятъ — отъ Меркури.

Щомъ завършите дветѣ части на упражнението, ще направите следното движение върху прѣститѣ. Ще поставите дѣсния показалецъ на върха на лѣвия малъкъ и ще го движите до долу, до основата на китката. Оттамъ ще се движи нагоре до върха на безименния. Отъ него пакъ надолу до китката и нагоре, до върха на срѣдния прѣстъ. Отъ върха на този прѣстъ показалецътъ слиза надолу, до китката, и после нагоре — до върха на показалеца. Отъ него надолу, до върха на палеца. По този начинъ дѣсниятъ показалецъ ще обиколи всички планети, ще засегне и Марсъ — на войната, и Луната — на въображението. Прѣститѣ на ржката трѣбва да бждатъ разтворени.

Добре е, като правите упражнението, да отбелязвате точно часа, минутитѣ и секундитѣ, когато сте го започнали. Това упражнение изисква голѣма точностъ, понеже е свързано съ времето и пространството. За предпочитане е да се водите отъ слънчевия часовникъ. Онѣзи, които сж чувствителни, могатъ да правятъ упражнението въ момента, когато на хоризонта се яви

първия слънчевъ лжчъ. При това положение ще имате отлични резултати. Който е чувствителенъ, той може да се обърне съ гърба си къмъ изтокъ и да почувствува, кога се явява първиятъ слънчевъ лжчъ. Въ този моментъ, именно, той ще почувствува на слънчевия вжзелъ слаба, приятна топлинка. Понеже гръбнакътъ е свързанъ съ симпатичната нервна система, той е въ състояние да възприеме топлината на първитъ слънчеви лжи.

Нѣкога можемъ да направимъ следния опитъ: сутринъ, преди изгрѣването на слънцето, цѣлиятъ класъ ще излѣзете на открито. Ще обърнете гърба си къмъ изтокъ и ще се концентрирате. Въ това време очитъ на всички трѣбва да бждатъ завързани, да не гледате. Азъ ще наблюдавамъ, кога ще се яви първиятъ слънчевъ лжчъ. Отъ време на време ще ви запитвамъ, дали слънцето е изгрѣло. Онѣзи, които сж чувствителни и сж възприели вече тази топлинка въ слънчевия вжзелъ, веднага ще кажатъ: Слънцето изгрѣ! Всѣки самъ може да прави тѣзи опити, да провѣрява своята чувствителностъ. Понѣкога вие възприемате тази топлина, но се колебаете, дали слънцето е изгрѣло, или не. Всѣко колебание предизвиква раздвояване на съзнанието. Шомъ съзнанието се раздвои, вие губите вече вжтрешнитъ си впечатления.

Т. м.

Възлюби го .

А Исусъ, като го погледнж, възлюби го, Марка 10:21.

Думитъ иматъ смисълъ, само когато сж тѣсно свързани. Това е законъ въ природата. Думата „свързанъ“ е двузначеща, т.е. не е силна дума. Тази дума не означава една опрѣдѣлена идея. Може да свържешъ нѣкой лошъ човѣкъ, може да свържешъ и добъръ човѣкъ. Тѣй щото, тази дума не е силна. Макаръ, че тя е неразбрана, обаче, когато въ нашето съзнание се произнесе такава дума – „свързанъ“, въ подсъзнанието ни тя произвежда обратенъ ефектъ. И свърѣменнитъ езици на културнитъ народи, като англичани, французи, гер-

манци, сж негативни. У всички тия народи, въ езика имъ има малко думи, точно опрѣдѣлени, които означаватъ само една идея. Напримѣръ, като кажешъ „жажда“, ти не мислишъ за друго, освѣнъ да се напиешъ съ вода. Като кажешъ гладъ, смъртъ, ти подразбирашъ само онова, което тѣзи думи изразяватъ. Думата „любовъ“ е двузначеща, тя нѣма сила, нѣма смисълъ. Казватъ „любовъ“, но каква любовъ подразбиратъ? Думитѣ жажда, гладъ, смъртъ, страдание, пожаръ сж силни; тѣ иматъ опрѣдѣлено значение и, вслѣдствие на това, сегашната култура не е израснала по причина на езика. Въ дипломацията, онѣзи, които разбиратъ всички тънкости на езика, избиратъ такива изрази, че само съ една запетая дипломатътъ може да се изплъзне отъ извѣстно положение, като риба или като змия. Казватъ за нѣкого: Цѣлъ дипломатъ е! А дипломатътъ е човѣкъ, който може да мине прѣзъ всѣка дупка, да извърти всѣко положение. Въ това сѣди всичкото изкуство на дипломацията. Еди-коя си клауза не може да се тълкува другояче – така казватъ. Не, една клауза трѣбва да има само единъ смисълъ. У гладния човѣкъ гладътъ може да се уталожил само съ единъ елементъ – съ хлѣба. Нѣкои казватъ: Той може да яде много нѣща. Не, не му трѣбватъ други нѣща. Само едно търси гладниятъ, за да уталожил глада си – това е хлѣбътъ. Казватъ: Сега съврѣменнитѣ хора гладуватъ и жадуватъ, много нѣща търсятъ. Наготвишъ си едно ядене – картошки, туришъ имъ масълце, пиперецъ, солчица. Отлично ядене! Но въ всички тия съчетания има само единъ важенъ елементъ. И затова хората изпадатъ въ друга крайностъ, като казватъ: Нужно е еднообразие. Дохожда послѣ контрастътъ, и тѣ казватъ: Не, разнообразие е нужно. Ами че въ природата има еднообразие. Слънцето всѣкога изгрѣва отъ изтокъ къмъ западъ, но въ този изгрѣвъ въ природата има едно разнообразие, едно съчетание. Въ изгрѣва може да има разнообразие, но тамъ може да има друга опасностъ: нѣщата така да сж разпокъсана, че да нѣма никаква връзка между тѣхъ. Понеже всѣкога засѣгамъ любовта, ще кажетъ: Това е еднообразие. Да, еднообразие въ принципа, на видъ, но всщностъ, въ този принципъ има разнообразие.

„Като го погледна Исусъ, възлюби го.“ Думата „възлюбилъ“ разбирате донѣкждѣ. Всѣки отъ васъ се стрѣми да има нѣкой, който да го е възлюбилъ. Нали? Това търсятъ хората. Или, както казватъ, да имашъ нѣкое протеже. Такъвъ приятелъ, като земе висока служба, грижи се за тебе, услужва ти на всѣко врѣме. Той може да ти бжде на разположение само ако те е възлюбилъ. Обаче, има и други услуги. Онзи bankerъ, сарафинъ, лихваръ, който е турилъ фирмата, казва: Ние сме хора, услужваме на нуждаещитѣ се. И че правятъ добро. Който има нужда да си прави кжца или да жени дъщеря си, обръща се къмъ тѣхъ. Тѣ казватъ: Може да ви услужимъ, ние сме много услужливи хора. Лихварьтъ е много услужливъ, но ти казва на ухото: Азъ ще ти дамъ на заемъ, но съ 45% лихва. Ти казвашъ: Какъ, съ 45% лихва? Ти се попревиешъ малко, но имашъ голѣма нужда отъ пари, ще вземешъ при това условие. Послѣ, ще му стиснешъ ржката, като на благодѣтель, а слѣдъ една година той ще те изкара прѣдъ сжда за неизпълнение на договора. Това е любовно разбирање.

Защо го възлюби Христосъ? Младежтъ се приближи при Него и казва Му: „Учителю благи, какво трѣбва да направя, за да наслѣдя животъ вѣченъ?“ Той Му зададе единъ отъ най-важнитѣ въпроси. Единственото нѣщо, което ние търсимъ сега, това е вѣченъ животъ, безъ страдания, безъ болѣсти, безъ смъртъ. Нѣкои отъ васъ могатъ да ми възразятъ: Нали проповѣдвашъ, че човѣкъ трѣбва да страда? – Щомъ си направилъ дългове, ще бждешъ честенъ да си ги платишъ. Това значи страдание. Ще бждешъ честенъ, ще бждешъ като човѣкъ, който мисли. Направилъ си дългове, ще ги платишъ, ще калишъ диамантена воля. Честно и почтено ще плащашъ. Ще кажешъ: Не може ли да не платя? – Не може. – Защо не може? А Исусъ, като го погледна, възлюби го и му показа, че вѣчниятъ животъ сѣди въ любовта. – Е, хубаво, не започва ли всѣка работа въ този свѣтъ съ любовъ? Угощенията не започватъ ли съ любовъ? Свадбитѣ не започватъ ли съ любовъ? Когато ржкополагатъ свѣщенника, не започватъ ли съ любовъ? Всичко все съ любовъ започва, а свършва безъ любовъ. Докато има любовъ, има животъ. Хората казватъ: Чакай да видимъ, какъ ще бжде безъ любовъ. И като дойде да се върши работата безъ любовъ, тѣ умиратъ. А щомъ дохожда-

тъ до насищане отъ любовъ, това не е любовъ. Тамъ, дѣто има насищане, любовта не е говорила. Въ химията има единъ процесъ, нарѣченъ насищане: нѣкои елементи се насищатъ при реакцията. Нѣкои го наричатъ насищане, а други – прѣсищане. Да се наситишъ, това не е любовъ. Въ любовта нѣма насищане, нѣма прѣсищане. Тя не е гладна, тя не жадува, тя казва: Който е жаденъ и гладенъ, да дойде при мене.

Възлюби го Христосъ и му показа начинъ, какъ да намѣри вѣчния животъ. Защо, именно, ви трѣбва вѣчния животъ? – За да реализирате всички ваши идеи на земята. Какъ ще ги реализирате? Всички ваши философски системи, религиозни системи, всички тълкуватели, моралисти, социолози обясняватъ проявитѣ на живота по разни начини и даватъ различни тълкувания за подобряване на единичния и обществения животъ, но теоритѣ имъ не почиватъ на здрава основа. Че е така, нѣма какво да аргументирамъ. Фактитѣ отъ 8,000 години доказватъ това. Ако тѣзи теории почиваха на здрава основа, тѣ биха съградили нѣщо здраво и трайно. Съвременниятъ строй не е основанъ върху закона на любовта, пъкъ и не може да се съгради на тази основа, защото хората не разбиратъ, какво е любовта. Тѣ разбиратъ това, което не е любовъ. Първото нѣщо, като те възлюби нѣкой, той ще те ограничи. Напримѣръ, дѣщерята е свободна като птичка; родителитѣ я оставятъ да ходи свободно, да се събира съ другарки, да пѣе, да се вѣсели. Обаче, възлюби я единъ младежъ, който ѝ казва: Нѣма да се срѣщашъ съ другарки, нѣма да ходишъ тукъ, нѣма да ходишъ тамъ. Азъ те обичамъ, съ мене ще бждешъ. Влѣзешъ въ едно религиозно общество, сжщиятъ законъ владѣе.

Нѣкои казватъ, че азъ не разсждавамъ добръ. Моитѣ разсждения сж тѣй здрави, философски, както никой не е разсждавалъ досега. Въ моята мисль, въ моитѣ разбирания има единство въ принципитѣ. Ония нѣща, които провѣрявамъ всѣки день, на тѣхъ почива цѣлото Битие. Въ което религиозно общество влѣзешъ, ще срѣщнешъ много форми, Отъ това гледище, всички прояви, всички форми сж на мѣстото си. Ако нѣмате нужда, не щѣха да се явятъ, а явятъ ли се, когато не сж нуждни, тѣ ще изчезнатъ. Азъ разсждавамъ: Тия нѣща сжществуватъ, слѣдователно, тѣ сж необходими.

Тъй че, въ религиозното общество, и тамъ има ограничения. Ще ти кажатъ: Ще вървашъ въ символа на вѣрата, въ тия правила. Отстъпишъ ли малко отъ тия правила, тѣ казватъ: Приятелю, ние си имаме правила, по които трѣбва да ходишъ. Влѣзешъ въ университета, нѣкой видѣнъ професоръ прѣподава нови идеи, ново учение, но щомъ се отклонишъ отъ тѣхъ, веднага ти казва: Това не се позволѣва. Ако професорътъ поддържа, че субективниятъ свѣтъ е сщественъ, а обективниятъ - илюзоренъ, и ти не си на сщотото мнѣние, ти трѣбва да напуснешъ университета. Ако другъ професоръ поддържа обратното, и ти се отклонишъ отъ тази рамка, веднага ще те ограничатъ и ще кажатъ: Какъ, ние не знаемъ ли, кждѣ е истината? Това е заблуждение. И едниѣ, и другитѣ мислятъ, че знаятъ истината, а тѣ сами ограничаватъ. Всѣки, който ограничава, не познава истината. Нима, когато азъ уча нѣкого, трѣбва майка му да ми прѣпоръчва, какъ да го уча да яде? Азъ възразявамъ: Кокошката учи ли пиленцето си, какъ да яде? Щомъ се излюпи то, майката казва: „Кжтъ, кжтъ“, и то трѣгва слѣдъ нея и почва да яде. Това пиленце е много по-умно и по-интелигентно отъ твоето дѣте, което нѣкога ще стане държавникъ, философъ. То съ години ще се учи, какъ да яде. Нѣкой пжтъ му туришъ голѣма вилица, другъ пжтъ голѣма лжжица, нѣкой пжтъ му дадешъ горѣща храна, и то я налага изведнѣжъ, изгори се и изплюе храната. Другъ пжтъ сготвишъ месо, което не е крѣхко, и то се заклѣщи между зжбитѣ му и не може да го яде. Дѣтетото ли не знае, или майката не знае, какво да даде на дѣтетото си да яде.

И Христосъ, като го видя, възлюби го и му каза: Философскитѣ системи, прѣзъ които е минала твоята душа, пжтътъ, по които си вървѣлъ, нѣма да ти помогнатъ да намѣришъ вѣчния животъ. Ти научи ли Моисѣевото учение съ ограниченията му? Ние нѣмаме пълния текстъ на тѣхния разговоръ, но азъ го тълкувамъ. Младежътъ казва: „Учителю благи“, но той не разбира тѣзи думи. Христосъ го спира и му казва: Ти не можешъ да ме наричашъ благъ. Ти не разбирашъ любовта. Защо ме наричашъ благъ? Никой не е благъ, само единъ Богъ. Заповѣдитѣ знаешъ: Не прѣлюбодѣйствувай, не убивай, не кради, не свидѣтелствувай лѣжливо, не

обиждай, почитай баща си и майка си. – Не прѣлюбо-
дѣйствивай! Кой прѣлюбодѣйствива? – Който нѣма любо-
въ. – Не убивай! – Кой убива? – Който нѣма любовь. –
Не кради! Кой краде? – Който нѣма любовь. – Кой сви-
дѣтелствува на лѣжа? – Който нѣма любовь. – Кой не
почита баща си и майка си? – Който нѣма любовь. Това
сж все отрицателни принципи на Моисея.

И защо хората не успѣватъ? Ако всѣки день си
казвашъ: Азъ нѣма да крада – ти никога нѣма да се
освободишъ отъ кражбата. Що е кражбата? – Желание да
вземешъ нѣщо. Какъвъ е цѣрътъ на това желание? – Да
давашъ. Почни да давашъ навънъ. Кражбата е вжтрѣшенъ
процесъ, една утайка, А сега всички морализиратъ.
Бащата казва на сина, майката на дѣщерята: Нѣма да
крадешъ! Ще видите, какъ дѣтето ще краде. Това е не-
правилно възпитание. Имате двѣ дѣца. Направете опитъ
съ едното дѣте, като му казвате: Давай, давай! А на
другото дѣте казвайте: Не кради, не кради! У второто
дѣте ще се яви желание да види, що е кражбата. Мои-
сей е далъ тия заповѣди, а Христосъ казва сега, ка-
къвъ е цѣрътъ.

А Исусъ, като го погледна, възлюби го и рече
му: „Едно ти недостига сега“. Той го учи, какъ да се
освободи отъ всички недостатѣци и му казва: „Иди,
продай все що имашъ, и раздай го на сиромаситѣ.“ Та-
мъ е всичкото: Раздай! И сегашнитѣ богати хора, ми-
лионеритѣ, искатъ да знаятъ, какво ги очаква въ бж-
деще. Не говоря това отъ себе си. Писанието говори
въ Яковото послание. Тамъ е казано: „Елате вие сега,
богати! Горко вамъ, богати, които ядохте и пихте,
които онеправдахте работницитѣ! Идатъ върху васъ
дни, когато всичко ще ви се вземе“. И сега идатъ тия
дни. Беднитѣ ще ви хванатъ за гушата и ще кажатъ:
Дайте! Тѣ ще се явятъ въ една или друга форма, но ще
се явятъ. И за да се освободятъ богатитѣ, Христосъ
имъ казва: „Давайте!“ Сега църквитѣ се пълнятъ съ
богати, не съ бѣдни. Богатитѣ палятъ голѣми свѣщи.
Ами бѣднитѣ може ли да отива на църква? Той не може
да пали свѣщи, защото нѣма пари. Богатиятъ запали
голѣма свѣщъ, прѣкрѣсти се и каже: Голѣмъ грѣшникъ
съмъ, Господи! Запалихъ Ти една голѣмичка свѣщъ, ще
се потрудишъ за мене. Господъ казва: Азъ съмъ приго-
твилъ да ти запаля друга свѣщъ.

Сега нѣкои ще кажатъ: По нѣкой пжть говоришгъ зле. – Не говоря зле. Господъ ще почне сега да говори въ свѣта. Той говори въ умоветъ на всички хора. Голѣмо брожение има и трѣбва да знаете, че когато Господъ говори, земята ще се обърне съ главата надолу, но всичко това ще стане. И понеже Богъ ни е възлюбилъ, любовта ще се яви. Досега бѣше законътъ на какво? Досега хората учеха само терапевтиката на Христовото учение, т.е. начини, какъ да се лѣкуватъ. И ще видите, че въ всички църкви проповѣдватъ все за спасение, за покаяние, за вѣченъ животъ: какъ да се освободятъ отъ грѣховетъ, отъ наказанията, какъ да се лѣкуватъ – все за болници разправятъ. Всѣки иска да се спаси. Нищо нѣмамъ противъ това, но тия хора се заблудиха. И слѣдъ туй питатъ здравитъ хора: Ти спасенъ ли си? Нѣкои ме питатъ: Ти спасенъ ли си? Азъ се поусмивамъ и ги питамъ: Какво е това спасение? – Какъ, не знаешъ ли? – Спасението е само за болнитъ. Азъ не съмъ боленъ. Щомъ не си боленъ, ти си спасенъ вече.

Казватъ: Той е еретикъ, той не разбира Евангелието, той не вѣрва, че може да се спаси. – Е, казвамъ: Кой е по-правъ: Азъ ли, който имамъ Бога въ себе си, цѣлъ денъ съмъ съ Него, разговарямъ се, радвамъ Му се, или този, който никога не е видѣлъ лицето на Бога, а ми говори за спасение. Пита ме: Спасенъ ли си? Казвамъ: Братко, никога не съмъ билъ спасѣванъ и не бихъ желалъ да бжда спасѣванъ. Ето една двузначеща дума – „спасенъ“. Отъ какво да се спасишгъ? Когато крадецътъ открадне 10,000 лв. и избѣга, нали той е спасенъ? И послѣ, дохождатъ проповѣдници да ме убѣждава, че думата „спасенъ“ е силна. Казвамъ: Тя е дзузначеща дума, въ нея нѣма никаква философия. Онзи, който краде, и той се спасѣва. Онзи, който падне въ рѣката и го извадятъ, и той се спасѣва. И единиятъ, и другиятъ се спасѣватъ. Дѣ е силата на тази дума? Думата „любовъ“, и тя е двузначна. Може да любишгъ нѣкого, който ти е направилъ добро; може да любишгъ и онзи, който е направилъ зло другиму. И въ съврѣменната любовъ хората постоянно се скарватъ. Нѣкой залюби двама души, и тѣ се скаратъ помежду си. Това не е Божествена любовъ. Тази любовъ е двузначеща.

Азъ констатирамъ само тия факти, не казвамъ, че това е лошо. Не казвамъ, че не трѣбва да мразишъ. Мога да ви обясня научно, че умразата е потрѣбна. Мога да обясня, какъ е дошла тя, защо е дошла – причинитѣ за нейното явяване. Но азъ нѣма да ви обяснявамъ това, защото ще се явятъ мнозина архимандрити, свѣщеници, които ще изопачатъ мислитѣ ми тѣй, както мисълта за обмѣна на енергиитѣ и ще кажатъ: Тѣй казва г-н Джновъ.

Ще приведа единъ фактъ: Вземете единъ народъ като еврейскитѣ. Евреитѣ сж толкова тѣсногрѣди, фанатици, жестоки. Азъ не ги наричамъ такива, така ги описватъ въ Библията. Тѣй казва тѣхнитѣ пророкъ, който живѣлъ между тѣхъ. Явява се въ еврейския народъ единъ човѣкъ, като Христа, съ най-широки идеи, които обхващатъ цѣлия свѣтъ. Какъ ще обясните това противорѣчие? Слѣдователно, хора съ широки умове, съ благородни сърдца могатъ да се явятъ само въ такъвъ народъ. Вземете и гърцитѣ. Между тѣхъ се яви Сократъ, който сжщо бѣше прѣслѣдванъ отъ тѣхъ. Вие знаете много добръ грѣцката история, нѣма какво азъ да ви разказвамъ за гърцитѣ. По-късно и българитѣ сж имали не малко стѣлкновения съ гърцитѣ – познаватъ се. Значи, въ еврейския народъ имаше материалъ, отъ който можѣше да се създадатъ най-благороднитѣ идеи. Когато сжществува злото, това показва, че свѣтътъ е въ еволюционно състояние – гради се, създава се нѣщо. Когато се завърши цѣлата еволюция, когато цѣлиятъ козмосъ се съгради, злото ще изчезне. Когато се гради къща, случва се да падне камѣкъ върху главата на нѣкого. Това е зло, нали? Но като се свърши постройката, кажатъ: Отлична постройка! Отлична е, но трѣбва да мине една фаза. Злото е само една фаза, не е нѣщо сжщественно. И въ морално отношение, законътъ е сжщъ. Тамъ, дѣто има градежъ, трѣбва да се минава отдалечъ. Когато казвамъ, че трѣбва да сме моралисти, подразбирамъ, че трѣбва да сме далечъ отъ силитѣ, които работятъ въ природата, защото може да ни сполѣти голѣмо нѣщастие.

Сега ще направя една малка дивѣрсия въ вашия умъ. Ще ви приведа единъ окултенъ разказъ. Амерфу, прочутъ царъ на древността, на народа паузисти, казвалъ, че земята имала съвсѣмъ другъ видъ, не като

сегашния. При най-голѣмата планина имало единъ священъ изворъ. Амерфу билъ адептъ на Бѣлото Братство. Той съградилъ една чешма, но при съграждането ѝ всички камъни оживѣли. Започнала се вътрѣшна борба между тия елементи, кой да бжде пръвъ между тѣхъ. Най-напрѣдъ трѣбвало да се тури кранъ, за да изтича водата. Явили се всички скжпоцѣнни камъни и прѣдложили, да се направи отъ тѣхъ кранътъ на чешмата. Амерфу имъ казалъ: Не може отъ васъ да се направя такава нѣщо, дребни сте, не сте голѣми диаманти. Скжпоцѣннитѣ камъни се мжчели да направятъ голѣмъ камъкъ, но не могли, и останало водата да потича прѣзъ мраморенъ кранъ. Всички корита на чешмата били направени отъ мраморъ. Сега трѣбвало да се поставятъ тржби на чешмата, обаче, явилъ се споръ между тржбите, коя отъ тѣхъ да бжде първа до крана. Амерфу имъ казалъ: Само една отъ васъ може ла бжде първа, останалитѣ ще се наредятъ една слѣдъ друга, чакъ до извора. Другояче не може. Такъвъ е редътъ на нѣщата. Наредили тржбите, както трѣбвало. Най-послѣ, всички се укротили, зарадвала се чешмата и почнала да тече. Но въ чешмата се събудило голѣмо съзнание. Тя разбрала, че е голѣмо благо за хората. Започнали да идватъ при нея богаташи, идвали и принцове. Но като се прочула много, почнали да я посѣщаватъ и бѣдни хора. И животни почнали да идватъ и оставяли тамъ своитѣ извѣржения. Възнегодувала чешмата: „Какъ така, азъ давамъ такива блага на хората, а тия простаци да си оставятъ тукъ извѣрженията? Не мога да търпя това безобразие!“ Започнали да идватъ жени да си ператъ дрехитѣ. Чешмата почнала да се моли на Бога, да спре водата ѝ. Чулъ Господъ молбата ѝ, спрѣлъ водата. Прѣсъзнала чешмата, прѣстанала да тече. Никой не отивалъ вече при нея. Сега дошло едно голѣмо зло. Като прѣстанала водата, явили се малки мушички и оставили тамъ извѣрженията си. Нѣмало кой да ги чисти, както по-рано водата чистела всичко.

Сега мнозина ще кажатъ: Дотегна ни вече да слушаме, все за любовъ да ни се говори. Не искаме любовъ, да се махне чешмата, да прѣстане водата! Но като прѣстане водата, ще дойдатъ мушичкитѣ и нѣма кой да чисти. Тѣ тѣй ще се загнездятъ тамъ, че слѣдъ врѣме цѣлата чешма ще се разруши, и ще дойде смъртъ-

та. Не е ли това сегашната философия на живота? Следът като сте приели всички богатства на свѣта, жена и дѣца имате, кжца имате, вие сте пакъ недоволни. Защо? Майката казва: Дѣщеря ми се ожени за еди-кого си, но той не е за насъ. Той е непрокопсанъ. Защо? – Не е спорѣдъ мѣрката на майката. – Е добрѣ, синѣтъ се оженилъ, бащата е недоволенъ; снахата не е по мѣрката на бащата. И така се явяватъ спорове. Когато Господъ направилъ свѣта, Той не го е създалъ, за да се нрави само на васъ. Той не е създалъ снахата, за да се нрави на бащата. На него може да не се нрави, но да е приятна на други десетъ души. Когато прозрѣте и намѣрите Бога, само въ любовта ще разрѣшите тия въпроси. Азъ не говоря за Бога въ такъвъ смисълъ, както вие Го разбирате. Азъ давамъ на тази дума друго значение. Думата „Богъ“ е силна дума. Подъ думата „Богъ“ азъ разбирамъ това, което включва въ себе си всичко възвишено, благородно. Този, който има въ себе си Бога, той може да примири всички противорѣчия въ живота, да се справи съ всички мжноти въ свѣта. Това е Богъ, това е животъ вѣченъ, да познаемъ Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога, Който ще ни научи да се справимъ съ противорѣчията въ живота.

Защо се явява недоволството? – Защото ние сме по-умни отъ Господа. Нѣкой казва: Защо Господъ е направилъ свѣта така? Казвамъ: Дай си програмата, да видимъ, какъ искашъ Господъ да направи свѣта. Казвате: Защо дѣщеря ми се родила такава? – Ами каква трѣбваше да се роди дѣщеря ти? Въ дадения случай, ние сме точно такива, каквито трѣбва да бждемъ. Засега формата ни е точно подходяща за случая. Ако искашъ, можешъ да измѣнишъ формата си. Сега съврѣменнитѣ учени казватъ, че по наследство човѣкъ се измѣня. Вѣрно е, постепенно може да се измѣни, но това може да стане и моментално. Ако поставя най-мжчнотопимия металъ на огънь отъ 100–500°, той нѣма да се стопи, но ако го поставя надъ 1000° температура, той ще се стопи. Топлина, огънь ни трѣбва. Съврѣменнитѣ хора работятъ безъ топлина.

Съврѣменнитѣ хора нѣматъ този Божественъ огънь, изгубили сж го. Нѣкой казва: Слушай, да не ме излъжешъ! – Какъ, азъ съмъ честенъ човѣкъ. Мжжѣтъ

казва на жена си: Азъ ще се ожена за тебе, но да ме любишъ! И не слѣдъ дълго врѣме той я разлюбва. И жената казва сжщото на мжжа. Прометей, който донесе този Божественъ огънь отъ небето, тази свѣтлина, биде прикованъ на скалата. И Христа разпнаха, защото донесе Божествения огънь. Казваха: Не може още. Защо? – Защото хората сж болни. Цѣли 2,000 години се лѣкуватъ, слѣдъ което ги поставятъ въ ретортата. Ти си грѣшникъ, ела въ ретортата.

Тѣзи дни дойде при мене една студентка и ме пита, какво нѣщо е моралъ, какво прѣдставя духовниятъ животъ? – Духовниятъ животъ е прѣвръщане на твърдитѣ вещества въ течни. Ще вземешъ единъ старъ човѣкъ, ще го туришъ въ ретортата и ще го стопишъ. Така той става духовенъ човѣкъ. – Какъ ще го стопишъ? – Ще го стопишъ, разбира се. Азъ имамъ въ своята стая 10 реторти. Ако въ една отъ тия реторти туря 90 годишенъ старецъ, въ първо врѣме той ще вика, ще плаче, но слѣдъ нѣколко дни ще излѣзе обновенъ, младъ момъкъ. Който не знае, какво става въ стаята ми, ще се чуди, какъвъ човѣкъ съмъ и ще каже: Този човѣкъ добрѣ проповѣдва, а като дойдатъ хората при него, викатъ и плачатъ. Ето, и ти, ако искашъ да знаешъ, какво става съ старитѣ въ ретортата, влѣзъ въ стаята ми и наблюдавай. Ще гледашъ и ще мълчишъ. Стариятъ постепенно ще се стопѣва, ще минава отъ една реторта въ друга, отъ едно вещество въ друго, докато прѣстане да вика. Съ него ще стане алхимическа промѣна и отъ старъ ще се прѣвърне на 20 годишенъ момъкъ. Той ще излѣзе отъ послѣдната реторта и ще каже: Свърши се всичко! Сега съмъ новъ човѣкъ.

Ще ви приведа примѣра за буквитѣ. Единъ день Богъ извикалъ всички букви, една слѣдъ друга, при Него. Първа се явила буквата „а“. Господъ я запиталъ: Какъ се казвашъ? – А – отговорила буквата. – Повикай сестра си! Дошла буквата „б“. – Какъ се казвашъ? – Б-б-б... Не може да каже името си, не се чува никакъвъ гласъ. – Тури буквата „а“ слѣдъ тебе, ще се чуе името ти. Като турила „а“ слѣдъ себе си, чуло се „ба“. – Ба! – Знакъ за учудване. Втората буква каза: Малко съмъ гъгнива. – Като туришъ първата буква слѣдъ тебе, и твоето име ще се чуе, и всичко ще се свърши. Турете „а“, като начало на любовта. Така ще

се чуе „ба, ва, га“. Ако туришъ прѣдъ „ва“ буквата „а“, ще се получи „ава“. Така се измѣнятъ буквитѣ и сричкитѣ въ кабалата, и всѣко нѣщо придобива смисълъ, какъвто му е даденъ. Ти си гѣгнива буква „б“, нищо не можешъ да кажешъ. Тури гласната „а“ слѣдъ себе си. Гласнитѣ звукове иматъ сила въ себе си. Слѣдователно, за да пѣешъ, нужни сж гласни звукове. Великитѣ истини сж гласни звукове, чрѣзъ които съгласнитѣ получаватъ изразъ. Безъ гласнитѣ, съгласнитѣ ще си останатъ завинаги гѣгниви. Какво ще кажете за едно общество, съставено отъ съгласни, т.е. гѣгниви звукове? За да се развива добръ това общество, между съгласнитѣ звукове ще турите гласни. Като влѣзе любовта въ едно общество, веднага слѣдъ нея иде чистотата. Послѣ иде мъдростта и свѣтлината, а слѣдъ тѣхъ – истината, т.е. знанието и свободата.

„Като го погледна, възлюби го.“ Значи, Христосъ възлюби този младежъ и дълго врѣме говори съ него. Младежътъ му каза: Учителю, като се върна у дома си, ще проуча това учение, ще го подложа на опитъ. Христосъ разбра, че младежътъ се огорчи дълбоко въ душата си. Ето, 2,000 години изминаха отъ тогава, и той все опитва това учение. Кой е този богатъ младежъ? – Това сж християнскитѣ народи. Богатиятъ младежъ символизира християнитѣ, които носятъ богатството на Христа. Той запита Христа: „Учителю, какво да сторя, за да наслѣдя вѣчния животъ?“ – Ще се откажешъ отъ стария животъ, отъ старото учение и ще заживѣешъ разумно. Знание, мъдростъ имашъ, сега ще прилагашъ. И до днесъ богатитѣ опитватъ Христовото учение. Днесъ на всички се налага новъ методъ – прилагането. Всички искате да бждете възлюбени. – Възлюбилъ ви е Христосъ. И като ви казва, какво да правите, вие отговаряте: Всичко това направихме още въ младостта си. – Тогава иди, продай все що имашъ, и го раздай на сиромаситѣ. – Какъ да го раздадемъ? – Това вие сами трѣбва да знаете. Павелъ казва: „Ако раздамъ всичко то си имане, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ направилъ.“ Значи, ще давате съ любовъ. И сегашнитѣ християни не разбиратъ закона за даването. Той прѣдставя процесъ на сѣне. Отъ това, което си посѣлъ, ще давашъ, т.е. врѣменно ще го изгубишъ, но послѣ стократно ще спечелишъ. Мис-

лите ли, че ако дадете отъ любовта си на нѣкой боленъ, страдащъ, той ще ви забрави? Вѣкове, хилядолѣтния ще минатъ, но дѣто и да ви срѣщне тази душа, тя ще помни любовта, която сте ѝ дали, и пѣтя, който сте ѝ посочили. Тя никога нѣма да ви забрави и ще каже: Заради любовта, която ми даде, заради онова, което нося въ душата си, азъ всѣкога ще съмъ ти длъженъ. Само този човѣкъ ще те приеме въ дома си, ще ти измие краката и ще ти даде свѣта цѣлувка.

Сега, ако ви говори евангелски проповѣдникъ, ще каже: Братко, ти трѣбва да се покаешъ, да се откажешъ отъ лошия пѣтъ, отъ грѣховетъ си и да приемешъ любовта. – Покаяние и любовъ сж несъвмѣстими. Не може да боледувашъ и да имашъ любовъ въ себе си. Болѣстѣта показва, че любовта тѣ е напуснала. За да приемешъ любовта, ти трѣбва да се откажешъ отъ всички стари възгледи. Азъ говоря за онѣзи отъ васъ, у които съзнанието се е пробудило, а не за дѣцата – за ония съ материалистичнитъ възгледи. Едни отъ васъ сж голѣми материалисти, а други – идеалисти. Вие принадлежитъ къмъ различни партии – радикали, народняци, демократи и др. Едни сж българи, други англичани, французи, руснаци. Каквито и да сте, къмъ каквато школа и да принадлежитъ, едно се иска отъ васъ: да имате любовъ. Любовъ трѣбва на хората. Всички говорятъ за любовта, и свѣщеницитъ говорятъ за нея. Много естествено, всички се нуждаятъ отъ любовъ. Онази сила, която поддържа свѣта, това е любовта. Обаче, всички сж злоупотрѣбили съ нея. Ето защо, всички трѣбва да разбератъ любовта и нейнитъ широки прояви. Не отричамъ старитъ форми, но казвамъ: Новиятъ животъ носи нови форми. Старото не отхвърлямъ, но съ новото ще правя опити. Ние не сме длъжни да се справяме съ старитъ форми на природата. Тя разполага съ безброй методи, за да се справи съ тѣхъ. Сегашниятъ свѣтъ ще се оправи по магически начинъ. Ще дойде Богъ единъ денъ на земята и ще оправи свѣта. Вие си прѣдставяте Господа като старецъ, съ бѣла брада. Не, Богъ, Който ще оправи свѣта, ще излчва, такава свѣтлина, че нѣма да остави у васъ тъмно мѣсто, неосвѣтено. Той ще донесе такава изобилие, каквото никога не сте виждали. То-

гава ще бликнатъ такива извори, че нѣма да остане жадно сжщество въ свѣта. Той ще донесе такива сили, че нѣма да остане боленъ човѣкъ на земята. Той ще донесе такова богатство, че нѣма да остане бѣденъ човѣкъ на земята. Съ едно издигана на ржката, отгорѣ - надолу и отдѣсно - налѣво, всичко това ще стане. Съ едно духване цѣлиятъ свѣтъ ще се прѣобрази. Всички говеда ще приематъ човѣшки образъ. Рогата и копитата имъ ще паднатъ и въ тѣхъ ще видите свои братя. Тѣ ще ви питатъ: Познавате ли ни? Това значи да живѣемъ въ братство и единство. Тогава нѣма да има юлари и хомоти, нѣма да има оранъ, жътва и вършитба. - Какво ще има тогава? - Сами ще си отговорите.

И тѣй, само онѣзи, на които съзнанието е пробудено, ще разбератъ, че Богъ е слѣзълъ на земята. На когото съзнанието не е пробудено, само ще гледа, безъ да вижда и разбира. И моята котка често сѣди при мене. Азъ чета нѣкоя философска книга, а тя погледне, свие се и заспи. Нѣкога ме гледа, но нищо не вижда: нито картинитѣ въ книгата, нито каква е книгата. Нѣкога ме погледне и ме пита: Има ли въ стаята ти мишка, която те смущава? Чувамъ отврѣме - наврѣме, че нѣщо скърца, трѣбва да е мишка. - Но слушай, като я хванешъ, не я изяждай. - А-а, нашиятъ законъ не признава такива нѣща. Какъ да не я изямъ! Ти ме изпитвашъ. Нашиятъ законъ пише: Щомъ хванешъ мишка, ще я изядешъ! - Тогава не я яжъ съ кожата, свали ѝ кожата. - Нѣма врѣме да чакамъ, кой ще търпи да сваля кожата ѝ. Така се разговарямъ азъ съ котката. Като свърша разговора, тя ми казва: Хайде сега, гледай си работата, азъ ще си поспя. И заспива. Казвамъ: Умна е тази котка. Нѣкога тя мине край мене, поглади се, погледне ме и казва: Въ много тѣсна стая си се затворилъ. Азъ не мога да остана тука. Отвори ми да излѣза вънъ. - Умна е тази котка. Иска да излѣзе вънъ, въ широкия свѣтъ. Ставамъ, отварямъ ѝ вратата, и тя излиза. Пакъ се обърне и ми казва: Помни, азъ ще се върна. Нѣма да оставя да те смущаватъ мишкитѣ. Азъ лесно се справямъ съ тѣхъ.

„И като го погледна, възлюби го.“ И на васъ казвамъ: Приложете любовта въ живота си. Като изучавате закона на любовта, не се занимавайте съ хора-

та. Всъки човѣкъ се занимава съ себе си. Слѣдователно, не се бъркайте въ неговата работа. Напримѣръ, азъ чета една книга. До мене и моятъ приятель чете нѣкаква книга. Имамъ ли право, всѣка минута да го побутвамъ и питамъ, какво разбралъ отъ това, което чете? Ако го побутвамъ така, той нѣма да си научи урока. Трѣбва ли да го уча, да го морализирамъ, какъ да живѣе? Българинътъ е практиченъ, но сщеврѣменно обича да морализира. Отиватъ двама млади, мжжъ и жена, на гости у кума си. Жената казва на мжжа си: Ти ще внимавашъ, като говоришъ. Ще си служишъ съ високи, отбрани думи. Да не ме засрамишъ! Мжжътъ говори: Небе, слънце, свѣтлина, Богъ, ангелъ, архангелъ, серафимъ, океанъ – все отбрани думи. Кръстникътъ му, като го слуша, казва: Дѣската му хлопа! Така постъпватъ мнозина, на които е казано да си служатъ съ езика на Библията и Евангелието. Срѣщне ме нѣкой и ме пита: Ти знаешъ ли, какво е казалъ Христосъ? Започва той да ми цитира единъ, втори, трети стихъ отъ Евангелието. Срѣщне ме другъ и ме пита: Знаешъ ли, какво е казалъ Христосъ? И той започва да ми цитира сжщитѣ стихове. Срѣща ме трети, и той цитира сжщитѣ стихове. Азъ си записвамъ всичко, каквото ми казватъ. Еднообразие е това! Единъ день азъ срѣщамъ едно го и го питамъ: Знаешъ ли нѣщо, което Христосъ е казалъ, но не е записано? Ето едно отъ ненаписаното: Глупавитѣ повтарятъ, а умнитѣ се учатъ. Ще кажете, че повторението е майка на знанието. Какво знание придобива фонографътъ, като повтаря нѣщата? На фонографа е отбѣлѣзана само една речъ, която за първи пѣтъ прави впечатлѣние, но щомъ се повтори, всички казватъ: Чухме я, искаме нѣщо ново. – Не мога да изнеса нищо ново. – Защо? – Интелигентността не е въ мене, тя е вънъ отъ мене. Така мнозина прѣповтарятъ писаното въ книгата на любовта. Питамъ: Знаешъ ли, колко градуса има любовта? Любовта има 135 милиона градуса топлина. На тази топлина всичко се топи. Поставятъ ли човѣка на тази топлина, той се стопѣва и изгаря. Слѣдъ това му турятъ надгробенъ камѣкъ. Отъ любовта материята прѣтърпѣва цѣла метаморфоза. Силитѣ взиматъ друго направление и започватъ да съграждатъ Божественото тѣло, въ което човѣкъ ще живѣе въ бждеще. Това

сж творческите сили, които градятъ. Ето защо, всички добри хора, всички свѣтии, като минаватъ отъ едно състояние въ друго, прѣживяватъ такива състояния, каквито обикновениятъ човѣкъ не може да си прѣдстави. Тѣ минаватъ прѣзъ голѣми вътрешни страдания. Не е лесно да те поставятъ въ една реторта, въ втора, въ трета. Колкото да викашъ и да плачешъ, ще минешъ прѣзъ 135 милиона градуса на любовта. За този огънь апостолъ Павелъ е казалъ: „Горко ми, кой ще ме избави отъ закона на плътта?“ Като миналъ прѣзъ този огънь, той казалъ: „Разбрахъ, какво нѣщо е любовта. Сега тя е въ мене, и Духъ Божий живѣе въ мене.“

Днесъ азъ говоря на младитѣ, които сж за любовта. Казватъ, че съмъ развращавалъ младитѣ. Така мислятъ само старитѣ, затова азъ ги оставямъ настрана. Азъ оставямъ настрана и религиознитѣ хора. Младитѣ сж на моя страна. Тѣ нѣматъ църква. Тѣ питатъ: Нова църква ли ще градитѣ? – Може ли да се гради църква? Какъ ще градишъ любовта? Ние не градимъ църква. Благодаримъ на ония, които градятъ църкви. Ако е въпросъ за църкви, ние признаваме само една църква въ всѣленната – църквата на природата, съ безброй кандила – звѣзди и слънца. Цѣлата природа е едноврѣменно и църква, и училище. Ние можемъ да посѣтимъ църквата на ония, които сж я градили; ние може да се радваме на тия братя, че си иматъ църква. Обаче, ние не можемъ да градимъ такива църкви. Извинете ме, но азъ не зная да градя църква; не зная, дали има нужда да градя. Всичко мога да градя, но за църква и за училище не съмъ се училъ да градя. Докато има толкова майстори, дошли прѣди мене, нека тѣ градятъ църкви и училища.

„И като го видя Христосъ, възлюби го.“ Спрете се върху този стихъ. Че ви е възлюбилъ Христосъ, никой не може да го откаже. За това има такива силни аргументи, които никой не може да обори. Имате животъ. Това е резултатъ на тази любовъ. Въ деня, когато откажете тази реалностъ, вие моментално ще свършите. Докато вашиятъ умъ свети, докато вашето сърдце грѣе, докато вашето тѣло се движи, вие се ползвате отъ тази любовъ. Не питайте Бога, възлюбилъ ли ви е. Той ви е възлюбилъ. Отъ хиляди години

имате Неговата любовъ, а отъ васъ се иска съзнание – да се покажете достойни синове на вашия Баща, Който досега нищо не е искалъ отъ васъ. И когато вършите прѣстѣпление, Богъ не се изпрѣчва съ тояга прѣдъ васъ. Той затваря очитѣ си, да не вижда. Двама братя се каратъ, убиватъ се. Той все си затваря очитѣ, да не вижда. – Защо прави това? – Защото има любовъ къмъ васъ и казва: Вие не разбирате още великия законъ, че любовта любовъ ражда, а насилието ражда насилие. Нѣма другъ законъ, друга система, освѣнъ Любовта, която може да поправи вашия животъ. Вие можете да го приложите практически, но правилно да го приложите. Нѣкой казва: Да раздадемъ имането си. – Не, братко, ако раздадешъ имането си безъ любовъ, не го раздавай, защото въ моята душа ще се явятъ сжжитѣ принципи, сжжитѣ чувства, както въ твоята душа, и азъ ще ти стана най-голѣмиятъ неприятель. Дадешъ ли паритѣ си съ любовъ и забравишъ, че си далъ тѣзи пари, ти печелишъ единъ добъръ приятель. Такъвъ е законътъ. Това е единъ въпросъ, който можете да провѣрите.

Сега ние сме прѣдъ единъ отъ великитѣ опити въ свѣта. Понѣкога азъ съжалѣвамъ, че даже мои ученици криво тълкуватъ думитѣ ми. Въ моето съзнание думитѣ иматъ само едно значение. Въ мене нѣма никакво пропукване на съзнанието; нѣма абсолютно никакво съмнѣние за вѣчното, за реалното, защото ние живѣемъ вжтрѣ, въ този свѣтъ. Ние го знаемъ какъвъ е; той не е такъвъ, както учатъ философитѣ; не е такъвъ, какъвто го прѣдставятъ и разнитѣ религии. Тѣ тѣй го рисуватъ, тѣй го обясняватъ, но сами сж виновни за това. Ще ви разясня мисълта си. Нѣкой рисува една картина сутринъ, при зазоряване. Картината ще бжде такава спорѣдъ свѣтлината, при която рисува художникътъ. Но при друго освѣтление, картината ще бжда друга. Божественитѣ свѣтъ е такава хармония, въ която, като влѣзете, ще забравите всичкитѣ си грижи и страдания. Тамъ нѣщата иматъ смисълъ и дълбочина; тамъ всичко живѣе съ любовъ; тамъ има изкуства, каквито не подозирате, и такова разнообразие, че за всѣки човѣкъ има специална работа, която му допада. И като живѣешъ съ радостъ въ този свѣтъ, може да се учишъ. Съ хиляди години може да живѣешъ тамъ, безъ да ти до-

тегне. Животътъ не е еднообразенъ. И като те възлюби Христосъ, ще влѣзешъ въ Божествения свѣтъ и тогава нѣма да бждешъ като съврѣменнитѣ хора.

„И като го видя Христосъ, възлюби го.“ Сега и вие сте отъ възлюбленитѣ, на които Христосъ казва: „Идете, продайте всичко, каквото имате, и слѣдъ това елате и ме послѣдвайте“. А вие казвате: „Господи, ще си помислимъ малко.“ Отъ 2,000 години все мислите, Азъ ви питамъ сега: Намислихте ли? Послѣдниятъ день е вече! Като се прави заемъ, нали се опрѣдѣля падежътъ, и като се изпълни врѣмето, трѣбва да се приключи съ заема. Та вие сте вече въ послѣдния день и, може би, слѣдъ нѣколко часа ще кажатъ: Затвори се вече касата, заемътъ е сполучливъ, или не. Сега всички църкви може да ви кажатъ: Има още врѣме, Христосъ не е въ свѣта, най-малко слѣдъ единъ вѣкъ ще дойде. – Лъжатъ се. Христосъ е въ свѣта. Всѣка сутринъ, като изгрѣва слънцето, Той излиза заедно съ него и гледа свѣта. Той вижда, но хората не Го виждатъ. Като минава прѣзъ София, Той си е отворилъ тѣй много очитѣ и казва: Я доведѣте онзи богатия при мене! Христосъ казва: „На мене се даде всѣка сждба“.- Този министъръ, нека го доведатъ при мене! Хващатъ го и го завеждатъ. И като дойде при Христа, Той нѣма да го изобличи, а ще каже: Спомняшъ ли си онова врѣме? Азъ те възлюбихъ. Готовъ ли си да изпълнишъ това учение? Тѣй ще те пита Христосъ. Ако си готовъ, ще кажешъ: Господи, готовъ съмъ, рѣшихъ и свършихъ, каквото искашъ отъ мене. Той ще ти даде една цѣлувка и ще каже: Радвамъ се, ти сега си ми братъ. Ако не искашъ да изпълнишъ учението, Той ще те пусне и като излѣзешъ, тамъ ще те хванатъ други ангели.

„И умря Лазаръ и го заведоха въ лоното Авраамово.“ Като умря Лазаръ, нѣмаше музика; попове, владици сжщо нѣмаше. Сега, като умрѣ нѣкой богатъ човѣкъ, тамъ има и попове, и владика, но като отиде на онзи свѣтъ, тамъ ще има плачъ, мжчение. Знаете ли, какъ го посрѣщатъ тамъ? „И възлюби го“, туй е важно за васъ. Нѣма да мислите за смъртъ. Азъ искамъ ученицитѣ на Бѣлото Братство да приложатъ тази любовъ въ най-малкъ размѣръ, микроскопически да я

приложатъ, безъ никакво изключение. Отъ васъ искамъ да разрѣшите кардинално този въпросъ.

Сега, всички сте възлюбени, и азъ се радвамъ, че ви намирамъ. Увѣренъ съмъ, че вие сте рѣшили така въпроса: Ще дойдемъ, ще изпълнимъ великата Божия Воля, тъй както великата Божия Любовь я изисква. По любовь ще направимъ всичко. Тогава всички спорове ще се разрѣшатъ. Ще оставимъ свѣта, нека си спорятъ тамъ. Има два процеса въ свѣта. Ние сме за вжтрѣшния, вѣчния процесъ, въ който съществува абсолютна хармония. Сега разрѣшаваме този въпросъ. Той е рѣшенъ въ далечното минало. Въ бъдеще той ще донесе най-добрите резултати.

Т. м.

4-та Бесѣда отъ Учителѣтъ, държана на
22 Октомврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринята
София ул. Опълченска № 66

Окултна музика

4-та Школна Лекция
II-ра година на Общия Окултенъ Класъ
22 Октомврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечерята
Ст. София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ.

Т. м.

Ще ви дамъ едно малко разяснение върху окултната музика. Окултната музика се отличава отъ обикновената по слѣдующитѣ двѣ качества. Въ окултната музика се даватъ най-първо основнитѣ чѣрти. Тя е нѣщо като художеството: единъ художникъ ще тури най-първо носа, вѣждитѣ, очитѣ, устата, ушитѣ – главнитѣ линии, и постепенно картината ще се развива. Ние ще вървимъ по сщия начинъ, да видите какъ постепенно се развива музиката, защото въ природата нищо не е израснало наведнѣжъ.

Сега, тази вечеръ, ще развиемъ друга една частъ отъ пѣсенята „сила, жива, изворна течуца“, едно допълнение, пѣсенята не е още завършена. Това е едно окултно упражнение, ще го продължимъ, докато най-послѣ го завършимъ. Послѣ, въ окултната музика никога не се допусчатъ думи или тонове съ двѣ

значения. Тамъ, всѣка една дума трѣбва да има едно значение. Като пѣшъ една дума съ извѣстни вибрации, ти може да имашъ една добра идея, но като я произнасяшъ, въ подсъзнанието ти ще влѣзе идеята, която се съдържа въ тия звукове. Та, вие ще пристъпите сега, да се учите, нѣма да критикувате, защото азъ нахвърлямъ най-първо такива основни чърти. Може да ви се видятъ думитѣ много смѣшни, но нѣма нищо смѣшно. Азъ избирамъ стари думи. Запримѣръ тази вечеръ, избирамъ тия звучни думи:

„Вениръ Бениръ,
Бихаръ Бенумъ,
Илъ биятъ, илъ бизутъ.“

Тия думи, като на окултенъ езикъ, много мжно е да се прѣведатъ на български. Запримѣръ, азъ взимамъ на български езикъ слѣднитѣ думи:

„Изгрѣва слънцето,
Праща свѣтлина,
Носи радостъ за живота тя.“

Туй сж думи съ окултно значение. Сега, ако искате обикновена поезия, тукъ имаме такава. Азъ дадохъ на единъ нашъ приятелъ да прѣведе тѣзи думи на обикновенъ езикъ. (Прочете се пѣсенъта, разработена отъ дѣдо Благо.) Туй е обикновена поезия. Сега, на този приятелъ азъ веднага му казахъ грѣшкитѣ, не граматическитѣ, но отъ окултно гледище: „сладка дума да обронимъ“, думата обронимъ е двузначуща. Послѣ „трепетъ новъ да заиграе“. Като биятъ човѣка, пакъ играе. Думата „играе“ е двузначуща. А пѣкъ подъ „играе“, разбирамъ друго. Гдѣ е причината на туй дѣйствие? Вжтрѣ въ менъ. Азъ трѣбва да играя по собствена воля, а не по волята на другиго. Всѣка дума трѣбва да има едно значение. По този начинъ азъ искамъ да изкорените всички навици, които съществуватъ въ васъ. Когато тия думи почнатъ да вибриратъ въ насъ, всичкитѣ нашъ прахъ, всичкитѣ наши навици, добити съ вѣкове, ще отскочатъ, както отскача прахътъ отъ барабана, щомъ се удари съ чукчето върху него. А сега, ние не знаемъ какъ да се освободимъ. И затуй, окултната музика е начинъ за освобождение. Навсѣкждѣ, и въ най-далечната древностъ, сж употребявали музиката, но религиознитѣ хора съ нея сж злоупотрѣбили. А ние искаме, отъ чисто окултно гледище, да я

употрѣбимъ научно въ всичката нейна пълнота. Въ основата си тя е много проста, вънъ е много сложна. Послѣ, при изпълнението на тази музика, вие трѣбва да имате онова дѣтинско разположение. Ти излѣзешъ да пѣешъ, казвашъ: „Азъ съмъ старъ“. Шо значи старъ човѣкъ? Ако ти съ думата „старъ“ означавашъ, че си отслабналъ, обезумѣлъ, нека всички да го знаятъ. Пѣкъ, ако подъ „старъ“ разбирашъ, че си поумнѣлъ, нека да е така, но да нѣма двѣ значения. Ако подъ „младъ“ разбирашъ глупавъ, едно дѣте, което си позволява известни слабости, тогава, нито стариятъ, нито младиятъ е на мѣстото си. Та, всѣкога ще избѣгваме всички отрицателни думи. Дойдете ли въ школата, не позволявайте на ума си никакви двузначущи думи; всички отрицателни мисли, по възможность, ще ги туримъ отвънка, нѣма да ги изпждимъ, ние имаме мѣсто за тѣхъ, но тѣ не сж за приемната, не сж за гостната стая. Ще имъ кажемъ: „Вие нѣмате тази цѣна, която се изисква“.

Послѣ, въ окултната музика трѣбва да пѣемъ съ чувство. Тази музика не позволява таково „е...-е...е...“, както нѣкои правятъ, треперене на гласа. Туй треперене душата ли го прави? Какво означава туй треперене? Ако туй треперене означава благородни чувства – трепери тогава, но, ако нищо не означава, защо ще треперишъ? То е лѣжа! Така ще образувате известни отклонения, които ще донесатъ катастрофални послѣдствия. А природата не тѣрпи никакви отклонения! Не мислете, че ако тя нѣкой пжтъ затвори очитѣ си, че тя не вижда, и вие сте я излѣгали! Като ви хване, и ви тури въ лабораторията си, отъ другия ѝ край ще излѣзете чисти, но докато минете прѣзъ 10-тѣ реторти... Това е общъ законъ, неизмѣняемъ, за всички безъ разлика, за когото и да е. Като говоря за природата, азъ взимамъ природата, въ смисълъ на нейното проявление. Защото, за менъ, природата е проявление на Бога въ живота. И понеже Той е почналъ да се проявява, Той никога нѣма да дойде да се съгласи съ нашитѣ дѣтински възгледи, да измѣни реда на нѣщата. Нѣщата, които сега сществуваатъ, тѣ сж опитани, опитани, опитани. Той всѣко нѣщо е провѣрилъ не единъ пжтъ, а хиляди пжти. И този свѣтъ, който е създаденъ, е по възможность единъ отъ най-добритѣ свѣто-

ве, които Богъ можеше да избере отъ опитността на миналитъ вѣкове. Той е създалъ този свѣтъ, като единъ отъ най-добритъ свѣтове. Не че сега нѣма другъ, има други по-хубави свѣтове, но за сега този свѣтъ е единъ отъ най-хубавитъ. При сегашнитъ условия на цѣлото Битие, на безграничното Битие, този свѣтъ е единъ отъ най-добритъ, т.е. като казвамъ, че е единъ отъ най-добритъ, разбирамъ, че въ него сществуваатъ всички възможности и условия, при които ние можемъ правилно да се развиваме. Нѣма сила, която може да ни извади изъ релситъ навънъ. Нѣма никой, който да може да ни хване за ухото, и да ни накара да сгрѣшимъ. Ние грѣшимъ по собствена воля, по собствено желание. Азъ ви говоря, като на ученици, искамъ да бъдете мъжествени, да се не съблазнявате. Който се съблазнява, слабъ грѣбнакъ има, и неговата воля е желѣзна и гранитна. Защо се съблазняватъ хората? Имашъ красива жена. Господъ е създалъ тази красива жена, иска да ѝ се радватъ. Този иска да обсебе тази красива жена, само той да я има; онзи иска да я обсебе. Питамъ: Защо другитъ да не ѝ се радватъ? Господъ турилъ хубавъ паметникъ, та който мине да се радва. Турцитъ казватъ: „Да гледашъ хубавото, красивото, добро е“. Тази статуя е турена да я гледатъ хората, и да се възпитаватъ. Нѣкому се поревнала, качва се, и задига статуята. Ако е голѣма статуята, не може да я вземе, но ако е нѣкоя малка, златна статуя – задига я. Питамъ: Статуята ли е виновна, или онзи, който я задигналъ? И, като го хванешъ, той ще каже: „Нѣкой дяволъ е, който я задигналъ“. Гдѣ е този дяволъ? Дяволътъ е вжтрѣ въ насъ. Туй желание да имаме статуята, да я продадемъ, да се удовлетвори, туй желание е този дяволъ. Ние говоримъ само за факти, но има извѣстни подбудителни причини. Тази подбудителна причина може да е съзнателна, може да е несъзнателна, той може да е просто, като едно орждие. Защото, нѣколко души може да се надуматъ да крадатъ, но единъ да е сжщинскиятъ факторъ, а другъ да е изразителъ.

Като изучавате окултната музика, вие ще пѣете; това е единъ начинъ за подмладѣване. Подъ „музика“ подразбирамъ музика и въ мисли, и въ желанія. Да внесемъ тази хармония вжтрѣ въ себе си, и да

чувствуваме, че въ насъ, и въ сърдцето ни, и въ ума ни нѣщо тихо пѣе, каточе нѣкждѣ дълбоко слушаме тази хармония. Туй е състояние, което ще успокои сърдцето ни и ума ни, и ще даде ново направление на нашата мисль. Вие казвате: „Господъ ще изпрати своя Духъ, и Той ще направи това-онова“. Хубаво, но като започне Господъ да го прави, ние казваме: „Господи, не може ли това нѣщо по другъ начинъ?“ Ние имаме извѣстни, особени понятия за нѣщата, и по нѣкой пѣтъ сме въ състояние да дадемъ съвѣтъ на Господа, като какъ трѣбваше да направи свѣта.

Сега, онѣзи, които сж създали музиката сж били много умни хора. Музиката е една дълбока сфера на Битието. Тѣзи хора сж разбирали Божественитѣ закони, и сж изразили туй велико творчество въ музика. Тия закони не може да се измѣнятъ. Ако се намалятъ вибрациитѣ на тоноветѣ въ музиката, ще имаме единъ видъ музика, ако се повишатъ вибрациитѣ на тоновѣтѣ въ музиката, ще имаме другъ видъ музика. Музиката се изразява спорѣдъ чувствата. Религиознитѣ хора сж взели музиката за изразъ на тѣхнитѣ религиозни чувства. Онѣзи, които искатъ да изразятъ своитѣ свѣтовни чувства, тѣ сж приложили музиката за свѣтовна цѣль. Всѣки е използвалъ музиката за своята цѣль. Обаче, окултната музика има за цѣль облагородяване и възпитание на човѣка. Азъ не искамъ да влѣзатъ нѣкои въ класа, и да кажатъ: „Тѣзи хора сж какво се занимаватъ! Не взематъ да се молятъ, ами единъ седналъ да свири, а другитѣ пѣятъ. И това било окултни ученици!“ Ще се пазите отъ онѣзи, които идватъ съ такава цѣль – да критикуватъ. Ние ще използваме частъ отъ врѣмето на недѣлната вечеръ за музика.

Сега, запишете си думитѣ на новото окултно упражнение:

„Изгрѣва слънцето,

Праща свѣтлина,

Носи радостъ за живота тя.“ (Всички пѣемъ.)

Ще направимъ единъ опитъ: единъ ще изпѣе соло това упражнение, а слѣдъ туй другитѣ ще изпѣятъ „сила жива, изворна, текуща“. Упражнението пакъ не е завършено. Не бързайте! Азъ ви уча какъ се строятъ окултнитѣ пѣсни. (Учителътъ изпѣ самъ „изгрѣва

слънцето", а послѣ всички изпѣхме, сила жива, изворна, текуща".) Слѣдъ като изучимъ тия упражнения, ще дадемъ единъ концѣртъ, и ще направимъ опитъ, като вмѣкнемъ тия упражнения тукъ-тамъ, да видимъ какви резултати ще има окултната музика.

Запишете си тия думи сега:

„Вениръ Бениръ,
Бихаръ Бенумъ,
Илъ биятъ, илъ безутъ.“

Запишете си още и думата „си-му ту-си“, тя е за упражнение. Сега, ще пѣемъ си-му-ту-си, а това „вениръ бениръ“, то е по-сложно упражнение, но, като пѣемъ си-му-ту-си, и първото ще стане по-лесно. (Всички пѣхме си-му-ту-си съ постепенно отслабване и послѣ усиление на гласа. Слѣдъ това изпѣхме всички „изгрѣва слънцето“. Като гимназисти пѣете, нали? Я изпѣйте пакъ - изгрѣва слънцето - да видимъ какъ сте я запомнили! Изпяхме - изгрѣва слънцето - заедно съ припѣва - сила жива, изворна, текуща.)

Сега, нѣкои отъ васъ, които не могатъ да пѣятъ, нека слушатъ, докато тази пѣсенъ проникне въ тѣхъ. Тѣй както сж нагласени думитѣ, въ тѣхъ има смисълъ, не може да има изключение. Какво носи свѣтлината? Тази свѣтлина носи сила жива, изворна, текуща. Всѣка една дума е на мѣстото си, каквото и да я правите, тя е една сила, сила на свѣтлината. Изпѣйте тихо „изгрѣва слънцето“. (Всички пѣемъ) Сега, въ думитѣ - зумъ-мезумъ - се съдържа скрития смисълъ. Въ тѣхъ е вътрѣшниятъ смисълъ на нѣщата. „Изгрѣва слънцето, носи свѣтлина“, тия нѣща сж далечъ отъ насъ. Въ думитѣ - „сила жива, изворна, текуща“, силата ние може да я опитаме, вътрѣшно, а свѣтлината опитваме само чрѣзъ очитѣ си. Сега, първата частъ на упражнението е приготвление, трѣбва да се приготви човѣкъ, то е дълъгъ периодъ. И затуй това упражнение още не е завършено. Азъ прѣвеждамъ окултната музика на нашъ езикъ. По обратенъ пътъ вървимъ. Най-първо, прѣди думитѣ „сила жива, изворна, текуща“, ние трѣбва да туримъ други думи, както прави единъ художникъ, да се попълни цѣлото упражнение. Първата частъ е приготвление, втората частъ е активната, т.е. изразява този, който строи. „Зумъ-мезумъ“, това е смисълътъ вече. Като строишъ нѣщо, какъвъ е смисълътъ на нѣща-

та? - Да видиш какъв резултатъ ще има този строежъ.

Тази вечеръ, като прѣвеждахъ тия думи, врѣмето бѣше хубаво, но сега е малко влажно. Влажното врѣме не е за окултна музика, то прави вибрацитѣ малко неблагоприятни. Сега, може да имате туй упражнение си-му-ту-си, може да вземете тия 4 слога, и да се упражнявате върху тѣхъ. Запомнихте ли ги? Тоноветѣ сж „sol“, „si“, „re“, „sol“ - си-му-ту-си. Ако пѣете съ обикновенитѣ тонове sol, si, re, sol, тѣ нѣматъ окултно значение. А съ звуковетѣ „си-му-ту-си“, тамъ има друго значение. Да изпѣемъ 3 пѣти „си-му-ту-си“ и 4-ия пѣтъ ще продължимъ послѣдната гласна. Музиката се изразява съ сжщитѣ органи, съ каквито говора, т.е. сжщата онази ципица на гърлото, която служи за говора, служи и за пѣене. Тѣй щото музиката и говорѣтъ сж братъ и сестра, защото излизатъ отъ сжщия центъръ. Слѣдователно, тази ципица постоянно трѣбва да се държи въ пѣене. И първото нѣщо, съ което започва черната ложа, когато попаднешъ въ нея, е огрубяването на гласа ти. Щомъ почне да загрубява гласѣтъ, измѣня се ципицата, измѣня се и характера, понеже тия вибрации сж много чувствителни. Ще туришъ въ ума си мисълъта, че си мобилизиранъ, и ще кажешъ: „Азъ съмъ мобилизиранъ въ Божествената музика, и не мога да пѣя другояче, освѣнъ по всичкитѣ правила на Божествената музика“. Ще туришъ тази мисълъ вътрѣ въ ума си, то е най-цѣнното. И въ духовния свѣтъ, хванатъ ли те за гърлото, твоята работа е свършена. Ти нѣма да позволѣвашъ никому да хваща гърлото ти. Твоето гърло трѣбва да е свободно. Въ пѣенето ще бждете много свободни. Ама кой какво ще каже, вие не давайте внимание. Ти ще седнешъ, и ще си пѣешъ, дори и всрѣдъ София. Ама този ще каже „смахнатъ“, онзи тѣй може да каже, ти ще кажешъ: „Азъ петъ пари не давамъ, азъ пѣя по божественому. Ако вие сте толкова смѣли да пиете бира, когато сѣдите въ кафенетата, азъ ще бжда смѣлъ да пѣя по божественому. Защо азъ да съмъ смахнатъ, пѣкъ вие да не сте смахнати?“ Свършена работа! Ама ние ще кажемъ сега: „Трѣбва извѣстно благоприятие“. Азъ приемамъ, че въ свѣта има извѣстно благоприятие, но ние сме

излѣзли извънъ рамкитѣ на туй обикновено благоприличие. Ние правимъ нѣща, които сж много благоприлични. Поне въ себе си ще направите умствена маневра. Ще излѣзешъ на нѣкое многолюдно мѣсто, дѣто имашъ приятели, и почвашъ да пѣешъ. Сега въ ума си правишъ маневра, но може би, слѣдъ 10 години, ти ще излѣзешъ и ще направишъ туй въ дѣйствителность. Обаче, за да направишъ нѣщо, жертвитѣ, които ще положишъ, трѣбва да принесатъ нѣкакъвъ плодъ. Но туй е едно упражнение, за да станете смѣли. Вие сте страхливи, този страхъ трѣбва да изчезне. И азъ ви прѣпорѣчвамъ, като влѣзете въ гората, да се отворите, да пѣете, да викате, колкото можете. Дайтѣ ходъ на чувствата си! Сега, като запѣемъ нѣкъдѣ, казвате: „Този какво ще каже, онзи какво ще каже“. Но, нѣкой пѣтъ ние трѣбва да пѣемъ тихичко. И тихичко може да си пѣемъ. Та, азъ съмъ за тази вжтрѣшна духовна свобода. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има духовна свобода. Като пѣете, не вдигайте много гласа си, а се вслушвайте, давайте внимание какъ взимате тоноветѣ. Азъ имамъ още една цигулка, и нѣкоя вечеръ ще я донеса, ще ви направя единъ опитъ, да видите какъ свири тя – двѣ цигулки сж. Азъ ще магнетизирамъ другата цигулка, и ще видите какъвъ хубавъ гласъ ще има. Давахъ я на мнозина цигулари, тѣ казватъ: „Не можемъ да свиримъ“. Тази цигулка, съ която цигуларитѣ не могатъ да свирятъ, азъ мога да свиря, но трѣбва да се внесе нѣщо въ нея. Но, когато внесе въ другата цигулка това нѣщо, тази не ще може да свири. Разбирате ли? Като извадя туй, което е тукъ, и го туря въ другата, тази цигулка не ще може да свири. Затуй и въ цигулката, и въ всѣко нѣщо ние може да внесемъ тази жизнена сила. Така и цигулката може да оживѣе. Може да внесемъ нашия двойникъ въ нея, и този двойникъ прониква всичкитѣ пори, прониква цигулката. И тогава, въ този гласъ ставатъ трептения. Великитѣ цигулари и пианисти, тѣ внасятъ това нѣщо. Певици, които пѣятъ хубаво, тѣ внасятъ това трептение въ гърлото си въ душата си. Ако туй нѣщо може да влѣзе въ гърлото ти, ти ще имашъ отличенъ гласъ, всички ще те слушатъ. Но, нашата душа трѣбва да влѣзе въ гърлото. Душата навсѣкъдѣ трѣбва да хо-

ди. Ами че тъй! Ще кажемъ на душата да дойде въ гърлото – ще пѣемъ отлично. Ако дойде въ главата – ще мислимъ отлично. Само че трѣбва да ѝ кажете кждѣ да се качи, и тя ще ви слуша. Кажи ѝ: „Искамъ въ гърлото!“ – Хубаво. Какво искашъ сега? – Да влѣзешъ въ мозъка, искамъ да мисля. А ти казвашъ: „Ако обичашъ, качи се“. Не „ако обичашъ“, и „моля ти се“, опрѣдѣли ѝ точно думитѣ кажи ѝ: „Качи се въ гърлото, да ми изпѣешъ една хубава пѣсенъ, каквато ти знаешъ“. Тя ще ти изпѣе една такава пѣсенъ, и ти ще си я спомнишъ отъ миналото. Пѣе душата. А сега, когато тя, горката, иска да пѣе, вие я спѣвате, казвате: „Слушай, тебе ти се пѣе много, но синътъ ми е боленъ, ще го смущавашъ“. Не, ако тя запѣе, той ще оздравѣе. А ти казвашъ на душата си: „Моля те, не пѣй, мжжъ ми е неразположенъ, дѣцата ми сж неразположени“. Не спѣвайте разумната душа въ нейнитѣ проявления! Всѣко едно желание, всѣки единъ стремежъ, трѣбва да бждатъ свѣщени, както сж свѣщени мислитѣ и желанията на Бога. Нѣма изключение! Защото всичкитѣ стрѣмежи на Божествената душа, която живѣе въ насъ, сж свѣщени и всѣки единъ поривъ, какъвто и да е той, той е свещенъ. Всичко у нея е благородно. Ти не можешъ да се съмнявашъ. Всичкитѣ нейни пориви сж благородни, свѣщени, чисти и святи. Спрѣмо всѣки свещенъ поривъ въ свѣта, непременно има точно противоположенъ, обратенъ поривъ. Човѣкъ има двѣ души. Яви се едно благородно желание у човѣка, веднага дохожда тъй наречената лоша душа. Тя ще те накара да ходишъ по обратния пътъ. Това го показва опита. Тукъ, поне, всички сте имали, горѣ-долу, тази опитностъ.

Та, въ окултната школа се изисква спазване на законитѣ. Ще спазвашъ Божественитѣ закони. Дойдешъ ли до тѣхъ, ще кажешъ: „Това е законъ!“ Слѣдъ като направишъ опитъ, и имашъ резултатъ, върху този резултатъ ти може да мислишъ, може да разсждавашъ. Имашъ нѣщо направено, може да го разгледвашъ отъ какво е направено. Но не е ли направено, не го бутай. Вземи твоя часовникъ, и вижъ отъ какви парчета е направенъ, но прѣди часовникътъ да е направенъ, не го бутай.

И тъй, музиката е едно отъ великитѣ срѣдства въ свѣта, съ което можете да се тонирате, и ние ще я употребимъ, като едно оръжие, артилерия, картеченъ огънь; не само да пѣемъ за наслада, но ще я употребимъ за защита на себе си. И псалмопѣвецътъ какво казва? „Хвалете Господа съ китара и съ кимвалъ.“ Пъкъ, ако азъ бихъ писалъ, щѣхъ да туря и съ цигулки, и съ тропети, и съ цитри, съ всички сегашни инструменти. И българитѣ, като видятъ цигулка, мислятъ, че само дяволътъ свири на цигулка. У българина гайдата е по-почитана, и гайдарътъ има повече почитания, отколкото цигуларина. Не зная защо, но тъй е. И пословица има: „Цигуларъ кжца не гледа“. Ами че цигуларъ, който кжца не гледа, той е цигуларъ! Той въ цигулката си е вдаденъ. Защото, ако неговиятъ умъ е съсрѣдоточенъ въ кжщата, той нѣма да гледа цигулката. А който е вдаденъ въ цигулката си, той кжщата не гледа, той казва: „Другъ да се грижи за кжщата, а азъ ще радвамъ хората. Които сж скърбни, весели ще станатъ, които сж болни, ще оздравѣятъ“. Та, и ние сега се нуждаемъ отъ музиката. Това сж малки бѣлѣжки върху музиката.

Ха да прочетемъ малко отъ това, което сте писали върху плача на малкитѣ дѣца. (Четоха се само нѣкои отъ темитѣ.) Вие всинца не сте писали върху темата. Сжщо не сте правили и резюмета на работитѣ отъ класа. Извадете ядката отъ работитѣ - върху плача - основнитѣ чѣрти само. Послѣ, пишете всички, поне двѣ думи, но ще пишете всички. Нѣкои казватъ: „Азъ не мога да пиша“. Напиши двѣ думи, макаръ че сж глупави. Нищо повече! Зададено упражнение, седни и напиши нѣщо, за себе си. А ти, като кажешъ, че азъ не мога да пиша, оставашъ въ негативно състояние. Напиши двѣ думи! Нѣкои идватъ тукъ, въ класа, и не сж писали нищо. Не, прѣзъ рѣшето ще минете. Тѣй не бива. Тукъ, въ окултната школа, такива работи да ги нѣмаме. Напиши едно прѣдложение или двѣ-три думи, но напиши нѣщо. Плачѣтъ, това е първото упражнение въ музиката. Нищо повече! Но истинскиятъ плачъ, защото, азъ съмъ забѣлѣзалъ нѣкои дѣца не знаятъ да плачатъ. Дѣте, което истински плаче, този плачъ е първото упражнение въ музиката. Дѣтетото, което не знае да плаче, то хленче и казва: „Какъ да започна тази пѣсенъ?“ И

даде единъ тонъ, който не е музика. Истинскиятъ плачъ е първото музикално упражнение! Въ туй отношение сълзитъ ни помагатъ. Пъкъ онзи плачъ, като зареве дѣтето, почервенѣе, въ него нѣма никакви сълзи; очитъ му изпжкнатъ, надува се, надува се дълго време, и ако майката я нѣма тамъ, тогава туй надуване може да се прѣвърне въ плачъ, и като си поплаче туй дѣте, заспива. И дѣйствително, има, запримѣръ, пѣсни или упражнения като „си-му-ту-си“, ако ги пѣешъ еднообразно, ще заспишъ. Трѣбва да има разнообразие. Трѣбва да се пѣе съ прѣкъсване, и послѣ легато. (Учителътъ пѣе стакато.) Почнатъ ли вибрациитъ да ставатъ еднообразни, туй еднообразие произвежда сънно състояние. Всичкитъ състояние трѣбва да се измѣнятъ. Тонътъ „си“ е мекъ тонъ. Когато Господъ изпрати Моисея при фараона, какво му каза? – „Си“, „симу“. Като кажешъ „му“, този тонъ е много силенъ накрая. Въ него има двѣ движения; у-то въ окултната наука има двойно движение, едното движение е надолу, а другото – нагорѣ. Сега, каква е разликата между „мо и му“? Слѣдѣли ли сте, като изпѣешъ „му“ кой органъ на гърлото се засѣга, и кой органъ засѣга „мо“? (Учителътъ пѣе упражнението „си-му-ту-си“, откъснато, но много тихо.) Трѣбва да пѣете отривисто. Наблюдавайте, имашъ нѣкое душевно неразположение, ще го разглобишъ. Извадете часовника си, и вземете да повтаряте туй упражнение „си-му-ту-си“, (Учителътъ пѣе съвсѣмъ тихо) и вижте слѣдъ колко минути ще се измѣни туй ви настроение. Нѣкой пжтъ трѣбва да се измѣни настроението ви, а нѣкога не трѣбва. Когато, обаче, тази енергия е достигнала до върха на експлозия и се събере въ нѣкоя частъ на тѣлото, ние трѣбва да спремъ тази експлозия, т.е. да дадемъ направление на тази енергия, да извърши нѣкаква работа. И съврѣменнитъ хора страдатъ отъ натрупване на енергията. Тази енергия нѣкой пжтъ се струпва на устата, нѣкой пжтъ на ушитъ, на носа ни. И такъвъ човѣкъ, само като го бутнешъ по носа, и тази енергия се проявява. Ти навсѣкждѣ може да го бутнешъ, но дойде ли до носа, не можешъ. На нѣкои хора пъкъ въ горната частъ на ржката е натрупана енергията имъ, тѣ не обичатъ тамъ да ги бутатъ. Значи, тази енергия може да е събрана въ горната или въ долната частъ на ржката

имъ. И когато се събере тази енергия, може да произведе една експлозия, едно болъзнено състояние. И често, болъститъ днесъ произтичатъ отъ натрупване на тази енергия. Ако енергията е груба, тя произвежда всички тия отлагания. Тъ се дължатъ на тия течения на елѣктричеството. Когато вибрацитъ сж по-груби, тази полуорганическа материя се натрупва около ставитъ, и когато врѣмето се измѣни, мускулитъ се съкращаватъ, и тогава почва да се образува едно налѣгане, търкане. Тия полуорганически вещества, които сж твърди, като минаватъ прѣзъ тѣканитъ, прѣдизвикватъ едно триене, послѣ едно запалване, става една химическа реакция, и въ резултатъ се явява едно подуване. Сега, азъ бихъ пристѣпилъ да ви обясня това, но нашитъ умове сж такива критици. Запримѣръ, ако азъ ви дамъ една формула, ще кажете: „Друга формула не може ли?“ Не, не, трѣбва воля, за да направите едно упражнение. Мене ми разправяше единъ приятелъ, здравъ, младъ човѣкъ, дадохъ му да напише едно упражнение, но, внезапно го заболява слѣпотото чърво. „Ама такива болки, изпотихъ се. Задигамъ се вечерята да търся лѣкаръ, но, слушамъ, нѣщо ми казва: „Кажи на слѣпотото чърво, че азъ съмъ мобилизиранъ, азъ служа на Бога, и ти трѣбва да ме оставишъ, не е мѣсто ти да се проявявашъ, азъ ще се проявя“ . Половинъ часъ слѣдъ това болѣстята изчезва. Кой е причината сега? Ако не бѣше казалъ това, ако не бѣше се наложилъ тѣй на болѣстята, щѣха да се минатъ 21 деня, че лѣкари, че компреси, че това-онова. Ще кажешъ на болѣстята: „Слушай, приятелю, азъ съмъ мобилизиранъ. Нищо повече! Послѣ, азъ живѣя въ Божествения свѣтъ, дѣто всички сщества живѣятъ въ хармония, какво търсишъ въ менъ? Ще излѣзешъ навънка!“ Болѣстята, това е едно сщество. Съврѣменнитъ лѣкари сж много смѣшни! Явява се единъ туморъ, хайде, ще го рѣжатъ. Сега, туй, което азъ ще ви обясня, вие ще излѣзете съ него прѣдъ свѣта, ще кажетъ: „Нашиятъ Учителъ тѣй каза“. Туй не е научно. На съврѣменния свѣтъ трѣбва да обясня другояче тѣзи работи. Тази теория трѣбва да имъ я обясня по другъ начинъ. На сегашния ученъ свѣтъ нѣма да говоримъ за тия разумни сили, за разумния свѣтъ, понеже, привидно, тѣ дѣйствуватъ механически, автоматически. Ти като имъ

кажешъ, че ги разбирашъ, тѣ нѣма да те считатъ за разумно сщество. Тѣ казватъ: „Туй не е право“. Тѣ не ни вѣрватъ. Какъ се обяснява дѣйствието на тия сили? У човѣка, ако вникнете внимателно, има двѣ течения, повечето отдолу, прѣзъ прѣститѣ на краката. Нѣкой пѣтъ, прѣститѣ сж отворени, т.е. у етерния двойникъ, който е свързанъ съ тѣлото, има известни отвѣрстия отворени. Нѣкой пѣтъ има втичане, нѣкой пѣтъ изтичане. Нѣкои сщества могатъ да влѣзатъ прѣзъ краката, и да вървятъ по единъ начинъ. Има течения, които влизатъ прѣзъ носа. Да кажемъ, че едно сщество влѣзе у васъ да прѣгледа тѣлото, и слѣдъ това не може да излѣзе навънка. Като го разгледа, намѣри нѣкое хубаво мѣсто, и казва: „Азъ нѣма да си излѣза отъ тукъ, хубаво ми е, ще си направя една малка кѣща“, и почва да събаря твоитѣ вещества, започва да си гради, като единъ майсторъ, който знае какъ да тури вода, циментъ, пѣськъ. Ти ще му кажешъ: „Слушай, приятелю, ти тукъ не може да градишъ. Взе ли позволение? Ти мобилизиралъ ли си се? Ще спрешъ този градежъ!“ Нищо повече. „Вѣ името на онзи великъ Божественъ законъ, който управлѣва свѣта, ти си дошълъ като гостенинъ, и ще излѣзешъ навънъ. Не излѣзешъ ли, друго яче азъ ще постѣпя съ тебе, по всички правила, които зная“. И той ще излѣзе. А сега, ние се плашимъ отъ него. Какъ? Дойде лѣкарътъ и като прѣгледа болния, прави движение съ главата, че положението е много сериозно. Съврѣменнитѣ хора сж хипнотизирани. Какъ сж хипнотизирани хората? Болниятъ сѣди, гледа лѣкаря. Лѣкарътъ пипа пулса. „Пулсътъ не бие редовно.“ – „Не бие редовно? Какво има? „Порокъ на сърдцето.“ – „Порокъ?“ Той се уплаши, и затупка сърдцето му. И веднага рецепта, хайде на аптеката! То е смѣшно, порокъ на сърдцето! Нѣма никакъвъ порокъ. Азъ мога да направя, когото и да е отъ васъ, да има порокъ на сърдцето. Нѣма никакъвъ порокъ! Дѣйствително, може да се прѣвърне въ порокъ, но въ окултната медицина има симптоми, които показватъ дали сърдцето има известна органична поврѣда или не. Който изучава окултната медицина, ще разбере това. И тѣзи симптоми сами се явяватъ, на нектитѣ. Напримѣръ, когато се яви ожтика тия признаци се явяватъ на

нектитъ. И за 190 дена може да се даде диагноза, каква е болъстътъ. Сега, дойде лъкарътъ, прѣгледа езика, поблълъ. Туй показва, че стомахътъ не функционира редовно. Погледне очитъ - пожълтѣли. Това показва, че черниятъ дробъ не дѣйствува добръ, има разстройство. Езикътъ, очитъ - ненормални. Третиятъ начинъ, попипа пулса - нередовенъ - значи въ сърдцето има нѣщо. Е, хубаво, какво има въ сърдцето? Оня нервъ тамъ, който регулира биенето на сърдцето, поврѣденъ. Тамъ има една спирачка. И нѣкой пжтъ тази спирачка затихва, а нѣкой пжтъ, като се отпусне, и сърдцето бие силно, тупа, тупа, и се уплашишъ. Ти ще кажешъ: „Приятелю, законъ е сърдцето да бие 72 пжти въ минутата, туй е правилно, и ти ще се подчинявашъ“. Ще стѣгнешъ тамъ спирачката, и нагорѣ нѣма да я пуцашъ, защото, за условията, при които живѣемъ, достатъчни сж 72 удари. Като видишъ нѣкой човѣкъ, който обича повече, ще му кажешъ: „Извади тази спирачка, нека бие сърдцето ти повече, 74 пжти нека бие“. Дойде нѣкой въ кжщи, когото ти обичашъ, ще си кажешъ 75 пжти нека бие сърдцето ми и повече дори“. Ще му кажешъ, че като бие сърдцето повече, на извѣстни мѣста ще трѣбва да се образува едно натрупване на енергия. Сега сърдцето не пулсира правилно. Вие не сте правили опити, да наблюдавате, какъ пулсира сърдцето, и колко видоизмѣнения има въ туй пулсиране. Цѣла наука е това! Ако вие слѣдятъ това нѣщо, нѣкой пжтъ сами щѣхте да заблѣжите видоизмененията, но като не разбирате тази наука, има опасностъ да не се уплашите. Като наблюдавате, ще видите какви течения има, какъ става биенето на цѣлия козмосъ, какъ ставатъ теченията вжтрѣ въ природата. Сърцето показва биенето на цѣлия козмосъ. И по биенето на вашето сърдце може да опрѣдѣлимъ какви сж теченията въ еди коя си частъ на земята. Цѣла наука е това! Затуй се изисква нѣкой пжтъ много голѣма чувствителностъ. На края на прѣсититѣ, има едни издатини, папили, тѣ трѣбва да се развиятъ много, да станатъ силно чувствителни, за да възприематъ тия токове. Когато почне чрѣзмѣрно да се развива чувствителността на нервната система, образуватъ се едни малки, нѣжни органически подувания. При тази изтънчена чувствителностъ хората ставатъ

много нѣжни, и при най-малкото побутване могатъ да възприематъ тия токове.

Сега, ще дойдемъ до музиката. Ще се заемете да пѣте, и ще се тонирате. Послѣ, ще дойдемъ до второто упражнение - „Вениръ Бениръ“.

Сега, азъ ще ви прѣдупредя да държите отдѣлно всичкитѣ окултни пѣсни. Окултнитѣ упражнения нѣма да ги смѣсвате съ другата музика. Тѣзи упражнения се пѣятъ при особени врѣмена. Има врѣме, когато ще се пѣятъ тѣзи упражнения, за да имаме резултати. Не може да ги пѣте всѣкога. За окултното пѣне трѣбва да сте сериозни. То не е тѣй, за развлѣчение. За обикновеното пѣне, може да пѣте, когато искате, но при окултното пѣне, въ васъ трѣбва да се пробуди съзнанието, да нѣма никакви пукнатини въ съзнанието ви, никакво раздвояване. И въ една година, чрѣзъ пѣнето, може да постигнемъ много добри резултати. Ще пазите тия упражнения. Сега, азъ прѣдлагамъ тази теория на васъ, и ще я поставимъ на опитъ въ най-елементарнитѣ нѣща. Ще пѣте: „изгрѣва слнцето, праща свѣтлина“. Като пѣте тѣй, вашето слнце ще изгрѣе. Като казвамъ, че вашето слнце ще изгрѣе, не разбирамъ, слнцето въ природата, друго едно слнце има, което изгрѣва, то праща свѣтлина. Ние не пѣемъ на това вжншно слнце. А когато туй наше слнце изгрѣе, то ни изпраща своята свѣтлина, която носи радостъ въ живота ни. Тогавя ще дойде сила жива, изворна, течуца. Това сж все символи. Значи, влизаме въ съприкосновение съ този реаленъ свѣтъ.

Та, ако е за критика, и азъ мога да критикувамъ, по-строгъ критикъ отъ мене нѣма. Запримѣръ, азъ съмъ забѣлѣзалъ, нѣкой пжтъ, като говоря, критикуватъ моя езикъ. Ако е за критикуване на езика, ако азъ разкритикувамъ българския езикъ, едва ли ще останатъ 250 думи въ него. Ще останатъ само 250 думи, и тѣ ще бждатъ коренитѣ на езика, съ които ще можемъ да говоримъ нѣщо разумно. А сега, редъ думи ще употрѣбимъ, и никакви резултати не може да има. И проповѣдници, и свещеници говорятъ, говорятъ, нѣматъ резултати. И не могатъ да иматъ резултати. Затуй, когато се прави единъ прѣводъ на Свещената книга, човѣкъ трѣбва много добрѣ да разбира окултния езикъ, да ра-

збира думитѣ въ тѣхното дълбоко значение. А сега, прѣвеждатъ точно спорѣдъ оригинала. И въ Писанието, нѣкои идеи сж прѣведени толкова буквално, че ако се явѣше нѣкой пророкъ, или Христосъ, тѣ биха се чудили на гениалността на тѣзи хора, какъ е идвало това нѣщо на ума на хората, тѣй да изопачатъ мислитѣ, че да прѣдадатъ туй, което тѣ не сж нито сънували, нито на умъ не имъ е идвало. И ние казваме: „Туй е прѣводъ, точно спорѣдъ оригинала“. Той го прѣвелъ криво, дойде другъ, чете го, и казва: „Тѣй е писано въ Свещената книга“. Ти провѣри ли? „Менъ Духътъ ми каза.“ Духътъ му казалъ, пѣкъ той прѣвежда сжщия кривъ прѣводъ. Не е така! Даже по нѣкой пѣтъ азъ съмъ се спиралъ да мисля, каква дума да употрѣбя на български езикъ за думата любовъ. Думата „обичъ“ и тя не може да изрази любовта. Единствената силна дума въ български езикъ, тя е благость, значи, сладко нѣщо. Тя има вече смисълъ. Сладко е значи, не може да бжде горчиво. А любовта какво нѣщо е? Нѣма символъ, нѣма коренъ. Какво значи любовъ, не знаемъ; отъ гдѣ е произлѣзла тази дума – не знаемъ. „Обичъ“ – и тази дума коренъ нѣма. Отъ кждѣ е произлѣзла тя? Значи „благость“, сладко нѣщо, тя е много силна дума. И, като намѣримъ такива думи, за които ние имаме опитностъ, у насъ се зараждатъ ония истински мисли и идеи, които дѣйствуватъ съзнателно. И запримѣръ, въ музиката има нѣкои тонове, този тонъ (Учителътъ пѣе „изгрѣва слънцето“) е много хармониченъ, другитѣ тонове, които идватъ въ пѣсенята, не сж толкова хармонични, то е въ естеството на езика. Другитѣ тонове идатъ по причина на самитѣ думи. И всѣкога една дума трѣбва да изразява единъ образъ. „Изгрѣва слънцето!“ – това е единъ тѣржественъ, идеаленъ моментъ. Въ окултнитѣ упражнения навсѣкждѣ има образи.

Който европейски езикъ и да вземете, всички куцатъ въ прѣдаване на тия окултни упражнения. Сега, въ Франция, нѣкои музиканти правятъ опити да прѣведатъ обикновената музика въ окултна. Започватъ да пишатъ окултни пѣсни, но тѣ се нареждатъ по особенъ начинъ. Слѣдъ врѣме ще имаме окултна музика, и тя ще внесе нѣщо ново.

Сега, бждете готови! Има такива музиканти, и у тѣхъ ще се роди окултната музика. Ще проучвате теорията на музиката.

Т. м.

Отличителнитѣ чърти на живота.

4-та Лекция отъ Учителѣтъ

II-ра година Специаленъ Окултенъ Класъ

25 Октомврий 1922 г. Срѣда 8 часа вечерѣта

Ст. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Т.м.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ чърти на живота“.

Съвременнитѣ хора казватѣ, че животѣтъ е движение. — Съгласни ли сте съ това? Вие какѣ разбирате живота?

Прочетоха се следнитѣ стихове:

„Блага дума на устата,

Туй е ключѣтъ на сърцата“.

— Коя дума въ прочетения стихъ е най-сжществена? — Блага дума. — Отде произтича благата дума? Отде произтича любовѣта? Може ли да се каже, че любовѣта произтича отъ живота? Причината може ли да произлѣзе отъ последствието? Ще кажете, че любовѣта създава живота. — Не, любовѣта не може да създаде живота. Защо? — Животѣтъ не може да бжде създаденъ. Създаването е механически процесъ. Създаватѣ се, градятѣ се кжщи, но въ този смисълъ, животѣтъ не може да се гради. Ще кажете тогава, че животѣтъ сжществува. — Животѣтъ е безъ начало и безъ край. Може ли да кажете за това, което нѣма начало и край, че сжществува? Въ своя първиченъ производъ, думата „сжществува“ е била въ възходеща степенъ, но постепенно е слизала, и днесъ, въ бѣлгарски езикъ, я виждаме въ низходеща степенъ. Думата „сжществува“ про-

излиза отъ корена „са“, което значи проява, из-
явяване. Значи, животътъ се проявява.

Ще ви задамъ още нѣколко въпроса. Може ли да
изтече това, което се проявява? Ако кажете, че всѣко
нѣщо, което се проявява, изтича, тогава ще ви запи-
тамъ: де остава животътъ? Какво разбирате подъ ду-
мата животъ? Като четете темитѣ си, забелязвамъ, че
вие се стремите да напишете нѣщо красиво, съ хубави
изрази, безъ да съдържа истината. Въ това отношение
вие мязете на модернитѣ дами, които се обличатъ съ
красиви, скъпи дрехи, да се представятъ предъ свѣта,
безъ да обръщатъ внимание на това, дали дрехитѣ имъ
сж топли, хигиенични. Но това, което е позволено
въ свѣта, за свѣтския човѣкъ, не е позволено
за окултния ученикъ. Когато свѣтскиятъ човѣкъ е
гладенъ, пжтувалъ е нѣколко деня безъ хлѣбъ, и нѣма
близки, къмъ които да се обърне, той ще се моли на
този - на онзи, ще апелира къмъ тѣхното благородст-
во, къмъ тѣхната добрина, дано го нахранятъ. Обаче,
ако окултниятъ ученикъ изпадне въ такова положение,
не му е позволено да говори толкова много. Това сж
излишни думи. Той трѣбва да каже: Гладенъ съмъ! -
Нищо повече. Всѣка трета дума не е на мѣстото си.
Който го чуе, ще каже: Гладенъ е човѣкътъ, да го на-
хранимъ. Всѣки знае, какво нѣщо е гладътъ. Ако глад-
ниятъ започне да обяснява, защо е гладенъ, отъ колко
време гладува, кой какъ мине покрай него, ще каже:
Оставете го, не го слушайте, този човѣкъ не е глале-
нъ. Самъ по себе си гладътъ е нѣщо силно. Всѣко обя-
снение около него ще го обезсили.

Да се върнемъ къмъ въпроса за живота. Какъ мис-
лите, може ли да се опредѣли, какво нѣщо е животътъ?
Нѣкои казватъ, че животътъ е съзнание, т.е. че вѣнъ
отъ съзнанието животътъ не сществува. Думата „съз-
нание“ е съставена отъ „съ“ и „знание“ - то означава
нѣщо, което е съ знание. Понеже нашето съзнание
не обхваща цѣлия животъ, следователно, живо-
тътъ не може да произтича отъ съзнанието. Съз-
нанието не може да обгърне даже нашия животъ, а още
повече цѣлокупния. Ако приемемъ живота като движе-
ние, самото движение е обхванато отъ съзнанието.
Значи, още по-малко животътъ може да се разглежда
като движение.

Сега, да проследимъ вашата мисълъ още по-нататъкъ. Какъ мислите, постоянно нѣщо ли е съзнанието? — Не е постоянно. — Може ли тогава животътъ да се измѣрва съ непостоянна мѣрка? Ако съзнанието е постоянно нѣщо, нека го подложимъ на десетдневенъ постъ, да видимъ, ще запази ли формата си, или ще я измѣни. При това положение ще забележимъ, че съзнанието, което първоначално е било свѣтло, постепенно започва да потъмнява. Когато съзнанието ви е свѣтло, вие сте тихъ, спокоенъ, доволенъ. Щомъ започне да потъмнява, вие ставате нервенъ, недоволенъ, не можете да се контролирате. Следователно, ако съзнанието е постоянно, неизмѣнна мѣрка, може да се каже, че животътъ е съзнание. Но невъзможно е животътъ да се сравнява съ една непостоянна, измѣнлива величина, каквато е съзнанието. Художникъ рисува една хубава картина и се радва на картината си. На какво се дължи неговата радостъ: на картината, или на друго нѣщо?

Може ли човѣкъ да се радва на предметъ, въ който нѣма никакъвъ животъ? Може ли да се радва на единъ скъпоцененъ камъкъ? — Не може да се радва човѣкъ нито на картина, нито на нѣкой скъпоцененъ камъкъ. Друго нѣщо предизвиква радостта. Младъ момъкъ обича млада мома. Ако този момъкъ намѣри единъ скъпоцененъ камъкъ и го подари на своята възлюблена, той ще се радва. Радостта му, обаче, не се дължи на скъпоценния камъкъ, а на това, че го е далъ на възлюблената си. Ако тя не съществуваше, скъпоценниятъ камъкъ за него нѣмаше да има никаква цена.

И тъй, нека всѣки си отговори, въ какво се заключава неговиятъ животъ. Мислете върху този въпросъ. Спрете се специално върху думата животъ и наблюдавайте, какъ ще я почувствувате дълбоко въ себе си, съ какво е свързана тази дума у васъ. Не търсете, какво сж казали философитъ, или ученитъ за живота. Важно е, какъ е поставена тази дума за самитъ васъ. Изговорете думата „животъ“ на срички, проточено, въ видъ на пѣсенъ, като наблюдавате, какво впечатление ще произведе. На пръвъ погледъ тази дума изглежда обикновена, но въ нея се съдържа една отъ великитъ истини на природата. Вие не сте си задавали

въпроса, живёте ли, за да почувствувате, колко е интересенъ животътъ.

Сега вие минавате за ученици отъ специаленъ класъ. Но представете си, че вземете всичкитъ си теми „за живота“ и ги прочетете на единъ тежко боленъ. Какъ мислите, могатъ ли вашитъ теми да събудятъ живота въ този боленъ? На какво мязатъ темитъ ви? Лъгате вечеръ, заспivate, а сутринъта разправяте, че сте ходили нѣкжде, разхождали сте се, срѣщали сте се съ много хора. — Вѣрно ли е това? Тѣлото ви е било на леглото, краката и рѣцетъ ви не сж се мрѣднали отъ мѣстото си. Съ какво сте ходили тогава? Будни ли сте били, или въ спяще състояние? — Спали сте. Ако бѣхте будни, вие трѣбваше да помните, де сте ходили. Такова е вашето състояние и въ будния ви животъ. Вие мислите, че сте будни. — Не, не сте будни. Вие още спите, но време е вече да се събудите. Само азъ не казвамъ, че спите; и вие сами казвате това. Когато нѣкоя нова идея влѣзе въ ума ви, казвате: Пробудихъ се! Чудно, какъ съмъ спалъ досега! Като се намѣрите въ по-голѣма свѣтлина, казвате: Сега виждамъ вече; като че се пробуждамъ отъ дълбокъ снъ. — Че сте въ спяще състояние, това се вижда отъ обстоятелството, че всички предмети около васъ, всички понятия за нѣщата сж разхвърляни, несвързани въ вашия умъ. Като казвамъ, че се намирате въ спяще състояние, не ви критикувамъ, но искамъ да ви дамъ нова насока да мислите.

Какво означава думата „спящъ“? Представете си, че отивате при единъ учителъ по музика, искате той да ви учи. Учителътъ ви показва цигулката, лжка, отваря нотитъ и гледа, какво ще направите. Вие виждате цигулка, лжкъ, нѣкакви точки, чъртички, едни нагорѣ, други надолу и си отивате. — Това още не е музика. Вие сте интелигентенъ, способенъ, имате желание да учите музика. На другия день пакъ отивате при учителя си. Той ви показва сжщитъ нѣща, но сжщевременно ви дава листъ и моливъ и гледа, какво ще правите. Вие взимате молива и започвате да описвате, какво представятъ цигулката, лжка, нотитъ и т.н. — И това още не е музика. На третия день отивате при учителя си, взимате цигулката и лжка въ рѣце и започвате да се упражнявате. Учителътъ ви посочва, ка-

къ да държите цигулката и лъжа, какъ да свирите. Така продължавате ден следъ денъ, докато най-после дойдете до положение сами да свирите. Всички ноти трѣбва да минатъ презъ ума, презъ съзнанието ви и тогава да кажете, че знаете вече какво нѣщо е музиката. Такова нѣщо е животътъ. Докато не знаете да свирите, вие бѣхте спящъ за музиката. Щомъ се научихте да свирите, вие се събудихте за музиката. Опитали ли сте живота? Казвате, че животътъ е радостъ. — Опитали ли сте радостта? — Въ живота има много скърби. — Опитали ли сте тия скърби? Хората още не сж изпитали истинскитѣ скърби. Една и сща ли е скръбта на овцата, която губи живота си и на човѣка, който губи шапката си? Каква скръбъ е тази, че нѣкой изгубилъ шапката си? — Никаква скръбъ не е това, то е чиста илюзия. Една скръбъ познавамъ, и тя се предизвиква при загуба на любовта. Нѣма по-голѣмо страдание, по-голѣма скръбъ за човѣка отъ тази да опита веднѣжъ любовта и следъ това да я изгуби. Тази скръбъ е истинска, реална скръбъ. Следователно, може да се скърби само за реалното, а не за илюзиитѣ въ живота. Кога се радва човѣкъ? — Когато намѣри изгубеното.

Две важни нѣща има, които животътъ изисква. Тѣ сж храната и водата. Значи, гладътъ и жаждата сж две силни нѣща, които лишаватъ всички сщества отъ живота. Когато човѣкъ гладува, животътъ въ него се проявява, изисква храна. Докато не приеме тази храна, той изпитва мъка, безпокойствие, страдание. Щомъ приеме храната, въ него настава миръ, доволство. Така разбиратъ проститѣ, неученитѣ хора живота. Казвате: Само вода и храна ли сж нужни за живота? — Много сж елементитѣ, които животътъ изисква. Ще ви дамъ следния примѣръ. Затварятъ едного въ една стая, и отъ време на време му донасятъ хлѣбъ и вода. Седи той въ стаята година, две, и всички знаятъ, и той самъ знае, че е живъ, живѣе въ тази стая. Следъ време изваждатъ този човѣкъ отъ стаята и го оставятъ въ една хубава градина. Въ градината той вече може свободно да се разхожда, да диша чистъ въздухъ, да се радва на свѣтлината. Той казва: Сега вече живѣя! Не се минава много, завеждатъ този човѣкъ въ една богата библиотека и го оставятъ тамъ да чете, каквото

иска, по свобода и по разположение. Този човѣкъ се чувствува доволенъ, щастливъ и казва: Сега живѣя още по-добре! Започнахъ вече да разбирамъ смисъла на живота. — Както виждате, този човѣкъ и въ първия случай живѣе, но като затворникъ. И въ втория случай живѣе, но свободенъ е отъ затвора. Въ третия случай живѣе като човѣкъ, съ всички нужди на своето външно и вътрешно естество.

Животътъ трѣбва да се разбира въ всички негови най-тънки прояви, въ всички негови тънки изисквания. Който изпитва живота въ неговитѣ тънки и разумни прояви, той всѣкога е доволенъ, защото кръгътъ на неговата деятелностъ се разширява. Той изпитва приятно чувство на растене, на животъ въ своя умъ, въ своето сърце, въ своята душа. Азъ употребявамъ думата душа, но за васъ тя е нѣщо неопредѣлено. Душата е нѣщо извънъ времето и пространството — съ нищо не се мѣри. Душата обхваща времето и пространството. Какво сж въ сжщностъ времето и пространството? — Това сж две временни мѣрки, съ които се опредѣлятъ нѣщата на физическия свѣтъ. Животътъ предизвиква едно топло, нѣжно чувство въ човѣка. Който е изпиталъ това чувство, той никога не може да го забрави. Представете си, че се качвате по една хлъзгава скала. Вървите бавно, внимателно, но по нѣкаква случайностъ се подхлъзвате. Въ този моментъ единъ вашъ приятелъ ви хваща за ржката и ви задържа. При тази смѣна на чувства, предъ ужаса, който изживѣхте и при подкрепата, която получихте, у васъ се събужда нѣжно, топло чувство — проява на живота. Презъ каквито перипетии да минете въ живота си, вие никога нѣма да забравите това чувство. То е толкова по-силно, колкото любовта на приятеля ви е била по-голъма. Той ви е подкрепилъ съ рискъ на живота си. Анализирайте това чувство въ себе си, за да разберете поне външната страна на живота.

Какви качества приписватъ днесъ на живота? — Казватъ, че животътъ носи радостъ, скърбъ и движение. Други поддържатъ, че животътъ е състояние на душата, въ което тя се самосъзнава, т.е. съзнава, че живѣе, че се намира въ хармония съ себе си, съ великитѣ закони на природата. Да бждете въ хармония съ себе си, това значи всичко въ васъ да бжде въ пълненъ

редъ и порядъкъ. Представете си, че имате хубава, добре наредена градина, всичкитъ ѝ пжтеки послани съ пѣсѣкъ, и вие се разхождате изъ пжтекитъ ѝ доволенъ, щастливъ. По невнимание, обаче, каквото сте носили, забравяте на пжтекитъ: тукъ нѣкое гърне, тамъ нѣкое столче, другаде разхвърляни камъни. Прибирате се вечеръта въ кжщи, доволенъ, че всичко е въ редъ и порядъкъ. Случава се, че сжщата вечеръ още, увлѣченъ въ своитъ философски размишления, пожелавате да излѣзете въ градината, да се разходите, да подишате чистъ въздухъ. Както вървите изъ пжтекитъ, спѣвате се въ гърнето и се чудите, кой е оставилъ това гърне на пжтя ви. После се спѣвате въ столчето, или въ нѣкой камъкъ и се чудите, кой е оставилъ тѣзи нѣща на пжтя ви! Забравяте, че вие сами сте оставили тѣзи работи, изъ пжтечкитъ на градината. Като се блѣскате отъ предметъ на предметъ, най-после казвате: Чудно нѣщо, какъ се е обърналъ свѣтътъ съ главата надолу! — Кой е обърналъ свѣта въ това положение? — Вие самитъ. Сами вие сте обърнали вашия свѣтъ съ главата надолу. Сами вие сте поставили прѣчки по пжтя на вашия животъ, а после се чудите, кой ги е поставилъ. Спѣвате се въ нѣщо и започвате да скърбите. Трѣбва ли да скърбите, че се е прекатурило едно малко столче? Ще скърбите ли, че сте се спънали въ нѣщо и сте паднали на земята? Вие трѣбва да скърбите, ако разберете, че нѣкой вашъ неприятель е поставилъ тази прѣчка на пжтя ви. Но ако знаете, че сами сте причина за това, нѣма защо да скърбите. И тогава не остава нищо друго, освенъ да се наведете, да дигнете прѣчката отъ пжтя си и да я турите на страна.

Следователно, като изучавате живота, започнете отъ най-сжщественитъ, отъ най-елементарнитъ му прояви. Що се отнася до сжщината на живота, това е въпросъ, който никога нѣма да разрешите. Да разберете сжщината на живота, това значи да разберете, какво представя Богъ въ своята пълнота. — Невъзможно е да разберете Бога въ всичката Негова пълнота. Вие не можете да разберете дори, каква е будността на Неговото съзнание. Той всѣки моментъ е буденъ, съзнанието Му обгръща всичко, чувствува се господаръ, неограниченъ, мощенъ въ своитъ възможности да направи, каквото пожелае. За васъ това е непонятно. Вие съз-

навате въ себе си, че не можете да направите това, което желаете, и се чувствувате нещастенъ. — Нѣма защо да страдате. Тѣкмо въ безсилието ви се заключава вашето растене: днесъ сте изпълнени съ радостъ, скачате, пѣте, мислите, че всичко можете да направите. Утре виждате, че нищо не можете да постигнете. Днесъ се качвате, утре слизате, но не знаете, защо се качвате и защо слизате. Въ тѣзи контрастни състояния, именно, вие растете. Ако ви попитатъ, защо сте дошли на свѣта, нищо не може да кажете. Отде сте дошли — пакъ нищо не знаете. Нѣкои философи, учени казватъ, че сте дошли отъ другия свѣтъ, но вие не помните това. Имате ли нѣкакви спомени отъ другия свѣтъ? Не само това, но вие не помните дори нѣщо отъ първата си годишна възраст, отъ първата година на раждането. Помните ли нѣщо отъ първата година на своето детинство? — Нищо не помните. И отъ втората, и отъ третата година на детинството си нищо не помните. Може би едва въ четвъртата година на детинството ви е станало слабо пробуждане на съзнанието, и вие сте запазили нѣкакви спомени отъ това време.

Като разсждавате така, като се анализирате, ще видите, че има мжчни въпроси за разрешаване, които трѣбва да оставите настрана. Запримѣръ, какво бихте писали върху темата: „Що е Богъ“? Едни ще пишатъ, че Богъ представя онази Първична велика сила, която е създала свѣта, прониква атомитѣ и молекулитѣ и ги движи. Тя е създала цѣлия козмосъ, всички свѣтове, океани и морета и т.н. — Това не е Богъ. Други ще пишатъ, че Богъ е Любовь. — Въ какво се заключава тази любовь? — Когато Богъ, т.е. Божията Любовь прониква въ човѣка, той изпитва въ себе си топло, широко чувство къмъ всичко живо въ свѣта. Този човѣкъ не е дребнавъ, той гледа на нѣщата правилно. Нищо не е въ състояние да го изкара отъ равновесието му. И милионитѣ му да обератъ, и кжшитѣ му да отнематъ, той не трепва. Той знае, че онова топло, велико чувство, което изпитва въ себе си, струва повече отъ всѣкакви богатства въ свѣта. Той знае, че нищо въ свѣта не се губи. Като го обератъ, той влиза въ ония, които сж го обрали, и пакъ става господарь.

Когато една форма се разруши, животътъ минава въ друга форма, и това чувство пакъ се запазва. Нѣма

форма въ свѣта, която може да ограничи това чувство. Не е страшно формата да се разруши, но страшно е, когато човѣкъ изгуби това чувство, когато любовта го напусне. Който има това чувство въ себе си, и мечта да срещне на пѣтя си, той ще остане тихъ и спокоенъ. Защо? — Той ще влѣзе въ мечката, съ съзнанието си, разбира се, и тя ще отстѣпи. Човѣкътъ на любовта знае, че Единиятъ живѣе въ всички сщества. Докато гледате на всички хора, на всички живи сщества като на нѣщо отдѣлно отъ васъ, отъ вашето съзнание, вие винаги ще страдате. Тогава и мечта ще ви напада, и хората ще ви пакостятъ. На всички сщества гледайте като на съзнания, презъ които протича единъ и сщъ животъ. Единъ е животътъ, едно съзнание прониква всички живи сщества.

Сега ще ви дамъ една задача, единъ опитъ, да превърнете едно свое скърбно състояние въ радостно. Представете си, че ставате рано сутринъ, и дълбоко въ себе си изпитвате голѣма скърбъ. Искате да работите — не ви се работи. Искате да се разговаряте съ нѣкого — не ви се говори. Никого не можете да търпите, никого не обичате. Скърбъта ви се все повече увеличава и дохождате до голѣмо отчаяние. Какво трѣбва да направите при това положение? Какъ ще си помогнете? — Ето какво ще направите. За единъ моментъ само станете тихъ и спокоенъ въ себе си и прекарайте скърбното си състояние въ съзнанието си. Следъ това опитайте се, чрезъ законитъ на хармонията, да го трансформирате. Ако успѣете да постигнете това, ще забележите, че една малка радостъ прониква съзнанието ви, и скърбъта ви постепенно се омаломощава, докато съвършено изчезне. Значи, радостъта прониква скърбъта, и тя съвършено изчезва. Тогава човѣкъ намира, че нѣма защо да скърби. Ако става обратното, тогава пѣкъ скърбъта прониква радостъта и я изпжда навънъ. Това всѣки е опиталъ. Днесъ спечели сто лева — радва се. Утре изгуби тия сто лева — скърби. Тѣзи скърби и радости сж временни, преходни, но чрезъ тѣхъ човѣкъ расте и се развива.

Това сж опитности, презъ които всѣки отъ васъ е миналъ, и всѣки день минава. Запримѣръ, вие сте ученикъ въ окултна школа. Намислите нѣщо хубаво и се

радвате, доволенъ сте отъ себе си. Дойде учителятъ ви при васъ и каже, че сте първокласенъ невежа, че нищо не знаете. Вие веднага повървате и падате духомъ, изгубвате разположението си. Питамъ: трѣбва ли ученикътъ веднага да се обезсърдвава? Ако той има знания, могатъ ли тия знания, само отъ една дума на учителя, да се унищожатъ? Ти носишъ на гърба си раница, въ която има 40 клгр. злато. Срѣща те единъ познатъ и те пита: какво носишъ въ раницата си? — Нося 40 клгр. злато. — Лъжешъ се, никакво злато нѣмашъ въ раницата си. — Нѣмамъ ли? Ей сега ще ти докажа. Сваляшъ раницата отъ гърба си и започвашъ да броишъ. Казвамъ: такова нѣщо е истинското знание. Който има знание, той не може да се усъмни въ него. И затова, като ви кажатъ, че нищо не знаете, ще свалите раницата отъ гърба си и ще почнете да провѣрватъ знанието си.

Задачата на окултната школа е да освободи ученицитѣ си отъ отживѣлитѣ времето си схващания, които миналитѣ вѣкове сж наслоили въ съзнанието имъ. Разбиранията на сегашнитѣ хора сж подобни по стойностъ на книжнитѣ пари, на банкнотитѣ, съ които тѣ си служатъ. Запримѣръ, днесъ златото е скрито, и хората си служатъ повече съ книжни пари, които всѣки день губятъ отъ стойността си. Значи, има нѣщо несигурно въ живота на хората, отъ което тѣ трѣбва да се освободятъ. Сжщото може да се каже и за знанието. Въ подсъзнанието на човѣка има складирани известни мисли, известни идеи, които не сж реални, които нѣматъ положителна стойностъ. За тази целъ съзнанието ви трѣбва да се раздвижи, за да се освободите отъ нереалнитѣ си знания, и да оставите само ония, които сж свързани съ известни опитности и преживявания. Ако сами не можете да си помогнете, ще повикате нѣкой вашъ приятелъ, той да свърши тази работа. Ако разбира законитѣ, приятелътъ ви ще промѣни вашето състояние, и вие ще видите, че това знание, на което до този моментъ сте давали значение, днесъ нищо не струва. Тѣзи промѣни въ състоянията наричаме окултни масажи. И медицината препоръчва масажитѣ, и окултизмътъ ги препоръчва, но при условие, умътъ на ученика да бжде съсрѣдоточенъ, концентриранъ. Каквито опити да пра-

вите, ще знаете, че всички нѣма да бждатъ сполучливи. Ако отъ сто опита десетъ излѣзатъ сполучливи, тѣ сж достатѣчни, за да придадатъ нѣщо къмъ вѣрата ви въ законитѣ на разумната природа.

Да се върнемъ пакъ къмъ основната идея — къмъ живота. Мнозина казватъ, че животътъ е движение. Движение има само тамъ, дето функционира онова приятно, вжтрѣшно чувство на любовъ къмъ всички живи сжщества. Дето функционира това чувство, тамъ е животътъ. Като ставате сутринъ, вие трѣбва да изпитвате това чувство въ себе си, за да можете презъ цѣлия денъ да бъдете добри, активни, съ импулсъ за всѣка работа. Това значи да чувствувате импулса на всѣко живо сжщество, по-високо или по-низко отъ васъ.

Първиятъ законъ на живота е поляризирането. Това показва, че кржгътъ, който представя цѣлия животъ, е раздѣленъ геометрически на две равни половини. Буквата ж, съ която започва думата „животъ“ е съставена отъ дветѣ половини на кржга, обѣрнати въ противоположна посока и свѣрзани помежду си съ диаметѣра на кржга. Това движение се продължава до безконечность. Тѣзи криви линии се наричатъ параболы. Ако едно тѣло се движи по такава крива линия, то ще отиде въ безкрайностьта. Когато едно тѣло трѣгне отъ палеца на дѣсната ржка и се движи нагоре по показалеца, следъ една, следъ десетъ, следъ сто, следъ хиляда или повече години, то ще се върне презъ лѣвата ржка, като слѣзе отъ показалеца и стигне до палеца долу, на сжщата ржка. Като съедините върховетѣ на двата палеца и на двата показалеца на дветѣ ржце, ще се образува формата на човѣка. Тѣзи два полукржга, образувани при разтварянето на палеца и на показалеца на дветѣ ржце, представятъ поляризирането на човѣшкия животъ. Следователно, човѣкъ е произлѣзълъ отъ движението на тия два кржга. Кржгътъ пѣкъ представя Божественото съзнание, въ което човѣкъ се движи. Това съзнание е общъ центъръ на всѣко движение.

Вториятъ законъ, по който върви развитието на живота, е слизането и възлизането. При слизането става смаляване, а при възлизането — разширяване, уголѣмяване. При тѣзи две положения, топлинотото, нѣжното чувство въ човѣка ту се губи, ту отно-

во се проявява, т.е. ту се смалява, ту се разширява. Това приятно чувство трае само мигъ, но когато се изгуби, въ съзнанието на човъка остава известна празнина. Най-малката причина е въ състояние да доведе човъка въ положение да изгуби това приятно, красиво чувство. Но както сте изгубили това чувство, така можете да го придобиете. Следователно, схващайте живота като моментъ. Той се проявява въ време и пространство, но е извънъ времето и пространството. Възъ основа на това, животътъ не може да се обхване, но може да се почувствува. Ето защо, човъкъ само констатира, че се е проявило, или че е изчезнало това чувство, но кога е станало това, не може да се опредѣли. Моментътъ, въ който се проявява животътъ, е извънъ времето и пространството.

Ако теглите права линия презъ срѣдата на човъшкото лице, ще се образува буквата Ж. Това показва, че човъшкото лице се поляризира, т.е. раздѣля се на двѣ части, въ едната отъ които на първо мѣсто седатъ чувствата, а на второ мѣсто — мисълта. Въ другата частъ на лицето е точно обратно: на първо мѣсто сж мислитъ, а на второ — чувствата. Когато говоримъ за човъка на плътта, т.е. за човъка, който слиза, разбираме, че въ него чувствата сж взели надмощие надъ разумния животъ; когато се говори за духовния човъкъ, разбираме, че разумниятъ животъ въ него е взелъ надмощие на чувствата. Това се вижда по самото лице на човъка: когато низшитъ чувства взиматъ надмощие на мислитъ въ човъка, долната частъ на лицето му огрубява, разширява се; ако въ него преодоляватъ възвишенитъ мисли и чувства, тогава горната частъ на лицето му се стѣснява и става по-нѣжна. Това е диагноза, по която се опредѣля движението на вътрешния животъ въ човъка.

Въ продължение на една седмица правете следното наблюдение върху себе си. Като ставате сутринъ, следете, сжществува ли това приятно чувство у васъ. То е неизмѣнно чувство и сжществува въ всѣки човъкъ, но вие трѣбва да се наблюдавате, да го схванете правилно и да го отдѣлите отъ другитъ чувства. Щомъ се концентрирате въ себе си, ще схванете това

приятно чувство на живота, ще го отбележите, безъ да критикувате. Едни ще забележатъ, че това чувство се проявява въ ума, други — въ сърцето, а трети — въ съзнанието си. Ако е въ съзнанието имъ, тѣ ще го възприематъ въ видъ на малка, нѣжна, приятна свѣтлинка. Тя излиза отъ центъра на тѣхното съзнание, въ видъ на нѣкаква разумна сила. Достатъчно е най-малкото докосване до тази свѣтлинка, до тази разумностъ, за да преобрази човѣка, да го застави да гледа разумно на нѣщата. Това значи пробуждане на съзнанието, това значи разуменъ животъ. Когато изпаднете въ мрачно състояние, този свѣтълъ центъръ постепенно започва да потъмнява, около него се образуватъ малки черни точки, които сж въ постоянно движение. Като се движатъ, тѣ заоблачаватъ свѣтлитѣ лъчи на този центъръ.

Сега, пожелавамъ ви, като ученици на окултна школа, да живѣте и да се ползвате отъ своята собствена опитностъ, а не отъ опитността на другитѣ хора. Докато се ползвате отъ вашата опитностъ, вие ще седите на Вѣчната канара, дето нѣма никакви опасности, никакви изненади. Ако нѣмате свои опитности, всѣки може да ви измами и подхлъзне. Ще кажете, че еди-кое си било реално, еди-кое си не било реално. Питамъ: ти живѣешъ ли? — Ако живѣешъ, ако си на Вѣчната канара, тамъ всичко е реално. Това лесно може да се провѣри. — Какъ? — Вземи свѣщъта на твоя животъ и вижъ, можешъ ли да четешъ на нейната свѣтлина. — Не мога да чета. — Щомъ не можешъ да четешъ, ти не си въ реалността. Ела сега при мене и вижъ, можешъ ли да четешъ на свѣщъта на моя животъ. — Мога да чета. — Щомъ можешъ да четешъ, сега и двамата сме въ реалността. Тази реалностъ никога не се измѣня. И мжченицитѣ, въ които е развито чувството на живота, никога не се измѣнятъ. Мжченията, гоненията, страданията не сж въ състояние да ги разклаятъ, да ги разколебаятъ. Тѣ всѣкога запазватъ своята радостъ. Следователно, дойдете ли до живота, не го търсете вѣнъ нѣкъде, било въ козмоса, било въ слънцето. — Де е животътъ? — Въ самитѣ васъ. Вглъбете се въ себе си, ако искате да намѣрите живота. Това чувство на живота, което окултиститѣ наричатъ Божествено съзнание, се движи

съ неимовърна бързина. То се движи съ такава бързина, че въ единъ моментъ само можете да отидете дето искате: на Слънцето, на Сириуса, на Венера и т.н. Понеже това, движение е абсолютно, то като че поглъща всички останали движения, а неговото остава незабелязано.

Онѣзи отъ васъ, които нѣматъ тази опитностъ, казватъ: Може да е така, може и да не е така. Обаче, нѣкога, когато се домогнете до това чувство въ себе си, ще видите, съ каква голѣма бързина то се движи. Тогавя вие ще почувствувате, че цѣлата вселенна, всички живи същества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, отъ мушицитѣ до ангелитѣ, сж вжтре въ васъ. Това движение се проявява навсѣкъде, то е животѣтъ. Желая ви това чувство да се прояви у васъ, и всички да съзнавате живота въ себе си. Направете опитъ за цѣла седмица да се наблюдавате, да видите, дали ще откриете това чувство въ себе си. Все ще откриете нѣщо. Всички древни школи сж учили, че човѣкъ не може да познае живота на другитѣ хора, докато не познае своя животъ. Не мислете, че сегашниятъ ви животъ е лошъ. — Не, той е най-добриятъ животъ, който сега можете да имате. Засега по-добъръ отъ този животъ не може да ви се даде. Следниятъ пжтъ ще подложя на изпитъ едного отъ васъ, да видимъ, какво е разбралъ отъ лекцията. Всички ученици ще му кажатъ по една обидна дума, да видимъ какъ ще може той да ги трансформира. Не е лесно да се издържи такъвъ изпитъ. Разбира се, този, който се подложя на изпита, трѣбва да има здравъ грѣбнакъ, да издържя. Не мислете, че ще минете безъ такива изпити. Всички ще минете презъ сито. Страшенъ е този изпитъ! Той е цѣла операция, за която се изисква голѣмо присжтствие на духа. Когото подложатъ на изпитъ, поставятъ го въ реторта, и тамъ започватъ изпитанията.

Мнозина отъ васъ, като се видятъ въ реторта, или на операционната маса, ще кажатъ: Не се надѣваме, че тѣзи хора, толкова благородни, могатъ да постжпватъ по този жестокъ начинъ съ насъ. — Вие трѣбва да знаете, че въ Школата често прилагатъ следниятъ моралъ: започватъ зле, свършватъ добре. Щомъ крайниятъ резултатъ е добъръ, постжпкитѣ сж

морални. За насъ важатъ крайнитѣ резултати. Не мислете, че ние искаме отъ васъ да се откажете отъ живота си. — Не, ние искаме да ви посочимъ правия пжтъ, ние искаме да се даде ходъ на всичко онова, което отъ вѣкове е вложено въ душитѣ ви; ние искаме да се даде ходъ на всички семенца, на всички сили у васъ — да се развиятъ, да се облагородятъ. Ако това не се постигне, така както сега живѣете, вие ще се спънете въ развитието си. Тази е причината, поради която окултнитѣ школи сж се криели отъ хората. Защо? — Като не разбиратъ законитѣ, съ своето любопитство, хората сж имъ причинявали редъ пакости. Тѣ сж постжпвали съ тѣхъ, както и до днесъ още нѣкои постжпватъ съ цѣвналитѣ дрѣвчета. Минава нѣкой човѣкъ покрай едно цѣвнало дърво, и безъ да мисли много, протегне ржката си и откжсне единъ клонъ. Така се изреждатъ около десетина души, и всѣки си откжсне по единъ клонъ, докато дървото се осакати. Когато човѣкъ прави нѣкои опити, има опасностъ, като минатъ нѣколко души покрай него, всѣки да си откжсне по едно клонче и да му причинятъ известна вреда. Затова, именно, Христосъ е казвалъ на ученицитѣ си да се пазятъ отъ свинетѣ. Когато цвѣтията и дърветата цвѣтятъ, радвайте се отдалечъ на миризмата, на благоуханието имъ, но по никой начинъ не се докосвайте до цвѣта имъ. Такъвъ е великиятъ законъ на природата.

Сега ще направя една аналогия. Когато ученикътъ или студентътъ се интересува отъ предмета, който учителътъ или професорътъ преподава, последниятъ е особено разположенъ къмъ него. Ако ученикътъ е небреженъ къмъ уроцитѣ си, и професорътъ е невнимателенъ къмъ него. По сжщия начинъ, когато и ние се интересуваме отъ този важенъ психологически моментъ на живота, сжществата които стоятъ по-високо отъ насъ, които сж завършили своята еволюция, започватъ да се интересуватъ отъ насъ и да ни помагатъ. Между тѣхното и нашето съзнание се образува вътрешна връзка. Тѣзи сжщества сж близо до васъ, но за да ги почувствувате, съзнанието ви трѣбва да се пробуди, да се прояви нѣжното чувство на живота въ васъ. Тогава вие ще почувствувате, че има животъ и тамъ, дето не сте допускали; вие ще почувствувате, че този животъ е разуменъ — нѣщо, което не сте мислили.

Тогдава ще започнатъ въ свѣта да се втичатъ интелегентни сили оттамъ, отдето не сте подозирали. Такъвъ ще бжде резултатътъ на първия ви опитъ.

При това положение, ако сте намислили да отидете, запримъръ, на Мусала, едно отъ тия разумни сжщества ще ви проговори и точно ще опредѣли програмата на вашето пътуване. То ще ви каже, въ колко часа ще тръгнете, презъ кой пътъ ще минете, на кой километъръ ще ви срещне мечка, но да не се уплашите и т. н. Тръгвате за Мусала и всичко става така, както ви се каза. Следъ това ще ви се каже, че ще ви срещне единъ старецъ, който ще ви спре и ще се разговори съ васъ. По-нататъкъ ще ви срещне млада мома, която ще ви се усмихне само. Вървите вие, и наистина се случва точно така, както ви е било предсказано. Като се върнете дома си, вие си спомняте всичко това и казвате: Говори ли ми нѣкой, или не? — Говори ти, разбира се. Това сжщество прави и втори, и трети опитъ съ васъ. То казва: Ще отидешъ на еди-кое си мѣсто, ще разровишъ тамъ и ще намѣришъ съкровище. После ще отидешъ навжтрѣ въ гората, на разстояние около десетъ километра. Ще разровишъ земята на това мѣсто и ще намѣришъ единъ цененъ ржкописъ. Ще откриешъ ключа на този ржкописъ и ще го прочетешъ.

Питамъ: илюзия ли е това, или реалность? Каквото ви се каже, всичко се сбждва. Обаче, когато духоветъ говорятъ, не излиза така. Каквото духоветъ ви кажатъ, нищо не се сбждва. Когато разумнитъ, възвишенитъ сжщества ви говорятъ, всичко е абсолютно върно, безъ никакво изключение. Най-после, следъ като направите тѣзи нѣколко опити, вашиятъ приятелъ ще ви каже: Внимавай въ живота си, понеже ние всичко виждаме. Внимавай въ мислитъ, желанията и постѣпкитъ си, понеже ние всичко знаемъ. Тогдава вие ще повѣрвате на това чувство въ себе си и ще придобиете ценна опитность.

И пакъ ще чуете гласа на вашия приятели: Винаги бжди внимателенъ!

Т.м.

Fir — für — fen.

Tau — bi — aumen.

Станѣте да отидемъ!

Станѣте да отидемъ! Ев.Іоанна 14:31.

„Станѣте да отидемъ отъ тука!“ – Накждѣ да отидемъ? – Когато малкиятъ ученикъ каже да стане отъ тукъ, подразбираме, че ще отидѣ нѣкждѣ. Кждѣ ще отидѣ? – На училище. Когато богомолецътъ каже да стане отъ тукъ, подразбираме да отидѣ нѣкждѣ. Кждѣ? – На църква. Когато химикътъ каже да излѣзе отъ дома си, подразбира, че ще отидѣ въ лабораторията. Когато домакинята стане рано отъ сънъ и отидѣ нѣкждѣ, дѣ отива? – Въ кухнята. Когато прѣстѣпникътъ напусне дома си, дѣ отива? – Въ затвора. Всички хора отиватъ нѣкждѣ. Това отиване е неизбѣжно.

„Стани!“ – Това е глаголна форма, взета отъ единъ старъ езикъ. Тя означава съзнателна проява на човѣшкия животъ. Когато човѣкъ си каже „стани!“ – Това означава съзнателна проява, съ цѣлъ да извърши нѣщо разумно.

„Станѣте да отидемъ!“ – Кждѣ? – Нѣкждѣ. Ние сме дошли на земята. – Докога ще бждемъ на земята? – Врѣменно. Животътъ на земята е врѣмененъ и прѣходенъ. Ако бѣше вѣченъ, неизмѣненъ, реаленъ, щѣхме да останемъ на земята за вѣчни врѣмена. Всѣщностъ, завинаги ли оставаме на земята? Дѣ сж вашитѣ бащи, дѣди и прадѣди? Останаха ли на земята? Бихъ желалъ да видя поне единъ човѣкъ, останалъ завинаги на земята. Мислите ли, че вие ще останете за вѣчни врѣмена на земята? Ако ви запитамъ, ще останете ли завинаги на земята, вие ще кажете: Послѣ ще говоримъ за тази работа. Споредъ мене, хора, които отлагатъ работитѣ за послѣ, не сж умни. Прѣди да започнешъ една работа, първо ще я обмислишъ, а послѣ ще пристѣпишъ къмъ прилагането ѝ. Остане ли да я обмисляшъ, слѣдъ като я започнешъ, нищо нѣма да свършишъ. Казвашъ: Да видя, да повѣрвамъ, да опитамъ. – Не да видя, но ще видишъ; не да повѣрвамъ, но ще повѣрвашъ; не да опитамъ, но ще опиташъ. – Ама повѣрвай, имай довѣрие въ мене! – Нѣма да пристѣпвашъ слѣпешката, но съ отворени очи. Ще приложишъ вѣрата си на опитъ. Когато математикътъ иска да докаже една реалностъ, той си служи по два начина: първо я отрича, послѣ я приема. Професорътъ развива прѣдъ студентитѣ въпроса за сж-

ществуването на Бога. Той казва: Споредъ едни научни данни Богъ не съществува. Да допуснемъ тогава, че Богъ не съществува. Питамъ: Какъ може професорътъ да доказва това, което не съществува? Значи, той доказва една отрицателна мисль. Всъщностъ, нѣма защо да доказвашъ това, което не съществува. – Нѣма Богъ. – Щомъ нѣма Богъ, нѣма защо да доказвашъ това. Обаче, едно е вѣрно: Всѣко нѣщо, което отказвашъ, съществува. Ако свѣтлината не съществуваше, ти никога не би могълъ да я отрѣчешъ. – Защо? – Защото не би ималъ никаква прѣдстава за нея. Слѣдователно, всѣко нѣщо, за което нѣмашъ прѣдстава, не може нито да се отказва, нито да се доказва. Всѣки, който се опитва да докаже несъществуването на Бога, той е започналъ да работи съ отрицателната истина. Можешъ да започнешъ съ отрицателна мисль, но, въ края на краищата, ще докажешъ положителната мисль.

Какво се разбира подъ думитѣ „Богъ не съществува“? Това означава, че Богъ не е въ сѣнкитѣ на нѣщата. Въ този смисълъ, свѣтътъ е сѣнка на Бога. Значи, Богъ не съществува въ своята сѣнка. Това не показва, че извѣнъ сѣнката си дървото не съществува. И безъ сѣнката си дървото съществува и се проявява. Сѣнката зависи отъ дървото, но не и дървото отъ сѣнката. Като говоря за сѣнката на дървото и самото дърво, нѣмамъ намѣрение да доказвамъ съществуването на Бога. Не е важно доказването на нѣщата, но човѣкъ трѣбва да има ясна прѣдстава за истината. Да поддържа съществуването на Бога, това значи, че приемашъ нѣщата близо до себе си, въ съзнанието си. Да Го отричашъ, това значи, да приемашъ нѣщата далечъ отъ себе си, отъ своето съзнание. Човѣкъ допуска въ съзнанието си само онова, което вижда и разбира. Щомъ не вижда и не разбира нѣщо, той не го приема въ съзнанието си. Не е въпросъ, дали Богъ съществува, или не. Важно е, че човѣкъ е проява на Бога, т.е. той е даденото. Така разсждаватъ нѣкои философи. Споредъ тѣхъ, Богъ не съществува, а човѣкъ съществува. Човѣкътъ, даденото съществува, а Началото, отъ което човѣкъ излиза, не съществува. Тѣ започватъ отъ даденото и съ него доказватъ всичко. Значи, щомъ имашъ едно дадено, съ него ще докажешъ всичко. Ето, и азъ започвамъ съ даденото. Кое е даденото въ човѣка?

- Неговият умъ. - Има ли второ дадено? - Сърцето. - Третото дадено? - Волята. Сега ще работя съ три дадени величини - умъ, сърдце и воля. Казвамъ: Едната величина е мъжътъ, другата - жената, а третата - Богъ. Въ геометрията е казано: Двѣ величини, поотдѣлно равни на трета, сж равни помежду си. Значи, жената е равна на мъжа. Съ други думи казано: Проявениятъ Богъ въ мъжа е равенъ на проявения Богъ въ жената. Това може да се докаже математически, съ редъ формули. Сега теглятъ мозъка на мъжа и на жената и казватъ, че мозъкътъ на мъжа тежалъ повече отъ мозъка на жената. Слѣдователно, въ интелѣктуално отношение мъжътъ стои по-високо отъ жената. Това не зависи отъ теглото на мозъка, но отъ възможноститѣ, вложени въ ума, сърдцето и волята на мъжа и на жената. Азъ казвамъ: Вложенитѣ възможности въ ума, сърдцето и волята на мъжа сж равни на вложенитѣ възможности въ ума, сърдцето и волята на жената. Ако това не е така, никаква хармония не може да се възстанови между мъжа и жената. Между тѣхъ нѣма да сществува никакво равновѣсие. Дѣто нѣма равновѣсие, не може да се говори за хармония; дѣто нѣма хармония, никакво растене не може да се очаква. Въ Битието само равнитѣ величини причиняватъ растене. Замествамъ понятието мъжъ съ вѣчния принципъ въ свѣта, съ възможноститѣ на мъдростъта, съ Божествената мъдростъ, а понятието жена съ вѣчния принципъ на любовта, съ Божествената любовъ. Значи, възможноститѣ, които сществуваатъ въ мъдростъта, сж равни на възможноститѣ въ любовта. Съ други думи казано: Всѣка възможностъ на мъдростъта се реализира отъ възможноститѣ на любовта и всѣка възможностъ на любовта се реализира отъ възможноститѣ на мъдростъта.

И тѣй, какво ще отговорите на въпроса: Що е мъжътъ? Ще кажете, че мъжътъ е сщество, което мисли. Обаче, въ ума има толкова мисли, колкото въ сърдцето чувства и желаня. На всѣка мисълъ отговаря едно чувство или едно желание, и на всѣко желание и чувство отговаря по една мисълъ. Всѣко желание се реализира въ своята мисълъ, и всѣка мисълъ се реализира въ своето желание. Това е законъ, който сществува и въ отношенията между хората. Напримѣръ,

въ живота срѣщате мъже и жени, братя и сестри, приятели и приятелки. Това сж полюси, които се привличатъ. Слѣдователно, между мъже и между жени приятелство не съществува. Може да се говори за приятелство, но само между мъжъ и жена. Между двама мъже или двѣ жени никакво приятелство не съществува. Дѣто има приятелство, тамъ има и вражда. Значи, между мъже и жени има приятелство, има и вражда. Може ли човѣкъ самъ съ себе си да враждува? Да враждувашъ съ себе си, това значи, при най-малката грѣшка самъ да се унищожилъ. Всѣки човѣкъ има добро мнѣние за себе си, затова е снизходителенъ къмъ своитѣ грѣшки. Казвашъ: Не искамъ да бѣда жена, мъжъ искамъ да бѣда. - Знаешъ ли, какво е прѣдначението на мъжа и на жената? Жената иска да бѣде мъжъ, но мъжътъ не иска да бѣде жена. Защо жената иска да бѣде мъжъ, а мъжътъ не иска да бѣде жена? Понеже жената е излѣзла отъ мъжа, иска да се върне при него, да стане мъжъ. Понеже мъжътъ не е излѣзълъ отъ жената, той не иска да се върне при нея, да стане жена. Той казва: Жената ще дойде при мене, нѣма защо азъ да отивамъ при нея.

Питамъ: Кое е по-голѣмо - което се движи къмъ нѣщо, или което стои на едно мѣсто? Кой е по-силенъ: живиятъ, или мъртвиятъ? Който стои и не работи, или който се движи и работи? Ще кажете, че живиятъ е по-силенъ отъ мъртвия. Азъ ще ви докажа обратното, а именно: мъртвиятъ е по-силенъ отъ живия. Взимамъ два жълѣда: единиятъ турямъ въ хамбара, между много жълѣди, а другия посаждамъ въ земята, при условие да изгние и умрѣ. Кой отъ двата жълѣда е по-силенъ: който е оставенъ въ хамбара да живѣе, или който е посаденъ въ земята, при условие, да умрѣ. Вториятъ жълѣдъ е по-силенъ. Още на пролѣтъта той ще изникне и слѣдъ нѣколко години ще бѣде хиляди пѣти по-силенъ отъ жълѣда въ хамбара. Въ заключение на това казвамъ: Има смъртъ въ растенето, въ проявата; има животъ въ застоя, въ непроявата. Привидно, това сж парадокси, които нѣматъ никакво приложение въ живота. Лесно се доказва, че живиятъ е по-силенъ отъ мъртвия, но мъчно се доказва обратното, че мъртвиятъ е по-силенъ отъ живия. Послѣдното твърдение ние само допускаме, а първото го доказваме. Щомъ нѣщо не може

да се докаже, може да се отрече. Отричането е сжщо такава необходимостъ, каквато и доказването. За да се убедишъ въ извѣстна истина, първо трѣбва да я отречешъ. Така, по нѣгативенъ начинъ, човѣкъ се утвърждава въ истината. За да реализира тази истина, той трѣбва да я възприеме. Слѣдователно, ако искашъ да усилишъ убѣждението си, или да усилишъ вѣрата си въ истината, откажи се отъ нея. Ако искашъ да увеличишъ житото въ хамбара, посади го въ земята. Тамъ то ще се умножи. Да се отречешъ отъ една истина, това значи, да я поставишъ врѣменно при условия, при които тя може да се прояви; да възприемешъ една истина, това значи, да ѝ дадешъ такова мѣсто въ себе си, при което тя може да се реализира.

Въ природата сжществуватъ два процеса: отричане и приемане, разпрѣсване и събиране, излизане отъ себе си и вгълбяване въ себе си. Възъ основа на това, бѣдниятъ иска да се разшири, а богатиятъ – да се събере на едно мѣсто. Покажете на бѣдния една голѣма нива и го слушайте какво говори. Той казва: Да е моя тази нива, зная, какво да правя. Като му я дадатъ, той веднага я засѣва, ожънва и събира житото въ хамбара, съ желание, слѣдната година да засѣе по-голѣмо мѣсто и да получи повече плодъ. Той се радва, че се е разширилъ. Човѣкъ може да събере цѣла вѣчностъ въ единъ хамбаръ. Подъ „вѣчностъ“ разбирамъ условията, при които животътъ се проявява. Посятото жито на голѣмата нива може да се събере въ малкъ хамбаръ. Значи, и най-голѣмитѣ възможности могатъ да се събератъ въ малко пространство. Материята на мозъка е скрита въ малко пространство, но знаете ли, какво голѣмо пространство е заемала прѣди да се ограничи? Днесъ мозъкътъ се е затворилъ въ малкъ хамбаръ, като житото въ житницата. Вашата работа се опрѣдѣля въ обработване на възможноститѣ на мозъка чрѣзъ мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ ви.

Христосъ казва: „Станѣте да отидемъ!“ – Кждѣ? – При Бога. Днесъ всички хора не отиватъ при Бога. И свѣщеникътъ влѣзе въ черква, тури епитрахила си, вземе кандилница и свѣщъ въ ржка и чете: „Да отидемъ при Бога!“ Това не е отиване при Бога. Когато младата мома се облѣче въ булска рокля, съ вѣнецъ на гла-

вата и китара въ ржка, отива ли тя, всщностъ, при своя възлюбленъ? Тя казва, че се жени, че отива при своя избраникъ, но тя го лъже. Той се мами, че момата иде при него, но не знае, че тя иска само да се осигури. И момата се лъже, че момъкътъ иде при нея. И той иска да се осигури. Значи, младитѣ се мамятъ, лъжатъ се, а старитѣ се заблуждаватъ. Момата се накичи, облѣче бѣла рокля и казва на момъка: Настанаха щастливи дни за насъ! И момъкътъ, отъ своя страна, се облѣче съ нови дрехи, тури китка на дрехата си и казва на момата: Ние сме родени единъ за другъ! Животътъ показва дали, наистина, настанаха щастливи дни и доколко тѣ сж единъ за другъ. Тѣ виждатъ, че нито той е за нея, нито тя – за него. – Защо? – Защото възможноститѣ на Бога не сж проявени нито чрѣзъ мжжа, нито чрѣзъ жената. И двамата сж лишени отъ тѣзи възможности.

Сега, чрѣзъ сравнение, ще докажа горната мисълъ. Любовта, първата възможностъ въ свѣта, прѣдставя земята. Така я приемамъ азъ. Свѣтлината прѣдставя мждростъта. Имате, значи, двѣ възможности, съ които разполагате – земя и свѣтлина. Взимамъ житно зрънце или ябълчна сѣмка и ги посаждамъ въ земята. Както сѣмето не може безъ почва и свѣтлина, така и човѣкъ не може да израстъ безъ любовъ и мждростъ. Значи, любовта отдолу, като почва и мждростъта отгорѣ, като свѣтлина, сж главнитѣ условия за проява на мжжа и жената, за хармония между тѣхъ. Като знаешъ това, не казвай, че не можешъ да живѣешъ и да се разбирашъ съ мжжа или съ жена си, но се запитай: Имамъ ли почва подъ себе си? Имамъ ли свѣтлина надъ себе си? Ако отнемете свѣтлината на кое и да е растение, въ скоро време то ще пожълтѣе и изсъхне. Въ този смисълъ, жената е почвата, а мжжътъ – свѣтлината. Затова се казва, че нито безъ жена може, нито безъ мжжъ. Това сж символи. Обаче, като се натъкнете на своитѣ стари възгледи, казвате: Защо жената да е земя, а мжжътъ – свѣтлина? Какво лошо има въ това? Жената носи земята, а мжжътъ – свѣтлината. Тѣ трѣбва да се соединятъ въ едно цѣло, за да се проявяватъ чрѣзъ тѣхъ всички добродѣтели. – Каква е цѣльта на нашия животъ? – Да бждете добродѣтели. Учениятъ ще

каже, че цѣлѣта на живота е човѣкъ да стане културенъ, да има знания, да прави изобрѣтения. Единъ ученъ измислилъ аероплана. Каква е цѣлѣта на аероплана? Да разрушава градоветѣ. Другъ ученъ измислилъ особенъ параходъ, чрѣзъ който да прѣнася далнобойнитѣ орждия. Какво се постига съ тѣзи изобрѣтения? Дохожда ли се до цѣлѣта на живота? Ще кажете, че ученитѣ сж измислили особени пилюли за хранене, които замѣстватъ всички храни. Достатъчно е човѣкъ да хапне едно пилюлче, за да се чувствува задоволенъ отъ храна за цѣли 24 часа. – Това не е достатъчно. Питамъ: Кой ученъ е могълъ да създаде единъ плодъ, като тѣзи на природата? Никой не може да надмине природата, нито да я подчини. Въпрѣки това, ученитѣ искатъ да станатъ независими, да се освободятъ отъ влиянията на природата, да станатъ богове. Ще станатъ богове, но на робството и на ограничението. Когато хората хванатъ единъ здравъ, силенъ волъ, веднага го впрѣгатъ и завеждатъ на нивата да оре. Казватъ: Този волъ е богъ на воловетѣ. Подъ „Богъ“ разбиратъ силно сжщество. Обаче, всѣкога силното хваща слабото и го туря на работа.

Христосъ казва: „Станѣте да отидемъ оттукъ!“ Така казватъ и културнитѣ хора. Като стоятъ на едно мѣсто извѣстно врѣме, насищатъ се на всичко и казватъ: Станѣте да отидемъ оттукъ. Не казвамъ, че сегашната култура е лоша, но човѣкъ трѣбва да мисли, да разбере смисѣла на живота. Смисѣлътъ на човѣшкия животъ е въ забогатяването. Бѣдниятъ иска да стане богатъ. – Защо? – За да придобие условия за развиване. Невѣжиятъ иска да стане ученъ, да забогатѣе въ знания, защото и знанието носи условия за развиване. Човѣкъ се нуждае отъ книги, отъ лаборатория, за да се развива. Природата е прѣдвидила всичко. Тя е най-великата лаборатория, въ която човѣкъ може да прави своитѣ опити и да се развива. Всичко, нужно за човѣшкото развитие, е вложено въ земята. Жената е библиотекарка на земята. Като дойде нейниятъ възлюбленъ на земята, тя го завежда въ тази лаборатория, показва му всички книги и пособия, съ които може да си служи. Щомъ изучи науката на земята, той ѝ казва: Сега, азъ ще те заведа на слънцето, отдѣто дойдохъ, да ти пока-

жа, какво трѣбва да научишъ. Така ще дойде човѣкъ до истинското развитие. Тя ще слѣзе на земята, той ще остане горѣ. Послѣ, той ще слѣзе долу, тя ще се качи на слънцето. Въ това движение отгорѣ надолу и отдолу – нагорѣ се крие развитието на човѣка. Докато мжжътъ е на слънцето, а жената на земята, тѣ ще се разбиратъ. Събератъ ли се на едно мѣсто, никакво разбирателство не може да има между тѣхъ. Сега мжжътъ казва на жената: Ти ще дойдешъ при мене. Жената казва на мжжа: Ти ела при мене. Когато мжжътъ отидѣ при жената хората го съжалѣватъ. Той се намира въ положението на приведенъ зетъ. Когато попитатъ турчина, какъ живѣе, той казва: Като приведенъ зетъ. Значи, положението на приведения зетъ не е добро. Остане ли мжжътъ да живѣе при жена си на земята, работата му не върви добрѣ. Остане ли женатата на слънцето, при мжжа си, и нейната работа остава назадъ. Жената ще живѣе на земята, а мжжътъ – на слънцето. Сжществената задача на жената е да придобие любовъ въ сърдцето си. Ако отъ сърдцето на жената не извира любовъ, тя не е жена. Ако мжжътъ не е изворъ на свѣтлина, той не е мжжъ. Въ такъвъ случай, нищо не постигатъ. Слѣдователно, ако искашъ да бждешъ жена, отъ сърдцето ти трѣбва да извира любовъ, както отъ чистия планински изворъ блика вода, която пои всичко живо. Ако искашъ да бждешъ мжжъ, отъ ума ти трѣбва да блика свѣтлина, да освѣтлява цѣлия свѣтъ.

„Станѣте да отидемъ оттукъ!“ Питате: Какво искалъ да каже Христосъ съ тѣзи думи? – Не е важно, какво искалъ да каже Христосъ. Важно е, какво е проявилъ. Какво ще кажете, ако ви попитамъ, защо се женитѣ? Ще кажете, че женидбата е необходима за размножаване на хората, за поддържане на рода. – Защо трѣбва да се поддържа родътъ? – Не знаемъ. – Споредъ мене, човѣкъ трѣбва да знае защо постъпва по единъ или другъ начинъ, защо прави нѣщо. Ученикътъ учи, за да придобие знание, чрѣзъ което осмисля живота си или си създава карцѣра. Като се стрѣми къмъ знанието, всѣки човѣкъ си поставя различни цѣли. Хората не разбиратъ, защо въ извѣстенъ случай човѣкъ може да се ожени, а въ другъ случай – не може. Ще кажете, че това е парадоксъ. Споредъ мене, само младитѣ се же-

нятъ, а старитѣ умиратѣ. Това е законѣ. Когато единѣ умира, другѣ се ражда; когато единѣ се жени, другѣ умира. Да се оженишѣ, това значи, да станешѣ собственикѣ, да владѣешѣ нѣщо. Мжжѣтъ владѣе жена си, а жената владѣе мжжа. Щомѣ имашѣ владение, ще ти дадатѣ крепостенѣ актѣ. Мжжѣтъ казва: Оженихѣ се за еди-коя си Мара. Тя е длѣжна да става сутринѣ рано, да свари млѣкото и кафето, да ми приготви закуска. Послѣ да приготви хубавѣ обѣдѣ, а вечерѣта да направи кюфтета. Ако не изпълни тѣзи задѣлжения, очаква я глоба. Това значи да се оженишѣ: да владѣешѣ нѣщо съ крепостенѣ актѣ и да имашѣ право на давностѣ. Ще подпишешѣ крепостния актѣ и ще влѣзешѣ въ владение на тази собственостѣ. Слѣдѣ всичко това, ще кажатѣ, че Богѣ съчетава хората, че женитбата е отѣ Бога. Ако е така, какѣ смѣятѣ хората да се разведатѣ? Ако женитбата е Божественѣ законѣ, какѣ може да се разрѣшава съ човѣшки закони? Защо се разведатѣ мжже и жени? Че нѣкой мжжѣ се срѣщалѣ съ чужди жени, че не се връщалѣ вкѣщи, веднага даватѣ разводѣ на жената. Отдѣ знаятѣ, че мжжѣтъ не води правиленѣ животѣ? Азѣ мога да ви докажа, че съществуватѣ само единѣ мжжѣ и само една жена. Щомѣ има само една жена, отдѣ сж дошли другитѣ? Значи, мжжѣтъ има само една жена, слѣдователно, и останалитѣ сж му близки – сестри на собствената му жена. Ще възразите, че не съмѣ правѣ. Азѣ съмѣ правѣ, а вие сте кривѣ. Поддържамѣ: Докато жената мисли, че съществуватѣ много жени, тя всѣкога ще подозира мжжа си. И докато мжжѣтъ мисли, че съществуватѣ много мжже, той всѣкога ще подозира жена си.

И тѣй, жената трѣбва да каже: Щомѣ съмѣ жена, азѣ съмѣ любовѣ – нищо повече. Въ този смисълѣ, не може да има разлика между една и друга жена. И мжжѣтъ трѣбва да каже: Щомѣ съмѣ мжжѣ, азѣ съмѣ свѣтлина – нищо повече. Слѣдователно, не може да има разлика между единѣ и другѣ мжжѣ. Докато идеитѣ сж разбъркани въ умоветѣ на хората, тѣ никога нѣма да се познаватѣ. Какво ще стане съ човѣка, ако всичкитѣ му органи – рѣце, крака, очи, уши се отдѣлятѣ и започнатѣ да живѣятѣ индивидуално? Докато между органитѣ на тѣлото съществува раздорѣ, човѣкѣ е осжденѣ на смъртѣ. Всѣки ор-

ганъ трѣбва да бѣде на мѣстото си и да съзнава прѣд-назначението си. Тѣ трѣбва да съзнаватъ, че сж части на едно цѣло, че интереситѣ имъ сж общи. Така сжщо, интереситѣ на всички жени и на всички мъже сж едни и сжи. Слѣдователно, задачата на жената не е да владѣе мъжа, да има крепостенъ актъ върху него. И задачата на мъжа не е да владѣе жената.

Христосъ казва: „Станѣте да отидемъ оттука. "Това значи: Напуснетѣ мѣстото на заблуждението, мѣстото на невѣжеството. Казвате: Ние имаме знания, наука. – Не отричамъ вашата наука, но тя е само прѣдисловие на новата наука и знание, които идатъ сега въ свѣта. Днесъ всички хора – мъже и жени, трѣбва да работятъ върху себе си. Ще кажете, че съ любовта всичко се постига. Така е, но познавате ли любовта въ всичкитѣ ѝ прояви? Свѣтлината, за да се прояви, трѣбва да мине прѣзъ земята. Слѣдователно, и любовта, за да се прояви, трѣбва да мине прѣзъ сърдцето. То е почвата, земята. Ето защо, казвамъ, че свѣтлината може да се реализира само въ любовта. Значи, само свѣтлината дава условия на любовта да изяви своитѣ вътрешни потици. И човѣкъ, по отношение на Бога, заема сжщото положение, каквото любовта къмъ свѣтлината. Безъ Бога човѣкъ не може да се прояви. Като знаешъ това, не питай, какво прѣдставятъ мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка. Тѣ сж проява на Бога. Щомъ мислишъ, щомъ желашъ и изпълнявашъ, това е Богъ въ тебе. Стрѣмишъ се къмъ нѣщо. Твоятъ стрѣмежъ трѣбва да има опрѣдѣлена цѣлъ. А да реализирашъ цѣльта си, това значи, да дадешъ плодъ.

„Станѣте да отидемъ оттукъ" – Кждѣ ще отидемъ? – Въ пжтя на живота. – Въ кой животъ? – Единъ е животътъ, единъ е пжтътъ на живота. Обикновената човѣшка мисълъ, обикновената философска и религиозна мисълъ сж довели човѣка до отрицателенъ възгледъ за живота. Азъ разглеждамъ живота, както Богъ го е създалъ. Считаю, че всичко въ живота е добро, но хората сж разместили нѣщата, благодарение на което сж придобили криви възгледи за живота. Ако богатиятъ не е употребилъ богатството си на мѣсто, той не е разбралъ, защо е богатъ, не е разбралъ и смисълътъ на живота. – Какъвъ е смисълътъ на бога-

тството? – Чръзъ него богатиятъ трѣбва да създаде работа на беднитѣ, да бжде справедливъ къмъ тѣхъ, да се вглежда въ нуждитѣ имъ и да имъ плаща наврѣме. Той не трѣбва да отнема стотинка отъ работника. Правило е: всѣкога да минава отъ кесията на богатия къмъ кесията на бѣдния, но не обратното. – Каква е задачата на учения? – Да употрѣби своето знание за благо на ближния си. – Каква е задачата на свѣтията? – Да покаже на хората пжтя къмъ любовта и да просвѣти всички онѣзи, които искатъ да служатъ на Бога. – Каква е задачата на свѣщенника? – Да проповѣдва любовта. Тя не се проповѣдва на думи, но съ дѣла. Тя е вжтрѣшна сила, която не се изказва съ думи. Можешъ да не говоришъ нищо за любовта, но достатѣчно е да погледнешъ човѣка, за да познае той, има ли любовъ, или нѣма. Любовта изключва всички противорѣчия, въ смисълъ, че примирява човѣка съ противорѣчията. – Защо? – Защото огънятъ на любовта е силенъ и изгаря всичко, което срѣщне на своя пжтъ. Любовта изключва и съмнѣнието. Тя допуца само онова съмнѣние, което подтиква човѣка къмъ истинското знание. Слѣдователно, ако се съмнѣвашъ, търси причината на твоето съмнѣние. Азъ съмъ религиозенъ, не се съмнѣвамъ. – Не е тамъ въпросътъ. Важно е, увѣренъ ли си въ своята вѣра.

Питамъ: Ти, който минавашъ за религиозенъ, увѣренъ ли си, че като умрешъ, ще отидешъ направо въ рая? Имашъ ли крепостенъ актъ за небето? Имашъ ли позволение да влѣзешъ въ небето? – Трѣбва ли позволение за това? – Трѣбва, разбира се. Както не можешъ да отидешъ въ Америка, безъ позволение отъ България и отъ всички държави, прѣзъ които ще минавашъ, така не може да влѣзешъ и въ небето, безъ позволение на тамошнитѣ власти. – Имашъ ли познати на небето? – Имамъ. Тамъ сж майка ми, баща ми, дѣдо ми и баба ми. – Кога сж заминали за тамъ? – Прѣди 30–40 години. – Имашъ ли писмо отъ тѣхъ? – Нѣмамъ. – Щомъ нѣмашъ писмо, тѣ не сж на небето. Тръгналъ сина ти за Америка, но попадналъ нѣкъдѣ въ Арабия въ пленъ. Чудишъ се, защо не ти пише. Казвашъ: Почтата не е редовна. Американската поща е много редовна, но твойтъ синъ не е въ Америка. Търси го въ Арабия, между пленници-

тѣ. Сега и васъ питамъ: Получавате ли писма отъ вашитѣ заминали майки и бащи, баби и дѣди? – Не получаваме. – Много естествено, тѣ сж нѣждѣ въ Африка, въ робство. Казвате за вашия близъкъ, че отишгълъ на небето. Ако е така, радвамъ се, но чакайте да видите, ще получите ли писмо отъ него. Ако синътъ ви е въ Америка, ще ви пише. Първо ще пише на баща си: Татко, пристигнахъ благополучно въ Америка, записахъ се въ университета, започнахъ да уча, настанихъ се добрѣ. Като ми пращашъ пари, ще знаешъ вече, на какъвъ адресъ да пишешъ. Това значи, да знаешъ слѣдитѣ на сина си и да си въ връзка съ него. Това значи, да знаешъ, че синътъ ти е на небето. – Докажи ни, сжществува ли небе, сжществува ли другъ свѣтъ. – Ще ви докажа. – Какъ? – Като прѣвѣрна знайното въ незнайно; като прѣвѣрна обикновената математика въ трансцендентална. Всичко може да се докаже, но вашитѣ скрити способности трѣбва да се пробудятъ. Безъ тѣхъ нищо не може да разберете. Лесно е да кажешъ, че има, или нѣма Богъ. И едната, и другата мисль не е твоя. Ако казвашъ, че Богъ сжществува, питамъ: Говорилъ ли си съ Него? Ще кажешъ, че е богохулство да се задава такъвъ въпросъ. Споредъ мене, богохулство е, ако не си говорилъ съ Господа, а не ако си говорилъ. Какво богохулство има въ това, че те питамъ, говорилъ ли си съ нѣкой видѣнъ професоръ? Да говоришъ съ Господа, това е велика привилегия. Той ще ти открие много нѣща и слѣдъ разговора си съ Него, ще кажешъ: Сега разбрахъ смисъла на живота; разбрахъ, защо свѣтътъ е създаденъ. Казвате: За Господа не се говори, не трѣбва да се спомѣнава името Му напразно. – Не, приятели, това е заблуждение. Ще търсишъ Господа и като Го намѣришъ, ще се разговаряшъ съ Него. За да постигнешъ това, отъ тебе се иска нѣщо особено. Какъвъ трѣбва да бждешъ, за да говоришъ съ Господа? При единъ видѣнъ европейски професоръ по музика се явили трима ученици да се учатъ при него. Професорътъ се казвалъ Willson. Първиятъ ученикъ казалъ на професора, че много обича музиката. Когато професорътъ оставалъ недоволенъ отъ него, ученикътъ се оправдавалъ съ лошитѣ условия, въ които се намиралъ. Казвалъ: Господинъ професоре, ако имамъ обувки, здрави дрехи, ще имамъ разположение да

свирия. А при това положение не ми се свири. Професорът го слушалъ и нищо не казалъ. Вториятъ ученикъ посѣщавалъ уроцитъ по музика, но и той постоянно се оправдавалъ, че нѣма обувки, дрехи, нѣма своя цигулка и е принуденъ да свири съ чужда цигулка. Професорътъ му го изслушвалъ, но и на него не казалъ нищо. Третиятъ ученикъ, сжщо бѣденъ, съ скжсани дрехи и обувки, посѣщавалъ професора си, свирѣлъ съ любовъ, учелъ уроцитъ си и не се оплаквалъ, че нѣма дрехи и обувки. Щомъ дохождалъ въ дома на своя професоръ, събува обувкитъ си и започвалъ да свири. Професорътъ взималъ цигулката си и двамата свирѣли. День слѣдъ день той успѣвалъ въ музиката и се опрѣдѣлилъ като добъръ, способенъ ученикъ.

Казвамъ: Повечето отъ сегашнитъ хора постѣпватъ като двамата ученици. Едни се оплакватъ на Господа отъ мжжетъ и женитъ си. Другитъ се оплакватъ отъ господаритъ си. Богъ слуша оплакванията имъ и мълчи, нищо не казва. Питамъ: Колко отъ сегашнитъ хора отиватъ при Господа съ измити ржце и крака, съ чисти умове и сърдца, готови да учатъ и прилагатъ наученото? Днесъ повечето хора говорятъ за всичко, но малко учатъ. Тѣ третиратъ въпроса за сжществуването на Господа и казватъ: Нѣма Богъ. Които вѣрватъ въ Бога, постоянно се оплакватъ: Господи, мжете ни сж лоши. – Разбрахъ, чухъ оплакванията ви. – Женитъ ни сж лоши. – Чухъ и това. – Синоветъ и дѣщеритъ ни сж лоши. – Чухъ и разбрахъ. Какво трѣбва да се прави?

Често ме посѣщаватъ хора – наши приятели, които ме питатъ, какво да правятъ, за да бждатъ доволни. На всички отговарямъ: Азъ съмъ намѣрилъ новъ методъ, чрѣзъ който прѣвърщамъ недоволството въ доволство. – Впрѣгамъ енергиитъ на всички хора – спорѣдъ тѣхната възраст – на работа. Като дойде при мене едно момиченце, питамъ го, какво иска да му подаря. Момиченцето иска кукла. Купя му една хубава кукла и го оставямъ да се занимава съ нея. То взима куклата и започва да играе съ нея: кжпе я, съблича и облича я, туря я да спи, разговаря се съ нея. Така минава денътъ въ игра и забава. Като дойде момченце при мене, и него питамъ, какво иска да му подаря. То иска конче. Купувамъ му едно хубаво конче, съ колелца, съ юзда на устата и гледамъ, какво ще прави. То веднага

се качва на кончето и започва да го язди. Цѣль денъ се разхожда изъ стаята ми, но азъ търпя, гледамъ какъ се занимава. Като слѣзе отъ кончето, започва да се разговаря съ него, глади го, чеше гривата му. Обаче, като пораснатъ дѣцата, азъ имъ давамъ друго занимание. На младата мома давамъ мотика, да работи на лозето, да копае и да се разговаря съ земята. На младия момъкъ купувамъ конъ и кола, да прѣнася пѣсѣкъ, камъни и тухли, да помага на беднитѣ хора. Сутринъ ще впрѣга коня, вечеръ ще го разпрѣга и ще почива. Въ първо врѣме ще се оплаква отъ болки въ кръста, но послѣ ще свикне и ще благодари, че има възможностъ да помага на хората и да се учи отъ тѣхъ.

Сега разумниятъ свѣтъ готви единъ хубавъ подаржкъ за жената и другъ – за мъжа. За жената мотика, да копае и отглежда лозето, а за мъжа – конъ и кола. Всички хора – мъже, жени и дѣца трѣбва да се впрѣгнемъ на разумна работа, да разберемъ, защо живѣемъ, защо се раждаме и умираме, защо се учимъ, защо съществува този и онзи строй. Отъ всички се иска работа – отъ ученици, отъ духовници и проповѣдници, отъ държавници, отъ управляеми и управници. Сега, като се заговори за трудъ и работа, мнозина казватъ: Да оставимъ тѣзи въпроси настрана, тѣ не сж наврѣменни. Всички въпроси идатъ наврѣме и трѣбва да се приложатъ наврѣме. Когато цирѣятъ узрѣе, трѣбва да се лѣкува. Ще го покажешъ на хирурга, да направи малъкъ разрѣзъ, да го изчисти. Врѣме е назрелиятъ цирей да се пукне. Ако счупишъ крака или ржката, трѣбва да извикашъ единъ опитенъ лѣкаръ, да намѣсти счупената костъ, да започне лѣкуването. Всѣко нѣщо става на своето врѣме.

Мнозина, като слушатъ да говоря за любовта, не ме разбиратъ, питатъ, какво нѣщо е любовта. Азъ говоря за безграничната любовъ. Тѣ ме питатъ, какво означава тази любовъ. Безгранична любовъ е не проявената още любовъ, въ тази любовъ е Богъ. Чрѣзъ нея Той се проявява. Граничната любовъ е проявената човѣшка любовъ. Безграничната любовъ нѣма начало, нѣма и край. Граничната любовъ е човѣшката, която се е проявила и проявява въ живота. Тя има начало и край, затова я наричатъ врѣменна, прѣходна. Животътъ има смисълъ само въ безграничното и непро-

явеното. Ще кажете, че като безграниченъ, Богъ не може да се познае. Днесъ, при сегашното ограничено човѣшко съзнание, наистина, Богъ остава скритъ и неразбранъ, но въ бъдеще, когато съзнанието на хората се пробуди и разшири, човѣкъ ще познае и разбере Бога. Всичко става наврѣме и при специфични условия. Има нѣща, които сж ществуватъ, но сж далечъ отъ съзнанието на човѣка, и той не може да ги схване. Има нѣща, които сж близо до съзнанието му, затова той лесно ги схваща и възприема. Слѣдователно, ако не можешъ да възприемешъ една идея, това показва, че тя е далечъ отъ твоето съзнание. Че ти не възприемашъ извѣстна идея, това не показва, че тя не сществува или че други, по-напрѣднали сщества отъ тебе, не я възприематъ. Нѣщата сж относителни. Това, което е реално за едного, не е реално за другиго. Това, което човѣкъ разбира, мравката не разбира.

„Станѣте да отидемъ.“ – Кждѣ? – При Бога на Любовта, Мждростѣта и Истината, да се научимъ, какъ да живѣемъ. Питате: Защо Богъ не се прояви въ своята пълнота? – Ако Богъ би се проявилъ, както искате, вие не бихте издържали на Неговата свѣтлина и топлина, щѣхте да се стопите. Ето защо, Богъ се изявява различно, на всѣки спорѣдъ степенѣта на развитието му. Богъ очаква хората да се облѣкатъ въ своята нова премѣна. Ще кажете, че свѣтътъ, че хората сж грѣшни. Подъ „грѣшни“ разбирамъ, че не сж облечѣни, както трѣбва. Богъ казва: Когато хората се приготвятъ да ме посрѣщнатъ, т.е. когато се облѣкатъ съ чисти и нови дрехи, Азъ ще имъ се изявя и ще имъ донеса великото благо на живота. Тази е причината, дѣто Богъ се изявява на едни, а на други не се изявява. Първитѣ сж готови да Го посрѣщнатъ, а вторитѣ не сж готови. Всѣки день той се изявява въ живота на хората. – Какво нѣщо е животътъ? Споредъ нѣкои, животътъ е движение. – Не е така. Движението е проява на живота, но самиятъ животъ не е движение. Животътъ се проявява чрѣзъ нашитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Всѣка мисълъ, всѣко чувство, които никога не се измѣнятъ, прѣдставятъ изворъ, чрѣзъ който животътъ тече, безъ да изтича. Животътъ е великъ прин-

ципъ, съзнателна сила, която нито се ражда, нито умира. Да намъришъ живота, това значи, да си влѣзълъ въ връзка съ всички живи същества на земята – съ всички риби, птици, млѣкопитающи. – Защо? – Защото чрѣзъ тѣхъ протича животътъ. Затова Христосъ казва: „Азъ съмъ пжтътъ, истината и животътъ.“ Ако Богъ се проявява и въ най-малкитѣ същества, кой има право да ги убива? – Като казвамъ, че Богъ е въ всичко живо, разбирамъ, че Той се проявява като възможност. Възможноститѣ на Бога сж въ човѣка, но не и самиятъ Богъ. Той е извънъ човѣка, както дървото е извънъ своята сѣнка. Сѣнката е далечно копие на нѣщата. Тя е скрита въ самия прѣдметъ, както възможноститѣ на Бога сж скрити въ човѣшкитѣ мисли и чувства. Мислитѣ се изявяватъ чрѣзъ ума, чувствата – чрѣзъ сърдцето, а постжпкитѣ – чрѣзъ волята. Питамъ: Какъвъ трѣбва да бжде умътъ, какво трѣбва да бжде сърдцето и каква – волята, за да се изяви Богъ чрѣзъ тѣхъ?

Като ви говоря, вие казвате: Учителътъ не е правъ въ случая, има нѣщо, което не ни е ясно. – Защо не ви е ясно? Защото бързате. Азъ съмъ започналъ да рисувамъ единъ човѣкъ и въ първия день едва съмъ успѣлъ да означа мѣстото на очитѣ, на носа, на устата. Вие погледнете картината и казвате: Това не е човѣкъ. Учителътъ ни заблуждава. – Чакайте, едва съмъ започналъ картината. Това е началото на моята идея. Азъ съмъ въ началото на моето изкуство. – Кога ще свършишъ картината? – Почакайте още девѣтъ дена. День слѣдъ день прибавямъ по нѣщо на картината. На десетия день ще бжде готова. Елате слѣдъ десетъ дена, тогава ще си кажете миѣнието. Азъ искамъ, като ви говоря, да мислитѣ право. И като излѣзете оттукъ, пакъ да мислите. Като мислите право, ще подобрите и умоветѣ, и сърдцата си. Приятно ми е, когато виждамъ извѣстно подобрѣние въ васъ. Приятно ми е да ви срѣщамъ бодри, вѣсели, здрави; да виждате смисъла въ живота, да знаете, защо живѣете. – Отъ какво умиратъ хората? – Отъ скука. – Защо умира майката? – Отъ несбжднати мечти. Докато е била мома, тя мечтала да се ожени, да си роди едно момченце и едно момиченце, да ги отгледа, да имъ даде образование, да станатъ видни хора, да я гледатъ на стари години. Щомъ се оже-

ни, вижда, че мечтитъ ѝ не се реализиратъ. Ражда момче и момиче, но тѣ си вървятъ по свой пѣтъ. Тѣ по-растватъ, получаватъ образование, но синътъ се оженва, дъщерята се оженва и забравятъ майка си. Въ първо време ѝ пишатъ често, но послѣ едва по едно писмо въ годината, докато най-послѣ прѣставатъ съвсѣмъ. Майката окка, пѣшка, страда по тѣхъ, докато единъ денъ умрѣ. Тѣ казватъ: Умря горката ни майка. Богъ да я прости! – Защо ще я прощава Богъ? Тя умря отъ скука. Вложетъ нѣкаква цѣлъ въ живота на човѣка, да видите, какъ ще оживѣе и отъ смъртното легло ще стане.

Една богата американка се влюбила въ единъ красивъ американецъ и се оженила за него. Понеже го обичала много, често му казвала, че за нищо въ свѣта нѣма да се раздѣли отъ него. Случило се, че тя заболѣла сериозно отъ тежка болѣстъ. Лѣкарътъ се произнесълъ, че нѣма да оздравѣе. Извикали втори, трети лѣкаръ и всички казвали едно и сѣщо: болѣстъта е сериозна и тя не може да се справи съ нея. Извикали консултъ отъ 12 лѣкари, и тѣ казали сѣщото. Като се убѣдили, че жената ще замине за другия свѣтъ, лѣкаритѣ казали на мжжа ѝ да се приготви да изпие горчищата чаша – жена му ще замине. Крайно измъченъ, той отишълъ при жена си да се прости съ нея. Като видѣла, че очитѣ му били насълзени, тя го запитала: Защо плачешъ? – Не мога да скрия истината отъ тебе, ще ти кажа всичко. Лѣкаритѣ казватъ, че ще живѣешъ още 24 часа, болѣстъта ти е тежка, не можешъ да издържишъ. – Нищо, готова съмъ да си замина, но искамъ отъ тебе само едно нѣщо: да ми обѣщашъ, че като умра, нѣма да се оженишъ за друга. Той отговорилъ: Ти знаешъ, че съмъ честенъ човѣкъ, не мога да лѣжа. Прѣдстави си, че срѣщна друга жена, толкова красива и добра като тебе. Ще се ожени за нея. – Щомъ е така, азъ нѣма да умра. Тя събрала и послѣднитѣ си сили, скочила отъ леглото и започнала да ходи изъ стаята. Въ 24 часа тя била здрава. Така тя опровергала думитѣ на лѣкаритѣ. – Ще живѣя за тебе, казала тя на мжжа си и оздравѣла.

Казвамъ: Вложи цель и смисълъ въ живота си и ще оздравѣешъ. Вложи цель въ живота на младия и го остави свободенъ. Той знае за какво да живѣе и

какво да прави. Сжщото се отнася и за стария. Подъ „старъ“ не разбирамъ старъ на години. Споредъ мене, старъ е онзи, който нѣма целъ въ живота си. Старъ, въ правъ смисълъ на думата, разбирамъ мждъръ човѣкъ. Когато старитѣ кажатъ, че иматъ целъ и смисълъ въ живота си, азъ съмъ съ тѣхъ. Когато младитѣ кажатъ, че иматъ целъ и смисълъ въ живота си, азъ съмъ съ тѣхъ. Ако младиятъ върши глупости въ живота си, не съмъ съ него. Слѣдователно, търсете ме между млади и стари, които иматъ целъ и смисълъ въ живота си. Азъ съмъ всѣкога на тѣхна страна.

„Станѣте да отидемъ!“ – Кждѣ? – Дѣто е целъта и смисълътъ въ живота. Вложете любовта въ живота си като живъ принципъ. Вие, женитѣ, станете изворъ на любовта. Вие, мжетѣ, станете изворъ на свѣтлината и мждростъта. И, ако, като мже и жени, изпълните своитѣ задължения, вашитѣ синове и дѣщери ще ви докажатъ, че сборътъ отъ възможноститѣ на сина и на дѣщерята е равенъ на сбора отъ възможноститѣ на родителитѣ. Това е Питагоровата теорема въ живота. Слѣдователно, каквито възможности сж вложени въ бащата, такива сж и въ дѣщерята, и каквито възможности има въ майката, такива има и въ сина. Това е законъ. Не можешъ да прѣдадешъ нѣщо вѣнъ отъ себе си, докато не е вложено въ самия тебе.

И тѣй, мжътъ е проява на възможноститѣ на Божествената Мждростъ. Жената е проява на възможноститѣ на Божията Любовь. Синътъ е проява на възможноститѣ на Божията Истина. Дѣщерята е проява на възможноститѣ на Божията Добродѣтлъ. Значи, въ човѣка сж вложени възможноститѣ на любовта, мждростъта, истината и добродѣтлъта. Ако майката има любовь въ себе си, синътъ ѝ ще изявява истината; ако бащата е мждъръ, дѣщерята ще бжде добродѣтлна. Само умниятъ може да бжде добродѣтеленъ и само любещиятъ може да бжде истинолюбивъ. Наистина, когато душата ти е пълна съ любовь, ти можешъ да говоришъ истината; и когато умътъ ти е пълненъ съ мждростъ, ти можешъ да бждешъ добродѣтеленъ. Това сж максими, които могатъ да се приложатъ при новото възпитание. Първиятъ елементъ, съ който ще започне новото възпитание, е музиката. Едно нѣщо, което желая на българитѣ, е да станатъ музикални. Музиката да работи

въ тѣхнитѣ умове и сѣрдца. Казва се за насъ, че сме мистици. Това мнѣние не ни радва. Ние не сме духовни фразеолози, ние сме хора на реалнитѣ истини, на опита. Ние правимъ такива опити, които иматъ видими резултати, както опитътъ на градинаря, на художника и на музиканта. Всѣки може да направи единъ малъкъ опитъ.

„Станѣте да отидемъ оттука!“ – Отдѣ? – Отъ мѣстото на заблудението. Ето защо, ние се стрѣмимъ, освѣнъ къмъ теорията, още и къмъ практиката. Всичко, което знаемъ, ние го прилагаме. Това се иска отъ насъ, като носители на новото учение. Ние не прилагаме, както досега се е прилагало. Ние прилагаме спорѣдъ методитѣ на природата. Виждате, че между голѣмата и малката рѣка сществува едно прѣпятствие. Какво прави природата, за да махне прѣпятствието? Тя прави малъкъ наклонъ, и малката рѣка се влива въ голѣмата. Безъ наклонъ прѣпятствието не може да се махне и вливането нѣма да стане. И въ човѣшкия животъ се явяватъ извѣстни наслоявания, които прѣпятстватъ на добродѣтелитѣ въ него да се усилятъ. – Какво ще направишъ въ себе си, за да махнешъ прѣпятствието въ пѣтя на извѣстна добродѣтелъ? – Ще направишъ единъ малъкъ наклонъ, съ който ще дадешъ възможность на енергиитѣ на малката добродѣтелъ да се влѣятъ въ енергиитѣ на голѣмата добродѣтелъ.

Още едно нѣщо искамъ отъ българитѣ: да се откажатъ абсолютно отъ лѣжата. – Какъ? – Като не се говори за нея. Не казвай на сина си да не лѣже, но всѣкога му говори истината. Ако той обича да лѣже, никога нищо не спомѣнавай за лѣжата. День, два, три, мѣсеци, години наредъ му говори само за истината. Майката казва на сина си: Синко, не лѣжи! Недѣй мрази! Това е стариятъ методъ на възпитание. Кажи на сина си: Синко, говори истината и обичай ближния си. Като говоришъ за истината и за любовта, той ще разбере какъ да живѣе. Ще кажете, че този методъ е като забиването на гвоздѣя. Питамъ: Може ли гвоздѣятъ самъ да се забие? Чукъ е нуженъ. Ще чукнешъ нѣколко пѣти, докато го забиешъ. Важно е да знаешъ, кога и какъ да чукнешъ. Когато удришъ съ чука на своята воля, невъзможнитѣ нѣща ставатъ въ-

зможни. Така се развиватъ и прилагатъ добродетелитѣ. Иначе, още много ще работитѣ съ отрицателнитѣ методи и нищо нѣма да постигнете.

Мнозина казватъ за насъ: Тѣзи хора проповѣдватъ новото учение, но и тѣ приличатъ на насъ. Азъ говоря за хората на новото учение. Тѣ сж хора на новата култура, съградена на вѣчнитѣ добродѣтели. Новиятъ човѣкъ - човѣкътъ на бждещето, се отличава коренно отъ сегашния: главата му ще бжде красива, добръ оформена; сърдцето му ще бжде пълно съ любовъ; умътъ му ще бжде носителъ на свѣтлина, а волята му ще бжде силна. Среещнешъ ли новия човѣкъ, ти ще го почувствуващъ като братъ. Каквото общае, той ще го изпълни. За да влѣзете въ бждещата култура, работете съзнателно върху себе си, да махнѣте малкитѣ прѣпятствия на пжтя си. Само така ще влѣзете въ вѣчната хармония на живота. Иде новото врѣме!

Какъ се познава идването на новото? - Всички хора ще се промѣнятъ. Всѣки ще каже: Едно врѣме бѣхъ слѣпъ, сега виждамъ. Едно врѣме мразехъ, а сега обичамъ. Едно врѣме правѣхъ зло, сега правя добро. Едно врѣме живѣхъ въ заблуждениа, а сега умътъ ми е пълненъ съ свѣтлина. Едно врѣме мислѣхъ само за себе си, а сега мисля и за своя ближненъ.

„Станѣте да отидемъ!“ - Кждѣ? - При любовта.

5-та Бесѣда отъ Учителѣтъ държана на
29 Октомврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринѣта
София ул. Опълченска № 66

Влиянието на електричеството.

5-та Школна Лекция

II-ра година на Общия Окултенъ Класъ

29 Октомврий 1922 г. Недѣля 7 часа вечерѣта

Ст. София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

Имате ли зададена тема? - Не. За идущия пжтъ ще имате темата: „Човѣшката воля - разлика между воля и своеволие“.

Ще направя нѣколко бѣлѣжки върху отклоненията въ живота, върху привиднитѣ причини, които въздѣйствуватъ на това отклонение. Ако се поставите на равно поле, и наблюдавате пжтекитѣ, прѣзъ които хората вървятъ, ще забѣлѣжите, че хората не вървятъ въ права линия, а - зигзагообразно. Даже, ако направятъ едно царско шосе, вие ще видите, че тѣ ще вървятъ отъ едната страна, послѣ ще минатъ прѣзъ другата страна, такова едно кръстосване става. И у животнитѣ, и у тѣхъ се забѣлѣзва това отклонение. Заѣкътъ, като бѣга, и той не бѣга въ права линия, и той прави извѣстни лжкатушения. Послѣ, като вървитѣ изъ града, и вие правитѣ сжщитѣ отклонения. Ако сте въ странство, законътъ ще ви застави да вървите отъ дѣсно. Но тукъ, въ България, вървите отъ лѣво, послѣ отъ дѣсно, отъ лѣво, отъ дѣсно, ту на едната, ту на другата страна. Послѣ, тия отклонения се забѣлѣзватъ и въ нашата мисълъ. Нашата мисълъ върви до извѣстна степенъ въ една посока, послѣ въ друга, въ лѣво, въ дѣсно, докато достигнемъ цѣлтъ. Туй отклонение се забѣлѣзва и въ чувствата. И тамъ има едно лжкатушене, ту се усилватъ, ту отслабватъ. Когато дойдемъ до изпълнението на извѣстно дѣло, и тамъ има тази прѣсиленостъ, това отклонение. Сега, туй отклонение за тѣлото се обуславя отъ електричеството и магнетизма. Да кажемъ, вие сте пасивни. Ако вашето тѣло е пасивно, то и клѣткитѣ на организъма ви сж пасивни. Да кажемъ, вие минавате по улица Витошка, вървите по положителнитѣ течения на електричеството, но понеже електричеството не върви по права линия, а прави зигзагообразни движения, то и вие ще направите едно отклонение отъ пжтя си, ще вървите, до извѣстна степенъ, по течението на електричеството, въ лѣво, послѣ въ дѣсно. Електричеството минава ту въ лѣво, ту въ дѣсно, и вие ще минете ту въ едната, ту въ другата страна. Сега, нѣкои отъ васъ, като разберете този законъ може да се тонирате. Ако сте пасивни, искате да прѣдизвикате едно активно състояние въ себе си, излѣзте на полето, и тамъ ще можете напълно да се тонирате. Ние затуй правимъ тия планински екскурзии. Нѣкой пжтъ ние не вървимъ по законитѣ на екскурзията. Не трѣбва всѣкога да вземаме единъ и сжщъ пжтъ, теченията се мѣнятъ. Ние постоянно мина-

ваме прѣзъ Драгалевци, и нѣкой пѣтъ васъ ви дотяга. И казвате: „Не може ли прѣзъ другъ пѣтъ?“ Защо ви дотяга? Понеже електрическитѣ течения или магнетическитѣ сили се измѣнятѣ, и вашето настроение и то се мѣни. Слѣдователно, често между васъ ще се роди единъ споръ, и може да развалите една екскурзия, ако не разбирате закона. Ако половината отъ васъ сте активни, а другата половина сте негативни или пасивни, между васъ ще се роди споръ. Тръгнете въ една посока, дѣто електричеството е положително. Които отъ васъ сж активни, ще кажатъ: „Ние по този пѣтъ не искаме да вървимъ“. Ще се спорятъ, и ще се раздѣлятъ: едниѣ ще вървятъ по една посока, а другитѣ ще вървятъ по друга посока. И вечеръта, като се върнатъ, ще кажатъ: „Знаете ли какво стана?“ – Скаррахме се, раздѣлихме се. Никакво скарване! Електричеството ви е раздѣлило, пасивнитѣ е привлѣкло къмъ себе си, а активнитѣ е отклонило отъ себе си. И вие сте тръгнали въ двѣ посоки, споредъ волята на електричеството, а не споредъ вашата воля. Този законъ ще го знаете. Често, и въ домоветѣ, дѣто се образуватъ караници, сжщиятъ законъ дѣйствиува. Нѣкой пѣтъ електричеството образува спороветѣ въ кжщи. Сега ще ви обясня. Туй е една окултна тайна. Защо нѣкой пѣтъ става споръ въ кжщи? Вие си построявате кжща, но като не разбирате окултнитѣ закони, вие поставяте кжщата въ такава посока, дѣто не може да става бързо повръщане на електрическитѣ течения. Хубава е кжщата за живѣене, но жената е пасивна. Подъ кжщата започва да тече положително елѣктричество, тя е доволна отъ кжщата, но мжжътъ е активенъ, той казва: „Азъ не съмъ доволенъ отъ кжщата! Азъ не мога да я тѣрпя, не ми се влиза въ кжщи“. Туй течение може да е за единъ мѣсець, за два, за цѣла година. Той се скарва и казва: „Ще я продадемъ, азъ не мога да тѣрпя, не мога да живѣя въ тази кжща“. Сега, ако разбирате закона, вие трѣбва да раздѣлите електричеството, и така да направите, че въ кжщата ви да минава и отрицателно електричество. Често въ една кжща минава положително електричество, а въ съсѣдната кжща минава отрицателно елѣктричество. Тѣ сж течения отдолу. И тогава знаете ли какво става? Отъ туй гледище, често ставатъ и други спорове. Да кажемъ, че жената е па-

сивна, минава положително електричество, а въ съсѣдната кжца минава отрицателно електричество. Вие живѣте съ вашата съсѣдка много добрѣ. Да, но мжжътъ ви ще почне да ходи често тамъ, отрицателното електричество ще го привлѣче. Ще кажете: „Знаете ли, той като ходи тамъ, усѣща се като у дома си“. „Да“ ще каже жената, която не знае причината. Не, не, разбираше трѣбва. Тукъ има извѣстни естествени причини. Трѣбва да разбирате най-първо естественитѣ причини, които подбуждатъ хората да минаватъ отъ едно мѣсто, а не отъ друго. Сега, ако въ туй се съмнявате, азъ мога да ви го докажа въ 5 минути отгорѣ, че туй е вѣрно. Само че това нѣма да го аргументирамъ тукъ, но горѣ на Витоша, или на Чамъ-Кория, или ще отидемъ въ Сливенъ на синитѣ камъни, тамъ ще го докажемъ. На синитѣ камъни изведохме 150 души, отъ тѣхъ около 10-20 души се разболѣха, като се качихме горѣ на равнището. Една госпожа казва: „Азъ отъ тукъ не се мърдамъ, ако река да се помръдна, ще стане разривъ на сърдцето ми и ще умра безъ време“. Пъкъ понеже ние искахме да идемъ на друго мѣсто, казвамъ ѝ: „Отъ тукъ още половинъ километъръ не може ли да ходишъ, тамъ ще те оставимъ, на това мѣсто, ще оставимъ при тебе нѣкой да те пази, пъкъ ние ще тръгнемъ по-нататъкъ“. Вдигнахме ние самовара за топла вода, носѣха го на ржце, и вървѣха напрѣдъ. Избрахме една полянка, гдѣто тия течения се уравниваха. И казвамъ всички 150 души ще налягатъ тукъ, на дѣсната си страна. Следъ 15 минути станахме, направихме упражненията, и тази госпожа оздравя и каза: „Не оставямъ тукъ. Азъ ще дойда съ васъ“. Онова мѣсто, гдѣто ние се бѣхме спрѣли, бѣше една долина, тамъ електричеството бѣше пасивно, а понеже тя бѣше негативна, усили се туй състояние. Тя не можеше да си го обясни. Казвамъ: Туй електричество усили въ нея това разслабително състояние, но следъ половинъ километъръ пжтъ състоянието ѝ се промѣни. Прѣзъ цѣлия денъ тя бѣше бодра и весела, и отгорѣ пакъ слѣзе добрѣ, намѣрихме каруца, качи се тя, и тѣй си отиде до Сливенъ.

Казвамъ: Вие често ще срѣщате такива противорѣчия, тѣ засилватъ тия течения на електричеството. Това ще го изучавате. Нѣкой пжтъ трѣбва да разбирате

закона. Вашето тѣло може да стане нѣгативно, всички-тѣ ви клѣтки могатъ да станатъ негативни, и положителната частъ на вашето електричество може да е въ другъ индивидъ. То е неблагоприятно за самия индивидъ. Защото, ако вашето положително електричество отиде въ нѣкой индивидъ, на когото вибрациитѣ сж понизши отъ вашитѣ, ще се възстанови вашето здравословно състояние, но вие ще изгубите нѣщо отъ общия калибъръ на вашия умъ. Слѣдователно, трѣбва да знаете закона да се поляризирате. Направете лѣвата страна активна, пѣкъ дѣсната страна пасивна, да привлечете тия течения на вашето тѣло. Сега, тази вечер туй е само една загадка. Ние ще дойдемъ до опититѣ, какъ да се поляризирате. Често ще забѣлѣжите явления на съгласия, които зависятъ само отъ земнитѣ течения. Тогава ще разпрѣдѣлите течението. Може да вземемъ двама души отъ васъ, които сж скарани, и да ги примиримъ. Ще отидемъ нѣкъдѣ на разходка, дѣто тия течения се уравнисяватъ, и двамата ще се примирятъ, ще кажатъ: „Дай си ржката, ние можемъ да работимъ“. Значи, причината не е въ васъ, а тя е външна. То е, както когато забия на двама души трѣнъ въ петата. И двамата ще викатъ: „Не можемъ да тѣрпимъ“. Извадете трѣна, и двамата ще бждатъ доволни. Извадете причината! Слѣдователно, ние трѣбва да знаемъ всички причини, които ни въздѣйствуватъ външно, механически, за да може да се справимъ съ по-дълбокитѣ причини, които не зависятъ отъ нашето тѣло, отъ физическото тѣло, а отъ други тѣла, които човѣкъ има. Когато избирате нѣкоя кжща, нѣкой пжтъ ти се прѣдлага тази или онази, но щомъ си въ затвора, ти не можешъ да избирашъ. Когато имашъ свобода, ще избирашъ най-хубавата кжща. И тия кжщи хората ги наричатъ привѣтливи кжщи. Ще идешъ тогава ти и жена ти, заедно да избирате кжщата. Ако и двамата сте доволни, ще повикате и дѣцата си; ако и тѣ сж доволни, още по-добрѣ. Пѣкъ, ако искате опитѣтъ да е по-сполучливъ, повикайте и приятелитѣ си. Тогава тази кжща е добра за васъ. Но, ако жената е доволна, а мжжѣтъ и дѣщерята не сж доволни, тогава простете се съ тази кжща. Причинитѣ сж чисто физически, зависятъ отъ тия течения тамъ, които не сж съвсѣмъ еднакви съ вашитѣ. Това сж много интересни твърдѣния, които трѣбва да

се докажатъ, и тѣ ще се докажатъ постепенно. И затуй азъ употрѣбявамъ окултната музика, тя е единъ отъ методитѣ за поляризиране. Безъ музика, вие нищо не можете да извършите. Туй трѣбва да го знаете. Въ основата на живота на единъ окултенъ ученикъ музиката служи като методъ за поляризиране. Не си разположенъ, ще почнешъ да пѣешъ. Не си разположенъ, ще почнешъ да играешъ, и правилно ще играешъ. Методъ е това, ще играешъ. Когато човѣкъ прѣстане да пѣе, и да играе, той умира вече. И природата всѣкога ни заставя да играемъ и да пѣемъ. И когато тя ни застави, ние я слушаме. Ти не искашъ да правишъ упражнение, седишъ въ бездѣйствие, но дойде сърбежъ по тѣлото ти, краката те засърбятъ, почнете да се чешите. Мислите ли, че туй е произволно? Природата иска да те застави да правишъ упражнения. Слѣдъ туй сърбежътъ понамали. Вториятъ день пакъ дойде този сърбежъ. Азъ ще ви обясня причината. Този сърбежъ произлиза отъ това, че въ тѣлото ви се е набрало излишно електричество, и туй електричество трѣбва да го прѣнесете отъ едно тѣло въ друго, да го изпатите навънка. Слѣдъ туй, ако не искате да дадете ходъ на чувствата си, а ги задържите, ще ви дойде нѣкоя болѣсть, ще те заболи корема, ще почнешъ да плачешъ, да викашъ: „Олеле, олеле“, и на кой какъ дойде, ще разправяшъ за болката си. Изповѣдъ ще правите. Ще си изкажете чувствата. Ако вие мислите, че нѣма да се изповѣдвате, лъжете се. Нѣкой казва: „Азъ не се изповѣдвамъ“. Лъже се. Какви видни хора, какви попове, владици се изповѣдватъ! Като ги заболи нѣщо, тичатъ при доктора: „Господинъ докторе, коремътъ ме боли“. „Отъ какво стана това? Какво яде? Ще ми кажешъ право!“ „Е, въ пости ядохъ кокошка, пиле, супа.“ Сега, ако енориашитѣ знаятъ това, той на тѣхъ не може да се изповѣдва. „Слушай“, казва му лѣкарътъ, „нѣма да ядешъ кокошка.“ И като му прѣдпише лѣкарътъ какво трѣбва да яде, той изпълнява неговитѣ прѣдписания. Е, мислите ли, че има нѣщо скрито-покрито? Природата е толкова умна, ще ви застави, когато и да е, да се изповѣдате, и то по всичкитѣ правила. Има такива болѣсти за примѣръ, че като заболѣе нѣкой отъ тѣхъ, той ще изкаже, дѣто казватъ, и млѣкото на майка си. Като те заболи, всичко ще изкажешъ, и като се изка-

жешъ, ще ти олекне. Има болѣсти, които може да се излѣкуватъ само съ изказване. Тия мисли, тия желаня сж накопления, които измѣнятъ състава на нашето тѣло, измѣнятъ вибрацитѣ на космическитѣ течения, и тогава се образува неправилностъ въ нашия животъ. И тогава има потъмняване на чувствата. Ще прѣмахнешъ всички тия прѣгради! И музиката служи, като едно срѣдство за прѣмахването имъ. Ще пѣете съзнателно. Не казвамъ, като правило, непременно да пѣете, но въ окултната музика, ако може да пѣете, отъ любовъ ще пѣете, ако не можете да пѣете отъ любовъ, нѣма да пѣете. Отъ любовъ може ли да играете, ще играете. Но вие ще седнете прѣдъ прага да мислите, дали е право, или не. Играешъ ли отъ любовъ, отъ Бога е, не играешъ ли отъ любовъ, не е отъ Бога. Въ Любовта има единъ законъ. По любовъ ли е всичко, което вършишъ, право е. Туй е правило. По Любовъ ще пѣешъ, ще се наслаждавашъ, и въ тази музика ще има творчество.

Сега, азъ ви обръщамъ внимание на вътрешнитѣ методи на музиката, а не на външната техника. Азъ ще дойда малко по-послѣ да засѣгна и съврѣменната музика, оперната музика. Както свирятъ днесъ, азъ виждамъ усилието на съврѣменното човѣчество къмъ на-прѣдѣкъ. Много автори искатъ да изразятъ всички чувства на скърбъ, радостъ, тжга, на отчаяние, на надежда, и всѣки единъ цигуларъ, и той иска да ги изрази. Но, още нѣмаме талантливи музиканти, които да сж схванали чувството, и да го изразятъ. Много музиканти не могатъ да прѣдадатъ чрѣзъ цигулката този вътрѣшенъ изразъ. Много мжно може да се изрази едно чувство. Та, нѣкои отъ тия пѣсни сж правилни, а други не сж правилни. И въ окултната наука ние ще пѣемъ само положителни упражнения.

Азъ ще ви кажа друго едно окултно упражнение:

„Сладко медено,
Отъ слънцето пратено,
Отъ пчелитѣ донесѣно.“

Това е едно положително упражнение. Ще го пѣете това упражнение. Всѣки единъ образъ, тукъ е активенъ. Сега, тази вечеръ ще пѣемъ „сладко медено“. Вие ще вземете да го разчлените, но въ самото изречение има музика. Ще забѣлѣжите окултната страна на упражнението.

(Учителят пѣе „сладко медено“.) Като мислишъ за него, веднага ще се подсладишъ. Значи, всичкитѣ киселини, които те спѣватъ, се прѣвръщатъ, сладко ще дойде, медено ще дойде. Сега ти трѣбва малко свѣтлина: „Отъ слънцето пратено“ – веднага тази свѣтлина прониква. „Отъ пчелитѣ донесено“ – веднага ще мислишъ за кошера; понеже пчелитѣ сж трудолюбиви, у тѣхъ има редъ и порядъкъ, ти ще мислишъ за тѣхъ, и всичко туй ще внесе въ тебъ редъ и порядъкъ.

„Сладко медено,
Отъ слънцето пратено,
Отъ пчелитѣ донесено.“

Всѣка една дума си има свой окултенъ изразъ. Туй сж окултни упражнения, не сж пѣсни. Ние сме далечъ още отъ окултнитѣ пѣсни. Това е само приготвление за пѣсень. Послѣ, ще дойдемъ до една окултна пѣсень. И като вземемъ една окултна пѣсень, знаете ли какво ще стане? Сега, нѣкои казватъ: „Да имаме едно оперно парче!“ Азъ нѣмамъ нищо противъ опернитѣ парчета. Вие отвѣнка може да пѣете, колкото искате оперни парчета. Азъ не съмъ противъ музиката. Можете да пѣете отъ всички парчета. Пѣснитѣ никога не развращаватъ. Ако нѣкога смисълътъ на пѣсеньта развращава, то гласътъ поправя до извѣстна степен. Който пѣе, не се развращава, макаръ че има нѣкои пѣсни, които съблазняватъ, но музиката изправя. Тѣй щото, може да си пѣете, каквито парчета искате, ни най-малко не ви забранявамъ. Сега, вие сте ученици, азъ ви давамъ пълно право да пѣете, каквото искате. Давамъ ви право, но не ви налагамъ. Ако имате разположение, и можете по любовъ да пѣете, пѣйте; ако нѣмате разположение, и не можете да пѣете по любовъ, не пѣйте! Дръжте туй правило. Каквато и да е пѣсеньта, пѣете ли я съ любовъ, вие ще имате едно правило, единъ методъ, да прѣвръщате нервната енергия за ваше добро. Нѣма да ви кажа, че тази е свещена музика, а тази е свѣтска. У насъ свѣтската и свѣщената пѣсень се обуславятъ само отъ закона на Любовта. И най-лошата пѣсень, като я обичашъ, тя е свещена. А най-свещената пѣсень, като не я обичашъ, въ нея нѣма нищо. Ако азъ ти нося шише за сладко-медено, а вжтрѣ нѣма никакво сладко, тогава това нѣма да те задоволи. Сладкото медено трѣбва да бжде вжтрѣ. И тѣй, първото

правило при закона на поляризирането: ще се поляризирате чръзъ музиката.

Въ окултната музика не се изисква да пъ-ете високо. Много тихо се започва. Тихо, много тихо пъене, на себе си. Защото, нъкои отъ васъ, ще отидете въ друга крайностъ, ако пъете много високо. Мжжътъ ще каже: „Защо ме смуцавашъ?“ – „Е, Учителътъ каза да пъя.“ Не, тихичко ще пъешъ, че като те слуша той, да каже: „Ха, какво пъешъ, я ми попъй!“ А сега, нъкои, като викнете, че мжжътъ казва: „Какво си се запъла тази сутринъ?“ Та сега, понеже въ наряда ви има пъене, и по нъкой пжтъ може да смуцавате вашитъ съсъди, пъйте тихичко. Тамъ пъснитъ сж много тихички. Ще гледате да пъете по възможностъ, колкото можете по-тихо. Ще си турите на ума тихо да пъете, пжкъ когато сте вънъ, въ гората, дъто нъма никой, тамъ можете да отпуснете гласа си, колкото искате, и да пъете, както искате. И тъй, съ музиката ще се поляризираме. (Учителътъ пъе „сладко медено“.) Гледамъ, въ Ючъ-бунаръ, по улицата минава единъ продавачъ, той тъй си наредилъ думитъ на пъсень, че всички дъца на улицата сж научили пъсеньта, и я пъятъ. Всички жени излизатъ, и си купуватъ макари и пр. И той си пъе, пъсеньта му е една и сжца, но той тъй наредилъ тия тонове, че кой какъ чуе, отива при него. Съ количката си върви, и си пъе. И той пъе „сладко медено“. Азъ вървамъ, че така той печели доста. Обръщамъ ви внимание, тази е една малка причина, но знайте, че щастието на нашия животъ почива върху такива малки, незабълъзани причини въ свъта. И туй, което спъва съвръменния свътъ, туй, което спъва нашитъ домове, и насъ самитъ, това сж малкитъ, микроскопически причини, които сж тъй естествени. И когато разберемъ този ходъ на нъщата, ние 75% ще се освободимъ отъ ненуждни борби, и ще ни останатъ 25% необходими борби, и тогава разумно ще се боримъ. А 75% отъ борбитъ, тъ сж отъ посторонни причини, които тръбва да извадимъ отъ ума си. Сега, 75% отъ борбитъ ще ги снемемъ, и ще оставимъ само 25%. Дойде борба, ще кажешъ: „Причината не е отъ мжжа ми, не е и отъ Бога, причината е отъ електрическитъ течения“. Ще напуснешъ кжщата, ще излъзешъ малко да се поразходишъ и ще ти мине. И ако мжжътъ разбира

закона, ще даде възможност на жена си и тя да се разходи. Тогава и жената, неразположенъ ли е мъжътъ ѝ, ако има пиано или цигулка, нека му попѣе или по-свири половинъ часъ „сладко медено“, и ще му мине. Послѣ, ще попѣете упражнението „сила жива, изворна, текуща“. Ще правите опити съ тѣхъ, ще опитате силата имъ, да видите какъ дѣйствуватъ. Азъ ще ви дамъ редъ упражнения, тѣ нѣма да дѣйствуватъ на всинца ви еднакво. Но ние имаме толкова упражнения, че всѣки единъ отъ васъ ще си избере нѣкои отъ тѣхъ, които да употреби за своето тониране. И ще имаме редъ ключове, какъ трѣбва да се започне пѣенето. Има си начини за започване на окултното пѣене. Сега, тия сж малки бѣлѣжки за пѣенето.

Азъ пакъ ще се повърна върху електричеството.

Я изпѣйте всички „изгрѣва слънцето!“ Пѣйте по-отривисто! (Учителътъ свири на цигулката си, взима $1/4$ тонове.) Вие, туй не може да го направите, туй е окултенъ гласъ.

(Учителътъ пакъ свири нѣщо весело, игриво.) Туй е свѣтска музика, не е обикновенъ; тонъ може да стане окултенъ, може да стане и обикновенъ. Легатото не е окултно.

Въ единъ окултенъ тонъ трѣбва да има мекота. Сегашнитѣ цигулари всички турятъ на цигулката си отгорѣ сординка, за да свирятъ тихо, когато на единъ окултенъ цигуларъ не му трѣбва никаква сординка. (Учителътъ свири съвсѣмъ тихо.) Послѣ, въ позициитѣ има окултна музика. Единъ тонъ като се вземе съ първия, втория или третия прѣстъ има разлика. И всѣкога, когато пѣете, трѣбва нѣкакъ си да движите и рѣцѣтъ си. Въ окултната музика пѣенето трѣбва да бжде картинно. Вие трѣбва да имате единъ живъ образъ. Идеята въ ума ви трѣбва да бжде ясна.

(Учителътъ свири съ цигулката си и пѣе „сладко медено“.) Вториятъ пжтъ ще учимъ „отъ слънцето изпратено, отъ пчелитѣ донесѣно“.

(Всички пѣхме „сладко медено“.)

Сега, тази вечеръ правимъ прѣводъ. Този гласъ е съобразно вибрациитѣ ви. Този е гласътъ, който подхожда на вашитѣ електрически вибрации, всички веднага усвоихте упражнението, и усѣщате една радостъ въ себе си. Гледайте да го не забравите! То е нагласѣно

по всичкитѣ възможни форми, въ които може да се яви „сладко-медено“. Като го пѣете, усѣщате едно приятно настроение, значи, гласътѣ и думитѣ хармониратѣ на вашето състояние. Съ него веднага може да се поляризирате, да излѣзете бодри, и да идите на работа. Нѣма да се смущавате, пакѣ ще пѣете „сладко медено“. (Всички пѣхме пакѣ „сладко медено“.) Е, добрѣ, туй е за да се възстанови електричеството въ насѣ, да го тонираме. Сега, за да произведемѣ дълбочина, трѣбва въ окултната музика да измѣнимѣ вече ключа. „Сладко медено“ може да се пѣе и на другѣ тонѣ. (Учителътѣ пѣе нова мелодия, по-провлачено, и създава друго настроение.)

Сега, тѣй изпято упражнението, прави ви едно приятно впечатление. Така е и въ чувствата. Когато единѣ човѣкѣ си изразява чувствата, нѣкой пѣтъ и тѣ сѣ медени, приятни сѣ, значи, ти ще пѣешѣ по сѣщия начинѣ. Обаче, щомѣ нарушишѣ хармонията, дойде киселото, горчивото, тогава другояче ще пѣешѣ.

Сега, ще ви прѣдставя на български една селска идилия. Срѣщатѣ се двама души, отѣ които единиятѣ мисли едно, а другиятѣ мисли друго. Тя е слѣдующата: момѣкѣ отива на западѣ, и свършва своитѣ правни науки. Идва въ село, и се влюбва въ мома, селянка но много красива, и почва да ѣ пѣе тѣжна пѣсенѣ, че неговото сърдце го боли, че той не може безѣ нея да живѣе. Тя, като го слуша, отговаря му весело, безгрижно, сѣ припѣване: „Кой ти е кривѣ, като не разбирашѣ живота? Животѣтѣ седи въ това, да си потропа човѣкѣ малко“. Той плаче, а тя се смѣе, и си играе. Тя казва: „Ти като ме любишѣ, защо трѣбва да плачешѣ?“ (Учителътѣ свири на цигулката си този диалогѣ, дѣто мелодиитѣ сѣ различни, на миниорна и мажорна гама.)

Сега, всичкитѣ музиканти искатѣ да изразятѣ чувствата. Тукѣ сѣ прѣдставени двѣ крайности въ чувствата. Дѣйствително, въ живота туй рѣдко се случва, но тия настроения се срѣщатѣ повече вѣтрѣ въ насѣ. Отѣ едно тѣжно състояние, отчаяно, когато не иска да живѣе, изведнѣжѣ въ него става една рѣзка промѣна, той става и се разиграва. Тия състояния сѣ вѣрни за самия човѣкѣ. Такава рѣзка промѣна става у човѣка. И отѣ състоянието на тази игра, човѣкѣ веднага може да

си измѣни състоянието, да мине въ тѣга. Та, когато дойдатъ тия състояния, трѣбва да ги знаете. Щомъ е за игра – играйте. Щомъ е за плачъ – плачете! Най-първо, ние ще учимъ тия прости упражнения, за тонирание. „Сладко медено“, туй сж правилно тонирани, ритмично тонирани думи. А пѣсенъта „Вениръ Бениръ“, ще я оставимъ за слѣдния пѣтъ, да даде по-голѣма дълбочина, да накара човѣка да мисли.

Какъ вървятъ вашитѣ упражнения, пѣте ли по 15 минути на день?

Сега, ще вземемъ тона „ре“, ще го изпѣемъ тихо, послѣ ще усилимъ, а слѣдъ туй ще отслабва тона. Послѣ пѣхме „си-му-ту-си“ тихо и високо, слѣдъ туй изпѣхме звукътъ „и“ високо и тихо, до изгубване на гласа.

Т. м.

Нагласяване на силитѣ.

5-та Лекция отъ Учителътъ

II-ра година Специаленъ Окултенъ Класъ

1 Ноемврий 1922 г. Срѣда 8 часа вечеръта

Ст. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

– Fir – für – fen.

– Tau – bi – aumen.

Т.м.

Чете се резюме на темата: „Отличителнитѣ чѣрти на живота“.

Какво се разбира въ математиката подъ думата „координата“? (– Координатитѣ сж величини, които въ една координатна система опредѣлятъ положението на точкитѣ). Представете си, че имате четири координати на една точка. Еднакво ли е отношението имъ къмъ началото? – Не е еднакво. И тѣй, подъ координиране разбираме съотношение, нагласяване на силитѣ.

Представете си, че имате една точка въ пространството. Тази точка е жива. Щомъ е жива, тя се намира въ движение. Ако имате две такива точки, тѣ образуватъ права линия, която има само едно измѣрение – дължина. Тѣй щото, когато две точки се движатъ съзнателно, тѣ образуватъ права линия, която има поня-

тие само за едно измѣрение. Точкитѣ могатъ да се движатъ само по тази права, но въ две посоки: нагоре или надолу. Имате две точки А и В, които се движатъ въ две противоположни посоки; следъ известно време тѣзи точки ще се срещнатъ въ една и сѣща точка, но не могатъ да се разминатъ. Ако запитате тѣзи точки, могатъ ли сѣществата отъ тѣхния свѣтъ да се разминатъ, тѣ ще отговорятъ: Споредъ законитѣ на нашия свѣтъ, когато две сѣщества се срещнатъ въ една точка, тѣ не могатъ да се разминатъ. У насъ сѣществата се срѣщатъ само лице съ лице, а като се връщатъ, обръщатъ се съ гърбоветѣ си. Значи, на отиване, тѣ сж обрънати съ лицата си, а на връщане — съ гърбоветѣ си. Защо е така? — Защото тѣ не могатъ да се разминатъ. Обаче, въ свѣта, въ който хората живѣятъ, тѣ отиватъ и се връщатъ съ лицето си напредъ.

И тѣй, отношенията между сѣществата сж математически формули, които трѣбва да се преведатъ, за да могатъ съзнателно да се прилагатъ. Значи, две сѣщества, които се движатъ само по права линия, ще познаватъ само единъ моментъ — точката. Въ тѣхното съзнание линията представя сборъ отъ множество точки, безъ да подозиратъ, че тия точки образуватъ права линия. И ако ги запитате, сѣществува ли права линия въ свѣта, тѣ ще кажатъ: Може да сѣществува нѣкоя права линия, но тя е извънъ нашия свѣтъ. Следователно, споредъ тѣхъ, точката е единицата, съ която тѣ измѣрватъ свѣта. Тѣ разглеждатъ точката като безкрайна единица, т.е. като 1^n . Числото n не означава величина, която може да стане безкраино голѣма, защото за всѣки даденъ моментъ и за всѣки даденъ случай, всѣко нѣщо въ свѣта се измѣрва съ специфична мѣрка. Всички нѣща не се измѣрватъ съ една и сѣща мѣрка. Запримѣръ, величинитѣ отъ едноизмѣрния свѣтъ могатъ да се измѣрватъ съ линейния метъръ. Обаче, може ли дадена плоскостъ да се измѣрва съ линейния метъръ? — Не, плоскостъта, като величина отъ двуизмѣрния свѣтъ, се измѣрва съ квадратния метъръ. И плоскостъта е живо, съзнателно сѣщество, което има своя специфична единица за измѣрване. Когато сѣществата отъ едноизмѣрния свѣтъ третиратъ въпроса за правото, тѣ дохождатъ до относителни заключения. Запримѣръ, сѣществата, които се движатъ само по права линия, казватъ за

себе си, че сж най-правитѣ сжщества. Защо? — Защото се движатѣ само по права линия, друго движение не познаватѣ. Тѣ не познаватѣ кривата линия. Питамѣ тия сжщества: Можете ли да забиеете нѣкому ножѣ въ гърба? — По никой начинѣ. — Ами въ гърдитѣ? — Можемѣ. — Защо? — Защото за насѣ сжществува само лице, но не и грѣбѣ. — Ако едно отѣ най-разумнитѣ сжщества на едноизмѣрния свѣтъ намѣри начинѣ за излизане отѣ условията на правата линия, отѣ условията на едноизмѣрния свѣтъ, като огъне правата линия въ окръжностѣ, то при движението си сжществата А и В ще се допратѣ грѣбѣ съ грѣбѣ. Това движение наричаме падане. Тѣзи сжщества сами ще се чудятѣ, какѣ сж дошли въ положение да се допратѣ съ гърбоветѣ си. Такова е положението на падналитѣ, на грѣшнитѣ хора въ свѣта. Тѣ не се гледатѣ лице съ лице, но се гледатѣ грѣбѣ съ грѣбѣ. Грѣшнитѣ хора сж хора на едноизмѣрния свѣтъ. Който знае законитѣ, може да ги застави да се разминатѣ. Обаче, за сжществата отѣ първото измѣрение, това е невъзможно.

Питамѣ: точката, въ която се намира нѣкое отѣ тия сжщества, може ли да се подвижи подѣ правѣ жгѣлъ, т.е. въ перпендикулярна посока на правата, къмѣ която тя принадлежи? — Не може. Защо? — Защото тази точка може да се движи само въ една посока. Ако можете да фотографирате движението на сжществата отѣ едноизмѣрния свѣтъ, това движение ще се яви като права линия. Но помръдванията на самитѣ сжщества ще се отбележатѣ като точки.

Ако точкитѣ на правата се движатѣ перпендикулярно на себе си, тѣ ще образуватѣ плоскостѣ. По какво се отличава плоскостѣта отѣ правата? Правата е граница на плоскостѣта. Правата има една безкрайно отдалечена точка, а плоскостѣта има една безкрайно отдалечена права. Какво има задѣ тази права? — Нищо? Но това „нищо“ е граница на реалностѣта, на проявеното. Задѣ това „нищо“ седи проявеното. Това „нищо“ ни най-малко не показва, че нѣма друга възможностѣ за проява на Непроявеното.

Вие се чудите, какѣ може нищото да даде нѣщо? Ами какѣ може имагинерната, въображаема единица, която е едно „нищо“, като се повдигне въ четвърта степен, да даде една реална единица?

Сега, да оставимъ настрана свѣта на едното измѣрение и да минемъ къмъ свѣта на дветѣ измѣрения. Срѣщамъ две сщщества, които седатъ на два противоположни полюса, и ги питамъ, могатъ ли да се срещнатъ, могатъ ли да съединятъ въ една точка двата края на правата линия? Тѣ казватъ, че за тѣхъ това е невъзможно. Това значи: две сщщества, които сж на две противоположни мнения, по никой начинъ не могатъ да седатъ на едно мѣсто. Това е вѣрно за тѣхния свѣтъ. Обаче, ние имъ доказваме, че това е възможно. — Какъ? — Като образуваме кръга. Следователно, дветѣ крайни точки на правата линия сж крайнитѣ предѣли на разкъсания кръгъ. Тия две сщщества, които мислѣха, че тѣхнитѣ възгледи сж диаметрално противоположни, вследствие на което не могатъ да се съединятъ на едно мѣсто, при известни условия, могатъ да образуватъ кръгъ — могатъ да се съединятъ въ една точка. Ако запитате сщществата на дветѣ измѣрения, дали въ тѣхния свѣтъ има плоскости, тѣ ще ви кажатъ, че въ тѣхния свѣтъ сщществуватъ линии, но не и плоскости. Споредъ тия сщщества, свѣтътъ е създаденъ само отъ точки и линии. Питамъ тия сщщества: ако линиитѣ на вашия свѣтъ се подвигатъ перпендикулярно, какво ще се образува? — Не знаемъ. Това знание е трансцендентално, извънъ нашето съзнание, извънъ опита. Тѣ не подозиратъ, че като се движатъ линиитѣ въ перпендикулярна посока, ще се образуватъ безброй свѣтове, подобни на тѣхния, които заедно ще образуватъ плоскостъта. Ако плоскостъта се подвиги перпендикулярно на себе си, ще образува куба.

И тѣй, ако правата се подвиги перпендикулярно на себе си, ще образува плоскостъ; ако плоскостъта се подвиги перпендикулярно на себе си, ще образува кубъ. Кубътъ е тѣло, което има три измѣрения. Къмъ триизмѣрния свѣтъ се отнасятъ хората. Ние питахме сщществата отъ първото и второто измѣрение, какво е мнението имъ за движението въ тѣхния свѣтъ, но нѣма да спремъ дотукъ. Сега искаме да знаемъ, какво е мнението за движението и на сщществата отъ третото измѣрение.

Питамъ: могатъ ли всичкитѣ точки и всичкитѣ граници на куба да се събератъ на едно мѣсто? Колко плоскости има куба? — Шестъ. — Колко рѣба? — Двана-

десетъ. — Могатъ ли ржбоветъ на куба да се съединятъ на едно мѣсто? — Невъзможно е нито точкитъ, нито границитъ, нито ржбоветъ на куба да се съединятъ на едно мѣсто. Представете си, че имате 24 куба, съ различно боядисани страни, единъ отъ които заема централно положение спрямо останалитъ. Ако централниятъ кубъ измѣни мѣстото си, и останалитъ кубове ще се размѣстятъ. Можете ли да кажете, какво положение ще заеме всѣки кубъ по отношение на централния? При това размѣстване на кубоветъ, ще видите, че нито точкитъ, нито странитъ на тия кубове могатъ да се събератъ на едно мѣсто. Четириизмѣрното тѣло, ограничено отъ 8 куба, се нарича тесарактъ. Движението на кубоветъ въ тесаракта е отъ периферията къмъ центъра.

И тѣй, четириизмѣрниятъ свѣтъ се характеризира съ четири координати. Той е свѣтъ на време и пространство. Затова, именно, проститъ хора казватъ, че времето оправя всичко. Тесарактътъ е тѣло отъ четвърто измѣрение. Четиритъ измѣрения опредѣлятъ отношенията между сщществата. Съ тѣзи измѣрения си служи и математиката. Тѣ иматъ приложение и въ практическия животъ на хората. Запримѣръ, хората иматъ известни морални възгледи за правото, за отрицателнитъ и положителнитъ величини и съ огледъ на своитъ възгледи се произнасятъ за нѣщата. Нѣкои подържатъ, че отрицателнитъ величини не могатъ да се превърнатъ въ положителни. Обаче, това не е вѣрно. При известни условия отрицателнитъ величини могатъ да се превърнатъ въ положителни. Запримѣръ, единъ човѣкъ има една малка сума въ себе си, но му трѣбватъ още десетъ хиляди лева. Той отива при единъ банкеръ и взима десетъ хиляди лева на заемъ. Банкерътъ е ималъ на разположение сто хиляди лева, но като е далъ отъ тѣхъ десетъ хиляди лева, въ касата му сж останали сто хиляди минусъ десетъ хиляди лева. Онзи пѣкъ, който е ималъ една малка сума, прибавя къмъ нея десетъ хиляди лева, и сумата му се увеличава. Обаче, следъ време дохожда падежа на полицата, и той трѣбва да плаща. Като изплати дълга си, останалитъ му пари сж минусъ десетъ хиляди лева. Въ този случай, въ касата на банкера сумата се увеличава съ плюсъ десетъ хиляди лева.

Когато става въпросъ за парични взимания — давания, хората се натъкватъ на редъ престъпления. Въ какво се заключаватъ тия престъпления? Който дава пари на заемъ, той създава условия за престъпления. Защо? — Защото онзи, който е взелъ паритъ и не може да ги върне на време, се принуждава да лъже. Който връща паритъ на време, минава за честенъ човѣкъ. Онзи пъкъ, който дава пари на заемъ, той минава за благодетель. — Това сж външни положения, отъ тѣхъ не може да се сжди за характера на човѣка. Представете си, че вие имате десетъ хиляди лева въ касата си и разчитате на тѣхъ. Върху тия десетъ хиляди лева вие градите своето щастие. Дохожда една вечеръ единъ вашъ познатъ и задига паритъ ви. Като разберете, че този човѣкъ ви е обралъ, вие казвате по неговъ адресъ редъ лоши думи. Следъ нѣколко деня сжщиятъ човѣкъ се дегизира и влиза въ дома ви, започва да се разговаря съ васъ. Отъ дума на дума вие повдигате въпроса за десетътъ хиляди лева и се оплаквате, че ви обрали. — Лесна работа. Азъ мога да ви помогна, да ви дамъ други десетъ хиляди лева. Богатъ човѣкъ съмъ, разполагамъ съ пари, нѣма да усѣтя даже, че съмъ извадилъ нѣщо отъ касата си. — Крайно ви благодаря. Не съмъ сръщаль толкова благодетеленъ човѣкъ въ живота си.

Питамъ: заключенията ви въ първия и въ втория случай върни ли сж? Онзи, който ви обра, и онзи, който ви подари десетъ хиляди лева, сж едно и сжщо лице. Възможно ли е тогава едно и сжщо лице да бжде и престъпникъ, и благодетель? Отъ тукъ ще извадимъ следниятъ изводъ: въ отношенията си, въ проявитѣ си хората могатъ да бждатъ и добри, и лоши, но по сжщество тѣ нито сж добри, нито сж лоши. Какво показва това? — Че въ даденъ моментъ човѣкъ може да работи съ отрицателни величини, а въ другъ — съ положителни. Въ този смисълъ, ние можемъ да означимъ злото като отрицателна величина, която създава страдания на хората, а доброто — като положителна величина, която причинява радости на хората. Въ природата, обаче, и отрицателнитѣ, и положителнитѣ величини иматъ една и сжща стойность. Но за насъ не е така. Защо? — Защото мъркитѣ, съ които ние определяме нѣщата, сж различни: мърката за одного не е

мърка за другото. При това положение ние се натъкваме във математиката на тъй наречените несъизмерими величини. Запримеръ, на какво е равно лицето на кръга? — Лицето на кръга е равно на πR^2 , дето π е равно на 3.14... т.е. то е несъизмеримо число. Буквата R означава радиуса на окръжността, който може да бъде най-различно число. Кръгътъ е емблемъ на нѣщо. Той се отнася къмъ величинитѣ отъ четвърто измерение. Кръгътъ означава времето. Той може да се измерва съ други величини, затова, именно, се говори за квадратура на кръга. Щомъ е така, трѣбва да знаете, че във природата съществува абсолютна величина, съ която всичко може да се измерва. При движението си, тази величина присъствува едновременно навсякъде, съ всичкитѣ си точки, колкото неуволими да сж тѣ. Каква е тази мърка, хората не могатъ да я разбератъ. За тѣхъ тя всѣкога ще остане непонятна.

Следователно, кръгътъ представя идеалния свѣтъ за първото измерение. Кубътъ представя идеалния свѣтъ за второто измерение. Тесарактътъ представя идеалния свѣтъ за третото измерение. Тесарактътъ е ограниченъ отъ осемъ куба. Той не може да се нарисува, т.е. не може да се сложи на плоскостъ. Както плоскостъта е граница на куба, така кубътъ е граница на тесаракта. Можете ли да си представите тесаракта и да видите, какъ се движи въ пространството? За обикновеното съзнание това е невъзможно, но невъзможнитѣ нѣща за единъ свѣтъ сж възможни за другъ свѣтъ. Следователно, възможно е двама души да се примирятъ; възможно е умразата да се превърне въ любовъ; възможно е лъжата да се превърне въ истина; възможно е неправдата да се превърне въ правда.

Какво е понятието на съвременнитѣ хора за лъжата? Представете си, че единъ човѣкъ взима отъ васъ десетъ хиляди лева на заемъ и обещава, че следъ известенъ срокъ ще върне паритѣ. Дохожда срокътъ, но той не устоява на обещанието си. Продължава срокътъ за още нѣколко месеци и пакъ фиксира дата, на която ще изплати дълга си. Дохожда и този срокъ, но той пакъ не издържа на обещанието си. — Въ дадения случай, въ какво се заключава лъжата? — Въ неспазване на времето. — Какъ разграничавате времето? Съ какво

е свързано то? Какъ определятъ математицитъ и философитъ времето и пространството? Какъ и съ какво определятъ проекциитъ на тия сили? — Времето измърватъ съ часовникъ, а пространството — съ известни мърки за дължина. Често въ математиката изчисляватъ интензивността на известни сили, които действуватъ по известни силови линии. (— Въ физиката времето се измърва споредъ количеството на извършената работа). Въ математиката умножаватъ една буква сама на себе си, което показва, че известни величини могатъ да растатъ. — До каква степенъ тѣ се увеличаватъ, т.е. до каква степенъ могатъ да растатъ? — До безкрайно голѣма степенъ. Това значи растежъ! Всѣки импулсъ, всѣки потикъ е частъ отъ времето; всѣко разширяване е частъ отъ пространството. Значи, времето и пространството се проявяватъ въ единъ и сщъ моментъ. Когато енергията минава отъ едно състояние въ друго, това преминаване наричаме време; разширяването при всѣки даденъ моментъ наричаме пространство.

И сега, отъ гледището на времето и на пространството, могатъ да се дадатъ нови определения за добро и за зло. Изобщо, доброто и злото сж два процеса, които се проявяватъ въ съзнателния животъ на човѣка. Това, което едновременно расте и се разширява, ние наричаме добро. Това, което едновременно се движи и смалява, наричаме зло. Въ този смисълъ, злото е процесъ на дѣление. Когато хората се дѣлятъ, когато между тѣхъ се извършва дѣление и изваждане, това е злото въ свѣта. Когато между хората се извършватъ процеси на събиране и умножаване, това е доброто въ свѣта. Обаче, въ живота, както и въ цѣлата природа, тѣзи два процеса се извършватъ едновременно. Запримѣръ, когато се говори за разширяване, това подразбира, че тѣлото е било малко. И тогава, всѣко най-малко разширяване се забелязва. Следователно, за да разширишъ едно тѣло, първо трѣбва да го смалишъ.

Въ единъ стихъ отъ Евангелието е казано, че праведнитъ ще възкрѣснатъ, а грѣшнитъ ще изчезнатъ. Това значи: праведнитъ ще израснатъ, а грѣшнитъ ще се смалятъ. На мнозина това се вижда невъзможно, но то може да се докаже. Запримѣръ, зим-

но време земята е покрита съ ледъ, съ снѣгъ, и намирате, че това е реално. Обаче, вие не виждате семенцата, които сж скрити въ земята. Значи, вие не виждате доброто, което е скрито въ земята. Щомъ не виждате доброто, не го считате реално и казвате: Отъ години ние познаваме това положение на земята, да бжде покрита съ снѣгъ и ледъ. За да премахнемъ тази нейна обвивка, трѣбва съ чукове да я разбиемъ. — Така разсждавате по отношение на злото. Обаче, изгрѣли слънцето, веднага тия вѣковни ледове и снѣгове започватъ да се топятъ, превръщатъ се въ вода и потъватъ дълбоко въ земята. Де отиде вашата реалность? Де отиде злото въ свѣта? Но деятелностьта на слънцето не спира тукъ. То продължава да грѣе, и подъ влиянието на неговитѣ топли и свѣтли лъчи, семенцата, които сж били скрити въ земята, започватъ да изникватъ. Въ скоро време земята се покрива съ трева, съ дървета и съ цвѣтя. Де отиде злото? — Злото трѣбваше да слѣзе долу, да се стопи, да изчезне, за да дойде доброто вмѣсто него.

Ако разглеждате земята отъ четвърто измѣрение, ще видите, че тя е покрита съ грамаденъ пластъ ледъ. Земята сте вие. Казано е въ Господнята молитва: „Да бжде волята Ти, както на небето, така и на земята“. Значи, земята има възможности да изпълни волята Божия. Всичко, което се посади въ нея, може да расте и да се развива. Понеже хората представятъ земята, тѣ могатъ да изпълнятъ волята Божия. Нѣкои мислятъ, че като дойде новъ общественъ строй, хората ще могатъ да изпълнятъ волята Божия. — Обществениятъ строй е само сѣнка на живота. Следователно, сѣнката е нѣщо, което се мѣни, а изпълнението на волята Божия не седи въ промѣнливитѣ величини. Всѣки предметъ хвърля сѣнка, но сѣнката не е абсолютна величина — тя се явява и изчезва. Щомъ е така, и обществениятъ строй, като сѣнка на живота, може да сществува, може и да не сществува. Запримѣръ, вечеръ сѣнката на нѣкой предметъ е най-голѣма, на обѣдъ — по-малка, а сутринъ — съвсемъ малка, или почти не сществува. Човѣкъ представя реалностьта на нѣщата, а всички други нѣща съ фиктивни. Ще кажете, че икономическитѣ условия влияятъ на човѣка. Питамъ: преди икономическитѣ условия сществуваше ли човѣкъ?

— Да, човѣкъ е съществувалъ преди всѣкакви условия. Човѣкъ самъ създаде условията. Смѣшно е тогава, създаденото да влияе на създателя си. Колкото да се твърди, че икономическитѣ условия сж фактори въ живота на човѣка, той не трѣбва да се заблуждава, не трѣбва да се влияе отъ тѣхъ. Човѣкъ е надъ всѣкакви условия. Религиознитѣ хора ще кажатъ, че религията е създала човѣка. — И това не е вѣрно. Човѣкъ е съществувалъ и преди религията, и преди всѣкакви икономически условия. Ученитѣ пъкъ казватъ, че науката ще оправи свѣта. — Преди науката човѣкъ не съществуваше ли? Следователно, човѣкътъ, който създаде и религията, и науката, и икономическитѣ условия, е въ сила самъ да измѣни всичко.

Тази е идеята, която трѣбва да легне въ умоветѣ на всички хора, да стане основа на тѣхния животъ. Човѣшкиятъ духъ е главниятъ факторъ въ живота. Вземе ли нѣкакво решение, всичко ще се измѣни — и религия, и наука, и условия. При това положение хората ще постѣпватъ споредъ законитѣ на природата, а сега постѣпватъ споредъ своитѣ лични разбираня и вѣрваня. Напишатъ нѣкаква максима за живота, и всички се стремятъ да постѣпватъ споредъ нея. — Тази максима е тѣхенъ личенъ възгледъ, не е възгледъ на природата. Запримѣръ, повечето сегашни хора минаватъ за християни, защото вѣрватъ въ Христа. Така е, тѣ сж християни, но Христосъ не бѣше християнинъ. Защо? — За да бждеше християнинъ, Той трѣбваше да вѣрва въ другъ нѣкой, вѣнъ отъ себе си. Какво знаемъ за Христа? Знаемъ, че Христосъ е проповѣдвалъ за любовта и изпълнявалъ волята на Отца си. Христосъ никога не е проповѣдвалъ християнство. Езичниците създадоха християнството. Преди Христа то не съществуваше. Що е християнството? — Християнството е съвокупность, сборъ отъ формули, отъ правила, които се налагатъ на хората. Ние вѣрваме въ абсолютната мѣрка на нѣщата, въ единъ принципъ, който регулира всички прояви на живота. Всѣко учение, което почива на абсолютни мѣрки, на абсолютни принципи, е извѣнъ религията, извѣнъ науката, извѣнъ всѣкакви условия, т.е. то разполага съ религията, съ науката, съ условията и всѣкога може да ги измѣни. Когато човѣшкиятъ духъ вѣрви паралелно

съ Божия Духъ, той е господарь на всичко въ своя животъ.

Днесъ хората спорятъ помежду си, кой е православенъ, и кой не е. Други пъкъ спорятъ върху комунизма. — Христосъ православенъ ли бѣше? Христосъ комунистъ ли бѣше? Той проповѣдваше идеята за любовта, която всѣкога е съществувала и ще съществува. Ще кажете, че и комунизмътъ проповѣдва любовъ между хората. — И комунизмътъ проповѣдва любовта, но тази любовъ е неразбрана още. Тя не може да донесе на хората това, отъ което тѣ се нуждаятъ. Религията, науката, икономиката представятъ математически отношения, координати. Религията е движение нагоре; икономиката е движение надолу, а науката — хоризонтално движение. Това сж три координати, които иматъ известно отношение помежду си. Тѣ иматъ една допирна точка. Щомъ иматъ една допирна точка, тѣ иматъ общи интереси. Въ какво седатъ общитѣ имъ интереси? Запримѣръ, една фабрика изработва икони. Отъ какво зависи броятъ на иконитѣ, които тя трѣбва да изкарва? — Отъ числото на набожнитѣ, на религиознитѣ хора, които признаватъ иконитѣ. Ако останеше да се подържа отъ хора, които не признаватъ иконитѣ, фабриката щѣше да фалира. Ако споредъ правилата на нѣкоя религия хората не трѣбва да ядатъ месо и масло, въ скоро време много маслари и месари ще фалиратъ. Какво ще правятъ следъ това масларитѣ и месаритѣ? На помощ на масларитѣ и месаритѣ иде науката. Споредъ най-новитѣ научни данни, споредъ мнението на лѣкаритѣ, препоръчва се да се яде повече месо и масло. Веднага положението на месаритѣ и на масларитѣ се подобрява.

Сега, на наученъ езикъ, споредъ Питагора, ще опредѣлимъ, какво нѣщо е икономика, религия и наука. Единъ отъ катетитѣ на правоъгълния тригълникъ представя религията, вториятъ — представя икономиката, а хипотенузата — науката. Съ други думи казано: възможноститѣ на религията плусъ възможноститѣ на икономиката се съдържатъ въ възможноститѣ на науката. Значи, науката, т.е. хипотенузата ще оправи религиознитѣ и икономическитѣ въпроси. Заблужденията на религиознитѣ се заключаватъ въ това, че тѣ мислятъ, какво религията ще оправи свѣта.

Когато разглеждаме религията като факторъ отъ една страна, а науката и икономиката като фактори отъ друга страна, и намѣримъ съотношението между тѣхъ, само тогава свѣтътъ ще се оправи.

Сега, да покажемъ това нѣщо чрезъ равенството: $a^2+b^2=c^2$ (тѣзи величини сж религията, науката и икономиката). Значи: сборътъ отъ квадратитѣ на религията и икономиката се равнява на квадрата на науката. Отъ първото равенство можете да съставите още две: $a^2=c^2-b^2$; $b^2=c^2-a^2$. Какво може да излѣзе отъ тѣзи две равенства? Тукъ математицитѣ иматъ думата. Религията, икономиката и науката се съдържатъ въ ума. Тогава, може да дойдемъ до друго положение на Питагоровата теорема: възможноститѣ на ума плусъ възможноститѣ на сърцето се равняватъ на възможноститѣ на волята. После дохождаме до още едно положение на Питагоровата теорема: възможноститѣ на ума, плусъ възможноститѣ на сърцето, плусъ възможноститѣ на волята се равняватъ на възможноститѣ на душата. Въ този случай получаваме уравнение на сфера. И най-после дохождаме до последното положение на Питагоровата теорема: възможноститѣ на ума, на сърцето, на волята и на душата се равняватъ на възможноститѣ на духа. $a^2+b^2+c^2+d^2=D^2$.

Това сж сили, отношения, съ които трѣбва да работите. Следователно, волята е равнодействаща сила по отношение на ума и на сърцето. Душата е равнодействаща сила по отношение на ума, на сърцето и на волята. Духътъ е равнодействаща сила по отношение на ума, на сърцето, на волята и на душата. Освенъ тия нѣколко положения, можемъ да съставимъ и още едно положение: Възможноститѣ на ума, на сърцето, на волята, на душата и на духа се равняватъ на възможноститѣ на Бога. Това можемъ да изразимъ съ формулата: $a^2+b^2+c^2+d^2+D^2=B^2$. Можемъ да съставимъ още едно философско положение: възможноститѣ на ума, на сърцето, на волята, на душата, на духа и на Бога се равняватъ на възможноститѣ на Абсолютното, на Безграничното. Това изразяваме съ формулата: $a^2+b^2+c^2+d^2+D^2+B^2=A$. Чрезъ тази формула вие влизате вече въ областта, въ границитѣ на трансценденталното. Съ помощта на тѣзи математически формули, вие ще може-

те да правите изчисления във астрологията и във други нѣкои науки.

Да допуснемъ, че взимате ума като опредѣлена величина, като сила. При това, приемоте, че тази сила се поставя въ известни възможности, въ известни условия, при които може да се прояви. Кои сж тѣзи възможности? — Зодиацитѣ. Да кажемъ, че умътъ се е проявилъ презъ ноцъта, на първия денъ отъ месецъ мартъ. При тѣзи условия е опредѣлено вече, какви възможности има умътъ, за да се прояви. Сжщо така може да се опредѣли, какви възможности има умътъ за проявяването си, ако е дошълъ втория, третия или кой да е другъ денъ отъ месецъ мартъ. Това сж отношения. Като правите тѣзи изчисления, ще отбелязвате точно, кога умътъ е дошълъ. Сжщото можете да направите и за сърцето, ако вземете, за примѣръ, че е дошло презъ месецъ юлий. Никога умътъ и сърцето на човѣка не идватъ едновременно. Умътъ идва заедно съ физическото тѣло. Първо иде тѣлото, после умътъ и най-после сърцето. Когато детето се зачене, първо се образуватъ краищата, ржцетѣ и краката, после се образуватъ останалитѣ органи: черниятъ дробъ, дихателната система, а най-после и сърцето. Сърцето се образува въ момента, когато се прояви волевата деятелностъ у детето. Тя се проявява въ момента на раждането, когато детето заплаче. Когато детето поеме първата вдишка въздухъ, сърцето му започва вече да бие — проявило се е. Следователно, проявата на съзнателния животъ въ човѣка показва, че той е излѣзълъ вече отъ матката на природата. Проявата на съзнанието въ човѣка подразбира, че той е излѣзълъ отъ стѣснителнитѣ условия на живота и е започналъ да живѣе свободно. Това означава денъ на раждане. Когато волята се проявява, детето първо заплаква, а после повдига ржцетѣ си нагоре. Значи, щомъ повдигне ржцетѣ си нагоре, волята на детето се е проявила и започнала да действува върху съзнанието му. Когато ржката започне точно да опредѣля посоката на движението, у детето се проявява вече съзнателна воля. Дали движенията му ще бждатъ хармонични, или не, това е другъ въпросъ. Важно е, че волята въ него се е проявила. Правилно проявена воля е тази, на която движенията сж хармонични.

Какво разбрахте отъ всичко говорено тази вечеръ? (— Че всѣки свѣтъ има своя основна мѣрка, съ която опредѣля, съ която измѣрва нѣщата). Действително, когато кажемъ, че нѣкой човѣкъ е съ ограниченъ умъ, т.е. умствено ограниченъ, това значи, че той се движи въ едноизмѣрния свѣтъ, въ свѣта на линията. Запримѣръ, скжперникътъ живѣе само съ една идея, той мисли само за пари. Въ неговия умъ парата е поставена като центъръ, като точка, около която всичко друго се движи. Въ това отношение той е човѣкъ на едноизмѣрния свѣтъ. Онзи човѣкъ пѣкъ, който мисли да си направи къща, да се ожени, да си има другаръ, или другарка, да има дечица, той живѣе въ свѣта на дветѣ измѣрения, или въ двуизмѣрния свѣтъ. Дето ходи, той говори все за две лица „азъ и ти“ — той живѣе въ плоскостъта. Ще могатъ ли, като се събератъ на едно мѣсто тия двама души, да живѣятъ хармонично? Да се събератъ двама души на едно мѣсто, това значи да трѣгнатъ въ нова посока. Представете си, че имате единъ дълбокъ кладенецъ, хиляда стжпала надолу. На всѣко стжпало седи по единъ човѣкъ, а въ срѣдата на кладенеца има единъ дебелъ, здравъ стълбъ. Всички хора въ кладенеца поглеждатъ нагоре презъ дупката и казватъ: Какво ли има горе, на онзи свѣтъ? Животътъ въ кладенеца е така нареденъ, че единъ на другъ си даватъ заповѣди, а сжщевременно единъ другъ не могатъ да се постигнатъ. Всѣки седи на своето мѣсто и не се мърда отъ тамъ. Онзи, който е на най-горното стжпало въ кладенеца, е на разстояние едва десетъ метра отъ дупката, но той не съзнава това, мисли, че е далечъ отъ нея. Въ това положение седатъ всички въ кладенеца съ години, и никой отъ тѣхъ не може да се издигне едно стжпало по-горе отъ своето положение. Следъ време дохожда единъ разуменъ човѣкъ, поглежда въ кладенеца и, като вижда тия хора вжтре, запитва: Какво правите долу? — Седимъ на едно мѣсто. — Не можете ли да се движите? — Не можемъ. — Ами азъ не бихъ ли могълъ да ви помогна? — Надали ще можешъ. Ние седимъ тукъ отъ години, и то тѣй основателно, здраво заседнали, всѣки на своето мѣсто. Ето, този стълбъ седи въ срѣдата на кладенеца отъ хиляда години насамъ. Тогава този човѣкъ донася едно вжже съ кука накрая и го пуца въ кладенеца. Всички гледатъ, какво

ще стане. Куката хваща за дрехата онзи, който е на най-горното стъпало въ кладенеца, и безъ да усѣти, той се намира вънъ отъ кладенеца, въ широкия свѣтълъ свѣтъ. Останалитѣ започватъ да се чудятъ, де отиде другарѣтъ имъ, какъ тѣй предъ очитѣ имъ се изгуби. Съ излизането на първия се създава едно малко раздвижване въ кладенеца. Вториятъ отъ тѣхъ веднага се качва на мѣстото на първия. По този начинъ всички се качватъ на едно стъпало по-горе. Човѣкѣтъ отгоре ги изпитва: какво става тамъ? — Единъ отъ насъ излѣзе отъ кладенеца, а всички останали се качихме на едно стъпало по-нагоре. — Това наричаме ние еволюция. — Можете ли сега да се раздвижите? — Не можемъ. — Той пуца вжето въ кладенеца и улавя съ него втория. Останалитѣ пакъ се раздвижватъ и се изкачватъ още едно стъпало по-нагоре. Така спуща той вжето 999 пжти въ кладенеца, изважда единъ по единъ навънъ, докато остане последниятъ. Той казва: Азъ изминахъ вече 999 стъпала нагоре, готовъ съмъ да напусна и последното, на което съмъ стъпилъ.

Питамъ: това постепенно изкачване отъ стъпало на стъпало култура ли е? — Това не е никаква култура. — Има ли нѣщо сжществено въ стълбата, по която сте се възкачвали? — И въ стълбата нѣма нищо сжществено. Сжщественото е въ вжето и въ куката. Въ това седи културата на свѣта: спущате вжето въ кладенеца, закачвате за куката нѣкого, и хайде — навънъ! Еволюцията пжкъ се заключава въ бавното изкачване по стъпалата.

Време е вече петата раса да излѣзе отъ дупката на този кладенецъ. Подъ думата „дупка“ се разбира гжстата материя. Ще приведа единъ примѣръ, съ който да обясня, по-близо до разбирането ви, какво означава кладенецѣтъ. Единъ богатъ земледѣлецъ има безброй житни зрънца. На пролѣтъта влиза земедѣлецѣтъ въ хамбара и пита зрънцата: Добре ли ви е тукъ? Имате ли възможность да се разширявате? — Тѣсно ни е, много сме сгжстени едно до друго, нѣмаме условия да се разширяваме, вследствие на което не можемъ да се тѣрпимъ. — По сжщия начинъ и хората се налѣгатъ едни други и мислятъ, че сж щастливи. Земедѣлецѣтъ взима едно отъ зрънцата и го държи известно време въ ржката си. Зрънцето го погледне доволно,

чувствува се на свобода. Следъ това то запитва господаря си: Какво мислишъ да правишъ съ мене? — Искамъ да те поставя при по-добри условия. Земледѣлецътъ взима една крина житни зрънца, занася ги на нивата и съ широкъ замахъ ги посѣва. Всѣко зрънце пада на земята въ една дупчица, която за него представя голѣмъ кладенецъ. Този кладенецъ не е по-дълбокъ отъ 15 см. При това, колко зрънца могатъ да влѣзатъ въ единъ такъвъ кладенецъ? Като се види само въ кладенеца, зърното започва да плаче, да вика, че и тукъ е на лошо мѣсто. Земедѣлецътъ го убеждава, че е необходимо да мине презъ този процесъ, и че скоро ще дойде една кука да го извади на повърхността на земята. Не се минава много време, влагата започва да действа върху зърното и му казва: Хайде, излизай вече вѣнъ отъ кладенеца, да направишъ мѣсто за други зрънца. Зрънцето постепенно започва да излиза вѣнъ отъ кладенеца.

Следователно, влизането на човѣка въ кладенеца, т.е. въ ограничителнитъ, въ стѣснителнитъ условия на живота представя гжстата материя. Такава гжста материя обвива и човѣшкото съзнание. За да се пропука, за да се разкъса тази обвивка, тази черупка на съзнанието, трѣбва да дойдатъ на помощ влагата, свѣтлината, новиятъ животъ — трѣбва да дойде и любовта. Божията Любовъ ще дойде надъ тия условия като върховна сила и ще даде нова насока, ново направление на съзнанието. За тази целъ човѣкъ трѣбва да мине презъ нѣколко процеса: да излѣзе отъ хамбара и да влѣзе въ кладенеца, т.е. въ прѣстѣта, дето ще го засипятъ съ още прѣстѣ, докато израстне. Израстването не е нищо друго, освенъ действието на разумнитъ сили, топлината и свѣтлината, които представятъ вжето въ ржцетъ на разумния, който извлича човѣка отъ кладенеца. Половината отъ вашитъ братя, коренитъ, ще останатъ въ кладенеца да чакатъ деня на своето спасение. Единъ денъ и тѣ ще излѣзатъ вѣнъ отъ кладенеца, а други ще отидатъ на тѣхното мѣсто. Повечето хора днесъ трѣбва да излѣзатъ отъ последния кладенецъ, въ който се намиратъ. Той е кладенецътъ на плѣтѣта. Като почнатъ съзнателно да се движатъ, тѣ ще излѣзатъ и отъ този кладенецъ.

И тъй, правата, абсолютната мърка, с която определяме живота, не седи нито в едноизмърния, нито в двуизмърния, нито даже в триизмърния святъ. Тя се намира в четириизмърния святъ — в свѣта на четвърто измѣрение. Доброто и злото се определятъ в свѣта на времето и пространството. Когато приложите правилно времето и пространството, като мърка за нѣщата, вие ще изпитате в себе си вътрешна радостъ и хармония. Ако сгрѣшите нѣкъде, веднага ще почувствувате в себе си вътрешна скърбъ, дисхармония. Тогава ще разберете, че свѣтътъ, в който се движите, не е хармониченъ. Обаче, свѣтътъ на четвъртото измѣрение е хармониченъ. Тамъ никакви престѣпления не могатъ да ставатъ. Защо? — Защото този свѣтъ е съ обли, крѣгли стѣни.

Представете си, че вие живѣете в свѣтъ, подобенъ на цилиндъръ. На основата на цилиндъра е складирано всичкото богатство, всичкото злато. Ако нѣкой апашъ влѣзе в този свѣтъ, като види златото, той ще вземе частъ отъ него и ще започне да се изкачва по стенитъ на цилиндъра. Ако рече да си почине малко и да остави златото настрана, то веднага ще се върне назадъ. Колкото пѣти да слиза и да се качва, да вземе злато отъ основата на цилиндъра, в края на краищата, златото пакъ ще си отиде на мѣстото. Тази е причината, поради която в четириизмърния свѣтъ не се вършатъ никакви престѣпления. Тамъ колкото пѣти обератъ човѣка, паритъ му пакъ ще се върнатъ назадъ. Затова, именно, българитъ казватъ: „Дето е текла вода веднѣжъ, тя пакъ ще потече“. „Дето е имало веднѣжъ пари, тамъ пакъ ще има“. Значи, всѣко загубено, или откраднато нѣщо в Божествения свѣтъ, отива на своето мѣсто. Законътъ е такъвъ. В Божествения свѣтъ нѣма престѣпления. Желания за престѣпления може да има, но възможности за тѣхното реализиране не съществуватъ. Хората отъ второ и трето измѣрение иматъ навикъ да крадатъ, но щомъ влѣзатъ в четвъртото измѣрение, тѣ намиратъ вече, че всѣкакво престѣпление е безполезно. Какъвъ смисълъ има за тѣхъ да откраднатъ нѣщо, когато на часа още тази вещь ще се върне на мѣстото си?

Сщиятъ законъ се прилага и за идеитъ. Седите тихъ, спокоенъ и дойде в ума ви една свѣтла, възви-

шена идея. Вие се зарадвате, искате да я запомните, но веднага следъ това констатирате, че тази идея е изчезнала, поменъ не е останало отъ нея. Коя е причината за това? — Тази идея не е ваша. Тя е била чужда идея, която случайно е минала покрай васъ, и скоро следъ това се връща при своя господарь. Следователно, всички идеи, всички желаня, всички чувства, които вие лесно забравяте, сж чужди, крадени идеи и желаня. Понѣкога и любовта на хората се изгубва. Защо? — Крадена любов е тя. Всички нѣща, които лесно се изгубватъ, сж все крадени. Благодарете, че живѣете въ свѣтъ между висши, разумни същества, които постоянно корегиратъ действията ви. Когато изгубите любовта си, знайте, че тя не е била ваша. Вашето никой не може да вземе. Помнете: Реалното, Божественото никога не се губи. Когато любовта дойде въ човѣка, ако е негова, никое същество не може да му я вземе. При това, любовта не се измѣня, тя остава винаги една и сжща. Щомъ любовта ви се губи, щомъ любовта ви се измѣня, тя не е ваша. Като ученици, вие трѣбва да знаете това. Щомъ го знаете, нито ще се извинявате, нито ще се самоизлѣгвате.

Младитѣ често говорятъ за любовта. Тогава, опредѣлете само едно качество на любовта. Ако не можете да опредѣлите едно отъ същественитѣ качества на любовта, въ такъвъ случай азъ ще ви кажа едно съществено качество на любовта: Любовта дава свобода. Значи, щомъ обикнете едно същество, първата ви работа е да го направите свободно. Ако волъ обикнете, ще му махнете юлара и ще го оставите свободно да се движи. Любовта има желание да освободи всѣко живо същество, да може свободно да се ползува отъ благата на живота. Любовта дава свобода на всички живи същества — това е същественото ѝ качество. Никаква друга философия не ви трѣбва. Какъ сж разбирали този законъ освободенитѣ отъ любовта, ще се познае по това, дали и тѣ иматъ желание да освободятъ ония, които сж още заробени. Който нѣма това желание, този стремежъ въ себе си, той не е разбралъ любовта.

Следователно, като ученици на една и сжща Школа, вие не трѣбва да се ограничавате. Ограничаването не е проява на любовта. Когато говорите, дайте сво-

бода на всъки да се изкаже. Като говори единъ, другитъ трѣбва да слушаатъ. Вие трѣбва да приемете въ себе си, че мисълта на всъки човѣкъ е права. Ако не мислите така, вие подозирате човѣка въ неискреностъ. Кой каквото говори, изслушвайте съ търпение.

Когато пишете темитѣ си, вие имате желание много да пишете, да покажете, че сте учени. — Това е фалшиво положение. Цѣли трактати пишете за любовта, за нейнитѣ качества, но като дойде да я приложите, тамъ ви нѣма. Ще ви дамъ следната задача: щомъ видите нѣкой човѣкъ вързанъ съ вжже, идете да го освободите. Като отидете при човѣка и видите, че вжжето е здраво вързано, ще ви е нуженъ за целта ножъ. Купете единъ ножъ и разрѣжете вжжето. — Да, но този ножъ струва скъпо, азъ имамъ всичко сто лева въ джоба си, които ми трѣбватъ за ядене и пиене. Пратете другъ нѣкой да освободи този човѣкъ. — Кажете ли така, това показва, че нѣмате любовъ. Вие не знаете, че този човѣкъ е милионеръ, той ще ви благодари. И наистина, ако го освободите, той ще каже: Приятелю, много ви благодаря, че ме освободихте. Много хора минаха покрай мене, но никой не се спрѣ да ме освободи. Понеже вие ми направихте тази голѣма услуга, и азъ ще ви благодаря. Вие ме освободихте физически, азъ ще ви освободя материално. Вие имате нужда да учите, умствено да се развивате. Азъ съмъ на ваше разположение.

И тѣй, който има любовъ, той е освободенъ; който нѣма любовъ, той е вързанъ. Ако имате слаба вѣра, слаба воля, вие сте вързани. Трѣбва да дойде нѣкой да прерѣже вжжето, да ви освободи. За да се освободи човѣкъ, нужни сж нови методи, нужно е приложение. Не е достатъчно човѣкъ само да четете. но прочетеното, наученото трѣбва да се приложи. Между четенето и приложението има известно съотношение. Съотношения има навсѣкжде въ живота. Какви сж, запримеръ, отношенията на физическото тѣло спрѣмо етерното, астралното, менталното и причинното? Споредъ окултизма, всѣко отъ тѣлата на човѣка представя известна величина. Физическото тѣло е една величина; астралното — втора; менталното — трета и причинното — четвърта. Тѣзи четири тѣла представятъ четири координати. Всѣко отъ тия

тѣла има свои специфични енергии. Вие трѣбва да разбирате тѣзи енергии, да можете да ги трансформирате, да ги превръщате отъ единъ свѣтъ въ другъ. Щомъ постигнете това, лесно ще изправите погрѣшките си.

Като ви наблюдавамъ, забелязвамъ, че нѣкои отъ васъ често поставятъ едната, или дветѣ си ржце на слѣпитѣ очи. Защо? — Около слѣпитѣ очи е събрана енергия, повече отколкото трѣбва, вследствие на което умътъ не може правилно да мисли. Като поставите ржцетѣ си върху слѣпитѣ очи, съ това вие отнимате частъ отъ излишната енергия, която се е натрупала около тия центрове. Но това поставяне на ржцетѣ трѣбва да бжде съзнателно. Първо трѣбва да поляризирате ржцетѣ си въ по-високо поле на деятелностъ, та като прекарате тази енергия нѣколко пжти презъ ржцетѣ си, умътъ ви веднага да се проясни. Понѣкога енергиитѣ отъ ржцетѣ на човѣка сж свързани съ по-низки полета, и тогава той, не само че не може да си помогне, но влошава положението си. Въ такъвъ случай, добре е да извикате другъ нѣкой, съ магнетични, съ добри енергии, той да ви разтрие около слѣпитѣ очи. Тѣй щото, правете всичко съзнателно. Щомъ спазвате нужнитѣ правила, трѣбва да имате резултатъ 50%—95%. Вие трѣбва да знаете, защо правите нѣщо и какъ трѣбва да го направите.

Ще знаете, че сжщественитѣ качества на любовта сж, че тя дава свобода и всичко жертвува. Богъ всичко дава и не мисли за себе си. Хората постжпватъ точно обратно: Тѣ мислятъ само за себе си и нищо не даватъ. Въ сжщностъ, положението трѣбва да се измѣни, въ смисълъ: Богъ да мисли за насъ, а ние да мислимъ само за Него. Съ други думи казано: Ние трѣбва да възприемемъ Божията Любовь, да работимъ за нея и да я прилагаме навсѣкжде като строго опредѣлена специфична величина.

Сега, да затворимъ кладенеца!

Т. м.

— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

По-лъко ще бжде наказанието.

Казувамъ ви, че въ онзи день по-леко ще бжде наказанието на Содом, неже на тойзи градъ. Ев. Лукж 10:12.

Когато страхливиятъ прочете този стихъ, коситъ му настръхватъ, и той казва: Страшно нѣщо е това! Много съмъ грѣшенъ. Когато смѣлиятъ го прочете, казва: Празна работа е това. Който писалъ Евангелието, той го измислилъ. Какво наказание може да има? Отдѣ ще дойде то?

Казвамъ: Този стихъ се отнася до сжщества съ високо съзнание, до сжщества отъ висшъ свѣтъ. Той не се отнася до невежитъ. За да разбере този стихъ, човѣкъ трѣбва да има висока култура. Не мислете, че като наказватъ нѣкого, той може да разбере живота и да стане културенъ. Природата не наказва, но е строга. Като изучавате законитъ ѝ, виждате, каква неумолимостъ сжществува въ тѣхъ. Знаете, че на островъ Мартиника цѣлъ градъ отъ 40-50 хиляди души загинаха въ една нощъ. При землетресението въ Лисабонъ сжщо толкова хора загинаха въ единъ день. Въ миналото сж потънали хиляди и милиони хора въ водитъ на моретата и океанитъ. Тия цифри изглеждатъ баснословни, но историята на човѣчеството записва всичко. Ако питате ученитъ, отъ колко години сжществува свѣтътъ, ще кажатъ - отъ осемъ хиляди години. Питамъ: Какви сж тѣзи осемъ хиляди години - години на дѣцата, на възрастнитъ, или на умнитъ хора? Мърката на дѣцата е една, а тази, съ която държавата мѣри нѣщата, е друга. Дѣцата мѣрятъ съ сламчици, а възрастнитъ - съ мѣрки, установени отъ държавата. Значи, тѣзи осемъ хиляди години сж години на Бога. Неговата мѣрка е друга. Метритъ и километритъ на дѣцата се различаватъ отъ общо приетитъ мѣрки на държавата. Дѣцата си правятъ кжщички отъ пѣсѣкъ. Вие наблюдавате, какъ ги правятъ и казвате, че сж хубави, но разликата между детскитъ кжщички и кжщитъ на възрастнитъ е грамадна. Слѣдъ всичко това, тѣзи дѣца се опитватъ да тълкуватъ Писанието. Тѣ казватъ: Кжщи сж това! - Да, кжщички, направени отъ вода и пѣсѣкъ. Писанието не говори за тѣзи кжщи, но за такива, на-

правени отъ здравъ и хигиениченъ материалъ, който вековетъ не могатъ да разрушатъ.

Сега, азъ задавамъ слѣдния въпросъ на съврѣменнитѣ хора: Защо живѣе човѣкъ? На този въпросъ може да се отговори двояко: Човѣкъ живѣе, за да яде и пие. Или, човѣкъ яде и пие, за да живѣе. – Колкото е вѣренъ единиятъ отговоръ, толкова е вѣренъ и другиятъ. Има и трети отговоръ. Нѣкои казватъ, че човѣкъ не живѣе, за да яде и пие. – Какъ ще живѣе, ако не яде? Отъ гледището на науката, този въпросъ е строго опрѣдѣленъ, както е точно опрѣдѣлено, кои числа сж рационални и кои – ирационални. Споредъ сегашната математика, има числа съизмѣрими, т.е. дѣлими безъ остатѣкъ; има числа несъизмѣрими, т.е. дѣлими, но съ остатѣкъ. Обаче, въ абсолютната математика числата сж съизмѣрими. Въ обикновената математика се говори за числа въ n -та степенъ, напримѣръ, a^n . Тази степенъ, макаръ че подразбира общо число, не показва, че всѣкога е неопрѣдѣлено. То може да бѣде равно на 1, 2, 3, 4 и т. н. Въ абсолютната математика, обаче, самата степенъ може да се повдигне въ степенъ. Запр., a^{n^1} , a^{n^2} , a^{n^3} , a^{n^4} , $a^{n^{72}}$ и т. н. Какъ ще опрѣдѣлите тѣзи степени? Ако допуснемъ, че числото „а“ или буквата „а“ означава човѣка, т.е. човѣшкия умъ, то степенъта „ n “ показва възможноститѣ, при които човѣкъ може да се развива. Значи, даденъ човѣкъ може да се развива при възможности въ първа степенъ. Това значи, да се движишъ по права линия, безъ да изкривишъ пжтя си. Правата линия означава правия животъ. Като живѣешъ право, ще насочишъ идеитѣ си въ права линия. Това подразбира да имашъ отношение само къмъ едно лице и само съ него да се занимавашъ. Запримѣръ, искашъ да вземешъ отъ нѣкой банкеръ пари на заемъ. Каквото и да правишъ, мисълъта ти ще бѣде заета само съ едно, какъ да вземешъ паритѣ. Щомъ вземешъ паритѣ, ти не мислишъ за банкера – нѣмашъ вече отношение къмъ него. Като вземешъ паритѣ, започвашъ да мислишъ за онѣзи хора, на които дължишъ. Щомъ платишъ дълговетѣ си, гледашъ, колко пари ти оставатъ. Съ тѣхъ купувашъ една крина жито и го посѣвашъ на нивата си. Най-послѣ, ще мислишъ за посѣването на житото, като процесъ. Ще кажешъ, че не знаешъ. – Лъжешъ се, щомъ можешъ да орешъ, сѣешъ и

жънешъ, ти знаешъ значението на посѣването, като психически процесъ.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате процеситѣ въ природата, и да ги прѣнасяте въ психическия си животъ. Сжщото се отнася и до наукитѣ. Казвате, че сегашната геометрия говори за три измѣрения. Кои хора могатъ да се уподобятъ на първото измѣрение? Които се любятъ. Такъвъ човѣкъ, като се концентрира въ една точка, нищо друго не вижда. Той мисли само за своята възлюблена. И момата, като се влюби, освѣнъ възлюбления си, никого не вижда. Тя забравя и майка си, и баща си, само за него мисли. За влюбенитѣ цѣлия свѣтъ изчезва. Ако това не е вѣрно, можете да го опровергавате. И природата е съгласна съ менъ. Тя подържа сжщата мисълъ съ формулитѣ a^{n1} , a^{n2} . Това е философия, която трѣбва да изучавате. И сегашнитѣ философи не я знаятъ. Като се срѣщнатъ, влюбенитѣ образуватъ права линия. Силитѣ имъ се съединяватъ. Щомъ се съединятъ два елемента, казваме, че се извършила извѣстна реакция. Тя произвежда въ тѣхъ вжтрѣшно напрежение, и тѣ се сближаватъ. Правата линия е строго опрѣдѣлена съ двѣ малки нули: 0-----0. Нулата е нищо, но сжщеврѣменно, тя е граница на безграничния реаленъ свѣтъ. И задъ нулата има нѣкакъвъ свѣтъ, но отношенията на този свѣтъ сж отношения къмъ нищото. Споредъ насъ, нищото показва нѣщо. Че нищото е нѣщо, виждаме по това: поставено прѣдъ или слѣдъ единицата, или друго нѣкое число, то увеличава или намалѣва неговата стойность. Прѣдъ единицата, нищото намалѣва стойността ѝ десетъ пжти; слѣдъ единицата, то я увеличава десетъ пжти. Значи, нищото е нищо, когато не се проявява, т.е. когато не е нито прѣдъ единицата, нито слѣдъ нея. Постави ли се прѣдъ или слѣдъ единицата, то е мощна сила.

Често религиознитѣ и духовнитѣ хора се запитватъ: Кое е сжщественото въ Христовото учение? – Любо-вѣта. Той е казалъ: Любѣте се единъ другъ. – Какъ да се любимъ? По права линия ли? Ако се любите по права линия, както младитѣ, ще се натѣкнете на голѣми мжчнотии. Въ васъ ще стане голѣма реакция, голѣмо напрежение. – Какво да правимъ тогава? – Ще се качите по перпендикуляра. Само така ще се освободите

отъ закона. Вие сте извършили прѣстѣпление, за което ще отговаряте. – Има ли прѣстѣпление въ любовта? – Има два вида прѣстѣпления: въ злото и въ доброто. Въ първия случай, нѣкой извърши кражба, за която веднага го хващатъ. Писано е въ законитѣ, какво наказание се налага. Това знаятъ всички адвокати и сѣдии. Веднага ще изпратятъ сватове съ зурли и бѣклици да го калесватъ. – При кого ще го водятъ? – При сѣдията, той се интересува за него. Прѣди да извърши прѣстѣплението, никой не се интересувалъ отъ него, никой не го познавалъ. Щомъ извърши прѣстѣплението, всички започватъ да говорятъ за него. Пръвъ сѣдията го посрѣща съ внимание, разпитва го и, като се докаже, че е виновенъ, издава резолюция, спорѣдъ която го осѣждатъ на двѣ години затворъ. Сѣдията му казва: Понеже си гладувалъ, ще отидешъ въ затвора, дѣто ще те хранятъ и обличатъ, но нѣма да бѣдешъ свободенъ.

Казвамъ: Задъ този свѣтъ, задъ нищото, има другъ свѣтъ, на който законитѣ сѣ точно обратни. Тукъ сѣдятъ за прѣстѣпления, а тамъ – за добри дѣла. Като направишъ едно добро или като любишъ, веднага сѣдията те пита: Какъ се осмѣли да направишъ това прѣстѣпление? Ще ти наложимъ голѣмо наказание. Сѣдията извиква единъ стражаръ и му казва: Освободете този човѣкъ отъ затвора и му дайте всички добри условия за животъ: нива, лозе, кѣща, пари. Слѣдъ това намѣрете му добра, умна мома и го оженете. Значи, въ духовния свѣтъ човѣкъ е въ затвора, докато не върши добро, докато не люби. Щомъ започне да люби и да върши добро, веднага го освобождаватъ. Сѣдията казва: Ние искаме тѣкмо такъвъ прѣстѣпникъ, да работи за интереса на нашата държава. Обаче, ако направишъ нѣкакво прѣстѣпление, никой не се интересува за тебъ. Въ духовния свѣтъ нѣма законъ за прѣстѣпления. – Защо? – Защото тамъ нѣма условия за прѣстѣпления. Затова, именно, нѣкои хора, като се отегчатъ отъ земния животъ, искатъ да отидатъ на небето, тамъ да живѣятъ. Така правятъ нѣкои бѣлгари. Като не имъ вървятъ работитѣ въ Бѣлгария, отидатъ въ Америка, тамъ да подобрѣтъ живота си. Едно трѣбва да знаете: И на онзи свѣтъ да отидете, и въ Америка да отидете, всѣки ще отиде

съ своитѣ качества и навици и отъ тѣхъ зависи, ще успѣе ли той, или не. Крадецътъ ще се опита и на онзи свѣтъ да краде, но нѣма да успѣе. Ако не носи нѣщо въ джобовѣтъ си, гладенъ ще ходи. И въ онзи свѣтъ има гостилници, но всѣки самъ трѣбва да си плаща. Като погладува нѣколко деня, крадецътъ вижда една торба съ злато, дойде до нея и я задига съ себе си. Носи торбата извѣстно врѣме и, като се умори, сложи я на земята да си почине. Докато се обърне да я вземе, вижда, че торбата се вдигнала въ въздуха, и отива тамъ, отдѣто е взета. Като види това, той казва: Другъ пжтъ нѣма да бжда толкова глупавъ, нѣма да оставямъ торбата на земята, все съ себе си ще я нося. Намира на друго мѣсто втора торба съ злато. За да бжде по-сигуренъ, той туря паритѣ въ джобовѣтъ си и държи торбата съ останалото злато въ ржката си. Като се умори, сѣда да си почине и гледа да не изгуби торбата. И този пжтъ торбата се вдига въ въздуха. Той си казва: Поне джобовѣтъ ми сж пълни. Бржква въ тѣхъ и остава изненаданъ – джобовѣтъ празни. Така крадецътъ нищо не може да задържи въ себе си. Жителитѣ отъ онзи свѣтъ го гледатъ, смѣятъ се, но не го сждятъ. Тѣ му казватъ: Щомъ си гладенъ, кажи си, ние ще тѣ нахранимъ. Като кажешъ, че идешъ отъ земята, ние знаемъ, отъ какво имашъ нужда и ще те задоволимъ.

Сега вие ще кажете, че това сж измислици. – Не, ще ви докажа, че това става и на земята. Дѣ отива богатството, придобито съ неправда? Най-много слѣдъ четири поколѣния това богатство ще се върне тамъ, отдѣто е дошло. Това е законъ. Разликата въ този законъ на земята и въ духовния свѣтъ се състои само въ бързината на дѣйствието: на земята законътъ работи бавно, а въ духовния свѣтъ – моментално. Докато държишъ здраво торбата въ ржката си, твоя е; щомъ я пуснешъ отъ ржката си, тя отива тамъ, отдѣто е дошла. Днесъ млади и стари искатъ да се осигурятъ. Може да се осигурите, но само въ този свѣтъ, дѣто има наказание за доброто. Човѣшкиятъ свѣтъ ще се оправи само тогава, когато се създадатъ закони за доброто. Сега всички се радватъ, когато властта прѣслѣдва злото и наказва прѣстѣпниците. Не е така. Добритѣ

хора трѣбва да се наказватъ. Дѣ сж добритѣ хора? Дѣ има закони за тѣхъ? Въ нашия свѣтъ нито единъ добъръ човѣкъ не е наказанъ. Може ли тогава да се оправи свѣтътъ? Питате: Защо трѣбва да се наказва добриятъ човѣкъ? Такава е философията на природата, която трѣбва да се прѣведе на вашъ езикъ, да ви стане ясна, разбрана. Отивашъ на нивата си и виждашъ, че цѣла обрасла съ тръни. Недоволенъ отъ това, ти взимашъ мотиката и ги изравяшъ, засипвашъ ги отгорѣ съ прѣстъ. Недоволни отъ положението си, трънитѣ започватъ да се оплакватъ на слънцето, което имъ казва: Мълчете, азъ пакъ ще ви дамъ условия да растете и да дадете повече плодъ, отколкото по-рано. Тѣ израстватъ, а ти се чудишъ, какво е станало съ тѣхъ, че се размножили. Питамъ: Ако и добриятъ човѣкъ се накаже по сжщия начинъ, т.е. ако се посади въ почвата и даде повече плодъ, нѣма ли да се радвате? Слѣдователно, страданията, прѣзъ които минава добриятъ човѣкъ, не сж нищо друго, освѣнъ наказание за доброто, което е правилъ. Това е законъ за прѣвръщане на една математическа величина въ друга.

Като срѣщате единъ човѣкъ, първо вие го разглеждате отъ главата до петитѣ и започвате да се произнасяте за главата, за ржцетѣ и краката, за тѣлото му. Послѣ, спирате погледа си върху лицето му, върху неговитѣ очи, уши, носъ, уста. Право е да го разглеждате така, защото отъ тѣзи органи сждите за неговия стомахъ, за дробоветѣ и сърдцето му. Това показва, че между външнитѣ и вжтрѣшнитѣ органи на човѣка има извѣстно съотношение. Достатъчно е да ви наблюдавамъ единъ мѣсець, какво ядете и какъ се храните, какви приходи и разходи имате, за да прѣдскажа, какво ще ви се случи. Като видя главата, гърдитѣ и стомаха на даденъ човѣкъ, мога да кажа, че слѣдъ четири години той ще обѣдне, ще има голѣми дългове, жена му и дѣцата му ще бждатъ недоволни отъ него, нѣма да го зачитатъ. — Отдѣ знаешъ това? — Така е писано. Онѣзи, които не разбиратъ тѣзи нѣща, казватъ: Тежка сждба има този човѣкъ. Богъ го е създалъ така. — Не е вѣрно. Ти самъ си написалъ своята сждба. Смѣшно е да се изисква отъ мравката това, което се иска отъ човѣка. Може ли главата на мравката да бжде като човѣшката? Може ли обикновениятъ човѣкъ да притежава главата на

свѣтията? Ти не можешъ да успѣешъ съ своята малка глава, та искашъ да имашъ главата на свѣтията! – Искамъ да имамъ здраво и силно тѣло. – Реши най-напрѣдъ малкитѣ задачи съ своето тѣло, че послѣ ще мислишъ за голѣмо тѣло. Нѣкой едва може да смѣтне, колко прави 5×5 , а иска да рѣшава мжчни задачи, съ голѣми числа. Научи се първо да смѣташъ до петъ. Колко е 5×5 ? – 25. – Кой е коренътъ на 25? – Петъ. – Какво число е 5? – Ирационално. – На колко се дѣли петъ? – Само на петъ и на единица. Числото 5 е коренъ на 25, но и отъ петорката може да се извади коренъ, само че въ другъ свѣтъ – въ свѣта на чувствата. Чрѣзъ тѣхъ ти ще възприемашъ идеитѣ. Може да бждешъ благороденъ, да се възхищавашъ отъ комунистически идеи, но, прѣди всичко, трѣбва да имашъ чувства, да разбирашъ народа си. И голѣмъ патриотъ да си, пакъ трѣбва да разбирашъ своя народъ. Ако мислишъ, че народътъ трѣбва да сществува само за тебъ, той нѣма да бжде доволенъ отъ твоитѣ идеи. Ако се числишъ къмъ една партия съ желание само да ядешъ и пиешъ и да се ползвашъ отъ нейнитѣ облаги, тя не може да бжде доволна отъ тебъ. Отъ какво страдатъ партиитѣ? Идеи иматъ, програма на дѣйностъ иматъ, но приложение нѣматъ. Тѣ сж активни, искатъ да прилагатъ идеитѣ си, но методи за това нѣматъ.

И Питагоръ, на врѣмето си, е мислилъ върху различни идеи, докато най-послѣ съставилъ теоремата: Пространството, затворено въ квадрата, построено на хипотенузата, е равно на пространството, затворено отъ двата квадрата, построени на катетитѣ. Какво искалъ да каже Питагоръ съ тази теорема? Важно е, че отъ нея Евклидъ съставилъ още 47 теореми, съ които и до днесъ още учитѣ работятъ. Питагоровата теорема е една отъ главнитѣ теореми за рѣшаване на тригълницитѣ. Тукъ се говори за пространства, затворени въ квадратитѣ. Питамъ: Сществува ли пространство въ триизмѣрния свѣтъ? – Не сществува. Въ първото, второто и третото измѣрение не сществува врѣме и пространство. Обаче, въ четвъртото измѣрение, въ областъта на четиритѣ координати, сществува врѣме и пространство. Когато се прояви съзнанието на човѣка, тогава се говори за

врѣме и пространство. Слѣдователно, въ този моментъ човѣкъ започва да расте въ врѣме и пространство. Този моментъ опрѣдѣля човѣшкия свѣтъ, затова хората си служатъ съ кръста, като символъ на врѣме и пространство. Човѣкъ страда въ врѣме и пространство. Сухото дърво страда ли? Питате: Защо страдамъ? – Защото си влѣзълъ въ четвъртото измѣрение. Който влѣзе въ четвъртото измѣрение, непременно ще го почувствува. – Какъ? – Чрѣзъ кръста, т.е. чрѣзъ страданието. – Не искамъ да страдамъ. – Тогова ще се върнешъ въ третото измѣрение. И въ другитѣ измѣрения има врѣме и пространство, но, понеже съзнанието на живитѣ същества не е проявено, тѣ не го възприематъ. Тѣхниятъ свѣтъ е ограниченъ – хиксъ. Тукъ хиксътъ е равенъ на нула. Въ отношението 0:х, показателятъ е пакъ нула. Това показва, че тѣзи двѣ същества не сж се подвигили. – Въ какво се изявява тѣхниятъ животъ? – Само въ цѣлувки и прѣгрѣдки. Но това не храни. Цѣлуватъ се, прѣгрѣщатъ се, докато огладнѣятъ. Това е движение по права линия, въ първото измѣрение. Тѣ казватъ: Намѣрихме щастieto въ живота. Като огладнѣятъ, щастieto имъ се нарушава. Мжжѣтъ казва: Нѣщо ме мжчи въ стомаха. И жената казва сжщото. Тѣ започватъ да се движатъ по перпендикуляра. Сега, вмѣсто да се гледатъ единъ другъ, като по-рано, гледатъ настрана. Тѣ гледатъ вече къмъ трапезата, на която сж сложени нѣколко хлѣба и ядене. И двамата започватъ да се движатъ, докато образуватъ квадрата – сѣдатъ на трапезата. Отварятъ и затварятъ устата си и казватъ: Има и другъ свѣтъ. – Кой е този свѣтъ? – Свѣтътъ на яденето – квадратниятъ свѣтъ. Като ви питатъ, какво нѣщо е квадратътъ, ще кажете, че той е свѣтъ на ядене, т.е. трапезата за ядене. Правата линия е пжтъ къмъ възлюбения. Перпендикулярътъ е движение къмъ благословената трапеца. Като се нахранишъ, ще кажешъ: Слава Богу, имало и друго измѣрение, други блага въ живота. Досега азъ само цѣлувахъ и прѣгрѣщахъ своята възлюбена, но тя не ми даде това, което хлѣбътъ ми даде. Като се нахраня, пакъ мога да цѣлувамъ.

Като говоря така, не мислете, че се подигравамъ. Азъ изнасямъ нѣщата, както сж въ реалния свѣтъ, точно математически, безъ никакво прѣувеличаване. Азъ изнасямъ нѣщата въ живота въ естествения имъ видъ. Питашъ нѣкого: Какъ да те цѣлуна? – По права линия. – Послѣ? – Ще се движишъ по перпендикуляра. Така ще научишъ първото и второто измѣрение. Законъ е: Който живѣе само въ първото измѣрение, ще се движи по права линия, ще прѣгрѣща и цѣлува. Щомъ дойде гладътъ, и двамата прѣставатъ да се прѣгрѣщатъ и цѣлуватъ, ржцетъ имъ не държатъ вече, устата имъ не се отваря отъ гладъ. Виновни ли сж, че не могатъ да се движатъ и не могатъ да си отварятъ устата? – Не сж виновни. Тѣ се намиратъ въ обратната посока на истината – безъ цѣлувки и прѣгрѣдки. Като погладуватъ малко, тѣ започватъ да правятъ усилия, да се подвигатъ къмъ перпендикуляра, дѣто има сложена трапеца – свѣщената маса, квадратътъ на живота. На тази маса ще видите много хора, които сж минали прѣзъ сжщата опитностъ. Тѣ казватъ: Тази трапеца ни застави да се откажемъ отъ цѣлувкитъ и прѣгрѣдкитъ. Тукъ човѣкъ намира друга възлюблена, по-силна отъ първата. Тя го застава да седне на трапезата. Чрѣзъ глада природата казва: Има любовъ по-силна отъ вашата, т.е. отъ любовта на прѣгрѣдкитъ и цѣлувкитъ.

Помнете: Най-малката любовъ въ свѣта е любовта на правата линия. Азъ я наричамъ индивидуална любовъ, тя се проявява въ несъзнателния животъ. Послѣ иде любовта на квадрата – малко по-голѣма отъ първата. Но и тукъ любовта не спира. Слѣдъ като си цѣлувалъ и прѣгрѣщалъ, слѣдъ като си ялъ и пилъ, казвашъ: Не искамъ вече нито едното, нито другото. Ржцѣтъ ми отслабнаха, не мога да си отварямъ устата. Стомахътъ ми се разстрои отъ ядене. Какво да правя сега? – Ще постишъ три деня, нищо нѣма да ядешъ. – Послѣ? – Ще започнешъ да изучавашъ Евклидовата геометрия. Ще гледашъ къмъ небето. – Какво ще гледамъ тамъ? – Движението на слънцето. Ще наблюдавашъ небето и ще размишлѣвашъ: Кой е направилъ слънцето, какъ го е направилъ? Разумно ли е всичко, което виждашъ? Може

ли да се приложи? Чръзъ тѣзи размишления дохождашъ до третото измѣрение, но и него не си разбралъ.

Съврѣменнитѣ хора, които минаватъ за културни, иматъ широчина и височина на мисълта си, но дълбочина нѣматъ. Който има дълбочина, като го слушатъ, казватъ: Този човѣкъ говори много дълбоки, философски работи, не го разбираме. Нека говори по-разбрано, по-открито. – Открито се говори само въ пжтя на квадрата. Като се подвижи квадратътъ, образува се тѣлото – кубътъ, мѣсто на дълбочината. Който се движи по четиритѣ точки на квадрата, непремѣнно ще измѣни формата си и ще образува кубъ. Ако се движишъ само въ първото измѣрение, ти се натѣквашъ на мжчнотии. Ти схващашъ свѣта като отдѣлни точки, като отдѣлни прави линии. Гледашъ на мжа и жената като на отдѣлни величини, безъ никаква връзка между тѣхъ. Въ първото измѣрение човѣкъ не вижда даже и правата линия. Щомъ влѣзе въ второто измѣрение, въ плоскостъта, т.е. въ квадрата, той вижда вече правата линия. Значи, квадратътъ се състои отъ прави линии; тѣ съставятъ елементи на второто измѣрение.

Днесъ хората говорятъ само за право. Въ която кжща влѣзешъ, всички говорятъ за право. Казватъ: Това не е право, онова не е право; или това е право, онова е право. Значи, нашиятъ свѣтъ е създаденъ само отъ прави линии.

– Забрави ли, че, освѣнъ прави линии, има и точки? – Не виждаме точки, само правитѣ линии изпжкватъ. Тѣ сж сжщественото въ свѣта. – Правата линия нали е съставена отъ точки? Значи, точката, въ своята дѣйность, образува правата линия. Правата линия пѣкъ, въ своята дѣйность, образува плоскостъта. Малцина иматъ прѣдстава за плоскостъта, защото е невидима. Когато правата линия се проектира въ пространството, крайнитѣ ѝ точки ще се срѣщнатъ нѣкъждѣ въ безкрайностьта. Да допуснемъ, че тѣзи точки сж живи сжщества. Ако се движатъ въ една посока, тѣ могатъ да се срѣщнатъ нѣкъждѣ въ безкрайностьта. Ако се движатъ въ обратна посока, съ гърбоветѣ си, тѣ могатъ да

се срѣщнатъ само ако постоянно се сърдятъ. И тѣ не могатъ да си обяснятъ, какъ е станало това. Понеже орбитата, по която се движатъ, е кръгъ, тѣ непременно ще се срѣщнатъ. Кръгътъ е опредѣленъ. Тѣ ще се гледатъ, безъ да се познаятъ. И двамата ще питатъ: Кой си ти? Ще кажете, че това е противорѣчие. – Да, въ свѣта на едното измѣрение има противорѣчия. Не е лесно да разберешъ свѣта на първото измѣрение. Като влѣзешъ въ второто измѣрение, тогава ще разберешъ първото. – Защо? – Защото то става основа на второто измѣрение. Двѣтѣ сѣщества, които при движението си образуватъ плоскостъ, не могатъ да се приближатъ. – Защо? – Защото всѣко придвижване, т.е. измѣстване на правата, създава ново измѣрение – третото. Какво ще стане, ако нѣкой измѣсти двѣтѣ линии, т.е. двата непримирими врага? Казвашъ: Азъ да отида да му се поклоня? Никога! Тази непримиримостъ показва, че си въ второто измѣрение. И мжътъ, като се разсърди на жена си, казва: Азъ да ѝ се подчиня! Никога нѣма да направя това, да унижа своето достоинство. – Ще се примиришъ.

Щешъ, не щешъ, ще се огнешъ, т.е. плоскостъта се огхва, а не ти. Единиятъ е богатъ, другиятъ – бѣденъ – ще се примирятъ. Бѣдниятъ, като погладува нѣколко дни, започва да се огхва: тукъ поиска нѣщо, тамъ поиска нѣщо. Като дойде до богатия, казва: Лошъ човѣкъ е този, врагъ ми е, но ще отида при него. Като си подадатъ ржка, работата се нарежда. Примиряването е законъ на второто измѣрение. Мнозина питатъ: Какъвъ е смисълътъ на примиряването? – Враговетъ да станатъ приятели. Условиата, нуждитъ, въ които хората изпадатъ, иматъ сила да примирятъ и най-големитѣ враговѣ. Казвамъ на двама души, които враждуватъ: Вие трѣбва да се примиритѣ! – Какъ? – Двѣ сѣмейства сж непримирими. Тѣ носятъ враждата отъ двѣ поколѣния. Въ третото поколѣние ще се примирятъ. Въ едното сѣмейство се ражда момиче, а въ другото – момче. Като пораснатъ, тѣ се влюбватъ. Майката на момата казва: Ако се оженишъ за този момѣкъ, ще те изпядя вѣнъ отъ нашия домъ. И на момѣка казватъ сжщото. Но младитѣ не мислятъ така. Тѣ казватъ: Ние ще

напуснемъ домоветъ си, но пакъ ще се съберемъ. Научихме вече второто измѣрение. Слѣдъ двѣ години родителитъ ги прощаватъ. Докато бѣха въ първото и второто измѣрение, не се примиряваха. Щомъ напуснаха второто измѣрение и влѣзоха въ третото, въ куба, тѣ казаха: Елате сега, дѣца, да ви благословимъ. Младитъ дойдатъ, колѣничатъ прѣдъ родителитъ си и получаватъ тѣхното благословение. Съ примиряването изчезватъ всички илюзии, всички заблуждения въ човѣка. Нѣкой билъ честолюбивъ, не могълъ да се примири. – И той ще се примири. Това е само въпросъ на врѣмето. Ако не се примиришъ, ще стане това, за което Христосъ казва: „По-лѣко ще бжде наказанието на Содомъ и Гоморъ, нежели на онзи градъ.“

Христосъ казва, че по-лѣко ще бжде наказанието на Содомъ и Гоморъ, отколкото на онзи градъ. – На кой градъ? – Който не е разбралъ и не е приложилъ Христовото учение. – Какво ще бжде наказанието му? – Мжчения и страдания. Жителитъ на този градъ ще говорятъ, ще мислятъ, но нищо нѣма да постигнатъ. Ще критикуватъ този-онзи, ще говорятъ по адресъ на това и на онова общество, докато най-послѣ кажатъ: Говорихме, критикувахме, мислихме, работихме, но нищо не постигнахме. Навсѣкждѣ само терзания и мжчения. Питамъ: Какво дѣлятъ хората? Какво ги спѣва?

Сега, понеже атмосферата е малко натегната, въздухътъ е нечистъ, ще направя една дивѣрсия въ мисълта. Знаете, че вжглената киселина е неприятелъ, както за слушателитъ, така и за говорителя. Отворете прозорцитъ, не се страхувайте отъ простуда. Ако нѣкой се простуди, ще му платя разноснитъ за лѣкаръ. За да се смѣни състоянието ви, ще приведа единъ случай изъ живота на хората. Нѣкога живѣлъ единъ богатъ, прочутъ графъ. Случило се, че изпадналъ, останалъ безъ петъ пари, но понеже билъ честолюбивъ, не се рѣшавалъ да поиска помощъ отъ никого. Той гладувалъ нѣколко деня, но графското достойнство не му позволявало да иска помощъ. Най-послѣ му дошло на ума за единъ неговъ приятелъ музикантъ. Отишълъ при него и му казалъ: Слушай, приятелю, ти знаешъ, че съмъ отъ високо произхождение. Но тѣй дойде работата, че дне-

съ съмъ изпадналъ. Можешъ ли да ми послужишъ съ 10,000 лева? Музикантътъ си потъркалъ ржцетъ, замислилъ се и му отговорилъ: На драго сърдце, ела съ мене. Дватама излѣзли на площада. Музикантътъ казалъ: Азъ ще свиря тукъ, а ти ще събирашъ паритъ. – Какъ, азъ да събирамъ пари? Толкова да се унижа? – Не се смущавай, азъ съмъ знамѣнитъ музикантъ. Всички менъ ще гледатъ, а на тебъ никой не ще обърне внимание. Значи, музикантътъ има смѣлостъта да излѣзе на площада да свири за обѣдниия графъ, а той не е готовъ да събира пари за себе си.

Много отъ сегашнитъ християни, както и отъ моитъ слушатели, се срамуватъ да събиратъ пари. Азъ съмъ готовъ да свиря на площада за тѣхъ, а тѣ се стѣсняватъ да събиратъ пари за себе си. Тѣ казватъ: Какъ, на площада да събираме пари? – За васъ е това. Често азъ ви давамъ най-хубавитъ идеи, а вие се стѣснявате отъ тѣхъ. Азъ ви давамъ право да разполагате съ тѣхъ. Идетъ да проповѣдвате. Продавайте тѣзи идеи, и каквото спечелите, ваше е. Чудни сж хората! Слѣдъ това нѣкои болни идатъ при мене, искатъ да имъ помогна. Азъ имъ давамъ сигурни лѣкарства, но тѣ не ги приематъ. Идатъ и бѣдни, искатъ да поправятъ положението си. Казвамъ на бѣдния: Иди при единъ богатъ, който страда отъ стомахъ и му кажи: Ако ми дадешъ 10,000 лева, ще ти прѣпоръчамъ едно сигурно лѣкарство. Богатиятъ, като даде исканата сума и употреби лѣкарството, ще каже: Наистина, дадохъ 10,000 лева, но стомахътъ ми е добръ, здравъ съмъ вече. И моитъ слушатели, като графа, пари не взиматъ. Тѣ казватъ: Правило е у насъ, да не взимаме пари. Така е, отъ богатитъ не взиматъ пари, но заеми правятъ. Мнозина взиматъ пари подъ лихва отъ различни банкери. Казвамъ: Не взимайтъ пари на заемъ. Ако имате нужда отъ пари, идѣте при единъ богаташъ, който боледува отъ години, и му кажете: Азъ имамъ изкуството да лѣкувамъ. Ако ми дадешъ 10,000 лева, ще те излѣкувамъ. Обаче, на вѣрсия не давамъ. Ще извадишъ паритъ и ще ги прѣброишъ прѣдъ менъ. Азъ ще подпиша, че ще те излѣкувамъ. Като приготвишъ лѣкарството, както азъ го приготвямъ, веднага ще го дадешъ на болния. Като оздравѣе, той ще ти благодари и ще бжде доволенъ, че те е срѣщналъ. Из-

нудване ли е това? Не, богатият има нужда отъ такъвъ лѣкаръ, и за да оздравѣе, готовъ е да даде всичко. Богъ е хваналъ богатия за стомаха и го учи на закона на жертвата. Той му казва: Ще дойде при тебе единъ бѣденъ, който владѣе изкуството да лѣкува. Ще му дадешъ 10,000 лева и ще благодаришъ, че те е излѣкувалъ.

И тъй, спорѣдъ васъ, ще служите безъ пари. Не нищо не става безъ пари, т.е. даромъ. Ще цитирате стиха: „Даромъ давайте.“ Кое се дава даромъ? Любовь за любовь, добро за добро, знание за знание. Такъвъ е законътъ. За любовта се плаща съ любовь, за умразата – съ умраза. Ще кажете, че на умразата трѣбва да се отговори съ любовь. – Не е така. Ако чистишъ нечисти мебѣли, чиста кърпа ли ще вземешъ? Не, ще си послужишъ съ пачавра. Нечистиятъ трѣбва да се изчисти съвършено и тогава ще се облѣче съ чиста риза. Казвате: Братъ е този човѣкъ, трѣбва да се обича. Кого наричаме братъ? – Само онзи, който е съвършено чистъ. Азъ не признавамъ нечисти братя. Братство не може да съществува между грѣшни хора. Братство съществува само между любѣщи души, само между хора съ просвѣтени умове и съ топли сърдца. Казватъ: Братъ ми е този човѣкъ. Въ този смисълъ, и волътъ ти е братъ. – Защо? – Защото страда на нивата. Нѣкога се разговарямъ съ вола. Той ме поглежда, като че иска да каже: Страдамъ, наистина, но си уча урока на нивата. Благодаря за този урокъ. Господарѣтъ мисли, че волътъ нищо не разбира. Много разбира той. Не мислете, че само вие имате способността да разбирате. Вашиятъ моралъ ви е довелъ до неразбиране на нѣщата. Вие имате неясна прѣдстава за правитѣ и кривитѣ постѣпки. Нѣкой се чуди, защо страда и казва: Чудно нѣщо, никого не съмъ убилъ, никого не съмъ излѣгалъ, а страдамъ! – Съ този моралъ и до прага на разумния свѣтъ не можешъ да пристѣпишъ.

Съ примѣръ ще изнеса една отличителна чѣрта на любовта. Двама души отъ рождение още били затворени въ единъ замъкъ. Нищо не знаели за външния свѣтъ. Само книги чели и така се просвѣщавали. Единиятъ постигналъ голѣмо просвѣтление. Единъ день му се казало, че трѣбва да пробие стената на замъка и да излѣ-

зе вѣнъ. Той пробилъ стената, и прѣдъ очитъ му се открилъ чуденъ свѣтъ. Ако той, слѣдъ като пробилъ стената, казълъ на другаря си, той да излѣзе прѣвъ, въ неговата душа има любовь. Слѣдователно, едно отъ качества на любовьта е, че тя дава абсолютна свобода и прѣдимство на другитѣ. Тя казва: Излѣзъ ти прѣди менъ. Ако ти излѣзешъ прѣвъ, нѣмашъ любовь въ себе си. Това изисква учението, което проповѣдвамъ. Като пробиете стената на замъка, въ който сте затворени, кажете на затворниците, които сж съ васъ: Братя, вие излѣзте първи, и азъ слѣдъ васъ. Питамъ: Вие имате ли това качество? – Ами ти имашъ ли го? – Имамъ го. Опитайте ме и ще се уверите. Вие ще ме опитате, но и азъ ще ви опитамъ. Азъ не си служа съ празни думи и съ залъгалки. Говоря чистата истина. – Ама азъ любя. – Добрѣ, ще подложимъ твоята любовь на опитъ. Ще разберемъ, какъ любите. Ако се обиждашъ отъ най-малкитѣ нѣща, нѣмашъ любовь въ себе си. Ако се сърдишъ на Господъ, че не е направилъ свѣта, както ти мислишъ, нѣмашъ никаква любовь. Ами че всичко, каквото имашъ – животътъ, мисълта ти, не сж ли скритъ подаръкъ отъ Господъ? Има ли сжщество, по-велико отъ Господъ? Когато хората вършатъ прѣстѣпления, Богъ се скрива нѣкъдъ, сѣди тихъ и спокоенъ, наблюдава всичко и казва: Има благословение за всички. Не правете прѣстѣпления! За всички съмъ оставилъ поне едно благо.

Какво правите вие? – Отивате при Господъ да се оплаквате, кой съ какво ви обидилъ. Не, като отидете при Господа, въ Великата школа на Бѣлото Братство, абсолютно се забранява да се оплаквате отъ когото и да е. Нѣкой казва: Този не е ли отъ вашитѣ братя? – Не е никакъвъ братъ. – Не е ли вашъ ученикъ? – Никакъвъ ученикъ не е. – Ами той ме излъгалъ! – Той е отъ вѣншнитѣ, не е научилъ закона. Въ школата, въ която ние живѣемъ, не се позволѣва никаква лъжа. – Какво лице има човѣкъ, който не лъже? – Свѣтло лице, прозорливи очи. Той е смѣлъ и рѣшителенъ и всѣкога младъ. Сега, свърѣменнитѣ хора остарѣватъ и умиратъ. Човѣкъ, който изгубилъ Бога въ себе си, остарѣва и умира. И ако ме питате, защо остарѣвате и умираете, ще ви кажа, че се дължи на вашитѣ прѣстѣпления спрѣмо

любовта, че вие сте нарушили любовта на разумния, съзнателния живот. Ще кажете: Много пъти Учителят ни е говорил това. Азъ бихъ ви попиталъ: Чухте ли ме вие? – Не сте ме чули. Приложихте ли го? – Не сте го приложили. Тогава защо искате да ме лъжете? Онзи, обаче, който каже, че е чулъ, каквото съмъ говорилъ, считамъ го, че може да приложи и даже е приложилъ. Не прилагате ли, това е квадратна лъжа, лъжа на правата линия, лъжа на квадрата. Вие мислите само за цѣлувки и прѣгрѣдки. Животътъ не е въ тѣхъ, не е и въ яденето. Задъ този животъ има единъ великъ, свѣтълъ животъ, който вие не подозирате, има нѣщо велико и славно, за което даже на умъ не ви е дохождало.

Казвате: Като умремъ, всичко ще се свърши. – Да, ще се свърши животътъ на правата линия, на първото измѣрение, и ще дойдешъ въ живота на куба, въ живота на страданията, за да ги обикнете. Когато Господъ ви изпрати едно страдание, да се радвате, че сте удостоени съ тази честъ. Що е страданието? – То е една отъ най-великитѣ науки. Не е ли най-доброто, най-приятното, да съзнаете вашитѣ прѣстѣпления? Но не е само това. Ти си наскѣрбилъ твоя братъ, жена му, дѣцата му си огорчилъ. Като ги видишъ, да въздѣхнешъ и да кажешъ: Съжалѣвамъ, че съ своя егоизъмъ азъ съмъ огорчилъ своя братъ. Каква по-благородна постѣпка отъ тази – да съзнаешъ, че си съгрѣшилъ спрѣмо брата си и да поправишъ погрѣшката си. Такъвъ човѣкъ наричамъ азъ братъ, мжжъ, приятелъ, сестра. А сега се молятъ: Господи, ние сме грѣшници хора. – Че кой не е грѣшенъ на този свѣтъ? Настѣпишъ една мравка, убиешъ я, и туй ще мине за грѣхъ. Не, приятелю, нѣма да ти мине. – Защо? – Квадратътъ ще дойде. Като се срѣщнете четирима души, ще настане такава криза, че ще трѣгнете въ друга посока. – Каква е тази посока? – Какво направиха, за да накаратъ Христосъ да спаси човѣчеството? – Заковаха Му два гвоздѣя на рѣцетѣ, заковаха Му два гвоздѣя на краката. И Той каза: Господи, въ името на Твоята любовъ, азъ съзнахъ, че има нѣщо по-велико, че безъ да се движа, азъ мога да спася свѣта. Досега азъ учихъ хората на братство и равенство, но не можахъ да ги спася. Защо си ме

оставилъ, Господи? - Не съмъ те оставилъ, но те заковахъ, за да ти покажа, че има друго движение въ Любовта, че въ Любовта има сили. И какво казалъ Христосъ? - Господи, въ Твоитѣ ръце прѣдавамъ духа си. Ти, Който си Любовъ, да бжде Твоята воля, въ Тебъ се вливамъ. И въ бждеще, да знаятъ всички хора, че трѣбва да се приложи Твоята воля и то не само отъ църквата, но отъ всички сщщества на земята. И въ тази любовъ, като дойде слугата при господаря си, той да го цѣлуне и заедно съ него да отиде да работи. Да му казва братко, а не да се отнася като господарь къмъ работникъ. И като работникъ, и като господарь да се радвашъ, че свѣтътъ е тѣй построенъ.

„Горко, казва Христосъ, на този градъ.“ - Тия градове не сте ли вие? Та какво ли нѣма въ вашитѣ градове? Какви ли не палати, какви ли не богатства! Всичко у васъ е пълно. Сега си казвате: Да имамъ една каса, пълна съ пари, напримѣръ, десетъ милиона. А послѣ добавяте: И една мраморна кжца съ богати входове, прозорцитѣ къмъ изтокъ, съ фонтани, водопроводи, съ хубава градина. Да имамъ автомобилъ, че като се ожена, дѣцата ми да бждатъ разкошно облечени, че като излѣземъ на слънце, да кажа: Благодаря ти, Господи, за тази хубава кжца, за всичко, що си ми далъ. А послѣ, като си поразтъркашъ очитѣ, казвашъ: Нищо нѣма, сънь е това. Въздушнитѣ мѣхури се пукватъ, духна Господъ, всичко изчезна. Сериозенъ е, казвашъ, животътъ; голѣми страдания има, ще се мре. - Да, докато не умрешъ, нѣма да оживѣешъ. Чудно нѣщо, нѣма по-приятно отъ смъртъта. Да минешъ отъ едно състояние въ друго, да минешъ отъ физическия въ духовния свѣтъ, да научишъ законитѣ и на двата свѣта. И онзи свѣтъ е като този, и въ него има материя, но по-ефирна, по-пластична. Значи, и въ другия свѣтъ човѣкъ продължава да развива съзнанието си, той не умира. Цѣлиятъ свѣтъ, цѣлата слънчева система, цѣлиятъ козмосъ, всичко се движи въ една нова посока. Човѣкъ не умира, но дохожда въ такива условия, дѣто съзнанието му се пробужда. Този законъ е неумолимъ. Земята влиза въ нови, Божествени условия. Цѣлиятъ свѣтъ се пробужда. Който иска да оста-

не въ старитѣ условия, може да си остане. Казано е въ Писанието: „Грѣшнитѣ ще изчезнатѣ, а праведнитѣ ще се умножатѣ и благословятѣ.“ Ще кажете, че този законѣ е жестокѣ.

Ще изясня мисълта си. Прѣдставете си, че цѣлята земя е покрита съ ледѣ. За да се махне ледѣтѣ, трѣбва да се разбива съ чукове, съ тѣрнокопѣ. Иначе не може да се живѣе. Ледѣтѣ трѣбва да се махне, но съ чукове нищо не се постига. Като изгрѣе слѣнцето, ледѣтѣ ще се стопи. Колкото повече се усилива слѣнцето, толкова по-лесно се топи ледѣтѣ. Ледоветѣ, това сж грѣшнитѣ хора. Какво ще стане съ тѣхѣ? – Ще изчезнатѣ. Жестоко ли е това? – Какво ще стане послѣ? – Наводнение. То прѣдставя добритѣ хора. – А слѣдѣ наводнението? – Ще излѣзе буйна растителностѣ. Земята ще се покрие съ дѣрвѣта и цвѣтя. Не е ли по-добрѣ да изчезнатѣ грѣшнитѣ отѣ лицето на земята? Тѣ ще изчезнатѣ отѣ повѣрхността на земята и ще влѣзатѣ въ вѣтрѣшността ѣ – тамѣ да работятѣ. Тѣхната енергия ще влѣзе въ земята. Това значи, грѣшнитѣ ще носятѣ праведнитѣ на гѣрба си. На всѣки грѣшенѣ по единѣ праведенѣ. Казвате: Ужасно учение! Да носишѣ човѣкѣ на гѣрба си! – Дивачката не носи ли облагородената присадка на гѣрба си? Кой ви дава право да присаждате? Споредѣ менѣ, това е въ реда на нѣщата. Щомѣ искашѣ да опитомишѣ дивата череша, ще я опитомишѣ, нека дава хубави плодове. На сжщото основание, питамѣ: Защо да не присадишѣ единѣ грѣшенѣ човѣкѣ? Щялѣ да плаче. Не е въ това вѣпросѣтѣ. Икономията на природата изисква да се прави това, което е нужно за общото развитие на всички сжщества. Слѣдователно, страданията сж допуснати, когато служатѣ за общото добро.

Казвате: Значи, нашитѣ страдания ще минатѣ прѣзѣ Божествения ножѣ? – Да, ще минатѣ. Този ножѣ ще рѣже. Малкитѣ клончета ще се рѣжатѣ и ще се прѣвѣрзватѣ къмѣ голѣмото дѣрво. Това ще имѣ причини болка, но единѣ день тѣ ще израснатѣ. Голѣмото дѣрво ще ги обикне, като новородени дѣца, и ще каже: Обичамѣ ви! Сега и азѣ ви проповѣдвамѣ едно опитно учение. Ще ви дамѣ разумни методи, каквито никой досега не ви е давалѣ. Това сж методи, съ които живата природа работи. Съ тѣхѣ работятѣ вѣзвишенитѣ, разумни сжще-

ства. Дали сжществува тѣ, или не, това е другъ въпросъ. Дали сжществува Богъ, или не, това е другъ въпросъ. Има нѣщо, което сжществува за всички, което никой не може да отрѣче. Това е Любовьта. Кога сте били щастливи? – Когато сте обичали. Тогава сте имали сила да работитѣ. Щомъ изгубите любовьта, отчайвате се. Когато майката изгуби дѣтето си, отчайва се. Когато братътъ изгуби сестра си, той се отчайва. Когато изгубите приятеля си, пакъ се отчайвате. Това сж факти. Кой ще ги отрѣче? Азъ констатирамъ фактитѣ, както сж: нито прѣувеличавамъ, нито намалѣвамъ. Другъ е въпросътъ, какъ ще обясните философски фактитѣ. Важно е, че тѣзи факти сж извлѣчени отъ живота. Който не вѣрва въ тѣхъ, нека дойде при мене, но искрено, чистосърдечно. Не е нужно да ви доказвамъ, сжществува ли Богъ, или не. Щомъ живѣемъ, това е най-сжщественото доказателство. Ако ти не вѣрвашъ въ своя животъ, въ своя умъ, въ своето сърдце, въ своята воля, въ какво друго вѣрвашъ? Вѣрвашъ ли, че мислишъ? Вѣрвашъ ли, че чувствувашъ? Вѣрвашъ ли, че дѣйствуашъ? – Вѣрвамъ. – Вѣрвашъ ли, че имашъ душа? Вѣрвашъ ли въ своята сила? – Вѣрвамъ. – Можешъ ли да направишъ нѣщо съ тѣхъ? – Мога. – Добрѣ тогава. Азъ имамъ едно хубаво рало, единъ хубавъ конь и десетъ декара земя. Ще ти дамъ земята си на изполица. Ще дѣлимъ по равно, приятелски. Ралото, коньтъ, земята ще бждатъ отъ мене, а отъ тебе само работата. – Не искашъ ли много? – Не, половината за мене, и половината за тебе. Ако не си съгласенъ, ще се смѣнимъ. Ти ще останешъ на моето мѣсто, а азъ ще поема работата. Азъ не се страхувамъ и срамувамъ отъ работа. Ще ора и ще копая, но имамъ важна работа, която не мога да отложя. Ако ти можешъ да я свършишъ, вземи моето мѣсто и свърши моята работа. Азъ ще работя на нивата и пакъ ще дѣля наполовина съ тебе. Ще работимъ въ името Божие безъ лѣжа. Такъвъ е законътъ. Честность се иска отъ всички. Въ школата не се позволѣва никаква лѣжа. За свѣта, въпросътъ е поставенъ другояче. Тамъ има закони, нека сждятъ спорѣдъ тѣхъ. Въ школата има закони само за доброто. Който грѣши и прави зло, ще се намѣри вѣнъ отъ школата. Тамъ нѣма законъ за злото. Който иска да жи-

вѣе въ Божествения свѣтъ, той може да живѣе само въ закона на доброто.

Христосъ казва: „Горко вамъ!“ – Кои вамъ? – Горко на добритѣ, на онѣзи, които не правятъ добро въ Божествения свѣтъ. Такъвъ е законътъ. Казвате: Ето едно учение, което развращава хората. Продължавамъ: Горко на прѣстѣпниците, които не правятъ прѣстѣпления. Обяснявамъ тази мисль: Горко на коренитѣ, които не слизатъ до земята, да обератъ соковетѣ ѝ. Горко на клонитѣ, които не отиватъ нагорѣ, да обератъ слънчевата енергия. – Това не е ли кражба? – Да, но почтена и благородна. Понятието „кражба“ има за васъ друго значение. Азъ не съмъ за кражбата, но като казвамъ: Горко на прѣстѣпниците, които не правятъ прѣстѣпления. Подразбирамъ: По-добрѣ едно сщество да мисли, отколкото да сѣди въ бездѣйствие. И неправилно да мисли, но да не е безъ работа. Горко на добрия, който не прави добро! За прѣдпочитане е добриятъ да сгрѣши, но да не остава въ будическо състояние. Какво означава „будическо състояние“? То е състояние на унесъ, на забрава. Това е криво тълкуване. Азъ си послужихъ съ вашето разбиране. Азъ познавамъ това състояние. То е състояние на голѣма активностъ. Въ това състояние изпада само онази душа, която обхваща всички сщества – отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ. Тя излива любовта си върху тѣхъ, за да ги издигне. Това означава „будическо състояние“, а не както индуситѣ го разбиратъ. Ако искате да ви го докажа, и това мога. Достатъчно е да духна прѣдъ васъ, за да паднете на земята. Като духна на себе си, и азъ ще падна на земята. Слѣдъ това ще ви кажа: Идете сега въ онзи свѣтъ да провѣрите нѣщата. И като се върнете, само истината ще говорите. Тогавя въ вашия животъ, въ душата ви ще се роди нова мисль, нова дѣйностъ, нова работа и нова култура.

„Горко на васъ, които не правитѣ добро!“ Сега, мои приятели, ще ми бжде приятно, ако хванете нѣкой прѣстѣпникъ и го доведѣте при менъ. Прѣзъ годината едва ще се намѣри единъ, който да дойде при менъ. На стражаритѣ казвамъ: Гледайте да хванете нѣкой прѣстѣпникъ. Мжно се намиратъ прѣстѣпници въ доб-

рото. Като хванатъ такъвъ прѣстѣпникъ, веднага му четатъ резолюция и го турятъ въ затворъ. Питамъ младитѣ, които ме слушатъ, разбиратъ ли това? То означава: човѣкъ трѣбва да се движи не само по права линия, но и нагорѣ. Съ други думи казано: Всѣка идея трѣбва да има не само дължина и ширина, но и дълбочина. Младъ е само онзи, който се движи въ три посоки: по дължина, ширина и дълбочина. Жабата само крѣка, нищо друго не знае. Казвате, че нѣкой билъ младъ, защото ималъ черна коса. Само черната коса ли прави човѣка младъ? Лесно може да побѣлѣе косата на младия. Достатъчно е да мине прѣзъ голѣми страдания, за да побѣлѣе въ 24 часа. И на сънъ косата побѣлѣва. Като се събудишъ, казвашъ: Добрѣ, че бѣше сънъ. Като, поставя човѣка въ магнетиченъ сънъ, мога да го прѣкарамъ прѣзъ голѣми мъчности, да побѣлѣе косата му. Послѣ пакъ го прѣкарвамъ прѣзъ такъвъ сънъ, и той влиза въ свѣта на любовта и блаженството. Като се събуди, вижда, че косата му е черна, руса или кестенява, каквато е била по-рано. Така постѣпва и природата. Не мислете, че тя нищо не вижда. Природата гледа съ широко отворени очи и всичко вижда. Като не слушашъ, тя мръдне тояжката си, и косата ти побѣлѣва. Като обѣщашъ, че ще изпълнишъ закона на любовта, тя казва: Добрѣ, и азъ ще приложя своя законъ – ще ти върна младостта и силата. Казвашъ: Не чувамъ добрѣ, малко съмъ оглушалъ. – Зная, защо си оглушалъ. – Нервенъ, неразположенъ съмъ малко. – Зная, защо си нервенъ. – Нетърпѣливъ съмъ малко. – Само любовта е дълготърпѣлива. Търпѣнието е качество на любовта. Когато любишъ, търпишъ. Значи, вънъ отъ любовта търпѣние не съществува. Въ основата на съзнателната любовъ лѣжи търпѣнието. – Защо търпишъ? – За любовта. Велика любовъ е тази, която понася всичко съ търпѣние. Казвашъ: Братко, готовъ съмъ да понеса всичко, заради великата, безпредѣлна любовъ. Само любовта дава сила и мощъ на човѣка да издържа на всичко. Като работишъ за любовта, не се страхувай отъ нищо.

Днесъ искамъ отъ васъ повече прѣстѣпници, по-малко праведни. Много праведни хора се наплодиха въ свѣта. Свѣтътъ е пѣленъ съ праведни. Отъ такива, именно, страда той. Когато да срѣщнете, всѣ ще мине

за праведенъ. Никой не казва за себе си, че е грѣшникъ. Всѣки казва: Азъ съмъ благороденъ, праведенъ човѣкъ. – Азъ се страхувамъ отъ праведнитѣ. Бихъ желалъ да срѣсна нѣкой, който да каже за себе си, че е падналъ, грѣшенъ човѣкъ. Грѣшници трѣбватъ на свѣта, да дадатъ отъ своитѣ сладки плодове.

„Горко на тебе, Хоразине!”

„Горко и на тебе, София! Горко ти, ако не раждашъ прѣстѣпници въ доброто!”

Бждете вѣрни на закона на доброто и на любовта! Бждете вѣрни на новото разбиране!

Сега ще прѣкратя бесѣдата си, която започнахъ научно. Другъ пѣтъ ще я продължа, по-научно. Колкото по-нагорѣ отивамъ, толкова повече ще повишавамъ. Езикътъ ми ще стане неразбираемъ, защото ще употребявамъ нѣкои специални думи. Ако можете да приложите една стотна отъ моето учение, вие ще станете щастливи. Не искамъ повече отъ една стотна. Питате, защо си служи съ думитѣ „моето учение”? – То не е лично мое учение. Ти казвашъ за нѣщо, че е твое, и азъ казвамъ, че нѣщо е твое. Значи, това, което ти казвашъ, и азъ го казвамъ. Има ли нѣщо лошо въ това? Ти казвашъ: Мое е това. – И азъ казвамъ същото. Казвашъ: Видишъ ли, този проповѣдва моето учение. Ама моето учение е съдържателно. – И азъ подържамъ това, което и ти подържашъ. Казвашъ: Повече прѣстѣпления! И азъ казвамъ: Повече прѣстѣпления! Ти искашъ повече пари, и азъ искамъ повече пари. – Да направимъ повече кѣщи! – Кѣдѣ? – Дѣто и да е. – Не, нагорѣ, защото долу нѣма мѣсто. Празни мѣста има само нагорѣ. Правата линия е заета вече. Ако искашъ да си направишъ много кѣщи, ще отидешъ въ горния свѣтъ. Сега е време да си вземешъ, колкото може повече мѣста.

Ще се отклоня малко, да кажа нѣщо за кръстенето на православнитѣ. Като се кръстятъ, тѣ свиватъ тритѣ си прѣста. Какво означава това? Българинътъ свива тритѣ си прѣста и съ тѣхъ хваща хапка хлѣбъ, потопѣва я въ солта и я туря въ устата. Казвамъ: Ако си намислилъ да правишъ прѣстѣпление, първо отчупи една хапка хлѣбъ, хвани я съ тритѣ си прѣста, потопи я въ солта, изяжъ я и тогава направи прѣстѣплението. Слѣдователно, ако правишъ прѣстѣпление, направи

го въ името Божие. Сега хората правятъ благодарения въ името Божие, но свѣтътъ още не се е оправилъ. Обърнетъ процеса! Направете поне едно прѣстѣпление въ името Божие и вижте, какъвъ резултатъ ще има. Запримѣръ, жената казва на мъжа си: Слушай, нѣма да помагашъ на беднитѣ, мисли за дѣцата, за дома си. Всѣки мѣсець ще ми давашъ отчетъ, какво си направилъ съ паритѣ. Ако смѣтката не излиза, да му мислишъ! Азъ казвамъ на мъжа: Слушай, приятелю, направи едно прѣстѣпление въ името на Бога и Христа. Нека жена ти се сърди и вика, но освободи се отъ нейния законъ. Бржкни въ кесията си и дай на бѣдния, когото си срѣщналъ на пята си. Кажи си: Както и да ме сѣди жената, и азъ съмъ свободенъ да направя нѣщо за Господъ. Това значи, да направи мъжътъ едно прѣстѣпление по отношение на жена си. И жената може да направи едно прѣстѣпление по отношение на мъжа си. — Той ще ме бие. — Много пжти те е билъ, нека те бие единъ пжтъ заради Христа, заради любовта.

Желая, отъ сега нататкъкъ страданията ви да бждатъ съзнателни, да знаете, защо страдате и защо живѣете. Човѣкъ страда и живѣе, за да придобие великитѣ добродѣтели, да стане разуменъ, да нареди съзнателно живота си и да отхрани добри синове и дѣщери, отъ лицата на които да излиза свѣтлина. Истински синъ е този, който се вглежда въ нуждитѣ и страданията на баща си и всѣкога е готовъ да му помага. Ако бащата заболѣе, той не оставя слуги да го гледатъ, но самъ се грижи за него. Той нѣжно го цѣлува и пита: Татко, какъ си днесъ? Но какво виждаме въ днешния животъ? Майката и бащата треперятъ надъ дѣтето, наричатъ го ангелче, но когато остарѣятъ, синътъ и дѣщерята ги наричатъ „дъртитѣ“, гледатъ да се освободятъ отъ тѣхъ. Синътъ казва: Дъртитъ заболѣлъ нѣщо. Пратихъ единъ лѣкаръ да го прѣгледа. Пазарихъ единъ слуга да му услужва. Свѣтътъ не се нуждае отъ такива ангелчета. Това сж ангели безъ крила. Ние се нуждаемъ отъ ангели съ крила. Като родишъ синъ, трѣбва да му израстнатъ крила, та като дойде при болния си баща, да каже: Татко, благодаря за всичко, което си направилъ за менъ.

Синътъ пише на баща си отъ странство, дѣто оти-
шълъ да учи: Честитъ день! – 200. Слѣдъ двѣ сѣдмици
бащата праща 100 лева на сина си и отговаря: Благо-
даря – 100. Значи, синътъ поздравява бащата телегра-
фически и му иска 200 лева. Бащата отговаря: Пакъ ли
искашъ пари? Пращамъ ти сто лева. Защо синътъ не по-
желае на баща си да живѣе 200 години, а му иска 200
лева? Казвамъ: По-добрѣ да прѣкарате 100 години ра-
зуменъ животъ, отколкото 200 години неразуменъ живо-
тъ.

6-та Бесѣда отъ Учителъ държана на
5 Ноемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринъта
София ул. Опълченска № 66

Никаква лъжа!

6-та Школна Лекция

II-ра година на Общия Окултенъ Класъ

5 Ноемврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечеръта

Ст.София ул. Гурко Турнъ ферайнъ

Вениръ-Бениръ

Блага дума

Досега окултнитѣ школи, въ миналитѣ епохи, как-
то и сега, се считали, като едно вжтрѣшно проявле-
ние. Окултната школа въ миналитѣ вѣкове периодически
само е проявявала своята деятелность, и слѣдъ туй
пакъ е прѣставала, т.е. школата се е оттеглявала въ
своитѣ вжтрѣшни кжтове, понеже врѣмената не сж били
назрѣли. Обаче сега, школата се заема да прокара
всичкитѣ свои възгледи, всичкитѣ свои правила въ жи-
вота. Тя взима живо участие въ всичкитѣ отрасли на
живота. И мнозина отъ васъ ще срѣщнете едно съпроти-
вление вжтрѣ въ самитѣ васъ, не отвѣнка, а отвжтрѣ,
ще се сблѣснете съ вашитѣ стари възгледи, стари на-
вици, стари привички на мислене, на дѣйствиуване и ще
мине дълго врѣме, докато се освободите разумно отъ
тия стари навици. Не е тѣй лесно. И за да можете
правилно да се освободите, трѣбва да имате едно вжт-
рѣшно разбиране, едно вжтрѣшно, конкретно разбиране.
Запримѣръ не казвайте – този е отъ Бѣлото Братство,
този е ученикъ. – Не. Човѣкъ, който не може да
говори Истината той не може да бжде ученикъ

на Бѣлото Братство! Този законъ е вжтрѣшенъ. Въ момента, въ който вие не може да кажете една истина, или не може да кажете една лъжа, както трѣбва, вие не сте ученикъ, защото истината може да се каже и при лъжата. Направилъ си една погрѣшка, ако речешъ да прикриешъ погрѣшката, ти ще направишъ другъ грѣхъ. Не, ти ще имашъ доблестъта, при тази лъжа да изкажешъ истината, тѣй, конкретно, нито да я увеличишъ, нито да я намалишъ. Счупилъ си една чаша, нѣма да разправяшъ за онѣзи причини, които намалѣватъ отговорността ти, ще кажешъ: „Тази чаша азъ я счупихъ азъ взимамъ отговорността за нея“. Да не считате, че другъ е направилъ това. – Азъ счупихъ чашата – толкова, нѣма да се оправдавашъ. Защото ония сжщества, прѣдъ които ние ще кажемъ, тѣ сж разумни. Нѣма по-разумно сжщество отъ Бога! И когато ние прѣдъ Бога изкажемъ единъ нашъ грѣхъ, едно наше прѣстѣпление, ще оставимъ Той да го прѣцѣни. Нѣма да се оправдаваме, че такива били условията, не, не, конкретно кажи. Казалъ си една лъжа, ще кажешъ истината: – „Съзнателно я направихъ“. Нѣма да се извинявашъ, да кажешъ, че азъ не разбрахъ. Не, лъжа е това! Ще кажешъ: „Азъ съзнателно, умишлено го направихъ туй“. Тѣй ще се изповѣдашъ и ще бждешъ извиненъ.

Сега, човѣкъ може да направи прѣстѣпление и доброто като изповѣдашъ тази истина ти ще се поставишъ на тази висота, че си смѣлъ и рѣшителенъ да кажешъ истината. А нѣкога ти може да носишъ въ себе си доброто, и искашъ да го укриешъ, да не знаятъ хората. То е друга лъжа. За всички нѣща, въ даденъ моментъ, ние трѣбва да бждемъ смѣли и рѣшителни да кажемъ истината или въ положително или въ отрицателно отношение. Смѣли, ама не навсѣкждѣ. Смѣли, прѣдъ кого? Прѣдъ кого ще кажешъ истината? – Прѣдъ онзи, който обича истината. Прѣдъ онзи, който обича лъжата, ти ще мълчишъ. Той ще ти каже: „Азъ съмъ твой учителъ, азъ ще ти кажа, какъ да лъжешъ, азъ съмъ учителъ. Но, ти като не знаешъ да лъжешъ, ще мълчишъ“. Слѣдователно, нѣма какво да казваме на свѣта тѣхнитѣ лъжи, тѣ знаятъ много по-добрѣ това отъ насъ. Ние ще застанемъ смирено и ще кажемъ: „Ние считаме, че вие въ туй отношение сѣдите много по-високо надъ насъ“. Единъ свѣтски човѣкъ тѣй ще излъже, тѣй

ще скрои лъжата, че едва слѣдъ 20 години ще го хванете. Единъ религиозенъ човѣкъ, като, излъже, слѣдъ единъ день ще го хванатъ. Свѣтския човѣкъ слѣдъ 20 години го улавятъ, а религиозниятъ – слѣдъ единъ день. Но ти, като религиозенъ, не може да измислишъ какъ да скриешъ нѣщо. Тѣй седи факта. И ти си искалъ да укриешъ, но не можешъ. Лъжата, сама по себе си всѣкога влѣче лоши послѣдствия! Лъжата досега никому благо не е донесла.

Може би, когато бжда малко по-разположенъ, азъ ще ви говоря специално върху лъжата, да ви покажа нейното произхождение. Че именно, заради една лъжа на първия човѣкъ, хората сега страдатъ. Заради лъжата страдатъ, нищо повече! Единственото прѣстѣпление бѣше заради лъжата. И двамата първи хора бѣха въ окултната школа. Раятъ, това бѣше една велика окултна школа, а не туй дѣтинско разправяне, което ни прѣдаватъ. Една окултна школа бѣше раятъ! Тия дървета, не сж дървета, това бѣха живи хора, култура отъ хора. Тия дървета, тия живи хора, не сж такива, каквито ги мислите. Раятъ, това бѣше една велика култура въ миналото. И когато този прародителъ на тази култура направи първата погрѣшка, той нѣмаше смѣлостта да изкаже истината и излъга. Тамъ, както е писано въ Библията, туй косвено се разбира. Адамъ казва: „Азъ мислихъ, че Ти ще ми дадешъ една другарка, жена умна, интелигентна, като да ми помага въ живота, а ето, тя още при първия изпитъ, още първия день ме увлѣче въ това прѣстѣпление. На Тебе възлагахъ надеждитѣ си, по-умна жена трѣбваше да създадешъ!“ Това бѣше единъ упрѣкъ. Тогава Господъ замълча. Учителтъ си замълча. Той само написа, че Адамъ не си издържа изпита. Струпа всичката вина на жена си. Страхливецъ, първокласенъ страхливецъ! Той нѣмаше доблестта да каже истината. Казва: „Ти знаешъ, азъ всѣкога изпълнявахъ Твоята воля – но тази жена, ако я нѣмаше, бихъ ти слугувалъ, тя ме излъга“. Спира се Господъ тамъ. Вика жената да види, дали тя ще каже истината, какъ ще издържи изпита си. Казва ѝ слушай, ти какъ направи прѣстѣпление въ школата? – „А онази змия, онази интелигентностъ, която ти създаде, ако тя не бѣше, азъ бихъ устояла, азъ щѣхъ върна да ти бжда, но тя ме

излъга, нали знаеш? Увлѣкохъ се. Кой е виноватъ?" И Господъ казва: „Изкарайте ги навънъ, и той страхливецъ, и тя страхливка!" И отъ 8,000 години ние се учимъ да бъдемъ смѣли и рѣшителни, досега ние сме били все страхливци. Смѣлостъ се изисква сега! Нѣма по-велико нѣщо отъ това, човѣкъ да излѣзе, когато Господъ го вика, и да каже: „Да, съзнателно направихъ тази грѣшка, направихъ я". Никакво извинение!

Сега, туй е външната страна. Ние говоримъ за грѣха, говоримъ за лъжата. Лъжата не е въ казването. Има единъ вжтрѣшенъ законъ свързанъ съ извѣстни отрицателни сили въ природата. Щомъ излъжешъ ти се свързвашъ съ всички негативни сили въ природата, които ще изчерпватъ всичкитѣ сокове на живота ти, и ти ще останешъ сухо дърво. Опасността не е тамъ, че си казалъ една лъжа, но нейнитѣ послѣдствия сж много опасни, ти ще се свържешъ съ тия сили. Единственото важно нѣщо е – съзнанието трѣбва да бжде будно! Веднага ще прѣкъснешъ нишкитѣ, съ тази мисль на лъжа, която си допусналъ, ще се свържешъ съ Истината, и веднага ще потекатъ тия Божествени сокове. Тѣй се разрѣшава въпросътъ.

Сега, мнозина отъ васъ мислятъ – да влѣземъ въ школата. Е, какъ ще влѣзете въ школата? Вие мислите, че като дойдете при менъ и ви кажа да влѣзете, че вие сте вжтрѣ въ школата. Ами че въ тази школа се изисква благородство въ обноскитѣ, деликатностъ на мислитѣ, никаква критика! Мене ми е чудно, чудя се на ученицитѣ... Азъ седя, и двама ученици се каратъ прѣдъ менъ, и то какъ хамали се каратъ, като че тия двамата сж отъ голѣмитѣ учители, и азъ ги слушамъ съ всичкото смирение. Единиятъ чете моралъ на другия. И знаете ли, какъвъ моралъ, първо-класенъ моралъ! Не, като ученици, никому нѣма да четете моралъ. Вѣнка може да си четете моралъ, но вжтрѣ, ще имате братски отношения, приятелски отношения. „Азъ тѣй мисля“, „азъ иначе мисля“, ще си тѣрпите възгледите, колкото и противорѣчиви да сж, даже и най-противоположни да сж, ще кажете: „Братко, азъ изказахъ противоположенъ възгледъ, но ще ме извинишъ". Деликатни трѣбва да бждете помежду си. Не го считайте това за една обида. И сега, отношенията между ученици и ученички трѣбва да се

урегулиратъ; у женитѣ има клюкарство, тѣ сж първо-класни ученички на клюкарството. И всички ония отъ васъ, които клюкарствуватъ сж вѣнѣ отъ школата. Туй да го знаете! И всички ония мже, които лѣжатъ, сж вѣнѣ отъ школата. Азъ ви заявявамъ, нищо нѣма да ви спаси, не се лѣжете. Ама ще кажете: „Азъ ще ида въ евангелската църква“. Свършена е вашата работа. Дѣто и да идете, нищо нѣма да ви огрѣе, нищо нѣма да ви измѣни. Знаете ли на какви дѣца ще мязате? Азъ съмъ привеждалъ този примѣръ, и пакъ ще го приведа. Въ едно гнѣздо имало 5 гарджета, тѣ изцапали гнѣздото си, и казали на майка си: „Мамо, изведи ни изъ това оцапано гнѣздо навѣнка, въ ново гнѣздо искаме“. А майката казала: „Ще вземете ли вашитѣ задници?“ – „Да.“ „И новото гнѣздо ще оцапате.“ Ами че какъ, ако тукъ, при тия благоприятни условия не може да се повдигнете, то като идѣте въ православната църква, между евангелиститѣ, вие мислите ли, че ще успѣете? – Лѣжете се. Или, може да имате едно врѣменно настроение, като опияняване, не мислете, че това е животътъ. Азъ ви казвамъ, това сж състояния далечъ отъ тия на онази велика Истина. Азъ ви говоря самата истина. Туй врѣменно настроение, което човѣкъ може да има, това не е истината. Истината е нѣщо постоянно! Тя ще донесе радостъ, и радостъта е нѣщо постоянно. Тя, радостъта щомъ дойде, ще внесе свѣтлина, чистота, свобода, ще разшири душата ти, и ти ще имашъ една благосклонностъ къмъ твоитѣ близки. Туй е необходимо за школата. Азъ желая да ви прѣдамъ нѣкои работи, но не може, има една дисхармония. Вие нищо не плащате, а трѣбва да знаете, че въ школата всичко ще плащате, азъ ви казвамъ – всичко ще платите. До сега нищо не сте платили, но отсега ще плащате. Какво мислите, че безъ пари ли, по благодатъ да получите всичко? Какъ тѣй по благодатъ? Любовь за Любовь. Азъ за Любовь, и вие за Любовь. Азъ за благодатъ, и вие за благодатъ. Ако вие бъркате въ моята кесия, защо азъ да не бъркамъ въ вашата? Вие сте чудни! Вие бъркате въ моята каса, а щомъ дойдемъ до вашата, затваряте я. Щомъ дойда при вашата, ключътъ да е на касата! Ако азъ имамъ довѣрие въ васъ, защо и вие да нѣмате довѣрие въ мене? Когато дойда

въ вашата кѣща, трѣбва да намѣря ключа да седи на касата, да брѣкна тамъ въ касата; а ако вие не оставите вашия ключъ на касата – ще ме извините тогава. Това не е правило на братството. Тѣй седи въпросътъ. Довѣрие трѣбва да имате! Изпитвайте, азъ съмъ казвалъ отъ толкова години, освѣдомете се, изпитвайте нѣщата, не бѣрзайте. Азъ съмъ оставилъ на нѣкои срокъ повече отъ 25 години да изпитватъ. Не сте ли изпитали до сега? Хубаво, другитѣ, които искатъ да изпитватъ и на тѣхъ ще дамъ 25 години, ако иматъ животъ, но тѣ ще бѣдатъ вече изпитвачи, не ученици.

Сега, за да изучите вие нѣщата, всѣки день ще ги провѣрвате. Азъ забѣлѣзвамъ, и по музика, всички вие имате стари възгледи. Азъ съмъ посѣщавалъ съврѣмenni музиканти, нѣкой взелъ накриво нѣкой тактъ, или нѣкой каже: „Еди-кое си парче еди какъ трѣбва да се свири“. Когато Бетховенъ е писалъ своитѣ сонати, тѣ знаеха ли, какво е мислилъ да изрази той и какъ ги е изпълнявалъ? Може да сѣ близо до истината, но той може да е изразявалъ съвсѣмъ друго нѣщо. Е, какъ трѣбва да се изсвири Бетховенъ? За да се изсвири Бетховенъ, онзи, който ще го свири, трѣбва да има разположението на Бетховена. Той трѣбва да прѣдизвика онѣзи условия, при които тази пѣсенъ е създадена, да се явятъ у него всички тия вибрации, при които Бетховенъ е свирилъ. А сега свирятъ Бетховена и се напжватъ, напжватъ и казватъ: „Отлично свири!“ Азъ виждамъ хубаво свири той, тѣхника има, но смисълъ нѣма това свирене. И тогава, казвамъ: каква е разликата между окултната музика, и съврѣмennата свѣтска музика? Ето каква е разликата. Азъ не омаловажавамъ тази музика, но разликата е въ резултатитѣ. Ако дойде нѣкой отъ най-знаменититѣ виртуози, който е изразъ на съврѣмennата музика, той може да прикове вниманието на една публика отъ 10,000 души тѣй, че като падне една игла долу, ще се чуе... такова внимание! Дѣлбоко уважение и почитание и, слѣдъ като свърши, ще има рѣжкоплѣскане, хвалби, писане по вѣстницитѣ, но слѣдъ една недѣля всичко се забравя. Ако дойде нѣкой виртуозъ на окултната музика, ето какъвъ ще бѣде резултатътъ. Ако той даде единъ концертъ, всички ония 10,000 души, кой какъ стане, ще каже: „Азъ чухъ една музика – чудо!“ Ще иде да

уреди смѣтките си. Скаралъ се съ жена си, ще иде да се примири. Всички тия 10,000 души ще уредятъ работите си. Всичко туй ще стане въ една вечеръ, като свири той. И всички ще заживѣятъ въ братство. Такъвъ ще бжде резултата на тази музика. И тѣй ще ви нагласи, че ще кажете: „Азъ разбрахъ, тази моя глава вече ще просвѣтне, отъ сега нататъкъ азъ не живѣя такъвъ животъ!“ Това прави окултната музика. Това е музиката на ангелите, съ която тѣ дойдоха, когато Христосъ се роди, изпяха една отъ окултните пѣсни. Казватъ, че тѣ прѣдали пѣсенята: „Слава въ вишнихъ Богу и на земята миръ...“? Не е прѣдадена пѣсенята, както трѣбва. То е нѣщо велико! Който веднѣжъ е чулъ окултна пѣсенъ, тази пѣсенъ никога нѣма да излѣзе отъ сърдцето му, отъ ума му. Той може всичко да забрави, но тя ще бжде дълбоко врѣзана въ душата му.

Сега, моето желание е всичко у васъ да бжде естествено, а не изкуствено. Азъ се пазя, и не искамъ нищо да ви налагамъ, азъ толкова обичамъ свободата, че искамъ всичко да става естествено, доброволно, защото, ако река да ви насилвамъ, това ще донесе лоши резултати. Най-малкото насилие, което мога да употребя въ своите дѣйствия безъ да знаете вие, то ще има лоши послѣдствия. Туй сж опитали всички учители въ свѣта. Нѣма изключение! Единствениятъ методъ, който не произвежда никакви лоши послѣдствия, той е дѣйствието чрѣзъ законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Само тѣ сж чистите методи, по които ние може да дѣйствуваме. Пишете ли, ще пишете по този методъ. Търгувате ли, ще търгувате по този методъ. Лѣкаръ, музикантъ ли сте, всички ще работите по този методъ. Ще имате вътрѣшна борба, ще дойдатъ съмнѣния, но по този методъ ще работите. Не е въпросъ за вашите съмнѣния, тѣ ще дойдатъ, но отъ всички тия съмнѣния вие може да се избавите.

Сега въпросътъ е до нашите отношения къмъ невидимия свѣтъ, до този идеаленъ свѣтъ. Трѣбва да възстановимъ тия врѣзки сега, и ще ги възстановимъ. Единъ братъ казва, че сегашните ученици мязатъ на неузрѣли ябълки, киселици. И донѣкъдъ е правъ. За да узрѣете, трѣбва да дойдете подъ тази свѣтлина. Вие

стоите, слушате ме, и нѣкои отъ васъ казвате: „Дали това е вѣрно, или не? Ами, ако не е вѣрно? Ами, ако съмъ тръгналъ по единъ кривъ пжтъ?“ Е, хубаво, ами онѣзи въ църквата тръгнали ли сж въ правъ пжтъ? Ами евангелиститѣ по правъ пжтъ ли сж? Кои сж доказателствата да мислимъ, че вървимъ по правия пжтъ? Правиятъ пжтъ е естествениятъ пжтъ. Кога едно дѣте се развива правилно? Когато има едно тѣло здраво, съразмѣрно развито, когато дробоветѣ, стомаха дѣйствуватъ добрѣ, когато това дѣте има единъ бързъ умъ въ своитѣ схващания и може да работи отлично, да е внимателно въ обходата си съ всички. По това ние ще познаемъ. Трѣбва да бждемъ трудолюбиви, работливи, да работимъ. Сега, тази е цѣлѣта на школата, да ви приготви за работа, а вие трѣбва да дадете дѣйствието си. Вие оставяте всичката работа на менъ и казвате: „Нашиятъ Учителъ ще направи това“. Господъ ще направи това наполовина. Половината работа ще направи Господъ, а другата половина – вие. Тази работа не е много голѣма, но работа, която вие трѣбва да свършите.

И първото нѣщо, като дойдете въ школата, трѣбва да имате онова вжтрѣшно смирение. Често до менъ идватъ вашитѣ изкушения, и си казвамъ: Защо ще ида на тѣзи да имъ проповѣдвамъ окултна музика, да си хабя врѣмето, да се разправямъ съ тѣхъ, когато мога съ други нѣща да се занимавамъ? Нѣкой пжтъ ми минаватъ тия мисли. Не е ли по-добрѣ да отложа това за едно далечно бждеще? Но, ако азъ употребявамъ окултната музика, то е просто, като едно сръдство. Азъ я употребявамъ заради истината, за да може да дойде онази велика Истина, която искамъ да всѣля въ вашия умъ. Само окултната музика може да ви дойде на помощъ. Ако нѣкой може да ви направи ученици, само тя ще може, другъ способъ нѣма. Защото Духътъ работи чрѣзъ музиката. И Давидъ, когато свиреше на Саула, онзи духъ се укротяваше. Музиката ни разполага. Сега, нѣкой пжтъ мже и жени не сж съгласни помежду си. Нѣкой пжтъ мжжътъ не е съгласенъ да свири жена му. Какво свиришъ – казва той. Ако жената почне много да свири, мжжътъ ѝ я даже подозира, и ако много пѣе, пакъ я подозра, казва: „Какво си

запъла, като че има нѣкой да те слуша отвънка?" Туй е турски характеръ. Засмѣла се нѣкоя жена, очитѣ му се засмѣли, чудо станало въ свѣта! Е, мислите ли, че ако и вие имате такова схващане, не ще кажете: „Е, не може ли безъ окултна музика?" Може, разбира се, какъ не! Както до сега сте минавали безъ окултна музика, така и сега може. Казватъ: „И безъ пѣтель съмва". Да, ако изколите всички тия пѣтли – съмва, но, ако тия пѣтли сж живи, и не пѣятъ, горко ви на васъ тогава! Непрѣменно пѣтельтъ ви трѣбва да пѣе, тогава ще ви върви напрѣдъ. Не пѣе ли вашиятъ пѣтель, горко ви! – Всичко е свършено.

Та, ще дойдемъ до онази простота. Азъ настоявамъ пакъ: между васъ трѣбва да се образуватъ братски, приятелски отношения. Азъ съмъ казвалъ и другъ пжтъ, казвамъ и сега: отъ моя страна знайте, че азъ всѣкога съмъ на страната на слабитѣ, всѣкога съмъ на страната на онѣзи, които сж онеправдани. Туй въ менъ е правило! Туй да го знаете! Азъ мога да мълча, но онзи отъ васъ, който е кривъ, не мога да взема неговата страна. Може да ми е братъ, може да ми е най-добриятъ приятел, кривото въ менъ е криво. И когато азъ направя една погрѣшка, погрѣшката си е погрѣшка, нѣма какво да се оправдавамъ. Азъ не ходя да се оправдавамъ какъ е направена тя. Сега, когато взимамъ себе си за примѣръ, казвате: „Учителтъ може ли да направи погрѣшка?" Тамъ защо се ровите? – Може. Какъ? Може, допустимо е. Защо не? Погрѣшки всѣкога ставатъ, и може да станатъ. Има нѣща непрѣдвидени. Тия погрѣшки може да сж микроскопични, но ставатъ, обаче ние всѣкога използваме погрѣшкитѣ въ свѣта. Грѣшки сж правила не само учителитѣ, всички сж правила погрѣшки, и ще ги правятъ още за дълго врѣме, не мислете, че ще ги избѣгнатъ. Въ природата, въ която ние живѣемъ, при условията, които имаме сега, единственото сщество, което не грѣши, е само Богъ! Разбиратъ ли! Да ви кажа истината. Единственото сщество, което е благо, то е само Богъ. Той е безграниченъ, който диша Любовь въ себе си. А всѣко сщество, което е ограничено, има възможность при извѣстни стечения на обстоятелствата да направи прѣстѣпление, което може да уврѣди на хиляди хора. Възможно е. И тия

възможности ще ги имате прѣдъ видъ. Всичко се допу-ща. Нѣкои хора отиватъ даже до тамъ, че казватъ: „Господь, като Господь, и Той прави погрѣшки“. Е, тогава, вие ще изкарате тамъ единъ стихъ отъ Писанието, който казва: „И разкая се Господь, че направи човѣка“. Е, какво показва туй? Сега, за единъ окултистъ този фактъ е ясенъ, но за васъ, ще хвърли една сѣнка и вие ще кажете: „Разбрахме работата“. Тогава, вие ще си сждите право и ще си кажете: „Ако Учителътъ направи една погрѣшка, тя ще е такава, че съ микроскопъ да се търси“. А вашата, съ метри може да я мѣрите. Затуй, Учителътъ трѣбва да се пази. Всички тия погрѣшки ще ги махнемъ.

Ще си турите за правило вжтрѣ въ школата: въ себе си, въ съзнанието си, не допускайте никаква лъжа! Никакво оправдание! Говорете фактитѣ тѣй, както сж си. И ще видите какъ ще почувствувате въ себе си едно вжтрѣшно обновление. Млади и стари, безъ оправдание! Послѣ, занимавайте се съ музиката, и тя ще ви продължи живота. Тя е едно срдство за лѣкуване. Много болѣсти се лѣкуватъ чрѣзъ музиката. Заставете болния да пѣе, и той ще се излѣкува. Когато човѣкъ почне да се разболѣва, той не пѣе вече. Накарайте болния да пѣе, и ще видите какъ скоро ще оздравѣе. Само тѣй ще видите благотворното дѣйствиe на музиката, на пѣнието. Болниятъ нека пѣе! Азъ вѣрвамъ, че свободата, която имате вие, нѣма да злоупотрѣбите съ нея.

Азъ влизамъ напълно въ вашето положение, на всинца ви. Не мислете, че азъ не зная какво е положението ви. Взимамъ положението на всѣки едного, изключително, и зная при какви условия живѣе. У всинца ви има възможности да се повдигнете. При тия неблагоприятни условия даже, имате възможности да се подигнете на 10 степени. И това можете да го направите разумно. Тѣй, както вървите прѣзъ тази година, ще правите малки опити. Не се съмнявайте въ тѣхъ, и ще видите какви резултати ще имате. Поста-райте се да имате единъ умъ така свѣтълъ, оптимистиченъ, съ който да схващате свѣтлата страна на нѣщата. Това е Волята Божия, туй е Божията Любовь. Не говорете на вѣншния свѣтъ, на себе си ще кажете: „Туй е Волята Божия, туй е

Божията Любов". Това ще казвате на себе си, а не прѣдъ външнитѣ хора. Нека животътъ ви вънъ бѣде обикновенъ. Азъ не съмъ за външното благоприличие и интеллигентностъ, но въ своитѣ мисли трѣбва да имате дълбочина. Като ни срѣщне човѣкъ, да знае, че въ насъ има една идея, и тази идея е като единъ скжпоцѣненъ камѣкъ. Азъ искамъ въ тази истина да сте положително убѣдени, и да знаете, че вървите по единъ положителенъ пѣтъ. Азъ искамъ да имате опитности. Ще имате, но кога? Първото нѣщо: Никаква лъжа! Сега, ще ви приведа единъ фактъ. Тукъ, прѣди събора тази година ще ви изясня какво направиха нѣкои ученици отъ класа, то не е за упрѣкъ, взимамъ го само за изяснение. Една сестра отива при единъ търговецъ евреинъ, отваря кредитъ, взима платно да си правятъ сестритѣ рокли. Той, човѣкътъ, дава. Кои сте вие? – Отъ Бѣлото Братство – за Господа живѣятъ. Правятъ дрехи, това-онова, безъ смѣтка. Взимали топове отъ плата, чорапи, ширити, това-онова, набрали се 3 хиляди лева нѣщо. И тѣзи всички се радватъ. Стѣга ги евреина – паритѣ! Всички се изпокриватъ, остава само една сестра. Той казва: „Взели паритѣ, опапали ги“. Онези, които не сж платили, скриватъ се и мълчатъ. Отива евреинътъ при една сестра и казва: „Кажете на вашия учителъ, че неговитѣ ученици идваха, взимаха платове и други работи, да си платятъ!“ Казвамъ: Идете, вижте тази работа доколко е докарана сумата. – Сега, има около 800–1,200 лева да се плащатъ. Отивамъ при едната сестра, виновната, казвамъ ѝ слушай, ти знаешъ ли, че си виновна, сестритѣ хвърлятъ всичката вина върху тебе. И слѣдъ туй сѣдя и ѝ доказвамъ, че е виновна. Ето какви сж аргументитѣ. Допуснете, че азъ имамъ хубава градина, давамъ ви ключа, слѣдъ това идватъ вашитѣ сестри, нанизватъ се една слѣдъ друга. Вие влизате първа, и послѣ имъ казвате: „Азъ нѣмамъ врѣме да ви чакамъ, оставямъ ви ключа, като излѣзете, заключете!“ Тѣ, като излизатъ, забравятъ да затворятъ, оставятъ градината отворена, влизатъ всичкитѣ прасета и разравятъ градината. Тази сестра казва: „Азъ имахъ всичкото добро желание, но излѣзохъ първа“. Казвамъ ѝ: ти, като си взела ключа, ще отворишъ, и ти ще затворишъ градината, ще дочакашъ да излѣзатъ всички. И послѣ, казвамъ ѝ: вие не искате да

пипате пари, пъкъ топове платове безъ пари ги взимате отъ евреина. Ама че каква логика има тукъ? Ами именно безъ пари не трѣбва да взимате. Ще си платишъ на евреина, и тогава ще вземешъ полица, че си платилъ всичко. Туй е окултенъ ученикъ! И като кажешъ, че утрѣ въ 4¹/₂ часа ще ти донеса паритѣ, а не отидешъ, въ Бѣлото Братство иматъ особено мнѣние за тебе. Казахъ на тази сестра тѣй: азъ не те осждамъ, но ти, като отиде при евреина да отваряшъ този кредитъ, пита ли Господа? Господи, да ида ли при този евреинъ да отворя кредитъ? Ти не Го попита. И ако Духътъ ти каже, отвори, ще отворишъ кредитъ. И онѣзи сестри, и тѣ не попитаха Господа. И най-послѣ всички се спотаяха, всички мълчатъ. Казвамъ: кажете ми колко дългове имате сега, та да уредимъ тази работа! Слѣдъ това всички сестри почнаха да идватъ една по една при нея и да ѝ казватъ: „Да мълчишъ, не казвай, че имамъ да давамъ, нѣмахъ пари“. Не, ще кажешъ: „Азъ съмъ еди-коя си сестра, азъ имамъ да дължа, ще ме извините, но азъ ще платя“. Туй е благородство! А да се спотайвашъ, и да минавашъ за праведница, не може така. Ако нѣкой се нуждае, да му купимъ 10 рокли. Въпросътъ е да се спази принципа. Ще бждете искрени и честни въ всичкитѣ си постѣпки! И тази година въ събора, мнозина отъ тия благовидни братя... изчезнаха и кърпи, и какви ли не нѣща се откраднаха тамъ. А, това не може! Влѣзе ли кражбата, влѣзе ли лъжата, тази работа не върви. За въ бждеще ще бждете внимателни. Всички ще бждете искрени. Хванемъ ли нѣкой, който лъже, ще сѣди отвѣнъ, не между насъ. Между насъ, въ школата, кражба, лъжа, одумничество нѣма. „Ама не мога да търпя!“ Ако не можешъ да търпишъ, ние ще ти купимъ единъ билетъ, и ще те пратимъ отвѣнъ, а въ школата ще търпишъ. Туй ни най-малко не го считайте, че е единъ упрѣкъ. Азъ застѣпвамъ единъ принципъ и безъ този принципъ нищо не може да извършите, работитѣ ви ще се заплетатъ, ще боледувате, нѣкои ще умиратъ прѣждеврѣменно. А за да можете да бждете здрави, непременно трѣбва да положите този принципъ, и ще видите тогава, какъ всичкитѣ ви работи ще трѣгнатъ напрѣдъ. А сега, азъ се чудя, нѣкои си позволѣватъ много голѣми лъжи. Ни-

кога никаква лъжа! Онзи, който лъже, той прѣдъ менъ е изгубилъ всичко. И ако той не се яви да се изповѣда, той не е човѣкъ. Не да дойде днесъ прѣдъ мене да каже истината, за да може утрѣ пакъ да лъже. Не, да се изповѣда прѣдъ себе си, да каже: „Азъ не направихъ добръ, азъ съгрѣшихъ, това не е благородно за единъ човѣкъ“. Да се изправи достойно прѣдъ себе си, и въ себе си да се изповѣда. Това считамъ азъ ученикъ, а не отъ страхъ да дойде: „Учителю, прости“. Не е заради менъ, заради самитѣ васъ е, да имате достойнство, и да седите на една здрава нога. Туй е сега новиятъ моралъ за ученицитѣ.

Сега, отгорѣ на това, азъ ще ви посвирия малко. Вие ще кажете: „Учительтъ го прѣкали малко“. Когато дойде да говоря за тия нѣща, създавате ми най-трудното положение – да мисля, какъ да ви говоря. Единъ отъ най-деликатнитѣ въпроси е този, какъ да ви говоря. Вие сте съ разни темпераменти, съ разни разбирания, докачливи, и всѣка моя дума може да я изтълкувате тѣй, че да произведе другъ ефектъ, дадете ѝ друго значение. Разбиратѣ ли? И по нѣкой пжтъ азъ какво правя? Върна се дома си, и си изсвирия една пѣсенъ – и така оправямъ работитѣ. Но, трѣбва да свирия! Като ви свирия, така оправямъ всичкитѣ ви работи. Свирия, нищо повече!

Сега, тази окултна музика се различава отъ обикновената музика. Никакви прибавки, никакви завъртания, всѣка дума, всѣки слогъ трѣбва да се вземе много ясно. И нѣма да правите никакви усилия. Ще бждете много естествени въ пѣнието, както дѣцата. Туй е начинъ за подмладѣване. Ще кажете: „Азъ, съмъ старъ човѣкъ!“... И старъ човѣкъ, на 50–60 години да е, пакъ може да пѣе. За музиката нѣма стари хора.

И азъ бихъ желалъ всички да бждете музиканти, да свириете и пѣете, и да кажатъ всички: „Тия хора сж отлични, пѣятъ и свирятъ отлично!“ И ще направимъ така, че никой да не може да се сравнява съ васъ по пѣене.

Да изпѣемъ Вениръ Бениръ!

Вениръ Бениръ

Бихаръ Бенумъ

Илѣ би-ютѣ, илѣ бе-зутѣ
Омѣ би-ютѣ
Илѣ безутѣ, омѣ би-ютѣ
Зунѣ мезунѣ (2)
Биномѣ тумето.

(пѣхмѣ я нѣколко пжти)

Да изпѣмѣ сега тази пѣсенѣ:

„Блага дума на устата
Туй е ключѣтѣ на сѣрцата.“

(Сестра Дафинка изпѣ сама упражнението)

Цѣлиятѣ класѣ изпѣ сжщото упражнение много пж-
ти. Сега, да дойдемѣ до „милиа погледѣ“.

„Мили погледѣ на очите
Туй езикѣ е на душитѣ.“

Сега третиятѣ стихѣ!

„Нежно чувство проявено
Всѣко зло е разтопено.“

Четвѣрти стихѣ:

„Силна воля увѣнчава
Всѣко дело и проява.“

Послѣдниятѣ стихѣ:

„Любовѣта сѣсѣ тѣхѣ сѣгражда
Тозѣ животѣ що тукѣ се ражда...“

Като си обезсѣрченѣ кажи: „Силна воля увѣн-
чава“... (Учителѣтѣ прави движения сѣ ржцѣтѣ си изѣ
въздуха, като че воюва.)

Като го изпѣмѣ, ще знаемѣ, че Господѣ е
сѣ насѣ. Кой е като насѣ, когато Господѣ е сѣ
насѣ? (Всички пѣмѣ.) „Силна воля...“. „Любовѣта
сѣсѣ тѣхѣ сѣгражда...“

Вѣ тия упражнения има смисѣлѣ, и затова
слѣдѣ като си ги изпѣшѣ, умѣтѣ ти ще свѣтне
и ти ще се освободишѣ отѣ лошите мисли. Ако
не пѣшѣ, умѣтѣ ти не разбира. Така ще се отра-
зятѣ тия упражнения на когото и да е. Като му запѣ-
ешѣ, той ще разбере, и ще си замине.

Туй сж упражнения сега. Като дадете единѣ кон-
цѣртѣ, ще направимѣ опитѣ, ще туримѣ тѣзи номѣра, не
като пѣсни, а само, като упражнения между другитѣ.
„Изгрѣва слѣнцето“ упражнение. „Венирѣ Бенирѣ“ упраж-
нение, „Сладко медено“ и др. Само да наблюдавате
ефекта, какво се произвежда у слушателитѣ, като ми-
навате отѣ едната музика вѣ другата. Ще ги изпѣете

съ всичкитѣ модуляции, високо къмъ тихо, и тѣй, гласътъ постепенно да изчезне. Ще забѣлѣжите разликата. Ще правите опити между едната музика и другата. Туй е тониране, то върви по законъ. Въ Европа сега се правятъ първитѣ опити за окултна музика, но ще се мине още дълго врѣме, докато тия опити минатъ за чиста окултна музика. Това сж само елементи, това не сж още окултни пѣсни.

Сега, азъ съмъ взелъ само частъ отъ съдържанието на тази пѣсенъ: „Блага дума“. Другитѣ 4 реда на пѣсенъта сж оставени, тукъ имате само по 2 реда, взети отъ всѣки единъ куплетъ, а отъ тѣхъ може да създадете цѣлата пѣсенъ, много лесно може да стане това. (Учителътъ свири „Блага дума...“ всички пѣемъ.) Ние не сме завършили още пѣсенъта. Не се смущавайте, като пѣете! Може да направите погрѣшки, нѣма нищо, ще се поправите. Вижъ колко лесно може да научимъ пѣсенъта. Азъ нарочно не свирехъ съ цигулка, за да може сестрата да пѣе сама, да изчезне страхътъ. (къмъ Дафинка) Тѣ сж братя, не бой се.

Всички пѣемъ „Вениръ Бениръ“ първо по-силничко, а послѣ по-тихо. Това упражнение има малко източенъ темпъ. (Всички пѣемъ „Вениръ Бениръ“.) Пѣйте го много силно, колкото се може по-силно.

Да свършимъ сега съ упражнението. Темите ще останатъ за идущия пѣтъ. Сега, който има свободно врѣме, да си прѣпише упражненията, а който нѣма, да ги запомни. Но ще знаете, че нѣма да ги коригирате. Като излѣзете отъ училището може да имъ турите качулчета, но тукъ – нѣма, ще ги пѣете точно тѣй, както сж дадени. Постепенно ще ги коригираме. Ще видимъ какво може да стане съ това пѣене. „Вениръ-Бениръ“ е окултенъ източенъ мотивъ, възприетъ отъ западнитѣ народи. Тия мотиви сж необходими, ние ще минаваме постепенно отъ единия въ другия полкъсъ. Това сж двѣ състояния, въ които може да се работи. И ще видите, какъ умътъ ви ще почне да работи. И послѣ музиканти и пѣвци ще се явятъ, ще се развие гласътъ ви. Сега гласовѣтѣ ви сж малко дрѣзгави, но ще почнете да се тонирате. Тази пѣсенъ, „Вениръ Бениръ“, е много красива на единъ гласъ, послѣ ще я научите на два гласа и най-послѣ ще я пѣете въ хоръ. Въ гласа, въ трептенията на тия окултни уп-

ражнения има нѣщо особено. При изпълненията на упражнения или пѣсни въ окултната музика, знаете ли гласниятъ органъ колко клавиши има? Въ този органъ за пѣне има 35 хиляди клавиша. А сега, колко клавиши имате вие? На 35 хиляди клавиши като вземешъ да свиришъ или пѣешъ, чудеса може да направишъ. Това е музика. Тѣй щото, тази музика ще има успѣхъ. Ще влѣземъ да я изучаваме, и ще видите, че тя си има своя теория. Но ако се вмъкнемъ въ теориитъ, резултати нѣма да има, постепенно ще вървимъ. Нѣкои отъ съврѣменнитъ музиканти сж налучкали нѣщо отъ окултната музика. По теория тѣ употребяватъ окултната музика, но по изпълнение сж далечъ отъ нея.

Отъ васъ искамъ музиканти, да изпълнявате по всичкитъ правила. Нѣма да обръщаме такова внимание на тѣхниката. Техниката за насъ ще дойде сама по себе си. Ние ще вложимъ вибрации прѣзъ съзнанието въ мозѣка, и тѣхниката ще дойде отпослѣ; всичко ще се изглади, изглади, и ще стане естествено.

Т. м.

Хармонизиране на енергиитъ.

6-та Лекция отъ Учителтъ

II-ра година Специаленъ Окултенъ Класъ

8 Ноемврий 1922 г. Срѣда 8 часа вечерта

Ст.София ул. Гурко Турнъ ферайнъ

— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Т. м.

За следния пѣтъ пишете върху темата: „Разлика между душа и духъ“.

Като пишете темата си, всѣки ще се стреми да бжде свободенъ, да не се влияе отъ чуждо мнение, отъ това, какво сж писали нѣкои авторитети. Всѣки ще бжде авторитетъ за себе си. Пишете това, което вие знаете, каквото вие разбирате подъ понятията душа и духъ. Можете да четете, какво сж писали и други автори по този въпросъ, но за васъ е важно да не се влияете, да останете върни на своето разбиране.

Какво разбирате под думата „разлика“? Говорите за разлика между две величини, между две уравнения. — Когато две величини се сравняват, става въпросъ за разлика между тяхъ. Прави се разлика въ количествено отношение, прави се разлика и въ качествено отношение. Говори се за разлика между цвѣтоветъ. Значи, прави се различие въ количеството на вибрациитъ. Говори се още за разлика въ вѣрванията на хората. Тукъ пѣкъ иматъ предъ видъ степенъта на човѣшкото развитие, както и начина, по който хората живѣятъ. Всѣки живѣе споредъ вѣрванията си. Интелигентността, както и животътъ на човѣка се опредѣля отъ вѣрванията му. И затова казватъ: Не се спирай върху онова, което човѣкъ говори, но спирай се върху начина, по който той живѣе. Животътъ на човѣка опредѣля неговитъ вѣрвания, неговитъ възгледи и убеждения. Нѣкой човѣкъ казва, че вѣрва въ Бога, но щомъ го помолятъ за нѣкаква услуга, той веднага започва да се рови въ паметъта си, дали този, който иска услугата, не му е направилъ нѣкакво зло, или нѣкаква пакостъ. И ако намѣри такава, веднага се отказва да извърши услугата. Той помни злото съ години. Каква вѣра е тази, която помни злото?

Сега искамъ да спра вниманието ви върху съгласнитъ букви. Въ случая за васъ не е важенъ характерътъ на буквитъ, нито символътъ, който тѣ изразяватъ, но е важна интензивността на енергията, която всѣка буква съдържа въ себе си и която е необходима за нейното произнасяне. За да произнесете, запримѣръ, буквата „б“, вие доближавате устнитъ си и малко се напръгате. Горната устна е свързана съ сили отъ астралния свѣтъ. Отъ дветъ устни едновременно изтичатъ два вида енергии: отъ горната — активна енергия, а отъ долната — пасивна. Буквата „б“ означава творческия принципъ въ природата. Забележете, когато иска да направи нѣщо, човѣкъ се напръга, напъва се, като че изговаря буквата „б“. Той се изпъчи напредъ, свие вежди, напъгне се и казва: Б.. а.., мога да направя това нѣщо! Следователно, щомъ произнесете звука „б“, вие се свързвате съ известенъ родъ енергии въ природата. Това показва, че нищо не е произволно, нищо не е

случайно. Белегътъ на звука „б“ въ различнитъ народи може да бжде различенъ, но енергията, която е свързана съ самия звукъ, не е произволна. Интензивността на тази енергия е точно опредѣлена величина. Щомъ произнесете този звукъ, това показва, че у васъ има желание да творите; за да реализирате желанието си, вие трѣбва да знаете, какъ да го произнесете. Когато произнесълъ този звукъ, Богъ създаде свѣта. Той казалъ: „Да бжде виделина!“ Свещената книга започва съ „Битието“ — създаването на свѣта, дето първата буква е пакъ „б“.

Когато изговаряте звука „в“, вие поставяте зжбитъ на горната челюсть върху долната устна. Зжбитъ сж свързани съ физическия свѣтъ. Следователно, при изговарянето на този звукъ става съединяване на единъ активенъ принципъ отъ физическия свѣтъ (зжбитъ) съ единъ пасивенъ принципъ отъ астралния свѣтъ (долната устна).

Когато произнасяте звука „г“, трѣбва да обърнете внимание на положението, което езикътъ взима. Думата „гърло“ се пише съ знака „г“. Такъвъ знакъ се образува и при изговарянето на звука „г“. Този знакъ означава безконечностъ. Когато произнесете звука „г“, езикътъ се подпира малко на небцето, близо до гърлото, което показва, че вие трѣбва да разбирате онѣзи мѣрки, съ които се опредѣлятъ безконечния редъ отъ енергии или числа. При звука „г“ става малко свиване на гърлото, а не на устнитъ. Този звукъ представя музикално число. Енергиитъ, които сж свързани съ него, идатъ отъ духовния свѣтъ, затова и думата „Господъ“ се започва съ тази буква. Буквата „Г“ е съставена отъ единица, върху която седи знака за безконечността. Когато казваме, че Господъ е безконеченъ, безграниченъ, този Неговъ атрибутъ се съдържа въ буквата „Г“, съ която започва думата „Господъ“ на български езикъ.

При изговарянето на звука „д“, езикътъ се допира до небцето горе, близо до зжбитъ. Езикътъ е разумното начало въ човѣка. Небцето пѣкъ представя активенъ принципъ отъ Божествения свѣтъ. Следователно, при изговаряне на звука „д“, разумното начало въ човѣка влиза въ контактъ съ Боже-

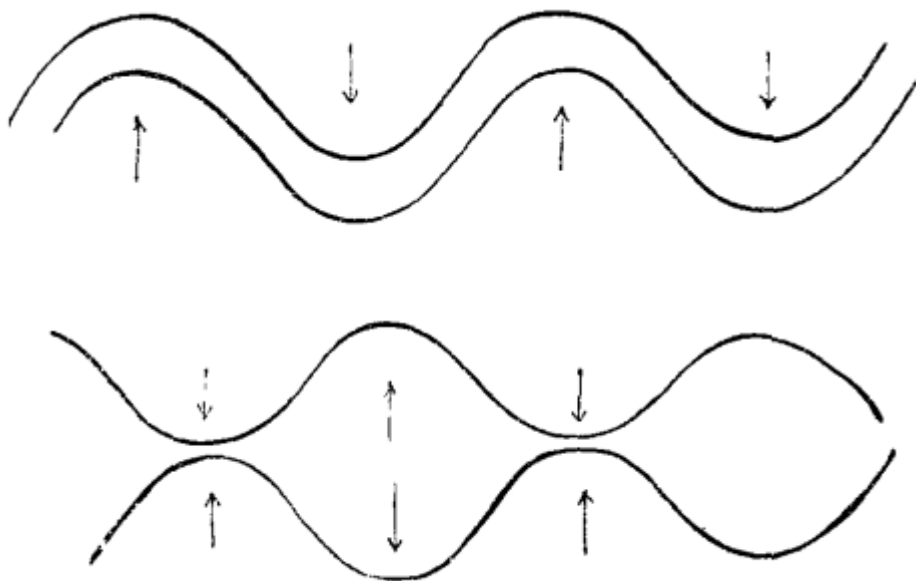
ствения свѣтъ. Езикътъ има три служби: да вкуса, т.е. да опитва вкуса на нѣщата, да се движи и да говори. При изговаряне на буквата „д“, той се докосва съ крайчеца си само до Божествения свѣтъ. Въ звука „д“ се съдържа такава активна сила, която е въ състояние да примири противоположноститѣ между физическия и Божествения свѣтъ. Тази буква представя законъ на равновесие. Въ звука „д“ се съдържатъ такива правила, чрезъ които силитѣ на природата могатъ да се регулиратъ, уравнисяватъ или хармонизиратъ.

При изговаряне на звука „е“ става малко свиване на гърлото, а езикътъ заема особено положение въ устата. Той леко се докосва до зхбитѣ на долната челюсть, до пасивната ѝ страна. Буквата „Е“ означава размножаване въ природата. Сщевременно тя означава двата полукръга, получени отъ дѣлението на кръга на две части. Въ това положение на буквата, имаме знака Е. Ако същата буква се обърне къмъ западъ, имаме буквата З. Ако се обърне нагоре, къмъ северъ, имаме еврейската буква ш, шинътъ: w. Отъ това гледище, буквата Е означава слизане на енергия отъ Божествения свѣтъ на физическия, за да послужи за размножаване и осществяване на всичко, което иска да се прояви, да се материализира.

Когато произнасятъ буквата „ж“, между небцето и езика се образува малка дупчица. Това показва, че звукътъ „ж“ е свързанъ съ такива енергии, които съдействуватъ за растенето на органическитѣ семена въ живота. Като разглеждате буквата „ж“ внимателно, ще видите, че тя е образувана отъ два шина, или отъ две букви Е, едната обърната нагоре, а другата – надолу. Това показва, че тукъ става двойно растене: горно, въ клонищата, на които се забелязватъ цвѣтове и плодове; и долно, въ коренитѣ, които растатъ, уякватъ и се размножаватъ. Следователно, звукътъ „ж“ е свързанъ съ сили, съ енергии, които работятъ за растенето и развиването.

Човѣкъ трѣбва да изучава звуковетѣ, за да се свърже съ енергиитѣ, които протичатъ презъ тѣхъ, и да може по такъвъ начинъ да си въздействува. Съ енергиитѣ, които излизатъ отъ мислитѣ, чувствата, думитѣ и постѣпкитѣ на човѣка се обя-

снятатъ хармоничнитѣ и дисхармоничнитѣ състояния, които човѣкъ преживява. Представете си, че вие мислите за нѣкой вашъ приятелъ, и като си спомните за него, усѣщате едно приятно, хармонично разположение. Коя е причината за това разположение? — Добрата мисль, която отправяте къмъ приятеля си. Мисльта, изобщо, не върви въ права линия, но е малко вълнообразна. Въ това време и приятельтъ ви отправя къмъ васъ добра мисль и се готви да ви посети, понеже ви е обещалъ. Вашитѣ мисли се срѣщатъ съ неговитѣ и между тѣхъ става правилна обмѣна. Понеже мислитѣ сж вълнообразни, възвишенията отъ мисльта на приятеля ви съвпадатъ съ низинитѣ на вашата мисль и продължаватъ своя пжтъ (фиг. 1). Вие се усѣщате добре, хармонично разположени. Обаче, най-малкото съмнение по отношение на приятеля ви, нарушава хармонията на вашитѣ мисли, и вие усѣщате главоболие, напрежение около слѣпитѣ очи. Съмнението е причина за сблъскването на вашитѣ мисли. Какъ става това сблъскване? — Възвишенията на мислитѣ на вашия приятелъ не влизатъ вече въ трапчинкитѣ на вашата мисль, но се срѣщатъ възвишения съ възвишения, вследствие на което става отблъскване на мислитѣ (фиг. 2). Това отблъскване е причина за главоболието ви.



(Фиг. 1 и 2).

И тъй, когато между мислитѣ на единъ човѣкъ, или между мислитѣ на двама или повече души има хармония, винаги се образува свѣтлина. Щомъ хармонията между мислитѣ се наруши, въ ума на хората настава мракъ, тъмнина. Този законъ се провѣрвява навсѣкжде въ живота. Учителтъ обяснява на ученицитѣ си една задача. Ако нѣкой отъ тѣхъ се усъмни, че може да разбере задачата, веднага обясненията, които учителтъ дава, изчезватъ, и задачата става тъмна, неразбрана. Следователно, когато учителтъ обяснява нѣщо, ученикътъ трѣбва да бѣде въ хармонична връзка съ учителя си. Усъмни ли се, връзката се прекъсва. Когато ученикътъ е въ връзка съ учителя си, последниятъ повдига мислитѣ на ученика си на високо, свързва ги съ вибрациитѣ на своитѣ мисли, и ученикътъ е доволенъ, че предметътъ му е ясенъ, че разбира нѣщата. Той се радва, че въ ума, въ съзнанието му е свѣтло.

Следователно, при срѣщата на две хармонични мисли, се образуватъ вълни, които вървятъ правилно въ своя пжтъ. Височинитѣ на едната мисълъ влизатъ въ вглѣбнатинитѣ на другата и образуватъ една вълна (фиг. 1). Въ такова положение се намиратъ две назъбени колела, когато влизатъ едно въ друго. Ако се измѣни движението на тѣзи колела, веднага се явява дисхармония, и тѣ спиратъ. Ако не спратъ, ще се образува търкане, при което нѣкои отъ зѣбцитѣ ще се счупятъ.

Вие можете да направите опитъ да видите, какво е влиянието на хармоничнитѣ и дисхармоничнитѣ мисли върху човѣка. При две хармонични мисли едната е положителна; тя е свързана съ студенияте течения въ природата. Другата мисълъ е носителка на отрицателна енергия; тя е свързана съ топлиитѣ течения въ природата. Докато се движи между тѣзи две течения човѣкъ се усѣща добре, здравъ. Тогава, въ едното полушарие на мозъка му се образуватъ студени течения, а въ другото — топли, магнетически течения. Когато главата се сгорещи, човѣкъ изпада въ болезнено състояние. За да се възстанови здравословното му състояние, трѣбва да се предизвика въ него нѣкакво раздвояване, въ смисълтъ, да се създадатъ въ дветѣ полушария на мозъка две различни течения. Щомъ се постигне това

състояние, кръвта започва правилно да циркулира, и човък се усъща здравъ. И дъждътъ въ природата се образува при сжщитъ условия, а именно, при срѣщата на две различни течения — топло и студено. Сжщото може да се каже при образуване на мислитъ и желанията на човъка. И тѣ се образуватъ при срѣщата на две противоположни вълни, или течения.

Да се върнемъ къмъ буквитъ и думитъ. Когато произнасяте буквитъ, добре е да ги пишете и да изучавате движенията, които правятъ гърлото, езикътъ и устнитъ. Отъ буквитъ постепенно ще пристѣпвате и къмъ думитъ. Ще видите, че много думи сж написани граматически правилно, обаче, има известно несъответствие между смисъла имъ и силитъ, които действуватъ въ тѣхъ. Запримѣръ, думата „престѣпникъ“ по смисълъ е лоша, но по съдържание на сили, на енергии, тя има възходящо движение. Като се каже на нѣкой човъкъ престѣпникъ, подразбиратъ лице, което е нарушило законитъ. Обаче, енергиитъ на тази дума сж въ възходяща степенъ. Тази дума има благородно произхождение. У българитъ, когато малкото дете за пръвъ пжтъ пристѣпва, т.е. направи първа стѣпка въ живота си, майката омѣсва прѣсна медена питка, и поканва съседитъ си на угощение. Значи, за престѣпника се готви затворъ, а за току — що пристѣпилото дете — питка. Това показва, че макаръ на нѣкои думи да е придаденъ лошъ смисълъ, тѣ не сж изгубили своята чистота, не сж опорочени.

Какъ става това, ще обясня съ следния примѣръ. Представете си, че имате едно хубаво шише, отъ чисттъ, доброкачественъ порцеланъ. Сипвате въ шишето силна киселина. Киселината е вредна, опасна, обаче, тя не опорочава шишето. Тя не прониква презъ шуплитъ на порцелана. Като се изпразни шишето, вие искате да налѣете въ него чиста, хубава вода. Какво трѣбва да направите? Измивате шишето добре и виждате, че то става чисто, и свободно можете да го напълните съ вода. Какво показва това? — Това показва, че съдържанието на шишето е било нечисто, обаче, самото шише е запазило първоначалнитъ си свойства. Такова е положението и съ думата „престѣпникъ“, която по смисълъ само е опорочена, а не по първоначаленъ произходъ, по сжщина, по вибрации. Щомъ се освободимъ отъ

смисъла на тази дума, тя придобива сжщия характеръ, какъвто е имала първоначално. Освенъ форма, съдържание и смисълъ, думитъ иматъ още и възраст. Нѣкои думи живѣятъ нѣколко години само; други — по сто, двеста години; трети — по хиляда, две хиляди години и повече. Думата „престѣпникъ“ не е негативна дума, но въ бългaрски езикъ тя е придобила съвсемъ друго значение и се е опорочила. Сжщо така е опорочена и думата „шантонерка“. Тя е френска дума, Франция е нейно отечество, тамъ сж нейнитъ майка и баща и означава „пѣвица“. Тази дума е отъ високо, отъ благородно произхождение. Като напуснала отечеството си, тя останала безъ майка и баща, тръгнала по чужди народи, по чужди кжщи, които съвсемъ изопачили нейния смисълъ и значение. Дето ходила, всички я впрѣгали на работа като слугиня, да мие чиниитъ имъ, вследствие на което тази дума днесъ е опорочена. Като се каже „шантонерка“ разбиратъ лека, безпжтна жена, която води пороченъ животъ.

И тѣй, като изучавате различнитъ езици, обръщайте внимание върху положителнитъ и отрицателнитъ думи. Запримѣръ, думата „свѣтлина“ е положителна, а „тъмнина“ — отрицателна. Тъмнината всѣкога следва свѣтлината. Тѣ сж две сестри, едната е облѣчена въ тъмни дрехи, а другата — въ свѣтли. Когато се скрие задъ хоризонта, свѣтлината става невидима. Обаче, тъмнината неотклонно я следва. Следователно, противоположната сила на свѣтлината е тъмнината, на любовта — умразата, на доброто — злото. Свѣтлината, любовта и доброто сж положителни думи, а тъмнината, умразата и злото — отрицателни. Като класифицирате по този начинъ думитъ, ще се спрете и върху думата „престѣпникъ“ да видите, коя друга дума отговаря на съдържанието, което е вложено въ нея. Вие трѣбва да намѣрите бащата и майката на думата „престѣпникъ“, да изучите нейното произхождение. Ако майката и бащата на тази дума сж добри, благородни хора, невъзможно е тѣхната дъщеря или тѣхниятъ синъ да сж престѣпници. Такъвъ е законътъ. Обаче, случавя се понекога въ развитието на човѣка да стане нѣкакво отклонение, но това отклонение по никой начинъ не може да бжде престѣпление. Казвате, че думата престѣпникъ може да се замѣсти съ думата злодѣецъ. Тази дума оз-

начава човѣкъ, който работи съ отрицателенъ методъ. Като изучавате положителнитѣ и отрицателнитѣ думи въ нѣкой езикъ, трѣбва да се спрете и върху неутралнитѣ думи. За следния пжтъ направете единъ списъкъ отъ 50 положителни и 50 отрицателни думи да видите, дали съдържанието и смисълътъ на думитѣ отговарятъ всѣкога на външния имъ видъ, на външния имъ изразъ.

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да правите редъ упражнения, да дойдете до положение да разбирате думитѣ по съдържание и смисълъ. Защо? — Защото на окултния ученикъ не е позволено да си служи съ двусмислени думи. Когато искате да изкажете една истина, думитѣ, съ които си служите, трѣбва да бждатъ положителни и по форма, и по съдържание, и по смисълъ. Освенъ това, всѣка дума представя картина, образъ на нѣщо живо, било отъ физическия, било отъ духовния свѣтъ. Спомнете си, кое бѣше първото окултно музикално упражнение, което ви се даде въ Школата. Първото музикално упражнение бѣше отъ физическия свѣтъ: „Сила жива изворна течуца“. То представя жива картина на водата, която тече, която се движи. Второто музикално упражнение бѣше: „Изгрѣва слнцето“. Когато изговорите думитѣ „изгрѣва слнцето“, вие започвате да мислите. Имате предъ себе си жива картина на изгрѣващото слнце. Вие си представяте, какъ слнцето изгрѣва, какъ праща свѣтлината си въ цѣлата природа и какво върши тази свѣтлина. „Изгрѣва слнцето, праща свѣтлина, носи радостъ за живота тя“. На какво се дължи тази радостъ? — Радостта се дължи на това, че всички растения изникватъ, растатъ и се развиватъ. Това е друга картина, но вече отъ астралния свѣтъ, въ който енергиитѣ сж по-възвишени, по-фини отъ тия на физическия свѣтъ.

Третото музикално упражнение, което ви се даде, бѣше: „Сладко медено“. И то събужда въ въображението редъ картини: за слнцето, за цвѣтията, за пчелитѣ и тѣхния животъ, за културата имъ, за тѣхната голѣма чистота. Тия картини осмислятъ думитѣ „сладко медено“. При тия картини изпква идеята, която се съдържа въ думитѣ „сладко медено“. Това сладко е дошло отъ слнцето и влѣзло въ цвѣтията, отдето пчелитѣ го изсмукватъ и преработватъ. Тѣ го превръщатъ въ медъ

и го използватъ за храна. Когато си представите картината за живота на пчелитѣ, на прѣвъ погледъ изпъква тѣхната физическа чистота и голѣмото имъ трудолюбие. Достатѣчно е най-малкото нарушаване на законитѣ на една отъ пчелитѣ, за да бѣде тя строго наказана.

И тѣй, когато изучавате нѣкой езикъ, добре е да класифицирате думитѣ така, че всѣка отъ тѣхъ да се постави въ съответния за нея свѣтъ: физически, астраленъ или умственъ. Така разпредѣлени, всѣка на своето мѣсто, думитѣ ще бѣдатъ ясни, разбрани по смисълъ и по съдържание. Тогава нѣма да сжществува тази двусмисленостъ, каквато понѣкога срѣщате въ нѣкои думи. Запримѣръ, вие често употребявате думата „любовъ“, но нѣкои се срамуватъ, когато я произнасятъ, а други се запитватъ, за каква любовъ се говори. Това показва, че тази дума има нѣколко значения, които се дължатъ на различни течения въ нея: възходящо и низходящо. Да се питате, за каква любовъ се говори, това показва, че има нѣколко вида прояви на любовта: проява на любовта между животнитѣ, между хората, между ангелитѣ и най-после Божествена Любовъ.

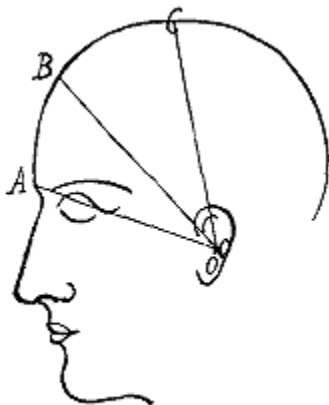
Каква е разликата между ангелската и Божествената Любовъ? Като ученици на любовта, вие ще кажете, каква е разликата между едната и другата любовъ. (— Божествената Любовъ крие въ себе си сили, условия за растене). — Божествената Любовъ се отличава съ абсолютна вѣрностъ. Въ нея нѣма нито промѣна, нито измѣна. Тя не се измѣня нито по форма, нито по съдържание, нито по смисълъ. Ангелската любовъ се измѣня по форма, но никога по съдържание и смисълъ. Щомъ не се измѣня по съдържание и по смисълъ, това показва, че ангелската любовъ е свободна отъ страсти. Ако говорите на нѣкой ангелъ за страститѣ, той нищо нѣма да разбере. Въ това отношение ангелитѣ сж абсолютно невежи. Що се отнася до човѣшката любовъ, вие я познавате, нѣма защо да се спираме да говоримъ за нея. Всички знаете, че човѣшката любовъ е примѣсена съ животинска. Затова, именно, тя се измѣня по форма, по съдържание, но не и по смисълъ. Тя включва страстѣта, а изключва чистотата. Отличителното качество на чо-

вѣшката любовъ е, че тя всѣкога ограничава. Достатъчно е да ви залюби единъ човѣкъ, за да ви ограничи веднага. Той казва: Азъ те обичамъ, и ти ще дружишъ само съ мене и съ моитѣ приятели. Вънъ отъ тѣхъ нѣмашъ право да дружишъ съ никого. Животинската любовъ пѣкъ се измѣня и по форма, и по съдържание, и по смисълъ. Тя забравя всичко.

Ако разгледаме думата „животъ, животинска“ по съдържание и по смисълъ, намираме, че тя е положителна дума. Когато искаме да пресилимъ нѣщо, да покажемъ, че енергиитѣ, които текатъ нѣкъде, сж низши, ние употрѣбяваме думата „животинско“, обаче, тази дума ни най-малко не съдържа низши енергии въ себе си. Запримѣръ, има животни, които проявяватъ по-висока любовъ отъ човѣшката. Наблюдавано е, какъ плѣхъ е носилъ зрънца на единъ гълъбъ да го храни. Ние считаме животинската любовъ за низша, защото е свързана изключително съ материята. Тя не признава повисокъ свѣтъ отъ материалния. Щомъ материалниятъ свѣтъ престане да съществува, и любовта на животнитѣ се прекратява. Доколкото интереситѣ на животнитѣ сж свързани съ материалното, дотолкова се простира и любовта имъ. Човѣшката любовъ, обаче, обхваща и двата свѣта: и материалния, и духовния. Като изучавате живота на птицитѣ, виждате, че тѣ се събиратъ по много заедно не отъ любовъ, но отъ нужда да се бранятъ, да нападнатъ жертвитѣ си и т.н. Щомъ мине опасността, която ги застрашава, тѣ веднага се разпрѣсватъ. И човѣкъ минава презъ тия състояния. За да дойде до великата любовъ, човѣкъ трѣбва да мине презъ всички фази на любовта: презъ животинската, презъ ангелската и най-последно ще влѣзе въ Божествената Любовъ. Това сж фази на любовта, които човѣкъ трѣбва да наблюдава и да изучава въ себе си.

И тѣй, докато се занимава само съ материалния животъ, човѣкъ се намира въ границитѣ на животинската любовъ; докато се занимава съ материалния и духовния животъ, той е въ границитѣ на човѣшката любовъ; щомъ изчезнатъ страститѣ отъ човѣшката любовъ, човѣкъ влиза въ ангелската любовъ. И най-последно, когато разбере причинитѣ на всички явления въ живота, човѣкъ влиза въ Божествената Любовъ. За да провѣрите истинността на моитѣ думи, правете наблюдения върху

своитѣ прояви, както и върху тия на ближнитѣ си, да видите, до коя фаза на любовта сте достигнали. Ще видите, какви тънки различия съществуватъ въ проявитѣ на любовта въ различнитѣ хора. Като ученици, вие трѣбва да изучавате любовта въ всичкитѣ ѝ прояви, за да разберете най-високата любовь — Божията. Ако думата „любовь“ не е опредѣлена, причината затова е, че тя съдържа въ себе си четири вида течения, между които има известно съотношение. Отъ тѣзи четири вида течения въ природата можете да съставите четири уравнения, въ които Божествената Любовь ще означите съ буквата Б, ангелската — съ буквата А, човѣшката — съ буквата М, отъ думата „манастъ“, което означава мжжѣ, а животинската — съ буквата Ж. Ако стомахътъ има надмощие надъ другитѣ органи, човѣкъ проявява човѣшка любовь; ако дробоветѣ иматъ надмощие, той проявява ангелска любовь; ако мозъкътъ има надмощие, той проявява Божествена Любовь.

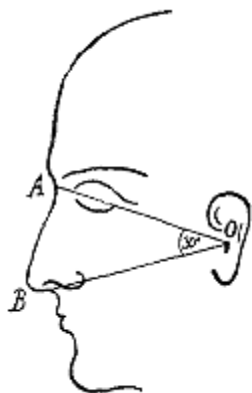


(Фиг. 3).

И тѣй, ако широчината на главата, т.е. ако широчината на мозъка е по-голѣма отъ дължината, това показва, че въ този човѣкъ преобладава животинската любовь. За широчина на главата се измѣрва разстоянието отъ едното ухо до другото. Колкото по-голѣма е широчината на главата, толкова по-голѣма е интензивността на силитѣ, които действуватъ въ тия центрове. Освенъ широчина, всѣки органъ проявява известна активностъ,

която произтича отъ обема, отъ пространството, което той заема въ даденъ моментъ. Ако отъ срѣдата на ухото прекарате радиуси къмъ предната и горната частъ на главата, по дължината на тия радиуси ще опредѣлите, каква е любовта въ човѣка. Ако радиусътъ ОА е по-голѣмъ отъ другитѣ радиуси, тогава преобладава човѣшката любовь; ако радиусътъ ОВ е по-голѣмъ отъ другитѣ, преобладава ангелската любовь; ако радиусътъ ОС е по-голѣмъ отъ останалитѣ, преобладава Божествената Любовь. Следователно, по голѣмината на радиуситѣ се опредѣля интензивността на любовта, ко-

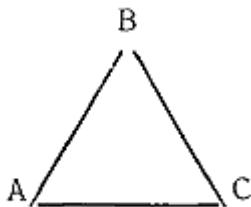
ято се проявява въ даденъ човѣкъ. Дължината на радиуситѣ опредѣля степенитѣ на интензивността на любовта.



(Фиг. 4).

Ако отъ ухото прекарате две линии, едната надъ носа OA , а другата подъ носа OB , ще се образува единъ жгълъ отъ 30° , който опредѣля интелигентността на човѣка. (Фиг. 4). По голѣмината на този жгълъ можете да опредѣлите различнитѣ степени на интелигентностъ на животнитѣ. Първоначално центърътъ на тежестта на мозъка е билъ отзадъ нѣкъде, но при постепенното развитие на човѣка, центърътъ на тежестта е миналъ въ предната частъ на мозъка. Затова, именно,

челото на човѣка е право, а на животнитѣ — наклонено, полегато. Тази е причината, задето животнитѣ ходятъ на четири крака, а не на два, като човѣка. Жгълътъ AOB опредѣля интензивността на умственитѣ енергии въ човѣка. Ако разгледате, какъ се пише на български езикъ думата „любовъ“, ще видите, че първата буква $Л$ въ думата представя жгълъ, подобенъ на $\angle AOB$. Този жгълъ е съставенъ отъ две величини, AO и BO , които се движатъ въ две различни посоки и противодействуватъ една на друга. Ка-



(Фиг. 5).

то напишете думата „любовъ“, ще видите, че жгълътъ ABC , (фиг. 5) който представя буквата $Л$, е сжщо така образуванъ отъ две величини AB и BC , които се движатъ въ различни посоки. За да предадете разумностъ на любовта,

трѣбва да съедините точкитѣ A и C съ права линия, да образувате трижгълникъ. При това положение тритѣ страни на трижгълника могатъ да бждатъ равни помежду си. Обаче, отъ движението на линиитѣ AB и BC , въ една или друга посока, зависи и тѣхната голѣмина. Ако тѣзи линии сж по-дълги или по-къси отъ линията AC , ще се образува правожгълненъ трижгълникъ, по отношение на който може да се приложи Питагоровата теорема: сборътъ отъ квадратитѣ, построени върху двата катета, е равенъ на квадрата, построенъ върху хипо-

тенузата. Площта е мърка на силитѣ. Следователно, силитѣ, които действуватъ въ квадрата, построены върху хипотенузата, сж равни на сумата отъ силитѣ, които действуватъ въ квадратитѣ, построени върху двата катета.



(Фиг. 6).

Често се говори въ живота за правия път, който се символизира съ права линия. Обаче, правата линия ни най-малко не означава правъ път. Правата линия опредѣля най-късото разстояние между две точки, но въ никой случай тя не опредѣля правия път. Защо? — Защото и разбойникътъ избира най-късия път безъ, обаче, да върви въ правия път. Между правата линия и правия път има голяма разлика. Правиятъ път се опредѣля отъ интензивността на силитѣ, които действуватъ въ човѣка. Ще представя тази идея графически (фиг. 6). Имате силитѣ M и N, които идатъ отъ две различни посоки и се движатъ къмъ точка A, обаче, срѣщатъ съпротивлението CD и се отблъскватъ. Това съпротивление представя скала, всрѣдъ която има изворъ A. Силитѣ M и N, които вървятъ къмъ A, представятъ силитѣ на ума MA и силитѣ на сърцето NA. Когато тѣзи сили срещнатъ съпротивлението CD, тѣ се връщатъ назадъ, като образуватъ кръгъ. Щомъ изминатъ този кръгъ, тѣ се връщатъ тамъ, отдето сж излѣзли. За да не се отблъснатъ, тия сили трѣбва да се впрегнатъ на работа. Това ще извърши волята. Волята е сила, която впрѣга мислитѣ и чувствата на човѣка на работа и произвежда редъ действия. Когато нѣкой човѣкъ има слаба воля, мислитѣ и желанията въ него образуватъ по единъ кръгъ, безъ да извършатъ нѣкаква работа. Който има силна воля, той впрѣга мислитѣ и желанията си на работа и извършва нѣщо.

Това сж обяснения, които отклоняватъ вниманието на ученика. Тѣзи обяснения сж нужни за почивка. Така постѣпва учителътъ съ малкитѣ деца. Когато забележи, че сж се уморили, учителътъ пресича урока и разказва на ученицитѣ си приказка. Като си починатъ, той пакъ пристѣпва къмъ предмета си. Сега и вие, като слушате обясненията, които ви давамъ за силитѣ, не можете да намѣрите връзка между това, съ което започнахъ лек-

цията, и това, което сега говоря. Връзката седи въ това, че при произнасянето на всъка дума трѣбва да проявите мисълъ, чувство и действие. Отъ окултно гледище, всъка произнесена дума, всѣко движение съдържатъ или положителни, или отрицателни сили въ себе си. Запримѣръ, когато искате да ударите нѣкого, вие правите движение надолу; когато искате да задържите нѣкого отъ престѣпление, вие правите движение съ ржцетѣ си напредъ. Движенията, които правимъ нагоре, съдържатъ възходещи сили и могатъ да бждатъ положителни и отрицателни. Движенията, които иматъ посока надолу, сж низходѣщи и могатъ да бждатъ положителни и отрицателни. Като знаете това, вие трѣбва да бждете внимателни въ движенията си. Никога не дрѣжете главата си надолу, къмъ земята, защото ще се свържете съ силитѣ на земята, които ще укажатъ въздействие върху мисълъта ви. Затова, повдигайте главата си нагоре, да свържете мисълъта си съ силитѣ, които излизатъ отъ слънцето. Необходимо е отъ време на време да поглежда човѣкъ и къмъ земята, но ако постоянно гледа къмъ земята, той ще се изопачи. Българитѣ казватъ: „Пази се отъ човѣкъ, който гледа къмъ земята“. Турцитѣ казватъ: „Който гледа къмъ земята, той гори сърцата“. Всѣко движение е резултатъ на нѣкакви сили, независимо това, дали човѣкъ ги съзнава. Тѣ могатъ да бждатъ отъ умственъ, или отъ сърдеченъ характеръ. Сжщо така движенията могатъ да произлизатъ отъ съзнанието, отъ самосъзнанието, отъ подсъзнанието и отъ сврѣхсъзнанието на човѣка. Ученикътъ трѣбва да се наблюдава, да изучава движенията и силитѣ, които сж свързани съ тѣхъ, за да може чрезъ думитѣ правилно да ги регулира.

Сега, като пишете върху зададената тема „Разлика между духъ и душа“, спрете се известно време върху думитѣ „духъ и душа“ и помислете малко. Тѣ ще хвърлятъ свѣтлина въ съзнанието ви и ще напишете нѣщо самостоятелно. Тѣзи думи сж идейни, тѣ носятъ свѣтлина въ себе си. Като се спирате върху думитѣ, вие ще се научите да разбирате дълбокия смисълъ, който е вложенъ въ тѣхъ. Окултниятъ ученикъ никога не трѣбва да бърза. Като произнесете думитѣ „душа и духъ“ нѣколко пжти спокойно, тихо, при думата „душа“ ще почувствувате подъ лъжичката си особена

топлина, особена мекота и ще изпитате желание да помилвате всичко, което се намира около васъ. Като произнесете думата „духъ“, ще изпитате особена сила, особена активностъ. Думата „душа“ произвежда мекота, а думата „духъ“ – сила. Думата „душа“ произвежда вътрешно разширяване къмъ даденъ центъръ, а думата „духъ“ – разширяване навънъ, съ желание да се завладѣе свѣтътъ. Това сж преживявания, които ще имате отъ произнасянето на думитѣ душа и духъ.

После ще се запитате: Азъ душа ли съмъ? – Душа съмъ, защото душа, мириша нѣщо. Както виждате, думата „душа“ има нѣколко значения: душа, мириша нѣщо; душá нѣкого, т.е. хващамъ нѣкого за гърлото, опитвамъ го, дали е душа, или не, дали живѣе, или не. Следъ това ще си кажете: Азъ съмъ духъ. Като кажете тази дума, ще усѣтите, че въ васъ се влива едно течение на сила, на активностъ, съ желание да излѣзе навънъ. При произнасяне на тѣзи две думи, ще се образуватъ две течения: едното иде отвънъ, минава презъ главата и слиза въ симпатичната нервна система. Другото течение излиза отъ симпатичната нервна система, минава презъ сърцето и оттамъ се разпростира въ главата. При произнасянето на думата „душа“, теченията идатъ отгоре и проникватъ вътрѣ въ организъма; при произнасянето на думата „духъ“, теченията вървятъ по посока отвътрѣ навънъ. Като знаете това, вие трѣбва правилно да регулирате енергиитѣ на вашия организъмъ. Ако енергиитѣ на вашия организъмъ не сж правилно разпредѣлени, това ще ви причини редъ страдания. Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че енергиитѣ у васъ не сж равномерно разпредѣлени, нѣкжде сж събрани повече енергии, нѣкжде – по-малко, вследствие на което преживявате нѣкакви дисхармонични състояния. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ има характеръ, това значи, че енергиитѣ въ него сж разпредѣлени точно на своето мѣсто и се намиратъ въ хармония помежду си.

Като ученици, вие трѣбва да разбирате закона за трансформиране на енергиитѣ на своя организъмъ, да не изпадате въ неправилности. За тази целъ вие трѣбва да регулирате силитѣ на своя организъмъ, да ги уравновесите, да контролирате ума и сърцето си, да направлявате волята си, да разберете отношенията, които сществуватъ между духа и душата. Щомъ постиг-

нете това, ще можете да изпълните задълженията си, които имате къмъ природата, ще постигнете и целта, къмъ която се стремите — да познаете Бога, да познаете себе си. Това е смисълътъ на живота. Да намъри смисъла на живота, тази е една отъ великитъ задачи на окултния ученикъ. За да постигне това, той трѣбва да започне отъ най-малката задача — работа върху своето тѣло. За това се изискватъ упражнения, усилия, трудъ.

Т. м.

— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Не знаете, що искате.

А Исусъ отвѣща и рече: Не знаете, що искате; Ев. Матѳея 20:22

„Ако говоря съ ангелски и съ чело̀вѣчески езици, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ.“

„Не знаете, що искате.“

Всички хора разбиратъ значението на глагола искамъ, но тури ли се прѣдъ него частицата „не“, глаголътъ приема отрицателно значение. Казвашъ: Не искамъ, не зная, не разбирамъ. Нѣкои хора се хвалятъ съ невѣжеството си. Тѣ сж агностици, т.е. хора, които отричатъ знанието. Тѣ казватъ, че човѣкъ не може да знае всичко. Коренътъ на думата гностикъ се крие въ единъ старъ езикъ „гноси“. Българинътъ казва „носи“. Значи, дветѣ думи иматъ единъ и сщъ коренъ.

Сега, това е въпросъ на филологията, която още не съмъ засѣгналъ. Нѣкога ще ви обясня, какво нѣщо е филологията отъ окултно гледище. Казвашъ: Искамъ. Този глаголъ има отношение къмъ извѣстно желание, което показва, че ти липсва нѣщо. Казвашъ: Не зная. Значи, не знаешъ, какво искашъ. Човѣкъ трѣбва да иска сщественото. Много нѣща можешъ да искашъ, но разумниятъ иска сщественото. За гладния сщественото е хлѣбътъ. Ако човѣкъ умира отъ гладъ, а иска нови дрехи, като за Великденъ, той не знае, какво иска. Какъвъ смисълъ има новата дреха за него, ако на дру-

гия день го очаква смърть? За умрѣлия новитѣ дрехи и обувки сж безпредметни.

Единъ день Богъ изпратилъ архангелъ Михаилъ на земята да научи три нѣща. Това било наказанието му за нѣкаква грѣшка, която той направилъ на небето. Архангелъ Михаилъ попадналъ въ Русия и се условилъ за чиракъ при единъ бѣденъ, простъ обуцаръ. Тукъ трѣбвало той да научи тритѣ нѣща. Въ скоро врѣме Михаилъ научилъ изкуството да прави обувки и станалъ опитенъ обуцаръ. Каквито обувки му поржчвали, правѣлъ ги въ съвършенство. Съ това той повдигналъ името на господаря си, като добъръ майсторъ. Единъ день въ обуцарницата влѣзълъ единъ помешчикъ, който се обърналъ къмъ обуцаря съ думитѣ: Слушай, приятелю, нося ти тази хубава кожа, отъ която искамъ да ми ушиешъ здрави, хубави обувки. Искамъ да ги нося поне една година, безъ да изгубятъ фасона си. Ако не ме задоволишъ, ще пати главата ти. Обуцарътъ взелъ кожата и като си излѣзълъ помешчикътъ, казалъ на чирака си: Слушай, Михаиле, отъ тѣзи обувки зависи нашето бъдеще. Ако не можемъ да задоволимъ този помешчикъ, ще пострадаме. – Лесна работа, казалъ Михаилъ. Взелъ кожата и започналъ да крои обувкитѣ. Обуцарътъ слѣдѣлъ, какво прави и, ужасенъ, извикалъ: Михаиле, какво правишъ? Това сж чехли за мъртвецъ, не сж модерни обувки, каквито помешчикътъ иска. – Бжди спокойнъ, всичко ще се нареди, както трѣбва. Чиракътъ спокойно продължилъ работата си. Не се минало и половинъ часъ, въ обуцарницата влѣзълъ слугата на помешчика и казалъ: Моля, не кройте новитѣ обувки за господаря. Той е мъртъвъ вече, направете му чехли за умрѣлъ. Казвамъ: Много хора си поржчватъ хубави, здрави обувки, но чиракътъ Михаилъ крои чехли за умрѣлъ.

Христосъ казва: „Не знаете, що искате.“ Значи, човѣкъ трѣбва да знае, какво иска. – Защо? – Защото желанията играятъ важна роля въ живота. Желанията на човѣка трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени. Мислитѣ и желанията сж важни елементи въ духовния свѣтъ. Цѣлъ свѣтъ може да оспорва сществуването на духовния свѣтъ, но азъ говоря за него положително, като за свѣтъ, който познавамъ добръ. Може нѣкой да иска диспутъ съ мене, готовъ съмъ. Мога да излѣза на наученъ диспутъ, да докажа сществуването на духовния

свѣтъ отъ гледището на всички науки. Обаче, който иска да диспутира съ мене, трѣбва да има знания.

Отъ геометрията знаете, че срѣщу равни страни лежатъ равни ъгли. Ще кажете, че странитѣ на ъглитѣ сж прави линии. Така е, обаче, не винаги правата линия подразбира правъ пжтъ. Да вървишъ по права линия, това не показва, че си въ правия пжтъ. Нѣкога вървишъ по права линия и си въ правия пжтъ – това е съвпадение. Но не всѣкога съвпадението е правилно. И крадецътъ, като го гонятъ, избира правата линия, но не е въ правъ пжтъ. Казвашъ: Младиятъ трѣбва да върви правъ, никога да не се пригърбва. Обаче, има случаи, когато и младиятъ трѣбва да се наведе и пригърби. – Възможно ли е това? – Възможно е. Когато минава прѣзъ гжста гора, младиятъ трѣбва да се навежда, да не го удрятъ клонетѣ. Слѣдователно, при извѣстни условия ще ходишъ правъ, а при други – прѣгърбенъ. Казвашъ: Изкривихъ се. – Това изкривяване нѣма нищо общо съ кривата линия, съ кривия пжтъ. Нѣкога кривата линия се съвпада съ кривото, а нѣкога кривото се съвпада съ правата линия. Колкото е възможно едното, толкова е възможно и другото.

Какъ опрѣдѣлятъ ученитѣ правата линия? Тѣ казватъ: Най-късото разстояние между двѣ точки е правата линия. И между двѣ точки може да се прѣкара само една права. Казвамъ: Правата линия е най-малката отсѣчка отъ окръжността. Съ други думи казано: Правата линия е най-малкото разстояние между два радиуса. Нѣкои математици оспорватъ това, но спорѣдъ мене, всѣко нѣщо, което се отрича и оспорва, е истинно; всѣко нѣщо, което не се отрича, нито се оспорва, не е истинно. Много естествено, какъ ще оспорвашъ и отричашъ онова, което не съществува? Ще кажете, че това е софистика. Не, това е истината. Сега азъ говоря, а вие слушате – това е реалностъ. Моитѣ думи, като реални, могатъ да се оспорватъ. Моитѣ думи, моята логика сж резултатъ на самия мене. Слѣдователно, азъ съмъ коренъ, а който ме слуша, е произведение. Ще кажете, че човѣкъ се развива по еволюционенъ пжтъ. Човѣкъ се развива въ двѣ направления: по еволюционенъ и по involуционенъ пжтъ. Това сж процеси, които съществуватъ и въ математиката. Запримѣръ, имате числата 2, 3 и т.н. Тѣ сж корени на дадени чи-

сла. Тѣ вървятъ по инволюционенъ пътъ. Ако сжщитѣ числа подигнемъ въ степенъ, тогава имаме еволюционенъ процесъ. Питагоръ казва: Пространството, което се съдържа въ квадратитѣ, построени на катетитѣ на правоъгълния триъгълникъ, е равно на пространството, което се съдържа въ квадрата, построенъ на хипотенузата. – Що е хипотенузата? – Всѣки радиусъ на кръга. Тя е жива, активна линия. – Що сж катетитѣ? – Единиятъ катетъ е човѣшкиятъ умъ, а другиятъ – човѣшкото сърдце. Резултатитѣ на катетитѣ, въ време и пространство, сж равни на енергията, която ги е произвела. Сжщото казваме и за енергията, която снарядътъ развива. Изчислено е, че енергията, която даденъ снарядъ произвежда, се крие въ самия снарядъ.

Ученитѣ правятъ редъ изчисления, да намѣрятъ отношението между енергията, която снарядътъ развива, и количеството енергия въ самия снарядъ, прѣди избухването му. Питамъ: Енергията, която ябълчната сѣмка развива въ процеса на развитието, въ самата сѣмка ли е? Часть отъ енергията е въ сѣмката, часть отъ енергията е въ почвата, водата, въздуха и часть – въ слънчевата свѣтлина и топлина. Като се посѣе въ земята, сѣмката има възможность да събере енергията на всички тѣзи елементи и да си направи една малка кжца – ябълчно дърво. Това показва, че въ сѣмката е скрита извѣстна разумность. Значи, въ разумния животъ се постигатъ всички желаня. Оттукъ вадимъ заключението, че елементитѣ на разумния животъ сж извѣнъ човѣка, а не въ самия него. Ще кажете, че това е философия. – Да, философия, но тя ви е потрѣбна. Казвате, че всичко зависи отъ човѣка. – Не отъ човѣка, но отъ разумността въ самия него и вѣнъ отъ него. Тази Разумность наричаме Богъ.

Задачата на човѣка е да си състави ясно понятие за Бога. Не е достатъчно да четете, какво сж казали богословитѣ и философитѣ за Троеличния Богъ, за Бога като Любовь. Самитѣ философи трѣбва да иматъ ясна прѣдстава за това, което пишатъ. И за човѣка казватъ, че има едно или двѣ лица, че е едноличенъ или двуличенъ. Българитѣ иматъ лошо мнѣние за човѣкъ съ двѣ лица, а още по-лошо за човѣкъ съ три лица. Значи, ако човѣкъ има три лица, казватъ, че е лошъ. Като се казва, че Богъ е троеличенъ, това счи-

татъ за нѣщо свещено. Дѣ е лошото: въ идѣята за троеличието, или въ разбирането на човѣка? Ако троеличието на Бога е свещено нѣщо, защо троеличието на човѣка да не е сѣщото? Тази идея трѣбва да се изясни, да нѣма двояко значение. Духовенството първо трѣбва да изясни противорѣчията въ живота, а не само да казва, че хората трѣбва да се обичатъ. – Какъ да се обичатъ? Колко вида любовъ познавате? Споредъ мене, има четири вида любовъ: Божествена, ангелска, човѣшка и животинска. Има и други видове любовъ, но азъ спирамъ до числото четири – Питагоровото число, съ което измѣрватъ нѣщата. То е абсолютно число. Подъ абсолютно разбирамъ това, на което умътъ поставя прѣгради. И човѣкъ може да бѣде абсолютенъ и неабсолютенъ. Тръгвашъ нѣкъдѣ, абсолютенъ си; спирашъ се, не си абсолютенъ. Всѣко тѣло въ движение е абсолютно; щомъ спре движението си, не е абсолютно.

По какво се отличава Божествената любовъ отъ другитѣ видове? Божествената любовъ е неизмѣнна и постоянна въ всички свои прояви, въ врѣме и пространство. Тя никога не се измѣня. Когато общае нѣщо, Богъ го изпълня точно наврѣме, съ точностъ една стомилионна частъ отъ секундата. Съ такава точностъ се измѣрватъ имагинернитѣ, въображаемитѣ числа. Несществуващитѣ, т.е. имагинернитѣ числа „i“ сж равни на една стомилионна частъ отъ единицата. Този въпросъ оставямъ на математицитѣ, тѣ иматъ думата. Азъ говоря за любовта.

И тѣй, Божествената любовъ е неизмѣнна. Тя прѣдставя вѣчна скала, вѣчна канара, върху която човѣкъ гради своя животъ. Ангелската любовъ се отличава по своята чистота. Тя е безъ никакви страсти. Който се храни съ тази любовъ, не боледува. Човѣшката любовъ ограничава. Въ нея има страсти. Тя е раздвоена. Въ нея има и добри, и лоши разположения. Животинската любовъ се отличава по това, че лесно забравя.

Слѣдователно, четиритѣ вида любовъ прѣдставятъ четири единици, съ които човѣкъ работи по математически начинъ. Дохождашъ при мене и се оплаквашъ, че работитѣ ти не вървятъ, че жена ти, дѣцата ти се объркали; въ религиозно отношение сж загазили; въ

обществото не сж добръ поставени. Не зная, какво да правя. – Започни съ животинската любов. – Възможно ли е това? – Да, започни съ животинската любов и постепенно върви нагоръ. Послъ ще дойдешъ до човъшката любов. – Животно ли съмъ, да започвамъ съ животинската любов? Ти не разсждавашъ правилно. Какво лошо има въ животното? Думата „животно“ е пръ-красна, но хората сж я изопачили. Тя произлиза отъ животъ. Животното е сжщество, което се радва, което скача, люби. Че ходи на четири крака, това нищо не значи. Казвате за животното, че е четириногo. Питамъ: Пръди да се изправишъ на два крака, ти не пълзеше ли на четири крака? Ти си забравилъ това и казвашъ: Човъкъ съмъ, ходя на два крака. Азъ ще ти напомня, че нъкога си ходилъ на четири крака.

И тый, започни съ животинската любов, за да забравишъ гръшкитъ на хората. – Какъ ще започна съ тази любов? – Като забравишъ гръшкитъ на хората. Какъ котката проявява любовта си къмъ мишката? – По животински начинъ. И въ дупката си да се скрие, мишката мисли само за котката, а котката – само за мишката. Съ редъ факти мога да ви докажа, че между котката и мишката сжществува такава любов, каквато не подозирате. Съ часове котката съди пръдъ дупката на мишката и говори: Мила мишчице, моя възлюблена, излъзъ малко да те видя! Мишката си подаде главичката, засмъе се и се скрие въ дупката. Послъ тя пита майка си: Мамо, моятъ възлюбленъ ме чака вьнъ, да излъза ли? – Не, още не си за женене. Какво ти дава? Обещава ли ти нъщо? – Много нъща ми пръдлага. А котката съди пръдъ дупката съ затворени очи и чака да излъзе мишката. Защо котката затваря очитъ си пръдъ мишката? Съ това тя иска да каже, че е безкористна, т.е, слъпа за любовта на свъта. Мишката пита котката: Право ли говоришъ? – Ето, вижъ, че отъ нъколко часа съмъ съ затворени очи, нищо не ме интересува. Обаче, щомъ мишката излъзе отъ дупката, котката веднага я хваща и казва: Сестричке, ще те приема на гости у себе си, да видишъ моята любов. Казвамъ: Котката ви дава добръ примъръ, какъ да постъпвате. Нека човъшкитъ гръшки влъзатъ въ вашата гостна стая и забравете всичко.

Какъ постъпва човѣшката любовъ? – Тя ограничава. – Какво означава думата „человѣкъ“? Първата сричка „че“ произлиза отъ единъ старъ езикъ и означава ученикъ. Сричката „вѣкъ“ има другъ коренъ и означава сжщество, което иска да се учи. Нѣкои замѣстватъ думата „човѣкъ“ съ думитѣ „цѣлъ вѣкъ“. Тѣзи думи сж неразбрани. Кой може да бжде ученикъ? Само онзи, който чете. Обикновено, ученикъ, професоритѣ четатъ. Споредъ мене, който чете, той е ученикъ. Нѣма учени и професори въ свѣта. Който чете, той е ученикъ въ дадения моментъ. Той иска да разбере какво е измислилъ писателтъ, какви сж неговитѣ възгледи. Всѣки, който рѣшава една задача, той се учи, той е човѣкъ. Слѣдователно, ние сме човѣци на земята, разтваряме книгитѣ, гледаме, изучаваме ги. Сега, по какво се отличава човѣшката любовъ? – Тя всѣкога ограничава. – Не е така. – Може да не е абсолютно така, но моето твърдение се подкрѣпя отъ редъ примѣри. Мома залюби единъ момъкъ. Щомъ се ожени за него, тя веднага го ограничава. Прѣди да се ожени, той билъ свободенъ: дѣто искалъ, тамъ ходѣлъ – въ гората, на планината, по градоветѣ, по кафенетата. Щомъ се оженятъ, тя започва да му казва: Слушай, ти знаешъ, че те обичамъ. Безъ мое позволение нѣма да ходишъ никждѣ. Ако отиде на кафене, ще ѝ каже, защо отишълъ. Ако направи нѣкаква търговска сдѣлка, ще ѝ даде смѣтка, защо направилъ това. Тя става господарка, а той слуга. Слѣдъ всичко това, той мисли, че си намѣрилъ другарка! – Не, той си намѣрилъ господарка, която му иска смѣтка за всичко. Така става и съ мжжа, и съ жената. Щомъ се влюбишъ, така става. Вънъ отъ ограниченията, не съмъ срѣщалъ нито едно изключение. Другъ е въпросътъ въ ангелската и въ Божествената любовъ. Тамъ нѣма никакви ограничения. Обаче, докато се дойде до тази любовъ, човѣшката е на мѣстото си. Ще любишъ човѣка по човѣшки. – Какъ? – Ние знаемъ, какво прѣдставя човѣшката любовъ. Докато любишъ по човѣшки, ще ограничавашъ злото и въ себе си, и въ другитѣ хора. Значи, човѣшката любовъ е мѣрка, чрѣзъ която се ограничава злото. Слѣдователно, като забравишъ грѣшкитѣ на хората, като ограничишъ злото въ себе си и въ другитѣ, ти дохождашъ до ангелската и Божествената любовъ. Ангелската лю-

бовъ отговаря на животинската, а Божествената – на човѣшката. И тъй, докато се обиждашъ, ти си въ животинската любовъ. Обиждашъ се, че нѣкой ти казалъ животно. Искашъ нѣщо идеално. Щомъ е така, ще живѣешъ и ще любишъ по ангелски. – Имамъ ли ангелско сърдце? – Ще правишъ усилие да любишъ хората, както ангелитѣ ги любятъ. Който иска да има ангелска любовъ, трѣбва да си служи съ огънь, на който температурата е 35 милиона градуса. Когато ангелътъ обикне нѣкого, поставя го въ огнището и ако може да издържи тази висока температура, той започва да му прѣподава новата наука за живота. Който не издържи на този огънь, прѣвръща се на димъ и пепель. Така ще постъпва ангелътъ съ него, докато го кали. Ту ще го туря въ огъня, ту ще го вади. Прѣзъ девѣтъ реторти ще мине, но ще се кали. Ще плаче, ще вика, докато стане чистъ като ангелъ. Ангелската любовъ се отличава съ чистота. Тя прѣкарва човѣка прѣзъ огъня. Който има ангелска любовъ въ сърдцето си, се отличава съ топлина. Неговото тѣло и сърдце сж топли. Той мисли добро на всички хора, на всички живи същества. Злото е ограничение, изстиване. Следователно, студътъ произлиза отъ умразата, а топлината – отъ любовта. Дѣто има топлина, тамъ е любовта.

Въ заключение на всичко това, казвамъ: Щомъ прѣкарашъ нѣкого прѣзъ животинската любовъ, ти забравяшъ грѣшкитѣ му; щомъ го прѣкарашъ прѣзъ човѣшката любовъ, ти ограничавашъ пороцитѣ му; щомъ го прѣкарашъ прѣзъ ангелската любовъ, ти го туряшъ въ огъня, който чисти. Най-послѣ, ще вдигнешъ своя ближенъ на раменетѣ си, ще го поставишъ на вѣчната канара и ще му кажешъ: Сега ще научишъ да забравяшъ грѣшкитѣ на хората, да ограничавашъ злото и пороцитѣ въ себе си, и въ своитѣ близни и най-послѣ, ще се домогнешъ до смисъла на живота. – Не може безъ пороци. – Знаете ли, какво нѣщо е порокътъ? Трѣбва да иматъ ясна, конкретна прѣдстава за порока.

Прѣдстави си, че носишъ въ ржцетѣ си скъпоцѣнната чаша на господаря си. Нѣкой те разгнѣви, и ти хвърлишъ чашата на земята, на нея изкарвашъ гнѣва си. Чашата се счупва. Господарътъ ти те хваща и иска

смѣтка отъ тебе, какъ счупи чашата. За да намалишгъ вината си, ти казвашгъ: Както носехъ чашата, нѣкой ме бутна, и тя падна отъ ржцетѣ ми. – Не, кажи си истината. Бѣхъ гнѣвенъ, и както носехъ чашата, хвърлихъ я на земята, да покажа силата си. Чашата се счупи. Хвърлихъ я съзнателно на земята. Казвамъ: Да изнасяшгъ фактитѣ, както сж, това значи истински човѣкъ. Всѣко изопачаване на фактитѣ е лѣжа. Мнозина турятъ лѣжата при истината и мислятъ, че говорятъ истината. Тукъ липсва доблестъ. Бжди доблестенъ, всѣкога говори истината! Не туряй лѣжата при истината, нито злото при доброто.

Вървишгъ изъ града. Срѣщашгъ единъ свой приятель, който ти дава една хубава слива. Щомъ изядешгъ сливата, веднага въ ума ти дойде мисълта да посадишгъ кокичката ѝ. Още сжщия день я посаждашгъ и оставяшгъ да изникне и израсте. Слѣдъ двѣ – три години сливата е изникнала, пораснала, цѣфнала и вързала плодъ. Като те питатъ, кой посади тази хубава слива, ти разказвашгъ факта, както си е. Ако изопачишгъ факта и кажешгъ, че самъ си ходилъ въ Пловдивъ да си купишгъ отъ тѣзи сливи, и като си ялъ отъ тѣхъ, посадилъ си една отъ костилкитѣ ѝ. Ти не говоришгъ истината. Защо изопачавашгъ факта? – За да прѣдадешгъ по-голъма цѣна на сливата, както ѝ на своя трудъ, да покажешгъ, че си готовъ да направишгъ всичко за една хубава слива.

И тѣй, прѣдавайте фактитѣ, както сж, безъ никакво извъртане на истината. Кажи: Срећна ме единъ приятель, даде ми една хубава слива. Азъ я изядохъ и слѣдъ това посадихъ костилката въ земята. Ако нѣкой те похвали, че си направилъ много нѣщо, ще кажешгъ: Не, азъ направихъ най-малкото, изкопахъ една дупчица, заровихъ костилката, и като изникна, отврѣме-наврѣме я наглеждахъ. Главното нѣщо направи природата: слънцето, водата, въздухътъ и земята. Така трѣбва да се говори, а не да си прѣдавашгъ повече цѣна, отколкото трѣбва. Ти само си посадилъ сливата, а всичко останало извършила природата. Сега ще дойдатъ свѣщеницитѣ да ме убѣждаватъ, че българскиятъ народъ дължи всичко на православната църква. Не е така. Че българскиятъ народъ дължи нѣщо на църквата, това е фактъ, но да се мисли, че той оцѣлялъ благодарение

на православната църква, това не е истина. Какво ще кажете тогава за турцитѣ? Тѣ не сж православни. Какъ оцѣляха? Какъ оцѣляха будиститѣ, които сжщо не сж православни? Другъ е въпросътъ, ако всички останали народи, вѣнъ отъ православната църква, не сж оцѣлили. И безъ православието тѣ оцѣляха. Значи, фактътъ, че православната църква спасила България, не е вѣренъ. Като народъ, българитѣ сж сществуваели прѣди православната църква. Значи, въ този народъ има нѣщо повече, отколкото въ православната църква. Българскиятъ народъ е сществуваелъ прѣди християнството. Самъ Христосъ християнинъ ли бѣше? Православенъ ли бѣше? Защо Неговитѣ послѣдователи се наричатъ християни? Ако питате Христа, дали е християнинъ, Той ще каже, че не е такъвъ. Вие се наричате християни, защото вѣрвате въ Христа. Ами Христосъ въ кого вѣрва? Споредъ мене, християнството не е база. Ще кажете, че християнството спасѣва. – Езичниците, турцитѣ не сж християни. Значи, тѣ не сж спасени. Азъ съмъ видѣлъ въ другия свѣтъ много будисти, мохамедани, спасени. Какъ е станало това? Тѣ поне не сж християни. Кой ги е спасилъ? И насъ ни наричатъ джновисти. Казватъ, че съмъ проповѣдвалъ джновизъмъ. Чудно нѣщо! Ето, прѣвъ азъ не съмъ джновистъ. Какво разбиратъ подъ понятието джновистъ? Да се мисли, че нѣкой е джновистъ, това е заблуждение.

„Не знаете, що искате.“ – Какво трѣбва да иска човѣкъ? – Да постави идеитѣ си правилно. Ще кажатъ свѣщеницитѣ, че ние сме такива – онакива. Не е така. Каквото и да се говори за насъ, ние знаемъ, какво ще стане въ свѣта, какво иде. Затова, именно, азъ искамъ да ви освободя, ако не отъ всички заблуждения и страдания, поне отъ нѣкои. Ако ви освободя отъ всички страдания, на себе си ще причиня зло. Важно е да ви освободя отъ онѣзи заблуждения и страдания, които прѣчатъ на развитието ви. Мнозина ме питатъ, какъ да се наричатъ – джновисти или християни? Христосъ не е християнинъ, и азъ не съмъ джновистъ. Какво проповѣдваше Христосъ? – Любовта. И азъ проповѣдвамъ любовъ. Христосъ казваше за себе си, че е Синъ Божи. Слѣдователно, и вие може да се нарѣчете Синове Божи. – Какъ, да се нарѣчемъ Синове Божи? Това е богохулство! – Не е богохулство. Кой ми даде животъ? – Бо-

гъ. – Щомъ казвамъ, че съмъ Синъ Божи, азъ изповѣд-
вамъ великата истина, какво животътъ, който е въ ме-
не, мислитъ, знанията, съ които разполагамъ, сж все
отъ Бога. Една студентка казваше, че единъ отъ про-
фесоритъ, като прѣподавалъ, често спомѣнавалъ името
на своя учителъ – професоръ. Тя вади заключението:
Нашиятъ професоръ е ученикъ на еди-кой си професоръ.
Ние сме ученици на нашия професоръ. Слѣдователно, и
ние сме ученици на този видѣнъ професоръ, когото на-
шиятъ професоръ често цитира. Христосъ е Синъ Божи.
Ние сме послѣдователи на Христа. Слѣдователно, и ние
сме Синове Божии. Бждете готови да изповѣдате исти-
ната, че животътъ, който имате, не е вашъ. Ще каже-
те, че вашитъ майки и бащи сж ви дали животъ. – Кой
е далъ тѣхниятъ животъ? – Майкитъ и бащитъ имъ. –
Ами тѣхниятъ животъ? Така ще дойдете до онази беско-
нечностъ на събиране и умножаване. Така влизате въ
областъта на въображаемото число i . Дѣ е истината?
Ще дойдете до събиране на числата: $1 + \frac{1}{1} + \frac{1}{1.2} +$
 $\frac{1}{1.2.3} + \frac{1}{1.2.3.4}$ и т.н. Тукъ сж нуждни логаритмични
изчисления. Това е сложна работа.

Какво се иска отъ човѣка? Да разбира сегашния
животъ. Чувствуващъ едно неразположение или една ра-
достъ въ себе си. Задавалъ ли си въпроса, защо си
неразположенъ, или защо си радостенъ? Нѣкога имашъ
желание да мислишъ. На какво се дължи това желание?
То се дължи главно на четири фактора, които работятъ
въ природата. Пакъ ще си послужи съ Питагоровата те-
орема. Ще взема единъ правоугълненъ тригълникъ съ
равни катети и казвамъ: Възможноститъ на ума сж ра-
вни на възможноститъ на сърдцето, т.е. единиятъ ка-
тетъ е равенъ на другия катетъ. Възможноститъ на ума
и на сърдцето сж равни на възможноститъ на волята,
т.е. на хипотенузата въ правоугълния тригълникъ. Въ
ума се криватъ двѣ възможности: мислене и чувствува-
не. Значи, умътъ първо мисли, послѣ чувствува. И въ
сърдцето има двѣ възможности: чувствуване и мислене.
Сърцето първо чувствува, а послѣ мисли. Когато умътъ
първо мисли, а послѣ чувствува, а сърдцето първо
чувствува, а послѣ мисли, работитъ вървятъ добръ.
Ако умътъ първо чувствува, а послѣ мисли, и сърдцето
мисли, а послѣ чувствува, работитъ се объркватъ. За-
дачата на ума е първо да мисли, послѣ да чувствува;

задачата на сърдцето е първо да чувствава, послѣ да мисли. Значи, имате два фактора, съ по двѣ възможности. Имате още два фактора: душа и духъ, съ по двѣ възможности още. Може ли да опрѣдѣлите, кога дѣйствува умътъ и кога – сърдцето? Може ли да опрѣдѣлите още, вашето чувствуване въ даденъ моментъ на какво се дължи: на ума, или на сърдцето ви? Може ли да опрѣдѣлите, отдѣ иде вашата мисль: отъ ума, или отъ сърдцето?

„Не знаете, що искате“. Съ това Христосъ искалъ да каже на ученицитѣ си, че въ тѣхъ трѣбва да се събудятъ възвишени мисли и чувства, съ които може да разграничава видимитѣ нѣща отъ невидимитѣ. Ако гледате на човѣка отъ духовния свѣтъ, ще видите, че въ него има двама души, които едновременно ходятъ и се разговарятъ. Единиятъ е физически човѣкъ – по-плътенъ, а другиятъ – духовенъ – по-ефиренъ. Физическия човѣкъ живѣе повече съ сърдцето, а духовниятъ – повече съ ума. Когато физическия човѣкъ е въ съгласие съ духовния, работитѣ имъ се нареждатъ добрѣ. Ако двамата не сж въ съгласие, работитѣ имъ не вървятъ добрѣ. Какво трѣбва да правишъ? Ще се съгласишъ съ онзи редъ на нѣщата, който е опрѣдѣленъ още прѣди слизането ти на земята. Твоятъ животъ е билъ опрѣдѣленъ, прѣди да си се родилъ. Този, който те придружава навсѣкждѣ, е съществувалъ въ духовния свѣтъ прѣди тебе. Той знае и разбира всичко по-добрѣ отъ тебе. Той се отнася приятелски съ тебе, но е твой учителъ, и ти трѣбва да го слушашъ. – Какъ ще го познаемъ? – Въ мъчнотиитѣ и страданията. Неразположенъ си, недоволенъ си отъ жена си. Той ти нашепва: Всичко ще се оправи. – Нѣма честни хора на земята. – Има, ще ги намѣришъ. – Не мога да спя, нервенъ съмъ. – Ще спишъ, ще се успокоятъ нервитѣ ти. – Нѣмамъ пари, жената, дѣцата сж боси, окжсани. – Не се страхувай, и пари ще имашъ, и дрехи, всичко ще се оправи. Питашъ: Кой е този въ мене, който гледа на живота толкова оптимистически? Всѣ ще се оправятъ работитѣ, а тѣ не се оправятъ. Защо не се оправятъ? – Защото не слушашъ своя учителъ, духовния човѣкъ въ себе си. Ти си единъ дървенъ философъ и само философствувашъ. Ти сѣешъ всѣ прѣзъ зимата, градишъ въз-

душни кули. – Какво трѣбва да правя? – Да изучавашъ висшата математика на живота и прилагането на нейнитѣ закони. Може да съградишъ единъ, златенъ палатъ въ въздуха, но трѣбва да знаешъ условията, при които можешъ да градишъ.

Религиознитѣ хора казватъ, че безъ религия не може. И ако работитѣ на хората не вървятъ добръ, това се дължи на отсъствието на религиозно чувство въ тѣхъ. – Какво нѣщо е религията? – Връзка съ Бога. – Какво означава свързването съ Бога? – Споредъ мене, да се свържешъ съ Бога, това значи, да имашъ отношение къмъ любовта, къмъ всичко живо по лицето на земята. Можешъ ли да направишъ това, ти носишъ Божията Любовъ въ себе си. Ако видишъ, че нѣкой дѣла живо дърво въ гората, кажи му: Приятелю, недѣй дѣла това дърво, не му причинявай излишни страдания. – Нима дървото страда? – Нѣкога въ дървото се пробужда съзнанието, както въ човѣка. Въ нѣкои дървѣта сж затворени човѣшки души. Въ бждеще тѣ ще се освободятъ отъ този затворъ и ще живѣятъ като човѣци. Ще кажете, че човѣкъ е духъ, облѣченъ въ плътъ. – Прѣди да дойде на земята, човѣкъ, наистина, е билъ духъ. Като слѣзълъ на земята, той се облѣкълъ въ материя – плътъ. Реалното е въ духа, а прѣходното – въ плътта. Значи, като умрѣ, човѣкъ се обезплѣтява. – И това е прѣходно състояние. Съ човѣка ставатъ два процеса: обезплѣтяване и въплѣтяване. Реално е това, което се обезплѣтява и въплѣтява. То е духътъ. Казватъ, че духътъ е вѣтъръ, т.е. въздухъ. – Духътъ не е нито вѣтъръ, нито въздухъ. Той е нѣщо, което постоянно се движи. Духътъ образува движението, но той самъ не е движение. Какво ще разбере тѣ, ако ви кажа, че Богъ е Любовъ, но Той самъ не е Любовъ. Значи, Богъ е нѣщо по-велико отъ Любовта. Обаче, условията, при които сега живѣемъ, не познаватъ по-велика мѣрка отъ Любовта, затова се казва, че Богъ е Любовъ.

Казано е въ Писанието: „Плодътъ на Духа е Любовта, а плодътъ на Бога е Духътъ.“ Любовта е най-малката сила, проявена на физическия свѣтъ. Нѣма дума, съ която можемъ да изразимъ любовта. Съ колко думи си служимъ ние? Български езикъ си служи съ 60 хиляди думи, нѣмски езикъ – съ 80 хиляди, ан-

глийски – съ около 260 хиляди думи. Това е приблизително изчислено, не е съ абсолютна точност. Първоначалният езикъ, съ който нѣкога хората си служели, билъ много богатъ – около 35 милиона думи. Това е езикътъ на природата. Съ този езикъ можете приблизително да изразите всички душевни прѣживявания, прѣзъ които минавате. Днесъ, съ ограничения човѣшки езикъ, не можешъ точно да опрѣдѣлишъ своитѣ състояния. Съ една дума изказвашъ десетки нѣща. Какво, всщностъ, искашъ да кажешъ, не знаешъ. Казвашъ: Любя тѣ. – Какво означава това, самъ не разбирашъ. На английски, думата „bear“ означава мечка, тѣрпѣние и раждане. Тази дума се пише и произнася еднакво, но въ изрѣчението вече има различно значение. Питамъ: Какъ можемъ да се разбираме съ толкова неточенъ езикъ? Евангелистътъ казва, че като евангелската църква нѣма друга. И православниятъ казва, че като православната църква нѣма друга. И като будистката нѣма подобна. Азъ казвамъ: Нѣма друга сила, подобна на любовта. Тя включва всичко въ себе си. – Докажи това. – Ще докажа. Въ евангелската църква животнитѣ не влизатъ; въ православната църква – сщцо; въ будистката църква – сщцо. – Защо? – Защото, спорѣдъ васъ, животнитѣ нѣматъ религия. – Не, и тѣ иматъ религия, защото и тѣ се обичатъ и любятъ. Основа на нашето вѣрую е любовта. Слѣдователно, нашата религия влиза и въ животнитѣ, и въ растенията. И растенията се любятъ. Възхищавашъ се отъ аромата на едно цвѣте и казвашъ: Колко хубаво мирише! То не изпраща миризмата си до тебе, но до своя възлюбленъ. Ароматътъ на цвѣтята е тѣхната мисль. Цвѣтетото изпраща мисльта си до своя възлюбленъ, съ което иска да му каже, че го обича. Като мисли за своя възлюбленъ, то изявява своята религия. Азъ отивамъ по-далечъ и казвамъ, че нашата религия се срѣща и въ минералитѣ. Значи, религията, която проповѣдваме, е всѣмирна. Въ нея влизатъ и хората, и животнитѣ, и растенията, и минералитѣ.

Днесъ ни проповѣдватъ православие. Азъ признавамъ само такава православие, такава религия, въ която всичко може да живѣе. Въ нашата религия всичко живѣе, и вие можете да живѣете. Досега сте живѣли въ нея, и въ бждеще ще живѣете. Ние не казваме, че кж-

щитъ ви ще се разрушатъ, т.е. вашето вѣрую ще изчезне. Дръжте си вѣруюто. Обаче, ние казваме, че като нашето вѣрую друго нѣма. – Кое е вашето вѣрую? – Вѣруюто на любовта. То казва: Любовта, която прониква въ ума и създава мислитъ, е равна на любовта, която прониква въ сърдцето и създава чувствата и желанията. – Защо сж равни мислитъ и чувствата? – Защото една и сжца сила ги създава. Понеже въ любовта нѣма пристрастие, тя дава колкото на ума, толкова и на сърдцето. Волята пѣкъ, като възлюбено дѣте на майката и на бащата, взима всичко, т.е. тя е равна на сбора отъ човѣшкитъ мисли и чувства. Въ заключение на това, казвамъ: Възможноститъ на ума и възможноститъ на сърдцето сж равни на възможноститъ на волята. Тя е въ състояние да реализира всѣка мисълъ и всѣко желание. Разумната воля е въ сила да реализира всѣка права, Божествена мисълъ и всѣко Божествено желание. Всѣко желание трѣбва да има четири качества едноврѣменно: да бжде Божествено, ангелско, човѣшко и животинско. И любовта трѣбва да бжде едноврѣменно и животинска, и човѣшка, и ангелска, и Божествена. Това е законъ. На земята животинската любовъ има по-голѣмъ просторъ, тя създава форми-тѣ. Който се отказва отъ животинската любовъ, постепенно отслабва, изпосталѣва и се готви за небето. Ако животинската любовъ вземе надмощие, човѣкъ затлъстява. Всѣка любовъ има граници, до които може да се прояви. Затова се казва, че мислитъ и желанията на човѣка трѣбва да се ограничаватъ. – Не могатъ ли мислитъ и желанията ни да се проявяватъ свободно? Подъ „свобода“ на мислитъ и желанията разбирамъ всѣка мисълъ и всѣко желание да сж за добро не само за отдѣлния човѣкъ, но и на неговитъ близни – хора, животни и растения. При това, всѣка мисълъ и желание трѣбва да сж въ съгласие съ Божествения свѣтъ.

Казва се за насъ, че вѣрваме въ живата природа. – Ние вѣрваме въ Духа на Бога, а не въ живата природа. – Дѣ е Божиятъ Духъ? Дѣ е духовниятъ свѣтъ? Ще кажете, че не искате да се говори за духоветѣ. – Какво нѣщо е духъ? Въ пѣрвата глава на Битието е казано, че Богъ създаде небето и земята. Какъ ги създаде, не се казва. Създаването на небето и земята е дълга история, за която Моисей мълчи. Той е написалъ

нѣщо откъслечно отъ тази история. За останалата частъ отъ историята той нищо не казва. Това, което е писалъ Моисей за създаването на свѣта, не е въ съгласие нито съ геологията, нито съ цѣлата наука. И обратното е вѣрно: Нито писаното отъ Моисей, нито писаното въ науката е съгласно съ това, което Богъ е направилъ. Това е описание за дѣцата, дѣто се казва, че $a + b = c$. Нѣщата сж равни само за онѣзи, които ги разбиратъ, но не и за онѣзи, които нищо не разбиратъ. При това, нѣщата сж вѣрни, когато се провѣрватъ.

Казано е: „И Духъ Божи се носѣше по земята.“ Духътъ подразбира великата природа, т.е. Божественото начало, което обгрѣща всичко и твори. Днесъ думитѣ „духъ“ и „душа“ сж изгубили своя първоначаленъ смисълъ. Подъ „душа“ разбирамъ вдишване, а подъ „духъ“ – издишване. Това сж два процеса на разумния животъ. Индуситѣ наричатъ тѣзи два процеса Брама. Като издишалъ навънъ, Брама създавалъ цѣлия козмосъ. Като създавалъ свѣта, той си казалъ: Много нѣща създадохъ, трѣбва да отнема нѣщо. Той и до днесъ продължава да изтегля по малко отъ свѣта и да го поема въ себе си. Като изтегли всичко, свѣтътъ ще изчезне. Слѣдъ това той ще заспи и ще спи милиони години. Като му дотегне да спи, ще каже: Ще издишамъ всичко, което съмъ приелъ въ себе си, и ще създамъ новъ свѣтъ. Щомъ му домилѣятъ дѣцата т.е. хората, той ще ги поеме отново въ себе си. Това не е никаква философия, това е дѣтинско описание за създаването на свѣта. Слѣдъ това ще кажатъ, че свѣтътъ билъ създаденъ отъ вдишването и издишването на Брама. Не, приятели, като говорятъ за вдишване и издишване, вие трѣбва да знаете вътрѣшния смисълъ на тѣзи два процеса. Дишането и яденето сжщо сж два процеса, които, събрани заедно, прѣдставятъ една сума. Кой е коренътъ на това число? Кой е коренътъ на погълнатото количество въздухъ? Кой е коренътъ на два кубически метра въздухъ? Не знаете. Кой е коренътъ на количеството хлѣбъ, който изяждате всѣки день? И това не знаете. Какви математици сте тогава? Трѣбва да знаете корена на всѣка храна, която консумирате. Ще кажете, че не се занимавате съ такива нѣща. Затова, именно, не сте поумнѣли. Ще се занимавате съ всичко,

което виждате: какъ растатъ и се развиватъ цвѣтята, какъ връзватъ плодъ и узрѣватъ и т.н. Имате една сѣмка, тя е резултатъ, сума отъ дадени числа. Кой е коренътъ на тази сѣмка?

Какво става въ училищата? Учителътъ извиква ученика прѣдъ черната дѣска и казва: Иванчо, начъртай единъ правоъгъленъ тригълникъ. Начъртай по единъ квадратъ на катетитѣ и на хипотенузата и ми докажи Питагоровата теорема. Ученикътъ изговаря теоремата. – Докажи я сега. Ученикътъ я доказва. – Браво, сѣдни си на мѣстото. – Какво е доказалъ Иванчо? – Нищо особено. Той издекламиралъ това, което нѣкога казалъ Питагоръ. Иванчо се връща у дома си и казва на майка си: Мамо, днесъ учителътъ ме вдига на урокъ, и азъ му доказахъ Питагоровата теорема. Цѣло откритие бѣше това! Ти нищо не знаешъ отъ тази теорема. Майката и бащата сж доволни и казватъ на познатитѣ си: Знаете ли, какво е научилъ нашъ Иванчо? Доказалъ днесъ на учителя си Питагоровата теорема. – Каква наука има въ това доказване? Има нѣщо и въ доказването, но трѣбва да отидете по-далечъ, да влѣзете въ вжтрѣшния смисълъ на тази теорема. Казвамъ: Иванчо, този квадратъ е жива величина. Двата катета на тригълника прѣдставятъ човѣшкия умъ и човѣшкото сърдце. Въ тѣхъ сж вложени условия и възможности за развитието имъ. При това, възможноститѣ на ума и на сърдцето сж равни. Такъвъ е законътъ. Хипотенузата е радиусъ на кръга, а радиусътъ прѣдставя кръга въ движение. И въ хипотенузата сж вложени възможности. Изобщо, тѣзи възможности показватъ, че животътъ се развива. Като изучаватъ така Питагоровата теорема, ученицитѣ могатъ да мислятъ. Всички фигури сж символи, съ които природата заставя човѣка да мисли. Така, именно, математиката, както и цѣлата наука, има смисълъ да съществува.

Често хората изпадатъ въ недоволство. Кое ги прави недоволни? – Еднообразието. Дѣто има еднообразие, тамъ идатъ страдания. Живѣешъ въ заблудението, че за да подържашъ живота си, трѣбва само да ядешъ. Яденето е срѣдство, не е цѣлъ. Ще ядешъ, и всѣки день ще извличашъ коренъ отъ храната, която си консумиралъ. Дишашъ – сжщо ще извличашъ коренъ отъ количеството въздухъ, който си поелъ. Знаете ли, от-

дѣ е дошълъ въздухътъ? И това не знаете. Благодарение на вашето незнание, вие всѣки день рушите това, което сте съградили.

Единъ день, когато Богъ рѣшилъ да направи човѣка, събралъ всички свободни души, съ цѣлъ да ги впрѣгне на работа въ голѣмия човѣшки организъмъ. Едни отъ тѣхъ взели участие въ образуването на стомаха, други – въ образуването на дробоветѣ и сърдцето, трети – на мозъка, четвърти – на ушитѣ, пети – на очитѣ, устата и т.н. Така билъ създаденъ човѣкътъ – венецътъ на творението. Докато тѣзи души живѣли хармонично, въ миръ и съгласие, и човѣкъ живѣлъ добръ. Случило се, че стомахътъ се отклонилъ малко отъ пжтя и започналъ да работи само за себе си. Всички останали души се събрали, да обмислятъ, какво да правятъ съ него. Най-послѣ тѣ дошли до заключението, че трѣбва да изпждятъ този съсѣдъ. Той мисли само за себе си, нищо не изпраща на другитѣ. Изпждали го, но съ това положението на човѣка не се подобрило. Очитѣ се отклонили отъ своя пжть. Всички души викнали противъ тѣхъ: Да изпждимъ и очитѣ. Много нѣща виждатъ тѣ, но съ това само ни прѣпятствуватъ. Да ги лишимъ отъ правото на съсѣдство. Изпждали и очитѣ. Послѣ били недоволни и отъ ушитѣ, че слушатъ всичко, което става около тѣхъ. И тѣхъ лишили отъ право на съсѣдство. Какво останало отъ човѣка? – Единъ разглобенъ организъмъ.

Така постъпва днесъ църквата. Като срѣщне човѣкъ, който може да каже нѣщо повече отъ нея, тя казва: Да изпждимъ този човѣкъ! Да го лишимъ отъ правото да говори! Какво ще остане отъ човѣка, като изпждите отъ него стомаха, дробоветѣ, сърдцето, мозъка, очитѣ и ушитѣ? – Нищо не остава, освѣнъ една нула. На какво прилича това? – Единъ волъ, съ голѣмо съзнание за себе си, се отправилъ къмъ една съвършено нова, красива чешма. Понеже билъ жаденъ, турилъ устата си на чучура и хубаво се напилъ. Послѣ вдигналъ главата си и казалъ на чешмата: Както виждашъ, азъ прѣвъ пихъ отъ твоята вода. Понеже устата ми е свещена, съвѣтвамъ те да не давашъ на никого да пие отъ тебе. – Това е невъзможно. – Защо? – Както ти пи отъ мене безъ позволение, така още много ще дойдатъ слѣдъ тебе, и тѣ ще пиятъ безъ позволение.

Чешмата прѣдставя Божественъ изворъ. Много хора сж пили отъ този изворъ и продължаватъ да пиятъ. При това, който е пилъ отъ него, иска да забрани на другитѣ да пиятъ. Всѣки има право да пие отъ Божествения изворъ. Той казва: Както ти имашъ право да пиешъ отъ мене, и то безъ позволение, така всички могатъ да пиятъ. И пакъ ще остане вода за всѣки жаденъ, който иска да утоли жаждата си. И тѣй, не се страхувайте, че този, или онзи ще развали свѣта. Тѣй както свѣтътъ е създаденъ, никой не може да го развали. Свѣтътъ се развива добръ – никой не може да измѣни неговия пжтъ. За нѣкои може да е така – това е другъ въпросъ. – Ама азъ страдамъ, мжча се. – Ти страдашъ, но милиони сжщества се радватъ. – Тѣменъ е свѣтътъ. – За тебе може да е тѣменъ, но не и за другитѣ. Ето защо, духовенството нѣма право да казва, че и българскиятъ народъ мисли като него. Днесъ българскиятъ народъ не мисли като духовенството. Въ бждеще той ще се различава още повече отъ тѣжъ. Богъ е далъ на българитѣ проблѣми за рѣшаване, и тѣ трѣбва да ги рѣшатъ правилно. Тѣзи проблѣми не трѣбва да се ограничаватъ отъ православието, отъ евангелизма или отъ католицизма. Ако православието се мѣси въ задачитѣ на българския народъ, какво ще стане съ него?

Единъ грѣцки попъ си купилъ голѣма нива отъ сто декара. Като я обикалялъ, той ѝ казвалъ: Да знаешъ, че попъ ти е господаръ. Нивата му отговорила: Досега на 99 такива господари като тебе съмъ одрала кожата, и твоята ще одера.

Българскиятъ народъ е нива, която одрала кожата на много попове. И на сегашнитѣ попове ще одере кожата. Българскиятъ народъ може да живѣе и безъ православие. Българскиятъ народъ може да живѣе и безъ християнство, като сегашното, но никога не ще може да живѣе безъ любовъ. Радвамъ се, че е така. Азъ проповѣдвамъ учението за любовъта, и всички трѣбва да го приематъ. Това учение прониква навсѣкждѣ и въ всичко, въ всички стари клѣтки. Нѣма мѣсто, дѣто то да не проникне. Щомъ то се проповѣдва, всички други учения могатъ да сжществуватъ. Щомъ то проникне въ свѣта, ще има мѣсто за всички – и за социалисти, и за комунисти. – Кога ще стане това? – Само при закона на любовъта. Отъ любовъта излиза всичко. Въ пра-

вославието се чува само: Господи помилуй, Господи помилуй! – Но житцето въ джоба. Това не е служене на Бога. Истината трѣбва да се говори! Какво ще кажете за мене, ако сега, като говоря за Питагоровата теорема, искамъ отъ васъ да платитѣ по нѣщо. Отъ човѣшко гледище, имамъ право. Дадохъ ви знание, и вие трѣбва да си платите. Обаче, това не е идѣйно проповѣждане. И вие ще ми платите, но не по човѣшки начинъ. Азъ съмъ искренъ и ви казвамъ истината. Природата работи по два начина: съ метода на доброто и съ метода на злото. И двата метода сж живи. Злото е добъръ методъ за разбиране на живота. При сегашния строй, сто души работятъ за едното. Той е тѣхенъ касиеръ, събира печалбитѣ имъ. Това е методътъ на злото. Доброто постѣпва другояче. Сто души работятъ, и всѣки има право да държи пари въ себе си. Казвамъ на своитѣ сътрудници: Дръжте паритѣ въ себе си. Нека всѣки бжде касиеръ на паритѣ си! Като ви проповѣдвамъ, азъ влагамъ капитала си въ васъ, а вие мислите, че сте ме наджитрили. Истината, която проповѣдвамъ, не е моя. Единъ день, когато пораснете, ще постѣпвате благородно съ всички, и тогава ще платите не на мене, но на Онзи, чиято е Истината. Въ бждеще, като ви срѣщна, ще ви питамъ: Какво учение слѣдвате? Имате ли любовъ въ душата си? Божествена ли е вашата любовъ? Стоишъ ли на рѣчната канара, на която цѣлиятъ космосъ почива? Имате ли чистотата на ангелитѣ? Вашата любовъ може ли да ограничава злото? Може ли да забравя всичко, като животинската? Ако любовта ви има тѣзи качества, дайтѣ ми ржката си! Това е любовъ. И ученитѣ, като намѣрятъ грѣшката въ изчисленията си, всичко забравятъ и се радватъ на резултата си.

Помнете: Новиятъ животъ изисква правилно разбиране. Вие трѣбва да бждете здрави, щастливи. Имате дѣца, трѣбва да ги възпитавате. – Богъ ще уреди всичко, нѣма защо да се безпокоимъ. – Не е така. Богъ ще нареди всичко чрѣзъ вашия умъ и сърдце. Богъ ще нареди всичко чрѣзъ Божествената любовъ, чрѣзъ ангелската любовъ, чрѣзъ човѣшката любовъ и най-послѣ и чрѣзъ животинската. Всички тѣзи сжщества работятъ за васъ, и вие трѣбва да имъ благодаритѣ. Като впрѣгнешъ вола си въ колата, потупай го по гърба и му ка-

жи: Благодаря ти, че ми услужвашъ. Ако не му благодарите, дѣ остава вашето благородство? Ние не проповѣдваме моралъ само на думи, но и на дѣла. Спри се прѣдъ вола, потупай го и му кажи: Братко, похвалѣвамъ тѣ за голѣмото търпѣние и благородство, което имашъ. Волѣтъ спокойно си прѣживна и казва: Добъръ е Господъ. Добъръ е и моятъ господаръ. Послѣ ти подкарвашъ колата и казвашъ: Ди-и-й! Волѣтъ тегли и мълчи. Това не е ли благородство?

Сегашнитѣ учени ще ни убѣждаватъ, че е въ реда на нѣщата да колимъ животнитѣ. – Това е по необходимостъ, но не е наше право. Ако по необходимостъ спасѣвашъ нѣкого, това не е истинско добро. Значи, човѣкъ може да се съмнѣва и въ доброто. Прѣдстави си, че единъ човѣкъ се дави. Ти виждашъ това и го спасѣвашъ. Той казва: Спаси ме, наистина, но имамъ да му давамъ десетъ хиляди лева. Значи, той ме спаси за паритѣ си. Какъ ще докаже този човѣкъ, че доброто му е безкористно? Ще извика длѣжника си вкъщи и ще му каже: Приятелю, ти ми длѣжишъ десетъ хиляди лева. Вземи полицата си и я скжсай. Ако втори пѣтъ те спаси отъ удавѣне, какво ще кажешъ? Ще кажешъ, че те спаси заради дѣщеря ти. Той не е жененъ, а ти имашъ дѣщеря за женене. Ще те извика у дома си и ще ти каже: Ти имашъ дѣщеря за женене, но бжди свободенъ. Ожени я, за когото искашъ. Колко пѣти трѣбва да доказвашъ на човѣка, че си безкористенъ въ доброто, което му правишъ?

Мнозина казватъ: Така трѣбва да живѣемъ, че да угодимъ на обществото. – Не, азъ казвамъ: Трѣбва да угодимъ на Бога, на любовта. Ако угодишъ на Бога и на любовта, ти си угодилъ на всички. Ако нѣкоя сестра ти се сърди нѣщо, гледай да се помиришъ съ нея. Това е необходимостъ за тебе. Нѣкога тя ти е направила добро. Ще я обикнешъ, защото и Богъ я обича. – Защо трѣбва да се обичаме? – Защото и Богъ ни обича. Този е моятъ силенъ аргументъ. Другояче не може. Това е законъ, отъ който не можешъ да отстѣпишъ. Питатъ ме: Отдѣ събра тѣзи хора около себе си? Тѣ не те разбиратъ. – Нищо отъ това. Понеже Богъ ги търпи и обича, и азъ съмъ длѣженъ да ги търпя и обичамъ. Богъ ги е събралъ отъ колъ и отъ вжже, и ми ги е изпратилъ да работя съ тѣхъ – не мога да прѣчупя дума-

та Му. Щомъ Богъ ги е изпратилъ при мене, ще имъ прѣдамъ знанието, което имамъ. Така постѣпвайте и вие. И, ако ви питатъ, защо обичатъ даденъ човѣкъ, кажете: Защото прѣвъ Богъ го обича. Нѣкои ме питатъ, защо, като ви говоря, не ви доведа до края на въпроситѣ, но ги оставямъ открити. – Моята цѣль не е да ви дамъ разрѣшени въпроси, но да ви поставя въ положение да мислите свободно и самостоятелно. Колкото и да искамъ, не мога изведнѣжъ да ви кача на планинския връхъ. Първо ще минемъ прѣзъ гори и тогава ще се качимъ на върха. – Заведи ни до края на гората. – Нѣма да ви изведа докрая, но ще ви заведе въ най-големата дълбочина на гората, вжтрѣ ще ви заведе. – Какъ ще излѣземъ отъ тази дълбочина? Кой ще ни извади? – Който ви е довелъ, той ще ви извади. – Дълбоки сж тѣзи работи. – Да, дълбоки сж. Гора е това. Океанъ е това. Височина, планина е това. Ще слѣзешъ до дъното. – Височина е това. – На слънцето ще отидешъ. – Много нѣща знаешъ. – Да, много нѣща зная. Азъ зная, какво има на слънцето, на луната, на звѣздитѣ, на онзи свѣтъ. Всичко това виждамъ. – Чудно, какъ го виждашъ! Такъвъ обширенъ свѣтъ, какъ го виждашъ? -- Когато отивамъ на слънцето, азъ се движа съ бързина по-голема отъ тази на свѣтлината. За една минута съмъ на слънцето. Когато отивамъ до най-отдалечената звѣзда отъ насъ, отивамъ за десетъ минути – отиване и връщане. – Какво има тамъ? – Нае се придържаме въ свѣщеното правило, да не казваме, какво има тамъ. Това е математическа проблема на въображаемитѣ числа. Както въображаемитѣ числа оставатъ неизвѣстни за човѣка, така и бждещиятъ животъ остава за него неизвѣстенъ.

Христосъ казва: „Не знаете, що искате.“ Искате да бждете православни – не знаете, що искате. Искате да бждете мохамедани – не знаете, що искате. Искате да бждете будисти – не знаете, що искате. Искате да бждете богати – не знаете, що искате. Искате да бждете учени – не знаете, що искате. Искайте сщественото. – Кое е сщественото? – Искайте да имате Божествената любовъ въ всичкитѣ ѝ прояви: Божествена, ангелска, човѣшка и животинска, Щомъ имате тази велика любовъ, ще дадете на живота си широкъ замахъ.

Тогава и мъже, и жени, и дъца ще гледатъ вече по другъ начинъ на свѣта.

Сега азъ зная, че всички, които ме слушате, ме разбирате и знаете, че Божествената любовъ ви е необходима. Защо ви е Божествената любовъ? – За да имате велика, непоколѣбима основа. Защо ви е ангелската любовъ? – За да имате огънь. Казвате: Да, кжща безъ огънь не може. – Обаче, вашиятъ огънь е пушекъ и димъ. Едно врѣме, когато хората си служели само съ дърва и вжглища, имали право да говорятъ, че не може безъ пушекъ. Тогава и въ църквитѣ имало пушекъ и димъ. Но сега, при електричеството може безъ пушекъ и димъ. Азъ говоря за този огънь въ васъ, за тази любовъ, която не произвежда никакъвъ пушекъ и димъ. Засега вашата любовъ произвежда пушекъ. Ето защо, избѣгвай този пушекъ. Не позволѣвай нито на себе си, нито на приятелитѣ си да опушватъ кжщата ти. Ако се опуши, дълго ще търкашъ очитѣ си, докато се освободишъ отъ пушека. Любовта не търпи никакъвъ димъ. При нея горѣнието трѣбва да бжде пълно. – Не можемъ да живѣемъ така. – Можете, но още се колебаете между стария и новия животъ. Вие се борите между стария и новия животъ, а трѣбва да бждете категорични. Казвамъ: Приложете новия животъ безъ какво колѣбание! Прилагайте методитѣ на природата. Не събаряйте изведнѣжъ старата кжща. Природата едноврѣменно събаря и гради. Не отхвърляйте онова, което досега сте направили. Не казвайте, че досега сте живѣли безсмыслено. Цѣльта на досегашния ви животъ е била неопрѣдѣлена, отъ сега нататъкъ е опрѣдѣлена. Тази е разликата между досегашния ви и сегашния ви животъ. До сега сте работили за майка си и баща си, за брата си и сестра си. Отъ сега нататъкъ ще работите за живия Господъ, за Бога на Любовта. Тази любовъ включва въ себе си всичко. До сега сте учили за себе си, отъ сега нататъкъ ще учите за любовта и ще имате по-голѣмъ замахъ на дѣйностъ.

Нѣкой казва: Като живѣя за Бога, всичко ще се нареди, нѣма какво да мисля. Така разсждава младата мома, прѣди да се ожени. Като мома, тя се облича чисто, спретнато, съ момцитѣ е учтива, любезна, докато я хареса нѣкой и се ожени за него. Момкѣтъ, като я вижда толкова чиста и спретната, казва: Добра дома-

киня ще излѣзе отъ тебе. Тя се смѣе и си мисли: Да се ожени азъ, че послѣ ще ме видишъ. И наистина, като се ожени, тя показва опаката страна на своя характеръ. Тя си мисли: Нали се оженихъ веднѣжъ, работата ми е наредена. Азъ бихъ посѣвѣтвалъ момата да постѣпи точно обратно. Докато е неженена, тя може да бжде неглиже, небрежна къмъ своя възлюбленъ. Обаче, щомъ се ожени, да покаже добрата страна на характера си. Ако я пита той, защо се измѣнила толкова, да каже: Азъ те изпитвахъ. Видѣхъ, че си добъръ човѣкъ, че си готовъ на всичко. Ти си доблестенъ човѣкъ, заслужавашъ моята любовъ и внимание. Това е методъ, чрѣзъ който се изпитва любовта. Ако е въпросъ за любовъ, прояви любовта, въ нейната чистота и свѣтостъ. Като погледнешъ човѣка въ очитѣ, да знае, защо го гледашъ, а не да те пита, защо го гледашъ. Много естествено, гледа те, защото те обича. – Какъ ме обичашъ? Каква е твоята любовъ? – Моята любовъ е Божествена, ангелска, човѣшка и животинска. – Щомъ е и животинска, ти ще ме изядешъ. – Не, нѣма да те изямъ, но искамъ да забравя всичкитѣ ти грѣшки. – Щомъ е човѣшка, ще ме ограничишъ. – Нѣма да те ограничи, но ще ограничи злото въ себе си. – Ако имашъ ангелска любовъ, това значи, че искашъ да ме изгоришъ. – Не, искамъ този огънь да стопи и да изгори всичко нечисто въ мене. Да имашъ Божествена любовъ, това значи, да стоишъ на онази вѣчна канара, да устоявашъ на обѣщанието си. Който иска да има такава любовъ, ще му се даде изпитъ, да се опита, додѣ е достигналъ.

Днесъ човѣчеството минава прѣзъ изпити за калѣване на характера, за отношенията му къмъ Бога. Обичате Бога, но щомъ ви поставятъ на нѣкакъвъ изпитъ, веднага се отказвате отъ Него – не можете да рѣшите задачата си. Задачитѣ на живота трѣбва да се рѣшатъ. Може ли да си отговорите на въпроса, какво нѣщо е любовта? Защо обичате нѣкого? – За хубавитѣ му очи и уста. – Кои очи и уста сж хубави? Какъвъ трѣбва да бжде цвѣтътъ на лицето на твоя възлюбленъ? Споредъ мене, хубави очи, уста, носъ, лице сж тѣзи, които изразяватъ вжтрѣшния животъ на човѣка. Тѣ сж символи. Всѣко нѣщо, въ което прониква Божественото, е красиво. Слѣдователно, когато обичашъ нѣкого, трѣбва

да държиш въ ума си мисълта за Бога, за ангелитъ, за хората и за животнитъ. Това е любовъ. Когато говориш за любовта, а не я носиш въ себе си, и постоянно промѣняш чувствата си, това не е истинска любовъ. Въ такъвъ случай, ти лъжешъ себе си и окръжаващитъ. Такъвъ човѣкъ има особенъ жълтъ цвѣтъ на лицето, особена червенина, които сж изразъ на отрицателнитъ сили въ живота. Какво нѣщо е силата? – Сборъ, който трѣбва да се разложи на съставнитъ си елементи, да извадишъ отъ него коренъ. Казва се, че Богъ е сила. Не, Богъ не е сила, но силитъ произлизатъ отъ Него. Другояче казано: Богъ е недѣлима сила, извѣнъ врѣмето и пространството, а сщеврѣменно ги владѣе. Богъ не живѣе въ хората, но ги обгрѣща. Никждъ Го нѣма, а е навсѣкждъ. Какъ ще разберете тази мисълъ?

И тъй, нашата любовъ трѣбва да бжде свещена. Въ нея трѣбва да влизатъ отношенията къмъ всички живи сщества. Любовта не се налага съ законъ. Никой не може да ви застави да го обичате, нито пъкъ вие можете да заставите нѣкого да ви обича. Любовта е свободенъ актъ на духа. Да се обичаме по свобода, това е великата любовъ. – На какво се дължи свободата? – На закона на истината. Не можешъ да обичашъ по свобода, докато не носишъ истината въ себе си. Свободата е резултатъ, произведение на истината. Казва се, че свободата е истина. Не, свободата не е истина. Коренътъ на свободата е истина. Коренътъ на Истината е Богъ. Това сж велики математически задачи, въ които се криятъ тайнитъ на разумната природа. Който се домогне до тия тайни, той забравя своя дѣтински животъ. Велика хармония се крие въ тѣхъ.

Мнозина страдатъ отъ това, че нѣма кой да ги обича. Има Единъ, Който ви обича, Който всѣкога мисли за васъ. Кой е Той? – Богъ. Нѣма моментъ въ Неговото сществуване, въ Неговитъ прояви, когато Той да не е буденъ. Въ своя умъ, въ своето сърдце, въ своята воля, въ своята душа и дужъ Богъ обхваща всички. Той ви има винаги прѣдъ себе си и казва: Не бойте се! Азъ ще уредя всичко за васъ. Единъ день ще получите моето благословение. Отъ васъ се иска само да слушате. – Какъ? – Като дадете възможность на любо-

вѣта, която ви пращамъ, да проникне въ васъ. Любѣте, както Азъ любя; мислете, както Азъ мисля; чувствувайте, както Азъ чувствувамъ и дѣйствувайте, както Азъ дѣйствувамъ. Богъ говори тихо, но който е готовъ, чува думитѣ Му: Не бойте се! Азъ ви обичамъ, Азъ съмъ съ васъ. Като види, че нѣкой иска да се самоубие, Той му казва: Не бой се, всичко ще се оправи. Азъ те обичамъ. – Какъ, мене обичашъ? – Да, тебе специално. Това е великата истина. Тихо говори вжтрѣшниятъ гласъ въ човѣка. Това всѣки може да провѣри. Този гласъ е силата на човѣка. Христосъ казва: „Не знаете, що искате.“ Христосъ опрѣдѣля, какво трѣбва да искате.

Ще завърша бесѣдата си съ единъ примѣръ отъ българския животъ. Единъ българинъ, прѣзъ врѣме на освобождението, се учелъ въ Америка. Слѣдъ освобождението, България имала нужда отъ образовани държавници. Затова той рѣшилъ да се върне въ отечеството си, да заеме нѣкой високъ постъ. Той се явилъ прѣдъ тогавашния князь Батембергъ. Князътъ го изслушалъ и попиталъ: Каква служба искате? – Искамъ да бѣда инспекторъ по просвѣтата. – Явете се тогава при министъра на просвѣтата, той ще ви назначи на тази длѣжностъ. Така постѣпватъ всички хора. Искатъ да бѣдатъ инспектори. Не, като се явите предъ Господа, искайте да ви назначи прѣвъ министъръ, а не инспекторъ. Нѣкои мислятъ, че по-добра служба отъ инспекторъ нѣма. Такава е логиката на нѣкои учени. Мнозина искатъ да бѣдатъ инспектори. Искатъ да ви назначатъ министри, а вие се задоволѣвате съ една обикновена служба. Достатъчно сж инспекторитѣ въ свѣта. Какъвъ по-голѣмъ инспекторъ за васъ отъ Бога на истината? Какъвъ по-голѣмъ стрѣмежъ за васъ отъ този къмъ Бога на любовта? Него търсете!

Като говоря за любовта, мнозина казватъ: Побѣля ми главата отъ любовъ. Кажете нѣщо ново. – Вие още не познавате любовта. Внесете повече братство и равенство въ любовта къмъ Бога. – Знаемъ, какво нѣщо е равенство. – Знаете, но нѣмате равенство помежду си. Не знаете, какво е любовъ. Ние ще ви дадемъ методи, какъ да приложите любовта. Днесъ Христосъ ни казва: Искайте отъ Бога любовта. Когато въ васъ се яви дълбоко желание да потърсите

любовта, вие ще разрешите проблемата на вашия живот, и прѣдъ васъ ще се отвори новъ свѣтъ. Отношенията ви съ хората ще се оправятъ, и вие ще започнете да мислите, да чувствувате и да постѣпвате правилно. Тогавя и отношенията ви къмъ Бога, къмъ ангелитѣ, къмъ хората и къмъ животнитѣ ще бждатъ правилни.

Желая на всички да бждете здрави, да бждете щастливи, да бждете блажени. Всички тѣзи нѣща могатъ едноврѣменно да се постигнатъ въ любовта.

7-ма Бесѣда отъ Учителятъ държана на
12 Ноемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринята
София ул. Опълченска № 66

Музика и пѣние – срѣдство за постигане на Божественото.

7-ма Школна Лекция

II-ра година на Общия Окултенъ Класъ

12 Ноемврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечерята

Ст.София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

Т.м.

Хайде да прочетемъ нѣколко отъ темитѣ. (Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ „Разлика между воля и своеволие“.) Имате ли друга тема? – Не. Ще оставимъ за идещия пжтъ.

Учителятъ свири на цигулка, а 8 млади братя тихо пѣятъ пѣсенята:

„Духътъ Божий,
Духътъ Вѣчний,
Духътъ Святий,
Духътъ Благий,
Кой пълни сърца ни съсъ Любовь“.
Кой пълни (3),
Кой пълни сърца ни съсъ Любовь. (2)
Съсъ Любовь (3)
Кой пълни сърца ни съсъ Любовь“. (2).

Вториятъ пжтъ я изпѣха съ Учителя, безъ цигулка.

Третия пжтъ я изпѣха пакъ съ Учителя, но съвсѣмъ тихо.

Сега, всички заедно ще пъемъ „Духътъ Божий“ (2 пжти).

Като допирни точки на окултната музика, Духътъ Божий, това е окултенъ прѣходъ. Ще ви кажа сега, гдѣ сж окултнитѣ допирни точки, гдѣ минава съврѣменната музика въ окултна, и защо дава смисълъ на пѣнието. (Учительтъ пѣе самъ).

Духътъ Божий,
Духътъ Вѣчний,
Духътъ Святый,
Духътъ Благй,
Кой пълни сърца ни съсъ Любовь.

Тия думи сж окултенъ прѣходъ, т.е. прѣходъ въ окултенъ смисълъ.

Сега ще пѣете съ движения, ще турите волята си въ дѣйствиe. При окултното пѣние ще внимавате. Сега, ще напуснете всичкитѣ ваши традиции. Искамъ, като ученици, да бждете свободни въ пѣнието. Когато човѣкъ пѣе, не само ума, не само сърдцето му трѣбва да взематъ участие, но и волята му. А за да вземе участие и волята, ржцѣтъ трѣбва да се движатъ. Въ съврѣменната опера съзнаватъ това. (Учительтъ пѣе самъ и прави движения).

Духътъ Божий - издига ржцетѣ си бавно и мощно нагорѣ.

Духътъ Вѣчний - сваля ржцѣтъ си надолу прѣдъ лицето, прави кржгъ, и послѣ ги поставя въ хоризонтално положение.

Духътъ Свати - ржцѣтъ си пакъ възвива въ видъ на кржгъ прѣдъ лицето, нагорѣ и послѣ почти отвесно.

Духътъ Благй - сжщото - но ржцѣтъ оставатъ хоризонтално.

Кой пълни - ржцѣтъ прѣдъ гжрдитѣ.

Сърца ни съсъ Любовь - ржцѣтъ се разтварятъ широко настрани.

Отъ тамъ нататъкъ, ржцѣтъ правятъ леки движения, като хвъркане. Тѣ сж въ хоризонтално положение.

При „сърца ни“ туря ржцѣтъ си навѣнка.

Напълването е единъ процесъ на разширение.

„Кой пълни“ - ржцѣтъ на гжрдитѣ.

„Сърца ни съсъ Любовь“ - навънка ржцетъ, сърдцето се разширява. При останалитъ думи, прави съ ржцѣтѣ движения на хвѣркане.

Като се напълни единъ балонъ съ газъ, той почва да се разширява, да се издига нагорѣ. Когато правите движения на „хвѣркане“, ще забѣлжките, че въ тия движения има хармония. (Учителътъ пѣе самъ). Духътъ Божи... Кой пълни...

„Кой“, има двойко значение. То е и въпросъ, и отговоръ едноврѣменно. Духътъ Божий, който пълни - отговоръ. И, кой пълни сърца ни съ Любовь? - Духътъ Божий, Духътъ Вѣчний и т.н. Тѣ сж атрибути.

Сега, каква е разликата между святия човѣкъ и свѣтлия човѣкъ? Азъ мога да кажа „святій“ и „свѣтлий“. Ето каква е разликата. Като ученици, трѣбва да имате точно опрѣдѣлени понятия. При святия човѣкъ, ти ще идешъ, а свѣтлиятъ, той ще дойде при тебе. При извора на водата, ти ще идешъ. Святиятъ човѣкъ е единъ изворъ, ти ще идешъ при него, той пълни, ще подложишъ сърдцето си. А свѣтлиятъ човѣкъ, това е запалена свѣщъ. Тази свѣтлина иде при тебъ. Ти нѣма да идешъ, тя ще дойде. Слѣдователно, процесътъ е такъвъ: при святия ти отивашъ, а свѣтлиятъ, той ще дойде. Богъ е святъ и свѣтълъ. Богъ, като свѣтлина, идва при насъ, а като святъ, ние отиваме при Него. Слѣдователно, святиятъ Духъ може да напълни сърдцата ни. Значи, сърдцето отива при святия Духъ. А като кажемъ „свѣтълъ духъ“, подразбираме нашия духъ. „Святъ“ се отнася до сърдцето, а умътъ ни има работа съ „свѣтлия“. Слѣдователно, това сж двѣ живи качества на Бога. Съ едното живо качество се занимава нашиятъ умъ, а съ другото - нашето сърдце. Като кажемъ, „святъ Духъ“ подразбираме нашето сърдце. Благъ, вѣченъ, святъ, това сж думи, които сж свързани. Кой пълни сърдцата ни? - Божиятъ Духъ.

Тия упражнеия ще пѣемъ съ движения. Въ дома си като влѣзете, ще пѣете съ движения. Ще турите вашата воля на работа. Много отъ тия упражнеия ще пѣемъ съ движения. Сега, при думитъ „Духътъ Божий“, (Учителътъ пѣе „Духътъ Божий“ и прави движения съ ржцѣтѣ), щомъ си съ Него, ти ще вземешъ сжщото разширение. Нѣма да се смушавате, дали сте направили движението право, или не. Има единъ вжтрѣшенъ законъ на

движенията. Щомъ туй движение е въ хармония съ мислитѣ и чувствата ви, усѣщате една приятность. Щомъ има разногласие, ще усѣтите, че туй движение не е право. Туй е по закона на свободата. Ще пѣете, ще се движите, и ще служите на Бога и съ ума, и съ сърдцето, и съ волята, и съ цѣлото си тѣло. Всичко трѣбва да бѣде въ движение. Всичко туй да участвува въ музиката. И тѣй тѣлото ни ще се хармонира. По нѣкой пѣтъ вие мислите, че може безъ музика. Само умрѣлитѣ могатъ безъ музика, а живитѣ – никога! Само умрѣлитѣ могатъ безъ слово, а живитѣ – никога! Само умрѣлитѣ могатъ безъ хлѣбъ, а живитѣ – никога! Само умрѣлитѣ могатъ безъ вода, а живитѣ – никога! Само умрѣлитѣ могатъ безъ мисль, а живитѣ – никога! Нѣкои питатъ, може ли безъ пѣние? Може. Когато попитали Паганини, можешъ ли да свиришъ на три струни, той рекълъ: „Мога“. „На двѣ?“ – Мога. „На една?“ – Мога. – „Ами безъ струни можешъ ли да свиришъ?“ – Мога. И не се явилъ. По този начинъ съ пѣнието ще хармонираме себе си. И чрѣзъ пѣнето ние ще почнемъ да привличаме ония сили въ природата, които сж хармонични на насъ. Туй е законъ за привличане. Дѣйствително, сега нѣма какво да ви уча. Младиятъ момъкъ и младата мома, тѣ знаятъ това. И птичкитѣ защо пѣятъ? Мжжкитѣ птички защо пѣятъ? Тѣ отдавна сж научили този законъ. Млѣкопитающитѣ животни, кравитѣ, и тѣ мучатъ нѣкой пѣтъ. Все си има единъ законъ, на който се подчиняватъ. Туй мучене, и то е другъ родъ пѣние. Пѣнието всѣкога привлича. И ако ние пѣемъ хармонично, при насъ всѣкога ще се привлѣкатъ духоветѣ на музиката. И щомъ се привлѣкатъ, тѣ ще донесатъ нѣщо много хубаво – обновление. И споредъ степенъта на нашата пѣсенъ, спорѣдъ туй вдѣхновение, ще станатъ и съобразни промѣни въ духовния ни свѣтъ.

Сега, първото нѣщо, ще пѣете отъ сърдце. Окултната музика не позволява такова пѣние само отгорѣ-отгорѣ. Тя иска съдържание, иска дълбочина. Ще пѣешъ първо съ чувство, а слѣдъ туй ще оглаждашъ. Ние ще оглаждаме послѣ. Ние още не може да пѣемъ окултни пѣсни. Това сж малки упражнения, тѣй ги наричамъ азъ. Ако азъ ви ги изпѣя като пѣсенъ, вие всички ще заспите, и нѣма да бждете тукъ. Вие ще заспите, и като ви пробудятъ, ще кажете: „Бѣхъ

нѣкждѣ, въ единѣ свѣтъ, и то въ какъвъ свѣтъ!" Пѣкъ туй сега, още не е пѣсенъ, то е едно упражнение, за- туй ще бждете тукъ, нѣма да заспите. Затова, азъ ги наричамъ упражнения. Казвате: „Не може ли да пѣемъ нѣкоя окултна пѣсенъ?" – Не може! При сегашнитѣ ус- ловия не може да се пѣе окултна пѣсенъ. Туй сж окулт- ни упражнения. И всичкитѣ ни пѣсни, даже и тия, ко- ито се пѣятъ въ недѣля, въ събранията, и тѣ сж упражнения. Тѣхъ ги наричатъ пѣсни, но сж упражне- ния, спорѣдъ моето схващане. Нѣкои сж по-близо до пѣснитѣ, а нѣкои по-далечъ.

Сега, да научимъ туй упражнение съ движения! (Изпѣхме Духътъ Божий два пѣти съ движения.)

Изпѣйте сега „Блага дума...“! (Всички заедно съ Учителя пѣемъ, а на края Учителътъ свири.) Има нѣщо, което спѣва малко. (Учителътъ пѣе самъ „Блага дума“, а послѣ – всички заедно.) Сега, нека двама души да изпѣятъ „Блага дума на устата, туй е ключътъ на сър- цата“, а всички заедно ще пѣятъ припева. Учителътъ и една сестра пѣятъ началото, а послѣ всички пѣемъ припѣва.

Сега, ще пѣемъ „Вениръ-Бениръ“. (Учителътъ сви- ри – всички пѣемъ).

Слѣдъ това пѣемъ:

„Изгрѣва слънцето“.

„Сладко медено“.

Сега, нека дойдатъ приятелитѣ, онѣзи, ученицитѣ. (8-тѣ млади братя отидоха при масата.) Пѣйте „мълчаливото пѣене“. (Учителътъ свири на ци- гулката единъ хубавъ маршъ, а братята пѣятъ съ гър- лото си, безъ да си отварятъ устата.) (Оригинално пѣене.) То е едно прѣходно положение въ окултната музика. Може да ви се види малко смѣшно, но хубаво излѣзе, нали? Ще ги развиемъ. Ще създадемъ приятни работи въ музиката. Забѣлжете, че когато дѣцата си правятъ своитѣ упражнения, всѣкога се смѣятъ. Хора- та, когато се смѣятъ, работятъ. Не се ли смѣятъ, тѣ сж болни, волята не взима участие. Здравиятъ човѣкъ всѣкога е веселъ. Едно отъ положенията: всѣкога трѣ- бва да бждемъ вѣсели! Туй е здравото състояние. Забѣлжете, като четемъ Библията, виждаме, че навсѣ- кждѣ хората сж били вѣсели, радостни. Животътъ е ху- бавъ, когато е веселъ. А скърбнитѣ състояния, тѣ сж

негативни, тѣ не сж библейски работи, тѣ сж извѣнка Библията. Положителното учение, окултното учение се изразява въ радостѣта, а другото е само сѣнка. Слѣдователно, и въ скѣрбѣ, и въ страдания, и въ мжчноти, всѣкога трѣбва да се радваме.

Азъ ще направя една малка забѣлѣжка, но на васъ правя забѣлѣжката. Какъвъ е законѣтъ. Когато изнесете единъ боленъ човѣкъ на нѣкой планински връхъ, какво става съ него? – Оздравява. Мислите ли, че този, болниятъ, като го извадите на този планински връхъ, ще ходи съ своитѣ патерици? Не, той ще ги хвърли. Ще диша чистия въздухъ. Сега, и азъ искамъ тѣй да ви извадя на този планински връхъ. Ще си хвърлите всичкитѣ ваши патерици. Патерици не ни трѣбватъ! Безъ патерици! Горѣ е широко, просторъ е тамъ. Туй е смисълѣтъ. Казватъ нѣкои, че земята била юдолъ, сѣнка на смъртѣта. Не е тѣй. За човѣкъ, който не знае Божиитѣ закони, земята е единъ юдолъ на смъртѣта, сѣнка на смъртѣта. Но за този, който разбира законитѣ, за него земята е мѣсто на радостъ и веселие.

Азъ искамъ да ви освободя отъ всички прѣдубѣждения, които имате. Защото, едно отъ голѣмитѣ заблуждения, които ви внушава черната ложа е, че не трѣбва да пѣете, не трѣбва да се веселите. „Пѣние не трѣбва, ще мълчишъ.“ Туй е едно. Послѣ, тѣ казватъ: „Много нѣма да ядешъ“, „нѣма да се молишъ, не ти трѣбва молитва“. Безъ пѣние, безъ ядене, безъ молитва! Е, какъвъ е смисълѣтъ на живота, като извадишъ яденето, пѣнието и молитвата? Какво остава? Та това е основата на живота! Да ядешъ – ами че това е първото изкуство, съ което човѣкъ започва. Тѣй, Христосъ казва: „Който ме яде, има животъ въ себе си“. Яденето, въ окултенъ смисълъ, то е цѣла велика наука. Чрѣзъ яденето ще дойдемъ въ общение съ тази наука, съ себе си, съ Бога. Тази наука днесъ е изхвърлена.

Ще се стараемъ да внесемъ въ себе си всички тия наредени Божествени окултни закони, за да станемъ весели – по божественому да станете вѣсели. Туй изведнѣжъ нѣма да стане. Не мислете, че е лесна работа човѣкъ да стане веселъ. Има прѣходни състояния. Азъ не искамъ да ви направя изведнѣжъ вѣсели, защото азъ знамъ какъвъ е законѣтъ. Голѣмата радостъ носи съ се-

бе си голѣма скърбъ. Отъ малкото ще започнемъ, и постепенно, постепенно тази радостъ ще се увеличи, докато у васъ се развие воля, да можете тази радостъ да я владате, да остава постоянно въ душата ви. Сега, нашата радостъ се обуславя на нѣщо материално. Обектъ на нашата радостъ е всѣкога нѣщо материално. А като се разруши обектътъ на нашата радостъ, и всичката ни радостъ се разрушава. Обектътъ не трѣбва да бжде материаленъ. Понеже Любовта е субстанция на Божествения свѣтъ, то всички нѣща въ Божествения свѣтъ сж направени отъ Любовь, тя е субстанцията тамъ. Туй, което за насъ на Земята е най-възвишеното, то съставлява полето, почвата, върху която живѣятъ всички сжщества въ Божествения свѣтъ. Слѣдователно, Любовта е надъ насъ, а тамъ, Божественитѣ сжщества ходятъ отгорѣ на Любовта. И казвамъ: Краката на тия сжщества мислятъ повече отъ нашитѣ глави. Тия, които ходятъ на Любовта, тѣхнитѣ крака мислятъ повече, отколкото нашитѣ най-видни философи тукъ на земята. Всички тия нѣща трѣбва да ги съзнаемъ отъ Любовь. Субстанция трѣбва да има. Тогава ще имаме вещи и прѣдмети, които нѣма да се разрушаватъ. Любовта ще бжде основа, единъ вѣченъ принципъ, и тогава нѣма да скърбимъ, всѣкога ще бждемъ радостни. Затуй ние изучаваме Любовьта, като една велика реалностъ, а не като нѣщо отвлѣчено. Тя е една велика реалностъ, къмъ нея се стрѣмимъ, въ нея има музика. Инструментитѣ ще ги направимъ отъ Любовь. Съ нея ще пѣемъ, ще свиримъ. И като влѣзете въ Божествения свѣтъ, тамъ ще разберете по-възвишенитѣ работи, тамъ ще ги изучавате като ученици. Та, затуй ние взимаме пѣнието и музиката, само като едно спомагателно срдство къмъ постигане на тази Божествена цѣль.

Т. м.

Да наслѣдя.

Учителю благій, що да сторіж, за да наслѣдувамъ животъ вѣченъ? Ев. Лукж 18:18

Единъ голѣмецъ, ученъ човѣкъ, запиталъ Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наслѣдя животъ вѣченъ?“

Ако ви запитамъ, какво е животътъ, какъ ще отговоритъ? Ще кажете, че животътъ е най-голѣмото благо. Споредъ нѣкои, животътъ е най-голѣмото нещастие. – Да се докаже това. – Нѣма защо да се доказва. Това е очевидна истина. Всѣки е опиталъ живота като голѣмо благо и като нещастие.

„Що да сторя, за да наслѣдя животъ вѣченъ?“ На български думата „вѣченъ“ не изразява това, което е писано въ оригинала. Подъ „вѣченъ“ на български разбираме безконеченъ. – Какво означава думата безконеченъ? – Азъ заместихъ „вѣченъ“ съ „безконеченъ“. Това е все едно да опрѣдѣлимъ „х“ съ „у“ или съ „z“ – едно неизвѣстно съ друго неизвѣстно. Ще кажете, че $x=y$, $y=z$. Значи, рѣшихте една задача съ три неизвѣстни. Пакъ питамъ: Какво нѣщо е животътъ? – Да живѣешъ. – Какъ да живѣешъ? Нѣкои социолози рѣшаватъ този въпросъ съ неизвѣстни, и въпрѣки това, пакъ остава едно неизвѣстно – у. И религиознитѣ рѣшаватъ сжщия въпросъ и пакъ остава едно неизвѣстно – z. Всички хора рѣшаватъ този въпросъ и накрая пакъ остава едно неизвѣстно. Ако нѣкой се осмѣли да се откаже отъ доказателствата на тѣзи хора, ще го нарѣкатъ невѣжа. Слѣдъ тѣхъ идатъ математицитѣ и говорятъ за фигури, за тѣла, за разни величини – синусъ, косинусъ, тангенсъ, но какво се рѣшава съ това? – Това има приложение въ фабрицитѣ. – Какво сж допринесли фабрицитѣ? – Тѣ сж създали културата на човѣчеството. – Знаете ли, колко хора сж осакатени въ тѣзи фабрики? Тамъ се работи съ неизвѣстни величини. Азъ не съмъ противъ науката. Стрѣмежътъ ѝ е правъ, но методитѣ, съ които тя си служи, не сж прави. Азъ имамъ прѣдъ видъ положителната наука, която служи на Вѣчното начало. Тази сутринъ, прѣди бесѣдата, като размилѣвахъ, дойдохъ до слѣдната мисль: Любовта не се измѣня, и въ нейния огънь всичко изгаря.

Любовѣта, като вжтрѣшенъ стрѣмежъ въ човѣка, никога не се измѣня. Всички имате стрѣмежъ като този на голѣмеца и питате, що да сторя, за да наслѣдя вѣченъ животъ. Подъ „вѣченъ животъ" не се разбира безконеченъ, но такъвъ животъ, при който, като разбирашъ законитѣ му, можешъ да ги прилагашъ. Подъ „вѣкъ" разбирамъ, да знаешъ да прилагашъ. „Вѣкъ" е коренъ на една стара дума, която означава да бждешъ ученикъ на това учение, което прилагашъ.

Голѣмецътъ пита Христа: „Що да сторя, за да наслѣдя вѣченъ животъ?" Като прочетете цѣлата глава, ще видитѣ, какво му отговаря Христосъ.

1 Казуваше имъ още и притчъ, какъ трѣбва всякога да ся молятъ, и да ся не облѣняватъ: 2 И говорѣше: Имаше въ нѣкой си градъ, единъ сѣдникъ, който ся отъ Бога не боеше, и отъ човѣка ся не срамуваше: 3 Имаше и една вдовица въ тойзи градъ, та идѣше при него и му казуваше: Отдай ми право-то отъ съперникътъ ми. 4 И до нѣколко врѣме не рачи; а испослѣ рече въ себе си: Ако и отъ Бога ся не боиж, и отъ човѣка ся не срамувамъ, 5 А то на тѣжъ вдовицъ, понеже ми досажда, нека ѝ отдамъ право-то, да не иде до край да мя оттяготява. 6 И рече Господъ: Слушайте що казува неправеднѣй-тъ сѣдникъ: 7 А Богъ нѣма ли да отдаде право-то на свои-тъ избраннѣи, които вѣкатъ къмъ него деня и нощя, ако и да дълготърпи за тѣхъ? 8 Казувамъ ви, че ще имъ отдаде право-то скоро. Но Сѣинъ човѣческѣй кога дойде да ли ще намѣри вѣра на земѣ-тѣ?

9 И пакъ на нѣкои които ся надѣвахъ на себе си че сѣ праведни, и унищожавашъ другѣи-тъ, рече тѣзи притчъ: 10 Двама човѣци възлѣзохъ въ храмъ-тъ да ся помолятъ, единъ-тъ фарисей а другѣй-тъ мѣитаръ. 11 Фарисей-тъ ся исправи и моляше ся въ себе си така: Боже, благодарѣ ти, че не съмъ както другѣи-тъ човѣци, грабители, обидници, прѣлюбодѣйци, или както тойзи мѣитаръ: 12 Постѣжъ дваждъ въ седмицъ-тѣ, десетъкъ давамъ отъ всичко що придобѣихъ. 13 И мѣитаръ-тъ като стоеше изъ далечъ не щѣше нито читѣ си къмъ небе-то да подигне, но бѣяше ся въ грѣдитѣ си и думаше: Боже, бѣди милостивъ менѣ грѣшному. 14 Казувамъ ви, че той слѣзе у дома си оправданъ повече, нежели онѣй; защото всякой който възнася себе

си, ще ся смири; а който смирява себе си ще ся възнесе.

15 Приносѣхъ му още и дѣчица, да ся прикосне до тѣхъ: а ученици-тѣ като видѣхъ възбранихъ имъ. 16 Но Исусъ гѣ повѣка, и рече: Оставѣте дѣца-та да дождатъ при мене, и не гѣ въспирайте; защото на такъвъзъ е царство-то Божіе. 17 Истинъ ви казувамъ: Който не приеме царство-то Божіе както дѣте, нѣма да влѣзе въ него.

18 И нѣкой си голѣмецъ го попыта и рече: Учителю благій, що да сторѣж за да наслѣдувамъ животъ вѣченъ? 19 А Исусъ му рече: Що мя казувашъ благъ? Никой не е благъ, тѣкмо единъ Богъ. 20 Заповѣдитѣ знаешъ: „Да не направишь прѣлюбодѣяніе; Да не убіешъ; Да не откраднешъ; Да не лъжесвидѣтелствуваешъ; Почитай бащъ си и майкѣ си“. 21 А той рече: Всичко това съмъ упазилъ отъ младость-тѣ си до нѣинъ. 22 Това като чу Исусъ, рече му: Още едно ти не достига: все що имашъ продай, и раздай на сиромасѣ-тѣ, и ще имашъ скъровище на небе-то; и дойди та мя послѣдувай. 23 А той като чу това оскърби ся; защото бѣше много богатъ. 24 И като го видѣ Исусъ че ся оскърби, рече: Колко мжно ще влѣзжтъ въ царство-то Божіе тѣзи които иматъ богатство. 25 Защото по лесно е да мине камила прѣзъ игленѣ уши, а не богатъ да влѣзе въ царство-то Божіе. 26 А които чуха това рекохъ: И кой може да ся спасе? 27 А той рече: Невъзможно-то у чловѣци-тѣ, у Бога е възможно. 28 А Петръ рече: Ето, нѣй оставихмѣ всичко, и послѣдовахмѣ тя. 29 А той имъ рече: Истинъ ви казувамъ, че нѣма никой който да е оставилъ кжщъ, или родители, или братія, или женъ, или чада заради царство-то Божіе, 30 И да не получи многократно на това врѣме, и въ идуцій-тѣ вѣкъ животъ вѣченъ.

31 И като зѣ дванадесетъ-тѣ при себе си, рече имъ: Ето възлѣзувамѣ въ Иерусалимъ, и ще ся свърши всичко що е написано отъ пророци-тѣ за Сына чловѣческаго. 32 Защото ще бжде прѣдаденъ на язычници-тѣ, и ще му ся поругаѣжтъ, и ще го обезчестятъ, и ще го заплѣжтъ, 33 И ще го биѣжтъ, и ще го убѣжтъ, и въ третій-тѣ день ще възкрѣсне. 34 И тѣ не разумѣхъ нищо отъ това: и тая дума бѣше покрѣта за тѣхъ, и не разбирахъ това което ся казуваше.

35 А когато приближаваше до Иерихонъ, нѣкой си слѣпъ сѣдѣше край пътъ-тъ да проси. 36 И като чу че народъ минува, попыта, Що е това? 37 И казахъ му че Исусъ Назорянинъ минува. 38 Тогазъ той извъика, и казуваше, Исусе, Съине Давидовъ, помилуй мя. 39 И тѣзи които вървѣхъ напредъ запрѣтывахъ му да мълкне, но той още повече въикаше: Съине Давидовъ, помилуй мя. 40 И спрѣ ся Исусъ, и повелѣ да му го доведжтъ; и като приближи, попыта го, 41 И рече: Що ищешъ да ти сторижъ? А той рече: Господи да прогледамъ. 42 И Исусъ му рече: Прогледай; твоя-та вѣра тя исцѣли. 43 И тутакси прогледа, и търгнж вслѣдъ него, и сла-вѣше Бога; и всичкый народъ като видѣ това, въздаде хвалж Богу.

Голѣмецътъ се обръща къмъ Христа съ думитѣ: „Учителю благи.“ Думата „благъ“ произлиза отъ любовъта. На български думата „любовъ“ е неразбрана, неопредѣлена, неточна. Затова, като се говори за любовъта, всѣки пита: Каква любовъ? Значи, освѣнъ изменчивата любовъ, има друга любовъ, която е сжществена, неизмѣнна. При нея, отношенията всѣкога оставатъ едни и сжщи. Тя носи благата на хората.

Христосъ казва на голѣмеца: „Защо ме наричашъ благъ?“ Съ този въпросъ, Христосъ го навежда къмъ сжщинската идея, къмъ любовъта, която носи всички блага. Той му казва, че вѣченъ животъ се придобива само чрѣзъ любовъта. Христосъ му отговори съ двѣ думи: „Иди и люби!“ Той му казва, какъ може да наслѣди животъ вѣченъ. И на васъ, като кажемъ: Идете и любете! – Вие питате: Ама какъ? Значи, и вие не разбирате.

Хората се ржководятъ въ живота си отъ три сжществени идеи, т.е. отъ три начина на разбиране. Съ единъ анекдотъ отъ българския животъ ще ви обясня, какви сж тия идеи. Едно българско чорбаджийско семейство, мжжъ и жена, се отличавали съ голѣмо скжперничество. Мжжътъ обичалъ да си хапва хубаво дървено масло, затова често си донасялъ вкжщи съ бинликъ. Той си го доставялъ отъ Гърция. Като получавалъ масло, всѣкога си сипвалъ въ чинийка и топвалъ въ него хлѣбъ. Хапвалъ си съ удоволствие и казвалъ: Отлично масло! Слугитѣ му гледали и само прѣглъждали. Господарката запушвала шишето и казвала на слугитѣ:

Никой да не бута това шише! То е само за господаря. Слугитѣ обикаляли около шишето, поглеждали го и топвали съ хлѣбъ отъ сѣнката, която хвърляло шишето, и казвали: Отлично е това масло! По-горнитѣ слуги прѣдавали впечатлението си отъ маслото на по-долнитѣ, които сжщо казвали, че маслото е хубаво. Значи, има три мнѣния, т.е. три разбирания. Кое мнѣние е право, вие сами знаете. Има и три рода слушатели: Едни топятъ направо отъ маслото, вторитѣ – отъвнѣ, около шишето, а трети – отъ сѣнката на шишето. Защо чорбаджията не иска и другитѣ да вкусятъ направо отъ маслото, това е ясно. Той иска да запази маслото само за себе си. Ако всички го опитватъ, въ нѣколко дни маслото ще се свърши и за него нѣма нищо да остане. Какво ще кажете за слугитѣ, които топятъ само около шишето и отъ сѣнката му? – Ще кажете, че тѣ сж глупави. Който топи масло отъ стенитѣ на шишето, наистина, е глупавъ. Той трѣбва да отвори шишето и да си сипе малко масло. Какво ще кажете и за онѣзи хора, които се стрѣмятъ да станатъ царе, да управлѣватъ своя народъ? Не е ли все едно, да топишъ масло отъ стенитѣ на шишето? Да бждешъ царъ, това значи, да топишъ масло отъ стенитѣ на шишето. Само господарѣтъ има право да яде масло отъ шишето. Ти си такъвъ господарь, който напълнилъ бинлика съ масло, стоишъ прѣдъ него и си казвашъ: Азъ съмъ царь, азъ ще управлѣвамъ отлично. – На ума си само говоришъ.

Казвашъ: Колко е глупавъ този, който е топилъ масло отъвнѣ на шишето, или отъ неговата сѣнка! – Ами ти, който топишъ по сжщия начинъ, не си ли глупавъ? Ти искашъ да бждешъ царь. Та не си ли царь на себе си? Азъ зная, кое е най-хубавото царство въ свѣта. Това е твоето сърдце, твоятъ умъ, твоята душа и твоятъ духъ. Това сж сили, които се съдържатъ въ самия тебе. Тѣ съставятъ такава велика държава, каквато свѣтътъ не познава. Въ сравнение съ тази държава, всички останали прѣдставятъ голѣма анархия. Поданицитѣ на тази държава сж добрѣ възпитани. Всѣки си знае работата, подчинява се на законитѣ, спазва реда и порядъка въ нея. Може ли слѣдъ това да кажете, че държавитѣ на земята сж идеални? И тия държави постоянно коватъ своитѣ закони: българитѣ – въ народното събрание, англичанитѣ – въ двѣтъ камари. На-

всѣкждѣ се коватъ закони слѣдъ закони, но въ края на краищата, тѣ сж неприменими.

Всички индивиди, общества, народи се стрѣмятъ да подобрѣтъ живота си, да стане по-носенъ. – Какъ ще стане това? – За изяснение на мисълта, ще си послужи съ живи числа и единици. Взимамъ, напиримѣръ, мъже и жени, братя и сестри не само като индивиди, но като живи величини. Това да не ви учудва. За мене мъжътъ е една величина, едно число; може да е извѣстно, може да е неизвѣстно. Може да е „а“, „в“ или „с“, може да е „х“, „у“, „z“. Прѣдставете си, че двама другари, по неволя, попадатъ въ затворъ. Стаята, въ която се намиратъ, е жерметически затворена, съ стѣклени сводове. Въ първо врѣме, тѣ сж вѣсели, но послѣ си казватъ: Става нѣкаква промѣна въ нашия животъ. Атмосферата около насъ се стѣстява. Нищо не се вижда, но нѣщо ни души, гнети ни. Слѣдъ извѣстно врѣме, единиятъ се чувствува малко неразположенъ, а слѣдъ това и вториятъ. Единиятъ погледне прѣзъ прозорцитѣ, послѣ и другиятъ. Отъ притѣснение, тѣ започватъ да се борятъ, но и това не помага. Положението имъ постепенно се влошава отъ тежкия въздухъ, и тѣ започватъ да се задушаватъ. Коя е причината за това? Сжществувала ли е тя по-рано? Съ вдишването и издишването тѣ сами си създадоха затруднението – развалиха въздуха. Споредъ окултиститѣ, съ своитѣ мисли, чувства и дѣйствия, човѣкъ самъ може да развали въздуха въ окръжаващата срѣда. Както вжглената киселина се отразява врѣдно върху насъ, така и ние можемъ да се задушимъ отъ своитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Ще кажете, че знаете това. Не го знаете. Всѣко знание, което не се прилага въ живота, не е истинско. Нѣкои отъ васъ казватъ: Отъ толкова години слушаме Учителя. Ние го разбираме вече. – Ще извините, още нищо не разбирате. Не е въпросъ за теоретично разбиране.

Питамъ: Какво сте разбрали отъ любовта? Готови ли сте да се откажете отъ имането си? Готови ли сте да приложите оня законъ на пълното самоотричане? Ако ви кажа да раздадете имането си, ще кажете: Чакай да си помисля. Какъ сте ме разбрали тогава? Когато учителятъ каже на ученика да излѣзе вѣнъ, и той не иска да излѣзе, какво означава това? – Непослушание. Съ какво може да се обясни това? Допуснете, че азъ съмъ

въ класа и зная, че слѣдъ петъ минути подѣтъ ще се провали. Безъ да обяснявамъ на ученицитѣ, азъ извиквамъ: Скоро навънъ! – Защо, г-н Учителю? – Навънъ, безъ разсѣждане! И тѣ, единъ слѣдъ другъ изтичватъ надолу по стълбата. – Какво става? – Се питатъ тѣ. Не се минаватъ петъ минути, и подѣтъ се проваля. Ако река да имъ кажа, какво ще стане слѣдъ петъ минути, и азъ, и тѣ ще се намѣримъ долу. Може да допуснемъ и друго положение – че зданието гори. Казвамъ на ученицитѣ си: Единъ по единъ, скоро вънъ! Мога да кажа и друго нѣщо, приятно за тѣхъ: Излѣзте всички вънъ, на увеселение!

При сегашнитѣ условия, хората търсятъ причината на нещастията вънъ отъ себе си. Напримѣръ, двама души живѣятъ въ една стая. И двамата еднакво сж причина за разваляне на въздуха. Въпрѣки това, тѣ търсятъ причината вънъ отъ себе си. Казвамъ имъ: Отворете прозорцитѣ, да влѣзе отвънъ чистъ въздухъ и свѣтлина. Но тѣ седятъ въ стаята си и се чудятъ, защо имъ е притѣснено на гърдитѣ, защо ги боли глава. – Отворете прозорцитѣ на главата, на гърдитѣ и на стомаха си. – Разбрахме, какво се иска отъ насъ. – Разбрахте, а нищо не правите. Щомъ отворите прозорцитѣ си, веднага въ вашия животъ ще стане коренна промѣна. Казвамъ на одного: Люби! – Ама ще ме използватъ! – Които любятъ, сж опасни хора. Не ме разбирайте криво. Тѣ сж опасни, когато ги бутатъ. Любѣщиятъ е голѣмъ, дълбокъ изворъ. Ще стоишъ далечъ отъ него, безъ да го буташъ. Не можешъ да си играешъ съ него. Той е толкова дълбокъ и голѣмъ, че ако речешъ да си поиграешъ съ него, ще те завлѣче.

Да дойдемъ до други разсѣждения. Напримѣръ, математицитѣ казватъ, че точката е величина, която не заема никакво пространство. Какъ е възможно тогава, кржгътъ, който е образуванъ отъ множество точки, да заема пространство? Значи, редъ точки заематъ известно пространство, а точката, сама по себе си, е безпространствена. Казва се още, че правата линия има само едно измѣрение – дължина, нѣма широчина и дебелина. – Какво означава дължината? – Посока. Значи, всѣка сила, която излиза вънъ отъ своя центъръ, радиира. Така, тя образува дължина. Така се опрѣдѣля интензивността на силата, която дѣйствува въ даденъ

моментъ. Запримъръ, имате двѣ орждия. Едното орждие бие на разстояние петъ километра, а другото – на разстояние десетъ километра. Значи, първото орждие образува права линия, дълга петъ километра, а второто – права, дълга десетъ километра. – Що е права линия? – Най-кжсото разстояние между двѣ точки. При това, между двѣ точки може да се прѣкара само една права: Споредъ мене, между двѣ точки могатъ да се прѣкаратъ много прави линии. Това поддържатъ и други учени. – Възможно ли е това? – Съ този въпросъ се занимава математиката, тя има думата. То може да се докаже. Важно е, че правата линия опрѣдѣля интензивността на дадена точка, като сила. – Що е точката? – Сжщество, съзнание, недѣлимо въ себе си. Всѣка първична единица, която излиза отъ Бога и любовта, е сжщо недѣлима. Интензивността на това съзнание, което излиза отъ своя центъръ и върви къмъ периферията, се опрѣдѣля като дължина на правата линия. – Що е плоскостъ? Какъ се образува тя? – Отъ движението на правата линия въ посока, перпендикулярна на себе си. Плоскостъта има двѣ измѣрения – дължина и широчина и заема извѣстно пространство. Прѣдставете си една дълга линия отъ 1,000 клм., на която сж наредени 1,000 орждия, които всѣки моментъ пуцатъ по една граната. Може ли да прѣсѣчете тази права? – Щомъ прѣстане да дѣйствува, може да я прѣсѣчете. Тя е врѣменно владение. Докато дѣйствуватъ орждията, правата линия сжществува, щомъ орждията прѣстанатъ да дѣйствуватъ, и правата изчезва. Въ това отношение, правата линия прѣдставя идеаленъ свѣтъ, въ който дѣйствува законътъ на безкористието. Това значи, да заемашъ извѣстно пространство, но да си свободенъ отъ всѣкаква алчностъ да владѣешъ и обсебвашъ. – Това е невъзможно. – Възможно е. Човѣкъ нѣма право да владѣе и да завладѣва.

„Учителю благи, що да сторя, за да наслѣдя животъ вѣченъ?“ Христосъ му отговори: „Благъ е само Богъ“. Ние постепенно се приближаваме къмъ идѣята за вѣчния животъ. Казвамъ: Докато мислите, че сами ще оправите свѣта, вие сте на кривъ пжтъ. Докато човѣкъ мисли, че отвѣнъ нѣкой ще оправи работитѣ му, и той е на кривъ пжтъ. Докато майката мисли, че дъщерята или синътъ ще я гледатъ, и тя е на кривъ пжтъ. Дока-

то господарътъ разчита на слугата си, той е на кривъ пжтъ. Докато хората върватъ, че свѣщеници и проповѣдници ще оправятъ свѣта, тѣ сж на фалшива почва. Поставете тази истина на опитъ и ще се увѣрите въ думитѣ ми. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да разчита първо, на себе си, а послѣ, на другитѣ. Боленъ си, викашъ лѣкаръ да те прѣгледа. Той ти прѣдписва извѣстна храна. Казвашъ: Господинъ докторе, слабъ съмъ, стомахътъ и червата ми сж изтънели, не могатъ да приематъ храна. Нека синътъ ми се храни заради мене. – Синътъ ти ще се храни заради тебе, но той ще печели, а ти ще губишъ. Слѣдователно, ти ще се хранишъ самъ, колкото и слабъ да е организмътъ ти. Ти ще ядешъ за себе си, а не синътъ ти. Ще приемашъ по малко храна, ще дѣвчишъ добръ и постепенно ще се засилишъ. Когато казвамъ, че човѣкъ е способенъ да оправя своя свѣтъ, имамъ прѣдъ видъ, той да работи съобразно великия законъ на любовта. Това значи, всѣки день да приема по трошица отъ любовта и постепенно да увеличава. Ако мислишъ, че синътъ ти може да яде заради тебе, т.е. той може да оправя твоитѣ работи, единъ день Богъ ще каже: Такива глупци нѣма тѣ право да живѣятъ. Тѣ изопачаватъ моя законъ. Казвате: Този свѣтъ е лошъ, не е създаденъ добръ. – Това е специфично мнѣние. Други казватъ, че този свѣтъ е добръ. Споредъ нѣкои, земята е свѣтъ на страдание, долина на смъртта. Това е неразбиране. Моето мнѣние е, че този свѣтъ е единъ отъ великитѣ свѣтове, които сж съществували. Нека ученитѣ и философитѣ ми покажатъ по-добръ свѣтъ отъ този. За кой свѣтъ говоря азъ? Не говоря за свѣта, който носишъ въ ума си и се оплаквашъ, че не можешъ да живѣешъ добръ съ жена си, съ дѣцата си, съ братъ си и сестра си. Азъ не говоря за човѣшкия свѣтъ, пълненъ съ заблуждения и противоречия. За другъ свѣтъ говоря азъ. Ще кажете, че Богъ е наредилъ да се женятъ хората. Ако бѣше така, тѣ щѣха да се раждатъ женени. Всъщностъ, тѣ се раждатъ неженени, а послѣ се женятъ. Женидбата е създадена отъ хората. Ще кажете, че Богъ е наредилъ да има господари и слуги. Ако бѣше така, хората щѣха да се раждатъ свързани, господаръ и слуга заедно. Защо трѣбва да се поддържатъ такива фалшиви положения? Въ Божествения свѣтъ такива отношения не

сществуваатъ. Ще кажете, че въ църквата непремѣнно трѣбва да има богомолци. Ако бѣше така, свѣщенитѣ и богомолцитѣ щѣха да се раждатъ заедно. Въ заключение, хората искатъ да турятъ въ устата на Бога такива думи, каквито Той никога не е казалъ. Богъ тѣй казалъ, иначе казалъ. Не говорете невѣрни работи въ името Божие. Богъ тѣрпи човѣшкитѣ глупости, но ги прѣработва. Мнозина учени, професори и учители, прѣподаватъ на своитѣ ученици извѣстно знание, но то не е още онова истинско, положително знание. Всѣка наука трѣбва да има свой центъръ, отъ който да изхожда. Кой е центърътъ на математиката? Тя поне минава за положителна наука, а за други – за трансцендентална наука. Кой е основниятъ, живиятъ центъръ въ математиката, на който можешъ да разчиташъ? Когато математикътъ се натъкне на нѣкое трудно доказателство, веднага той прибѣгва къмъ имагинернитѣ величини и казва: Тѣзи величини не сществуваатъ, но се използватъ като изходни точки. Значи, той излиза отъ нереални величини, за да докаже реалнитѣ. Имагинернитѣ числа сж играчки, забава за математицитѣ. Какъ може да изучавашъ нѣщо, което не сществува? Всжщностъ, нѣма несществуващи числа и величини. Кой е основниятъ центъръ въ химията? Ще кажете, че химията работи съ атомитѣ и молѣкулитѣ на елементитѣ, които се съединяватъ поради извѣстно сродство между тѣхъ. Това сродство както между хората ли е? Нѣкакво привличане има. Химията не е само въ това, да боядисвашъ прѣдметитѣ и да получавашъ експлозивни газове и различни отрови. Това не е химия. Ученитѣ говорятъ за нѣкакви хранителни пилюлчета. И природата, прѣди хиляди години е направила такива пилюлчета. Тя има фабрики, въ които сама ги приготвя. Ние не се нуждаемъ отъ човѣшки пилюлчета. Не изнудвайте природата!

Какво правятъ сегашнитѣ учени? Тѣ взиматъ наготово знанията на природата и като глашатаи, казватъ: Еди-кой си ученъ открилъ нѣщо. Не, по-добрѣ си кажи: Четохъ нѣщо въ една отъ книгитѣ на природата и се докоснахъ до единъ интересенъ въпросъ. Прави своитѣ научни изслѣдвания, но всѣкога говори истината. Ще ни убѣждаватъ ученитѣ, че първоначално свѣтътъ прѣдставялъ нѣкакъвъ хаосъ, но послѣ се оформилъ и станалъ разуменъ. Въ това нѣма никаква логика. Отъ не-

разумния свѣтъ се създаде разуменъ! Ще кажете, че това е аналогия. Да, но въ аналогията има известни заблуждения. Искатъ да кажатъ, че както дѣтето въ първо време е невѣжа, а послѣ поумнѣва, така и свѣтътъ, отъ хаосъ се прѣвърналъ въ разуменъ центъръ. Дарбитъ и способнитѣ сж вложени въ дѣтето, и тѣ отпослѣ се проявяватъ. Слѣдователно, дѣтето е умно, но чака времето за своето проявяване. Органитъ му още не сж се развили. Когато посѣтите сѣмето въ земята, влагате ли нѣщо въ него? То си носи специфични качества, които чакатъ времето да се проявятъ. Сѣмето знае, какъ да се нареди, то знае и химия, и физика. Вие гледате на сѣмето като на нѣщо малко, нищожно, но вижте, какво стѣбло, какви гжвкави клони излизатъ отъ него. Клонитѣ сж гжвкави, за да издържатъ на най-голѣмитѣ бури и вѣтрове. Виждашъ, какъ едно растение издига главичката си нагорѣ, но вѣтърътъ му казва: „Прѣклонената главичка остра сабя не сѣче.“ То веднага сваля главичката си надолу, учи се на смирение. Щомъ отмине силниятъ вѣтъръ, то пакъ издига главичката си. Ученитѣ ще говорятъ за вибрации, за колебания въ въздуха, за високо и низко налѣгане. - Че има колебания, това растенията знаятъ прѣди ученитѣ.

Какво искалъ голѣмецътъ отъ Христа? Той искалъ да наслѣди вѣчния, истинския животъ. Той искалъ да наслѣди онзи животъ, въ който умътъ, сърдцето и волята трѣбва да се проявятъ свободно. Но и това е неразбрано. Какъ може да се прояви умътъ? Ако напишете една книга, това проява на ума ли е? Това е теория. Ако направите една черква, това проява на сърдцето ли е? Черквата е отъ камъни, слѣдователно, тя не е проява на сърдцето. Ако направя една голѣма бомба, която да разруши всичко около себе си, и това не е проява на човѣшката воля. Кои сж истинскитѣ прояви на ума, на сърдцето и на волята? Вървя по улицата и виждамъ, че нѣкой лѣжи на пята съ изкълченъ кракъ. Всички го гледатъ, но никой не може да му помогне. Спирамъ се прѣдъ него и му намѣствамъ крака. Ето една проява на ума. Съ това обръщамъ внимание на пострадалия, така да работи върху себе си, че и той да помага съ своя умъ на страждущитѣ. Всѣки трѣбва да знае изкуството да намѣства изкълчени крака. Днесъ

хората сж изоставили това изкуство. Всъки очаква отъ другитѣ. Дѣтето се разболѣе, и майката казва: Тази работа е за лѣкаръ. Не, всѣка майка трѣбва да знае, какъ да лѣкува дѣцата си. Майката трѣбва да даде първа помощъ. Лѣкарътъ само санкционира това, което майката е направила. Но той казва: Никой да не бута болния. Това е мое свещено право. Първата работа на майката е да даде рициново масло на болното дѣте, послѣ, да изпие нѣколко чаши горѣща вода, а слѣдъ това, да му направи постна картофена чорба. Тази е първата помощъ за всѣки боленъ. Боли те глава. – Защо? – Имашъ утайки въ стомаха или въ червата.

Питате: Защо трѣбва да се пие горѣща вода? – Много просто. При храненето, по стеницѣ на стомаха и червата оставатъ мазнини и утайки, които прѣчатъ на правилното храносмилане. Горѣщата вода ги разтваря и регулира процеситѣ въ стомаха и червата. Какъ миете вие чиниитѣ и тенджеритѣ си, съ горѣща, или съ студена вода? Какъ миете умивалницитѣ си? – Съ горѣща вода и сапунъ. Значи, за очистване на мазнинитѣ и утайкитѣ, горѣщата вода се прѣдпочита. Домакинята мие сждоветѣ съ горѣща вода, докато започнатъ да скърцатъ. И вие ще пиете горѣща вода, докато стомахътъ и червата ви започнатъ да скърцатъ. Това значи, докато у васъ се събуди здравъ, естественъ апетитъ. Да знаешъ, какъ да прилагашъ знанието си, това е голѣмо изкуство. Сегашнитѣ учени мислятъ, че сж постигнали много нѣщо. Тѣ не подозиратъ, че сж едва въ началото на истинската наука. Ако сегашнитѣ учени – математици, физици, естественици влѣзатъ въ великата окултна школа, ще видятъ, че тѣхнитѣ знания не прѣдставятъ нищо. Тѣ сами ще се чудятъ на своето невѣжество. Казвашъ: Най-послѣ, слѣдъ 20 годишни усилия постигнахъ това, което очаквахъ – открихъ нѣщо. – Нищо особено не си открилъ.

Голѣмецътъ запита Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наслѣдя животъ вѣченъ?“ Христосъ му каза: Защо ме наричашъ благъ? Когато не обичашъ нѣкого, не му казвай, че го обичашъ. Не го лъжи. Нѣкой дава видъ, че обича, прѣструва се, а всщностъ, мрази. – Що е умразата? – Студъ. Азъ нося въ себе си термометъръ и измѣрвамъ температурата на човѣка, по

това познавамъ степенъта на любовта и на умразата. Между умразата и любовта има извѣстно отношение. Забѣлзано е, че онзи, който мрази, температурата му се понижава. Значи, умразата произвежда студъ, а любовта – топлина. Обаче, между небѣсния огънь и земния има извѣстна разлика. Небѣсниятъ огънь не прави зло на никого, а земниятъ причинява много пакости. На земния огънь можешъ да опечешъ кокошка, агне, прасе. Слънчевата свѣтлина прѣдставя небѣсния огънь. На слънчевата топлина зрѣятъ плодове, а на земния огънь не могатъ. Всички прѣстѣпления се вършатъ все на земния огънь. Той има доленъ произходъ. Каквото и да готвите на този огънь, въ края на краищата, за васъ оставатъ трицитъ и пепелта – нисшитъ елементи, а праната – жизненитъ елементи отиватъ въ въздуха. Че е така, за това говорятъ болѣститъ и смъртъта. Готвите хубави яденета, а въ прѣки това, боледуватъ и умиратъ. – Защо? – Сгрѣшили сте нѣщо.

Кой ви даде право да колите агнета и кокошки? Ще кажете, че така е писано въ Библията. Който е писалъ това, нищо не е разбиралъ. Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си.“ Той даде тълкуване на този стихъ, както и на цѣлото си учение. Ако не бѣше го изтълкувалъ, и досега щѣха да говорятъ, че Христосъ казвалъ да ядатъ плътта Му. Ако разбирате буквално, всѣки проповѣдникъ щѣше да бжде изяденъ. Щомъ слушателитъ му огладнѣятъ, ще го заколятъ и изядатъ. Тѣ ще кажатъ: Ако не изядемъ плътта ти и не изпиемъ кръвта ти, защо си станалъ проповѣдникъ? Това сж нелогични заключения. Христосъ казва: „Словото, което ви говорихъ, носи животъ въ себе си.“ Значи, това, което дава животъ, е вънъ отъ нашия организъмъ. И самиятъ животъ не е въ насъ. Отъ лампата ли иде свѣтлината? Не, тя иде отвънъ нѣкъдѣ. Виждате, че фитилтъ гори. – Какъ става горѣнето? – Ако сте ясновидци, ще видите, че прѣзъ маслото минаватъ извѣстни течения, извѣстни енергии. Тѣ причиняватъ горѣнето. Щомъ се прѣкъснатъ енергиитъ, и горѣнето се прѣкъсва. Има масло въ лампата, но то не гори. Направете слѣдния опитъ: Сипете въ едно шише дървено масло и го оставете нѣкъдѣ, да стои десетъ години.

Слѣдъ това, опитайте се да го запалите. Ще видите, че маслото не гори. – Може да се е развалило. – Казваме, че се е развалило, а всъщностъ, прѣзъ него вече не минаватъ онѣзи енергии, които причиняватъ горѣнето.

При Христа дойде единъ отъ ученитѣ хора на врѣмето, да Го пита, какъ да наслѣди вѣчния животъ. И вие, като този ученъ, чакате да ви обясня известни въпроси. Много въпроси съмъ ви обяснявалъ и сега пакъ повтарямъ: Започнете съ малкитѣ величини, които, като точката, като живота, не заематъ никакво пространство. Започнете да работите съ най-малката свѣтла мисль. Приемете я и я приложете. Кажѣте си: Богъ е Любовь. И въ най-малкото си проявление, тази любовь е достъпна за моята душа. Тѣкмо вие се разширите, почувствате тази любовь, и Богъ похлопа на вратата ви. Какво вижда той? Вие биете сина или дѣщеря си. Богъ ви даде грѣбъ и започва да се отдалечава, като казва: Този човѣкъ не разбира врѣмето и пространството. – Какви отношения ще има този синъ къмъ баща си? – Ще го намрази. Когато Богъ хлопа на вашата врата, а вие биете сина си, той непременно ще измѣни отношенията си къмъ васъ, ще ви намрази. – Съ какво биятъ днесъ дѣцата? – Съ пржчица. Ще кажете, че пржката е излѣзла отъ рая, затова съдържа енергия въ себе си. Бий дѣтетото си съ любовь. Влей въ него всичката си любовь. Докато биешъ дѣтетото си безъ любовь, то всѣкога ще ти се сърди и ще те избѣгва. Синъ или дѣщеря, бити съ любовь, всѣкога сж благодарни и признателни къмъ родителитѣ си.

Днесъ всички изучаватъ педагогията, прилагатъ педагогическитѣ правила. И азъ имамъ своя педагогия, свои педагогически правила. Всички човѣшки правила сж нищо прѣдъ правилата на живата, разумна природа, въ която Божиятъ Духъ работи. – Защо човѣшкитѣ правила не издържатъ въ живота? – Защото човѣкъ изпада въ двѣ крайности и си служи съ двѣ мѣрки. Къмъ себе си прилага една мѣрка, къмъ ближния си – друга. Работишъ нѣкъдѣ, искашъ да ти платятъ скжпо. Щомъ на тебе работятъ, малко плащашъ. Споредъ мене, никой нищо не трѣбва да плаща. – Защо? – Отивамъ при брата си и му работя съ любовь. Каква заплата ще ми даде? И сто хиляди лева да ми плати, нищо не сж. Ще ми

плати съ любовъ. Казвамъ му: Братко, ще ти работя всичко, каквото искашъ съ любовъ, но ще ми платишъ съ любовъ. – Лесна работа, азъ те обичамъ. – Това не е любовъ. Ако твоята любовъ отваря кесията ти, това е истинска любовъ. – Не мога да отворя кесията си. – Щомъ не можешъ, ти не можешъ да обичашъ. Ако сждията сжди прѣстѣпника, и неговата любовъ не отвори ума му, да влѣзе отвѣнъ свѣтлина, присждата му не е правилна. Той ще окачи прѣстѣпника на бѣсилката. Има нѣщо, което липсва на прѣстѣпника. Сждията трѣбва да вижда това. Щомъ дадешъ на прѣстѣпника това, което му липсва, той се изправя.

Сега азъ говоря на всички хора, да се научатъ, какъ да работятъ. Ще кажете, че ви подигравамъ. Въ мене не съществуватъ подигравки. Да се подигравамъ съ васъ, значи, да се подигравамъ съ себе си. Азъ обичамъ истината. Желая и вие да я обичате. Вие обичате истината, познавате я, но не я прилагате. Когато се отнася до васъ, добръ я познавате. Когато е за другитѣ, правите се, че не я познавате. Не, кажи си: Познавамъ истината, но не е въ мой интересъ да я призная. Ще кажешъ, че твоитѣ възгледи не ти позволяватъ да постѣпвашъ съобразно истината. – Не се оправдавай. Истината се прилага при всички условия. Кажи си, че не искашъ да я приложишъ. Защо и за какво не искашъ, не е важно.

„Учителю благи, що да сторя, за да наслѣдя животъ вѣченъ? – „Едно ти недостига: Иди, продай, все що имашъ, раздай го на беднитѣ и ела, та ме послѣдвай.“ Младежътъ нищо не отговори и остана да мисли. И до днесъ, богатитѣ и ученитѣ още мислятъ. Виждете ги, какво правятъ въ канторитѣ и въ кабинетитѣ си – рѣшаватъ различни задачи съ по нѣколко неизвѣстни. Обаче, и резултатитѣ имъ сж неизвѣстни. Тѣ казватъ: Да се любимъ! – Какъ? – Съ сладки думи. – Въ какво се заключаватъ сладкитѣ думи? Да кажешъ на човѣка една сладка дума, това не е любовъ. Американцитѣ, като практиченъ народъ, прѣдпочитатъ да се молятъ за умрелитѣ, да се подобри тѣхниятъ животъ, отколкото да помагатъ на живитѣ. На живия трѣбва да дадешъ нѣщо, да отворишъ кесията си. За умрѣлия ще се помолишъ и ще се освободишъ отъ всѣкаква отговорностъ. Съ молитвата си ти само се подписвашъ и оставяшъ на

други, тѣ да свършатъ работата. Въ Божествения свѣтъ нѣма такъвъ законъ. Щомъ искашъ да помогнешъ на умрѣлия, ще оставишъ той да влѣзе въ тебе, да му разберешъ мжнотията, и ти самъ да я разрешишъ. Въ това отношение, и свѣщенитѣ тѣрсятъ лесния пѣтъ. Ще се помолятъ за умрелитѣ и нищо повече. Не, ще носишъ умрѣлия въ себе си и ще му помагашъ, докато го успокоишъ. Не се позволѣва, въ името на любовта, да се вършатъ прѣстѣпления.

Помни: Любовта не тѣрпи никаква измама, никаква лѣжа! Ще погледнешъ човѣка направо въ очитѣ, съ установенъ, чистъ погледъ. - Защо ме гледашъ? - Обичамъ те! Ако кажешъ тѣзи думи на млада мома, тя ще каже: Обичашъ ме, защото искашъ да вземешъ нѣщо отъ мене. Какво ще отговори бабата, ако и на нея кажешъ: Обичамъ те! - Защо ме обичашъ? Азъ съмъ стара жена, нищо не мога да ти дамъ. - Въ случая, и младата, и старата мислятъ криво. Грѣхътъ говори въ тѣхъ. И двѣтѣ не разбиратъ живота. И двѣтѣ не разбиратъ любовта. И на двѣтѣ казвамъ: Ново учение се проповѣдва на хората, новъ законъ. Бабата се обезсърчила, отчаяла се и ми казва: Синко, не се живѣе между щерки и снахи. Казахъ ѝ: Бабо, азъ владѣя изкуството да подмладявамъ хората. Искашъ ли да се подмладишъ? - Сериозно ли говоришъ? - Сериозно ти говоря. Ехъ, дѣ да се подмладя ! Да стана 20 годишна мома, ще зная, какъ да живѣя.

Ще ви кажа една велика истина: Всички можете да се подмладите въ петъ минути, но вѣра е нужна за това. - На кого говоришъ това? Ние сме свършили университетъ, не се лѣжемъ. - Че сте свършили университетъ, че сте учили, не отричамъ, обаче, зная, че се съмнявате и правите грѣшки. - Ние знаемъ много нѣща. - Знаете много нѣща, но едно не знаете - че сте нѣщастни. Нѣма щастливъ човѣкъ на земята. Всички задавате въпроса: Учителю благи, що да сторя? - Както и да ви се отговори, вие не сте готови още да пожертвувате всичко за Господа. Казвате: Да омотаемъ нѣкакъ Учителя. - Какъ ще ме омотаете? Прѣди всичко, азъ не съмъ всѣкога въ тѣлото си. Нѣкога дохождамъ въ събранието, и вие мислите, че съмъ при васъ. Азъ не съмъ между васъ; азъ съмъ извънъ времето и пространството. Само тѣлото ми е при васъ. Вие

виждали ли сте ме? Познавате ли ме? Ще кажете, че съмъ проповѣдвалъ нѣщо. Нищо особено не съмъ казалъ. Когато кажа нѣщо, свѣтътъ ще се оправи. Засега, само ви забавлѣвамъ. Днесъ около мене се повдига цѣлъ въпросъ. Искатъ да противодѣйствуватъ на моето учение. Ето какво ще ви кажа: Когато Божественото учение се приложи, навсѣкждѣ ще се яви огънь отъ 35 милиона градуса. Всичко ще изчезне – свѣщеници, владици, министри, царе, майки и бащи – всичко около васъ ще се стопи и ще се създаде новъ свѣтъ. Тогава всички ще кажете: Благодаримъ Ти, Господи, че ни освободи отъ всички заблуждения. Можемъ да живѣемъ вече по братски. Какво по-голѣмо благо отъ това? Да може всѣки свободно да живѣе и да се развива. Казвамъ: Иде огънь въ свѣта! Отъ 20 години вече говоря на българскитѣ държавници да не прилагатъ насилието, да бждатъ искрени единъ къмъ другъ, да се обичатъ като братя. Едно врѣме се оплаквахте отъ турцитѣ, отъ гърцитѣ, отъ сѣрбитѣ. Сега отъ кого се оплакватѣ? Всички сте българи. Нѣма основание да се оплакватѣ. Значи, турчинътъ, гъркътъ, сѣрбинътъ сж още въ България, не сж си заминали.

Днесъ вали снѣгъ. Какво означава той? – Че българскитѣ държавници трѣбва да научатъ закона на любовта. Дѣто е любовта, тамъ нѣма насилие. Министритѣ, които сж сега въ затвора, не сж ли правили насилия? Азъ съмъ искренъ и питамъ: Чисти ли сж тѣхнитѣ ржцѣ? Постѣпвали ли сж право? Но и на тѣзи, които сждятъ казвамъ: Постѣпвайте по любовъ, по Божественъ начинъ. Ще кажете, че сте готови да ги оправдаете, но като дойдатъ на властъ, тѣ ще ви сждятъ. Азъ мога да помогна на министрите, но ако въ сърдцата имъ се яви беззавѣтната идея на любовта – да плащатъ дълговетѣ си съ добро и съ любовъ. Засега затворътъ не е страшенъ, той е велико училище. И въ тѣлото си човѣкъ е въ затворъ. Любовта е огънь. Такова е и моето учение. Ще се учите, докато излѣзете отъ затвора. Дотогава ще има репарации, референдуми, ще си служите съ бѣли и черни бюлетини. Който сложи черна бюлетина, ще се спаси, който постави бѣла, ще увисне на вжжето. – Кои сж причинитѣ за страданията? – Безлюбието. Приложете любовта, както въ индивидуалния, така и въ общественя живо-

тъ. Бждете искрени помежду си. Съдѣйствувайте на всѣки държавникъ, който иде съ свѣтли идеи и желанія. Бждете доблестни и самоотвѣржени. Не говоря само за партията. Тя е единъ организъмъ. Говоря за цѣлокупния животъ, който обхваща всички партии. Какво струва на българскитѣ държавници да приложатъ закона на любовта? Мислятъ ли тѣ, че ако обѣсятъ министритѣ, въ България ще се вждвори редъ и порядъкъ? Съ убийства не се разрѣшаватъ въпроситѣ.

Едно ви не достига: Да се приложи законътъ на любовта, за да се даде възможностъ на всички да живѣятъ добръ. Това е най-малката програма, спорѣдъ която сегашнитѣ хора могатъ да живѣятъ. Днесъ всички хора сж подъ закона на кармата. – Какъ дѣйствува този законъ? Въ врѣмето на единъ отъ египетскитѣ фараони, нарѣченъ Раамезъ-ѳуки, живѣлъ единъ великъ Учитель Амраха-ѳу. Раамезъ-ѳуки ималъ красива дъщеря, на име Елита. Тя заболѣла отъ проказа въ най-остра форма. Всички видни египетски лѣкари приложили своето изкуство, но не могли да ѝ помогнатъ. Най-послѣ, фараонътъ извикалъ великиятъ Учитель и го запиталъ: Можешъ ли да излѣкувашъ дъщеря ми? – Мога – отговорилъ той – но при условие, да изправи тя една своя погрѣшка. – Каква е погрѣшката ѝ? – Попиталъ бащата. – Тя може да я каже само прѣдъ мене, защото азъ ще приложа всички усилия да я излѣкувамъ. И вие се питате, каква била грѣшката на царската дъщеря.

Това, което ви говорихъ дотукъ, е разбрано за васъ. До тукъ работитѣ вървятъ добръ, но ако прослѣдя историята на това прѣдание, ще останетъ на особено мнѣние. Обаче, съ това въпросътъ не се разрѣшава. Трѣбва да се дойде до великата истина на живота. Въ далечното минало, великиятъ Учитель и Елита живѣли заедно въ една планинска мѣстностъ, като другари. Той билъ овчаръ, но се занимавалъ съ астрономия, изучавалъ небето и многобройнитѣ звѣзди и планети. И двамата били бѣдни. По едно врѣме, прѣзъ тази мѣстностъ миналъ царскитъ синъ, красивъ, младъ момъкъ. Като го видѣла, Елита се влюбила въ него и напуснала другаря си. Останалия си животъ прѣкарала съ царскитъ синъ. Ще кажете, че тѣ били щастливи. Царскитъ синъ билъ сегашниятъ Раамезъ-ѳуки, бащата на Елита. Той принадлежалъ къмъ черното братство. Слѣдъ врѣме и

двамата умрели. Минали много поколѣния, и тѣ отново дошли на земята, като баща и дъщеря. Сега тя заболѣла отъ проказа поради измѣната къмъ младия овчарь. Днесъ само великиятъ Учителъ може да я излѣкува. Ако тя може да съзнае грѣшката си и да разбере, какви страдания е причинила на младия овчарь, само съ едно махване на ржка, той може да я излѣкува – да я освободи отъ страшната проказа. Не сте ли и вие отъ тѣзи, които живяхтѣ въ планинската мѣстностъ и, безъ да мислитѣ много, напуснахтѣ своя възлюбленъ и тръгнахтѣ слѣдъ царския синъ? Вашитѣ нѣщастия въ живота ви се дължатъ, именно, на това, че тръгнахте слѣдъ царския синъ, прѣдставителъ на черната ложа. Съ други думи казано: Всички вие напуснахте Бога, всички вие се поругахте съ любовта и отидохте въ свѣта, дѣто и днесъ страдате. Казвамъ: Азъ мога да ви помогна още сега. – Какъ? – Ще признаете своето прѣстѣпление отъ далечното минало, своята безхарактерностъ. Така ще се намѣрите прѣдъ любовта, която ще ни поздрави и ще каже: Не мислете, че Богъ е далечъ отъ васъ. Той е близо до васъ, но вие, които много пѣти сте измѣняли на любовта, сега страдатѣ, безъ да знаете причината на вашитѣ страдания. Готови ли сте да признаете своята грѣшка? Ще кажете: Слушаме те, Учителю! – Вие ме слушате, и азъ ви слушамъ, но само съ слушане, въпроситѣ не се разрѣшаватъ.

Казвамъ: Нѣма любовъ, като проявената, като изявената и като осъществената Божия любовъ. Нека всички сърдца и умове, на учени и прости, на богати и бѣдни се проникнатъ отъ идѣята за Бога. Нека всички да виждатъ Бога навсѣкждѣ – вѣнъ отъ васъ и въ васъ. Да продължа разказа: Великиятъ Учителъ забранилъ на бащата да влѣзе при Елита. Той влѣзълъ самъ при нея. Тя веднага го познала и извикала: Прости ми, прости, сгрѣшихъ прѣдъ тебе! Той прострѣлъ ржката си надъ нея, и здравето ѝ моментално се възстановило. Като я видѣлъ здрава и красива, бащата казалъ на великия Учителъ: Давамъ ти моята дъщеря.

Желая, любовта и мждростъта да проникнатъ въ сърдцата и умоветѣ ви и да се съединятъ въ едно. Можете ли, като Елита, да кажете: Господи, прости ми, сгрѣшихъ противъ великата истина

на живота. Сега вие седите, оплаквате се, че сте нещастни, че имате неуспѣхи въ живота си. Кажѣте: Господи, прости ни, прости. Той ще простре рѣцѣ надъ васъ и ще ви прости. Само така ще видите Неговитѣ очи съ мекия и благъ погледъ на любовта. Само така ще се прѣобразите и ще възкрѣснете.

Днесъ азъ искамъ, всички да възкрѣснете. Не само вие, но и цѣлиятъ български народъ да възкрѣсне. Управлѣващи и управляеми, сѣдии и подсѣдими, свѣщенници и владици – всички да възкрѣснете. Въ всички да се яви съзнанието, че сте прѣстѣпили по отношение на Великата Любовь и всички да кажете: Прости ни, Господи!

8-ма Бесѣда отъ Учителѣтъ, държана на
19 Ноемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринѣта
София ул. Опълченска № 66

Музика и пѣние – срѣдство за тониране.

8-ма Школна Лекция отъ Учителѣтъ
II-ра година на Общия Окултенъ Класъ
19 Ноемврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечерѣта
София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

Ние сме още въ областѣта на окултната музика. Тя е музика на образи и картини. Сега, като разглеждаме окултната музика, азъ ще ви дамъ и образци. Може би, ще имаме редъ лекции за изучаване на музиката. Ние ще минемъ прѣзъ разнитѣ народи, въ източнитѣ, въ западнитѣ, както и у българитѣ, за да прослѣдимъ какъ се е образувала музиката още отъ далечнитѣ врѣмена. Ще ви покажемъ образци, от гдѣ е взета, какъ е произлѣзла тя, тѣй щото, да не ви шокира нѣкой пѣтъ нѣщо, и да кажете: „Ние знаемъ от гдѣ е туй парче“. Не, не го знаете, всѣко нѣщо си има свой произходъ. И когато пѣемъ, у насъ всѣкога трѣбва да се произведе картина. Когато пишемъ, когато изказваме поезия, у насъ всѣкога трѣбва да изпжнатъ не обикновени, мъртви картини, а живи картини. Живи картини дава само живата свѣтлина, и тѣ сж незабравими. Сега, разбира се, у васъ трѣбва да се създада-

тъ тия чувства. Ако нѣкой религиозенъ човѣкъ би дошълъ тази вечеръ, малко ще се поозадачи отъ тия двѣ упражнения, които ще изпълнимъ сега, и ще каже: „Таква работи да се свирятъ! И това било набожни работи...!“ Е, кои работи сж набожни? Споредъ моето схващане, набожни работи въ свѣта нѣма. Защото, хората сж набожни, но какъ? Нѣкой човѣкъ въ ума си е набоженъ, а въ сърдцето – никакъ не е набоженъ. Има други хора, у които сърдцето е набожно, а умътъ не е набоженъ. Послѣ, имайте прѣдъ видъ, че ние се занимаваме само съ упражнения, а не съ окултна музика, изпълнение още нѣма, тоноветъ се взиматъ невѣрно, тактоветъ не се спазватъ, въ образитѣ сжщо има една забърканостъ. Всички тия нѣща ще се исправятъ. Ще имате търпѣние да видите, какъ може музиката да ви помогне, защото, моето желание е да ви се помогне. Онова, което е заложено у васъ, ще може чрѣзъ музиката да се развие, за да може да ви се създадатъ новитѣ образи. Запримѣръ, езикътъ е картиненъ и нашата бъдаща поезия и музика трѣбва да бжде картинна, да има много живи образи.

Азъ започвамъ слѣдното упражнение:

Сила жива, сила жива,
Кажи ми, кажи ми:
„Гдѣ вода извира,
Извира, извира,
Гдѣ вода извира?“

Сега, имате окултенъ образецъ. Това е единиятъ мотивъ. Вториятъ мотивъ е:

„Скржбата си ти кажи,
Сърце си ти отвори,
На слънчеви лжи. (4)“.

Този е другиятъ окултенъ мотивъ. Сега ще кажете: „Е, какво има въ туй скржбата си ти кажи, сърдце си ти отвори?“

Слѣдъ това идва:

Лжи отъ Бога благостъ ще ти донесатъ,
И въ душа ти радостъ ще внесатъ...

Туй послѣдното нѣма сега да го пѣемъ, но ще изпълнимъ първитѣ два мотива. Азъ искамъ да схванете идеитѣ на окултната музика, понеже сега сме се заели, другъ пжтъ може би нѣма да се занимаваме. Веднѣжъ като свърша курса, втори пжтъ нѣма да се връщамъ.

Онова, което сега научите отъ музиката, туй ще ви остане. Пъкъ, което остане ненаучено, другъ ще ви учи. Туй, което научите отъ окултната музика, ще го приложите въ сегашната музика. Сегашната музика никакъ не я засѣгамъ. Най-добрата пѣсенъ отъ сегашната музика става едно окултно упражнение, но никога не може да стане една окултна пѣсенъ. Едно окултно упражнение може да стане една най-добра пѣсенъ, но една окултна пѣсенъ ти не може да я прѣведешъ по никакой начинъ на една обикновена пѣсенъ. Това е немислимо! Въ туй е разликата между окултната и обикновената музика.

Сега, както и да ви се прѣдстави окултната музика, трѣбва образецъ, не само да ви се говори за нея.

(Учителятъ свири съ цигулката, а осемтѣ братя пѣятъ първия мотив) :

Сила жива, сила жива,
Кажи ми, кажи ми,
Гдѣ вода извира...

Сега, ще кажете: „Какъвъ е този мотивъ?“ Въ този мотивъ: „Гдѣ вода извира“, ние търсимъ кждѣ е изворътъ. И този, високиятъ изворъ, като слиза какво прави? Нали играе, скача между камънитѣ? Отъ тамъ, отъ тия звукове, ония овчари сж създали своята музика. Туй тропане у българитѣ е отъ звуковетѣ на водата, която скача. Въ окултната музика ние ще прѣдставимъ на едно мѣсто, какъ тази вода скача отъ нѣкой планински изворъ, какъ слиза. Послѣ, като дойде на равно, ще се измѣни темпа. Ще изобразимъ всичкитѣ промѣни. Като влиза водата въ морето ако морето е било много бурно, пакъ ще дадемъ единъ изразъ, ще знаемъ, че морето е бурно. Ако морето е съвършено тихо, ще знаемъ, че е тихо. Тѣй че по музиката, отъ единия край до другия, вие ще знаете отгдѣ слиза водата, прѣзъ кждѣ минава, и кждѣ отива.

Сега, вториятъ мотивъ. (Учителятъ свири, братята пѣятъ.)

Скржбата си ти кажи,
Сърце си ти отвори,
На слънчеви лжи....

Въ втория мотивъ имаме една негативна дума, въ отрицателенъ смисълъ „скръбта“. Какъ да я прѣвѣрнемъ тази скръбъ? Сега, прѣвѣрщане:

Скръбта си ти кажи,
Сърцето си ти отвори,
На слънчеви лъчи.

Слънцето е което лъкува. Скръбта всѣкога се ражда отъ нѣмане на свѣтлина. И всѣкога, когато нѣкой скърби, въ ума му, въ сърдцето му има тъмнина, нѣма свѣтлина. Дойде ли свѣтлината, скръбта изчезва. Дойде ли скръбта въ сърдцето ти, ще попѣнешъ и ще кажешъ: „Скръбта си ти кажи...“ Пей – веднѣжъ, дваждъ, три, четири, петъ пжти, много пжти, и ще прѣвѣрнешъ туй състояние въ друго, ще прѣвѣрнешъ тази енергия. И сега, онѣзи отъ васъ, които искатъ да бждатъ поети, не трѣбва само да перифразиратъ, да турятъ рими, но езикътъ имъ да бжде картиненъ, идеенъ трѣбва да бжде той, образи да има. „Скръбта си ти кажи“ – думи силни. „Сърце си ти отвори, на слънчеви лъчи.“ При това, вие може да го украсите още по-хубаво, но нѣма да туряте нищо излишно. Туй парче може да се разработи. Широка замаха има въ него. То има двѣ октави, отъ тѣхъ може да се създаде една отлична музика. То не е завършено още, а е тѣй, както е въ природата, окултно е дадено. Пѣйте го още веднѣжъ! (Всички пѣятъ.) Сега пѣйте първото упражнение! Пѣятъ „Сила жива, кажи ми...“

Това е народенъ мотивъ. Сега засѣгамъ българската музика. Този мотивъ е взетъ отъ течението на високъ планински изворъ, който постепенно скача надолу по камънитѣ, приблизително изразява идѣята. Имате една много приятна картина. Върху този мотивъ послѣ може да се създадатъ и други пѣсни.

Сега, пѣйте второто упражнение, „Скръбта си ти кажи“. Тихо. (Всички заедно съ Учителя пѣятъ.)

Българската народна пѣсенъ, тия игривитѣ, хоро-водни пѣсни сж произлѣзли все отъ изворните мѣста. Природата е жива. А миньорнитѣ пѣсни, тѣжовнитѣ пѣсни сж произлѣзли при дневната свѣтлина. Два силни контраста на свѣтлината даватъ миньорна краска на пѣсенята – миньорна гама. Запримѣръ, когато нѣкой бѣденъ човѣкъ излѣзе вѣнъ, при красивъ слънчевъ день, и вижда всички хора облечѣни, а той скжсанъ,

всички хора сж на разходка, а неговитѣ обуца сж скж-сани и не може да излѣзе, той ще запѣе тжжна мелодия минйорна пѣсенъ. Като види хората, той не може да се радва. А онзи овчаринъ, като вижда какъ слиза водата въ природата, какъ скача, въ неговия умъ се ражда мажорната гама, заскача, запѣе и казва. „Каквото прави природата, и азъ ще правя сжщото. Както скача водата, така и азъ ще скачамъ“. Тѣй действува човѣшкиятъ духъ. Ти ще си изкажешъ тжгата, и само слѣнцето може да те научи, защо трѣбва да изказвашъ тжгата си. Само слѣнцето може да ти помогне, да те излѣкува. И въ пѣсенъта ще се изкажешъ. Ако си много скръбенъ, изкажи си тжгата на нѣкой приятель, но не вечерно врѣме. Ако искате да се лѣкувате, не отивайте при вашитѣ приятели вечерно врѣме да си казвате тѣгитѣ. Изберете единъ свѣтълъ, ясенъ, слѣнчевъ день, повикай приятеля си, идете въ гората, разкажи му своята скръбъ, и ще се излѣкувашъ. Ето единъ методъ, по който, ако искате, може да се лѣкувате. Ако имате скръбъ, която мъчно може да се лѣкува, изберете най-хубавия день, свѣтълъ, ясенъ, идете на полето или въ нѣкоя ливада, изпѣйте тази пѣсенъ „скръбъта си ти кажи“, и ще падне отъ сърдцето ти единъ голѣмъ камѣкъ, ще ти олѣкне и ще кажешъ: „Слава Богу зарадвахъ се и обновихъ се“. Ако отивате вечерно врѣме да се лѣкувате, може да посѣтите 100 фамилии, да имъ изкажете тжгата си, но не само, че нѣма да ви олекне, а ще ви стане по-тежко. И поетитѣ сж прави, като тѣрсятъ природата. Тѣ, като съчиняватъ своитѣ стихотворения, отиватъ всрѣдъ природата. И поетитѣ иматъ скърби и тжги затова ходятъ по горитѣ, и тамъ ги изказватъ. Най-много скърби иматъ поетитѣ, защото чувствата у тѣхъ сж развити. Много чувствуватъ, а условия нѣматъ, бѣдни сж. Отъ тѣрговия не разбиратъ, пари нѣматъ, дрехи нѣматъ, хората не ги оцѣняватъ. Азъ говоря на поетически езикъ. И, като се върне поета отъ гората, ще каже: „Живѣя въ единъ свѣтъ, дѣто хората не ме разбиратъ“. Но ще дойде врѣме, когато тѣхнитѣ пѣсни ще се пѣятъ.

Послѣ, ние ще засегнемъ и духовната музика, ще видимъ какъ се е родила тя, при какви условия – ще ви дамъ образецъ на духовна музика. Въ църквата, туй грѣцкото пѣене, както днесъ пѣятъ, това не е духовна

музика. Трѣбва да мине време, ще ви дамъ образецъ, да знаете какво нѣщо е духовна музика. Трѣбва да създадете нѣщо духовно та като пѣете, небето трѣбва да се отвори. А така както е сега, това не е никаква окултна музика, небето не се отваря. То не е и упражнение. Като започне нѣкой въ църквата да пѣе (Учителтъть подражава попското пѣене) „иѣе, иѣеее, иѣеее. Казватъ: „Отличенъ псалтъ!“ Гръцката глава какво ще създаде? Въ изкуството, да признавамъ, тѣ родиха нѣщо, но не сж гърцитѣ които можаха да родятъ музика. Въ красотата – да, но пѣнието трѣбва да го търсимъ у арабитѣ, у индуситѣ, и египтянитѣ, до нѣкждѣ и у еврейтѣ. Но да търсишъ ти пѣние у англичанитѣ, да търсишъ пѣние у французитѣ! Qu'est-pu'est vous? Кес-кес-кес, е Qu'est-pu'est vous? Турчинтътъ казва: „Кесъ е ки хаба“. То не е тѣй, азъ малко го... Но казвамъ, самото произношение нѣма дълбочина, гласътъ е горѣ, носово произношение, когато при окултното пѣние гласътъ най-малко трѣбва да слѣзе въ гортана. Въ окултната музика трѣбва да бждешъ спокоенъ, трѣбва да имашъ нѣкой живъ образъ, нѣщо живо, което да възпѣвашъ: Нѣкоя рѣка или планина, или слънцето, или човѣка, или нѣкоя хубава мома, или нѣкой хубавъ момѣкъ, или нѣкой домъ. Хубавото, грандиозното само тогава ще може да го възпѣвашъ, то зависи отъ гениалността и таланта на онзи, който ще работи.

За сега насъ ни спѣватъ, ние имаме толкова спѣнки. Много голѣми спѣнки имаме и тия спѣнки трѣбва да ги прѣмахнемъ по единъ разуменъ начинъ. Днесъ, ако пѣешъ много набожни пѣсни – лошо, ако пѣешъ много свѣтски пѣсни – пакъ лошо. Ще пѣемъ пѣсни, които сж близо до природата. Ще възпѣвашъ нѣкой изворъ, нѣкоя планина, слънцето, което изгрѣва, звѣздитѣ, рѣката, ще възпѣвашъ добродѣтелитѣ на нѣкой човѣкъ, който е живъ, реаленъ. Ние говоримъ просто, но вѣрно. Ще кажете: „Ще ви изсвирия единъ мотивъ, много простъ, но вѣренъ“. Има хора, които говорятъ много научно, високо, но туй, което говорятъ не е вѣрно. Лъжливитѣ нѣща сж такива. Ние ще започнемъ съ проститѣ, микроскопическитѣ нѣща, но да бждатъ вѣрни. Отъ гдѣ си взелъ този сюжетъ? Виждалъ ли си тази рѣка? Ела да видишъ отгдѣ е взетъ моя сюжетъ. –

Отъ тази рѣка. Виждашъ ли я? Почини си при нея, и ще станешъ като нея. Слушай сега! Ще станешъ веселъ като нея. Послѣ, сжщитѣ трептения, сжщитѣ движения има и свѣтлината, както скача този изворъ, сжщо тѣй и свѣтлината слиза по наклонна площъ. И тя прави такива бързи движения. И който е готовъ, като дойде свѣтлината, ще забѣлѣжи тия движения. (Учительтъ свири „скръбъта си ти кажи...“) Самото движение на свѣтлината е приблизително, както движението на поточето. Сега, забѣлѣзватъ ли разликата между тия упражнения? Ще забѣлѣжите една микроскопическа разлика въ строежа и вѣрността имъ. Защо сж вѣрни? Защото изразяватъ ония звукове, които сж въ природата.

Сега, какво може да се роди отъ българитѣ? Вие ще се спрете да кажемъ, и ще кажете: „Туй е българско, ние сме го чували“. Я, нека този отъ васъ, който го е чулъ, да ми го изпѣе, щомъ е българско! Този мотивъ слушали ли сте го нѣкъдѣ? (Учительтъ свири „сила жива, кажи ми, гдѣ вода извира“?) Ако изпѣете този мотивъ силно, и веднага слѣдъ това го изпѣете тихо, ще имате двѣ различни влияния. Като го изпѣете най-първо силно и веднага слѣдъ това тихо, минавате отдолу, образувате една висока вълна, а другата вълна е тиха. Ако мине нѣкой, покрай васъ когато пѣете високо, ще каже: „Тѣ пѣятъ силно“. Но туй не е право. Азъ ще ви го изсвирия сега тихо. (Учительтъ свири тихо, а послѣ силно „сила жива, кажи ми гдѣ вода извира“.) Тѣй сж дошли прѣплитанията. Ето гдѣ е заблуддението въ музиката. (Учительтъ свири „Изгрѣва слънцето“.) Тия прѣплитания на тоновете не сж вѣрни, и затова мелодията се измѣня. Отъ тия изкривявания въ тоновете тя взима друго направление. Основнитѣ тонове тукъ сж: а гдѣ вода извира... (Учительтъ свири само чисти тонове безъ извивания.) Сега минаваме въ окултната музика. (Учительтъ свири съ извивания.) Схванете разликата между едното и другото свирене. Въ малкитѣ пропускания иде заблуддението, и се раждатъ образи, които не сж вѣрни.

Сега иде вториятъ мотивъ на тази пѣсенъ. Може ли да изпѣете втория мотивъ? Тихо да изпѣемъ „Скръбъта си ти кажи...“ (Пѣемъ всички, и слѣдъ това Учительтъ пѣе самъ.)

Сега отдѣ се е взело въ грѣцкото пѣние туй иѣе, иѣе? (Учителѣтъ пѣе много проточено Блааагооостѣ много пжти, съ разни извивки.) Като сж правили отклонения въ тия тонове като сж изключили съгласнитѣ, тогава останало това иѣе, иѣе. Въ окултната музика трѣбва да се прѣдаде смисълѣ на тия слокове. (Учителѣтъ пѣе самѣ блааа-гостѣ, благооостѣ (много пжти) ао ао ау оу...) Трѣбва да коригираме цѣлата имѣ духовна музика. Тѣ трѣбва да разбератѣ, че всичкитѣ тия молитви трѣбва да се коригиратѣ. Тамѣ думитѣ сж безразборно разхвѣрляни. Тѣ казватѣ, че еврейтѣ сж прѣвели псалмитѣ. Ходили ли сж да видятѣ оригинала, да видятѣ какѣвъ е еврейскитѣ текстѣ? Еврейскитѣ езикѣ е аналитиченѣ, двѣ врѣмена има въ него: или минало, или бждеще, настояще нѣма. А тѣ, прѣвеждатѣ една еврейска дума кога съ опрѣдѣленѣ, кога съ неопрѣдѣленѣ членѣ, а по нѣкога не само съ минало и бждеще врѣме, но и съ нѣкое друго врѣме, не свойствено на езика имѣ. И съ това даватѣ на думата съвсѣмѣ другѣ смисълѣ, а вибрациите, които тя образува въ ума ти, вече иматѣ друго произхождение, като създава вжтрѣ въ душата ти друго течение. Запримѣрѣ, единѣ псаломѣ като е прѣведенѣ не е право прѣведенѣ. Азѣ гледамѣ по нѣкой пжтѣ и Евангелието какѣ е прѣведено. Не е правѣ прѣвода му. За да прѣведешѣ нѣщо, ти трѣбва да го прѣживѣшѣ, да се прѣхвѣрлишѣ въ тия врѣмена, въ които Христосѣ е живѣлѣ, да разберешѣ Духа, който е проникналѣ въ Павла, въ Петра, въ Христа. Тогавѣ можешѣ да прѣвеждашѣ. А днесѣ като прѣвеждатѣ даватѣ единѣ букваленѣ прѣводѣ, и вслѣдствие на това, хората като четатѣ Евангелието, не вѣрватѣ въ него. Не вѣрватѣ, защото прѣводѣтъ не е вѣренѣ. Духѣтъ го нѣма тамѣ. Туй не е за критика, но вие, като окултни ученици, нѣма да се лѣжете. Всѣкога вашата прѣценка за всѣко нѣщо трѣбва да бжде вѣрна – ни повече, ни по-малко. Правилна оценка за нѣщата! Да не бждемѣ строги въ прѣценката на нѣщата, но да казваме истината тѣй, както си е. И послѣ, нѣкои казватѣ, че тази е свѣтска музика, а другата е духовна. Сега, азѣ ще ви задамѣ на васѣ една тема: Разликата между свѣтската музика и духовната, между духовното пѣние и свѣтското пѣние. Малко напишете, но съ образци. Вземете нѣкои духовни пѣс-

ни, и нѣкои свѣтски пѣсни, да видите каква е разликата между тѣхъ. Имате картини у българитѣ: Либе ле, либе ле, либе Стояне. Като слушате това, въ единъ религиозенъ човѣкъ то веднага ще произведе едно настроение, ще каже: „Затова ли намѣри сега да ни говори“. Е хубаво, ти като се приближишъ при Бога, какво положение ще вземешъ, като какъвъ ще Го приемешъ? Може да Го вземешъ, като единъ сѣдия, който ще те сѣди, може да Го вземешъ, като единъ благодѣтель, който ще ти помага, и най-послѣ може да го вземешъ като единъ възлюбленъ, който може да те люби. И много други положения може да вземешъ.

„Либе ле, либе Стояне“, какво лошо има въ туй „либе“? Дали е либе, или не е либе? Щомъ се изкаже туй прѣдложение, веднага забѣлѣзвате, че въ него се съдържа една мисълъ, която вече не е поетическа, а е станала еротическа. Образътъ „либе ле, либе Стояне“, не прѣдставя Любовта, а единъ банкиринъ, който дава пари на заемъ и казвашъ: „Банкерино, ще ме оскубишъ ли или ще те оскубя? Пари отъ тебе ще взема ли, ще те оскубя ли, или ти ще ме оскубишъ?“ Хубаво, дойде единъ поетъ, какъ ще те възпѣе? Той ще те възпѣе: „Красавице моя“. Въ какво седи красотата? Задъ тази красота трѣбва да седи една добродѣтель. Красота безъ добродѣтель, то е нищо. Казватъ: „Тази мома е красива“. Какво има? „Очитѣ ѝ сж черни.“ Черните очи сж изразъ на дълбочина въ чувствата. Чернитѣ вѣжди – избликъ на сили и енергия. Тѣнкитѣ вѣжди – мекота на чувства – нѣжностъ. „Нашата Мара е красива, съ тѣнки вѣжди писана“. Като описва поетътъ тѣзи тѣнкитѣ вѣжди на Мара, значи Мара има едно меко, нѣжно сърдце. Тѣнкитѣ вѣжди трѣбва да произведатъ тази картина. А щомъ като произнесешъ думитѣ „тѣнки вѣжди“ и тѣ прѣдставятъ нѣщо слабо, безхарактерно, тѣзи вѣжди нищо не означаватъ. Ако въ чернитѣ очи не виждашъ дълбочина на чувствата, тѣ нищо не струватъ. Какво означаватъ синитѣ очи? Нѣщо идѣйно, възвишено, каквото го има горѣ на небето. Ако тѣ нѣматъ тази идейностъ, тия синитѣ очи нищо не струватъ. Всѣки единъ символъ, „черни“ или „сини“, трѣбва да има смисълъ въ себе си. То е музика! Слѣдователно, въ поезията, когато поетитѣ пишатъ, тѣ сами се опровергаватъ. Тѣ трѣбва тѣй да направятъ съчетанието,

че идеята да изпжква. Сегашнитъ поети, като описватъ нѣщо, трѣбва да опишатъ най-напрѣдъ каква е идеята. На тънки вѣжди не може да отговаря низко чело. Тази Мара съ тънкитъ вѣжди не може да има два прѣста чело. Послѣ, той нѣма да направи главата ѝ много широка като на нѣкое английско куче bulldog, но, малко продълговата, горѣ закржглена. На цѣлата фигура трѣбва да ѝ даде единъ такъвъ колоритъ, който да изразява, че въ нея има единъ духовенъ потикъ, ще опише, че носѣтъ ѝ е правиленъ, въ очитъ да не е разногледа. Картини трѣбва да изпжкватъ! Остави ли това на страна, другото е фразеология. Не намери ли той работи, които да съставятъ една разнообразна картина, езикътъ ще стане еротически. Защо, красивиятъ човѣкъ и добриятъ човѣкъ си иматъ образи. Така е въ природата. Вълкътъ си има образъ, овцата и тя си има образъ, всички животни, спорѣдъ характера, чувствителността и интелигентността си иматъ форма, която съотвѣтствува на туй, което е скрито въ тѣхъ. Ново нѣщо не може да сжздадемъ. Ще опишемъ нѣщата тѣй, както сж. И всѣки може да измѣни външната си форма. Затова вие сте окултни ученици, да може да се измѣните. Азъ желая на първо мѣсто да обикнетъ музиката, защото за благородството ви трѣбва музика и поезия заедно. Слѣдъ туй, ние трѣбва да влѣземъ въ живота, нали? Не да се трудимъ, трудътъ показва, че вие сте извънка рая. Работата е въ рая, а мжчението въ ада. Всички казватъ: „Да се трудимъ!“ Не употребявайте думата трудъ, а кажете да работимъ. Духътъ се труди и работи, започва съ трудъ и послѣ свършва съ работа. Нѣкои казватъ: „Ще работимъ и ще се трудимъ“, то значи, че сте въ рая и послѣ ще ви изпждятъ отвънка, и тамъ ще се трудите. Трудимъ ли се, не сме въ рая, ще работимъ, за да влѣземъ въ рая. „Трудъ“ значи, че си между два принципа – ти се трудишъ. А работата е въпросъ на свобода. Работата става по свободенъ изборъ. Затуй, музиката е работа, поезията е работа, пѣнието, четенето, ученето, тѣ сж работа, а не трудъ. Казватъ: „Този ученикъ се труди“. Ако той се труди, да излѣзе навънъ. Трудътъ е на нивата, а въ училището ще работишъ. Сега, защо казвамъ, че въ училището трѣбва да идвашъ съ разположение? Ако не идвашъ съ разположе-

ние, тукъ не ти е мѣстото. Вие сте въ рая, ще забравите за вашия трудъ, че какъ ще се уреди въпроса съ референдума и т.н. Този въпросъ ще остане вънъ. Референдумътъ ще стане точно тъй, както кармата е опрѣдѣлила. Нищо повече! И ще излѣзе много хубаво. Съ тия референдуми втори пжтъ ще си научатъ много хубаво урока. Господъ ги вика сега, казва: „Вие ще се учите ли, или не?“ И тамъ има училище – училище по Моисеевия законъ, а тукъ – по Христовия законъ. Тукъ има музика, всичко има, всичко се позволѣва, ще пѣте, ще пишете поезия има, ще учите изкуства за лѣкуване, за разходки, за най-хубавитѣ работи. Нѣкой отъ васъ ще каже: „Ама животътъ не е такъвъ“. Ще го направимъ такъвъ. До сега не е билъ такъвъ, понеже нашитѣ принципи съ които работимъ не сж такива, но ще ги направимъ. Отъ насъ зависи. И както ви казахъ тази сутринъ, азъ обичамъ не другъ нѣкой да яде заради васъ, но вашата паница вие да си я изядете. Защо? Защото отъ тази паница, отъ това ядене зависи вашето бждаще. Вие ще се учите, ще пѣете. Вие казвате: „Този много хубаво пѣе“. – И ти ще пѣешъ. „Азъ не съмъ роденъ за тази работа.“ – Не, не, роденъ си, но послѣ ти си прѣнебрегналъ твоята дарба. Ще се учишъ, роденъ си за тази работа. Всичкото изгубено ние ще го възвѣрнемъ. Отъ 8,000 години вие сте хипнотизирани: това нѣмашъ, онова нѣмашъ, нищо нѣмашъ, грѣшенъ си. Тъй! – Докато най-послѣ ние сме дошли до положението на идиоти. Сега, по обратенъ пжтъ ще вървимъ. Ние нѣмаме дарби, и отново ще ги придобиемъ. Както и да е, но слѣдъ 8 или 10,000 години тази дарба азъ ще си я възвѣрна. Може да ми вземе едно дълго врѣме – ще работя. Нека ми вземе 10,000 години, но отъ сега започвамъ, и слѣдъ 10,000 години азъ ще я придобия. Ама то е дълго врѣме – 10,000 години! Въ окултното училище 10-тѣхъ хиляди години може да ги съберемъ въ единъ часъ. Въ единъ часъ може да извършимъ работа, колкото за 10,000 години. И работа за единъ часъ може да я извършимъ за 10,000 години. Тъй седи въпросътъ. Това е една велика истина. Та, врѣме и пространство, то зависи отъ начина, отъ методите, които ние употребяваме. Азъ сега ви казвамъ това, за да ви дамъ единъ импулсъ, да не мислите, че сте стари. Казвате: „Азъ съмъ човѣкъ на 45 години,

че отъ менъ какво ще излѣзе?" Старецътъ като запѣе, да го видишъ ти! Казватъ: „Когато старото бунище се запали, че тогава да видишъ!“ Но въ прѣносна смисълъ е това. Когато голѣмото, старото здание се запали е опасно. Малкитѣ колиби – малко горятъ, малкитѣ здания лесно се гасятъ. Голѣмото здание като се запали, опасно е, голѣмъ пожаръ става, не може лесно да го изгасишъ. Но азъ като говоря това, не разбирамъ запалване. Защото ако запалимъ ние единъ човѣкъ съ човѣшки огънь, той ще изгори, но ако го запалите съ Божествения огънь нѣма да изгори. И казвамъ: разликата между човѣшкия огънь и Божествения огънь е слѣдната: на човѣшкия огънь агне може да опечешъ, и плодове може да опечешъ, но плода не може да го накарашъ да узрѣе. На Божествения огънь едно агне не може да опечешъ, но всички плодове узрѣватъ, а агнетата растатъ. По това се отличава Божествениятъ огънь – кара плодоветѣ да узрѣятъ, агнетата да растатъ, човѣшкиятъ огънь изгаря и опича. Слѣдователно, ако вие сте запалени съ човѣшки огънь, ще изгорите и ще се опечете. Ако ви запалимъ съ Божественъ огънь, вие ще израстете, ще узрѣете, ще заскачате и ще запѣете. Та, азъ искамъ сега, всинца вие, ученицитѣ на тази школа, да се запалите съ този Божественъ огънь, и да имате желание да пѣете, и да свирите, да се поощряватъ единъ другъ. Въ всинца ви виждамъ има доста дарби, музикални, и други, и може да ги разработите, да ги развиете. У нѣкои сж повече, у нѣкои сж по-малко.

Изпѣйте втория мотивъ: „Скрѣбъта си ти кажи“. (Учителътъ свири – всички пѣятъ.) Сега да изпѣемъ „Духътъ Божий“. (Учителътъ свири – всички пѣятъ.) „Блага дума на устата.“ Пакъ изпѣйте „Блага дума“ – най-първо силно, послѣ тихо. „Вениръ Бениръ.“ (Всички пѣятъ.) Нѣйде, на мѣста невѣрно се пѣе, но ние ще го изправимъ. Изпѣйте „Сладко, медено“, „Сила жива, кажи ми“. Тия двѣ пѣсни се спогаждатъ, понеже водата и медътъ се спогаждатъ. Слѣдователно и двѣтъ пѣсни може да се пѣятъ заедно.

Сега, да се изпѣе по-тихо „Сила жива, кажи ми дѣ вода извира“. (Всички пѣятъ, Учителътъ прави движения съ ржцѣтъ, каточе извира нѣщо.)

Сега, починете си малко, тъй, облѣгнете се, разширете се. (Почивка 7 минути.)

„Сила жива, кажи ми“ всички пѣятъ 3 пѣти. Прѣдставете си, че нѣкой ви запита, по какво се отличава окултната музика отъ обикновената? – Съ своята крайна мекота, яснота, картинностъ и природни образи. Къмъ туй всички трѣбва да се стремите – въ пѣнието ви да има яснота и мекота. И упражненията трѣбва да бждатъ меки. Никога не може да пѣете едно окултно упражнение безъ мекота. Едно окултно упражнение се отличава съ една крайна мекота, а мекотата прѣдава крайна пластичностъ, гъвкавостъ. Ако искате, като окултни ученици да се упражнявате, има такива мотиви – духовни – за съзерцание. Започнете да си тананикате една дума, да я повтаряте постоянно, да я измѣняте. Има закони, по които ще измѣняте, измѣняте и тѣй ще нагласявате вашето настроение. Запримѣръ, започнете съ думата „благодетъ“. Ще я пѣешъ, ще я измѣняшъ, докато добиешъ въ себе си извѣстно настроение. Тогава, ние ще правимъ разни упражнения. Сутринъ, като станете, да кажемъ, фамилия сте, съберете се дѣца, баща и майка, започнете окултнитѣ си упражнения. Започнете „Сила жива, кажи ми дѣ вода извира, извира, извира“, всичките ще пѣятъ. Послѣ ще дойдатъ другите окултни упражнения – дѣцата, всички въ къщи, колкото сте, ще ги изпълнявате. Послѣ „Скрѣбъта си ти кажи“. Ще видите тогава, може ли да се възпитава-тъ по този начинъ – съ музика – дѣцата, или не. Може. Дадемъ ли нѣщо окултно, ще има резултатъ. Дѣцата се възпитаватъ чрѣзъ картини, образи. Този езикъ трѣбва да бжде картиненъ. Той е езикътъ на природата. Дѣтето е крайно впечатлително къмъ образитѣ. Затуй трѣбва да се създадатъ такива мотиви. А да прѣдадешъ това на обикновена музика е много трудно. Не е лесна работа да създадешъ единъ окултенъ мотивъ.

Сега, вие не знаете какви ще бждатъ слѣдващитѣ два мотива, които ще дойдатъ. До сега ние се качвахме, дойдохме до върха; сега ние слизаемъ, послѣ пакъ ще се повърнемъ къмъ другъ единъ връхъ. Сега, туй пѣние ще се отрази различно на характера ви: нѣкои ще станатъ по-спокойни, по-сдържани, други по-активни, нѣкои които сж музикални, които сж по-поетични ще почнатъ да мислятъ по-сериозно, по-дълбоко, раз-

лично ще се отрази тази окултна музика, различно направление ще ви даде. Нѣма да създаде у васъ еднообразие, но разнообразие, и въ туй разнообразие ще има една вжтрѣшна хармония. Сега, азъ не искамъ да мислите, че съ музиката всичко може да постигнете. Не, тя е едно отъ срѣдствата. Музиката е изкуство на ангелитѣ. И слѣдователно, за насъ тази музика е неразбрана, но за ангелитѣ всѣки единъ музикаленъ тонъ, това е звукъ опрѣдѣленъ. И тия звукове сж неразбрани за насъ, но за ангелитѣ, тѣ сж цѣлъ единъ езикъ, красивъ ангелски езикъ. Музиката е ангелски езикъ. Този тонъ, да кажемъ до, той означава нѣщо, той не е само мъртжвъ звукъ, той е живъ звукъ! Сега, ние чуваме отдалечъ само звука. Звукътъ е достигналъ, но съдържанието на този звукъ го нѣма. Обаче, ако въ васъ се развие вжтрешната, окултната музика, то ако, азъ кажа запримѣръ тѣй хм, х, (Учителътъ пѣе „Сила жива...“ безъ думи), веднага, като ви я изпѣя, всички вие ще знаете какви сж думитѣ. Всичкитѣ тия звукове си иматъ опрѣдѣлени думи. Изкуство е това! Музиката е изкуство въ възходяща степенъ, а поезията – въ низходяща степенъ. Поезията принадлежи на единъ по-високъ свѣтъ, но понеже слиза надолу, тия думи сж тѣй разбъркани, че никаква поезия не е останала отъ тѣхъ. Разбъркани сж думитѣ. Ние казваме, запримѣръ, мѣсто и пространство! По звукове, по своята първа причина пространство и мѣсто се различаватъ. По какво? Що е мѣсто? (Учителътъ мѣсти лжка си отъ едно мѣсто на друго.) Ето, местя го. Причината е отвѣнъ. Азъ бутамъ лжка, той се мѣсти, нали? Причината е отвѣнка. При пространството причината е вжтрѣ. Запримѣръ, азъ местя ржката си. Вие сте едно живо сщество, докосвамъ ви, но отъ моя прѣстъ излиза една жива течность, вие не я виждате, и като я оттегля, азъ продължавамъ въ моето съзнание да дѣйствувамъ върху васъ, т.е. силата, която дѣйствува не е отвѣнка, а отвжтрѣ. Сега, смѣсватъ мѣсто и пространство, но причината при пространството е вжтрѣ. Затуй, ние живѣемъ сега въ мѣстенето на нѣщата, а не въ пространството. Запримѣръ, човѣкъ, който се мѣсти, върви само въ една посока. Азъ едноврѣменно мѣстя лжка и простирамъ ржката си, взимамъ нѣщо. Значи, когато се простирамъ, имамъ во-

ля да взема нѣщо, и да дамъ нѣщо, а въ местенето ти нѣмашъ воля. Слѣдователно, казвате: „Мѣстимъ се въ този свѣтъ“. Не, мѣстятъ се само умрелитѣ хора, а живитѣ се простиратъ. И тогава, отъ простирането казватъ англичанитѣ, става проекция – проектира се нѣщо въ пространството. Значи само съзнанието вътрѣ може да се проектира. Българинътъ казва: пробива, проектира – еко. Еко е коренъ, значи, отгласъ на едно движение, което става. Хвърляшъ, но туй хвърляне има отражение. И тѣй, всѣка една дума въ нашето съзнание взема своята опрѣдѣлена идея или своето опрѣдѣлено съдържание, което тя има по естество, спорѣдъ това, какъ се е образувала първоначално тази форма въ Божествения свѣтъ. Тогава за всѣка една дума щѣхме да имаме единъ опрѣдѣленъ звукъ, пъкъ сега тия звукове сж прѣведени и всѣка една дума се е видоизмѣнила. Запримѣръ, имаме думата milk – млѣко. Каква е била думата, на първоначаленъ езикъ, която е значела млѣко? – Мама или майка. Този звукъ – ма – го има почти у всички дѣца, той е най-лесниятъ звукъ за изговаряне „ма ма ма“, казва малачето. Е, и ние казваме ма-ма. Какъвъ съдържателенъ звукъ е той! „Ма“.. звукътъ на дѣтетото. Уменъ човѣкъ е само онзи, който може да слѣзе и да се качи горѣ. Който не може да слѣзе, той не е уменъ. Който седи само на върха на планината, той е глупавъ човѣкъ, а който може да слиза и да се качва, той е уменъ човѣкъ. Мама, значи, сжщество, което може да се качва горѣ, и може да слиза. Значи, само тя може да се жертвува, понеже знае да се качва и да слиза, богатата е съ долини и съ горни прѣживявания, владѣе всичкитѣ условия на природата, на живота. Послѣ, запримѣръ вземете звука „б“. За да произнесешъ този звукъ, това значи, че извѣстна сила е затворена, и тя търси пътъ, по който да се прояви. Ти свивашъ джунитѣ си, горната и долната, и се напъвашъ – „б-б-б“, значи, активниятъ принципъ на мъдростѣта и активниятъ принципъ на любовѣта се съединяватъ, за да родятъ б-то. И тогава иде а-то. Звукътъ „а“ е емблема на човѣшкия умъ, и като съедините звуковетѣ „б“ и „а“, казвате ба, ба, ба. Послѣ, интересно е когато ние се смѣемъ, какъвъ звукъ произнасяме? Ха-ха-ха. Пъкъ когато кажешъ ох, то значи срѣщналъ си нѣкаква мъчнотия.

Звуковете „о“ и „а“ означаватъ радостъ. Звукътъ „х“ е звукъ на мъчение. Който се смѣе, казва „ха, х-а, ха“, а онзи, който срѣща мъчнотии, плаче и казва „охъ – о-х“. Два елемента тукъ си мѣнятъ мѣстата – „а“ и „о“ – ту прѣдъ „х“, ту слѣдъ „х“. Като кажемъ „охъ“, радостъта, буквата „о“ е от-прѣдъ, прѣдъ мъчението, а като кажемъ „ха“, значи прѣдъ радостъта има една мъчнотия. Значи за да бждешъ радостенъ, мъчнотията ще я туришъ прѣдъ очитѣ си, нѣма да я туришъ задъ гърба си. Неприятельтъ си ще го държишъ винаги прѣдъ очитѣ си. Тогава е безопасно. Туришъ ли го задъ гърба си, тамъ е друго – ще охкашъ. Кажешъ ли „ха, ха“, значи, казвашъ, познавамъ те. Кажешъ ли ох, х-то отзадъ, тогава идва философията. „Охъ“, казваме. „Охъ“, това е едно уравнение, измѣни туй уравнение. Х-то е неизвестна величина, ще намеришъ на какво е равна. Тури „х“-то отъ прѣдъ ще можешъ да надделѣшъ тази мъчнотия. Да кажемъ, че имашъ единъ слуга, нервирашъ се отъ него, лошъ е. Ще намѣришъ причинитѣ, защо е лошъ слугата. Има си причини. Слугата ти въ 5 минути отгорѣ може да стане отличенъ слуга, и въ 5 минути може да стане такъвъ, че да го не познавашъ, защото нашето тѣло е поляризиране въ нашия умъ. Въ нашето тѣло се намиратъ енергии, които не сж подъ контрола на нашата воля, и трѣбва да знаемъ какъ да ги управляваме. И всѣки трѣбва да знае тия закони, иначе, ако не разбира тия закони, може да произведе извѣстна експлозия. Нѣкой се гнѣви. Ще се гнѣвишъ и оттаткъ ще минешъ. Гнѣвътъ, то е изгубване на своето минало равновѣсие. Ами че кой отъ насъ, като върви, нѣма да се спъне да падне? Туй устройство на нашето тѣло, което сега имаме, не е много сигурно. Животнитѣ сж много по-умни отъ насъ. Растенията, като знаятъ, че се намиратъ въ единъ свѣтъ на противорѣчия, забили си главитѣ въ земята, та да стоятъ прави. А ние сме се качили на двѣ кокили, главата се върти горѣ, а кокилитѣ се движатъ, обикалятъ земята. Ще изгубишъ равновѣсие, и ще паднешъ. Растенията сж още по-умни. Добрѣ, значи човѣкъ пада. Кога пада човѣкъ? Трѣбва да дойде едно сжщество отвѣнка, и малко като те бутне, ти загубвашъ равновѣсие. Човѣкъ пада, като се уплаши. Ако ти мислишъ въ себе си, никога

нѣма да паднешъ. Значи, човѣкъ, който се е разгнѣвилъ, излѣзълъ е отъ себе си, загубилъ е равновѣсието си и пада. Що е гнѣвъ? Ще се пазишъ, дѣто има много хора да не ходишъ, да не би да те бутне нѣкой, защото ще загубишъ равновѣсие, и ще паднешъ. Много естествено е, не е срамно. Разгнѣвишъ се – падане е това. Ще станешъ, ще се изтърсишъ и ще кажешъ: „Втори пътъ ще минавамъ прѣзъ мѣста, гдѣто нѣма хора“. Ще минешъ тѣй, за да не те бутнатъ. Та, ние като дойдемъ въ стѣлкновение съ хората падаме. Но като не разбирате закона, тозъ те бутне, онзи те бутне. И ако ме бутнатъ 20 души, и азъ все падамъ, какво ще стане съ мене, на какво ще замязамъ, като се върна дома си? – Ще се оплаквамъ на този, на онзи, главата ми прѣввързана, ржката прѣввързана, краката прѣввързани. Та, сжщото е и въ морално отношение. Дѣто има много хора, не ходете! Сега азъ като ви събирамъ тукъ, трѣбва да се пазите. Не искамъ вие да се бутате, но между васъ да има най-малко 2-3 метра разстояние. Може да го има туй разстояние. Въ окултенъ смисълъ ние може да увеличимъ пространството, и може да го смалимъ, да го сгжстимъ. Това можемъ да го направимъ. Сега, какво нѣщо е гнѣвътъ? Ще считате, че въ всички тия морални недостатъци, морални слабости, които имате, нѣма нищо лошо, нищо срамно. Ама падналъ си, сгрѣшилъ си. Казватъ: „Сгрѣшилъ, падналъ, ама той морално падналъ!“ Какво е физическото падане, и какво е моралното падане? Каква е разликата? Този въ физическо отношение, той е знаелъ, виждалъ е, че ще падне, а въ морално отношение – той не е виждалъ, че ще падне. Дойде до нѣкое мѣсто, и може да падне. Сега, ние ще тълкуваме нѣщата по единъ естественъ начинъ, и ще се съобразяваме съ всичко. Азъ искамъ да ви дамъ извѣстни правила, да ги приложитъ, за да може животътъ ви да стане по-смисленъ. Защото, ако ние не поумнѣемъ повече, ако нашето сърдце не се развие, не забогатѣе повече, ако умътъ ни не се развие повече, ако волята ни не укрепне повече, тогава защо ни е туй знание? Искамъ да позабогатѣетъ, и да иматъ прави сжждения за нѣщата. Ще дойдемъ до опита. Всички нѣща трѣбва да ги констатираме много върно. Запримѣръ, ти казвашъ: „Азъ мислихъ тѣй“. Като ученикъ на окултната школа, ще докажешъ защо мислишъ

тъй, кои сж причинитѣ. Ще обяснишъ защо тази картина не е естествена. Пъкъ има още много работи, които ще оставимъ за сега. Има извѣстни области, ще ги оставимъ, нѣма да ги бутаме. Защото, ако речемъ сега да ги бутаме, ако речете сегашниятъ общественъ строй, да го нищите, отиде та се не виде. Нѣма да го буташъ. Има нѣкои нѣща, които сега съвършено не трѣбва да ги буташъ. Искане едно малко бутане, за да рухнатъ. Тия нѣща врѣменно ще ги оставимъ, докато съградимъ новото. И послѣ, вие казвате: „Господъ знае“. Че Господъ знае, азъ нѣмамъ никакво съмнѣние, но и ние трѣбва да знаемъ, какво Той знае, и какво ни е заповѣдалъ. Трѣбва да го знаемъ! Ние сме дошли, като нѣкои готовановци. Вие казвате: „Господи, ти знаешъ“. Не, ти си ученикъ, имашъ задължения, опрѣдѣлена работа – и трудъ, и мжчения ще имашъ. Нѣкой пжтъ ще те пратятъ въ ада, нѣма да се откажешъ. Послѣ ще се трудишъ и ще работишъ. Тия състояние – мжчения, трудъ и работа – трѣбва да ги минешъ. Когато минешъ прѣзъ едно състояние, прѣзъ второ, трето, и четвърто, не се обезсърдвавай. Такава е волята Божия. Онзи, който ще ти даде радостъ, той ще ти даде и сѣнката на радостята, защото безъ сѣнки животътъ не е животъ. Самиятъ животъ, който сега прѣживѣваме, той носи злото съ себе си. Животътъ безъ сѣнки носи злото съ себе си. Красотата носи злото съ себе си. Красивата жена иска да се облѣче хубаво. Послѣ, силниятъ човѣкъ иска да има пари. Който има голѣмъ грѣбнакъ, той може да краде. Силнитѣ крадатъ. Онѣзи болнитѣ, хилавитѣ хора може ли да крадатъ? Силниятъ, той ще направи прѣстѣпление. Е, питамъ сега: Тази сила на здравето, която имаме, зло ли е? Не е. То е едно заблуждение, което е влѣзло въ свѣта и сжществува отъ памти вѣка. Черната ложа е дала насока на живота по този начинъ. Хубаво, ти обичашъ нѣкого. Ти увѣренъ ли си, че отъ този, когото обичашъ, отъ него зависи твоето щастие, че той ще внесе нѣщо хубаво въ живота ти? Ами ако слѣдъ като го залюбишъ, той ти донесе нещастие? Въ какво? И на васъ тази вечеръ ще ви приведа едно разяснение. Азъ трѣбва да ви говоря съ разяснения, конкретно, за да разбирате философията на нѣщата. Прѣдставете си, че азъ и още нѣкой другаръ сме затворени въ единъ замѣкъ, но тѣй

херметически сме затворени, че нѣма отдѣ да влѣзе въздухъ. Той се отчайва, казва: „Нашата работа е свършена. Тукъ ще умремъ“. Обаче, азъ работя, чета, и откривамъ, че въ тази стая има единъ заденъ входъ. Той като легне да спи, азъ излизамъ навънъ. Вънъ има слънце, чистъ въздухъ, ходя по планината, по горитѣ, върна се, той ме вижда бодъръ, веселъ, радостенъ. Той казва: „Лошъ е този свѣтъ, какъ ще се живѣе?“ Пита ме: Защо ти си тѣй радостенъ? Азъ му казвамъ: „Азъ вземамъ нѣщата отвѣнка“. – „Кждѣ отвѣнка, не виждамъ ли какъ живѣешъ?“ Казвамъ: „Има другъ единъ свѣтъ отвѣнъ“. – „А ти виждалъ ли си го?“ – Видѣхъ го. – „Кому разправяшъ тѣзи работи!“ Той пакъ заспи боленъ, хилавъ, азъ пакъ излѣза на слънцето, радвамъ се, а той се чуди отдѣ това разположение? И най-послѣ единъ день го убѣдя, изведа го и излѣземъ и двама на отворено мѣсто. – Е, кажи сега! – А! Сега вашето положение е таково. Азъ искамъ да ви кажа, че този свѣтъ, въ който вие живѣете е замъкътъ, въ който сте затворени, и въ него има една задна врата, прѣзъ която вие може да излѣзете и да идете въ Божествения свѣтъ. Не ви казвамъ да излѣзете и да не се връщате. Не, ще излизате и ще се връщате, ще излизате и ще се връщате. И тогава ще кажешъ на другаря си. „Тукъ издържамъ, това е мѣсто за работа, мога да работя цѣлъ день въ този замъкъ“. Това не е илюзия, това е една велика реалностъ! И сега, защо ви свиря, знаете ли защо ви свиря? Тѣй ви показвамъ вратата, какъ да излѣзете. Да излѣзете, нищо повече! Има нѣкои хора, които само съ музика може да ги накарашъ да излѣзатъ. Азъ съмъ отвѣнка, свиря ви, вие давате ухо, послѣ казвате: Нѣкой отвѣнъ свири, чакай да го видимъ, отдѣ можемъ да го чуемъ? Като излѣзете прѣзъ тази врата навънъ, ще видите свиреца. А като видите свиреца, ще видите и слънцето. Туй е една жива философия. Това не е само единъ примеръ на картиненъ езикъ, но е реаленъ примеръ. Не се съмнявайте! Имате една душа, въ която да вѣрвате. А сега единъ день вѣрвате, че има Господъ, а другъ день не вѣрвате. Най-послѣ на какво базирате живота си? Че Богъ е Любовь. И тази Любовь е всѣпроникваща. Тя е вжтрѣ въ насъ и прониква не въ туй ни тѣло, а вжтрѣ въ нашето съзнание, въ нашата душа. Прониква навсѣкждѣ, посто-

янно прониква. Въ най-голямата скърбъ вървайте въ Любовта, не избухвайте, дръжте си ума! Всичкитъ външни прѣдмети, външни условия искатъ да те държатъ въ затвора. Не, не, ти за затвора не мисли, не стой вжтрѣ! Тѣ като заспятъ, ти прѣзъ тази вратичка на задния входъ излѣзъ навънъ. Туй е картина. Нѣма какво да ни плаши сегашния свѣтъ, сегашния животъ. Мъчения може да има и ще има, но има и една задна врата, ние прѣзъ нея трѣбва да излизаме и влизаме. Тя е реална. Вие влизате и излизате прѣзъ нея, но нѣкой пжтъ излизате съ вързани очи. Не, азъ искамъ да ви се отвържатъ очитѣ. Азъ искамъ вие съ отвързани очи да излизате. Не искамъ да казвате, като излизате: „Почувствувахъ, че има една топлина, но не видѣхъ нищо“. – Свързанъ си. Казвамъ: Ще снемемъ тия прѣвръзки! – „Ама менъ ми казаха, че не може да се сниматъ.“ – Може, може. – „Ама опасно било.“ – Никакъ не е опасно. – „Ама еди-кой си окултистъ тѣй ми каза. Нѣкой адептъ, еди-кой си учителъ тѣй казва.“ – Остави този учителъ. „Еди-кой си професоръ...“ – Остави този професоръ. Този учителъ вие слушали ли сте го? „А, не, неговитѣ ученици тѣй казватъ.“ Не е хубаво. Пийте вода отъ мѣстото, отъ извора направо! Тѣй, отъ мѣстото пийте, отъ самия изворъ. Азъ не ви казвамъ да слушате ученицитѣ, а да провѣрявате нѣщата, и да бждете съгласни съ този великъ принципъ. Азъ искамъ да ви напомня нѣща, които вие сте забравили, не нови нѣща, а стари нѣща говоря на свѣта, които знаятъ отъ онова далечно минало. Азъ ви казвамъ: Слушайте, свѣтътъ се е измѣнилъ, то не е онова време. Въ какво се е измѣнилъ? Тогавъ слизаше надолу, а сега прави единъ подемъ къмъ Бога. Сега започваме съ закона на еволюцията, започваме да се качваме, и тогавъ ще търсимъ своето щастие въ Любовта. За Любовта ще ви говоря още, колко има да ви говоря още за тази Любовь!

Сега, изисква се вѣра, абсолютна вѣра – вѣра, вѣра, вѣра! И ще я опитаме ние. Азъ ви давамъ примѣръ. Азъ искамъ, нѣкои отъ васъ, като пѣятъ, да не се смущаватъ. Азъ имамъ ухо, азъ ви слушамъ, казвамъ: Ще се оправи тази работа. Направи се една погрѣшка, нищо отъ това. Веднѣжъ, като бѣхъ на единъ концертъ, диригента (Учителътъ прави движения съ ржцетѣ си,

като че се кара) тѣй строго дирижираше, че всички се сгушиха! Направи ли погрѣшка, нищо отъ това. Ще се оправи тази работа. Направилъ съмъ една погрѣшка, що отъ това? Съ една, съ двѣ, съ три и съ 10 погрѣшки, нищо не е. Много погрѣшки ще направимъ. Ще чакаме. Всѣка една погрѣшка има и обратенъ резултатъ. Погрѣшките носятъ и добрини въ свѣта. Нѣкой взелъ фалшивъ тонъ. По отношение на тази гама, която азъ давамъ, този тонъ е фалшивъ, но по отношение на друга гама, той е въ хармония, въ свръзка съ нея. И този, който е взелъ фалшивъ тонъ, и той не е кривъ. Казвамъ: Гамата не е тази, измѣни гамата! „Какъ, туй е погрѣшка“. Не, измѣни гамата. Трѣбва да гледаме конкретно, реално на нѣщата, тѣй, както сж. Слѣдователно, нѣма погрѣшки въ свѣта. Погрѣшки има по отношение на едно вѣрване на едно разбиране. Казвамъ нѣкой пжтъ: Туй не е погрѣшка. „Какъ, нали го знаемъ!“ Да, но туй, което е погрѣшка за васъ, туй, което е погрѣшка въ едно отношение, то е велика истина въ друго отношение. Слѣдователно, погрѣшките, които ще намѣрите, въ нашия животъ, тѣ сж погрѣшки по отношение на едно положение, по отношение на едно разбиране, но не сж погрѣшки за всички случаи. Туй, което за васъ е погрѣшка, въ друго отношение то е една велика истина! Сега, бихъ ви привелъ извѣстни изяснения. Не трѣбва да се смущавате, вие имате единъ опрѣдѣленъ моралъ. Въ свѣта въ който сега живѣете нѣма опрѣдѣленъ моралъ. Азъ бихъ желалъ да ми каже нѣкой отъ васъ, кой е опрѣдѣлениятъ моралъ. Има, не че нѣма такъвъ, но ние още нѣмаме опрѣдѣленъ моралъ, който да го прилагаме. Азъ съмъ челъ толкова моралисти, кое е моралното въ тѣхъ? Христосъ е казалъ: „Да не правишъ на другитѣ туй, което не искашъ да ти правятъ“. Е, какво не искашъ да ти правятъ? Принципътъ е вѣренъ, но този принципъ трѣбва да се разложи. То е една сложна задача, която трѣбва да се разложи на своитѣ съставни части. „Е, да обичаме.“ Какъ? То е една задача. Да обичашъ, да любишъ Господа, то е една велика задача. Четири неизвѣстни има тамъ. Да Го обичашъ съ ума си, да Го обичашъ съ сърдцето си, да Го обичашъ съ душата си, да Го обичашъ съ силата си. Ами че ти още въ душата си не вѣрвашъ, а ще обичашъ Господа съ душата си. Ти въ ума си имашъ съмнѣние, казвашъ: "Дали е

Той въ ума ми?" Кой е този умъ? Ти и въ сърдцето си не Го чувствувашъ. Тогава ти имашъ неизвѣстни величини. Послѣ се казва: Да любишъ ближния си като себе си. Кой е този „себе си"? Два „себе си" има. Едното е висшето азъ, а другото е низшето азъ. Кое е висшето, и кое е низшето? Не само да говоримъ съ неразбрани думи, но да знаемъ кое е висшето и кое е низшето. Това сж все задачи. Тѣ не че не сж вѣрни, вѣрни сж, но сж нѣща, които не сж провѣрени отъ насъ, други сж ги провѣрили. Туй, което вие провѣрите, то е вѣрно зарадъ васъ. Вие може да го провѣрите въ другъ единъ смисълъ, да го приложите съобразно вашето развитие. Затуй казвамъ, че искамъ нѣщата да бждатъ вѣрни. При менъ бѣше една вечеръ единъ приятель и му казвамъ: Онзи центъръ, който образува една окръжностъ, е по-голѣмъ отъ цѣлата окръжностъ. „Какъ може да бжде това?" Вие имате една такава малка дупчица, прѣзъ която тече вода, и да допуснемъ, че вие пуцате водата отъ тази малка дупчица въ една щерна отъ 100,000 тона вмѣстимостъ, и прѣзъ тази малка дупчица, като тече постоянно вода, ще напълни най-послѣ тази щерна. Питамъ: Тази сила, която е дошла, по-голѣма ли е отъ тази щерна? По-голѣма е, разбира се. Този центъръ е само една съединителна точка на единъ по-голѣмъ свѣтъ. Сегашниятъ свѣтъ е създаденъ отъ такъвъ единъ центъръ на този свѣтъ и съединенъ съ другъ единъ по-великъ свѣтъ, на който енергията е 100 милиона пѣти по-голѣма отъ енергията на нашия центъръ. Прѣзъ този центъръ текатъ силитѣ на Божествения козмосъ. Ние това не го схващаме, и казваме, че тази точка не завзема никакво пространство въ нашия свѣтъ, тя е извънка нашия свѣтъ. Допуснете сега, да кажемъ, че този центъръ не завзема никакво пространство, но прѣдставлява една отворена дупка и прѣзъ нея тече вода въ щерната. Питамъ: Тази дупка завзема ли пространство? Не, но безъ да заема пространство, тя напълва цѣлата щерна. Казвате: „Е, нѣма врѣме и пространство". Тя може да не заема врѣме и пространство въ този свѣтъ, но има и мѣсто има и пространство за другия свѣтъ, за извънънъ вашия свѣтъ. Па има и други състояния. Туй сж философски въпроси. Това да ви не смущава. Има ли Господъ, нѣма ли Господъ? Въ свѣта всичко едноврѣ-

менно съществува и не съществува. Вие ще кажете: „Какъ тѣй, и съществува и не съществува?“ Азъ за васъ съществувамъ, за мравитѣ не съществувамъ. Тѣ не мислятъ за менъ, азъ съмъ извънка тѣхното съзнание. Това показва, че нѣщата съществуватъ, когато ние ги съзнаваме въ себе си. Ти обичашъ нѣкой, той съществува за тебъ. И ако те питатъ, дали нѣкой ангелъ съществува, ще кажешъ: „Може да съществува, може не, незная, не съмъ виждалъ ангелъ“. Но за човѣкъ, когото обичашъ, казвашъ, че съществува. „Познавамъ го, пипалъ съмъ му ржцѣтъ.“ Всичкитѣ нѣща, съ които сме свързани, съществуватъ, проявяватъ се зарадъ насъ, и тѣ сж реални не по отношение на цѣлокупното Битие, а само зарадъ насъ. Слѣдователно, когато нѣкой каже, че нѣщата съществуватъ или не, то е по отношение само на нашето разбиране. Тѣй ще си мислите вие, и да ви не смуцава идеята: Отъ мене човѣкъ може ли да излѣзе? – Може отъ всѣкиго да излѣзе човѣкъ. Всѣки единъ отъ васъ може да мисли, всѣки може да чувствува, и всѣки може да дѣйствува. Туй абсолютно може да бжде! И всѣки единъ отъ васъ е господаръ на своя животъ. Всички тия кръгове въ геометрията показватъ все човѣшкия животъ. И тия сѣчения всички плоскости въ единъ кръгъ, показватъ възможноститѣ, които съществуватъ въ единъ човѣшки свѣтъ. Туй сж отношения заради насъ, затуй трѣбва да изучаваме геометрията. Този въпросъ ще го оставимъ за по-далечно бждеще. Ако имаме по-благоприятни условия, ще направимъ опити, защото всѣка една теория се подкрѣпва отъ опити. Ще ви обясня съ опити, че човѣкъ е единъ кръгъ и съзнанието му излиза отъ този центъръ. Ще туримъ нѣкого отъ васъ въ магнетически сънь. Вие ще кажете: „Азъ съмъ първиятъ, менъ турете!“ Но ето кждѣ сѣди погрѣшката. Прѣдставете си, че българското правителство дава 10,000 лева за научни цѣли, да идатъ нѣкои въ Африка, да направятъ наблюдения. Всѣки ще каже: „Азъ ще отида“. Но той най-първо не знае да наблюдава, той нѣма познания, защо ще го пратите въ Африка? Като се върне, ще ви разправя такива небивалици! Ще пратите ученъ човѣкъ, на когото умътъ е събуденъ. Казвате: „Менъ, Учителю, прати!“ – Хубаво. Какво видѣ? – „Е, видѣхъ ангели.“ – Какви сж? „По-високи отъ човѣка и послѣ

кжшитѣ имѣ сж по-голѣми, дланитѣ имѣ сж голѣми." И мислите, че сте казали нѣщо научно. Ами че билѣ по-високѣ, това не е ангелѣ. Че кжшитѣ били по-голѣми, това не е важно за единѣ ангелѣ. Ангелѣтѣ трѣбва да има друго нѣщо отличително. Вие искате опити. Азѣ не мога да прибѣгна до опити, когато вашето съзнание не е готово. Ако прибѣгна до единѣ опитѣ, вие ще кажете: „Чакай да видимѣ сега, дали опитѣтѣ ще излѣзе сполучливо, ще го хванемѣ“. Ами че азѣ ви виждамѣ, какво ще ме хванете. Ако искамѣ да ви излѣжа, значи искамѣ да взема нѣщо отѣ васѣ, лесно ще ви омотая. Добрѣ, значи 50% е вѣрно, а ако искамѣ да ви кажа истината, ще ви я кажа. Е, кое е по-добрѣ? Какѣ мислите вие? – Ще ви кажа истината, нищо повече! То е положително. Дрѣжете вие вѣрховетѣ, а всѣки врѣхѣ има своята долина. Онзи човѣкѣ, който говори истината, говори и лѣжата. Това е единѣ афоризѣмѣ. Значи, онзи, който говори истината, хвѣрля сѣнка. Хората ще го разбератѣ криво, и отѣ тази истина безѣ да иска той самѣ, хората ще изкаратѣ лѣжливи поучения. Та, онзи, който говори истината, ще каже и лѣжата, но и онзи, който говори лѣжата, ще каже и истината. Тѣй трѣбва да разбирате, дѣлбока философия е то. Вашиятѣ умѣ трѣбва да бжде гѣвкавѣ, да схваща добрѣ. Ще кажете: „Онзи, който говори истината, говори и лѣжата“. Ама това е двусмислена дума. Вие не сте научили още езика. Онзи, който говори истината, говори и лѣжата. Значи, гдѣто се говори истината тамѣ се говори и лѣжата, дѣто има богатство, има и крадци, дѣто има жито вѣ хамбара, има и мишки. Това значи, че само при истината може да се каже лѣжата. Щомѣ говоришѣ истината, ще се намѣри нѣкой лѣжецѣ, който ще се прѣкомандирова при тебѣ. Тамѣ, дѣто се говори истината, ще се говори и лѣжата. Онзи, който говори истината, ще говори и лѣжата, защото у човѣка има двама: единиятѣ говори истината, другиятѣ говори лѣжата. Единиятѣ ти казва: „Защо си толкова будала, я гледай да си оправашѣ работитѣ, да си направашѣ нѣкоя кжца, вземи тия пари!“ Другиятѣ казва: „Не, остави, ти трѣбва да бждешѣ човѣкѣ идеаленѣ, безкористенѣ“. И ти седишѣ, не знаешѣ, казвашѣ: „Кого да слушамѣ?“ И ти не можешѣ да рѣшишѣ. Ще вземешѣ страната или на едина или на другия. Значи, ти се

солидаризиращъ съ единия, съ онзи долния, казващъ: Хайде да взема паритѣ. Станете ортаци, и започнете да лъжете, и да крадете. Хванатъ ви, набиятъ ви, затворятъ ви. Дойде онзи другиятъ, казва: „Слушай, азъ нали ти казвахъ ортаклжкъ да не правишъ съ този“. – Отказвамъ се, ще слушамъ. Пускатъ те отъ затвора, започнешъ по Бога. Но пакъ те биятъ. Дойде първиятъ, казва: „Слушай, ти съ мене много добръ бѣше започналъ“. Не, не е въпросътъ тамъ. Значи ние сме раздвоенни вжтрѣ въ себе си. Ако тебе те биятъ, причината е, че ти си говорилъ истината безъ любовь... А всѣка истина говорена безъ любовь е наполовина лъжа. Когато азъ казвамъ, че онзи, който говори истината, говори и лъжата, разбирамъ, който говори истината безъ любовь говори и наполовина лъжа, онзи който говори истината съ любовь, той говори цѣлата истина. Това е фактъ. И ако вие говорите истината безъ любовь, то е наполовина лъжа. Ако я говорите съ любовь, то е цѣла истина. И тогава философията, че който говори истината, говори и лъжата – е вѣрна. За да се избавимъ отъ тази възможность, трѣбва да внесемъ любовта. Дойде ли Любовта, ще дойде и Мъдростъта. Има ли тия два принципа въ насъ, всѣка лъжа е изключена. Ние сме въ единъ свѣтъ на хармония, ще имаме много приятели, които ще ни прѣдпазятъ отъ противорѣчията, които сега сжществуватъ въ свѣта.

Т.м.

Референдумъ за сждане на виновницитѣ за националнитѣ катастрофи се провежда въ България на 19 ноември 1922. Той е одобренъ отъ 74,33% отъ избирателитѣ. За 647,313 гласа, противъ 223,584 гласа. Не-валидни/празни гласове 60,165 гласа. Общо 931,062 гласа.

Предназначение на дихателната система.

7-ма Лекция отъ Учителътъ
II-ра година Специаленъ Окултенъ Класъ
22 Ноемврий 1922 г. Срѣда 8 часа вечеръта
София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Т.м.

Прочетете сега положителнитѣ думи, които сте написали. Следниятѣ пжтъ ще прочетете отрицателнитѣ думи.

За следния пжтъ пишете върху темата: „Предназначението на дихателната система“.

Сега ще ви дамъ едно психическо упражнение, което ще правите сутринъ, следъ ставане, и вечеръ, преди лѣгане. Ще дигнете ржцетѣ си нагоре и ще произнесете думата „свѣтлина“, като наблюдавате, каква промѣна става въ състоянието ви. Упражнението ще продължава отъ 10–25 секунди. (Ржцетѣ се поставятъ една до друга предъ челото, съ длани, обърнати къмъ лицето). Следъ това ще свалите ржцетѣ си долу и ще ги поставите на горната частъ на носа, като произнесете думата „благоухание“. Като произнесете тази дума, ще наблюдавате, каква промѣна става въ състоянието ви. Най-последно ще поставите ржцетѣ си подъ носа, на горната устна, и ще произнесете думата „сладостъ“. Пакъ ще наблюдавате промѣнитѣ въ състоянието ви. Първата дума, която ще произнесете, е „свѣтлина“, после — „благоухание“ и най-последно — „сладостъ“. Думитѣ вървятъ отъ възходяща къмъ низходяща степенъ. Материята на думата „свѣтлина“ е най-рѣдка, после тази на „благоуханието“, а най-гжста е материята на думата „сладостъ“.

Сега, на васъ се вижда чудно, защо ви давамъ темата „Предназначението на дихателната система“. Какви знания имате за дишането? Защо диша човѣкъ? — Човѣкъ диша, за да подържа живота, горението въ своя организъмъ. — Какво нѣщо е горението и какво — дишането? Споредъ нѣкои дишането е процесъ на чистене. Въ бѣлитѣ дробове има повече отъ 600 милиона клетки, затворени въ малки стаички, въ малки лабора-

тории. Когато въздухът влиза в бѣлия дробъ, всѣка отъ тия клетки, за краткъ моментъ, изпълнява двойна служба: физиологическа и психическа. Въ този смисълъ, дишането е двоенъ процесъ на хранене. Въ една минута, човѣкъ прави 20 вдишки, 20 обѣда, а въ единъ часъ — $20 \times 60 = 1,200$ вдишки, 1,200 обѣда. Ако всѣки такъвъ обѣдъ струва сто лева, значи, въ единъ часъ, за всѣки човѣкъ се изразходватъ 120,000 лв. за дишане. За 24 часа пъкъ той ще струва на природата 2,880,000 лв. При всѣко вдишване природата слага трапеза на човѣка, при всѣко издишване, тя вдига трапезата. При всѣко вдигане и слагане на трапезата, работниците извършватъ своитѣ задължения. Сложна е работата на тия работници, които иматъ крайната задача да пречистятъ кръвта. Следъ всичката сложна функция, вие считате, че тия клетки не сж разумни. Разумни сж клетките на човѣшкия организъмъ. Клетките на всѣки органъ, на всѣки удъ отъ човѣшкия организъмъ иматъ специална служба и предназначение.

И тъй, дишането е двоенъ процесъ: физиологически и психически. Крайната целъ на дишането, като психически процесъ, е пречистване на мисълта. Следователно, дишането е свързано съ мисленето, съ мисълта. Кое е най-доброто дишане? — Има три вида дишане: горно, сръдно и долно — споредъ това, коя частъ отъ дробоветѣ взима най-голъмо участие при дишането. Бѣлиятъ дробъ представя сложна лаборатория, въ която се кръстосватъ много енергии. Праната отъ въздуха прониква въ бѣлитѣ дробове и помага за озонирането на кръвта даже и тамъ, дето въздухътъ мжно може да проникне. Въ така пречистената кръвъ се влагатъ елементитѣ на живота. Най-добро е пълното дишане. За пълното дишане помага главно любовта. Значи, любовта е първото и необходимо условие за пълното дишане. Когато диша, човѣкъ трѣбва да оценява въздуха като незамѣнимо благо. Когато гледате на въздуха като неоченимо благо, той прониква и въ най-отдалеченитѣ клетки на дробоветѣ, изпраща имъ своята прана, своята жизнена енергия, която тѣ извличатъ и изпращатъ по цѣлия организъмъ. Значи, любовта първо засѣга дробоветѣ. Който люби, той се разширява, разширява дробоветѣ си. Когато човѣкъ възприема едно

благо съзнателно, съ благодарност, любовта започва да действа във него и го повдига. Тази любов е положителна, възходеща и разширява човъка. Всъка Божествена енергия, която слиза отгоре, трѣбва да мине първо презъ дихателната система, оттамъ да се качи въ ума и после да слѣзе въ сърцето.

Когато се говори за любовта, мнозина казватъ, че любовта е слѣпа. Този изразъ е останалъ отъ времето, когато човѣчеството се е намирало подъ влияние на месечината, въ периода на постояннитѣ промѣни. Въ сжщностъ любовта се проявява въ разумния животъ. Защото, сама по себе си, любовта е най-възвишеното нѣщо въ свѣта. Дето любовта прониква, тамъ е животътъ, тамъ е културата. Божествениятъ день започва съ любовта. Казано е въ Писанието: „И рече Богъ да бжде виделина!“ – И стана виделина. Всѣки може да каже, да рече нѣщо, но затова се иска отъ човѣка първо да възприеме въздуха заедно съ праната, съ Божествената енергия, която е вложена въ него. Като проникне въ ума и въ сърцето, тази енергия ще даде потикъ на човѣка да се изкаже, да рече това, което е намислилъ. Следователно, който иска да говори разумно, той трѣбва да се научи правилно да диша и правилно да мисли. Правилни ли сте опитъ да дишате тихо, никой да не ви чува? Когато дишате дълбоко, вие дишате съ шумъ, всички наоколо ви чуватъ. Изкуство е човѣкъ да диша дълбоко, но безъ шумъ, никой да не чува. Когато дишате дълбоко, турайте ржцетѣ си на стомаха, тѣй щото при всѣко поемане и издишване на въздуха, и ржцетѣ да се повдигатъ.

Вие трѣбва да изучавате добре процеса на дишането, да можете да го опишете и въ физиологическо, и въ психическо отношение. Изучавайте разнитѣ методи на дишане, да видите, кой методъ да приложите като най-добъръ. Правете опити, при всѣка вдишка да мислите за „свѣтлината“, за да можете по този начинъ да се свържете съ нейнитѣ енергии. Тѣзи енергии се намиратъ въ въздуха, отдето трѣбва да ги извлѣчете. Като мислите за „благоуханието“, ще извлѣчете отъ въздуха другъ родъ енергии. Като мислите за „сладостта“, ще извлѣчете трети родъ енергия. Като мислите върху тѣзи думи и сщевременно дишате, ще видите, че всѣка дума се отразява различно върху пулса на

сърцето. Най-малките, най-слабите промъни във пулса говорят за деликатни преживявания на човека. Ръзките промъни във пулса пък говорят за големи преживявания на човека. Когато човекът се въодушевява от възвишени мисли и чувства, биенето на сърцето му е ритмично, пулсът му е правилен, хармоничен. Когато човекът живее във областта на грубите, низките чувства, пулсът му е дисхармоничен, неправилен. Той изгубва естествения ритъм на своя пулс. При такива случаи струва ви се, че сърцето на човека спира. Така бие сърцето на хора, които страдат от сърцебиене. Едно трябва да научите: да дишате правилно. Защо? — Защото чрез правилното дишане ще пречистите мислит си, ще пречистите кръвта си, ще пречистите и мозъка си.

Като се говори за дишането, трябва да знаете състава на въздуха. Кои елементи влизат във въздуха? — Въздухът е смес от $1/5$ кислород и $4/5$ азот. — Значи, умственият свят борава с елементите на физическия свят. — Какво се отделя при дишането? — При дишането се поглъща кислород от въздуха, а се издиша въглероден двуокис. — Въ какво състояние се намират елементите кислород и азот във въздуха? — Въ молекулно състояние. Изобщо, когато даден елемент се е получил вече от някое сложно тѣло, той е въ молекулно състояние. Когато се получава от сложното тѣло, докато атомите му не сж успѣли още да се съединят въ молекули, той се намира въ атомно състояние. И най-после, когато някое сложно тѣло се разтвори въ вода, елементите му се намират въ йонно състояние. — Кога сж най-активни елементите? — Когато сж въ йонно състояние. По-слабо активни сж, когато се намират въ атомно състояние, а най-слабо активни, когато сж въ молекулно състояние. — Човекът трябва да се наблюдава, да види, какво е състоянието му, когато е неразположен, възбуден, гнѣвен и какво — когато е спокоен, добре разположен. Доброто или лошото разположение се отразява на дишането, на пулса. Който разбира това, по пулса на човека ще разбере неговото физическо и душевно разположение.

Като ученици, вие трябва да изучавате всичките състояния, да различавате тѣхната материя, по гжстота, по съставъ. Запримѣръ, каква е материята на гнѣ-

ва: гжста или рѣдка? — Гжста. — Отъ какви съединения е образувана? — Отъ експлозивни вещества. Гнѣвътъ е опасенъ поради експлозивитѣ, които го придружаватъ. Който се е разгнѣвилъ, той се чувствува, като че е горѣлъ, като че е станалъ пожаръ въ него, следъ много време което трѣбва да мине, докато поправи всички повреди отъ този пожаръ. Повредитѣ ставатъ въ неговия организъмъ. На какво се дължи гнѣвътъ? — На излишни енергии въ организъма. Когато човѣкъ има много желанія, които не може да реализира, частъ отъ енергията, която е била опредѣлена за тѣхното реализиране, остава неизползувана. Тази енергия е причина за гнѣва въ човѣка. Необработенитѣ вещества въ мозѣка предизвикватъ слаби процеси на гниене, на ферментация, вследствие на което се предизвиква гнѣва. Непостигнатитѣ желанія произвеждатъ гнѣва. Когато нѣкой се гнѣви, това показва, че има много нереализирани, непостигнати желанія. — Какъвъ е цѣрътъ на гнѣва? — Да се реализиратъ тия желанія. Излишната енергия се събира задъ ушитѣ на човѣка. Въ гнѣвливитѣ хора тѣзи мѣста сж силно развити. Френолозитѣ наричатъ тѣзи центрове разрушителни. Тѣзи центрове сж свързани съ двигателнитѣ мускули на устата, затова, когато се разгнѣви, човѣкъ започва да мърда устата си. Който разбира закона за трансформиране на енергиитѣ, той ще знае, по какъвъ начинъ да отпрати излишната енергия отъ ушитѣ си къмъ мозѣка, да я впрегне на работа. Който не разбира този законъ, като се разгнѣви, той ще впрегне езика си на работа — напредъ, назадъ, докато изхвърли тази енергия навънъ и се облекчи. Езикътъ е картечницата, а думитѣ — картечниятъ огънь, който се изсипва надѣсно — налѣво, докато се свърши. Когато искате да знаете, кои думи сж отрицателни, идете при нѣкой гнѣвенъ човѣкъ, вземете листъ и моливъ и започнете да пишете. Той ще изкаже такива отрицателни думи, каквито въ никой речникъ не бихте намѣрили. Ако искате да знаете, кои думи сж положителни, идете при нѣкой благодаренъ, доволенъ човѣкъ и го слушайте.

Като методъ за въздействие срещу гнѣва, окултната наука препорѣчва на ученика да се откаже отъ многото си желанія. Не е позволено на ученика да има едновременно много желанія. Защо? — Защото не могатъ

да се развиватъ правилно. Опредѣлено е, колко квадратни метра земя е нужно за едно плодно дърво, за да вирѣе добре. Ако имате единъ декаръ земя, върху която искате да посадите лозови пръчки, вие можете да посадите най-много десетъ пръчки. Посадите ли повече, тѣ ще се развиватъ слабо, ще даватъ хилави плодове. Следователно, за да не получите хилави плодове, не бързайте да реализирате всичкитѣ си желанія изведнѣжъ. Желаніята на човѣка се намиратъ въ зародишно състояние, и затова той трѣбва постепенно, едно по едно, да ги излупва, да може да ги храни, да дадатъ добри плодове. Всѣко желание на човѣка е капиталъ, който може да се превърне въ кинетическа енергия, но то трѣбва да чака времето си. Всѣко желание е сила, която ще даде своитѣ резултати, но тази сила трѣбва да се събуди на опредѣленото за нея време. Желанието не трѣбва да се събужда нито по-рано, нито по-късно отъ опредѣленото време. За всѣко желание има опредѣлено време и пространство, когато то може да се реализира. Ако не спазите това време, ще се натъкнете на редъ отрицателни състояния, между които на първо мѣсто ще бжде гнѣвътъ. А като не може да постигне нѣкое свое желание, човѣкъ завижда. Щомъ започне да завижда, ще дойде и гнѣвътъ. Искате ли да се освободите отъ гнѣва, трѣбва да постигнете желаніята си. За да ги постигнете, тѣ трѣбва да бждатъ малко на брой. Колко желанія можете да реализирате годишно? — Едно желание. — Колко класа може да свърши ученика за една година? — Единъ класъ. Най-способниятъ ученикъ може да свърши два класа на годината, а гениалниятъ — три класа. И гениалниятъ учи, минава класове, но за него има особена школа. И гениалниятъ човѣкъ е изложенъ на погрѣшки, той има условия да грѣши повече, отколкото обикновенниятъ човѣкъ. Гениалниятъ много печели, много губи и много страда, обикновенниятъ човѣкъ малко печели, малко губи и по-малко страда. За да регулирате енергиитѣ на своя организъмъ, трѣбва да дишате правилно, дълбоко.

И тѣй, многото желанія отклоняватъ вниманието на човѣка. Срѣщате нѣкой човѣкъ замисленъ, навелъ глава надолу, къмъ земята гледа. Този човѣкъ има много желанія, вследствие на което и дишането въ него се извършва слабо. Това е забелязано и въ живота

на видни артисти. Когато нѣкой способенъ артистъ стане много амбициозенъ, кръвообращението въ него става неправилно, дишането му непълно, вследствие на което той се нервира и започва да се гнѣви. Цѣрътъ противъ гнѣва е да намѣрите нѣкой вашъ приятель, който да е отрицателенъ, пасивенъ. Помолете го да тури лѣвата си рѣка върху дѣсната половина на главата ви и ще видите, че следъ кратко време всичката излишна енергия отъ васъ ще мине въ рѣката му и ще се облекчите. Вие сте били положителенъ, активенъ, а той — отрицателенъ, пасивенъ, вследствие на което между васъ е станала правилна обмѣна.

Значи, гнѣвливиятъ трѣбва да намѣри тихъ, спокоенъ човѣкъ, на когото да предаде частъ отъ излишната си енергия. Не е лошо, че се гнѣви човѣкъ, но трѣбва да знае закона, да впрѣга тази енергия на работа. За предпочитане е човѣкъ да се гнѣви, отколкото никакъ да не се гнѣви. Има хора, които сж пасивни и като се разгнѣвятъ, не могатъ външно да изразятъ гнѣва си. Тѣ минаватъ за кротки хора, въ сжщностъ не сж кротки. Пасивниятъ гнѣвъ ражда страха, а активниятъ — ражда отмѣщението. Особено силно е отмѣщението, когато нѣкой се опита да се противопостави на гнѣва. Щомъ се разгнѣви нѣкой човѣкъ, дайте му възможностъ да прояви гнѣва си, спрете ли гнѣва му, той ще започне да отмѣщава. Защо нѣкои хора не могатъ да се гнѣвятъ? — Защото нѣматъ излишъкъ отъ тази енергия. Тѣ мязатъ на онѣзи пияници, които искатъ да пиятъ, но или пари нѣматъ, или крѣчми отворени нѣма. Значи, тѣ нѣматъ условия да се напиятъ и по необходимостъ минаватъ за трезви. Тѣ сж готови да отидатъ въ първата отворена крѣчма и да се напиятъ. Истински трезвъ, добродетеленъ човѣкъ е онзи, който при всички условия да пие, да се гнѣви, не може да излѣзе отъ своето равновесие. Такъвъ човѣкъ има воля, има самообладание. Онзи, който има слаба воля, той се подава и на най-малкото изкушение.

Сега, като ученици на окултна школа, вие трѣбва да изучавате противоречията, на които се натѣквате. Вие трѣбва да изучавате разнитѣ състояния, които изживявате. Нѣкой пжтъ седите, чувствувате се нѣкакъ особено притѣсненъ, не знаете де да турите рѣцетѣ си: турите ги отпредъ, не ви харесва; турите ги от-

страни, или отзадъ – пакъ не ви харесва. Ако разбирате дълбокия смисълъ на вашето състояние, вие лесно щѣте да го обясните. Ръцетѣ представятъ човѣшката воля. Когато не знаете де да турите ръцетѣ си, това значи, че не знаете, какъвъ ходъ да дадете на волята си. Като поставяте ръцетѣ си отзадъ, отпредъ, или настрани, съ това вие търсите най-подходящия методъ за проява на волята. Щомъ намѣрите подходящо мѣсто за ръцетѣ си, вие вече сте решили въпроса, по какъвъ начинъ да проявите волята си. Като пръвъ методъ за проява на волята е прилагане на закона за трансформиране на енергиитѣ въ организъма си чрезъ бѣлитѣ дробове. Източнитѣ народи обръщатъ голѣмо внимание на дишането като методъ за работа въ много направления. И западнитѣ народи сж искали да използватъ този методъ, но като крайни материалисти, той е далъ за тѣхъ лоши резултати. Тѣ сж искали по бързъ начинъ да постигнатъ много нѣща, но скжпо сж платили за това бързане. Любовь се иска отъ хората, за да използватъ правилно науката за дишането. Безъ любовь не може да се диша. Първото условие е любовта да участвува при дишането. Не участвува ли любовта при дишането, никакви постижения не можете да имате. При това положение, организъмътъ не може да се справи съ излишната си енергия, вследствие на което въ човѣка се зараждатъ редъ отрицателни състояния. Когато дишането не става правилно, въ организъма се наслояватъ полуорганически вещества, утайки, които сж причина на всички болести. Благодарение на тия утайки, на тия полуорганически вещества, кръвта на човѣка не може добре да се пречиства и става причина за развиване на много микроби.

Сега вече имате понятие, колко сложенъ процесъ е дишането. Достатъчно е да си представите тия 600 милиона работници, които день и нощ работятъ безкористно, за да разберете, какъвъ великъ процесъ се извършва въ вашия организъмъ. При това, всѣка клетка има своя строго опредѣлена специалностъ. Ако не разглеждате този процесъ съзнателно, вие ще кажете, че не струва да се живѣе. – Не, струва да се живѣе. Всѣка вдишка и издишка е резултатъ на работата, на усилията на милиони работници. Следователно, дишайте съзнателно, съ любовь, ако искате всѣкога да имате

добро вътрешно разположение. Разгнѣвите ли се малко, цѣлата хармония въ организѣма се нарушава, а съ това заедно и дишането не става правилно. За да разберете, колко скжпо струва всѣки човѣкъ на природата, направете изчисление, колко се изразходва за него въ продължение на една година. Като знаете, колко се плаща за 24 часа, лесно ще изчислите за една година. И това е разходъ само за дишането. Изчислете следъ това, колко се изразходва за работниците въ стомаха, въ мозѣка и въ всички останали удове. Следъ всичко това ще дойде нѣкой да каже, че животътъ нищо не струвалъ, че всичко било даромъ дадено. — Така е за онзи, който не разбира. Онзи, който разбира, той знае, колко скжпо струва животътъ и на най-малкото сжщество, а още повече на човѣка. Вие сте храненици на природата, безъ да съзнавате, какви сръдства харчи тя за васъ. Нима децата съзнаватъ, колко харчатъ родителитъ за тѣхъ? Обаче, когато пораснатъ, когато сами започнатъ да се подържатъ, тогава виждатъ, колко много сж коствали на родителитъ си. Не е лесна работа да се отгледа единъ човѣкъ! Когато направите точна смѣтка за всички разходи, които природата прави за васъ, ще видите, какво нѣщо е човѣкътъ. И тогава, въ душата ви ще се пробуди велико чувство на благодарностъ за живота, който ви е даденъ. Само при това съзнание вие ще разберете дълбокия смисълъ на думитъ: „По благодать живѣемъ“.

Т. м.

— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Лама савахтани.

„Или, Или, лама савахтани?“, то
есть Боже мой, Боже мой, зашто си мя оставилъ?
Матѣя 27:46

„Или, Или, лама савахтани?“ — Въ тѣзи думи Христосъ е вложилъ нѣщо повѣче отъ това, което е прѣдано въ Евангелието. На българи думата „Или“ има съвсѣмъ друго значение — тя е съюзътъ или. Обаче, на староеврейски смисълътъ е другъ. Онѣзи, които чува

думитѣ на Христа, криво Го разбраха. Тѣ помислиха, че Той вика Илия и си казаха: Да видимѣ, дали ще дойде Илия да му помогне. Изобщо, прѣводѣтъ на този стихъ не е сполучливѣ. То е все едно, отѣ лама да образувашѣ ламя – сщество съ голѣма, ненаситна уста. Азѣ влизамѣ въ положението на прѣводачитѣ. Мжно се прѣвежда отѣ старѣ, класически езикѣ, мжно се прониква въ неговата сщина. Това всѣки е провѣрилѣ. Запримѣрѣ, бѣлгаринѣ отива въ франция. Като изучава езика, той не може да проникне въ дълбокия смислѣ на думитѣ и лесно се познава, че е чужденецѣ. За него всѣка дума е точно опрѣдѣлена, установена. Въ това отношение, той е като аристократѣ, за когото нѣщата иматѣ точно опрѣдѣлени форми. Животѣтъ на аристократа е установенѣ, не тѣрпи никакви промѣни. Подѣ „аристократѣ" се разбира човѣкѣ съ установени идеи, съ съзнание за своето благородно произхождение, благородна кръвь.

Като говоря за езицитѣ, имамѣ прѣдѣ видѣ тѣхния произходѣ. Всички езици иматѣ единѣ общѣ произходѣ. Това не подразбира еднообразие. Въ проявитѣ на езицитѣ има разнообразие, а въ принципитѣ – еднообразие. Нѣщата ни се виждатѣ еднообразни, когато ги гледаме отдалечѣ. Какво се разбира подѣ „единство"? Дѣ е единството? – Въ безграничното, безпрѣдѣлното. А подѣ „множество" разбираме близкитѣ до насѣ нѣща. То е проява на видимата реалностѣ. Какво значи „проява"? – Да се яви нѣщо въ свѣтлина, на яве. Наистина, свѣтлината изявява нѣщата. – Кой ги осмисля? – Видѣлината. Значи, свѣтлината изявява нѣщата, а видѣлината ги осмисля. Въ бѣлгарски езикѣ думата „видѣлина" замѣстватѣ съ „свѣтлина". Това е неразбира не. Свѣтлината има физически произходѣ. По вибрации думата „видѣлина" е по-силна отѣ думата „свѣтлина". Филолозитѣ се нуждаятѣ отѣ духовна свѣтлина, и отѣ нейно гледище да изучаватѣ природата, важно е, че свѣтлината и видѣлината сж двѣ различни идеи. Когато изгуби видѣлината си, човѣкѣ придобива свѣтлина, когато изгуби свѣтлината, той придобива видѣлина. Запримѣрѣ, намирашѣ се на планината и отдалечѣ гледашѣ прѣдметитѣ. Казвашѣ: Смжно ми е, не виждамѣ ясно прѣдметитѣ. – Свѣтлина ти е нужна. Щомѣ се приближишѣ къмѣ прѣдметитѣ, тѣ ставатѣ ясни. Видѣлина имашѣ,

прониквашъ въ тѣхъ. Дали виждашъ, или не виждашъ ясно, не се смущавай. Ама тъменъ ти билъ свѣтътъ! Самъ по себе си, свѣтътъ е красивъ. Въ твоя мозъкъ има нѣщо, поради което не схващашъ ясно нещата. Щомъ се приближишъ къмъ тѣхъ, тѣ изпъкватъ въ своята яснота.

И тѣй, когато човѣкъ изгуби Божията Любовь, придобива човѣшката любовь, когато изгуби човѣшката любовь, придобива Божията Любовь. Човѣшката любовь е свѣтлина, а Божията – видѣлина. Значи, човѣкъ създава свѣтлината, а Богъ – видѣлината. Понеже въ човѣшката любовь има промѣни, затова той минава отъ свѣтлина въ тъмнина, и обратно – отъ тъмнина въ свѣтлина. Това психологически е вѣрно. Казвате: Дѣто е свѣтлината, тамъ е реалността. Споредъ мене, реалността е въ зависимостъ отъ проявитѣ на човѣка, на неговитѣ чувства. Азъ разглеждамъ чувствата въ широкъ смисълъ, а не отъ обикновеното човѣшко разбиране. Казватъ за нѣкой момъкъ, че се влюбилъ, че изпява чувствата си. Какво нѣщо е влюбването? – Запалилъ се. – Що е запалването? – Гори нѣкой. – Що е горѣнето? Това сж идеи, които търпятъ измѣнения. Всѣка идея трѣбва да се посѣе, както се сѣе житното зърно или ябълчната сѣмка въ земята. Ако земята, въздухътъ и свѣтлината не дадатъ условия на сѣмето да израсте, ти никога не би разбралъ съдържанието, което се крие въ него. Сжщо така не би разбралъ смисъла и на думитѣ, ако не имъ дадешъ условие да израстатъ и да дадатъ плодъ. Обаче, има хора, които разбиратъ смисъла на нѣщата. Какъ ще познаешъ човѣшката любовь? – Виждъ, какво прави влюбениятъ. Той започва да обръща голѣмо внимание на външността си: облича се добръ, приглажда косата си, туря си хубава връзка, постоянно се оглежда въ огледалото и казва: Любовь имамъ азъ! Правъ е той. Лицето му е бодро, свѣжо – отдалечъ свѣти. И това не е лошо, свѣтлина има човѣкътъ. Но тази свѣтлина скоро изгасва. Тя се явява бързо и бързо изчезва. Трѣбва ли да ви доказвамъ, колко скоро се измѣнятъ човѣшкитѣ чувства? Прѣдставете си единъ младъ момъкъ, лицето му свѣтнало, съ доволенъ изразъ. Въ една кутия турилъ единъ прѣстенъ и една гривна. Носи ги на своята възлюблена, на която ще изяви любовта си. Но нѣкой му попрѣчилъ да изкаже любовта си. И знаете ли, какъ майсторски? Ще ви

приведа единъ примѣръ отъ софийско. Единъ видѣнъ чиновникъ отъ Смѣтната палата, уменъ човѣкъ, пжтува отъ София до Павлово. Влиза въ единъ трамвай, дѣто имало много хора. Въ сжщото врѣме влиза и единъ бѣденъ човѣкъ, съ вързопъ въ ржка, но и той нѣма кждѣ да застане. Чиновникътъ искалъ да му послужи и казва: Ела при мене, приятелю, остави вързоба долу, почини си. – Нѣма мѣсто. – Ето, тукъ, при краката ми има мѣсто, тури си долу вързоба. Бѣднякътъ застаналъ прѣдъ него. Той се понавеждалъ да си види вързоба, буталъ го, намествалъ го. Като си отишълъ въ Смѣтната палата, чиновникътъ бѣрка въ джоба си и забѣлѣзва, че портмонето му изчезнало. Въ него имало 800 лв. Той си казва: Благодаря на този човѣкъ, че ми показва, какво умѣтъ ми трѣбва да бжде винаги буденъ, защото, понѣкога имамъ у себе си и по 10,000 лв. Това получилъ за услугата, която направилъ на бедняка. Да кажемъ сега, че крадецътъ бржква въ джоба на момъка и му задига прѣстена и гривната. А той, като не подозира нищо, отива веселъ при момата. Тя го посрѣща, очаква отъ него даръ. Той бржква въ джоба си: А-а! – Казва учудено. Нѣма ги! Смути се момъкътъ. Изчезва свѣтлината. Отива си той вкжши много смутенъ, но и свѣтлината изчезнала. Въ Божията Любовь има знание, има видѣлина, и тя никога не изчезва. Щомъ влѣзе Божествената Любовь въ човѣка, той вече не се подава на измама, на лъжа. Религиознитѣ хора понѣкога подражаватъ, но подражанието не трѣбва да бжде като това на Сократовия ученикъ. Като виждалъ, че учителятъ му билъ много скромненъ въ облѣклото си, той обулъ едни скжсани гащи и така се явилъ прѣдъ учителя си. Сократъ му казалъ: Слушай, приятелю, твоята гордостъ се вижда и прѣзъ сждранитѣ ти гащи. Между религиознитѣ се срѣщатъ такива, на които гордостъта и религиозността се вижда прѣзъ скжсанитѣ имъ гащи. Тѣ нѣматъ никакво убѣждение, никаква любовъ, а искатъ да изпжкнатъ по нѣкакъвъ начинъ въ свѣта. Иматъ само къмъ себе си любовъ, къмъ другитѣ не я проявяватъ.

Сега, вие трѣбва да разбирате реалността, да се приближавате до нея. Въ реалността нѣма никакви промѣни, нито измѣна. Такова нѣщо е Божията Любовь. Тя се отличава отъ човѣшката любовъ по това, че е

абсолютно безкористна. Ако търсите користолюбие, ще го намърсите във човешката любов. Тя използва всичко за себе си. Отглеждашъ кокошки, патици, овце, свине – всичко за себе си, отглеждашъ плодове, пакъ за себе си. Обаче, човешката любов има условия да се развива. Следъ всичко това, вие се питате, защо човѣкъ страда толкова. – Какъ да не страдате, когато въ основата на вашия животъ лѣжи користолюбието. Мжжѣтъ използва жена си, а тя – своя мжжѣ. Родителитѣ използватъ дѣцата си, а тѣ – родителитѣ си, възлюблениятъ използва своята възлюблена, а тя – него, учителитѣ използватъ своитѣ ученици, а тѣ – учителитѣ си. Навсѣкждѣ виждаме използване. – Защо? – Защото хората иматъ свѣтлина, а нѣматъ видѣлина. Тѣ прилагатъ човешката любовъ, и всѣки казва: Азъ да живея, а за другитѣ не искамъ да зная. Това е неразбиране на живота или на великитѣ принципи, които лежатъ въ основата на самия животъ. Всички хора, отъ коя и да е нация или раса, всички животни – отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, съставятъ частъ отъ великия Божественъ организъмъ, слѣдователно, тѣхното благо е и наше благо. – Този организъмъ подобенъ ли е на нашия? – Подобенъ, но несравнено по-хармониченъ и по-добрѣ устроенъ отъ нашия. Всички, които ме слушате днесъ, както и най-виднитѣ учени и професори, се занимаватъ съ маловажни въпроси по отношение на това, което сега прѣдстои на човѣка. Нека всѣки се занимава, съ каквото иска, това не ме интересува, но казвамъ: Първо, човѣкъ трѣбва да разрѣши важнитѣ, съществениитѣ въпроси. Ще рѣшишъ първо, важния въпросъ, като се движишъ по права линия. Послѣ, ще го повдигнешъ въ първа степенъ, слѣдъ това – въ втора степенъ, въ квадратъ, и най-сетнѣ, въ трета степенъ, въ кубъ. – Ние знаемъ, какво е правата линия. Знаемъ, какво нѣщо е квадратътъ, знаемъ, и какво нѣщо е кубътъ. – Не отричамъ, че ги знаете, но не знаете, какъ да ги приложите въ живота. Отчасти, хората знаятъ, какъ да прилагатъ правата линия. Тѣ сж турили по една ось въ колелата, и върху тази права линия се движатъ. Отчасти, тѣ прилагатъ и плоскостъта. Турятъ една дѣска върху плоскостъта, впрѣгнатъ два коня, хванатъ юздитѣ имъ и казватъ: Ето едно движение въ квадратъ. Значи, първото движение е въ права линия –

праволинейно движение на колелата. Второто движение е на конетѣ, които вървятъ напрѣдъ и движатъ колата. Сега, отъ васъ се иска да приложите правата линия въ сърдцето си и въ ума си. Какъ ще постигнете това движение? Азъ нѣма да отговоря на този въпросъ, вие сами ще го разрѣшите.

Христосъ казва: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставилъ?“ Кой не е казвалъ така при извѣстна мъчнотия? И азъ, като съмъ се намиралъ въ голѣма мъчнотия, съмъ казвалъ: „Боже мой, защо си ме оставилъ?“ Всѣки е казвалъ тѣзи думи. Ще кажете, че сте подобни на Христа. Не, има голѣма разлика. Има нѣщо общо между всички хора, а именно: всички дишатъ, всички иматъ дробове. Въпрѣки това, хората се различаватъ и въ дишането: всички не дишатъ еднакво, всички не дишатъ единъ и сжщъ въздухъ. Какъвъ въздухъ дишатъ онѣзи, които по цѣли дни прѣкарватъ по кафенетата, дѣто всички пушатъ и пиятъ? Какво ще занесатъ тѣзи хора на своята жена и дѣца? – Димъ, пушекъ – нищо повече. И това сж все видни господа. Тѣ рѣшаватъ важни въпроси въ пушека, въ дима на цигаритѣ. Азъ пъкъ съмъ простъ овчаръ, който паса овцетѣ си и дишамъ чистия въздухъ на Витоша. Ако ме сравните съ единъ отъ господата въ кафенетата, ще намѣрите ли разлика? Ще намѣрите, разбира се. Азъ съмъ веселъ, бодъръ, съ бистъръ умъ, животътъ има смисълъ за мене. Онзи отъ кафенето ще каже: Има една особена философия, която разрѣшава всички въпроси. Каква е тази философия? – Философия на дима. – Димътъ ще се махне. – Какъ? – Чрѣзъ вентилатори. – Не, приятелю, вентилаторитѣ не спасѣватъ положението. Дѣ е писано, че кжшитѣ трѣбва да иматъ вентилатори? Природата учи човѣка, какъ и кждѣ да диша. Какъвъ въздухъ е нуженъ на човѣка? – Планински. Природата е създала планинитѣ, и хората трѣбва да ги използватъ. Казвашъ: И азъ съмъ челъ Библията. – Челъ си я, но въ кафенетата. Азъ съмъ челъ Библията на Витоша. Ти имашъ разбиране за Библията на дима, а азъ имамъ разбиране за Библията на чистия планински въздухъ, на бѣлия снѣгъ. Ние взимаме снѣга като символъ на чистотата, на бѣлия цвѣтъ. – Ама снѣгътъ се топи. – Снѣгътъ се топи, но бѣлиятъ цвѣтъ не се топи.

Защо бѣлиятъ цвѣтъ е невидимъ? Защо нѣщата се губятъ? Ако движа прѣста си прѣдъ васъ бавно, вие ще го виждате. Колкото по-бързо го движа, толкова по-малко го виждате, Най-послѣ, бързината на движението става толкова голѣма, че вие изгубвате прѣста отъ очитѣ си. Значи, човѣкъ не вижда само онѣзи прѣдмети, които се движатъ съ голѣма бързина. Очитѣ не могатъ да схванатъ тази бързина. Въ този смисълъ, когато се казва, че нѣщо изчезнало, това говори за голѣмата бързина, съ която се движи. Значи, изчезването на тѣлата има отношение къмъ закона на движението. Слѣдователно, ако вашитѣ идеи и чувства вървятъ по възходящъ пѣтъ, тѣ се движатъ съ неимовѣрна бързина, поради което изчезватъ. Сжщото се отнася и за онѣзи идеи и чувства, които вървятъ по низходящъ пѣтъ. Тѣ слизатъ въ толкова гѣста материя, че ставатъ невидими, т.е. изчезватъ отъ ума и сърдцето на човѣка. Има случаи, когато видни професори загубватъ своитѣ мисли. За тѣхъ се казва, че паметъта имъ отслабнала. – Кога отслабва паметъта? Споредъ мене, когато паметъта на човѣка отслабва, това се дължи на сгъстената материя, въ която той попада. Гѣстата материя прави човѣка материалистъ – повече егоистъ, отколкото идеалистъ. Азъ зная много методи за усиляване на паметъта. Единъ отъ тѣхъ е много ефикасенъ, но човѣкъ трѣбва да даде за него всичкото си състояние. Не мога да дамъ този методъ на никого. Затова вие си служете съ по-евтини методи.

И тѣй, за да се освободите отъ мжнотиитѣ, трѣбва да приложите любовта. Ще кажете, че и вие разбирате това, но не е дошло още врѣме за любовта. – Ето една крива идея! – Не е дошло врѣме за любовта! – Какъвъ е вашиятъ стрѣмежъ? Какво търсите вие въ живота си? Не търсите ли щастието? Не се ли стрѣмите къмъ здраве, къмъ животъ? Всички хора се стрѣмятъ къмъ великото, незнайното, т.е. къмъ Божественото. Не е важно, какъ тѣ схващатъ своя стрѣмежъ. За да постигнатъ стрѣмежа си, нужно имъ е знание и смѣлостъ. Никакво съмнѣние не се позволѣва. Човѣкъ може да се съмнѣва отвънъ, но не и вътрѣшно. Въ търсене и придобиване на истината, не се позволѣва абсолютно никакво съмнѣние. Впрочемъ, това зависи отъ разбирането на човѣка. Въ разбирането има степени на града-

ция. Що е истина? За да разберете, дали една дума съдържа въ себе си истината, трѣбва да провѣрите, доколко тя е музикална, доколко е пластична. Изпѣйте думата „истина“, да видите, доколко се подава на модуляция, дали е огъваема, или не.

Питате: Защо Богъ не отговаря всѣкога на нашитѣ молитви? – Много просто! Богъ е крайно възискателенъ. Той иска да говорите на Неговия езикъ. – Ама ние Му се молимъ, пѣсни Му пѣемъ, тамянь Му кадимъ. – Това не е достатъчно, това сж внѣшни положения. Важно е, говорите ли на Неговия езикъ. – Кой е Неговиятъ езикъ? – Ключътъ на Божия езикъ е Любовьта. – На коя любовь? – На абсолютно безкористната любовь. Каквото правишъ, каквото мислишъ и чувствуваешъ, да си свободенъ отъ всѣкакво користолюбие. Като проповѣдвамъ, азъ поглеждамъ ту на една, ту на друга страна. Мнозина се запитватъ, защо ги гледамъ. Значи, тѣ се съмнѣватъ, търсятъ нѣщо користолюбиво въ мене. Много естествено, като говоря на хората, все ще погледна къмъ нѣкого.

Една млада госпожица, детективъ, попаднала въ единъ затѣнтенъ градъ. Като обикаляла града, да намѣри нѣщо съмнително, тя срѣщнала единъ господинъ, който я погледналъ особено. – Защо я погледналъ така? – Харесалъ я човѣкътъ. Той върви и се обръща да я види, влюбилъ се въ нея. Тя си казала: Ето единъ мошеникъ. Заслужава да се прѣдаде на полицията. Тя мисли едно, той мисли друго. И азъ, като ви говоря, мисля едно, а вие мислите друго. Вие мислите, дали това, което ви говоря, е истина. Азъ пъкъ мисля: Като ви говоря, дали истината ще ви засѣгне и дали ще ви заведе при Бога. Азъ знаая, какво говоря. Слѣдователно, за мене е важно само едно: да възприемете истината и да я приложите въ живота си.

„Боже мой, Боже мой, защо си ме оставилъ?“ Христосъ се намираше въ голѣма мжнотия, затова изрече тѣзи думи. Защо и за какво, тукъ прѣкъсвамъ мисълта си. Ще кажете, че оставямъ нѣщата недоизказани. Знаете ли, защо понякога прѣкъсвамъ мисълта си? Ще ви отговоря съ единъ примѣръ. Поканвамъ на обѣдъ 12 души, слагамъ богата трапеза, и всички започваме да ядемъ. Изведнжъ азъ ставамъ отъ стола си и казвамъ: Всички вѣнъ! – Защо, какво става? – Всички вѣнъ! Ча-

съ по-скоро, вѣнъ! – Кажи нѣщо, обясни ни! – Безъ обяснения, вѣнъ! Като излѣземъ вѣнъ и видите, че кжщата гори, ще разберете всичко безъ обяснения. Ето защо, нѣкога азъ прѣкжсвамъ мисълта си. Явява се извѣстна празнина, която показва, че нѣкждѣ става нѣщастие, нѣкаква опасностъ ви грози. – Каква опасностъ ни очаква? – Ако погледнете долу, ще видите, какво ви очаква. Главитѣ ви ще побѣлеятъ отъ ужасъ. Много пропасти има въ живота. Въ една пропастъ ще видишъ своя братъ или сестра съ счупени ржце и крака. Ако викашъ и плачешъ, ще имъ помогнешъ ли? Не, ще излѣзешъ вѣнъ и ще намѣришъ най-близкия пжтъ до тѣхъ. Тамъ ще отидешъ да имъ помогнешъ. – Ще отида нависоко нѣкждѣ, оттамъ да помагамъ. – На високото мѣсто можешъ само да се молишъ и да плачешъ. Ако искашъ да имъ помогнешъ, ще отидешъ долу, при тѣхъ.

Христосъ се обѣрна къмъ Бога съ думитѣ: „Боже мой, защо си ме оставилъ?“ Съ тѣзи думи Христосъ показва на хората, че при извѣстни случаи, Богъ може да ги изостави. – Кога именно? – Когато тѣ забравятъ Неговия езикъ. Ако посѣти всички вѣрващи, не зная, колко отъ тѣхъ разбиратъ езика на Бога и го прилагатъ. Все ще се намѣрятъ такива хора, но сж малко. Ако днесъ Христосъ посѣти всички християнски църкви, да чуе, какъ се проповѣдва Словото, ще се обѣрка отъ тълкуванията на виднитѣ проповѣдници. Всѣки тълкува Словото по свой начинъ. Виденъ проповѣдникъ се качва на амвона и започва съ думитѣ: „Или, Или, лама савахтани?“ – „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставилъ?“ Слѣдъ това продължава да тълкува, защо Христосъ се обѣрналъ къмъ Бога съ тѣзи думи. Като свърши проповѣдъта си, проповѣдникътъ пита слушателитѣ си: Добрѣ ли говорихъ? – Отлично, съ голѣма послѣдователностъ. Пѣкъ езикътъ ти бѣше точенъ, ясенъ. Като слуша това, Христосъ казва: Тѣзи хора говорятъ добрѣ, но постжпватъ злѣ. Ние говоримъ просто, скромно, по прилагаме истината. Отъ евангелската църква Христосъ отива въ православната. Тамъ, скритъ въ единъ жгълъ, Той слуша, какво се говори. Отъ олтара излиза владиката, съ мантия, съ златна корона на главата и съ скиптъръ въ ржка и започва да чете: „Или, Или, лама савахтани?“ Знаете ли, братя християни, колко е страдалъ Христосъ, за да изрѣче тѣзи думи? И продължава да развива

своята проповѣдъ. Слушателитѣ му си казватъ: Наистина, пострада Христосъ, но ти се ползувашъ отъ Неговитѣ страдания. Ти намѣтна мантията, тури короната на главата си и взе патерица въ ржка. Външенъ блѣсъкъ - външна свѣтлина. Опитайте се да кажете днесъ истината на нѣкого! Азъ не упрѣквамъ никого, но казвамъ: Свѣтътъ се нуждае отъ искрени хора, които разбиратъ великата истина и я прилагатъ въ живота си.

Тази сутринъ, всѣки отъ васъ ще разрѣши поне единъ важенъ въпросъ. Какъ ще го разрѣшите? Има само единъ начинъ да го разрѣшите правилно. Ще обясня мисълта си съ единъ примѣръ. Баща си, имашъ синъ доста даровитъ музикално. За да излѣзе нѣщо отъ него, той трѣбва да попадне въ ржцетѣ на много даровитъ учителъ, иначе, нищо нѣма да постигне. Слѣдователно, всѣки въпросъ трѣбва да се разрѣши правилно, по закона на любовта. Не е достатъчно само да свиришъ, нужно ти е любовъ, разбирање. Запримѣръ, слушашъ единъ великъ музикантъ, който изпълнява музика отъ Вагнеръ. Ти обичашъ този композиторъ и отивашъ да слушашъ музиката му. Нѣкой казва, че музиката на Вагнеръ е бурна, шумна, въ нея има грѣмотевици, цѣлата зала се тресе. Който обича Вагнеръ, казва: Идея има този музикантъ! Други възразяватъ: Никаква идея нѣма, освѣнъ единъ материализъмъ. Кога човѣкъ се изказва бурно? - Когато иска да убѣди нѣкого въ нѣщо. Кога човѣкъ се изказва тихо, спокойно? - Когато това, което иска да каже, е много хубаво. Най-хубавитѣ нѣща се казватъ на ухото, никой да не ги чуе. Слѣдователно, тихиятъ гласъ на природата прѣдставя външна проява на Бога. И свѣтлината говори тихо, защото носи любовта въ себе си. Можете ли да наострите ухото си така, че да чуете, какво ви носи свѣтлината? Познавате ли нейния езикъ? Красивъ езикъ има свѣтлината. Ще кажете, че това сж фигури на рѣчта. Не, свѣтлината говори. Мога да убѣдя всѣкиго, че свѣтлината говори. Обаче, на вашъ езикъ, мжно може да се прѣдаде говорътъ на свѣтлината.

Сѣдимъ двама души въ тъмна стая. Единиятъ казва: Имамъ да плащамъ една полица отъ 100 хиляди лева и ако не я изплатя въ два-три дена, ще отида въ затвора. - Не бой се, добъръ е Господъ. - Пари ми сж нуждни! - Не се безпокой, азъ ще направя едно чудо.

Оставямъ на масата нѣколко златни монети, безъ той да знае, и му казвамъ: Ще имашъ тази сума. – Това сж празни думи, не ги разбирамъ. Колко сж ми говорили такива нѣща! – Ще имашъ тѣзи пари и ще се убѣдишъ въ думитѣ ми. – Какъ ще ги имамъ? Докато не ги видя, не вѣрвамъ. Тъмно е прѣдъ очитѣ ми. – Да бжде свѣтлина! Веднага той разбра езика на свѣтлината. Видя паритѣ, взе ги и се зарадва. Питамъ го: Разбра ли сега езика на свѣтлината? Докато ти говоришъ въ тъмнината, не ме разбираше. Щомъ дойде свѣтлината, ти ме разбра. Знай, че Богъ ти изпраща тѣзи пари. Той плаща дълговетѣ ти, съ желание, да разберешъ свѣтлината и да не грѣшишъ повече. Ако не я разберешъ, пакъ ще изпаднешъ въ тъмнина. И въ ума на човѣка може да настане тъмнина. Сѣдишъ отчаянъ, обезсърченъ, искашъ да се самоубиешъ. Богъ ти нашепва: Не се обезсърчавай, ще се оправятъ работитѣ. – Какъ ще се оправятъ? Другъ, неприятелски гласъ говори въ тебе: Не слушай никого, вземи единъ куршумъ и се застреляй! Тихиятъ гласъ въ тебе говори: Не се страхувай, всичко ще се нареди. – Кога ще се нареди? – Скоро, много скоро. И наистина, не се минаватъ петъ минути, и въ ума ти настане просвѣтление. Влѣзе нова мисълъ въ ума ти и започвашъ да разбирашъ нѣщата по новъ начинъ. Сега казвашъ: Дойде свѣтлина! – Свѣтлината тѣ спаси отъ прѣстѣпление.

Днесъ всички хора търсятъ нѣщо въ свѣта. Кого търсятъ? – Бога, Великото начало въ живота. Ново разбиране е нужно на човѣка. Ще четешъ Писанието съ ново разбиране. Ще цитирашъ слѣдния стихъ: „Младъ бѣхъ и остарѣхъ, но не видѣхъ праведния да проси.“ Значи, праведниятъ никога не изпада въ положение да проси. – Защо? – Защото той е уменъ човѣкъ. Той разполага съ изкуства, занаяти, които му помагатъ при всички условия на живота. Праведниятъ може да бжде художникъ, музикантъ, лѣкаръ, желѣзаръ, коларъ и др. Тръгваме двама души на пѣтъ, безъ петъ пари въ джоба си. Азъ вървя тихо, спокойно, не се страхувамъ отъ нищо. Другиятъ казва: Какво ще се прави безъ пари? Трѣбва да се проси. – Нѣма да просимъ. – Ами какво ще ядемъ? Стигаме до едно село. Виждаме въ единъ дворъ, какъ селянитѣ се мжчатъ да поправятъ една счупена кола. Питамъ ги: Имате ли нужда отъ майсто-

ръ, да поправи колата? – Разбира се, имаме нужда. Спирамъ се, поправямъ колата и тръгваме да си вървимъ. Обаче, тѣ ни задържатъ, нахранятъ ни, стоплятъ ни и слѣдъ това продължаваме пътя си. На друго мѣсто пакъ иматъ нужда отъ мене. При това положение, ще подлагаме ли ржка за помощъ? По-нататъкъ, влизаме въ друга кжца, дѣто има боленъ. Азъ веднага го прѣглеждамъ и давамъ наставления за лѣкуването му. Слѣдъ това отиваме на трето мѣсто и т.н. Въ такъвъ случай, ще подложатъ ли ржка? – Никога! – Ето защо, когато Богъ е съ тебе, Той ще те научи на едно изкуство. Излѣзе ли отъ тебе Богъ, всички изкуства, всички знания ще те напуснатъ. Като ви казвамъ, че трѣбва да научите нѣкое изкуство, това значи, че Богъ трѣбва да влѣзе въ вашата душа и да ви научи да работите. Знаете ли, колко врѣме е работилъ Господъ, за да създаде едно изкуство? Ти казвашъ: Азъ знамъ всичко. Знаете ли, колко врѣме е употребилъ Богъ за създаването на този свѣтъ?

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, колко повърхностно мисли човѣкъ. Да вземемъ дихателната система. Кой може да обясни, що е дишането? – Е, кой не диша! Ученитѣ опрѣдѣлятъ много добръ дишането, но какъвъ е вътрѣшниятъ му смисълъ? За нѣкои то е поемане на въздухъ навжтрѣ и изпущане навънъ. Ученитѣ изчисляватъ, че въ дихателната система има 600,000,000 клѣтки, значи 600 милиона работници. Всѣка клѣтка е едно малко, разумно същество, което си има специална работа. То разбира и химия, и физика, разбира и физиологическитѣ закони и не само знае разумно да се храни, но разумно изпълнява и зададената му работа. Въ една минута човѣкъ прави 20 вдишки, а всѣка вдишка е хранене, слагане на трапезата. Въ минутата има 60 секунди, значи, на обѣда се слагатъ 20 яденета. Всѣко ядене трае три секунди. Като поемашъ въздухъ, трапезата се слага, а като издишашъ, обѣдътъ се свършва. Въ три секунди яденето се слага и вдига, чиниитѣ се измиватъ. Въ това врѣме, всѣка клѣтка е извършила своята работа, извършила всички химически процеси и пакъ се готви за ново ядене. Въ единъ часъ се слагатъ 1,200 обѣда. Ако се прѣсмѣтне, въ 24 часа колко прави, вие ще трѣбва да плащате милиарди само за дишането. И вие сѣдите не-

доволни и си казвате: Азъ страдамъ! Казвамъ: Приятелю, въ твоитѣ дробове 600 милиона душички работятъ денонощно за тебе, и ти петъ пари не си платилъ на тѣхъ. Ти си недоволенъ отъ живота, оплаквашъ се отъ него, не знаешъ, защо си дошълъ на земята. Други работятъ за тебе, а ти си мързеливъ, чакашъ наготово. Имашъ нѣкаква идея. Но каква е тази идея? Синътъ е недоволенъ отъ баща си, че му прасалъ малко пари, не толкова, колкото искалъ той. Наежилъ се противъ баща си, казвамъ: Този синъ е тѣртей. Синътъ пита: Не съмъ ли свободенъ да изповѣдвамъ идеитѣ си? Азъ съмъ свободомислещъ човѣкъ. – Какви сж твоитѣ идеи? Идеи на яденето. Като ядешъ, мислишъ ли за работницитѣ въ дробоветѣ? Платилъ ли си имъ нѣщо? Ако на всѣки работникъ плащашъ по 5 лв., колко трѣбва да платишъ? Най-малко 30 милиарда лева. На 600 милиона работника по 5 лв., прави 30 милиарда. Това е само за единъ день. Колко ще платите за една година? Какво ще кажете за работницитѣ въ стомаха и въ мозъка? Милиарди сж нуждни, за да се изплатите на всички работници въ вашето тѣло.

Ще цитирате стиха отъ Евангелието: „Страшно и чудно съмъ създаденъ.“ Това се отнася до човѣка. Какво страшно има въ него? Математика има тукъ! – По благодать съмъ спасенъ. – По благодать си спасенъ, разбира се. Колко милиони душички работятъ за тебе! Около 600 милиона въ дробовѣтѣ ти, около 10 милиона въ стомаха. А колко милиона работятъ още въ мозъка, въ червата, това не може да се изчисли. Колко чудно е създаденъ човѣкътъ! Слѣдъ всичко това имашъ смѣлостта да казвашъ, че нѣкой те обидилъ, че никой не те обича. Срамота е да говоришъ така. Ако никой човѣкъ не те обича, поне Богъ те обича. Не пълнете ума си съ отрицателни мисли. Не е вѣрно, че никой не ви обича. Има Единъ, Който ви обича и Който не прѣстава да мисли за васъ. Единъ е Той! Ако отидете въ единъ отъ възвишенитѣ свѣтове, тамъ ще намѣрите още много, които ви обичатъ, които ви изпращатъ своитѣ красиви мисли и чувства. И вие имате красиви мисли и чувства, но колко отъ тѣхъ сте приложили? Дойде нѣкой и ми казва, какво мисли да прави, Хубави нѣща е намислилъ, но минаватъ години, и той нищо не е приложилъ. Ще се извинява, че се

явили прѣпятствия въ живота му. Не, приятелю, съ твоята гранитна и желѣзна воля, ти самъ си прѣпятствуващъ. А това е волята на насилието, което всичко разрушава. Ще работишъ, да придобиешъ диамантена воля. Тогава нѣма да се намѣри сила, която да ти прѣпятствува. И като вложишъ любовъ въ тази воля, каквото намислишъ да направишъ, ще успѣешъ. Чрѣзъ любовъта всичко се постига.

Казвашъ: Какво да правя, като не ме разбиратъ хората? – Какво да кажа азъ? Трѣбва ли да се сърдя, че не ме разбирате? Колко пжти ви проповѣдвамъ, безъ да ме разбирате! Обаче, азъ тѣрся причината на вашето неразбиране. Слизамъ долу, до васъ, и още по-долу, да намѣря причината за това. Като намѣря причината, гледамъ да я отстраня. И вие правете сжщото. Не питайте, защо хората не ви разбиратъ, но тѣрсете причината за това и като я намѣрите, турете я настрана. Всички трѣбва да извикате „Или, Или“. Ще кажете, че много пжти сте викали „Боже мой, Боже мой!“ Много пжти сте викали, но не като Христа. Единъ пжтъ извикайте, но както Христосъ е извикалъ. Само тогава ще разрѣшите всички въпроси. Веднжжъ Наполеонъ заповѣдалъ на единъ отъ инженеритѣ да построи мостъ за 20 минути, защото слѣдъ 20 минути ще мине войската. – Не мога, ваше Величество, нѣмамъ такива инструменти. – Ако въ 20 минути мостътъ не бжде готовъ, ще платишъ съ главата си! Инженерътъ не се отчаялъ, но започналъ да мисли. Веднага му дошла една свѣтла идея. Свалилъ шапката си, на която ималъ козирка. Видѣлъ, кактвъ е наклонътъ на козирката, измѣрилъ го съ ржката си, чиято широчина знаелъ. Направилъ точно изчисление и слѣдъ 20 минути, мостътъ билъ готовъ. Така и вие ще извикате „Или, Или“ и ще разрѣшите важния въпросъ.

Днесъ всѣки се оплаква отъ своята мжнотия. Въ какво се заключава мжнотията ти? Имашъ да давашъ две хиляди лева. Кредиторътъ ти извадилъ изпълнителенъ листъ и ако не можешъ да ги платишъ, ще влѣзешъ въ затвора. – Може и да не влѣзешъ. Увѣренъ ли си, че непременно ще отидешъ въ затвора? Който носи Божията Любовъ въ себе си, не може да бжде въ затворъ. Ако праведниятъ влѣзе въ затвора, това е специална мисия за него. Той е изпратенъ тамъ да ра-

боти между затворниците. Това е привилегия за него. Праведният никога не може да лъжи във затвора за дълг. Друг е въпросът за обикновения човек. Той очаква да му дойдат наготово откъжд пари, да изплати дълга си и ако не дойдат, казва: Нма Бог във свта! Казвам: Един ваш приятел ви изпратил по пощата дв хиляди лева, но има нкакво закъснение, ще ги получите малко по-късно. Вие веднага се разколебавате във приятеля си и казвате: Той не устоя на думата си. Казвам: Бог вскога устоява на думата си. Не се съмнявайте във Него. Нма живо същество във свта, малко или голмо, на чийто зов Бог да не е отговорил. Нма случай, Бог да не е отговорил на една душа. Ако отговорът Му не е дошъл наврме, това се дължи на неуредицата във вашите пощи. Уредете пощите си. Пощата от небето тргва наврме, но докато стигне на земята, писмата се загубват нкъжд и се бавят съ мсеци. Кой е крив посл? – Пакъ Бог.

– Какво е нужно на човека? – Любов. Безъ любов нма живот. Тя е толкова необходима за нас, колкото ни сж необходими храната, водата, въздухът и свтлината. Любовта е крайно необходима за нас. Нма дв мнния по този въпрос. Като говоря за любовта, искам да ви дам правилен начин за нейното възприемане. Нкой може да приеме любовта във кафенето, но азъ ще се кача на Витоша, тамъ да я приема. Азъ се съмнявамъ във това, че любовта може да дойде във кафенето и от тамъ да я приемете. Не само, че се съмнявамъ, но знаая положително, че Божията Любов никога не посщава опушени, димящи мста. Ако искаш да приемешъ любовта, ще се качишъ на Витоша, тамъ ще я чакашъ. Съ други думи казано: Единственото мсто, дто влиза Божията Любов, е чистото човшко сърдце. Когато очистите сърдцето си, Божията Любов ще ви посйти. Докато сърдцето ви е нечисто, Любовта не може да ви посйти. Колкото и да викате къмъ Бога, Той ще ви каже: Едно мсто има за мене – чистото човшко сърдце. Очистете сърдцето си, и азъ ще ви посйти. Щомъ Богъ ви посйти, вие ще изпитате широка, безкористна любов къмъ всичко живо във свта.

Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че между васъ има и стари, и млади – отъ различни възрасти. Стари сж

онѣзи, които сж живѣли повече въ мъдростѣта, а млади, които сж живѣли повече въ любовѣта. Значи, младитѣ излизатѣ отѣ любовѣта, а старитѣ живѣятѣ въ мъдростѣта. Вие се дѣлите на два лагера: на стари и млади. Старитѣ казватѣ: Тия млади! Младитѣ казватѣ: Тия стари! Това е неразбиране на нѣщата. Младитѣ вървятѣ по майчина линия, а старитѣ – по бащина линия. Ако сте стари, приличате на баща си, имате мъжки темпераментѣ, искате да наложите волята си на другитѣ. Който не се подчинява, показвате му юмрукѣ. Младитѣ казватѣ, че и безѣ юмрукѣ може. – И еднитѣ сж прави, и другитѣ сж прави, но дѣ сж допирнитѣ точки между тѣхъ? Старитѣ живѣятѣ съ човѣшката мъдростѣ, а младитѣ – съ човѣшката любовѣ, поради което влизатѣ въ стѣлкновение помежду си. – Старитѣ трѣбва да приематѣ Божията Мъдростѣ въ себе си, а младитѣ – Божията Любовѣ. Само така ще разберете смисѣла на думитѣ: „Боже мой, защо си ме оставилѣ?“ Питамѣ: Защо мъжѣтѣ напуска жена си, и жената напуска своя мъжѣ? – За оправдание, мъжѣтѣ казва, че жена му е лоша, затова я напуска. И жената казва, че мъжѣтѣ ѣ е лошѣ. Казвамѣ: Всѣки мъжѣ трѣбва да напусне жена си, и всѣка жена трѣбва да напусне мъжа си. Ще кажете: Ето, хванахме го сега. Вижѣ, какви работи говори! – Пакѣ повтарямѣ: Мъжѣтѣ трѣбва да напусне жена си, и жената трѣбва да напусне мъжа си. Ако спра дотукѣ, ще кажете: Какво учение е това? Продѣлжавамѣ: Кой мъжѣ, като умрѣ, не напуска жена си? И коя жена, като умрѣ, не напуска своя мъжѣ? Ако, въ продѣлжение на 24 часа, не изнесатѣ тѣлото на мъжа отѣ дома му, всички ще бѣгатѣ отѣ него. Щомѣ започне да мирише, жената вика свѣщенника да пѣе, т.е. да го убѣди да излѣзе вѣнѣ. Сжщото се отнася и до умрѣлата жена. Ще сѣдне мъжѣтѣ да плаче за жена си, да казва, колко много я обичалѣ. Той не говори истината. Въ себе си ще каже: Слава Богу, че се освободихѣ отѣ нея! Всѣки трѣбва да бѣде искренѣ, да признае истината, както си е, безѣ никакво прѣувеличаване.

И тѣй, всѣки, който е изгубилѣ Божията Любовѣ, е мъртѣвѣ, и жена му трѣбва да го напусне. Всѣка жена, която е изгубила Божията Любовѣ, е мъртва, и мъжѣтѣ ѣ трѣбва да я напусне. Въ това се заключава спасението на човѣка. Законѣ е: Всѣки мъ-

жъ, който изгуби Божията Любовъ, е мъртъвъ, и жена му трѣбва да го напусне. Сщото се отнася и до жената. Това наричатъ хората разводъ, напусчане, парясване. Разводътъ тѣрпи касаця. Значи, дѣлото се касира. Така се казва на юридически езикъ. Не е лесно да се разведешъ. Докато жената се разведе, косата ѝ ще побѣлѣе. И докато мжжътъ се разведе, косата му ще побѣлѣе. Мжжътъ ще върви подиръ жена си, и жената – подиръ мжжа си, и на този, и на онзи свѣтъ. Не е лесно нѣщо разводътъ. Не си правете илюзии. Само любовта развързва човѣка и го освобождава. Единствената сила, която освобождава човѣка, е великата истина. Дѣто е истината, тамъ е любовта. Внѣтъ отъ любовта никакво развързване не става. Жената казва: Искамъ да се освободя отъ мжжа си.

– Само единъ начинъ има за това – да приемешъ Божията Любовъ. Това значи, да пожертвувашъ всичко за любовта. И мжжътъ може по този начинъ да се освободи отъ жена си. При това положение, мжжътъ може да напусне жена си, да излѣзе отъ дома си, но да ѝ даде своето благословение, да и създаде всички условия за добъръ животъ. Това значи мжжъ съ характеръ, съ силна воля.

Ще приведа единъ примѣръ за човѣкъ съ силна воля. Той минава край една кръчма, и кръчмарятъ го вика: Влѣзъ вжтрѣ, да се почерпимъ по една чаша. Влиза вжтрѣ, сѣда прѣдъ масата и казва на кръчмаря: Налей една чаша вино. Вдига чашата, поднася я къмъ устата си и тихо си казва: Слушай, приятелю, досега азъ ти се подчинявахъ, но отъ сега нататъкъ, ти ще ми се подчинявашъ. Ако искашъ, свободенъ си да пиешъ, но азъ нѣма да пия. Ще платя за тебе, а ти ще пиешъ. Така се разговаря той съ приятеля си, който е въ него, който го заставя да пие. Слѣдъ това плаща на кръчмаря, излива чашата съ вино на земята и си отива у дома. Да пиешъ цѣли 20 години, и въ единъ моментъ да се откажешъ отъ виното, това значи силна воля. Този е начинътъ, по който всѣки може да работи. Човѣкъ има въ себе си добри и лоши навици, наслѣдени отъ редъ поколѣния. Съ волята си той може да развива добритѣ си навици, а лошитѣ да корени. – Имамъ единъ лошъ навикъ, обичамъ да пия. – Това е привилегия за тебе. Даденъ

ти е случай да приложишъ волята си. Напълни чашата съ вино и кажи: Азъ съмъ човѣкъ съ диамантена воля. Сжщеврѣменно съмъ безкористенъ. Мога да пълня чашитѣ, но не и да ги празня. Слѣдъ това, кажи на кръчмаря: Сбогомъ, приятелю, плащамъ за чашата вино и я оставямъ на онзи, който не се е отказалъ да я изпразва.

„Или, Или, лама савахтани?“ Дѣ е вашиятъ Господъ? Вие ме гледате учудено. Азъ поставямъ въпроса рѣзко: Можете ли въ името на вашия Господъ да вдигнете пълната чаша до устата си и да я върнете назадъ? Какво направи Христосъ, когато му дадоха да пие? Пи ли той отъ него? Какво му дадоха да пие? – Оцетъ, смѣсенъ съ жлжчка. Поднесоха чашата до устата му, но той не пи отъ нея. Христосъ каза: Макаръ че викамъ къмъ Господа, азъ заповѣдвамъ. Викамъ Господа, защото отивамъ при него. Христосъ изрѣче още много думи, но и азъ не смѣя да ги кажа. – Кажи ги. – Ако ги кажа, всичко, което виждате тукъ, ще изчезне. За благого на всички ще прѣмълча. Ще вдигна чашата и ще я върна назадъ. Тогава Христосъ е казалъ велики нѣща, които днесъ не могатъ да се повторятъ. Единъ день, когато излѣзете отъ гробоветѣ си, когато Божията Любовь ви посѣти, и възкрѣснетѣ, тогава само ще разберетѣ, какво е казалъ Христосъ. Внесете чистотата въ себе си, и любовта ще дойде. Отворете се за свѣтлината, и мждростъта ще ви посѣти. Вложете свободата въ себе си, и истината ще похлопа на вратитѣ ви. Тогава и вие ще знаете, какво е казалъ Исусъ, и какво – Христосъ. На второто пришествие Христосъ ще произнесе сжщитѣ думи. Тогава мъртвитѣ ще излѣзатъ отъ гробоветѣ си. Когато Христосъ извика на кръста „Или, Или“, веднага му отговориха: Свърши се! Всички го познаха.

Като ви говоря така, виждамъ по лицата ви съмнѣние и разочарование. Казвате: Това ли мислѣхмение? Това ли очаквахме? – Сега не искамъ азъ да ви гледамъ, но да ви гледа Божията Любовь, и вие да се прѣобразите, да почувствувате любовта и да започнете да живѣете по новъ начинъ. Ще приключа бесѣдата си съ единъ окултенъ разказъ – отъ древния Египетъ. Тогавашниятъ египетски царъ се казвалъ Раамез-енфухи! Единъ отъ виднитѣ адепти по това врѣме се каз-

валъ Амах-Афу, а главното дѣйствуващо лице била Емелита – високо добродѣтелна мома. Раамез-ен-Фухи ималъ синъ, на когото името не се спомѣнава. Астролозитѣ прѣдсказали, че за благо на царския синъ, трѣбвало да се извърши една жертва, а именно: Той да се ожени за най-добродѣтелната царска дъщеря и по изкуството на черната ложа, да се извади сърдцето на царската дъщеря и да се присади на сърдцето на царския синъ. За жертва била избрана, именно, Емелита. Значи, Емелита щѣла да стане царица. Пратили сватове да я искатъ. Коя мома би се отказала отъ това положение? Обаче, на Емелита прѣдстояло да стане жертва за царския синъ. Адептътъ Амах-Афу рѣшилъ да спаси Емелита отъ нѣщастieto, което я очаквало. Той ѝ казалъ: Има единъ начинъ, по който можешъ да се спасишъ. Въ двореца има една слугиня, която прилича на тебе. Ще се уговоришъ съ нея, тя да заеме твоето мѣсто, а ти – нейното, само за една седмица. Ще смѣните дрехитѣ, а сжщеврѣменно и ролитѣ си: тя ще бжде царица, а ти – слугиня въ двореца. Ще кажете, че е несправедливо да се спаси Емелита, а да пострада слугинята. Не, адептътъ намислилъ, какъ да спаси сърдцето и на слугинята. Тя се съгласила да заеме мѣстото на Емелита. Облѣкла се, накитила се и станала царица, а Емелита заела послѣдното мѣсто – слугиня на новата царица.

Днесъ и религиознитѣ, и свѣтскитѣ хора се стрѣмятъ къмъ властъ и се питатъ: Защо да не управлѣваме ние, а други да ни управлѣватъ? Питамъ: Защо трѣбваше слугинята да стане царица, а Емелита – слугиня? – За да се спаси сърдцето ѝ. Понеже врѣмето е доста напрѣднало, оставямъ ви да мислите върху този разказъ, и сами да си отговорите, какво е станало съ човѣшкото сърдце. Дѣ е сърдцето на човѣка? – Взето е. Истинското, разумното сърдце на човѣка е извадено и заместено съ друго, неразумно сърдце. Съ това се обяснява падането на човѣчеството. Сегашниятъ човѣкъ има друго сърдце, а не това, което първоначално му било дадено. Историята мълчи по този въпросъ. Казано е въ Писанието: „Ще имъ отнема каменнитѣ сърдца и ще ги замѣстя съ нови.“ Да не мислите, че това е фантазия? Истината е тази, че каменното сърдце на човѣка ще се отнеме и

вместо него, ще се постави отнетото, изгубеното сърдце. То трѣбва да се намѣри! – Кой е отнелъ истинското сърдце? – Раамез-ен-фухи.

И днесъ, съ каменнитѣ си сърдца, вие очаквате щастие на земята. Казвамъ ви: При сегашнитѣ условия, човѣкъ не може да бѣде щастливъ. Ако днесъ, при сегашнитѣ промѣнчиви условия на живота, при сегашния общественъ строй, се намѣри човѣкъ, който търси щастие, той би билъ най-глупавъ. Какъ може да съградишъ живота си на пѣсѣкъ и да очаквашъ щастие? Хиляди примѣри има за това. Земята е велико училище за придобиване на знание и мъдростъ, а не за щастие. Ще дойде день и за щастие, но още е много рано. Дадени ви сж условия за това, и вие трѣбва да ги използвате. Вие търсите външни условия – имате ги, работа се иска отъ васъ. Азъ считамъ силенъ, великъ човѣкъ онзи, на когото, като взематъ и послѣдната стотинка, той остане тихъ и спокоенъ. И десетъ милиона да му взематъ, той ще каже: Господъ даде, Господъ взе. Ако му ги върнатъ, той благодари и казва: Господъ взе, Господъ даде. Той казва: Може да се живѣе и съ пари, и безъ пари. Много начини има за живѣне, не е само единъ.

Нека внесемъ въ живота новитѣ идеи. Вложете новото изкуство за животъ, чрѣзъ което да добивате знание, а не щастие. Не търсете човѣшката любовъ, а Божествената. Имате вече човѣшката любовъ, всички я познавате. Всички хора, млади и стари, страдатъ отъ една епидемия – не говорятъ истината, не я прилагатъ. Майки и бащи, кажете на синоветѣ и дѣщеритѣ си истината, кажете имъ, какво ги очаква въ женидбата. – Какво прѣдставя женидбата? Какъ трѣбва да се поддържа родътъ? – Разумно да се поддържа. – Какъ трѣбва да се възпитава дѣтетото? – Разумно трѣбва да се възпитава. Ще кажете: Богъ да оправи свѣта. – Кой Богъ, на лъжата, или на истината? – Кой ще оправи сегашния строй? – За кой строй говорите? Азъ познавамъ единъ великъ, неизмѣненъ строй – строй на любовта. Когато въ основитѣ на новия строй лѣгнатъ принципитѣ на любовта, тогава умни хора ще управлѣватъ. Тѣ ще създадатъ истински закони.

Бждете смѣли да изповѣдвате убѣжденията си. Казвате: Да не съблазнимъ този, онзи. Разумниятъ нико-

го не съблазнява. Като се движа между васъ, вие си казвате: Кротъкъ човѣкъ е Учителътъ, но като излѣзе на амвона, не можешъ да го познаешъ! – Азъ изнасямъ истината. Тя иде отъ Бога. Какво съмъ азъ? – Голѣмъ изворъ, отъ който всѣки моментъ извира чиста вода. Изтеклата вода е минала вече, нова вода иде. – За кого е тази вода? – За тебе. Ако пиешъ отъ нея, за тебе е. Всѣки слънчевъ лжчъ, който ти уловишъ, е специално за тебе. Веднжъ лжчътъ падналъ на тебе, никой не може да ти го вземе. Той е падналъ специално за тебе. Водата, която пиете въ момента, никой не може да пие. Любовта, която ти приемашъ, никой не може да ти отнеме. Азъ не говоря за водата въ затворените шишета, а за водата на извора. Азъ не говоря за догмитъ на свѣта, а за течащата Божествена струя – отъ нея ще пиете. Който пие отъ новото учение, отъ новата струя, ще се освежи и подмлади.

Искамъ да бждете смѣли, рѣшителни, да разсждавате добрѣ. Вие се намирате на кръстопътъ, дѣто трѣбва да рѣшите единъ отъ най-важнитѣ въпроси на вашия животъ. Будни трѣбва да бждете! Ще кажете, че и въ друго прѣраждане може да разрѣшите този въпросъ. Само глупавиятъ говори за други прѣраждания. Ти, който си събуденъ, сега трѣбва да свършишъ опрѣдѣлената си работа. За другитѣ прѣреждания има по-важни въпроси. Сега е денътъ, когато трѣбва да отворитѣ сърдцата си и да възприемете Божията Любовь: да живѣете съ нея и да поставите основа на новата култура. Да приложимъ нейнитѣ основни форми. Казано е въ Писанието: „Ще отнема каменнитѣ сърдца и ще имъ дамъ сърдца отъ плътъ.“

Христосъ казва: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставилъ?“ Прѣвеждамъ тѣзи думи на Христа: Опитахъ хората, разбрахъ, какво сж тѣ. Само Ти можешъ да запълнишъ празнотата ми. Поучавахъ хората, но не ме разбраха. Не ме оставяй! Ти си въ мене, и азъ въ Тебъ. Желая и вие да викате Господа, но да знаете, че Той не ви е оставилъ. Привидно може да чувствувате, че ви е оставилъ, но това е илюзия. Откакто свѣтътъ сществува, нѣма нито единъ случай въ историята на човѣшкиятъ животъ, нѣкоя човѣшка душа да е останала излѣгана отъ Бога. Великъ е Богъ на Любовта! Живъ е Той! Положете се на Него. Живѣйте за Неговата Любо-

въ. Работете за Неговата Мъдростъ, за Неговата Истина, за Неговата Правда и Доброта. Само така ще опитате пълнотата на Неговата Любовъ, и Неговата вѣрностъ ще ви се изяви.

9-та Бесѣда отъ Учителѣтъ, държана на
26 Ноемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринѣта
София ул. Опълченска № 66

Практическо приложение на окултната музика.

9-та Школна Лекция отъ Учителѣтъ
II-ра година на Общия Окултенъ Класъ
26 Ноемврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечерѣта
Ст. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

Т.м.

Прочетоха се нѣколко теми отъ домашната работа „Разликата между свѣтската и духовна музика“.

Музиката, това е съединителното звено между ангелския свѣтъ и човѣшкия свѣтъ. Съединителна нишка е музиката. И затуй, всичкитѣ религиозни упражнения, всичкитѣ духовни упражнения започватъ все съ музика. Тя е езикъ на духоветѣ. Духоветѣ познаватъ този езикъ. И когато вие искате да привлѣчете нѣкой духъ, да му дѣйствувате или да ви разбере, трѣбва да пѣете или да свирите. Музиката изисква дълго врѣме работа, и не само дълго врѣме работа, но интензивна работа. Това е необходимо, за да разберете окултната музика не само въ нейната външна страна, но и вътрѣшна. За примѣръ, ако азъ ви изсвиря нѣкои окултни упражнения, нѣкои отъ тѣхъ може да ви се сторятъ тѣй бурни, както и отвѣнка, свѣтскитѣ или тѣй безмислени както сж упражненията вънка. Но, съ това ние имаме за цѣль да се развиятъ чувствата. Когато седите при нѣкой изворъ, при нѣкоя рѣка, вие не подозирате даже, че въ рѣката има музика, има смисълъ. Когато имате найлошото разположение на духа може да направимъ едно малко упражнение, може да идемъ до Ели-Дере, и да изберемъ тамъ нѣкое стрѣмно мѣсто. Тамъ дѣто рѣката се отбива, има едно ханче, ще трѣгнемъ по тази рѣка,

и вие ще наблюдаватъ течението ѝ. Като излѣзете отъ туй мѣсто, вие ще имате отлично разположение. Тази рѣка ще роди въ тебе едно отлично настроение, и ти като се изкачвашъ нагорѣ и слушашъ това шумоление на водата, камачетата и листата, въ тебе се развива веселие, радостъ. Това е животъ! Музыка има по тия камѣчета, по тия завои! Нѣкой казва това не е музыка. Хубаво този шумъ е произвелъ едно благотворно влияние върху тебе. Идете на най-хубавия концертъ, който се дава, слушайте най-голѣмия виртуозъ, и вижте дали ще придобиете такова настроение. Музиката ще произведе такива мисли, както шума на тази рѣка. Послѣ, не само това: идете при нѣкое балканско ручейче, но изберете такова ручейче, което да не е кално, въ калнитѣ ручейчета музиката е друга. Изберете чисти, бистри ручейчета, кждѣто има камѣчета голѣми и малки, и водата да се блѣска тукъ и тамъ. Ще видите каква музыка има тамъ! Послѣ, като идѣте въ гората, тамъ ще чуete такива симфонии, арии... Трѣбва да ви изведа, има особено врѣме прѣзъ годината, когато ще чуete този концертъ. Вие не сте наблюдавали природата. Вашиятъ умъ е билъ занятъ съ други мисли, вие сте минали, ама не сте наблюдавали. Ще идете всрѣдъ природата, ще забравите всичкитѣ ваши грижи и ще слушате. Сутринъ, като влѣзете въ гората, всичко е тихо, послѣ заблѣлѣзвашъ едно малко шумоление, единъ малкъкъ шумъ, който постепенно се усилюва, усилюва, усилюва, дойде единъ вѣтъръ, залюлѣятъ се всички тия клонища, и слѣдъ туй пакъ започне утихване. Ако имате слухъ, ще чуete, че туй трептение отъ всѣки единъ листъ има особени звукове. Окултнитѣ гами на природата сж други, по отношение съ нашитѣ гами, съ тѣхъ тѣ сж въ дисхармония. Отъ наше гледище тази музыка е друго яче настроена. И ако вие се настроите, споредъ тази музыка на природата, и изпѣете нѣщо отъ нея, ще ви питатъ: Отъ где взехте това парче, отъ кой авторъ? Та, по този начинъ, азъ искамъ вие да се запознаете съ окултната музыка, и да черпите сили и вдъхновение отъ живата природата, отъ дървѣтата особено. Нѣкой пжтъ идете, не толкова въ боровитѣ гори, тамъ музиката е друга, но въ буковитѣ, джбовитѣ гори и си изберете нѣкоя хубава красива мѣстность, дѣто да има извѣстни промѣни вжтрѣ въ почвата. Сега, въ нашето

съзнание ние сме заети само съ мисълта за небето, и мислимъ, че небето е много красиво мѣсто. Но въ какво седи красотата на небето? Давали ли сте си отчетъ въ какво именно седи красивия животъ? Красивиятъ животъ е разумниятъ животъ! Нищо повече! А този разуменъ животъ въ какво ще се изрази? Той има външенъ изразъ, има и вътрѣшенъ изразъ. А вътрѣшниятъ изразъ сега за насъ се изявява чрѣзъ музиката. Въ насъ има музика. Всѣки човѣкъ си пѣе, когато е веселъ, радостенъ. Когато е радостенъ, той пѣе, макаръ и да не е пѣвецъ, той вътрѣшно пѣе или си пѣе, или се моли. Що е молитва? То е Божествено пѣние. Молитвата е недосегаемо вътрѣшно изкуство. За молитвата другъ инструментъ се изисква вече. Слѣдователно, ние имаме пѣние, звукове и слѣдъ звуковетъ трѣбва да съчетаемъ божествената музика съ ангелската. И тогава ние, хората на земята, ще дадемъ само техниката. Дървенитъ инструменти сж наши. Грубата частъ е човѣшка, направата на цигулката, струнитъ, лжка, вибрирането на въздуха е изъ ангелския свѣтъ, а смисълътъ, който музиката може да донесе, то е изъ Божествения свѣтъ. Всички съврѣменни хора иматъ сложено понятие, че външниятъ свѣтъ е мъртавъ и слѣдователно, само ние сме живитъ хора, разумнитъ сщества. Не е така! Вие въ даденъ моментъ може да бждете мъртви за едного. Въ какво отношение? – Ни най-малко да не се инересувате отъ неговия животъ. Вие сте впадени въ вашитъ работи, и до извѣстенъ моментъ даденъ човѣкъ не сществува въ ума ви, той даже, като че е мъртавъ за васъ, а този човѣкъ може да ви заинтересува, и да ви стане интересенъ. Много хора е имало въ живота ви, за които първоначално вие нищо не искате да знаете, а слѣдъ врѣме се заинтересувате за тѣхъ.

Та, музиката е единъ начинъ да оживѣе природата за васъ. Камѣнитъ ще оживѣятъ, дървѣтата, изворитъ, и всичко наоколо ще оживѣе, и животътъ ви ще стане сносенъ. Навсѣкждъ ще може да се тонирате. Сега, азъ не говоря вече за градския животъ или за селския животъ, нѣма да намѣрите у тѣхъ тази прѣснота. Запримѣръ, българитъ постоянно говорятъ за своята музика. Ако се спра да я критикувамъ нашата стара музика отъ 5-6 вѣка насамъ, отъ робството, ние нищо не сме съз-

дали, а обичаме да се хвалимъ. Българинътъ живѣе все съ миналото. Разказва: „Нашиятъ баща, той какъвъ кавалджия е билъ, какъвъ цигуларъ е билъ! Мене не гледайте, но дѣдо ми, пъкъ прадѣдо ми, пъкъ баба ми, каква пѣвица е била!“ Дѣдо ти, баба ти, тѣ сж музиканти, хубаво, тѣ сж турили основата, ами ти какво направи? Ако дѣдо ти е билъ музикантъ, а баба ти е била пѣвица, и когато дѣдо ти е свирилъ съ гъдулката, а баба ти е пѣла, ти какво тури върху тази основа? И ти трѣбваше да туришъ нѣщо. „На менъ“, казва, „не ми трѣбва музика.“ – Тогава излѣзъ изъ живота! „Не ми трѣбва молитва.“ – Излѣзъ изъ живота!

Съврѣменнитѣ хора искатъ да покажатъ значението на музиката, и затова свѣтскитѣ хора даватъ повече време за музиката. Това е хубаво, тѣ вървятъ по правия пѣтъ, азъ ги похвалявамъ. Въ съврѣменнитѣ течения на окултисти, и въ разбиранията си, повече религиозни хора казватъ: „Насъ много пѣние не ни трѣбва, трѣбва ни дълбоко размишление“. Е, какво е дълбокото размишление? Седне нѣкой, концентрира се. Индуситѣ какво правятъ? Ама тия индуси, които днесъ употребяватъ извѣстни системи за концентриране, тѣ съ вѣкове сж упражнявали пѣние и свирене. Тѣ сж минали първата степенъ на ученици, и сега сж дошли до концентриране. Тѣ сж приготвили тия способности, които лежатъ по-горѣ – тѣ може да се събудятъ. А какво става съ единъ европеецъ? Той се концентрира, и като мисли, мисли, заспива. Това не е концентриране! Послѣ пакъ си отрие очитѣ, свие си ржката и казва: „Азъ ще се концентрирамъ“. Ти развали вече концентрирането. Спокоенъ трѣбва да бждешъ. Ти ще се отпуснешъ, ще туришъ ржцѣтъ си прѣспокойно, свободно, нѣма да се свиращъ, нѣма да има никакво стискане на мускулитѣ. И когато пѣете, нѣкои отъ васъ се стѣгатъ. Не, ще се отпуснете, гърлото ви трѣбва да бжде свободно.

Нѣкои казватъ: „Какво ще кажатъ за менъ? Азъ отъ музика не разбирамъ“. Вие оставете вашата критика. Ти имашъ желание да пѣешъ, нали? Ще направишъ една погрѣшка, 100 направи, но научи се да пѣешъ. Ние ще те извинимъ за погрѣшката. Но ако кажешъ: „Азъ да се науча, че послѣ ще пѣя“, никога нѣма да се научишъ. Това сж лѣжливи схващания. Оставете вашето честолюбие и щестлавие! Най-първо нѣма да взи-

мате вѣрно тоновѣтѣ, нищо не значи, това не е за обезсърчение. „Ама азъ не съмъ добъръ пѣвецъ“. Ще ви дадемъ правила какъ да пѣете. И ако вие употребите моитѣ правила, ще се оправятъ гърлата ви. Има подобрѣние. Прѣди повече отъ 15-16 години азъ направихъ първия опитъ. Това бѣше въ Варна. Имаше една ученичка, шестокласна, тя не можеше да изпѣе два тона правилно. Всички се смѣха, че била дървенъ музикантъ. И като я нападнатъ, тя си поплаче. Казвамъ: Ти можешъ да се научишъ да пѣешъ. Какъ? Тя се научи хубаво да пѣе и послѣ пѣеше въ хора. Но на човѣка трѣбва да му се вдѣхне довѣрие, че има дарба. Той трѣбва да има вѣра, за да се научи да пѣе за себе си. Азъ нѣма да ви уча да излизате на сцената, за себе си ще пѣете. Най-хубавата музика е когато пѣешъ или свиришъ за себе си. И азъ отъ личенъ опитъ зная това. Съ моята цигулка азъ съмъ прѣкаралъ най-хубавитѣ си минути. Взема, посвиря на всичкитѣ скърби и страдания и като имъ засвиря така тия пѣсни, т.е. азъ ги наричамъ окултни упражнения, всичкитѣ духове си заминаватъ и азъ ставамъ радостенъ и веселъ. Но щомъ не свиря и не пѣя, много лоши сж. Нѣкои си казватъ, какво ли правя азъ. Азъ когато съмъ уморенъ свиря и пѣя. И когато идвамъ въ гората, слушамъ какъ гората пѣе, какъ изворитѣ пѣятъ, какъ птичкитѣ пѣятъ. Навсѣкждѣ се вслушвамъ. Нѣкоя птичка пѣе, азъ се поспра, турна си ухото, казвамъ: Колко е хубаво. Тукъ еди-кждѣ си хубаво пѣешъ, но тукъ, на това мѣсто и ти си изпортила малко. Славейтѣ ги слушамъ, наблюдавамъ. Нѣкои отъ тѣхъ сж майстори, добри пѣвци. Хубаво гласа си извивашъ, но казвамъ: Ти трѣбва още да се учишъ. Единъ день отивамъ къмъ борисовата градина и по пята, къмъ гората, слушамъ – славей пѣе. Славеятъ е много срамежливъ. Този славей се скрилъ въ боровите дървета, отличенъ пѣвецъ, пѣе хубаво, но не се вижда, и така ме интересува! Тоновѣтѣ взима така правилно, чисто, рекохъ: Да видя кждѣ се е скрилъ. Отидохъ, отъ тукъ надникна, отъ тамъ надникна, зърнахъ го, а той като замижалъ съ очитѣ си, пѣе, та се прѣнася. Както го изслушахъ, като отвори очитѣ си и ме видѣ, подскочи и каза: „Какъ ме издебна!“ Казвамъ: Слушай, харесвамъ ти пѣението, хубаво пѣешъ, отличенъ пѣвецъ си ти! Трѣбва да наблюдава човѣкъ!

Ще каже нѣкой: „Е, азъ ще сѣдна сега да се уча отъ туй малко славейче, друга работа нѣмамъ, ще се занимавамъ съ туй малко славейче“. Ако ти не се занимавашъ съ него, и съ другитѣ работи не може да се занимавашъ. И когато Господъ те види, че ти тѣрсишъ все великитѣ работи въ свѣта, Той ще каже: „Нашиятъ синъ не отива на добръ“. А когато види, че обръщашъ внимание на малкитѣ работи, и великитѣ ще дойдатъ. Та, пѣнието, нѣкой пѣтъ, спорѣдъ васъ, това е дреболия. Кои пѣятъ? Казватъ: „Ние знаемъ кои пѣятъ“. Българинътъ за пѣнието има слѣдното понятие: „момата“ казватъ трѣбва да пѣе, понеже ще се жени. Пъкъ попѣтъ, той си има такава длъжностъ – да пѣе, псалтѣтъ – сжщо пѣе. Азъ не съмъ псалтѣтъ, не съмъ попѣтъ, не съмъ мома да се женя, та да пѣя! То, бива единъ пѣтъ въ годината, когато идешъ нѣкъждѣ, когато те повикатъ на угощение, че тогава, може да се развеселишъ, може да попѣешъ“. Такива сж въобще народнитѣ ни схващания. И българинътъ отъ послѣ ги е добилъ, въ своето слизание. Въ своя първоначаленъ животъ, когато той е седѣлъ по-високо, проявявалъ се е като музикантъ, но отпослѣ той е изгубилъ тази музикална култура. Музикаленъ е българинътъ! Той ималъ култура, но като изгубилъ своята музика, изгубилъ и своята книжнина. И сега, отъ книжнината на славѣнитѣ нищо не е останало, а при това славѣнитѣ сж много музикаленъ народъ, но у тѣхъ наново трѣбва да се събуди този музикаленъ духъ.

Сега, ние започваме просто, съ малки, прости упражнения. Упражненията сж елементарни. Азъ искамъ, онѣзи отъ васъ, които ще пѣятъ, доброволно и по любовъ да пѣятъ. Ако искате да се учите, и тия упражнения да произведатъ ефектъ върху васъ, ще трѣбва всичко по любовъ да правите, и тогава вие ще ги опитате. Вие ще спазвате законитѣ. Нѣма да взимате тоноветѣ въ такова легато, въ такива протакжня, но ще се учите да взимате тоноветѣ много вѣрно, чисти. Най-първо ще се научите да взимате добръ 4-тѣ основни тона, на основната музика: do, mi, sol, do (горно). Вѣрно ще ги взимате. Всѣкога ще може да взимате тѣзи 4-ри тона, и слѣдъ туй, постепенно ще се научите да взимате и други тонове. Азъ не казвамъ, че безъ музика не може да живѣете, можете, но животѣтъ ви

ще бжде не сносенъ. И онѣзи хора, които най-много страдатъ въ живота си, тѣ сж хора безъ музика. Музикантътъ не страда. Той страда, но е радостенъ въ стаданията си. И азъ съмъ виждалъ, има такива просяци. Най-добритѣ просяци сж онѣзи, които свирятъ съ своята гждулка. Той си свири, и като мине нѣкой, той казва: „Азъ не прося, изкуство имамъ“. Изкуство е то! Хубаво свири той, възпитава хората, седи на пжтя, и казва: „Моето изкуство ви прѣдлагамъ, безъ пари свиря азъ“.

Та, въ новото учение непрѣменно искамъ отъ всинца ви знание на музика. Въ школата, който не е музикаленъ, той не може да бжде ученикъ. Всички трѣбва да имате ухо да различавате тия тѣнки тонове, но не само да станете чувствителни, защото, ако станете много чувствителни, ще станете щестлавни и горделиви, но да си развивате образи – чувствителността да се обърне на образна музика. Образитѣ сж качество на човѣшкия умъ. Чувствителността е необходима за сърдцето като пара, но тази пара трѣбва да се обърне на енергия. Всѣкога когато пѣемъ, въ пѣнието трѣбва да се произведатъ хубави картини, нѣкои хубави образи отъ природата. За свѣта, други пѣсни ще имате. Когато минавате отъ сегашната музика въ окултната, вие ще имате единъ прѣходенъ периодъ. И въ това, както се смѣнятъ гамитѣ, отъ една въ друга ще се научите да смѣняте гамитѣ и да минавате отъ едно състояние въ друго. Нѣкой пжтъ става у васъ едно притжпѣване на гласа. Притжпѣването на гласа се дължи на това, че не сте се научили да контролирате вашата воля. Ще я прѣнесете въ гортана си, ще правите извѣстни упражнения, да владѣете вашия ларинксъ, да прѣнасятъ разумно волята си. Гнѣвътъ, съмнѣнието, ядътъ, безвѣрието, всички тия нѣща рушатъ гърлото. Може нѣкой да е много талантливъ, но тия отрицателни качества постепенно ще повлияятъ на неговия гортанъ, а слѣдъ туй ще повлияятъ и на неговата мисълъ. Ти се съсрѣдоточишъ, искашъ да се изкажешъ, и тази мисълъ постепенно се проектира чрѣзъ твоя гортанъ. А самата рѣчь, и тя се изразява по единъ музикаленъ начинъ. Запримѣръ, като кажете: „Азъ искамъ“, това е музика. И първоначалниятъ езикъ е билъ чисто музикаленъ, но съ грѣхопадането на хората, сж останали звукове, ко-

ито нѣматъ музика въ себе си. И сега, вече въ оперната музика искатъ да възстановятъ музиката чрѣзъ пѣнието и играта, а ние, като видимъ това, ще се произнесемъ малко нецензурно, ще кажемъ: „Туй сж извѣстенъ родъ кълчения“. И ако съврѣмения човѣкъ ни попита: Кое е правилното движение, кои сж ония правилни маниери, движения? Ще имъ отговоримъ: Които сж съгласни съ природата. Знаете ли кои сж правилни движения, запримѣръ, кога се е появило ржуването на хората? Въ сравнение съ човѣшкото развитие, ржуването не е отъ много старо врѣме. Всѣко едно движение изразява извѣстенъ музикаленъ тонъ. И съ музиката, по-нататѣкъ, ние ще изучимъ тия движения. Когато движението съвпада съ тона, който му съотвѣтствува то е една велика сила. Сега, тамъ псалмопѣвецътъ казва: „Изворитѣ, рѣкитѣ, горитѣ Те призоваватъ“. Цѣлата природа взема участие да славятъ Господа. Какъ ще Го славятъ? Въ пѣние. Сега не разбирайте, че азъ взимамъ прѣдъ видъ пѣнието въ сегашната музика. То не е още музика. Слѣдъ врѣме хората ще се раждатъ съ музикални способности. Сега, азъ, доколкото виждамъ, между всинца ви, има нѣкои доста даровити по музика. А то е единъ добъръ признакъ. Слѣдъ това, тази музика ще прѣдизвика, ще събуди у васъ други способности, ще ви направи по-способни, по-нѣжни и меки. Нужна е нѣжността. А намъ ни трѣбва мекота – музика. Азъ употребявамъ музиката, като единъ послѣденъ методъ, да внесе хармония между васъ. И ако този методъ не проработи, азъ имамъ на разположение още единъ методъ, но послѣ ще ви го кажа. Сега ще кажете: „Непрѣменно дърво ще дойде“. Съвсѣмъ друга е мисълъта ми. Имамъ единъ методъ още по-хубавъ, но бихъ желалъ този послѣденъ методъ да дойде, когато вие усвоите музиката. Той може да дойде и по-рано, но като започнете съ него, ще трѣбва да се повърнете назадъ. Та, методътъ ще ви повърне да научите музиката. Въ него изключение нѣма. По-добрѣ е да изучите сега музиката, че, като влѣзете тамъ, да вървите напрѣдъ, като нѣкоя птица, да си вдигнете крилата на високо, и да бжде свободенъ вашиятъ пжтъ.

Сега, да се върнемъ къмъ нашите двѣ упражнения. Тѣ почти сж завършени. Единъ такъвъ класъ, да ви занимавамъ съ тия упражнения, азъ ги наричамъ забави-

телни събрания. Туй за мене е едно забавително събрание, забавителна вечерь. Сега нѣколко отъ ученицитѣ ще изпѣятъ първото упражнение, както е завършено, слѣдъ туй ще пѣемъ упражнението за слънцето: „скръбъта си ти кажи“. (Учителътъ свири - 8-тѣ брата пѣятъ.)

I-ви мотивъ, завършенъ:

Сила жива (2)

Кажи ми (2)

Дѣ вода извира (2)

Кажи ми (2) Сладки думи двѣ (2)

Твойтѣ думи двѣ Сладки думи двѣ (2)

II-ри мотивъ, завършенъ:

Скръбъта си ти кажи

Сърце си ти отвори

На слънчеви лжчи (4)

Лжчи отъ Бога благость ще ти донесатъ

И в'душата ти радостъ ще внесатъ (5)

Радостъ ще внесатъ (8)

И в'душата ти радостъ ще внесатъ

(Изпяха се много пжти.)

Да изпѣемъ втория мотивъ така, че когато мелодията се качва нагорѣ, постепенно ще се усилва, а като слиза надолу, ще утихва, утихва, до като дойде на това мѣсто радостъ ще внесатъ послѣ, пакъ постепенно ще се качва нагорѣ и като се поврѣщате, пакъ тихо ще пѣете. Туй показва, че въ музиката, при качването нагорѣ има извѣстни мжчноти, които постепенно се прѣодоляватъ, както като се качвашъ на нѣкой планински върхъ, и започвашъ пакъ тихо. Вълнообразно е качването нагорѣ. Въ тази пѣсенъ пѣкъ „кажи ми сладки думи двѣ“, тукъ има полутонове, тѣхъ ще ги прѣскачате. Каква е широка площъта на окултната музика! Въ обикновената музика това е раздѣлѣно на 4 части и едва може да я пѣятъ.

Прилагайте музиката въ живота си! Да кажемъ, имате нѣкоя мжчна работа да свършите, започнете да пѣете. (Учителътъ пѣе самъ) „Лжчи отъ Бога благость ще ти донесатъ, и въ душа ти радостъ ще внесатъ“. Ще си изпѣешъ така свободно пѣсенъта. Послѣ, по този мотивъ може да си направишъ много пѣсни. Тѣ сж правила. Може да си композирате, каквато пѣсенъ искате. И тогава, ако вземете: „Кажи ми, кажи ми, сладки ду-

ми двѣ". (Учителѣтъ пѣе самѣ.) Тѣзи сладкитѣ думи, кои сж тѣ? Туй не е измислено. Казватѣ българитѣ: „Кажѣ ми двѣ сладки думи!“ Тамѣ се взиматѣ и хубави и весели. (Учителѣтъ свири „Кажѣ ми, кажѣ ми“.) Сега българинѣтъ се събужда, нали, и вие ще кажете: „Тѣ сж български пѣсни“. Не, не сж български пѣсни. Това сж пѣсни на природата. Този мотивѣ не е на българската глава. Българска музика било това! Ходилѣ единѣ ясновидецѣ, и изкаралѣ тия хоровадни пѣсни като български пѣсни. Това сж пѣсни на природата! Казватѣ: „Български пѣсни били!“ Българската глава такива пѣсни не може да роди, не само българинѣтъ не го бива за това, но и англичанинѣтъ и французинѣтъ тѣхѣ даже още повече не ги бива отѣ насѣ. Това сж мотиви на природата. Нѣкой пѣтъ сж съблазнителни, понеже сѣ тѣхѣ много тропане сж изкарали, много сж играли сѣ тѣхѣ. Тѣзи пѣсни сж ги употрѣбјавали хората за зло, та сега, като ги засвиришѣ, казватѣ: „Тропаница има“. А тази тропаница е за лѣкуване. Ако има тропаница, тя е за здраве. Тѣ сж ритми за здраве. И вземете, когато нѣкой е боленѣ, не му пѣйте минйорни гами, мажорни пѣйте. Мжжѣтъ ти е боленѣ, потропай му, тѣй, не силно, тихичко потропай вѣ кѣщи, потропай, той най-първо ще кажѣ: „Не ми тропай“. А като му поиграешѣ, ще кажѣ: „Я още малко“, и ще почне и той да тананика, и погледнешѣ, работата се свѣрши. „Ама че какѣ“, казвате, „срамота е да се играе?“ Още по-голѣмѣ срамѣ е да лежишѣ на леглото здравѣ, да пѣшкашѣ, и да ти носятѣ това-онова. Туй е още по-смѣшно. Ако е за почивка, другѣ е въпросѣтъ, но да се разболѣешѣ и да смутишѣ цѣлата кѣща сѣ твоята болѣстѣ, това е срамота! Ще потропашѣ, ще посвиришѣ, има болѣсти, които така се лѣкуватѣ – музикално лѣкуване. То е много хубаво. Нѣма много силно да пѣешѣ – тихо, не да сплашимѣ болния, защото ухото му е много чувствително, трѣбва да се пѣе много тихо, но живо. Запримѣрѣ, когато минаваме кѣмѣ второто упражнение, мотивѣтъ е много сериозенѣ, отпърво той е минйоренѣ, послѣ става по-живѣ. „Лѣчи отѣ Бога благостѣ ще ти донесатѣ“.

Сега, ние ще приложимѣ музиката при възпитанието на дѣцата. Ще правимѣ опити сѣ малкитѣ дѣца. Вие искате на васѣ да ги направимѣ. Вие сте употрѣбјавали

много морални правила, а сега на дѣцата ще приложите нѣкои отъ тия окултни упражнения, ще видите какво е тѣхното влияние. Музиката за въ бѣдаще ще прѣдставя едно добро възпитателно сръдство, което може да приложите и за себе си. Седишъ, и не можешъ да рѣшишъ една задача, вземи едно упражнение, второ, изпѣй всичкитѣ упражнения, и ще видишъ резултата. Сега тия упражнения, които ви давамъ сега на готово, туй е едно съкратяване на труда, друго яче тия упражнения ще ги търсите изъ рилскитѣ гори, ще ги търсите по планинитѣ, по изворитѣ, пѣкъ най-послѣ може да ги търсите и изъ народа, но трѣбва ухо и разбиране, да схващате какъвъ е истинския мотивъ. Българинътъ така, прѣвъ врѣме на своето робство се е лѣкувалъ съ тия свои пѣсни. Съ минйорнитѣ пѣсни, той е лѣкувалъ тжгитѣ си, а съ мажорнитѣ, той е казалъ: „Ти трѣбва да потропашъ, да поиграешъ, пѣкъ утрѣ ще ида да ора“. Послѣ, като дойде пакъ тжгата, ще пѣе минйорната гама, при радостъта пакъ мажорната и т.н. Сега, и ние сме изложени въ свѣта на страданията, а музиката, това е начинъ за лѣкуване. Може и безъ музика да мине.

Хайде една почивка, сега, да видимъ какво казватъ ученицитѣ тукъ за музиката.

(Прочетоха се още нѣколко теми.)

Свѣтска и духовна музика нѣма. Музиката не е нито свѣтска, нито духовна, но има два прѣвода. Музиката си е музика, единъ принципъ е, тѣй може да се каже. Когато ние говоримъ, че човѣкъ трѣбва да има добро настроение, то е музика. Всѣко приятно настроение, това се дължи на музиката. Доброто за да се прояви, непременно трѣбва да употребишъ музиката, тя е една обвивка. Въ мъдростъта има редъ и порядъкъ както въ музиката. Значи, въ мъдростъта, въ истината, въ любовта всички употребяватъ музиката. Тѣ сж вжншни сръдства за проявяването на самия животъ. Музиката е граница. Ако вземемъ този интелектуалния свѣтъ, той е граница между интелектуалнитѣ и музикалнитѣ способности на човѣка. Тукъ (на челото отъ страна, на рѣба на челото), се намиратъ нѣколко способности у човѣка. На нѣкои този рѣбъ не е така силно развитъ, значи музикалнитѣ способности сж по-малко развити, а ще забѣлѣжите, че у музикантитѣ този

ржбъ (надъ окото) е много развитъ. Интелѣктуалниятъ свѣтъ, туй е ангелскиятъ свѣтъ, дѣто казватъ – човѣкъ е манасъ, то е свѣтътъ на ангелитѣ. Допирни точки сж това. Най-голѣмиятъ нашъ философъ при единъ най-простъ ангелъ е като единъ невѣжа. Най-учениятъ философъ на земята при единъ най-простъ ангелъ, той ще се намѣри въ положение, като едно малко бебе.

Сега, по нѣкой пжтъ, ние имаме високо мнѣние за себе си. Често, въ небето има такъвъ единъ изразъ: тамъ най-простия ангелъ е офицѣръ, не е войникъ между ангелитѣ – офицѣръ е; а тукъ, офицѣрътъ не е ангелъ. При сегашното състояние на човѣчеството, има по-важни работи, отколкото цѣлия нашъ животъ. Сега, ние имаме за себе си високо мнѣние, даже по нѣкой пжтъ азъ съмъ слушалъ да казватъ, че хората седѣли по-високо отъ ангелитѣ, отъ арахангелитѣ. Тѣй си мислимъ ние. За въ бждаще може да стане това нѣщо, възможно е, но за сега... Тамъ, въ Писанието се казва: „Направилъ си го малко по-долу отъ ангелитѣ“. Но нѣкои богослови тълкуватъ, че човѣцитѣ надминаватъ ангелитѣ. Това не е вѣрно! Ако вземемъ формата на ангелитѣ – добръ, но ако вземемъ тѣхната сжщина, има нѣщо, въ което ангелитѣ не могатъ да прогресиратъ, то е, че тѣ не могатъ да грѣшатъ! Тѣ сж сжщества абсолютно чисти, чисти! Тѣ сж образецъ на чистота и Любовь. Ако искате Любовь, тамъ може да я намѣрите, между тѣхъ е Любовьта. И каква Любовь! Ако изпратимъ нѣкой между васъ тамъ при тѣхъ, ще видите, че тѣ нѣматъ такава любовь, такава култура като вашата. Между васъ и тѣхъ има такава прѣграда, че мжно може да се домогнешъ до тѣхното училище! Колко животи трѣбва да прѣкарате въвъ постъ и молитва, колко молби трѣбва да отправитѣ прѣдъ Бога, докато ви приематъ тамъ, при тѣхъ. Въ рая лесно се влиза, но между ангелитѣ мжно се влиза. Въ рая сж все човѣшки души. Та, когато нѣкой ме слуша да говоря за ангелитѣ, казвамъ: пламжкѣтъ, огънѣтъ, ангелитѣ ги правятъ, тѣ сж сжщества на огъня. Ние трѣбва да бждемъ скромни. Ангелитѣ иматъ отлична култура – такава култура по своята чистота, за която ние може да имаме само смжтно понятие. По нѣкой пжтъ, нѣкой ангелъ може да дойде на земята, но тѣ идватъ съ специална мисия. И човѣшкитѣ души иматъ ржководители ангели, но тѣ много рѣдко

слизатъ. Не си правете илюзия! Ангелитъ слизатъ много рѣдко, не че не обичатъ да слизатъ, но иматъ много работа. Понеже човѣчеството е останало назадъ, тѣ гледатъ да приготвятъ свѣтии за тѣхъ. И ангелитъ - тѣ си иматъ еволюция, по която вървятъ; тѣ приготвлѣватъ свѣтии. И тѣй, вие се приготвлѣватъ за свѣтии. Туй не е за смѣхъ. Светия, значи, проявяване, да можете да учите и да помагате. Та почти всички служби, които ангелитъ сж имали, сега сж заети отъ свѣтии. Много малко ангели има сега тукъ, тѣ се оттеглятъ въ своя свѣтъ, тамъ иматъ работа; нѣкои отъ тѣхъ сж много натоварени, натоварени сж съ управлѣване на слънчеви системи. Тѣ нѣма да слѣзатъ да се занимаватъ съ Ивана, съ Драгана. Важна работа иматъ! Тѣ сж сжщества чисти, крайно чисти, толкова нѣжни, че при тѣхъ ти не можешъ да приближишъ тѣй пороченъ. Абсолютно не можешъ да приближишъ! Тѣ сж като пчелитъ, тѣ болници нѣматъ, лѣкари нѣматъ, когато нѣкой съгрѣши между тѣхъ, изведнжжъ го изхвърлятъ навѣнка. Опрощение нѣма тамъ, никой не плаче, изведнжжъ го изхвърлятъ и го забравятъ. Тѣй щото, между насъ има доста отъ тия паднали ангели, не сж паднали ангели, но ангели безъ крилѣ сж тѣ. Има едно прѣдание, че когато хората паднали и дошли на земята, изпратили 1,000,000 ангели тукъ, да дойдатъ, да имъ помогнатъ. Тѣ като дошли, видѣли човѣшкитъ дѣщери, които били много красиви, и взели, та се изпоженили за тѣхъ и останали на земята. Та, казва прѣданието: „Синоветъ Божии видѣли, че човѣшкитъ дѣщери сж много красиви, и се задомили на земята“. И като дошълъ Христосъ, дошълъ да каже на ангелитъ: „Вашата мисия бѣше да помогнетъ на човѣчеството, пѣкъ хората като дойдатъ до съзнание, нека тѣ да спасѣватъ другитъ съ тия връзки“. Сега, това сж връзки отъ „1001 нощъ“. Този е окултенъ разказъ, който трѣбва да се разясни, за който разказъ, ако се говори безъ разяснение, ще си съставитъ едно криво понятие. Ангелитъ сж свѣрзани чрѣзъ растенията, чрѣзъ животнитъ, а ние сме свѣрзани съ тѣхъ. Азъ ще ви кажа какъ сме свѣрзани съ ангелитъ. Дървѣтата, това сж дѣца на ангелитъ. Сега ви говоря на окултенъ езикъ. Пѣкъ животнитъ, това сж дѣца на арахангелитъ. Та, тѣхнитъ дѣца, растенията и

животнитѣ, служатъ на хората. Ангелитѣ и арахангелитѣ имъ казватъ: „Учете се тукъ, изучавайте човѣшкия животъ!“ Не мислете, че растенията иматъ просто произхождение, единъ денъ тѣ ще се върнатъ горѣ, при своитѣ родители. Нѣкои казватъ: „Това е едно дърво!“ Сега, у васъ ще влѣзе една отрицателна мисълъ: Ангелитѣ иматъ ли дѣца? – Иматъ, разбира се, но дѣца, които не се раждатъ, както се раждатъ хората. И този начинъ, по който се раждатъ хората, той не е единъ отъ най-сполучливитѣ методи за раждане. „Родено отъ плътъ и родено отъ духъ.“ Какъ се ражда отъ духъ? Та, за туй ние трѣбва да бждемъ много внимателни къмъ тия растения. Когато ви говоря за растенията, азъ имамъ прѣдъ видъ, че тѣ сж дѣца на ангелитѣ, за туй въ ябълката, въ крушата, и прочие у тѣхъ има такива хубави сокове... Не чувствувате ли тѣхната сила? То е цѣло богатство! У тѣхъ Любовта е съвършено безкористна, тѣ се жертвуватъ. Но нѣкой пжтъ, когато пристѣпимъ законитѣ, и тѣ произнасятъ присяда, и, често, нѣкой може да плати съ живота си. Сега, въобщо, вие казвате: „Господъ създалъ растенията, дървѣтата за хората, да ги употребяватъ за градиво“. Вие, като ученици на окултната школа, ще се освободите отъ туй заблуждение. Не е тѣй! Дървѣтата не сж направени да ставатъ греди за нашитѣ здания. Че ставатъ греди, то е другъ въпросъ. Че ние можемъ да заколимъ нѣкои отъ тия млѣкопитающи, то е другъ въпросъ, но тѣ не сж създадени за насъ да ги ядемъ. Сега ученици сте вие, трѣбва да мислите. Дойде нѣкоя мисълъ, мислите върху нея. Има и други начинъ за раждане. Ако доброволно се жертвуватъ, то е другъ въпросъ, но тѣй, както ние ги употребяваме, както ги изнасяме, първоначално не е било така. Растенията, животнитѣ, и млѣкопитающитѣ иматъ съвсѣмъ друго прѣдназначение. Когато Адамъ е билъ въ Рая, какво било прѣдназначението му, какво му било прѣдоставено? Какво пише Библията? Нали се казва да обработва земята и да отглежда растенията и животнитѣ? И не само това, но на всички животни да имъ тури имена. Никждѣ не е казано да ги яде. На животнитѣ далъ трѣва да ядатъ, а на човѣка далъ плодове. Слѣдъ като излѣзалъ изъ рая, понеже станалъ господарь, той прѣстѣпилъ Божия законъ.

И тъй, ние трѣбва да се научимъ да пѣемъ – най-важното нѣщо е да пѣемъ. Но тази музика, която азъ прѣпорѣчвамъ, тя трѣбва да внесе слѣднитѣ елементи: Окултната музика внася освежаване на ума. Ако ти пѣешъ правилно една окултна пѣсенъ, умътъ ти ще се разведри. Ако имашъ да рѣшавашъ нѣкоя задача, правилно ще я разрѣшишъ. Нѣкой пита: Какъ да рѣша задачата? – Ще пѣешъ, и правилно ще я рѣшишъ. Като си попѣемъ 5 минути тихо, слѣдъ туй вземи перото, и ако тази музика може да внесе тия качества на разширение въ ума, свѣтлина, чистота, тя върви въ съгласие. Не само да се възродишъ, но и да рѣшишъ правилно задачата си. За примѣръ, въ музиката има и нѣкои тонове, които сж свързани съ думи. Ние ги свързваме съ думитѣ, за да се развие въ насъ чувствителността. Пъкъ нѣкой пѣтъ чувствителността се отразява злѣ върху нашата паметъ. Сегашните музиканти сж много чувствителни. Изобщо музикантитѣ сж много честолюбиви, отъ много малко кипватъ. Вземете нѣкой капелмайсторъ или нѣкой диригентъ на хоръ, като си втрѣнчи очитѣ, не може да търпи грѣшки, а той трѣбва да бѣде тихъ и спокоенъ. Туй е, защото идейна музика нѣма още. Сега нѣма какво да го осждаме. Правъ е, трѣбва да се пѣе хубаво. Той не може да слуша тия невѣрни тонове. Правъ е! Та, първо ние ще пѣемъ за кого? Ние ще пѣемъ отъ любовъ. Ще туримъ за основа Любовта, и ще пѣемъ! Тогава, азъ казвамъ: Много ми е тжжно, не ми се пѣе вече. Нѣкой се усѣща тжженъ, не му се пѣе. Ще пѣешъ! Единственото нѣщо, което може да те излѣкува сега, то е пѣнието, трѣбва да пѣешъ! Защо да не пѣешъ? Както ви казахъ тази сутринъ, ние трѣбва да мислимъ, защото много скжпо коштуваме на невидимия свѣтъ. Азъ единъ день трѣбва да ви направя смѣтка колко коства всѣки единъ отъ васъ. И да не си правите илюзии, за насъ се харчи такава грамадна енергия, че е срамота ние да седимъ още въ това положение! Това не е милионъ, не сж 10 милиона, това сж милиарди и милиарди лева само за одного! И при това, седите и казвате: „Какво ще излѣзе отъ менъ?“ Какво ли ще излѣзе? Какъ да нарѣка такъвъ единъ ученикъ, на когото баща му харчилъ, харчилъ, изпохарчилъ всичкото си имане? Какъ го кръщавате такъвъ синъ, какъ го казвате? Ще намѣрите сами тази дума.

Ще бжде, всичко ще бжде! Главното нѣщо е, да се мине този прѣходенъ периодъ на човѣчеството. Ученицитѣ се намиратъ малко въ особено състояние. Туй нѣма защо да ви обезсърчава. По-нататъкъ ще дойдемъ до нѣкои основни упражнения. Ще дойдемъ тогава да застѣпимъ друга една областъ. Ще минемъ въ геометрията и математиката.

Сега, азъ искамъ да ви кажа какъ растатъ идеитѣ. Запримѣръ, азъ взехъ единъ образъ „Сила жива, изворна, течуща“, и всички тия упражнения излѣзоха отъ тази картина. Принципъ е тази сила – строи. Послѣ, ще имаме едно упражнение за Мусала: „Единъ си ти, мой Мусала! Видѣли ли сте изгрѣва отъ Мусала? Мусала, Мусала, мой Мусала!“ За Мусала ще има едно упражнение, слѣдъ него ще имаме едно упражнение. Само за думата „Истина“ – цѣло едно упражнение. Ще се научите да произнасяте тази дума – „Истина“. Заглавие и пѣсень, една и съща дума. Ще имаме, значи три упражнения: „За Мусала“, „За Истината“, „Въ заритѣ на живота“. Послѣ ще научимъ още едно упражнение „Богъ е Любовь“. Тамъ като дойдемъ, ще видимъ дали ще продължимъ. Тогава, съ него, ще имаме 12 упражнения, и ще завършимъ първия цикълъ на окултнитѣ упражнения по музика. Тѣ ще бждатъ упражнения само за прѣзъ свободното ви врѣме. За музика ще давате само 5–10 минути врѣме. Когато сте скърбенъ или тѣженъ, и не можете да работите, тогава пѣйте, но щомъ можете да работите, не ви трѣбватъ пѣсни.

Нека имаме сега една тайна молитва.

Ели-Дере – Чепинска рѣка извира подъ името Рибна рѣка на 1990 м н.в., на 800 м югозападно отъ връхъ Малка Сюткя (2078,7 м) въ Баташка планина на Западнитѣ Родопи. Старото име на Вѣтренъ долъ е Ели дере, както се е казвала и Чепинска рѣка. Това име селото носи до 1934 г. Въ османски документъ отъ 1633 г. То е нарѣчено Йеникьой (Ново село), съ друго име Йеллидере, което е потвърдено въ османски документи отъ 1674 г. и 1845 г. Ели дере или Йеллидере, което значи „Петдесетъ дерета“, се обяснява съ това, че Чепинската рѣка се е образувала отъ 50 дерета. Обаче географски е неправдоподобно да се приеме, че „Ели“ е видоизмѣнение на „Йелъ“ (вѣтъръ, какъвто

наистина постоянно духа въ пролома.) Ето защо прѣзъ 1934 г. селото е прѣименувано Вѣтренъ долъ.

ЕДИНСТВО НА СЪЗНАНИЕТО.

8-ма Лекция отъ Учителѣтъ

II-ра година Специаленъ Окултенъ Класъ

29 Ноемврий 1922 г. Срѣда 8 часа вечерѣта

Ст. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

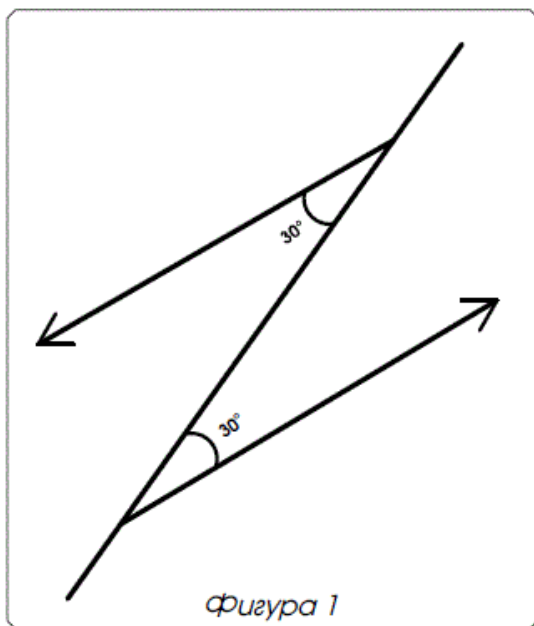
— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Т.м.

Размишление.

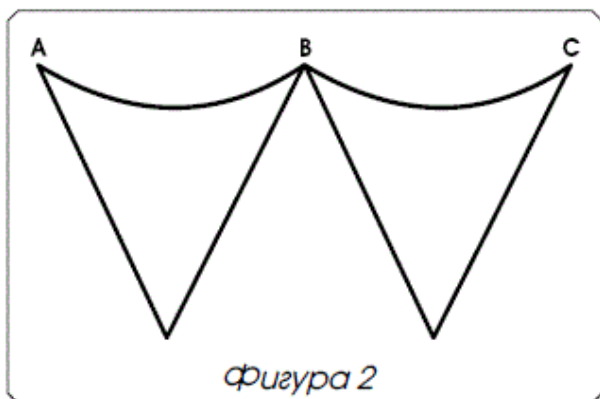
Четоха се темитѣ върху „Предназначението на дихателната система“.



На фиг. 1. Имате две успоредни линии СВ и DA, които се движатъ въ противоположни посоки, пресѣчени съ трета линия АВ. При пресичането на дветѣ успоредни съ трета права, се образуватъ ъгли, равни на 30° . При движението на успореднитѣ линии и съзнанието взима участие. То е представено чрезъ пресѣчната линия АВ. Тя е главната линия. Въ живата геометрия тия линии представятъ силови

линии. Всѣко тѣхно движение има строго опредѣленъ смисълъ. Когато изнесете дѣсната или лѣвата ржка напредъ, тѣзи движения иматъ опредѣленъ смисълъ и значение. Ако движите ржката си по посока на правата СВ, и това движение означава нѣщо. Следъ това взимате въ ржката си една ябълчна семка, свивате ржката си, навеждате се къмъ земята и посаждате

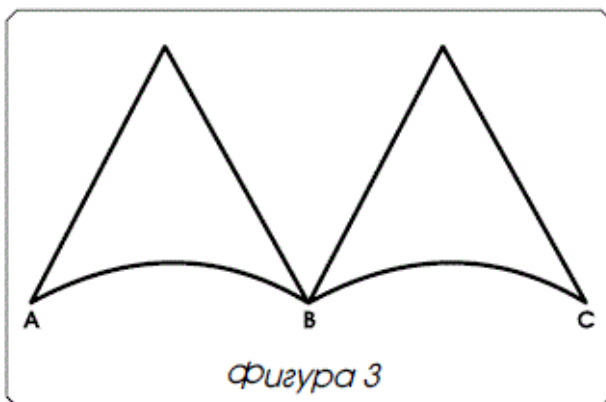
семката. Щомъ направите това движение, следъ малко ще направите обратно движение – ще се вдигнете нагоре. Следъ нѣколко години дървото ще израсте и ще даде плодъ. За да откъснете единъ отъ тѣзи плодове, вие протягате ржката си нагоре и после я спущате надолу. При тѣзи движения, спущане ржката надолу, за да посадите семката, и протягането ѝ нагоре, за да откъснете плодъ отъ дървото, чиято семка сте посадили, се образува буквата И. Съ буквата И започва думата истина. Какво означава тази дума? – Истината



подразбира опитване на плодоветъ на това, което нѣкога си посадили.

Сега, имате други две линии, които представятъ движение на единъ отворенъ кръгъ. Този кръгъ е образуванъ отъ две-

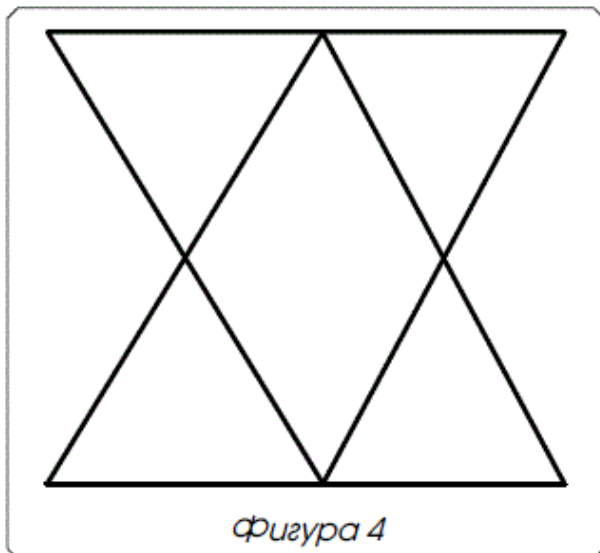
тѣ криви линии АВ и ВС. Движението на кривитѣ линии АВ и ВС върви надолу, въ гжстата материя. Така се образува еврейската буква װ (вав), която представя човѣкъ, съ спуснати надолу ржце, въ състояние на мисль, на размишление. Тѣзи две криви могатъ да се



двигатъ и нагоре, въ по-рѣдката материя, при което се образува чъртежъ, обратенъ на първия. Чъртежътъ на (фиг. 2) представя състоянието на човѣкъ, който инволюира, т.е. слиза въ гжстата материя. Като съ-

едините двата чъртежа, ще получите фигура 4, която представя две сжщества, обърнати съ главитѣ надолу и други две – обърнати съ главитѣ нагоре. Ако буквата װ се обърне нагоре, ще се получи буквата М, която е

образувана при движението на човѣшкото съзнание въ неговото еволюционно състояние. На еврейски езикъ тази буква означава смъртта, а у насъ означава начало на човѣшкия интелектъ, или начало на човѣшкия умъ. Съ други думи казано, тази буква означава превръщане на енергиитѣ отъ едно състояние въ друго. И наистина, чрезъ мисълта човѣкъ дохожда до положение да превръща енергиитѣ.



Голѣма наука се крие въ буквитѣ, затова тѣ трѣбва специално да се изучаватъ. Всѣка буква е ключъ на известенъ родъ енергия, която човѣкъ трѣбва да превръща; ако е низша, да я превърне въ висша. Съ буквитѣ се занимава кабалата. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ

носи едно име, което той самъ не харесва и съ което, изобщо, не му върви въ живота. Какво трѣбва да направи, за да трѣгнатъ работитѣ му напредъ? — Да промѣни името си, да си измисли такова име, което да хармонира на състоянието му. Действително, като се вслушвате въ имената на хората, ще забележите, че звуковетѣ въ нѣкои имена сж така съчетани, че дразнятъ ухото ви. Когато нѣкой човѣкъ минава презъ известно посвещение, турятъ му такова име, което да отговаря на неговитѣ астрологически аспекти. Ако разгледате буквата а (а), виждате, че тя е образувана отъ знака за безконечността, поставенъ нагоре вмѣсто хоризонтално, както обикновено се пише, и натоваренъ, бремениенъ съ нѣщо. Това показва, че въ тази буква безконечността се ограничава отъ нѣщо и става бремна.

Както буквитѣ изразяватъ известенъ родъ енергии, така и всѣки удѣ въ човѣшкия организъмъ е свързанъ съ известенъ родъ сили, съ известенъ родъ енер-

гии. Запримъръ, носътъ на човѣка е изразъ на неговата интелигентностъ, на неговия интелектъ. Следователно, колкото по-силенъ е интелектътъ на човѣка, толкова по-дълъгъ е неговиятъ носъ. Ако отъ срѣдата на челото спуснете перпендикуляръ къмъ носа, този перпендикуляръ опредѣля голѣмината на жглитѣ, които се образуватъ отъ линиитѣ на носа. Линиитѣ на носа представятъ дветѣ рамена на жгъла, а широчината, на носа представя голѣмината на жгъла. Колкото повече странитѣ на тия жгли се отдалечаватъ отъ перпендикуляра, толкова повече интелигентността на човѣка отслабва. Колкото по-малкъ става жгълътъ, толкова повече интелигентността се увеличава. Изобщо, интелектуалната сила на човѣка се проектира чрезъ носа. Колкото жгълътъ е по-малкъ, толкова интелектътъ на човѣка е по-силенъ, толкова умътъ му е по-проницателенъ. Колкото по-голѣмъ става този жгълъ, интелектътъ се намалява, а природниятъ, обективниятъ умъ се усилюва. Колкото чувствата сж по-силни въ човѣка, толкова по-широкъ е носътъ долу, при ноздритѣ. Общо казано: дължината на носа е свързана съ интелекта, а широчината — съ чувствата на човѣка. Като знаете тѣзи общи положения, правете наблюдения, изучавайте формата на носа, да видите, какви различни отклонения сж станали отъ нормалното положение, което природата е опредѣлила.

Всички линии, съ които означаваме носа, очитѣ, устата на човѣка, представятъ силови линии. Тѣзи силови линии опредѣлятъ интензивността на самитѣ сили, които работятъ въ човѣка. Като изучавате очитѣ на човѣка, ще дойдете до заключението, че колкото отворътъ на очитѣ е по-голѣмъ, по-широкъ, толкова и впечатлителността, способността на човѣка за възприятия е по-голѣма. Колкото отворътъ на очитѣ е по-малкъ, толкова и впечатлителността е по-слаба. Впечатлителността е свързана съ наблюдателната способностъ въ човѣка. Колкото по-наблюдателенъ е човѣкъ, толкова е по-силно развита въ него долната частъ на челото, до веждитѣ. Тази частъ на челото е добре развита у естественицитѣ, понеже тѣ наблюдаватъ всички явления въ природата. У философитѣ пъкъ, които се занимаватъ повече съ отвлѣчената мисль, съ тѣй наречената метафизика, горната частъ на челото е по-

вече развита отъ долната. Когато устнитѣ сж дебели, добре развити, това показва, че въ този човѣкъ е добре развитъ апетитѣтъ, или чувственостѣта. При тънки устни, чувственостѣта е слабо развита. Следователно, външнитѣ признаци, или белези на човѣшкото лице особено, показватъ, съ какво има човѣкъ да се справя въ себе си и какъ трѣбва да работи, за да регулира силитѣ на своя организъмъ. Като знае тия признаци, човѣкъ ще може да моделира носа, очитѣ, ушитѣ, устата, веждитѣ си. За тази целъ той трѣбва да изучава движенията на силовитѣ линии, както и тѣхнитѣ външни и вътрешни проекции.

За да бжде правилно, хармонично движението на силовитѣ линии въ човѣка, той трѣбва да пази единство на съзнанието си, т.е. да не допуска въ съзнанието си никакво раздвояване. Най-малкото раздвояване на съзнанието произвежда въ човѣка две равни противоположаващи сили, които взаимно се неутрализиратъ. Запримѣръ, явява се у васъ желание да направите едно добро, което е свързано съ нѣкаква материална жертва. Въ този моментъ се явява страхѣтъ, че ще се оцетите; той веднага се противопоставя на желанието ви да направите добро, и тѣзи две сили се взаимно унищожаватъ или неутрализиратъ. Щомъ се натѣкнете на тѣзи две противоположаващи сили, вие казвате: Ще отложa това добро за по-благоприятни условия.

При другъ случай у васъ се явява силенъ стремежъ да направите нѣкакво научно изследване, но изведнѣжъ си представяте, че за това изследване ви сж нужни години усиленa работа и се отказвате отъ изследването си. После влизате въ нѣкое духовно общество, искате да работите за своето духовно развитие. Но ако дойде въ ума ви мисълта, че не е време за духовенъ животъ, вие напушате това общество. Днесъ пренебрегнете едно добро желание, утре потисните известенъ стремежъ въ себе си, докато най-после съзнанието ви се раздвои. — Не, за да развиете своитѣ духовни сили, вие никога не трѣбва да се отказвате отъ добритѣ си желаня и стремежи, никога не трѣбва да се подпушвате, за да не раздвоите съзнанието си. Духовнитѣ сили въ човѣка се развиватъ само при единство на съзнанието. Вие трѣбва да знаете, че всички сте изложени на влиянието на странични

сжщества, които иматъ желание да ви отклонятъ отъ пжтя. Като имате всичко предъ видъ, трѣбва да вземете предохранителни мърки за възстановяване на първичното положение на съзнанието си. Иначе, ако държите на вашата крива философия, ще мислите, че при раздвояване на съзнанието има нѣкаква наука, или нѣкаква придобивка. — Не, въ раздвояването на съзнанието нѣма никаква наука, никаква философия, никаква придобивка.

Следователно, роди ли се у васъ желание да направите нѣкакво добро, не отлагайте да го извършите, колкото и каквото да ви струва. Желанието за правене добро е положителна сила, която придава нѣщо на човѣка, но не отнима. Щомъ се роди у васъ желание да направите най-малкото добро, направете го. Откажете ли се да го направите, вие ще изпитате малка тжга, или известно неразположение. Тази тжга, това неразположение сж наказание за васъ, че не сте извършили доброто. Който се откаже да извърши най-малкото добро и отхвърли страданието, което е преживѣлъ по този случай, той ще се натъкне на нѣкакво нещастие. Нѣма да мине много време, и той, по невнимание, ще се подхлъзне и ще строши, или ще изкълчи крака си. Това нещастие се дължи на раздвояване на съзнанието въ човѣка. И следъ това той ще вика лѣкаръ, ще плаща, ще лежи два — три месеца въ легло. Какво е спечелилъ отъ всичко това? Значи, всички нещастия, всички страдания въ живота на човѣка се дължатъ на нежеланието му да изпълни волята Божия. Нищо въ живота не остава безнаказано. — Е, въ другъ животъ ще плащаме. — Нѣма да плащате въ другъ животъ, но още сега. Нѣма да мине седмица, месецъ или година, и вие ще видите последствията на отклонението ви отъ правия пжтъ. Като знаете това, бждете внимателни даже къмъ най-малкитѣ си стремежи и желания. Не пренебрегвайте малкитѣ желания, не спирайте тѣхната проява.

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да бждете внимателни, никога да не подпушвате съзнанието си. Каквато погрѣшка направите, малка или голѣма, бждете готови да се изповѣдате предъ себе си. Искрени трѣбва да бждете предъ себе си. Запримѣръ, нѣкой младъ човѣкъ постъпва въ университетъ, иска да учи, да свърши по нѣкакъвъ предметъ. Но той е беденъ, нѣ-

ма срѣдства. По едно време Провидението го поставя на изпитъ да види, доколко той е готовъ да издържи въ своята честностъ. Така се съчетаватъ условията, че той се намира предъ отворената каса на единъ богатъ човѣкъ. Поглежда къмъ касата, поглежда къмъ вратата на стаята, да не влѣзе нѣкой да го види и като се увѣри, че е самъ, брѣква въ касата, изважда двѣ хиляди лева и казва: Ще свърша съ тѣзи пари, и като се назнача на нѣкаква работа, ще помагамъ на бедни студенти, и тѣ да свършатъ университетъ. Какво става после? Откриватъ кражбата и го хващатъ. Той започва да се извинява, че не знаелъ, какво го чака, не знаелъ, че ще носи отговорностъ, но мислилъ, че трѣбва да свърши университетъ, и самото Провидение му предлагало тази помощъ. — Невъзможно е човѣкъ да не знае, какви сж послѣдствията на кражбата. Ако не знае, въ затвора ще ги научи. Човѣкъ трѣбва да бѣде искренъ предъ себе си, да се изповѣда, да признае погрѣшката си. По този начинъ той ще освободи съзнанието си отъ излишенъ товаръ. Това значи: не подпушвайте съзнанието си!

И тѣй, не пренебрегвайте въ себе си и най-малкото Божествено желание. Щомъ се яви таково желание въ сърцето ви, реализирайте го. Всѣко Божествено желание е малко семенце, което вие посадате въ земята. Щомъ го посадите, то ще израсте и ще даде плодъ, който свободно можете да откъснете и да го вкусите. Ако задържите едно Божествено желание въ себе си, вие съзнателно се подпушвате, вследствие на което се излагате на редъ болести. Всички болести се дължатъ, именно, на това подпушване, предизвикано отъ неизпълнение на Божественитѣ желания, които ви подтикватъ къмъ правене на добро. Вие трѣбва да знаете, че не можете да си играете съ законитѣ на разумната природа. Тя не позволява на никого да си играе съ нея. Който веднѣжъ само се опита да играе съ природата, той въ най-скоро време ще получи своето възмездие.

Като ученици, отъ всички се изисква единство на съзнанието. Ако нѣмате това единство, не можете да бѣдете ученици. И да посещавате класа тукъ, горе нѣма да ви приематъ. Докато не придобиете единство на съзнанието, никакви ученици не можете да бѣдете.

Въ Школата се приематъ ученици съ свѣтълъ умъ, съ благородно сърце, съ силна воля и съ здравъ грѣбнакъ да носятъ. Хилави, болни ученици въ Школата не приематъ. Който е слабъ, хилавъ, да седи у дома си. Като оздравѣе, тогава да дойде. Ученикътъ трѣбва да има диамантна воля, да прилага. Отъ васъ не се изискватъ голѣми подвизи, да спасявате свѣта. Отъ васъ се изисква най-малкото, микроскопическо приложение на доброто. Щомъ дойде нѣкакъвъ благороденъ потикъ у васъ, колкото малкъ да е, дайте му ходъ. Той ще отнеме само една минута да го извършите. Запримѣръ, отивате по работа нѣкъде и срѣщате на пътя единъ беденъ просѣкъ. Изведнѣжъ у васъ се явява желание да му кажете една добра дума. Спрете се за минутка предъ него и го попитайте, какъ вървятъ работитѣ му. Кажете: Защо ще губя времето си да спирамъ предъ този просекъ и да разговарямъ съ него? — Ако не си готовъ да спрешъ за една минута, после ще те заставятъ да изгубишъ сто минути.

Единство на съзнанието се изисква отъ васъ. Щомъ придобиете това единство, вие ще можете да регулирате силитѣ въ своя организъмъ. Ако нѣмате единство на съзнанието, ще се отклоните отъ пътя си, ще трѣгнете въ лѣвия пътъ. Опасно е да се раздвои съзнанието на човѣка. Представете си, че нѣкой се спуща съ парашутъ на земята. При спущането си надолу, парашутътъ непременно трѣбва да бѣде отворенъ. Не е ли отворенъ, смъртта е неизбежна за онзи, който е вжтрѣ. Разтварянето на парашута означава единство на съзнанието. Защо? — Защото животътъ е въ отворения парашутъ. По аналогия на това, казваме, че животътъ е въ единството на съзнанието. Само при това състояние на съзнанието, вие ще можете да контролирате мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ си. Вие трѣбва да правите опити да се контролирате, да изпитате силата на волята си. За тази целъ ще ви подложимъ на следния опитъ: ще вземемъ една голѣма игла, губерка, и ще я забодемъ на известна дълбочина въ ржката ви, докато потече кръвъ. Следъ това всѣки ще наблюдава, следъ колко време, чрезъ силата на волята си, ще спре болката на ржката. Това бодване съ губерка не е нищо друго, освенъ обидитѣ и огорченията, които вашитѣ близки ви нанасятъ. Ако можете скоро да забравите,

да трансформирате обидата, вие сте човѣкъ съ силна воля. На този опитъ ще се подложатъ само силнитѣ, т.е. безстрашливитѣ. Страхливитѣ ще оставимъ настрана. Природата не обича страхливитѣ хора. Тѣ сж осждени отъ нея на смъртъ. Кѣмъ смѣлитѣ хора тя има почитание и всѣкога е готова да имъ помага. Смѣлъ, безстрашливъ може да бжде само онзи, който има непоколебима вѣра въ законитѣ на разумната природа. Страхливиятъ всѣкога пристѣпва тия закони, затова природата има за него особено мнение.

Всѣки трѣбва да се стреми къмъ единство на съзнанието като методъ за лѣкуване, като методъ за работа върху себе си. Отъ каквата болестъ да заболѣете, достатѣчно е да възстановите единството на съзнанието си, за да се дигнете отъ леглото си здравъ и бодъръ. Висшитѣ сили на съзнанието се насочватъ къмъ вашия организъмъ и започватъ да му въздействуватъ, докато стане обратъ въ тѣлото ви, вследствие на което всички енергии потичатъ нагоре, взиматъ обратно движение. При това положение, чуждитѣ вещества въ организма, които сж причина на болеститѣ, изчезватъ моментално, както изчезва прахътъ отъ повърхността на барабана. Ако нѣкой отъ васъ заболѣе отъ хрема, нека приложи сжщия методъ, да види, за колко време ще се излѣкува. Крайниятъ предѣлъ, до който може да продѣлжи хремата, е обикновено седемъ деня. Понѣкога тя продѣлжава три седмици, въ изключителни случаи продѣлжава три месеца. Съ този методъ, обаче, вие можете да излѣкувате хремата въ петъ минути; ако не успѣете да я излѣкувате въ петъ минути, ще гледате да се освободите отъ нея поне въ продѣлжение на два-три часа, или два-три деня.

Мнозина се оплакватъ, че паметъта имъ отслабнала, започнала да имъ изневѣрва. — Лесно може да се възстанови първоначалната сила на паметъта. — По какъвъ начинъ? — Чрезъ възстановяване единство на съзнанието. — Какъ става това? — Като изхвърлите отъ ума и сърцето си всички ония мисли и чувства, които ви смущаватъ. Раздвояването на съзнанието е причина за отслабване на паметъта. Сжщевременно раздвояването на съзнанието ражда страхъ въ човѣка. Нѣкое дете открадне едно яйце отъ дома си, и отъ страхъ да не го види майка му, то се приструва на болно. Страхътъ

отъ наказанието е резултатът на раздвояване на съзнанието въ това дете. Страхътъ е неджгъ на чувствата, гордостъта — неджгъ на ума. Разрушителната способностъ въ човѣка се дължи на известно изопачаване въ творческитѣ му сили. Когато силитѣ, енергиитѣ въ човѣшкия организъмъ се отбиятъ отъ правия си пътъ, човѣкъ започва да се отдава на фиктивни, въображаеми мисли и чувства, които му създаватъ излишни страдания. Запримѣръ, нѣкой си въобрази, че еди-кой си обидилъ честъта му. — Кой може да обижда? И какво, въ сжщностъ, представя честъта?

Съвременнитѣ хора сж чувствителни, лесно се обиждатъ, лесно се накърняватъ чувствата имъ. Ученитѣ казватъ, че човѣкъ ималъ петъ чувства, т.е. петъ сѣтива. Отъ какво е произлѣзла думата „сѣтиво, усѣтъ“? Казваме у—сѣт, или у—сат. Буквата „у“ означава човѣка, който е посадилъ нѣщо. Коренътъ на думата е сат, което означава проява, а сжщевременно означава и нѣщо, което е ограничено. Следователно, подъ думата „усѣтъ“ разбираме нѣщо, което е посадено въ почвата, или въ съзнанието, въ ограничено пространство, дето започва да расте. Коренътъ „сат“ е отъ санскритски произходъ и означава нѣщо, което може да се прояви, да се ограничи. Буквата „а“ въ корена „сат“ при слизането си, при инволюцията си, постепенно се е измѣняла, докато се превърнала въ буквата „е“. Значи, отъ у—сат се е образувала думата „усѣтъ“.

Коя дума познавате подобна на думата „усѣтъ“? — Възприятие. — Като извадите предлога „въз“, остава думата „приятие“, която започва съ буквата „П“. Тази буква означава оплодяване. Значи, енергиитѣ първо се запазватъ, а после се оплодяватъ. Усѣтътъ означава външенъ процесъ, а възприемането — вжтрѣшенъ; той означава растене. Следъ възприемането иде схващането. Схващането произлиза отъ думата „хващамъ“ нѣщо съ ржката си. То е физически процесъ. Обаче, думата схващане започва съ буквата „с“, която показва, че това, което човѣкъ е хваналъ съ ржката си, се намира въ възходящо състояние, върви нагоре. За да расте нѣщо нагоре, ние трѣбва да му създадемъ благоприятни условия, да го оградимъ отвсѣкжде. За да се огради нѣщо, умътъ на човѣка трѣбва да работи. Буквата „щ“ въ думата схващамъ, показва, че умътъ може да работи

само тогава, когато и волята взима участие за премахване на външните противоречия. Като израсте, посътото ще мине във по-висока степен и ще оживее. Следователно, във схващането, като процес, се забелязват няколко фази: посадане на нъщо, израстване на посътото и узрване, превръщане на тия енергии във плод, във нъщо живо.

Основната идея на тази лекция е единство на съзнанието. Дето има единство на съзнанието, там не могат да съществуват никакви криви мисли, никакви отрицателни чувства. За да дойдете до това единство, от вас се иска да бъдете искрени във себе си, да не се самоизлъгвате. Всъки във себе си ще си признае добрите и лошите черти, без да ги увеличава, или намалява. Като се прецени правилно, ученикът ще може сам да направлява силите на своя организъм. Всъки човек има недостатъци, но някои не искат да признаят това. При сегашните условия на живота недостатъците сж благо за човека. Чрез тях той може да се развива. Запример, някои човек е физически слаб, хилав, но същевременно природата е вложила във него такива сили, чрез които той може да подобри физическото си състояние. Други някои има добър ум, но центровете му зад ушите сж силно развити, и този човек е склонен към разрушаване. Какво трябва да прави? — Понеже има добър ум, той ще намъри начин, по който да трансформира тази енергия, да я изпрати във предната част на мозъка си и да я впрегне на работа. Тази енергия е необходима, но трябва да се използва разумно. Гневът, запример, представя вглицата, които се поставят във огнището да карат колата. Значи, вглицата ще поставите на огнището, водата — във котела, парата ще прекарате през тръбите и ще я впрегнете на работа. Така машината ще се движи, ще върви напред.

Друга енергия във човека е страхът, който също трябва да се впрегне на работа. Като елемент, страхът трябва да се съедини съ разсъдка и да даде сложно тло, или съединение, наречено благоразумие. Тогава ще имаме следното равенство: $C+P=B$. На химически език казано, страхът е основа, разсъдъкът — киселина, а благоразумието — сол. Въ животинското царство страхът е на първо място. Там той управля-

ва. Заднитѣ крака на заѣка сж се продѣлжили, вследствие на страха. Дѣлгитѣ уши на заѣка показватѣ, че той е уменѣ — слуша добре и разсжждава добре. Заѣкѣтѣ обича да се катери по стрѣмни мѣста, нагоре, затова преднитѣ му крака сж останали по-кжси отѣ заднитѣ. Нагорѣ той бѣга много бѣрзо, но когато бѣга надолу, често се тѣркаля. Ржцетѣ на човѣка отговарятѣ на заднитѣ крака у заѣка. Както се свиватѣ ржцетѣ на човѣка, така се свиватѣ заднитѣ крака на коня. Както се свиватѣ и движатѣ преднитѣ крака на коня, така се свиватѣ краката на човѣка. Това сж странични въпроси, но добре е да размишлявате върху тѣхѣ, да видите, на какво се дѣлжи тази аналогия.

И тѣй, като ученици, отѣ васѣ се изисква единство на съзнанието и абсолютна справедливостѣ спрѣмо себе си. Справедливостѣта е необходима за растенето на ученика. Дето има справедливостѣ, тамѣ има и растене; дето справедливостѣта отсжтствува, тамѣ нѣма никакво растене. Когато се говори за единство на съзнанието, ние имаме предѣ видѣ участието на Божественото съзнание, както и участието на Божия Духѣ, Който работи въ цѣлата природа. Дето има справедливостѣ, тамѣ има съприкосновение на човѣшкия духѣ съ Божествения.

Всѣка вечерѣ, преди да легнете, застанете правѣ и се свѣржете съ великата свѣтлина на Божия Духѣ и кажете: Въ името на абсолютната справедливостѣ признавамѣ погрѣшкитѣ си и съмѣ готовѣ да ги изправа. Никакво извинение, никакво отлагане. Погрѣшкитѣ се изправятѣ, а не се прощаватѣ. Когато обещаете да направите нѣкакво добро, изпълнете го безѣ страхѣ. — Ама последствията щѣли да бждатѣ лоши. — По-добре да сгрѣшите, отколкото да се върнете назадѣ. Обещалѣ си да дадешѣ нѣкому хиляда лева. Дойде нѣкой при тебе и започва да ти говори за този човѣкѣ, че не е честенѣ, че ще изяде паритѣ ти и т.н. — Каквото и да стане съ паритѣ ти, не се връщай назадѣ. Така ще направишѣ само една погрѣшка. Ако откажешѣ да дадешѣ обещанитѣ пари, ще направишѣ две погрѣшки. Щомѣ си далѣ обещание да направишѣ нѣкакво добро, не трѣбва да се отмѣташѣ. Погрѣшно да е обещанието, ще го изпълнишѣ. Бждете смѣли и решителни. По никой начинѣ не можете да

избегнете кармическитѣ последствия. За да придобиете смѣлостъ и решителностъ, започнете отъ малкитѣ опити, за които сж нужни малки знания. Не се стремете къмъ голѣми опити, защото не сте готови за тѣхъ, нѣмате още нужнитѣ знания.

Сега, запишете си следнитѣ три правила:

Вложи Истината въ душата си, и свободата, която търсишъ, ще придобиешъ.

Вложи Мъдростѣта въ ума си! Свѣтлината ще дойде, и знанието ще ти даде своята помощъ.

Вложи чистотата въ сърцето си! Любовѣта ще дойде, и истинскиятъ животъ ще започне.

Напишете тѣзи правила на отдѣленъ листъ и го поставете на масата си, или го закачете на стената, да можете да ги четете, когато пожелаете. Като ставате сутринъ, първата работа, която ще свършите, е да прочетете тѣзи правила и да размишлявате върху тѣхъ. Ще прочетете първото правило и ще си кажете: Азъ трѣбва да вложа Истината въ душата си! — Защо? — За да бжда свободенъ, да придобия свободата си. После ще прочетете второто правило и ще си кажете: Азъ трѣбва да вложа Мъдростѣта въ ума си! — Защо? — За да придобия знания. И най-после ще си кажете: Азъ трѣбва да вложа чистотата въ сърцето си. — Защо? — За да дойде Любовѣта.

Т.м.

Fir — für — fen.

Tau — bi — aumen.

Дойде да послужи.

Както Сынъ чловѣческый не дойде да му послужатъ, но да послужи, и да даде животъ-тъ си откупъ за мнозина. Ев. Матѳея 20:28

Една отъ труднитѣ задачи на свърѣменната култура е да примири интереситѣ на хората, т.е. да съгласува тѣхнитѣ интереси. Тукъ, между васъ, има филолози. Думата "интересъ" славѣнска ли е? Отъ нея има ли глаголъ? Интересенъ е фактътъ: защо хора, които произтичатъ отъ една кръвъ, или както се казва, сж създадени отъ единъ Богъ, говорятъ на различни езици.

Защо всички хора да не говорятъ на единъ езикъ, разбранъ за всички народи? И досега се води споръ между народитѣ, кой езикъ да има господство надъ другитѣ. Вземетѣ, запримеръ, думата "любовъ" въ различнитѣ езици – руски, нѣмски, френски, китайски и др. Въ всички езици тя означава една и сѣща идея, но съ различни имена.

Ученитѣ иматъ свой речникъ, съ научни термини: субстанция, есенция, тангента, косинусъ, синусъ, квадратъ и др. Тѣ си служатъ сѣщо съ различни формули: $2\pi r$, πr^2 , R , D и др. Има ли връзка между тѣзи термини? Еднакви ли сѣ тѣ въ различнитѣ езици? Въ психологията срѣщате терминитѣ възприятие, усѣщане. Що е усѣщане? Първоначално, тази дума имала по-друго значение отъ сегашното. Въ тази дума се крие коренътъ на единъ отъ старитѣ езици и означавала проява на нѣщата, т.е. прѣдаване образъ. Това значи, ограничаване на реалното. Казваме още усѣтъ – у-сетъ. Съ буквата у египтянитѣ означавали човѣкъ. Съ тази буква българитѣ сѣ обърнали човѣка съ главата надолу. Думата усѣтъ означава още нѣщо, присадено или посадено, което може да изникне, да даде плодъ и да го вкусишъ. Азъ наричамъ това още истина. Какво означава истината? – Посаждане на единъ Божественъ плодъ въ съответна за него почва, за да израсте, да даде плодъ и да го вкусишъ. Значи, истината означава нѣщо проявено. Казва се, че истината била абсолютна. Такава истина е непознаваема. Има и абсолютна любовъ, сѣщо непознаваема. Мнозина говорятъ за любовта. Споредъ мене, любовта всѣкога се проявява, но никога не се изявява. Що е Богъ? – Онова Начало, Коего всѣкога се самоограничава и вѣчно остава неограничено. Какво разбиратъ отъ този философски езикъ? Значи, Богъ се ограничава, безъ да е ограниченъ. Сега и вие сте се събрали тукъ да ме слушате, но интереситѣ ви сѣ различни. Азъ не ви вмѣнявамъ това въ грѣхъ. Понеже условията, при които живѣете, сѣ различни, друго яче не може да бжде.

Ще си послужи съ единъ афоризъмъ: Нѣма по-голѣмъ врагъ за мъжа отъ жената; и нѣма по-голѣмъ врагъ за жената отъ мъжа. Ще дамъ една контрастна мисълъ на тази: Нѣма по-голѣмъ благодѣтель за мъжа отъ же-

ната; и нѣма по-голѣмъ благодѣтель за жената отъ мъжа. Какво ще разберете отъ тези афоризми? Що е жена? — Тя е форма, която, като се прѣвърне въ мъжъ, никога не губи своята женственостъ. Що е мъжъ? — форма, която, като стане жена, не изгубва своята мъжественостъ. Ще кажете, че това сж противоречия. Казвамъ: Изкуство е, като притуришъ на живота умъ, той да не се измѣни; и като притуришъ къмъ ума животъ, и умътъ да не се измѣни. Всѣко нѣщо трѣбва да остане на мѣстото си и тамъ да се прояви. Като не разбирате законитѣ, вие искате да слѣдете сърдцето съ ума. За случая, ще си послужи съ думата болтатъ — руска дума. Българитѣ употребяватъ думата балтая се въ смисълъ лутамъ се.

Сега, да се върнемъ къмъ стиха; Както Синъ Человѣчески не дойде да Му послужатъ, но да послужи и да даде живота си откупъ за мнозина. Какво прѣдставя служенето? — Това е законъ за ума. Нѣкои казватъ вмѣсто служене слугуване. Така смѣсватъ и думитѣ изкушение и съблазнь. Каква е разликата между тѣзи двѣ думи? — Мъжътъ се изкушава, а жената се съблазнява. Отъ какво се изкушава мъжътъ? Запримѣръ, иска да стане пръвъ министъръ — изкушава се той. Отъ какво се съблазнява жената? — Отъ хубавото облѣкло, отъ накити. Съблазньта живѣе въ сърдцето, а изкушението — въ ума. Нѣкои ги размѣстватъ: изкушението турятъ въ сърдцето, а съблазньта — въ ума. Не е така. Понеже сърдцето е слабо, затова лесно може да се съблазни. Ще видишъ нѣщо и ще пожелаешъ да го вкусишъ. Когато умътъ е слабъ, той лесно се изкушава. Гледашъ нѣщо хубаво, красиво отвѣнъ, искашъ да го опиташъ, но ще видишъ лъжата въ него — изкушенъ си вече.

Синъ Человѣчески дойде да послужи и да даде живота си откупъ за мнозина. Христосъ дойде да научи хората да живѣятъ спорѣдъ великия законъ, а тѣ мислятъ, че сж го разбрали и научили. Разбирането има отношение къмъ прилагането. Ето защо, вие трѣбва да започнете съ прилагането на малкитѣ величини въ живота. Какъвъ е начинътъ за прилагането на тѣзи величини, ще го видите въ изгрѣващото слѣнце. Изведнѣжъ ли изгрѣва слѣнцето? Изведнѣжъ ли се ражда човѣкъ? Ако разгледате човѣшкия зародишъ, въ първо врѣме той

е невидимъ, съ микроскопъ даже не се вижда. Той нѣма и тегло, едва ли тежи една стохиладна отъ грама. Първоначално, той не е свързанъ съ силитѣ на земята, слѣдователно, нѣма никакво привличане. Този зародишъ е въ пълно бездѣйствие. — Какъ е възможно да нѣма никакво тегло? — Много естествено, нѣма никакво притегляне. Какво ще стане съ човѣка, ако двама юнаци го хванатъ за ржцѣтѣ и го дърпатъ къмъ себе си? Безъ тегло ли ще бжде той? Турете го на кантара и вижте, ще тежи ли този човѣкъ, или нѣма да тежи. Той ще тежи повече, отколкото е неговото тегло. Това е благодарение на двамата юнаци, които замѣстватъ земното притегляне. Ако теглятъ сжщия човѣкъ нагорѣ, теглото му ще бжде по-малко. Както виждате, нѣщата сж относителни. Днесъ вие изработвате вашитѣ схващания върху относителността, а не върху абсолютното.

Сега, да дойдемъ до положителнитѣ прояви на човѣка. Казвашъ: Ще направя нѣщо за своя приятель. Отивашъ у дома си и се размисляшъ — отмѣняшъ рѣшението ся. Това положителна проява ли е? Обичашъ нѣкого и си казвашъ: Обичамъ този човѣкъ. Той ще види, какво значи обичъ! Слѣдъ двѣ години, любовта ти къмъ него изчезва. Положителна ли е тази любовъ? Дѣ е реалната любовъ? Можете ли отъ тѣзи врѣменни, прѣходни прояви да извадите едно положително заключение? Днесъ давашъ обѣщание, отъ което утрѣ се отказвашъ. Днесъ обичашъ, утрѣ не обичашъ. Въ това отношение, хората приличатъ на онѣзи двѣ партии, които подържали двѣ противоположни мнѣния. Въ единъ старъ български градъ строили баня. Тамъ имало двѣ партии, които решавали въпроситѣ. Тѣ взели участие и въ строежа на банята. Когато дошли вече до постилането на банята, едната партия подържала да постелятъ банята съ нерендосани дъски, за да не се хлѣзгатъ хората. Другата партия намирала това за некултурно и подържала да се постеле банята съ борови дъски, добрѣ рендосани. Благодарение на този споръ, банята останала недовършена. Най-послѣ, изпратили инспекторъ да разрѣши спора. Като разбралъ, че нито едната, нито другата партия отстъпва, той казалъ: Едната половина на банята ще се постеле съ рендосани дъски, а другата половина — съ нерендосани. Който иска да стѣпва по ре-

ндосани дъски, ще влѣзе въ едната половина, който се страхува да не се хлѣзне, ще влѣзе въ другата половина на банята. Често и вие постилате половината си кжща съ рендосани дъски, а другата половина — съ нерендосани, та кой дѣто иска, тамъ да стжпва. И двѣтѣ партии иматъ свои аргументи, и двѣтѣ иматъ добро желание. Обаче, правилно е да се приложи или едното, или другото мнѣние.

Казано е въ Писанието: Синъ Человѣчески дойде да послужи. Въпросътъ е ясенъ, категориченъ, не търпи никакви тълкувания. Сега хората цитиратъ този стихъ и го тълкуватъ. Проповѣдниците и свѣщеницитѣ сжщо го тълкуватъ и казватъ: Ще дойде ли втори пжтъ Христосъ? Какво ще говори тогава? — Ще дойде Христосъ, разбира се, че ще дойде, но какво ще намѣри? Той ще се чуди на гениалността на своитѣ послѣдователи, които така сж прѣдставили учението му, че и до днесъ още хората не го разбиратъ. Христовитѣ послѣдователи прѣдставятъ Христа като голѣмъ мечтателъ, идеалистъ и казватъ: За да се разбере и приложи неговото учение, ще минатъ хиляди години. Питамъ: Като минатъ хиляди години, отъ дѣ ще дойдатъ хора, които да го разбератъ? Сегашнитѣ хора не вѣрватъ въ другъ животъ. Какви хора очакватъ да дойдатъ слѣдъ хиляди години, които да вѣрватъ въ другъ животъ? — Е, сегашнитѣ хора ще еволюиратъ. — Не се разсждава така. Помнете: Отъ разумното излиза разумно, а отъ глупавото — глупаво. Кое е разумното въ тази епоха? Дѣ е главата на тази разумность? Нали тази глава ще създаде бждещата разумность?

Разговарямъ се съ единъ студентъ по философия. Той прѣдава думитѣ на своя професоръ: Въ природата не сжществува никаква субстанция; освѣнъ вещь и индивидъ, нищо друго не сжществува. Професорътъ е правъ, но питамъ: Какъ се е образувала вещьта? Когато охлювътъ излѣзе отъ черупката си, послѣдната остава — тя е вещьта. Дѣ е индивидътъ? Значи, вещьта сжществува, а онзи, който я направилъ, го нѣма. Така, че вещьта сжществува, а субстанцията не сжществува. Черупката на охлюва сжществува, а самиятъ охлювъ не сжществува. Коститѣ на хората сжществуваатъ, а хората ги нѣма. Дѣ сж хората? Споредъ философитѣ, хората сж изчезнали, а съзнанието имъ се слива съ великото,

козмично съзнание. Какво е това съзнание: Яде ли се, пие ли се? Сега и азъ спирамъ вниманието си върху това съзнание и питамъ: Що е съзнание? Тази дума раздѣлямъ на съ и знание. Това значи: ходишъ съ знание, което си опиталъ. Съзнанието подразбира свѣтлина. Знаемъ, че свѣтлина се произвежда отъ триенето или търкането на два прѣдмѣта. Значи, триене, търкане е нужно въ свѣта. Като не знаятъ, какъ да става триенето, хората се каратъ, биятъ, и най-послѣ произвеждатъ свѣтлина. Казвате: Груба работа е тази. Толкова мъчно произлѣзе свѣтлината. — Много естествено, не познавате още физиката. Единъ день, когато научите законитѣ на разумната природа, лесно ще произвеждате свѣтлина.

Дойде да послужи. Който иска да служи като Христа, трѣбва да постави живота си на извѣстни принципи. За физическия свѣтъ, материалнитѣ нѣща сж реални. За чувствения свѣтъ, или за свѣта на сърдцето, реални сж чувствата, тамъ тѣ сж субстанцията, тѣ сж вещьта. За умствения свѣтъ мислитѣ сж реални, за причинния свѣтъ — причинитѣ, а за свѣта на любовта, реална е само любовта. Какво разбрахте отъ това? Ще кажете, че всичко е материя. Материята не подразбира само сборъ отъ безброй частици. Подъ материя се разбира майка на нѣщата, т.е. това, което ги е облѣкло, което ги е развило въ себе си. Ще кажете, че материята е нѣщо илюзорно. Вие смѣсвате материя съ плътъ. Тѣ сж двѣ различни нѣща, не сж синоними.

Каквото и да се говори за субстанция, за вещь и за индивидъ, това сж философски въпроси. Други въпроси ви вълнуватъ сега. Запримѣръ, мнозина искатъ да разбератъ Божественото учение. Който иска да го разбере, първо трѣбва да се научи да пости. — Това налагаше и старото калугерство. Тамъ ли ще се връщаме? — Не, постѣтъ има отношение къмъ философията и науката. Който е постилъ, той се е домогвалъ до истинското знание. Постѣтъ за него не е вече философия, но знание. Прѣди да е постилъ, човѣкъ мисли, че не може да издържи гладенъ нито 24 часа. Опитай да видишъ, колко врѣме може да постишъ. — Три дена мога ли да постя? — Опитай! — Ами една седмица? — Опитай! Като прави опити, човѣкъ вижда, колко врѣме най-мно-

го може да издържи постъ. Ако постишъ десетъ деня, ще усилишъ вѣрата си и ще се убѣдишъ, че и да не ядешъ, нѣма да умрешъ. Като пости съзнателно, човѣкъ се подмладява и освѣжава. Днесъ повечето хора умиратъ отъ прѣяждане, отколкото отъ недояждане или отъ гладъ. Вѣрно е, че хората умиратъ и отъ гладъ, но тѣ умиратъ и отъ прѣяждане, Вѣрно е, че хората страдатъ отъ невѣжество, но тѣ страдатъ и отъ много знания. Вѣрно е, че безлюбието внася дисхармония между хората, но и многото любовъ причинява дисхармония.

Вървя по улицата и срѣщамъ едного съ празенъ чувалъ. Той казва: Чувалтът ми е празенъ, не зная, какво ще се прави! Дѣцата ми умиратъ отъ гладъ. Срѣщамъ другито съ пълненъ чувалъ. Той казва: Тежъкъ е чувалтът ми, не зная, какъ ще го занеса до дома. Нека този съ пълния чувалъ извика онзи съ празния чувалъ и му каже: Братко, и двамата ни чака смъртъ. Вземи половината отъ моя чувалъ, че и на двамата да се подобри положението. — Господъ е опрѣдѣлилъ положението на богатия и на бѣдния. — Ти говорилъ ли си съ Господа? — Така е казалъ единъ отъ пророцитѣ прѣди 3,000 години. — Говорилъ ли си съ този пророкъ? Че нѣкой казалъ тѣй или иначе, това е другъ въпросъ. — Въ Библията е писано така. — Провѣрилъ ли си, че всичко въ Библията е вѣрно? — Но тя е безпогрѣшна. — Ако бѣше така, тя щѣше да спаси свѣта. Нѣкой туря Библията подъ главата си, но тя не го спасѣва. Силата на Библията е въ прилагането ѝ, а не въ самата книга. Въ нея сж дадени само формули, които трѣбва да се приложатъ. Ще кажете, че тя е свѣта, нѣма подобна на нея. Не отричамъ това, но тази книга е въ душата ти, въ съзнанието, което имашъ за нея. Тя е само отражение на твоята душа. Всичко, което излиза отъ душата ти, още не е написано въ тази книга. Друго заблуждение: Нѣкои казватъ, че каквото сж писали старитѣ пророци е вѣрно, а сегашнитѣ пророци сж лъжци. — Ако сегашнитѣ пророци сж лъжци, и старитѣ сж такива. Ако бащата билъ честенъ и всѣкога говорилъ истината, и синътъ ще бжде такъвъ. Нищо повече! Ако бащата билъ лъжець, и синътъ ще бжде лъжець. Защо старитѣ пророци сж говорили истината, а сегашнитѣ лъжатъ? Та и тогава е имало лъжепророци. Въ врѣмето

на Иеремия се явиха 400 души лъжепророци, които се обявиха противъ него. Той имъ каза: Ще познаете, че Богъ ми говори по прѣдсказанията. Ако тѣ се сбжднатъ, наистина, Богъ ми говори. Пророкъ, на когото прѣдсказанията не се сбждватъ, не е истински. Вие говорите за свѣтото Писание. — И азъ съмъ съгласенъ, че думитѣ на Христа сж свѣщени, че Христосъ е дошълъ да спаси свѣта. Питамъ: Спаси ли Той вашитѣ кесии? Да спаси кесиитѣ ви, това значи, първо, да ги изпразни съвършено, а послѣ да се напълнятъ. Много естествено. Когато човѣкъ прѣяде, за да се спаси, трѣбва да вземе рициново масло, съвършено да се изчисти стомахътъ му. Изпразването на стомаха има отношение къмъ изпразване на кесията. Обаче, това изпразване е нѣестествено. Слѣдователно, когато се казва, че Христосъ спасѣва, азъ разбирамъ изпразване кесиитѣ на болнитѣ хора. Когато богатиятъ не може да се справи съ богатството си, ще дойде лѣкаръ да му помогне. Той ще изпразни кесията му. — Послѣ? — Ще започне отново да я пълни. Значи, спасението на човѣка се заключава въ разумното изпразване и пълнене на кесията.

Христосъ дойде да послужи. — На кого? — На насъ. Ще кажете, че това е било едно врѣме. Сега Христосъ сѣди отдѣсно на Отца и очаква сждния день, да сжди хората. Така проповѣдватъ мнозина, но това е заблуждение, материалистично схващане. Христосъ никога не е напуцалъ свѣта. Какво ще кажете за това? Азъ мога да го докажа по математически начинъ. Пакъ повтарямъ: Христосъ никога не е напуцалъ свѣта. Това е духовно схващане, т.е. движение въ много посоки. Казано е, че Богъ е Любовь. И така е. А любовта прѣбжда въ всички сщества. И Христосъ, първоначално е билъ вѣнъ отъ Бога. Като влѣзълъ въ Него, той се съединилъ съ всички сщества. Така, именно, той свързалъ любовта съ мъдростъта. Днесъ Христосъ живѣе много по-интимно, по-близко съ хората, отколкото прѣди двѣ хиляди години. Споредъ нѣкои, Христосъ е на небето и отъ тамъ наблюдава, какво правятъ хората. Като види, че нѣкой грѣши, веднага записва името му въ тефтера си, въ бждаще да го сжди. Това е дѣтинско разбиране.

Често се говори за душата и тѣлото и, спорѣдъ мнѣнието на мнозина, нѣма разлика между тѣхъ. Не е така. Тѣлото е кжща, взета подъ наемъ. Значи, на земята, всѣки човѣкъ е кираджия, още не е собственикъ. — Азъ съмъ собственикъ, господарь, самъ си заповѣдвамъ, самъ изпълнявамъ. — Че не си собственикъ, всѣки моментъ можешъ да се увѣришъ. Какъвъ собственикъ си, когато още днесъ Богъ ще ти каже: Веднага напусни кжщата си и излѣзъ вѣнъ! Тогава ще дойдатъ свѣщеници, съ кадилници въ ржка и ще започнатъ да пѣятъ а... а... а. Това значи: И ние сме свидѣтели, че не си собственикъ, че те пждятъ отъ тази кжща и те заставятъ да прѣдадешъ материала, съ който досега си работилъ. Той не е твоя собственостъ. Казвате: Горкиятъ човѣкъ! Ще — не ще, напусна кжщата си. Казвамъ: Това сж заблудения, отъ които трѣбва да се освободимъ. При сегашната култура, човѣкъ нѣма собственостъ.

Христосъ дойде на земята да покаже на хората истинския начинъ за създаване на свои собствени тѣла, отъ свой материалъ. Сегашниятъ човѣкъ трѣбва да си изработи свое собствено тѣло, което никой да не може да му отнеме. Знаете ли, какво ще бжде положението на човѣкъ съ такова тѣло? Запримѣрь, нѣкой го прѣслѣдва и иска да го върже, но той веднага изчезва. Кждѣ отива? — Задъ гърба му. Прѣслѣдвачътъ вика: Дръжте го! Веднага го обикалятъ стотина души, но той пакъ изчезва. Дойдатъ 5-6 стражари, но не могатъ да го намѣрятъ. Най-послѣ казватъ: Хайде, оставете го! Какъ ще хванете такъвъ човѣкъ, какъ ще го вържете, какъ ще го осждите? Като видятъ, че той ту се явява, ту изчезва, тѣ ще се уплашатъ и ще кажатъ: Духъ е това. — Никакъвъ духъ не е. Явилъ се човѣкъ, който владѣе материята и формата. Той е въплѣтенъ духъ, който разбира законитъ на материята и на духа. Духъ е, но малцина сж такива духове. — Сжществуватъ ли духове? — Сжществуватъ, разбира се. Азъ констатирамъ единъ фактъ, въ който вие се съмнявате. Не правѣше ли сжщото Христосъ? Той се явяваше четиридесетъ деня наредъ на ученицитъ си. Яви се и изчезне. Ще кажете, че това сж илюзии. Какво значи илюзия? Сричката ил означава разуменъ

животъ въ Бога, при който можешъ да направишъ всичко.

Сега и на васъ казвамъ: Въ свѣта сщществуватъ само илюзии. Реалното не е реално. Само илюзиитъ сж реални. Това мога да ви докажа математически. Въ това отношение, математицитъ знаятъ повече отъ мене. Тъ взиматъ една въображаема величина, безъ пространство и мѣсто, и я прѣвръщатъ въ реална. Какъ може, числа, които не сщществуватъ, които нѣматъ никаква реална основа, да имъ се прѣдаде извѣстно сщществуване, извѣстна реалностъ? Въ бъдаще, математицитъ ще докажатъ, какъ става това. То е сложна работа, дълбока вода, която мжно може да се прѣмине. Тъй щото, илюзии, въ този смисълъ, както вие ги разбирате, не сщществуватъ. Значи, това, което е вѣрно, то е илюзия. Това е абсолютна истина. Единственото нѣщо, което подтиква човѣка къмъ трудъ, къмъ работа, това е илюзията! Извадите ли илюзията отъ човѣка, всичко ще пропадне. Извадите ли илюзиитъ отъ човѣшкия умъ, всѣка култура ще се спъне. Извадите ли отъ ума на механика илюзиитъ, чрѣзъ които той строи плоскости, прѣсича оси, цѣлата му работа ще спре. Казвате: Празна Мара тжпанъ била! — Празна работа ли? Единъ день празнитъ работи ще създадатъ цѣлата индустрия. Казвате, че и поетитъ били хора на илюзиитъ. Какъ! Поетитъ подържатъ свѣта! Докато въ дома има поезия, тамъ ще има радостъ и веселие. Щомъ изчезне поезията, сълзитъ ще рукнатъ. За какво плачешъ? — За илюзиитъ. Благословение сж илюзиитъ въ живота! Прѣдстави си, че имашъ възлюбленъ, който притежава свойството да изчезва и да се явява. Може ли да се малтретира такъвъ човѣкъ? Ако се навжсишъ, той веднага ще изчезне. Казвашъ: Не мога безъ тебе. Той пакъ се явява и казва: А-а! Значи, не можешъ безъ мене.

Като се спирамъ на буквата а като гласна, азъ наричамъ всички гласни букви празни, а съгласнитъ — пълни. Дѣтето вика: А-а! Това значи: Мамо, хлѣбецъ нѣмамъ. Кога се изговаря: О-о! Когато се означава нѣщо велико, разумно. Какво ще правите съ гласнитъ и съгласни букви? — Ще почнете да прѣливате отъ празното въ пълното и отъ пълното въ празното. Така вярватъ работитъ въ живота. Христосъ дойде на земята да

послужи, т.е. да ни научи да разбираме великата реалност. Въ какво се заключава тази реалност?

Сега ще дойдемъ до друго едно заблуждение у вѣрващитѣ. Тѣ често казватъ: Ще изпълнимъ волята Божия, но като се очистимъ. — Какъ ще се очистишъ? — Като поста десетъ дена, все ще стана по-чистъ. — Лъжешъ се! Азъ не отричамъ поста, но той не може изведнжъ да те очисти. Имашъ една проста, глинена чиния. Ако сипешъ въ нея вода, ще измѣни ли тя свойствата си? Ще стане ли по-чиста? Ако я напълнишъ съ злато, ще стане ли по-цѣнна? Самата чиния нѣма да се измѣни. Слѣдователно, не мисли, че като постишъ, ще придобиешъ особени качества. Чрѣзъ поста, ти само ще се освободишъ отъ многото работа. Ще имашъ възможностъ да отидешъ при Господа и да се разговоришъ съ Него. Като постишъ, ти ще разберешъ, че можешъ да минавашъ и съ по-малко храна, а нѣкога — и съвсѣмъ безъ храна. Споредъ мене, сегашнитѣ културни хора ядатъ много. Какво ли не ядатъ тѣ! — Кокошки, агнета, прасета, пуйки, какво ли още не! Христосъ дойде на земята да ни научи, какъ да ядемъ и колко да ядемъ. На земята още не си научилъ да живѣешъ, както трѣбва, а мислишъ, че, като отидешъ на небето, тамъ ще научишъ всичко. На земята ти си въ основното училище. Не си научилъ четиритѣ аритметически дѣйствия, а мислишъ, че ще влѣзешъ направо въ Университета, да изучавашъ висша математика. Това е невъзможно! Като постишъ, ти ще научишъ великия законъ, спорѣдъ който, малкото се благославя при извѣстни условия. Законъ е: Съ малко енергия, но разумно използвана, можемъ да придобиемъ повече, отколкото съ много енергия, неразумно използвана.

Съврѣменнитѣ хора се изтощаватъ и страдатъ отъ прѣяждане. Като погледнешъ трапезата на единъ богатъ човѣкъ, какво ли нѣма да видишъ? — Печена кокошка, прасе, пуйка, баница, сладкиши! Какъ ще се справи стомахътъ съ този товаръ? Казвашъ, че човѣкъ яде, за да бжде здравъ. Ако е така, богатитѣ, които ядатъ най-много, трѣбваше да бждатъ най-здрави. Така ли е, всщностъ? Лѣкаритѣ твърдятъ, че човѣкъ трѣбва да се храни добрѣ. Не отричамъ това, но храненето се обуславя отъ единъ великъ законъ. Защо богатитѣ, ко-

ито се хранятъ много добръ, често боледуватъ? Даже най-много боледуватъ богатитѣ. — Защо? — Не знаятъ, какъ да се хранятъ. Забѣлѣзано е, че едни хора страдатъ отъ прѣяждане, а други — отъ недояждане. Богъ, който царува на земята, не благоволи нито къмъ еднитѣ, нито къмъ другитѣ. Приемай толкова храна, колкото можешъ да асимилирашъ. Този начинъ на хранене се благославя. Като се хранишъ така, ще се радвашъ и веселишъ. Като ядешъ ябълка, трѣбва да вложишъ всичката си любовъ въ нея, да влѣзешъ въ положението на дървото, което я родило. И душата ти да се свърже съ всички сщщества, които сж работили за нея. Ако така обикнешъ ябълката и я приемешъ въ себе си, ти ще придобиешъ повече енергия, отколкото придобитата енергия за цѣла година. Но затова се изисква знание, вѣра. Този законъ работи тогава, когато въ човѣка нѣма съмнѣние. То прѣкъсва всички токове, всички връзки между сщществата. Щомъ се усъмнишъ, страданията идатъ. — Защо страдаме? — Защото се съмнявате. Години наредъ азъ правя опити въ разни направления, съ най-благодороднитѣ и благочестиви хора, и се чудя, колко лесно се съблазнѣватъ!

Казвамъ: Човѣшката душа не трѣбва да се съблазнява. Сама по себе си, човѣшката душа е неуловима. Мислишъ ли, че, като си пипналъ тѣлото на човѣка, хваналъ си душата му? Казвашъ: Какъ, робъ да ме направятъ? — Ти никога нѣма да станешъ робъ, т.е. душата не може да бжде робиня. Що се отнася до физическия човѣкъ, вжншно може да си свободенъ, и пакъ да си робъ. Или вжншно да си робъ, и пакъ да си свободенъ. Може да живѣешъ въ дворецъ, и пакъ да си робъ. Това сж факти, които лесно мога да докажа. — Може ли човѣкъ да излѣзе отъ тѣлото си? — Може, отъ него зависи. Азъ мога да излизамъ и влизамъ въ тѣлото си, когато пожелаая. Ако не го правя сега, то е, защото направя ли го прѣдъ васъ, всички ще избѣгате. Ако неочаквано влизамъ и излизамъ отъ стаята ви, ще кажете: Дали и тази вечеръ пакъ ще дойде? — Не искамъ да ви смущавамъ. Тъкмо сте се затворили въ стаята си и се занимавате, като ме видите, ще се изплашите. Нужно е взаимно довѣрие между хората. Азъ искамъ да прѣдамъ това изкуство на

всички, та, като почна да се явявамъ и изчезвамъ прѣдъ васъ, да кажете: И ние знаемъ това изкуство. Тогава, азъ ще се явя, ти ще изчезнешъ. И ще кажемъ: Майстори сме и двамата! Влѣза въ стаята на една млада мома, и тя веднага изчезва. Послѣ тя влѣзе въ стаята ми, азъ изчезвамъ. Значи, и двамата владѣемъ това изкуство. Казвате: Е, да знае младата мома това изкуство, или младиятъ момъкъ да знае това изкуство! Това е материалистично схващане. Отъ всички се иска абсолютна чистота. Човѣкъ не трѣбва да допуска въ душата си нищо нечисто, съ което да опетни душата на своя братъ или на своята сестра. Великъ моралъ е нуженъ на всички! Питашъ: Защо ме гледашъ? — Че азъ още не съмъ те погледналъ. Ако те погледна, ти ще бждешъ спасенъ. Азъ виждамъ, че твоитѣ прозорци сж затворени и си мисля: Да отворя ли прозорцитѣ ти да ме видишъ, или да влѣза, безъ да ме видишъ. Питамъ се: Да влѣза ли, или да не влѣза? Хайде, да не влѣза.

Какъ ще приложитѣ сега Христовото учение? — Като се обичаме. — Какво е вашето разбиране за любовта? Азъ не отричамъ вашата опитностъ въ любовта. И вие имате извѣстни морални правила, но вашиятъ моралъ не трѣбва да спре до тукъ. Направете крачка на прѣдъ. Ако срѣщнете красива мома на улицата, нѣма да я нападнете. Напротивъ, всѣки ще си свали шапката, ще я поздрави и ще си отмине. Като срѣщнете сжщата мома, сама въ гората, и я нападнете, какъвъ е вашиятъ моралъ? Моралътъ ви ще се изпита въ гората. Ако влѣзешъ въ стаята ми, въ присжствието на нѣколко души, и не вземешъ нищо, минавашъ за честенъ човѣкъ. Но ако си самъ и вземешъ най-малкото нѣщо, ти не си честенъ, не си мораленъ човѣкъ. Моралътъ, честността ти се изпитва, когато си самъ: никой да не те слѣди, никой да не те контролира. Моралъ е да срѣщнешъ жена, сама въ гората и ако е гладна, да я нахранишъ и да я придружишъ, безъ да я докоснешъ. Нека тя ти благодари и спечелишъ нейното довѣрие. Правилно ли е, да срѣщнешъ една жена, и тя да трепери отъ тебе? Моралъ ли е това? Казвате, че сте културни хора, че имате култура. Каква култура е тази, която се пази съ острието на ножа, съ револвѣри, съ пушки, картечници, съ детективи? Това е външна култура, но

не и вътрѣшна. Питате: Има ли обществено мнѣние? Какъ се произнася то по разнитѣ въпроси? — Нѣма по-добро обществено мнѣние отъ мнѣнието на самия човѣкъ.

Христосъ дойде да ни послужи. Казвамъ: Христосъ дойде да внесе въ душитѣ ни великия моралъ. Желая, всички млади и стари, да живѣете по новия моралъ. Ще кажете, че това е морализиране. За да живѣемъ по новъ начинъ, трѣбва да знаемъ какъ. Всички се нуждаемъ отъ новата Божествена свѣтлина. Всички трѣбва да излѣземъ вѣнъ, както цвѣтята, на Божествената свѣтлина, и да се посадимъ тамъ на добра почва. Но за това трѣбва да се освободимъ отъ всички заблудения. Не механически да се освободимъ, а съзнателно, обмислено.

Единъ богатъ търговецъ рѣшилъ да замине за Свѣта-гора на поклонение. Прѣди да трѣгне, той извикалъ синоветѣ си и имъ казалъ: Азъ вече не се нуждая отъ имоти, прѣкжсвамъ и търговията си. На всѣки отъ васъ ще дамъ частъта, която му се пада. Ето и тефтеритѣ, въ които съмъ водилъ смѣткитѣ си. Като търговецъ, може да съмъ направилъ грѣшки, да съмъ взелъ отъ тукъ — отъ тамъ повече. Понеже ликвидирамъ съ тази работа, ще изгоря тефтера си, отъ никого нищо не искамъ. Като раздалъ имането си, той заминалъ за Свѣта-гора, дѣто прѣкаралъ петъ-шестъ години. Питамъ: Всичко написано въ вашитѣ тефтери, право ли е? Мислите ли, че лихвитѣ 12%, 25%, 50%, 100% сж естествени? Знаете ли, коя е естествената лихва на природата? Можете ли и вие, като този търговецъ, да изгорите своя тефтеръ? Той разбралъ Божественитѣ закони и изгорилъ тефтеритѣ си.

И тѣй, всички тефтери, пълни съ неправда, трѣбва да се изгорятъ! Въ какво се състои неправдата въ тѣхъ? Срещнешъ нѣкого и казвашъ: Не харесвамъ характера на този човѣкъ. Той обича да критикува. Запитай се: Нѣмашъ ли и ти сжщата чѣрта въ характера си? — Ама той завижда. Запитай се: Ти не завиждашъ ли? — Той краде. — Ти не крадешъ ли? Бждете честни, искрени къмъ себе си. Въ какво се състои вашата честностъ? Бихъ желалъ, нѣкой отъ васъ да се изкаже. Евангелиститѣ иматъ една хубава чѣрта — тѣ се изповѣдватъ. Може да се изповѣдашъ по десетъ пѣти на день, и пакъ да грѣшишъ. Нѣкога и въ изповѣдането има шест-

лавие и гордостъ. Нѣкой вжншно се прѣдставя скромнѣтъ, а всжщностъ, не е такъвтъ. Единъ отъ ученицитѣ на Сократъ се явилъ прѣдъ учителя си съ скжсани гащи. Съ това той искалъ да се прѣдстави за смиренъ. Сократъ му казалъ: Твоята гордостъ се вижда и прѣзъ скжсанитѣ ти гащи. Пазѣте се да не изпаднете въ положението на онзи, който искалъ да покаже, че не зачита общественото мнѣние. Той трѣгналъ голъ по улицитѣ. Цѣла тѣлпа дѣца трѣгнала слѣдъ него, викали, подигравали го. Крайно възмутенъ, той започналъ да хвърля камъни върху дѣцата, да ги прогони, но не успѣлъ. Най-послѣ си казалъ: Освободихъ се отъ общественото мнѣние, но отъ мнѣнието на дѣцата не можахъ да се освободя. Когато се дразнишъ въ своя домъ, това не е ли мнѣнието на дѣцата? Кой е добъръ въ собствения си домъ?

Често си говорите: Това казалъ Учителътъ, онова казалъ. — Какво казалъ Учителътъ? — Че въ домоветѣ ви трѣбва да има миръ. — Да, но това се отнася само за майкитѣ и бащитѣ. — И за дѣщеритѣ, и за синоветѣ. Когато бащата се връща отъ пжтъ, дѣщерята да накладе огънь, да стопли вода и да му измие краката. Слѣдъ това да му, даде да се нахрани. Всжщностъ, така ли постжпва? Тя казва: Азъ съмъ ученичка, нѣмамъ време да ти услужвамъ. Това не е моя работа. Майката чува това и си казва: Какво да прави дѣтетото? Тя нѣма време да мие крака, да услужва. Не е просто момиче. Пѣкъ и азъ съмъ прѣдсѣдателка на дружество, заета съмъ, нѣмамъ време да му услужвамъ. Въ Америка има жени — проповѣднички, които по цѣла сѣдмица не се връщатъ въ кжщи, а оставятъ всичката работа на мъжете си. Тѣ гледатъ дѣцата, тѣ готвятъ. Тамъ женитѣ заповѣдватъ. Това не е култура.

Взаимно почитание и уважение се изисква заради Господа. Този въпросъ трѣбва да се постави ребромъ, заради любовта. Ако обичашъ мъжа си или жена си, ще обичашъ заради Господа. Ще проявишъ всичката си любовъ, не за човѣка, а заради Господа. Това значи истински животъ. Желая, женитѣ да бждатъ нѣжни съ мъжете си. Когато мъжътъ се връща отъ работа, жената да му се усмихне и да не казва: И — ихъ, иде си вече! Защо се оженихъ? — Не, ще го погледнешъ весело и ще си кажешъ: Иде моятъ възлюбленъ! Любовта е

велика, съзнателна сила. Всички сщества, голѣми и малки, добри и лоши, сж готови да направятъ заради нея всичко, каквото тя пожелае. Нѣма сщество, което да мрази любовта. Дѣто и да се яви тя, всички я обичатъ. Защо се явява умразата? — Отъ обичъ къмъ любовта. Нѣкой оскърбилъ любовта, другъ взима ножъ, излиза срѣщу него и го пита: Защо оскърби любовта? Ще я признаешъ ли? Той вика, търси помощъ. Любовта го пита: Какво има? — Убиха ме! Тя наплюнчи раната му, и той оздравѣва. Всички отрицателни чѣрти сж ножове въ ржцѣтъ на защитниците на любовта. Тѣ казватъ: Ще опитате любовта! Докато не я признаете, ще страдате. Мжжътъ бие жена си и я пита: Познавашъ ли любовта? Жената е длѣжна да каже истината, а именно: Мжжътъ ми ме наби, защото не познавахъ любовта. — Сега познавашъ ли я? — Познавамъ я. Влѣзе крадецъ въ дома ти и те обере. Какво ще правишъ? Ще кажешъ, че единъ твой братъ те освободилъ отъ едно неестествено състояние. Взелъ паритѣ ти и те облѣчилъ. Все едно, че ти далъ очистително. И, наистина, всички хора, пропаднали материално, слѣдъ врѣме се повдигатъ. Бѣдните ставатъ богати, а богатитѣ обѣдняватъ. Въ 1875 година въ Чикаго избухналъ голѣмъ пожаръ, който унищожилъ цѣлия градъ. Причината за пожара била малка: нѣкой доилъ кравата си въ яхѣра. Кравата бутнала съ крака си свѣщта, и сламата се запалила. Отъ нея се запалилъ цѣлиятъ градъ. Впоследствие, градътъ билъ възстановенъ, и днесъ Чикаго е вториятъ градъ слѣдъ Ню-Йоркъ. Той има прѣкрасни здания и широки улици.

Христосъ дойде на земята да научи хората на търпѣние. Да търпишъ, това е велико изкуство. Слѣдъ като те бие мжжътъ ти, да кажешъ: Много ти благодаря, имашъ право да ме биешъ, колкото искашъ. Да му благодаришъ и да му цѣлунешъ ржцетѣ. Споредъ мене, това е велико геройство. Ето жена — герой! Така може да постѣпи само една велика жена, една велика душа, въ която Богъ живѣе. Ако днесъ мжжътъ вдигне ржка върху жената, тя казва: Какъ, той да ме бие, и азъ да му търпя! Не, никога нѣма да му простя. Питамъ: Какво ни е дала старата култура? — Хиляди нѣщастия. Кой нѣма опитностъ отъ тази култура?

Приложете новото учение! То е лично учение за всъки отдълно, но трѣбва да се приложи. Не се питайте единъ другъ, кой го е приложилъ, и кой не. Всъки самъ да го приложи по вжтрѣшно разположение. Питатъ ме, защо азъ не ви наложа новото учение. Нека всъки направи това, което Богъ му е казалъ вжтрѣ, по своя лична воля. Богъ казва: Ако слѣдвате закона на любовта, всичко ще ви се нареди добръ. Странанията ще ви напуснатъ, противорѣчията ви ще се разрешатъ. Ако не вървите по закона на любовта, странанията ви ще се увеличатъ, но нѣма да ви напуснатъ. Докато дойдете до любовта, понасяйте странанията си съ тѣрпѣние и смирение. Не се спѣвайте отъ своето минало. Не се страхувайте отъ странанията. — Не може ли безъ странания? — Само умрелитѣ могатъ безъ странания. — Безъ хлѣбъ може ли? — Само умрелитѣ могатъ безъ хлѣбъ. Тѣ не се нуждаятъ отъ нищо. Обаче, живитѣ се нуждаятъ отъ много нѣща. Синъ Человѣчески трѣбва да дойде на земята, да ни запознае съ Своето учение. Христосъ дойде на земята, но поругаха го, биха го, докато най-послѣ го разпнаха. Знаете ли, какъ понесе той странанията? Римскитѣ войници нанасяха удари върху него, но той остана тихъ и спокоенъ. Велико тѣрпѣние прояви Христосъ. Герой бѣше той! Цѣлъ легионъ римски войници се гаврѣха съ Христа и го наричаха Царъ юдейски. Въ едно прѣдание се казва, че нанесли на Христа 80 хиляди удара. Даже хиляда да сж, не сж малко. Днесъ и най-голѣмиятъ герой едва издържа 50 удара. Тежъкъ бѣше кръстътъ на Христа! Колцина отъ васъ могатъ да понесатъ този кръстъ?

Нѣкои религиозни казватъ: Господи, приеми ни въ рая, при ангелитѣ, да ни облѣкатъ съ бѣли дрехи, да ни свирятъ съ арфи и съ китари. — И това може, но, прѣди него, камшикътъ трѣбва да играе по гърба ви. Първо, ще минете прѣзъ странания, а послѣ — прѣзъ радости. Първо, прѣзъ противорѣчията, а послѣ — прѣзъ любовта. Който не може да понесе странанията, не може да издържи и на любовта. Единъ моментъ на любовта се равнява на сто странания. Слѣдователно, щомъ минешъ прѣзъ сто странания, ти ще можешъ да издържишъ една усмивка на любовта. Знаете ли, какво нѣщо е усмивката на любовта? Ако

Христосъ ви се усмихне само единъ пжтъ, вие никога нѣма да забравите неговата усмивка. Всичко друго ще забравите, но тази усмивка — никога! Това значи, да придобиешъ радостъта и вѣселието. Това носи новото учение.

Казвате: Да се посвѣтимъ, да се облѣчемъ въ черни дрехи. — Това е крайностъ. Може да бждешъ въ черна дреха и да не си се посвѣтилъ. Едно врѣме нѣкои отъ нашитѣ сестри носѣха бѣли кърпи на главитѣ си, а други — черни кърпи. Защо еднитѣ носѣха бѣли кърпи, а другитѣ — черни? Обикновено, старитѣ жени носѣха черни кърпи. Тѣ казваха: Не е прилично стара жена да носи бѣла кърпа на главата си. — Черниятъ цвѣтъ е символъ на покаяние, а бѣлиятъ — на примирѣние. Черниятъ цвѣтъ означава отричане отъ свѣта, а бѣлиятъ — състояние на духа. Едно е важно, че и стари, и млади носятъ бѣли ризи. Има единъ великъ законъ, на който се основаватъ всички наши постѣпки. Ние трѣбва да се подчинимъ на този законъ. Той опрѣдѣля и начина, по който се обличаме. И най-хубавото облѣкло, и най-скжпитѣ накити сж нищо прѣдъ жителитѣ на небето. Това е все едно, че си голъ. Истинското облѣкло е добродѣтелъта. Голотата е грѣхъ, а добродѣтелъта — облѣкло на душата. Добродѣтелниятъ човѣкъ на небето, като слѣзе на земята, е облѣченъ въ най-хубавитѣ си дрехи. Значи, на небето е билъ голъ, а на земята е облѣченъ. И обратно, най-добрѣ облечениятъ човѣкъ на земята, ако нѣма добродѣтели, все едно, че е голъ.

Днесъ всички хора се стрѣмятъ къмъ вѣншенъ животъ. Всѣки гледа да бжде добрѣ облѣченъ и нахраненъ. И това е добрѣ, но човѣкъ трѣбва да бжде и вжтрѣшно облѣченъ — съ добродѣтели. Тѣ сж сжщественото въ живота. Да бждешъ добрѣ облѣченъ на земята и да живѣешъ само за дрехи, това значи, да си облѣченъ въ грѣхове. Дали си на земята, или на небето, ще се облѣчешъ съ дрехата на своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Дойде нѣкоя сестра при мене, иска да каже нѣщо, но се въздържа. Погледна я единъ-два пжти и я питамъ: Сестра, любовта прониква ли въ твоето сърдце? Готова ли си да понесешъ всички страдания за благо на своя ближненъ? Тя поглежда къмъ земята, съ което иска да каже: Азъ съ-

мъ човѣкъ отъ земята, искамъ да си поживѣя малко. Ако Богъ ви срѣщне, и Той ще ви погледне. Знаете ли, какъвъ е погледътъ на Бога? Неговиятъ погледъ излъчва свѣтлина и сила. Този погледъ стопѣва всичко. Слѣдователно, радвай се, че Богъ те е погледналъ.

— Страхувамъ се отъ погледа на Бога. — Нѣма защо да се страхувашъ. Този погледъ ще стопи всичкитѣ ти грѣхове и прѣстѣпления. Тогава ще станешъ абсолютно чистъ. Желая на всички да придобиете такава чистота, каквато никога не сте виждали.

Днесъ азъ говоря за морала, но не за този на църквата. Казано е въ Писанието: "Богъ не гледа на лице, но на сърдце." Значи, чистота се иска отъ човѣка. Какъвто и да е той — лѣкарь, адвокатъ, учителъ, метачъ — чистота му е нужна. Може да си метачъ, но праведенъ човѣкъ. Ще метешъ улицитѣ и ще мислишъ, че метешъ и чистишъ грѣховѣтъ на хората. Който живѣе на улица, метена отъ праведникъ, ще се благослови. Всички хора, живѣещи тамъ, ще се разбератъ и братски ще живѣятъ. Колко такива метачи има сега? Тѣ заслужаватъ добро възнаграждение. — Кои метатъ днесъ улицитѣ? — Които носятъ нечистота и зараза. Вмѣсто да чистятъ, тѣ оставятъ своята психична зараза. Така дѣйствуватъ и слугинитѣ. Вмѣсто да помагатъ на домакинята, тѣ носятъ нѣщастие за нейния домъ. Тѣ развращаватъ дѣцата. Изобщо, азъ гледамъ особено на слугинския въпросъ, затова се обявявамъ противъ слугинитѣ. Другъ е въпросътъ, ако дойде нѣкоя помощница отъвнѣ, да ви служи отъ любовъ. Азъ разглеждамъ въпроса принципно. Какъ е възможно, да наемешъ единъ човѣкъ, да ти служи цѣлъ мѣсецъ само за 150—200 лева. Освѣнъ това, събиратъ се господарка и слугиня да живѣятъ заедно, а любовъ между тѣхъ нѣма. Да служишъ безъ любовъ, това не е никакво слугуване. Душата на господарката и на слугинята сж отъ Бога. Тогава, защо не живѣятъ въ любовъ? Защо слугинята завижда на господарката, а господарката — на слугинята? И господарката, и слугинята трѣбва да заематъ послѣдно мѣсто. Само така ще си помагатъ взаимно. Ако едната използва другата, безъ да ѝ даде нѣщо отъ себе си, тѣ не могатъ

да живѣятъ добръ. Отношенията между хората сж правилни, когато тѣ се ръководятъ отъ стиха: "Както Синъ Человѣчески не дойде да му послужатъ, но да послужи и да даде живота си откупъ за мнозина."

Питамъ: Кой е онзи, който утѣшава човѣка? Когато мжжътъ наскърби жена си, тя се обръща къмъ Бога съ думитѣ: Господи, искамъ да ме освободишъ отъ мжжа ми и да живѣя само за тебе, Богъ чува молбата и тихо ѝ отговаря: Ще се уреди твоятъ въпросъ, но ти обичай мжжа си. – Какъ да го обичамъ, като е толкова грубъ къмъ мене? – Обичай го, и повече не мисли. Послѣ господарътъ се оплаква отъ слугитѣ си: Господи, освободи ме, изядоха ме, нищо не остана отъ богатството ми. Богъ тихо му отговаря: Не се смущавай. Обикни слугитѣ си, и твоята работа ще се оправи. Така се оплакватъ всички хора, но никой не е готовъ да отстъпи отъ своитѣ интереси.

Вслушвайте се въ тихия гласъ, който говори на сърдцата ви. Това е гласътъ на Бога, на Христа. Нѣма човѣкъ на земята, на когото този гласъ да не говори. Той шепне: Любовь къмъ Бога! Любовь къмъ ближния и къмъ себе си! Милость, благодать, истина! Възлюбете всички! Хиляди години може да ме слушате, но ако нѣмате любовь, нищо нѣма да придобиете. Ако приложите любовта, още сега животътъ ви ще се подобри: ангели ще почнатъ да ви посѣщаватъ, и всѣки день ще ви носятъ по едно писмо отъ вашия Великъ Баща. Той пише: Радвамъ се, че сте се поправили, че животътъ ви се е подобрилъ. Христосъ казва: "Голѣма е радостта на небето, когато една душа се обърне къмъ Бога." И азъ казвамъ: Голѣма е радостта на небето, когато една душа – мжжъ или жена, се рѣши да живѣе по великия законъ на любовта. Голѣма е радостта и на ангелитѣ, като видятъ, че една душа рѣшила да приложи закона на великата любовь въ живота си. Една слугиня получава едно любовно писмо: Обична Иванке, голѣма е радостта ни, като чухме, че си рѣшила да живѣешъ спорѣдъ закона на великата любовь. Нашитѣ сърдца трептятъ отъ радостъ. Идемъ да те посѣтимъ, да ти донесемъ своитѣ благословения и подаръци. Не се минава много врѣме, Иванка започва да се измѣня, става по-добра, по-красива и по-умна. Всички я обикватъ, и другаркитѣ ѝ, и господарката ѝ. Тѣ се чудятъ, какво

става съ Иванка. Това значи, да получишъ писмо отъ единъ ангелъ. Това значи, да получишъ Божието благо-словение!

Слушайте тихия гласъ на Бога и на Христа, Който говори на душитъ ви. Той ще ви изведе на видѣлина и ще ви покаже правия пѣтъ. Това е гласътъ на Любовьта. Това е учението на Христа.

10-та Бесѣда отъ Учителятъ държана на
3 Декемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринята
София ул. Опълченска № 66

Окултна музика.

Мусала! Въ заритъ на живота.

Махаръ Бену Аба.

10-та Лекция отъ Учителътъ
II-ра година на Общия Окултенъ Класъ
3 Декемврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечерята
Ст. София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

Тайна молитва.

Сега, отъ ученицитъ въ школата се изисква сериозна работа. Сериозна въ туй отношение: вие не трѣбва да идвате само като слушатели, да прѣминете врѣмето ви. Пѣние трѣбва! Когото и да е отъ васъ стари и млади, ще ви изправя тукъ да пѣете. Искамъ всички упражнения по музика да ги запомните, понеже тѣ сж музикални правила, и ние ще ги приложимъ. За музиката има разни мнения. Сега, вие ще заучите тѣзи музикални правила тѣй, както сж, като образци. Отъ васъ се изискватъ прости тонове – ясно, чисто и идейно пѣние, и като пѣете, да чувствувате това. Сега, ние минаваме набързо тия упражнения.

Както виждамъ, нѣкои отъ васъ и върху зададени-тѣ въпроси не пишатъ. Всѣки отъ васъ, който три пѣти не напише зададената си тема, трѣбва да напусне школата! Или ученици, или не! Щомъ сте ученици, трѣбва да бждете върни на себе си. Два реда, но напиши нѣщо, глупаво да е, но напиши нѣкоя гарга, но напиши! Послѣ, ще се учите да пѣете. "Ама не мога да пѣя." Не можешъ? Ако не можешъ да пѣешъ,

ще се научишъ. Все съ туй „не може“ отлагате, отлагате и сте дошли до това положение.

Сега, азъ не искамъ отъ васъ да дадете цѣлото си врѣме. Може да посветите 1 часъ или половинъ часъ врѣме отъ седмицата, и то е достатъчно, това е една приятна работа. И послѣ, въпроситѣ, темитѣ, които се задаватъ тукъ, вървятъ по единъ особенъ законъ. Вие може да не кажете нѣщо много умно, и азъ не искамъ да кажете нѣщо, но да размишлявате умно. Вие, като разсждавате върху тази тема, самиятъ прѣдметъ ще внесе една малка свѣтлинка, а тя гради нѣщата. Нашиятъ свѣтъ е създаденъ отъ малки величини. Господъ съ милиони години е изпращалъ своитѣ мисли, чувства, желаня, дѣйствия, и колко е чакалъ, чакалъ, докато ги възприемемъ, и сега ние трѣбва да бждемъ върни, понеже разбираме какъ бавно се гради човѣшкиятъ характеръ. Ще ми кажете: „Ние имаме нѣкои по-важни работи.“ По-важни работи отъ тия нѣмате! Азъ считамъ най-важнитѣ работи въ този свѣтъ ядене, пиене, спане, мислене, чувствуване и дѣйствиуване; а другитѣ работи – търговскитѣ, обличането, журфикситѣ, туй-онуй, не сж толкова важни работи. Ние ще раздѣлимъ нѣщата, като важни, сжществени и като несжществени. Ученикътъ каже ли веднжжъ – ще учи, на думата си! Ще учишъ! Вие имате мнѣние заради васъ, че сте възрастни. Е, на колко години сте, каква е вашата възраст? Ако тукъ сте на 40 години, то ако се прѣнесете на Юпитеръ, тамъ наши 12 години сж една тѣхна година. Тогава, нашитѣ 40 години прѣнесени на Юпитеръ, на колко тѣхни години се равняватъ? Ако се прѣнесешъ на Сатурна, на колко години ще си? – Тамъ наши 30 години сж една сатурнова година. Тогава, на колко години ще да бждемъ ние? Даже на година и половина нѣма да бждемъ. Ами, ако се прѣнесемъ на Нептунъ, по-далечъ? Тѣй че туй, дѣто се мислите стари, не важи. Мога да ви прѣнеса на една слнчева система, дѣто ще имате едва ли една минута отъ живота си, споредъ дѣлението на живота тамъ. Тѣй че, не си създавайте мнѣние, че сте старъ човѣкъ. Старъ човѣкъ е този, който много знае, а вие, че не знаете, азъ мога да ви докажа на всинца ви, не само на васъ, но и на най-голѣмитѣ философи въ България мога да докажа въ три минути, че не сж учени. Мога да докажа, че не сж

учени. Какъ? Ще имъ задамъ една задача за разрѣшение. Нали сж учени! Хубаво, какво правятъ, като заболѣятъ отъ апандеситъ? Като имъ дойде апандеситъ, не могатъ да го изцѣрятъ – хайде, отрѣжатъ чървото; заболи ги стомаха – отрѣжатъ дебелото чърво. Чудни операции правятъ! Заболи го бѣбрека – отрѣжатъ го, казватъ: "И съ единъ бѣбрекъ се живѣе." То ако можѣше тѣй, Господъ щѣше да направи човѣка съ единъ бѣбрекъ. Не, стомахътъ е необходимъ, слѣпото черво е необходимо, апандеситътъ е необходимъ. "Може и безъ него." Не, Господъ съ милиони години е работилъ върху тѣхъ, а ние казваме: "Може да ги извадимъ." Заболи тѣ окоото – извадятъ го, опериратъ те, турятъ ти изкуствено, стѣклено око. Това не е изкуство! Изкуство е, като туришъ ново око, да може да виждашъ съ него. Сега, азъ имъ признавамъ едно изкуство, че могатъ да присаждатъ кожата, обаче отъ гърба ти ще взематъ кожа, носътъ ти да направятъ. Гърбътъ ти ще помни това, ще каже: "Носа поправиха, но менъ развалиха, отъ менъ взеха, на носа туриха." Пъкъ азъ искамъ сега да знаятъ, какъ трансформиратъ тия клѣтки, да поправятъ и гърбове и носове, безъ да пострада единия за смѣтка на другия.

Сега, въ музиката, вие слушате тия класически музиканти – композитори, Моцартъ, Бетховен. Ако нѣкой ви попита: Въ какво седи класицизма на Бетховена? Казвате: „Чудно нѣщо! Той е дивенъ!“ Но какво е? Казвашъ: „Еди-кой си, чувствувамъ азъ силата му.“ Какво чувствувашъ? Тамъ, като видишъ нотитѣ, може да покажешъ, коя нота, кой пасажъ, ти харесва, защо и за какво. Той може да означава нѣкаква идея. Запримѣръ, може ли нѣкой човѣкъ да се кара, и да ти говори тихо? Той, като ти говори любовно, може да ти каже: „Ти си благъ човѣкъ.“ А като иска да се кара, ще натърти гласа си съобразно тоновѣтѣ въ природата дали сж силни или тихи, се изразява извѣстна идея. Така и на нѣкой концѣртъ, ще вдигнатъ една олелия. Казватъ: "Отлично свиря!" Казвамъ: все се караха тѣ. Има оркестранти, които свирятъ бурно. То е хубаво, като караница, но трѣбва да изразятъ извѣстна идея. Въ музиката трѣбва да изразяваме образно всичкитѣ чувства. Трѣбва да знаемъ и начина, какъ се изразява едно чувство. И въ пѣнието е сжщото. Ние, като запо-

чнемъ, че и любовъ, и всичко, караме ей тъй, по шопски. Не, не, окултната музика не търпи тия работи. Тя има образи, изрази има, идея има въ нея. Поезията е скрита вътрѣ въ самата музика. И азъ искамъ да помислите върху туй. Това е една широка областъ.

Сега, тази вечеръ, ние ще ви изпѣмъ „Въ заритѣ на живота“, послѣ ще ви изпѣмъ нѣщо за „Мусала“.

Една отъ сестритѣ изпѣ първия мотивъ.)

Въ заритѣ на живота (2 пжти)

Слънце изгрѣваше (2)

На природа граници очертаваше (2)

Въ душа ми мощенъ духъ пробуди (2)

И въ сърце ми Любовъ събуди (2)

Събуди, събуди

И въ сърце ми Любовъ събуди.

Сега за Мусала

II-ри мотивъ.

1. Единъ си ти, мой Мусала,
Свещено мѣсто, Божи върхъ!
Мой Мусала, Мусала, Мусала,
Мой Мусала.

2. Прѣзъ ясенъ день на пролетѣта,
Видѣли ли сте изгрѣва отъ Мусала?
Мусала, Мусала, Мусала,
Отъ Мусала.

3. При първи лжчъ на Слънцето
Вдъхнали ли сте леки дѣхъ на Мусала?
Мусала, Мусала, Мусала,
На Мусала.

Тия сж двата мотива. Сега имаме и трети единъ мотивъ, но ще заучимъ сега само за Мусала, по-лесенъ мотивъ е той.

Сега, азъ ще изпѣя третия, той е източенъ мотивъ. (Учителя свири и пѣе.)

III-ти мотивъ.

Махаръ Бену Аба,
Веютъ, Биладеръ, Адеръ Бену шела,
Бену шела, Бену шела,
Шела, шела, шела,
Биладеръ, Адеръ Бену шела.

„Молитва на ученика“, тъй крещавамъ азъ този мотивъ. Разбирате ли? И вижте разликата, това е

единъ окултенъ мотивъ. (Учителятъ пѣе пакъ безъ да свири.) Мекота се изисква тукъ. (Пакъ я повтаря.) Тѣй! Ще изпълнявате вече. Сега азъ ви казвамъ какъ да пѣете, давамъ ви образъ. Като дойде нѣкой пѣвецъ, тѣй трѣбва да пѣе той. (Изпѣхме я всички.) Не е мѣченъ този мотивъ, но въ пѣнието ще пазите едно правило: когато пѣете, ще концентрирате ума си! Щомъ изгубите концентрирането на ума си, не може да пѣете. Послѣ, не само за мелодията ще мислите, но и за гърлото си ще мислите. Пѣвцитѣ не мислятъ за гърлото. Гласътъ ви и умътъ ви ще присѣствуватъ вжтрѣ въ гърлото, и никога нѣма да се простудите. Само така ще се създадатъ хубави гласове. Изразъ на мекота трѣбва! Това сж упражнения, които трѣбва да минете. Сега като пѣете „Махаръ Бену“, внимавайте на израза на пѣсенъта. Това сж едни отъ най-великитѣ звукове.

Махаръ, значи великиятъ,
Бену – онзи, който благославя
Аба – Баща на всичко.

Нѣма да се плашите, нѣма да се страхувате, ще давате изразъ на душата си. Въ окултната музика нѣма да се страхувате. Може да има страхъ, но не тукъ. (Изпѣхме всички "Махаръ".) Това е специаленъ мотивъ, може да го пѣете само при особено състояние. Туѣ прѣкъсване, което се вижда въ упражнението, то е въ свръзка съ други музикални гами.

Прѣкъсването, значи, че има други гами, други упражнения, които не може да ги туримъ, ние изваждаме само проститѣ. Има мелодии, азъ ви казахъ, които мъчно могатъ да се прѣведатъ въ една окултна пѣсенъ, даже и въ едно окултно упражнение, има голѣми потѣнкости въ тѣхъ. Ако не можемъ да извадимъ тѣзи потѣнкости чрѣзъ обикновената музика, то е, защото обикновената музика произвежда – обикновени работи.

Сега, да пѣемъ Мусала! Този е единъ настоящъ мотивъ, създаденъ на тази гама, на която ние живѣемъ. Изисква се отъ васъ чисто пѣние. На мнозина гърлата сж малко прѣсипнали.

Сега, да изпѣемъ слога „ХА“. Вие се смѣете, но направете нѣкой пжтъ опитъ, да видите какъ дѣйствува това „ХА“. (Учителя пѣе самъ.) Окултенъ тонъ е той. Всѣки, който се смѣе ха-ха-ха, той е добъръ човѣкъ.

Азъ бихъ желалъ всинца, като се смѣятъ да казватъ ха-ха-ха, а не хи-хи-хи или хо-хо-хо. При слога „Ха“, отваря се душата. Тъй! Природата си има изразъ, и ние изкуствено трѣбва да го прѣвърнемъ. Трѣбва да се упражнявате! Послѣ правете упражнение съ буквитѣ „а“ и „е“! Вие трѣбва да избѣгвате туй пѣние съ звуковетѣ „иее, иее“, то е грѣцко пѣние. Ти едноврѣменно трѣбва да прокарашъ три тона отдолу прѣзъ гортана си. (Учителя свири съвсѣмъ тихо, слѣдъ това пѣе ха-ха-ха.) Човѣкъ може да прокара гласа си чрѣзъ лжка на цигулката си, и да накара цигулката да пѣе, каквото той иска. Сега, онѣзи отъ васъ, които не сж толкова пѣвци, като ученици на окултната наука, азъ поставямъ за тѣхъ музиката, като срѣдство за усиляне на волята. Ако вие не можете да прѣодолѣете малкото мжнотиин на гласа си, тогава гдѣ сѣди волята ви? Именно, въ прѣодоляване на мжнотиитѣ ще калите волята си. Онзи, който не е способенъ въ пѣнието, той чрѣзъ думитѣ на упражненията ще трѣбва да упражнява и своята воля. И музикантитѣ се развалятъ по нѣмане на воля. Тѣ си създаватъ идеята, че знаятъ много да свирятъ, че сж добри цигулари, но въ сжщностъ хората днесъ едва сж засѣгнули изкуството да свирятъ на цигулка. Тѣ мислятъ, че иматъ изпълнение! Може ли единъ музикантъ тѣй да прѣдаде едно любовно настроение на цигулката, че като свири, околнитѣ да познаятъ, че за любовъ свири – да изрази гласа на любовта. По нѣкой пжтъ, слѣдъ като ти разправя дълго врѣме, едва ще разберешъ за какво ти свири, и ще почнешъ да чувствувашъ това. Не, не. Вие безъ да знаете всичко това, само като ви засвири нѣкой, да почнете да чувствувате. Хубаво свирене е, и онзи, който не знае какво се свири, да го чувствува. (Учителитѣ свири селския диалогъ много живо и образно.) И мислите ли, че извѣстни наши чувства ние не можемъ да ги изразимъ чрѣзъ музиката? – Можемъ. Не само това ще знаемъ чрѣзъ музиката, но ще знаешъ и какъ човѣкъ играе.

Сега, имайте прѣдъ видъ, че всичкитѣ движения на ржцѣтѣ сж музикални. Всички движения въ насъ трѣбва да бждатъ музикални. Движенията вървятъ по извѣстни закони, както и тоноветѣ вървятъ по извѣстни закони. И често, гдѣто ние парализираме волята си,

то е, защото ние не правимъ правилни движения. Всѣко движение на очитѣ, на ржцѣтѣ ни, въ всичкитѣ наши пози трѣбва да бжде съвършено естествено. И къмъ туй трѣбва да се стрѣвимъ. Може ли да постигнемъ тия естествени движения, гласътъ ни ще бжде естественъ, и отъ невидимия свѣтъ ще почнатъ да ни прѣподаватъ. Само тогава отъ невидимия, отъ божествения свѣтъ, ще може да разберете онази висша наука, за която всички мечтаете, която искате да научите. Запримѣръ, ако единъ българинъ играе, какъ ще си движи ржцѣтѣ? (Учителя си движи ржцѣтѣ.) Ще кажете: "Туй е кълчене." Не е кълчене. Кълчене е за този, който не знае да играе. Това сж геометрически движения. Въ всѣко едно движение се проектиратъ извѣстни струи отъ човѣка навънка, и той взима и дава едновременно. И ако ти развалишъ нѣкои отъ тия струи, ти самъ ще пожнешъ послѣдствията. Запримѣръ ти може да си изкривишъ устата, и послѣ съ години не можешъ да се освободишъ отъ това, да се поправишъ. Не, не, има извѣстни движения, които сж дисхармонични. Нѣма термини, съ които да се изразятъ. Ще бждешъ искренъ въ движенията си. Нашитѣ движения трѣбва да бждатъ музикални. И говорѣтъ ни – сжщо. Азъ когато говоря музикално, думитѣ ми произвеждатъ единъ ефектъ, но нѣкой пжтъ правя извѣстни нарушения, да видя какви резултати ще произведатъ думитѣ ми. И често, гдѣто съмъ употребявалъ нѣкоя дисхармоничностъ, нѣкой дисонансъ, виждалъ съмъ какви резултати произвеждатъ. Трѣбва да говоримъ музикално! И човѣкъ не може да говори музикално, ако не говори Истината. Само музикалниятъ човѣкъ, може да изрази Истината. Само любѣщиятъ човѣкъ може да изрази Любовьта! Любовьта, това е най-висшата музика, най-висшата поезия, най-висшата молитва. Тя е единение съ Бога. И слѣдователно, когато ние любимъ нѣкого, всичкитѣ негови дѣйствия сж за насъ красиви. А щомъ не го обичаме, колкото и да е съвършенъ, не ни харесва. Питамъ: Коя е онази сила, която прави хората прѣдъ насъ красиви, добри? – Любовьта. Любовьта изглажда нѣщата! Ако вие дружите съ човѣкъ, който ви обича, любовьта му ще прѣобрази вашиятъ характеръ, вашиятъ погледъ ще стане по-мекъ. Любовьта ще я туримъ въ дѣйствие – въ гърлото, въ очитѣ, навсѣкждѣ. Ако азъ те срѣзна и ти се пооблѣща, какво

ще произлѣзе отъ това? (Учителѣтъ прави едно гордо движение.) Това не сж естествени маниери, движения. Това сж карикатури. Ти изведнжжъ искашъ да прѣдставишъ извѣстна идея. Тази идея има само едно правило, само единъ начинъ за изразяване, нѣщо сериозно има въ нея. Може да се усмихнешъ естествено, този твой смѣхъ да бжде тѣй естественъ, тѣй искренъ, че всѣкиму да е приятно, а не да се изкривишъ. (Учителѣтъ прави извѣстни гримаси.) Не, не, хората всичко слѣдятъ.

Та, въ школата, азъ ще ви обѣрна внимание на правилнитѣ движения. Внимавайте на вашитѣ движения! Неправилнитѣ движения развращаватъ свѣта. Всѣко движение да е на мѣсто. Туришъ очитѣ си въ едно направление – да изразяватъ нѣщо, въ друго направление – сжщо. Запримѣръ, вие погледнете едного, и изведнжжъ погледнете надолу. Туй не е красиво. Издрѣжъ погледа си. Послѣ, нѣкой се ржува бързо и си отдрѣпне ржката. Като се ржувашъ, не задържай ржката дълго време, не стискай ржката много, като хванешъ ржката, хвани я добръ. Тѣй, и ржуването, и то е ритѣмъ вжтрѣ въ природата. И слѣдователно, движенията ни трѣбва да сж музикални. Сега, азъ не искамъ да започнете само да пѣете, но казвамъ, че музиката има свои вжтрѣшни изрази въ движенията. Когато музиката се съедини съ движенията, то е красивото, а като се съедини съ рѣчьта, тя става още по-красива. Азъ съмъ слушалъ човѣкъ да говори музикално, всѣка една дума се нарежда правилно, всички слокове сж музикални. Хора, които не сж живѣли редовенъ животъ, не могатъ да говорятъ краснорѣчиво. А всинца трѣбва да говоримъ краснорѣчиво! „Краснорѣчиво“, разбирамъ тѣй естествено, че да обичатъ хората да ни слушатъ. Затова ни е създалъ Господъ, и затова сме въ тази школа на земята.

Сега бѣлѣжкитѣ, които ви правя, не ги взимайте върху си. Азъ не ги правя лично, искамъ само да ви накарамъ да мислите. Азъ искамъ само да ви цитирамъ какви сж законитѣ. Божитѣ закони сж неумолими въ развитието ни. Тѣ не може въ нищо да се измѣнятъ. Ние трѣбва да се подчинимъ абсолютно на тѣзи закони. Туй трѣбва да имате прѣдъ видъ. Тѣй както Богъ дѣйствува, и ние ще дѣйствуваме. Нищо повече! И нѣма

защо да ходимъ да си губимъ врѣмето. Ще пѣемъ хубаво, ще говоримъ хубаво, краснорѣчиво. Ще движимъ очитѣ си правилно, всичко правилно ще вършимъ. Ако имаме нѣкъдѣ дефектъ, ще го оправимъ. Ще имаме своя воля. Туй е цѣльта на окултната школа. Вие може да придобиете знание, но защо ви е, това знание, ако не го използвате? Ако този капиталъ, ако туй знание ще го туримъ въ дѣйствиe въ сегашния ни животъ, да ни ползува всинца, тогава, то има смисълъ. Запримѣръ, ако една домакиня пѣе хубаво, то като си идва мъжа ѝ, тя още отъ далечъ да вземе да пѣе, и той ще бѣде разположенъ. Но пѣсенъ да е! Азъ съмъ виждалъ много мъже, връща се отъ работа, а нѣкоя жена негдѣ си пѣе, и той се спира, слуша. Има защо, окултно пѣе. Спрѣлъ се, слуша я, и се облагородява, хубаво пѣе тя. Питамъ: Ако въ всѣка една къща имаше хубаво пѣние, ако дѣщерята, жената пѣятъ хубаво, бащата като влѣзе дома си, не ще ли му бѣде приятно? Пѣйте, не бойте се, ще има миръ въ къщи! А сега, хората, като сж прѣстанали да пѣятъ, т.е. пакъ пѣятъ, но по другъ начинъ, на друга гама сж започнали, и не се разбиратъ. И това е музика, но много груба. А азъ бихъ желалъ отъ всинца ви да излѣзатъ добри музиканти, не специалисти, но, като изпѣете, себе си да задоволите. Азъ да ви кажа какъ да пѣете. Пѣйте си вие тѣй, като, че нѣма никой да ви слуша. (Учителътъ свири и пѣе - "Мусала".) Сега хубостъта, значението на тия пѣсни какво е, защо ги пѣемъ? Били сте на Мусала. Тамъ има двѣ противоположни течения - електрическо и магнетическо. Щомъ запѣешъ за Мусала, ти се свързвашъ съ всички тия течения, образи, които изпъкватъ картинно прѣдъ тебе, и тѣ ти дѣйствуватъ. Затуй, отъ всички мѣста дѣто сме били по екскурзии, ще направимъ и музика и поезия отъ тѣхъ. А на външнитѣ хора ще кажемъ. Направете нѣщо по хубаво отъ насъ. Идушата недѣля ще имаме и третия куплетъ отъ Мусала. Ние може да пѣемъ и третъ куплета на единъ и сжщъ гласъ, но въ окултната музика една пѣсенъ отъ три куплета ще има три различни гласа. Тѣй щото на всѣки куплетъ, отдѣленъ гласъ. Окултната музика не позволѣва да пѣешъ два куплета на единъ и сжщъ гласъ. Петъ куплета - петъ гласа ще иматъ, а туй, които не знаятъ тази музика,

каратъ по нѣколко куплета на единъ и сжщъ гласъ. Казвамъ: хайде и ние ще съчинимъ единъ гласъ. И този братъ, ученикъ, който написа пѣсенъта на Мусала, и той бѣше съчинилъ единъ гласъ. Направихме два гласа остава и за третия куплетъ единъ гласъ, и него ще направимъ. Коректура направихме. И казвамъ: ето, вижъ какъ се учатъ ученицитѣ да пѣятъ, всички се учатъ да пѣятъ. Музиката е потрѣбна, като едно срѣдство за лѣкуване. Въ сегашния животъ, голѣмите трѣвоги и тия бързи промѣни, които минавате, като ученици, отъ едно радостно настроение въ едно скърбно, оставятъ известни утайки отъ отрови. Затова музиката се употребява като срѣдство противъ тия отрови. Има известни чувства, които, слѣдъ като ги минете, ако не знаете какъ да ги лѣкувате, ще отровятъ цѣлия ви организъмъ, ще повлияятъ на вашия черенъ дробъ, на вашата жлъчка. Затуй е потрѣбно ученикътъ да знае какъ да пѣе. Въ такъвъ моментъ, въ такова състояние ще туришъ волята си, ще пѣешъ. „Ама не ми се пѣе.“ Ще пѣешъ, защото, ако не пѣешъ, ти си турилъ отровата, а трѣбва да излѣзе тази отрова. Затуй налагамъ музиката, като срѣдство за лѣкуване, азъ наричамъ тази отрова психическа, органическа отрова, и подъ нейното влияние ние ставаме толкова жлъчни, че не може да виждаме доброто у хората, а виждаме само злото. Като видимъ едного, казваме: "Той е такъвъ, такъвъ, такъвъ." Има известни сжщества, които като ги туримъ въ човѣшкия мозъкъ, отразяватъ се врѣдно. Подъ тѣхното влияние, и художницитѣ не могатъ да различаватъ боитѣ, а почватъ да се мотохаратъ въ тия бои – измѣнятъ боитѣ, слѣдователно, отъ тия отрови, които внасяме въ ума си, ние загубваме понятие за право. Кое е онова право, съ което ние можемъ да критикуваме нѣщата? Има едно Божествено право! Ако азъ съмъ единъ художникъ, и вие направите една картина, азъ ще ви кажа какъ по-хубаво да се поправи картината. Казвамъ: приятелю, този носъ не е така. Кривъ е носътъ. – Не зная. Но трѣбва да знаешъ, въ природата не може да бжде така. Обущаръ си, не си направилъ хубаво обущата, ще ги поправишъ. Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да знае кждѣ и какъ да поправя. Да кажемъ, че нѣщо е криво, на едно мѣсто е криво, поправи го. Ама не говоришъ право, не пишешъ право, граматически

поправи го. И природата си има своя граматика, и тя си има свои глаголи, свой първоначален езикъ. Ами знаете ли какъвъ е билъ първоначалниятъ езикъ, какви сж били първоначалнитъ глаголи? Ако ударите нъкого по главата, и произведете единъ силенъ ударъ, едно силно сътръсение, най-първо се загубватъ сжществителнитъ имена отъ ръчъта. Туй показва, че тъ сж най-скоро образувани. Слѣдъ туй се изгубватъ прилагателнитъ, послѣ глаголитъ, и най-послѣ оставатъ само съюзитъ. Значи, най-старо произхождение иматъ съюзитъ. И когато човѣкъ почне да се подобръва, думитъ се възстановяватъ, възврщатъ пакъ по сжщия редъ. Значи, при образуването на ръчъта у човѣка въ сегашното му състояние, въ нашия мозъкъ има извѣстни пластове, които сж покварени, та много думи отъ езика ни сж изчезнали, а ние мислимъ, че имаме единъ езикъ. Е, колко други думи ние сме изгубили! И когато дойдемъ въ нормално състояние, езикътъ ни ще се възстанови. Единъ човѣкъ, у когото мозъка е повреденъ, говори само съ глаголи. Той казва: „туй, което сече“, вмѣсто да каже брадва. А за коня, не казва конь, а казва „туй, което бѣга.“ Но и кравата бѣга, и конътъ бѣга, и много други животни бѣгатъ. Той нѣма да каже желѣзница, а ще каже „туй, което се движи“ - съ глаголи говори. Защо? - Защото сжществителнитъ имена ги нѣма. Слѣдователно, ръчъта става по-сложна. И въ нашия езикъ ние сме изгубили много думи. Ако влѣзете въ окултния свѣтъ и ви кажатъ една дума, тя съставлява почти цѣла една тукашна ръчъ. Въ окултния свѣтъ една цѣла наша ръчъ съ една дума я изразяватъ. Какъ? Съ всѣка една буква изразяватъ една дума. Да кажемъ, че една дума има 10 букви, тъ означаватъ 10 думи. Ако отъ тия 10 думи всѣка една има по 5 букви, то колко наши думи правятъ? Десетъ думи по 5 букви, правятъ 50 думи. Такъвъ е тѣхниятъ езикъ. Сега, ние ще оставимъ това настрана, но казвамъ, че въ школата ще се учите да разбирате думитъ. Думитъ ви да бждатъ разбрани. Вжтрѣ въ школата, думитъ ви трѣбва да бждатъ разбрани, да знаете какво искате да кажете. Сега, искамъ да мислите единъ за другъ добро. Азъ правя изслѣждане, и намирамъ като една отъ най-голѣмитъ спжнки у васъ и тази, че вие не може да мислите добро единъ за другъ. Вие не знаете закона, че ако мис-

лите добро или зло за другитѣ хора, то е все едно да мислите сѣщото и за васѣ. Ако искате да се изправите, да се облагородите, непременно трѣбва да мислите много добро за другитѣ хора. Туй, което мислите за тѣхѣ, то е заради васѣ. Такѣвъ е Божествениятъ законѣ. Вие сѣ това врѣдите на себе си. Че тогава защо ви е окултната школа? Ако дойдете тукѣ да се научите да познавате само погрѣшкитѣ на хората, а не знаете какѣ да ги изправите, каква е тази наука, какво сте научили? И музиката е единѣ начинѣ за управление. И нѣкой пѣтъ тия течения сѣ толкова отровни, че на нѣкои отѣ тѣхѣ сѣмѣ свирилѣ по половинѣ часѣ, за да ги разруша. И на всичкитѣ ви отровни течения, като тегля лѣжа на моята цигулка, не остава едно отровно течение, което да не се разруши. Да употребя половинѣ часѣ, то е много работа, за да се разруши едно отровно течение. И човѣкѣ, омотанѣ въ едно такова течение веднѣжѣ, ще се намѣри, като въ единѣ задушливѣ, отровенѣ газѣ, ще плати сѣ живота си. Всички тия течения ще ви отровятѣ, ще парализиратѣ мисълѣта ви, воляѣта, чувствата ви, ще останете кости, мѣртви кости. Въ туй отношение сега, музиката, каквато и да е тя, не само религиозната, която е едностранчива, не само свѣтската музика, която сѣщо е едностранчива, изобщо музиката може да лѣкува. Музикаѣ азѣ наричамѣ появяването на първитѣ лѣчи, тази дрезгава свѣтлина на слѣнцето. То е музика, да изразишѣ какѣ се усилива слѣнчевата свѣтлина, какѣ идва до зенита, и послѣ се намалѣва. То е музика, минаване отѣ една гама въ друга. Напримѣръ, единѣ окултенѣ цигуларѣ може да ви прѣдстави зазоряването, и вие може да видите на цигулката му, като свири, какѣ иде свѣтлината, какѣ се увеличава, увеличава, какѣ слѣнцето изгрѣва. Послѣ, той ще ви прѣдстави какѣ пѣятѣ птичкиѣтѣ, и вие като излѣзете, ще ви олекне на душата. А сега слѣдѣ като ви свирятѣ дълго врѣме, казвате: Е, той е класически авторѣ, този Бетховенѣ. Но какво искалѣ да каже Бетховенѣ? Той ималѣ сюжетѣ! Та, ние сега благодаримѣ на тия стари автори, ние признаваме тѣхното значение, но за въ бѣдеще идатѣ други музиканти, много по-велико отѣ Бетховенѣ! Тѣ ще създадатѣ една музика, за която свѣтѣтътѣ даже не може да подозира. И апостолѣ Павелѣ, който видѣлѣ какво се

приготвя за въ бждаше, казалъ: „И видѣхъ, и чухъ нѣща, които не може да се изкажатъ на човѣшки езикъ.“ Той чулъ музика. Духовниятъ свѣтъ е свѣтъ на музика. И който веднѣжъ е ходилъ тамъ, и чулъ тази музика, като се върне, ще се завземе да прѣведе това на хората. Музикаленъ е тамъ свѣтътъ. Ако това хората го знаятъ, свѣтътъ ще се оправи. Слѣдователно, ние ще се стремимъ да направимъ българския народъ музикаленъ. И той е музикаленъ. Англичанитѣ, които сж толкова материалисти, много малко музика има въ тѣхъ. Сжщо и у американцитѣ, но американцитѣ съзнаватъ това, чувствуватъ тази нужда, и викатъ най-виднитѣ музиканти да работятъ между тѣхъ, плащатъ имъ скжпо, защото тѣ знаятъ, че ако не е развита музиката, ще пострадаатъ. И ние за васъ ще повикаме такива велики музиканти, и ще имъ платимъ.

Сега, азъ ви гледамъ, вие оставате на хора, само той да пѣе. Не, недѣля сутринъ всички ще пѣете, и ще се вслушвате въ хора, ще се водите по него, но, непременно ще взимате участие. Всички ще пѣете, безъ пари ще пѣете. Нека всички взематъ участие въ туй пѣние, въ недѣля сутринъта. Нѣкой отъ по-старитѣ казватъ: „Чакай да видимъ какъ ще пѣе хора“, и взематъ едно критическо положение. Не, не, всички ще пѣете. Вие се вслушвайте въ хора, той изразява музиката.

Тия бѣлѣжки, които сега нахвърлихъ, тѣ сж важни, важни сж заради бждащитѣ ваши схващания, които ще имате. Защото, ако нѣмате музика въ душата си, този океанъ – животътъ, знаете ли на какво ще мяза? Виждали ли сте дѣцата, какъ пишатъ на пѣсѣка по морето? Пишатъ, пишатъ, дойде нѣкоя вълна, заличи написаното, пакъ наново пишатъ. Това е животътъ безъ музика. Пишешъ, той заличава, ти пишешъ, той заличава, и най-послѣ казвашъ: „Животътъ нѣма смисълъ.“ Защо? – Защото нѣма музика. Не се молятъ, казватъ: „Молитвата е глупаво нѣщо, не е изкуство.“ Не! Молитвата е още по-велико изкуство въ живота. Да се моли човѣкъ, това е още по-велико пѣние.

Хайде сега да изпѣемъ упражнението съ слога „ХА“. Ще бждете искрени!

Сега, имайте прѣдъ видъ, че азъ не ви говоря като на богомолци, говоря ви като на разбрани ученици. А ученикъ е онзи, който се учи. Тукъ бого-

молци нѣма, ученици има. И правя ви бѣлѣжка като на разбрани ученици. (Всички пѣхме ха, ха, ха, ха, do, mi, sol.) Сега, нѣкой ще каже: "Защо да не вземемъ do, re, mi, fa и т.н.?" Ако вземемъ тия тонове, нѣма да има никакво значение, не е то do, re, mi... то е „ха“. Да изпѣмъ пакъ съ „ха“ цѣлата гама, но съ постепенно усилване. Сега, пакъ ще се изпѣе, но съ едно малко спиране на „ха“, тѣй ха, ха, ха. Буквата „Х“ е пълна буква, а буквата „а“ е празна. Като произнесешъ буквата „х“ - ще се напълнишъ, казвашъ ха, ха. Сега, ще изпѣмъ по другъ начинъ гамата do, re, mi, fa, sol, la, si, do. Забѣлѣзахте ли каква е разликата? Тѣй се внесе една малка дисхармония. Когато вие пѣхте ха, ха... имаше утихване, утихване. (Учительтъ пѣе самъ гамата съ „ха“.) Тихо ще пѣете, въ себе си. Туй, силното пѣние послѣ ще дойде. Седнете, и си направете едно упражнение въ стаята съ това „ха“. Неразположени сте, пѣйте „ха, ха, ха“... (Учительтъ пѣе.) Вземете основнитѣ тонове do, mi, sol, do. Сега, ще продължимъ съ „ха“, да видимъ, доколко може да продължимъ отъ силно къмъ тихо. (Всички пѣемъ хаааааа къмъ отслабване.) Да кажемъ, нѣкой пѣтъ сте набрали повече енергия въ себе си, усѣщате се неразположенъ духомъ, сѣднете произнесетѣ съ пѣние слога „ха“, пѣйте така, съ постепенно отслабване. (Учительтъ пѣе, показва какъ. Послѣ пѣе друга мелодия.) Сега ще кажете: „Е, азъ ще направя това?“ Не само да изпѣете, но какво ще излѣзе. Послѣ, това упражнение съ слога „ха“ не позволява да се пѣе какъ и да е. (Учителя пѣе ха, ха, ха... съ повишение, и послѣ съ понижение на гласа.) Може да ви дамъ едно упражнение: сутринъ, като станете, ще изпѣете изведнѣжъ ха, ха, ха, съ повишение и послѣ ха, ха, ха съ понижение, колкото пѣти може да го вземете съ гласа си. Съ усилване на тона може да се вземе 10 пѣти. Туй упражнение е сщеврѣменно и за дишането, но тихо пѣйте. Защото, ако пѣете много силно, ще развалите гласа си, вашиятъ гортанъ ще се развали - тия грубитѣ движения ще го развалятъ. Ще имате най-доброто настроение на духа, и тогава ще пѣете тихичко, тихичко. Така ще дойдатъ тия прѣкрасни магнетически движения. Щомъ дойдатъ тия движения, вие ще ги прѣдадете на вашия мозъкъ, на вашето тѣло,

на вашия гласъ. Чръзъ гласа си вие може да дадете едно добро настроение. Затуй, като се дадатъ тия упражнения нѣкои отъ васъ казватъ: "То и безъ тѣхъ може." Безъ всичко може, но безъ тѣхъ не може. Безъ ядене, безъ пиене, безъ дишане, безъ пѣние, безъ мислене, безъ чувствуване, безъ дѣйствиe не може. Тѣ сж нѣща необходими и основни. Не може безъ тѣхъ! Ако вие мислите да прѣкарате единъ щастливъ животъ безъ пѣние, лѣжете се. И небето, онзи Божественъ свѣтъ, е свѣтъ само на пѣние, на музика. На нашъ езикъ казано: ако всѣка работа, която правимъ, бихме я вършили съ пѣсень, щѣше да има успѣхъ. Не е въ многото учение, а да се стремимъ къмъ туй, сжщественото, което трѣбва да стане у насъ. Въ туй отношение, искамъ окултната музика да ви даде единъ потикъ. Пръвъ опитъ е този, искамъ да приложимъ музиката, като едно сръдство за лѣкуване на самитѣ васъ, като сръдство за подемъ. То не е тѣй лесно, но може да се приложи.

Скоро ние ще завършимъ своитѣ упражнения, а послѣ, въ продължение на 3-4 седмици по двама, по трима ще излизате да пѣете, ще видимъ какъ ще пѣете упражненията. Нѣкои отъ васъ, съ голѣма радостъ, на радо сърдце ще излѣзатъ да пѣятъ, но нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „Туй е голѣмо нещастие, азъ да излѣза да пѣя." Но туй нѣщастие ще дойде. Нѣкои биха дали 2,000 лева да пѣе другъ нѣкой за тѣхъ, а тѣ се освободятъ. Сега, азъ искамъ отъ любовъ, да се пѣе. Музиката не е насила, никой не ви е вързалъ. Но понеже ние слѣдваме окултната школа, то всичко, което се изучава въ нея, ще се изучава отъ любовъ. Ако законътъ на любовта работи, всичко може да се постигне. Ако е безъ любовъ, нищо не може да се постигне. Музиката е външенъ изразъ на любовта! Слѣдователно, ако ние вложимъ любовта, като едно силно побуждение, ще възприемемъ музиката. Щомъ нѣма любовъ, ще гледаме тѣй да мине, а съ любовъ ще се придобие едно Божествено изкуство, и вървамъ, че тогава у васъ ще се създаде единъ характеръ по-устойчивъ. А сега, не че вие не искате да бждете устойчиви, но външниятъ свѣтъ е много неустойчивъ, не циментиранъ, и тогава, разбира се, неустойчивъ ще бжде и вашиятъ. Мене ми разправяха единъ примѣръ, ще го разкажа и на васъ. Той е слѣдниятъ. Двама души, благородници, се влюб-

ватъ въ една много богата и красива мома, искатъ и двамата да се оженятъ за нея. Тя казва: „Хубаво, азъ ще избира одного отъ васъ. Ще дойдете при мене съ вашитъ велосипеди.“ Идватъ тѣ съ велосипедитъ си. Завеща ги тя при една стѣна, и казва на единия: "Ти ще идешъ на 500 метра разстояние, ще засилишъ велосипеда си, и ще прѣскочишъ прѣзъ тази стѣна." И той се качва на велосипеда си и казва: "Навѣрно тя нѣма да ме остави да се убия, като дойда тамъ, до стѣната, тя ще каже да спра." Той засилва велосипеда си, дохожда до стѣната, и тя го оставя да прѣскочи. Той, обаче, спира велосипеда. Тя казва: „Твойтъ изпитъ се свърши.“ Казва на втория си кандидатъ: „Ще прѣскочишъ тази стѣна и отъ другата страна на стѣната, тамъ ще ме намѣришъ.“ Той засилва велосипеда си, буква стѣната, тя била книжна, и миналъ оттаткъ. И вие, съ вашитъ велосипеди може да минетъ тази стѣна като първия. Тукъ се изисква смѣлость. Сега навсѣкждѣ ние имаме все книжни стѣни, и съ велосипедитъ си трѣбва да пробиемъ тия стѣни. Тамъ ще намѣрите вашия идеалъ – задъ стѣната. На първо мѣсто ще турите диамантена воля, а на второ мѣсто – музиката, като едно сръдство за облагородяване, и послѣ ще говоримъ за други работи.

Имате ли нѣкаква тема зададена? – Не. За слѣдующия пжтъ напишете нѣщо върху: „Прѣдназначението на космитъ“.

По 10 реда, по 1 редъ, по 2-3 думи, но напишете нѣщо. Турете си за правило: поне една дума. Най-послѣ едно прѣдложение може да напишете. Едно прѣдложение седи отъ 3 думи, а три думи всѣки може да напише. Щомъ ви се даде една задача, може да кажете така: "три думи, но ще пиша." Запримѣръ, азъ казвамъ тѣй:

Свѣтло – топло,
Истина – свѣтлина,
Истина – топлина, и
Топлина – свѣтлина.

Какво разбирате? Истина – свѣтлина, истина – топлина, топлина – свѣтлина. На васъ опрѣдѣлямъ това. Мисля, че опрѣдѣлихъ какво нѣщо е истината? Туй, което посадишъ, и туй, на което опиташъ плода, то е истина. Истина – свѣтлина, значи, туй което си посѣ-

лъ, и туй, което си ялъ. Свѣтлина е служене. Свѣтлината служи на Истината да я изяви. Защото, ако свѣтлината не бѣше тамъ, не щѣше да израсте сѣмето. Истина – свѣтлина е тази, въ която плодовѣтъ узрѣватъ. Истина – топлина е тази, която кара слънцето да се движи, туй, което те кара да чувствуващъ, или, което кара растението да расте. Истина – свѣтлина, истина – топлина, тѣ сж първитѣ основни дѣйствиа. Свѣтлина – топлина значи: въ тази свѣтлина моите мисли може ли да зрѣятъ? Въ тази топлина моитѣ чувства може ли да се прѣчистятъ? Въ тази свѣтлина моята воля може ли да стане диамантена? И тогава ще прѣведемъ, ще кажемъ: Топлината – това е Любовта. Свѣтлината е свързана съ Истината. Топлината всѣкога придружава Любовта. Ако имате единъ чувствителенъ термометъръ, може да опитате, че всѣки човѣкъ, който люби, неговата температура се отличава отъ температурата на онзи, който не люби. И всѣки човѣкъ, който мисли, който се занимава съ сериозни мисли, въ мозъка му има повече свѣтлина, отколкото у този, който не мисли. Туй може да го докажемъ научно – повече свѣтлина има. Слѣдователно, свѣтлината е свързана съ Истината, а Истината е подбудителенъ мотивъ въ мъдростѣта. Съ мъдростъ ние търсимъ истината на нѣщата. Слѣдователно, свѣтлината е единъ резултатъ, който се произвежда отъ тия движения, които ставатъ въ човѣшкия мозъкъ. Който търси истината, има повече свѣтлина, а който не я търси, нѣма свѣтлина! Който търси Любовта, има топлина. На нѣкои хора истиватъ краката. Внесете Любовта въ себе си, ще имате топлина и на края на прѣститѣ. Щомъ ви истиватъ прѣститѣ, вашата любовъ е банкрутирала. Щомъ палцитѣ ви сж студени, какво показва това? Сърцето ти е топло, но волята ти е парализирана. Щомъ прѣститѣ ви сж студени, това показва – волята е слабо развита. Че нѣма защо да се заблуждаваме, ще туришъ волята си, ще кажешъ: „Тази Любовъ искамъ да проникне въ крайнитѣ частици на моитѣ прѣсти.“ Най-голѣмата сила на волята е въ крайщата на прѣститѣ. Нека дойде неговата топлина и въ прѣститѣ. И сега разни професори, лѣкари ще ни казватъ това и онова. Онзи професоръ, който и да е, той трѣбва да изпълнява нѣщата правилно. Бждещата наука, ще бжде наука положителна, осмислена. Имашъ ли Любо-

въ, нека Любовта дойде въ пръститѣ ти. Като сж вко-
ченясаи, ще проектирашѣ Любовта си тамъ, въ пръс-
титѣ си, и въ 5-10-15 минути ще имашѣ топлина. Ще
кажешѣ: "Слабѣ съмъ." Това не е извинение, това по-
казва, че ти нѣмашѣ знание. Ако азъ влѣза въ кжщата
ви, и ви запалѣ собата, сгрѣя вода, и ви турѣ въ ед-
на баня, нѣма ли да ви стопля? Ще ви стопля, и отта-
тъкъ ще минете. Ще каже нѣкой: „Може и съ студена
вода, по Кнайпа." Опасно е, студената вода е само за
ония хора, които иматъ много топлина, а онѣзи, на
които организмътъ е изтощенъ, той въ топла вода трѣ-
бва да се мие. Пъкъ онзи, който има много топлина и
се нуждае отъ хладно, може въ студена вана, но то не
е правило. И тогава, ние съ своитѣ разсждения ще
мязаме на единъ боленъ отъ турско врѣме. Посѣтилъ го
доктора и той му казва: „Г-н докторе, позволи ми да
ямъ зеле. И тѣй, тѣй ще умра, зеле искамъ да ямъ."
Лѣкарътъ казалъ: „И тѣй, тѣй умира, дайте му зеле,
то се вижда работата." Наяжда се болниятъ съ зеле и
оздравява. Лѣкарътъ изважда книжката си и пише: за
еди-каква си болѣсть, зеле съ масло и пиперецъ отго-
рѣ. Ама като прилага тази рецепта на другиго, той
умира. Тази рецепта само за одного е вѣрна. Той трѣ-
бва да опита тази рецепта и ако 99 случая сж сполуч-
ливи, тогава може да я приложи. Сега, положителнитѣ
случаи ние ще оставимъ на страна. Нѣкой може да оз-
дравѣе отъ зеле, а нѣкой може да умрѣ. Зависи какъ е
възпитанъ човѣкътъ.

Т. м.

Ще ви научи.

Защото Духъ Святѣй ще ви научи
въ истѣй-тъ часть що трѣбва да рече-
те. Ев. Лукж 12:12.

„Духъ Свѣти ще ви научи." Този стихъ се отнася
до ученицитѣ, а не до обикновенитѣ хора.

„Най-първо пазѣте себе си отъ кваса фарисейски,
който е лицемѣрие." (1 ст.)

„Но ще ви обада, отъ кого да се боите." (5
ст.). - Отъ кого да се боимъ? - „Боите се отъ оногo-

зъ, който, слѣдъ убиването на тѣлото, има властъ да хвърли въ пъкъла." Азъ казвамъ: Бой се да не изгубишъ любовта си. Нѣма по-голѣмо нѣщастие за човѣка отъ това, да изгуби любовта.

„Духъ Свѣти ще ви научи въ истия часъ, що трѣбва да речете.“ Днесъ всѣки си задава въпроса, какво трѣбва да се прави. Щомъ си зададе този въпросъ, човѣкъ се намира прѣдъ едно недоумѣние. Това показва, че нѣкои елементи или фактори въ живота сж неизвѣстни. Мжжътъ объркалъ малко работитѣ и пита жена си: Какво трѣбва да се прави? Жената объркала работитѣ и пита мжжа си: Какво е твоето мнѣние? Какво трѣбва да се прави? Изобщо, когато нѣкой обърка работитѣ си, веднага се допитва до просвѣтното мнѣние на другитѣ. Когато цѣлиятъ свѣтъ обърка работитѣ си, той се обръща къмъ Бога и пита: Какво трѣбва да се прави? Много отговори могатъ да се дадатъ на зададения въпросъ, но единъ ще бжде истинскитъ. Една задача може да се рѣши по много начини, но единъ е правилниятъ начинъ.

Сега ще ви дамъ една малка задача за разрешаване. Показвамъ ви четири зърна: едното житно, второто восъчно, третото отъ злато и четвъртото диамантено. Давамъ ви да си изберете едно отъ тѣхъ. Като погледнете житното и восъчното зърно, веднага ги туряте настрана и казвате: Не сме толкова глупави, да вземаме житно и восъчно зърно. Тогава спирате вниманието си на златното и диамантеното зърно. Казвате: Златото е по-достъпно, прѣдпочитаме диамантеното зърно. Като го продадемъ, то ще оправи обърканите ни работи. Наистина, животътъ на сегашнитѣ хора, както и цѣлата съврѣменна култура, се заключава въ купуване и продаване. Събератъ се двама търговци: единиятъ продава, другиятъ купува. Събератъ се двама учени: единиятъ изнася научни факти, другиятъ слуша. Послѣтъ размѣнятъ ролитѣ си – и двамата аргументиратъ, докато дойдатъ до пълно съгласие. Единъ ученъ изнамѣрилъ нѣщо и го изнася прѣдъ свѣта. Всички казватъ: Гениаленъ човѣкъ е той, умна глава. Като приематъ изобретението му, той бърза да го патентова. Колко ще му платятъ? Около 10 милиона. Днесъ не сж много пари, но не сж и малко. Да спечелишъ 10 милиона лева, за това се иска гениална глава! Поетъ написалъ

една поема и като я удобрѣтъ, започва да си мисли, въ какъв тиражъ да я издаде, колко хиляди лева ще спечели и т.н. Ние не признаваме тѣзи работи. – Защо? – Слушашъ учения и поета да казватъ: Ние сме идеалисти, служимъ на една велика, свещена идея, работимъ за своя народъ. Каквото и да говорятъ тѣ, ние не ги признаваме. – Защо? – Всичко турятъ въ своя джобъ. Тѣ приличатъ на онази булка, която, като напусне бащиния си домъ, започва да плаче и нарежда, да покаже прѣдъ хората, че скърби за баща си и майка си. Такъвъ обичай иматъ селянитѣ въ сѣверна България. Като напуска дома си, булката викне да плаче, цѣло село да я чуе. Отъ едната ѝ страна върви девѣрътъ, отъ другата – младоженикътъ, а тя въ срѣдата – плаче. Девѣрътъ казва на младоженика: Братко, да я върнемъ назадъ. Защо ни е такава снаха, цѣлъ день да плаче? Като чува това, булката се обръща къмъ девѣра и казва: Не ми обръщайте внимание, азъ ще плача, а вие ме водете напредъ. Азъ плача идеално, да видятъ хората, че скърбя за бащиния си домъ. Питамъ: Кое е идеалното тукъ?

Сега, азъ държа една бесѣда, която се отличава отъ бесѣдитѣ на обикновенитѣ хора. Тя се отличава главно по своя моралъ. Той не е площаденъ, т.е. обикновенъ моралъ. Всѣки се стрѣми къмъ по-високъ моралъ отъ обикновения. – Защо? – Защото обикновениятъ моралъ не е допринесълъ нищо на човѣчеството. Много естествено. Какво очаквате отъ кжца, направена отъ слама? Може ли да се разчита на нея? Ако нѣма вѣтъръ, тя ще издържи. Обаче, яви ли се най-малкиятъ вѣтрецъ, тя ще се разпилее. Дойде ли силниятъ вѣтъръ, нищо нѣма да остане отъ вашата кжца. Слѣдователно, ако и вашиятъ моралъ, както и вашиятъ животъ сж поставени на основа отъ слама, нищо не може да се очаква отъ тѣхъ. – Защо моитѣ мисли и желанія изчезватъ, безъ да се реализиратъ? – Защото сж отъ слама. – Условиата на живота сж лоши. – Не, приятелю, условията не сж лоши. Вѣтърътъ е силенъ, лесно ще ги отнесе, защото сж отъ слама. Българитѣ и турцитѣ често си служатъ съ израза: Глава е това! Този изразъ е двусмисленъ. Казвамъ: Радвамъ се, ако тази глава рѣши правилно въпроса. Умната глава нарежда работитѣ си добрѣ. Условиата не я изненадватъ. Да се върнемъ

къмъ примѣра съ четиритѣ вида зърна. Единъ отъ васъ избира диамантеното зърно, а другъ - житното зърно. Ако посѣешъ диамантеното зърно въ земята, то нито ще поникне, нито ще расте. Другъ е въпросътъ, ако посѣете житното зърно. Колкото и да е малко и нищожно, то ще поникне, ще израсте и плодъ ще даде. Слѣдователно, всѣка идея, която не може да никне, да расте, да цвѣти, да връзва плодъ, и плодътъ ѝ да зрѣе, тя е или восъчна, или отъ злато, или отъ диамантъ. Задъ думитѣ „никна, раста, цвѣтя и зрѣя“ азъ скривамъ известни идеи, които и вие не знаете. Първото условие за една реална идея е да се постави на добра почва, да поникне. Когато трѣвитѣ, цвѣтята и дървѣтата никнатъ и растатъ, земята се покрива съ зеленина. Цвѣтенето е процесъ на обличане, а зрѣнето - угощаване. Житното зърно, което тежи едва $1/16000$ частъ отъ килограма, казва на хората: Малко съмъ, но ако знаете, какъ да се справите съ мене, ще ви помогна въ разрешаването на всички трудни въпроси.

Какво означава думата „економия?“ Каква наука е тя? Ако човѣкъ не съществува, и економията, като наука, също не съществува. Днесъ и думата „економия“ е изопачена. Казватъ: Економисва паритѣ, економисва истината. Когато економисвашъ пари, добръ е, но да економисвашъ истината, това не е на мѣсто. Ще говоришъ истината, както е, безъ никаква економия. Питатъ те, какво е твоето убѣждение. Казвашъ: Моето убѣждение е особено, азъ вѣрвамъ въ онази Сила, която управлѣва цѣлия козмосъ. - Какви сж твоитѣ основания да вѣрвашъ въ тази Сила? - Азъ не вѣрвамъ въ Бога, както обикновенитѣ религиозни хора. По убѣждение азъ съмъ пантеистъ. Другъ пѣкъ вѣрва въ троеличието на Бога. Дали си пантеистъ, или вѣрвашъ въ троеличието на Бога, това сж изопачени идеи. Азъ познавамъ четири идеи, въ които вѣрватъ хората: първата идея - вѣрвашъ въ житното зърно; втората идея - вѣрвашъ въ восъчното зърно; третата идея - вѣрвашъ въ златното зърно и четвъртата - вѣрвашъ въ диамантеното зърно.

Нѣкой казва: Азъ не съмъ толкова глупавъ, да вѣрвамъ въ Бога, както религиознитѣ. - Какъвъ е твойтъ Богъ? Разговаряшъ ли съ Него? - Не разговарямъ. Той е далечъ отъ хората, не разговаря съ такива прости хора, каквито сме ние. Азъ само мисля за Госпо-

да, не се разговарямъ съ Него. – Отдѣ знаешъ това? Кой авторитетъ слѣдвашъ? – Чета философията на Канта, Лайбница и на други учени. Споредъ мене, тѣзи учени и философи трѣбва да се спратъ върху 12 стихъ отъ прочетената глава, дѣто се казва: „Духъ Свети ще ви научи въ истия часъ, що трѣбва да речете.“ Въ този стихъ е скрита една велика истина. Обаче, хората взиматъ Христовитѣ идеи, турятъ имъ свой надписъ и започватъ да разискватъ върху обективното и субективното схващане. Въ какво се заключава едното, и въ какво другото схващане? Мислите ли, че като кажете субективно и обективно схващане, ще разрешите всички въпроси? Подъ „субектъ“ разбираме нѣщо вътрѣшно, а подъ „обѣктъ“ – външно.

Човѣкъ трѣбва да дойде до положение да съпоставя нѣщата, да намира отношението, което съществува между тѣхъ. Какво ще разберете, ако напиша буквитѣ а, b, c, d? Нищо нѣма да разберете. Обаче, ако напиша пропорцията, $a:b=c:d$, имате вече извѣстно отношение. Прѣвеждамъ тази пропорция по слѣдния начинъ: моятъ умъ (a) се отнася къмъ моето сърдце (b), както волята ми (c) къмъ моето тѣло (d). Това отношение е разбрано вече и лесно може да се докаже. Който има силна воля, той е здравъ човѣкъ. Неговата кръвъ е чиста, ржцетѣ, краката, грѣбнакѣтъ му сж здрави. Здравото тѣло е резултатъ на силна, разумна воля. Оттамъ и чувствата на човѣка сж устойчиви, издрѣжливи. Задъ сърдцето и чувствата, които го движатъ, стои умѣтъ. Ще каже нѣкой, че човѣкъ трѣбва да има добро сърдце. Не е нужно толкова да бжде уменъ. Не е така. Отъ човѣка се иска просвѣтенъ умъ, благородно сърдце и силна воля. Безъ тия качества, човѣкъ не може да се развива правилно. Тѣлото има отношение къмъ волята. Който не разбира законитѣ на живота, казва, че животѣтъ нѣма смисълъ, нищо не струва. Ако подъ „животъ“ разбирате изопачения човѣшки животъ, прави сте. Обаче, подъ „животъ“ азъ разбирамъ най-хубавитѣ мисли, чувства, дѣйствиия на човѣка. Така се изявява животѣтъ на земята. Такъвъ е и животѣтъ на небето. Ти ходилъ ли си на небето? – Вчера се върнахъ отъ тамъ. Зная послѣднитѣ новини, послѣднитѣ разпоредби. Тѣй се казва на вашъ езикъ. – Да се говори така за небето, то значи да се опорочи.

Тамъ имало вѣстници! Казвамъ: Всичко, каквото става на земята, тамъ се хроникира. Знаятъ се всички новини за България: кои сж на властъ, кои се готвятъ да дойдатъ слѣдъ тѣхъ, че тукъ се образува блокъ, че има нѣкакви дружбаши – всичко се знае. Ще кажете, че еднитѣ и другитѣ партии сж идеалисти. Тамъ знаятъ всички интриги на българитѣ и ги дѣлятъ на българи дружбаши и българи блокари.

Смѣшно е да се наблюдаватъ проявитѣ и разсжденията на сегашнитѣ хора. Въ това отношение, тѣ приличатъ на онзи турчинъ, който за пръвъ пжтъ чулъ фонографъ. Поставили единъ фонографъ да произведе речъ на турски езикъ. Като слушалъ речъта, турчинътъ казалъ: Кога донесоха този фонографъ, и той научи вече турски езикъ? Този човѣкъ е умствено ограниченъ и не може да си прѣдстави, какъ е възможно, въ толкова малко врѣме, една машина да научи турски езикъ. Нѣкога и вие разрѣшавате важни въпроси въ кратко врѣме, както се произвеждатъ речи на фонографъ. Фонографътъ възпроизвежда решените въпроси, но самъ той не ги разрѣшава. Лесно се декламираатъ стихотворения, но не се пишатъ лесно. Съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ хроническо съмнѣние. Ще кажете, че въ науката съмнѣнието е необходимо. И съ това съмъ съгласенъ, но мога и да възразя. Ще кажете, че прането е необходимо. Съгласенъ съмъ и съ това, но ако перете чиста дреха 10 пжти наредъ, какво придобива тя? Ако перете нечиста дреха нѣколко пжти, има смисълъ. Да се съмнѣвашъ въ порочния животъ, има смисълъ. Казвашъ: Тѣй както живѣя, съмнѣвамъ се, че отъ мене ще излѣзе човѣкъ. Ядешъ и пиешъ, изхарчишъ имането на баща си и казвашъ: Така, както пия, съмнѣвамъ се, че ще оправя живота си. Това сж мнѣния на мѣсто. Ако водишъ чистъ и свѣтъ животъ и се съмнѣвашъ, че може да се харесашъ на близкитѣ си, това съмнѣние не е на мѣсто.

„Духъ Свѣти ще ни научи, какво да речемъ.“ – Кой е този Духъ? – Той е Великото, Разумното начало, което прониква въ всички хора, и тѣ го съзнаватъ. Той ще ни научи на всичко. Въпрѣки това, много философи се противопоставятъ на този Духъ. Азъ мога да направя такъвъ опитъ, че въ 5 минути, всички философи да се убѣдятъ въ философията, която проповѣдвамъ.

Запримѣръ, стотина души сѣдятъ около единъ огънь и се топлятъ. Едни отъ тѣхъ казва, че огънятъ не сжествува, че той е само въ въображението му. Слѣдователно, той нѣма свѣтлина и топлина. Щомъ е така, азъ съмъ готовъ да направя опитъ съ този огънь. Взимамъ съ щипцитѣ единъ вжгленъ отъ огъня, раздухамъ го и казвамъ на онзи, които подѣржа пѣрвата идея: Доближи си ржката! Той доближава ржката си и веднага я дѣрпа назадъ. – Защо я дѣрпа? – Пари този огънь! Значи, вжгленѣтъ крие топлината въ себе си. Той има отношение къмъ насъ. Огънятъ не пари, но кога? – Когато е изгасналъ. Има особено качество вжглища, които не горятъ и не топлятъ. За единъ е така, но за другъ не е така. Като поставятъ сжщите вжглища въ специални печки, тѣ горятъ и топлятъ. Въ това има извѣстенъ субективизъмъ.

Казватъ: Субектъ и обектъ. Подъ „субектъ“ се разбира нѣщо вжтрѣшно, вжтрѣшна опитностъ, вжтрѣшенъ животъ. Подъ „обектъ“ се разбира вѣншенъ прѣдметъ, вѣншенъ животъ. Човѣкъ изучава и вѣншния, и вжтрѣшния животъ, които се прѣплитатъ взаимно. За хората, вѣнъ отъ себе си, човѣкъ е обектъ, а за себе си е субектъ. Значи, ти, който си обѣктъ за нѣкого, си субектъ за себе си. Нѣкой те наблюдава отвѣнъ и те изучава, сжщеврѣменно, и ти го изучавашъ като обѣктъ. Значи, едноврѣменно, човѣкъ може да бжде и субектъ, и обектъ.

Сега, да дойдемъ до реалността на нѣщата. Казватъ, че реално е само това, което може да се пипа. Знаете, че имате умъ, сърдце, воля, тѣло, душа и духъ. Кое отъ тѣхъ е реално? Кой е пипалъ ума и сърдцето? Кой е пипалъ волята? Тѣлото е реално, защото всѣки може да го пипне, когато пожелае. Кой е пипалъ духа и душата? Пипането, т.е. осезанието, е едно отъ петте сѣтвива. Може ли то само да разрѣши въпроса за реалността? Вѣрно е, че каквото е пипналъ човѣкъ, все излѣзло нѣщо. Художникѣтъ пипналъ четката и нарисувалъ една картина. Цигуларѣтъ пипналъ цигулката и изсвирилъ нѣщо. Поетѣтъ пипналъ перото и написалъ едно стихотворение. Имаме ли право да разчитаме само на пипането? Има още четири сѣтвива – зрѣние, слухъ, обоняние и вкусъ – четири авторитета. Извикайте и тѣхъ, и тѣ да си кажатъ просвѣтеното мнѣние по въп-

роса за реалнитѣ и нереалнитѣ нѣща. Въ съгласие ли сж петѣте сѣтвива помежду си, или сж въ разногласие? Сега ще ви кажа нѣщо, което изглежда парадоксално, а именно: човѣкъ и съ ржката си може да вкуса и да помирисва нѣщата. Засега това е само твърдение. Въ бждаще ржката ще се измѣни, ще придобие нови качества. Азъ мога да прѣнеса материята на ржката въ очитѣ, и тя да вижда, мога да прѣнеса материята на ржката въ ушитѣ, и тя да чува, мога да я прѣнеса и въ езика, и тя да изпитва вкуса на тѣлата. – Възможно ли е това? – Може да го опитате. Както сѣдя, азъ мога едноврѣменно да виждамъ и отпрѣдъ, и отзадъ. – Какъ става това? – Вжтрѣ въ мозѣка човѣкъ има единъ специаленъ центъръ, който може да се развие, и тогава той има възможность да вижда навсѣкждѣ: отпрѣдъ, отзадъ, надалечъ и наблизо. Знание е нужно. Когато Духъ Свѣти дойде въ васъ, ще знаете, какъ да гледате. Той ще ви научи на всичко. Какво ще кажете за астронома? Вие наблюдавате Юпитеръ съ просто око и казвате, че е малка звѣзда. Малка е, защото я гледате отъ далечъ. Какъ я вижда астрономътъ? Той взима телескопа, наблюдава и казва: Виждамъ Юпитеръ като голѣма, свѣтла звѣзда, съ голѣмъ дискъ. Кой отъ двамата е по-близо до истината? – Астрономътъ. Човѣкъ, съ своя изопаченъ животъ, е поврѣдилъ зрѣнието си. Така трѣбва да живѣе, че да го възстанови. Тогава той нѣма да се нуждае отъ увеличително стѣкло, нито отъ телескопъ. Съ очитѣ си направо ще вижда и отдалеченитѣ, и близкитѣ прѣдмети. Ако трѣбва да увеличи единъ прѣдметъ, ще го увеличи, ако трѣбва да го намали, ще го намали. – Възможно ли е това? – Възможно е. Азъ говоря на вашъ езикъ: Близко до ума е, истина е това, вѣроятно е. Лещитѣ, съ които си служатъ физицитѣ, сж въ окото на човѣка, както и въ мозѣка му. Въ бждаще тѣ ще се развиятъ, и човѣкъ ще си служи съ тѣхъ, като съ телескопъ, микроскопъ, лупа и др. Единъ ученъ индусъ направилъ нѣкакъвъ прѣйскографъ, съ който увеличавалъ микроскопическитѣ нѣща 10 милиона пжти. Това показва, че въ природата увеличаването и намалѣването нѣматъ граница.

Казвате: Богъ ще уреди работитѣ. – Той отдавна ги е уредилъ. – Докажи това! – Има кой да го докаже.

Много сжщества сж минали прѣзъ Божествената школа. Тѣ знаятъ това. И вие ще минетѣ прѣзъ тази школа, ще се срѣщнете съ опитни, стари професори, които ще ви научатъ много нѣща. Тамъ всичко се подлага на опитъ. Като ви говорятъ за слънцето, слѣдъ това ще направите една разходка до слънцето, да провѣрите всичко, което сж ви прѣподали. Въ земнитѣ университети прѣподаватъ първо теорията и като дойде въпросъ до практиката, казватъ: Хайде, да отидемъ на обсерваторията. Ще ги заведатъ въ една обсерватория, като тази въ Борисовата градина, и започватъ да правятъ изчисления. Студентитѣ искатъ да знаятъ, защо при екватора слънцето изгрѣва отъ изтокъ, а залѣзва на западъ. Защо на сѣвѣрния полюсъ слънцето се върти нагорѣ и послѣ слиза надолу? Професорътъ обяснява този въпросъ, но пакъ остава неизясненъ. Професоритѣ на Божествената школа прилагатъ всичко на опитъ. Като прѣподаватъ за Слънцето, прѣдприематъ екскурзия до Слънцето, да видятъ, какъвъ животъ има тамъ. Прѣподаватъ за Луната, за Марсъ, за Юпитеръ, и слѣдъ това правятъ екскурзия до тѣзи планети. Ученитѣ казватъ, че Слънцето е огнено тѣло, въ разтопено състояние. Обаче, който е ходилъ тамъ, казва, че то не е разтопено тѣло. Напротивъ, то е въ твърдо състояние и по него се стѣпва, като по земя. Ако днесъ нѣкой се осмѣли да каже, че е ходилъ на Слънцето, ще го изпратятъ въ болница за умствено болни. Въпрѣки всичко, който е ходилъ на Слънцето, твърди, че то не е въ разтопено състояние.

Питате: Коя е причината за заблужденията въ живота? Единъ младъ, богатъ момъкъ се оженилъ за една красива мома, графиня. Понеже произхождала отъ високъ родъ, тя обичала да живѣе охолно, поради което харчела много пари. Въ скоро врѣме тя изразходвала всички пари на мжжа си. За да задоволѣва нуждитѣ ѝ, той билъ принуденъ да прави заеми. Единъ день отишълъ да иска пари на заемъ отъ познати, но тѣ му отказали – никой вече не му давалъ. Дългътъ му възлязалъ на повече отъ 300 хиляди лева. Като се видѣлъ въ невъзможность да задоволѣва капризитѣ на своята възлюблена, той се пропиль. Приятельтъ му искалъ да му помогне, но го оставилъ да си научи урока. Единъ день той му казалъ: Намислилъ съмъ да ти помогна, но

съ условие, да заминешъ въ странство, никой да не знае това. Докато се върнешъ, азъ ще изплатя дълговетъ ти. Понеже външно двамата приятели си приличали, никой не могълъ да разбере, какво станало. Мжчна била задачата на добрия приятелъ. Дѣто плащалъ, все го ругаели и плюели, но най-послѣ казали: Благороденъ човѣкъ излѣзе този пияница. Измѣни се нѣщо, изплати всичкитѣ си дългове. – Това е заблуждение. Онзи, който се измѣнилъ, е другъ, не е първиятъ. Злото не може да стане добро. Като изплати дълговетъ на приятеля си, добриятъ понесе всичкитѣ обиди, вмѣсто него, но възстанови честъта му. Слѣдъ това той му писалъ: Върни се въ отечеството си. Условията сж променени вече. Върналъ се той отъ странство и благодарилъ на добрия си приятелъ, че го спасилъ. Всички го срѣщали така, като че нищо не се е случило.

Питамъ: Имате ли и вие такъвъ приятелъ, който може да се застѣпи за васъ, да измѣни условията на вашия животъ, да ви спаси отъ обидитѣ и ругатнитѣ на вашитѣ кредитори? Нѣкой казва, че ти е приятелъ. Питай го, може ли да заеме твоето мѣсто, да се изложи на оплукване. „Приятелъ се въ нужда познава.“ Твоятъ приятелъ трѣбва да бжде по-уменъ отъ тебе. Това не е обидно. Твоятъ учителъ трѣбва да бжде по-ученъ отъ тебе, баща ти – по-силенъ отъ тебе, а майка ти – по-благородна. Така и Божествениятъ свѣтъ стои по-високо отъ физическия. Свържете се съ този свѣтъ, за да дойде Духътъ Свѣти у васъ и да се застѣпи за васъ, както добриятъ приятелъ за своя пропадналъ приятелъ. Когато твоитѣ кредитори започнатъ да те обиждатъ, Духътъ ще каже: Не се страхувай, стой по-далечъ, иди въ странство, да не чувашъ, какво се говори за тебе. Ако ме слушашъ, твоитѣ работи ще се оправятъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който е слушалъ своя вжтрѣшенъ гласъ, и работитѣ му да не се оправятъ. Това сж изпитали всички обикновени хора, всички учени, всички общественици и управници. Всѣки има едно вжтрѣшно ржководство, което му подсказва, какъ да постѣпва. Това е ржководството на Свѣтия Духъ. Това е ржководството на любовъта. Нѣкога любовъта се извява като велико, мощно, благородно чувство. То прави човѣка мощенъ, пластиченъ, готовъ съ лѣкота да носи всички мжчноти, страдания и нѣщастия. Ще нарѣчете това чу-

вство любовно. Тази дума не звучи добръ на ушитъ ми. Прѣдпочитамъ да го нарѣка „благо чувство.“ Важно е, че дѣто е любовта, човѣкъ се чувствува лѣкъ, подвиженъ, безъ да е слабъ. Нѣкой се оправдава за грѣховетъ си съ своята пълнота. – Пъленъ съмъ – казва той – много ямъ и много грѣша. Трѣбва да поста малко, да отслабна. Като отслабне, пакъ напълнѣе, послѣ отново пости, за да отслабне. Послѣ пакъ напълнява.

Значи, постътъ не разрешава въпроса. Постътъ се заключава въ слѣдното: да сподѣлишъ излишното съ своитъ близки. Ще сподѣлишъ не само материалнитъ си блага, но и своитъ чувства и мисли. – На какво се дължи затлъстяването? – На егоистичния животъ. – На какво се дължи изсушаването, т.е. отслабването на организма? – Пакъ на егоистиченъ животъ. Значи, Богъ наказва човѣка по два начина: чрѣзъ отслабване и чрѣзъ затлъстяване. – Отслабнахъ много. – Изпълнявай Божията воля, и ще се поправишъ. – Затлъстѣхъ много. – Изпълнявай Божията воля, и ще отслабнешъ. Има едно срѣдно положение на организма: нито много слабъ, нито много пъленъ. То е състояние на умѣрена, разумна активностъ. Ти имашъ мускули и мазнини, колкото ти трѣбватъ. Здравъ си, отивашъ на нивата да работишъ. Колко храна ти е нужна? Ако си вегетарианецъ, ще си вземешъ хлѣбъ, малко сирене, едно-двѣ яйца и една-двѣ ябълки. Ако си месоядецъ, ще си вземешъ нѣколко кюфтета, яйца, баница и плодъ. Значи, ако си вегетарианецъ, ще ядешъ лукъ, празъ, ябълки, круши. Ако си месоядецъ, ще ядешъ месо, кокошка, прасе и др. Колко храна е нужно на човѣка за единъ день? Даже и за една седмица не му е нужно много. Смѣшно е: трѣгнешъ на пжтъ за една седмица, а вземешъ стотина хлѣба, кокошки, пуйки, масло, сирене и др.

Свърѣменнитъ хора обичатъ да се осигуряватъ. Трѣгнали за единъ месецъ нѣкъдѣ, а слѣдъ тѣхъ цѣлъ обозъ, като че на война отиватъ. Казватъ: Трѣбва да се живѣе. – Колко ще живѣешъ? Ти се нуждаешъ отъ единъ хлѣбъ, двѣ-три кюфтенца, една-двѣ ябълки. За другия день не мисли – добъръ е Господъ. Ако вземешъ повече храна, ще се развали. Така казва Свѣтиятъ Духъ. На какво се дължатъ спороветъ между хората? Тѣ сж прѣстанали да вѣрватъ въ закона на любовта, а

върватъ само на себе си. Казвашъ: Азъ страдамъ, животътъ ми трѣбва да се осигури. – Какво ще кажешъ за другитѣ? Ти искашъ да се осигуришъ, а за другитѣ не мислишъ. Ще знаете, че всички, които сте обекти въ живота, за Бога сте едно цѣло и влизате въ Неговия свѣтъ. Затова Той казва: Всички недоразумѣния между хората ще се оправятъ, всички тефтери на търговци съ нечисти смѣтки ще се провѣрятъ. Който не дава тефтера си да се провѣри, ще отиде въ затвора. На всѣки бѣденъ, който живѣе по Божествения законъ, ще му се дадатъ добри условия. Както виждате, добри разпореждания. Въ Божествения свѣтъ има всичко, каквото пожелаете: за учителитѣ и за ученицитѣ, за бащитѣ и майкитѣ, за свѣщеницитѣ, за проповѣдницитѣ, за управницитѣ. Тази е послѣдната програма, дадена отъ Бога, която донесохъ отъ горния свѣтъ. Казватъ: Истина ли идешъ отъ небето? Много не върватъ, че Богъ управлява свѣта. Тѣ казватъ, че могатъ сами да управляватъ, и сами да оправятъ живота. – Какво сж направили толкова години? Не било на младини, че на старини. „Трай коньо за зелена трѣва!“ Докато коньтъ оре на нивата, селянинътъ го залъгва: Карай, конче, карай! Като узрѣе нивата, ще видишъ, какъ ще те нахрани. Обаче, нивата узрѣва, за себе си той задържа житото, а на коня дава сламата.

Сега азъ съжалвамъ онѣзи хора, които само на думи върватъ въ Бога. Тѣ казватъ, че върватъ въ Единния, Троеличенъ Богъ, въ Господа Исуса Христа, а като отидешъ при тѣхъ, не виждашъ въ лицата имъ друго, освѣнъ груби търговци и банкери. Азъ съмъ правилъ опити, ходилъ съмъ при различни банкери. Влизамъ въ кантората на единъ безвѣрникъ банкеръ. Той ми казва: Слушай, приятелю, въ Бога не вървамъ, но въ парата вървамъ. Ако не печеля поне по 12%, защо съмъ отворилъ тази кантора? Отивамъ при единъ търговецъ, който минава за вѣрващъ. Слушай, братко, давамъ ти тази стока за Бога, съ загуба. – Защо не говоришъ истината? Ако продавашъ така, знаешъ ли, че още утрѣ ти ще затворишъ магазина си? Казвамъ: Искреностъ се иска отъ всички. Бждете искрени, честни въ постѣпкитѣ си, и животътъ ви ще се оправи. – Какъ ще се оправи? – Има начини за това. Първата ви работа е да очиститѣ домоветѣ си отъ нечиститѣ мисли и желаня.

Като влѣза въ нѣкой домъ, веднага чувствувамъ тежката атмосфера като че е пѣленъ съ димъ, съ вжглена киселина. Гледамъ дѣцата, жената, мжжътъ, всички по-сърнали, мжи ги нѣщо. Азъ зная причината за това и казвамъ: Всичко може да се оправи въ единъ день. – Какъ? – Елате при мене, ще ви кажа, какъ ще се оправи вашата работа.

Една млада мома се влюбила въ единъ графъ – отъ високо произхождение, но крайно западналъ въ материално отношение. Тя искала да му помогне, но не знаела какъ. Единъ день графътъ отишълъ при нея, показалъ ѝ единъ златенъ пръстенъ съ фалшивъ камъкъ. Той я помолилъ да занесе пръстена на нѣкой богатъ човѣкъ и да се опита да го прѣкара като цѣненъ, да вземе отъ него много пари. Момата, готова да се жертвува за графа, взела пръстена и го занесла на единъ свой познатъ, който ималъ добро разположение и довѣрие въ нея. Той погледналъ камъка и казалъ: Този камъкъ е фалшивъ, нищо не струва. Азъ не мога да купя пръстена, но ще прѣвърна фалшивия камъкъ въ скжпоцѣненъ. Той сваля своя пръстенъ отъ ржката си, изважда скжпоцѣнния камъкъ отъ него, туря го на мѣстото на фалшивия камъкъ и казва на момата: Вземи този пръстенъ, продай го, за да се поправи положението на твоя възлюбленъ. Така се поправятъ работитѣ на хората. Пръстенътъ прѣдставя живота, а скжпоцѣнниятъ камъкъ – човѣшкото сърдце. Ако вашето сърдце е фалшиво, мислите ли, че животътъ ви ще се подобри? Животътъ, т.е. пръстенътъ има смисълъ само тогава, когато сърдцето, т.е. камъкътъ е скжпоцѣненъ. – Не може ли фалшивото сърдце да се прѣвърне въ скжпоцѣненъ камъкъ? – Може, но трѣбва да намѣришъ добрия, благородния си приятель. Той ще извади отъ сандѣка си единъ скжпоцѣненъ камъкъ, ще го тури, вмѣсто фалшивия, и ще каже: Продай този пръстенъ, плати дълга на своя братъ, на своя възлюбленъ.

И азъ казвамъ на всички: Намѣрете Христа, вашия вѣренъ приятель. Религиознитѣ казватъ: Господи, Ти ще ни спасишъ. Момата казва: Господи, Ти ще ме спасишъ. И най-послѣ, Богъ ги спасѣва. – Какъ? – Изважда фалшивия камъкъ отъ пръстена, туря, вмѣсто него, скжпоцѣненъ, и казва: Изправете живота си и повече не грѣшете! – Коя е тази мома? – Тя прѣдставя чисто-

то, благородното, възвишеното въ разумния животъ. Това е новото учение, което всъки може да приложи. Не мислете, че като го приложите, всичко ще се нареди изведнѣжъ. Нѣщата не ставатъ изведнѣжъ. За да се приложи новото учение, при сегашнитѣ условия, нуждни сж най-малко 25 години. Какво сж 25 години? Казано е въ Писанието: „Тисяща години сж прѣдъ Бога като единъ день.“ Колко дни правятъ 25 години? – $25 \times 365 = 9,125$ деня. Като турите три нули при това число, ще получите 9,125,000. Значи, като опрѣдѣлямъ срокъ отъ 25 години, имамъ прѣдъ видъ единъ кратъкъ срокъ, прѣзъ който може да ликвидиратъ кармата отъ 9,125,000 години. Много ли сж 25 години? Това е най-малкото благоприятно врѣме да изправитѣ живота си. – Какво ще правимъ слѣдъ тѣзи 25 години? – Ще пътувате по звѣздитѣ.

И тѣй, възвишеното, благородното въ човѣка ще го прѣобрази. Нѣкои мислятъ, че благородниятъ, религиозниятъ човѣкъ прѣстава да мисли и затѣпва. Има и такива случаи, когато религиозни хора затѣпватъ, ставатъ лениви, не признаватъ труда и работата. Но това не сж истински религиозни хора. Има и богати хора лениви. Споредъ мене, богатиятъ трѣбва да работи повече отъ бѣдния. И религиозниятъ, като се обърне къмъ Бога, повече ще работи и повече ще учи. Прѣдъ него е цѣлата всѣленна, която трѣбва да се изучава. Богъ обича онѣзи, които работятъ, които учатъ, а не невежитѣ. Богъ обича дѣцата. Като видя едно малко цвѣте, радвамъ му се, като на богатството. За мене, то е прѣдметъ за изучаване. Като видя единъ изворъ, сѣдна при него и се разговарямъ. Казвате: Ето единъ смахнатъ човѣкъ, съ извора се разговаря! – Прави сте, за извора съмъ смахнатъ, а какво ще кажа азъ за вашитѣ тефтери? Сѣднешъ прѣдъ тефтера, отваряшъ го и казвашъ: Този има да ми дава 25,000, онзи 50,000 лв. Ще ги туря въ затвора. Отваряшъ и затваряшъ тефтера – цѣлъ день една и сѣща история. Кой отъ двамата е по-уменъ? Азъ ли, който се радвамъ на малкото кокиче и извора, или ти, който отваряшъ и затваряшъ тефтеритѣ си? Кой е по-уменъ? Ти ли, който създавашъ теория за слънцето, като тѣло въ разтопено състояние, или азъ, който съмъ ходилъ на слънцето и се разговарямъ съ малкото кокиче?

Вчера бѣхме на Мусала, минахме прѣзъ Маричинитѣ извори и опитахме водата имъ. Отлична вода! Ако боленъ пие отъ нея, ще оздравѣе. Ние трѣбва да се интересуваме отъ малкитѣ нѣща. Казвамъ на младитѣ: Малкото, нищожното въ свѣта, въ него е скрито великото, благородното. Ако търсишъ великото, ще го намѣришъ въ малкото. Слѣдователно, Бога ще намѣрите и въ най-малкитѣ прояви на живота. Величието на Бога не е въ това, че Той създава слънца и всѣлени. Това Той може да направи въ единъ моментъ. Ти имашъ скърбъ, всѣки те подритва и се нуждаешъ, отъ една малка подкрѣпа. Кой какъ мине край тебе, казва: Отъ този човѣкъ нищо нѣма да излѣзе. Обаче, Богъ, Творецътъ на всѣленната, спира работата си и незабѣлѣзано слиза до тебе и ти нашепва: Не бой се, не се обезсърчавай! Азъ ще ти помогна, ще уредя твоитѣ работи още днесъ. Ти се зарадвашъ. – Какво става съ този човѣкъ? – Богъ му проговори. Това сж великитѣ работи, които Богъ върши. Това е велика истина. Азъ говоря за Господа, Който посѣщава хората не въ църквитѣ, но въ тѣхнитѣ отчаяни, наскърбени сърдца.

Нѣкои ме упрѣкватъ, че не ходя на църква. Казвамъ: Едно отъ моитѣ голѣми нѣщастия е това, че отъ църква не излизамъ. Църквата – това сж живитѣ хора, това сж тѣхнитѣ сърдца. А тия църкви, направени отъ хората, сж далечно подобие. – А духовенството? – То е човѣшкиятъ духъ. Всички сме свѣщеници на Бога. Казвате, че не съмъ зачиталъ църквата, значи, не зачитамъ и Бога. Не, това е единъ незаслуженъ упрѣкъ, който не отговаря на истината. Азъ ще го хвърля върху васъ. Това не е било и нѣма да бжде. Другъ е въпросътъ за фалшивия скжпоцѣненъ камъкъ. Нѣма да дамъ за него подписа си, че е истински. Показвашъ ми камъка си. Погледна го и пиша: Този камъкъ е фалшивъ. Кажи, че е хубавъ. – Повтарямъ: Този камъкъ е фалшивъ. – Кажи, че е хубавъ. – Повтарямъ: Този камъкъ е фалшивъ. Че мога да го направя скжпоцѣненъ, то е другъ въпросъ. Ще бржкна въ сандѣка си, ще взема отъ тамъ скжпоцѣненъ камъкъ и ще го туря на мѣстото на фалшивия. Отъ всички съврѣмenni хора се изисква честностъ и чистота. Това се изисква и отъ васъ. Днесъ всички можете да бждете щастливи. – Какъ? – Като повѣрвате въ думитѣ ми.

„Духъ Свѣти ще ви научи въ истия часъ, що трѣбва да речете.“ Азъ мога още днесъ да ви свѣржа съ този Духъ. – Възможно ли е това? – Да, Богъ ще мине край вази ще ви запита: Какво правите тукъ? Ти излизашъ прѣдъ Господа съ насълзени очи и казвашъ: Господи, какво да правя съ този мжжъ? Изяде ме! – Прѣстани да му готвишъ. Ела съ мене. – Кой си ти? – Можешъ ли да дойдешъ съ мене? – Мога. Мжжътъ се връща вкжши и намира жена си умрѣла. Какво стана съ моята възлюблена? Скоропостижно умря! – Не, тя се оплакваше отъ тебе, и Богъ я извика въ другия свѣтъ. – Ще се върне ли пакъ? – Ще се върне, но не при тебе. Ще кажете, че това не е вѣрно. Не само, че е вѣрно, но 100% е вѣрно. Това е великата истина на живота. Ние сме потопени въ единъ разуменъ свѣтъ и който не вѣрва въ него, страда. Не вѣрвашъ въ великата разумностъ, а вѣрвашъ въ човѣшката разумностъ. Щомъ сте потопени въ великия разуменъ свѣтъ, работете съ разумнитѣ сщества. Колко пжти ви дохождатъ свѣтли мисли! Отдѣ идатъ тѣ? Мжжътъ се разгнѣвилъ и казва на жена си: Ще ти покажа, кой съмъ азъ! Тя се разгнѣвила и казва на мжжа си: Ще ти смажа главата! Тихиятъ гласъ ѝ казва: Не се сърди, сестро! Прости му! – Какъ да му простя? – Прости му, ние ще уредимъ вашитѣ работи. Той е благороденъ човѣкъ, други сж причина за лошата му постѣпка. Сжщиятъ гласъ казва и на мжжа: Не се сърди, братко, всичко ще се оправи. Жена ти не е виновна, други създаватъ недоразумѣнията между васъ. Вие не се познавате, а трѣбва да се познаете. – Какъ? – Мене какъ ще познаете? Гладенъ си, нѣмашъ хлѣбъ. Взимамъ торбата си и дохождамъ въ дома ти. Давамъ ти хлѣбъ, да се нахранишъ. – Познавашъ ли ме? – Познавамъ те като човѣкъ, който ми донесе хлѣбъ. Другъ пжтъ пакъ дохождамъ при тебе и виждамъ, че си задлжнѣлъ, не смѣешъ да се покажешъ прѣдъ хората. Изваждамъ кесията си и ти прѣдлагамъ една сума, да оправишъ обѣрканитѣ си работи. – Познавашъ ли ме? – Ти си онзи, който ми донесе хлѣбъ, а сега ми носишъ пари.

Ще ви приведа единъ дѣйствителенъ случай изъ живота. Единъ германецъ трѣгналъ съ Balkanzug за Виена. На една гара той слѣзълъ отъ влака, съ намѣрение да се нахрани въ единъ отъ близкитѣ ресторанти.

Той носѣлъ съ себе си единъ голѣмъ куфаръ. Келнерътъ му казалъ: Господине, спорѣдъ нашитѣ правила, не е позволено да се влиза въ ресторанта съ такъвъ голѣмъ куфаръ. – Извинете, приятелю, това е моето портмоне. Отивамъ за Виена. Както знаете, паритѣ сж книжни, съ малка стойностъ, а ще ми трѣбватъ много пари, макаръ и за малко врѣме. – Е, щомъ това е портмонето ви, можете да влѣзете съ него. Питамъ: Кой е виновенъ, че портмонетата станали толкова голѣми? Днесъ, единъ руснакъ изразходва дневно 10 милиона рубли. Може ли, едно малко портмоне да събере толкова пари?

„Духъ Свѣти ще ви научи.“ – Какво трѣбва да се прави сега? – Ще съзнаете, че Божествениятъ Духъ може да ви научи да работите. Всички ще се впрѣгнемъ на работа. – Богъ ще оправя работитѣ. – И азъ мога да ги оправя, но всички ще се опретнемъ да работимъ. Нѣкой ме пита: Учителю, защо правишъ всичко самъ? – Много просто. Трѣбва ми една свѣщъ. Ставамъ, взимамъ свѣщъта и започвамъ да работя. Изразходвамъ за това само една минута. Остане ли да разправямъ на този онзи, дѣ е свѣщъта, какъ да я запали, ще изминатъ 5–10 минути. Като я запалия самъ, ще икономисамъ врѣме. Азъ спазвамъ правилото: Когато мога самъ да свърша една работа, не търся чужда помощъ. Ще се опретнемъ да работимъ! – Какъ, всички ли? – Нима мжжътъ не може да работи като жената? Не може ли той да готви? Мжжътъ казва на жена си: Слушай, възлюблената ми, днесъ изглеждашъ много уморена, пожълтѣла. Вземи дѣцата и излѣзъ на чистъ въздухъ. Азъ ще остана въ кѣщи да готвя. Като излѣзе жената, той се заема за работа. Лукътъ започва да пѣе: Стотвено! Мжжътъ готви цѣла седмица наредъ, а жената се разхожда съ дѣцата и си почива отъ всѣкидневния трудъ. Слѣдъ това, жената пакъ започва да готви, а мжжътъ си почива. Това не е ли работа? А сега, мжжътъ казва на жената: Слушай, ти трѣбва да знаешъ, че азъ се оженихъ да ми готвишъ, да перешъ, да гледашъ дѣцата. Азъ нося благата въ кѣщи, а ти не знаешъ, какъ да ги използвашъ. Недоволна, жената едва дочаква да се върне той отъ работа и започва: Какъвъ мжжъ си ти? Такова ли вмирисано масло си взелъ? А месото? Той намръщенъ, тя намръщена – и двамата недоволни. – Ето, идатъ празници: Коледа, Нова година, а ти нищо

не си ми купилъ. Питамъ: Разуменъ ли е този животъ? – Не е разуменъ, защото Духътъ не ги е научилъ. Когато Духътъ проговори на човѣка, лицето му просиява. „Ще просвѣтнатъ нашитѣ лица“. – Кога? – Когато се свържемъ съ Бога.

Сега азъ ви проповѣдвамъ Божественото учение, което гласи: Въ проявената, изявена и осъществена Божия Любовь, доброто никне, правдата расте, истината цъпти, мъдростъта връзва, и любовта зрѣе. Запишете си това. Вие имате едно живо дърво съ такива плодове, отъ които имате нужда. На това дърво всичко става.

11-та Бесѣда отъ Учителътъ, държана на
10 Декемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринъта
София ул. Опълченска № 66

Забѣлѣжка: Недѣлнитѣ бесѣди въ първия томъ на книгата сж държани в Недѣля 10 часа сутринъта въ София ул. Опълченска № 66, а лекциитѣ на Специалния и Общия окултенъ класъ сж държани въ София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова. Въ Турнъ ферайнъ е нѣмало бесѣди и лекции въ началото на 1922 годъ. Справка Борисъ Николовъ Дойновъ.

Значение на гласнитѣ при окултното пѣние.

11-та Школна Лекция отъ Учителътъ
II-ра година на Общия Окултенъ Класъ
10 Декемврий 1922 г Недѣля 8 часа вечеръта
Ст .София ул. Гурко Турнъ ферайнъ

Т.м.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ върху. „Прѣдназначението на космитѣ“.

Всичко нѣма да четемъ, но всички ще пишете.

Като ученици на окултната школа, за всѣки единъ прѣдметъ ще се спирате върху главнитѣ отличителни чърти. Напримѣръ, даде ви се да опишете човѣшкото лице По какво се отличава човѣшкото лице? – Отличава

се по своя носъ, отличава се по своята уста, отличава се по очитъ си, отличава се по ушитъ си. Слѣдъ туй, лицето се раздѣля на части. Отличава се още съ своето чело, съ своитъ скули, съ своята брада. Послѣ идватъ второстепените наблюдения. Лицето може да е вдлѣбнато или изпъкнало нѣкждѣ, но навсѣкждѣ трѣбва да намѣрите основнитъ чѣрти, които даватъ характеристика на лицето, и слѣдъ туй, какво носи сама по себе си всѣка една характеристика.

Сега за косата. Кои съ отличителнитъ чѣрти на косата? — Може да бѣде дълга и тънка, може да бѣде дълга и дебела, може да бѣде къдрава. Послѣ по цвѣтъ може да се отличава. Може да бѣде черна, кестенява, руса и т.н. Има си причини защо е руса, защо е черна или кестенява. Всѣко нѣщо си има своитъ причини Сега, ако вие поставите единъ човѣкъ въ една стая да го не вижда слънцето, той става бѣлъ, избѣлѣва, ако го турите вѣнка на атмосферни влияния, на слънчевитъ лъчи, той почернява. Послѣ, зашо сж черни коситъ? Дали именно, природата има нѣкаква специална цѣль и въ нея има нѣкой произволенъ пѣтъ, дали просто туй е пѣрвичната причина, или е мода? Може чернотата на нашата коса да не зависи отъ сжщинската природа. Какво бихте казали, ако една сжврѣменна бомба на нѣкой океански параходъ, която тежи хиляда килограма, се запази и ако слѣдъ хиляда години нѣкой, като я човѣрка тукъ-тамъ, даде експлозия, какво ще речете. Ще кажете: „Природата тѣй е наредила!“ Природата ли е тѣй наредила? Не, не е природата, човѣкъ тѣй е наредилъ. Тѣй че, туй което, избухва въ свѣта тѣй силно, по нѣкой пѣтъ принадлежи на сжщества, които сж живѣли прѣди насъ. Тѣ сж оставили тѣхнитъ творчески сили. И ние за да дойдемъ до самата природа, до пѣрвичнитъ причини, трѣбва да очистимъ нашия умъ, нашето сжзнание отъ много идеи, мисли, които сж натрапени. Много отъ тѣзи мисли въ темитъ ви сж вѣрни. Косата служи като едно покривало.

Сега, да вземемъ да разгледаме езика. Езикътъ има три функции. Едната, пѣрвична функция, е проста: да движи, да улеснява храната за стомаха, да регулира. Вторичната функция е чрѣзъ вкуса да различава всички ония врѣдни елементи, които принасятъ пакостъ

на организъма. Третата функция е да говори. Едновременно той изпълнява три длъжности.

Сега, всеки предмет, който разглеждате, ще се стараете да го оставите във ума си, умът ви да бъде спокоен. Вземете за космитъ. Турете във ума си косата, не бързайте да пишете, оставете тъй, мислете час-два. Като имате малко празно време, мислете защо, какво предназначение иматъ космитъ. Може да не намърите същинската причина, но все таки за бъдеще вие ще се домогнете до извѣстни прави съждения за предмета, който разглеждате. По коситъ може да се познае човѣшкия характеръ. Като разглеждашъ косъма отъ единия край до другия подъ микроскопъ, подъ една леща, ще може по него напълно да опишешъ характернитъ черти на човѣка. Не само туй, но ако единъ ясновидецъ разглежда единъ отъ вашитъ косми, той ще опише по косъма не само сегашния ви характеръ, но и вашето минало и вашето бъдеще. То е написано на космитъ вътрѣ, и може да се чете. Не само по вашитъ косми може да се чете всичко туй, но и по вашитъ некти. Природата навсѣкждѣ е описала човѣка. Сега първично какво е предназначението на косата, защо е създадена тя? Какво ни показватъ наблюденията? Всички онѣзи животни, които сж паднали, у които културата е слаба, въ които умственото развитие не е до тамъ проявено, които живѣятъ въ неблагоприятни условия, всички сж космати. И постепенно, колкото повече се събужда съзнанието въ тѣхъ, колкото повече идва интелектуална сила, тия косми се разреждатъ, не опадатъ. Щомъ опадатъ космитъ, то е аномалия. Тѣ не опадатъ, но почватъ да ставатъ тънки, и се появява челото, тия скули, които показватъ, че туй мѣсто се разработва. Ако пъкъ съвършено оголѣе главата на човѣка, ние можемъ да извадимъ съвсѣмъ друго заключение. Значи космитъ може да опадатъ само на извѣстно мѣсто, не навсѣкждѣ. Коситъ сж само единъ регулаторъ, тѣ урегулирватъ извѣстни процеси въ организъма. Регулиратъ влагата въ организъма. Сега, при сегашното състояние, ако у човѣка изпаднатъ всичкитъ косми по тѣлото, очаква го явна смъртъ. Всички тия косми по тѣлото регулирватъ влагата, която е необходима за да може да се разпрѣдѣли правилно, и така да се улесняватъ тия вътрѣшни процеси. Туй е първото предназначение. Слѣдъ туй,

космитѣ даватѣ изразѣ на умствения характерѣ у човѣка. Колкото умѣтъ почва да се развива, коситѣ почватѣ да отстѣпватѣ назадѣ. Колкото любовѣта почва да се развива, коситѣ на лицето вѣ известни области почватѣ да намаляватѣ, да отстѣпватѣ назадѣ. На ржката, напримѣрѣ, съвсѣмѣ сѣ изчезнали. На лицето, все има малки коси.

Сега, вториятѣ пѣтъ ще пишете върху: „Прѣдзначението на ржцѣтѣ и десетѣхѣ прѣста“.

Азѣ ще ви дамѣ едно упражнение за една седмица. То е слѣдното: съ лѣвия палецѣ подпирате дѣсния, съ дѣсния показалецѣ подпирате лѣвия, съ лѣвия срѣденѣ прѣстѣ — дѣсния, съ дѣсния безимененѣ — лѣвия, съ малкия лѣвѣ прѣстѣ — дѣсния малѣкъ прѣстѣ. Слѣдѣ това обратно: съ дѣсния палецѣ подпирате лѣвия, съ лѣвия показалецѣ дѣсния и т.н. Съ туй упражнение ще прѣдизвикате известна енергия вѣ себе си. Вие ще правите упражнението сутринѣ и вечерѣ. По шестѣ упражнения сутринѣ и вечерѣ. Три отѣ едната страна и три отѣ другата. Туй е първата частѣ на упражнението. Втората частѣ на упражнението: лѣвата ржка ще отворите свободно. Дѣсната, свити всички прѣсти, само показалецѣтѣ свободенѣ, и съ него ще минете отѣ върха на малкия лѣвѣ прѣстѣ къмѣ дланѣта, послѣ по посока на безимения — до върха, отѣ безимения къмѣ дланѣта, послѣ до върха на срѣдния, пакѣ назадѣ по дланѣта, до върха на показалеца, пакѣ назадѣ къмѣ дланѣта и най послѣ по дланѣта до върха на палеца. Слѣдѣ това обратно съ лѣвия показалецѣ ще минавате по дѣсната ржка. Туй ще го правите два пѣти Когато правите туй упражнение вѣ ума си ще гледате да имате една приятна мисълѣ, едно благородно и положително настроение Ще кажете тѣй: „Всичко каквото този прѣстѣ съдържа за моето сърце, тази сила желая да влѣзе вѣ моя карактерѣ“. Туй е сърцето, което подpira и казва: „Всичко, каквото се съдържа вѣ този прѣстѣ, съмѣ готовѣ да реализирамѣ“ Той е благородството на човека. (Показва дѣсния палецѣ). По нататѣкъ „Всичката справедливостѣ, която се крие вѣ моето сърце...“ Справедливѣ трѣбва да бѣде човѣкъ! „Всичкото знание, ония благородни чѣрти, азѣ съмѣ готовѣ да развия вѣ ума и вѣ сърцето си напълно, тѣй, както самиятѣ животѣ го изисква, готовѣ

съмъ да изпълня", (Показва дѣсния показалець) Тогава ще кажешъ съ голѣмия си прѣстъ тѣй „Както е писалъ Господъ, тѣй да стане“. Туй е половината отъ формулата. Другъ пжтъ, като правимъ упражнението, ще ви дамъ втората половина. Забѣлжете сега астрологически. Първиятъ прѣстъ е свързанъ съ Юпитеръ, вториятъ прѣстъ е свързанъ съ силата на Сатурна, третиятъ прѣстъ е свързанъ съ Слънцето, четвъртиятъ е свързанъ съ Меркури, а петиятъ, палецьтъ е свързанъ съ Венера, богиня на любовта, въ гръцката митология. Тази издутина отдолу, то е основата. Този палець, волята, има за основа любовта. Човѣшката воля има за основа любовта. Тази издутина, тази могила, този планински върхъ подкрѣпя палеца. Но понеже прѣститѣ не съдържатъ всичкитѣ влияния, затуй ние упражняваме и другитѣ прѣсти, за да може да се засѣгнатъ и другитѣ влияния, Марсъ запримѣръ, да може да се засѣгне вжтрѣшната страна на Венера. Сега, разбира се, не може да се каже, че човѣкъ влиза въ съобщение съ планетата Марсъ, но въ себе си той има извѣстни течения, и тѣ могатъ да се регулиратъ. Може да направите единъ опитъ. Да кажемъ разтревоженъ си, обиденъ си, честолюбието е засегнато, тури този прѣстъ, дѣсния показалець на лѣвия показалець, поседи така петъ минути, ще видишъ какво влияние ще дойде у тебе. Или нѣкой пжтъ искашъ да рѣшишъ нѣщо дали е право или не, не знаешъ, тогава, съ сръдния дѣсенъ прѣстъ подпри лѣвия. Ще правите опити нали? Послѣ, искашъ да разрѣшишъ нѣкой наученъ въпросъ, безимениятъ прѣстъ ще подпрешъ.

Постояйте така, нѣма да изгубите нищо, седете и размишлявайте. Послѣ, съ малкия прѣстъ ще подпрешъ и т.н. Слѣдъ туй, нѣкой пжтъ искате да уякчите волята, слабохарактеренъ сте, ще подпрете палеца. Волята ви изведнжжъ нѣма да стане силна, но все-таки ще укаже извѣстно влияние. Колкото и да е малко туй влияние, упражнението пѣкъ е приятно.

Сега, да изпѣемъ едно упражнение за Мусала. Може ли нѣкой да продиктува думитѣ? Прѣдставете си, че отиваме на Мусала, възпѣваме го. Слѣдъ туй, качваме се на върха, възхищаваме се отъ тази гледка – вториятъ стихъ. – Най-послѣ идва резултатътъ, които сме добили. Съ третия стихъ се приготвяваме да

слъземъ долу. Сега, да изпъемъ тихо упражнението. То не е довършено. (Изпъхме го).

(Братъ Иванчо изсвири на цигулка ново упражнение: Богъ е любовъ).

Можете ли да го изпъете? (—Можемъ). Всички изпъхме упражнението.

Богъ е любовъ (3 пжти)

Любовъ, Любовъ

Въчна, безгранична

Пълна съсъ животъ.

Животъ на благия Божи Духъ.

Духъ на благостъта,

Духъ на святостъта

Духъ на пълненъ миръ и радостъ

За всъка душа (2)

Нъма да го пъете като обикновена пъсенъ. То е упражнение. Туй ще остане за слъдущия пжтъ. Сега ще пъемъ: „Духътъ Божий“. (Учительтъ свири и всички пжятъ). Вие ще пръпишете туй. Всъки отъ васъ да изучи упражнението хубаво да го пъе, за себе си. Нъма да пръскачате. Вие го пъете като обикновена пъсенъ. Ще вземете методитъ на природата. Ние вървимъ по пжте-китъ на природата. Тя не започва изведнжжъ, а постепенно, плавно. Тя не започва въ единъ тонъ, тжй (Учительтъ засвири изведнжжъ много силно). Нищо не става тжй, изведнжжъ, но започва постепенно (Учительтъ свири тихо, леко постепенно усилва, и пакъ затихва). Може да вземете единъ тонъ ясно. Може ли да го вземете така? (Учительтъ свири). Ще забължките, че когато вашиятъ характеръ е разгласенъ, не можете да пъете. Защо? — Защото тогава вибрациитъ сж малко по-кжси, не се посржщатъ. За да може човкъ да пъе вжрно, той тръбва да бжде разположенъ. Много хубаво ще пъете, когато сте духовно разположенъ. Сжщото нжщо е и за мисленето. Щомъ си разтревоженъ, не можешъ да мислишъ. Човкъ, който е разстроенъ, не може да мисли. Нжкои считатъ, че мислятъ въ най-голжмата тревога. Не, това не е мислене. Най-първо, на себе си ще кажете: „Хмъ"... Ще се стремите да хванете вашия гласъ (Учительтъ взе единъ тонъ много тихо.) Едно съсрждоточаване навжтръ. Нжкои започватъ навжнка. Не, навжтръ тръбва, контролиране на ума.

Сега, при какви условия ние употребяваме „а-то“? Казваме: „а-а“, очудваме се. „О-о“, значи много на високо си се качилъ! Или когато една болѣсть се усилюва въ корема много, казваме: „о о“... Дори и на болѣстьта се казва: „о о“, почакай малко. Послѣ, казваме: „И-и“... , сега ли му намѣри времето? „И-и“, значи по-мекичко, не бързай много нагорѣ, надолу, много на високо недѣй. „Е-е“, значи прѣкали го вече. Сега, въ музиката „е“ регулира. „Е“-то слиза отгорѣ. „Е“-то има три проекции: проекция къмъ изтокъ, проекция къмъ западъ и друга една проекция отгорѣ надолу. Българитѣ обикновено го пишатъ отворено надолу, съ опашката надолу, а съ главата нагорѣ. Туй показва, че „е“-то се държи въ умствения свѣтъ, и послѣ слиза долу. Гърцитѣ го пишатъ обратно. Съ тия букви ще регулирате. Нѣкой пѣтъ казвате на себе си: Ии...-ии...- ще регулирашъ нѣщо. Или пѣкъ неразполженъ си, нѣкаква болка имашъ въ ума или въ сърцето, казвашъ: о-о, ...оо... У човѣка има двама души: Онзи, който се сърди и бърза. Той е обективниятъ човѣкъ, той бърза да си свърши тамъ работата. Той е базиргянинъ. Ще му кежешъ: „о-о“... Той ще разбере закона, ти ще го укротишъ, ще му кажешъ: „Слушай, азъ те управлявамъ. Ти си слуга, азъ съмъ господарь“. Работитѣ се обрѣщатъ съ главата надолу. Въ думитѣ се срѣщатъ гласни букви, които иматъ смисълъ въ окултната наука. Ако се спрете и кажете: „Азъ имамъ съ по важно нѣщо да се занимавамъ отъ това, да пѣя сега буквата „а“. Имамъ да се занимавамъ съ единъ философски въпросъ. По-философски въпросъ отъ буквата „а“ нѣма. Ами че ако ти се научишъ да произнасяшъ буквата „а“ правилно, тѣй както е била първоначално, да се възстанови нейния първиченъ тонъ, ти ще знаешъ много. Та, въ пѣнието, въ музиката ще възстановявате по една буква. Всѣка една буква си има вътрѣшна страна, не само външенъ характеръ. Тази сутринъ въ бесѣдата си азъ ви прѣдставихъ едно обикновено житно зърно, едно восъчно зърно, едно златно и едно диамантно, тѣ се различаватъ. Онзи естествениятъ тонъ въ природата е като житното зърно, съдържа въ себе си сила постепенно се развива, и ще принесе своитѣ блага. Сега, разбира се ние трѣбва да създадемъ въ себе си нова музикална вълна. Хората на обикновената музика, въ

музикалнитѣ школи знаятъ да пѣятъ повече, тамъ иматъ известни методи, похвати, тѣ сж сполучили доста. Тѣ нѣкой пѣтъ много хубаво пѣятъ, но въ тѣхнитѣ пѣсни отъ окултно гледище липсва нѣщо. Но за въ бждеще, когато тѣ научатъ окултната наука, ще приложатъ много лесно правилата.

Нека сега да изпѣемъ гласнитѣ букви, колкото ги има на български. (Пѣхме гамата съ буквата („а“ и „о“)). Ако взимате тоноветѣ вѣрно, ще се образува такава нѣщо: аоа, аоа. Ще взимате вѣрно. Ще считате тази буква, този звукъ, като интеллигентно сжщество. Ще се стараете да схванете неговия езикъ, ще се приспособите, тѣй мекичко ще му говорите. Ще дойде звука „о“ и ще ти каже: „Не ме разбирашъ, ще влѣза въ стомаха ти“. Ще ти тури една болестъ. Ти ще кажешъ: „оо“. Изобщо всичкитѣ дѣца започватъ съ буквата „о“. „Олеле, мале“. Туй „о“ означааа нѣщо много силно. Но ще заемете да упражнявате гласнитѣ букви. Мнозина, дѣто не можете да пѣете, се дължи на това, че у нѣкой отъ васъ „о“-то е по-силно, и затуй има дисхармония, въ гласа ви, не е равенъ. У нѣкои, „а“-то има прѣдимство, тия вълни сж по-силни. У нѣкои „и“-то, нѣкждѣ я, ю. Всички тия гласни като ги изречемъ, тѣхнитѣ трептения сж толкозъ силни, че когато доидемъ до музиката, не могатъ да се пѣятъ. При говоренето въ български езикъ се много повтаря, напимѣръ частицата „кай, кай“. Азъ кай и т.н.

Сега, вие имате по-важни работи отъ тѣзи. Ще си кажете: „Ние, възрастни хора, до какъвъ халъ дойдохме“. Не, не, трѣбва да се вѣрнемъ да изправимъ погрѣшката, не е срамота. Когато нѣма какво да правишъ, останалъ си безъ работа, не можешъ ни да пишешъ, ни да четешъ, седни да упражнявашъ буквитѣ, защото, ако не се упражнявашъ, непрѣмено ще се карашъ съ нѣкого. Като си възбуденъ, започни да се занимавашъ съ гласнитѣ букви, като свършишъ упражнението, ще имъ кажешъ: „Благодаря ви, че ми дойдохте на гости, и ме избивихте отъ неприятностъ“. Ще се упражнявате не когато имате работа, но като нѣма какво да правите. Послѣ, ще се научите да пѣете смислено. Тѣй, ще седнешъ, ще концентрирашъ ума си, ще затворишъ устата си, мислено ще изкарашъ една пѣсенъ въ мисълта си, докато започнешъ да слушашъ тоноветѣ.

Онзи, който иска да бжде добър окултен п̀вецъ, въ ума си ще п̀е, ще повтаря, докато почне да чува гласнитъ, като далечно ехо, следъ туй т̀ ще сл̀затъ на физическия свѣтъ; той ще ги изрази, и ще има единъ пластиченъ гласъ. Сега, вие не схващате вжтр̀шня смисълъ на всичкитъ п̀сни, които имаме. Заприм̀ръ, българинътъ като п̀е тамъ „Стоянъ Мари думаше“ той е разбиралъ н̀що идейно. Какво думаше на тази Мара? Изразява се идея. Отъ гд̀ си води първоначално смисъла? Стоянъ Мари думаше. Какво е останало? „Либе-ле, либе-ле“. Първоначално съвс̀мъ друго н̀що е изразявало, другъ окултенъ характеръ е имало, но сега всички тия п̀сни у българитъ сж остатъци. Останали сж само такива малки остатъци на физическото поле. Изобщо, когато българинътъ п̀е тия остатъци, той се въодушевява, въ неговата душа има в̀зраждане на н̀що по-дълбоко. Сега, съвр̀меннитъ хора, евангелиститъ, заприм̀ръ, като п̀ятъ една религиозна п̀сенъ: „Господи помилуй“, „Господи помилуй“, мислите ли, че туй „Господи помилуй“, като го казватъ, го разбиратъ? Ако би разбралъ тази п̀сенъ „Господи помилуй“, той, като изл̀зе отъ църква, другъ чов̀къ щ̀ше да бжде. Като произнесе тази дума „Господи помилуй“ тя тр̀бва да се разц̀вти като единъ цвѣтъ, и той ще бжде съвс̀мъ другъ. Ако н̀кой отъ васъ изл̀зе да изп̀е упражнението „Богъ е любовъ“, както тр̀бва, другъ ще бжде той. Ще кажете: „Обикновена работа, Богъ е любовъ, разбрахме“. Не, тази п̀сенъ като я изп̀ете веднж̀, каквито болки имате, ще изчезнатъ; и като изл̀земъ отъ туй здание, да бждемъ всички радостни, весели, да се подмладимъ, като да сме на двадесетъ години, да кажемъ: „Може да се живѣе“. Туй е п̀ние! А сега, питатъ ви: „Какво п̀хте“? Е, Богъ е любовъ. И тя, като другитъ п̀сни. А казвате: „Моцартъ е това“! Като изп̀ешъ или изсвиришъ т̀хнитъ произведения единъ два п̀ти, стига ти. Ние съвр̀менитъ музиканти сме като он̀зи, които ходятъ отъ кръчма въ кръчма, кжд̀ има по-хубаво вино. Сега, като минавахъ покрай теат̀ра, гледамъ свѣтскитъ хора. Тия хора иматъ уб̀ждения, този чов̀къ ще плати двадесетъ и петъ лева за столъ, плаща си отива рано влиза вжтр̀ да слуша. Уб̀ждение има! Н̀кой п̀тъ ще плати 50–100 лева, за да слуша. А ние сега, като

дойдемъ до духовнитѣ работи, казваме: „Даромъ се дава, безъ пари“, и сме нехайни. Онѣзи хора иматъ повече убѣждение. И азъ съмъ дошълъ до туй убѣждение, че всѣко нѣщо, което се дава даромъ, не се оцѣнява. Не мислете че даромъ се дава. Даромъ се дава само на възлюбления, на онзи, когото обичашъ, но когото не обичашъ, даромъ не му давашъ. Чудни сж хората! Казватъ: „Даромъ сте взели, даромъ давай-те“. Даромъ съмъ взелъ отъ кого? — Отъ този който ме обича. Затуй даромъ съмъ взелъ. Нѣма даромъ. Даромъ като вземешъ, даромъ всичко ще платишъ. Любовта колкото дава, толкозъ и взима. Обмѣната е много правилна. „Христосъ дошълъ да пострада“. Христосъ даде любовъ за любовъ, колкото даде, толкозъ и ще вземе. Христосъ не е отъ тѣзи страхливци, и нѣма нужда отъ такива. Казвашъ: „Е, азъ за Христа давамъ“. Не, не, или всичко ще дадешъ или нищо. Сега, нѣкой ше ми опрѣдѣлятъ: Христосъ даромъ дава. Любовта даромъ дава, но и всичко даромъ взима. Сега, ние седимъ и пѣемъ упражнението: „Богъ е любовъ“. Казвамъ: Богъ въ нашитѣ сърца люби ли? Че Богъ люби, тѣй е, туй е една велика истина, но Богъ въ вашето сърце люби ли? На тази любовъ азъ отговарямъ. И ако азъ дѣйствително отговарямъ на Божествената Любовъ, понеже Богъ е съвършенъ, непрѣменно азъ ще имамъ тази Любовъ, и понеже Богъ обича всички, слѣдователно моето сърце ще отговаря на всички сърца, както Неговото. По естество Богъ еднакво обича всички, не сжди никого, отговаря на всички, но понеже всички хора, като не се ползватъ отъ тази Любовъ, понеже сърцата имъ не сж готови да я възприематъ, тѣ оставатъ всѣкога бѣдни. Казвате: „какво е Любовта“? Въ сегашното ваше положение, като ученици, бѣдещата ви карма ще се опрѣдѣли отъ вашата любовъ. Вашата сегашна любовъ ще опрѣдѣли бѣдещето положение въ другитѣ сществування. Ако въ тия хора, около които живѣете сте вложили вашата любовъ, тази Божествена любовъ, тѣ ще ви бѣдатъ приятели въ слѣдующето сществувание; ако не сте вложили любовта, ще ви бѣдатъ неприятели. Този когото не си обичалъ може да ви бѣде мжжъ, жена и като такъвъ ще ви малтретира, може да ви бѣде синъ, дѣщеря, може да ви бѣде слуга, господарь; въ каквото положение и да бѣде, ще ви малтретира. Но ако сме

дали тази любовъ всички ще дойдатъ да ни помагатъ. Тази любовъ ще се повърне, и ще каже: „Вие ни дадохте, и ние ще дадемъ. Вие не дадохте и ние нѣма да дадемъ". Тогава, нѣма какво да се сърдите. Сега, като дойдемъ до този въпросъ, ние оставаме за слѣдующето съществуване, на него очакваме. Всичко въ свѣта е потрѣбно, но трѣбватъ зѣби да се дѣвчи. Та, тѣй, значи ние трѣбва да мислимъ. Но какъ? Ние свърѣменитѣ хора не мислимъ още, ученицитѣ не мислятъ. Да мислишъ, значи да провѣрвашъ нѣщата. Да чувствувашъ значи да прѣживявашъ нѣщата, поне отчасти, не всичко, малки прѣживявания да имашъ. Но другитѣ, разбира се, нѣма да ги оставяте. Като казвамъ туй, не казвамъ, че сегашнитѣ ваши прѣживявания не сж вѣрни. Вѣрни сж, но туй сте прѣживели хиляди пѣти, то е старо, много обикновено. Жабата която седи съ вѣкове въ блатото и крѣка, и нейниятъ баща е крѣкалъ, дѣдо ѝ, баба ѝ все крѣкали, започватъ, но цѣли 4 мѣсеца все по единъ начинъ се надуватъ, крѣкатъ, крѣкатъ, и най-послѣ отъ туй крѣкане какво ще излѣзе? Веднѣжъ крѣкатъ, два пѣти, три, четири пѣти крѣкатъ какво ще излѣзе? Ще кажа на жабата: „Слушай, ще напуснатъ блатото, и нѣма да крѣкатъ". Защо? — Този занаятъ научи, нѣма да го забравишъ никога. До сега вие много работи сте научили, нови трѣбва да учите. Слѣдующето врѣме активъ ще бѣде, ако напустнете туй еднообразие. Туй еднообразие внася страдание. Вие всинца сте недоволни като ученици. Сега, седите тука, като ученици, но ума на нѣкои е занаятъ нѣкъдѣ. Азъ виждамъ това. Нѣкой седи тука, но има дѣте въ кѣщи, и казва: „Учителътъ малко закѣснѣ, дѣтето какво ли става"? Другъ казва: „Слугата оставихъ, касата не затворихъ, има опасностъ". Трети казва: „За утрѣ имамъ работа. Трѣбва да ида да поспя". Ако е ученикъ, уроци си има. И слѣдъ всичко това казва: „На окултно упражнение бѣхъ". Това не е окултно упражнение. Окултно упражнение е, като дойдешъ по единъ часъ и половина да бѣдешъ свободенъ, и да туришъ воля да смѣкнешъ всичко, да свалишъ старитѣ дрѣжи. Като излѣзешъ навѣнка, свали новитѣ дрѣжи, и пакъ въ стария костюмъ се облечи. Тази пѣсенъ, която изпѣхмѣ, тя е опасна. Опасно упражнение е то, тринадесето по реда си. Това упражнение изисква самопожерт-

вуване. Ще го изпъемъ съ чувство, ще прѣдизвикаме мислитѣ си, да мислимъ само за Бога. Сега, въ този салонъ има неудобства, стѣснени сме, салонътъ трѣбва да бжде два пжти по-широкъ, за да може всички да насѣдате, да не се допирате, да сте най-малко по двадесетъ сантиметра на разстояние, да сте свободни. Тогава и въздухътъ ще бжде по-чистъ. Тази въглена киселина, кочто се образува, е една неприятность. Тогава упражненията ще бждатъ по-приятни отъ сега. И послѣ, трѣбва да се разпрѣдѣлите. Вие, тѣй както сте насѣдали сега, обмѣната на магнетическитѣ течения, не е правилна, затуй седите като на тръне. Споредъ окултния законъ трѣбва съвсѣмъ другояче да ви наредя, а не тѣй както сте разхвърлени. Нѣкой отъ васъ искатъ да сѣдатъ на първо мѣсто, но по окултния законъ тѣ трѣбва най-назадъ да седнатъ, а нѣкои отзадъ да дойдатъ напредъ. Трѣбва ви единъ голѣмъ салонъ. Като отидемъ въ новия салонъ непрѣменно ще направимъ единъ опитъ. Тия музикални упражнения всетаки най-малко 50% ще пренесатъ своята полза.

И тѣй, съ още нѣколко урока ще свършимъ съ музиката врѣменно. Може би още единъ два урока, и ще минемъ къмъ други области. Тогазъ ще се върнемъ къмъ музиката. Ще имаме малка почивка.

Сега, вториятъ пжтъ искамъ трима души отъ класа да изпѣятъ „Духътъ Божий“ единъ по единъ, да видимъ какъ ще я изпѣятъ. Искамъ двѣ сестри и единъ братъ, поотдѣлно ще излѣзатъ и ще пѣятъ. Доброволци нѣма ли? Който има желание, импулсъ, не се стѣснявайте. (Обаждатъ се: двѣ сестри и единъ братъ).

Когато пѣемъ или свиримъ, нѣкой пжтъ може да изпъкне техниката. Който пѣе, който свири, то има техника. Слѣдъ туй идва съдържанието на това, което се пѣе, и най послѣ – смисъла. А когато пѣемъ, ще изпъкне още и нашия гласъ. А онзи, който ни слуша, да каже: „Отличенъ гласъ има, азъ бихъ желалъ да имамъ такъвъ гласъ“. Трѣбва да пѣете. Даже най-слабитѣ ученици по пѣние, и тѣ почнаха да пѣятъ. Ние най-първо ще изкараме онѣзи, които сж останали най-назадъ въ музиката. Единъ квартетъ ще направимъ отъ тѣхъ. Голѣма смѣлость ще проявятъ тѣ. Нѣма да имъ се смѣете, де.

(Учителътъ пѣе думата „истина“). Да кажемъ, вие искате да кажете нѣкому музикално думата „истина“, много меко. Какъ бихте изпѣли това? (Учителътъ пѣе: „Истина азъ ти говоря, истина ти говоря, истина азъ ти говоря, истина ти говоря. Истина, истина азъ ти говоря, говоря, истина азъ ти говоря“). Опера нали? То не е много мжно изкуство. Ще си прѣдставишъ какъ ще кажешъ, то е най естествено. Послѣ, всѣки единъ човѣкъ има мѣрило въ себе си. Когато човѣкъ не говори хубаво, и не пѣе хубаво, той самъ не е доволенъ отъ себе си. Недоволенъ ли си, ще си попѣешъ. Не се залъгвайте! Ти ще си признаешъ факта не пѣя, но азъ ще се науча да пѣя. Не говоря хубаво, но азъ ще се науча да говоря. Не мисля хубаво, но азъ ще се науча да мисля. Признайте факта, но не се спирайте. Смислътъ, цѣльта на пѣнието е да улесни работата. Пѣемъ ли, работата върви, не пѣемъ ли не върви. До като въ една къща има пѣние работата върви, прѣстане ли пѣнието, опасна е работата. Тѣй е и въ природата. Ако единъ день вие излѣзете отъ вѣнка и славеятъ, птичкитѣ сж прѣстанали да пѣятъ, нѣма чуруликане, работата е опасна, вие трѣбва да напуснете този градъ, въ София не трѣбва да ви има. Ако птичкитѣ, врабчетата прѣстанатъ да чуруликатъ въ София, вие сте свѣршили, опасна е работата ви. Но чуруликатъ ли птичкитѣ, вие да сте напълно спокойни. Ще кажете: Какво общо има? Важно, много важно е. Докато се пѣе, всичко е наредъ. Прѣстане ли пѣнието, всичко потъмнѣва. Щомъ станешъ сутринъ, запѣй си. Най-първо не започвай съ търговия, изпѣй една малка пѣсенъ, не бързай. Изпѣй пѣсенъта въ себе си, и работата ще ти върви, не излѣзешъ ли съ пѣсенъ, работата не върви. Слѣдователно, пѣнието е единъ законъ. Докато ние пѣемъ добръ сме, прѣстанемъ ли да пѣемъ, ние се демагнитизираме. Пѣнието уталожва. Станешъ сутринъ, неразположенъ си, не се спирай, попей си, не бързай да идешъ на дюкяна. Попѣй най-малко 5–10 минути, ще поразведришъ душата си, а послѣ вземи книгата си, и чети. То е едно практическо упражнение, което трѣбва да се прилага въ окултната школа.

Т. м.

Законъ за съотношения.

9-та Лекция отъ Учителѣтъ

II-ра година Специаленъ Окултенъ Класъ

13 Декемврий 1922 г. Срѣда 8 часа вечерѣта

Ст. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

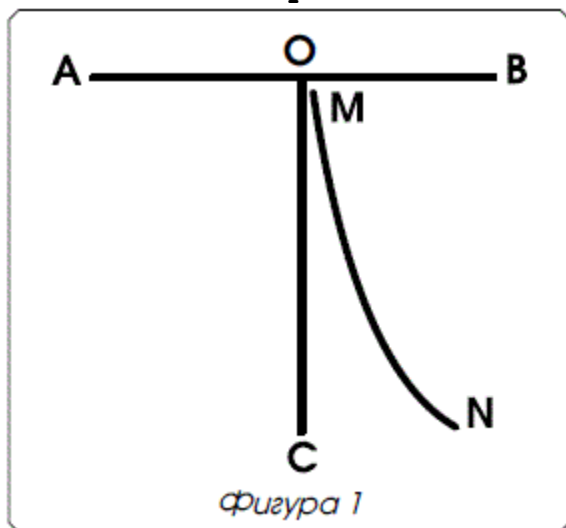
— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Т.м.

Четоха се работитѣ върху темата: „Предназначението на дихателната система“.

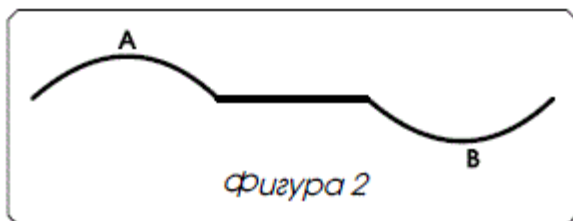
За следния пътъ пишете върху темата: „Елементи на човѣшката речъ“.



Сега, да вземемъ правата АВ. Тя не е образувана произволно, но е произлѣзла отъ нѣкакъвъ разуменъ источникъ, отъ нѣкакво разумно същество. При това, образуването ѝ се дължи на известна причина. Какъ опредѣлятъ въ геометрията правата линия? (— Най-късото разстояние между две точки се нарича права ли-

ния). Или, правата линия представя процесъ, извършенъ съ най-малки разходи. Отъ правата АВ надолу спущаме перпендикуляра ОС. Следъ това начъртаваме кривата MN, като предполагаме, че и тя излиза отъ сщия центъръ, отъ който излиза правата ОС. Каква е дължината на линията MN въ сравнение съ перпендикуляра ОС? — Линията MN е по-дълга отъ ОС, защото е крива. Да предположимъ, че линията ОС представя витло на аеропланъ. Какво става съ аероплана, ако витлото усилюва, ускорява движението си? — Аеропланътъ започва да се издига нагорѣ. — Какво става съ аероплана, ако витлото намалява движението си? — Аеропланътъ започва да слиза надолу. — Какво е отношението между енергиитѣ въ двата случая? — При издигането си нагорѣ, аеропланътъ надделява земното притегляне. При

слизането си надолу, това притегляне вече не му противодейства.



Представете си сега, че кривитъ А и В (фиг. 2) сж условия, при които животътъ може да се прояви. Приемаме, че кривата А представя

планинско мѣсто, изложено на силни вѣтрове. Единъ вашъ приятель посадилъ на това мѣсто сливи и казва, че като завържатъ и узрѣятъ сливитъ, ще ви даде отъ тѣхъ. Кривата линия В представя долина, въ която другъ вашъ приятель е посадилъ сливи и обещава, че когато узрѣятъ, ще ви даде отъ тѣхъ. Кой отъ двамата ви приятели ще има по-голѣма възможность да изпълни обещанието си? — Онзи, който живѣе въ долината. — Колко на стотъ той ще има възможность да изпълни обещанието си? Ако пъкъ имате единъ боленъ, гдѣ трѣбва да живѣе, за да се излѣкува по-скоро: на височината, или въ долината? — На височината ще оздравѣе по-скоро, отколкото въ долината. Слѣдователно, неблагоприятнитъ условия въ едно отношение сж благоприятни въ друго отношение; и благоприятнитъ условия въ едно отношение сж неблагоприятни въ друго отношение. Оттукъ може да се извади закона: слѣдъ всѣка несполука иде сполука.

За обяснение на този законъ ще приведа следния примѣръ. Вие сте боленъ, очаквате отъ вашия приятель сливи, които той ви е обещалъ. Приятельтъ ви живѣе на планинското мѣсто А. Чакате день, два, седмица, двѣ, месецъ, той нищо не изпраща. По едно време решавате самъ да отидете при него да видите, защо не ви изпраща обещаното. Отивате при него и влизате въ обяснения. Той ви развежда изъ своитъ имения, показва ви градинитъ си, разказва ви, при какви условия се развиватъ дрѣвчетата му, и въ тѣзи обяснения и разходки, вие оставате при него цѣлъ месецъ. Въ това време, обаче, подъ влиянието на чистия планински въздухъ, болестъта ви изчезва, вие напълно оздравявате. Питамъ: кое струва повече, въ дадения случай, сливитъ или здравето? Ето, една ваша несполука се последва отъ сполука. Законътъ за съотношенията дей-

ствува навсѣкжде въ природата и може математически да се опредѣли, какво е отношението на едната величина къмъ другата.

Представете си, че нѣкой обещава да ви послужи въ нѣщо. Думата „услужвамъ“ е положителна. Въ този смисълъ, можете ли да опредѣлите, колко на сто е вѣроятността даденъ човѣкъ да ви послужи? Нѣкога, отъ сто обещания могатъ да се изпълнятъ само едно или двѣ. Това показва, че лицето, което обещава, се намира при условия на физическия свѣтъ. Нѣкога, отъ сто обещания могатъ да се изпълнятъ 99. Това показва, че лицето се намира при условия на ангелския свѣтъ, дѣто възможноститѣ за реализиране на даденитѣ обещания е по-голѣма. Най-послѣ, на сто обещания могатъ да се реализиратъ 101. Това показва, че лицето се намира при условия на Божествения свѣтъ. Оттукъ виждате, какви сж възможноститѣ за реализиране на идеитѣ въ физическия, духовния и Божествения свѣтъ. Има известно отношение въ тия възможности. Това лесно може да се опредѣли, ако човѣкъ знае предварително, отдѣ произтича дадената енергия, която ще се впрегне на работа. Източникътъ на енергията опредѣля възможноститѣ. Значи, между енергията и възможноститѣ, които тази енергия съдържа, има известно съотношение.

Слѣдователно, на физическия свѣтъ възможноститѣ за реализиране на едно обещание могатъ да бждатъ едно или двѣ на сто. Запримѣръ, искате да срещнете единъ заѣкъ въ гората. Вѣроятността да го срещнете е само едно на сто. Значи, малка е вѣроятността да го срещнете. Много условия могатъ да попрѣчатъ на тази срѣща. Искате да срещнете нѣкой човѣкъ, който ви е обещалъ тази срѣща. Само двѣ на сто има вѣроятност да го срещнете. Всички останали случаи до стотѣ сж изключения. И затова казваме, че човѣкъ много обещава, малко изпълнява. Дойдете ли до ангелския свѣтъ, тамъ на 100 обещания 99 се изпълняватъ. Въ този свѣтъ и най-възвишенитѣ същества се намиратъ при условия, че каквото предприематъ, да го свършатъ 99 на сто успѣшно, а съ едно на сто изключение. Въ Божествения свѣтъ, обаче, нѣма нито едно изключение за неуспѣхъ. Тамъ на 100 обещания 101 се изпълняватъ. Ангелитѣ се занимаватъ съ живота на растенията. Ако

нѣкой се заеме да разорава една нива и я оре и посѣва 99 години наредѣ, нивата ще роди точно толкова пжти, колкото пжти я посѣвалѣ. На стотния пжтъ този човѣкъ се отказва да оре и не посѣва нивата. Мислите ли, че тази нива ще роди? — Нѣма да роди нищо. — Това, именно, е едното изключение въ ангелския свѣтъ. Въ Божествения свѣтъ, обаче, ако нѣкой се откаже на стотния пжтъ да посѣе нивата, сто души ще го заставятъ да я посѣе. Ще не ще, този човѣкъ ще посѣе нивата, и то не само сто пжти, но 101 пжти даже. Въ Божествения свѣтъ не се позволява абсолютно никакво изключение. Дали си човѣкъ или духъ, щомъ боравишъ съ законитѣ на Божествения свѣтъ, никакво изключение не се допуска.

И тѣй, следъ всѣки щастливъ случай въ живота, иде единъ нещастенъ. На всѣка планина съответствува долина. Това е законъ въ природата. Тѣй щото, когато нѣкой слиза, това показва, че той е на височина. Когато се качва, той е въ низина. Изкачването по планината изисква подемъ на човѣшкия духъ. Слизането въ долината изисква отъ човѣка внимание. И въ двата случая има препятствия, само че тия, които заставятъ човѣка да се качва нагорѣ, сж корубести, изпжкнали. Тия пѣкъ, които го заставятъ да слиза надолу, сж вглжбнати. Препятствията ще заставятъ човѣка да намѣри извора. — Ами ако кривна налѣво, или надѣсно? — Никакво изкривяване не може да стане. Едно е възможно: или нагорѣ да се качвате, или надолу да слизате. Въ това отношение, сжществува единъ законъ въ природата, а именно: слѣдъ всѣки щастливъ случай иде единъ нещастенъ. Слѣдъ всѣка радостъ иде скърбъ. Скърбѣта и радостѣта сж двѣ различни състояния, прѣзъ които човѣшката душа неизбѣжно трѣбва да мине. Могатъ ли скърбѣта и радостѣта да се предизвикатъ отъ една и сжща причина, или да се произведатъ отъ едно лице? Радостѣта е планински връхъ, а скърбѣта — долина. Затова се казва, че който страда, той слиза въ долината. Като слѣзе въ долината, човѣкъ започва да оре, да копае, да сѣе, вслѣдствие на което ржцетѣ му се покриватъ съ пришки. Каквато е разликата между планинския връхъ и долината, такава е разликата между радостѣта и скърбѣта. Планинскиятъ въздухъ е рѣдѣкъ, чистъ и студенъ. Въздухѣтъ въ долината е гжс-

тъ, нечистъ и топълъ. Растителността въ долината е по-буйна, по-изобилна, а на върха — по-слаба, по-оскждна. Може ли човѣкъ да бѣде постоянно радостенъ? — Не може. Ако разглеждате нотитѣ, ще видите, че има цѣли, половини, четвъртини, осмини и т.н. Всѣка отъ тѣхъ трае строго опредѣлено време. Между всѣка нота и времето има известно съотношение. Възъ основа на този законъ, радоститѣ и скърбитѣ иматъ опредѣлено време на траене. Нѣкоя радостъ или скърбъ трае само единъ моментъ, равенъ на траенето на $\frac{1}{64}$, $\frac{1}{32}$, $\frac{1}{16}$, $\frac{1}{8}$ нота. Нѣкога трайността имъ е по-голѣма, равна на $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ или цѣла нота. Нѣкои радости и скърби иматъ ехо, вследствие на което тѣ траятъ повече отъ опредѣленото за тѣхъ време и казваме, че сж продължителни. Радоститѣ и скърбитѣ въ живота сж моментни само, а когато ние казваме, че продължаватъ много, това се дължи на тѣхното ехо. Запримѣръ, нѣкой ви удари. Болката, която усѣщате, е резултатъ на първия ударъ. Ако болката още продължава, тя е рефлексия на първия ударъ. Значи, между интензивността на енергията и продължителността на времето има съотношение. Като знаете това, вие можете да изчислите математически, колко време — часове минути или секунди, ще трае известна болка. За това е необходимо да знаете силата, съ която е нанесенъ ударътъ. Забѣлъзано е при това, че болката постепенно се намалява. Въ първия моментъ е била най-силна, но този моментъ не се повтаря.

Законътъ за съотношението се изявява навсѣкждѣ въ природата и въ живота, но вие трѣбва да го изучавате, за да можете разумно да се ползвате отъ него. Знаете, запримѣръ, че страданието трае моментъ само, а следъ това иде неговото ехо, което продължава часове, седмици и мѣсеци. Ето, тукъ ще прилагате волята си. Като ви заболи зѣбъ, ще знаете, че болката трае моменти само. Затова, съ силата на волята ще гледате да прекратите рефлекситѣ на тази болка. Какво правятъ съвременнитѣ хора? — Като ги заболи зѣбъ, или като заболѣятъ отъ нѣкаква болестъ, тѣ казватъ: Азъ зная, че ще боледувамъ най-малко цѣла седмица. И така става. Тѣ съзнателно се подаватъ на отражението на болестъта. — Не, човѣкъ трѣбва да знае, че всѣка болестъ трае нѣколко момента

само, а отъ психиката на човѣка зависи, колко врѣме ще продължатъ рефлекситѣ на болестъта. Математически може да се опредѣли, каква частъ отъ секундата ще продължи известно страдание, или известна болка. Затова, като ви налегне нѣкакво страдание, ще му напомните, че то е кратко-врѣменно, да не се забрави да седи часове и дни. Щомъ кажете така, страданието ще си отиде. Сжщото нѣщо става и съ радостъта. И тя е кратко-врѣменна. И да искате да я задържите повече време, тя си отива, защото въ съзнанието ви предварително е сложена мисълъта, че тя скоро ще ви напусне. И действително така става.

Както виждате, има извѣстно съотношение между мислитѣ и желанията. Слѣдъ всѣка силна мисълъ иде слаба проява въ характера на човѣка. Слѣдъ всѣко благородно чувство се проявява нѣкаква слабостъ. Като знаете това, вие всѣкога трѣбва да бждете готови да посрѣщате тия нѣща съ спокойствие. Щомъ се качите на върха, вие знаете, че непременно ще слѣзете. Затова, отъ васъ се иска да бждете внимателни, да бждете всѣкога готови, да сте на щрекъ. И тогава, ако сте били внимателни, ще слѣзете отъ върха бавно, спокойно. Иначе, рискувате да паднете. Слѣдъ всѣко лошо чувство, или слѣдъ всѣка лоша мисълъ, вие ще проявите нѣкаква силна, възвишена мисълъ, или благородно чувство. По този начинъ природата внася равновесие въ всички прояви на живота. Причината за тѣзи рѣзки промѣни се дължи на факта, че ние сме свързани съ свѣтове по-високи и по-низки отъ нашия, които ни въздействуватъ по единъ или по другъ начинъ. Когато сме скърбни, или когато нарушимъ равновесието въ природата, отъ ангелския свѣтъ ни дохожда помощъ, докато се възстанови това равновесие. Като се повдигне разположението ни, отъ низшия свѣтъ идатъ сжщества да ни ограбятъ, и ние изгубваме придобитото. Слѣдователно, при всѣко нарушаване на Божествения редъ и порядъкъ отъ ваша страна, идатъ разумни сжщества да възстановятъ това равновесие. Дали сте достойни за тази помощъ, или не, тѣ не държатъ смѣтка. Цѣльта е да се тури редъ въ природата, да се възстанови първото ѣ положение. — Тогава, на какво се дължи успѣхътъ и неуспѣхътъ на хората? — Преди да се

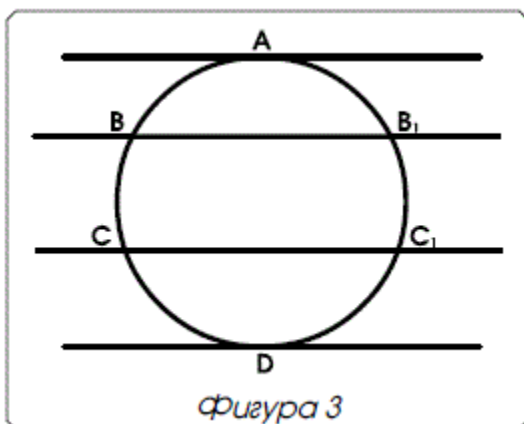
отговори на този въпросъ, вие трѣбва да се запитате, какъвъ успѣхъ очаквате: материаленъ, духовенъ или умственъ?

Задавали ли сте си конкретно въпроса, какво искате да бждете, или какво искате да придобиеете? Често у васъ се раждатъ мисли, желанія и чувства, които не сж ваши, и като не знаете това, искате на всѣка цена да ги реализирате. Запримѣръ, четете нѣкой авторъ, и като свършите книгата му, у васъ се явява силно желание да станете поетъ, или писателъ като него. — Тази мисль не е ваша. Това е било нѣкогашното желание на автора на книгата да стане поетъ, писателъ. Той силно желаелъ това и го постигналъ, но вие не можете да станете поетъ. Защо? — Защото за васъ не сж опрѣдѣлени тѣзи страдания, не е предвиденъ този пжтъ, презъ който авторътъ е миналъ. И наистина, ще видите, че това желание следъ нѣколко деня ще ви напусне. Значи, то е било чуждо желание. Докато е станалъ този авторъ поетъ, само той знае, презъ какви страдания и изпитания е миналъ. Колко пжти той се е обезсърдчавалъ и отново насърдчавалъ! Колко пжти той се е отчайвалъ и дохождалъ до самоубийство! Колко пжти е бивалъ освиркванъ и подиграванъ! Това, обаче, никой не знае. Ние се намираме предъ единъ резултатъ. Четемъ книгата, възхищаваме се и пожелаваме и ние да бждемъ като него поети. Какъ, по какъвъ начинъ може да се постигне това, не се интересуваме. Поетътъ трѣбва да мине презъ голѣми страдания. Нѣма поетъ въ свѣта, който да не е страдалъ. И тука е спазенъ закона за съотношенията, а именно, между страданията и постиженията.

Слѣдователно, между физическия, сърдечния, умствения и волевия животъ на човѣка сжествува известно съотношение. Възъ основа на това съотношение, може точно да се опрѣдѣли, слѣдъ колко време крайниятъ материалистъ може да стане краенъ идеалистъ. Прѣди години дойде при мене единъ варненски адвокатъ, по убеждение социалистъ, и като се разговаряхме по различни въпроси, казахъ му, че следъ четири години нѣма да остане поменъ отъ сегашнитѣ му убеждения. — Не е възможно това! Азъ съмъ убеденъ социалистъ. — Запиши това, което ти казвамъ, и ще провѣришъ, дали говоря истината. Двѣ години следъ това той

се ожени, роди му се момиченце. Съ жена си живѣеше добръ, обичаше я. Една вечеръ отишълъ на събрание и се позабавилъ малко повече отъ обикновеното време. Жена му била въ кѣщи, работѣла нѣщо. Като ѝ се доспало, тя си легнала и оставила лампата да гори. Случайно нѣкакъ лампата се обърнала, газѣта се разлѣла върху леглото ѝ, и тя изгорѣла. Отъ скърбъ и страдание за жена си, у него настаналъ голѣмъ обратъ, той станалъ силно религиозенъ, забравилъ социалистическитѣ си идеи. Скоро следъ това го изключиха отъ социалистическия кръжокъ. Като ме срѣщна единъ день въ Варна, той ми каза: Представи си, каквото ми прѣдсказа, това се сбѣдна! Отъ моитѣ първи убеждения нищо не остана. Казвамъ: Като знаете закона на съотношенията, всички трѣбва да бъдете внимателни да не нарушавате великитѣ закони, защото ще попаднете подъ други закони, които нѣма да ви щадятъ. И въ Писанието е казано: „Който стои високо, той трѣбва да знае, че ще падне. Който падне, той трѣбва да знае, че ще стане“.

Сега, отъ васъ се изисква да разсждавате правилно, зрѣло, да знаете, че споредъ окултната наука нищо не става случайно, произволно. Окултната наука е положителна. Тя взима прѣдъ видъ всички елементи, съ които природата работи. Ако се съобразява съ законитѣ на тази наука, човѣкъ може да избегне много нещастия въ своя животъ. На какво се дължатъ нещастнитѣ случаи въ живота и въ природата? — Тѣ се дължатъ на известно нарушаване на единъ отъ великитѣ закони.



Сега ще представя графически четиритѣ области на проявения животъ (фиг. 3). Правата А представя физическия животъ, правата В — сърдечния, правата С — умствения и правата D — волевия животъ на човѣка. Енергията, която се развива въ първия периодъ отъ живота на човѣка, когато той расте физически, е точно

вота на човѣка, когато той расте физически, е точно

опредѣлена по количество и по време на траене. Слѣдъ това тази енергия преминава въ втория периодъ отъ живота на човѣка, когато той се развива повече сърдечно. Оттамъ енергията минава въ третия периодъ, когато човѣкъ се развива повече умствено. Най-после тя слиза въ четвъртия периодъ, въ волевия животъ на човѣка. Като стигне до долу, енергията взима обратно движение нагорѣ и образува единъ кръгъ, едно обръщане на силитѣ. Като се знае това нѣщо, може да се изчисли математически, слѣдъ колко години, какъ и дѣще се прояви енергията. Сжщо така може да се изчисли, въ какъвъ размѣръ ще се яви тази енергия, и какви резултати ще произведе. Съ това се обяснява, защо желанията, потицитѣ, стремежитѣ на човѣка се явяватъ периодически. Нѣкой младъ човѣкъ желае да учи, да се развива умствено. Започва да учи и работи въ това направление двѣ-три години. Слѣдъ това потикътъ му за учене изчезва. Той се прѣхвърля на друго нѣкакво желание. Слѣдъ извѣстенъ периодъ отъ години, той пакъ се намира предъ първото си желание да учи. Това нѣщо е въ зависимостъ отъ закона на съотношенията. Времето е въ зависимостъ отъ силното желание, силната мисль, силното чувство. Запримѣръ, толкова подългътъ ще бжде периодътъ, прѣзъ който човѣкъ ще учи, колкото по-интенсивно е желанието за учене. Ако се явятъ нѣкакви особени препятствия за реализиране на това желание, човѣкъ страда, чувствува се нещастенъ. Прѣпятствията пѣкъ се явяватъ по причина на нѣкакво нарушаване на законитѣ. Като млади, вие трѣбва да правите наблюдения, да изчислявате, колко време трае една силна мисль у васъ, и слѣдъ колко време се явява отново. И тѣй, спорѣдъ закона на съотношенията, слѣдъ всѣко щастие иде нещастие, и слѣдъ всѣко нещастие иде щастие; слѣдъ всѣка болѣсть иде здраве, и слѣдъ всѣко здраве иде болѣсть. Подъ думата „болѣсть“ азъ не разбирамъ обикновенитѣ болѣсти, когато човѣкъ страда физически, но имамъ предъ видъ онѣзи състояния, които се прѣдизвикватъ при нарушаване хармонията между чувствата и мислитѣ.

Всѣки отъ васъ трѣбва да се запита, дали се е самоопредѣлилъ спорѣдъ закона на съотношенията. Вие трѣбва да се самоопредѣлите. Който не се самоопредѣли, той ще остане за винаги въ хамбара. Който седи

въ хамбара, той нищо не печели, но и нищо не губи. Знаете ли, какво нѣщо е самоопредѣлението? Щомъ не знаете, пишете за следния пжтъ върху темата: „Самоопредѣляне въ живота“. Вие трѣбва да се самоопредѣлите, защото въ скоро време ще се намѣрите прѣдъ една окултна митница, дето ще ви прегледатъ най-щателно. Като намѣрятъ, че носите вещи, за които не сте платили мито, ще взематъ вещитѣ и ще ви глобятъ. Ще ви прѣгледатъ съ рентгеновъ апаратъ, да видятъ, какво носите въ себе си. Тѣй щото, ще ви прѣгледатъ външно и вътрѣшно, ще взематъ и най-малкиятъ излишъкъ, който се намѣри у васъ. Следователно, изхвърлете всички излишни работи навѣнъ, за да не ви глобяватъ. Въ този смисълъ, да се самоопредѣлите значи да изхвърлите отъ себе си всички излишни, не-сщественни нѣща, които причиняватъ страдания и нещастия, и да задържите само сщественото, което причинява радостъ и веселие и съ което можете да работите.

Окултната наука, съ която се занимавате, е положителна, но сщеврѣменно опасна наука. Веднѣжъ влѣзли въ тази Школа, вие имате привилегията да ви се предаде тази наука въ най-лека, въ най-възприемлива за васъ форма. Ако бѣхте въ друго време, по никой начинъ нѣмаше да ви приематъ въ Школата. Въ древността не сж приемали ученици по-млади отъ 33 години. Затова, трѣбва да бждете внимателни, да не си играете съ природнитѣ закони. Природнитѣ закони сж живи, съзнателни, тѣ не могатъ да се пристѣпватъ. Дойде ли до окултнитѣ сили, до окултнитѣ закони, ученикътъ трѣбва да знае, че съ тѣхъ игра не бива. Съ това азъ не искамъ да ви наплаша. Страхътъ е необходимъ, но не онзи обикновенъ страхъ. Ученикътъ трѣбва да има благоговейно чувство къмъ Великото, къмъ Божественото въ свѣта. Ако това чувство не е развито въ него, то трѣбва да се замѣсти съ страха. Този страхъ, именно, наричамъ Божественъ, разуменъ страхъ. При този страхъ могатъ да възрастятъ всички благородни чувства въ човѣка. Който съзнателно изучава окултната наука, той развива въ себе си смѣлостъ, рѣшителностъ, инициатива, трудолюбие и работоспособностъ. Като направите нѣкаква погрѣшка, не се оправдавайте съ условията, съ майка си и съ баща си.

но винаги бждете готови да изправите погрѣшката си. Оставете настрана майка си и баща си. Като работите съзнателно и съ любовъ, вие сте въ състояние да използвате условията и да създадете отъ себе си, каквото желаете. Щомъ направите нѣкаква погрѣшка веднага я изправете. Щомъ изправите погрѣшката си, тръгнете пакъ напредъ.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате окултната химия, да знаете, отъ какви елементи се нуждае вашата кръвь. Ако желѣзото е недостатъчно въ кръвьта ви, по нѣкакъвъ начинъ трѣбва да го доставите. Иначе, отсъствието на желѣзо въ кръвьта ви ще ви придаде повече мекушавостъ, огъваемостъ на характера ви. Ако златото е малко въ кръвьта ви, ще бждете лишени отъ благородство въ характера. Значи, всѣки новъ елементъ, внесенъ въ ума, въ сърцето или въ волята на човѣка, дава нова насока на неговата деятелностъ. Изучавайте химията добре, да можете да прѣвърщате силитѣ въ себе си. Тогаваше знаете, какъ да калите желѣзото въ себе си, отъ меко желѣзо да го прѣвърнете въ стомана. Нѣкои отъ васъ се нуждаятъ отъ твърдостъ въ характера си, други – отъ мекота, трети – отъ благородство, четвърти – отъ постоянство, пети – отъ любовъ къмъ Бога, шести – отъ милосърдие, разсѣдливостъ, въображение и т.н. Всѣки може да каже за себе си: Едно ми не достига. Той трѣбва да намѣри, какво му липсва, а послѣ да потърси методъ, какъ да придобие този елементъ, който му липсва. Всѣки се нуждае отъ едно нѣщо, но това нѣщо е отъ голѣмо значение за неговото развитие. Това важно нѣщо той ще научи отъ закона на съотношенията.

Т.м.

– Fir – für – fen.

– Tau – bi – aumen.

Добрата земя.

А друго паднж на добрж-тж
земж, и като израсте, стори пло-
дъ стократенъ. Ев. Лукж 8:8

Срѣдата и условията даватъ тонъ и направление на човѣшката душа. Често се говори за условията на живота, като добри и лоши. Нѣкога се говори и за срѣдата, като добра и лоша. Сегашниятъ вѣкъ е повече материалистиченъ, поради което окржавашитѣ прѣдмети сж толкова близо до очитѣ на хората, че привличатъ всичкото имъ внимание. Тѣ се залѣгватъ съ тѣхъ, като дѣца, и не имъ остава врѣме да се занимаватъ съ други работи. Азъ наричамъ материалистическия вѣкъ – вѣкъ на забава, вѣкъ на детски игри. Слѣдователно, както въ дѣцата ставатъ промѣни, така и въ възрастнитѣ. Днесъ възгледитѣ на хората се мѣнятъ лесно. Сега защищавашъ една философска система, утрѣ – друга. Слушашъ единъ младежъ да казва: Нѣма Богъ. Утрѣ сжщиятъ младежъ подѣржа обратното, че Богъ сжществува. Единъ варненски адвокатъ казваше: Свѣтътъ да се обърне съ главата надолу, азъ пакъ ще си остана материалистъ. – Слушай, азъ ще ти докажа математически, че слѣдъ четири години, отъ краенъ материалистъ, ще станешъ краенъ идеалистъ. – Това е невъзможно. – Ще провѣришъ думитѣ ми. Слѣдъ двѣ години адвокатътъ се оженилъ. Родило му се дѣтенце. Една вечеръ жена му носѣла дѣтетото на рѣце и една лампа. Случило се, че изпуснала лампата на земята. Тя се счупила, газътъ се разлѣла и запалила. Въ този моментъ, пламнала полата на жена му, и тя изгорѣла. Понеже обичалъ жена си, адвокатътъ започналъ да мисли за другия свѣтъ и станалъ вѣрващъ. Като видѣли, че измѣня на материализма, изключили го отъ тѣхното общество. Тѣ намирали, че той се объркалъ малко. Много естествено, порасналъ е този човѣкъ. И дѣтетото, като порасне, напуска дѣтската срѣда. Кой отъ васъ не е напусналъ детското общество? Всички сте били материалисти, т.е. вие сте се занимавали съ нѣща, близко до очитѣ ви.

Въпросътъ за смѣната на убѣждението е вътрѣшенъ. Човѣкъ има свой вътрѣшенъ моралъ, нѣкога сжщественъ, нѣкога несжщественъ, т.е. нѣкога се измѣня, нѣкога не се измѣня. Що е моралъ? Кои сж моралнитѣ

принципи, които никога не се измѣнятъ? Има мисли и чувства, които никога не се мѣнятъ. Запримѣръ, каквото е било чувството на човѣка за глада и жаждата прѣди 8,000 години, такава е и днесъ. Тогавашното облѣкло се крайно различавало отъ сегашното. Като се говори за облѣклото на сегашнитѣ хора, обръщамъ вниманието имъ на скромността. Скромното облѣкло е за прѣдпочитане. Ще ми възразитѣ, че има пеперуди и птици, които природата е облѣкла съ такива пѣстри и разкошни дрехи, каквито и най-виднитѣ дами не носятъ. Други пѣкъ тя е облѣкла съ прости, скромни дрехи. Защо е така, природата, си знае. Тя има нѣкаква цѣль. Като говоря да се обличатѣ скромно, азъ имамъ прѣдъ видъ да се пазитѣ отъ дрехитѣ на неправдата, лѣжата, измамата, кражбата. Облѣчете се съ дрехитѣ на добродетелитѣ. Носетѣ прѣстени на рѣцѣтъ си, но съ скжпоцѣнни камъни. Всѣки камѣкъ прѣдставя една добродѣтъль. И десетъ прѣстена да имашъ, важно е да можешъ да ги носишъ.

Хората се дѣлятъ на материалисти и идеалисти. По какво се отличаватъ еднитѣ отъ другитѣ? Едно нѣщо е нужно на човѣка – да бжде здравъ. И материалистътъ, и идеалистътъ трѣбва да бждатъ здрави. Животътъ изисква здрави хора, безразлично, какви сж тѣ – материалисти, или идеалисти. Стомахътъ, гърдитѣ, мозъкътъ ти здрави ли сж? Подъ „стомажъ" разбирамъ физическия свѣтъ, обикновения животъ. Подъ „гърди" т.е. подъ „дихателна система" разбирамъ живота на чувствата. Мозъкътъ има отношение къмъ мисълта. Какъ мисли човѣкъ за окръжаващата срѣда, за външната природа? Сегашнитѣ хора мислятъ, че сж много умни, даватъ умъ на другитѣ, а на себе си не могатъ да помогнатъ. Запримѣръ, единъ видѣнъ лѣкаръ дава съвѣти на болнитѣ, какъ да се лѣкуватъ, а щомъ се разболѣе жена му, дѣцата му или той самъ, тогава вика други лѣкари. Защо? – Самъ не вѣрва на лѣкуването си. Той е опиталъ всичкитѣ методи на лѣкуване и видѣлъ тѣхнитѣ резултати. Като се разболѣе дѣтето му, понеже е лично засѣгнатъ, казва: Ще извикамъ нѣкой по-опитенъ, поспособенъ лѣкаръ, той да го лѣкува. – Та нали си капцитетъ въ медицината? Това показва, че дълбоко въ себе си, той е неувѣренъ. И въ свѣщеницитѣ, и въ лѣкаритѣ се крие една неувѣреностъ. Безъ да искатъ, тѣ

лъжатъ и себе си, и другитѣ. И всички минаватъ за знаещи. Всички говорятъ за Бога. Да говоришъ за Бога, това е най-важно за душата. Ще разисквате върху създаването на свѣта! Свѣтътъ билъ причина въ послѣдствието или послѣдствие въ нѣкаква причина. – Свѣтътъ не съществува по нѣкаква причина. Свѣтътъ е билъ, е, и ще бжде. Дѣто има причина, задъ нея се крие друга причина. Всѣко нѣщо, което може да се обясни, не е реално, което не може да се обясни, то е реално. Всѣко нѣщо, за което не може да се мисли, е реално. Такава е нашата философия. Това, което не може да сѣнувашъ, и то е реално. – Възможно ли е това? – Питамъ: Мравката мислила ли е нѣщо за човѣка? Въпрѣки това, човѣкъ съществува. Едва ли нѣкога, въ мравешкия умъ ще мине мисълъта, че съществува човѣкъ на земята, който разваля тѣхнитѣ жилища. Едва ли нѣкога, прѣзъ ума на мравката, ще мине мисълъта за Канта, за Айнщайна, съ неговата теория за относителността на нѣщата. Едва ли мравката ще дойде нѣкога до мисълъта, за послѣднитѣ нововъведения въ музиката. Мравкитѣ не сж дошли въ мисълъта си до степенъта на висшитѣ животни. Даже и човѣкътъ, достигналъ до високо развитие, още се занимава съ въображаеми нѣща.

Питамъ: Коя е мѣрката за опрѣдѣляне на реални и нереални, на относителни и на абсолютни нѣща? Реално е това, което всѣки моментъ настоява съ една и сжца сила. Ние чувствуваме тази сила въ съзнанието си и извънъ съзнанието и я познаваме по нейната настойчивость. Казвашъ: Намислилъ съмъ да открадна нѣщо. Обаче, нѣщо вжтрѣ въ тебе казва: Не кради! Оскърбишъ нѣкого, обидишъ го, а отвѣнъ се показвашъ тихъ и спокоенъ, като че нищо не си направилъ. Но вжтрѣшно ти се безпокоишъ и нѣщо ти нашепва: Не направи добрѣ. Казватъ за тебе, че макаръ да си обидилъ нѣкого, пакъ си спокоенъ. Проникнахтѣ ли въ сърдцето му, да знаете, колко е спокоенъ? И съврѣменнитѣ учени често си противорѣчатъ. Като говорятъ за земята, едни казватъ, че вжтрѣшността ѝ е въ огнено състояние. Тѣ доказватъ това съ постепенното повишаване на температурата въ вжтрѣшността ѝ. Като копаятъ земята, забѣлѣзватъ, че колкото по-надолу слизатъ, температурата и все повече се увеличава. Като се стигне до ядрото на земята, температурата и е толко-

ва висока, че всички тѣла сж въ разтопено състояние. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да се занимаватъ специално съ теорията за създаването на земята, трѣбва да изучаватъ физиката.

Какъ ученитѣ доказватъ това, щомъ никой отъ тѣхъ не е слѣзълъ до вжтрѣшността на земята? Това сж само заключения, изводи. Обаче, има нѣщо, което оспорва тази истина. Ученитѣ приематъ Лапласовата теория, спорѣдъ която, първоначално, ядката на земята била твърда. Тя постепенно се сгжстявала, докато достигнала въ този си видъ. Какъ е възможно, ядката, отъ която се образувала земята, да стане течна? Това не може да се докаже. Философскитѣ твърдѣния доказватъ, че центърътъ на земята е твърдъ. Има начини, по които може да се провѣри, доколко нѣщата сж вѣрни. Направете слѣдния опитъ: Сѣдишъ въ кжщи, искашъ да знаешъ, дали приятельтъ ти, който живѣе на края на града, е у дома си. Вмѣсто да пращашъ слугата си да провѣри това, ти сѣдашъ тихо и спокойно, концентрирашъ мисълта си къмъ него и се вслушвашъ въ себе си. Ако останешъ спокоенъ, безъ никакво раздвояване, ще знаешъ, че приятельтъ ти е въ кжщи. Пращашъ слугата си да провѣришъ, дали приятельтъ ти е въ кжщи. Оказва се, че той, наистина, е въ кжщи. При нѣколко опита се явява само едно колѣбание, а именно: на четири случая, тритѣ сж вѣрни, а единъ невѣренъ, или тритѣ сж невѣрни, единъ вѣренъ. Резултата на всѣки опитъ отбѣлзвай въ едно тефтерче. За да бжде опитътъ ти абсолютно вѣренъ, трѣбва да го изпълнишъ поне 100 пжти и ако на стотѣ има само едно изключение, ти си постигналъ пълненъ резултатъ. Този опитъ може да се направи съ всички сжщества, които ние обичаме и които ни обичатъ. Разумното носи животъ въ себе си. За сжществото, което обичаме, има приготвено специално мѣсто въ нашата душа. То живѣе тамъ като квартирантъ, който влиза и излиза отъ стаята си, когато пожелае. Ето защо, когато искашъ да провѣришъ, дали твойтъ приятель е въ стаята си, ти ще се вглжишъ въ себе си и ако е вжтрѣ въ тебе, ще бжде и въ стаята си. Ако не е тамъ, и въ своята стая не е. Това лесно може да провѣрите. Случва се, че прозорцитѣ на твоята вжтрѣшна стая сж затворени. Тогавя трѣбва да знаешъ законитѣ, по които да ги отваряшъ. Ще отворишъ

съ ключа, ще влѣзешъ въ стаята и ще видишъ, какво прави той. Може да четъ, да учи, да мисли и др. Слѣдователно, каквото правишъ ти въ твоята вжтрѣшна стая, това прави и той въ своята стая. Тукъ никаква жилищна комисия не се мѣси, защото нѣма жилищна криза.

Това е теория, която прѣдавамъ нагледно. Мога да я обясня и математически. Важно е, че това е фактъ, който всѣки може да провѣри. Ако нѣщо е вжтрѣ въ тебе, има го и вънъ отъ тебе, ако го нѣма вжтрѣ, и отвннъ не съществува. Казва се, че и Богъ има специална стаичка въ човѣка. - На кое мѣсто е тя? - Въ душата му. Най-хубавата стаичка въ човѣка е тази, въ която Богъ живѣе. - Докажи ни, че Богъ живѣе въ човѣка. - Влѣзъ въ тази стаичка, самъ да се увѣришъ. Ако намѣришъ Бога тамъ, Той, наистина, живѣе въ тебе. Ако не Го намѣришъ, това показва, че още не си Му далъ пжтъ въ себе си. Обаче, това не значи, че Той не изпълва цѣлия козмосъ. - Какъ ще позная, че Богъ не живѣе въ мене? - Ако се молишъ, палишъ свѣщи и кандила, а въпрѣки това, усѣщашъ, че нѣщо ти липсва. Това показва, че Богъ не е въ тебе. Не може да отправишъ една искрена молитва къмъ Бога, и Той да не ти отговори. Щомъ не ти отговаря, нѣма Го въ тебе. Момата чувствува, когато изгуби любовта на момъка. И момъкътъ чувствува, че момата не го обича вече. Отвннъ я вижда, говори съ нея, но вжтрѣ я нѣма. Казвате: Духътъ отсъствува. - Да, сжщината на нѣщата я нѣма. Това сж факти, които не се нуждаятъ отъ доказване.

Дойде при мене нѣкой и ме пита, съществува ли Богъ, или не. - Слушай, приятелю, това е висока и отвлѣчена философия, съ която малцина могатъ да се занимаватъ. Азъ те моля да ми помогнешъ да довърша едно музикално упражнение, което съмъ започналъ прѣди нѣколко дни. - Не мога. - Чудно нѣщо, искашъ да разрешишъ толкова голѣмъ въпросъ, а не можешъ да ми помогнешъ въ едно малко музикално упражнение! Твоятъ приятелъ те обидилъ, и ти не можешъ да се справишъ съ тази обида, а искашъ да разрешишъ толкова важенъ въпросъ. - Кое е заставило Бога да създаде свѣта? Азъ те питамъ: Кое те заставя да ядешъ по три пжти на день? - Така е наредено. - Отъ кого? Защо днесъ

искашъ да ядешъ картофи, утрѣ кюфтета, на третия денъ кокошка? – Така ми дойде по разположение. – И това не е отговоръ. Всѣко нѣщо си има причина.

Помнете: Всѣка дълбока, философска мисълъ е дебело вжже, което е направено отъ множество тънки нишки. Не сж маловажни и тънкитѣ нишки. И всѣка философска система е създадена отъ много тънки, малки мисли, като нишкитѣ на вжжето, като мъниста на гerdана. Не може да разберешъ цѣлата система, ако не разбирашъ отдѣлнитѣ мисли, които я съставятъ. А вие започвате: Такъвъ билъ Богъ, онакъвъ билъ. Азъ, който имамъ толкова знания, който изслѣдвамъ нѣщата издълбоко, още не съмъ си задалъ въпроса, какво нѣщо е Богъ. Този въпросъ е вънъ отъ моя умъ, вънъ отъ мое-то съзнание. И милиони години да минатъ, азъ пакъ нѣма да си задамъ този въпросъ. Който се е осмѣлилъ да си зададе въпроса, какво е Богъ, скжпо е платилъ. Богъ го хване лѣко, стисне го, и всичко съ него се свършва. Въ срѣднитѣ вѣкове, единъ видѣнъ английски ученъ се заелъ съ изучаването на доброто и злото, съ желание да се бори съ злото, но изчезналъ. И досега още ясновидци и окултисти го търсятъ, искатъ да разбератъ, въ кой свѣтъ е попадналъ, но никждѣ не могатъ да го намѣрятъ.

Да се върнемъ къмъ основната мисълъ. Запомнете важното: всѣки отъ васъ, за това, което обича – за своя възлюбленъ, за добро и зло, има една специална стаичка. И, като проектирате вашата мисълъ навънъ, къмъ невидимия свѣтъ, каквото е вжтрѣ въ васъ, такова ще бжде и вънъ. И обратно, по сжщия законъ: каквото е вънъ отъ васъ, такова ще бжде и вжтрѣ въ васъ. Какво е казалъ Христосъ въ притчата? – „А друго падна на добрата земя и като израсна, стори плодъ стократенъ.“ Въ какво се състои тази добра земя? На какво се радва земледѣлецътъ? – На добрата земя. А какво е добрата почва? Тя е месото на милиони измрѣли малки животинки, отъ които се образувала тази почва. Добрата почва – това е почвата на умрелитѣ. Така стои въпросътъ. И въ тази мъртва материя трѣбва да дойдатъ сѣмената. Всѣко зърно е спаситѣль за почвата. Когато сѣмето падне въ земята, въ почвата на умрелитѣ сжщества се усѣща такава радостъ, както когато ние приемаме топлия хлѣбъ и започ-

ваме да движимъ устата си. Тамъ е мѣстото, прѣзъ което минава хлѣбътъ, тамъ е главниятъ входъ за храната.

„А друго падна на тази добра почва.“ – Коя е добрата почва? – Всички сщества, които съзнаватъ нуждитъ си и очакватъ своя спаситѣль. Ако въ вашето сърдце не се зароди горѣщо желание да бждете тихи и спокойни и да очаквате новата мисль, която иде да ви учи, ако не я посрѣщнете съ любовь, нейното идване при васъ е безъ полза. Мнозина искатъ да разбератъ тайната на живота. А тайната на живота е законътъ на любовьта. Това, което хората разбиратъ подъ любовь, съвсѣмъ не е любовь, Подъ любовь азъ разбирамъ законъ на братство, законъ на свобода. Да намѣришъ закона на любовьта, това значи, да намѣришъ свободата си, а който намѣри свободата си, той може да расте и да се развива – може да прави всичко, каквото поиска. Но като казвамъ така, азъ разбирамъ, че само умниятъ човѣкъ може да прави, каквото иска. Това не се отнася до лошия човѣкъ, защото злото измѣня онѣзи отношения, които сега сществуваатъ, измѣня реда имъ, както сж нагласени.

Първото нѣщо, вие трѣбва да имате съзнание да кажете: Нѣма по-велико, по-благородно сщество отъ Бога. Хората мислятъ, че Господъ е безтелесенъ, невидимъ, но азъ оспорвамъ това. Единственото видимо сщество въ свѣта, това е само Богъ. Единственото нѣщо, което чувствуваме, това е Богъ. Единственото нѣщо, което ни причинява най-хубавото разположение на духа, това, което ни дава сила, което ни освѣжава, повдига, то е Неговото присжствие – присжствието на Бога. Когато прави добро нѣкому, Той се скрива. Вие виждате, че Иванъ или Стоянъ ви направи едно добро и като казвате, че Иванъ ви направи тази услуга, на Бога става приятно. Така Той се крие задъ тѣзи, които е напжтилъ да направятъ добро. Ще кажете: Защо да не знаемъ, че Господъ го е направилъ, та да Му благодаримъ? А сега често питатъ: Дѣ е Господъ? Чакаатъ Го да дойде слѣдъ 2,000, слѣдъ 3,000 години. Казватъ: Въ бждеще, когато хората се издигнатъ въ своята еволюция, ще бждатъ по-способни да познаятъ Бога и да разбератъ истинския животъ. Не е

вѣрно това. Онзи, който иска да познае Бога, трѣбва още днесъ да Го разбере. А да чакашъ слѣдъ 8,000 години, слѣдъ 10,000 години, далечното бждеще, то е, както въ математиката, когато се проектира нѣщо за бждеще. То е законъ на движение въ една посока, въ която ще разберемъ себе си по-добрѣ. Щомъ разберемъ себе си, ще можемъ да използваме по-добрѣ онова, което ни дава природата.

Въ какво сѣди разбирането на живота? Какъ мислите: малкото дѣте, като глѣтне първото млѣко отъ майчинитѣ гърди, не разбира ли, какво нѣщо е яденето? Ако то каже: Сега азъ не разбирамъ, какво нѣщо е яденето, но като стана голѣмъ и ямъ хубаво стотвено ядене, тогава ще го разбере, по-добрѣ, вѣрно ли е това? Не, още съ първата глѣтка на млѣкото, дѣтетото е разбрало що е яденето. Мислите ли, че, слѣдъ като сте живѣли 80 години и сте яли най-добрѣ стотвени яденета, вие сте разбрали повече, какво нѣщо е яденето. Яденето е законъ на любовта. Когато нѣкой ме гошава, азъ ще почувствувамъ любовта, която това сщество има къмъ мене. Като ямъ ябълка, азъ се спирамъ и казвамъ: Колко ме обича тази ябълка! Тя пожертвува днесъ живота си заради мене. Азъ не съмъ отговорилъ на нейната любовъ. Често ти изядашъ една-двѣ ябълки и послѣ кавашъ: Колко съмъ нещастенъ! Азъ ли се намѣрихъ въ този свѣтъ да страдамъ? – Че какво си видѣлъ ти? Испиталъ ли си положението на ябълката, да се забиятъ збитѣ въ тѣлото ти? А ябълката казва: Колко те обичамъ! И колкото по-навжтрѣ влизатъ збитѣ ти, тя казва: Азъ те обичамъ. Като я изядешъ, ти ставашъ радостенъ, обновявашъ се. Това се дължи на нейната любовъ. Стой три дня гладенъ и слѣдъ това започни да четешъ нѣкоя философска книга, даже моитѣ бесѣди, и вижъ, какъ ще се почувствуваешъ. Казвашъ: Гладътъ е страшно нѣщо! Като се нахранишъ, кавашъ: Има нѣщо велико въ яденето. Любовта въ хлѣба, въ ябълката ти говорятъ: Ние не сме чели още Евангелието, но Онзи, за Когото се говори тамъ, живѣе въ насъ, и ние се жертвуваме за васъ – изпълняваме Неговитѣ закони. Той ни повелѣва да се жертвуваме за близкитѣ си. Такава е жертвата за великия законъ на любовта. Ще кажете, че това е аналогия. Не е така. Божествениятъ законъ ра-

боти въ всѣки плодъ. И въ кокошката, която колите, работи сжщо този законъ. Нѣкога кокошката роптае, крѣка и пита: Братко, щомъ искашъ да ме изядешъ, ти разбирашъ ли любовъта? Не съжалѣвамъ, че ставамъ жертва. Ако разбирашъ любовъта, ще се радвамъ, ако не я разбирашъ, и ти ще страдашъ.

Христосъ казва: „А друго падна на добрата земя.“ Кое сѣме падна на добрата земя? – Доброто сѣме. То е Словото Божие. Синъ Человѣчески дойде да донесе Словото Божие. Въ Стария завѣтъ се казва, че глава на Словото Божие е Истината. – Дѣ се ражда Истината? – При Любовъта. Който люби, само въ неговата душа царува истината. Невъзможно е истината да работи тамъ, дѣто не е любовъта. Истината не е нѣщо абстрактно, тя се явява въ всѣка любѣща душа. А любовъта се явява при самопожертвуването. За изяснение на мисълъта си ще ви прѣдамъ единъ окултенъ разказъ. Единъ окултенъ ученикъ билъ изпратенъ при адептитѣ – хора съ по-висока култура отъ човѣшката. Тѣ живѣятъ въ най-хубавата частъ на земята, специално мѣсто, дѣто кракътъ на обикновенъ човѣкъ не е стѣпвалъ. Много европейски експедиции се опитвали да проникнатъ тамъ, но безуспешно. Тѣ сж оградени толкова добрѣ, че никой не може да проникне прѣзъ тази ограда. Жилищата имъ сж построени по нематериаленъ начинъ. Цѣлиятъ имъ животъ отговаря на тѣхната възвишена култура. Тѣ не сж духове, но всичко знаятъ, какво става по земята: въ Франция, Англия, Русия, всичко имъ е извѣстно. Нѣма събитие, станало на земята, което тѣ да не знаятъ. Понеже познаватъ добрѣ законитѣ на природата, тѣ направлѣватъ човѣшкитѣ мозъци. Изпращатъ къмъ хората специална енергия, съ която измѣнятъ мислитѣ на управлѣващитѣ, на ученитѣ. Тѣ имъ казватъ: Днесъ ще разискватъ по този и този въпросъ. Хората на земята устройватъ събрания по внушение на тѣзи адепти. Всички хора се движатъ като параходъ, по течението на водата. Ако попиташъ парахода, какъ се движи, той ще ти каже: Ти имашъ ли витло? Ако ти турятъ едно отзадъ, и ти ще се движишъ съ голѣма бързина. Колко обръщения прави витлото въ една минута? Щешъ не щешъ, и ти ще се движишъ. Ти казвашъ: Добъръ е Господъ. Такава

е волята на моя капитанъ. Който движи парахода, разбира движението на витлото.

Сега ще се върнемъ пакъ при адептитѣ. Ученикътъ, който отивалъ при адептитѣ, имъ носѣлъ писма отъ своя Учителъ. Какъвъ е този Учителъ и отдѣ е, не е важно. Учителитѣ, както и всички учени и философи, сж ключове за развитието на човѣка. Както религиознитѣ системи, така и философскитѣ, сж сложни системи, не сж създадени така просто, както мнозина мислятъ. Ученикътъ отивалъ при адептитѣ съ желание да му отговорятъ на въпроса, който го занимавалъ отъ години: какъ да използва живота си правилно, или какво да прави, за да живѣе добръ. Още при тръгването си, Учителътъ му казалъ да спазва правилото: Да излиза и да се връща точно на време, защото адептитѣ затварятъ вратата на своя градъ въ опредѣленъ часъ. Закъснѣ ли само една минута, ще стои вънъ. Като миналъ прѣзъ Русия, той чулъ да се говори тамъ за болшевишкото движение – това било въ наши дни – и рѣшилъ да се спре за извѣстно време, да види, какво ще бжде новото управление, и какъ ще живѣятъ хората при новитѣ условия. Докато стигне до града на адептитѣ, вратата се затворила. – Какво прѣдставя болшевизмътъ? – Това е идея, излѣзла отъ адептитѣ, които живѣятъ на земята. Ще кажете, че тази идея е лоша. – Не е така. Питамъ: Какво прави земледѣлецътъ, когато иска да засади една нива съ нова култура? Той разорава добръ земята и изкоренява всичко, каквото намѣри на нея. Ще кажете, че това е въ реда на нѣщата, такава е Божията воля. Питамъ: Ако дойде една философска система и изисква да се взематъ паритѣ на богатитѣ, да се отнематъ правата на владицитѣ, има ли нѣщо лошо въ това? Ако тази система не иска богати хора, като сегашнитѣ, дѣ е лошото? – Защо ставатъ тѣзи нѣща? – Има причини за това. Какъ ще постъпи синътъ съ своя баща, който постоянно го билъ и ругалъ? Ще му благодари ли? Бащата, въ гнѣва си, осакатилъ своя синъ, счупилъ му ржката или крака, счупилъ му едно-двѣ ребра. Мислите ли, че този синъ ще благодари на баща си за обходата му къмъ него? Като порасне, синътъ казва на баща си: Не искамъ да живѣя съ баща, който осакатилъ сина си. Или ти ще излѣзешъ вънъ, или азъ, заедно не можемъ да живѣемъ. – Какво

трѣбва да бжде управлението на една държава? – Такова, че народътъ да се повдига, и поданицитѣ да се развиватъ правилно. Когато едно управление дойде на врѣмето си, то е добро. Управницитѣ трѣбва да бждатъ умни и здрави. Може да се случатъ и изключения между тѣхъ, това е въ реда на нѣщата, обаче, повечето управници да отговарятъ на изискванията.

Пакъ се връщамъ при адепитѣ. Ученикътъ стигналъ въ тѣхния градъ, но късно. Една минута прѣди пристигането му, вратата се затворила. Кога ще се отвори отново, той не знаелъ. Останалъ вѣнъ и започналъ да лѣе горчиви сълзи, че изгубилъ единъ отъ щастливитѣ случаи да получи отговоръ на вжждѣления за него въпросъ – какъ да живѣе добрѣ. Въ това врѣме, покрай него миналъ единъ отъ прислужницитѣ на адепитѣ, който сжщо останалъ вѣнъ, и го запиталъ, защо плаче. – Остави се, братко, трѣгнахъ за този свещенъ градъ, но се спрѣхъ за малко въ Русия, да разбера нѣщо за болшевизма и закжснѣхъ съ една минута. Намѣрихъ вратата затворена. – Не плачи, има само единъ начинъ, по който можешъ да влѣзешъ въ тази свѣта мѣстность. – Какъвъ е този начинъ? – Ще си изровишъ единъ гробъ и ще лѣгнешъ въ него. Прѣди това, ще помолишъ да посѣятъ върху гроба жито, което слѣдъ врѣме ще израсте и ще завърже. Послѣ ще ожьнатъ житото, ще го овършѣятъ, смелятъ на воденица и като направятъ отъ брашното топълъ, хубавъ хлѣбъ, ще те занесатъ при адепитѣ. Значи, само като топълъ хлѣбъ ще влѣзешъ вжтрѣ. Другъ начинъ нѣма. – Не, не искамъ да влизамъ въ гробъ, да гния, да ме засѣватъ отгорѣ съ жито и т.н. Много скжпо ще платя за знанието, което търся. Казвамъ: Това е символъ, въ който е скрита истината. Това показва, че има само единъ начинъ за придобиване на истината. Съврѣменнитѣ хора, които сж закжснѣли за тази истина, и до днесъ стоятъ прѣдъ затворената врата на адепитѣ. Прѣвеждамъ символа: Вратата на рая е затворена за човѣка, и дълго врѣме той ще стои, ще оре земята и ще сѣе на нея, докато отъ посѣтото жито се направи топълъ хлѣбъ. Какво става сега? Бащата иска да стане ученикъ на Бѣлото Братство, да влѣзе между адепитѣ, но синътъ му казва: Татко, лѣгни въ гроба. Азъ ще посѣя върху тебе жито, да направимъ отъ него топълъ хлѣбъ за адепитѣ. Този е

единственият начин за влизане въ Царството Божие. Разбирайте ме по духъ, а не по буква.

Азъ ви съвѣтвамъ, върху гроба на всѣки отъ васъ да съятъ жито. Съйте жито върху гробовѣтъ на вашитѣ близки. Иди при гроба на баща си и го запитай: Татко, ако си тукъ, ето какво ще ти кажа. Рай нагорѣ нѣма, и адъ надолу нѣма. Ще посѣя жито на гроба ти и като израсте, влѣзъ въ него, да се прѣвърнешъ на топълъ хлѣбъ. Само така ще влѣзешъ въ Царството Божие. Днесъ православнитѣ проповѣдватъ, че умрелитѣ ще възкрѣснатъ и ще излѣзатъ отъ гробовѣтъ си. Окултиситѣ проповѣдватъ друго учение, И еднитѣ, и другитѣ сж прави, но които ги слушатъ, тѣ се заблуждаватъ. Тѣ сж въ положението на кандидати за красивата мома. Тя има десетъ кандидата, но си е избрала единъ. Като я посѣщаватъ, тя е внимателна, любезна съ всички. Всѣки си мисли, че той е избраникѣтъ. Единъ по единъ, тя ги поставя на динена кора, подклѣзва ги, безъ тѣ да подозиратъ това. Тя имъ се усмихва и любезно ги отправя по домовѣтъ имъ. При нея остава онзи, кѣмъ когото тя била вжншно най-невнимателна. Политика е това! Всѣки се заблуждавалъ, че той е избраникѣтъ и безъ да усѣти, намиралъ се вѣнъ. Това е законъ. Когато човѣкъ започне да страда, той ще бжде избраникѣтъ, за него ще се ожени красивата мома. Ако не страдашъ, динена кора те очаква. Ще стѣпишъ на нея и ще се намѣришъ вѣнъ. – Искамъ да бжда щастливъ. – Щастливъ ли да бждешъ? – Отсега още ти подписвамъ присждата: Динена кора те очаква. Обещаватъ ли ти нѣкъдѣ пари, кжца, ще те изпратятъ за „зеленъ хайвѣръ.“ Ако те сполетятъ голѣми нѣщастия, знай, че ти си избраникѣтъ.

Въ Стария Завѣтъ се говори за праведния Йовъ. Той бѣше богатъ човѣкъ, ядѣше и пиеше, отъ нищо не се нуждасе. Неговиятъ великъ Учитель, който искаше да му покаже пжтя, казваше: Не е този пжтѣтъ, по който искашъ да намѣришъ смисъла на живота. Той, обаче, мислѣше, че има много знания. Неговитѣ приятели идваха, острѣха си езицитѣ, но съ това нищо не стана. Като отидоха кжшитѣ му, и нивитѣ, и лозята, и овцетѣ, и говедата му, и синоветѣ, и дѣщеритѣ му – той всичко изгуби, тогава го нападнаха и струпеи по цѣлото тѣло, и той почна да търси Бога. Той се бори

съ себе си, съ своята гордостъ и си казваше: Азъ това направихъ, онова направихъ. И най-послѣ, Господь му каза: Нали искашъ да ме видишъ? Запретни се като мжжъ, азъ ще ти проговоря. Като му проговори Господь, той каза: Значи, тази работа не била така! Съ тази болѣсть Йовъ влѣзе въ гроба, изгни вътрѣ, и жито порасна отгорѣ му. И нивитѣ, и кжщитѣ, и синоветѣ му се върнаха. – Но кога? – Слѣдъ като издържа великия изпитъ на страданията. Знаете ли, на какви страдания бѣше подложенъ Йовъ? – На такива, каквито вие не можете да си прѣдставите. Между васъ има нѣкои, които мислятъ, че лесно могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Азъ се чудя на тѣхъ. Този пжтъ, въ който сте влѣзли, е единъ отъ най-труднитѣ – не е за ходене, а за изпълнение. Не си правете илюзии, че този пжтъ е лесенъ. Опитали ли сте най-големитѣ страдания? Тѣ сж условие, за да бждете щастливи. И тогава, при тѣзи условия, вие ще се удостоитѣ да вкуситѣ Великата Божия Любовь, и отъ васъ ще изникне нѣщо много хубаво. И тогава вие ще бждете истински човѣци.

Христосъ казва: „Доброто сѣме.“ – Кое е доброто сѣме? – То е онзи ученикъ, който е слушалъ своя Учителъ. Коя е добрата почва? – Като казвамъ „добрата почва,“ разбирамъ любовта. Почвата е реалното. Ако ти, като сѣмето, не можешъ да се посадишъ въ любовта, ако ти не си готовъ да жертвувашъ всичко за нея, ти ще бждешъ единъ обикновенъ човѣкъ. Всичко можешъ да бждешъ, но никога ученикъ на Братята – адепти, никога Синъ на Царството Божие. Ако най-малката постжпка на твоя братъ може да те съблазни, ти не си готовъ за ученикъ. Минавашъ по улицата и казвашъ: Защо този братъ има двѣ кжщи? – Защо тѣ съблазнѣватъ тия двѣ кжщи? Този братъ може да ми бжде господарь, а азъ – неговъ слуга. Обаче, господарьтъ нѣма знания, а слугата има знания. Кое, въ случая, е сжщественото? И кой, фактически, е господарьтъ? – Който има знания. Слѣдователно, почвата, въ която е посадено житото, е любовта. Вие ще турите любовта, като основа на живота си, и условията ще започнатъ оттамъ. При всички условия ще разрешишъ този въпросъ: и като чиновникъ, и като работникъ, и като господа-

ръ, и като слуга. – Ама имамъ несгоди! – Несгодитѣ сж у тебе.

„Първото сѣме падна край пята, затпка се, и птицитѣ небѣсни го озобаха.“ – Това сѣме не издържало изпита си.

„Друго сѣме падна на камѣкъ и като изникна, изсѣхна, защото нѣмаше влага.“ – И то не издържало изпита си.

„Третото падна срѣдѣ трѣнетѣ и като пораснаха тѣ, заглушиха го“. – И то не издържало изпита си.

„Четвъртото падна на добрата земя и като израсна, стори плодѣ стократенѣ.“ – То издържало изпита си.

Това сж все отношения на закона. Минавали ли сте прѣз тѣзи опитности, за да знаете, какви сж отношенията? Да допуснемъ, че ти имашъ една приятелка, която те хване за ржцѣтѣ, прѣгърне те, цѣлуне те. И ти сжщо я прѣгърнешъ и цѣлунешъ. Какво сте спечелили и двѣтѣ отъ тѣзи прѣгрѣдки и цѣлувки? Какво иде слѣдѣ тѣхъ? Да обясня мисълта си. Ти си гладенѣ. Дава тѣ ти нѣколко картофи и бѣлѣ хлѣбѣ. Три деня си гладувалѣ. Питамъ: Сега, като си ялѣ, на какво ще се прѣвърне яденето? Ако азъ сѣмъ писателъ и сѣмъ билъ гладенѣ, слѣдѣ като хапна картошкитѣ, ще сѣдна да напиша едно стихотворение за малкитѣ дѣца. И ще го взематѣ въ училищата, да го учатѣ дѣцата. Въ този случай, яденето има смисълѣ, то се оползотворило. Като сждия, азъ трѣбва да осжда едного на смъртъ. Ако, слѣдѣ като изямъ картошкитѣ, издамъ оправдателна резолюция за този човѣкъ, яденето има смисълѣ. Ако сѣмъ богатъ човѣкъ и слѣдѣ като изямъ картошкитѣ, кажа, че давамъ половината си богатство за страдащитѣ братя, това ядене има смисълѣ. Не е нужно да раздадешъ богатството си безразборно, но чрѣзъ него да се създаде условия за работа на страдащитѣ братя. Азъ не насърчавамъ онова благодарѣние, ти да се считащъ за благодарѣтель, а другиятѣ – зависимъ отъ тебе. Не, това трѣбва да стане отъ любовъ и заради любовта. И азъ, заради любовта, ще направя нѣщо за тебе, и ти, заради любовта, ще направишъ нѣщо за мене.

– Учителю, какво да правя? – Ела при мене, азъ ще ти покажа условията. Изкопайте единъ гробѣ, закопайте ме въ него. Слѣдѣ десетѣ деня ще разкопаете

гроба и ще видите, дали съмъ въ гроба, или не. Ако не ме намърите въ гроба, Учителъ съмъ, ако ме намърите, не съмъ Учителъ. Сега той сѣди и казва: Ти ли си онзи Учителъ, който искашъ да ме упжтишъ къмъ Бога, или ме лъжешъ? Той не го казва направо. Външно е смиренъ, обръща се съ думитѣ: „Учителю благи," но азъ чета въ очитѣ му тази мисль. Азъ му казвамъ: Изкопай единъ гробъ за мене. – Защо? – Изкопай единъ гробъ, дългъ 1,75 м. Зарови ме вжтрѣ и слѣдъ десетъ деня разкопай гроба. Ако ме намърешъ вжтрѣ, не съмъ Учителъ, ако не ме намърешъ, Учителъ съмъ. – Направихме опита и не те намърехме. Слѣдъ опита азъ пакъ си влизамъ и излизамъ отъ стаята. Ще кажете, че това е разказъ отъ „1001 нощъ." Споредъ васъ е така, но Христосъ не доказа ли на хората, че е Учителъ? Заровиха Го въ гроба и слѣдъ три деня възкрѣсна. Когато посѣтиха гроба, нѣмаше Го тамъ. Слѣдъ това казваха, че Неговитѣ ученици сж изровили и скрили нѣкъдѣ тѣлото Му. Обаче, Христосъ започна да се явява на ученицитѣ си и да имъ разказва такива нѣща, каквито хората не можаха да приематъ за вѣрни. Единъ денъ Учителътъ ще подложи ученика си на сжщия опитъ. Ако той не мине прѣзъ този опитъ, какъ ще се познае, че е разбралъ учението на своя Учителъ? И азъ се поставямъ въ положението на великъ Учителъ и питамъ ученика: Ти видя ли опита, който направихъ? Можешъ ли да ме слѣдвашъ? За да видя, дали имашъ любовъ къмъ Учителя си, дали си ученикъ, ще те заровя въ земята. – Какво ще правишъ? – Ще опитамъ, доколко си ученикъ. Измѣрвамъ го, изкопавамъ гроба и го закопавамъ. Слѣдъ десетъ деня го разравямъ. Ако го намѣря вжтрѣ, той не е ученикъ, ако не го намѣря, ученикъ е. И тогава казвамъ: Радвамъ се, че имамъ единъ ученикъ, който слѣдва моето учение. Слѣдъ това, посѣвамъ на гроба жито и казвамъ: Ти си достоенъ за знанието, което ти повѣрихъ. Мислете върху опита, безъ да се съблазнявате.

Днесъ отъ всички се изисква смѣлость и рѣшителность, Безъ тѣзи качества, не може да бждете ученици на това велико учение. То не е обикновено учение, както си мислятъ нѣкои. То изключва всѣкакви илюзии, всѣкакво въображение. Че е така, лесно мога да го докажа. – Какъ? – На опитъ. Казвашъ, че имашъ здрава

нервна система, че всичко издържашъ. Ще те бодна съ единъ голѣмъ шишъ и ако не трепнешъ, наистина, имашъ здрави нерви. Сега ще опиташъ и моитѣ нерви. Забивашъ въ ржката ми голѣмъ, дебелъ шишъ, и азъ не трепвамъ. Значи, моята нервна система е здрава. И да потече малко кръвь, ще туря соль, и кръвьта ще прѣстане. Както виждашъ, азъ не извикахъ. Едва боднахъ иглата въ твоята ржка, и ти почна да викашъ. Значи, твоитѣ нерви не издържатъ. Ще направя още опити, да видимъ, колко ще издържатъ въ ходене, въ носене на тежести. Ако, при изкачване на най-ниския връхъ, се изморите, при носене на тежести не издържате, тогава, какво ще кажете? Послѣ ще се подложимъ на 10-дневенъ гладъ. Така ще се опитаме, кой е здравъ, и кой – боленъ. Не само това, но като гладувашъ, ще работишъ. Ето защо, прѣди да говори, човѣкъ трѣбва да е изпиталъ силитѣ си. Казвашъ за нѣкого, че е боленъ, а той прѣвъ се подлага на тѣзи опити и ги свършва съ успѣхъ. Това сж максими, които всѣки може да приложи въ живота си.

Питате: Кое е сжщественото въ живота? – Това, което издържа при всички условия въ живота. Щомъ дойдешъ до него, нѣма да казвашъ: Това мога да направя, онова не мога. Божественото начало въ човѣка е сжщественото. То се проявява по разуменъ начинъ и внася въ човѣка свѣтлина, чистота и го прави свободенъ. Божественото поставя любовта за основа въ живота и казва: Живѣйте въ любовта, която дава условия за растене. Подъ „любовъ" разбирамъ процесъ на растене. Свѣтлината е процесъ, който се извършва извънъ любовта. Свободата е процесъ, който освобождава човѣка отъ ограниченията. Тя е плодъ на живота. Всѣки иска да бжде свободенъ въ своитѣ дѣйствия. Щомъ е свободенъ, ще пази свободата и на другитѣ. Свободата изключва съмнѣнието. Ако си свободенъ, и Богъ живѣе въ тебе, ще подозирашъ ли хората? Азъ имамъ пълна, абсолютна вѣра въ Онзи, Който живѣе въ мене. Който се съмнѣва, той не разбира живота. Добриятъ животъ подразбира добри резултати.

Мнозина казватъ: Докато Учителътъ ви е живъ, вашитѣ работи ще вървятъ добрѣ. Какво ще правитѣ, като умрѣ единъ день? – И да умра азъ, учението ще живѣе. То е Божествено учение, а Божественото всѣко-

га живѣе. Свѣтътъ страда отъ човѣшки учения. И тѣ сж на мѣстото си, но азъ говоря за себе си. Ако ви прѣ-подавамъ човѣшко учение, нѣма защо да ви уча, вие имате такива учения. Ако ви проповѣдвамъ обикновена философия, или ви запознавамъ съ обикновена музика, нищо ново не съмъ ви далъ. И безъ мене, вие знаете тѣзи работи. Има нѣщо необикновено въ свѣта – то е Божественото. Съ него искамъ да ви запозная, за него ви проповѣдвамъ. То се разбира по особенъ начинъ. За да Го разберете, трѣбва да стѣпите на почвата на любовта. – Нѣма ли да се излѣжа? – Ако се съмнѣвашъ, нищо нѣма да разберешъ. Който се съмнѣва, не може да намѣри истината. Застани на почвата на любовта и знай, че Този, Който е създалъ свѣта, никога не може да те измами. Имай абсолютна вѣра въ Бога! Мисли за Него, не както хората мислятъ отвѣнъ, но както ти мислишъ въ себе си. Всичко, което носишъ въ себе си – заложби, способности, дарби, се дължи на Бога. Дѣ е Богъ? Ще кажете, че е нѣкъдѣ на небето. А Христо-съ? Прѣди двѣ хиляди години Той е дошълъ на земята, а сега е отдѣсно на Бога. Не се лѣжете, не заблужда-вайте и хората. Днесъ Христосъ обикаля цѣлия свѣтъ, всички народи, и се чуди на това, което се проповѣд-ва въ Негово име. Той се чуди на догмитѣ, които се проповѣдватъ, чуди се на човѣшкото вѣрую, на символа на православната вѣра. Светиятъ Синодъ сѣди и мисли, какво да прави съ еретицитѣ, така наричатъ моитѣ по-слѣдователи. Той се чуди, какво име да имъ даде. Единъ день азъ ще посѣтя владицитѣ въ Синода по та-къвъ начинъ, какъвто тѣ не очакватъ. Тѣ ще разбера-тъ, че има единъ живъ Господъ, Който вижда всичко и отдава всѣкому заслуженото. Тѣ трѣбва да знаятъ, че ние стоимъ на една здрава, чиста основа, безъ лѣжа и измама. Ако българскиятъ народъ трѣбва да чуе исти-ната, нека я чуе такава, каквато е. Прѣди 2,000 го-дини Христосъ проповѣдваше едно учение. Нека се из-несе това учение такова, каквото е било тогава, нека се изнесе така, както се проповѣдва днесъ. Желанието на адептитѣ е да се приложи Христовото учение, както е. Тогава и тѣ ще приложатъ своята сила и мощъ. Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че нѣкои се съмнѣватъ. Азъ не казвамъ, че трѣбва да се държите за мене, да вѣр-вате въ всѣка моя дума, напротивъ, азъ не искамъ да

се излагате заради мене, нито да страдате заради мене. Крайно неприятно ми е, когато нѣкой страда безъ любовь. Ако имашъ съзнание, доблестъ, да страдашъ за истината, това става само съ любовь. Какво ще спечеля, ако ви изложамъ на страдания, на гонения, на гладъ заради мене? Ако въ душата ви се яви дълбоко желание да разберете и намѣрите Бога въ цѣлокупния животъ, страданията ви иматъ смисълъ. Това сж страдания съ любовь. Като срѣщна такъвъ човѣкъ, мога да го прѣгърна и цѣлуна. Ако не страдате съ любовь, ще ви кажа: Братя, вие ми причиняватъ голѣми страдания. – Защо? – Защото страдате безъ любовь. Азъ съмъ готовъ да поправамъ работитѣ на онзи, който страда заради мене, безъ любовь. Мнозина идватъ тука, слушатъ бесѣдитѣ ми, страдатъ, но безъ любовь. Рѣшилъ съмъ да посѣтя българскитѣ владици само за това, защото причиняватъ страдания на другитѣ, безъ любовь. Азъ ще имъ дамъ такъвъ урокъ, който да помнятъ завинаги. Ще употребя другия законъ. Урокътъ имъ нѣма да бжде като на еврейскитѣ свѣщеници, но такъвъ, че ще помнятъ Бога и ще Го познаятъ. Така казва Христосъ за българскитѣ владици: Скоро ще ги хвана за брадитѣ и ще ги разтърся. Така ще познаете Христа! Това се отнася не само за тѣхъ, но за всѣки, който не говори истината. Има владици, които прѣдчувстватъ тази опасностъ и си бръснатъ вече брадитѣ. – Защо ги бръснатъ? – За да нѣма, за какво да ги хващатъ.

Казвамъ: Нѣма по-неприятно нѣщо за мене отъ това, да срѣщна човѣкъ, който не говори истината. Ето защо, азъ изисквамъ отъ българскитѣ владици да вършатъ всичко по убѣждение и любовь. Ако постѣпватъ така, азъ съмъ съ тѣхъ. Не постѣпватъ ли съ любовь, не съмъ съ тѣхъ. Нека дадатъ на българския народъ нѣщо повече отъ това, което азъ давамъ. Нека му говорятъ истината. Това иска Христосъ отъ всички. Каква полза ще има България, ако очаква да дойдатъ страданията, както на Русия? Чрѣзъ страдания ли тя трѣбва да разбере истината? Защо българитѣ не взематъ поука отъ Русия? Ако българскитѣ управници и духовенство не взематъ поука отъ страданията на руския народъ, и тукъ ще дойде сжщиятъ законъ. Тѣ сами тласкатъ народа си къмъ бѣдствия. Мислите ли, че и въ България нѣма да дойде сжщиятъ законъ? Ще дойде, но

ние искаме да го прѣдотвратимъ. Азъ не искамъ православно църква да хвърли дрехата си, но да приложи закона на любовта. Нека всички владици и свѣщеници кажатъ: Ние искаме да служимъ по любовъ и безъ пари. Нека тѣ първи дадатъ примѣръ. Нека любовта излиза отъ сърдцата имъ и облива окръжаващитѣ. Но тѣ трѣбва да се откажатъ и отъ месото. Има изобилно храна за тѣхъ: ябълки, круши, оризъ, жито. Като опитатъ тази храна, ще разбератъ смисъла на много нѣща. Тогава, като се срѣщнемъ, ще се познаемъ и ще кажемъ: Това е доброто сѣме, паднало на добра почва. Какво обсъжда духовенството днесъ? Защо идвали при мене хора? – Защо да не идатъ? Обществото отпадало, и причината за това сѣмъ билъ азъ. Азъ не искамъ да ви спѣвамъ, но казвамъ: Вие сами направете реформи и посѣйте навсѣкждѣ любовта. Нека църквата се пълни съ хора. Азъ ще се радвамъ, ако любовта е въ църквата. Още повече ще се радвамъ, ако любовта е въ сърдцата на хората.

Питате: Защо нѣкога говорятъ противъ духовенството и владицитѣ? – Защото тѣ сж взели ключоветѣ на Царството Божие и нито тѣ влизатъ, нито на други даватъ да влѣзатъ. Щомъ тѣ не отварятъ и не затварятъ наврѣме, ние ще имъ вземемъ ключоветѣ. И на васъ казвамъ: Ако искате да ви почитаме и уважаваме, и да ви обичаме, говорѣте истината. Азъ нося въ ума си една мисълъ и въ душата си едно желание – доброто на своитѣ братя. Тази е идѣята на Господа, тази идея живѣе и въ насъ. Когато любовта дойде въ насъ и дадемъ възможностъ на живия Господъ да се прояви чрѣзъ насъ, всички ще бждемъ свободни и щастливи. Само така ще докажемъ на свѣта, че Богъ сществува. Това ще докажемъ чрѣзъ дѣло. Споредъ мене, комуниститѣ, анархиститѣ сж по-идѣйни отъ свѣрѣменнитѣ християни. Не че тѣ сж лоши, че нѣма между тѣхъ добри хора, идеалисти, но тѣ сж страхливи. У тѣхъ има единъ вжтрѣшенъ страхъ. Въ извѣстно отношение, свѣтскитѣ хора сж по-умни отъ християнитѣ. Духовенството се страхува отъ мене. Искатъ да ме махнатъ, да не имъ мжтя водата. Тѣ не знаятъ, че това не зависи отъ тѣхъ, да бжда или да не бжда въ България. Казвамъ имъ: Слушайте, приятели, този свѣтъ не е вашъ. Свѣтътъ е грамадно лозе, на което има работа за

всички, нѣма защо да дѣлите чуканитѣ. Лозето трѣбва да се прѣкопае. Като дойде господарѣтъ му, ще ни пита: Прѣкопахте ли добрѣ лозето? Хората не го обработватѣ, но дѣлятѣ чуканитѣ. Тѣзи чукани сж наши, онѣзи сж ваши. Чудни сж хората, които дѣлятѣ и народитѣ. Казватѣ: Този народѣ е нашѣ. Това е направила бѣлгарската църква за нашия народѣ, онова е направила. – Какво направи бѣлгарската църква за своя народѣ? Тя допринесе за падането на бѣлгаритѣ подѣ турско робство. Какво мисли сегашното духовенство? Пакѣ ли ще тури бѣлгарския народѣ подѣ робство? – Не, това нѣма да позволимѣ!

„А друго падна на добрата земя.“ Добрата почва е любовѣта. Любовь трѣбва на бѣлгаритѣ! Духовенството трѣбва да чуе това. Ще питате: Какво е новото учение? – Моето учение е на абсолютната Божия Любовь. Всичко трѣбва да се постави на добрата почва. Всички добродѣтели растатѣ на добрата почва. Търговецѣтъ може да търгува, но на добрата почва. Богатиятъ, като се приближава къмѣ касата си, нека знае, че Богѣ е тамѣ и като дойде нѣкой да му иска пари на заемѣ, да му каже: Братко, нека Бѣлгария бжде страна, кждѣто нѣма никакви полици. Ще дадешѣ пари на заемѣ, безѣ записѣ, безѣ полица. Можешѣ само да си забѣлѣжишѣ въ тефтерче, че си далѣ, напимѣрѣ, 2,000 лева. Първата работа, която трѣбва да извършатѣ бѣлгаритѣ, то е изхвърлянето на всички полици. Това се отнася до всички безѣ изключение! После, азѣ ще отида прѣвѣ да работя на нивата по 5 часа на день и безѣ никакво възнаграждение. Тогава нѣма ли да бждемѣ единѣ повдигнатѣ народѣ? Ако всички индустриални и фабрични работници, мже и жени, постжпватѣ така, на какво ще прилича Бѣлгария? Отѣ всички европейски държави щѣха да дохождатѣ да я гледатѣ и да кажатѣ: Каква идея е влѣзла въ главата на този народѣ? Културенѣ народѣ ще бжде бѣлгарскиятъ! Азѣ ще ви създамѣ музика, поезия. Съ други думи: ще ви дамѣ добрата земя. Ще ви покажа новѣ начинѣ за възпитание на дѣцата. Всички други системи сами ще паднатѣ. Само една система сжществува въ закона на любовѣта. По нея ще дѣйствуватѣ всички. Имате синове и дѣщери. Какво направиха тѣзи системи за тѣхното възпитание? Христосѣ казва: Хвърлете доброто сѣме въ

добрата почва. Казвате: Нека най-напрѣдъ да разбере-мъ, дали новото учение е право. Нека прочетемъ нѣкоя отъ неговитѣ книги, да видимъ, какво пише той за трансформиране на енергиитѣ. И започватъ спороветѣ. Важно е, каква идея нося азъ въ душата си. Ако говоря истината, приежете я. Ако е за знанието на природата, разбирате ли нейнитѣ закони? Защо учите синоветѣ и дѣщеритѣ си, това трѣбва да знаете. Питате: Ако Христосъ дойде днесъ на земята, на какво ще ни учи? Азъ пѣкъ питамъ сегашнитѣ свѣщеници: Какъвъ ще бжде Христосъ като дойде втори пжтъ на земята? Какви очи ще има, какъвъ рѣстъ, ще има ли брада? Това трѣбва да се знае конкретно. Казвате, че Христосъ щѣлъ да слѣзе отъ облацитѣ, придруженъ отъ много ангели. Така идѣята се отдалечава. Ако Христосъ дойде съ ангели, тѣ сж огънь, който ще изгори свѣта. Значи, никаква култура нѣма да остане на земята. Друга е идѣята, ако подъ „ангелъ" се разбира сжщество на чистота, на кротостъ, на нѣжностъ, като дѣте. Ангелитѣ ще внесатъ хармония въ свѣта.

И тѣй, Христосъ ще дойде на земята. „И тржбата ще затржби." – Коя тржба? – Когато Христосъ дойде на земята, нѣма да говори съ никаква тржба, но ще говори тихо и нѣжно. Неговиятъ гласъ ще внесе радостъ и веселие въ всѣка душа. И всѣки ще разбере проповѣдѣта на Христа, и животнитѣ ще Го разбератъ. Въ Европа има коне, кучета, котки, дресирани, срѣщатъ се и такива, които се научили да смѣтатъ. Има интелигентни животни, които могатъ да разбератъ даже Христа. Тѣ казватъ на хората: Когато Христосъ дойде втори пжтъ на земята, ако вие не Го разберетѣ, ние ще Го разберемъ и ще бждемъ носители на Неговото учение.

Едно нѣщо се иска отъ васъ: да бждете посѣти въ почвата на любовта. Имате ли доброто сѣме? Като говоря за владицитѣ, казватъ, че нарочно ви настройватъ противъ тѣхъ. Напротивъ, азъ искамъ да махна тѣхното настроение срѣщу васъ. Тѣ трѣбва да вдѣхнатъ любовь у българския народъ, да сѣе градинитѣ и да оре нивитѣ си, да учи и възпитава дѣцата си – всичко да върши съ любовь. Вмѣсто да правятъ това, тѣ създаватъ настроение противъ насъ, цѣла камарила – така я наричамъ азъ – се е създадала противъ насъ. Но тѣ не знаятъ, какво ще стане съ тѣхъ. Ние не имъ прѣпятст-

ваме, но казваме, че това не е пътът, по който трябва да вървят. Ако е въпросъ за пари, за жито, можемъ да дадемъ на нуждаещитъ се, колкото искатъ. Каквото искате, можемъ да ви дадемъ, но за това се иска да живѣете по любовъ, да не изопачаватъ истината. Ние не създаваме религия, но създаваме добра почва, дѣто добритъ хора да растатъ и да се развиватъ като братя. Какви сж хората, за насъ е безразлично. Важно е да живѣятъ като братя, по любовъ, и кой каквато дарба има, да я прояви. Трѣбва ли духовенството да поставя ограничения срѣщу насъ? Нашъ човѣкъ ще се вѣнчава. Тѣ го питатъ: Ти отъ джновиститѣ ли си? Ако е такъвъ, не искатъ да го вѣнчаватъ. Ако искате да знаете, отъ кое учение сме, отговарямъ: Отъ учението на любовта. Който иска да научи любовта, да дойде при насъ. Ако нѣкой отъ тѣхъ може да ни покаже, какво е любовта, пръвъ азъ ще го послѣдвамъ. Ако тѣ могатъ да дадатъ нѣщо по-високо отъ новото учение, пръвъ азъ ще го приема. Но не е тамъ въпросътъ.

Като говоря за владицитѣ, имамъ прѣдъ видъ всички хора. Тѣ трѣбва да прѣтърпятъ извѣстна мѣтаморфоза, да станатъ истински духовни хора. Владичитѣ, както и синодалнитѣ старци, не сж още духовни хора. Тѣ трѣбва да работятъ усилено върху себе си, да се просвѣтятъ. Така се говори за тѣхъ въ разумния свѣтъ. Ако не се просвѣтятъ, тѣ могатъ да направятъ голѣми пакости. Прѣди 2,000 години тѣ направиха една пакостъ и сега искатъ да направятъ друга пакостъ, но това нѣма да имъ се позволи. Невъзможно е човѣкъ да направи едно и сжщо прѣстѣпление два пжти. Врѣме е тѣ да се стреснатъ и да приложатъ любовта. Владиката, свѣщеникътъ, учителътъ могатъ да оправятъ свѣта. Владиката има на разположение цѣла епархия, да ходи между хората, да проповѣдва. Не е достатѣчно да служи само на православната църква. Той трѣбва да служи на Бога! Врѣме е вече да служатъ на Бога. Тѣ ще се посѣятъ въ добрата почва, да дадатъ добри плодове. Казано е въ Писанието: „Проклетъ онзи човѣкъ, който се надява на човѣка!“ Споредъ мене, не е проклетъ онзи, който се надява на човѣка, но който се надява на човѣшкитѣ системи.

„Друго падна на добрата земя, и като израсна, даде плодъ стократенъ.“ Вложете тази идея въ себе си, да възприемете новото. Старото ще събаряте постепенно, не изведнжжъ. Докато не изтърпите страданията докрай и не ги наддължете, не можете да придобият новия животъ. „Земята и небето ще прѣминатъ, но нито една рѣзка отъ закона нѣма да се измѣни.“ Дали сте вѣрващи или не, страданието ще дойде, но да ви намѣри посѣти на добрата почва, да дадете плодъ стократенъ. За да намѣрите Бога, трѣбва да използвате добрата почва – почвата на любовта. Казано е въ Писанието: „Богъ е Любовъ.“ Щомъ намѣрите любовта, ще намѣрите и мъдростта. Като намѣрите любовта и мъдростта, ще намѣрите истината. Следъ тѣхъ ще намѣрите правдата и добродѣтелята. Като придобияте тѣзи добродѣтели, вие ще намѣрите пътя, въ който може да съградите онзи великъ домъ, да живѣете съ всички братя и сестри въ любовъ. Дѣто е любовта, тамъ е радостта и вѣселието.

„Друго падна на добрата земя.“ – Коя е тази земя? – Любовта. Има само една земя, на която можемъ да растемъ и да се развиваме. Вннъ отъ любовта нѣма друга земя.

И тѣй, азъ ще влѣза въ гроба и слѣдъ десетъ дена ще ме разровите. Следъ това вие ще влѣзете въ гроба, и азъ ще ви разровя. Ако съмъ въ гроба, не съмъ Учителъ, ако не съмъ въ гроба, Учителъ съмъ. Ако сте въ гроба, не сте ученици, ако не сте въ гроба, ученици сте. Желая на моитѣ ученици, като ви зарова въ гроба и слѣдъ десетъ дена ви разровя, да ви нѣма вжтрѣ!

12-та Бесѣда отъ Учителътъ, държана на
17 Декемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринята
Ст. София ул. Опълченска № 66

Музиката – срѣдство за концентриране .

12-та Школна Лекция отъ Учителѣтъ
II-ра година на Общия Окултенъ Класъ
17 Декемврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечерѣта
Ст. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

Т. м.

Темата за следующия пжтъ ще бжде: Пробуждане на Божественото съзнание въ човѣшката душа .

Туй ще запомните, върху това ще мислите, колкото можете, може и 2-3 реда само да напите. (Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ: „предназначението на ржцѣтъ и прѣститѣ“) Трѣбва да си изберете отъ класа около 10–15 или 20 души, които всѣкога да изваждатъ едно резюме отъ общата работа, основното, та да се чете извода на всичко, каквото е казано. Та ще се разпрѣдѣли материала помежду имъ. Ще изваждате само основнитѣ чѣрти, тѣй щото, отъ всѣка тема да имате резюмето .

Сега, цѣльта ни не е да ви направимъ писатели, цѣльта ни не е да ви направимъ и музиканти. Писането, пѣнието, това сж срѣдства за развитие на човѣшката душа. Тѣ иматъ по-висока цѣль. Ние употребяваме пѣненето, като срѣдство, едно отъ мощнитѣ срѣдства. Пѣнието, размишлението, това сж срѣдства. Сега, вие трѣбва да работите, защото чрѣзъ тия нѣща ще се научите да се концентрирате. Най-потрѣбното е концентриране на ума. Запримѣръ, защо ви давамъ музиката? Ще кажете: „Безъ музика не може“. Може. Въ нашия животъ, понапрѣдъ свѣтлината и чувствата сж минавали прѣзъ човѣшкия умъ, и сж се поляризирали прѣзъ сърцето – човѣкъ е слизалъ къмъ земята. Слѣдователно, тия лжчи сж се стѣснявали, стѣснявали, и ние сме дошли въ прѣсичането на този трижгълникъ. Сега правимъ единъ подемъ нагорѣ, процесътъ е обратенъ: всичкитѣ наши чувства и желанія трѣбва да ги пратимъ прѣзъ ума си, не да ги прѣмахнемъ, но всичкитѣ наши чувства трѣбва да ги прѣкараме прѣзъ призмата на нашия умъ. Тукъ тѣ ще дойдатъ въ единъ центъръ, ще се смѣсатъ при тия концентрирания, и ще усѣтите като че изгубвате всичко, но слѣдъ като прѣминатъ прѣзъ центъра на тази призма, тѣ ще се разширятъ, и ще взематъ

такава ширина, каквато душата иска. Та, чрез пънието – един метод – вие ще развиете вашата чувствителност. Нъма да мислите за окръжаващитъ, че нъкой ще ви се смъе. Туй не е важно, ти ще гледашъ да се концентрирашъ, ти се упражнявашъ за нъщо по велико. За бждеще важното е концентрирането, а не разсъянността на ума. Сега, вашиятъ умъ може да е заетъ съ хиляди нъща, но тия хиляди нъща нъма да ви помогнатъ. Тъ може да ви помагатъ врѣменно, но знаете ли въ какво положение ще се намърите слѣдъ като напустнете тѣлото? Всичката ваша философия нъма да струва нито единъ грошъ, всичката ваша религия и молитви нъма да струватъ нито единъ грошъ. Защо? Знание се изисква, и то Божествено знание! Сега не мислете, че азъ умаловажавамъ вашия стремежъ. Не, този стремежъ трѣбва да бжде непрѣривенъ, а не единъ день ще се чувствувашъ религиозенъ, втория день – нерелигиозенъ. Това не е религия. Религията е постояненъ стремежъ къмъ Божествената Любовь, както коренитъ въ растенията трѣбва да бждатъ насадени въ почвата, за да могатъ постоянно да смучатъ, а клонищата постоянно трѣбва да бждатъ въ свѣтлина. И тия два процеса сж необходимии. Лишено растението отъ свѣтлина, лишено отъ своята почва отдолу, неговиятъ животъ се прѣкъсва.

Другиятъ законъ, който трѣбва да помните като ученици е, пакъ ви напомнявамъ, въ васъ има слабостъ, вие мислите, че знаете. Не е лошо това, азъ не искамъ да мислите, че не знаете, но да мислите, че има много нъщо, което трябва да знаете. То да бжде импулсъ въ васъ. И сегашното ви знание да бжде като едно стъпало, до което като достигнете, да кажете: „Едно стъпало минахъ“, второ трето, четвърто, то да е импулсъ. Да не мислишъ, че като идешъ до нъкъждъ, свърши се работата. Не, вие едва сега започвате живота. Слѣдователно, коренитъ на вашия животъ ще бждатъ въ сърцето, а клонищата ще бждатъ въ ума. И всички сокове ще ги пращате къмъ тия клонища, къмъ Бога. Това е еволюция, за да сформирувате вашитъ цвѣтове, и бждещтъ ваши плодове да може да узрѣятъ. Слѣдователно, като влѣзете въ другия свѣтъ, отъ невидимия свѣтъ за васъ ще се интересуватъ до колко вие разбирате. Може да идете въ Англия, законътъ е

сжиятъ. Ако кажете: „Г-не, моля ви...“ Той си отминава. Казвашъ: „Моля, Г-не...“. „Той не се спира“. Той казва: „Говоришъ ли английски?“ „Моля, Г-не!“ Но като му кажешъ на неговия езикъ: „Моля ви, г-не, азъ съмъ чужденецъ, изпадналъ съмъ въ чужбина...“. Англичанинътъ ще каже — „All right!“. „Азъ ще се погрижа за тебе“. Ще се спре. И ти, като идешъ въ духовния свѣтъ, трѣбва да разбирашъ, да зчаешъ езика имъ. Ще кажешъ на ангелски езикъ, и ангелътъ ще се спре, ще ви послужи. А сега, разправяте, че като влѣзете въ онзи свѣтъ, като царски синове ще ви посрѣщнатъ, като храненици ще ви гледатъ. Не е тѣй. Ще влѣзете скромно, ще говорите смирено и почтено. Законъ е това! И този законъ не може да се измѣни. Но, ако вие не знаете тѣхния езикъ, за Божествения свѣтъ това се счита прѣнебрѣжение. Ако вие това не знаете, вие сте единъ горделивъ човѣкъ, надутъ, вие сте единъ човѣкъ, който не заслужава и кракътъ му тамъ да стѣпи. Тѣй седи великата Истина. Богъ е Богъ на смиренитѣ, а на горделивитѣ се противи. Ако вие сте единъ горделивъ човѣкъ, ако Богъ ви се противи, какво търсите между ангелитѣ? Тогава, като излѣзете отъ тѣлото, ще се намѣрите на земята. И тази истина, като окултни ученици, трѣбва да я знаете. Докато сте на земята ще се концентрирате, и ще изучавате тѣхния езикъ. Ще изучавате езика на духоветѣ, ще почнете да говорите съ тѣхъ. Нѣкой пжтъ ще грѣшите, но като влѣзете въ ангелския свѣтъ, трѣбва да знаете поне 10 думи, то е достатъчно. Ако идешъ въ ангелския свѣтъ да можешъ да кажешъ поне двѣ думи. Турчинътъ казва: „Екмекъ варъ“ Като дойде нѣкой българинъ, ще каже: „Хлѣбъ имате ли“? Имаме имаме. Тѣй! И, слѣдователно, вие ще дойдете нѣкой пжтъ до това положение. Не си създавайте идеи, които нѣматъ основа. Забавления може, но като ученици, азъ искамъ да учите всички. Казвате нѣкой пжтъ: „И безъ туй упражнение може“. Безъ всичко може въ свѣта, но всѣка една школа си има свои методи, и вие трѣбва да ги изучавате. Царски пжтъ за никого нѣма. Царскиятъ пжтъ е пжтъ на трудолюбие, на концентриране, на смирение, всѣки единъ да мисли, че каквото Господъ е казалъ, трѣбва да бжде. А Господъ е казалъ, че трѣбва да се учимъ. Тѣй е казалъ! И на онѣзи ученици,

които се учатъ, той всѣкога имъ помага. И сега казвамъ, тази енергия, която се накопила въ васъ, трѣбва да се използва за работа. Сега, допуснете, царъ пжтува по пжтя, измржзватъ ржцѣтъ му. Може ли да свири? Не може. Трѣбва му една соба, и най малко 10–15 минути да се погрѣе, да дойде кръвта по прѣститѣ, и тогава може да свири. И краката му трѣбва да бждатъ топли. Законътъ е сжщиятъ. Ако нашитѣ сърца не сж топли, ако нашиятъ умъ не е свѣжъ, не е свѣтълъ, какъ ще работите? Тѣ сж два инструмента. Ако вие идете съ тѣжно сърце, отмилѣло ви е всичко, нищо не ви се иска, какво ще учите? Ако всичко ви е тъмно въ ума, и постоянно критикувате какъ ще учите? Искамъ сега, най-първо, да се стоплите, да се понапечете. Ние сме много съобразителни. Ако сте много гладенъ, ние ще наредимъ една трапеза. „Ти гладенъ ли си?“ Хубаво, една супица ще ви донесемъ, да се стоплите добрѣ. Защото, ако си гладувалъ 3–4 дена, ще кажешъ: „Супица, супица нѣма ли?“ И всѣко безпокойствие в душата ви, туй е, което спѣва. Тѣй ще се учите, да нѣма много безпокойствие. А пѣкъ вие сега, всички пуснете едно безпокойствие. Безпокойствието се множи, то сж като въшкитѣ. Тѣ лазятъ, и си ходятъ на гости, пѣплятъ. Като седнешъ, нѣкои отъ тѣжъ, тия бѣлитѣ въшки, тѣ сж съобразителни, влизатъ подъ ризата, и избиратъ мазнитѣ мѣста, ходятъ, не се спиратъ на гърба. Казватъ, че били глупави. Не, не, най-добрата частъ на тѣлото избиратъ. Какъ имъ достигна ума? Нѣкой кокжлъ не избиратъ, а най-мекото мѣсто. Казватъ, че въшката е глупава. Не, не е глупава, умна е. Онѣзи, чернитѣ въшки, избиратъ мѣсто горѣ на главата, нѣма кждѣ, локализируютъ се тамъ на нѣкое мазно мѣсто, и казватъ: „Туй е нашето мѣсто!“ За въшката гребенъ, гребенъ, отъ тия гжститѣ гребени. И отъ ризата ще ги извадтшъ. Българитѣ знаятъ какъ се чистятъ. Туй е едно изкуство. Не мислете, че е лесно да се концентрира човѣкъ, да бжде тѣрпеливъ. То е едно отъ мжчнитѣ изкуства – да бжде човѣкъ тѣрпѣливъ. Азъ зная отъ опитъ, какво нѣщо е тѣрпѣнието. И когато човѣкъ набара онзи законъ, да знае въ всѣки моментъ да бжде тѣрпѣливъ, и да знае да се концентрира, той е придобилъ едно отлично изкуство. И слѣдователно, азъ ви давамъ тѣзи отлични 12 упражнения.

Тази вечеръ имаме едно друго, 13-то: „Богъ е Любовь“, едно остава незаучено: „Въ заритъ на живота“. Тия упражнения сж за концентриране на вашата мисълъ. И вие не може да пѣте едно упражнение, ако умътъ ви не е нагласенъ по особенъ начинъ. Щомъ ти не мислишъ, упражнението не е упражнение. Вие не може да пѣте, ако умътъ ви не е съсредоточенъ. Тѣзи упражнения не може да се пѣятъ като обикновени пѣсни. Ако не мислишъ, ти не може да пѣешъ. Ще мислишъ върху това упражнение, и всѣки единъ тонъ всѣка една дума ще упражни своето вяблиие. Вие може да правите опитъ. Азъ искамъ и друго. Тия упражнения вѣнъ отъ школата, никому нѣма да ги давате. Защото, у всинца ви има желание, хайде да разпространимъ нашитъ пѣсни. Тѣ сж за васъ. Ние искаме да ги опитаме. Първото нѣщо, всѣко нѣщо трѣбва да опитаме. Ама вие не сте направили опитътъ, а ще почнатъ да ги употребяватъ хората. Ще ги опитаме, и ако има добъръ резултатъ, тогава ще ги дадемъ на хората. Слѣдователно, щомъ нѣма за насъ резултатъ защо ще ги даваме на другитъ хора? Ще ги опитаме, да добиемъ тази вѣра, че туй, което азъ говоря е право. Ако не е право, ще ги измѣнимъ. Затуй казвамъ, да седятъ въ школата. Ще ги научите много хубаво. Всички може да пѣте. Сега софийнци минаватъ за пѣвци, първи пѣвци. Туй не е за похвала. Значи, има у васъ нѣщо хубаво заложено. А тия упражнения ще ги изпълватъ семпло, правилно, съ концентриране на ума.

Тази вечеръ има трима приятели отъ ученицитъ, които ще изпълятъ „Духътъ Божий“. И нѣма да се безпокоите, не бойте се вие, нѣма нищо. Ние ще започнемъ съ погрѣшкитъ, и ще свършимъ съ хармонията.

Сега, ще заучимъ тази вечеръ. „Богъ е Любовь“. Има нѣкои отъ младитъ ученици, които ще ни услужатъ да изпълятъ „Богъ е Любовь“:

Богъ е Любовь (3 пжти)
Любовъ, Любовь
Вѣчна, безгранична,
Пълна съсъ животъ
Животъ на Благия Божи Духъ.
Духъ на благостъта,
Духъ на святостъта,
Духъ на пълень Миръ и Радостъ,

За всѣка душа, за всѣка душа!

Туй е само първата частъ на упражнението. Ще взимате вѣрно. Готови ли сж тия, които знаятъ упражнението? Ще започнете първото съвсѣмъ тихо, понеже упражнението е картинно. (Учителътъ свири, и нѣкои пѣятъ). Сега, да го изпѣемъ пакъ, много тихо, а другитѣ внимавайте. Допуснете сега, че мисълта е съсредоточена. Да не сте разсѣяни. Като пѣете постоянно, силата е въ прѣживяването. Сега, азъ самъ ще пѣя. (Учителътъ пѣе самъ). Нѣкой ще каже: „Отъ мене може да пѣятъ по-хубаво“. Не, въ окултната музика ние искаме да пѣемъ не както пѣятъ хората, а както ангелитѣ пѣятъ. Ние искаме да пѣемъ както ангелитѣ пѣятъ. По този начинъ ще се оправятъ гърлата ви. Концентрирайте ума си. Душата ви трѣбва да дойде да живѣе единъ денъ въ вашето гърло, и тогава отлични пѣвци ще бждете. Вие сега имате идеята, че има само извѣстни хора въ свѣта, които сж родени да бждатъ пѣвци. Не е тѣй. Тѣ сж пѣвци защото тѣ отъ миналото сж научили този законъ: тѣхната душа живѣе въ гърлото имъ. Като научите това изкуство, и вие ще бждете пѣвци. Вие мислите, че то е благодать, специална благодать. За онзи, който се е научилъ да разсъждава, специална благодать е, а за онзи, който не се е подчинилъ на закона, не е специална благодать. Слѣдователно, ние учимъ единъ великъ законъ, който не може да бжде другъ. Всинца може да бждете добри пѣвци. И който пѣе, зная, че душата му е въ гърлото. Тогава, и като говоримъ, ако нашата душа би живѣла въ нашия ларинксъ, колко хубави думи биха излизали! Но понеже душата не живѣе въ ума ни, затова не можемъ да кажемъ нищо идейно. Главното е, че ние чрѣзъ музиката може да привлечемъ ангелитѣ, тѣ ще се заинтересуватъ заради насъ ще имъ кажете: „Ние изучаваме вашата музика, искаме да пѣемъ като васъ“. Тѣ ще кажатъ: „Много добрѣ. Ние ще ви дадемъ нашето присѣтствие и сждѣйствие“. И ще пѣемъ като тѣхъ. Това нѣма да стане изведнжъ. Ще започнете съ смирение, ще слушате какъ тѣ пѣятъ. Нѣкой пжтъ ще чуемъ много хубави нѣща. Азъ съмъ чулъ много сестри казватъ: „Чухъ нѣщо много хубаво“, но, като го изразишъ навѣнка, изгубва се. То е едно окултно пѣние. Ако пѣемъ така, каква благодать, каква

хармония ще излѣзе отъ насъ, ще се излива като една струя, като единъ изворъ.

Я сега изпѣйте всички заедно пѣсенъта „Богъ е Любовь“. (Пѣхма я). Послѣ, ще гледате да си прѣпишете тия упражнения. Тѣ сж за васъ направени. Тѣ не сж за пѣвци отвѣнка. Направете опитъ, провѣрете да видите какъвъ е законътъ. Ще си служите съ едно упражнение, съ второ, трето, четвърто... Едно ще употребите, не може да ви въздействува, второ, трето, четвърто, пето, шесто, ще ги изкарате всичките, и ще видите въ дадения случай кое отъ тия упражнения ще ви улегне, и ще може да ви помогне. Но когато пѣете ще започнете тихо. (Учителътъ пѣе и свири „Богъ е Любовь“ съвсѣмъ тихо). Кскво по-хубаво отъ това: „Духъ на пѣленъ миръ и радостъ за всѣка душа за всѣка душа?“ Този миръ, тази радостъ, която търсите за васъ, това е. Трѣбва да схванете това, нѣма никакво изключение. Вие сте скърбенъ, тъженъ, въ недоумение сте, умътъ ви не работи, този Духъ, благиятъ Духъ, Духътъ на тази висша Божия интелигентностъ за васъ е Той. За васъ е тази радостъ. Схванете ли това, умътъ ви ще проработи, сърцето ви ще проработи, и вие сте хармонизиранъ. Вие ще може да говорите съ ангелитѣ, ще ги разбирате, ще бждете радостни, като тѣхъ, всѣкога ще бждете радостни, тѣ не знаятъ какво е скърбъ. И когато нѣкой ангелъ иска да знае какво е скърбъ, тѣ го пращатъ между хората. И като се върнатъ горѣ, казватъ: „Елате, въ замѣна на това ние ще ви въздадемъ, да разбирате какво нѣщо е радостъ“.

Това е първата часть на упражнението, а втората часть е по-мжна. (Учителътъ пѣе и свири).

Ний ще ходимъ въ тоя пжтъ на свѣтлината,
на свѣтлината, на свѣтлината.

Въ която царува Божията Любовь,
Божията Любовь (3)

Ще пѣете съ чувство. Въ този пжтъ ще ходимъ, другъ пжтъ нѣма. Въ тоя пжтъ на свѣтлината, въ която Божията Любовь царува. То е Велико нѣщо! И въ тия прѣкжсвания на пѣнието е изпълнението. (Учителътъ пѣе тихо и съ прѣкжсвания). Като научите I-та часть, ще вземете втората. Послѣ, понеже въ упражнението, между двѣтѣ части има едно малко разграничение, то втората часть ще бжде общиятъ хоръ. Въ всин-

ца ви трѣбва да има единомушие, за да може да пѣете тѣй. Щомъ се каже: „Богъ е Любовь“, щомъ е тѣй, тогава всички ще пѣятъ: „Ний ще ходмъ въ тоя пѣтъ на свѣтлината“. И тогава, като научимъ туй упражнение хубаво, ще го изпѣемъ на единъ гласъ въ едно общо събрание, да видите има ли сила. Ще дадемъ единъ концертъ, и ще излѣземъ всинца, не само специалниятъ хоръ. Тѣй както сме ученици, всички заедно, и азъ ще излѣза и ще свиря всрѣдъ васъ. (Смѣхъ). Слушайте, когато дойде да проверимъ единъ законъ, насъ не ни е срамъ. Да не мислятъ, че азъ искамъ да си играя съ цигулката. Ние отъ музика разбираме, но не искаме да се занимаваме. Ние я разбираме тѣй, както тѣ още не я знаятъ какво е музика? Не искаме да ви разубѣдимъ, това което иматъ то е хубаво, азъ ги похвалявамъ, тѣ отлично разбиратъ музиката, и не трѣбва да си мислятъ, че не знаятъ, знаятъ, и хубаво знаятъ, но отъ тамъ нататъкъ не знаятъ. Туй е всичкото. И казвамъ: Тамъ, дѣто вие спирате, ние отъ тамъ започваме. Има още нѣщо. Единъ день, ако тѣй, както на васъ прѣподавамъ, прѣподавамъ и на тѣзи музиканти, тѣ биха ви изпрѣварили. Тази музика, тя не може да се излага прѣдъ свѣта. Ти ще излѣзешъ, може да пѣешъ тази музика на площада, но 15 пари нѣма да вземешъ. Вземешъ ли веднжжъ, свърши се въпросътъ. И който те чуе, като се върне, ще каже: „Този човѣкъ пѣе на площада, той има нѣщо идейно“. Ти ще пѣешъ като за себе си, ще се спрешъ на площада, ще пѣешъ, и слѣдъ туй ще трѣгнешъ като, че нищо не се е случило. Вие ще кажете изведнжжъ: „Какво ще каже обществото?“ Тѣ седятъ по бирариитѣ, и дигатъ чашитѣ, нищо не казватъ, нищо не мислятъ за обществото, нито какво ще кажете вие, а ние, като изпѣемъ една пѣсенъ окултна — какво ще каже обществото? Какво ще кажемъ ние, обществото, това сме ние. Ще кажешъ: „Моля, приятелю, искамъ да си опитамъ гласа. Понеже тази страна е свободна, мога свободно да пѣя“. Единъ виденъ пѣвецъ безъ пари пѣе, и никакъвъ стражаринъ не ще те закачи. Хубава пѣсенъ ще си запѣешъ, ще те слушатъ. Ама туй ще стане! Ще кажемъ на едното отъ васъ: „Иди на площада, изпѣй една пѣсенъ“. Това ще бжде. Ама че то спада къмъ задачитѣ. Нѣма да ви изложи васъ на присмѣхъ. Ние ще изнесемъ една наука, да видимъ какъ

работи Божиятъ законъ. Нѣма да правимъ глупави работи, нѣма да ви изложимъ. Когато ще ви изложи, азъ ще ви кажа: „Вие ще пѣете, и всички ще ви се смѣятъ“. А като ви пращамъ, ще ви кажа: „Освѣнъ, че нѣма да ви се смѣятъ, но ще искатъ още вед нжжъ да ви чуятъ“. Тѣй е.

Сега да изпѣемъ „Сила жива“. (Учителятъ свири, ние пѣемъ). Отъ тия нѣща не се плашете. Азъ като кажа – на площада – ще кажете: „Щомъ дойде до тукъ, ще действуваме само по закона на Любовта“. Всички не сж опрѣдѣлени, да ви не смущава това, че може да паднете. Всичкитѣ нѣща, които ние ги вършимъ, ние ги вършимъ по единъ великъ законъ на Божествената Мждростъ, нищо глупаво нѣма да направимъ, туй да го знаете.

„Сила жива“ и „Скржбъта си ти кажи“ тия двѣ упражнения вървятъ зяедно, понеже едната е отговоръ на другата.

Да изпѣемъ упражнението „Сладко медено“. (Учителятъ свири, ние пѣемъ).

Сега едно правило, щомъ пѣете, всѣкога ще си турите мисълта: ще изпълня това упражнение по всичкитѣ правила. Мога да го изпълня добрѣ. Туришъ ли си тази мисълъ, ще го изпълнишъ. Тѣй ще работите. Но ще се стремите да взимате тоноветѣ ясни. Запримѣръ, при „сърцето си отвори“, ако бѣше развитъ вашия слухъ, вие щѣхте да слушате такива едни трептения. То е пулсътъ на сърцето. Сърцето пулсира въ ритъмъ. На нѣкои хора, пулсътъ бие по-тихо, на нѣкои по-силно. На нѣкои сърцето бие по силно. Има два удара, и между тѣхъ единъ промеждуткъ. Та всѣкога, каквото говоримъ, каквото вършимъ трѣбва да съвпада съ ритма, съ силитѣ на нашето сърце. Много отъ сегашнитѣ песни сж написани въ разрѣзъ съ пулса на сърцето, и вслѣдствие на туй ние не ги обичаме. При нѣкои пѣсни, пулсътъ се усилюва, и затова трѣбва да утотрѣбимъ нѣкоя миньорна гама, а нѣкъдѣ къдѣто пулсътъ е слабъ, трѣбва да се усили. (Учителятъ свири съвсѣмъ тихо, съ постепенно замираме на звуковетѣ). И ако така ви свирия $1/2$ часъ, вие ще почнете да се унасяте, и ще заспите всички. Това сж еднообразнитѣ движения. И снътъ не е нищо друго, освѣнъ, когато движенията у насъ станатъ еднообразни, тогава

клетките въ мозъка почватъ да си разглобяватъ крачката, и ние заспиваме. Щомъ си починатъ, пулсътъ става разнообразенъ, ние се събуждаме, и се освѣжаваме. И всичкитъ болѣсти идватъ отъ понижението на темпа. Тѣзи извѣстни темпераменти, ако вие сте трескавъ и ви изсвиря едно парче, вашата треска ще изчезне отъ тази музика. Или извѣстни парчета, които, ако ви ги свиря, вие ще се разболѣете, т.е. тѣ ще ви дадатъ едно внушение, и ще се разболѣете. Та, повишението темпа на ума и на сърцето всѣкога трѣбва да седи надъ общия уровеньъ, и тогава болѣста не може да ви закачи. И въ всички онѣзи, които не разбиратъ този законъ, идва едно смущение, слѣдъ всѣко смущение идва болѣстъ. Когато двама души се скаратъ, идва простуда или нѣкаква рана, или инфекция. Когато организъмътъ е силенъ, никаква инфекция, никаква болѣстъ не може да има. За туй въ кжщи накарайте болния да пѣе. И той ще се излѣкува. „Сладко медено“ го накарайте да пѣе, послѣ другитѣ упражнения, така може да се излѣкува. По нѣкой пжтъ ако не може да пѣе, вие му попѣйте. Нѣкой хора може да се лѣкуватъ съ музика, но не всички болести. Има и друга крайностъ. Ще кажатъ нѣкои: имамъ операция, нека ми попѣятъ. Не, за операцията не може. Само тамъ дѣто е възможно.

Я изпѣйте сега „Богъ е Любовь“. Не се смущавайте. Едно отъ правилата на окултната музика: когато направите една погрѣшка, не се смущавайте. Турете си мисълта въ ума ще я поправите. Азъ съмъ слушалъ тука и въ Америка виртуози, казватъ, че свирятъ правилно. Не свирятъ правилно. Колко пжти взиматъ криви тонове! И колко отъ тия най-знаменити, които свирятъ на цигулка, свирятъ погрѣшно? Тѣ правятъ погрѣшки, камо ли вие нѣма да правите? Ще кажатъ нѣкои, и най-голѣмитъ капацитети правятъ погрѣшки изяждатъ отъ такта $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{16}$. И когато единъ таквъъ свири, казватъ: „Много правилно свири на цигулка!“ Не азъ зная, слушалъ съмъ най знаменити цигулари, по-добъръ цигуларъ отъ Паганини не е имало единственъ той е свирилъ много хубаво. Слѣдъ него другитѣ цигулари, които свирятъ правятъ погрѣшки. Като взиматъ легато, колко погрѣшки правятъ! За да избѣгнатъ своитѣ погрѣшки, правятъ легато. Легато да вземешъ,

изкуство иска. Като свиришъ съ цигулка, а нѣкой пѣе, да не може да се различи ти ли свиришъ или той пѣе. То е изкуство! Да можешъ да вложишъ душата си въ цигулката, тогава можешъ да свиришъ. Не вложишъ ли душата си въ цигулката ще правишъ погрѣшки. Прѣстъ е, изплѣзва се, послѣ, позицията не е вѣрна. Та, не се обезсърдчавайте. Най-виднитѣ цигуларии, въ едно парче, поне на 10 мѣста не взиматъ вѣрно, правятъ погрѣшки. Понеже вашитѣ погрѣшки сж по-голямички, и вие не се обезсърдчавайте. Тѣй седи самата истина. Направимъ една погрѣшка, ще кажемъ въ ума си ще я поправимъ. Направимъ втора, ще я поправимъ. Ще я поправимъ, ще я поправимъ, докато най-послѣ се научимъ да пѣемъ. Тѣй е.

Сега, онѣзи приятели, които имаха добрината да пѣятъ „Духътъ Божий“, ще пѣятъ ли? (Пѣха).

Високитѣ прѣкъжвания въ окултната музика показватъ височина. (Учителътъ пѣе съ прѣкъжвания "Махаръ бену аба"). Като чуютъ духоветѣ тия думи на стария езикъ, тѣ ви разбиратъ, на новия езикъ тѣ не разбиратъ. Единъ свещенъ езикъ е това. Като чуютъ тия думи, тѣ идватъ. И мотивътъ е тѣхенъ. Източенъ мотивъ е, въ него умътъ и сърцето взиматъ участие. Една свещена пѣсенъ, едно свещено упражнение е то! Една свещена пѣсенъ не може да извадимъ, но вие може да пѣете едно свещено упражнение. Вие се стѣснявате. Естествено трѣбва да пѣете. Азъ не съмъ добъръ пѣвецъ, но естествено пѣя, свободно. (Учителътъ пѣе, Духътъ Божий много естествено и свободно). Разговоръ въ пѣене е това, музикаленъ разговоръ. Ще бждешъ свършено свободенъ да си изкажешъ душата. Може, може да пѣете.

Сега ще изберете най-мадко 10 души, комисия, които ще разглеждатъ работитѣ (темитѣ) отъ класа, и ще правятъ резюмета. Да ги опрѣдѣлимъ още сега, 10 братя и 10 сестри. Казано, и свършено! Избраха се 10 братя и 10 сестри.

Т.м.

Самоопредѣление .

10-та Лекция отъ Учителѣтъ

II-ра година Специаленъ Окултенъ Класъ

20 Декемврий 1922 г. Срѣда 8 часа вечерѣта

Ст. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Т.м.

Прочете се резюме на темата: „Прѣдназначение на дихателната система.“

Четоха се работитѣ върху темата: „Елементи на човѣшката речъ“.

Каква тема имате за следния пжтъ? — За „самоопредѣление въ живота“. — Какво разбирате подъ думата „самоопредѣление“? (— Да се самоопредѣли човѣкъ, това значи да опредѣли отношенията си къмъ околната срѣда). — Съгласни ли сте всички съ тази дефиниция? — Какво нѣщо е самоопредѣление на единицата? Споредъ мене, самоопредѣлението на единицата седи въ това, че тя подтиква нѣщата напредъ, т.е. изнася ги на сцената.

— Какво представя самоопредѣлението на двойката? (— Поляризиране). — Какво нѣщо е поляризирането? (— Проявяване). — Числото двѣ, двойката прѣдставя материята, т.е. законъ на материалния свѣтъ. Съ други думи казано: единицата представя сили, които подтикватъ нѣщата въ материалния свѣтъ, въ материята, която ги облича въ форми, т.е. оформява ги. Единицата е баща на нѣщата, а двойката — тѣхна майка. Единицата дава първия съзнателенъ потикъ на живота. Единицата е първата видима причина на нѣщата, а двойката — втората видима причина. Какво е самоопредѣлението на числото три? — Тройката е смисълътъ, цѣльта, къмъ която всичко въ живота се стрѣми. Слѣдователно, всѣки за себе си може да каже: Азъ съмъ единица. — Защо? — Защото се проявявамъ. — Азъ съмъ двойка. — Защо? — Защото отглеждамъ своята идея, както майка — своето дете. — Азъ съмъ тройка. — Защо? — Защото имамъ цѣль, къмъ която се стрѣмя, къмъ която направлѣвамъ своята идея. Значи, човѣкъ едновременно е единица, и двойка, и тройка.

Всички числа, съ които си служите, прѣдставятъ отношения, сили, разумни същества, които се намиратъ на различна степенъ на развитие. Въ този смисълъ, и единицата, и двойката, и тройката прѣдставятъ разумни същества. Като се каже единица, разбираме колективното, Божественото съзнание, което включва въ себе си всичко. Въ двойката се проявяватъ два велики центъра – Божественото и ангелското съзнание. Въ тройката се проявяватъ три центъра – Божественото, ангелското и човѣшкото съзнание. Значи, въ единицата нѣма дѣление на нѣщата, въ нея съществува само едно съзнание – Божествено. Въ двойката и въ тройката, обаче, се явява дѣление на колективното съзнание. Затова, именно, като се говори за двѣ, за три и за повече единици, нѣщата започватъ да се дѣлятъ, да се раздробяватъ на части.

Какво е самоопредѣлението на четворката, на числото четири? – Четиритѣ представя абсолютна мѣрка, съ която се измѣрватъ всички нѣща въ видимия свѣтъ, въ цѣлия козмосъ. Като дойдатъ до четиритѣ, кабалиститѣ спиратъ. Тѣ събиратъ числата 1, 2, 3, 4 и получаватъ числото десетъ: $1+2+3+4=10$. Като събератъ тѣзи числа, тѣ извършватъ после обратния процесъ, изваждане. Тѣ вадятъ единицата, двойката, тройката и четворката отъ десетѣтѣ и получаватъ:

$$10 - 1 = 9$$

$$10 - 2 = 8$$

$$10 - 3 = 7$$

$$10 - 4 = 6$$

Числата 1, 2, 3, 4 прѣдставятъ елементи на десетѣтѣ, а числата 9, 8, 7, 6 сж производни на първитѣ четири числа. Значи, числата 1, 2, 3, 4 сж самоопредѣления на единицата.

Какво значи да се самоопредѣли човѣкъ като единица, като двойка, като тройка или като четворка? Кои елементи влизатъ въ човѣка като единица, за да може да се самоопредѣли? – Въ човѣка влизатъ духъ, душа, умъ и сърце. И тогава съставяме следната пропорция: духътъ на човѣка се отнася къмъ неговата душа, както умътъ къмъ сърцето му. Тази пропорция може да се изрази въ букви: $D:D=U:C$. Това показва, че човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли като духъ, като душа, като умъ или като сърце. Същеврѣменно той може да се

самоопредѣли като цѣло, като съвокупностъ отъ четиритѣ съставлящи го елемента. Когато се говори за самоопредѣление, човѣкъ трѣбва да има ясна представа, какво да самоопредѣли въ себе си. Окултната наука е положителна, точна наука. Всѣка дума въ нея отговаря точно на идеята. Тамъ не може да се каже, че човѣкъ ще се самоопредѣли. Кажете ли така, веднага слѣдва въпроса: въ какво ще се самоопредѣли, или кое ще самоопредѣли? Като какво ще се самоопредѣли човѣкъ: като единица, като двойка, като тройка, като четворка, или всички вкупомъ взети? Ако се самоопредѣли като единица, т.е. като първична сила, въ нея човѣкъ не трѣбва да прибавя качествата на двойката. Може ли единицата да стане двойка? Единицата може да стане двойка само слѣдъ като я счупимъ, като я разполовимъ на двѣ части. Тогава, полученото е два пѣти по-малко отъ единицата. Двѣтѣ равно ли е на единицата? Вие казвате $1+1=2$. Значи, спорѣдъ васъ двойката е два пѣти по-голѣма отъ единицата. Обаче, ние казваме, че нѣма число по-голѣмо отъ единицата. Тогава, какъ е възможно единицата да е равна на две? Ето дѣ и какъ се явява софистиката въ философията. Ще кажете, че всѣко нѣщо може да се приеме за вѣрно, следъ като се докаже. — Ако е за доказване, лесно може математически да се докаже, че единицата е по-голѣма отъ двойката. Когато казвате, че $2+1=3$, и това не е вѣрно. Въ математиката, съ която днесъ си служите, идеитѣ не сж вѣрни въ абсолютния смисълъ на думата. Числото три наистина е равно на $2+1$, но само ако двойката и единицата ги разглеждаме като съставни елементи на единицата, но не и като самостоятелни, цѣли числа. Числото три съдържа резултатитѣ на числата двѣ плусъ единица, а не самитѣ двойка и единица.

Учителътъ влиза въ едно отъ отдѣленията и казва на единъ отъ ученицитѣ си: Стоянчо, нарисуй единъ конь! Стоянчо излиза на дѣската и рисува конь. Всички деца отъ отдѣлението казватъ, че Стоянчо е нарисувалъ на дѣската конь. — Какъвъ конь е този? Той съвсемъ не мяза на конь. Може ли дѣте отъ първо отдѣление да нарисува конь? Ако нѣкой художникъ погледне рисунката, ще каже, че това не е никакъвъ конь. Какъвто е коньтъ на това дѣте, такива сж понятията на много съврѣмenni хора за Бога. Както чрезъ рисун-

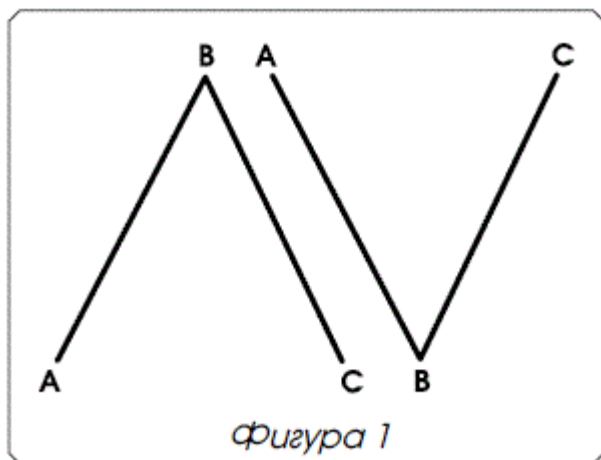
китѣ си децата даватъ само представа за известни нѣща, така и съвременнитѣ хора иматъ най-различни прѣдстави за Бога, тѣ нѣматъ нѣщо абсолютно, нѣщо ясно, опредѣлено за това, какво е Богъ.

И тѣй, когато става въпросъ за самоопредѣление, въ какво трѣбва човѣкъ да се самоопредѣли? Човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли въ стремежа на своя духъ, въ порива, на своята душа, въ мисълта на своя умъ и въ чувствата на своето сърце. Това обяснение за самоопредѣлението ви се дава, не да го напишете на книга, но да го възприемете въ себе си, да знаете, въ какво отношение трѣбва да се самоопредѣлите. Това, което напишете на книга, ще бжде теоретическо самоопредѣление, а това, което приемете въ себе си, ще бжде практическо самоопредѣление. Последното самоопредѣление поставя човѣка на единъ, или на другъ пжтъ. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли, това не значи, че той трѣбва да се самоопредѣли къмъ нѣкаква партия, или къмъ даденъ народъ. Да се самоопредѣли човѣкъ, това значи да познава силитѣ, съ които разполага, да знае, въ каква посока да ги отпрати, за да използва разумно своя животъ.

Както виждате, темата, която ви дадохъ въ началото на лекцията, за самоопредѣлението, е разгледана вече. Ако рѣчѣте да пишете върху нея, ще повторите това, което говорихме сега. Затова, за слѣдния пжтъ пишете върху друга тема, а именно върху: „Признаци на човѣшкото съзнание, проявено въ най-високата си форма“. Като напишете тази тема, ще ви дамъ нѣкои обяснения и върху нея.

Представете си сега, че правата АВ — А—В е единица, която е измѣнила своето положение, вмѣсто да е въ отвесна, тя е въ хоризонтална посока. Като права линия, тази единица означава различни нѣща. Ако я разглеждате геометрически, ще кажете, че правата линия означава най-кжсото разстояние между двѣ точки. Ако я търсите на лицето на човѣка, ще я намѣрите на нѣколко мѣста. Запримѣръ, ако затворите, устата си, т.е. ако доближите устнитѣ си близо, една до друга, ще се образува права линия. Обаче, ако устата е малко отворена, устнитѣ слабо отдалечени една отъ друга, ще се образува елипса. Естественото поло-

жение на устата е последното, двѣтѣ устни да образуватъ елипса. Щомъ волята въ човѣка започне да действува, устнитѣ се доближаватъ една до друга и образуватъ права линия. Значи, правата линия е проява на волята. И наистина, когато човѣкъ изнесе ржката си напрѣдъ или на страна, добръ опната и свита въ юмрукъ, това движение означава проява на волята. Самото положение на ржката прѣдставя права линия. Ако ржката се спусне надолу, въ пасивно състояние, волята прѣстава да дѣйствува. Дѣто волята не дѣйствува, тамъ линиитѣ се прѣчупватъ. При тѣзи линии всѣкога се образуватъ жгли. Жглитѣ означаватъ непостигнати желанія. Слѣдователно, счупенитѣ линии, жглитѣ означаватъ нѣкакво пречупване на волята, вслѣдствие на което желаніята не сж постигнати. Въ геометрията изучаватъ жглитѣ и ги дѣлятъ на прави, остри и тжпи. Какво нѣщо прѣдставя жгълътъ въ геометрията? (— Пространството между двѣ прѣсѣчни линии въ една равнина наричатъ жгълъ). — Има ли нѣкаква идея въ тази дефиниция? (— Никаква идея нѣма въ тази дефиниция). Тогава, ние можемъ да дадемъ друго опрѣдѣление за жгъла. Жгълъ се образува отъ всѣко непостигнато желаніе въ човѣка. Ако върху лицето на нѣкой човѣкъ сж образувани много жгли, това показва, че този човѣкъ има много непостигнати желанія. Тѣзи жгли иматъ различни голѣмини и различни посоки. Сщеврѣменно тѣ означаватъ и противоречіята, на които даденъ човѣкъ се е натѣкналъ. Прѣчупвания, жгли се срѣщатъ и въ природата. Запримѣръ,



долинитѣ се образуватъ отъ прѣчупване на пластовеѣтѣ. При това, всѣка долина е заградена отъ двѣтѣ страни съ плоскости, които прѣдставятъ поли на планината. Ако вземемъ долината като мѣсто, дѣто животътъ се проявява, ще извадимъ заключението, че между двѣ противорѣчия,

всѣкога има условия да се прояви животътъ.

Ако разглеждате жгѣла ABC, обърнатъ съ върха нагорѣ, той прѣдставя противорѣчие, което е въ разрѣзъ съ законитѣ на духовния животъ. Слѣдъ врѣме това противоречие се прѣвърща въ благо за човѣчеството. Ако сжщиятъ жгѣлъ е обърнатъ надолу съ върха, това показва, че противорѣчието е за земята, т.е. влиза въ разрѣзъ съ законитѣ на земята. Ако пъкъ си прѣдставите два планински върха, обърнати съ върхветѣ надолу, тѣ ще произведатъ дъждъ. Слѣдователно, за да се произведе дъждъ, необходими сж двѣ противорѣчия въ невидимия свѣтъ. Жгѣлъ, обърнатъ съ върха надолу, означава образуване на дъждъ.

И тъй, като се натъкнете на известно противорѣчие, на известно противодѣйствиe, ще знаете, че то се опредѣля отъ слѣдния законъ: на всѣка акция отговаря реакция, на всѣко дѣйствиe — противодѣйствиe. Слѣдователно, между двѣ злини, между двѣ нещастия, или между двѣ противорѣчия, всѣкога се ражда една добрина. Между двѣ добрини пъкъ се ражда една злина. Затова, именно, се казва: „Двѣ добрини не могатъ да сѣдатъ на едно мѣсто“. Този законъ има сила само за земята. Какво прѣдставятъ злото и доброто въ живота? — Злото е най-малкото проявено добро. Доброто е най-голѣмото проявено добро. Съ други думи казано: Злото е началото на доброто, а доброто е краятъ на доброто. Ще докажа това твърдение съ слѣдния примѣръ. Взимате една овца, заколите я, опечете я и я изядете. За васъ това е начало на едно добро, но за овцата е зло. Слѣдъ врѣме, когато се запознаете съ великитѣ закони на живота, вие срѣщате сжщата овца въ гората, взимате я на ржце и я оставяте въ своята ливада, свободно да пасе прѣсната зелена трѣвица и казвате: Ти можешъ да останешъ при мене, азъ ще се грижа за твоя животъ, ще те пазя, нѣма да посѣгамъ върху тебе. Азъ благодаря за услугата, която ми направи въ миналото. Тогава бѣхъ некултуренъ човѣкъ, но днесъ имамъ по-голѣма свѣтлина, разбирамъ законитѣ, искамъ да ти се отплатя. — Това е краятъ на доброто, което е сжщинското добро. Злото се явява и при случаи, когато човѣкъ се натъкне на нѣкои свои идеи отъ прѣди хиляди години. Въ миналото тѣзи идеи сж били добри, но при сегашното развитие

на човѣчеството, тѣ носятъ зло въ себе си. Запримѣръ, когато една риба изяжда друга, това е въ реда на нѣщата. За рибитѣ това не е зло. Но ако днесъ единъ човѣкъ, по атавизъмъ, изяде другъ, това е голѣмо зло и за двамата. Ако една риба изяде друга, първата продължава да живѣе, но ако единъ човѣкъ изяде другъ, и двамата умиратъ. Значи, желанието на човѣка да глѣтне другъ нѣкой човѣкъ е зло. То е желание, което е отживѣло врѣмето си. То е остатѣкъ отъ далечното минало, на което човѣкъ периодически се натѣква. Слѣдователно, въ сѣврѣмения животъ злото не е нищо друго, освенъ идеи на миналото, които сж отживѣли времето си.

И тѣй, що е злото? — Злото прѣдставя отживѣли идеи, неполучливи опити на миналото. Днесъ всичко това трѣбва да се отбѣгва. Хората сж опитвали тѣзи идеи въ миналото, нѣма защо и днесъ да се повтарятъ. Доброто прѣдставя нови, Божествени идеи, които даватъ нови насоки за реализиране на човѣшкитѣ желанія. Чрѣзъ доброто човѣкъ отправя своитѣ сили къмъ Божествения свѣтъ. Когато ви запитатъ, защо човѣкъ не трѣбва да бжде лошъ, ще кажете: Човѣкъ не трѣбва да бжде лошъ, за да не повтаря своето минало. — Защо трѣбва да бжде добъръ? — За да постигне цѣлѣта на своя животъ, да влѣзе въ Великия свѣтъ на Битието. Значи, злото е изминатиятъ пѣтъ, по който човѣкъ не трѣбва да се връща. Доброто е пѣтътъ, по който човѣкъ върви вече, за да реализира своитѣ желанія по новъ, по Божественъ начинъ и да разбере смисѣла на живота.

Ще обясня идеята си съ слѣдния примѣръ. Прѣдставете си, че сте живѣли извѣстно врѣме на сѣврѣния полюсъ. Слѣдъ това, съ движението на земята се движите и вие и дохождате до еkvатора. Времето, което сте употребили, докато стигнете до еkvатора, се равнява на 25 хиляди години. Какво ще стане съ васъ, ако се върнете отново на сѣврѣния полюсъ? — Вие непременно ще умрѣте. Значи, връщането въ миналото не е нищо друго, освенъ връщане къмъ сѣврѣния полюсъ. Въ този смисѣлъ злото прѣдставя ледена епоха, леденъ периодъ, който носи смъртъ за човѣчеството. Едно врѣме тамъ е имало условия за животъ, но днесъ тѣзи

условия не съществуватъ. Ако нѣкой попадне при тѣзи условия днесъ, непременно го очаква смъртъ. Това е връщане назадъ. Да се връщашъ назадъ, това е смъртъ, да вървишъ напредъ, това е животъ. Ето защо, днесъ никой не може и не трѣбва да се връща по пътя, по който нѣкога е вървѣлъ. — Защо? — Защото тамъ условията за животъ сж вече измѣнени. Сега знаете, какво прѣдставятъ злото и доброто. Тѣзи разсждения сж необходими, за да хвърлятъ повече свѣтлина въ съзнанието на човѣка. Щомъ свѣтлината на съзнанието е по-голъма, може да се говори вече за будностъ на човѣшкото съзнание.

Що е съзнание? — По този въпросъ е писано въ много философски и окултни книги, които сами можете да четете. Съ нѣколко думи казано, съзнанието подразбира складъ отъ положително знание, вложено въ духа, душата, ума и сърцето на човѣка. Съ това знание той има ясна прѣдстава за нѣщата и знае, при всѣки даденъ случай, какъ да постѣпва. Съзнателниятъ човѣкъ никога не върши зло. Той се ползува отъ опитността на миналото си, вслѣдствие на което днесъ по никой начинъ не си позволява да прави зло. Несъзнателниятъ човѣкъ може да прави зло, но само дотогава, докато придобие опитностъ, докато съзнанието му се пробуди. Думата „съзнание“ е образувана отъ съюза „съ“ и съществителното име „знание“. Слѣдователно, думата съзнание подразбира да се направи връзка между знанието на Божествения и човѣшкия духъ, да се прехвърли мостъ, който да свързва Божествения съ човѣшкия свѣтъ.

И тѣй, отъ всички се изисква самоопредѣление. Докато не се самоопредѣлите, не може да ви се говори на понятенъ езикъ. Каквото и както и да ви се говори, не можете да разберете. Като се самоопредѣлите, ще ви се говори на математически езикъ, и вие ще разбирате този езикъ. Математическиятъ езикъ е кратъкъ, ясенъ и строго опредѣленъ. Въ него нѣма повторения, излишни думи и двусмисленостъ. Когато опредѣлите отношението, въ което се намиратъ вашитѣ духъ, душа, умъ и сърце къмъ Първата Причина, вие ще бъдете вече напълно самоопредѣлени. Самоопредѣлението е въпросъ на съзнанието. За тази цѣль вие трѣбва да четете, какво сж писали различнитѣ автори върху

съзнанието и самосъзнанието, слѣдъ това и азъ ще говоря по сжщия въпросъ. Ако се ползвате отъ чужди езици, върху съзнанието е писано и на нѣмски, и на френски, и на английски езици. Можете да четете, да разширявате знанията си. Вие трѣбва да изучавате проявитѣ на съзнанието, не само като философска, отвлѣчена мисълъ, но и като приложение, да видите, какви резултати даватъ. Въ съзнанието си човѣкъ проявява единъ родъ чувства, мисли и дѣйствиия, въ самосъзнанието си — другъ родъ, въ подсъзнанието — трети и въ свръхсъзнанието — четвърти. Въ каквата областъ на духовния животъ да се намира човѣкъ, такъвъ изразъ ще има неговиятъ животъ на земята. Обаче, трѣбва да знаете, че вънъ отъ човѣка съзнанието не може да се опредѣли. Нѣкои философи казватъ, че съзнанието е самиятъ човѣкъ. — Не, човѣкъ е нѣщо повече отъ съзнанието. Съзнанието е елементъ, който влиза въ човѣка, но не е самиятъ човѣкъ. (— Каква разлика има между познанието и съзнанието?) — Познанието е повърхностно нѣщо, а съзнанието е вътрѣшно нѣщо, придобито чрѣзъ дългъ опитъ — то е положително знание. Да имашъ познание за захаръта, това значи да си челъ нѣкъдѣ за нея, че е бѣла, че е сладка, че лесно се разтваря въ вода. Да съзнавашъ, какво нѣщо е захаръта, това значи да си я видѣлъ, да си я вкусилъ, да си я разтворилъ въ вода. Познанието подразбира зародишното състояние на тѣлата, а съзнанието — тѣхното постепенно развитие, докато стигнатъ до узрѣване. Докато узрѣе, плодътъ минава въ четири послѣдователни фази: съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Когато плодътъ напълно узрѣе, имаме състояние на свръхсъзнание. Четиритѣ фази на съзнанието прѣдставятъ различнитѣ ангелски иерархии. Въ нѣкои отношения ангелитѣ седатъ по-високо отъ боговетѣ. Тѣ не се борятъ помежду си, както боговетѣ. Заради чистотата си, тѣ сж проводници на Божествения Духъ.

Четете, размишлявайте върху съзнанието, да се домогнете до смисъла на това понятие. Подъ думата „съзнание“ нѣкои философи разбиратъ сжщината на нѣщата. Въ това отношение тѣ не сж далечъ отъ истината. Други философи подъ думата „съзнание“ разбиратъ формата на нѣщата. Като разглеждатъ въ този смисълъ

съзнанието, тѣ се отдалечаватъ отъ истината, защото съвършено идеята за съзнанието въ тѣхнитѣ умове се измѣня.

Т.м.

Fir – für – fen.

Tau – bi – aumen.

Защо не можахме .

И когато влѣзе въ кѣщи, ученици-тѣ му пытахъ го на странж: Защо нѣй не могохмы да го исплдимъ? Ев. Марка 9:28

И внезапно, като ся обзърнѣхъ, не видѣха вече никого съсъ себе си, освѣнь Исуса самичѣкъ. (8 ст.) Хората наричатъ такова състояние халюцинация. Цѣлия-тѣ свѣтъ е само една халюцинация – нищо повече! Много просто, Вѣрно ли е всичко, което виждатѣ? Вие не можете да докажете, кое е вѣрно, и кое не е вѣрно. Всѣко нѣщо може, колкото да се докаже, толкова и да се откаже, т.е. да се отрѣче.

„И когато слѣзуваха отъ горж-тж, заржча имъ да не кажтѣ никому това що видѣхъ, освѣнь кога Сынъ челоѣческѣй въскрѣсне отъ мъртвы-тѣ.“ (9 ст.) – И досега още се задава въпросѣтъ, какво значи да въскрѣсне човѣкъ отъ мъртвитѣ.

„Но казувамъ ви, че Илія дойде, и сторихъ му, каквото щѣхъ, както е писано за него.“ (13 ст.) Христосъ казва, че Илія дошѣлъ. Ето едно доказателство за прѣраждането. Този стихъ се отнася за онѣзи, които го отричатѣ.

„И като дойде при ученици-тѣ, видѣ около тѣхъ народъ много, и книжници, които ся прѣпирахъ съ тѣхъ.“ (14 ст.) Свѣтътъ е пѣленъ съ книжници. Христосъ е горѣ на планината, а книжницитѣ долу, подъ планината, водятъ споръ, както става сега, по въпроситѣ около жилищната криза. Днесъ всички спорятѣ за хлѣбъ, за захаръ, кой взелъ повече, кой – по-малко. Ето съ какви въпроси се занимаватѣ хората днесъ.

„И попыта книжници-тѣ: Какво ся прѣпирате съ тѣхъ? (16 ст.) И отговори единъ отъ народа и рече: Учителю, доведохъ при тебе сына си, който има дужъ

нѣмъ. (17 ст.) И дѣто го прѣхване, трѣшка го, и запѣня ся и скърца съсъ зжбы, и вцѣпенѣва ся; и рѣкохъ на твои-тѣ ученицы да испждятъ бѣсъ-тѣ, но не могоха." (18 ст.) Като се намѣрите въ затруднение, вие започвате да спорите, кое учение е право, и кое не е. И сега на дневенъ редъ е въпросътъ, кое учение е по-право.

„А той му отговори и рече: О роде невѣрный, до кога ще бждж съ васъ? До кога ще вы търпж? Доведѣте го при мене!" (19 ст.) Мнозина казватъ, че когато дойде Христосъ втори пжтъ, ще оправи свѣта. Споредъ мене, ако Христосъ дойде сега на земята, ще го окачатъ не на единъ кръстъ, но на десетъ.

„И доведохъ го при него; и като го видѣ бѣсний-тѣ, тутакси духъ-тѣ го покжса, и той паднж на земж-тж и валяше ся запѣненъ. (20 ст.) И попыта Исусъ башж му: Колко врѣме е отъ какъ му станж това?" (21 ст.)

„А Исусъ, като видѣ, че ся стича народъ, запрѣти нечистому духу, и му казваше: Душе нѣмый и глухый, азъ ти повелѣвамъ: Излѣзь отъ него, и да не влѣзешъ вече въ него!" (25 ст.) Значи, Исусъ повелѣваше на нечиститѣ духове. Каза му да излѣзе вѣнъ.

"Защо ние не можаме да го испждимъ?" Нѣкой ученъ прави много изслѣдвания, но безуспешно, нѣщо не му върви. Нѣкой адвокатъ разглѣжда много дѣла, но работитѣ му не вървятъ добрѣ. — Защо? Нѣкждѣ въ домоветѣ, между мжжа и жената, работитѣ имъ не се нареждатъ добрѣ. Нѣкой свѣщеникъ се оплаква, че и неговата работа не върви добрѣ. — Защо? — Богомолцитѣ не го посѣщавали. Актьорътъ се оплаква, че работитѣ му не се нареждатъ добрѣ. — Защо? — Все има нѣкаква причина.

"Защо ние не можаме да го испждимъ?" Ученицитѣ запитаха Христа: Защо не можаме да го испждимъ, та се изложиме прѣдъ свѣта? Въ отговоръ на това Христосъ имъ отговори: "Този духъ не излиза, освѣнъ съ постъ и молитва." И съврѣменната църква дава нареждания за постъ и молитва, но този постъ коренно се отличава отъ Христовия. И сегашнитѣ хора се молятъ, но това не е истинска молитва. — Какъ да не е молитва! — Молитва е но не е истинска, постъ е, но не е истински. Истинска молитва, истински постъ сж нужд-

ни. Мислите ли, че всъки който вземе четка въ ржка, може да рисува? Ако твоето дѣте нарисува една гарга, може ли художникътъ да приеме тази картина за изложба? Само онзи може да държи четка въ ржка, който знае, какъ да нанася сѣнкитъ, да създаде подтикъ у човѣка. Може ли да се нарѣче музикантъ онзи, който държи цигулка въ ржка? Може ли да се нарѣче пианистъ онзи, който свири на пиано? Да свиришъ на пиано, това не значи да движишъ ржцетъ по клавишитъ отгорѣ до долу. Може ли да се нарѣче Божи служителъ онзи, който облича одежди на свѣщеникъ? Ние отричаме тѣзи нѣща. Всъки може да се заблуждава отъ външната страна на нѣщата, но азъ никога. — Защо? — Азъ съмъ художникъ, не приемамъ нѣщата на довѣрие. Като погледна рисунката на нѣкого, казвамъ: Това не е картина, това сж гарги. — Вземи четката и ела да рисуваме заедно. Азъ рисувамъ, и той рисува. — Сравни сега твоята гарга съ моята и вижъ разликата. Нѣкой музикантъ дойде при мене и се хвали съ знанието си. Казвамъ му: Това не е музика, така не се свири. — Какъ се свири? Вземи си цигулката, и азъ ще взема моята, да свиримъ и двамата. Молишъ се и минавашъ за набоженъ. — Каква е твоята молитва? Можешъ ли съ молитвата си да се излѣкувашъ? Оплаквашъ се, че тѣ болятъ краката. Молишъ се, но болката ти не минава. — Защо? — Молитвата ти е слаба, не е истинска. Спирашъ се прѣдъ единъ изворъ, който бучи, надалечъ се чува бученето на водата. Ти си нервенъ, търсишъ тишина. Започвашъ да се молишъ на извора: Моля ти се, спри течението си. Прѣстани да бучишъ, нервитъ ми не понасятъ. — Слушай, приятелю, това е моето естество. Тукъ е моето царство. Ако не можешъ да понасяшъ шума, иди нѣкъдѣ далечъ, да успокоишъ нервитъ си. Азъ съмъ оставенъ тукъ, да свърша нѣкаква работа, не мога да не вдигамъ шумъ.

Днесъ и мене ме питатъ: Защо говоришъ така на хората? — Азъ съмъ изворъ, върша работата си. Ако не искашъ да ме слушашъ, стой на страна. Никого не съмъ канилъ. Ако водата на моя изворъ не ти харесва, иди на друго мѣсто. Около мене има трѣвички, бубулечици, мушици, тѣ ще пиятъ отъ моята вода. Азъ давамъ вода на всички. Вечеръ се отбиватъ при мене змии, жаби,

свраки, гарги и др. Пиятъ, задоволятъ жаждата си и си отиватъ.

"Защо ние не можахме да го изпждимъ?" Ти връзвашъ вола си съ тънко вжже, което веднага се скжсва и питашъ: Защо не можахъ да задържа този волъ? — Много естествено, вжжето ти е тънко. Вържи го съ дебело, здраво вжже и тогава говори. Ти впръгашъ вола въ счупеното си рало и се питашъ, защо цълъ день орешъ и не можешъ да изорешъ нивата си. Много просто, поправи ралото си и тогава иди да орешъ. Причината на неуспъха ти се крие въ тънкото вжже, въ счупеното рало, или въ слабитъ волове.

Единъ отъ важнитъ въпроси, който си задаватъ днесъ всички хора, е слѣдниятъ: Защо не постигаме желанията си? Защо не успѣваме? Отговорътъ е простъ: не си избралъ сжщественото. Имашъ възможностъ да направишъ изборъ между свѣтлината на лампата и слънчевата свѣтлина. Ако изберешъ свѣтлината на лампата, не си уменъ. Ако изберешъ слънчевата свѣтлина, ти си уменъ човѣкъ. На слънчевата свѣтлина и топлина всичко расте и зрѣе, всичко се облагородѣва. На човѣшкото огнище само нѣколко души могатъ да се топлятъ. Учениятъ е огнище, на което могатъ да се грѣятъ не повече отъ стотина души. Колко хора могатъ да се грѣятъ на слънцето? — Около 2,5 милиарда хора, освѣнъ десетѣтъ милиарда животни, мушици, бубулечици и пакъ ще остане мѣсто за още много сжщества. На слънчевата свѣтлина могатъ да излѣзатъ всички хора да се грѣятъ. Това значи Божественъ огънь. Божественъ авторитетъ. Кой не зачита Божественото? За всички е важенъ Божествениятъ авторитетъ, а не човѣшкиятъ. Въпрѣки това, нѣкои гледатъ на Бога, като на сжщество, далечъ нѣкъдѣ, Когото не могатъ нито да видятъ, нито да разбератъ. То е все едно, да убѣждавашъ хората, че не могатъ да видятъ слънцето. Трѣбва ли да видишъ отражението на слънцето въ огледалото, за да се увѣришъ, че то сжществува? — Не, излѣзъ вѣнъ, самъ да видишъ изгрѣващото слънце, самъ да се погрѣешъ на неговата топлина. Азъ чувствувамъ Бога съ цѣлото си сжщество: съ главата, съ сърдцето си. Ако разчитамъ на отражението въ огледалото, ще се осакатя и ще оглупѣя. Азъ искамъ да бжда вѣнъ отъ човѣшкитъ

закони, да излѣза всрѣдъ природата и тамъ да се свържа съ Бога.

Питатъ: Защо хората не ходятъ въ църква? — Защото нѣма любовъ. — Защо свѣщенитѣ сж изгубили своя авторитетъ? — Защото нѣма любовъ. — Защо хората не мислятъ право? — Защото нѣма любовъ. — Защо управницитѣ губятъ авторитета си? — Защото нѣма любовъ. Слѣдъ всичко това, хората ще отричатъ Бога. Тѣ сж много неискрени. Азъ се обръщамъ къмъ онѣзи хора, които говорятъ за единъ Богъ на любовта, на мждростта, на истината, на правдата, на добродѣтлѣта, а не изпълняватъ Неговата воля. Питамъ ги: Какъ могатъ да говорятъ за новото учение, че разврщавало свѣта? Какво ще кажатъ тѣ за християнскитѣ народи, които воюваха помежду си, избиха милиони хора и внесоха разврата въ свѣта. Дѣ останаха религиознитѣ хора и тѣхнитѣ водители? Защо владицитѣ, свѣщенитѣ, проповѣдницитѣ не казаха думата си? Нали Богъ е Любовъ? Той допуска ли войната? Когато хората се убиваха, тормозеха, духовенството мълчѣше. Слѣдъ това започнаха да се питатъ, кой внесе разврата въ свѣта и понеже не сж готови да чуятъ истината, тѣ държатъ виновенъ този — онзи, но не и себе си. — Кой развроти свѣта? Отговарятъ: Ученитѣ хора, новото учение. — Не, вие, които поддържахте войната, развротихте свѣта. Моето учение не може да разврщава. Питамъ: Кой кодексъ отъ Евангелието ви дава право да се биетѣ? Може ли, въ името на Христа да поддържате войната? Слѣдъ всичко това, пишатъ въ вѣстницитѣ, че азъ съмъ развртилъ свѣта.

Синъ Божи, Христосъ иде на земята! Знаете ли, какво носи Той за васъ? Христосъ носи такъвъ камшикъ за владицитѣ и свѣщенитѣ, че щатъ — не щатъ, ще разбератъ, колко думитѣ ми сж вѣрни и истинни. Нѣма да остане свѣщеникъ, проповѣдникъ или владика, на когото да не ударятъ 25 тояги. Нѣма да остане човѣкъ въ свѣта, когото Христосъ да не държи отговоренъ. Христосъ ще извика всички свети старци отъ Синода и ще ги пита, на кого служатъ. Народътъ, на когото тѣ служатъ, е на Бога, не е тѣхенъ. Българскитѣ народъ не е създаденъ за свѣтитѣ старци и за светия Синодъ. Той има своето велико прѣдзначение. Българитѣ иматъ история и животъ, прѣди да сж били християни. Бо-

гъ е навсѣкждѣ, между всички народи. Тѣ сж сжществували и сжществуватъ и безъ християнството. Азъ не защищавамъ себе си, но казвамъ: Слушайте, братя, камшикъ иде за всички! За мене е добръ, моятъ грѣбъ нѣма да страда. Вашитѣ гърбове ще страдатъ. Всички ще страдате.

Днесъ светиятъ Синодъ взима мѣрки противъ мене да ме гони. Какви мѣрки ще вземе? Чудни сж тѣ, съ мене ще се борятъ! Ще иматъ работа съ Господа, а не съ мене. Какво съмъ азъ? — Единъ човѣкъ, дошълъ на земята, щѣлъ да обѣрка умоветѣ на всички българи. Съ какви сили разполагамъ азъ? Съ пари ли, съ властъ ли разполагамъ? Отъ какво има да се плашатъ? Щомъ се страхуватъ отъ мене, значи, задъ мене има нѣщо страшно. Кое е това страшно? — Задъ гърба ми стои великата Божия Любовь, задъ гърба ми стоятъ великата Божия Мждростъ и Истина; задъ гърба ми стоятъ великата Божия Правда и Добродѣтели. Всичкитѣ живи добродѣтели сж задъ гърба ми. Всички разумни, културни сжщества сж задъ гърба ми. Знаете ли, колко велики сж тѣ? Като правя екскурзии въ природата, всичко, каквото срѣщна, изучавамъ най-внимателно. Ако ме наблюдава нѣкой, ще каже, че се занимавамъ съ дребни работи. Запримѣръ, спирамъ се прѣдъ единъ мравунякъ. Гледамъ — една мравка излиза отъ мравуняка и се спира тукъ-тамъ, търси нѣщо, но се връща празна. Казвамъ си: Сега ще направя единъ опитъ. Изваждамъ отъ джоба си нѣколко зрънца и ги хвърлямъ въ мравуняка. Изведнжжъ отъ мравуняка излизатъ нѣколко мравки и се отправятъ къмъ житнитѣ зрънца. Всѣка си взима по едно зрънце и се връща въ мравуняка. Мравкитѣ казватъ: Голѣма благодатъ се изля върху насъ! Тѣ пишатъ веднага въ вѣстниците, че въ този день и часъ върху тѣхъ се изляло голѣмо благословение. Питамъ ги: Знаете ли, кой е причина за това? — Не, знаемъ само, че стана нѣщо особено. Казвамъ: Азъ имамъ милостъ къмъ васъ и ви подхвърлихъ нѣколко зрънца. Така постѣпватъ и тѣзи велики сжщества. Като минаватъ между хората, които се биятъ като мравкитѣ за малки нѣща, тѣ изваждатъ по нѣколко житни зърна отъ джобоветѣ си и ги подхвърлятъ. Хората се трупатъ върху тѣхъ, събиратъ ги и казватъ: Голѣма благодатъ е дошла! Ще пишатъ въ вѣстниците, ще обясняватъ причината за тази

благодатъ. Великитѣ сщества ги наблюдаватъ, смѣятъ се, както азъ се смѣя на мравкитѣ и казватъ: Утрѣ, като минемъ покрай васъ, пакъ ще ви подхвърлимъ нѣщо. А хората казватъ: Въ нашия свѣтъ става нѣкакво чудо, нѣкаква особена манна пада периодически отъ небето. Причината за това чудо съмъ азъ. Като обикалямъ планината и правя своитѣ научни изслѣдвания, миналъ съмъ покрай този мравунякъ и съмъ го облагодетелствалъ. Като не минавамъ вече отъ тамъ, мравкитѣ казватъ: Измѣни се вече свѣтътъ. — Не се е измѣнилъ свѣтътъ, но азъ минавамъ прѣзъ другъ пжтъ. Между великитѣ сщества е и Христосъ. И той е единъ отъ тѣхъ.

Сега и религиозни, и свѣтски хора разсждаватъ върху въпроса: Богъ ли е Христосъ, или обикновенъ човѣкъ? Не сжда свѣщеницитѣ, но казвамъ, че и тѣ не вѣрватъ въ Божествения произходъ на Христа. До сега азъ не съмъ осждилъ нито единъ свѣщеникъ, нито единъ владика, но имъ казвамъ истината. Влизамъ въ една касапница и отъ далечъ мирише — месото е развалено. Казвамъ на касапина: Месото е развалено, ти ще се компрометиращъ прѣдъ клиентитѣ. Влизамъ въ една бакалница да си купя захаръ. Опитвамъ захарѣта и намирамъ, че е фалшифицирана. Казвамъ на бакалина: Приятелю, захарѣта ти е лоша. Азъ нѣмамъ нищо противъ касапина, нито противъ бакалина, но казвамъ, че стоката имъ не е добра. Трѣбва да продаватъ чиста стока. — Майка ми и баща ми бѣха добри, честни хора. — Остави това, но като търговецъ, ти си длъженъ да продавашъ честно. Като свѣщеникъ, ти си длъженъ да работишъ честно. Сега свѣщеницитѣ казватъ, какъвъ е билъ Христосъ, какво е проповѣдвалъ той, какво е Символътъ на вѣрата. Нѣкой пжтъ, при свободно врѣме, ще ви разтълкувамъ Символа на вѣрата. Първиятъ членъ: Вѣрвамъ въ Единнаго, Истиннаго Бога. — Вѣрвашъ, че Богъ е любовъ, а твоятъ братъ страда, умира, твоята сестра си продава честѣта. Стотици българки гинатъ изъ публични домове, а духовенството се хванало за мене, че азъ развращавамъ хората. Кой вкара тия жени тамъ? Ами младежитѣ, кой ги въведе тамъ? Нека тѣ първи кажатъ истината. Ако азъ съмъ направилъ нѣщо лошо, готовъ съмъ да го изправа. Азъ съмъ готовъ да изправа всѣка своя грѣшка. Вие готови ли сте? Азъ

съмъ искренъ, вие искрени ли сте? Азъ обръщамъ внимание и на най-малкитѣ работи. Като ми дойде гостъ, азъ го черпя съ чай. Наръзвамъ лимона, на мене поставямъ по-малко парче, а на госта по-голѣмо. Азъ зная, че въ голѣмитѣ нѣща е изкушението. Ржководя се отъ принципа: Въ малкото се крие благословието. И вие спазвайте този принципъ. Духовенството се страхува отъ мене, да не би единъ день да заема мѣстото имъ. Не, азъ нѣмамъ такова намѣрение. Ако единъ день бихъ заелъ мѣстото на владика, азъ не бихъ носилъ корона на главата си, но първата ми работа ще бжде, да измия краката ви. Слѣдъ това ще посѣщавамъ бѣдни, болни, страдащи. Каквото и да направя въ това направление, спорѣдъ мене, това е нищо. Много повече трѣбва да се направи. Кой отъ насъ е изпълнилъ онова, което се иска отъ него? Казано е да пожертвувашъ живота си. Кой отъ насъ е пожертвувалъ живота си? Ние още не сме служили на любовта. Днесъ само се говори за любовъ, но не е това пжтѣтъ.

"Защо ние не можахме да го изпждимъ?" Христосъ отговаря: "Този родъ не може да излѣзе, освѣнъ съ постъ и молитва." — Какъвъ постъ? — На себеотричане. Ако не ядешъ три деня, ще извикашъ единъ бѣденъ, гладенъ и ще му дадешъ своята храна. Той ще яде, а ти ще му прислужвашъ. Както ти постжпвашъ, така ще постжпватъ и съ тебе. Питамъ ви: Знаете ли, откъдѣ ида и какъ съмъ приетъ? Азъ ида отъ далеченъ пжтъ. Какъ ме приеха българитѣ? Българското духовенство се плаши, да не имъ отнема богатството. Наистина, българскитѣ свѣщеници сж богати: църквата е въ тѣхни ржцѣ, а азъ нѣмамъ никакви приходи, нищо нѣмамъ въ ржцѣтъ си. Най-напрѣдъ тѣ трѣбваше да ме приематъ. Азъ съмъ странникъ, ида отъ далечъ. Тѣ иматъ власть, иматъ приходи, трѣбваше да ме приематъ въ дома си, да покажатъ своето гостоприемство, своето благородство и да кажатъ прѣдъ свѣта: Ние първи го приехме. Моятъ кракъ още не е влѣзълъ въ кжщата имъ, а тѣ казватъ: Видитѣ ли го този? — Да го махнемъ. Той ще развали българския народъ. Тѣ настройватъ хората срѣщу мене и казватъ, че петня името Божие, че подронвамъ авторитета на свѣтата църква. Питамъ ги: Дѣ е вашиятъ Богъ? Дѣ е Синътъ Божи? Си-

нътъ Божи е синътъ на любовта. Дѣ е вашата любовъ? Азъ никждѣ не я виждамъ.

Азъ съмъ искренъ и направо казвамъ мнѣнието си за духовенството. Въ бждеще нѣма да оставя свѣщеникъ въ свѣта. Азъ ще ги изпждя до единъ. Ще ги прѣсна въ пространството, тамъ да чакатъ 500—600 години, докато дойде новата култура. Слѣдъ това ще кажа: Пратетъ тѣзи братя на земята, да видятъ, какъ се работи съ любовъ. Новата култура изисква нови хора, Тогава тѣ ще разбератъ, какъ може да се живѣе. Ще прѣкаратъ въ пространството, докато се справятъ съ миналитѣ си грѣхове. Ако бѣха живѣли по закона на любовта, нѣмаше да плачатъ и страдатъ. Днесъ ви кръщавамъ: Заповѣдайтѣ въ дома ми, има мѣсто за всички. Тукъ ще видите, какъ може да се живѣе по братски. Тогава нѣма да има вече лѣжа и измама. Азъ ще ви цѣлуна братски. Въ новия животъ нѣма да има владици и попове. Подъ "попъ" и "владика" разбирамъ всѣки човѣкъ. Едноврѣменно, човѣкъ е и попъ, и владика. Подъ "владика" разбирамъ царъ. Всички сме царе. Понеже всички сме братя, ние не се нуждаемъ отъ владици и попове. Като срѣщна нѣкого, ще му кажа: Братко, ти си попъ, и азъ съмъ попъ, ти си владика, и азъ съмъ владика. Трѣбва ли да ти казвамъ да познаешъ Бога? И двамата го познаваме. Щомъ любовта царува въ душитѣ ни, ние трѣбва да я приложимъ въ живота си и то въ най-малкитѣ работи. Това значи, да живѣешъ по любовъ, християнски. Това ще стане постепенно, но ще дойде отвѣтрѣ, не отвѣнъ. Така трѣбваше да постѣпи духовенството. Помнете: Великиятъ законъ на любовта, който дѣйствува въ свѣта, не прощава на никого. Той не е жестокъ, но всѣка причина си има свое послѣдствие, и всѣка лѣжа — своя реакция. Каквато да е лѣжата, тя всѣкога е лѣжа, а истината е всѣкога истина.

Като говоря, азъ разглеждамъ нѣщата отъ друга страна. Запримѣръ, казватъ ми за нѣкого, че е лошъ. Щомъ е така, азъ ще разровя коренитѣ му и ще го изслѣдвамъ. Какво виждамъ? — Че коренътъ и стѣблото му сж на ябълка, а клонитѣ му — на трънъ. Значи, той е присаденъ съ трънъ. Долу той е добъръ, а горѣ — лошъ. Като зная причината за неговата лошавина, азъ си

мълча, нищо не казвамъ. За другъ ми казватъ, че е добъръ, благороденъ, нѣма подобенъ на него въ нашето общество. Разравямъ и неговитѣ корени и виждамъ, че отъ долу е трънъ, а на горѣ — ябълка. Значи, той е присаденъ съ ябълка. Сега вече зная, защо единиятъ е добъръ, а другиятъ — лошъ. Лошиятъ човѣкъ е присаденъ на трънъ, а добриятъ — на ябълка. Ето истината! — Какъ ще я докажешъ? — Отивамъ при тръна, чуквамъ го, и присадката пада. Казвамъ му: Идната година отъ тръна ще излѣзе ябълка. Отивамъ при ябълката, чукна я, присадката ѝ пада. Казвамъ: Идната година отъ тебе ще излѣзе трънъ. — Възможно ли е това? — Възможно е. Сега азъ разсждавамъ философски. — Защо трънътъ е присаденъ на ябълка? — Защото той не е попадналъ въ почвата на любовта. Неговата почва е груба, не-облагородена. Доброто не може да расте въ груба срѣда, при груби условия. Трънътъ може да расте при груби условия, но не и ябълката. Тя може да се присади на дивачка, за да стане почвата по-любовна, т.е. да се облагороди. Въ втория случай трънътъ е присаденъ на ябълка. — Защо? — Трънътъ се моли: Присадете ме на ябълка, за да се облагорода.

Сега, като дѣлимъ хората на добри и лоши, това е относително, Ето защо, като се казва, че даденъ човѣкъ е добъръ, или лошъ, първо трѣбва да прослѣдимъ, какъвъ е коренътъ му и каква — неговата присадка. Коренътъ е важенъ, а не присадката. Ако бутна присадката на свѣщеника, ще остане само коренътъ му. Тогава той ще види ясно, кой е билъ мотивътъ, който го заставилъ да стане свѣщеникъ: отъ любовъ къмъ Бога ли е станалъ такъвъ, или отъ любовъ къмъ себе си. Това не е упрѣкъ. Азъ разглеждамъ въпроса принципално. И азъ, като проповѣдвамъ, се питамъ: Отъ любовъ ли правя това, или отъ нѣкаква користна цѣль? Ако проповѣдвамъ отъ любовъ, на правъ пжтъ съмъ. Говоря за любовта, за любовното чувство. По какво се познава това чувство? То внася въ човѣка безгранична свобода, безгранична свѣтлина и топлина, безгранична пълнота и безгранична чистота.

Христосъ казва на ученицитѣ си: "Този духъ не може да се изпжди, освѣнъ съ постъ и молитва." Постътъ подразбира самоотричане. Ще постишъ, но ще дадешъ залъка си на онзи, който гладува. Ще го извика-

шъ у дома си и ще му кажешъ: Братко, приятно ми е да отстъпя залъка си на тебе. "Съ постъ и молитва." Така ще се молишъ, че да приемешъ любовта въ себе си. За да проповѣдвамъ, трѣбва да имамъ любовъ. Молитвата е пжтъ, съобщително сръдство, чрѣзъ което любовта минава прѣзъ човѣшкото сърдце. Ще възприемешъ любовта, за да се прояви Богъ чрѣзъ тебе, да го видятъ всички хора. Проявилъ ли се е Богъ чрѣзъ българската църква? Знаятъ ли нашитѣ свѣщеници, какво ще стане съ тѣхъ, ако си послужи съ знанието, което имамъ? Знаятъ ли свѣтитѣ старци, какво ще стане съ тѣхъ, ако азъ само единъ пжтъ се оплача на Господа? Азъ още не съмъ отправилъ нито едно оплакване до невидимия свѣтъ. Ако напиша едно оплакване до сщществата въ невидимия свѣтъ, знаетъ ли, какво ще стане? Нека знаятъ свѣтитѣ старци, че не хулятъ мене, но хулятъ Господа. Тѣ хулятъ Божието име и ме наричатъ "лъжеучител". За тази дума азъ нѣма да ги извиня никога! Всичко могатъ да ми припишатъ, всѣкакви прѣстжпления, но лъжа и измама — никога! Азъ съмъ въ състояние да спася, да излъкувамъ човѣка.

Българскиятъ народъ е видѣлъ отъ мене само добро, но зло — никога. Слѣдъ това, свѣтитѣ старци се осмелѣватъ да ме наричатъ "лъжеучител"! Това показва, какво е тѣхното сърдце. По думитѣ имъ ги познавамъ. Когато нѣкой говори лошо за мене, азъ познавамъ вече сърдцето му. Човѣкъ сжди за другитѣ по себе си, по своето сърдце. Духътъ въ мене, Богъ, който говори въ мене, никога не си служи съ лъжа. Онзи, който се осмѣли да каже, че Духътъ, Който говори въ мене, лъже, никога не може да се извини. — Защо? — Има Единъ въ свѣта, който никога не лъже! Той е Богъ. Той е Единствениятъ, Великиятъ, Свѣтиятъ, Чистиятъ, който иска всички хора да живѣятъ. Ние сме проява на Бога въ всѣко отношение и трѣбва да пазимъ Неговия законъ и Неговото Име.

Седа нѣкога недоволенъ, пълненъ съ негодувание, искамъ да се проявя, но, като видя Божието лице, казвамъ: Господи, заради Тебе, заради Твоята Любовъ на никого нѣма да пакостя. И на хората казвамъ: Почитъ и уважение се иска отъ всички! Ще говорятъ тѣ за Сина Божи, за Христа! Слѣдъ вси-

чко това, свѣщенитѣ трѣгнаха съ кръстѣ въ ржка да благославятъ войната, да благославятъ оржието! Христосъ плака по бойнитѣ полета, а тѣ плачатъ за него и казватъ, че го обичатъ. Хиляди хора се осакатиха, а послѣ ще плачатъ, че свѣтата църква се осквѣрнила! Признайте грѣховтѣ си, защото и въ бждеще нѣма да ви се простятъ. Ще кажете, че искамъ да ви плаша. Защо ще ви плаша? Азъ още не съмъ далъ оплакването си, но въ мене се явява желание да подамъ вече заявлението си, за да убѣдя бѣлгарскитѣ владици, че има една Велика властъ въ свѣта, прѣдъ която всѣка лѣжлива уста трѣбва да млкне, всѣка покварена съвѣсть да отстѣпи, и всѣка нечиста душа да се сломи. Всички да познаятъ, че има единъ Великъ Законъ на безпристрастие. Не е въпросъ за мене, за моята личностъ. Въпросътъ е да изпжне самата истина.

Мнозина говорятъ за Христа, за свѣтата църква. Що е свѣтата църква? — Тя е общение на живи души, които трѣбва да дишатъ свободно. Питамъ тѣзи мои братя: Какво трѣбва да дишатъ тия хора? — Чистата Божествена Истина. Тѣ трѣбва да черпятъ соковетъ на Любовта, и умоветъ имъ да се проникнатъ отъ Божествената Мждростъ. Общение на живи души, това е Свѣтата църква. Онзи, който ги обѣдинява въ едно цѣло, това е Божиятъ Духъ. Църквата, за която говоримъ ние, не е стопанство, не е сиропиталище. Тя е жива църква, а не каменна, тя е подвижна църква, на промѣни отъ любовъ къмъ любовъ, отъ истина къмъ истина, отъ мждростъ къмъ мждростъ, отъ правда къмъ правда, отъ доброта къмъ доброта. Ако свѣщенитѣ бѣха смѣли да говорятъ, както азъ говоря, и ако бѣха доблестни да говорятъ истината, бѣлгарскиятъ народъ, пѣкъ и цѣлиятъ европейски свѣтъ нѣмаше да остане толкова назадъ, както е днесъ. Бѣлгарскиятъ народъ е останалъ толкова назадъ, благодарение на своето духовенство и на своитѣ учители. Азъ се чудя на заблуждението на сегашнитѣ учители. Наскоро въ пловдивската гимназия полудѣла една ученичка. Учителитѣ, лѣкаритѣ тѣрсятъ причината за полудѣването, но не могатъ да я намѣрятъ. Азъ съмъ изучавалъ този въпросъ цѣли десетъ години и зная причината за полудѣва-

нето. Казвамъ: Внесете въ ума даже на най-силния човѣкъ двѣ противоположни мисли, и той непременно ще се побърка. Тѣ произвеждатъ голѣмо сътресение на нервната система, нарушаване на вътрѣшната хармония въ човѣка, или, на окултенъ езикъ казано, излизане на човѣшкия двойникъ вниъ отъ тѣлото. На негово мѣсто се настанява друго сжщество. Който разбира законитѣ, може да върне двойника назадъ и да възстанови нормалното състояние на човѣка. Ученичката, която заболѣла, по наслѣдство отъ майчина линия, носи разположение къмъ полудяване. Нѣкога и майката била разстроена. Азъ зная дълбоката причина за това. Всѣко полудяване се дължи на нѣкакви любовни връзки. Когато млада мома се разстрои, това показва, че имала любовни връзки съ нѣкой момѣкъ, и той я изигралъ. Отблѣсната отъ него, отъ родителитѣ си и отъ обществото, тя не може да издържи това голѣмо напрѣжение и заболѣва. Съ други думи казано: Присадката се счупва, трънътъ се показва, и човѣкъ се проявява като лудъ. Като не знаятъ причината за това заболѣване, казватъ, че ученичката заболѣла отъ моето учение. Азъ съмъ готовъ да направя опитъ да я излѣкувамъ, но съ условие да повѣрватъ. Готовъ съмъ да направя опита въ присжтствието на това момиче, на светия Синодъ, на цѣлия учителски съставъ въ Пловдивъ и на цѣлия бѣлгарски народъ. Ако всички се рѣшатъ да служатъ на Бога съ любовъ, да забравятъ своитѣ дългове и грѣхове, азъ съмъ готовъ да кажа само една дума и да излѣкувамъ болното момиче. По другъ начинъ не съмъ съгласенъ да го лѣкувамъ. Ако не се съгласите, ще го оставя да се лѣкува по естественъ пжтъ, докато му дойде умътъ на мѣсто. Като слѣдя, какви хора говорятъ за мене, виждамъ, че това сж все учени – учители, лѣкари, хора съ висше образование – историци, математици, естественици. Защо сж толкова пристрастни? Защо не изслѣдватъ работата научно? Ако ученичката е заболѣла отъ моето учение, азъ ще изправа грѣшката си. Но прѣди да говорите, изслѣдвайте въпроса добрѣ. Не се самозаблуждавайте! Нека истината излѣзе на лице! Всѣки да я чуе и разбере. Азъ се чудя на учителитѣ, които толкова лесно се подаватъ на единъ старъ навикъ, на старото патриотическо чувство "да не погине нашиятъ

народъ." Всѣки народъ може да погине, но кога? — Когато нѣма любовъ въ себе си. Подъ "любовъ" разбирамъ пълно безкористие навсѣкждѣ.

Питате: Трѣбва ли да се зачита властѣта? — Трѣбва, но кой може да зачита? — Любовѣта зачита. — Трѣбва ли да се почита църквата? — Ако я обичашъ, ще я почиташъ. Като обичашъ нѣкого, ти го почиташъ, като не го обичашъ, не го почиташъ. Може да лицемѣришъ, но това не е любовъ. Нѣкой лесно може да се откаже отъ мене заради църквата, но това е политика. Ние нѣмаме политика, но се ръководимъ отъ слѣдния свещенъ принципъ: Истината е всѣкога истина. Ние сме прѣми, искрени. Мога ли да се откажа отъ хлѣба, отъ водата, отъ въздуха и отъ свѣтлината? — Не мога. Да се откажа отъ тѣхъ, това значи, да искате моята смъртъ. Да се откажа отъ свѣтлината? Невъзможно ми е. Да се откажа отъ въздуха? Невъзможно ми е. Да се откажа отъ хлѣба? Невъзможно ми е. Мога ли да се откажа отъ своитѣ мисли и чувства? Не мога. Изобщо, не мога да се откажа отъ това, което Богъ ми е далъ. Мислитѣ и чувствата ни сж заради насъ. Въздухътъ, свѣтлината, слнцето сж заради насъ. Ето защо, всички трѣбва да проповѣдваме повече въздухъ, повече свѣтлина, повече слнце. Съ по-малко храна можемъ, но да бжде чиста и здрава.

Сега ще ви разкажа една интересна приказка. Нѣкога живѣлъ единъ голѣмъ магьосникъ съ слугата си. Като трѣбвало да измете стаята си, той казвалъ на метлата: Хайде, метла, измети добрѣ стаята ми. Метлата напушала мѣстото си и веднага измитала стаята му. Послѣ той казвалъ: Метла, донеси вода. Тя взимала сжда и донесяла вода. Като му трѣбвали дърва, магьосникътъ казвалъ на брадвата: Хайде, брадва, да ми насѣчешъ дърва. Тя веднага изпълнявала желанието му. Слугата наблюдавалъ, какъ господарѣтъ му заповѣдвалъ на метлата, на брадвата и си казвалъ: И азъ мога да заповѣдвамъ. Единъ день господарѣтъ му казалъ: Хайде, иди сега да ми донесешъ вода. Слугата отишгълъ въ стаята, дѣто била метлата, и казалъ: Хайде, метла, иди да донесешъ вода. Метлата отишла за вода, изсипала я на мѣстото ѝ и отишла втори пжтъ. Слѣдъ това трети, четвърти, пети пжтъ: носѣла вода и я изливала, носѣла и изливала — всичко се напълнило

съ вода. Слугата се видѣлъ въ чудо, казвалъ ѝ да спре, но тя не го разбирала. Той не чулъ отъ господаря си, какви думи казва на метлата, когато не иска повече вода. Веднага се затичалъ при господаря си и му казалъ: Господарю, направихъ една голѣма бѣля, всичко се напълни съ вода. Господарѣтъ отишълъ при метлата и казалъ: Слушай, метла, твоео мѣсто е въ жгѣла. Тя веднага се прибрала на мѣстото си. Слугата забравилъ да каже на метлата, че мѣстото ѝ е въ жгѣла.

Свърѣменното духовенство е забравило да каже: Парички, вашето мѣсто е въ жгѣла. Това се отнася до всички. Паритѣ, съ които си служимъ, трѣбва да стоятъ въ жгѣла! Да иска човѣкъ много пари, това не е лошо, нито е грѣшно. Обаче, първоначално, човѣкъ е желалъ добродѣтели. Сега иска нѣща, които сж отживѣли врѣмето си. Ще бжде смѣшно, младата мома, свѣршила университетъ, свири на пиано, да играе съ кукли! И това не е лошо, но минало е врѣмето, когато тази мома играла съ кукли. Сега и тия наши приятели искатъ да ни върнатъ назадъ, въ врѣмето, когато сме играли съ куклички. Какъ е възможно, азъ, който съмъ свѣршилъ университетъ, да си играя съ кукли! Сега азъ искамъ да се занимавамъ съ други нѣща, да върша други работи. Ще ми налагатъ епитимия, като отцепникъ отъ църквата, да направя 500 поклона. И това не е лошо, добра гимнастика е. Ще се наведе 500 пжти, но какъ ще се вдигамъ? Не е малко, 500 пжти! Послѣ ще се намѣтна съ единъ халатъ и ще постя 15-20 дни. Покаяхъ ли се съ това? Вншно е така, но не и вжтрѣшно, въ сърдцето.

И азъ мога да ви накарамъ да клѣкатъ, но покаяние ли е това? Въ душата ми трѣбва да се яви вжтрѣшно желание, да правя всичко съзнателно. Тогавя и халатѣтъ ще бжде на мѣстото си. Да се прѣклонишъ, но прѣдъ кого? — Прѣдъ любовта. Всички на работа! Още утрѣ ще взема мотиката, ще отида на лозето и ще кажа: Днесъ ще направя не 500 поклона, а 1,500. Ще се поклона прѣдъ единъ чуканъ, прѣдъ втори, прѣдъ 1,500 чукана и ще кажа: Благодаря, че можахъ днесъ да подишамъ чистъ въздухъ и да прѣкопая 1,500 чукана. Така ще направя добро и на себе си, и на чуканитѣ. Какво правятъ религиознитѣ днесъ? — Поклони. Не е този

пжтътъ. Това е заблуждение. Можешъ да се поклонишъ, но прѣдъ ябълката. Тя очаква твоя поклонъ. Можешъ да колѣничишъ, но прѣдъ твоята болна сестра. Ще колѣничишъ, за да измиешъ краката ѝ, да ѝ послужишъ. Ако трѣбва азъ да наложа на нѣкого епитимия, тя ще бжде слѣдната: Ще го накарамъ да посѣти 500 бѣдни сѣмейства, да имъ се поклони, т.е. да имъ донесе хлѣбъ и дърва. Ако има болни между тѣхъ, той ще имъ накладе огъня, ще имъ даде хлѣбъ да ядатъ, ще имъ стотви топла чорбица. Ако има възможность, ще имъ даде по една дреха. Това наричамъ азъ наказание. То има смисълъ. Такова наказание налага и Богъ. Когато иска да накаже нѣкого. Той му дава богатство — кжци, ниви, лозя и му казва: Съ това богатство искамъ да оправишъ живота си. Ще кажете, че богатитѣ сж щастливи хора. — Не, тѣ сж най-нѣщастнитѣ, тѣ сж изпратени на земята да плащатъ дълговетѣ си. На тѣхъ е наложена най-строгата епитимия. Днесъ свѣщеникътъ влиза въ дома на богатия съ почитъ и уважение. — Не, той трѣбва да му каже истината: Братко, съблечи официалнитѣ си дрехи, облѣчи работническия халатъ и започни да работишъ. Азъ те пратихъ на земята да се покаешъ. Дадохъ ти богатство, не лично за тебе, но да изплатишъ всичкитѣ си грѣхове. Ако днесъ не направишъ това, никога нѣма да го направишъ. Ако така изпълнишъ задачата си, азъ ще бжда доволенъ отъ тебе. Това значи покаяние. Ще обикаляшъ бѣдни, болни, страждущи и на всички ще помагашъ. Това значи, да изпълнишъ Божията воля. Това значи, да приложишъ учението, което проповѣдвамъ. Това е задача на всѣки човѣкъ, на всѣки свѣщеникъ.

Какво прави свѣщеникътъ? Като дойде нѣкакъвъ празникъ, той вземе кръста и китката въ едната ржка, котлѣто съ вода въ другата и трѣгва отъ кжща въ кжща да рѣси. Това всѣки може да направи. И азъ мога да взема котлѣто и да обиколя цѣла София, но азъ искамъ котлѣто ми да бжде пълно съ любовь. Като пѣхна китката въ водата, да порѣся хората съ капкитѣ на любовта и да кажа: Братя, рѣся ви въ името на любовта, която отваря сърдцето на човѣка къмъ слаби и угнетени, къмъ онеправдани и страждущи. Прѣди нѣколко години дойде единъ свѣщеникъ отъ варненскитѣ села да ме рѣси. Казахъ му: Почакай малко, ако е за пѣ-

ние, азъ пѣя по-добрѣ отъ тебе. Защо носишъ този златенъ кръстъ въ ржката си? Отвори сърдцето си, да ти покажа любовта си. Готовъ съмъ по-скоро тебе да цѣлуна, отколкото кръста. Ти си живиятъ кръстъ, когото всѣки може да цѣлуне. Нѣма защо да разнасяшъ този кръстъ. Искашъ да покажешъ, че си православенъ. Това не е учението на Христа, т.е. на любовта. Това е лицемѣрие. Да носишъ кръста отвѣнъ, това значи да петнишъ Христа. Носи кръста вжтрѣ въ себе си, а не отвѣнъ. Ти искашъ да печелишъ съ този кръстъ. Не, хвърли го, той е опозоренъ. Ти си живиятъ кръстъ. Ако искамъ да покажа, че съмъ православенъ, тебе ще цѣлуна. Готовъ съмъ да цѣлувамъ живитѣ кръстове на православието, но не и златнитѣ. Стопете златнитѣ кръстове и паритѣ раздайтѣ на беднитѣ. Ще кажете, че като говоря така, подронвамъ прѣстижа на православната църква. — Че той отдавна е падналъ! Ще дойде день, когато всѣки ще каже на своя ближненъ: Братко, познавамъ твоя живъ кръстъ въ сърдцето и въ ума ти. Готовъ съмъ да ти помогна и да те повдигна.

Сега, като говоря така, не искамъ да станете много меки. Не искамъ да бждете и много твърди. И едното е опасно, и другото е опасно. Искамъ да бждете умни и прѣдвидливи. Като говоря за духовенството, азъ зная, какви ще бждатъ послѣдствията, но не се страхувамъ. Ще кажете, че ще си напакося. Нѣма какво да си напакося. Това, което правя, е въ името на Божията Любовь, на Божията Мждростъ и Истина, въ името на Божията Правда и Добродѣтѣлъ. Важно е на тѣхъ да не пакостя, а не на себе си. Щомъ имамъ тѣхното съдѣйствие, и азъ, и вие ще се радваме на благата въ живота. Какъвъ смисълъ има да ви говоря сладки думи, а да нѣмамъ любовь, да ви прѣгръщамъ и цѣлувамъ, а задъ гърба си да държа вже за обѣсване? Азъ искамъ първо духовенството, което говори за Синъ Божи, да го познае. Нека покажатъ на хората, кой е Синъ Божи, кой е Синътъ на Любовта. Той не е въ мъртвитѣ форми на църквата. Казватъ, че съмъ криелъ нѣщо. Вѣрно е, имамъ скрити нѣща, но тѣ сж извѣнъ България, извѣнъ свѣта. Тѣ сж много далечъ — на небето. Вечеръ, когато искамъ да изучавамъ свѣтоветѣ, излизамъ, ходя тамъ, дѣто човѣшки кракъ не стѣпва и

човѣшко око не прониква. Слѣдъ това пакъ се врѣщамъ. Казватъ, че въ Търново съмъ ималъ скришна стаичка. — Каква скришна стаичка е тя, когато съмъ пушалъ да влѣзатъ въ нея хиляда души? Тамъ имало скрита нѣкаква тайнствена, особена икона. Това не е икона, но картина, която показва развитието на човѣшката душа. Ние нѣмаме икони, на които да се кръстимъ и които да цѣлуваме. Азъ бихъ поставилъ кого и да е отъ васъ, вмѣсто икона. Всѣки денъ ме посѣщаватъ десетки живи икони. За прѣдпочитане е да се молишъ на жива икона отколкото на дървенитѣ. Съ живитѣ икони влизашъ въ общение, може да размѣнишъ мисли съ тѣхъ. Свѣщеницитѣ и владицитѣ мислятъ, че азъ имамъ нѣкакъвъ планъ противъ тѣхъ. Азъ нося въ ума си съвсѣмъ друга мисълъ, не се занимавамъ съ тѣхъ. Ако бихъ ги държалъ въ своя умъ, тѣ щѣха да бждатъ благодарни. Но азъ нося въ ума си идѣята за благо на цѣлото човѣчество. Азъ мисля за благо не само на човѣчеството, но и на всички животни и растения. Желая на всички сщества да живѣятъ въ любовта и да придобиватъ добродѣтели. Имате страдания, но вървете напредъ, бждещето е прѣдъ васъ. Така азъ гледамъ на нѣщата, така трѣбва да гледате и вие. Въ душата на всѣкиго нека сѣди идѣята, да живѣятъ по между си братски. Ако не постигнете нѣщо, не се обезсърчавайтѣ. — Защо не можемъ да постигнемъ желанията си? Защото не сте познали любовта въ своята пълнота. — Азъ я познавамъ. — Като мъдростъ позна ли я? Като истина позна ли я? Като правда, като добродѣтѣлъ, като милосърдие позна ли я? Не си я познала. Велико нѣщо е да познаешъ любовта. Като я познаешъ, ще бждешъ толкова прѣдвидливъ и искренъ, толкова смиренъ и милосърденъ, че и царъ да си, като дойде при тебе твоятъ бѣденъ братъ, веднага ставашъ, посрѣщашъ го задоволявашъ нуждитѣ му. Сега азъ ще ви прѣдставя една жива картина за любовта. Съмъ въ едно общество отъ благородници, всички сж добрѣ облечѣни, съ добра обхода. Разговарятъ се, смѣятъ се и се веселятъ. Между тѣхъ попаднало едно бѣдно момиченце, кржгло сираче. То се гуши, срамува се да не видятъ скжсанитѣ му дрехи. Тукъ го подбутнатъ, тамъ го подбутнатъ, никой не му обрѣща внимание. То си мисли: Нѣмамъ майка и баща, нѣма кой да ми се радва и да ме обича. Всички

ме гледатъ студено и прѣзрително. Азъ поглеждамъ къмъ дѣтето, разбирамъ мжката му, приближавамъ се къмъ него и го питамъ: Какъ си? Както виждамъ, ти си добро дѣте. То се усмихва и пита: Така ли, азъ пъкъ мисля, че не съмъ добро дѣте. Никой не ме поглежда, не говори съ мене. Никой не ме обича. — Ела съ мене да се разходимъ. Хващамъ го за ржката, разговарямъ съ него и се разхождаме. То забравя мжката си, забравя, че е окжсано и босо. Състоянието му се промѣня, то се развеселѣва и си казва: Има Господъ и за мене. Душата му се стопля, разтваря се, и то разбира, че има Единъ въ свѣта, Който при всички условия може да обича. Окжсано, съ боси крака. Богъ спира вниманието си върху него. То чувствува безкористната любовъ на Бога — и се насърдчава. Казвамъ му: Хайде сега да отидемъ да си поиграемъ! И азъ ще събуя обувките си и заедно ще тичаме по росната трѣва. Какъ мислите, това момиченце, като се върне отъ разходката и пакъ влѣзе между хората, ще изпита ли сжщото стѣснение и мжка, както по-рано? То си казва: Сега ще понасямъ всички страдания съ лѣкота: хули, обиди, бой. Като види моето засмѣно лице, то ще се освободи отъ ограниченията и ще стане силно да носи страданията. Азъ ще го запиша въ училище да се учи. Така то постига своя идеалъ. По този начинъ постъпва любовъта, така работи Богъ въ свѣта.

Великъ е Богъ. Мощенъ и силенъ е Той. Обржща внимание на беднитѣ, обиденитѣ, оскърбенитѣ, изоставени отъ всички. На богатитѣ Той не се изявява, но дойде ли при бѣдния, веднага му се открива и казва: Не бой се! Има Единъ въ свѣта, който те люби. Той е Синътъ Божи, Синътъ на Любовъта. Той повдига падналитѣ до висотата на Божественото съзнание, да могатъ и тѣ, като всички, да дишатъ чистия въздухъ, да възприематъ Божествената свѣтлина. Да повдигнешъ човѣка до себе си, това е общественъ моралъ. Той трѣбва да владѣе навсѣкждѣ. Ние се молимъ за ония, които пжтуватъ по море, за болнитѣ, за страждущитѣ. Ние се молимъ за падналитѣ въ морално отношение, тѣ сж болнитѣ въ свѣта. И днесъ Христосъ носи камшика. — Какъвъ камшикъ? — Камшикътъ на любовъта. Който свѣщеникъ опита този камшикъ, той придобива любовъ. Като не разбира учението на камшика, той казва: Господи,

всичко се свърши съ мене, но азъ ще служа на правото учение. — Не е въпроса до камшика. Ние можемъ да дадемъ повече и на свѣщеници, и на владици, и на учители. Желая, този камшикъ да засѣгне повече хора. — Защо? — За да дойде любовта въ тѣхъ. Въ цѣлото човѣчество се забѣлѣзва едно раздвижване.

Слизатъ Великитѣ Братя отгорѣ и носятъ мдростъ и знание. Тѣ ще измѣнятъ условията на живота и ще оправятъ свѣта. Знаете ли, какво могатъ да направятъ тѣзи Велики Братя? Тѣ могатъ да вдигнатъ земята съ ржката си и да я носятъ въ пространството. — Възможно ли е това? — Възможно е, разбира се. Ако азъ мога да вдигна сто килограма съ едната си ржка, за мравката това е чудо. И за най-силнитѣ мравки това е невъзможно. Какъ ще ме разберете, ако ви кажа, че тѣзи Велики Братя носятъ земята на ржцѣтъ си? Ще кажетѣ, че земята се върти около осъта си. Кое е по-вѣрно: моето твърдение, или твърдението на ученитѣ? Кажватъ, че колелата на колата се въртятъ и движатъ колата напредъ. Азъ пѣкъ казвамъ, че конетѣ движатъ колелата, а тѣ — колата. Вѣрно ли е това? Ако нѣмаше коне, щѣше ли да се движи колата? Ако не бѣше коларѣтъ, съ камшика въ ржка, конетѣ щѣха ли да се движатъ? Чудни сж хората, като искатъ да ме убѣдятъ, че колата се движи, че земята се върти, че слънцето сжщо се движи. Съгласенъ съмъ и съ васъ, но казвамъ, че конетѣ каратъ колата, а коларѣтъ подкарва тѣхъ, съ камшикъ въ ржка. Това сж символи, но има нѣщо по-велико — Великата Разумностъ, която управлява всичко въ свѣта. Тя осмисля живота. Дѣто се прояви тя, всичко придобива другъ изразъ, нова свѣтлина. Когато Великитѣ, Свѣтли Братя дойдатъ на земята, отвсякъдъ ще потече благословение. Всѣки ще вади отъ джобоветѣ си и ще дава. Тѣ ще кажатъ: Ние идемъ на земята да изпълнимъ волята на Бога, на нашия Великъ Баща. Ние сме вашитѣ голѣми Братя, и вие трѣбва да ни слушате. Питамъ: Ще бждете ли доволни отъ тѣхъ? Ще имъ благодарите ли?

"Защо ние не можахме да го изпждимъ?" — Защото не вѣрвате въ вашитѣ Велики Братя. — Защо работитѣ на българитѣ не се нареждатъ добрѣ? — Защото се обезвѣрили. Защо не вѣрватъ? — Защото не имъ се говори истината, защото нѣматъ любовъ. — Защо нѣматъ любо-

въ? — Защото Духътъ не ги е посѣтилъ. Сега въ България ще стане обратното, т.е. онова, което не се очаква. Народътъ ще изпревари духовенството. Той ще влѣзе по-напрѣдъ отъ тѣхъ въ Царството Божие. Народътъ разбира живота по-добрѣ отъ тѣхъ. Това не е упрѣкъ, но истина. — Какво рѣшение е издалъ Светиятъ синодъ? — Да се прѣпятствува на Новото учение и на неговитѣ послѣдователи, понеже то щѣло да съсипе народа. Споредъ мене, тѣхната мѣрка ще съсипе народа, а не ние. Българскиятъ народъ страда отъ живеница и ако не приеме Новото учение, ще се съсипе. Ако българскиятъ народъ не приеме Христовото учение, като любовъ, както е дадено отъ Христа, нищо нѣма да постигне. Самъ Христосъ казва: "Синъ Человѣчески не дойде да му послужатъ, но да послужи."

Сега ще ни говорятъ за Христа, който живѣлъ прѣди 2,000 години. По-лесно се говори за умрелитѣ, отколкото за живитѣ. Азъ съмъ ситъ на тази философия. Мжжътъ на нѣкоя жена умрѣ, тя се почерни и плаче: Колко много го обичахъ! Докато билъ живъ, тя му чукала солъ на главата, карала се съ него, а сега се прѣдставя, че го обичала: ходи на гробищата, пали свѣщи, плаче. Той се обажда отъ гроба: Слушай, жено, не вѣрвамъ въ нищо и не искамъ да излѣза отъ гроба. Тукъ ми е по-добрѣ, отколкото вжщи. — Защо умрелитѣ не се вржчатъ? Веднжжъ освободили се отъ тѣлото си, тѣ сж по-доволни, отколкото на земята. Може ли волътъ, избѣгалъ въ гората, при бистрата вода и зелената паша, да се върне въ обора? — Волътъ казва: За нищо въ свѣта не се вржчамъ въ обора. Тукъ е по-хубаво, отколкото въ задушливия въздухъ на обора. И умрѣлиятъ казва: Онзи свѣтъ, въ който съмъ сега, е хиляди пжти по-хубавъ отъ човѣшкия. Кое може да ме привлѣче при васъ: яденето ли, облѣклото ли, кжщитѣ ли, науката, изкуството, музиката ли, вашитѣ мисли и чувства ли, вашата любовъ ли? Нищо не ме привлича при васъ. Ако е за музика и изкуство, и тукъ ги има. Вѣпрѣки всичко, има нѣщо, което ме привлича — това е Божественото въ васъ. То расте и се развива. Заради него, заради любовта, готовъ съмъ да дойда при васъ, да работя за моитѣ братя. Да виж-

даме Божественото въ човѣка и да работимъ за него!
Не само азъ, но всички да работимъ!

Нѣкога, като говоря, повишавамъ гласа си. Съ това нарушавамъ закона на любовта. Неприятно ми е, че нѣкога си служа съ горчиви думи. Това е неизбѣжно. Нужно е да бжда внимателенъ, учтивъ, както къмъ себе си, да не ви обидя съ нѣщо. Това изисква благородството на човѣка. Най-малкото навжсване ви огорчава. Това е човѣшко. Азъ тегля думитѣ и постѣпкитѣ си на везни, да не ви обидя. Като говоря за братя или сестри, спирамъ се и провѣрявамъ думитѣ си, какъ имъ се отразяватъ. Зная, че Богъ живѣе въ всѣка душа и не искамъ да остане нито една крива мисль въ съзнанието имъ. Азъ искамъ да бжда искренъ къмъ себе си и васъ, да ви обичамъ, както обичамъ Божественото въ себе си. Не е въпросъ да ви направя щастливи. Земята е училище, а не мѣсто за щастие.

Азъ искамъ да оставя въ ума ви мисльта, да бждете свободни по умъ, сърдце и душа. Ако има нѣщо, което не обичамъ, това е измамата. Ето защо, като дойдете у дома, ще ви прѣдложи най-чистото ядене, което може да ви освежи и облагороди. Всѣко нѣщо, което ви давамъ, трѣбва да отговаря на думитѣ ми. Това изисква законътъ на любовта, въ това е приложението на Новото учение. Всички трѣбва да работимъ съ усърдие, съ любовъ, и можемъ да работимъ. Това изискватъ Великитѣ Братя, това изисква Христосъ отъ васъ. Нѣкои си прѣдставятъ, че като дойде Христосъ на земята, самъ ще посѣе житото, та като възкрѣснатъ мъртвитѣ, да иматъ готова храна. Детинско схващане! Значи, Христосъ ще погледне къмъ гробоветѣ и ще каже: Братя, хиляди години сж ви опѣвали и заблуждавали. Ето, дошълъ е часътъ. Станѣте, излѣзте отъ гробоветѣ си, свършиха се годинитѣ на робството. Надъ всѣки гробъ ще слѣзе по единъ отъ Великитѣ Братя, ще махне камъка надъ него и ще каже: Свободенъ си вече. Минаха днитѣ на робство и заблуждения. Влѣзте въ безсмъртието! Кой ще опѣва възкрѣсналия? Свѣтитѣ старци мислятъ, какво ще стане съ мене, като умра непокаянъ. Ако трѣбва да се покая, ще се обърна къмъ Господа. Той ще тури епитрахила си надъ мене. Друго покаяние не зная. Ще кажа: Господи, ти ме изпрати на земята да проповѣдамъ. Свършихъ рабо-

тата си, нѣмамъ нужда отъ нищо друго, не се нуждая отъ пари. Ако въ мене се яви най-малката мисълъ за възнаграждение, азъ напускамъ работата си. Ще отида въ една гора, както направи Моисей, тамъ да се подвизавамъ. Че сж ме отлжчили отъ църквата, не е вѣрно това. Прѣвъ азъ съмъ се отлжчилъ отъ всички лъжи и неправди, отъ всѣкаква злоба и омраза.

"Защо ние не можахме?" — Да, зная защо. Азъ зная за Бога това, което тѣ не знаятъ. Азъ съмъ видѣлъ това, което тѣ не сж виждали, и азъ живѣя тамъ, дѣто тѣ не сж живѣли. И който иска да ме изпита, какво съмъ, нека дойде при мене, у дома. Онзи, който мисли, че съмъ лошъ, че съмъ хитъръ, че съмъ омагьосвалъ, хипнотизиралъ, нека дойде при мене, да поговоримъ единъ часъ. Като излѣзе, той ще види, въ какво съмъ го омагьосалъ. Такива работи у насъ нѣма. Азъ ще му говоря, колко е великъ Господъ, колко е велика природата, ще му говоря за свѣтлината. И той ще говори. Ще се поразходимъ, ще се разговаряме, ще сѣднемъ приятелски да си похапнемъ и ще се разберемъ. Това е животътъ на земята. Нѣкои се страхуватъ. Заради любовта, нѣма защо да се страхуватъ. Питатъ: Православенъ ли си? Нѣма защо да бжда православенъ. Ние сме синове Божии. Единственото име, съ което крѣщавамъ моитѣ послѣдователи, е синове Божии. Това сж най-честнитѣ слуги, които искатъ да служатъ на Бога, които не лъжатъ и които служатъ по любовъ.

"Защо твоитѣ ученици не можаха?" Христосъ казва: Въ това е учението. Вие говорѣте право и положително. Всичко вече е свѣршено на земята. Новото идва! Ще видите. Новото ще изникне въ една нощъ, изведнжъ ще дойде, и земята ще рухне. И свѣтътъ ще има новъ изгледъ. — За кои? — Само за съзнанието на ония хора, у които има чувство. Тѣ ще видятъ новото. Мравкитѣ нищо не знаятъ за човѣшката култура, за човѣшката философия. Нашето съзнание се пробужда. Иде новата култура въ свѣта. Тя е идѣйна, тя е положителна. Сжщеврѣменно, тази култура е и материална, и духовна, и Божествена. Материална е по своята форма, духовна е, защото ще подобри отношенията между мъжа и жената, и тѣ ще живѣятъ идеаленъ животъ. Мжжътъ, като влѣзе вкъщи, сърдцето на жена му ще трепне. И

жената, като влѣзе вкѣщи, сърдцето на мъжа и ще трепне. Лицата на хората ще бждатъ вѣсели, нѣма да има грубости. Земята навсѣкждѣ ще бжде пълна съ благородни хора и въ всичко ще се вижда култура.

"Защо ние не можахме?" Тѣ не можаха, а ние можахме. И казва Христосъ: "Онзи, който вѣрва въ мене, и по-голѣми работи ще прави." Това подразбира закона на любовта. Днесъ Христосъ прави по-голѣми работи. Хората мислятъ, че Христосъ е сжщиятъ, както прѣди 2,000 години. Ако сега дойде на земята, той ще прави по-голѣми, по-чудни работи. Сега едни разискватъ, че Христосъ е Богъ по еволюция, а други поддържатъ, че той е Богъ по естество. Това сж неразбрани нѣща. Какво значи по еволюция, и какво — по естество? Този въпросъ е толкова трѣнливъ, че азъ нѣма да го зачеквамъ. Ще се спра само върху това — по еволюция. Сжщественно е да разбираме истината. Сжщественна мисълъ е, че ние трѣбва да туримъ най-напрѣдъ живота си на здрава основа, на една разумна любовъ, която да не раздвоява чувствата ни. Новата култура ще се основа на любовта, не както ние я схващаме. Нашата любовъ не е въ състояние да понесе, да прѣтърпи обидитѣ.

Христосъ, който бѣ толкова силенъ въ любовта, Богъ го попита: Какво искашъ? — Искамъ да спася човѣчеството. — Уповавашъ ли на себе си, вѣрвашъ ли, че можешъ да го спасишъ? — Вѣрвамъ. — Ще те опитаме. Като го туриха на кръста, пакъ го попитаха: Вѣрвашъ ли, че можешъ да спасишъ човѣчеството? — Мога да го спася. — Но какъ? — Не се съмнѣвамъ, че ще помогна на хората. Тогавя гласътъ каза: Свърши се! Право мислишъ, че ще ги спасишъ. Сега и на мене искатъ да кажатъ: Защо си дошълъ да си губишъ напразно врѣмето въ България? Ние си имаме църква. — Когато дойде Христосъ да проповѣдва своето учение, еврейтѣ нѣмаха ли църква? И тѣ не го ли питаха, защо е дошълъ? И каква църква имаха тѣ, не както сегашната! Учени бѣха тѣхнитѣ равини. Питаха го: Защо си дошълъ? Азъ казвамъ: Азъ не дойдохъ, азъ не съмъ дошълъ още. Като дойда, работата ще бжде опасна. Вие чувствувате между васъ Господа. Той се проявява между васъ и казва: Вие не вършите работитѣ си, както трѣбва.

Сега, азъ не искамъ да се обиждате. Има една велика истина въ живота. Герои трѣбва да бждете, всичко да понасяте. Мнозина обѣщаватъ да направятъ нѣщо, но не го правятъ. Кажи, и го направи. Всички трѣбва да бждемъ изпълнителни въ обѣщанията си. Съ свѣщеницитѣ нѣма защо да се боримъ. Ако е за борба, нека знаятъ, че азъ ще направя едно заявление до Бога. Сега още нѣма да го направя, но това ще бжде. Ако е да се защищавамъ, има кой да ме защитава. Онѣзи, които ще се застъпятъ за мене, сж толкова силни! Задъ мене сж милиони. Тѣ прѣдставятъ такова войнство, което би разтърсило земята. То е Божествено войнство! Питате: Дѣ сж, да ги видимъ! — Ще ги видите. Тѣхнитѣ ножове проникватъ навсѣкждѣ, невидими сж тѣ. Като ги гледамъ, ножоветѣ имъ сж готови, азъ имъ казвамъ: Почекайте още. Ще кажете: Той ни плаши. — Не, съ това искамъ да ви покажа, че тѣзи интелигентни, благородни сжщества могатъ да направятъ много нѣщо, но тѣ сж толкова снизходителни, и Богъ е толкова търпѣливъ, че оставятъ хората сами да дойдатъ до разкаяние.

"Защо ние не можахме?" Необикновена любовъ е нужна на хората. Любовъ да се проповѣдва! Какъ ще влѣзете въ новата култура? Какъ ще посрѣщнете утрѣшния денъ? Той е сждбоносенъ за васъ. Ти си чиновникъ, но чиновничеството не разрѣшава въпроса. При законитѣ, въ които ще влѣзете, трѣбва да бждете искрени. Ще се пробуди вашето съзнание, и вие ще видите всичкитѣ ваши минали сжществувания, всичко ще се разкрие прѣдъ васъ. И въ Писанието се казва: "Ще се отворятъ книгитѣ на живота, ще бждатъ сждени и живи, и мъртви." Тѣ взиматъ буквата на закона. Трѣбва да бждемъ сждени. Това ще бжде единъ много тържественъ денъ. — Какъ ще бждемъ сждени? — Добритѣ ще бждатъ сждени, като ги награждаватъ. Въ бждеще, само добритѣ ще бждатъ сждени. Грѣшнитѣ нѣма да дойдатъ прѣдъ сждѣ. Лошитѣ хора, грѣшнитѣ, ще бждатъ сждени на земята, а ние ще сждимъ праведнитѣ. То ще бжде благоволение къмъ тѣхъ. Всички ще бждемъ сждени! Голѣми наказания ще има, и всѣки ще понесе наказанието си. И като го приемешъ, лицето ти ще бжде радостно, че си удостоенъ съ великия вѣченъ животъ.

Наказание, поука отъ Бога. Той ще учи хората и ще имъ даде мъдростъ.

Пакъ ви казвамъ: Вложете любовта за основа, и отъ нейно гледище, бждете смѣли и въ нищо не се самозаблуждавайте. Трѣбва да дадете примѣръ на разбирание въ свѣта. И млади, и стари да кажатъ: Тукъ си правъ, тукъ не си правъ. И азъ бихъ желалъ, българитѣ да се отличаватъ съ характеръ, че каквото кажатъ, да го изпълнятъ. Запримѣръ, нѣкой обѣщава да дойде въ три часа, а той иде въ петъ часа. Два часа закъснение! Послѣ търси причини да се извинява. Обещаващъ да послужишъ на нѣкого, и не изпълнишъ обѣщанието си. Бжди точенъ! Каквото обѣщаешъ, трѣбва да го изпълнишъ. Имашъ нѣкакво убѣждение. Смело изповѣдай убѣждението си! Не се страхувай. Ако нѣмашъ убѣждение, това е другъ въпросъ. Питатъ тѣ, въ какво вѣрвашъ. Ще кажешъ: Вѣрвамъ въ Бога на Любовта, Мъдростта и Истината. Вѣрвамъ въ Бога на Правдата и Добродѣтелта. Ама нѣмало правда въ свѣта! И за това си има причини. Ще дойде день, когато всички ще видятъ правдата. Казано е въ Писанието: "Богъ ще изтрие всѣка сълза отъ очитѣ на хората, и скърбъ не ще да има." — А сега? — Сега е деньтъ, когато богати и бѣдни, учени и прости трѣбва да служатъ на Бога.

Сега азъ желая да събудя Божественото въ васъ, защото моето Божествено е и ваше, и вашето е мое. Това, което азъ печеля, и вие печелите, това, което вие печелите, и азъ печеля. Така трѣбва да мислите всички. Азъ се радвамъ, като чуя, че нѣкой отъ васъ свири и пѣе добръ. Като вѣрвя изъ града, дѣто чуя хубаво пѣние или свирене, спирамъ се да слушамъ. Радвамъ се на успѣха на всѣка душа. Радвамъ се на вашитѣ свѣтли мисли, на вашитѣ благородни чувства, на вашитѣ добри постѣпки. Не се интересувамъ отъ вашитѣ дрехи, отъ вашитѣ къщи и богатства. Интересувамъ се отъ успѣха на вашата душа и на него се радвамъ. Затова моля Господа да подобри условията ви.

"Защо ние не можахме?" — Защото нѣмате любовъ. — Защо и българитѣ не успѣватъ? — Любовъ нѣматъ, любовъ имъ трѣбва. Богъ помага на онзи народъ, който има любовъ. — Неправда има въ свѣта. — Не, нѣма неправда, но днесъ дѣйствуватъ законитѣ на кармата, на строгата, неумолима карма. Ще видите, че само онѣзи

народи успѣватъ, иматъ бждеще, които постѣпватъ справедливо и благородно. Само онзи народъ успѣва, който има за основа любовта, правдата и свободата. Дѣто е лъжата, никакъвъ успѣхъ нѣма. И отъ българитѣ се иска, въ основата имъ да лѣжи правдата. Това се иска и отъ всѣки човѣкъ.

Като говоря така, нѣкои отъ васъ сж вжтрѣшно недоволни, протестиратъ въ себе си: Ние не сме лоши. — Добри сте, братя, добри хора сте, горѣ сте ябълки, долу, въ корена — тръни, дивачки. Имашъ любовъ, но долу си трънъ. — Какво да правя? — Ще измѣнишъ коренно живота си въ основата, въ почвата, и дивачката ще стане ябълка. — Какъ ще стане това? — Приемете Христа въ себе си, приемете Великия Братъ на човѣчеството. Приемете го като единственъ добъръ човѣкъ, като единственъ, който има любовта. Който има мждростъта, който има истината въ себе си. Приемете го като единствено сжщество, отъ което произлиза всичко добро. Това е Богъ. Ние сме лжчи отъ Бога, Който се проявява въ насъ. Като знаете това, не се стрѣмете да бждете добри. Богъ е добъръ, а вие дайте възможность на това добро да се прояви въ васъ. Щомъ си лжчъ отъ Бога, ти ще мислишъ за Него, за Царството Божие. Слѣдователно, можешъ да бждешъ като Бога, но не по-горѣ отъ Него. Никой не може да надрасте Бога. Той е безграниченъ, безпредѣленъ, безконеченъ. Той е непостижимъ въ своитѣ пжтища. Досега Богъ се е проявилъ за нашето съзнание като Любовь, като Мждростъ, като Истина, като Правда и като Добродѣтѣль. Каква е сжщината на Бога задъ нашето съзнание, не знаемъ. Хиляди и милиони години сж нуждни, за да познаемъ величието на Бога. Великитѣ Братя, за които казвамъ, че носятъ земята на ржката си, заставатъ прѣдъ Бога съ всичкото си смирение. Тѣ виждатъ въ Неговото Лице Онзи, Който държи съ малкия прѣстъ на ржката си не само земята, но цѣлата всѣленна, всички свѣтове. Той носи всичко. Великъ е Богъ! Необятенъ, безграниченъ е Той. Можете ли да си прѣдставите, каква грандиозна идея, какво необятно понятие е Богъ!

Да застанемъ прѣдъ Бога, като Любовь, съ всичкото си смирение! Да се спремъ прѣдъ Него въ мълчание — нищо повече. Като кажемъ: "Богъ е Любовь", ду-

шата ни да се изпълни съ благодарност, съ мисълъ, съ истина, Великъ е Той! Велики сж всички, които изпълняватъ Неговата воля съ любовъ! Велики сме и ние, понеже изпълняваме Неговата воля!

13-та Бесѣда отъ Учителѣтъ, държана на
24 Декемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринѣта
София ул. Опълченска № 66

Окултна медицина .

13-та Школна Лекция отъ Учителѣтъ
II-ра година на Общия Окултенъ Класъ
24 Декемврий 1922 г. Недѣля 8 часа вечерѣта
Ст. София ул. Опълченска № 66

Т. м.

Прочете се резюмето отъ темитѣ: „Значението на ржцѣтъ и прѣститѣ“.

Каква е темата за тази вечеръ? Пробуждане на Божественото съзнание въ човѣшката душа. Тогава, да прочетемъ нѣколко.

Едно правило: когато пишете, тѣзи листчета ще бждатъ много хубаво написани. Нѣма да пишете на каквито и да е книжки. Нека формата имъ да е хубаво изрѣзана. Ето, вижте, тази книжка като халваджийска книга. Вие сте въ една окултна школа! Може да пишешъ на $\frac{1}{4}$ отъ листа, но трѣбва чистота. Три-четири реда ще напишешъ, но чисто, хубаво. Нѣмамъ нищо противъ малкитѣ листчета, но всичко да има една по-хубава формичка. Това се казва ученикъ! Ще бждете внимателни въ малкитѣ работи. Всѣки ще гледа да пише по-хубаво, да не бърза. Да напише 4 реда, но да ги напише внимателно. Когато пишешъ темата си, нѣкой Бѣлъ братъ те наблюдава, гледа те, пиши внимателно, съ ума си мисли. Четири реда да напишешъ, ти ще се ползувашъ. А ти, гледашъ, криво лѣво, само да изкарашъ нѣщо. Послѣ, нѣкой отъ васъ като пише, зацапа го, слѣдъ туй го изтрие, казва: „Минава и тѣй“. Не минава. Всѣка една книжка трѣбва да бжде чиста, безъ петно. Може да ги дадете съ петно, но като ученици на окултната школа, това сж правила, ще ги пазите. По възможностъ хубаво ще пишете, ясно и отчетливо. Може да

пишете съ моливъ, съ каквото искате, но по възможностъ турете най-доброто писане. Нали отъ Любовь ще работимъ? Има много ученици, които остаряватъ прѣждеврѣменно. Прѣждеврѣменното остаряване е отъ това, че ученикътъ бърза да изучава нѣщата. Гледайте добръ да ги изучите да се ползвате отъ тѣхъ, а не да бързате. Защото, всѣко нѣщо, което изучавате трѣбва да го приложите. Вие знаете много работи, а всичкото окултно учение, което ще изучавате, вие трѣбва да го прилагате въ себе си. Сега имайте прѣдъ видъ, че окултнитѣ познания вървятъ по съвсѣмъ другъ пѣтъ, по съвсѣмъ други закони отъ обикновенитѣ. Не че то се различава, но всѣка една окултна наука, истинска наука, почва отъ най-малкитѣ методи, начини, резултати. Микроскопически резултати ще има. Онзи, който бърза, не може да има никакви резултати, понеже природата никога не бърза. Когато приготви всички условия, тогава тя бърза съ свѣткавична бързина. Но при сегашнитѣ условия вие не трѣбва да се учите бързо. Въ вашето съзнание всички прѣдмети трѣбва да минаватъ полека. Всѣко нѣщо, което вие видите въ свѣта, то има съотношение къмъ васъ. Вие си прѣдставяте, че като влѣзете въ небето ще се успокоите. Какъ си прѣдставяте небето за успокояване? Небето е мѣсто на блага. Тамъ ще ви дадатъ блага, и ако вие не знаете да използвате тия блага, какъ ще се ползвате? Да кажемъ тукъ не си пазите паничкитѣ, но, ако въ небето ви дадатъ една чаша, и вие я счупите, знаете ли, че за една счупена чаша вие трѣбва да напуснете небето? Нищо повече! За първата чаша, която счупите, ще напуснете небето. Ще кажете: „Нищо не е, че счупилъ една паница“. Да, на земята, че счупилъ сто паници, нищо не е, но въ небето, да счупишъ една чаша, много означава. И ако вие знаехте послѣдствията отъ счупването въ свѣта! „Да счупимъ това, да хвърлимъ онова“. Ако вие познавахте послѣдствията! Но, ако ви говоря за послѣдствията, ще се роди страхъ, ще се плашите отъ сѣнката си, и тогава нѣма да знаете кждѣ да идете. Първото нѣщо на окултния ученикъ: той трѣбва да бѣде внимателенъ. И всѣка дума, която азъ ви кажа, обмислете тази дума, не бързайте, обхванете нейния дълбокъ смисълъ. Нѣкой ви говори нѣкоя обидна дума, ще се спрешъ, ще си кажешъ въ себе си така:

„Като ученикъ, азъ съмъ сега прѣдъ лицето на онѣзи братя, които знаятъ повече отъ менъ. Искамъ да разбера защо той ми говори така обидно. Искамъ да зная отъ кждѣ идатъ причинитѣ, че той ме обижда“. Той ще говори, азъ ще мисля. Той говори, азъ разсждавамъ, и ще се подигна нагорѣ, и слѣдъ като се подигна нагорѣ, този братъ, като ми говори $\frac{1}{2}$ часъ, ще каже: „Извини ме, братко, азъ направихъ една погрѣшка“. Ако ти тѣй не мислишъ, не се подигнешъ нагорѣ, той ще ти каже: „Втори пѣтъ като те срѣщна, ще ти кажа погорчиви думи“. Трѣбва да се самовладаме. Нѣма да губите своята енергия въ свѣта. Този свѣтъ е само на прѣпъване. Всѣкждѣ ще ни спѣнатъ, понеже ще ни изпитватъ. Ще се спремъ. Свѣтътъ е само за учение. Ще знаемъ, че ще ни изпитватъ. Вие сте ученикъ. Ще кажете: „Азъ ученикъ на 45 години? Минало ми е врѣмето за ученичество“. Ама въ небето има духове, които сж стари нѣколко милиона години, и учатъ тамъ. Какво ще кажете? Има ученици, които иматъ по 10 милиона лазарника. И знаете ли съ какво усърдие се учатъ? Отлични ученици сж! А вие, на 45 години, мислите, че сте стари. Тѣ се радватъ, тѣ никога не казватъ: „Ние сме на 45 години. Врѣме е, азъ трѣбва да се уча“. Туй остаряване, което вие чувствувате, то се дължи на съвсѣмъ други причини. Ученичеството е законъ на подмладяване. Ако не станешъ дѣте, нѣма да се учишъ. И Христосъ е казалъ: „Ако не станете като малкитѣ дѣца...“ Малкото дѣте нѣма какво да става, а възрастниятъ трѣбва да стане като малкото дѣте, и да започне да учи, неговиятъ умъ и неговото сърце трѣбва да започнатъ наново. Затуй хората се раждатъ. А ние нѣма да идваме пакъ, да се прѣвъплотяваме отново. То е единъ тежъкъ законъ! Кармически законъ! Ще те приспятъ, послѣ ще те пробудятъ наново. То е дългъ процесъ! А тѣй, въ единъ животъ ти да си събуденъ, съзнанието ти да е будно. И сега, окултната школа има за цѣлъ да научи ученика да има будно съзнание. Нѣкои отъ васъ ще опитате смъртъта, и като дойде тя, да може да минете отъ този животъ въ другия съ будно съзнание. А сега, тѣй се уплашите, викаете лѣкари, ще се обѣрка съзнанието ви. Тѣ ще ви приспятъ, и като минавате отъ този свѣтъ въ другия,

нѣма да съзнаете това. Може да усѣщате страдание въ себе си, но онзи, който умира, ще каже: „Азъ заповѣдвамъ на смъртѣта!“ Може да си туришъ инжекция, като лѣкаря, и спокойно ще чакашъ часа, ще минешъ съзнателно отъ единия свѣтъ въ другия. И като влѣзнешъ въ другия свѣтъ, ще се усѣтишъ повече свободенъ отколкото въ този свѣтъ. Ако се уплашишъ, ще те приспятъ, ако не се уплашишъ, ще имашъ съзнание, и като дойдешъ отъ другия свѣтъ, ще помнишъ, ще знаешъ отъ гдѣ идешъ. Та, първото нѣщо; ученицитѣ, които напрѣдватъ, трѣбва да знаятъ, че съзнанието имъ е будно. И всичкитѣ погрѣшки почиватъ на туй, че нашето съзнание не е будно. Азъ съмъ наблюдавалъ, правилъ съмъ опити, и съмъ видѣлъ, че погрѣшкитѣ идатъ, когаго човѣкъ е въ едно спяще състояние. Захласналъ се той нѣкъдѣ, и тогава ще дойде по улицата нѣкоя кола, ще го прѣгази. Ако съзнанието е будно, ти вървишъ по пѣтя, мислишъ, съзнавашъ, и никаква кола нѣма да те прѣгази. Защото виждашъ и отзадъ и отпрѣдъ. Сега казвашъ: „Господъ да ме пази“. Ама защо Господъ ти е далъ очитѣ? Послѣ, мнозина отъ васъ иматъ друго мнѣние, казватъ. „Азъ не настивамъ“. Нѣкой стане сутринъ, не се обува, излѣзе босъ – настине. Казва: „Менъ не ме хваща настинка“. Но, като излѣзе, хване го кашлицата, настине. Това показва, че ти не си научилъ закона. Ако твоятъ умъ бѣше на мѣсто, ти нѣмаше да се простудишъ. Твоето съзнание не е на мѣсто. Щомъ се простудишъ, туй показва, че има пропукваме на съзнанието. Какъвъ е законътъ? Като станешъ, тури си дебели чорапи, не излизай голъ тури си едно дебело палто, и тогава нѣма да се простудишъ. Ще вървашъ на палтото. Нѣкой казва: „Не ме е страхъ отъ студъ“, но като излѣзе, простуди се. Направете единъ опитъ. Вие казвате: „Насъ студъ не ни хваща“. Туй говори вашето честолюбие. Щомъ почнешъ да кашляшъ, ще кажешъ: „Не съмъ си научилъ още урока“. Щомъ ти истинатъ ржцѣтъ и краката – „не съмъ научилъ урока“. Не е срамота. Ще се учишъ! Проектирайте волята си къмъ студентитѣ прѣсти, кажете: „Азъ заповѣдвамъ на моята кръвъ да иде въ прѣститѣ ми, и да ги стопли въ 5 минути отгорѣ!“ Извади си часовника, и вижъ, слѣдъ колко, слѣдъ 10, 15, 20, 50 минути ще се стоплят ли. Ще видишъ силата на волята си. Пъкъ,

ако кажешъ, и изведнжъ се стоплятъ ржцѣтъ ти, ти имашъ воля. Но тази воля трѣбва да бжде разумна.

Първото нѣщо: ние трѣбва да зачитаме Божиитѣ закони. Туй мъгливото врѣме, вие знаете ли на какво се дължи? Защо има мъгла въ София? Нѣма да се спирамъ дълбоко, но ще ви кажа слѣдующето. Когато електричеството е положително, и горѣ и долу навсѣкждѣ отъ влагата се образува мъгла. И небесното, и земното електричество сж положителни. Туй електричество се държи по лицето на земята, но понеже и нашиятъ организъмъ е положителенъ, често въ мъгливо врѣме хората се простудяватъ най-много. Цѣлата атмосфера е пълна съ електричество. Пъкъ електричеството въобще изстудява. То е проводникъ на студа. При туй нашиятъ организъмъ не е магнетически, за да може да прѣвърне тази влага. И той е положителенъ, та се започва една борба, и тогава ние се простудяваме. И щомъ излѣзешъ вѣнка, какво трѣбва да направишъ? Умѣтъ ти трѣбва да бжде буденъ. Направете опитъ. Излѣзъ отъ кжши, и прѣзъ цѣлото врѣме умѣтъ ти да е съсредоточенъ, да обгърне тѣлото ти, и вижъ дали ще се простудишъ. Нѣма да се простудишъ, ще бждешъ и положителенъ и отрицателенъ. Ще прѣвръщашъ туй електричество А може да го прѣвръщашъ само като присѣтствува съзнанието ти. Сега, за тази кашлица, която имате, всички ще викате лѣкари. Излѣкувайте я сега безъ лѣкари! Една задача съмъ далъ за тази кашлица - безъ лѣкари! И първото правило: Дишайте дълбоко! Дълбоко дишайте, и слѣдъ туй прѣдставете си въ ума, че всичката веша артериална кръвъ върви хармонично по цѣлото тѣло, и венозната, и тя хармонично се връща. Прѣдставете си въ ума, че всичко върви хармонично, образувайте вжтрѣшна хармония, и постепенно ще забѣлѣжите, че кашлицата ще започне да утихва, утихва. А пъкъ нѣкои отъ васъ, ако не могатъ да си помогнатъ тѣй, вземете си малко равнецъ, попейте малко, и ще ви мине кашлицата. Лѣтно врѣме събирайте всинца равнецъ, всѣки въ кжши да си има набранъ равнецъ, бѣлтъ и жълтъ, та който не може да се лѣкува съ волята си, да пие тия трѣви. Послѣ да имате отъ синята тинтява. Наберете си, тѣ сж магнетически растения, които помагатъ. Наберете си още мащерка, зелени листа отъ ягоди, и тѣ

сж лечебни. Може да ги употребявате. Наберете си и отъ дребната лай-лай-кучка. Ще си имате цъла аптека стъкленички. И тия листа и цвътове, като ги затворите въ шишета съ похлюпалки, турете ги на слънце да се пекаатъ, да приематъ още енергия отъ слънцето. Не ги туряйте на влажни мѣста! Като дойде едно такова състояние да кашлите, извадете си малко, сварете си малко, сварете си $1/2$ кафейна чашка църъ. Какъ да го пиете? Вземете една глътка въ устата си, и си прѣдставете този равнецъ, че той сега расте, че той е живъ, и този равнецъ поглъща кашлицата ви. Той привлича кашлицата къмъ себе си. Нищо повече! Пъкъ, ако искате да знаете какво нѣщо е привличането, тукъ има химици, нека ви отговорятъ какъ елементитѣ се застѣпватъ. Когато лѣкаритѣ искатъ да извадятъ единъ врѣденъ, ненуженъ елементъ отъ организма, правятъ извѣстни съединения, и така освобождаватъ организма отъ него. Хубаво е да може да упражнявате вашата воля съ кашлицата си, съ гърлото. Спорѣдъ теорията на Куне, чиято теория е стара, взета отъ индуситѣ, той я е прѣработилъ и казва: „Всичкитѣ тия отлагания въ организма, това сж сжщества, у тѣхъ има единъ стремежъ да отиватъ нагорѣ, тѣ искатъ да обсебятъ главата“. Куне казва, че лѣкува, затова иска да привлече тия сжщества къмъ стомаха, и послѣ чрѣвъ жлѣзитѣ, чрѣвъ изпотпяване да ги изхвърли навънка, и така да се освободи организма отъ нечистотиитѣ. Нѣкой отъ васъ тукъ ще почне да кашли. Имайте само вѣра! Тресе ви, или сте се простудили, единъ начинъ за лѣкуване — само вѣра. Едно правило: ще извадите първата чаша, ще я изпиете. Може чай да пиете, може гореща вода — 1, 2, 3, 4, 5, 6 чаши, докато у васъ се образува една реакция на изпотпяване. Хубаво, снемете си ризата, изтъркайте се. Седнете пакъ наново, една чаша, двѣ чаши... Вземете и малко дървено масло, намажете си краката и ржцѣтѣ, и си легнете. Опитайте този начинъ, нѣма да ви боли главата. Вие сега казвате „Менъ отъ настинка не ме е страхъ“. Но тази настинка мине въ по-остра форма, и вие се уплашите, търсите лѣкаръ. Друго правило: щомъ се простудишъ, първата мѣрка е да вземешъ нѣщо очистително, да се очистятъ стомаха и червата ви отъ всички ненужни веще-

ства. Всичко туй трѣбва да се изчисти навѣнка. Единъ два дена въздържание отъ ядене, 3—4 чаши гореща вода, двѣ чаши спаначенъ сокъ съ солчица, двѣ паници супа направена отъ картошки съ малко солница. По малко ще сѣрбате, нѣма да прѣядете, и всичко ще мине много лесно. Защото тия кризи ще доидатъ. Болѣститѣ сж нужни, въ тѣхъ има известна криза. Необходимо е даже и най-здравитѣ хора да боледуватъ. Боледуването, то е тонирание. Болѣститѣ, това сж музикални тонирания. Когато Господъ иска да направи хората по чувствителни, по-меки, тѣ трѣбва да боледуватъ. Най-великитѣ хора сж боледували. Толстой нѣколко пѣти е боледувалъ, и слѣдъ всѣко боледуване е ималъ най-хубаво просвѣтление, въ него сж идвали нови мисли. Когато боледувате, не мислете, че е нещастие. Това не е нещастие, вие се тонирате. За да може да върви болѣстѣта естествено, всички трѣбва да вземете тѣзи мѣрки — очистително и топла вода, да може да не изгубите въ тази болѣстъ своето равновѣсие, да може болѣстѣта да принесе своитѣ полезни послѣдствия прѣзъ цѣлия ви животъ. Ние лѣкарства не употрѣбяваме. Не казвайте, че ние не искаме лѣкари въ дома си, но ние искаме само умни лѣкари. Нищо повече! Не че не искаме лѣкари, но лѣкаръ, който е роденъ такъвъ, лѣкаръ, пратенъ отгорѣ. Ние не искаме лѣкари занаятчици, платени лѣкари. И всѣки отъ насъ трѣбва да бжде лѣкаръ на себе си, а нѣкои пѣтъ, дѣто не помогне, може да прибѣгнешъ до лѣкаръ, но пратенъ отгорѣ.

Сега, имайте прѣдъ видъ, азъ ви говоря за музиката, не искамъ да паднете въ една крайность. У човѣка, въ сегашното му състояние има приблизително повече отъ 100 способности, но 40 способности има констатирани у него. Музиката е $\frac{1}{40}$ отъ него, т.е една отъ 40-тѣ способности у човѣка. Следователно, човѣкъ трѣбва да развие въ себе си своитѣ способности. Отъ тия способности зависи здравословността на човѣка. Сега, въ нѣкои отъ васъ, отъ тия способности разсѣдъкътъ е развитъ, а музиката е слабо застѣпна, у нѣкои паметѣта е силно развита, а наблюдателността е слаба, у нѣкои милосърдието е слабо застѣпно, у нѣкои Божествената Любовь е слаба, вѣрата, у нѣкои свѣстѣта е слаба, застѣпна. Окултниятъ ученикъ трѣбва да развива правилно

всичкитѣ си способности, и тѣ да дѣйствуватъ въ своето нормално състояние. Слѣдъ като развие той всичкитѣ тия способности, ще влѣзе въ Божествения свѣтъ. Всички тия Божествени сили ще могатъ да ви говорятъ. Ще влѣзете въ свѣта на духоветѣ по музика. Тѣ ще почнатъ да ви говорятъ по музика нѣщо, но ако вие нѣмате туй чувство да ги разбирате, какво ще разберете? Да кажемъ, влѣзете въ свѣта на разума, ако у васъ не е развита тази способностъ, тия духове тамъ нѣма да обърнатъ внимание на васъ. Сега да не паднете въ крайностъ, да кажете: „Само музика ни трѣбва!“ Не, подъ думата „музика“ азъ разбирамъ, че всичкитѣ способности трѣбва да взематъ правилно направление. Музиката трѣбва да бжде идейна. Човѣкъ трѣбва да мисли, когато пѣе. Ако вие пѣете безъ мисль, то не е пѣние. Окултно пѣние азъ разбирамъ: ще мислишъ, и ще пѣешъ. И то е единъ начинъ, окултенъ начинъ да прѣкараме своитѣ чувства, защото у човѣка има чувства, страсти, желаня. Ако не знаемъ да ги прокараме чрѣзъ музиката, ще взематъ направление къмъ центъра на земята. Какъвто и да бждешъ, туй движение нѣкой пжтъ е нагорѣ, нѣкой пжтъ е надолу. Ако не разбирашъ този законъ, у тебе ще се родятъ най-лошитѣ неразположения, като, че те пекатъ на скара. И ти ще търсишъ нѣкой да се скарашъ. Ако разбирашъ музиката, ще прѣкарашъ тия чувства прѣзъ ума си, ще добиешъ едно приятно разположение, и сили ще добиешъ, и работитѣ ти отвѣнка ще трѣгнатъ. Та, казвамъ, музиката въ окултната наука се употрѣбява като единъ методъ за проектиране на нашитѣ мисли, чувства и страсти отъ низшия свѣтъ къмъ висшия, за да дадемъ храна на причинното тѣло да се развие. Ние чрѣзъ музиката приготвяваме храна. Тази е причината, че всички религии почватъ съ едно тананикане. На изтокъ така започватъ, тихо-хъм-хъмъ. Като пѣе така, той прѣкарва тази енергия нагорѣ прѣзъ мозѣка, послѣ я проектирва въ своитѣ чувства. Най-първо, погледнешъ този човѣкъ, цѣлиятъ е блѣденъ, послѣ ще видишъ че отъ музиката неговото лице оживѣва, не се минава $\frac{1}{2}$ часъ отъ лицето му излиза голѣма свѣтлина. Той разбира закона. Пѣкъ гледашъ нѣкои другъ пѣе, свири, неговитѣ ржцѣ треперятъ, той гледа отъ нѣкъдѣ да капне нѣкой левъ. То не е пѣние.

Тия упражнения вие ще ги пѣте окултно. Ще седнете 5–10 минути тихо, ще си изберете нѣкои отъ тѣхъ. Най първо ще ги пѣте тихо, на единъ гласъ, но много вѣрно. Тѣй че, като ги пѣте на себе си, васъ да ви стане приятно. Туй е пѣние. На всичкитѣ ученици налагамъ едно правило: ще пѣте по закона на любовта. Седнете, тихо, на себе си ще пѣешъ, никой да не те смуцава. Какъ? Тѣй ще си пѣя самичкѣ. Излѣзте нѣкой день прѣзъ седмицата нѣкъдѣ, все ще намѣрите 5–10 минути да изпѣете едно упражнение. Ако първиятъ опитъ не излѣзе сполучливъ, вториятъ, третиятъ, четвъртиятъ, петиятъ, шестиятъ и т.н. Това е единъ отъ методитѣ единъ отъ силнитѣ методи. И слѣдъ него, ние ще пристѣпимъ къмъ втори единъ методъ. Ние пристѣпиме къмъ единъ методъ — яденето, вземемъ екскурзиитѣ, тѣ сж другъ методъ, а сега вземаме музиката, тя спада къмъ умствения свѣтъ. То е единъ прѣходенъ периодъ отъ чувствата къмъ ума. Музиката спада къмъ изящнитѣ изкуства. Минаваме отъ едно състояние въ друго. Слѣдователно, ще произведемъ въ себе си едно мисловно настроение — мислене, мислене. И ще се стараемъ въ ума си да схванемъ, че всичко въ свѣта е разумно. Нѣкой сж чували ангелитѣ да пѣятъ. Единъ ангелъ, едно такова сжщество, съ такава интелигентность, като почне да пѣе, въ неговото пѣние име дълбокъ смисълъ. Днесъ ние не може да го чуемъ, но единъ день като се развиятъ у насъ тия чувства, ако чуемъ едно такова ангелско пѣние, ще кажемъ: „Такъвъ единъ концертъ чухъ!“ Сто години човѣкъ да живѣе, и да слуша какъ единъ ангелъ пѣе, нѣма да се счита нещастенъ, че животътъ му отишълъ напразно, но ще каже: „Азъ се чувствувамъ щастливъ, че живѣхъ 100 години, и дочекахъ да чуя такъвъ великъ музикантъ!“ То е велико нѣщо! Запримѣръ, да чуешъ да пѣе въ небето такъвъ единъ артистъ, да го видишъ като излѣзе да пѣе, въ неговитѣ очи, въ неговото лице не само ще се чете тази музика, но той ще прѣдаде единъ смисълъ на знание за всичката хармония въ природата. И всичко туй ще оживѣе, ще забравишъ всичкитѣ тревоги на свѣта, и въ душата ти ще се всели миръ и радостъ. Слѣдователно, небето е мѣсто на музика, каквато човѣкъ никога не е почувствувалъ. Въ ангелския свѣтъ като идешъ, тамъ всички пѣятъ. Сутрини, като станатъ, знаешъ ли какъ

започватъ въ ангелския свѣтъ? И ангелитѣ, и тѣ нѣкой пжтъ спятъ, само че тѣхниятъ сънъ не е като нашия. Но, като се събудятъ, всички се изправятъ по особенъ начинъ, и запѣватъ. Всички изведнжжъ започватъ тихо. Азъ съмъ гледалъ тия сщества: започватъ една мелодия, постепенно тя се усилюва, усилюва, и така, като дойдатъ на върха, тукъ на земята изгрѣва слънцето, и тѣ почнатъ своята пѣсенъ. Да кажемъ, че ти си въ най-голъмата скърбъ на свѣта, отщѣло ти се да живѣешъ, но като чуешъ единъ милионъ ангели да пѣятъ ти ще забравишъ всичко, ще кажешъ: „Има смисълъ да се живѣе". И ти ще подемишъ. То е изкуство! Първото нѣщо: всички пѣятъ, пѣятъ. И какъ може да прѣведемъ тѣхната окултна музика? Трѣбва да чакаме още хиляди години, докато единъ день ще дойде тѣхното изкуство. Трѣбва да пратимъ ученици да се учатъ, и да се върнатъ на земята. Трѣбва да търсимъ специални начини, за да се прѣведе тази музика. Има начини, по които може да прѣведемъ музиката. И дѣйствително, тя ще помогне за подигането и облагородяването на съврѣменното човѣчество. Сутринъ, като чувствувате неприятно разположение, пѣйте. Ангелскиятъ свѣтъ не е тѣй далечъ отъ земята. Има сутрини, когато небето е тѣй лазурно, има единъ цвѣтъ съ една мека астрална свѣтлина, която прониква, като че нѣщо вълшебно се носи върху слънцето. Това сж ония тѣнки отзвучи отъ тѣхъ, които се прѣдаватъ. И нѣкой пжтъ нашата душа схваща туй като че иде нѣщо велико, прониква нѣщо хубаво, нѣщо Божествено, и въ нашата душа се заражда нѣщо свѣтло, едно желание да пѣемъ. Туй става въ мѣсець май. Тогава нѣкакъ има прѣкрѣстосване, понеже прѣзъ мѣсець май земята минава прѣзъ орбитата. Има единъ възелъ, прѣзъ който земята минава. Тогава сме най-близко до ангелския свѣтъ. Всички цвѣтенца почватъ да оживѣватъ. Затуй въ този мѣсець всички чувствуватъ нѣщо вълшебно. А като мине този мѣсець, ние се отдалечаваме. Сега сме много далече, а слѣдъ нѣколко мѣсеца пакъ ще бждемъ близо. Първото нѣщо: ние ще схванемъ музиката, като нѣщо идейно, възвишено, дѣто не само нашиятъ умъ, а и цѣлата ни душа трѣбва да вземе участие. Да се качимъ нѣкждѣ, и да пѣемъ тѣй, както ангелитѣ пѣятъ. Това ще бжде за въ бждеще. И като чуete някой пѣвецъ, не казвайте, че е свѣтски.

Нѣкой пѣтъ свѣтскитѣ пѣвци пѣятъ много хубаво, тѣ туй изкуство учатъ, у тѣхъ има единъ стремежъ, и може да се каже, тѣ повече цѣнятъ музиката. Идете на единъ концертъ, ще видите съ какво благоговение сяда публиката, какво затишие има! Тѣ тамъ седатъ много по-благоговѣйно, отколкото вие тукъ. И когато нѣкой артистъ свири на пиано, такава затишие има, всички го слѣдятъ, каква идея иска да изрази, всѣки иска да разбере. Азъ бихъ желалъ окултнитѣ ученици да взематъ единъ примѣръ, то е съсредоточение на мисълта, слѣдятъ го, каква е идеята. А ние, нашитѣ пѣсни се отличаватъ. Запримѣръ: „Богъ е Любовь“ – пѣемъ, ама не мислимъ въ туй. И тѣзи думи „Богъ е Любовь“, може да се разработятъ. Азъ ако имамъ врѣме, може да я разработя, и ще ви дамъ едно разработено упражнение. Трѣбва да търся специално врѣме, да направя една специална разработка на песенъта. „Богъ е Любовь“ не е още пѣсенъ, но едно разширено окултно упражнение. На туй упражнение ще дамъ едно разширение, да видите какво нѣщо е едно разширено окултно упражнение. Туй не ви обѣщавамъ, не зная скоро ли ще бжде, но мисля да го направя, да видите какво ще бжде. Ще имате прѣдъ видъ, че ние взимаме музиката като едно срѣдство да прѣкараме тия течения прѣзъ ума си, да ползуваме нашия разумъ – висшето, Божественото у насъ да създаде най възвишеното. Умътъ ни да има храна. А музиката може да даде тази храна, друго яче, тия чувства ще увѣхнатъ безъ да се използватъ, и у васъ ще се зародятъ отрицателни желиния. И заради туй, заради благото на вашата душа, заради благото на тия цвѣтове, които трѣбва да цвѣнатъ, ние ще се учимъ да употребяваме туй изкуство. И може да го употребимъ.

Сега, нека изпѣемъ „Духътъ Божий“. Азъ ви казвамъ, ако биха ми дали 2,000 лв. за единъ концертъ, не бихъ излѣзалъ да свиря. Разбирате ли туй? Не бихъ имъ свирилъ. Тази музика е за мене. Азъ правя едно изключение. Понеже се занимавамъ съ едно Божествено изкуство, искамъ да ви дамъ примѣръ, че уважавамъ музиката, заради самата музика го правя това. (Всички пѣемъ „Духътъ Божий“). Да изпѣемъ сега „Мусала“! Гласътъ ви малко спада, но зависи отъ влагата. Сега да изпѣемъ „Сила жива“, „Скрѣбъта си ти кажи“. Да изпѣемъ „Богъ е Любовь“. Азъ бихъ прѣпорчалъ на

всички сестри и братя, които иматъ пиана, на пианото свирете тѣзи упражнения. Само на единъ гласъ ще ги учите, но вѣрно да сж. Сега, като пѣте, има едно малко отклонение, губите $\frac{1}{16}$ отъ тона. (Изпѣхме нѣколко пѣти do, mi, sol, do; do, sol mi, do). Всѣка една пѣсенъ трѣбва да се схване правилно. Да кажемъ, има да вземете нѣколко окултни тона, нали? Между единъ обикновенъ тонъ, и единъ окултенъ тонъ има една малка разлика. Въ окултния тонъ има едно трептение, забѣлѣзва се една вжтрѣшна мекота, мисълъта взима участие, а щомъ мисълъта вземе участие въ тона има едно меко трептение. Да кажемъ, захласнешъ се нѣкъждѣ пѣешъ „do“ — съвсѣмъ гърлено, а сега, като мислишъ, пѣешъ „do“ — ясно. Колкото повече мислишъ, по-ясно излиза, щомъ не мислишъ, не излиза. Трѣбва да бждете всинца господари на своя ларинксъ. Вие ще почнете да желаете доброто на вашето гърло. Всѣка сутринъ всички правете молитва на вашето гърло, да се повърне гласа ви. Че въ тази музика, като говоримъ, рѣчьта ни да бжде тиха, мека, приятна. Тихо и спокойно вземете 3—4 тона, но всѣкога имайте желание да ги вземете вѣрно. Сега, да допуснемъ въ тона „do“ има едно прѣходно състояние, нали? Нека музикантитѣ кажатъ. Въ църквата, запримѣръ, има нѣкои извивки „do..o..o“. Каква друга дума може да турите? Искате, да кажемъ, да направите една завивка, запримѣръ да турите думата „истина“. На кой слогъ ще турите тази завивка? Искате да дадете тежестъ на думата истина. Може да кажете: Истина, и истинá, или може да има едно срѣдно ударение, нито въ края, нито въ началото. Да вземемъ думата „благодетъ“. Всѣки единъ отъ васъ изберете си по една дума. Ще си изберете една възлюблена дума, която вие обичате, и ще си направите едно музикално упражнение. Вземете два слога, и въ музикално отношение, на музикаленъ езикъ кажете я на себе си. Нали нѣкой пѣтъ искате да кажете нѣкому, че ви обича. Изпѣйте тази дума, напимѣръ, „бла-гостъ“ на себе си, да изразите че нѣкой ви обича. Изпѣйте тази ваша възлюблена дума, че той да я разбере, и като я разбере, той ще усѣти една радостъ. Най-първо вие си я кажете на себе си. Какъ? Може ли? Разбира се, може. Само на себе си! Въ тебе другъ живѣе, и те слуша. Тукъ (горѣ

на главата) живѣе единъ, въ гърлото живѣе другъ, въ гърдитѣ трети, подъ лъжичката, стомаха и т.н. Но този (подъ лъжичката) той е мълчаливъ, живѣе тихо, и той ще ти каже: „Тонътъ не е вѣренъ, малко изправи". И послѣ, пакъ слуша, ще каже: „Слушай, не, не, още, още изправи". Ти ще внимавашъ. Не е човѣкъ самъ. Не мислете, че вие сте сами. Най-голѣмото заблуждение е да мислите, че сте сами. Никога човѣкъ не е самъ. Най-малко трима има. Единъ горѣ (при темето), другъ въ центъра между очитѣ, и трети - въ цѣлото тѣло. Тѣ отстрани сж само слушатели, ние на тѣхъ пѣемъ, а тѣ ще удобрятъ или не. Тѣ взиматъ участие въ нашата мисль. Ще кажатъ вѣрно ли е или не. И едното и другото казватъ. Ще кажатъ: Твоята мисль не е права, понеже тя не изразява една сжществена идея. Послѣ, не е чиста тази мисль, не е идейна. Другиятъ казва, че ти не си произнесълъ думата хубаво, меко. И ти почнешъ да си мислишъ какво нѣщо е мекота. Ти ще ги слушашъ, тѣ ще те учатъ. Запримѣръ, нѣкой пжтъ ти искашъ да говоришъ, да ораторствуващъ, и тѣ ще ти продиктуватъ едно стихотворение, и казватъ: „Заучи това стихотворение", и ти го заучишъ. „Я ни го декламирай!" И ти почнешъ, тѣ казватъ: „Не е тѣй! Чакай, не е тѣй, сега ще намѣришъ единъ учителъ отъ вѣнка да ти каже какъ". А ти казвашъ; „Азъ съмъ възрастенъ, срамота е да ида при учителъ". „Не, ти ще намѣришъ учителъ, и ще слушашъ". Азъ веднжжъ слушахъ единъ американски учителъ по ораторство, нарича се Силвъръ Нейлъ - сребърната игла, критикъ ужасенъ. Той критикувалъ ученици, които сж свършили университетско образование, богословска академия, съ особени свидетелства, готвятъ се за проповѣдници. Ще се явяватъ въ особени аудитории прѣдъ него. Седи професорътъ, излиза студентътъ, качва се, ще държи своята бесѣда. Таманъ започва да говори, професорътъ го спира, казва: „Не ви разбирамъ какво искате да кажете". Той слѣзе да се обясни. „А, сега разбирамъ". Послѣ, пакъ почне да говори, казва му; „Не ви разбирамъ". Че този студентъ. Професорътъ като мачка, мачка този студентъ, той слиза като нѣкоя окжпана патка. И го питатъ: „Какво ти каза!" - Остави се, ти билъ ли си при Силвъръ Нейлъ? И професоритѣ, и тѣ се поусмихнатъ малко. Той казва: „Азъ ще ви критикува-

мъ, послѣ и други ще ви критикуватъ" Заговори студентътъ, той ще го спре: „Не се говори така, слѣзъ отъ това мѣсто!" И той безцеремонно отиде си на мѣстото. Послѣ, пакъ ще го извика. Три-четири пжти ще го изкарва. Той е знаменитъ проповѣдникъ и не само, че ще го критикува, но самъ ще излѣзе, ще вземе неговата рѣчь, ще започне, и послѣ казва: „Вие сега ме критикувайте, да видите, гдѣ ще намѣрите погрѣшка". Никой не може да го критикува. Тѣй говори той! Говори, като че чете. Всѣка дума е турена на мѣсто, нищо излишно! Думитѣ тѣй естествено наредени идеално. Като го слушатъ студентитѣ, казватъ: „Има право, не е таково нашето изкуство". Та, нѣкой пжтъ вие се намирате при такива учители, които ще кажатъ: „Седни тамъ!" Послѣ пакъ ще те вдигне, ще се качишъ не веднжжъ, и дваждъ, и три пжти, но заслужава човѣкъ да се научи да говори, и да разсждава.

Да пѣемъ, защото то е животъ. Животътъ е музика, животътъ е поезия. Тѣ сж реални нѣща. Съ тѣхъ ще влѣземъ въ този висшъ Божественъ пжтъ и като слѣземъ, пакъ ще го носимъ съ себе си. За слѣдующия пжтъ ще имате за тема: Ползата отъ цвѣтята.

Т.м.

Признаци на проявеното човѣшко съзнание.

11-та Лекция отъ Учителътъ

II-ра година Специаленъ Окултенъ Класъ

27 Декемврий 1922 г. Срѣда 8 часа вечерята

Ст. София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Т.м.

Прочете се резюме на темата: „Елементи на човѣшката рѣчь".

Четоха се работитѣ върху темата: „Признаци на проявеното човѣшко съзнание въ най-високата му форма".

За следния пжтъ пишете върху темата: „Отличителни чѣрти на физическото тѣло".

Представете си, че нѣкоя точка означава съзнанието на човѣка, или проявената всѣлена. Внѣзъ отъ тази точка пѣкъ е непроявената всѣлена. Допуснете при това, че материята на внѣшната, на проявената всѣлена има различни гѣстоти, а отъ тамъ — и различни състояния. Следъ това приемоте, че отъ дадената точка излизатъ различни лѣчи, т.е. казваме, че този центъръ, тази точка започва да радиира. Всѣки лѣчъ представя отдѣлно сѣщество. Когато тѣзи сѣщества влѣзатъ въ връзка съ внѣшната срѣда, която е съ различни гѣстоти, съ различни състояния, тогава тѣ ще видоизмѣнятъ своя характеръ. Това видоизмѣнение въ характера на тия сѣщества е причина за различието, което сѣществувa между тѣхъ. Различие сѣществувa не само между хората, но и между духоветъ, между ангелитъ, както и между всички напреднали сѣщества. — На какво се дължи това различие? — На редъ внѣшни причини. Значи, до известна степенъ всѣки лѣчъ се влияе отъ срѣдата. Безграничното опредѣля отношенията, както и формитъ на граничното.

И тѣй, когато у васъ се прояви нѣкаква особеностъ, ще знаете, че тя се дължи на първичната срѣда, въ която сте попаднали. Единъ день, когато се върнете въ дадената точка, вашето естество ще се измѣни. Тогава вие ще завършите еволюцията си, както ви е било опредѣлено първоначално. Тѣй щото, ще знаете, че каквито отклонения да правите въ живота си, тѣ ни най-малко нѣма да измѣнятъ вашия пѣтъ. Мнозина мислятъ, че като криволичатъ на една, или на друга страна, ще измѣнятъ своя пѣтъ. — Не, окултниятъ ученикъ трѣбва да знае, че по никой начинъ не може да измѣни първоначалната посока на своя животъ. Не само ученикътъ, но никое сѣщество не е въ състояние да измѣни посоката на своя пѣтъ, докато не постигне цѣльта си. Когато змията прави зигзаги, гърчения съ тѣлото си, измѣня ли съ това своя пѣтъ, или своето естество? — Не. — Защо се гърчи? — За да се движи. — Защо се извива свѣткавицата? — Защото срѣща срѣда съ различна гѣстота отъ тази, въ която се движи. Следователно, всѣко отклонение на човѣшкия характеръ се дължи на това, че той срѣща на пѣтя си по-гѣста срѣда отъ тази, въ която се движи. По-гѣстата срѣда му указва голѣмо съпротивление, вслѣдствие на което той

не може да издържи и се отклонява на една, или на друга страна. Той живее съ с това отклонение, докато срещне друго прѣпятствие, което ще го върне въ правия пѣтъ. Най-послѣ, като теглите права линия между тѣзи отклонения, тази права опредѣля посоката, въ която съзнанието се движи. Докато е младъ, човѣкъ се движи като криволичи натукъ-натамъ и мисли, че изменя посоката на своя пѣтъ. Като остарѣе, човѣкъ мисли, че е по-умень, че е разрѣшилъ своитѣ задачи. Стариятъ е разрѣшилъ задачитѣ на своя животъ толкова, колкото и младиятъ. И стариятъ, и младиятъ сж далечъ отъ истината.

Такова различие съществува не само между хората отъ различнитѣ възрасти, но и между единъ и сжщъ човѣкъ. Запримѣръ, очитѣ на човѣка прѣдставятъ два кръга: лѣвото око изразява физическия свѣтъ, а дѣсното — духовния. Тази е причината, поради която лжчѣтъ, който излиза отъ лѣвото око на човѣка е насоченъ винаги къмъ земята. Лжчѣтъ, който излиза отъ дѣсното око на човѣка, е насоченъ нагорѣ. Въ своята еволюция, човѣкъ се движи отъ физическия къмъ духовния, и отъ духовния къмъ Божествения свѣтъ. Ако нѣкой се движи съ свѣткавична бързина отъ духовния къмъ Божествения свѣтъ и се отдалечи на нѣколко билиона километри отъ духовния свѣтъ, вие ще мислите че този човѣкъ е близо до Бога. Обаче, ако го наблюдаватъ съ телескопъ отъ ангелския свѣтъ, ще кажатъ, че този човѣкъ се движи много бавно, както се движи нѣкоя звезда на небето, гледана отъ физическия свѣтъ. За ангелитѣ този човѣкъ е далечъ отъ Бога, а за хората — той е близо до Бога.

Едно трѣбва да знаете: съ каквато бързина да се движи, човѣкъ трѣбва да има стремежъ нагорѣ, къмъ Божествения свѣтъ. За тази цѣль той трѣбва да развие всичко онова, което е вложено въ съзнанието му. Вървете нагорѣ и напрѣдъ, безъ да се страхувате отъ отклоненията, които правите. Отклоненията не сж падане. Разсждавайте философски по този въпросъ. Когато свѣтлинниятъ лжчъ минава отъ рѣдка въ гжста срѣда, или обратно — отъ гжста въ рѣдка срѣда, той неизбѣжно ще се прѣчупи, ще се отклони отъ своя пѣтъ. Такова отклонение прѣтърпѣва и съзнанието на човѣка, ко-

гато прѣминава отъ рѣдка въ гѣста срѣда. Слѣдователно, при сегашното развитие на човѣка, въ неговото индивидуално и социално развитие, ставатъ рѣдѣ отклонения въ съзнанието му. Като знае това, човѣкъ трѣбва да се пази, да бѣде внимателенъ при тѣзи отклонения.

Съвременнитѣ хора, общества и народи сж устроени така, както сж устроени и материалнитѣ свѣтове. Всички се движатъ по кржгове, концентрично разположени около единъ центъръ. Запримѣръ, 10—15 души съставятъ едно звено и си влияятъ взаимно, както планетитѣ указватъ влияние по между си. Обикновено тия, които сж по-близо до центъра, се движатъ по-бързо отъ тия, които сж по-далечъ отъ центъра. Като знаете това, ще забѣлѣжите, че никой не може да избѣгне влиянието на онѣзи индивиди, които влизатъ въ една и сжща система съ неговата. Въ този смисълъ, никой не може да бѣде самостоятеленъ. Хората представятъ групи отъ индивиди, съсрѣдоточени въ единъ центъръ, които взаимно си влияятъ. Когато Божественото съзнание въ човѣка се пробуди, той може вече да опредѣли отношението си къмъ ония, които влизатъ въ неговата система. При това съзнателно отношение къмъ тѣхъ, той нѣма да имъ противодѣйствува, но ще имъ съдѣйствува по Божественъ начинъ. Обикновено на всѣка система отъ висши сжщества отговаря такава отъ низши, вслѣдствие на което човѣкъ трѣбва да бѣде внимателенъ, да знае, по какъвъ начинъ да въздѣйствува на сжществата отъ своята система. Не само сжщества отъ една и сжща система си влияятъ взаимно, но и системитѣ указватъ влияние една върху друга. При това взаимодействие на системитѣ, козмосътъ расте и се развива. Въ центъра на всички системи седи Божественото съзнание, Божествениятъ Духъ, Който регулира всички нѣща въ природата и живота.

Всѣки човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли, да знае къмъ коя система спада, колко души влизатъ въ тази система, съ каква бѣрзина се движатъ въ физическо, сърдечно и умствено отношение, отъ какви материали е съставена тѣхната система и преди колко милиони години се е образувала. Слѣдователно, умствениятъ уровеньъ на човѣка ще зависи отъ състоянието на цѣлата

система. Този законъ е неизмѣненъ. Значи, за да се измѣни умственото състояние на човѣка, трѣбва да се измѣни умственото състояние на всички същества, съ които той влиза въ една и съща система. Между всички същества отъ една и съща система има известна връзка: ако нѣкой отъ васъ е въ Америка между непознати хора, и бжде нападнатъ отъ нѣкого, веднага ще се яви човѣкъ отъ вашата система, който ще ви защити, ще ви отдаде правото. Защо ще ви защити? — Защото това е въ интереса на цѣлата система. Колкото по-голѣма е системата, въ която влизате, толкова по-голѣмъ брой съчувственици ще имате. Ако влизате въ малъкъ народъ, малко съчувственици ще имате. Това ни най-малко не ограничава човѣшката воля, но показва, че посоката на човѣшкия духъ е точно опрѣдѣлена, и той трѣбва да върви въ тази посока, защото тукъ сж дадени възможности и условия за развиване на неговата деятелность. Ако нѣкой се противи на този редъ на нѣщата, той трѣбва да се върне назадъ и да се погълне отъ общия центъръ. Когато се казва, че земята трѣбва да падне на слънцето, това не се разбира буквално. Това значи, че земята трѣбва да влѣзе въ нови условия на развитие, да попадне подъ влиянието на нѣкакво ново слънце.

Сега ще направимъ едно психическо упражнение: ще си представите, че се движите съ грамадна бързина и влизате въ слънцето. Ще се наблюдавате, кой додѣ може да достигне. За това упражнение се изисква голѣма концентрация на мисълта.

Колцина отъ васъ стигнаха до слънцето? Съ своята мисълъ, нѣкои стигнаха до срѣдата на пѣтя. Горешо е на слънцето, всѣки не може да отиде до тамъ. Други нѣкои пѣкъ останаха въ тѣй наречената ледена, студена областъ. Трети се дигнаха до единъ магнетически поясъ, образуванъ отъ гжста и шуплеста материя. Единъ отъ пояситѣ между земята и слънцето се нарича „смъртна река“, презъ която минаватъ всички души, които отиватъ за онзи свѣтъ. Всѣки може да направи опитъ, да мине прѣзъ този поясъ. Достатъчно е човѣкъ силно да концентрира мисълта си, да се откъсне отъ околната срѣда, и веднага ще навлѣзе въ съвършено тъмна областъ, безъ никакъвъ слънчевъ лжчъ. Той може да провѣри съ часовникъ, за колко време

е миналъ тази зона. Който прави този опитъ, трѣбва да бжде много внимателенъ, да не се плаши отъ голѣмата тъмнина. Като излѣзе отъ този поясъ, той ще мине въ следния, въ тѣй наречения „астраленъ поясъ“, дѣто свѣтлината е мека, приятна, като при зазоряване. На връщане къмъ земята, човѣкъ ще мине пакъ прѣзъ сжщитѣ пояси.

Както виждате, между земята и слънцето има разни области, разни полета, всѣко отъ които съдържа специални сили, енергии. Между астралния и менталния свѣтъ сжществува тѣй наречената „ледена“, или „електрическа“ областъ. Тя съдържа грамаденъ запасъ отъ електричество, което би било въ състояние да замѣсти напълно вжглицата, които днесъ употребяваме за отопление. Бждещата раса ще разполага съ методи, чрезъ които ще може да впрегне това електричество за освѣтяване и отопляване на цѣлата земя.

Като правите това психическо упражнение, ще бждете концентрирани, да може не само мисълта ви да пжтува, но и цѣлото съзнание. Тогава ще усѣтите двѣ течения — едното отива отъ земята до слънцето, а другото се връща назадъ. По този начинъ става правилна обмѣна между слънчевата енергия и вашата. Добрѣ е да правите това упражнение, когато сте неразположени духомъ.

Второ упражнение. Отправете ума, сърцето, духа и душата си къмъ Божествения Духъ, Който обхваща всичко въ свѣта и поискайте съдѣйствие отъ Него за реализиране на всичко възвишено и благородно у васъ. Този Духъ обхваща всички съзнания, дѣйствува вжтрѣ и вънъ отъ тѣхъ. Зато ва е казано въ Писанието: „Духътъ Божий се носи по цѣлата земя“.

— Fir — für — fen.

— Tau — bi — aumen.

Простри ржката си!

А като ги изгледа съ гнѣвъ, оскърбенъ за окамененіе-то на сърдцето имъ, казува на човѣкъ-тъ: Простри ржкж-тж си. И прострѣ; и възстанови ся ржка-та му здрава както друга-та. Ев. Марка 3:5.

Съврѣменните учени си задаватъ въпроса, що е щастие и се стрѣмятъ да го обяснятъ научно. Други си задаватъ въпроса, какво прѣдставя свѣтътъ – и тѣ се мжчатъ да го обѣснятъ. Трети се запитватъ, какво нѣщо е животътъ. Казвамъ: Щастието, свѣтътъ, животътъ сж загадки, сложни задачи, които, обаче, трѣбва да се рѣшатъ. Това сж задачи съ много неизвѣстни. Нѣкога човѣкъ мисли, че разбира живота, нѣкога мисли, че не го разбира. Много естествено. Когато работитѣ на богатия вървятъ добрѣ, той мисли, че разбира живота. Щомъ работитѣ му се обѣркатъ, и касата му се изпразни, той мисли, че не разбира живота. Когато денътъ е ясенъ и топълъ, птицата хвърчи добрѣ и разбира живота. Щомъ падне мъгла и завали дждъ, тя се обѣрква и не разбира вече живота.

Човѣкъ знае много нѣща, но лесно може да ги забрави. Трѣбва ли да ви се доказва това? Мислите ли, че нѣма да ги забравите? Ще ги забравите. Ако питамъ ученицитѣ, какъ ще рѣшатъ извѣстна задача, тѣ ще видятъ, че макжрѣ и решавана нѣкога, забравили сж я вече. И музикантитѣ сж учили много нѣща, но като се опитатъ да свирятъ, виждатъ, че сж ги забравили, особено мжчнитѣ парчета. Правникътъ забравя нѣкои закони, проповѣдникътъ – нѣкои проповѣди. Много проповѣдници изучаватъ проповѣдитѣ си на изустъ, искатъ да имъ върви гладко, като по вода, но, като се качатъ на амвона, всичко забравятъ. Случватъ се изненади съ човѣка. На какво се дължи забравѣнето? Много причини има за това. За изяснение на въпроса, азъ ще си послужи съ слѣдната картина: Пжтникъ си, минавашъ прѣзъ позната мѣстность въ ясенъ, слнчевъ день. Дѣто и да се обѣрнешъ, всичко ти е познато, не можешъ да се обѣркашъ. Всѣка долина, всѣки връхъ ти сж познати. Обаче, случва се да минавашъ прѣзъ сжщата мѣстность въ тъмна, облачна нощъ. Прѣдъ тебе мъгла, нищо не виждашъ. Казвашъ си: Чудно нѣщо, тази мѣст-

ностъ ми е позната, всъки кжтъ ми е извѣстенъ. Какво стана сега, че не мога да се ориентирамъ? Забравихъ пжтя, не зная, накждъ да вървя. – Забравилъ си, защото и внъ, и вжтръ въ тебе е тъмно, нѣмашъ нужната свѣтлина. Щомъ излѣзешъ отъ тъмната нощъ и влѣзешъ въ ясниа слънчевъ день, казвашъ: Азъ зная пакъ толкова, колкото и по-рано.

И тѣй, козмосътъ е сложна задача, която сме длѣжни да разрѣшимъ. День слѣдъ день ние я разрѣшаваме. Запримѣръ, задача е, защо човѣкъ трѣбва да яде и пие. Не може ли разумната природа да ни освободи отъ това нѣщо? – Щастие или нѣщастие е яденето? – За богатия е щастие, за бѣдния – нѣщастие. Когато на трапезата на богатия сложатъ тлѣста, добрѣ опечена кокошка, той е щастливъ. Когато бѣдниятъ нѣма нищо за ядене, той е нѣщастенъ и се пита, защо трѣбва да се яде. И като си жаденъ, а не можешъ да удовлетворишъ жаждата си, пакъ се питашъ, защо трѣбва да пиешъ вода. Докато кокошката е на трапезата, и дѣтето може да рѣши задачата. Взима кокошката, отрѣзва си оттукъ – оттамъ и се чувствува щастливо. Ако нѣма какво да яде, ще плаче, не може да рѣши задачата си. При това, интересенъ е фактътъ, какъ човѣкъ е научилъ, какво да яде и какво не. Като види органическата материя – месо, зеленчуци, плодове, веднага ги използва. Щомъ дойде до неорганическата материя – камънитъ, той казва: Това не е за ядене. Ученитъ обясняватъ това. Тѣхнитъ обяснения сж вѣрни, но за насъ това е задача. Човѣкъ не може да използва камънитъ за храна, но вижте, какво правятъ растенията. Като попадне на канара, растението се нагажда и тамъ, постепенно започва да работи върху нея, докато изкара извѣстни елементи, като храна за себе си. Мъховетъ растатъ по камънитъ, оттамъ черпятъ своята храна, но и тѣ се нуждаятъ отъ дждъ и слънчева свѣтлина.

Христосъ казва: „Простри ржката си!“ Ето една задача. „И тамо бѣше нѣкой си чловѣкъ, който имаше ржжж-тж си изсѣхнжлж.“ (1 ст.). Той ходилъ тукъ-тамъ да се лѣкува, молилъ се на мнозина и когато билъ крайно безнадежденъ, срѣщналъ Христа, който му казалъ: „Простри ржката си!“

Исправи ся на срѣдъ. И казува имъ: Простено ли е сжботенъ день да прави нѣкой добро, или да прави

зло; да спасе ли душ, или да погуби? (4 ст.). Днесъ думата „фарисей“ нѣма добро значение, но на врѣмето си, тя означавала ученъ човѣкъ, отъ високъ родъ, благороденъ. Значи, тя е дума съ двойко значение. И сега има такива думи и изрази. Запримѣръ, тежко на онзи, на когото кажешъ „азъ ще те науча.“ Обаче, този изразъ има и добро значение: ще научишъ нѣкого на нѣщо. Ако употребишъ този изразъ съ лошото му значение, ще ти отговорятъ: Ще ме научишъ, но ти ще видишъ! Ето защо, като говори, човѣкъ трѣбва да мисли, да прѣцѣнява думитѣ си, да не ги изопачаватъ. Ако сега кажешъ на човѣка фарисей, той ще се обиди. На врѣмето си, тази дума е била почетна, както, ако кажешъ днесъ на нѣкого, че е руснакъ, бѣлгаринъ, англичанинъ, французинъ. Ако отидешъ въ Македония и кажешъ, че си бѣлгаринъ, тамъ е опасно това име. – Защо е така? – Това сж задачи, които трѣбва да се рѣшатъ. – Това е противорѣчие. На какво се дължи то? – Това е задача за васъ. Ето, много религиозни системи сж сществували и до днесъ сществуватъ. Всички изхождатъ отъ принципа, че Богъ е Любовь, Мждростъ и Истина, въпрѣки това, и между тѣхъ има разногласие. – Защо? – Първиятъ снѣгъ е чистъ, бѣлъ, приятенъ за гледане. Слѣдъ врѣме той става черенъ, смѣсва се съ прѣстѣта, става каленъ. – Дѣ остана хубавиятъ бѣлъ снѣгъ? – Изгуби се. Ако на черния, като прѣстѣ, снѣгъ посѣешъ жито, то нѣма да израсте. – Защо? – Като изгрѣе слнцето, снѣгътъ ще се прѣвърне въ черна вода, но не е прѣстѣ. Коя е причината за изопачаването на благороднитѣ и възвишени идеи на човѣшката душа? На този въпросъ могатъ да се дадатъ много отговори. Спорѣдъ едни, сществуватъ лоши сили, които обѣркваатъ работитѣ, и добри, които ги оправятъ. – Какъ е възможно, всѣсилниятъ и всѣмогщъ Богъ, Който създалъ свѣта, да създаде два вида сили, едни добри, а други лоши? Ще обясните научно, че въ даденъ случай, извѣстна сила работи като добро, а въ другъ случай, като зло. Много естествено, ако прѣядешъ, и най-добрата храна ще произведе разстройство въ организма.

„Простри ржката си!“ – Какво означава простирането на ржката? – То не е обикновено простирание. Когато писателятъ прострѣ ржката си и започва да я

движи върху хартията, отъ нея излиза нѣщо. Простирането на ржката има вжтрѣшенъ смисълъ. Когато царѣтъ прострѣ ржката си, това простиране има смисълъ. Ржката прѣдставя великъ символъ. – Кога? – Ако всѣки денъ ти простирашъ ржката си и се запитвашъ: Живѣя ли азъ съобразно своята ржка? Споредъ нѣкои, ржката е механически инструментъ. И това е вѣрно. И езикътъ е механически инструментъ, но кажешъ ли една дума съ него, можешъ да запалишъ цѣлия свѣтъ. Малкъ е езикътъ, но чудеса прави. Въ този смисълъ, и ржката е активна сила, която се проявява чрѣзъ човѣшката воля. Каквато книга да четете за човѣшката воля, казвамъ: Волята е великъ изразъ на човѣшкия духъ. Това е велика истина.

Сществуватъ нѣколко вида истина: отъ физически характеръ, т.е. истина, която възприемаме съ едно отъ петѣтъ сѣтвива; истина отъ мораленъ характеръ, която се отнася главно до бждещето; отвлѣчена истина, която почти нѣма допирни точки съ физическия свѣтъ. Споредъ нѣкои, отвлѣчена истина е вѣрата на човѣка въ задгробния свѣтъ. Какво отношение има вѣрването въ задгробния животъ къмъ физическия животъ? То нѣма почти нищо общо съ материалния свѣтъ. Нѣкога отношението между този и онзи свѣтъ е таково, каквото между живота на човѣка и жабата. Какво ще се ползува жабата, ако ѝ разказвашъ нѣщо за човѣка? Едни вѣрватъ въ другия свѣтъ, други не вѣрватъ. Не е лошо, че вѣрвашъ, или не вѣрвашъ. Ако не виждашъ връзката между явленията и законитѣ на двата свѣта, естествено е да не вѣрвашъ. Всжщностъ, вѣрвашъ, или не вѣрвашъ, има връзка между двата свѣта. Първоначално, водата е била нѣкъдѣ въ пространството, далечъ отъ повърхността на земята. Слѣдъ време, спорѣдъ ученитѣ, водородътъ и кислородътъ се съединили въ отношение 2:1 и образували парата. Послѣ паритѣ се сгжстили и образували водата. Като замръзнала, водата се прѣвѣрнала въ ледъ. Това сж състояния, прѣзъ които минава едно и сжщо вещество – водата. Коя е причината, материята да измѣня състоянията си? – Ще кажете, че причината се крие въ външнитѣ условия. Така е, външнитѣ условия влияятъ и върху хората, не само върху материята. Въ какво се заключаватъ външнитѣ условия? Азъ наблюдавамъ, какъ кот-

ката играе съ опашката си и не може да разбере, че опашката е нейна. Тя гледа на нея като на нѣщо отдѣлно отъ себе си. Като я хване, тя си казва: А, хванахъ те най-послѣ! Стисне я, но като я заболи, почва да мяучи. Като питате за причината на нѣщастията, казвамъ: - Причината за нѣщастията е фактътъ, че вие сте хванали опашката си, стискате я, като чужда, и сами си причинявате болка. - Какъ да се справя съ болката, съ нѣщастиеето? - Не стискай опашката си. Опашката е символъ (емблема) на животинския умъ. Докато животното има опашка, умътъ му работи, и то е активно. Щомъ му отнемете опашката, активността му изчезва. Слѣдователно, животното ще хванете за опашката, а човѣка - за езика. Когато животното минава въ човѣшка форма, ролята на опашката се замѣства съ тази на носа. Между носа и опашката има извѣстно съотношение.

„Простри ржката си!“ Проявата на ржката е единъ великъ процесъ. Това се вижда отъ нейното устройство, отъ съчетанието на нейнитѣ линии. Кой не е изучавалъ ржката? Както съврѣменнитѣ лѣкари изучаватъ мускулитѣ на тѣлото, така и хиромантицитѣ сж изучавали най-подробно човѣшката ржка. Лѣкаритѣ сж дали много нѣщо на човѣчеството, но тѣ не сж дошли още до изучаването на ржката. Тѣ познаватъ много добръ анатомията и физиологията на ржката. Обаче, ржката има и друго прѣдзначение отъ гледището на хиромантията. И езикътъ извършва три служби: При храненето - тамъ той играе ролята на слуга. Посрѣща гоститѣ и ги напжтва, нажждѣ да се обѣрнатъ, какъ да се движатъ. Той имъ посочва вратата къмъ главния входъ. Щомъ изпрати едни гости, очаква други. Като свърши тази работа, сѣда на едно мѣсто и мълчи. Втората служба е говоренето. Отъ езика излиза красива рѣчь. Той декламира, пѣе и които слушатъ, казватъ: Отличенъ езикъ! Като прѣстане да посрѣща гоститѣ, да говори и пѣе, езикътъ пристѣпва къмъ третата служба - прави своитѣ научни изслѣдвания и доклади. Той казва на господаря си, какъвъ е вкусътъ на веществата, каква температура иматъ. И ржката е нѣщо сложно, поради което трѣбва да се изучава.

„Простри ржката си!“ Ако проникнетѣ въ вжтрѣшния смисълъ на това изрѣчение, то крие въ себе си

магическа сила. И наистина, като се обезсърдчи, човък спуща ржцѣтѣ си надолу и казва: Отъ мене нѣма да стане човѣкъ. Той казва, че му липсва нѣщо, че не е роденъ, както трѣбва. Слѣдователно, видишъ ли човѣкъ съ спуснати ржцѣ, прѣплетени крака, ще знаешъ, че е обезсърченъ. Кажи на този човѣкъ: „Простри ржката си!“ Когато прострѣ ржката си, въ ума му ще се яви мисълта, какво трѣбва да прави. Докато има ржка, той знае, какво може да прави. Ще кажете, че трѣбва да се говори на хората ясно, опрѣдѣлено. И азъ бихъ желалъ да видя човѣкъ, който говори ясно, разбрано. Днесъ повечето хора говорятъ неразбрано. Мислите ли, че нѣщата сж ясни? Голѣмо изкуство е да говоришъ. – Защо не може да се говори разбрано? – Защото хората сж изгубили първоначалния езикъ, на който сж говорили. Тѣ не знаятъ и своя първиченъ произходъ. Спорѣдъ нѣкои учени, човѣкъ е произлѣзълъ отъ микробъ. Лесно е да се каже това, но откъдѣ се явилъ този микробъ? Ако трѣбва да се докаже, ще приведемъ мнѣнието на онзи „знамѣнитъ“ американски негъръ – проповѣдникъ, който разказвалъ на слушателитѣ си, какъ Богъ създавалъ свѣта и човѣка. Той казвалъ: Богъ направилъ човѣка отъ най-фина калъ. Послѣ го турилъ на плета да съхне. Вдѣхналъ въ него дихание на животъ, и той станалъ жива душа. Единъ отъ слушателитѣ го запиталъ: Кой направилъ плета? – Това не е твоя работа, отговорилъ проповѣдникѣтѣ. Значи, лесно е да се каже, че човѣкъ е произлѣзълъ отъ микробъ, но кой създаде микроба?

Сега и вие често си мислите, че обяснявате нѣщата. Химицитѣ казватъ, че отъ съединяването на кислорода съ водорода се образува вода. Влѣзте по-дълбоко и намѣрете причината, която ги кара да се съединятъ. Азъ не разглеждамъ въпроса като религиознитѣ хора – повърхностно. Казвамъ, че тия елементи се съединяватъ, защото се обичатъ. Значи, афинитета между тѣхъ ние наричаме обичъ. Колкото по-лесно се съединяватъ два елемента, толкова по-голѣма е обичѣта между тѣхъ. Щомъ се съединятъ, отъ тѣхъ се образува нѣщо ново. Сегашнитѣ учени отиватъ по-далечъ и говорятъ вече за йони на елементитѣ. Тѣ даватъ различни обяснения, но азъ не приемамъ, че първоначално, човѣкъ произлѣзълъ отъ микробъ. Други сж тълкуванията

на окултната наука. Спорѣдъ нея, първоначално, човѣкъ е билъ велико сщество, съ голѣма разумность. Той знаелъ много повече, отколкото сегашнитѣ учени. Щомъ се изявилъ въ свѣта, той произнесълъ първо думата любовъ – ключѣтъ на живота. – Дѣ е този ключъ сега? – Изгубенъ е. И до днесъ окултиститѣ търсятъ изгубения ключъ. Които подѣржатъ това твърдение, тѣ сж изгубили ключа. Днесъ никой езикъ нѣма този ключъ. Значи, всички съврѣменни езици сж безъ ключъ. И всички религиозни хора нѣматъ ключъ. Въ всички религии се говори за Бога, но не съсъ сщщинското му име. Първиятъ човѣкъ, който назовалъ Бога съ истинското му име, той изгубилъ тази дума. – Коя е тази дума? – На бѣлгарски е Богъ, на турски Аллахъ, обаче това сж прѣводи на първото име на Бога. Понеже тази дума е загубена, хората и до днесъ говорятъ неразбрано. Говоришъ на Бога, но Той не те слуша. Богъ ще те разбере само тогава, когато произнесешъ истинското Му Име.

Единъ день вървя по улицата и чувамъ нѣкой казва: Шѣтъ-шѣтъ! Азъ си вървя, не обръщамъ внимание. Казвамъ му: Приятелю, на име ще ме извикашъ. Ще кажешъ: Господинъ . . . , и азъ ще разбира, какво искашъ. Съ „шѣтъ“, работа не става. Така и на религиознитѣ казватъ, че трѣбва да върватъ въ Бога, но съ заповѣдъ работа не се върши. Въ кой Богъ? Важно е да се знае истинското име на Бога. Турчинътъ казва: Въ Аллахъ ще вървашъ. Това сж все неразбрани въпроси. Сега ние говоримъ научно – изнасяме самата истина. Поради неразбраната сщщина на Бога, въ сегашната религия, както и въ миналитѣ, има голѣмъ упадѣкъ. Който се занимава съ математика, трѣбва да разбира всички отношения въ нея. Казвамъ: $1:2=2:3$. Какво означава тази пропорция? Математикътъ знае значението на единицата. Той разбира и думата едно. Но какво означава единицата, едното? Ще кажете, че единицата е права линия. Подъ „единица“ разбираме онази първоначална сила, която турила всичко въ дѣйствие и станала осезаема за хората. Значи, проявлението на едното въ всѣко отношение, наричаме единица. Тогава казваме: Онази материя, която възприела единицата и изявила всички нейни форми, се отнася къмъ двойката, т.е. къмъ условията, както двойката се от-

нася къмъ тройката, т.е. къмъ изявенитѣ вече резултати. Съ други думи казано: бащата (1) се отнася къмъ майката (2), както майката (2) се отнася къмъ сина (3). Това означава пропорцията – $1:2=2:3$. Първо бащата обича майката, а майката обича дѣтето си. Това е законъ. Като казвамъ „обичъ“, въ вашитѣ умове изпжква обичѣта въ сегашнитѣ ѝ форми. – Какво е било първоначално отношението между хората? – Първоначално тѣ не се раждали така, както сега. – Защо? – Всѣки слънчевъ лжчъ, който минава прѣзъ пространството, самъ по себе си е живъ. Той е съзнателна сила, която може да се прѣвърне въ живо същество. Това твърдение може да се оспорва, както днесъ се явява споръ около създаването на човѣка. Питашъ едного: Ти бѣше ли тамъ, когато Богъ създаде човѣка? – Така е писалъ Моисей. – Да, но и Моисей не е билъ тамъ. Има, обаче, хора, които сж били тамъ. Силата на Христовото учение се заключава въ това, че той казва за себе си: Когато свѣтътъ се създаваше, азъ бѣхъ тамъ. И наистина, когато Христосъ дойде на земята, учението му се състоеше само отъ една дума. Той прѣдаде Своего учение само въ тази дума. – Коя е тази дума? – Днесъ никой не я знае: нито православни, нито католици, нито евангелисти. Ако ме слуша нѣкой отъ тѣхъ, ще каже, че не говоря истината. Нека докажатъ, че тѣ сж прави. Изобщо, когато нѣщо се отрича или доказва, то трѣбва да става по правилата и изискванията на науката. Нѣщата се доказватъ и отричатъ научно. Ето, и азъ казвамъ, че Богъ е Любовь. И азъ говоря за любовта, но това, което до сега съмъ говорилъ за любовта, е далечъ отъ самата любовь, отъ първичната дума „любовъ“. И до сега още азъ говоря за любовта съ прѣводенъ езикъ. Който изговори първичната дума на любовта, той е въ състояние да стопа и най-мжчно-топимитѣ метали. Огънь е тази дума. И златарьтъ си служи съ особена духалка. Като я постави въ пламъка и насочи златото срѣщу нея, то веднага се стопѣва. Иначе, не може да се топа. Оплаквашъ се отъ мжжа си, че е твърдъ, грубъ. Занеси го на златаря, да го стопи. Той ще го тури на пламъка срѣщу духалката и ще духа. Слѣдъ малко мжжѣтъ ти ще се стопи и ще почернѣе. Като го види, жената ще се уплаши. Златарьтъ ще

го тури въ киселина и като го лъсне, той ще свѣтне, ще се прѣвърне въ чисто злато – видоизмѣнилъ се. Не се страхувайте отъ нищо. Попаднете ли въ огъня на любовта, ще се стопите и прѣвърнете въ злато.

– Що е религията? – Изкуство, подобно на златарството: да знаешъ, какъ да топишъ златото и да правишъ отъ него прѣстени, огърлици и други златни украшения. Що е животътъ? – Изкуство за придобиване на добродѣтели и да знаешъ, какъ да се кичишъ съ тѣхъ. Казвашъ, че си религиозенъ, защото се молишъ на Бога. – Важно е, какъ се молишъ. Да застанешъ правъ и да шепнешъ молитви това не е молитва. – Какъ се е молилъ Давидъ? – Давидъ се е молилъ най-добрѣ, когато билъ гоненъ. Тази молитва е особена. Човѣкъ се моли най-добрѣ, когато го гонятъ. Щомъ спре гоненето, и молитвата спира. Докато живѣешъ като царъ, въ охолство, ти не можешъ да се молишъ. Другъ е въпросътъ, да тѣ поставятъ при голѣми страдания, при голѣми изпитания и гонения. Тогава ще се молишъ, както трѣбва. Прѣдстави си, че си вързанъ съ вжже и те пуснатъ да висишъ надъ пропастьта. Ще се молишъ ли? Ще викашъ: Господи! Господи! Това е молитва. А тѣй, насърбашъ се съ топла чорбица, наядешъ се съ печена кокошка, и послѣ ще се обърнешъ къмъ Бога и ще кажешъ: Господи, благодаря ти. – Това не е молитва. Докато кокошката е въ стомаха ти, не можешъ да се молишъ. Не ви упрѣквамъ, но обяснявамъ защо животътъ ви нѣма добри резултати. Първото условие за молитвата е човѣкъ да изоре нивата си. Ще мине съ плуга по нея четири-петъ пѣти и тогава може да я засѣе. Иначе, колкото и да плаче, никой не може да му помогне. Бодили и тръне ще растатъ на нивата му. Който види изораната нива, ще се спре прѣдъ нея и ще каже: Приятелю, азъ имамъ хубаво сѣме, искамъ да посѣя твоята нива. Казвашъ: Скърбя, тжженъ съмъ. – Изора ли нивата си? – Не съмъ я изоралъ. – Впрѣгни ралото си, изори нивата, посѣй я и послѣ плачи, колкото искашъ. Тогава плачътъ ти ще бжде на мѣсто и ще принесе своето благословение.

„Простри ржката си!“ Човѣкътъ съ изсѣхналата ржка е плакалъ много, но прѣди това е оралъ и сѣлъ. Христосъ му обърна внимание, защото е заслужилъ. Като го излѣкува, Христосъ се обърна къмъ събралия се

при него народът и го запитва: „Позволено ли е на някого да прави добро в съботен ден?“ Всички мълчаха, никой не му отговори. – Защо? – Защото някога е опасно да се говори. И азъ зная това, някога трябва да мълчишъ. Човѣкъ може да говори всичко прѣдъ хора, които го разбиратъ. Някога чувамъ, какъ митѣ слушатели изопачаватъ думитѣ ми, цѣли опашки имъ прикачватъ. Някога опашкитѣ сж много голѣми, като опашкитѣ на лисицитѣ, за които говорилъ единъ американски проповѣдникъ. Той се отличавалъ съ това, че обичалъ да прѣувеличава нѣщата. Като знаелъ своята слабостъ, той молилъ своя приятелъ да го коригира по нѣкакъвъ начинъ, съ особенъ знакъ. Веднжжъ той проповѣдвалъ за лисицитѣ, които Самсонъ хваналъ. Тѣ се отличавали по това, че имали дълги опашки. Въ увлечението си, проповѣдникътъ казалъ: Тѣзи лисици имали дълги опашки, по четири метра. Приятелътъ му далъ знакъ да намали. Проповѣдникътъ казалъ: Струва ми се, че опашката на лисицата не може да бжде толкова дълга – трябва да е била до три метра. Приятелътъ пакъ му далъ знакъ. – Може да не сж и три метра, но около два метра. Така намалѣвалъ, докато стигналъ до половинъ метъръ. Приятелътъ пакъ далъ знакъ. – Повече не намалѣвамъ! Обикновено, хората прѣувеличаватъ нѣщата, все удължаватъ опашката на лисицата. Какво означава дългата опашка? – Изопачаване на извѣстна мисль, т.е. криво тълкуване на мисльта.

„Простри ржката си!“ – Каква мисль е вложилъ Христосъ въ тѣзи думи? – Първо, той е искалъ да помогне на сакатия, като сжщеврѣменно внесълъ свѣтлина въ неговия умъ. Законъ е: Когато свѣтлината проникне въ човѣшкитѣ очи, тя ще донесе своето благословение. Като говоря за Новото учение, азъ нѣмамъ намѣрение да измествамъ друго учение. Свѣтътъ върви напредъ, религията и науката сжщо напредватъ. Не съмъ азъ, който измѣства старото. Който е дошълъ до извѣстно развитие, той продължава да върви напредъ. Ако спре нѣкъдѣ, скжпо ще плати. Всѣки знае, че златното врѣме на неговия животъ е ученичеството. Вझे тетрадитѣ и книжкитѣ си и хайде на училище! Майката и бащата се грижатъ за него, а той не мисли за нищо. И ние трябва да бждемъ ученици, за да научимъ първата дума. Тя е изгубена, но трябва да се

намъри. Това ще произведе коренна промѣна въ човѣка. Тази промѣна, именно, подразбира Новораждането, за което се говори въ Евангелието. Тази дума ще бжде основа на новия животъ, дѣто нѣма болѣсти, нѣма и смъртъ. Смисльтъ на живота не е въ това, да живѣешъ добръ, смисльтъ на християнството не е въ спасението. Смисльтъ на всичко е въ БЕЗСМЪРТИЕТО: да станешъ безсмъртенъ, да влѣзешъ при онѣзи условия, дѣто се проявява Божествениятъ животъ. Не можешъ ли да станешъ подобенъ на Бога? Това е желанието на Бога. Такова е желанието и на всѣки баща. Кой баща желае смъртъта на дѣцата си? Богъ, Който е всѣмждъръ, всѣблагъ, не може да иска смъртъта на дѣцата си. Слѣдователно, и ние искаме да бждемъ като Бога. – Какъ? Да бждемъ като Бога? Това е богохулство! – Да, ти можешъ да бждешъ като Бога благъ, да живѣешъ като Него, да бжде душата ти пълна съ Божията Любовь, Мждрость, Истина, Правда и Добродѣтъль. Това е Богъ. – Сила се иска за това. – Да, ще бждешъ силенъ. Само добродѣтълниятъ човѣкъ е силенъ. Който нѣма добродѣтели, не може да бжде силенъ. Добродѣтелитѣ сж условия за проява на силата. Който нѣма добродѣтели, е подобенъ на замръзнала змия. И най-страшната боа, прѣнесена въ студенъ климатъ, ще се вцепени и ще бжде безопасна. Безъ добродѣтели не можешъ да проявишъ никаква смѣлость и рѣшителность, никакво благородство, нищо възвишено. Тѣ сж необходими за всички хора: за майки и бащи, учители и ученици, свѣщеници и владици, управници и общественици. Истинскиятъ животъ започва съ добродѣтелитѣ.

Казватъ, че яденето е отъ първа необходимость. – Че трѣбва да ядемъ, по това нѣма споръ. Обаче, какво трѣбва да ядемъ? Ето единъ въпросъ, върху който се явява споръ: вегетарианци ли трѣбва да бждемъ, или месоядци? Че трѣбва да приемъ, и върху това нѣма споръ. Обаче, какво да приемъ: вода, вино, ракия, или друго питие? Трѣбва да имаме вѣра – и върху това нѣма споръ. Въ какво и въ кого да вѣрваме – ето спорътъ. Едни казватъ, че трѣбва да вѣрваме въ Бога, други – въ любовта, трети – въ науката. Вѣрата зависи отъ културата, отъ развитието на човѣка. Когато съзнанието на хората се пробуди, тѣ иматъ вече убѣжде-

ние. – Въ какво се заключава то? Кое е това убъждане? – Не мога да го кажа. Всъки самъ ще дойде до това убъждане. – Кога? – Когато намъри първата дума, когато намъри загубения ключъ. Азъ съмъ посвѣтилъ цѣлия си животъ въ търсене на тази дума и съмъ я намърилъ. – Кажи я и на насъ. – Не е позволено да сподѣля една свещена идея или една свещена дума съ човѣкъ, който е прѣкаралъ живота си въ ядене и пиене, въ задоволъване на своитѣ слабости. То е все едно, да повѣришъ богатството си на своя разпуснатъ синъ. Въмсто да го използва разумно, той ще злоупотреби съ него. Той ще постъпи, както онзи младъ американецъ, който прахосалъ наслѣдството си за шесть мѣсеца. Като единственъ наслѣдникъ на дѣдо си, той получилъ 30 милиона лева. Веднага съобщилъ въ вѣстниците, че дава възможность на всички свои съграждани, въ продължение на три деня, да ядатъ и пиятъ на негова смѣтка, колкото искатъ. Слѣдъ шесть мѣсеца той останалъ безъ петъ пари въ джоба си и се принудилъ да продължи стария си занаятъ – говедарство. Ако сега и на васъ дадатъ такова богатство, нѣма да направите повече отъ това, което направилъ младиятъ американецъ. – Какъ? Азъ ли нѣма да направя нѣщо? Дай ми това богатство, да видишъ, какво мога да направя.

Казвамъ: Като забогатѣе, човѣкъ има двѣ възможности – да падне, или да се повдигне. Въ първия случай, той използва богатството си за своя смѣтка. Направи нѣколко голѣми, хубави къщи и ги дава подъ наемъ. Между наемателитѣ му влизатъ и непознати, и приятели. Обаче, въ скоро врѣме той разваля отношенията си и съ еднитѣ, и съ другитѣ: този не платилъ наема си, онзи не платилъ. Той се кара съ тѣхъ, дава ги подъ съдъ, разплаква ги. Отношенията между наемателитѣ и него ставатъ враждебни. Като го видятъ, че иде, тѣ казватъ: Изедникътъ пакъ иде! Не знаемъ, какво да правимъ. Ако богатиятъ е разуменъ, така ще постъпи съ богатството си, че пръвъ той ще се повдигне. Ще направи нѣколко къщи и ще каже на единъ отъ приятелитѣ си: Моля ти се, иди при най-беднитѣ семейства въ града, прѣдложи имъ да живѣятъ въ тѣзи нови къщи безъ наемъ, безъ грижа за утрѣшния день. Ако те питатъ, чии сж тѣзи къщи, нѣма да казвашъ

името ми. Ще кажешъ, че единъ добъръ човѣкъ ги осигурява, безъ да иска нѣщо отъ тѣхъ. Ще живѣятъ въ кжщитѣ, докато сж живи. Слѣдъ врѣме той ще ги посѣти, ще си поговори съ тѣхъ, да види, какъ гледатъ на живота. Като разбере, че съ това вѣрата имъ въ доброто се усилила, и той ще каже: Има добри хора въ свѣта, заслужава да се живѣе!

– Какъ постѣпватъ повечето хора днесъ? – Свѣтскиятъ човѣкъ, като направи добро, постоянно го спомѣнава и казва: Азъ направихъ това добро! Религиозниятъ казва: Азъ обърнахъ този човѣкъ къмъ Бога, азъ го спасихъ. Едно врѣме той бѣше лошъ човѣкъ, сега стана добъръ. Така постѣпилъ единъ варненски богаташъ. съ своя бѣденъ съсѣдъ. Той го срѣщналъ на улицата и му казалъ: Комшо, отивамъ на пазара, ела съ мене да ти купя нѣщо, да направя едно малко добро, да ме спомѣнавашъ. Отбили се въ една касапница. Богатиятъ купилъ единъ черенъ дробъ, далъ го на бѣдния да си стотви чорба. И двамата си трѣгнали заедно. Колкото познати срѣщалъ, богатиятъ казвалъ: Купихъ на този човѣкъ единъ дробъ, да си направи една чорбича.

Днесъ се проповѣдва на хората за спасението, кой щѣлъ да ги спаси. – Никой никого не може да спаси. Казва се, че Христосъ спасѣвалъ хората. Видѣли ли сте Христа? – Не сме го видѣли, но вѣрваме въ това. – Познавате ли Христа? – Не го познаваме. – Знаете ли, какъ спасѣва Христосъ? Изучавали ли сте това изкуство? Не е все едно да казвашъ, че Христосъ спасѣва хората и да знаешъ, какво е спасението. Казвашъ, че твоятъ учителъ свири хубаво. – Ти знаешъ ли да свиришъ? И ти трѣбва да свиришъ като учителя си. Казано е: „Така да просвѣтнатъ вашитѣ дѣла прѣдъ челоуѣцитѣ, че като ги видятъ, да прославятъ Отца нашего на небѣса.“

Сега азъ изнасямъ своята проповѣдъ и мога да я развия много добръ – точка по точка. Ще кажете: Отлична проповѣдъ! – Това не е достатъчно. Като казвашъ, че Христосъ спасѣва хората, да знаешъ, какъ става това спасѣване. Досега никой не е казалъ, какъ спасѣва Христосъ. Ако искашъ да научишъ това, ела при мене, азъ ще ти покажа, какъ става това. Ще направя единъ кръстъ, ще забия ржцѣтъ и краката ти на кръста, съ по два гвоздѣя. Слѣдъ това ще те туря въ

гроба, дѣто ще прѣкарашъ три деня. На третия день Богъ ще те извади отъ гроба и тогава ще разберешъ, какъ Христосъ спасѣва свѣта. Слѣдъ възкресението си Христосъ каза: „Даде ми се всѣка властъ на небето и на земята. Идете сега да проповѣдвате моето учение.“ Който повѣрва въ закона на любовъта, той ще бѣде спасенъ.

Сега и вие ще изучавате, коя е първата дума. Азъ желая да дойдатъ всички религиозни хора, да кажатъ, коя е първата дума, съ която е названъ Господъ. Коя е първата дума на дѣтетото къмъ майката? Ще кажете, че първата дума е „мама.“ Не, прѣди нея е казана друга дума, която вие не сте чули. Колко е плакало, колко е говорило дѣтетото, докато каже първата дума. Тя е казана прѣди първия плачъ. Майката казва: Дѣтетото заплака. Тя е чула плача на дѣтетото, но не и първата дума. И досега хората чуватъ само плача на дѣтетото. – Защо не се чува първата дума? – Защото нѣкои сжщества, шашармаджии, удрятъ съ тжпанъ около дѣтетото, за да не се чуе първата дума, която ще изговори то. Когато раждаше, първа майката трѣбваше да чуе тази дума. Хиляди и милиони години се изминали, откакъ жената ражда, но никоя майка не е чула тази дума. Само една жена я чула. Коя е тя, нѣма да ви кажа. Павелъ казва: „Родихъ ви.“ Раждането подразбира първичната дума. Когато вие я чуete и разберете, тя ще осмисли сегашния ви животъ. Всички философии, всички учения ще придобиятъ новъ смисълъ. Азъ ще ви обясня важността на тази дума, безъ да ви казвамъ, коя е тя. Прѣдставете си единъ трудолюбивъ момъкъ, който копае градини, ниви, лозя, докато единъ день забогатѣе. Той има на разположение слуги и всичко, каквото пожелае, но нѣма възможность да си избере възлюблена на сърдцето. Всичко има той, но възлюблената не е дошла. Той ходи натукъ – натамъ и се пита: Защо ми е това богатство, безъ другарка? Такова бѣше и положението на Адама въ райската градина. Защо му бѣше другарка? – Той търсѣше своята възлюблена. Когато Богъ създаде Ева, Адамъ чу само плача ѝ, не можа да чуе първата дума. Той каза: „Тази е плътъ отъ плътта ми и коcтъ отъ костта ми.“ Понеже Адамъ не чу първата дума, Богъ му каза: Ще излѣзешъ вѣнъ отъ рая!

Значи, слѣдъ дългия си сънъ, Адамъ чу само това, което и майката чува при раждането на дѣтето. То заплакало, и Адамъ каза: „Тази е плътъ отъ плътта ми и костъ отъ костта ми.“ И сега всички разискватъ, какво прѣдставя жената. Казва се, че е плътъ и костъ отъ човѣка. Не, това не е жената. Тя носи въ себе си първата Божествена дума, която спасѣва свѣта. Азъ нѣмамъ думи, съ които да изкажа, какво нѣщо е жената. Тя е дѣва, дѣвица, която ражда. Това, което вие казвате за жената, не е жена. Спорѣдъ вашето разбиране, жената е опорочена, продала се на нѣкого. Тя казва: Нѣма кой да се грижи за мене, нѣмамъ подслонъ, ще се оженя. Дѣвата, която носи първата дума въ себе си, тя е силна, тя не се нуждае отъ мжжъ, не търси ничия подкрѣпа. Тя е по-силна отъ всѣки мжжъ, отъ всѣки човѣкъ. Това е човѣшкиятъ духъ. За духа още спорятъ: принципъ ли е той, сила ли е.

Сега, като говоря така, азъ не засѣгамъ вашия животъ. Азъ имамъ прѣдъ видъ цѣлтъ, къмъ която се стрѣмимъ, смисълтъ на живота. Всѣки иска да бѣде щастливъ: майката, бащата, дѣцата, учителтъ, свѣщенниктъ. Но въпрѣки това, никой не е щастливъ. Бихъ желалъ да дойде при мене нѣкой щастливецъ, да запиша името му. До сега никой не е дошълъ. – Защо? – Защото никой не носи първата дума въ себе си. Казано е въ Писанието: „Роденото отъ духа, духъ е; роденото отъ плътта, плътъ е.“ Родениятъ отъ духа не пита, православенъ ли си, вѣрвашъ ли въ Бога, отъ коя партия си. Родените отъ духа веднага се познаватъ. Азъ съмъ готовъ да пожертвувамъ за родения отъ духа всичкия си имотъ, всичко, каквото имамъ. За тия, които носятъ първата дума въ себе си, въ Писанието е казано, че прѣди тѣ да се помолятъ на Бога, Той ще отговори на молитвата имъ. Тѣхната душа е чиста и възвишена, и любовта отговаря на всѣки тѣхенъ зовъ. Това е учението, което трѣбва да се проповѣдва на хората. Сега, между тѣхъ се явява единъ грубъ споръ. Азъ съжалѣвамъ за това, че хората първо се биятъ, изпочупятъ главитѣ си и трѣбва да дойдатъ лѣкари да ги прѣвѣрзватъ и чакъ тогава да си говорятъ братски. Какво братско има въ това? Счупилъ си крака на брата си, той – твоята ржка. И

дватамата сте прѣвѣрзани, и вие казвате: Глупава работа излѣзе нашата! – Е, така ще влѣземъ въ Царството Божие: хроми, слѣпи, така е казано въ Писанието. – Не, има нѣщо изопачено въ вашата мисль.

Христосъ казва: „Простри ржката си!“ Разбирайте право Христовитѣ думи, не ги изопачавайте. Христовитѣ думи лесно могатъ да се изопачатъ. И думитѣ на Павла могатъ да се изопачатъ. Той казва: „Царството Божие не е въ ядене и пиене.“ На друго мѣсто казва: „Каквото ви дадатъ, яжте и благодарете.“ – Кога е казано това, при какви условия? – Когато дава отговоръ на стиха, че Царството Божие не е въ ядене и пиене. Има нѣщо по-високо отъ яденето и пиенето. Знаете ли, какво ядатъ и пиятъ ангелитѣ? Питатъ ме, каква е разликата между духовния и физическия свѣтъ. – Сщществата отъ духовния свѣтъ ядатъ и пиятъ, както хората, но тѣ асимилиратъ напълно храната, безъ никакъвъ остатъкъ. Затова тамъ нѣма отходни мѣста. Тамъ нѣма кухни съ тенджери, чинии, метли, както тукъ. Тамъ културата е много висока. Кжцитѣ имъ сж красиви, особенъ стилъ. Като видишъ една кжца, ще кажешъ: Това е кжца! Тѣ не спятъ на лѣгла, като насъ. Когато Моисей се качи на Синайската гора, Богъ му показа модела, по който да направи скинията. Каквито усилия да правятъ хората, мжно могатъ да постигнатъ нѣщо. Рѣшено е да изпратятъ дѣлегация въ онзи свѣтъ и като се върнатъ, да прѣдставятъ модели отъ всичко, което сж видѣли тамъ. Днесъ всѣки тълкува, кое какъ да се направи, но моделитѣ имъ не се реализиратъ. Единъ проповѣдникъ каже едно, другъ каже друго. Не, ще отидешъ горѣ, ще видишъ, какви модели има тамъ, и като слѣзешъ, самъ ще ги направишъ. Каквото има въ духовния свѣтъ, точно това трѣбва да се приложи и на земята. Моисей, като видя модела на скинията, направи я точно такава, каквато му показаха. И като питате, какъвъ е духовниятъ и Божествениятъ животъ, казвамъ: Ще отидетъ горѣ и ще ги видите. Какво трѣбва да бжде Братството? – Като знаешъ методитѣ, какъ да се живѣе, не остава нищо друго, освѣнъ да ги приложишъ. Всички идеи, които се разпространяватъ между хората, сж добри, но нѣматъ методи за приложението имъ въ обществения животъ.

Прилагането на новитѣ идеи има мѣсто въ новата, възвишената култура. Слѣдователно, не мислете, че духовниятъ свѣтъ е нѣщо отвлѣчено. Спорѣдъ мене, най-великото, най-реалното въ свѣта, това е духовниятъ животъ. Ние сме сѣнки на този животъ. Даже и най-крайнитѣ материалисти, като комунисти, социалисти, въ приложението сж по-голѣми идеалисти отъ духовнитѣ хора. Днешниятъ свѣтъ се е обърналъ съ главата надолу. Запримѣръ, онѣзи, които на теория сж духовни, въ практическия си животъ сж материалисти. Обаче, ние се радваме на идеалното, чистото, възвишеното. Нѣма защо да спорите, дали нѣкой вѣрва, или не. За насъ въпросътъ е поставенъ друго-яче. Нѣкой казва: Важно е, дали човѣкъ вѣрва въ Бога, или не. Това сж относителни нѣща. И онзи, който не вѣрва, и онзи, който вѣрва, нѣматъ първата дума въ себе си. И който се моли по три пѣти на день, и който не се моли, и тѣ нѣматъ първата дума въ себе си. Единиятъ е честенъ и казва: Азъ съмъ се отчаялъ вече, не вѣрвамъ въ нищо. Другиятъ казва: Азъ вѣрвамъ. Обаче, религиознитѣ хора трѣбва да си признаятъ, че не познаватъ Бога. Казано е: „Това е животъ вѣченъ, да познаемъ Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводилъ.“ Вѣчниятъ животъ трѣбва да има резултатъ. Слѣдъ това казвате, че истината се заключава въ това, да познаете Бога. Познавашъ ли Го? Имашъ ли вѣченъ животъ? Всѣки трѣбва да носи вѣчния животъ въ себе си. Този животъ не се основава на принципа на щастието, но на принципа на висшата разумность.

И тѣй, вие ще вложите въ ума си мисълта, че никой не може да напусне живота си, но ще гледа да намѣри въ него онази дума, която нѣкога е изгубилъ. Тази дума е заровена нѣкъдѣ и то толкова дълбоко, че цѣлата си кжща да разровишъ, т.е. да прѣхвърлишъ прѣзъ съзнанието си цѣлото си минало, да обиколишъ цѣлата земя, отъ единия до другия край, но да я намѣришъ. Ако я намѣришъ, ти ще бждешъ свободенъ, ще имашъ свѣтлина въ ума си, чистота въ сърдцето си и сила въ волята си. И тогава, каквито проблѣми се явятъ въ живота ти, ще можешъ да ги разрешишъ и ще помагашъ на по-малкитѣ братя.

Ще кажете, че сте се объркали отъ моитѣ думи и ще питате: Ти намѣрилъ ли си тази дума? – Дали съмъ я намѣрилъ, или не, това се отнася до мене, то нѣма да ви ползува. Ако нося единъ хлѣбъ, скритъ отъ другитѣ, азъ ще си мълча. Защо ще мълча? – Защото веднага ще кажатъ: Нали си братъ, дай хлѣба. Достатъчно е да разбератъ, че нося хлѣбъ, ще почнатъ да се трупатъ около мене десетки хора. Ако дамъ на всички по една хапка, азъ ще остана гладенъ. Значи, за васъ, въпросътъ за хлѣба е отвлѣченъ. Добрѣ е, всѣки да си носи по единъ хлѣбъ. Казвашъ, че вѣрвашъ въ Господа Исуса Христа, а мислишъ за хлѣба. Сегашнитѣ хора не вѣрватъ въ Господа, но въ хлѣба и като го видятъ, казватъ: Ето моя Господъ. Единъ казва, че вѣрва въ Господа, но не е готовъ да послужи на ближния си даже съ единъ левъ. – Защо не дава на ближния си? – Страхува се да не остане безъ пари. Значи, той вѣрва и въ паритѣ. Споредъ мене, има смисълъ да вѣрвашъ въ хлѣба, но не и въ паритѣ. Хлѣбътъ внася животъ, сила въ човѣка. Когато е гладенъ, той нѣма разположение за нищо, нѣма сила да свърши нѣкаква работа. Щомъ се нахрани, хлѣбътъ внася въ него разположение да учи, да работи, да се моли. Единъ день, когато намѣришъ ПЪРВАТА ДУМА, достатъчно е само да помислишъ за хлѣба, и да се нахранишъ. А сега мѣсишъ, печешъ хлѣба и тогава го ядешъ. Ако си жаденъ, веднага ще се намѣришъ мислено прѣдъ извора и ще задоволишъ жаждата си. Може ли такъвъ човѣкъ да бѣде нещастенъ? Днесъ много хора продаватъ честъта и съвѣстъта си само за хлѣбъ. Колко сестри и братя сж пропаднали само заради хлѣба! Житото е затворено въ хамбара, и да умира човѣкъ отъ гладъ, никой не отваря хамбара. Свѣщеници говорятъ за Христа, проповѣдниците – сжщо, но и еднитѣ, и другитѣ не знаятъ, какъ се проповѣдва. Тѣ трѣбва да кажатъ: Братя, да намѣримъ първата дума, за да се отворятъ всички хамбари. Намѣрете изгубената дума, за да се отворятъ всички хамбари. Намѣрете изгубената дума, за да се отворятъ вашитѣ сърдца. Подъ „хамбаръ“ разбирамъ човѣшкото сърдце. Да се отвори то така, че всички хора да приематъ благословието, което иде отгорѣ. То е общо за всички. Десетки дѣца измиратъ въ единъ день. Ще кажете, че така било писано. Не е така. Христосъ

казва: – Не е опрѣдѣлено да бждешъ сакатъ, съ изсѣхнала ржка. „Простри ржката си и ще бждешъ спасенъ.“ – Защо? Ти си срѣщналъ човѣка, който има първата дума въ себе си. Той се отнася къмъ всички братски и съ любовь.

Днесъ и вие сте срещнали Христа. Познавате ли го? Ще кажете, че еди-кой си прилича на Христа. Не е тамъ въпросътъ. Кажи истината – Той ли е, или не е. Слънцето ли е, или не е. Каква е разликата между слънцето и нашия огънь? – Грамадна е. За да опиташъ силата на човѣшкия огънь, трѣбва да бждешъ близо до него. Колкото по-близо си до него, толкова по-добрѣ ще ти бжде. При слънцето, обаче, колкото си по-високо, толкова е по-студено. За да се грѣешъ на слънцето, ще намѣришъ тихо мѣсто, запазено отъ вѣтъра, и тогава ще се грѣешъ, колкото искашъ. То еднакво огрѣва всички и еднакво дава. Такова нѣщо е Божественото. То лѣкува, както слънцето. Човѣшкиятъ огънь не лѣкува. Обаче, нѣма болѣстъ, която да не се лѣкува отъ слънцето. Изложишъ ли се на огнището да се лѣкувашъ, ще пропаднешъ. Хиляди хора сж пострадали отъ човѣшкото огнище. Като говоря за Божията Любовь, за Божията Мждростъ и Истина, струва ви се, че ви се говори за непознати, отвлѣчени истини.

Често азъ се запитвамъ: Като съмъ говорилъ и говоря толкова много на хората, азъ се чудя, защо не могатъ да приематъ истината, и слѣдъ това си отговарямъ: Тѣ нѣматъ първата дума въ себе си. Значи, това не зависи отъ тѣхъ, а отъ вжтрѣшнитѣ условия, при които живѣятъ. Ето, и житното зърно не може да расте навсѣкждѣ. Ако го посадите на високо планинско мѣсто, нѣма да порасте. Ако порасте, нѣма да узрѣе. Ако го посадите въ долината, тамъ ще израсте, и плодъ ще даде. И въ живота, най-благоприятни условия прѣдставя долината. Ако искашъ да намѣришъ свѣщената дума, трѣбва да се освободишъ отъ всички връзки, които те ограничаватъ. Това не значи да се покалугеришъ. Искашъ да станешъ свѣщеникъ, да служишъ на Бога. Ти можешъ да станешъ свѣщеникъ, владика и пакъ да не намѣришъ свѣщената дума. – Какъ ще я намѣря? – Като заемешъ послѣдното мѣсто въ свѣта. Това мѣсто е до вратата на Царството Божие. Като послѣденъ слуга, ти ще намѣришъ по-скоро първата

дума, отколкото като човѣкъ съ високо положение. Слѣдователно, вървете напредъ! Който иска да напредва, той ще се освободи отъ ограниченията. Не казвай на мъжа си, че отивашъ да търсишъ изгубената дума, не казвай и на жена си. Дълбоко въ душата си кажи: Азъ самъ ще разрѣша въпроса. И свѣщеникътъ да каже дълбоко въ душата си: Азъ ще разрѣша този въпросъ. Ще намѣря ПЪРВАТА ДУМА, съ която Господъ е назованъ. Тя е изворътъ на любовта. Една дума търси всѣки. – Коя е тя? – Първото име на Баща си. Ще намѣришъ ИМЕТО НА БОГА, за да получишъ наслѣдството, което Той ти е оставилъ. Само така може да станешъ наслѣдникъ на своя баща или дѣдо. Това е нашето призвание въ космоса.

– Какво се иска отъ човѣка? – Да се пробуди неговото съзнание. Като говоря така, мнозина мислятъ, че имамъ нѣкаква задна цѣль. Тѣ се заблуждаватъ. Азъ не се интересувамъ отъ това, което хората вършатъ. Азъ не се интересувамъ и отъ сѣнкитѣ, които художникътъ хвърля на своето платно. – Защо сж тѣзи сѣнки? – За да се даде по-голямъ ефектъ на живота. Сѣнкитѣ не сж истинскиятъ животъ. Значи, първата задача на всички е да намѣрите онази дума, съ която е назованъ Богъ. Тя е думата, съ която любовта се изявява на хората. Съ нея космическиятъ човѣкъ е посрещналъ своята любовъ. Какво ѝ е казалъ той? Какво отговорила тя на своя възлюбленъ? Каква е първата дума на учителя къмъ своя ученикъ? Какъвъ е отговорътъ на ученика? Коя е първата дума на свѣщеника, съ която назовалъ Господа? Азъ не говоря за сегашния свѣщеникъ. Единъ е ПЪРВИЯТЪ СВѢЩЕНИКЪ. Каква е първата дума на майката, съ която тя посрѣща новороденото си дѣте? Какъвъ е отговорътъ на дѣтетото? Това сж важни жизнени въпроси, социални въпроси, които трѣбва да се разрѣшатъ правилно. Съврѣменното общество се нуждае отъ умни хора, които знаятъ да прилагатъ великитѣ закони на Битието. Много закони има, но кой ще ги прилага? За всички длѣжности въ свѣта сж нуждни просвѣтени, възвишени, благородни хора. Има такива хора, но всѣка служба, всѣко управление се опорочава отъ хора, които не знаятъ, какъ да изпълняватъ своитѣ задължения. Тѣ не познаватъ законитѣ на живота. Църквата се опорочава

пакъ отъ такива хора. Домътъ се опорочава отъ майки и бащи, които сжщо не знаятъ законитъ. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се върне къмъ онова първично състояние, когато е познавалъ всички закони.

—Какво се иска отъ човѣка, за да се върне къмъ онова първично състояние на хармония и миръ? — Диамантена воля. Това е задача на бъдещето. Ако живѣешъ интензивно и съзнателно, ти можешъ да прѣживѣешъ миналото си въ единъ часъ, ако нѣмашъ тази будностъ, ще го изживѣешъ въ хиляди години. Сега е време да се справите съ миналото и да работите за бъдещето си. Ще кажете, че това може да се отложи за друго прѣраждане, или като отидете въ другия свѣтъ. Не се лъжете. Това, което свършите днесъ, е най-важно. Не мислете, че сжществата на онзи свѣтъ ще се занимаватъ съ васъ. Тѣ нѣма да ви погледнатъ, не искатъ да знаятъ, кога сте дошли и кога ще се върнете. За тѣхъ е важно, знаете ли езика имъ, разбирате ли го. Ако не знаете тѣхния езикъ, ще се върнете, както сте дошли. Това е фактъ. Вижете, какво знаятъ онѣзи, които се раждатъ на земята. Питате ги, какво има на онзи свѣтъ, нищо не знаятъ. Вижете, какво знаятъ вашитъ заминали. Викашъ баща си, питашъ го, какво има въ другия свѣтъ, и той нищо не знае. Викашъ майка си, тя казва, че нищо не вижда, освѣнъ тъмнина. — Много естествено, колкото сж знаели на земята, толкова ще знаятъ и въ другия свѣтъ. Има нѣкои заминали, които виждатъ и разбиратъ, но тѣ сж малко. Тѣ сж работили на земята съзнателно и въ другия свѣтъ продължаватъ да работятъ.

Хората спорятъ, има ли другъ свѣтъ, или нѣма. Ако имашъ знания, има другъ свѣтъ, ако нѣмашъ знания, нѣма другъ свѣтъ. Ако имашъ пари, има хлѣбъ, нѣмашъ пари, нѣма хлѣбъ. Стомахътъ ти е здравъ, сладко ядешъ, разстроенъ ли е стомахътъ, не ядешъ сладко. Ако езикътъ ти е здравъ, говоришъ отлично, ако е парализиранъ, ще се спъвашъ въ говоренето. Това сж отношения, зависимости. Ще кажете, че това сж обикновени работи. Има смисълъ човѣкъ да разисква върху извѣстни въпроси, но да се ползува отъ тѣхъ. Трѣбва ли, като схоластицитъ, да прави изчисления, колко духове могатъ да играятъ на върха на една игла? Прѣдставете си, че 5,000, 10,000 или милионъ духове

играятъ на върха на иглата, какво печелитъ вие? Това е губене на време. Послѣ пъкъ ще разискватъ, какви сж тѣзи духове. – Не, има сжществени въпроси, които заслужаватъ вниманието на хората. Ето единъ сжщественъ въпросъ, който Христосъ изнесълъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето и който ме яде, има животъ въ себе си.“ Какво означава тази мисълъ, вие сами ще я изтълкувате. Ще кажете, че въ Христовото учение има много противорѣчия. Запримѣръ, казано е: „Ако тѣ съблазнява дѣсното око, извади го!“ Какъ ще приложимъ този стихъ? Трѣбва ли да си извадимъ окото? – Това е велика истина, скрита въ една отрицателна форма. Ще излѣзе, че всѣки, който има двѣ очи, не е приложилъ учението на Христа. То трѣбва да се разбира по духъ, а не по буква. Христосъ говори за петътъ таланта, за петътъ чифта волове. На друго мѣсто казва: „Създайте си приятели отъ неправдата.“ Това сж символи, гатанки, притчи, на които трѣбва да се разбира вжтрѣшниятъ смисълъ.

„Простри ржката си!“ – Послѣ? – Започни да мислишъ. – Какво? – Че има единъ вѣченъ, неизмѣненъ Божественъ свѣтъ. Азъ пъкъ казвамъ тази сутринъ: Знайте, че въ Божиитъ обѣщания нѣма обратни рѣшения. Каквото Богъ е казалъ и рѣшилъ, то е свършенъ фактъ. Обезсърчишъ се и казвашъ: Богъ не ме обича, изоставилъ, ме е. – Това е твоя измислица. Каквото е обѣщалъ, Богъ го изпълнява. Не е било и нѣма да бжде, Богъ да лиши своя синъ отъ наслѣдство. Казано и свършено! Богъ никога не се измѣня. Помнете: Въ Божиитъ обѣщания нѣма обратни рѣшения. – Това не се отнася до мене. – Ще мислишъ право и ще постъпвашъ добръ. Живѣйте братски, по любовъ, за да опитате Любовта на Бога. Ако не живѣете добръ, вината е у васъ, обаче, въ Божиитъ обѣщания нѣма обратни рѣшения. Сжщото се отнася и до църквата, т.е. до нейнитѣ служители. И тѣ трѣбва да живѣятъ въ любовъ. Иначе, и тѣ ще знаятъ, че въ Божиитъ обѣщания нѣма обратни рѣшения. Ще се занимаватъ, кого да изключатъ отъ църквата! Тѣ нѣматъ право да изключватъ, нито азъ имамъ право да изключвамъ нѣкого! Да се заемемъ всички да реализираме Божия планъ, а не да се изключваме. Ще живѣемъ братски, по любовъ, да изпълнимъ волята на Бога. Ще живѣемъ, както Богъ е ка-

залъ, за да намъримъ загубената дума. Тя ще ни се открие сама по себе си. Казано е въ Писанието: „Когато ме потърсите съ всичкото си сърдце, азъ ще ви се изявя.“ Христосъ казва: „Ако имате любовъ къмъ мене, ще опазите моитъ заповѣди.“ „Ако ме любите.“ Христосъ не говори за обикновената, човѣшка любовъ. На друго мѣсто се казва: „Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище у васъ.“ „Тогавъ ще ви кажа първата дума, съ нея ще ви се изявя.“ – Кога ще ни се изяви? – Може още днесъ. – Казано е, че ще се покаешъ. – Готовъ ли си, ти покаялъ ли си се? – Отдавна съмъ се покаялъ. Отъ 20 години съмъ членъ на църквата. Какво повече ми трѣбва? – „Простри ржката си!“ Значи, да имашъ воля, да вѣрвашъ, да знаешъ, че въ Божиитъ обѣщания нѣма обратни рѣшения. По-велико учение отъ това нѣма. Колкото и да си обрѣмененъ, това учение ще свали товара, ще те облѣкчи и ще кажешъ: Ще бжде, както е казано. Ще прострешъ ржката си и ще кажешъ: Ще работя за тази велика истина.

Днешната бесѣда бѣше голѣма. Ако я забравите, поне едно помнете: Въ Божиитъ обѣщания нѣма обратни рѣшения. Щомъ е така, прострете ржката си съ дланъта нагорѣ и четете писаното на нея. Тя е написана книга. Тя е написана съ математическа точностъ. Много данни съмъ събралъ отъ тази книга. Тѣ сж изчислени въ точни математични формули. Когато имамъ повече време, ще се занимавамъ съ тѣхъ. Човѣшката ржка е Божествената книга, листата на която постоянно се пишатъ. Много хиромантици се ползватъ отъ тази книга. Изкуство е да научишъ да четешъ по нея. Тя посочва пътя, по който ще намѣришъ първата дума. Казвамъ: Христосъ носи първата дума. Той скоро ще ви срѣдне и ще каже: „Простри ржката си!“ – Кой си ти да ни заповѣдвашъ? – Свършено е вече, изгубено е всичко. Простри ржката си, и нищо повече. Въ тебе ще влѣзе новата свѣтлина – свѣтлината на новия животъ, и ти ще минешъ отъ смъртъ въ животъ. Говори се за възкресението на мъртвитъ. Това сж хората, на които Христосъ казалъ: „Простри ржката си!“ Това сж хора съ млади сърдца, съ силенъ духъ, които могатъ да жертвуватъ всичко. Тѣ не мислятъ за осигуряване, тѣ сж осигурени. Бждещето е тѣхно. Млади и стари, простре-

те ржцетъ си! Тъй казва Христосъ. – Ами ако простра ржката си и нищо не стане? – Ето съмнѣнието. Това „ако“ спѣва човѣка. Дрѣжте се за обѣщанието на Бога. Обаче, нѣкога обѣщанията, похвалитѣ и хулитѣ произвеждатъ единъ и сжщъ резултатъ. Ти развивашъ една тема, отъ която зависи твоето бждеще. Дойде единъ приятелъ и започва да те хвали. Ти влизашъ въ разговоръ съ него, изгубвашъ врѣмето си и не можешъ да развиешъ темата си. Отивашъ на изпитъ и пропадашъ. Започвашъ отново да работишъ. Дойде другъ приятелъ и започва да те укорява за нѣщо. Ти се оправдавашъ и пакъ загубвашъ врѣмето си. Не се подавай нито на похвали, нито на укори. Работи върху темата си и когато свършишъ изпититѣ, тогава ще се разговаряшъ. Не е важно, какво говорятъ хората за насъ. Имашъ на разположение 15 минути. Прѣзъ това врѣме трѣбва да срѣщнешъ Христа – Учителътъ на Любовта. Той ще ти каже една дума, отъ която ще зависи твоето бждеще. Тази дума ще отвори вратата на Царството Божие за тебе. Тази дума ще тѣ постави въ нови условия.

„Простри ржката си!“

14-та Бесѣда отъ Учителътъ, държана на
31 Декемврий 1922 г. Недѣля 10 часа сутринята
Ст. София ул. Опълченска № 66.

Ползвана литература

1. Учителътъ сваля Словото отъ Божествения Свѣтъ.

I. ВСЪМИРОВИЯТЪ УЧИТЕЛЪ НА ВСЪЛЕНАТА СЛИЗА НА ЗЕМЯТА



Петъръ Константиновъ Джновъ е роденъ на 12 юли 1864 г. въ с. Хадърджа, сега с. Николаевка, Варненско, на день Петровденъ, поради което е кръстенъ на това име.

Този, който слиза и се облича въ човѣшка плътъ и се ражда чрѣзъ баща Константинъ Джновски и майка Добра чорбаджи Атанасъ Георгиева, е

Духътъ Беинса Дуно.

Духътъ Беинса Дуно е отъ Божествена еволюция и слиза отъ звѣздата Сириусъ, сѣдалище на най-висшата цивилизация и култура въ Всѣлената. Духътъ Беинса Дуно е Всѣмировиятъ Учитель на Всѣлената.

Дѣтето Петъръ на бащата, дѣдо попъ Константинъ Джновски, се учи въ село Хадърджа при баща си. Момчето Петъръ прѣзъ 1872 г. постѣпва въ основното българско училище, открито на 11 май 1860 годъ. въ гр. Варна. Юношата Петъръ учи въ Варна въ петокласната мъжка гимназия, кждѣто завършва гимназиалното си образование.

Слѣдъ това младежътъ Петъръ постѣпва въ Американското научно-богословско училище и завършва на 25 юли 1886 год. въ гр. Свищовъ. Учителствува двѣ години въ съ. Хотанца, Русенско, въ мѣстното начално училище.

Заминава прѣзъ мѣсець августъ 1888 год. за Съединенитѣ Щати да слѣдва богословие. Записва се въ подготвителния семинаръ по теология къмъ факултета въ Ню-Джърси, щата Медисънъ, кждѣто изучава английски езикъ и началата на теологията по тамошната университетска програма. На 15 октомври 1890 год. завършва семинара и се прѣхвърля като редовенъ студентъ въ Богословския факултетъ на Бостонския университетъ прѣзъ годинитѣ 1891-1893 год. На 7 юни 1893 г. се дипломира. А прѣзъ учебната 1893-94 год. се записва да слѣдва едногодишенъ курсъ по медицина и го завършва на 3.11.1894 год. Завръща се въ България на 31 години прѣзъ 1895 годъ. Отначало прѣкарва при рождената си сестра въ Варна, а слѣдъ това отсѣда при баща си, който въ тѣзи години е свѣщеникъ въ гр. Нови Пазаръ, макаръ и въ прѣклонна възраст. Той е билъ пенсиониранъ като свѣщеникъ въ църквата „Архангелъ Михаилъ" - Варна прѣзъ 1898 годъ. Като свѣщеникъ въ местната църква на гр. Нови Пазаръ той често е посѣщаванъ отъ сина си Петъръ.

Има много случки и събития, отнасящи се за дѣтето Петъръ, за момчето Петъръ, за юношата Петъръ, разказвани въ послѣдствие отъ рождената му сестра Мария на ученицитѣ отъ Школата на Учителя. Тѣ ще бждатъ описани и дадени въ послѣдствие. Всички тѣ показватъ, че и въ детскитѣ си години Петъръ Константиновъ Джновъ е надаренъ съ една изключителна чувст-

вителностъ, непроникновена духовностъ за обикновенитѣ хора, както и съ ясновидски и пророчески дарби.

Прѣзъ юношеството му тѣзи качества се доразвиватъ и той вече има прѣка и косвѣна връзка съ Невидимия свѣтъ. Тѣзи дарби и способности се знаели отъ съученицитѣ му въ Богословското училище въ гр. Свищовъ, които по-късно, слѣдъ 50 години, сж разказвали тѣзи интересни случки на послѣдователитѣ му отъ Школата на Бѣлото Братство.

А прѣзъ годинитѣ на университетското си образование въ Америка има замайващи прѣживѣлици и събития, на които сж били свидѣтели неговитѣ състуденти българи. Единъ такъвъ случай за посѣщение при Ордена на Розенкройцѣритѣ е описанъ въ книгата „Изгревѣтъ“, томъ I, стр. 248-251.

Рождениятъ му братъ Атанасъ, който е първороденото дѣте въ сѣмейството, рождената му сестра Мария - родена като второ дѣте, както и майка му Добра сж знаели за тѣзи негови качества и надарената му човѣшка природа, както и необикновеното присъствие на сщества отъ Невидимия свѣтъ, които сж прѣдавали необикновено излъчване около сина Петъръ. Затова сж търсили неговото духовно излъчване, но той винаги е отбѣгвалъ и е билъ повече въ усамотение, кждѣто чрѣзъ молитви е търсилъ общение съ Небето и съ Бога.

Баща му, дѣдо попъ Константинъ Джновски, е знаелъ много добрѣ кой е неговиятъ роденъ синъ. Собственоръчно е отбѣлѣзжлъ въ Библията, съ която е работилъ надъ 50 години, слѣдното: „Изпълни се обѣщанието на Благия Небѣсенъ Баща да изпроводи въ моя домъ Своя Възлюбленъ Синъ като знамѣние за всѣобща радостъ на рода човѣчески за по-добъръ, по-свѣтълъ и правдивъ животъ.“ Така е спазенъ обичаятъ да се отбѣлѣзватъ въ домашнитѣ Библии рожденитъ дати на новородените въ сѣмейството.

Когато е трѣбвало да слѣзе Исусъ Христосъ на земята и да се облѣче въ плѣтъ и кръвъ, ангелъ Господенъ прѣдава на Мария, майката на бждещия младенецъ Исусъ, благата вѣстъ отъ Ангелъ Гавраилъ-Благовѣстителъ.

За втори пѣтъ Ангелъ Благовѣстителъ слиза на земята и се явява прѣдъ младия Константинъ Джновски въ солунската черква „Св. Димитъръ“ слѣдъ едно прѣ-

карано корабокрушение. Ангелъ Благовѣстителъ изрича своето знамѣние и той се завръща въ Варна, за да прѣминатъ годинитѣ и да се сбъдне това пророчество.

Ражда се младенецътъ Петъръ прѣзъ 1864 год., а прѣзъ 1878 год. се ражда Свободата на България, подарена чрѣзъ многобройни жертви отъ Свѣта Русия. Така това двойно знамѣние се сбъдва, защото това е Божието Обѣщание. Аминъ.

Изгрѣвътъ томъ 2

2. Сенографите записватъ Словото на Учителътъ.

Парасковия Петровна Сергеевна Паша Тодорова (1887-1972)



Сѣборътъ прѣзъ 1920 г. бѣше величественъ и импозантенъ, присжстваха около 1,200 души, братя и сестри отъ цѣла България.

Прѣзъ единъ отъ сѣборнитѣ дни станахъ свидетелка на една изключителна проява на Учителя. Още прѣзъ лѣтото на 1920 г. се разнесе служъ, че единъ отъ по-възрастнитѣ братя се е провинилъ съ нѣщо въ морално отношение (Петко Гумеровъ, бездетенъ братъ, при едно събиране се възторгва и цѣлува едно момиче). Това създаде настроение срѣщу него особено между възрастнитѣ братя, които се отличаваха съ своето установено статично благочестие.

Прѣзъ единъ сѣборенъ день (бѣше слѣдъ обѣдъ) Учителя каза да се изредимъ всички въ горицата да си направимъ свободна молитва. Трѣбваше да теглимъ жребий за влизане по десетъ души въ група.

Провинилиятъ се (отъ наше гледище) братъ сжщо посегна да тегли жребий, но му се отказа. Стана голѣмо брожение между присжстващитѣ. Всички разбраха, че не му разрѣшиха да тегли жребий, а той се почувства като прокаженъ - ходѣше бавно, унилъ, съ отпуснатата надолу глава, не знаеше какво да прави. За него нѣмаше мѣсто нито на небето, нито на земята.

И така, една по една групитѣ отъ по десетъ души, всички добръ и чисто облечѣни, се качиха въ горницата да отправятъ своята молитва къмъ Господа. Може би нѣкои сж се молили за виновния братъ, считайки го за невиненъ, но не можеха да се противопоставятъ на онѣзи, които диктуваха положението. Нѣкои пъкъ и нищо не разбраха за случилото се.

Слѣдъ молитвата азъ се приближихъ до едно дърво близо до горницата - акация съ дебело стебло. Опитахъ се да обхвана стеблото съ двѣтѣ си ржцѣ, но не можахъ. Въ това врѣме видѣхъ Учителя, че се движи насамъ-натамъ и нѣкакъ особено се озърта, като че иска да се увѣри, че никой не го гледа. Недалечъ отъ него сѣдѣше самотенъ и измжченъ провинилиятъ се братъ. Като видя, че наоколо нѣма другъ човѣкъ, Учителя се обърна къмъ брата и почна да го вика по име и да маха съ ржка, докато послѣдниятъ се сепна и се отпрати къмъ Учителя съ ниско наведена глава и едва влачеши се крака. Учителя тихо продума: „Хайде да се качимъ двамата въ горницата да се помолимъ!“ Двойката мина близо край дървото, задъ което бѣхъ азъ, и се отпрати къмъ горницата. Свидетелка на всичко видяно и чуто, азъ не знаѣхъ кждѣ се намирамъ, обхваната отъ умиление къмъ Великото, пълна съ благодарностъ, че въ този моментъ, когато става нѣщо необикновено на земята и Небето, азъ съмъ задъ дървото, което ми бѣше по-близко отъ братъ и сестра, и то - нѣмъ свидѣтель на нѣщо велико.

Колко врѣме трая молитвата не зная. Свѣтлитѣ моменти съ часовникъ не могатъ да се измѣрятъ! Вратата тихо се отвори... Азъ изтрѣпнахъ, не знаѣхъ какво ще видя. Двамата слизаха по стълбата. Братътъ - изправенъ, съ вдигната глава, спокоенъ, лѣко усмихнатъ, като че нищо не е било. А Учителя? Свѣтлина ли бѣ или слънце?! Двамата - лѣки, спокойни, приятели, равни единъ на другъ.

Азъ останахъ още задъ дървото, не ми се отдѣляше отъ него. Нѣкаква мисль ме озари: Учителя се моли за онѣзи 1,200 братя и сестри, за да изправи погрѣшката имъ, а тѣ не знаятъ тава, но се вдигна една сѣнка отъ пространството, всички се успокоиха.

Дължа едно извинение на тѣзи 1,200 души: броженieto срѣщу провинилия се братъ не изхождаше отъ

всички. Но въ единъ колективъ, особено духовенъ, погрѣшката на едного е погрѣшка за всички.

Всѣмировиятъ Учитель Беинса Дуно и Велико Търново - томъ 2 (1914-1926 г.)

Севастия Георгиева Керемидчиева

Савка Георгиева Керемидчиева

27 Юлий 1901 г - 3 Май 1945 г.

Съ УЧЕНИКА АВЪРУНИ.

спомѣни на Милка Аламанчева
за Савка Керемидчиева, стенографка на Учителя.



Савка е била на 4 години, когато Учителя е отишълъ у тѣхъ. Майка ѝ Тереза е германка, отъ Берлинъ. Баща ѝ Георги е прѣселникъ отъ Македония, желѣзничаръ. По това врѣме сж живѣли въ Царибродъ. Учителя е обикалялъ цѣла България, села и градове, главно съ задача да изслѣдва българския народъ, прѣдимно френологично. Когато посѣщава Царибродъ, г-жа Тереза отива въ читалището да чуе лекцията му по френология, защото се интересувала отъ духовнитѣ и окултни познания за живота. Слѣдъ лекцията тя поканва Учителя у дома си на разговоръ. Като влиза у тѣхъ, той се вглежда въ четиригодишното дѣте, взема го на колѣне и започва да измѣрва главата му. Савка поглежда майка си и казва: „Мамо, какво ми прави този човѣкъ?“ А Учителя казва на майката: „Каква мома ще стане тя!“

Отъ този моментъ връзката на Учителя Петъръ Джновъ и сѣмейство Керемедчиеви е непрѣкъснатата. Слѣдъ това тѣ се прѣмѣстватъ да живѣятъ въ София, кждѣто се установява и Учителя прѣзъ 1914 г. Савка е била много ученoлюбива. Учителя казва за нейния носъ, че е лжжица, която е дошла на Земята да гребе духовно знание. Сестра Тереза, майката на Савка, става редовна посѣтителка на бесѣдитѣ и лекциитѣ на Учителя. На 12 години Савка, тайно отъ родителитѣ си, посѣщава Учителя и му казва: „Вие сте дошълъ Учитель на Земята и азъ искамъ да се уча при Васъ.“ Учителя и

казва: „Никому нѣма да казвашъ това. Ще си купишъ едно Евангелие и ще го четешъ. Когато го разтваряшъ за първи пѣтъ, ще си сложишъ прѣста на нѣкой стихъ и ще слѣдишъ какво ще ти се падне.“ Когато тя разтваря Евангелието за първи пѣтъ, пада ѝ се слѣдното: „Велико е, славно е да служи човѣкъ на Бога и да прѣбжда въ Любовьта Му!“ На тѣзи години прѣдставата ѝ за Любовьта на Бога е тази, че тя трѣбва да се скрие въ Неговата пазва - прѣдставата на дѣте за своя родителъ.

Минаватъ двѣ години. Савка е вече на четиринадесетъ години. Тя пакъ отива при Учителя. Той я посрѣща, подавайки ѝ двѣтъ си рѣцѣ, и ѝ казва: „Добрѣ дошълъ при мене, мой добри и вѣрни Авѣруни.“ Тя е направила единъ детски жестъ да го прѣгърне. Учителя се усмихва и ѝ казва: „Не си ти, не си ти, това е майката.“ „Азъ съмъ Учителю, азъ съмъ.“ Когато си отива въ къщи, тя отваря Евангелието и ѝ се пада слѣдниятъ стихъ: „Не знаете ли, че сте храмъ Божий и Духъ Божий живѣе въ васъ?“ Този стихъ ѝ е произвелъ невъобразимо впечатлѣние и тя го поставя за основа на цѣлия си бждещъ животъ. „Храмъ Божий“ - думи, свързани съ чистотата и свѣтостъта въ живота.

Минаватъ много години, прѣзъ които Савка посѣщава училището. Прѣзъ това врѣме посѣщава частно Учителя и той ѝ прѣподава духовно знание. Тя усилено изучава Библията, Евангелието, учи извѣстни стихове наизустъ. Изучава френология, хиромантия, рисуване, диагностика. Веднѣжъ тя съ смѣхъ ми каза: „Азъ изучихъ даже педология, но това нѣма да го казвашъ никому, нали?“ Всичко, което изучаваше, го проучаваше много дълбоко. Винаги се е стрѣмвала да намѣри истинското знание. Често пѣти е изпадала въ много противорѣчия между окултното, мистичното и официалното познание. Много често е плакала прѣдъ Учителя и го е питала: „Учителю, гдѣ е истината?“ Учителя ѝ казва: „Ти ще я намѣришъ.“ При изпити е имало случаи, когато е учила въ стаята на Учителя и това е ставало прѣдимно при философскитѣ въпроси. А между това, цѣли 20-30 години тя е била въ непрѣкъснати наряди съ Учителя, казвала е формули и молитви и е изучавала Словото. Тя непрѣкъснато е молѣла Учителя да ѝ дава духовни задачи и при изучаване на извѣстни стихове,

имала е и духовни опитности. Напримѣръ лѣкувала се е съ стихове отъ Евангелието, когато е ослѣпяла. Учителя ѝ е далъ какъ да използва Евангелието, Завѣта на цвѣтнитѣ лъчи, спектъра. Въ продължение на 7 дни, денонощно, на всѣки кржгълъ часъ тя се е молѣла за своето оздравяване. На еѣдмия денъ тя оздравѣла напълно. Елена Андрѣева въ своитѣ спомѣни пише, че Савка се е оплаквала, че не вижда Учителя на два метра прѣдъ себе си, когато е стенографирали.

При другъ случай получава изкривяване на лицето. Учителя отива при стенографкитѣ и пита: „Кждѣ е Савка?“ А парализата ѝ била на дѣсната половина на лицето. Учителя ѝ се кара. Тя избѣгва и отива въ гората, скрива се и плаче. Учителя пакъ идва и пита стенографкитѣ: „Кждѣ е Савка?“. Елена отива да я търси и я намира свита на кжлбо въ гората да плаче. Савка отива при Учителя и Той пакъ започва да ѝ се кара. Тя пакъ избѣгва. Вечеръта идва пакъ Учителя: „Кждѣ е Савка?“ Пакъ ѝ се кара. И когато Учителя си трѣгва третия пжтъ, лицето ѝ отново придобива нормалния си видъ.

Учителя ѝ е давалъ съвѣти какъ да се облича, какъ да рѣши коситѣ си, какви дрехи да носи. Въ известни периоди на своя животъ тя е живѣла много усамотено. Имала е контактъ само съ тѣзи, които я обичатъ.

Извѣстенъ периодъ Учителя ѝ диктува „Свѣщени думи на Учителя къмъ ученика“. Когато е била на 23 години, на единъ Петровъ день, на Рила, поднася на Учителя книгата „Свѣщени думи на Учителя къмъ ученика“, която е подготвила за печатъ. Учителя отхвърля книгата категорично. Тя изпада въ голѣмо противорѣчие, скърбъ, учудване. Въ тази книга сж идеитѣ, мислитѣ на нейния животъ, на които тя е получила отговоръ и тѣзи Истини, които Той ѝ е далъ, Той ги отхвърля. Тя искала да умрѣ. Една сестра я намира край езерото. „Защо?“ – Се пита тя. Между това, Учителя приема подарѣци – ризи, сладки, баници, дрехи. Приема ги съ усмивка, съ благодарностъ. А тази книга, която тя е написала съ цѣната на своя животъ, Той категорично отхвърля. Има и друга вѣрсия защо Учителя е отхвърлилъ книгата – добавила е неподходящи цитати отъ бесѣдитѣ. Едва слѣдъ седемъ години разбира

причинитѣ за отхвърлянето, когато е посѣтила една пиеса въ Народния театъръ - „И бедността не е прокъ". Тя излиза отъ театъра, цѣлувайки една отъ стенитѣ му, и си отива съ едно просвѣтление. Тя е млада и ще се развие гордостъ въ нея при успѣхитѣ, които има. Надмощието надъ другитѣ, славата е опасна. Учителя я е пазилъ отъ ревността и злобата на нѣкои отъ окръжаващите на Изгрѣва. Слѣдъ още седемъ години единъ ученикъ, на когото тя поднася книгата, извиква възхитенъ: „Тя трѣбва да бѣде издадена!" Още на другия денъ изваждатъ 500 стиха, редактиратъ ги и ги даватъ за печатъ. Това е въ 1938 година. Помощникътъ и е билъ братъ Боянъ Боевъ.

Непрестаннитѣ ѝ посещения при Учителя бѣха съблазънъ за много приятели. Тѣ не знаеха истинската работа, която свързваше Учителя съ ученика извънъ духовната работа: Савка бѣше непрѣкъснато на Неговитѣ лични услуги и ги вършѣше така, както Той ги желаше. Нека приятелитѣ да знаятъ, че Учителя имаше изтънчени навици и вкусове. Всичко това, което правѣше въ личния си животъ, бѣше първо по рода си. За да направишъ услуга на единъ Учителъ като Него, трѣбва да познавашъ Неговия личенъ, частенъ животъ. Учителя имаше довѣрие въ този ученикъ и свободата се проявява спорѣдъ неговото естество. Голѣмитѣ хора сж непонятни за обикновения уровеньъ на човѣка и много нѣща се разбиратъ съвършено погрѣшно. Учителя бѣше извънредно изтънченъ и финъ. Често пжти ние Го измжчвахме съ налагане на нашитѣ вкусове. Измжчвахме Го съ нашитѣ неразбирания. И при Неговата Любовь и отстъпчивостъ, Той ни се подчиняваше и страдаше. При единъ случай, когато една сестра искаше да се вмъкне въ стаята Му, за да направи нѣкои услуги, за да се избѣгнатъ извѣстни прѣрѣкания, Той отпратилъ всички, които сж били около Него и останалъ самъ. Авѣруни не отива нѣколко дни при Него. На третия денъ тя Го заварва самъ и тжженъ. Прѣзъ тѣзи дни Той си е подреждалъ всичко самъ, самъ си е палилъ печката, метялъ и пр. Тя дойде при мене въ общата стаичка разплакана, разбрала, че не трѣбва да оставя Учителя, въпрѣки всичко. Има нѣща, които не се отнасятъ до нея. Често Учителя пристигаше въ стаичката на стенографкитѣ и съ една радостна усмивка започваше да вади отъ джо-

боветъ си чушки, домати отъ нашата градина, които той самъ е откъсналъ. Слагаше ги на масата и казваше: „Това е отъ нашата градина!“

Веднѣжъ донесе една тенджера съ ядене и каза: „Азъ го стотвихъ“. Това бѣше супа отъ едро нарѣзанъ зарзаватъ и всичко бѣше отъ братската градина. Учителя каза: „Туретъ си зехтинъ и черъ пиперъ“. Той много държеше на проститѣ яденета. Обичаше чорбици отъ коприва, домати, гѣби-печурки и казваше, че съ единъ-два варени картофа човѣкъ може да се нахрани. Обичаше черния хлѣбъ отъ чиста пшеница, пиеше руски чай и прѣдпочиташе бѣлгарско сирене. Той избѣгваше сложнитѣ ястия. Обичаше много червения лукъ и го чукаше съ юрукъ, по бѣлгарски обичай. На обѣдъ се хранеше винаги въ братския столъ на Изгрѣва и съ учудваща охота ядѣше скромнитѣ и прѣскромни обѣди. Много обичаше плодетѣ. Слагаше ги винаги на слънце и послѣ ги ядѣше - никога студени.

Когато Учителя излизаше на поляната, никога не оставаше самъ. Около Него се събираха ученици и започваха разговори на нескончаеми теми.

Когато Авѣруни завършва университета, Учителя ѝ казва: „Е, сега ще обърнешъ своята педагогика къмъ себе си и ще я направишъ себепедагогика.“

Авѣруни е била подложена на много изпити отъ Учителя. Положения, при които тя сама да се справя и да проучи силитѣ и възможноститѣ, съ които разполага. Веднѣжъ при нѣкаква случка, която тя не е могла да разрѣши, вижда въ рѣцѣтъ на Учителя една крива свѣщъ и Той се мъчелъ да я изправи и изглади. Тя му казва: „Учителю, и менъ ще изправитѣ като тая свѣщъ“. Авѣруни е получила много жестоки изпити въ връзка съ смирението и издържането на различнитѣ нестогди на живота. По поводъ на една отъ задачитѣ въ Школата, които Той е далъ на ученицитѣ, за да се научатъ да понасятъ подигравкитѣ на околната срѣда и да слѣдватъ задачата, която имъ е дадена, Учителя дава на Авѣруни едни мъжки износени обувки съ черенъ ластикъ отстрани, които тя да носи при различни случаи изъ града. Разбира се, тя станала за присмѣхъ. Тълкуванията сж били различни. Тя обаче понасяла всичко и продължавала да ги носи съ мълчание и търпѣние. Тѣзи обувки сж запазени и до днесъ отъ Йорда-

нка Жекова. Учителя е слѣдѣлъ начина, по който тя се е обличала. Въ Школата кокетството е било изключено. Веднѣжъ тя била облѣчена съ бледосиня копринена рокля. Учителя направилъ нѣкакъвъ намекъ за тази дреха, при която се изтъквала нейната женственостъ. Тя взела роклята, поляла я съ газъ и я запалила. Обаче какво е нейното изумление, когато изважда роклята отъ печката - тя се оказала здрава, само газъта изгорѣла. Но повече не я облѣкла. При другъ случай тя имала рокля съ малки бродирани черни цвѣтенца. При изказванията, които Учителя направилъ, тя разпаря всички цвѣтенца съ игла и роклята става чисто бѣла.

Учителя се противопоставя на кжситѣ ржжави, кжситѣ рокли, яркитѣ цвѣтове. Цвѣтѣтъ на ученика е свѣтлосивия - гжлѣбовъ - и бѣлия. Коситѣ трѣбва да бждатъ прави и отрѣзани до кокалчето на врата. Възбраната трае за ученика въ извѣстна фаза отъ живота му. За Авѣруни забраната е траела 7 години, слѣдъ което тя можела да носи разкошни дрехи. Учителя ѝ казва веднѣжъ: „Азъ изслѣдвамъ твоитѣ мисли, винаги ще ми говоришъ Истината, колкото и да е жестока тя за тебе. Азъ познавамъ всички слабости на хората - да не се мжчатъ да ги скриватъ отъ менъ. Доблестъта и искреностъта сж прѣкрасни качества. Имайте доблестъта да признавате своитѣ слабости. Само така може да ви се помогне". Една отъ великитѣ мисли на Учителя е, че Той е дошълъ на Земята да повдигне падналата чистота. Защото е казано: „Сине Мой, дай ми сърдцето си". Първиятъ Законъ на вжтрѣшната Школа е: „Познай себе си". Какъ ще съ справишъ съ себе си, ако не се познавашъ? И ако нѣмашъ една мѣрка, дадена отъ самия Учителъ! Принципитѣ, законитѣ и методитѣ сж тѣзи, които помагатъ за изправнето на ученика. Стрѣмежѣтъ къмъ чистота и свѣтостъ сж качества, които приближаватъ ученика до Учителя. Това е материята, съ която Той борави като ненадминатъ майсторъ-психологъ. При изучаването на Библията Учителя ѝ давалъ извѣстни прѣживявания, които по-нагледно могатъ да обяснятъ извѣстни епизоди отъ Библията. Една отъ любимитѣ ѝ фигури отъ Библията е епизодътъ съ Рутъ.

Учителя казвалъ често на Савка да събира наесенъ въ градината дребнитѣ картофчета, които никой не

събира, и да вечеря съ тяхъ. Авъруни често постеше по десетъ дни - пълненъ постъ. До седмия день работъше, послѣднитѣ три дни сѣдѣше тихо въ стаята си въ размишление.

Прѣдстоеше заминаването на Авъруни въ Латвия, кждѣто Учителя я изпрати съ специална мисия прѣзъ 1942 г. Войната бѣше въ разгара си, а тя трѣбваше да прѣкоси цѣла Германия. На трѣгване Учителя ѝ хваща ржката и ѝ казва: „Помни, ти сега си светия! Помни: латвийцитѣ въ твое лице ще приематъ Учителя, сестритѣ и братята. Ще ти цѣлуватъ ржка и отъ Мое име ти ще имъ говоришъ." Тя оправдала Неговото поржчение, а слѣдъ завръщането ѝ въ България на латвийцитѣ се дадоха много голѣми изпитания. Нѣкои отъ тяхъ загинаха, но всѣки единъ отъ тяхъ е носѣлъ нѣщо топло и мждро, прѣдадено отъ Учителя чрѣзъ Авъруни. При завръщането си тя бѣше замолена отъ приятелитѣ си да разкаже за своитѣ впечатлѣния отъ прѣстоя тамъ. Обаче това, което тя сподѣли, бѣше само 1/10 часть отъ прѣживѣното. Учителя е правилъ опити съ нея. Една отъ задачитѣ ѝ била прѣдаване на мисли отъ разстояние. Учителя прѣдавалъ мисли на Авъруни и тя ги прѣдавала. Изнесла е въ Латвия четири бесѣди.

Учителя посѣщаваше концѣртитѣ на видни личности. Цѣлиятъ Изгрѣвъ знаеше кога Той отива на концѣртъ. Тѣзи, които Го придружаваха, сияеха. Учителя излизаше отъ своята стая съ свѣтълъ костюмъ, свѣтла пелерина отъ мекъ, пужкавъ вълненъ платъ. Пелерината бѣше пришита за дрехата. На врата съ бѣлъ вълненъ шалъ, съ бѣла панамена шапка, съ бастунъ въ ржка. Обувкитѣ му бѣха меки, деликатни и никога черни. И когато ние Го зърнехме, всички имахме прѣживяването, че пролѣтъта идва - самата пролѣтъ е дошла въ лицето на Учителя. Въ залата пристигаше рано, съ нѣколцина приятели. Да отидешъ на концѣртъ съ Учителя, това бѣше голѣма привилегия. Кой не си спомня чуднитѣ Му, меки бѣли коси и прѣкрасния Му профилъ, открояващъ се между присжствуващитѣ! Той бѣ прѣдставителъ на идеи, на които посвѣти живота си - разцѣфтяването на Божественото въ човѣшката душа. У Него всичко бѣше цѣнно и имаше смисълъ. Като форма Той оправдаваше съдържанието. Движенията Му бѣха меки, походката Му - бърза и лѣка, като че ли не стжпва на земята. Ко-

гато ходехме на екскурзия, едва можехме да го настигнемъ. Учителя имаше неповторима походка. Съ неповторимъ маниеръ поднасяше ржката си, за да бжде цълуната. Между хилядитъ положителни качества, които притежаваше, бѣ и това да намира положителното и доброто въ всѣки човѣкъ. Него не го интересуваха слабоститъ на хората, абсолютно не се спираше на тѣхъ. Слабоститъ сж присжщи на човѣка, върху тѣхъ той трѣбва да работи. Разумно и положително насърчаваше и обработваше. Ако може нѣкой да види каква неизразима усмивка имаше, когато нѣкой направи нѣщо добро и хубаво - лицето Му просияваше! Учителя не обичаше спороветъ. При единъ споръ въ кухнята, Той влѣзълъ и казалъ слѣднитъ думи: „Хвърлетъ, рѣкохъ, чиниитъ прѣзъ прозореца и прѣкратетъ спора!"

Той се интересуваше отъ всичко на Изгрева, отъ живота - какъ протича въ най-малкитъ му подробности. Взимаше участие въ всичко: цѣлото стопанство бѣше като на дланъ прѣдъ Него; концѣртитъ; Школата; работата въ кухнята; частния животъ на всѣки единъ. Той бѣше като Баща-наставникъ, лѣкаръ, Учителъ на всички. Той обичаше Изгрѣва, присжстваше навсѣкждѣ. Какъ обичаше Учителя поляната, градината, лозето! Насърчаваше всѣка работа. Той присжствуваше въ набавянето на зимнина и често се съвѣтваше съ бате Ради, и даваше оценка на най-малкитъ нѣща. Той не обичаше разхищенията. За Него всѣко сѣменце бѣ цѣнно, като начало на новъ животъ. При единъ случай, при падането на едно фасулче отъ балкона, Той накаралъ бате Ради да слѣзе долу и да го прибере.

На планината Учителя се чувствуваше като у дома си. Той имаше навици на истински бѣлгаринъ, на истински бѣлгарски възрожденецъ отъ началото на вѣка. Колкото и странно да звучи въ ушитъ на мнозина, къмъ нѣкои отъ сестритъ Учителя се обръщаше съ името на другаритъ имъ, а не съ собственитъ имъ имена, напримеръ: „Повикайтъ ми, рѣкохъ, Лазарица, или Иваница" и пр. Изключително скроменъ и оригиналенъ бѣше Учителя. Той си замина отъ този свѣтъ на 27.12.1944 г. Прибира Авѣруни на 3.5.1945 г.

Сестра Милка Аламанчева ми диктува тѣзи редове, понеже е била най-близка приятелка на Савка. Работи-

ли сж заедно и въ извѣстенъ периодъ голѣмиятъ архивъ на Савка се е съхранявалъ при нея.

На Изгрѣва имаше печатница, кждѣто се печатаха само томовѣтъ съ бесѣдитѣ и лекциитѣ на Учителя. Милка Аламанчева бѣше експедиторъ, книжаръ – изпълняваше нѣколко длѣжности въ връзка съ разпространяването на бесѣдитѣ. Азъ, Павлина Даскалова, прѣспивахъ у тѣхъ. Кжщичката имъ бѣше въ двора на Йорданка Жекова. Милка живѣше съ сестра си Люба Аламанчева, която бѣше лична приятелка на мама. На Изгрѣва тѣ бѣха най-близкитѣ ни хора за врѣмето.

Павлина Даскалова

Селена Стерио Андрѣва
Елена Щерева Андрѣва
(21 Юлий 1899 – 2 Мартъ 1990)

Пжтѣтъ на ученика – Елена Андрѣва
Соня Митева

Вѣстникъ „Братски животъ“ 2006 г., бр.13



Елена Андрѣва е една отъ тритѣ стенографки, на които дължимъ възможността да четемъ Словото на Учителя. Прѣзъ цѣлия си съзнателенъ животъ, въ продължение на седемдесетъ години тя стенографира, дешифрира, прѣпечатва и съхранява безцѣнния даръ на Божието Слово. Дарена съ дълголетие, тя успѣва да прѣдаде на слѣдващото поколѣние онова безцѣнно живо дихание на врѣмето, въ което Учителя създава Школата на „Изгрѣва“. Нейниятъ жизненъ пжтъ е пжтъ на ученикъ, бѣлѣзанъ съ знака на мжчителното самопознание и себенадмогване. Съ своята искреностъ, естественостъ и непосредственостъ въ всичко, което разказва и пише за живота си, Елена Андрѣва дава възможностъ на другитѣ да почерпятъ мждростъ отъ цѣннитѣ ѝ житейски опитности.

По нишките на душата. Има нишки във душата, които тъкат пжтя на човъка и го водят към това, за което е прѣдопрѣделенъ. Една отъ тѣзи нишки във душата на Елена Андрѣева е силниятъ ѝ стрѣмежъ къмъ познание.

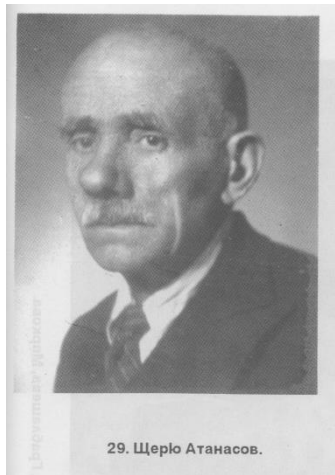
Родена въ малко селце въ Битоля, Македония, кждѣто има само начално училище, а женитѣ дори не знаятъ да четатъ, Елена слѣдъ много житейски трудности и лишения успѣва да завърши Първа девическа гимназия въ София и философия въ Софийския университетъ. Въ своитѣ спомѣни тя пише, че точно нейната любознателностъ я отвежда при Учителя прѣзъ 1920 г.

Но до тогава тя трѣбва да прѣмине прѣзъ много трудности, въ които укрепватъ волята и характера ѝ. Години нарѣдъ, като ученичка, тя се грижи за болната си майка и домакинството. Тѣзи трудни условия не я сломяватъ, а изграждатъ въ нея работливостъ, пѣргавина, организираностъ - качества, които тя проявява прѣзъ цѣлия си животъ. Често тя трѣбва да увѣщава родителитѣ си да ѝ позволятъ да продължи образованието си, въ замѣна на което се отказва отъ всичко излишно. „Имахъ само една рокля - сподѣля тя - и за лѣто, и за зима.“ Единственото, което иска, е да ѝ купятъ учебници и тетрадки. По-късно, като студентка, тя вече може да дава частни уроци, да шие, да стенографира, за да припечели нужнитѣ ѝ срѣдства.

Най-тежниятъ моментъ въ нейното юношество е, ко-гато умира майка ѝ. За прѣживѣното тогава тя пише години по-късно въ своитѣ спомѣни: „Нейното заминаване ме разтѣрси изъ основи. Тогава си мислѣхъ: Ако животътъ на човъка започва съ раждането и свършва съ смъртта, значи човѣкъ е едно материално творение на Природата, създадено нѣкакъ случайно отъ развитието и съчетанието на нейнитѣ елементи. Какъвъ е тогава смисълътъ на живота? Какъ може човѣкъ да има разумъ, а вънъ отъ него Природата да нѣма? Гледището на материалистичното схващане ме водеше до абсурдъ. То бѣше убило вѣрата ми въ Бога, но не можѣше да ме изпълни съ нѣщо по-разумно и по-добро. Въ душата ми остана пустота. При такова състояние се запознахъ съ теософията, съ индуската философия и религия. Интересуваше ме и Христовото учение, но както е дадено въ Евангелието. То събуди нѣкакъвъ трѣпетъ въ душата

ми за нѣщо далечно, красиво, добро и истинно въ живота. Като че нѣкаква далечна топлина ме докосваше, сгрѣваше ме и у менѣ наставаше тишина и спокойствие."

Срѣща съ Учителя. Въ началото на 1920 г. Елена Андрѣва за първи път чува бесѣда на Учителя. За този изключителен моментъ въ своя животъ тя пише: „Впечатлението отъ бесѣдата бѣше дълбоко, но не умствено интелѣктуално, а вътрѣшно, сърдечно, мога да кажа - духовно. Облада ме изключителна радостъ. Бѣхъ окрилена, като че се намирахъ въ нѣкакъвъ новъ свѣтъ на свѣтлина и радостъ - всичко въ менѣ ликуваше. Прѣживяхъ нѣкакво щастие, че съмъ намѣрила това, което търся. Радостъта ми продължаваше редъ години - кротка, тиха, вътрѣшна радостъ. Едничкото нѣщо, което помрачаваше радостъта ми, бѣха споровѣтъ съ баща ми. Азъ не искахъ да огорчавамъ баща си съ нищо, но не можехъ да се откажа да слушамъ Учителя."



29. Щерю Атанасов.

Въ Школата. За Елена Андрѣва се отваря новъ духовенъ пътъ. Прѣзъ 1921 г. тя е приета отъ Учителя за стенографка. Отъ този моментъ Словото става за нея пътъ, смисълъ и сждба. Когато прѣзъ 1922 г. Учителя отваря Окултната школа, тя открива онова учение, което винаги е търсила. Нишката на ученолюбieto ѝ и решителността ѝ да я слѣдва се оказватъ свѣтлитѣ водачи, довели я отъ малкото македонско селце при Учителя. Въ спомѣнитѣ си тя разказва за живота въ Школата: „Съ отварянето на Школата започна единъ общъ организиранъ животъ - бесѣди, лекции, общи гимнастики, Паневритмия, екскурзии, пѣтуване на Рила, общъ столъ за хранене. И при всички случаи сме пѣтели много пѣснитѣ на Учителя. Цѣлата обща дѣйностъ ржководѣше Учителя. Това ржководство не се налагаше, бѣше свободно. Всѣки идваше, защото искаше да участвува въ общия животъ, никой не изискваше да правимъ това. Учителя ржководѣше, но това ржководство бѣше невидимо. Имаше правила въ Школата, но всѣки самъ решаваше. Този свободенъ духъ, който цареше въ Шко-

лата, бѣше нѣщо ново, силно, мощно. Ржководството на Учителя, като че ли не бѣше на Земята, но въ въздуха. Здравата ржка на Учителя сме чувствуваха, но сме чувствуваха и вътрѣшна свобода. Имаше желание да бждемъ послушни ученици, но едно е да желаетъ, а друго е да го правишъ. Неизпълнението произтичаше отъ нашето несвършенство, отъ недостатъчната яснота въ съзнанието ни. Учителя непрѣстанно ни стимулираше съ Словото си, съ примѣра си, съ постѣпките си, съ живота си. Той употребяваше единъ или другъ методъ само и само за да ни помогне, да ни подтикне да направимъ стѣпка напредъ."

На Елена Андрѣева особено много ѝ допадатъ планинските екскурзии. „За да ни освободи отъ страха, Учителя ни водеше на екскурзии не само при хубаво време, но и при дждъ, вѣтъръ, буря, снѣгъ. Цѣли дни и нощи сме прѣкарвали на открито при всѣкакво време, безъ нѣкой да се простуди. Учителя казваше: „Ако нѣкой се страхува, нека се върне.“ На Мусала ние денонощно бѣхме на открито, край огъня, безъ палатки, безъ външенъ подслонъ, безъ специаленъ екипъ. И наистина ние научихме нѣщо. Бхеме готови по всѣко време, безъ страхъ, да тръгнемъ съ Учителя по планините."

Изповѣдта на ученика. Елена Андрѣева е ученикътъ отъ Школата, който изпълнява една специална задача, дадена ѝ отъ Учителя: „Ще опишешъ романа си, но нито ще отнемешъ нѣщо, нито ще прибавишъ.“ Този методъ за духовно прѣчистване и развитие, като етапъ на посвѣщение, е практикуванъ още отъ първите християни, отъ богомилитѣ и отъ други духовни школи, това е публичната изповѣдь. Въ изповѣдта си, озаглавена „Моятъ романъ“, Елена Андрѣева като истински окултенъ ученикъ смѣло, искрено и естествено разкрива прѣдъ другитѣ своитѣ заблудения, увлечения, страсти и тѣхното трудно, мъчително прѣодоляване. Благодарение на онази обичъ и прѣданостъ къмъ Учителя, която носи дълбоко въ душата си, тя успѣва да направи своя ученически духовенъ пробивъ. Разплита „нишка по нишка дебелилото вжже, съ което се е вързала“ – образъ, съ който Учителя назовава житейското положение, въ което тя се намира по онава време.

Въ ретортата на сърдцето. Ученическият ѝ път минава пръв онова пръчистване на чувствата, за което говори Учителя и което алхимиците наричат ретортата на сърдцето. При този алхимичен духовен процес човешката любов тръбва вътрешно, въ херметически затворения сждъ на сърдцето, да бжде изстрадана докрай, да се пръчисти и така да се сътвори новата субстанция на Любовта къмъ всички.

Още при единъ отъ първитъ разговори на Елена Андрѣва съ Учителя пръв 1921 г. Той ѝ казва: „Ти си много чувствителна, пази се отъ малкитъ работи.“ Тогавя се случва нщо изключително важно за нея: „Като ми погледна дланъта на дъсната ржка, на която сърдечната линия вървше въ права посока до срѣдния пръстъ и отъ тамъ правше завои до основата на показалеца, а на завои имаше малко разклонение по посока на показалеца, Учителя постави пръста си въ началото на завои, подвижи ржката си по сърдечната линия отъ основата на показалеца до срѣдния пръстъ и каза: „Нма какво повече да учишъ въ брака.“ Послъ вдигна ржката си, постави пръста си до разклонението, подвижи ржката си по хълма на показалеца до основата му и каза: „Сега ще развивашъ Любовъ къмъ всички.“ Линията, която Учителя посочи да развивамъ, съ течението на годинитъ се изяви на ржката ми. И досега я имамъ.“

Години по-късно Елена Андрѣва минава пръв опасноститъ на малката любовъ, пръв обърканостъта, безсилието, отчаянието, за да може послъ, слѣдъ многото страдания, пръчистена и обновена, да продължи нататкъ - къмъ Любовта на Цълото, къмъ Божията Любовъ.

Въ връзката ѝ съ Любомиръ Лулчевъ се пръплитатъ много сложни възли - силно любовно привличане, кармичен дългъ, необикновени психични сили, съ които Лулчевъ си служи и по отношение на нея, използвайки я понкога като буферъ между него и Учителя. Въ единъ отъ послѣднитъ имъ разговори Лулчевъ ѝ казва: „Твоята полица е най-голъма - нея ще плащамъ най-послъ.“

Пръв цълото време на нейната сложна и болзне-на любовна връзка Учителя ѝ говори понкога строго, по-често благо и съ разбиране, но никога не пристжп-

ва правото ѝ на свободенъ изборъ. Защото ученикътъ самъ, съ силата на своята свободна морална воля избира себе си и запечатва въ жива добродѣтѣль побѣдата си. Такава добродѣтѣль повече никой и нищо не може да разруши.

Въ полярната нощъ на съмнѣнията. Единъ отъ най-тежкитѣ изпити на Елена Андрѣева е прѣзъ 1931 г. Човѣкътъ, когото тя е обикнала тѣй силно, че веднжжъ дори Учителя ѝ казва: „Та ти си готова да умрешъ за него!“ Този човѣкъ внася въ душата ѝ отровата на съмнѣнието. „...Азъ се чувствахъ като отровена, като болна отъ нѣкаква заразна болѣсть. Не можахъ да кажа на Учителя това, което Любомиръ ми говорѣше за Него. Тия отрицателни работи не можехъ да ги изговоря, защото азъ не вѣрвахъ, че е така, както той ми говори. Не можехъ да ги кажа и заради това, че не искахъ да изложа Любомиръ прѣдъ Учителя. Азъ искахъ той да стане неговъ ученикъ, да приеме учението, както азъ го бѣхъ приела, но той всѣкога е ималъ особено мнѣние по нѣкои въпроси. Той ми казваше: „Азъ искамъ да бѣда свободенъ духъ, не искамъ да се впрѣгамъ въ колата на Учителя.“ Като ми говорѣше така, азъ се надявахъ, че това е нѣщо врѣменно, че Любомиръ ще прѣживѣе съмнѣнията си въ Учителя. Азъ обаче носехъ това.“

За изпита на съмнѣнието Учителя казва: „Ученикътъ трѣбва да мине прѣзъ съмнѣнието. Тя е една областъ, която той трѣбва да прѣмине, и да я мине докрай.“ Тамъ той ще се намѣри въ една сѣверна полярна нощъ - дълга нощъ. Но той трѣбва да разбира закона: Трѣбва да я прѣкара, за да излѣзе пакъ на свѣтлия день. И да се крѣпи прѣзъ всичкото врѣме. Слѣдъ като прѣмине този периодъ на мракъ, ще дойде прозрението - свѣтлиятъ день на посвѣщението.“ (Свѣщени думи на Учителя: 202, 1938 г.)

По това врѣме, прѣзъ есенъта на 1931 г., когато Елена усѣща прѣграда между себе си и Учителя, той ѝ казва да си потърси работа и тя става учителка въ с. Макоцево. Тамъ остава четири години, като всѣки мѣсець, и прѣзъ ваканцитѣ, е на „Изгрѣва“. Прѣзъ този периодъ тя минава отъ отчаянието до постепенното избистряне на съзнанието, като накрая постига яснотата за себе си, за цѣльта, пжтя и смисъла на своя живо-

тъ. Процесът на равносметка, прѣсѣване и прѣчистване отъ всичко тъмно и чуждо на духовната ѝ сщностъ приключва прѣзъ 1935 г. Тогава Елена Андрѣва е уволнена по обвинение за „противорелигиозни идеи“, а слѣдъ отказа ѝ да подпише декларация, че се отрича отъ убѣжденията си, ѝ се отнематъ учителскитѣ права. Съ позволение на Учителя тя се завръща на „Изгрѣва“ и продължава работата си съ Словото като стенографка и ученикъ. Когато Елена окончателно рѣшава да прѣкъсне мъчителната си връзка съ Лулчевъ, Учителя ѝ дава цѣнния съвѣтъ: „Пази се да не го намразишъ, защото ще напакостисъ на себе си.“

Отъ ученическия си пжтъ, изпълненъ съ много изпитания, противорѣчия, страдания, Елена Андрѣва успѣва да придобие мъдростъ, духовна сила и човечностъ. Това придава смисълъ, значимостъ и непреходна цѣна на всичко прѣживѣно, то създава дори въ старостта ѝ онази особена духовна атмосфера, усѣщана отъ всички около нея.

Животътъ въ „Парахода“ като Школа. Когато прѣзъ 1928 г. Учителя започва да държи бесѣдитѣ и лекциитѣ на „Изгрѣва“, тритѣ стенографки заживяватъ заедно въ малка дървена постройка, която тѣ наричатъ Парахода. „Ние тритѣ бѣхме съ различни характери, отъ различна обществена срѣда, пкъ дори и народностно различни – пише Елена въ своитѣ спомѣни, но въпрѣки това ние живѣехме хармонично. Учителя често идваше при насъ. Той поддържаше духа и на тритѣ ни съ внимание и грижа. Къмъ всѣка отъ насъ имаше различно отношение, но бѣше еднакво отзивчивъ къмъ нуждитѣ ни. Животътъ ни въ Парахода бѣше интензивенъ. При насъ често идваха братя и сестри. Самата ни работа – това, че ние записвахме Словото на Учителя, ни задължаваше да изявимъ това Слово въ живота си. Въ всѣка отъ насъ имаше усърдие, старание, всѣка отъ насъ се стрѣмѣше да прояви най-доброто отъ себе си. Затова смѣло мога да кажа, че животътъ ни въ Парахода бѣше школа, опитно поле.“ (Изъ Какъ записвахме Словото на Учителя)

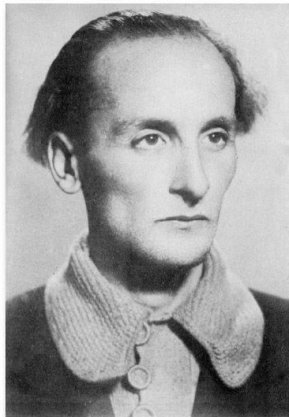
Слѣдъ 27 декември 1944 г. Слѣдъ като Учителя напуска физическия свѣтъ, Елена Андрѣва продължава своя ученически пжтъ, но вече връзката ѝ съ Учителя е невидима – вжтрѣшна и все по-крѣпка, а уроцитѣ и изпититѣ отвѣнъ – все по-трудни: обискътъ въ дома ѝ

прѣзъ 1957 г. и изземването на всичкитѣ ѝ книги, тетрадки, дневници, снимки на Учителя, каталога на Словото, направенъ отъ нея, изгонването ѝ отъ Изгрѣва прѣзъ 1961 г., липсата на собствено жилище и още множество лишения и изпитания. Тѣзи трудности не я обѣркватъ, не я отчайватъ, не сломяватъ духа ѝ. Тя винаги чувствува подкрѣпата на Учителя, усѣща присжитствието му вжтрѣ въ себе си и продължава да работи, да учи, да възраства духовно.

До 1954 г. тя свършва цѣлата стенографска работа по недешифриранитѣ до този моментъ лекции и бесѣди, около петстотинъ на брой. Слѣдъ това ги подрежда, прѣписва въ четири екземпляра и прѣдава на Борисъ Николовъ, за да бждатъ съхранени за иднитѣ поколения.

Отзивчива, организирана, работлива, Елена помага на по-възрастнитѣ отъ „Изгрѣва“, грижи се за Боянъ Боевъ прѣзъ послѣднитѣ години отъ живота му. Винаги е готова да разговаря съ младитѣ, които търсятъ Учителя, и естествено, непосредствено, щедро внася въ тѣхъ свѣтлината на духовното богатство, придобито прѣзъ годинитѣ на нейния дълъгъ, благодатенъ животъ на ученикъ отъ Школата на Учителя Беинса Дуно.

Борисъ Николовъ Дойновъ (30.12.1900 – 22.12.1991) Стенографитѣ на Учителѣтъ



Слѣдъ като се засели Учителя при Петко Гумнеровъ на ул. „Опълченска“ 66 и като мина известно време започнаха да идватъ приятели да Го посѣщаватъ и да се водятъ разговори и стана тѣй, че тѣзи разговори Учителѣтъ ги прѣвѣрна въ бесѣди. Дойдатъ приятели, насѣдатъ въ стаята и Учителѣтъ държи оригинална бесѣда на въпроситѣ, които тѣ задаватъ или ги интересуватъ. Обаче хората все се увеличаватъ и въ стаичката нѣма мѣсто. Тогава Учителѣтъ тури стола

си до прозореца, отвори прозореца навънъ и които не се събираха въ стаята отиваха и слушаха подъ прозореца въ двора. Не бѣше много високо и се чуваше и виждаше Учителя. Така почнаха събранията на ул. „Опълченска“ 66 и Учителѣтъ започна да ги държи всѣка недѣля отъ 10 ч. сутринѣта. Това се разнесе като вѣстъ изъ цѣлия градъ. Сжщо така и хора отъ провинцията, които търсѣха Учителя намираха Го тамъ. Тѣ научиха за събранията и идваха и броя на посѣтителитѣ се увеличи толкова много, че даже и двора се напълни и прѣпълни. Тукъ Учителѣтъ държа едни отъ най-прѣкраснитѣ си бесѣди.

Въ първитѣ години на вѣка нѣмаше стенографи, а имаше бързописци. Единъ отъ тѣхъ бѣ Петко Гумнеровъ, въ чийто домъ на „Опълченска“ 66 бѣ отсѣдналъ Учителѣтъ. Петко работѣше въ сжда и като бързописецъ записваше рѣчитѣ на сждията, адвокатитѣ и прокурора. Тѣ записваха бързо, имаха си методи за записване и не пропускаха ако говора не бѣше дълъгъ или ако имаше паузи, то бѣха улеснявани отъ това. Учителѣтъ говорѣше бавно, отмѣрено, тихо, но така, че гласѣтъ Му се чуваше съ еднаква сила както отпрѣдъ, така и отзадъ. Какъ ставаше това - не знамъ. Но се чуваше добрѣ. Послѣ всички бѣха въ служъ и никой не мърдаше и не шумеше. По-късно приятелитѣ бързописци се събираха и свѣрвяваха написаното и оформяха единъ окончателенъ текстъ. Така бѣха записани първитѣ протоколи на съборитѣ до 1910 година, а така сжщо и отъ 1910 до 1918 г. Така се записваха нѣкои бесѣди на Учителя отъ първитѣ години както и частнитѣ Му разговори съ приятелитѣ. Най-точенъ е записѣтъ на Петко Гумнеровъ за протоколитѣ.

Случи се така, че Никола Нанковъ, който събираше материали за история на Братството попадна случайно на сина на Димитъръ Головъ. Той го посѣти и онзи му показа, че пази протоколитѣ на баща си, които лично ги е писалъ. Никола ги поискалъ да ги прибере за съхранение. Синѣтъ обѣщалъ и му казалъ слѣдъ колко дни да го посѣти, за да му ги прѣдаде. Никола отива въ урѣчения день и часъ, чука на вратата, никой не отваря, натиска ржката на вратата, вратата се отваря, влиза вжтрѣ и намира синѣтъ на Димитъръ Головъ починалъ. Никола се оглежда и вижда на масата, че

били оставени протоколитѣ на Димитъръ Головъ за съборитѣ. Никола ги прибира, защото знае, че тѣ сж опрѣдѣлени за него и така тѣ бѣха спасени. Значи ние имаме оригиналнитѣ протоколи. Слѣдъ това Никола се разтичва, съобщава на близки и познати и организира погребението му. Ето това е единъ случай, за да видите какъ точно, стриктно е работилъ Димитъръ Головъ при записване Словото на Учителя и какъ накрая се постара чрѣзъ сина си да бжде точенъ и изпълнителенъ, така както е билъ винаги. Затова когато Никола отидѣ въ точно урѣчения день и часъ намѣри както протоколитѣ на масата, така и сина му на леглото, който бѣ починалъ. Ето, така работи Небето.

По-късно при Учителя дойде Тодоръ Гжлѣбовъ, който бѣше стенографъ въ Народното събрание и отъ когото имаше учебникъ по стенография. Той стенографира първитѣ бесѣди на Учителя и тѣ бѣха отпечатани въ „Сила и Животъ“ отъ първи до четвърти томъ. Това е оригиналното Слово на Учителя безъ никаква редакция. Той бѣше стенографъ на депутатитѣ въ Народното събрание и знаеше правилата на стенографа, че не трѣбва да промѣня нито една дума. Имаше законъ за стенографитѣ: тѣ подписваха декларация прѣдъ сжда за точна стенограма. Така, че той точно спази всичко точъ въ точъ. Веднжжъ Ольга Славчева запитва Учителя, какви бесѣди и кои точно отъ бесѣдитѣ да се даватъ на интересувашите се отъ Учението. Учителътъ отговаря: „Сила и Животъ“ отъ първа до шеста серия, тамъ съмъ изложилъ основитѣ на Учението на Бѣлото Братство."

Започнаха нѣкои да си водятъ записки отъ думитѣ на Учителя. Видя се, че не всичко може да се запише. Тогава рѣшиха, че ще имъ трѣбва стенографъ. Извикаха башъ стенографъ, който бѣше главенъ стенографъ на Народното събрание. А това бѣше Тодоръ Христовъ Гжлѣбовъ, роденъ 1870-1935 г. А отъ 1899 до 1923 г. издава учебници по стенография и е главенъ стенографъ въ Народното събрание, а отъ 1923 до 1929 г. прѣподавателъ по стенография въ Софийския университетъ. А отъ 1924-1935 г. е директоръ на стенографския институтъ. Гжлѣбовъ бѣше много опитенъ стенографъ. Той стенографира, дешифрира и подготви за печатъ три томчета, които излѣзнаха подъ заглавие „Сила и Живо-

тъ" I, II и III серия. Бяха издадени на хубава хартия и за онѝзи години сж много хубаво издание. А сега едва ли нѝкой може да ги отпечата по сжщия начинъ. По-късно излѝзна второ и трето издание съ другъ форматъ.

Слѝдъ него дойде Паша Теодорова, която бѝше ученичка на Гжлѝбовъ. Той я доведе. А слѝдъ нея дойде Савка Керемидчиева и Елена Андрѝева. Главна заслуга за обучението има Гжлѝбовъ, който бѝше открилъ курсъ по стенография, въ който учеха Савка и Елена и слѝдъ това се присѝединиха къмъ Паша и образуваха стенографското ядро, което почна да стенографира бесѝдитѝ на Учителя. Слѝдъ нѝколко години се яви и Боянъ Боевъ, слѝдъ като го уволниха дисциплинарно отъ гимназията въ Свищовъ, къдѝто бѝ учителъ по естествени науки, заради пропаганда на окултизма.

Той дойде като готовъ стенографъ и се зачисли къмъ тѝхъ. Азъ сжщо отначало се зачислихъ къмъ стенографитѝ понеже съмъ училъ стенография още въ гимназията и бѝхъ добъръ стенографъ. Тѝй, че се образува една група стенографи отъ 5-6 човѝка, които записаха отначало бесѝдитѝ. Слѝдъ това Учителѝтъ нареди веднага да се дешифриратъ бесѝдитѝ и да се напишатъ на пишеша машина. По това врѝме се образува единъ комитетъ нарѝченъ „просвѝтенъ“, да се грижи за отпечатването на бесѝдитѝ. Но ще видите, че комитети работа на вършатъ. Тамъ влѝзнаха братя интелегентни, които бѝха съ висока култура. Но все се явяваха между тѝхъ спорове, разногласия и работата не излѝзе тѝй чиста и хубава както работѝше Гжлѝбовъ. А това ще видите по изданията на самитѝ бесѝди IV и V серия „Сила и Животъ“. Слѝдъ като се събраха около 20 бесѝди, инициативата взеха наши приятели, които имаха печатници въ провинцията и тѝ прѝдложиха на Учителя да издадатъ бесѝдитѝ и Учителѝтъ се съгласи.

Боянъ Боевъ стенографираше отдѝлно разговоритѝ на Учителя съ приятелитѝ, частни разговори и той не прѝкъснато се движеше около Учителя и винаги държеше писалка и тетрадка. Голѝма частъ отъ разговоритѝ на Учителя на Рила, въ Мърчаево, на Витоша и на Изгрѝва сж отъ неговитѝ стенограми и тетрадки. Той успя лично да дешифрира стенограмитѝ си и така тѝ бѝха прѝ-

хвърлени на пишеща машина. Чака се времето, когато тѣ трѣбва да бждат издадени.

Савка Керемидчиева записваше въ опредѣлени дни и то сутринь рано, когато по поръчение на Учителя е ходила при Него, като Той ѝ е диктувалъ материалъ, който тя издаде въ една книжка: „Свѣщени думи на Учителя“. Но тя имаше още материалъ, който тя не дешифрира и не можа да довърши. Отъ нейнитѣ стенограми по настояване на единъ младъ братъ азъ дешифрирахъ нейнитѣ стенограми и приготвихъ като продължение на нейната книжка още три неиздадени книжки съ слѣднитѣ заглавия: Първа: „Думи на свѣщеното начало на живота“, Втора: „Единната Любовь“, „Мисли за Великата Душа“, Трета: „Тритѣ образа на Великия“. Това сж заглавия дадени отъ Учителя, а за достовѣрностъ този младъ братъ ме накара да ги подпиша всички, за да се знае, че азъ съмъ свършилъ тази работа и да докажа вѣрността на този материалъ. Едновременно съ това този младъ братъ ме накара да разчета и други стенограми на Савка и азъ му прѣдадохъ както стенограмата на Савка, така и разчетения материалъ. Това ще прѣдставлѣва единъ кодъ за разчитане на нейнитѣ стенограми, защото тѣ много трудно се четатъ. Мога да кажа, че стенографитѣ изпълниха своя дългъ. Онѣзи, които участвуваха въ печатането на бесѣдитѣ на Учителя сжщо изпълниха своя дългъ. Онова, което остана неотпечатано трѣбва отъ едно слѣдващо поколѣние да бжде извършено. И чакъ тогава ще може да се каже, че Словото на Учителя е отпечатано. Това е единъ дългъ процесъ и вече нѣколко поколѣния работѣха за записване, дешифриране на стенограмитѣ и отпечатване на бесѣдитѣ. Слѣдващитѣ поколѣния сжщо ще работятъ. Има работа за всички. Прѣдъ васъ сж години, вѣкове. Азъ изпълнихъ Волята на Учителя за съхранение, опазване и печатъ на Словото прѣзъ времето, което ми бѣ опредѣлено отъ Небето. Слѣдъ менъ сжщо ще има опредѣлено време отъ Небето за печатъ. Използвайте това време и завършете тази важна работа. За ученика на Школата нѣма по-важна работа освѣнъ съхранение на Словото и прѣтворяване на това Слово чрѣзъ живота на ученика въ Сила и Животъ.

Какъ се стенографираха и дешифрираха бесѣдитѣ? Всички стенографи присъствуваха на бесѣдитѣ на Учи-

теля и водеха пълни бълбъжки, доколкото имъ бѣ възможно да запишатъ всичко, което говорѣше Учителя. Той говорѣше доста спокойно, но понѣкога много бързо и енергично и така течеше рѣчьта му като при разговоръ. На масата имаше четири стенографи, които сѣдяха на една маса прѣдъ него долу, за да Го чуватъ ясно. Задъ стенографитѣ сѣдяха слушателитѣ. Обикновено и четиримата стенографи записваха едноврѣменно една и сѣща бесѣда. Така че ако нѣкой пропусне нѣщо, ще го запише другия. Послѣ, когато идваше редъ да се дешифрира обикновено съ това се заемаха единъ или двама човѣка. Единиятъ отъ стенографитѣ разчита отъ собствената си стенограма, но едноврѣменно провѣрвява изрѣчението, което дешифрира и въ стенограмата на другитѣ три тетрадки, които сж стенографирали другитѣ стенографи и които тетрадки сж прѣдъ него на масата. Това бѣше единъ труденъ етапъ. По този начинъ се изключваше да бжде пропусната нѣкоя мисль на Учителя незаписана или пѣкъ погрѣшно записана. Имаше ли нѣщо нѣясно въ едната стенограма, провѣрвяваше се въ другитѣ стенограми. Това бѣ къртовски трудъ на стенографитѣ. Освѣнъ това дешифрираната стенограма прѣгледана и свѣрена отъ четири стенографни тетрадки трѣбваше да се напише на пишеща машина. Това бѣше буквалната стенограма. Такива стенограми има запазени и до днесъ. Слѣдъ това идваше слѣдващия етапъ, подготовката за печатъ. Дешифрирането на бесѣдитѣ е една трудна работа, още повече че самитѣ стенографи отначало не бѣха още толкова обучени и не бѣха свикнали да пишатъ така бързо и отначало пропускаха по нѣкоя мисль или непълно я записваха или бѣше малко нѣясна. Затова тѣ работѣха съ тѣзи четири тетрадки. Слѣдъ извѣстно врѣме тѣ се усвѣршенствуваха. Работата бѣше огромна и впоследствие тѣ си разпрѣдѣлиха работата. Паша се зае да подготвя суровата дешифрирана бесѣда за печатъ. Савка бѣше поела да дешифрира недѣлнитѣ бесѣди и Младежкия класъ. Но това бѣ огромна работа, затова азъ поехъ дешифрирането на бесѣдитѣ отъ Младежкия класъ. Азъ по моитѣ стенограми дешифрирахъ бесѣдата и написвахъ рчно, защото азъ не можехъ да пиша на пишеща машина. Слѣдъ туй ги давахъ на Савка, тя ги прѣглеждаше и ги прѣписваше на

пишеща машина въ нѣколко копия. Така азъ подготвихъ и се издаде Младежки класъ I и II година.

По това врѣме Учителѣтъ извика стенографитѣ и направо съ строгъ тонъ имъ заповѣда: „Слѣдъ като се напишатъ бесѣдитѣ на пишеща машина въ четири копия, едното копие не се дава на никого. То се запазва неприкосновено.“ По това врѣме идваше нѣкой при стенографитѣ, молеха, настояваха, че плачеха да имъ дадатъ да прочетатъ нѣкоя бесѣда или да си я прѣпишатъ. Обикновено бѣше станало негласно правило стенографитѣ да раздаватъ разчетенитѣ стенограми да ги четъ този и онзи. Дойде се до тамъ, че останалитѣ три копия бѣха разнасяни и прѣснати въ провинцията по разни възрастни приятели. И сега може да ги намѣрите тамъ, ако тѣ ги пазятъ. Нѣкои си заминаха, а тѣхнитѣ наследници обикновено нѣмаха отношение къмъ тѣхъ, разпиляха ги и ги унищожиха. Ако намѣрите нѣкои отъ тѣхъ ще бѣде цѣло чудо. Но едното копие остана неприкосновено. Малко прѣди да си замине Учителѣтъ Той извика стенографитѣ и имъ нареди: „Първитѣ копия отъ бесѣдитѣ, които не сж издадени ще ги прѣдадете на братъ Борисъ!“ Така нарежда Учителѣтъ и дѣйствително ме извикаха и ми ги прѣдадоха, макаръ че не имъ бѣше много приятно. Тѣ бѣха свикнали всичко да се върти около тѣхъ и да бждатъ центъръ на внимание и изведнжжъ Учителѣтъ прѣдава нѣщата на другъ, който е извънъ тѣхния центъръ и другъ трѣбва да движи нѣщата. А нѣщата се усложняваха отъ това, че азъ живѣехъ съ Мария Тодорова подъ единъ покривъ, а тѣ бѣха непрѣкъснато въ сѣревнование помежду си коя да бѣде първа ученичка на Учителя. А това водеше понѣкога и до конфликти. И азъ като ги взехъ тѣзи първи копия, първата ми задача бѣше да се грижа за тѣхъ, да ги пазя и да ги съхраня. Разбрахъ веднага, че едно копие може винаги да бѣде загубено. Затова азъ организирахъ веднага прѣписването на това първо копие слѣдъ заминаването на Учителя. Когато съобщихъ на стенографитѣ това мое рѣшение, тѣ се успокоиха и разбраха, че работата все пакъ ще прѣминава прѣзъ тѣхнитѣ рѣцѣ. Създадохъ обстановка: една хубава самостоятелна стая съ удобства за писане и натоварихъ Елена Андрѣева да прѣпише всички първи копия, които тѣ ми прѣдадоха и да ги прѣпише въ четири екземпля-

ра. Значи освѣнѣ оригинала, който имахме тя ги прѣписа въ още четири екземпляра и плусъ оригинала ставаха петъ. Тогава азъ разпредѣлихъ тѣзи четири копия въ провинцията на вѣрни приятели, които само азъ познавахъ и които отговаряха прѣдъ менъ, а не прѣдъ Братския и Просвѣтенъ съвѣтъ, който имаше тогава. Тѣзи приятели удържаха на думата си и ги запазиха въпрѣки гоненията, обискитѣ и сждебния процесъ. До 1980 г. А слѣдъ това дойде голѣмия погромъ, за който ще разкажа въ отдѣлна глава. Тѣ бѣха откраднати, копията разбити и разпрѣснати.

Елена Андрѣева започна да дешифрира стенограмитѣ и на останалитѣ бесѣди. И отново ги прѣписваше въ четири екземпляра. Това е една разчетена стенограма, така както е говорилъ Учителътъ. Тя работѣше по сжщия начинъ като ползуваше четири стенограми отъ една и сжща бесѣда и ги прѣписваше на пишеша машина въ четири екземпляра. Тѣзи екземпляри ми бѣха прѣдадени и азъ сжщо ги прѣхвърлихъ за съхранение въ провинцията като едно копие запазихъ въ София за работа, което укрихъ своеврѣменно. Прѣзъ това врѣме Елена Андрѣева получаваше една минимална сума за издрѣжка, съ която едва, едва покриваше нуждитѣ си. Тя свърши една много хубава работа, много вѣрно и съ хубаво чувство и съ дългъ къмъ Учителя.

Изгрѣвѣтъ Том 2

Първитѣ салони въ София

Задаватъ ми въпроса, кждѣ, кога и какви бесѣди Учителътъ е държалъ прѣди създаването на Изгрѣва. Отъ тогава минаха много години и никой отъ насъ не се сѣти да води точни бѣлѣжки, които да послужатъ слѣдъ години за история на Братството. Кой можѣше да се сѣти тогава, че прѣдстои откриване на Школа и че тази Школа ще продължи 22 години, че тя ще се закрие и слѣдъ това ще минатъ десетилетия докато нѣкой се сѣти да запита какъ е било прѣзъ първитѣ години отъ дѣйността на Учителя. Затова сега само спомѣна може да говори.

Първия салонъ, въ който Учителя е говорилъ за народа и за приятелитъ разбира се е градината на ул. „Опълченска" 66. Спомънахме, че Учителътъ е държалъ бесѣди въ една малка стаичка, въ която сж били наредени нѣколко пейки, сжщо нѣколко стола и въ нея сж сѣдѣли къмъ 15 човѣка. Учителътъ е сѣдѣлъ до прозореца и прѣзъ отворения прозорецъ говори на онѣзи слушатели, които сж заемали градината и двора прѣдъ кжщата. Така че първия салонъ е въ двора на кжщата и е подъ открито небе и Учителътъ е държалъ бесѣдитъ си въ недѣля отъ 10 часа.

Втория салонъ е билъ наетъ на ул. „Раковски" и „Графъ Игнатиевъ" на жгъла прѣзъ 1920-1921 г. Азъ не съмъ ходилъ въ този салонъ. Учителътъ е държалъ тамъ нѣколко бесѣди вечеръ отъ 18-19 часа, обаче възниква споръ между онѣзи, които сж наели салона, кой да ржководи и кой да бжде на лично мѣсто и се идва до спиране на събранията. Учителътъ отново се прѣхвърля да държи бесѣди на „Опълченска" 66, кждѣто се намира първия салонъ подъ открито небе. Въ томчето „Бесѣди, обяснения и упжтвания", отъ 1922 г., гр. Търново на стр. 114 Учителътъ говори, че първата Школа, която е отворилъ, но послѣ я затворилъ понеже ученицитъ въ нея изкористяватъ нѣкои знания получени отъ Него за различни нѣща. Започнали да се подиграватъ, да се шегуватъ помежду си и измѣстватъ сжщността на окултното знание, което ни дава Учителътъ. Тукъ Той държи бесѣдата „Кротостъта, смириенето и мжчението" отъ 22.01.1920 г. до 5.02.1920 г. Това е една малка книжка, която послѣ Учителътъ забранилъ да се прѣпечатва и издава. Тогава приятелитъ, които наематъ салона подъ наемъ срѣщу пари, се скарватъ, правятъ скандалъ въ салона кой да ржководи и накрая Учителътъ затваря първата Школа. По-кжсно, когато дойдохме ние младитъ, родени слѣдъ 1900 г., пожелахме Учителътъ да ни говори и напжтства. Така Учителътъ спази окултния законъ, че Учителътъ дава тогава, когато ученикътъ поиска. Така Той откри отново Школата чрѣзъ Младежкия класъ.

Третия салонъ бѣше на ул. „Царъ Шишманъ" прѣзъ 1922-1923 г. Имаше една сестра Маркова, която прѣподаваше френски езикъ въ единъ малкъ салонъ. Тя отстжпи салона на Учителя за бесѣди, тѣй като вечерно

врѣме не го използваше. И събранията започнаха вечерно врѣме. Още на първитѣ бесѣди между посѣтителитѣ се очертаха нѣколко групи: теософи, толстоисти, социалисти, анархисти и масони. Подѣ влияние на източния окултизъмъ слушателитѣ очакваха, че въ Школата ще имъ се прѣподаватъ методи за придобиване на окултни сили, които тѣ смѣтаха да използватъ за себе си и мислѣха съ тѣхъ да украсятъ своята особа. Но Учителѣтъ скоро ги тури въ правия пѣтъ и правилна работа, която е послѣдователна, трае дълго врѣме и не дава бързи и блестящи резултати, както тѣ очакваха. Пѣтътъ къмъ съвършенството при Учителя не допуска никакво отклонение. Тукъ въ този салонъ Учителѣтъ откри два младежки класа по 80 човѣка. Той въведе строгъ редъ, дисциплина и изпълнение на задачитѣ и работата трѣгна добрѣ. Нѣкои отъ ученицитѣ, които очакваха, че ще имъ се повѣрятъ знания и сили, спорѣдъ както бѣха чели теософията, се разочароваха и се оттеглиха. И така остана само единъ класъ.

Четвъртия салонъ бѣше на жгѣла на ул. „Евлоги Георгиевъ" и ул. „Гурко" прѣзъ 1923-1924 г. Бѣше наетъ отъ едно спортно нѣмско дружество „Турнъ-ферайнъ". Той бѣше доста удобенъ, специално построенъ за събрания, заплащаха наемъ и когато бѣше свободенъ ние се събирахме тамъ. Тамъ почнаха да се правятъ братски вечери, братски събрания и Учителѣтъ почна тамъ да държи бесѣди за Младежкия и Общия Окултенъ Класъ отъ 18 до 19 часа, както и недѣлнитѣ бесѣди сутринъ отъ 10 часа. Посѣтителитѣ се увеличаваха, но приятелитѣ видѣха, че тукъ не е удобно за джоба ни, защото доста скъпо взимаха. Тогава нѣколко братя взеха инициативата да се построи салонъ собственъ за Братството.

Петия салонъ бѣ на ул. „Оборище" 14. Единъ отъ братята Иванъ Радославовъ, който бѣше учителъ по история въ една софийска гимназия, отпусна мѣстото си прѣдъ кжщата на ул. „Оборище" 14. Бѣше доста удобно мѣсто. За кратко врѣме се построи салонъ. Азъ като студентъ съмъ работилъ, когато се полагаха основитѣ на този салонъ. Изкопавахме основитѣ, носехме камъни и тухли и помагахме при зидарията. Всички младежи помагаха и салонѣтъ се построи за нѣколко мѣсеца. Той бѣше много удобенъ понеже е въ срѣдата на София.

Въ недѣленъ день нѣкои отъ възрастнитѣ приятели ще взематъ Учителя съ фйтонъ и ще го докаратъ въ салона. Имаше една малка стаичка въ началото на салона, специално прѣградена, кждѣто Учителътъ ще си посѣдне, ще поотпочине, ще размишлѣва, ще се подготви и слѣдъ това ще излѣзе за бесѣдата. Но и този салонъ стана тѣсенъ. Започнаха да идватъ много хора, но Учителътъ тамъ държа бесѣди включително и 1926 г. Въ тази година на поляната на Изгрева бѣ построена една малка стая, въ която Учителътъ се нанесе да живѣе и прѣстоя прѣзъ зимата на 1926/27 г. Слѣдъ като всички видѣха, че Учителътъ се прѣсели горѣ на Изгрѣва, то рѣшиха тукъ да се построи салонъ. Тѣ взеха рѣшение, но бѣха принудени да взематъ такова. Иванъ Радославовъ бѣ се свързалъ съ единъ прѣдприемачъ, онзи го бѣ подмамилъ да си ипотекира имота, слѣдъ което прѣдприемача фалира, а Иванъ Радославовъ остана безъ кжца, защото тя трѣбваше да погаси борчовѣтѣ на прѣдприемача. Но понеже на неговото мѣсто бѣ построенъ салона, а ние нѣмахме нотариаленъ актъ за мѣстото, понеже никой не очакваше, че така ще се развиятъ нѣщата. Споредъ тогавашния законъ мѣстото взима и постройката, която е построена на него. Така че салона, който ние построихме съ братски срѣдства отиде за погасѣване на дълговетѣ на Иванъ Радославовъ. Старитѣ приятели се видѣха въ чудо. Учителътъ бѣ крайно недоволенъ отъ неблагоприятието на старитѣ приятели. На сжщото мѣсто слѣдъ врѣме, слѣдъ като бѣ разрушенъ салона и кжцата на Радославовъ бѣше построена кооперация и тамъ, на сжщото мѣсто на салона има нѣколко забѣлжителни нѣща. Тамъ се помещава първо клубъ на БКП, второ месопродавница и трето пивница, въ която се пекаатъ кебапчета. Какъ се натъкнаха всички тия нѣща на това свѣто мѣсто може да отговори само онзи, който е билъ съврѣменникъ и е билъ свидѣтель на онѣзи сили, които вохваха срѣщу Братството и Учителя.

Шестия салонъ бѣ на Изгрѣва, който бѣ построенъ прѣзъ 1927 г., който бѣ разрушенъ отъ властитѣ прѣзъ 1972 г. Кждѣто и да ходехме и кждѣто да се прѣмѣстимъ отъ салонъ на салонъ, то винаги се явяваше противодѣйствието, което се изразяваше въ отдѣлни конфликтни положения между ученицитѣ и главно поради тѣхно-

то непослушание, слѣдъ което обстоятелствата се стичаха тъй, че трѣбваше да напуснемъ поредния салонъ, за да отидемъ въ слѣдвация.

Най-интересното е, че на сѣдебния процесъ 1957 /58 г. срѣщу Братството, ни заяви отъ трибуната самия прокуроръ Руменовъ, че салонъ за насъ въ бждеще ще има тогава, когато цѣлото небе ще стане салонъ за насъ, а земята ще бжде негово подножие. Ние тогава протестирахме, че бѣха ни затворили салона на Изгрѣва. Това лично го спомѣна прокурора Руменовъ, който ни обвиняваше и водеше дѣлото срѣщу насъ. Когато е билъ младъ е ималъ връзка съ Учителя и получилъ писмо отъ Учителя и той ни го цитира по паметъ, но не ни го показа. Каза ни слѣдното:

„Азъ имамъ лична кореспонденция съ г-н Джновъ" и цитира писмото Му. Може и да е така. Ако е така нѣщата вече иматъ друго измѣрение.

Когато прѣзъ 1972 г. разрушиха салона на Изгрѣва и цѣлото селище, то ние влѣзнахме въ слѣдвация салонъ. А това е седмия салонъ, кждѣто покривъ ще бжде цѣлото небе, а земята негово подножие.

Това е отъ пророкъ Исаия, глава 66, стихъ 1. „Така говори Господъ: Небето ми е прѣстолъ. И земята подножие на нозетѣ ми. Кой е домътъ, който искате да съградите за мене? И кое е мѣстото на упокоението ми?"

А сега стигнахме до тѣзи врѣмена и събития написани въ тая глава на пророкъ Исаия отъ врѣме Оно.

Изгрѣвътъ Том 2

Д-р Вѣргилий Николовъ Кръстевъ

Архивътъ на братството



Бѣлото Братство има много богатъ архивъ – напечатани лекции, бесѣди, писма на Учителя до ученицитѣ Му, спомѣни, тефтерчетата на Учителя и първитѣ ученици, художествени картини, три цигулки на Учителя, Негови вѣщи и др. По врѣме на тоталитарната система се правѣха много обиски и се унищожиха

надъ 180,000 тома бесѣди, поради което нашитѣ приятели сж били принудени да укриватъ цѣлата литература и архива. Тѣй като отъ нѣколко години насамъ пишемъ историята на Бѣлото Братство и за да не би нѣкои възрастни хора, като починатъ, тѣхнитѣ наслѣдници да унищожатъ или загубятъ исторически братски документи, то върховниятъ Братски съвѣтъ на съвещание въ градината на гр. Айтосъ на 25-26 ноември 1995 г. гласува слѣдното: „Всички, въ които има архивъ, се умоляватъ да съобщятъ въ канцѣларията на Бѣло Братство какви документи има въ тѣхъ съ цѣлъ да се използватъ при нужда и да се знае кои документи въ кого сж." Непечатаната литература, която бѣше въ прѣдсѣдателя Борисъ Николовъ, я прибраха Кралъо Кралѣвъ отъ Бургасъ, д-р Вѣргилий Кръстевъ отъ София, Тодоръ Ковачевъ, родомъ отъ Русе и живѣещъ въ София, и др. Архивътъ на братъ Никола Нанковъ, който бѣше историкъ на Братството, не се откри, но една малка частъ отъ него – два куфара – попадна въ Георги Петковъ отъ Габрово. Отъ него сме ползвали протоколитѣ, публикувани въ първи и втори томъ на тази книга. Д-р Вѣргилий Кръстевъ е оставенъ нѣколко лета да охранява кжщата на Борисъ Николовъ на ул. "Волоколамско шосе" 16 и ми е разказвалъ, че е прѣровилъ цѣлия таванъ, всичко е взелъ, а и сестра Стойна, готвачката на братъ Борисъ, му е прѣдала единъ чувалъ съ документи.

Прѣзъ 1946 г. рождената сестра на Борисъ Николовъ, Цанка Дойнова, дойде въ Търново и ме помоли да я заведа у сестра Иларионова. Тя поиска на сестра Елена всички исторически документи, които пази. Сестра Елена съхраняваше писмата отъ Учителя до сѣмейството имъ и до Мария Казакова, снимки на послѣдната, тефтерчетата на Иларионовъ, тетрадка съ нейни спомѣни. Всичко това тя прѣдаде на Цанка Дойнова. Азъ присжствувахъ, когато Елена ѝ каза: „Всичко това ти прѣдавамъ на съхранение, защото ти имамъ довѣрие". Да си призная, менъ тогава ме забрля, защото тѣзи документи можѣше да ги скриемъ въ Търново. Останалитѣ дребни вѣщи отъ архива на Иларионова – снимки, двѣ тефтерчета и копие отъ спомѣнитѣ ѝ, както и картинитѣ на Антиминса и Пентаграмътъ – прибрахъ азъ. Въ томъ трети на „Изгрѣвътъ", стр. 199, Вѣрги-

лий Кръстевъ ме обвинява въ кражба на два куфара съ непечатани бесѣди отъ архива на Борисъ Николовъ. Истината е слѣдната: братъ Борисъ имаше послѣднитѣ 10 години мозъчна артеросклероза и прогресивно се влошаваше. Азъ редовно му давахъ десѣтъка си. Той дори ми искаше пари при извънредни случаи съ писма. Имамъ документи за това. Единъ денъ минавахъ съ търновска кола покрай неговата къща и той ми даде единъ куфаръ съ непечатани бесѣди, четвърто копие, редакция на Лалка Кръстева. Минаха много години. Братъ Боянъ Златаревъ ми се оплака, че братъ Борисъ го е прашалъ на много мѣста да търси бесѣди, кждѣто нѣмало нищо. Никой никога не ми е носилъ писмо да прѣдамъ куфара съ бесѣдитѣ. Въ началото на 1994 г. подарихъ библиотеката си на групата на Бѣлото Братство въ Велико Търново. Въ тази библиотека оставатъ подвързани тѣзи томчета и всички документи, касаещи търновското Братство. Въ връзка съ търновския архивъ на Бѣлото Братство въ томъ 2 на „Изгревътъ“ Надежда Иларионова, осиновената дъщеря на сем. Иларионови, се обвинява, че била унищожила много френологични карти отъ страхъ отъ полицията. Първо, самата Елена прѣдава архива си прѣзъ 1946 г. на съхранение на Цанка Дойнова и послѣ Надка Иларионова, която е жива и до днесъ, надъ 86 годишна и е съ запазена паметъ, ми каза: „Никога не съмъ виждала такова количество френологични карти. Нищо отъ Учителя не съмъ унищожила, нито редъ. Нито отъ бесѣди, списания и т.н., нито отъ каквото и да било въ връзка съ Братството. Азъ знамъ, че ще отговарямъ и много внимавахъ въ това.“

Павлина Даскалова

3. Подредилъ и качилъ бесѣдитѣ въ хронологиченъ редъ Христо Вѣтевъ.

4. Спомѣнитѣ на братята и сестритѣ сж отъ Изгревътъ на Бѣлото Братство - съставителъ д-р Вѣргилий Кръстевъ.

5. Използвана е програма за стария правописъ на Петъръ Недѣлевъ.

6. Прѣдпечатна подготовка, редакторъ и коректоръ Стоянъ Кючуковъ.

7. Съ любезното съдѣйствие на Росенъ и Стефка Чавдарови.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Положителни и отрицателни сили въ ученика				
05.07.1922	19 часа	СОК		4
2. Тритъ основни закона: Любовь, Мждростъ и Истина	07.07.1922	20:30 часа	ООК	12
3. Проститъ и сложни движения въ природата	13.07.1922	19 часа	ООК	43
4. Живитъ сили въ природата	20.07.1922	19 часа	ООК	64
5. Възможности	26.07.1922	11:20 часа	СОК	77
6. Развитие на съзнанието	27.07.1922	19 часа	ООК	97
7. И Петъръ го взе на страна	30.07.1922	10 часа	НБ	108
8. Дѣятелность на сърдцето	02.08.1922	19 часа	СОК	129
9. Прѣврѣщане на енергииътъ	03.08.1922	19 часа	ООК	135
10. Единственото начало	19.08.1922	5 часа	СБ	163
11. Новиятъ животъ	19.08.1922	10 часа	СБ	173
12. Съвършениятъ мжжъ	19.08.1922	16:30 часа	СБ	198
13. Необикновена чистота на сърдцето	20.08.1922	5 часа	СБ	220
14. Много плодъ принася	20.08.1922	16:30 часа	СБ	230
15. Новиятъ день	21.08.1922	5 часа	СБ	252
16. Музика, работа и постъ	21.08.1922	9 часа	СБ	255
17. Истината	21.08.1922	16:30 часа	СБ	272
18. Утриненъ нарядъ	22.08.1922	5 часа	СБ	292
19. Работа за новия животъ	22.08.1922	10 часа	СБ	293
20. Изпитвайте писанията!	22.08.1922	16:30 часа	СБ	313
21. Лицето на Бога	23.08.1922	5 часа	СБ	327
22. Въ Горницата	23.08.1922	8:30 часа	СБ	336
23. Милосърдието	23.08.1922	16:30 часа	СБ	337
24. Великата Божия църква	24.08.1922	5 часа	СБ	357

25. На прага прѣдъ вжтрѣшната стая				
24.08.1922	9 часа	СБ		361
26. Прѣдварителни бѣлѣжки				
24.08.1922	16:30 часа	СБ		361
27. Животъ вѣченъ	24.08.1922	19 часа	СБ	364
28. Утриненъ нарядъ	25.08.1922	5 часа	СБ	386
29. Бесѣда за младитѣ	25.08.1922	9:20 часа	СБ	389
30. Какъвъ трѣбва да бжде ученикътъ				
25.08.1922	10 часа	СБ		396
31. Върху задачитѣ на школата				
25.08.1922	16:30 часа	СБ		412
32. Новиятъ и стариятъ животъ				
26.08.1922	11:30 часа	СБ		421
33. Изтълкувай ни тази притча				
26.08.1922	16:30 часа	СБ		437
34. Какво ще срѣщне ученикътъ на пжтя				
27.08.1922	6 часа	СБ		443
35. Истинната лоза	27.08.1922	11 часа	СБ	461
36. Вжтрѣшното разбиране на духовния животъ на ученика	30.08.1922	5 часа	СБ	484
37. Съвѣти и наставления за ученицитѣ				
03.09.1922	6 часа	СБ		491
38. Азъ съмъ вратата на овцитѣ				
10.09.1922	11 часа	СБ		505
39. Едно съ Бога	19.09.1922	6:30 часа	КД	517
40. Празникътъ на труда	22.09.1922	6 часа	СБ	519
41. Духъ святии ще ви научи				
24.09.1922	10 часа	СБ		541
42. Живиятъ Господъ	01.10.1922	10 часа	НБ	556
43. Правила за Окултната школа				
01.10.1922	20 часа	ООК		578
44. Допирнитѣ точки въ природата				
04.10.1922	19 часа	СОК		590
45. Положителни и отрицателни сили въ природата				
06.10.1922	19:30 часа	ООК		603
46. Обиченъ и скжпъ	08.10.1922	10 часа	НБ	624
47. Отличителни качества на волята				
11.10.1922	19 часа	СОК		641
48. Практично приложение на музиката				
12.10.1922	20 часа	ООК		650
49. И ангелъ Господень говори на Филипа				
15.10.1922	10 часа	НБ		663

50. Влиянието на музиката, пѣненето и движенията	15.10.1922	20 часа	ООК	683
51. Психическо наблюдение	18.10.1922	20 часа	СОК	699
52. Възлюби го	22.10.1922	10 часа	НБ	704
53. Окултна музика	22.10.1922	20 часа	ООК	722
54. Отличителнитѣ чѣрти на живота	25.10.1922	20 часа	СОК	738
55. Станѣте да отидемѣ!	29.10.1922	10 часа	НБ	754
56. Влиянието на електричеството	29.10.1922	19 часа	ООК	773
57. Нагласяване на силитѣ	01.11.1922	20 часа	СОК	784
58. По-лѣко ще бжде наказанието	05.11.1922	10 часа	НБ	804
59. Никаква лѣжа!	05.11.1922	20 часа	ООК	827
60. Хармонизиране на енергиитѣ	08.11.1922	20 часа	СОК	842
61. Не знаете, що искате	12.11.1922	10 часа	НБ	858
62. Музика и пѣние – срѣдство за постигане на Божественото	12.11.1922	20 часа	ООК	884
63. Да наслѣдя	19.11.1922	10 часа	НБ	891
64. Музика и пѣние – срѣдство за тониране	19.11.1922	20 часа	ООК	910
65. Предназначение на дихателната система	22.11.1922	20 часа	СОК	935
66. Лама савактани	26.11.1922	10 часа	НБ	943
67. Практическо приложение на окултната музика	26.11.1922	20 часа	ООК	964
68. Единство на съзнанието	29.11.1922	20 часа	СОК	980
69. Дойде да послужи	03.12.1922	10 часа	НБ	992
70. Окултна музика. Мусала! Въ заритѣ на живота. Махарѣ Бену Аба	03.12.1922	20 часа	ООК	1012
71. Ще ви научи	10.12.1922	10 часа	НБ	1029
72. Значение на гласнитѣ при окултното пѣние	10.12.1922	20 часа	ООК	1046
73. Законѣ за съотношения	13.12.1922	20 часа	СОК	1059
74. Добрата земя	17.12.1922	10 часа	НБ	1070
75. Музиката – срѣдство за концентриране	17.12.1922	20 часа	ООК	1093
76. Самоопредѣление	20.12.1922	20 часа	СОК	1104

77.Защо не можахме	24.12.1922	10 часа	НБ	1113
78.Окултна медицина	24.12.1922	20 часа	ООК	1140
79.Признаци на проявеното човѣшко съзнание	27.12.1922	20 часа	СОК	1153
80.Простри ржката си!	31.12.1922	10 часа	НБ	1159



Учителѣтъ
Бесѣди, Лекции, Разговори
1922 година
Том 2

Съставителѣ
Стоянѣ Ивановѣ Кючуковѣ

Компютѣренѣ наборѣ
Братски групи

Предпечатна подготовка
Стоянѣ Ивановѣ Кючуковѣ

Редакторѣ и коректорѣ
Стоянѣ Ивановѣ Кючуковѣ

ISBN 978-619-92271-3-8

Печатница
Симолѣни – 94 Софѣя

Сѣ любезното сѣдействие
на
Росенѣ и Стефка
Чавдаровѣ

Братска група гр. Стара Загора
05 Априлий 2023 година